

Song

Kiếm

九陰真經

Hà

Tà

Chương 0 – Mở đầu

Chương 1: Đăng ký

Chương 2: Trò chơi bắt đầu

Chương 3: Trưởng thôn

Chương 4: Đại chiến "Người ~ Gà"

Chương 5: Gà trống

Chương 6: Lượng Thiên Xích

Chương 7: Mặc tình

Chương 8: Đánh Boss

CHƯƠNG 9: HOẢ TÚC

CHƯƠNG 10: KHẮN VÁI TRỜI ĐẤT

CHƯƠNG 11: ĐÚT LÓT

CHƯƠNG 12: ĐƯỜNG THỰC SƠN

CHƯƠNG 13: THỰC SƠN

CHƯƠNG 14: THỰC SƠN TỬ HIỆP

CHƯƠNG 15: TỐT NGHIỆP

CHƯƠNG 16: CỨU VIỆN BỒNG LAI

CHƯƠNG 17: GIẾT NGƯỜI CƯỚP QUÁI

Chương 18: Phá toái

CHƯƠNG 19: NHẬT BÁO

CHƯƠNG 20: ĐIỆN DIÊM VƯƠNG

CHƯƠNG 21: ĐƯỜNG TĂNG

CHƯƠNG 22: SI MỊ VỒNG LƯỢNG

CHƯƠNG 23: NGƯỜI CƯỚP TA CŨNG CƯỚP

CHƯƠNG 24: QUY TẮC

CHƯƠNG 25: HÀM ĐÀN

CHƯƠNG 26: CUỘC CHIẾN THỦ THÀNH HÀM ĐÀN

CHƯƠNG 27: CUỘC CHIẾN VÂY THÀNH HÀM ĐÀN (2)

CHƯƠNG 28: CUỘC CHIẾN PHÁ VÂY THÀNH HÀM ĐÀN

CHƯƠNG 29: NGỌC NGÔ ĐỒNG CẦM

CHƯƠNG 30: LÂM TRUY

CHƯƠNG 31: NHẢM ĐỈNH THÁI SƠN

CHƯƠNG 32: GIẾT ÔNG CHỦ TRƯỚC RỒI MỚI KHỞI CÔNG

CHƯƠNG 33: ĐẤU GIÁ PHONG BA

CHƯƠNG 34: THIÊN TỐC TINH

CHƯƠNG 35: MỌI NGƯỜI ĐỀU HIỂN THẦN THÔNG

CHƯƠNG 36: THI THI

CHƯƠNG 37: ĐỀU LÀ ĐẠO

CHƯƠNG 38: XÁ LỢI

CHƯƠNG 39: QUA ẢI

CHƯƠNG 40: ĐẤU HỒ

CHƯƠNG 41: BẢY TRẬN

CHƯƠNG 42: CƯỚC

CHƯƠNG 43: CƯỚP

CHƯƠNG 44: PHỦ TẾ NAM

CHƯƠNG 45: VIỆC XẤU TRONG NHÀ

CHƯƠNG 46: LAO SƠN

CHƯƠNG 47: NGŨ HIỆP TRÙNG PHÙNG

CHƯƠNG 48: MIÊU CƯƠNG

CHƯƠNG 49: CỜ NGHỊCH THIÊN

CHƯƠNG 50: GIÁO HOẠT VÀ TRÍ TUỆ

CHƯƠNG 51: ĐẠI TUYẾT SƠN

CHƯƠNG 52: CHU YẾM

CHƯƠNG 53: THỤC NỮ KIẾP

CHƯƠNG 54: VÔ ĐỀ

CHƯƠNG 55: NHẬP BANG

CHƯƠNG 56: QUÁ ĐỘ

CHƯƠNG 57: KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA QUYỀN

CHƯƠNG 58: DÊ CON PHÁT TÀI

CHƯƠNG 59: ĐÊM ĐỒ SÁT

CHƯƠNG 60: HUY HOÀNG ĐẾN THĂM

CHƯƠNG 61: KIỂM

CHƯƠNG 62: TÊN CỦA KIỂM

CHƯƠNG 63: TÌNH YÊU

CHƯƠNG 64: NGƯỜI VIẾT TÔN MINH
CHƯƠNG 65: SỨC MẠNH CỦA SỰ NHIỀU CHUYỆN
CHƯƠNG 66: PHÒNG NGỰ TUYỆT ĐỐI
CHƯƠNG 67: MỀM XÈO
CHƯƠNG 68: ĐÁNH LÉN
CHƯƠNG 69: ĐÀM PHÁN
CHƯƠNG 70: ĐÁNH LÉN, LẠI THẤY ĐÁNH LÉN
CHƯƠNG 71: BÁN MÌNH CHÔN VỢ
CHƯƠNG 72: BAO NHIÊU TIỀN?
CHƯƠNG 73: KỶ MÔN ĐỘN GIÁP
CHƯƠNG 74: MƯỜI TÁM TẦNG ĐỊA NGỤC
CHƯƠNG 75: LÔI LINH CHÂU
CHƯƠNG 76: NHIỆM VỤ CÔNG ĐỨC
CHƯƠNG 77: CÀN KHÔN HỢP NHẤT
CHƯƠNG 78: THIÊN ĐƯỜNG
CHƯƠNG 79: MÔNG MÔNG
CHƯƠNG 80: NGƯỜI VÀ YÊU
CHƯƠNG 81: SẮC
CHƯƠNG 82: TÀI
CHƯƠNG 83: KHÍ
CHƯƠNG 84: LỰA CHỌN
CHƯƠNG 85: MA TÔN
CHƯƠNG 86: BA XÀ
CHƯƠNG 87: NƯỚC THỊ NHÂN
CHƯƠNG 88: SỰ LƯƠNG THIỆN CỦA SÓI
CHƯƠNG 89: Ý KIỂM KHINH NGƯỜI
CHƯƠNG 90: TRỞ VỀ NƯỚC THỊ NHÂN
Chương 91: Chương quá độ
Chương 92: Đấu giá
Chương 93: Nhà giàu mới nổi
Chương 94: Thi Thi
Chương 95: Trấn ngục Minh Vương

[Chương 96: Viên Quân](#)

[Chương 97: Càn Khôn nhất độ](#)

[Chương 98: Đào hầm](#)

[Chương 99: Cái chết của Đường Hoa](#)

[Chương 100: Tân Tiên giới](#)

[Chương 101: Đấu chọn](#)

[Chương 102: Nhân gian chánh đạo tang thương](#)

[Chương 103: Thiên Thư](#)

[Chương 104: Hộ giá thất hành](#)

[Chương 105: Ma Kiếm ngũ giai](#)

[Chương 106: Vòng 20 người](#)

[Chương 107: Vì vinh dự mà chiến](#)

[Chương 108: Tứ cường](#)

[Chương 109: Người thua](#)

[Chương 110: Sự phiền phức cực lớn](#)

[Chương 111: Người nam nhân thần bí](#)

[Chương 112: Hội chiến](#)

[Chương 113: Thuê Sương Vũ](#)

[Chương 114: Khá là giàu đấy](#)

[Chương 115: Du Châu](#)

[Chương 116: Cẩn thận](#)

[Chương 117: Mất trộm](#)

[CHƯƠNG 118: CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC](#)

[CHƯƠNG 119: DỊCH CHUYỂN TỨC THỜI](#)

[CHƯƠNG 120: TRẦN ĐƯỜNG GIA](#)

[CHƯƠNG 121: ĐẠN DƯA HẦU](#)

[CHƯƠNG 122: ĐẢO PHÙ DU](#)

[CHƯƠNG 123: TRUY SÁT VÀ PHẢN TRUY SÁT](#)

[CHƯƠNG 124: SÓI ĐI BẮT CHUỘT NHẮT](#)

[Chương 125: Táng Ái](#)

[Chương 126: Ảo ảnh trận](#)

[Chương 127: Vân Trung.giới](#)

[Chương 128: Thất Sắc Hồng Thạch](#)
[Chương 129: Vũ Hận Vân Sầu](#)
[Chương 130: Lý tưởng](#)
[Chương 131: Ba cao thủ VS tấm gương](#)
[Chương 132: Thành dưới đáy biển](#)
[Chương 133: Thiên đường và địa ngục](#)
[Chương 134: Chương quá độ](#)
[Chương 135: Bao sân](#)
[Chương 136: Chu Tước](#)
[Chương 137: Tỏ tình](#)
[Chương 138: Trong lúc cua gái...](#)
[Chương 139: Thành công](#)
[Chương 140: Thanh long quốc](#)
[Chương 141: Cung](#)
[Chương 142: Lệnh truy nã](#)
[Chương 143: Địa Liệt Thiên Bằng](#)
[Chương 144: Lại thấy Vu Sơn không phải là như vậy.](#)
[Chương 145: Kỹ năng giấy vàng](#)
[Chương 146: Cựộc](#)
[Chương 147: Hành khúc làm nhiệm vụ](#)
[Chương 148: Hành khúc làm nhiệm vụ - tiếp](#)
[Chương 149: Làm nhiệm vụ \(xong\)](#)
[Chương 150: Thi đấu bơi lội](#)
[Chương 151: Cái đuôi sói](#)
[Chương 152: Tín nhiệm](#)
[Chương 153: Sát! Phá! Lang!](#)
[Chương 154: Ma-ra-tông](#)
[Chương 155: Mùa bội thu](#)
[Chương 156: Quán quân](#)
[Chương 157: Trận đấu thứ nhất](#)
[Chương 158: Trong giải đấu](#)
[Chương 159: Hán gian](#)

[Chương 160: Vô địch](#)
[Chương 161: Liên hoàn \(thượng\)](#)
[Chương 162: Liên hoàn \(hạ\)](#)
[Chương 163: Trận chung kết \(một\)](#)
[Chương 164: Trận chung kết \(hai\)](#)
[Chương 165: Trận chung kết \(ba\)](#)
[Chương 166: Trận chung kết \(bốn\)](#)
[Chương 167: Sau trận chung kết](#)
[Chương 168: Lại bỏ rơi](#)
[Chương 169: Bầy rập](#)
[Chương 170: Bao vây tiêu trừ](#)
[Chương 171: Giác ngộ của một tên phi quân tử](#)
[Chương 172: Đêm trước hội đấu giá](#)
[Chương 173: Cạnh tranh](#)
[Chương 174: Bất ngờ](#)
[Chương 175: Ván bài](#)
[Chương 176: Nhật ký lữ hành Quỷ giới](#)
[Chương 177: Tha hương ngộ cừu nhân](#)
[Chương 178: Kế toán Tinh Tinh](#)
[Chương 179: Trấn Sinh Tử](#)
[Chương 180: Chiêu Hồn quan](#)
[Chương 181: Qua núi](#)
[Chương 182: Chuyên san Âm Phủ](#)
[Chương 183: Chết trong chớp mắt](#)
[Chương 184: Tà môn](#)
[Chương 185: Kỳ binh đoạt bảo](#)
[Chương 186: Hồn chiến](#)
[Chương 187: Sự đau khổ của Phá Toái](#)
[Chương 188: Phá Toái càng đau hơn](#)
[Chương 189: Nhiệm vụ cấm địa](#)
[Chương 190: Nhiệm vụ thất bại](#)
[Chương 191: Binh trạm](#)

[Chương 192: Miếu Tuyết Sơn](#)
[Chương 193: Thiên địch](#)
[Chương 194: Giết bằng ‘sắc’](#)
[Chương 195: Lần đầu tiên làm việc thiện](#)
[Chương 196: Hồn Tuyết Long](#)
[Chương 197: Trận Bát Quái](#)
[Chương 198: Tờ giấy](#)
[Chương 199: Thiên đạo](#)
[Chương 200: Trong khi độ kiếp...](#)
[Chương 201: Thiên Ma Pháp Tôn](#)
[Chương 202: Thành đô](#)
[Chương 203: Mạch nước ngầm cuộn trào](#)
[Chương 204: Mở hội nghị](#)
[Chương 205: Chuyên gia tình yêu](#)
[Chương 206: Chiến lược biến hóa](#)
[Chương 207: Một Cơn Giận Dẫn Đến Phát Tài](#)
[Chương 208: Sương – Giận](#)
[Chương 209: Gia - Giận](#)
[Chương 210: Lần Thứ Ba](#)
[Chương 211: Ký sự cướp bóc của Huy Hoàng](#)
[Chương 212: Nội Chiến](#)
[Chương 213: Đại Chiêu Tất Sát Tối Cao Chử Màu Kim](#)
[Chương 214: Kẻ ngấm bẩn](#)
[Chương 215: Buôn Đi Bán Lại](#)
[Chương 216: Trận Quyết Chiến Cuối Cùng](#)
[Chương 217: Trùng Phùng](#)
[Chương 218: Lấy Lại Được Tự Do](#)
[Chương 219: Ngang sông một ố tôm](#)
[Chương 220: Bộ Đồ Tôm Hùm](#)
[Chương 221: Ổ Kỳ Lân](#)
[Chương 222: Bắt Cóc](#)
[Chương 223: Thăm Lại Chốn Cũ](#)

[Chương 224: Ký Lục Biển Đông](#)
[Chương 225: Sương Vũ Cửu Thiên](#)
[Chương 226: Tiên kiếp](#)
[Chương 227: Bất ngờ](#)
[Chương 228: Vì dân trừ hại](#)
[Chương 229: Yêu nghiệt hoành hành](#)
[Chương 230: Đếm Ngược](#)
[Chương 231: Ứng Chiến](#)
[Chương 232: Chuẩn bị chiến tranh](#)
[Chương 233: Mai Phục](#)
[Chương 234: Đèn Thần](#)
[Chương 235: Đoàn kết](#)
[Chương 236: Lại thăm dò tiếp](#)
[Chương 237: Lại thăm dò tiếp nữa](#)
[Chương 238: Vận hên của rau củ](#)
[Chương 239: Sấm.](#)
[Chương 240: Hoa.](#)
[Chương 241: Linh thạch.](#)
[Chương 242: Chia Tay.](#)
[Chương 243: Việc Vặt](#)
[Chương 244: Nốt Nhạc Đệm Nho Nhỏ](#)
[Chương 245: Hiếu Lành](#)
[Chương 246: Chiến dịch](#)
[Chương 247: Bàn chuyện mua bán với Gia Tử.](#)
[Chương 248: Biến Hóa](#)
[Chương 249: Vận Gạo](#)
[Chương 250: Đại Chiến Ở Lư Sơn](#)
[Chương 251: Quỷ Luyện Cuồng Ma](#)
[Chương 252: Ăn Cướp Giữa Ban Ngày.](#)
[Chương 253: Đàm Phán](#)
[Chương 254: Bao Vây.](#)
[Chương 255: Bắt Tráng Đình](#)

[Chương 256: Quả Ma Vương.](#)
[Chương 257: Xây dựng đội ngũ.](#)
[Chương 258: Tiên Giới](#)
[Chương 259: Cướp tù.](#)
[Chương 260: Ngũ quý phân thây.](#)
[Chương 261: Cờ Phướn Xương Trắng](#)
[Chương 262: Sự Kiện Đồ Sát Thứ Hai](#)
[Chương 263: Thần Ma Diệt Thế](#)
[Chương 264: Thiên Nộ](#)
[Chương 265: Thiên Nộ \(2\)](#)
[Chương 266: Ảo ảnh trên biển](#)
[Chương 267: Hạng Bạt](#)
[Chương 268: Thần Khí Hợp Thành Trận](#)
[Chương 269: Lão Bà Bị Ngậm Đi Rồi](#)
[Chương 270: Thiên Ngữ](#)
[Chương 271: Lễ vật sinh nhật](#)
[Chương 272: Không Tên](#)
[Chương 273: Búa Bàn Cổ](#)
[Chương 274: Sức mạnh của dư luận](#)
[Chương 275: Khởi nguồn](#)
[Chương 276: Thần khí](#)
[Chương 277: Cuộc chiến người - thần](#)
[Chương 278: Ốc Vít hiện thân](#)
[Chương 279: Pháp bảo ra hết](#)
[Chương 280: Khách điểm Tiên Kiếm](#)
[Chương 281: Vàng, bạc, gỗ](#)
[Chương 282: Cựộc](#)
[Chương 283: Hao Tốn Nước Miếng](#)
[Chương 284: Cũng là cái kiểu không có gì mới mẻ kia](#)
[Chương 285: Mẫu mực](#)
[Chương 286: Trần Thế Mỹ.](#)
[Chương 287: Có duyên sẽ gặp lại \(thượng\)](#)

[Chương 288: Có duyên sẽ gặp lại \(hết\)](#)

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 0 – Mở đầu

Chương 0 – Mở đầu

Công nguyên năm XXXX, chuyện kể rằng Trái Đất đã bị loài người giày xéo te tua lắm rồi, vì thế Chính Phủ Liên Bang của Trái Đất liền bắt đầu tìm kiếm hành tinh mới đáng mà giày xéo. Rốt cục X năm sau tìm được hành tinh M, cấp tốc phái ra N người máy cỡ lớn lên trên đó kiến thiết cơ sở hạ tầng.

Cơ sở hạ tầng được kiến thiết rất nhanh. Theo như các chuyên gia dự tính, hành tinh M có thể chịu được loài người hành hạ tới hai trăm năm mươi năm. Chính Phủ Liên Bang khá là vừa lòng đối với kết luận này, tiếp lấy đương nhiên là di dân với quy mô lớn.

Nhưng di dân lại phải đề cập tới vài vấn đề rất trọng yếu. Tỷ như trong người người hiện có hàng tỉ bạc, nhưng sau khi tới hành tinh M thì phải xử lý như thế nào? Cả trăm triệu tiền Liên Bang cũng có khả năng mua không nổi một cái việc làm. Mặt khác những người nguyên là nhân viên tài chính thì xử lý như thế nào? Phải biết rằng hành tinh M hiện tại cần là công nhân kiến trúc, là nông dân, là chuyên viên địa chất, v.v..., người ta có cần nhân viên tài chính đâu. Còn công chức nữa... Rất rõ ràng là có những cơ cấu công chức nhất định phải gia tăng, có những kết cấu công chức nhất định phải giảm bớt. Vấn đề là người đem thịt dâng đến tận miệng chắc gì người ta ăn a.

Cuối cùng sau khi Chính Phủ Liên Bang trải qua N vòng thảo luận, đã công khai một bộ phương án làm cho hầu hết mọi người vừa lòng.

Thứ nhất: lần di dân đầu ưu tiên cho những lao động cường tráng, nhi đồng cùng người cao tuổi tạm thời ở lại Trái Đất. Dù sao người máy cũng không phải người, nhất định phải có loài người ở trên đó làm công tác cu li mười năm mới được. Mười năm sau, người già ở Trái Đất bởi vì ô nhiễm cùng tự sát cơ bản đều chết sạch, các nhi đồng đã có thể lao động thì lại đi lên làm cu li. Sau đó con cháu của nhóm mười năm đầu lại có thể tiếp nhận.

Cho nên cả thầy ba mươi năm lại thêm sự trợ giúp của người máy, cơ bản sẽ phát triển xêm xêm cùng Trái Đất bây giờ. Theo điểm này mà xem, Chính Phủ Liên Bang có ánh mắt khá là xa rộng.

Thứ hai: sợ mọi người trên đường nhàm chán, mở ra trò chơi cho mọi người tiêu khiển. Toàn bộ mọi người có thể căn cứ giá trị hiện hữu trên người mình hối đoái thành tiền trong trò chơi. Sau khi đã tới hành tinh M thì hối đoái lại thành tiền bản địa. Đương nhiên tỷ lệ hối đoái thì lên phi thuyền mới nói cho người biết, lúc đó một trăm triệu có thể đổi được một đồng tiền thì vẫn xem như người được hời.

Còn có một tầng thứ sâu hơn, trò chơi này được khống chế bởi một máy tính có trí năng. Máy tính này sẽ đem mọi số liệu tâm lý của mỗi người trong hành trình chơi trò chơi phân tích ra, rồi nó sẽ phân phối cho mỗi người công tác thích hợp với họ nhất ở hành tinh M. Đó là điểm cực cực trọng yếu, được liệt vào một phân đoạn được bảo mật nhất trong "Kế Hoạch Di Chuyển", ngoài Chính Phủ Liên Bang cùng máy tính có trí năng kia ra thì rất cuộc không có người khác biết được. (tiểu Xanh: tất nhiên là còn quý độc giả cùng ta đây biết)

* * * * *

Vì thế nam nữ tuổi mười lăm đến ba mươi lăm bị hạ lệnh phải cáo biệt cùng người già trẻ em trong nhà... Sao? Bốn mươi lăm tuổi à? Thật là, bởi vì dân cư nhiều, cho nên người bình thường ba mươi lăm tuổi đều về hưu, nhường cương vị công tác lại cho những người trẻ tuổi. Lại nói đến bốn mươi lăm tuổi, thì bởi vì không khí ô nhiễm, tia cực tím, phóng xạ từ hố đen mặt trời,... nên sống đến bốn mươi lăm tuổi đều xem như đã thọ. Rồi lại nói, người Trái Đất đều văn minh, người đã bốn mươi lăm tuổi còn chưa có chết, công tác đã không có, còn tạo thành nguy cơ lương thực vậy thì không thể nào nói nổi nữa. Cho nên dù cho có thể sống đến năm mươi lăm tuổi thì người già cũng lựa chọn tự sát. Tự sát thường là quăng xuống biển cho cá ăn, bởi vì đốt cháy thi thể sẽ khiến cho không khí càng ô nhiễm thêm.

Cơ hồ toàn bộ mọi người đều tán đồng với Pháp lệnh của Liên Bang. Không có biện pháp, ai bảo ông nội hoặc là ông cố cố cố cố cố nội của

mình tạo nghiệp với Trái Đất làm chi, cha nợ con trả, đây là một cái đạo lý quá dễ hiểu.

Trước cuộc di chuyển hai ngày, trò chơi kia được công bố tên, hơn nữa nội dung trò chơi là từ các cán bộ lãnh đạo của mỗi khu công dân lựa chọn cho khu của mình.

Công dân khu Âu Mỹ bỏ phiếu: ma pháp cùng kiếm.

Khu Châu Á bỏ phiếu: ma pháp cùng kiếm.

Trung Quốc bởi vì dân cư nhiều, một mình một khu, khu Trung Quốc. Cuối cùng từ phía Chính Phủ quyết định: song kiếm!

Khu Châu Phi đâu? Ấy dà, di dân hết rồi. Khô hạn liên tục một trăm năm, nhiệt độ không khí thấp nhất là bốn mươi lăm độ, đã sớm không còn ai ở.

"Ta đệt!!! Song Kiếm. Cái trò chơi chim bòi gì vậy?" Một thằng nhãi rất bất mãn nhìn xem tin tức trên TV. "Lẽ nào là một người cầm hai cây kiếm, xem thằng nào chặt nhanh hơn? Dựa vào cái gì mà khu Trung Quốc chúng ta không cho bỏ phiếu?"

Lúc này lại nghe thấy dưới tầng năm có người đang hò hét. "Đường Hoa, cùng đi biểu tình a."

Đường Hoa chìa đầu nhìn thoáng qua. Hóa ra là thằng bạn nổi khố, kiêm đồng học, kiêm đồng sự của mình, Tôn Minh. "Biểu tình cái gì a?"

Tôn Minh hô: "Kháng nghị chơi trò Song Kiếm ngốc, bọn ta muốn chơi ma pháp cùng kiếm."

"Chán lắm, người tự đi đi thôi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1: Đăng ký

Chương 1: Đăng ký

"Tiểu Hoa..."

"Mẹ, gọi con là Đường Hoa, nếu không dễ bị người ta hiểu lầm giới tính."

"Ai... Con trai, con ngày mai phải đi rồi, sao vẫn còn chấp nhậ thế này. Lần này đi ra ngoài không giống với lúc trước, lần này khả năng là... cả đời không gặp lại nhau nữa... Nay đều là do tổ tông tạo nghiệt, trả ba đời cũng còn chưa hết, trả không nổi a." Đường lão nương nói đến đây lại sụt sùi nước mắt thương tâm.

"Biết biết. Mẹ, mẹ cứ cố gắng chiếu cố bản thân mình, con không có việc gì đâu."

"Ừ, mẹ biết rồi. Mẹ nghe người ta nói trò chơi này có thể kiếm được tiền bản địa của hành tinh M. Cho nên..." Đường mẫu lôi ra một bản bút ký: "Mẹ dạy con chơi trò chơi phải chơi như thế nào cho giỏi."

"..."

"Con chưa biết đâu, trước khi mang thai con, mẹ đã từng tung hoành giới thợ săn đó. Khi đó mẹ thích dùng cung tiễn thủ nhất. Cũng là trong trò chơi mới gặp rồi quen ba con đó... Lại nói mấy trăm năm qua, nhà họ Đường chúng ta ai mà không phải là cao thủ game, như ông nội con, bà nội con, rồi ông cố, bà cố,... người nào mà thời trẻ chưa từng điên đảo qua trong game. Cho nên mẹ bỏ ra một đêm, thu thập tinh hoa game của nhà họ Đường qua từng giai đoạn, mọi tâm đắc từ pháp sư, mục sư, thích khách, chiến sĩ,... đến kỵ sĩ."

"..."

"Song Kiếm theo như mẹ đây phân tích là hai tay sử dụng kiếm, hẳn là chú trọng công kích vật lý, tỷ như các kỹ năng Toàn Phong Trảm, Dã Man Trùng Kích, v.v..."

"..."

"Trò chơi đã sớm có trào lưu, cho nên con không thể theo đuổi linh hoạt cả hai kiếm, mà phải luyện tốt linh hoạt một tay trước đã. Mặt khác các kỹ năng phụ trợ rất trọng yếu, tỷ như Cường Hóa Phòng Ngự, Cường Hóa Công Kích, Thuật Phá Giáp,..."

* * * * *

Một đêm không ngủ, toàn bộ khu Trung Quốc cơ hồ như nhau. Thân là cựu gamer cha mẹ đều liều mạng truyền thụ tư tưởng "chơi trò chơi như thế nào" cho lũ nhỏ. Tổ đội (cg: party) như thế nào, tổ đội phải chú ý những gì, thân là một đội trưởng người phải làm được những điểm nào, trang bị phân phối như thế nào. Rồi khi có công hội (cg: guild) phải quản lý như thế nào, rồi lại đánh BOSS là sẽ rớt trang bị, nhưng nếu hao thời gian rất lâu thì đánh tiểu binh lại hiệu suất hơn, v.v... Cái gì? Người không biết cái gì gọi là tiểu binh? Tiểu binh là loại quái mà một mình người có thể đánh chết ấy... Còn bán gì đó thì phải kêu người khác nâng giá lên, có thời điểm mấy cái hàng gà mờ lại bán được giá rất cao... Mua gì đó thì phải cùng bạn bè cùng nhau ép giá, không bán thì giết, gặp lần nào thì giết lần đó...

* * * * *

Sau buổi cáo biệt đầy nước mắt, toàn bộ mọi người bắt đầu lên phi thuyền. Phi thuyền của Đường Hoa đánh số mười tám ngàn, hẳn lại là hành khách đánh số 180999990. Người máy phục vụ dẫn Đường Hoa đi vào phòng riêng của hắn. Phòng riêng rất nhỏ, bất quá chừng bốn mét vuông mà thôi, bên trong trừ bỏ khoang trò chơi ra thì không còn bất luận vật phẩm gì khác.

Đường Hoa không phải là dân gà con, liền biết được đây là cái ý tứ gì. Rất nhiều năm trước kia, toàn thế giới đều hỗn loạn vì nguy cơ lương thực, vì thế mọi người liền phát minh ra khoang trò chơi mô phỏng hoàn toàn, ở bên trong người có thể tiến vào trạng thái ngủ đông. Mà đã ngủ đông, tức là có thể không ăn không uống không tiêu không tiểu, đã giảm bớt khí CO2 thải ra, còn có thể tiết kiệm các tài nguyên như lương thực, nước, v.v...

Túm lại, lần hành trình này là phải nằm bệt ở nơi đây.

* * * * *

Radio của phi thuyền: hiện tại phi thuyền sắp rời khỏi Trái Đất, xin cho chúng ta một lần nữa nhìn lại quê hương của chúng ta, là một hành tinh cực cực xinh đẹp giữa vũ trụ - Trái Đất. Bầu trời thì màu vàng, biển rộng thì màu đen, còn có những ngọn núi lửa phun trào khắp nơi ngoài kia..... Ngoài ra: một giờ đồng hồ sau toàn thể tiến vào khoang trò chơi. Phi thuyền ta đây không xây nhà ăn cùng nhà vệ sinh, nếu như người không muốn bị đói chết

hay ghen ghét, tốt nhất là làm theo lời ta nói. Cám ơn mọi người, máy tính có trí năng đáng tôn kính nhất của các ngài - Ốc Vít chúc mọi người ngủ ngon.

* * * * *

Thời gian ngủ đông đã đến, trò chơi cũng bắt đầu.

Theo quy củ cũ, trước khi người tiến vào trò chơi, thì người phải nói nhảm một hồi cùng hệ thống cái đã.

Đối tượng mà Đường Hoa phải nói nhảm là một cô gái trong manga. Cô gái này Đường Hoa biết, là nhân vật chính trong bộ manga thịnh hành nhất năm ngoái, bởi vì hắn không mê manga nên quên tên mất rồi, bất quá một câu cửa miệng của nàng thì Đường Hoa còn nhớ, chỉ cần nàng gặp phải người xấu thì trước khi nàng xuất đại chiêu sẽ đến một câu: ta đại biểu ngàn hà tiêu diệt ngươi.

Đường Hoa không ưa thích người này, không ai ưa thích bị đại biểu.

"Tính danh." Người đẹp hỏi.

"Đường Hoa."

"Tên trò chơi."

"Hỗn Giang Long!"

"Tên có chứa tính chất xã hội đen, phủ quyết."

"Người Trong Giang Hồ"

"Xoẹt" người ta nói "nhất thanh phích lịch nhất bả kiếm, nhất đạo thiểm điện phác Đường Hoa" (cg: một tiếng sét chính là một thanh kiếm, một tia lôi điện bổ Đường Hoa). Người đẹp soi gương chỉnh chỉnh lại lông mi. "Vui lòng dừng để ta phải lặp lại lời đã nói."

Đường Hoa hai nắm đấm nắm chặt, tóc dựng lên... Thật ngại, là do bị điện giật. (tiểu Xanh: Tưởng là biến thành Super Saiyan chứ...)

Hiện tại Đường Hoa nằm trên mặt đất, tay vịn lấy cái bàn hữu khí vô lực nói: "Ta muốn đi kiện ngươi."

"Ta Muốn Đi Kiện Ngươi, tên xác định."

"Không, không!" Đường Hoa vội vàng bắn lên, sao có thể kêu tên này được.

"Gọi là Không Không? Bắt đầu đếm ngược hai mươi giây."

"Đệt người... Không đúng! Ta muốn... Ta không lấy tên Ta Muốn, người phải cho ta thời gian, mẹ của ta đặt tên cho ta còn phải suy nghĩ cả tháng..."

"Tám giây, bảy giây..."

"Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương... Hòa hòa hòa, sừ hòa nhật đương ngộ... Ta không cần thơ cổ... Ta cần tên..."

"Thời gian đến."

"A!" Nháy mắt này, trong đầu Đường Hoa là một mảnh trắng xóa. Thời gian hết rồi? Tên mình là gì nhỉ? Mình đâu có nói đâu a? Lẽ nào nàng lấy câu nói cuối cùng của mình làm tên? Câu nói cuối cùng là gì nhỉ? Đường như là: còn phải suy nghĩ cả tháng. A a! Đường Hoa lúc này có xung động muốn tự sát.

"Chưa chọn xong à? Tiếp tục đếm ngược hai mươi giây. Hai mươi, mười chín..."

Mặt Đường Hoa rất xạm. Bị chọc, bị người ta coi là con khỉ để chọc. Bất quá còn may mắn là mình vẫn còn thời gian chọn tên.

"Chậm quá rồi nha, cẩn thận ta lại giật điện người a ~~~" Mặt của người đẹp cũng rất đen, nghĩ cái tên thôi nha cũng phải bốn mươi giây.

Đường Hoa cảm giác rất căm tức, nhưng càng nhiều chính là uất ức. Không có cách nào, Đường Hoa vẫn chịu mỹ đức mấy ngàn năm truyền thống của Trung Hoa, một mực là có thể nhịn thì phải nhịn, nguyên tắc là nhiều một sự không bằng ít một sự. Đường nhiên việc này cũng không thể nói là Đường Hoa nhát gan, mà chỉ nói lên rằng hần... ừm... khôn khéo. Khi mà đối thủ của người mạnh mẽ đến mức người xài công cụ ăn gian cũng không thể đánh bại được hần, thì cho dù người không thể trở thành bạn bè của hần được, cũng tốt nhất đừng khiến hần trở thành địch nhân của người.

Trong hiện thực thì cơ hồ không có người như vậy, Đường Hoa nhằm vào chỉ là trong trò chơi... Tỷ như hần sẽ không bao giờ đi khiêu chiến BOSS chung cực (cg: trùm cuối) khi còn trong giai đoạn lính mới, tỷ như hệ thống có báo cho hần biết tọa độ thì hần tuyệt đối sẽ không chút nghi ngờ, hay giả như có người nói thương hần, hần sẽ mò mò cái túi tiền trước, xem có thể mua nổi hai cây kem hay không...

*** cg: viết tắt của chữ "chú giải", là chú giải của dịch giả.

*** Đường lão nương, Đường mẫu: đều là chỉ bà Đường, mẹ của Đường Hoa.

*** Hồn Giang Long: rồng vùng vẫy trong sông, một cái tên thường được giới giang hồ và xã hội đen dùng.

*** Sàng tiền minh nguyệt quang...: bài thơ Tĩnh Dạ Tư của nhà thơ Lý Bạch.

*** sừ hòa nhật đương ngộ: câu đầu trong bài "Cổ Phong" của nhà thơ Lý Thân

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2: Trò chơi bắt đầu

Chương 2: Trò chơi bắt đầu

"Nói mau, gọi là cái gì?" Người đẹp đập mạnh vào mặt bàn gào lên.

Tha cường nhâm tha cường, minh nguyệt chiếu đại giang. (cg: Một câu nói trong võ thuật – ý bảo kẻ địch dù mạnh thì tâm của ta cũng vẫn phải thật là bình tĩnh). Đường Hoa tiếp tục trầm tư...

Ồ? Vì sao Đường Hoa biết được câu này? Thật ra, Đường Hoa có trình độ võ thuật rất cao,... ờ... đương nhiên đây là mẹ của hắn nói. Ít nhất thì Đường mụ cho rằng trong đơn vị của Đường Hoa thì hắn đánh Thái Cực Quyền giỏi nhất. Năm đó Đường mụ cũng là cao thủ Thái Cực,... ừm... ít nhất thì trong thời tiểu học là vậy. Thuận tiện nói một tiếng, nghiệp vụ của Đường Hoa là chân chạy giao hàng, một tên quản lý, cộng với hai thằng lính, một thằng là hắn, còn một thằng là Tôn Minh. Đừng tưởng bèo, loại công tác này cũng là cả ngàn người cạnh tranh một chỗ đấy. Tuy rằng có tiền cứu trợ của Chính Phủ, nhưng kẻ có công tác thì không biết thống khổ của kẻ không có công tác a... Cuối cùng còn là dựa vào ông bố của Tôn Minh vung lên tuyệt bút, giữ Đường Hoa lại. Ấy! Gia đình của Tôn Minh khá giả hơn gia đình của Đường Hoa nhiều, không chỉ vì gia đình Đường

Hoa là gia đình mồ côi cha, mà còn vì cha của Tôn Minh tuy không tính là phú ông ngàn vạn, nhưng trăm vạn vẫn còn là có.

Đường Hoa nghĩ đến những điều này đành thở dài một tiếng, "Đông Phương Gia Tử." (cg: gia tử = quả cà). Ủm, cái tên này là nick name của hắn trong game từ rất sớm.

"Đăng kí Đông Phương Gia Tử thành công! Người muốn hối đoái bao nhiêu tiền?"

"?" Đường Hoa không hiểu.

"Tức là người có bao nhiêu tiền Liên Bang thì ta có thể đổi giúp người thành tiền của trò chơi đó mà. Khi trò chơi chấm dứt, tới hành tinh M thì chúng ta lại giúp người đổi lại thành tiền Liên Bang mới của hành tinh M." Nói đến tiền bạc, người đẹp có vẻ có kiên nhẫn phi thường, mà xem cái tư thế thì có xu hướng muốn nhào qua moi sạch túi tiền của Đường Hoa.

"À, năm mươi ngàn." Đây là tiền dự trữ của cả nhà Đường Hoa, bao gồm cả tiền lương hưu sớm cộng với tiền thưởng vì về hưu sớm của mẹ hắn, đương nhiên là cũng cộng thêm cả tiền lương tháng này của Đường Hoa.

"Năm lượng bạc, xác định hối đoái không?"

"Năm lượng bạc? Là bao lớn?" Đường Hoa không dám khẳng định lắm về giá trị của bạc trong trò chơi. Xem lịch sử trên TV, thời cổ đại lương một năm của một tên huyện trưởng cũng chỉ một lượng hai tiền, năm lượng thì đã là lương bốn năm của huyện trưởng đó. Nhưng một ít chương trình khác trên TV thì trong người mà không mang theo chừng triệu mấy thì khó mà mở miệng ra nói chuyện lắm.

"Trăm đồng tiền tương đương một lượng bạc, trăm lượng bạc tương đương một lượng vàng."

"Chủ yếu là ta muốn biết rõ tác dụng của năm lượng bạc."

Người đẹp trầm tư một hồi rồi nói: "Năm lượng bạc thì... Để ta so sánh xem, ở khách sạn bình dân một đêm là một lượng bạc, ăn một bát mì thêm hai miếng rau, không có thịt cũng là một lượng bạc..."

"Bà chị!" Đường Hoa không đợi nàng nói xong liền bí phần nói: "Ta không đổi được không?"

"Anh giai." Người đẹp nước mắt lưng tròng: "Gần đây công trạng của em rất kém cỏi, ông chủ Ốc Vít bảo nếu còn không có khởi sắc thì sẽ đem em ra xào thành cá mực."

"...Cô em ít nhất vẫn còn cá mực để mà ăn, anh đây lập tức là phải ăn "khi khổng" rồi." Đường Hoa rất kiên trì.

Người đẹp thấy không thể mềm mỏng với người nghèo được, lông mi tức thì nhướng lên: "Nhãi con, bà đây tính toán cho mi. Mi mà không hối đoái thành tiền trò chơi, thì sẽ không được đổi tiền của hành tinh M. Nếu mà mi muốn gửi năm mươi ngàn từ hành tinh M đến Trái Đất, thì phí thủ tục phải là bốn mươi chín ngàn, hơn nữa quay qua quay lại cũng là phải đi qua cửa của bà đây, lúc đó muốn gửi cũng đừng hòng gửi được. Nói trắng ra là - nhãi con, năm mươi ngàn kia của mi khi đến hành tinh M thì cũng chỉ bằng giấy chùi đít."

Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: "Chị hai, nhưng mà trong tay chị thì cũng chẳng bằng cả giấy chùi đít."

Người đẹp thay đổi sắc mặt bắt đầu dụ dỗ: "Anh xem nè anh giai, ít nhất thì trên vạch xuất phát của đời người, anh đã nắm giữ năm lượng bạc trong tay. Có lẽ anh giai mua bí kíp tuyệt thế còn kém năm lượng bạc này thì sao? Có lẽ nói không chừng năm lượng bạc có thể cứu một em gái thì sao?"

"..."

"Như vậy đi, quả thật không thể để cho năm mươi ngàn không bằng một đồng giấy toa-lét được. Em làm bữa đưa tặng anh một tô mì ăn liền. Anh xem..." Người đẹp dụ dỗ xong, lại lạnh giọng nói nhỏ tựa như tự nói với bản thân: "Người ngàn vạn lần đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt."

"..." Đường Hoa là một người có ý chí kiên định, là một người thành thực, là một người đã rời bỏ những thú vui cấp thấp, hãnh thà để cho mẹ mình nhận được một ngàn tiền gửi, cũng không chấp nhận tiêu phí bốn mươi chín ngàn đi mua một tô mì ăn liền... Lại nói, thời đại học đã ăn mì ăn liền vài năm rồi, giờ vừa thấy mì ăn liền thì lại muốn ới, nếu mà đổi thành mì sợi hay mì Dương Xuân ít ra còn suy nghĩ lại.

"Vây mì Dương Xuân" Người đẹp "xoẹt" một tiếng xuất ra một gói mì Dương Xuân.

"..." Đường Hoa hoảng sợ nhìn người đẹp, bà má này làm sao lại biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì?

"Ở trong trò chơi, NPC cao cấp chỉ cần có được kỹ năng nào đó, lại thêm pháp lực của người yếu hơn hẳn nhiều, thì ý nghĩ của người có thể bị hẳn nghe được."

"Pháp lực?" Trò chơi này tới cùng là loại trò gì vậy?

"Được rồi. . . Ta đã để lộ bí mật, mau đưa tiền ra mau."

"..."

"Hai bao mì Dương Xuân." Người đẹp rất phần nộ đem mì Dương Xuân đập vào mặt bàn quát: "Chị đây rút được của mày năm mươi ngàn cũng chỉ được thưởng ba gói mì Dương Xuân, mày mà lại..."

"Đây chị. . ." Đường Hoa rất cung kính rút ra thẻ từ trong túi dâng lên.

Người đẹp rất vừa lòng gật gật đầu tiếp nhận thẻ tùy ý hỏi: "Trong nhà còn có sổ tiết kiệm phải không?"

"Có a, sao vậy..." Đường Hoa đột nhiên tỉnh ngộ hô to: "Trả lại tiền cho ta..."

"Trò chơi bắt đầu." Người đẹp chỉ tay một cái, một cái hố lớn xuất hiện ngay bên dưới chân Đường Hoa, tiếp lấy là một tiếng kêu thảm thiết. Người đẹp lau mồ hôi than một hơi: "Con hàng này... Làm mình mệt muốn chết."

* * * * *

"Trả lại tiền cho ta." Đường Hoa sững người, làm sao mà có vẻ tiếng vọng lại còn lớn hơn thanh âm của mình vậy? Nhìn thoáng qua bên trái bên phải, a, không phải! Nguyên lai là cả ngàn người đang cùng nhau ngửa đầu lên bầu trời hô lớn: "trả lại tiền cho ta". Đường Hoa nghe mà trong lòng cảm thán: thanh thế hô lớn của ngàn người đồ sộ làm sao, bi thiết làm sao, buồn rầu làm sao, thê thảm làm sao,... thật sự là quá bi thảm.

Tân thủ thôn, cơ hồ là nơi bắt đầu của mọi trò chơi, tại đây người có thể quen thuộc với thao tác của trò chơi, tại đây người có thể nắm giữ được các bí quyết của trò chơi, tại đây người có thể lấy được thần khí, lấy được cảm

pháp, lấy được một con vợ, lại lấy được tiếp một con vợ, rồi lại lấy được tiếp một con vợ nữa...

Đường Hoa không xem phong cảnh, mô phỏng ở thời đại này không có gì đáng kinh thán. Hắn thuần thực gọi ra bảng thông tin của hệ thống bắt đầu xem xét. Khung trang bị của nhân vật có vị trí cho hai lưỡi phi kiếm, còn có vị trí cho bốn cái pháp bảo phụ trợ. Y phục, giày, đai lưng, phần che tay, bao đầu gối, ngoài ra có thể trang bị thêm hai cái nhẫn cùng một cái vòng cổ.

Y phục của lính mới chẳng có gì, dù sao thì kiện thần khí thứ nhất có thể là chẳng có, nhưng mà trò chơi này lại có chút không phúc hậu, ngay cả một cái y phục dài cũng chẳng có.

Hiện tại thì toàn bộ mọi người đều biết rõ, Song Kiếm không phải là hai tay cầm kiếm, mà là một loại trò chơi Tiên Hiệp.

Đây là một thể loại trò chơi rất cổ xưa, là một thể loại trò chơi kiệt xuất nhất kể từ khi loài người có máy tính, từng khiến cho một thế hệ điên đảo, là một thể loại trò chơi mô phỏng lớn do hai trò XX cùng XX kết hợp lại. Nhớ năm đó có biết bao người vì nó mà trốn học, vì nó mà quanh co trong mê cung cả tuần, vì nó mà rơi lệ, rồi năm đó có biết bao nhiêu sách lậu hoành hành. Khi mà người Trung Quốc biết được giá trị của chúng, muốn bỏ tiền ra mua sắm bản chính, thì chúng đã vĩnh viễn rời xa mắt rồi, chỉ để lại những ký ức kinh điển của những kinh điển...

*** tân thủ thôn: ai chơi game có lẽ cũng quen thuộc với cái tên này, đó là thôn mà mọi lính mới từ level 1 ~ 10 phải ở lúc mới vào game. Khi đạt được level 10 thì người chơi mới có thể rời đi thôn này để vào những thành thị, thị trấn.

*** NPC: non-playable character – nhân vật riêng biệt không thể điều khiển được, là những nhân vật phụ trợ cho người chơi, ví dụ như người bán thuốc, bán tạp hoá, thợ rèn, trưởng thôn, v.v...

Chương 3: Trưởng thôn

Chương 3: Trưởng thôn

"Chào mọi người." Một ông già lòng bàn chân sinh ra gió thổi lên giữa không trung, cất lời chào bọn người chơi đang còn mê man giữa thôn làng: "Ta là trưởng thôn, bất quá đừng có hiểu lầm, họ của ta không phải là Trưởng, mà tên ta cũng chẳng phải là Thôn. Ta gọi là trưởng thôn là bởi vì ta là trưởng thôn của tân thủ thôn số XXXXX này. Đương nhiên nếu như đây là tân thủ trấn thì ta phải là trưởng trấn, còn nếu là tân thủ thành..."

"Lấy đá chọi lão." Một anh bạn dũng cảm đứng bên người Đường Hoa lượm lên cục đá, giựt giây mọi người tiến hành công kích trưởng thôn đang dài dòng lắm nhảm.

"Xoẹt!" Một tia chớp từ trên trời giáng xuống, anh bạn dũng cảm kia lúc này biến thành tia sáng trắng. Trưởng thôn gật gật đầu vừa lòng nói: "Thằng nhóc này sẽ đi du lịch địa ngục một giờ... Khụ! Vừa rồi ta đã giải thích về pháp thuật, không biết có ai muốn nhờ ta giải thích tiếp về phi kiếm không?"

Không ai nói gì cả. Tuy rằng cảm xúc rất kích động, nhưng cũng không ai muốn phải lãng phí một giờ đồng hồ cả. Trưởng thôn gật gật đầu, hất tay một cái, từ trong ống tay áo bay ra một thanh kiếm nhỏ màu trắng bạc, thanh kiếm nhanh như chớp xoắn một nhát vào ngay giữa bầy người, một tia sáng trắng dâng lên. Giữa tia sáng, anh bạn bị phản quát trưởng thôn: "Ông mày không có nói chuyện."

"Ai trông thấy ta giết người lung tung thì đứng ra." Trưởng thôn rất hòa nhã thân cận, mặt cười cười nói.

Toàn bộ mọi người tập thể lắc đầu, lão già này là đang cố ý ngược đãi mọi người, nhằm thỏa mãn tâm lý u ám thích khi dễ người nhỏ yếu của lão.

"Tiếp theo... Chúng ta sẽ xem lại ba ngàn năm trước. Đúng rồi, ba ngàn năm này không tính theo năm Công Nguyên, mà là tính theo thời gian của thôn làng này. Cách tính thời gian của thôn làng này thường thường là dùng đồng hồ cát. Đồng hồ cát tức là bỏ cát vào trong một cái lọ, sau đó cứ mỗi

một khoảng thời gian nhất định thì cát sẽ chảy xuống một ít, chúng ta sẽ căn cứ vào số lượng cát còn thừa để mà tính thời gian hiện tại. Đương nhiên là vẫn có sai biệt đó, đôi lúc thời tiết ẩm ướt, hạt cát sẽ rất chậm một chút. Nói tới chuyện này, ta lúc trẻ cũng đã từng lĩnh hội sâu sắc rồi, đó là lúc ta cưới dâu... Sau đó dâu nhà ta lại không chịu a... Tuy rằng cuối cùng cũng miễn cưỡng động phòng đó, nhưng mà sự tình cũng kinh động lên tới huyện nha lận. Nói đến huyện nha, chắc chắn các người còn chưa đi qua..."

Giữa một loạt tiếng thút thít, có mấy chị gái rốt cục nhìn không được nữa dừng cảm giơ tay lên quyết tuyệt quát: "Ông già, cho thoải mái chút."

"Roạt!" Lập tức một ngàn năm trăm tên người chơi trong tân thủ thôn giơ ba ngàn cánh tay lên cao, tất cả đều chỉ cầu được chết cho nhanh, không cầu sống nữa. Người nào dáng hơi thấp thì đứng lên trên tảng đá, hy vọng mình sẽ chạm đến tia sét đầu tiên. Khoảnh khắc này, quần chúng nhân dân biểu hiện ra trí tuệ cùng dũng khí vô cùng, khoảnh khắc này rồi cũng sẽ được ghi vào trong sử sách vĩnh viễn...

"Ngại thật, ta không biết quần công." Trưởng thôn rất tiếc nuối sờ sờ cái cằm đáp.

"....." Toàn bộ mọi người trong lòng thề, tương lai học nghiệp thành công, nhất định phải trở về giết trưởng thôn một trăm lần rồi một trăm lần nữa. Chỉ là chẳng lâu sau, mọi người đều hiểu ra được sự thiện lương của trưởng thôn. Cũng hiểu ra được một đạo lý thô thiển: thiện lương cũng có phân chia tầng thứ. Dem trưởng thôn mà so sánh với NPC thế giới bên ngoài thì quả thật so với Quan Âm nương nương còn thiện lương hơn.

Trưởng thôn không nói nhảm nữa, tay một phất, trời đất trở nên mơ hồ, sau đó rõ ràng lại. Tất cả mọi người chơi như đều đặt thân vào bên trong mây khói, chẳng qua bên dưới mây là lầu các, hạc tiên, là hoa, là cây, và là cỏ, nhưng mà không trông thấy người nào.

Đột nhiên một trận gió mạnh thổi tới, mây bị thổi tan, ngàn tên người chơi túm lấy nhau mới miễn cưỡng đứng vững. Chỉ thấy phía Đông Nam đột nhiên xuất hiện một hố sâu màu đỏ như máu, một anh rất ngầu tóc đỏ đồ đen từ trong lỗ máu đi ra, chân đạp một đám mây màu máu ngăm nhìn khối tiên địa này.

Lúc này phía Tây Bắc xuất hiện một vòng gợn sóng, gợn sóng chợt mờ hồ, xuất hiện một anh chàng đẹp trai toàn thân ánh bạc, đầu đội mũ màu tím kim, chân đạp một thanh bảo kiếm trôi nổi trên không trung.

Anh đẹp trai giơ kiếm trong tay chỉ, quát: "Lại là người, ngàn năm xông lên Thiên Giới của ta hai mươi bảy lần, ý người muốn như thế nào?"

Anh ngẫu không nói chuyện, mắt chớp một cái, toàn thân có ánh sáng màu đỏ máu vọt lên cao mười trượng, như hổ đói nhìn chòng chọc vào anh đẹp trai.

"Lại muốn đánh? Vậy đến đây đi!" Anh đẹp trai cương khí chấn một cái, thanh bảo kiếm trong tay vọt lên hàng ngàn tia chớp mỏng như tơ, lưỡi kiếm càng là sắc bén bức người, phát ra tiếng rền ngâm, tựa hồ lúc nào cũng có thể lao vọt ra.

Anh ngẫu nhếch môi hơi hé răng cười lạnh, bắt một pháp ấn bằng một tay, mây máu trên thân xông lên trời cao biến ảo thành một con huyết long nhào qua anh đẹp trai. Anh đẹp trai kiếm khí giương lên, ngàn tia chớp dựng lên tận trời, xoắn nát con huyết long. Đồng thời, kiếm lôi điện trong tay biến thành kiếm ánh sáng, vạn tia sáng cuộn cuộn cùng bảo kiếm nhào qua giết hướng anh ngẫu.

"Tốt." Anh ngẫu rút cục nói chuyện, hắc cấp tốc một tay vãn vũ trong không khí, cơ hồ trong nháy mắt trước mặt hắc xuất hiện một bức tường trong suốt màu máu tràn ngập những văn tự màu đen. Nhưng lực lớn tựa vạn sông đâu phải dễ dàng lật tay là chặn được, nháy mắt tường máu bị phá. Anh ngẫu thừa dịp ánh sáng bị khựng lại, vừa lùi vừa động, lại một bức tường máu thành linh ngoi lên, lại vỡ, lại lập, lại vỡ, lại lập,...

Rút cục khi anh ngẫu thối lui đến trước hố đen, ánh sáng phá tường không được trôi đi mất tăm. Anh đẹp trai nhếch mép cười tay bắt một cái ấn quyết, đột nhiên bên ngoài tường máu kiếm khí đại thịnh. Anh ngẫu vừa thấy không ổn, vội vàng vung tay, một cái đỉnh tinh xảo nhỏ nhỏ trong tay đón gió lớn lên, sít sao chụp lấy phi kiếm vừa phá tường vọt đến.

"Thu!" Anh ngẫu nghiêng rằng, một ngụm máu phun lên đỉnh, đỉnh lập tức ép nhỏ lại vài phần. Anh đẹp trai ngay lập tức kết ấn, ấn được kết càng nhanh thì trong đỉnh phát ra tiếng vang lại càng kịch liệt, thỉnh thoảng lại có

xu thế phi kiếm phá đỉnh mà ra. Rất nhanh đỉnh bị phi kiếm cự cho lớn lên bằng chừng một mẫu đất, nhưng tiếc rằng đỉnh này không phải vật phàm, vẫn chưa thể bị phá.

"Nguyên thần xuất khiếu!" Anh đẹp trai rống một tiếng, một cụm ánh sáng màu trắng vụt bắn vào bên trong đỉnh. Nháy mắt bên trong đỉnh ánh sáng rực rỡ, một cụm ánh sáng mạnh mẽ phá đỉnh bay ra, bảo kiếm cùng ánh trắng đang bám trên thân kiếm cùng bay vào trong cơ thể anh đẹp trai.

Anh ngầu âm trầm cười, lật tay đem đỉnh thu vào trong túi, hai tay chưởng ra, mây máu trên thân biến thành con ưng khổng lồ, giương cánh rít lên. Anh đẹp trai mặc dù hơi thở dốc, nhưng cũng không cam yếu thế, toàn thân kiếm khí tung hoành hoá thành phượng hoàng gườm gườm nhìn con ưng. Chiến hoả tràn ngập, thắng bại chỉ trong một nháy mắt.

* * * * *

"Sao lại hết rồi?" Ngàn tên người chơi cùng cảm phần hướng lên trời rộng to. Mắt thấy thời khắc kịch liệt nhất tới rồi, vậy mà lại... Giống như là "chiến đấu" đến thời khắc cuối cùng, vậy mà người nữ lại nói với người: "hôm nay em đèn đỏ", cảm giác bứt rứt tận tim phổi kiểu này đủ để khiến người ta phạm phải án giết người một trăm lần.

Trưởng thôn không để ý tới mọi người, lâu bầu nói: "Trong bao của mỗi người đều có một bình thuốc dịch dung. Dùng nó thì các người có một lần, cũng chỉ có một lần lựa chọn thay đổi tướng mạo, chiều cao, nhưng không bao gồm giới tính cùng những vẻ ngoài đặc thù. Trời thì lớn, đất thì lớn, lạy trời cho gió thuận mưa hoà, lạy đất cho ngũ cốc bội thu... Mặt khác trong bao của mỗi người còn có một cây nhang thơm, có thể hướng trời đất cầu phúc, chú ý nhang này cùng thuốc dịch dung chỉ có thể sử dụng sau khi người tới cấp 10 và trước khi rời tân thủ thôn. Được rồi, phía dưới nghiêm, giải tán."

"Xì!" Có một bộ phận người xem không văn minh hướng lên trời chĩa ngón giữa.

* * * * *

Cơ hồ mọi người đều có cùng một ý tưởng với Đường Hoa: tìm phi kiếm! Tìm mần răng? Đương nhiên là làm nhiệm vụ, trong trò chơi người

level 1 thì đưa cho người vũ khí, sau đó căn cứ vào yêu cầu đẳng cấp bắt đồng của trang bị, khi người tới đẳng cấp tương ứng thì sẽ cung cấp nhiệm vụ nhận trang bị rác rưởi cho người. Rác rưởi thì rác rưởi, dù sao cũng là trang bị a.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4: Đại chiến "Người ~ Gà"

Chương 4: Đại chiến "Người ~ Gà"

Tân thủ thôn có hơn trăm hộ dân vậy là tìm ai để nhận nhiệm vụ phi kiếm đây? Đáp án đây: đầu tiên là thợ rèn, kế đến là trưởng thôn. Đương nhiên, nếu như người tìm thầy thuốc xin vũ khí, người ta cũng có dao bầu đó, vấn đề mấu chốt là dao bầu chưa chắc bay được, mà cho dù có thể bay cũng chưa chắc có ai chịu loại phong cách đó. Thử nghĩ, một người dầm lên dao bầu bay lượn tự do trên bầu trời, không cần thận một cái, rắc rắc, ngón chân cái không còn. Bay một vòng xuống nhìn lại chỉ còn bàn chân không a, mà đây là nhắm vào người da dày thịt béo mà nói đó.

"Không có." Trưởng thôn vung tay rất rõ ràng rất tiêu sái, rất tàn nhẫn hồi đáp mấy người chơi đang tràn đầy ánh sao chớp chớp trong mắt.

Về phần thợ rèn, nhiệm vụ thì không có, nhưng mà người ta có bán kiếm... có điều lại là kiếm gỗ đào. Không chỉ tên nghe rất ngầu, mà giá cả cũng phải chăng: một lượng vàng.

Khi mọi người nhao nhao bại lui, một anh công tử nghiêng rằng, dậm chân đập một lượng vàng lên bàn thợ rèn. Trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, anh công tử cầm kiếm gỗ đào và...khóc. Hắn bi thiết hỏi thợ rèn: "Ông chú à, có thể trả lại hàng không?"

"Hàng bán miễn trả lại. bất quá..." Ông chú thợ rèn nói rất mềm mỏng: "Ta còn có nghiệp vụ thu mua binh khí bị vứt bỏ."

"Kiếm này..."

"Một lượng bạc."

Anh công tử nghe xong mặt không còn chút máu, cầm kiếm gỗ đào lão đa lão đảo bước ra cửa. Lúc này mới thấy mọi người không có tâm đồng tình đến cỡ nào, nhao nhao túm anh công tử thăm tuyệt nhân gian lại hỏi: "Anh bạn, sao vậy?"

Bất quá cũng còn đỡ, anh công tử này là một người thành thực, nước mắt nước mũi tèm lem đáp: "Đây là binh khí, không phải phi kiếm."

"Nhưng mà chúng ta không có ô trang bị binh khí a?" Mọi người ngay cả vấn đề này cũng không buông tha anh công tử.

Anh công tử lắc đầu đáp lại: "Có thể cầm trên tay mà chặt, nhưng mà hệ thống nhắc nhở bởi vì không có linh khí nên không thể trang bị."

"À..." toàn bộ mọi người minh bạch, nguyên lai là ô trang bị chỉ có thể trang bị những thứ có linh khí. Minh bạch xong thì mọi người ca bài ca chim cú, lưu lại anh công tử đơn độc trong gió ai oán: một trăm vạn mà mua một thứ rác rưởi như vậy.

Từ lúc này mới thấy trò chơi này không có phúc hậu, không có nhân đạo đến phi thường. Toàn thôn hơn ba trăm thôn dân vậy mà không có cái nhiệm vụ nào để đón. Trên đường Đường Hoa đi, tiếng than thở một vùng.

Chỉ thấy một người chơi là tráng hán ôm chặt đùi tiên sinh trường tư thực đau khổ cầu xin: "Tiên sinh, cái kia có không?"

Tiên sinh trông về phía xa, thanh âm trầm thấp nói: "Cái kia thật không có".

Kiều đoạn ra vẻ quen thuộc ghê. Đường Hoa lắc lắc đầu đi về hướng thứ hai có thể lấy được phi kiếm.

* * * * *

Không sai, trừ bỏ nhiệm vụ ra, cần trang bị thì tìm ai lấy? Đương nhiên là tìm quái vật. BOSS thì ta chọc không nổi, nhưng KK con gà con vịt con ngỗng con lợn con vẫn còn là có thể mà. Hử, chưa nghe qua thường xuyên có người oánh gà con ở tân thủ thôn mà rút thần khí sao?

"Hây ya!" Đường Hoa múa may nắm tay dừng cảm xông vào đàn gà, nhưng rất nhanh hân hô "Mẹ ơi!" một câu cấp tốc chạy trốn chết trở về.

Nguyên lai gà này không phải gà thường, mà là gà chọi. Phải, còn là gà chọi hung mãnh nhất thiên hạ ở Lỗ Tây Quyên Thành địa khu Hà Trạch tỉnh

Sơn Đông khu Trung Quốc cơ. Loại gà trống này cơ ngực phát đạt, cổ dài chân cao, lông đuôi nhổng cao, thân thể anh tuấn uy vũ, có tiếng thiện chiến bất hàng, thà chết không chịu nhục.

Nhưng gà dù sao cũng là gà, sao có thể đấu cùng người đây?

Mấu chốt ở chỗ là tụi gà này chơi quần công. Không phải cái loại một con chọi một đàn, mà là cái loại một đàn chọi một tên. Đường Hoa vừa đến trước mặt đàn gà, lập tức có mười con gà bay ra dàn hàng theo bên trên, chính giữa, bên dưới, hơn nữa đợt công kích thứ hai cũng đã chuẩn bị. Nếu không phải Đường Hoa mắt sáng não nhanh thân thể khỏe, xoay người chạy trốn chết đúng lúc, phỏng chừng đã sớm táng thân giữa biển gà.

Bên trong khu an toàn một bạn hữu lòng còn khiếp sợ vỗ vỗ vai Đường Hoa giơ ngón cái lên tán thưởng: "Lợi hại, vừa lao ra năm mươi tên, trở về được có mình người."

Đường Hoa hít thở sâu vài cái, tỏ vẻ là chính mình cũng chưa hết hoảng hồn.

"Xem ta." Trong lúc đang nói chuyện, chỉ thấy một tên hán tử lao ra khỏi khu an toàn, một con gà chọi quắc mắt phạch phạch lao thẳng đến hai mắt của hán tử. Hán tử không nhanh không chậm, trong miệng hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt, đỡ pháp chú... Xin lỗi, là yêu nghiệt, đỡ cái xẻng.", hai tay moi ra một cây xẻng gỗ dài ba thước có thừa, một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân bổ ra. Chỉ thấy con gà chọi kia đập cánh, rên thảm một tiếng, văng vào giữa đồng gà, hiển nhiên là bị thương rất nặng, đi hay ở chỉ trong một đám nữa thôi.

Nhưng nói thì chậm sự thì nhanh, đàn gà xúc động phần nộ xông lên, ba mươi con gà chọi lấy thế nhanh như sét đánh nháy mắt bao phủ hán tử. Một cụm ánh sáng trắng, đàn gà tán đi, chỉ lưu lại cây xẻng gỗ lặng yên trên mặt đất như chứng minh: nơi này, đã từng phát sinh một trận chiến người – gà kịch liệt nhất trong lịch sử loài người.

Mọi người trong khu an toàn lặng yên cáo biệt anh hùng.

"Các huynh đệ, các tỷ muội... đi xét nhà, liệu mạng cùng chúng nó." Một vị trưởng phu oai nghiêm đứng trên tảng đá lớn tiếng hò hét kích tình... Lại lắm nữa, là một ông chú đáng khinh đang hò hét.

Trong nhất thời mọi người tỉnh ngộ, nhao nhao vọt vào trong thôn cướp sạch vũ khí. Đã thấy thảm kịch Đường Hoa cũng không cam yếu thế, vọt đến một nhà dân, quát hỏi NPC nữ thôn dân: "Nấp nôi đâu?"

"Bị cường đạo cướp đi rồi." Người kia khiếp đảm hồi đáp.

"Chài cán bột đâu rồi?" Đường Hoa lật tìm không có kết quả, ép hỏi lần nữa.

"Bị cường đạo cướp đi rồi."

"Ta x, đám người này hạ thủ nhanh thực. Đường Hoa bất đắc dĩ đi ra khỏi nhà dân.

Đột nhiên bên người Đường Hoa thổi qua một luồng gió mát, một chị gái vọt vào nhà dân quát: "Nấp nôi đâu?"

"..." Trong lòng Đường Hoa cân bằng rất nhiều. Nguyên lai còn có người chậm tay chậm chân hơn mình, mặc dù nàng là một người con gái. Đường Hoa đứng trên đồi cao, nhìn xem bi kịch trong thôn. Ngàn tên người chơi vào vào ra ra mấy nhà dân, giống như một đàn kiến cần cù đang đi tìm thực vật.

"Đột, nơi nào còn chưa bị cướp sạch đây?" Đường Hoa nhìn ngang ngó dọc, đột nhiên ánh mắt sáng lên, trung ương thôn có một ngôi nhà tranh lớn này giờ vẫn không có ai ra vào. Oa! Rất khả năng còn có dao phay. Nghĩ đến đây, Đường Hoa dùng cả năm chi xông xuống đồi, phi nước đại đến phía nhà tranh.

Đường Hoa cúi đầu xông cuồn lên, gặp người đụng người, gặp chó đụng chó, chạy tới trước nhà tranh chân cũng không ngừng, trực tiếp xông vào, lớn tiếng quát: "Nấp nôi, chài cán bột, đưa đây mỗi thứ hai tổ mau..."

Thời gian đứng khựng. Ba mươi mấy ánh mắt thuần khiết cùng nhau rơi vào thân Đường Hoa, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Đường Hoa chảy xuống. Đây không phải nhà dân, đây là trường tư thực.

Thầy giáo có ria mép hai bên nhìn Đường Hoa một cái, uy nghiêm hạ lệnh: "Ngồi xuống."

"Vâng." Đường Hoa ngoan ngoãn đến chỗ trống nơi góc vắng ngồi xuống. Nói đến Đường Hoa sợ nhất là người nào? Tuyệt đối không phải là mẹ của hắn, mà là thầy giáo. Ở thời đại mà giáo viên xem học trò là du côn,

còn học trò xem giáo viên là lưu manh, thì vì sao Đường Hoa lại sợ thầy giáo như vậy? Đây là bởi vì khi mà Đường Hoa còn học tiểu học đã có một thầy giáo chân chính. Một thầy giáo mà đã qua đời... Còn vì thời điểm đó mấy đời trước nhà hân có cổ sắc khá nặng, nên Đường Hoa có chút khác biệt so với người khác, hân tôn trọng giáo viên. Cho dù là giáo viên lưu manh, hân cũng nguyện ý tôn kính. Có lẽ là bởi vì Đường Hoa khẳng định rằng thầy giáo kia là vì bọn hân mà mệt chết...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 5: Gà trống

Chương 5: Gà trống

"Nhân chi sơ, tính bổn thiện."

"..." Đường Hoa xém chút nữa phun ra một búng máu, lúc này mới tỉnh ngộ mình đang ở trong trò chơi chứ không phải hiện thực. Hân đứng lên...

"Ngồi xuống." Thầy giáo rất uy nghiêm. Thời cổ đại, thầy giáo là cái gì? Thầy giáo là thần thánh. Vô luận là hoàng thân quốc thích, hoặc là công chúa thái tử, thầy muốn búp người thì liền búp, không cho kêu oan. Ngay cả hoàng đế thấy đứa con bị oánh, cũng đành phải kêu một tiếng: đánh tốt lắm.

"Vâng!" Đường Hoa đặt nửa mông trở lại ghế, có mấy người chơi hồi nãy chuẩn bị xông vào trường giờ ở ngoài cười trộm, đặc biệt là khi nghe thấy "nhân chi sơ..."

"Đứng lên nào." Tiên sinh đi đến trước mặt Đường Hoa.

"Làm gì ạ?"

"Chìa bàn tay ra."

"Đừng a thầy ời, con cũng đã đọc nhân chi sơ theo ngài rồi, ngài cho con chút mặt mũi với." Một thân Đường Hoa chảy mồ hôi như thác đổ, trong trò chơi mà còn bị đánh vào lòng bàn tay thì mất mặt biết bao nhiêu a.

"Học đường là học đường. Vô luận là nhân chi sơ hay là đạo khả đạo cũng đều là vì học đường. Con xem còn bao nhiêu đứa nhỏ đang nhìn con

kia."

Dưới những ánh mắt hồn nhiên đang chăm chú, Đường Hoa tay trái thì kéo y phục che lại mặt, tay phải thì chìa ra.

Thầy giáo đánh bộp bộp vài cái xong, coi như là vừa lòng nói: "Trẻ nhỏ còn dạy được. Mặc dù không có tâm học, nhưng vẫn có tâm tôn sư, nay đem cây thước này tặng cho con, sau này sống cho tốt."

"Cám ơn thầy." Đường Hoa nhận lấy cây thước nhìn sơ, trong đầu đột nhiên trắng xóa. Cây thước này vậy mà.. vậy mà là pháp bảo. Trên mặt trên viết danh xưng "Cây Thước", mặt sau viết chú giải: "Pháp bảo? Không có."

Này... Đường Hoa có chút dờ khóc dờ cười, cái này gọi là cái gì? Dem cây thước trang bị vào vị trí trang bị pháp bảo, không thấy có thêm pháp thuật nào, mà tìm khắp toàn thân cũng chẳng có chút biến hóa nào cả.

"Thầy ơi!" Đường Hoa dùng cảm chủ động đứng lên.

"Nói!"

"Cho con mượn cái băng ghế." Đường Hoa không chờ tiên sinh nói chuyện, vớ lấy băng ghế dưới móng rồi biến mất nhanh như gió.

Tiên sinh thở dài một hơi: "Nho tử ngu dốt. Đã có thước, cần gì băng ghế? Nhân chi sơ..."

"Nhân chi sơ..."

* * * * *

"Chen ngang rồi, xếp hàng mặt sau đi." Ông chú đáng khinh đứng ở trên tảng đá lớn, chỉ vào Đường Hoa đang ôm băng ghế nói.

Đường Hoa nhìn thoáng qua bên trái bên phải, quả thật nếu không xếp hàng ở mặt sau thì vũ khí này của mình không xuất lực nổi a.

"Hôm nay chúng ta không chỉ là vì chúng ta mà chiến đấu, mà còn là vì toàn thể người chơi mà chiến đấu. Từ "người chơi" này từ hôm nay sẽ có hàm nghĩa mới... Nếu như hôm nay có thể tiêu diệt đàn gà kia, thì hôm nay không chỉ là "ngày trò chơi" của chúng ta, mà là "ngày trò chơi" của toàn thể mọi người chơi." Ông chú đáng khinh phất tay quát: "Đội nấp nôi, tiến tới."

Một hàng hơn năm mươi người, ba hàng là một trăm năm mươi tên dũng sĩ rải bước ra khỏi khu an toàn. Không hề chần chừ, đàn gà trống gáy

lên tràng dài, bổ nhào vào các dũng sĩ.

"Nâng thuẫn... xin lỗi, là nâng nắp nồi lên." Ông chú đáng khinh vừa dứt lời, một trăm năm mươi tên dũng sĩ cùng nhau ngồi xổm xuống, đem nắp nồi nâng lên trước mặt bảo hộ cho thân thể. Chiêu này quả nhiên hiệu quả, bầy gà đánh trúng nắp nồi đều nhao nhao kêu lên thảm thiết bại lui.

"Cung tiễn thủ... đội quăng đá chuẩn bị. Tổ đầu chơi... tổ thứ hai chơi... tổ thứ ba chơi." Mấy trăm cục đá bụi chùng quả trứng gà bay như che trời lấp đất về phía bầy gà, chỉ nháy mắt là giữa đàn gà dâng một loạt ánh trắng.

"Chiến sĩ... Ai có vũ khí thì xông lên a!" Ông chú đáng khinh vớ lấy xẻng gỗ cùng chạy theo mọi người hướng phía đàn gà.

Lần này rõ ràng thoải mái hơn nhiều. Đàn gà bị đá kích đột nhiên nên rối loạn trận tuyến, bởi vì không thể tổ chức được tiến công hữu hiệu, nên cũng không thể phát huy được tác dụng kiềm chế hữu hiệu. Cánh đường bên trái, chính giữa, bên phải liên tiếp bị xuyên thấu. Từ ban đầu đánh hội đồng người chơi, chuyển biến thành một mình chơi một người chơi, cuối cùng diễn biến thành bị đánh hội đồng. Tới sau rốt thì một con gà vừa hiện ra, lập tức bị nắp nồi, chài cán bột, ghế đấu, băng ghế, tảng đá, cái xẻng, nắm đấm, bàn chân, hàm răng, nước miếng,... tùm lum loại vũ khí phân thân. Dù sao thì cứ là một gà giơ đầu, trăm người đánh.

Cho nên tình thế đều trở lại khoảnh khắc bi thảm nhất trong những game võng du cũ: người nhiều hơn quái.

"Kinh nghiệm 33%." Tân thủ cấp 1 – Đường Hoa nhìn lại thành quả phấn đấu nửa giờ đồng hồ của mình, quả thực là không biết nói gì đứng yên chảy hai hàng nước mắt. Từ khi chơi võng du, mình thâm hiểm nhất thì cũng có thể trong mười phút lên tới level 2 mà.

Đàn gà là không trông cậy gì được, cứ đánh vậy sẽ đánh tới mạng người mất. Theo thông tin đáng tin cậy, quái cấp 2 là lũ khỉ ở vòng ngoài rừng cây, ông chú đáng khinh đang tổ chức nhân thủ, bày ra chiến lược đánh úp chúng với quy mô lớn. Điều phiền toái duy nhất là, đối phó đàn khỉ thì phải phòng không... người ta đều là từ trên cây nhảy xuống đó.

"BOSS." Đột nhiên, hơn mười tên người chơi đồng thời la lên một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của cả ngàn người giữa bầy gà. Đường Hoa quay

đầu nhìn sơ, chỉ thấy ở trăm mét ngoài có ánh lam lóe lên giữa chỗ trũng, một con gà trống toàn thân có gợn màu nước lam quay chung quanh đang đứng ngạo nghễ trong đó, tiếng gáy thanh thúy cao vút, như muốn lọt thẳng vào trời cao.

"Đội tay đấm... Tức là ai có cầm vũ khí cận chiến thì lưu ý đàn gà này mới." Ông chú đáng khinh rốt cục lại bắt được cơ hội phát tay kêu lớn: "Đội nấp nôi, bao vây tứ phía, lính ném đá bổ cấp mỗi người vài chục đạn được, nghe mệnh lệnh ta tiến hành công kích."

Gà trống nhìn thoáng qua ông chú đáng khinh ở trên cây, tựa hồ có thể nghe hiểu tiếng người, sau đó lại nhìn đội nấp nôi đang bao vây nó, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Lên!" Ông chú đáng khinh thấy thời cơ đã tới, phát tay thét ra lệnh, một trăm năm mươi tên nấp nôi hò hét phóng tới gà trống, xem tư thế thì có lẽ có ý nghĩ kẹp cho gà trống bẹp ra.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Gà trống đột nhiên ngửa mặt lên trời gáy dài, dưới chân phát ra hồng thủy ba đào, ào ào đổ ập ra bốn phương tám hướng. Dàn đầu năm mươi tên nấp nôi bị cuộn sóng đánh cho lật người, thi nhau hóa thành ánh trắng, ôm hận mà đi...

"Chấn không nổi a!" Dàn nấp nôi II tuy rằng không có bỏ mình, nhưng nghiêng Đông lệch Tây, hiển nhiên là không xong rồi. Hồng thủy cuốn tới dàn nấp nôi thứ ba rốt cục mới biến mất không thấy.

Một thằng nhãi sau khi nghiên cứu cẩn thận xong mới phát biểu: "Cái này hoàn toàn vi phạm định luật bảo toàn vật lý phải không? Vì sao lại là như vậy?"

Không ai để ý đến hăn, bởi vì ông chú đáng khinh hạ đạt mệnh lệnh thứ hai: "Lính ném đá công kích."

Nháy mắt, mấy trăm cục đá vèo vèo bay về phía gà trống, vừa sắp trúng gà trống, trước mặt nó xuất hiện ba bức tường bằng nước, chụm thành hình tam giác đem nó vây lại. Cục đá bay trúng tường nước, thi nhau rơi xuống mặt đất, không thể tiến thêm để gây thương tổn cho gà trống.

"Tường nước có máu." Có người chơi khôn khéo phát hiện, tường nước có nhánh máu, tuy rằng chỉ bị đá kích là 0, nhưng rất chắc chắn là, tường

nước này có thể phá.

Nhưng tường nước lại không thấy máu, bởi vì trong lúc đang nói chuyện, nó đã khôi phục sinh mệnh xong rồi. Ý tứ rất đơn giản: lực công kích không đủ phá bức tường bằng nước này.

Tin rằng mọi người ở đây đều hiểu rõ điểm này. Đây không phải là trò chơi chặt chém, người mà dùng biện pháp đánh nhau nguyên thủy nhất của du côn lưu manh để đối phó với BOSS trong trò chơi tiên hiệp thì quả là bộ ngựa cản xe, không tự lượng sức.

"Ta đến!" Một tỷ tỷ đi ra khỏi bầy người chơi, lẳng lặng nhìn BOSS gà trống.

"Được không a?" Toàn bộ mọi người nói thầm trong lòng.

Chỉ thấy tỷ tỷ phát tay một cái quạt: "Địa Thử Chùy!" Cây chùy trong tay nàng đón gió mà lớn lên, bay lên trên mười trượng cao, sau đó mãnh liệt phi thường nện xuống phía gà trống...

"Oa..." toàn bộ mọi người không khỏi tán thưởng một tiếng, BOSS gà trống lập tức rút đi 1/20 máu. Bất quá...

"Xoẹt", tỷ tỷ trước khi gà trống bổ nhào tới thì trốn vào khu an toàn, vội nhìn bầy người chơi đang nghi hoặc giải thích: "Thời gian cooldown, với lại pháp lực không đủ, phải ngồi xuống nghỉ ngơi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6: Lượng Thiên Xích

Chương 6: Lượng Thiên Xích

***: Lượng Thiên Xích: Thước đo trời

"Tỷ tỷ, tỷ làm sao lấy được vậy?" Mọi người vây xung quanh chị gái này, chỉ có một vấn đề chung ấy.

Tỷ này cũng không giấu riêng, đem sự tình nói một lượt. Hoá ra là do nàng từ nhỏ tính cách đã cứng rắn, mà cũng có thể hiểu là tùy hứng, lại lớn lên có vài phần tư sắc, cho nên... Khi mà mọi người còn nơi nơi tìm nhiệm

vụ, nàng lại cãi cộ với một ông anh đang làm ruộng. Nguyên nhân chủ yếu là do khi nàng đi ngang qua người anh ta, bị anh ta làm văng mấy giọt bùn, sau đó nàng nhất quyết không buông không bỏ yêu cầu anh ta nhận lỗi. Nhưng không ngờ ông anh này vốn là một người câm, sau khi bị nàng bức ép một tiếng đồng hồ, đành rất bất đắc dĩ dùng một cái nhiệm vụ đẩy nàng đi. Nàng làm nhiệm vụ đưa trâu xong, đạt được Địa Thử Chuy này.

"À!" Toàn bộ mọi người mắt loé lên, hoá ra là trong thôn làng cũng không phải không có nhiệm vụ, chỉ là nhiệm vụ che dấu kỹ thôi, người nhất định phải nghĩ biện pháp chạm đến mạch nhiệm vụ. Mà lại nói, theo đạo lý thì cũng bình thường thôi, người dám tìm một người lạ hoặc lạ hươ trên đường cái nhờ người ta đi vườn trẻ đón cháu giúp sao?

Sau khi hiểu rõ điều ấy, mọi người ca bài ca chim cú, nhao nhao chui vào trong thôn, gặp người liền bắt tay thân thiết hỏi: "Trong nhà mấy miệng ăn a? Nhà có mấy mẫu đất a?... Không có? Nhất định phải có a... Người nghĩ lại đi? Chẳng hạn như người yên tâm về đứa nhỏ trong nhà không? Chẳng hạn như người yên tâm về người vợ trong nhà không? Người có nợ tiền người ta mà chưa trả không? Có ai nợ tiền người mà chưa trả không, cho vay nặng lãi à? Có vấn đề gì về phương diện văn học không?... Ô ô, đại ca, vì sao người không muốn biết Trái Đất là hình tròn vậy? ... Cứu mạng a, giết người rồi..."

Chỉ có Đường Hoa lặng lẽ tiến đến sát chị gái kia hỏi: "Tỷ tỷ, cái pháp bảo kia dùng như thế nào vậy?"

"Người cũng có pháp bảo?"

Đường Hoa gật gật đầu.

"Có phải viết XXX hay không, sau đó đánh cái dấu chấm hỏi?"

"Đúng vậy!"

"Khi người giết gà có phải ngoài kinh nghiệm thì còn thu được một thứ gọi là linh lực hay không?"

Đường Hoa lật bảng hệ thống nhìn xem, nói: "Có, năm mươi điểm."

"Người đem linh lực rót vào, ở mục thao tác pháp bảo thì có dòng "Rót vào cho pháp bảo" và "Tu luyện pháp bảo". Bất quá một khi trang bị hoặc là phi kiếm hay là pháp bảo được rót linh lực vào rồi thì không thể giao dịch,

tử vong cũng không bị rút. Linh lực còn dư có thể đổi thành kinh nghiệm ở chỗ NPC xác định, tuy rằng ít, nhưng có còn hơn không."

"A! Thấy rồi, cảm ơn tỷ tỷ."

Chị gái phất tay: "Không có gì, đừng khách khí như vậy."

Đường Hoa mở ra ô "Rót vào cho pháp bảo", thả cây thước lên, sau đó bắt đầu rót linh lực vào pháp bảo. Rất nhanh hẳn nghe thấy thanh âm nhắc nhở của hệ thống, đem cây thước ra nhìn sơ, danh xưng cùng chú giải đều phát sinh biến hóa. Lượng Thiên Xích cấp 1 (không thể phi hành), đo trời bao cao, đo đất bấy rộng, trời rộng đất lớn, đều có thể đo đạc. Chú giải: sau khi sử dụng chuẩn xác thì uy lực công kích của pháp thuật tăng mạnh, hiệu quả duy trì 10 phút, thời gian làm lạnh 10 phút. Kỹ năng phụ gia của pháp bảo: không. Cấp tiếp theo cần độ thuần thực đầy, linh lực 1.000.000.

Kỳ quái, cây Địa Thử Chuy của chị gái kia thăng cấp chỉ cần linh lực mười vạn, cây thước nát này của mình sao mà lại cần con số khổng lồ trăm vạn vậy?

"Lượng Thiên Xích!" ! Đường Hoa quát to một tiếng, chỉ thấy một cây thước như bằng bạch ngọc dài ba thước xuất hiện ở trước mặt Đường Hoa, chính giữa cây thước có một điểm đỏ đang cấp tốc lùi qua lùi lại loạn xạ ngẫu. Ý tứ gì đây?

Khi Đường Hoa đang buồn bực nhìn điểm đỏ lùi qua lùi lại loạn xạ, không biết phải xử lý thế nào, tiên sinh trường tư thực đang trốn dạy cũng không biết từ lúc nào đi qua, hoà ái nói với Đường Hoa: "Con đừng nên chỉ nhìn bằng mắt, mà phải nhìn bằng tâm nữa."

"Tâm?" Hai mắt Đường Hoa biến thành mắt gà chọi một hồi lâu, rốt cục âm đạm rơi lệ nói: "Thầy, tâm của con gần nát cả rồi, mà vẫn không nhìn ra cái gì."

"Vậy... dùng cái này mà nhìn vậy." Tiên sinh lấy một cái kính lúp từ trong người ra đưa cho Đường Hoa.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Đường Hoa lấy tay trái che miệng, sợ mình mở miệng chửi tục thầy giáo. Hắn nhận lấy kính lúp, sau đó cẩn thận dùng mắt dùng tâm mà nhìn non nửa giờ, rốt cục vui sướng phát hiện ở đầu bên trái

cây thước có một vạch đỏ nhỏ bằng ba mươi phần trăm sợi tóc trên đầu, cũng tức là một vạch đỏ nhỏ gấp ba lần sợi tóc.

"Thầy!" Đường Hoa im lặng nhìn cây thước, nói: "Nếu mà con đoán không sai, thì ý chuẩn xác để sử dụng pháp bảo này là: con phải đem cái điểm đỏ đang di động với vận tốc vượt qua 500km/h này dừng ở cái vạch đỏ mà phải dùng kính lúp mới nhìn thấy kia... có phải là ý này không?"

"Đúng đó, trẻ nhỏ dễ dạy a." Tiên sinh thật là yên vui.

"Thầy, mẹ của thầy còn khoẻ mạnh không?"

"Gia mẫu thân thể an khang."

"VẬY... thay con ân cần thăm hỏi mẹ của thầy một tiếng." Đường Hoa, người thanh niên được coi như hồn nhiên sáng sủa này rốt cục gặp lần tổn thương đầu tiên trong đời. Hồi đó khi hắn biết được mình trúng xổ số năm trăm vạn, lại phát hiện vé số lẫn trong quần áo đã bị mẹ cho vào máy giặt quấy một tiếng đồng hồ, hắn vẫn luôn cho rằng lần tổn thương đầu chắc hẳn là đến từ tình yêu, lại không ngờ là đến từ một ông thầy giáo...

Đường Hoa tập tễnh bước đi, điểm đỏ trên Lượng Thiên Xích vẫn không ngừng lay động trước mắt như cũ...

Tiên sinh ở đằng sau lưng thở dài: muốn đo trời cao, há có con đường nào trở tay mà thành, tự mình làm cho tốt nhé.

* * * * *

Một dòng suối nhỏ ở ngoài thôn, Đường Hoa một mình ngồi trên bờ suối nhìn nước chảy trầm tư, bên trái dòng suối là trảng cánh giết gà náo nhiệt, bên phải dòng suối là bãi khi trong rừng đang múa máy lung tung...

"Muốn tự sát?" Một giọng nữ vang lên phía sau hắn.

Đường Hoa quay đầu lại nhìn nàng một cái, là một cô gái có vài phần anh khí, bất quá Đường Hoa không để ý tới nàng, bởi vì... cả nhà người tự sát mới đi tìm cái "lạch" này mà chơi trò tự sát.

"Chịu uất ức phải không?" Cô gái cẩn thận hỏi, chậm rãi tới gần Đường Hoa.

Đường Hoa không lý tới nàng, bởi vì... sức chú ý của hắn đều ở trên điểm đỏ của Lượng Thiên Xích. Phải! Đường Hoa không phải là một người dễ buông tha như vậy, đặc biệt là sau khi hắn đi một vòng lớn vẫn như cũ

không phát hiện pháp bảo hoặc phi kiếm khác, đành một lòng một dạ dây dưa cùng Lượng Thiên Xích. Hắn đã nắm giữ quy luật, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu hắn đã có điểm đỏ cùng vạch đỏ rõ ràng...

"A!" Đường Hoa la hoảng một tiếng, bị cô gái đè chặt ở dưới người: "Bớ người ta, cứu mạng... a ..."

"Chỉ cần người đáp ứng không tự sát, ta thả người ra liền."

"Đồ chết giẫm mới đi tự sát." Đường Hoa rất tức tối, chủ yếu là bởi vì mất mặt. Một nam nhân lớn chình ình mà bị một cô gái đè chặt không thể giãy dụa, thật là khuất nhục biết bao nhiêu.

"Người không phải đi tự sát?" Cô gái mở to mắt hỏi.

"Ta không có tự sát."

"Vậy người nhắm mắt lại..."

"Người không buông ta ra, ta khiếu nại với hệ thống người rằng phi lễ ta." Việc khiếu nại này chính là cơ chế bảo hộ. Người chơi trò chơi thì nhiều, nam nữ va chạm là khó tránh khỏi, nếu như người cảm thấy đối phương cố ý ăn đậu hũ của người, người có thể khiếu nại với hệ thống, sau khi hệ thống nhận được khiếu nại, sẽ phân tích xem đối tượng có ý nghĩ xấu hoặc là có cố tình hay không. Một khi xác định tội danh, sẽ không chỉ là phạt trong trò chơi, mà là tư pháp ngoài hiện thực tham gia tố cáo người tội quấy rối. Dù sao thì rất lâu trước kia, mọi người cũng đã lập pháp cho tiền ảo...

[Nhân tiện thuyết minh thêm, trò chơi này không thể XXOO, nam nữ dắt tay nhau chút xíu cũng có khả năng gặp phiền toái lớn, dù sao trong lĩnh vực "sắc" của tiểu thuyết thì lão Hà ta đây còn chưa nghiên cứu cùng tham khảo sâu.]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7: Mặc tình

Chương 7: Mặc tình

*** Mặc Tinh: thủy tinh màu nâu, hoặc là thạch anh ám khói (theo Google)

"Xin lỗi, xin lỗi," Cô gái cảm thấy mình quả thật là lầm mất rồi, vội đứng lên xin lỗi Đường Hoa.

"Không sao đâu." Đường Hoa dù sao cũng không phải là người so đo như vậy, vả lại dù sao là bị con gái đè, vẫn tốt hơn bị đàn ông đè.

Cô gái cân nhắc một chút, nói: "Nếu không ta mang người đi luyện cấp nhen? Như vậy người không phải ngồi một mình cô đơn bên bờ suối nữa." Nói qua nói lại, nàng vẫn có chút cảm giác không yên tâm như cũ. Tuy rằng nàng cũng biết đây là một trò chơi mà thôi, nhưng nếu như Đường Hoa thành một người bị bệnh trầm cảm thì làm sao đây?

Cái đầu của nha đầu này tựa hồ có chút đơn thuần a, bất quá tâm địa thực hết sức thiện lương. Trong lòng Đường Hoa thầm niệm chữ "Tật", quả nhiên điểm đỏ không ngoài dự đoán dừng ở cách vạch đỏ hơn mười vạn tám ngàn dặm cự ly: "Người tổ ta?" (cg: "tổ" này nghĩa là "tổ đội")

"Tốt!"

Sau khi tổ đội xong, Đường Hoa trông thấy tên của nha đầu: Mặc Tinh. Ha! Cấp 3 lận rồi, luyện sao được vậy?

"Người không phải là dùng tên thật đó chứ?"

"Đương nhiên là không." Mặc Tinh cười cười, quay đầu nhìn trái nhìn phải xong lại nói nhỏ: "Chúng ta đi giết khỉ."

"Giết khỉ?" Đường Hoa chỉ chỉ mình cùng Mặc Tinh hỏi "Chỉ hai người chúng ta?"

"Ta giết, người xem." Mặc Tinh trong lúc vô ý nói ra một câu nói đã kích Đường Hoa đến mức muốn độn thổ.

* * * * *

Qua suối rồi, Đường Hoa mới biết cái gì thật sự là muốn độn thổ. Mặc Tinh bảo mình đứng ở vị trí an toàn nghỉ ngơi, nàng thì vén tay áo xông vào đàn khỉ.

Bốn con khỉ đứng mũi chịu sào nhảy từ trên cây xuống tập kích Mặc Tinh. Mặc Tinh không hoảng không vội tay xoay một cái, chụp được một cái chân khỉ, sau đó quay con khỉ một vòng, đập ba con khỉ còn lại bay ra

ngoài. Thừa dịp trực quay biến tốc, nàng cho con khỉ trong tay một cái đầu gối thật mạnh, một cụm ánh sáng trắng từ trong tay nàng bốc thẳng lên.

"Này... quần công a." Đường Hoa há hốc miệng nhìn xem một màn này. Võ Thái Cực của hắn dù có rác rưởi hơn, cũng coi như là đã từng luyện qua. Hắn nhìn một cái liền nhận ra là Mặc Tinh đang xài chiêu thức cách đấu gần người.

Mặc Tinh cười cười không đáp lại, vì thế Mặc Tinh giết khỉ, Đường Hoa ném thước. Hai người vừa giết vừa ném vừa tán gẫu, vậy mà lại biết thêm không ít thông tin của đối phương. Cô nàng Mặc Tinh này rất đơn giản, là sinh viên trường đại học cảnh sát. Từ nhỏ đã lăn lộn nơi quân doanh của bộ binh bộ đội vũ trụ Liên Bang, nhưng mà không muốn làm quân nhân, thế là đi thi đại học cảnh sát.

Từ lúc vào trò chơi này Mặc Tinh đã không vừa lòng với nó, nàng thích chơi những trò huyền huyền phương Tây, ở trong những trò chơi đó nàng luôn luôn là một người đánh được một đám người. Mà trò chơi này... nàng biết rằng mình không có ưu thế, mặc dù hiện tại vẫn còn có thể dẫn người, như Đường Hoa chẳng hạn.

"Thật tốt, người tới hành tinh M là trực tiếp làm cảnh sát ngay." Cây thước của Đường Hoa đang trong thời gian cooldown, hắn đón lấy một con khỉ Mặc Tinh quăng qua dẫm dưới chân, sau đó hai tay túm lấy cái ghế đấu lấy từ trong bọc, đập tới tấp vào sọ khỉ. Hắn muốn đem sự bi phẫn vì ghen tị Mặc Tinh có công tác hoá thành sức mạnh.

"Oa... đó là cái gì?" Mặc Tinh đang muốn quay đầu lại trả lời Đường Hoa, lại bị một vật trên không trung doạ cho nhảy dựng lên một cái, sau đó hưng phấn chỉ lên.

Đường Hoa xoay người nhìn lại, chỉ thấy một tên người chơi đang lắc lư dẫm trên một thanh kiếm gỗ cách mặt đất hai mươi thước, lão đảo bay về phía hai người. Người chơi trên đường đều đành chỉ công tác trong tay, cực kỳ hâm mộ nhìn tên người chơi này không chớp mắt, đương nhiên điều này không ảnh hưởng tới việc họ phỉ báng thầm trong bụng: A, thằng nhãi này sao tốt số như vậy.

"Cứu mạng a... đừng không được a." Không tưởng nổi anh bạn đang được mọi người hâm mộ cực kỳ này dọc đường lại phát ra thanh âm kêu cứu thê lương.

Đường Hoa cùng Mặc Tinh nghi hoặc nhìn thoáng qua bên cạnh: Oái! Nguyên do là anh bạn này đang xông về phía một cây đại thụ cao ba mươi thước.

Người ở dưới đất nhao nhao lên, đưa ra biện pháp cho anh bạn đang vừa đau vừa vui này: Quẹo đi... đình chỉ kỹ năng...

"Không biết quẹo như thế nào, làm sao đình chỉ kỹ năng a?" Tên kia tâm hoảng ý loạn, trong miệng còn không ngớt hô: "Quẹo, quẹo..."

Mắt thấy thảm án đựng máy bay bất hạnh nhất sắp phát sinh, nha đầu Mặc Tinh đang lúc khẩn cấp chột nhanh trí hướng bầu trời hô: "Dỡ phi kiếm trong ô trang bị xuống." rồi quay đầu nói với Đường Hoa đang mắt trừng miệng há nhìn mình: "Coi bộ người này chưa từng chơi game."

Đường Hoa chờ dẫn chuyển hướng ánh mắt lên không trung...

Người chơi kia hiển nhiên là nghe được Mặc Tinh nói gì, phi kiếm dưới chân biến mất tiêu. Hắn đứng giữa không trung hô xuống: "Cám ơn..." Anh bạn này không nói được nữa, trán của hắn và trán của Đường Hoa đồng thời toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

"A ~~~" Quả nhiên, anh bạn xui xẻo này từ trên cao hai mươi thước cắm đầu rớt xuống như một quả đạn pháo. Theo chỗ này có thể thấy rớt máy bay thì thảm thiết hơn là đựng máy bay, bởi vì bị đựng là kêu "A", còn bị rớt là kêu "A~~~" có kéo dài.

* * * * *

"Hắn chết?" Mặc Tinh chỉ vào ánh trắng ở chỗ không xa hỏi.

"Có lẽ!" Đường Hoa mặt không chút máu kéo áo che nửa mặt, hắn không muốn để cho những người chơi ở bờ suối bên kia biết được mình cùng nha đầu này là một nhóm.

"Vì sao lại chết?"

Đường Hoa cúi đầu: "Té."

"À!" Mặc Tinh bừng tỉnh, hoá ra là bị té cũng có thể chết người. "Đi!" Mặc Tinh liền túm tay Đường Hoa chạy đi.

"Đi đâu?" Đường Hoa vừa rút tay ra vừa hỏi. Hắn biết được rằng trong một nháy mắt vừa rồi, hệ thống đã quét hình tâm tình của bọn họ, xem có cần xử trí bước tiếp theo hay không.

"Tìm phi kiếm a!" Mặc Tinh ân cần chỉ dạy: "Trong thôn có một thanh phi kiếm, tức là còn có thanh thứ hai. Đây là công thức chung của game."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà, thanh phi kiếm đầu tiên cho người trước."

"..." Còn có thể nói thêm gì nữa đây, nữ nhân trượng nghĩa như vậy, chính là động vật hi hữu đó.

* * * * *

"Chú ơi, chỗ chú có phi kiếm mà có thể bay không?" So với những người chơi khác phải uyển chuyển làm nhiệm vụ đổi phi kiếm, Mặc Tinh áp dụng phương pháp cực kỳ trực tiếp, đi xin người ta.

"A!" NPC còn chưa kịp nói gì, Đường Hoa đột nhiên a một tiếng dọa cho Mặc Tinh nhảy dựng lên một cái. Mặc Tinh nhìn lại Đường Hoa lại bị dọa nhảy dựng lên cái nữa, trên thân Đường Hoa vậy mà bao phủ một mảng ánh sáng màu đỏ.

"Ra sao vậy?" Mặc Tinh nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì không có gì." Đường Hoa vội nói, kỳ thực đúng là không có gì, chỉ là Đường Hoa vậy mà trúng xổ số năm trăm vạn thôi. Hắn không cẩn thận "Tật" một cái liền khiến điểm đỏ dừng lại ở vạch đỏ. Còn về hậu quả, trừ ra vài điểm pháp lực đáng thương bị hao hết sạch thì Đường Hoa còn cảm thấy có chút tan nát cõi lòng, bởi vì hắn mới phát hiện ra mình không biết pháp thuật.

"Không chịu nói thì thôi vậy." Mặc Tinh đầu óc đơn thuần, nhưng không phải là không hiểu nhân tình thế cố, rõ ràng cái thẳng trước mặt này là một thẳng rất ích kỷ.

"Không phải, người đừng hiểu lầm." Đường Hoa vội đem Lượng Thiên Xích ra cho Mặc Tinh quan sát, rồi vừa sụt sùi vừa rơi nước mắt kể ra sự tích làm sao có được cây thước nát này.

"Đi!" Mặc Tinh kéo Đường Hoa một cái: "Chúng ta lại tới trường tư thực nhìn xem."

* * * * *

"Ta ở ngoài chờ người." Đường Hoa mặt rất xạm nói, hăn không hy vọng gặp lại ông thầy kia.

"Tốt!" Mặc Tinh như một cơn gió lao vào trong học đường, không bao lâu Đường Hoa nghe được thanh âm của Mặc Tinh: "Nhân chi sơ..."

* * * * *

Nửa giờ sau, Mặc Tinh cực kỳ hứng thú chạy ra, lắc cây thước trong tay nói: "Người xem."

"A?" Đường Hoa nhận lấy cây thước, nhìn thoáng qua: cây thước! Hai cái chữ đơn giản. Đường Hoa trả lại cây thước cho Mặc Tinh: "Này không phải pháp bảo."

"Không phải pháp bảo? Vậy đây là cái gì?"

"Cây thước!" Đường Hoa rất bất đắc dĩ cùng rất qua loa hồi đáp.

"À, như vậy a." Mặc Tinh cũng không có mất hứng, hươ tay một cái nói: "Đi, luyện cấp đi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 8: Đánh Boss

Chương 8: Đánh Boss

Ra khỏi khu an toàn liền trông thấy ngay BOSS gà trống đang xa đang buồn tẻ tản bộ phơi nắng. Vị BOSS cấp 1 này đã hưởng thụ đến dải ngộ mà các trò chơi trước kia chưa từng có, đó là không có người nào có ý định đi đánh mình.

Người chơi ở vòng ngoài thì thở vắn than dài, không phải bọn này không muốn đánh a, mà thực ra là không có cách nào đánh a. Vừa biết pháp thuật quần công, lại biết cả pháp thuật phòng ngự, hiện giờ ai chọc nổi.

* * * * *

Trong đám người chơi vị trí luyện cấp nhanh nhất thuộc về chị gái cầm pháp bảo Địa Thử Chuy kia, nàng đã cấp 5, hiện giờ đang một mình đánh

tiểu quái cấp 8. Đường Hoa dưới sự dẫn dắt của Mặc Tinh cũng đã tới trình độ cấp 3, bản thân Mặc Tinh đã tới cấp 4 rồi. Đẳng cấp của lũ khi đã không thể thoả mãn hai người, ít nhất là cũng không thể thoả mãn Mặc Tinh.

Vì thế Mặc Tinh dắt theo Đường Hoa vừa đánh vừa quẹo, quẹo một vòng lớn, đi vào vị trí lũ cướp cấp 3.

Phải nói trò Song Kiếm này cũng quá keo kiệt, những trò chơi khác dù sao trừ quái hình người rớt trang bị rớt tiền ra, quái động vật cũng sẽ rớt chút tài liệu. Nhưng mà bên trong Song Kiếm, ít nhất Đường Hoa biết được mình cùng Mặc Tinh đã làm thịt hơn năm mươi con khi rồi mà ngay lông khi cũng chẳng rớt một cọng. Có cũng chỉ là kinh nghiệm cùng linh lực.

Đường Hoa nhìn nhìn mức tồn trữ linh lực của mình: 350. Lại nhìn nhìn mức linh lực cần thiết để Lượng Thiên Xích thăng cấp: 1.000.000, thật là muốn khóc mà không có nước mắt. Chưa nói độ thuần thực của mình chưa đủ, cho dù là đủ rồi, mình tìm nơi đâu ra một trăm vạn linh lực để thăng cấp? Xem ra là mình tạm thời không có biện pháp tập trung cho Lượng Thiên Xích rồi.

Bất quá, vì tránh xuất hiện sự xấu hổ khi ngày sau kiếm được một trăm vạn linh lực mà độ thuần thực không đủ, Đường Hoa vẫn là đúng giờ mỗi mười phút ném Lượng Thiên Xích một lần.

Đánh giết lũ cướp, hiển nhiên Mặc Tinh thoải mái hơn nhiều. Đầu tiên, bọn cướp tuy rằng có đánh hội đồng, nhưng mà vị trí đứng không đồng đều, rất khó phối hợp để tấn công tập thể. Thứ hai là Mặc Tinh tuyệt đối quen thuộc với cơ thể người hơn là bất cứ loài động vật nào khác.

Khi đang giết đến con quái thứ sáu mươi mấy, Đường Hoa đột nhiên trông thấy vị trí thông báo được kinh nghiệm cùng linh lực còn nhiều thêm một thứ: người nhận được Thiên Tinh Hộ Tất. Mặc Tinh cùng Đường Hoa tổ đội là áp dụng nguyên tắc phân phối tự do, cho nên Đường Hoa đánh không lại giặc cướp mà lại nhận được trang bị cũng không có gì kỳ quái.

"Trang bị đó!" Mặc Tinh và Đường Hoa cùng nhau hưng phấn kêu lên: "Còn là màu lam nữa."

"Xem xem xem!" Mặc Tinh vội buông tha cho tên cướp trong tay, lui trở lại, tên cướp khi vượt qua đường ranh cảnh giới của mình thì cũng lui

trở về, hồi phục đầy máu.

Thiên Tinh Hộ Tắt: phòng ngự 20, ngũ hành thuộc tính +1, có nhất định cơ hội hấp thu 10% thương tổn.

"Người đánh chính, người cầm lấy."

"Ừ!" Mặc Tinh không khách khí đón lấy, đột nhiên lại hỏi: "Sao lại không trang bị lên được?"

"Người rót linh lực vào nó, ở bảng thao tác của hệ thống ấy, người xem xem." Cái này Đường Hoa quen, cũng không thiết thòi mình gọi vài tiếng tỷ tỷ.

"Ừ, mang được rồi." Mặc Tinh nhìn trái nhìn phải cái bao đầu gối, quay vài vòng, sau đó nói với Đường Hoa: "Ta đi đây, ta đi K lụm phi kiếm về."

"Ừ ừ!" Đường Hoa mở bảng thuộc tính của mình ra, phát hiện có một chuyện quái lạ. Trò chơi thông thường là ngũ hành thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, hoặc là huyền huyền thuộc tính sét, gió, lửa, nước. Nhưng trong Song Kiếm ngoài những thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ thì còn hai thuộc tính riêng biệt là sét và gió. Ngũ hành dựa theo trình tự tương khắc là: kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim. Trình tự tương sinh là: mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc. Thuộc tính sét, gió khắc chế lẫn nhau, không nằm trong ngũ hành.

Nhìn lại bảy thuộc tính của mình, bảy cái thuộc tính đều là 1. Mà Mặc Tinh sau khi trang bị cái bao đầu gối vào thì chỉ gia tăng thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ, sét và gió không có gia tăng.

* * * * *

"BOSS, cẩn thận." Đường Hoa mắt sáng vội vàng hô một tiếng, không biết là Mặc Tinh đã giết bao nhiêu tên cướp, đột nhiên bên người nàng hiện ra một tên, bất quá khác với những tên khác, tên cướp này có mang mũ, hơn nữa những tên cướp bình thường đều mang đơn đao, tên này cầm Kim Ti Đại Hoàn Đao. Điều cực cực trọng yếu nói lên hẳn là BOSS chính là: trên đỉnh đầu hẳn có chữ: Hồn Giang Long. Thằng bố nó, hèn chi không cho mình xài danh xưng này. Hàm răng Đường Hoa đột nhiên nghiến lại, hẳn nhớ tới người đẹp kia.

Thân thể Mặc Tinh phản ứng rất mau, vừa thấy không ổn liền lui gáp. Nhưng vẫn là chậm một chút, Hồn Giang Long cấp 3 một đao quét qua, Đường Hoa liền trông thấy máu của Mặc Tinh cấp 6 trong bảng tổ đội âm âm rớt xuống tới đáy.

Càng tồi tệ hơn chính là, tốc độ của Mặc Tinh đột nhiên chậm lại, giống như là đi moonwalk vậy, Đường Hoa vội vàng nhìn thoáng qua trạng thái của Mặc Tinh, choáng, giảm tốc 75%, kéo dài 5 giây.

Mặc Tinh thiệt là hay, nàng thấy vậy không lùi mà lại tiến, trực tiếp đưa tay không nhập vào màn đao sắc, sau đó bả vai húc Hồn Giang Long một cái, đẩy Hồn Giang Long lùi ra ba bước. Lợi dụng thời gian này, nàng đã khôi phục trạng thái, lập tức cầm đầu cầm cổ chạy về bên người Đường Hoa, cũng tức là vị trí giao giới giữa bầy khi với bọn cướp.

Thuốc là mua không nổi rồi, mua được cũng uống không nổi... Biện pháp hồi phục sinh mệnh cùng pháp lực đơn giản nhất chính là: ngồi xuống.

"Khoa trương quá lắm, con BOSS gà trống kia lúc cấp 3 ta đã thử qua, một cái pháp thuật là đánh ta bay nửa máu. Con BOSS cấp 3 này một đao liền chém muốn hết máu ta, hơn nữa còn thêm vào giảm tốc độ." Mặc Tinh ngồi xuống nhìn Hồn Giang Long lòng còn dư chút khiếp sợ, nhưng mà nàng lập tức vui vẻ búng tay một cái nói: "Mỗi hàng của bọn mình tới rồi."

"Mỗi hàng gì?" Đường Hoa không hiểu.

"Đối phó với pháp thuật ta không có biện pháp, nhưng đối phó với hãn thì ta nắm chắc được vài phần."

"Lẽ nào vậy, BOSS cấp 1 người đánh không lại, lại đánh được BOSS cấp 3?"

"Không giống nhau đâu, pháp thuật của con gà kia ta căn bản là né không được, nhưng mà tên cướp này chủ yếu dựa vào công kích vật lý. Sử dụng đao pháp thì ta còn có thể né được một hồi, cho nên chỉ cần không bị hãn chém trúng hai đao, coi như là ta thắng rồi."

Đường Hoa nghiêm nghị hỏi: "Ta chỉ có một vấn đề, người cho rằng bằng vào lực công kích của người... người cần phải đánh bao lâu mới đánh chết được hãn?"

"Ừm... người có mang theo đồ ăn không?"

"A?" Não của Đường Hoa dường như chịu không nổi lối tư duy nhảy vọt đó, ăn cùng đánh BOSS quan hệ gì tới nhau? Lẽ nào kêu BOSS qua cùng nhau nấu mì gói?

"Có hay không vậy?"

"Có đây có đây!" Đường Hoa lấy bao mì Dương Xuân ra, nói: "Bên kia có con suối, lấy nước suối trưng cũng có thể ăn..."

"Ta ăn sống là được rồi, dù sao cũng là trong trò chơi." Mặc Tinh nhận lấy mì Dương Xuân nhấm nuốt từng miếng, khiến cho Đường Hoa nuốt nước miếng liên tục: từ lúc nào mà mì Dương Xuân sống cũng có thể ăn ngon như vậy.

"Được rồi, độ đói khát của ta là 0 rồi, ta đánh thử cùng hãn một ngày trước xem sao."

"..." Đường Hoa suýt nữa té xỉu. Một ngày... trò chơi bắt đầu đến giờ còn chưa đến một ngày, nha đầu này lại thật mạnh miệng một mình đánh với người ta một ngày trời. Hãn vội vàng giữ chặt Mặc Tinh, sốt sắng khuyên nhủ: "Nhưng mà người ta hai đao là có thể lấy mạng nhỏ của người."

"Không để hãn chém trúng là được rồi."

"Nhưng mà phải đánh một ngày a."

"Độ đói khát của ta là 0."

"Nhưng mà người ta hai đao là có thể lấy mạng nhỏ của người."

"Không để hãn chém trúng là được rồi."

"Nhưng mà phải đánh..." Đường Hoa phát hiện chỉ số thông minh của mình có dấu hiệu cấp tốc thụt lùi, vì thế hãn buông Mặc Tinh ra, rơi lệ đầy mặt nói: "Người đi đi."

"Đúng rồi, đừng nói chuyện với ta, sẽ phân tâm. Mặt khác cổ vũ cho ta đi." Điều bộ kia của Mặc Tinh giống như là quyền thủ sắp lên sân đấu quyền anh vậy.

"Cố lên, cố lên." Đường Hoa bắt đầu kiểm điểm xem nhân phẩm của mình có phải quá kém hay không. Vừa vào trò chơi, bị máy tính có trí năng lột sạch túi, sau đó đọc Tam Tự Kinh cùng học trò tiểu học, sau đó lấy được

một cây thước có danh xưng rất trâu bò, mà tác dụng thực chiến lại là ghê tởm thiên hạ đệ nhất. Rồi sau đó là gặp được Mặc Tinh...

*** Hồn Giang Long: rồng vùng vẫy trong sông, một cái tên thường được giới giang hồ và xã hội đen dùng.

*** moonwalk: một kỹ năng "đi" trong những điệu nhảy của Michael Jackson.

*** nhân phẩm: phẩm chất đối nhân xử thế.

*** Tam Tự Kinh: là một quyển sách dạy vỡ lòng của Trung Quốc, trong đó có những câu: "Nhân chi sơ, tính bổn thiện", "Đạo khả đạo, phi thường đạo", "Danh khả danh, phi thường danh",...

*** đơn đao: có hình bên dưới.

*** Kim Ti Đại Hoàn Đao: có hình bên dưới, là mấy cây đao có treo mấy cái vòng nho nhỏ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 9: HOẢ TÚC

CHƯƠNG 9: HOẢ TÚC

Một tiếng đồng hồ...

Đường Hoa nhìn nhìn máu của Hồn Giang Long, đứng dậy đi lại vài bước, bật nhảy vài cái, sau đó lại ngậy ngốc ngồi trở lại bắt đầu ném Lượng Thiên Xích.

Bốn tiếng đồng hồ...

Đường Hoa ném Lượng Thiên Xích, sau đó xoay người cầm cọng cỏ đi chọc kiến.

Sau tám tiếng đồng hồ...

Đường Hoa không nhìn máu của Hồn Giang Long nữa, ném thước xong, đứng chống ngược chơi trốn tìm với kiến.

Sau mười hai tiếng đồng hồ...

Đường Hoa ném thước, bắt đầu đứng chống ngược đếm lá cây, lúc này hẳn nhớ tới một câu mà nhiều năm trước bị lưu truyền đến nhào cả ra: anh đây đánh không phải là BOSS, là tịch mịch.

Sau mười lăm tiếng đồng hồ...

Lượng Thiên Xích được khởi động lần thứ hai, Đường Hoa dùng ánh đỏ trên thân bức cho lũ kiến chạy trốn tứ xứ. Sau khi dọa kiến chạy hết ráo, hẳn phân tích: trong mười kẻ mắc bệnh tâm thần thì có tám, chín là có một người bạn như Mặc Tinh.

Sau mười tám tiếng đồng hồ...

"Hai, Bà chị Hồ! Vợ của tôi..." Đường Hoa và một con bọ ngựa mà hẳn phát hện gần đây đang thi nhau... ưỡn hông.

Sau hai mươi tiếng...

Đường Hoa vung cây thước lên đập lũ kiến túi bụi, vừa đập lại vừa mắng: ai cho người leo lên trên người ta, sao lại không để cho ta leo lên trên người người chứ...

"Người đang làm gì?" Mặc Tinh rất khiếp đảm nhìn Đường Hoa đang hai mắt mờ mịt, đồng thời lại rất quan tâm hỏi: "Người... không sao chứ?"

"Ta..." Mặt Đường Hoa lúc này đỏ bừng lên, đây là lần mà mặt hẳn đỏ nhất kể từ khi có ký ức đến nay.

* * * * *

"BOSS chết rồi?" Đường Hoa rửa mặt tới ba lần ở khe suối kia xong rồi mới mở miệng hỏi.

"Chết rồi." Mặc Tinh vẫn có chút sợ Đường Hoa như cũ.

"Rớt cái gì?" Đề tài này là đề tài muôn thuở. BOSS rớt cái gì?

"Cho người!" Mặc Tinh giao dịch cho Đường Hoa hai thứ đồ vật.

"Oa! Phi kiếm!" Trong mắt Đường Hoa cháy lên ngọn lửa rừng rực, Mặc Tinh lập tức lại lui thêm ba bước. Ngân Ngư Phi Kiếm, phi kiếm nhất giai loại hình công kích, lực công kích 30-45, có nhất định xác suất khởi động pháp thuật: Kiếm Ảnh Song Hành. Kiếm Ảnh Song Hành: biến ra bóng kiếm tiến hành công kích đối phương, tiêu hao 50 điểm pháp lực.

"Đây là gì?" Đường Hoa đánh giá một thứ khác còn lại, là một quyển tập nhỏ: Hỏa Túc, có thể tập được pháp thuật sơ cấp: Hỏa Chú. Hỏa Chú, pháp thuật loại công kích đơn thể: thời gian chuẩn bị 10 giây, pháp thuật gây thương tổn thuộc tính lửa.

Khốn khổ a... sự khốn khổ của đời người đến rồi!

Ra hai thứ như thế này, đừng nói mình không ra sức mà lại cùng con bọ ngựa hát Nhị Nhân Chuyển, cho dù xuất ra một nửa sức cũng ngại ngừng độc chiếm. Lấy cái nào đây? Đời người vì sao lại có nhiều lựa chọn như vậy đây? Phi kiếm... bên cạnh cất cánh của lính mới. Pháp thuật... coi bộ không trọng yếu như phi kiếm a. Nhưng người ta đánh một ngày trời, mình không biết xấu hổ đòi phi kiếm sao? Ngượng đấy. Nhưng mà nếu không phải có bao mì Dương Xuân của mình, nàng có thể đánh được một ngày sao? Một gói mì là hai vạn năm ngàn tiền lận đó. Nhưng mà cho dù có tiền, không có bản lĩnh như của nàng thì có thể lấy được hai món kia sao? Rối rắm... quá là rối rắm.

Mặc Tinh lại lùi một bước, nàng nhìn biểu tình cổ quái của Đường Hoa, sắp khóc tới nơi rồi...

"Phi kiếm phần người, Hỏa Túc phần ta được không?" Đường Hoa rất nhẹ nhàng mềm mỏng hỏi, hẳn đang chờ Mặc Tinh khách sáo hai câu, tỷ như: phi kiếm thì nên là nam sinh bọn người dùng vậy. Tỷ như: người cũng đã hiu quạnh một ngày rồi, phi kiếm người dùng trước đi. Tỷ như... Lại không ngờ, Mặc Tinh không chỉ không khách sáo, mà còn tay chân cực

nhANH tiếP nhậN phi kiếM, sau đó vừA cẢNH giÁc lẠI vừA quAn tÂm nhìn mìnH.

"Trang bị lên xem coi." Đường Hoa ghen ngào nói: "Nhớ phải rút linh lực vào."

"Ừ!" Mặc Tinh lại lui lại bước nữa, trang bị phi kiếm lên, chỉ thấy một thanh kiếm nhỏ màu bạc bắt đầu bay chung quanh người nàng, cộng thêm Mặc Tinh vốn là một nữ nhi có khí chất hiên ngang, cả hai kết hợp lại thiệt là đẹp mắt cực kỳ.

"Quá đẹp mắt, công kích tên cướp kia một cái." Đường Hoa lấy tay chỉ tên cướp ở phía xa.

Mặc Tinh lắc đầu: "Nó nói ta tu vi chưa sâu, chỉ có thể công kích đối thủ trong vòng ba mươi thước, nếu không sẽ bị thất lạc phi kiếm."

"À à, vậy tên kia đi."

"Được!" Mặc Tinh gạt đầu một cái, phi kiếm bắn ra, ngay tức khắc xuyên qua ngực tên cướp, Mặc Tinh lại theo hệ thống nhắc nhở bắt một cái kiếm quyết, phi kiếm bay ngược trở về xẹt qua cổ của tên cướp, lại bắn phi kiếm ra một lần nữa, tên kia rốt cục ngã xuống đất. Nguyên bản là tên cướp phải nửa phút mới giết được, giờ chỉ trong ba giây là giải quyết.

"Pháp lực dùng mất non nửa." Mặc Tinh lắc đầu nói: "Còn không bằng xài năm đấm."

"Về sau không được phép nghĩ như vậy nữa." Đường Hoa nghiêm nghị nói. Trong lòng hăn sớm đã khóc nát luôn rồi, thật ngẫu thật đẹp thật hiệu suất, vì sao nàng không khiêm tốn lấy một chút vậy?

"Xem xem pháp thuật của người a." Mặc Tinh ngồi xuống nhắc nhở.

"Ừ!" Đường Hoa bóp nát Hỏa Túc, lập tức có nhắc nhở của hệ thống: người học được pháp thuật mới: Hỏa Chú. "Xem ta!" Đường Hoa chỉ vào một tên cướp, tiếp đó theo hệ thống nhắc nhở ấn một cái pháp ấn, sau đó trước mặt đột nhiên xuất hiện một thanh thời gian chờ.

"Gù!" Tên cướp đột nhiên chạy vọt qua phía Đường Hoa.

Đường Hoa kinh hãi, bố nó, ta đây còn chưa có công kích nhà người mà, sao người lại đi công kích ta trước, nhanh a, nhanh a, nhanh a! Đường

Hoa vừa dậm chân vừa gật đầu, hận không thể lấy tay kéo thanh thời gian chờ đến đây.

"Bảy, sáu, năm, bốn..."

Mặc Tinh vội vàng múa thanh phi kiếm một cái, keng một tiếng, cản lại thanh đao đang bổ về phía cổ của Đường Hoa. Mà Đường Hoa lúc này mắt nhìn tên cướp nhưng vẫn dậm chân như cũ: "Ba. Đâu má, một, bốn." Rốt cục một cái cột lửa nho nhỏ bốc lên từ lòng bàn chân tên cướp.

"Oa..." Mặc Tinh vui sướng nói: "Mất hơn phân nửa máu, thật lợi hại."

"..." Đường Hoa rất khiêm tốn bóp bóp cái đùi, thành quả vẫn là rõ rệt đó.

"Nhưng mà, xài pháp thuật một lần có cần phải ra sức dậm chân như vậy không?" Mặc Tinh giết tên cướp xong lại hỏi: "Siết năm đấm được không, ta cảm thấy như vậy sẽ dễ nhìn hơn một chút."

"..." Mặt Đường Hoa lại đỏ.

* * * * *

Tiếp đó hai người giết quái hiệu suất nhiều hơn cực kỳ, phi kiếm của Mặc Tinh vừa ra, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, quay một vòng quanh thân thể bốn tên, sau đó lại bắn ra phi kiếm xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, chờ lũ cướp chạy đến trước mặt lại xoẹt xoẹt xoẹt, bốn tên cướp liền ngã đổ. Vì sao ít đi một tiếng xoẹt vậy? Bởi vì Hoả Chú của Đường Hoa đã phát ra, tên cuối cùng là bị Đường Hoa đốt chết.

Đinh! Khi hai người đều lên cấp 6, sự nhắc nhở từ hệ thống của Đường Hoa đến đây: thuộc tính lửa thêm 1.

Đến ngày thứ ba của trò chơi, hai người đánh quái cấp 8, khi Mặc Tinh lên cấp 8, sự nhắc nhở từ hệ thống của Đường Hoa lại đến: thuộc tính lửa thêm 1, thuộc tính nước giảm 1.

Thuộc tính lửa mỗi gia tăng một lần, lực công kích từ Hoả Chú của Đường Hoa lại mạnh thêm một phần. Nhưng mà rất đáng tiếc, Hoả Chú của hắn vẫn là làm người ta tức nghẹn muốn chết như vậy.

Cũng cùng thời điểm này, con BOSS gà trống cấp 1 vẫn kiêu ngạo ở bên ngoài thôn ba ngày nay bị người chơi đánh chết.

Đánh chết gà trống không phải ai khác, chính là chị gái cầm Địa Thử Chủy kia. Chị gái này đã thành nhân vật lõi cuốn nhất toàn bộ tân thủ thôn. Đầu tiên là nàng là người lên cấp 10 đầu tiên trong tân thủ thôn, là người đã cúng bái trời đất xong.

Thứ hai là nàng là người đầu tiên trong tân thủ thôn có được hai thanh phi kiếm.

Tiếp nữa là thủ pháp thao tác phi kiếm của nàng.

Trong vài ngày này, quần chúng cùng nhau hợp mưu hợp sức, hoặc là số tốt đánh tiểu quái rút phi kiếm, hay là dựa vào kiên trì làm nhiệm vụ mà lấy được phi kiếm. Nhưng mà tuyệt đối không có ai có được hai thanh phi kiếm. Hơn nữa chị gái này là loại nhân tài toàn diện, hai thanh phi kiếm vừa có thể điều khiển phi hành, lại vừa có thể công kích.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 10: KHẮN VÁI TRỜI ĐẤT

CHƯƠNG 10: KHẮN VÁI TRỜI ĐẤT

Rất nhiều người suy đoán, chị gái này trong hiện thực là một tỷ phú bà, bởi vì nàng có một thanh phi kiếm có ngoại hình với thuộc tính giống y chang thanh phi kiếm mà thợ rèn hay bày bán lúc giờ Tý mỗi ngày. Thanh phi kiếm kia thuộc tính không tốt lắm, nhưng chào giá hai mươi kim. Tương đương với hai ngàn vạn tiền Liên Bang.

Đường Hoa không dám chắc chị gái này có phải phú bà hay không, nhưng mà hẳn biết được vài sự tình, thứ nhất, chị gái này khá là có tiền, hẳn và Mặc Tinh đã bán cho nàng ba món trang bị thu được hai kim. Thứ hai, chị gái này không phải tên là Chị Gái, tên trò chơi của nàng là Công Chúa.

Lúc trước từng nói đến thủ pháp thao tác phi kiếm của Công Chúa, có thể nói khá là xuất sắc, giống như là thiết lập phím tắt trong những trò game online vậy, Công Chúa từ cơ sở của hệ thống gia tăng thêm cho phi kiếm gần hai mươi phương thức phi hành. Mọi động tác đều được khống chế từ

tay trái của nàng, có thể nói nó linh hoạt đến một cảnh giới khiến người ta khó thể tưởng tượng nổi.

So ra Mặc Tinh còn kém rất nhiều, nàng sau khi được Công Chúa chỉ điểm chỉ miễn cưỡng thao tác được thêm mười động tác ngoài hệ thống. Còn như vì sao chỉ điểm cho Mặc Tinh? Đương nhiên không phải vì Đường Hoa đẹp trai, cũng không phải vì Mặc Tinh được người ta ưa, mà là bởi vì dùng một món y phục màu lam đi trao đổi với nàng.

Mặc Tinh đương nhiên là không đáp ứng đem y phục cho người khác, nhưng mà Đường Hoa lại không lý tới nàng, lấy y phục xong trực tiếp liên hệ với Công Chúa. Công Chúa biết y phục là bộ vị khó kiếm được nhất trong mọi bộ vị, nói có thể dùng giá cao mua lại, nhưng bị Đường Hoa cự tuyệt. Đường Hoa cắn chặt: bọn ta cần kỹ xảo thao tác.

Công chúa đối với chuyện này cũng đã cân nhắc thật lâu, phải biết rằng trong mọi món trang bị, y phục có thuộc tính cảm mạnh nhất, tức là thuộc tính cao nhất, ý thứ hai là y phục bắt mắt nhất. Cuối cùng công chúa vì đánh BOSS gà trống, cắn răng đáp ứng dùng kỹ thuật trao đổi bộ y phục có phòng ngự pháp thuật công kích thuộc tính nước này.

Mặc dù Mặc Tinh coi như là nhân vật chính nghe giảng có thành tích không xuất sắc gì, nhưng mà vai phụ Đường Hoa lại rất nhanh học thông được kỹ thuật, hơn nữa còn có thể dạy thêm cho Mặc Tinh. Vì sao lại như vậy?

Đường Hoa giải thích rất đơn giản cho Mặc Tinh: "Hồi nhỏ nhà ta có mở cửa hiệu thêu hoa, ta hồi nhỏ cũng có thêu thùa vài năm, vốn ta tên là Đường Miễn Hoa, sau này hài âm, nên đổi thành Đường Hoa. Người thì sao? Ngày ngày đều là năm năm đắm lại, các khớp ngón tay không linh hoạt cũng rất là bình thường." Bất quá Đường Hoa nhạy bén cảm giác được, thao tác có tốt nữa, cũng chỉ có thể nói là đánh thắng được địch nhân ngang cấp hoặc là hơn cấp mình chút xíu. Dù sao kiếm quyết mà hệ thống đưa ra là thực dụng nhất đơn giản nhất, như phát minh của cá nhân thì chỉ có thể xem như là chút khôn vặt mà thôi.

Tuy rằng Đường Hoa vẫn chưa có phi kiếm, nhưng hãn đối với phi kiếm đã hiểu được rất nhiều.

* * * * *

Đối với người đầu tiên rời đi tân thủ thôn – Công Chúa, tất cả mọi người chơi trong thôn đều đến tập thể đưa tiễn. Này tuy rằng không biết là xuất phát từ loại cảm tình gì, nhưng dù sao mọi người đều là thiết tình tiễn Công Chúa một đoạn đường. Công chúa cũng không khách khí, phất tay nói nàng sẽ cố hết sức sáng lập bang hội, về sau hoan nghênh mọi người nhập vào.

Công Chúa đi rồi, lục tục lại đi thêm vài người chơi. Mặc Tinh đã cấp 10, nhưng vì chờ Đường Hoa vẫn đang đung đưa ở cấp 9, vẫn tận tâm tổ đội, tiêu diệt quái cấp 10: Thụ Tinh.

* * * * *

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa quát to một tiếng, tuy rằng không quát cũng được, nhưng hẳn lại ưa thích loại khí thế này, dù sao pháp bảo này của mình cũng có cái tên thật vang dội.

"A! Khởi động rồi." Mặc Tinh hoan hô một tiếng, đây là lần thứ ba Đường Hoa khởi động Lượng Thiên Xích. Tuy rằng mỗi ngày đều ném đủ hai mươi bốn tiếng, tuy rằng thời gian cooldown chỉ có mười phút.

Xoẹt một nhát, miểu sát, Hoả Chú miểu sát quái cấp 10 đầy máu. Mặc dù Đường Hoa lại âm thầm dậm chân mười giây. Đường Hoa dùng Hoả Chú xong phát hiện, uy lực đề cao 50% rồi, nhưng mà pháp lực hao phí cũng nhiều thêm 50%. Bất quá cái mà hắn theo đuổi chính là cảm giác giữa nháy mắt như thế này...

* * * * *

"Hoả Chú của ta thăng cấp rồi." Đường Hoa thật kinh ngạc nói một câu, bản thân hắn cũng không nghĩ rằng pháp thuật còn có thể thăng cấp.

"Thật sự?" Mặc Tinh cao hứng thay cho Đường Hoa, hỏi lại một câu.

"Ừ! Người xem." Đường Hoa bắt một cái pháp ấn, bảy giây sau một cột lửa bốc lên từ dưới chân Thụ Tinh. Mặc dù không có miểu sát, nhưng mà xem ra, uy lực của Hoả Chú gia tăng vài phần. Hiện giờ Hoả Chú hiển thị: thời gian chờ 7 giây, còn như uy lực bao nhiêu thì không có thuyết minh như phi kiếm.

Lúc này Đường Hoa mới hiểu ra, vì sao lại phải làm cho tân thủ thôn phức tạp như thế, khó khăn như thế. Chính là muốn mọi người đi tìm hiểu trò chơi, hưởng thụ trò chơi. Chứ không phải như những trò chơi trước kia, còn chưa phát hành đã có đầy trời những chỉ dẫn cho lính mới, chỉ đường cho lính mới, nội dung của trò chơi là cái gì, mỗi loại nghề nghiệp có đặc điểm gì...

Xem công lược rồi chơi trò chơi thì còn cái lạ thú gì mà nói?

Hắn còn có một chỗ không biết, chính là máy tính có trí năng vì muốn thu thập tài liệu, cho nên nhất định phải làm cho trò chơi phức tạp, chỉ có như vậy mới có thể thu thập tư liệu hoàn chỉnh về các phương diện của mỗi người để tiến hành phân tích.

* * * * *

Cấp 10! Rốt cục là cấp 10 rồi! Ở ngày thứ năm kể từ khi vào trò chơi, Đường Hoa rốt cục lên cấp 10 rồi. Đối với bản thân hắn mà nói thì đây đã là một cái kỷ lục, bởi vì hắn chưa từng chôn chân trong bất kỳ cái tân thủ thôn nào quá năm tiếng đồng hồ. Nhưng ở trong Song Kiếm thì hắn mỗi ngày online hai mươi bốn giờ, bỏ ra năm ngày mới tới cấp 10.

"Người dùng dịch dung đan không?" Đường Hoa hỏi.

"Không thêm đâu!" Mặc Tinh một lời phủ quyết: "Này tương đương với giải phẫu thẩm mỹ, chỉ có những người thích hư vinh, hoặc là nội tâm buồn loạn thì mới dùng. Ta cứ là thích soi gương thì hiện ra bộ dáng vốn có của ta hơn."

"Đúng vậy đúng vậy!" Đường Hoa hơi hơi nói hùa cho qua, hắn vốn muốn dùng, tuy rằng hắn vốn không có khó coi, nhưng cũng chả tính được đẹp trai. Chẳng qua là hôm gần đi mẹ mình đã trăm gửi vạ dặn rằng trong trò chơi phải tìm cho bà một đứa con dâu... Người nếu như nói là Mặc Tinh, Đường Hoa sẽ nói người biết, bọn ta là bạn hữu. Nam nữ cộ cộ sinh ra điện, mà hai người Mặc Tinh cùng Đường Hoa căn bản là không sinh ra điện áp nổi.

"Tiếp sau là dâng hương."

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải nói: "Ta nhìn coi ở đâu mượn lửa được."

"Ta có!" Mặc Tinh móc ra cái bật lửa.

"Người đồ bại gia tử." Đường Hoa nhìn sơ là biết mua trong tiệm tạp hoá, một cái một lượng bạc. Vài ngày này hai người đúng thật là có chút dư dả, trừ đi hai người tiêu hao mười bao mì Dương Xuân mười lượng, tổng cộng lại là hơn hai lượng vàng. Cô nàng Mặc Tinh này, có tiền liền nhàn không được, Đường Hoa đã N lần ngăn lại nàng mua những đồ trang sức không hữu dụng rồi.

"Mua rồi thì dùng vậy! Lại đây ta đốt cho người."

* * * * *

"Đệ tử Đông Phương Gia Tử!" Đây là cách thức bắt buộc của bài cúng, trừ cái này ra còn phải đến chỗ cao nhất trong thôn, quỳ bái trời đất. Đường nhiên người không làm cũng được, nhưng trưởng thôn nói rất rõ ràng, có ưu đãi. Mà lại nói trên lạy trời, dưới lạy đất, trung gian lạy cha mẹ, nam nhi bảy thước có gì mà mất mặt.

"Đệ tử Mặc Tinh!"

"Ây! Ta nói niệm như vậy người không cảm thấy mất tự nhiên sao?" Đường Hoa nói.

"Vậy người trước đi." Mặc Tinh cũng cảm giác thấy có chút không ổn.

"Đệ tử Đông Phương Gia Tử..." Đường Hoa không khiên nhượng niệm xong bài cúng. Sau khi niệm xong, trước mặt Đường Hoa xuất hiện một cái bảng, trên bảng biểu hiện: trời là cha đất là mẹ... một đồng lời nhảm, dòng cuối là: vui lòng lựa chọn phần thưởng là gia tăng loại thuộc tính ẩn nào của người. May Mẫn, Phúc Duyên, Căn Cốt, Ngộ Tính.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 11: ĐÚT LÓT

CHƯƠNG 11: ĐÚT LÓT

Hệ thống lần này không làm khó người, nói rất rõ ràng, May Mẫn chính là xác suất rút vật phẩm của người, Phúc Duyên là khả năng gây ra nhiệm vụ ẩn của người, Căn Cốt, chính là khả năng học được pháp thuật hoặc ngự

kiếm thuật cao thâm của người, Ngô Tính, chính là chỉ năng lực lĩnh ngộ cùng thông suốt ngự kiếm thuật và pháp thuật của người.

Lựa chọn Căn Cốt! Đây là điều mà Đường Hoa đã cân nhắc từ sớm. Lúc Công Chúa gần đi đã nói rất rõ ràng, cho nên người chơi còn lại cũng có đủ thời gian đắn đo mà cân nhắc. Về phần Công Chúa, cái mà nàng lựa chọn chính là Phúc Duyên. Nàng cho rằng trang bị tốt, phi kiếm tốt hoặc là pháp thuật tốt, đều không thể tách rời cùng Phúc Duyên.

* * * * *

Mặc Tinh thì lựa chọn Ngô Tính, vì theo ý nàng, mấy cái này giống như đánh nhau vậy, một cú đâm thẳng đơn giản nhất, có khi còn hơn võ thuật cao thâm nhất. Những chiêu thức phổ phổ thông thông phối hợp nhau, có thể đánh thẳng những chiêu thức cao thâm rất thoải mái. Cho nên nàng cho rằng trọng yếu nhất chính là dung thông cùng lĩnh ngộ.

* * * * *

Lúc hai người đang đi tìm trưởng thôn lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp, lại bị một thầy bói mù trong thôn cản lại: "Vị đại tử này, nhìn người thiên đình đầy ắp, ngộ tính cực cao..."

Đường Hoa ngắt ngang hỏi: "Ông làm sao biết được nàng thiên đình đầy ắp?"

"Ta nhìn."

"Ông không phải người mù à?"

"Không mù dùng mắt nhìn, mù rồi dùng tâm xem." Người mù đuổi tay ra: "Ngân phiếu năm mươi lượng, ta có thể chỉ điểm nơi tốt cho người đi."

"Năm mươi lượng..." Đường Hoa rống to một tiếng, tuy rằng hăn cũng cảm giác được người mù này có chút ý tốt, nhưng phải tiêu năm mươi lượng, tương đương với năm mươi vạn tiền Liên Bang a, có thể mua non nửa căn hộ...

Mặc Tinh cũng bị năm mươi lượng làm chấn động, nàng kéo kéo y phục Đường Hoa: "Chúng ta đi thôi." Hai người vẫn còn chưa nhảy ra khỏi cái vòng lẩn quẩn kia, vẫn đang dùng tiền Liên Bang so sánh với tiền ảo. Nhưng bọn họ lại không biết, người có một vạn lượng vàng thì lại có thể hối đoái bao nhiêu tiền hành tinh M đây?

"Bốn mươi chín lượng." Người mù nghiêng răng quát: "Đây là giá cực rẻ rồi, nếu còn mắc cả, các người đừng có mà hối hận."

"Hai lượng." Đường Hoa xắn tay áo nhìn chòng chọc như hổ đói: "Ông chỉ cần nói một câu nói liền có thể được hai lượng, hai đứa bọn ta có thể ngốc, nhưng không phải gà mờ như người ta."

"Hai lượng? Đại ca người đi cướp a." Người mù rơi lệ đầy mặt nói: "Hai lượng bạc thì mua được cái gì? Bốn mươi tám lượng, ta đã rất nhân nhượng, trừ ta ra, không có ai biết được môn phái lánh đời kia."

"Hai lượng rưỡi ..."

"Ây!" Người mù giận dữ nói: "Ông đây là hạ xuống từng lượng từng lượng, vậy mà người cứ nửa lượng tăng lên, có phải không phúc hậu lắm không. Cút cút cút..."

"Hai mươi lăm lượng đưa ngài." Mặc Tinh dùng phép toán đơn giản nhất để tính ra giá quy định của người mù, xìa ra một tờ ngân phiếu.

"Ừ!" Người mù rất vừa lòng nhìn nhìn ngân phiếu, Đường Hoa lúc này có loại cảm giác bị lừa.

"Truyền thuyết ở thôn trấn phụ cận Hàm Dương có một môn phái lánh đời, tuy rằng gần đây xuống dốc, nhưng vẫn không hổ là một môn phái lớn. Người ngộ tính rất cao, lại có họ là Mặc, không cần phúc duyên cũng có thể đăng đường nhập thất. Dùng võ nhập đạo, có thể nói là hai lượng bạc ngàn cân."

Mặc Tinh hỏi Đường Hoa: "Ông ta nói cái gì?"

"Ông ta nói thuộc tính cùng tên của người cực kỳ thích hợp với môn phái ở phụ cận Hàm Dương, đến bên đó thuận tiện lẫn lộn một chút cũng lợi hại hơn so với nhiều người luyện bán sống bán chết. Là ý này phải không?"

"Đúng đúng... bất quá môn phái này mấy ngày gần đây đang bàn bạc việc di dời, nên người phải nhanh. Nếu không khi đi vào rừng sâu thì sương mù như biển, lại càng khó tìm hơn. Nhưng bởi vì kỳ môn thu đồ đệ rất nghiêm, như người bình thường không thể nhập, vậy..."

Người mù lật tay xuất ra một cái thẻ bài: "Hai mươi lăm lượng mua được một cái tín vật thiết yếu để nhập môn."

Mặc Tinh suýt chút nữa bị sặc nước miếng, nếu mà hai mươi lăm lượng này không đưa, hai mươi lăm lượng trước cũng xài uống.

Lại không ngờ, tên Đường Hoa vốn vẫn "keo kiệt" lại xìa ra một tờ ngân phiếu đập vào trên tay người mù: "Cho người, người tên lừa đảo chết tiệt."

"Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, nguyện đánh nguyện chịu, nào lừa đảo ai?" Người mù cười hì hì tiếp nhận ngân phiếu đem tín vật giao cho Mặc Tinh.

"Người làm vậy làm chi?" Mặc Tinh rất bất mãn Đường Hoa, nói: "Hắn đây không phải là vấn đề đòi bao nhiêu tiền, hắn đây là bắt bí, là bắt chẹt. Không được, ta muốn tìm hắn tính sổ."

"Các người hai đứa trời đánh, cả người mù cũng đi lừa..." Đứng sau Mặc Tinh truyền đến tiếng khóc bi thương của người mù: "Đáng thương lão phu cả đời mới kiếm được một cái tín vật, lũ trời đánh các người..."

Đường Hoa che tay nhỏ giọng nói: "Ta đưa cho hắn một đồng."

"A?" Mặc Tinh thật kinh ngạc: "Không phải hắn nhìn thấy được sao?"

"Nhìn được cái rắm, hắn đón tờ ngân phiếu kia của người là mặt ngược, nên ta đoán..."

Mặc Tinh lui ra phía sau một bước, chỉ Đường Hoa: "Người trở nên hư hỏng rồi."

"Trở nên hư hỏng? Đúng à... Trước kia ta không lừa gạt người ta như vậy." Đường Hoa gãi gãi đầu nghi hoặc tự hỏi: "Từ khi nào mà mình đã trở nên hư hỏng như vậy. Vả lại trước kia mình cũng sẽ không chú ý những chi tiết nhỏ này... Lẽ nào là gần đây bị NPC lừa thảm quá?"

Nói tới điều này, Đường Hoa lại hận đến nghiến răng, liền kể việc lúc hai người đi tiệm tạp hoá mua mì Dương Xuân đi. Hỏi hắn bao nhiêu, hắn trả lời một lượng. Đường Hoa liền nói mua một gói, rồi chuyển ngân phiếu qua, người ta đưa cho một gói mì. Nhưng Đường Hoa nhìn thoáng rồi nổi giận, ấy mình muốn mua chính là loại đóng gói tiêu chuẩn năm lượng, nhưng lão chủ tiệm này lại đưa cho mình gói hai lượng. Nhưng chủ tiệm nói: người không hỏi ta gói năm lượng bao nhiêu tiền.

Lần đi mua thứ hai, Đường Hoa cẩn thận hơn, hỏi loại mì Dương Xuân năm lạng một gói một lượng bạc. NPC chủ tiệm lại đưa cho Đường Hoa một gói mì hai lạng tiếp. Đường Hoa lại tức lên quát hỏi. Chủ tiệm không nhanh không chậm đáp lại: ta bán đúng là loại mì nhãn hiệu "mì Dương Xuân năm lạng" mà.

Lần thứ ba, Đường Hoa lại đi mua, lần này hăn hỏi: một gói một lượng bạc, loại mì Dương Xuân mà đúng mì Dương Xuân đạt trọng lượng năm lạng. Lần này chủ tiệm không chơi xỏ nữa, rút cục để cho Đường Hoa mua được hàng chính hãng.

Cho nên từ đó trở đi, Đường Hoa cũng dần dần từ một người phẩm đức tốt đều trở nên sa đoạ mất rồi... Phải biết rằng có một cái đạo lý rất đơn giản: học tốt ba năm, học xấu một giờ. Huống chi Đường Hoa lại chôn chân ở trong thôn tới năm ngày.

"Bồng Lai, Thục Sơn, Côn Lô, Nga Mi, Thanh Thành, Đại Từ Ân tự, Huyền Nguyệt Am, Thủy Nguyệt cung, Thánh Tôn Vũ Môn, Đại Từ Bi Minh Tông, Quỷ Cốc... vân vân đều là danh môn đại phái, trong đó Thục Sơn chia thành phái Tiên Kiếm, phái Tiên Hà, Côn Lô chia thành phái Côn Lô, phái Quỳnh Hoa, phái Bích Ngọc, phái Tử Thúy, phái Huyền Phố, phái Ngọc Anh, phái Lăng Phong, phái Thiên Dong, những môn phái khác cũng đều có chi nhánh, không cần phải nói tỉ mỉ từng cái. Những địa phương này lão phu đây có thể truyền tống người đi. Còn những môn phái lánh đời, hoặc những cao nhân lánh đời khác, đều nhờ phúc duyên, lão phu cũng không thể biết được. Chọn lựa xong thì tiến vào pháp trận truyền tống bên cạnh ta."

Nhiều cả trăm điều vậy sao? Chọn làm sao đây a? Đường Hoa rút ngân phiếu mười lượng ra cho trưởng thôn.

Trưởng thôn nhìn trái nhìn phải thấy không người, nhận lấy xong thì nhỏ giọng hỏi: "Học kiếm hay là học pháp? Hay là kiếm pháp song tu?"

"Nên thế nào?" Đường Hoa ghé sát vào tai trưởng thôn.

"Học kiếm đi Bồng Lai, học pháp đi Nga Mi, kiếm pháp song tu tìm Côn Lô. Nhưng nếu như người tăng căn cốt, ta đề nghị người đi Thục Sơn."

"Vì sao?"

"Thực Sơn có thầy giỏi a." Trương thôn đáp sau khi lén lén lút lút nhìn chung quanh.

"Cám ơn lão trượng."

"Đừng khách sáo, đến chơi thường xuyên nhé."

"Vâng, gặp lại lão trượng sau."

"Đi thông thả."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 12: ĐƯỜNG THỰC SƠN

CHƯƠNG 12: ĐƯỜNG THỰC SƠN

"Người..." Mặc Tinh há hốc miệng chỉ vào Đường Hoa.

Đường Hoa khiêm tốn nói: "Mới lĩnh ngộ từ người mù kia."

"Người vậy mà lại đi hối lộ NPC... Người đang đút lót đó có biết không?"

Đường Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Nhưng chiêu này quả thật hữu hiệu."

"Hừ! Ta mặc kệ người, ta đi đây." Mặc Tinh hơi có chút mất hứng chạy vào trong pháp trận xong lại chạy ra: "Có muốn ta đưa phi kiếm cho người hay không?"

"Không cần, nơi người đi là môn phái lánh đời, có khi chỉ có mình người. Nơi ta đi chỗ nào mà chả một đồng người?" Đường Hoa vẫy tay dặn dò: "Đừng mua lung tung a."

"Biết rồi, đi đây." Mặc Tinh đột nhiên dâng lên chút thương cảm, phải biết rằng thông tin trong Song Kiếm không có phát đạt. Tin ngần cứ một tin một lượng bạc. Còn như nói chuyện phiếm trong hảo hữu hoặc trong bang hội... vậy phải có người bỏ ra vốn lớn mở kênh. Nếu không người chỉ có thể chờ sau khi luyện thành ngự kiếm thuật cao siêu, rồi cứ bắn ra phi kiếm truyền thư.

"Đi thôi đi thôi."

"Vậy người có rảnh phải tới Hàm Dương tìm ta."

"Biết rồi, đi đi!"

"Ừ..." Cuối cùng dường như Mặc Tinh đã có lau nước mắt, biến mất giữa pháp trận.

* * * * *

Thục Sơn! Không còn sự lựa chọn nào nữa, dù sao đây cũng là tin tình báo mà hẳn phải bỏ mười vạn tiền Liên Bang mới lấy được. Sau khi Đường Hoa chọn đến Thục Sơn, ánh sáng chớp nháy một trận, sau cùng cũng vĩnh biệt tân thủ thôn.

"Song kiểm đột kích đội, bốn chờ một, đến thì kêu lên."

"Đơn kiểm tốc kích đội cần người, ba chờ hai, vị trí Đông Nam."

"Phi kiểm đơn công cần tổ đội đi Thục Sơn."

"Bộ binh cần được kéo, năm mươi lượng bạc."

"Cần người oanh tạc, bốn chờ một."

"Có ai vừa biết tăng máu, vừa biết cổ vũ không, thuê mua giá cao, tiền trước người sau."

"Bộ binh có pháp bảo phòng ngự cần tổ đội."

"Bay đơn có quần công cần tổ đội đi Thục Sơn."

"Địa đồ phi kiểm Thục Sơn, địa đồ bộ binh Thục Sơn, một kim một tờ, vừa có các địa điểm phân bố quái vật, lại có các khu vực phân bố cơ quan. Là tình báo trọng yếu mà ta đây cùng bạn bè tử vong mất năm lần lấy được, tuyệt đối là thật."

Đây là cảnh tượng náo nhiệt của một mảng chân núi Thục Sơn. Đường Hoa ra khỏi pháp trận, chỉ thấy trước mắt là một vùng người qua lại, cực kỳ náo nhiệt. Trên không trung ba mươi thước cao, cũng có hơn chục tên người chơi đang hò hét cần tổ đội hoặc cần người khắp nơi. Coi bộ số lượng phi kiểm thực sự là còn ít. Hiện giờ độ cao phi hành cao nhất của phi kiểm nhất giai chỉ có ba mươi thước, muốn ép buộc một mình bay tới Thục Sơn, cơ bản là không có khả năng.

Đường lên Thục khó, khó như lên trời.

"Đội bộ binh cảm tử Thục Sơn tuyển người, không sợ chết thì vào."

Một thanh âm vang dội vang lên từ bên tai Đường Hoa. Đường Hoa nhìn thoáng qua, hoá ra là một hán tử uy mãnh.

"Ta!" Đường Hoa giơ tay. Đường Hoa tính lại vốn liếng của mình một chút. Song kiếm đột kích đội là không có phần mình, đơn kiếm tốc kích đội cũng vậy, thêm máu thì mình không biết, cũng không có pháp bảo phòng ngự. Cho nên tính đi tính lại, chỉ có thể là làm một tên bộ binh không sợ chết.

Vào đội, Đường Hoa thấy tên của đội trưởng, cũng tức là tên đại hán kia, quả thực là rất hợp với tư thái của hắn: Hồ Hoàng. Còn một người nữ tên là Hồ Nữ, phỏng chừng là hai anh em.

"Gọi ta là lão Hồ là được rồi, đây là em gái ta, kêu là Nữ Nữ cũng được, nữ danh." lão Hồ nói trong kênh đội ngũ, kênh đội ngũ chỉ cần ở trong khu vực nhất định, là có thể sử dụng tự do. Nhưng nếu như mà người rời đội ngũ quá xa, sẽ bị đuổi ra khỏi đội ngũ.

"Chào mọi người." Hồ Nữ chào hỏi trước.

"Chào người, gọi ta là Gia Tử là được."

"Gia Tử, các người nghỉ ngơi trước, ta đi tố người cái đã."

Tiếp qua vài phút, lại có một cô gái vào đội, tên viết: Pha Ly Tâm.

Cuối cùng chờ thêm mười phút sau, một người chơi nam nhập đội: Phong Hồn.

* * * * *

"Ta với em gái ta đã chết hai lần rồi, cái buổi Thục Sơn này khó lên quá." Lão Hồ vừa dẫn đội chạy về phía trước vừa nói: "Địa phương này lại có cấm chế, người nào lên Thục Sơn thành công thì không thể leo lên lần nữa. Các người phải chuẩn bị tốt tư tưởng, chết, là chắc chắn sẽ."

"Không có việc gì, bọn này trừ cái mạng nhỏ, hiện giờ không đáng một xu." Đường Hoa sáng khoái đáp lại.

"Mệt chết chó!" lão Hồ la lên một câu tiếng Anh, trước khi bước vào đường Thục Sơn điêu khắc đầy pháp chú đạo gia.

* * * * *

Con đường rộng bốn thước này khiến cho Đường Hoa tưởng như một con đường quốc lộ lượn vòng lên núi, bên tay trái là vực sâu vạn trượng,

phía dưới biển mây lượn lờ. Bên tay phải là vách núi cao dựng đứng, trừ bỏ mọc đầy dây leo, thì cũng khắc đầy chú văn.

"Dừng!" Mới đi được mấy thước, lão Hồ giơ tay một cái ý bảo mọi người đứng lại, sau đó nói trong kênh đục: "Có 113."

"113?"

"Lính tuần tra."

Đường Hoa nhích nhích người hỏi: "Sao ta không thấy được vậy?"

"Khi người nhìn thấy hắc, hắc cũng trông thấy người ngay."

Đường Hoa đang muốn đặt câu hỏi tiếp, lại có một đội ngũ khác đi vào đường Thục Sơn, bọn họ không để ý tới đội của Đường Hoa, trực tiếp đi về phía trước, nhưng vừa mới ngoặt qua Đường Hoa liền nghe thấy thanh âm của sắt thép...

"Được rồi!" lão Hồ phất tay một cái, dẫn dắt bốn người đi tới, qua chỗ ngoặt, Đường Hoa liền trông thấy hơn mười con dĩa xoa cao chừng 50cm đang hướng lên trên núi, con dĩa xoa đầu lĩnh đang ở mặt trước dẫn đường tên gọi: đội trưởng tuần tra Dĩa Xoa. Về phần đội ngũ liền lĩnh kia, khẳng định là đã đi địa ngục du lịch rồi.

"Vì sao không lên cùng mọi người vậy?" Pha Ly Tâm hỏi, điều nàng hỏi cũng trùng hợp chính là điều mà Đường Hoa muốn hỏi.

"Trên đường Thục Sơn không thể nói chuyện, một khi nói chuyện sẽ làm tỉnh BOSS đang ngủ say. Nếu như một đám người xuất phát, thì phối hợp làm sao? Lại nói, nhiều người như vậy, ai chịu đi ở mặt trước nào?" Hồ Nữ giải đáp.

"Dừng!" lão Hồ giải thích: "Đằng trước có ba con bướm bướm, chúng ta chờ!"

"Chờ cái gì?" Mọi người hỏi.

"Chờ đột kích đội."

Vừa nói xong, quả nhiên có một đội song kiếm đột kích đội bay qua đỉnh đầu của họ. Đường Hoa chìa đầu nhìn thoáng qua, đột kích đội trùng hợp đụng độ với mấy con bướm bướm cao chừng một thước, đang trôi nổi giữa không trung. Tên đội viên đột kích ở phía trước nhất bị bướm bướm chọt sơ một cái máu liền chỉ còn thừa một nửa, còn kèm theo giảm tốc độ.

Bốn gã đội hữu ở phía sau thấy vậy, liền đỡ thay công kích thứ hai cho đội trưởng. Sau đó là trên không trung năm đối ba đánh giết. Đây thấy được đội ngũ này là một đội cao thủ, mỗi người đều là lâm trận không hoảng, lợi dụng đầy đủ sự linh hoạt của phi kiếm phi hành, dùng biện pháp ba dẫn hai giết tiến hành du đấu.

Rất nhanh, con bướm bướm thứ nhất bị hai tên chủ lực công kích giết, hai con bướm bướm còn lại bởi vì nguyên nhân cừu hận, thuỷ chung truy đuổi hai tên này. Cái này là bệnh chung của các quái vật. Vì thế ba tên công kích thủ khác lại hợp lực đánh chết một con bướm bướm. Tiếp đó rất thoải mái...

"Cao thủ!" Đường Hoa nhìn theo bóng lưng đội cao thủ đằng xa tán thưởng.

"Cao cái rắm, bao gạo." lão Hồ đứng bên cạnh nói: "Đi xa thêm một chút có quái có chỉ số thông minh, chúng nó không cần cừu hận đi tìm đối thủ, mà là chuyên môn tìm đối tượng dễ hạ thủ nhất đặt hạ thủ. Mấy thằng huênh hoang này, cho rằng có hai cây phi kiếm là giỏi lắm ấy."

Nữ Nữ cười nói: "Mọi người đừng để ý, anh của ta đang ghen tị đấy."

"Ai ganh tỵ hử? Ta chỉ là đỏ mắt chút thôi." lão Hồ phất tay một cái: "Nguy cơ giải trừ, các huynh đệ, mệt chết chó."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 13: THỰC SƠN

CHƯƠNG 13: THỰC SƠN

Cái kia là tổ ong Châu Lan, bộ binh chúng ta thì không có gì, một khi có người điều khiển phi kiếm bay qua trước mặt chúng, bọn chúng sẽ cùng nhau tấn công. Nếu như không có pháp bảo phòng ngự, đoạn đường này là nơi khó nhất đối với đội kích đội.

"Đây là trận nước độc, người chơi sẽ rụng máu từng giọt, đối với đội kích đội thì không có vấn đề lớn, một nửa máu là xông qua. Bộ binh thì

không ổn." lão Hồ phân phó: "Toàn bộ lấy y phục che miệng mũi lại, nhìn thấy cây hoè ở đối diện không? Một hồi ta kêu chạy, toàn bộ mọi người nhắm mắt lại chạy qua. Ngàn vạn đừng mở to mắt, nếu không khí độc xông vào một cái, sẽ mù 10 phút."

"Dừng! Ở chỗ này nhất định phải nghỉ ngơi, ta xem giờ một cái... ừ năm phút sau sẽ có một tảng đá khổng lồ lăn từ đỉnh núi xuống, chờ nó lăn qua rồi chúng ta mới có thể đi tiếp được."

"Quái trên mặt đất trừ lính tuần tra thì coi như là ít. Nếu như gặp mấy con như bướm bướm, chúng ta cũng chỉ có thể chờ đột kích đội đến bao vây tiêu trừ giúp chúng ta, sau đó thừa dịp chúng nó chưa có nẩy mồi thì chúng ta lại đi tới."

Theo lương tâm mà nói, lão Hồ là một tên đội trưởng rất ưu tú, hễ ai hỏi cũng đáp. Hơn nữa còn rất chú ý đội hình cùng cảm xúc của đội viên. Nếu nói có khuyết điểm, thì là mỗi khi hễ thoáng thấy đột kích đội sẽ nghiêng rằng: "Nha, ngã chết người." Tuy nhiên câu này của hễ lại thường khiến cho trong đội ha ha cười to. Có lẽ cũng bởi vì câu nói này mà không khí đội ngũ khá là hoà hợp.

* * * * *

"Được nửa đường rồi." lão Hồ nhìn vách núi cụt nói: "Các người xem, vách núi đối diện có một điểm sống lại, tới đó cho dù chết đi cũng không cần phải đi lại đoạn đường này."

Đường Hoa nhìn lại, chỉ thấy vách núi cụt chỉ có bề rộng chừng hai thước, một bên có một bia đá nhỏ, trên có viết: Khuyết Nguyệt độ. Ở bờ vách bên Đường Hoa còn có một luồng sương khói trong suốt lơ lửng dâng lên.

"Bia này có viết, sương khói này là cấm chế phi hành, nơi này cũng là một bước khó nhất khó nhất trên đường Thục Sơn. Các bạn bè của ta vừa gửi tin, trừ người đi Côn Lôn cũng bầm dập mặt mũi, mấy chỗ như Bồng Lai tới rất thuận lợi." lão Hồ nói: "Ta đoán có độ khó đến như vậy, đệ tử của Thục Sơn khả năng lác đác không nhiều."

Pha Ly Tâm phụ họa: "Đây không phải khó, mà là căn bản không thể, cho dù là quán quân thế giới đến nhảy, ai có thể nhảy xa nổi hai mươi

thước."

Đường Hoa hỏi: "Lão Hồ, người qua được chưa?"

"Chưa, nếu qua rồi, điểm sống lại của ta phải bên kia chứ. Lần thứ hai ta còn mang theo sào trúc, nhưng mà vẫn không qua được."

"Chẳng lẽ là phải nhảy xuống dưới sao." Đường Hoa hỏi.

Lão Hồ khinh bỉ liếc hắt một cái: "Ta nhảy lần nào, rớt lần đó."

"Cảm giác như thế nào?"

Lão Hồ rùng mình một cái: "Sâu, khá là sâu."

"Kia có một cái dây leo còn xanh." Phong Hồn chỉ vào chỗ sương khói bên trên vách núi cắt, quả nhiên ở chỗ cao khoảng chiều cao ba người có một đoạn dây leo như ẩn như hiện.

Hồ Nữu nói: "Lần trước có thấy rồi, nhưng mà cao vậy sao với tới."

"Không phải với không tới nhỉ." Phong Hồn ha ha cười một tiếng, lại không nói tiếp.

Sau đó năm người cứ người nhìn ta, ta nhìn người, đều không ai mở miệng. Không khí hoà hợp trong đội ngũ đột nhiên biến mất tăm mất tích.

"Ta đến." Đường Hoa mở lời đi đến ngồi xổm bên rìa vách núi.

"Kia... Thôi thì ta đến vậy." Phong Hồn cười thoáng, leo lên trên bả vai Đường Hoa.

Đường Hoa hô: "Nữu Nữu qua trước."

"Ai!" Hồ Nữu đáp một tiếng, leo lên bả vai Phong Hồn.

"Lên!" Đường Hoa đứng lên, Hồ Nữu với tay một cái bắt lấy dây leo, dây leo lướt đi rất nhanh, Hồ Nữu buông tay, người vững vàng đáp xuống vách núi bên kia. Dây leo quay ngược lại bên vách núi Đường Hoa.

"Pha Ly Tâm, lên!" Pha Ly Tâm do dự, nhưng cũng không khách sáo, làm rập khuôn đu tới bờ bên kia.

"Lão Hồ! Lên!"

So với hai cô gái, lão Hồ khá ngượng nghịu, có thể thấy hắt cực kỳ xấu hổ. Nhưng Thục Sơn đã kể trong giang tặc... Cho nên hắt rất muốn nói hai câu khách sáo, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

"Lên a!"

"...Được!" Rốt cục lão Hồ cũng dẫm lên bả vai hai người tới bờ bên kia.

* * * * *

"Hẹn gặp lại!" Đường Hoa vẫy tay với bọn lão Hồ, sau một lần khách sáo để lảng tránh xấu hổ, ba người lão Hồ biến mất giữa biển mây.

"Kỳ thực hẳn đã sớm biết cọng dây leo này." Phong Hồn ngồi qua một bên gặm táo.

"Ừ, ta cũng đã sớm biết hẳn có âm mưu."

Câu trả lời của Đường Hoa khiến Phong Hồn có chút sửng sốt: "Người làm sao biết được?"

"Hắn đã chết hai lần, lại dưới tình huống chưa nghĩ ra biện pháp gì mà vẫn tổ đội. Nếu không có âm mưu thì có vẻ nói không thông."

"Vậy người?"

"Hắn dù sao cũng dẫn ta tới đây, nếu không có hắn, ta dù có chết hai lần cũng chưa chắc tới nơi này nổi."

"Ha ha! Tốt. Ta đi trước một bước đây." Phong Hồn đi đến bên vách núi.

"Đi đâu?"

"Thực Sơn ta phỏng chừng đi không thành, sau khi sống lại ta đi Bồng Lai là hơn." Phong Hồn cúi đầu xuống: "Nói thật, ta đã làm cây thang hai lần rồi. Chỉ đáng tiếc cho tới bây giờ cũng không có hai người giống như người trong đội ngũ, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!" Đường Hoa cúi đầu nhìn nhìn vực sâu rồi than một câu: "Người bạn này thú vị thật."

Hệ thống nhắc nhở: thoát ly trạng thái tổ đội. Vốn là Phong Hồn còn ở trong khu vực, đương nhiên là tổ đội cùng Đường Hoa, hiện tại khu vực này chỉ còn một mình Đường Hoa.

"Vì tân Trung Quốc... tiến lên." Tráng sĩ họ Đường rốt cục cũng nghiêng răng nháy xuống dưới.

"Lại một đũa dốt nát." Một luồng ánh sáng cuốn thân thể Đường Hoa đi mất.

* * * * *

Chờ Đường Hoa mở được mắt ra, phát hiện mình đã đứng trước một toà đại điện khí vũ hiên ngang, chung quanh trái phải, thực sự là một cảnh sắc

thần tiên. Những núi nhỏ trôi nổi giữa không trung, những thang lâu bằng đá bay bổng, bầu trời NPC dầm kiếm bay tới bay lui, hết thấy mấy thứ này nói lên cái gì? Nói lên rằng mình đã đến Thục Sơn.

"Người mới, phải tập trung sức chú ý." Một ông già NPC rất bất mãn việc Đường Hoa không để ý tới sự tồn tại của mình.

"A!" Đường Hoa hoàn hồn, vội nhìn trái nhìn phải. Hoá ra chỗ mình đứng đã có ba người chơi, mà đối diện với bọn họ thì có một ông già đang vuốt chòm râu vểnh của mình.

"Tên họ!" Ông già chỉ người chơi nữ đầu tiên hỏi.

"Thiên Sứ."

"Thiên Sứ, ta thấy ngươi là óc làm bằng sứ. Đừng ấm ức, ta hỏi ngươi, ngươi có phi kiếm phải không?"

"Đúng vậy. Nhưng mà bên đó không phải không cho dùng hay sao?"

"Nói ngươi ngu tức là ngu thiệt. Ngươi không biết nhảy khỏi vách xong rồi dùng phi kiếm bay qua phía đối diện à?"

"A... vậy cũng được à?"

"Ngươi ngay thử cũng chưa thử, sao lại biết không được?" Ông già chỉ người chơi nam tiếp theo: "Tên họ."

"Triêu Thiên Nhất Tiếu."

"Cũng là đồ ngu, người sau."

Người thứ ba vung cây quạt trong tay một cái, rất tao nhã hồi đáp: "Tam Thiếu Gia."

"Ngu nốt, người sau."

"Đông Phương Gia Tử."

"Ừ, ngay cả cái tên cũng ngu như vậy." ông già rất bất mãn nói: "Các ngươi... đều không dùng cái đầu, có cả trăm cái biện pháp có thể đi qua, vì đâu lại phải nhảy xuống vực tự sát đây?"

Đường Hoa cẩn thận hỏi: "Chẳng hạn như..."

"Chẳng hạn như ngươi có thể chờ nhân viên chấp nhận hy sinh trong đội ngũ tiếp theo, chẳng hạn như ngươi có thể tìm đá tảng từ từ chồng lên, chẳng hạn như ngươi có thể dùng dây leo trên vách đá cao... các ngươi làm ơn gặp chuyện thì động não đi được không, đũa nào cũng gà như quả cà."

"Xoẹt", ba tên người chơi còn lại cùng nhìn về Đường Hoa.

"Nếu không phải bây giờ chưa gom đủ bốn cái danh ngạch... Ta là người tuyên bố nhiệm vụ sư môn của Thục Sơn, các người hiện tại có thể vào đại điện báisư, chính thức trở thành đệ tử Thục Sơn. Bất quá các người vẫn nên nhớ, các người là lũ dốt nát." Nói xong ông già bỏ của chạy lấy người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 14: THỤC SƠN TỬ HIỆP

CHƯƠNG 14: THỤC SƠN TỬ HIỆP

"Chào chào chào chào!"

"Chào chào chào chào!"

Bốn người bắt tay nhau khách sáo một lần, coi ra, bởi vì mấy câu chữ ngu của ông già mà bốn người tuy rằng không giao lưu nhưng cũng coi như là có chung mối thù, quan hệ giữa mấy người cũng được kéo gần thêm một bước.

Bốn người lại tâm sự, phát hiện bọn họ đều có vài điểm chung. Thứ nhất, đều lựa chọn Căn Cốt làm phần thưởng. Thứ hai, đều là làm thang cho người ta, đồng thời là kẻ bỏ mình cuối cùng.

Bốn người tiến vào đại điện, sau khi chọn xác định nơi một tên NPC trung niên, coi như là đã báisư thành công.

Sau đó vầng sáng lưu động một trận, bốn người đều bị tròng vào một thân y phục màu vàng. Hơn nữa tặng kèm một thanh phi kiếm nhị giai không thuộc tính nhưng có thể bay. Cũng phải thôi, đều là đệ tử tiên gia, khiến cho người ta đi bộ thì chường môn còn mặt mũi nào, với lại đây là nhóm đệ tử đầu tiên, sao có thể quá xấu mặt được. Chẳng qua bên trong môn phái có cấm chế, cho nên phi kiếm của người chơi không thể phi hành ở phạm vi bên trong môn phái.

Phi kiểm nhị giai chuyên thuộc của Thục Sơn (không thể công kích), tốc độ 40, không thuộc tính.

Chỉnh đốn lại xong, mọi người hẹn nhau đi nhận nhiệm vụ sư môn, bởi vì quy định cấp 15 mới có thể rời môn phái xuống núi, hơn nữa ở trong núi thì không thể liên hệ với bên ngoài, cho nên năm cấp này chỉ có thể là làm nhiệm vụ sư môn. Mục đích chủ yếu nhất, toàn bộ mọi người đều hiểu rõ, là sợ bốn người tiết lộ đường tắt nhận đệ tử của Thục Sơn.

Ông già tuyên bố nhiệm vụ sư môn tên là Trung Hành, rốt cục không có nói nhảm cùng bọn người chơi nữa, đều phát nhiệm vụ một cách ngăn nắp nề nếp.

"Ta đi Kiểm Các lau sàn nhà." Thiên Sứ nghiêng rằng: "Ta ở nhà chưa từng phải quét rác."

Triều Thiên Nhất Tiểu cười khở: "Ta đi giặt quần áo, không biết có máy giặt hay không."

"Ta ọ! Ta đi nấu nước!" Đường Hoa than thở.

Thiếu Gia xòe cây quạt lên che nửa mặt thần bí nói: "Ta sâu sắc hoài nghi, mục đích hẩn cứu chúng ta là bởi vì Thục Sơn không có tạp dịch."

"Thiếu Gia, ngươi nhiệm vụ gì?" Ba người đồng thanh hỏi.

"Ta..." Thiếu Gia mặt xám xám nhỏ giọng nói: "Tưới đất."

"Tưới đất là làm gì?" Ba người rất nghi hoặc hỏi.

"Không phải tưới nước, là tưới phân." Thiếu Gia rất đau khổ hồi đáp, truy hỏi người ta vậy để làm chi.

"À..." Ba người kéo dài chữ à rồi cười phá lên.

* * * * *

"Gia Tử, hoàn thành mau lên, giúp ta làm nhiệm vụ. Tập hợp đại diện."

Nhất Tiểu chạy vào phòng bếp, hô một câu với Đường Hoa đang rửa rau củ. Nhiệm vụ sư môn là do rút thăm mà được cấp, có thể thất bại, nhưng không thể buông bỏ.

"Ngay đây!" Đường Hoa nhìn một đồng rau củ đang phải rửa, nghĩ nghĩ, túm lấy một thùng nước xối xuống đồng rau, nhìn thoáng nhiệm vụ: tiến độ hoàn thành 80%. Xạch! Đường Hoa dùng chân đá văng đồng rau ra,

lại xối một thùng nước, cam đoan miếng rau nào chưa dính nước thì đều ướm, lại nhìn thoáng nhiệm vụ, quả nhiên: tiến độ hoàn thành.

Hoá ra nhiệm vụ cũng có thể làm như này.

* * * * *

"Nhiệm vụ là tăng chín Toả Yêu Tháp, tiêu diệt hai mươi con Mộc Linh. Mộc Linh là quái cấp 20, có trí tuệ, cho nên mong mọi người hỗ trợ.

"Khách sáo cái gì." Thiếu Gia phất tay một cái, mở đội ngũ ra, tổ mọi người xong đem chức đội trưởng cho Nhất Tiểu, bốn người dùng dùng đi tới Toả Yêu Tháp.

Đến dưới Toả Yêu Tháp, sau khi đối thoại cùng đệ tử giữ cửa, bốn người được pháp lực đưa tới tầng chín.

"Các người nói xem, đã qua hai ngày rồi, sao mà Thục Sơn vẫn chỉ có bốn người chúng ta?"

"Có tạp dịch rồi, còn cần nhiều người ăn cơm không làm chi." Lời này là của Thiếu Gia. Mấy ngày nay bốn người đều đã lên tới cấp 12, vậy mà vẫn chưa thấy sự đệ sự muối của mình.

Tuy rằng Mộc Linh là quái cấp 20, nhưng mà bốn người hội đồng một con, không phải là vấn đề lớn. Đối với quái thuộc tính mộc, Hoả Chú của Đường Hoa rất có đất dùng võ, đánh ra một chiêu liền có thể mất 1/3 máu.

Nhiệm vụ rất nhanh là xong, nào giờ nhiệm vụ không phải là trọng điểm, phần thưởng của nhiệm vụ mới là trọng điểm. Bởi vì là lần hành động giết quái đầu tiên kể từ khi đến Thục Sơn, mọi người đều rất hiếu kỳ.

"Phi kiểm phụ pháp, đây là phi kiểm phụ pháp a." Nhất Tiểu rất hưng phấn khoe ra phi kiểm, ba người còn lại trong mắt chớp đầy sao. Thuộc tính thì rác rưởi, bất quá công kích khá là cao. Hơn nữa kèm theo xác suất 5% khởi động pháp thuật quần công: Phong Quyển Tàn Vân, điều này khiến cho giá trị của thanh kiếm tăng lên gấp trăm lần.

"A! Ta cũng nhận được nhiệm vụ giết quái, hai mươi con Lôi Linh." Đường Hoa thuận tay nhận lấy cái nhiệm vụ, vậy mà không phải là rửa rau trông trọt tiếp...

"Không phải chứ." Thiên Sứ và Thiếu Gia phần hận bất bình đồng thanh hét lớn một câu.

Nhất Tiểu thu thanh kiếm lại than một câu: "Sự thực vĩnh viễn là tàn khốc như vậy, các bạn, lên tháp."

Thiếu Gia che miệng nói với Thiên Sứ: "Bọn mình không đi, bọn mình vì sao lại phải đi chứ?"

"Ừ ừ, không thêm đi, không thêm đi." Hai người tuy rằng nói rất nhiều lời phẫn hận, nhưng lại vẫn đi lên tầng chín Toả Yêu Tháp.

* * * * *

"Là phi kiếm phụ pháp thì ta chém hấn ngay." Thiên Sứ nhìn nhìn Đường Hoa đang trả nhiệm vụ, nói với Thiếu Gia.

"Là phi kiếm phụ pháp thì ta tự chém mình ngay." Thiếu Gia sửa lỗi cho Thiên Sứ.

Lại thấy Đường Hoa tay cầm một thanh kiếm nhìn trời gào lên: "... Cầm lộn rồi."

"..." Thiên Sứ cùng Thiếu Gia ói ra một búng máu, lúc này có xung động muốn PK người thật, nhưng thấy Đường Hoa thò vào trong bọc moi rồi lại moi, tâm tình lại lập tức khẩn trương vạn phần. Phải biết rằng nếu như phi kiếm của Đường Hoa cũng là một thanh phi kiếm phụ pháp, tức là bọn họ rất có hy vọng nhận được phi kiếm phụ pháp. Bởi vì ở phương diện nhiệm vụ tạp dịch, bọn họ là hai người cực cực lười.

"Không có phi kiếm!" Đường Hoa cúi đầu, mặt như tro tàn đi đến trước mặt hai người.

"Người thề?" Thiếu gia bình tĩnh hỏi.

"Ta thề." Lại cúi đầu xuống thấp hơn.

Thiếu Gia vỗ vỗ vai Đường Hoa: "Không sao cả, không phải ai cũng chịu đi dẫm phân chó."

"Ừ!" Đường Hoa bi thương nói: "Chỉ lĩnh ngộ một chiêu pháp thuật quần công."

"@#\$%&..." Thiếu Gia và Thiên Sứ đồng thời ngửa mặt lên trời chửi thề, ngón giữa ngón cái đều được dùng tới.

"Ya!" Đường Hoa đi qua đập tay cùng Nhất Tiểu.

Phần thưởng nhiệm vụ của Đường Hoa là: pháp thuật sơ cấp tăng lên một cấp, Hoả Túc của hấn từ cấp 2 tăng lên thành cấp 3, đồng thời hệ thống

nhắc nhở lĩnh ngộ pháp thuật trong Hoả Túc: Tam Muội Chân Hỏa, pháp thuật công kích quần thể. Tuy rằng vẫn cần phải đậm chân mười giây, nhưng dù sao cũng đại biểu rằng mình đã có quần công.

"Trung Hành gia gia, nhiệm vụ, nhiệm vụ." Thiếu Gia phần hận liếc nhìn Nhất Tiểu cùng Đường Hoa đang ăn mừng, vọt tới trước mặt Trung Hành: "Trời cao a, đất dày a, sao vẫn là tươi phân a! Ta nấu nước được không?"

"Ta đi lau bàn cho xong..." Thiên Sứ chạy đi trong nước mắt.

* * * * *

Ngày thứ hai, Thiên Sứ nhận được nhiệm vụ giết quái, đạt được một pháp bảo phòng thân có thể tự thân tu luyện: một sợi dây lụa Hỗn Nguyên Lăng.

Tiếp đó...

Thiếu Gia điên rồi, hăn không nghỉ ngơi nữa, không làm biếng nữa, hăn liều mạng giết quần áo, liều mạng nấu nước, liều mạng lau bàn, liều mạng tưới phân. Rốt cục dưới sự duy trì của tinh thần không sợ khổ không sợ mệt không sợ bẩn không sợ thối, Thiếu Gia nhận được nhiệm vụ như ao ước.

Pháp bảo hệ sét: Kinh Thiên Phiến, sau khi sử dụng sẽ hôn mê 5 giây nhiều đối tượng không lớn hơn bản thân 5 cấp, thời gian cooldown 30 phút. Kèm theo pháp thuật công kích đơn thể: Lạc Lôi Kích.

Trải qua mọi người phân tích cùng nhau: pháp thuật mà pháp bảo của Thiếu Gia cùng phi kiếm của Nhất Tiểu kèm theo là có thể phát động trong nháy mắt, nhưng không thể thăng cấp, là bao nhiêu uy lực thì là bấy nhiêu uy lực. Mà pháp thuật của Đường Hoa là loại hình thăng cấp, khi mà một loại pháp thuật thăng cấp đến một trình độ nhất định, thì có thể lĩnh ngộ một pháp thuật cao đẳng cấp tiếp theo. Nhưng hăn cũng phải chịu hạn chế của đẳng cấp nhân vật. Chẳng hạn như trước khi người tới cấp 20 thì không thể nào lĩnh ngộ pháp thuật mới.

*** Toả Yêu Tháp: tháp giam yêu quái

*** Mộc Linh: linh hồn của cây

*** Phong Quyền Tàn Vân: gió cuốn mây tan

*** Lôi Linh: hồn của sét

*** phi kiếm phụ pháp: phi kiếm có kèm thêm tính năng pháp thuật

*** gia gia: ông nội

*** Lạc Lôi Kích: sét đánh

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 15: TỐT NGHIỆP

CHƯƠNG 15: TỐT NGHIỆP

Ngày thứ hai sau khi Thiếu Gia lấy được pháp bảo, cũng tức là khi mà Đường Hoa lên cấp 14, rốt cục cũng có người lên núi. Ủm... là một cô gái nhỏ có chút gầy yếu, nhưng mà diện mạo lại thật ổn.

Thiếu Gia xòe Kinh Thiên Phiến ra, bàn tay còn lại thì rờ cái cảm, đánh giá sư muội mới tới này. Cử động sắc lang này khiến cho cô gái nhỏ vốn hơi sợ hãi giờ lại càng cúi thấp đầu.

Đường Hoa đẩy đẩy Nhất Tiểu: "Anh hùng cứu mỹ nhân, cơ hội a!"

Không ngờ Nhất Tiểu lại đi qua cùng Thiếu Gia hai người đi lòng vòng đánh giá cô bé. Ngay cả Thiên Sứ cùng là nữ giới cũng hiếu kỳ nhìn chăm chăm nàng.

Kỳ thực bốn người không có ác ý, chẳng qua đều là tò mò một vấn đề chung: nàng đi lên bằng cách nào?

Thiếu Gia hỏi: "Họ tên."

"Nhu Mễ." Tiếng hồi đáp rất nhỏ.

"Đi lên bằng cách nào?"

"Đi bộ lên."

"Đi qua chỗ... Ày! Gia Tử, chỗ kia gọi là cái gì... độ?"

"Khuyết Nguyệt độ!"

"Đúng, đi qua ...độ bằng cách nào?" Thiếu Gia không nhớ kỹ.

Cô bé nghi hoặc ngẩng đầu lên: "Đi qua chỗ Khuyết Nguyệt độ kia là đến truyền tống trận dưới chân núi... Các người đi từ bên khác lên Thục

Sơn sao?"

"A... ha ha!" Thiếu Gia gấp quạt rồi lại mở ra: "Sao lại thế được, bọn ta đang khảo sát người đó mà."

"Leo theo dây leo lên đến a. Các người không phải cũng vậy sao?"

"Bọn này đương nhiên cũng vậy." Bốn người đồng thời hồi đáp, trong lòng mắng thầm một câu: chết tiệt, hoá ra là đường ở phía trên.

Đường Hoa lại hỏi: "Người làm sao với lấy dây leo được?"

"Ta bưng đá kê lên, là với tới được." Nhu Mễ nghi hoặc hỏi lại: "Các người không phải với tới bằng cách này sao?"

"Phải.. bọn này đương nhiên là làm vậy." Nhất Tiểu nói với Đường Hoa: "Nha đầu này không phải thông minh loại thường đâu."

"Từ đâu mà nhìn ra được?"

"Nếu nàng không thông minh, vậy hoá ra bọn mình là lũ dốt nát sao?"

"Ừ." Đường Hoa gật đầu mạnh mẽ: "Nàng khá là thông minh."

Vì thế Thục Sơn lại thêm một miệng ăn. Có lẽ là có tật giết mình, có lẽ là tiếc hương thương ngọc, Nhất Tiểu khá tốt với Nhu Mễ. Không chỉ nói cho nàng biết làm tạp dịch đến một mức nhất định sẽ được nhiệm vụ tốt, mà còn thường bỏ bê nhiệm vụ của mình đi phụ nàng nấu nước, quét rác.

"Là tình yêu!" Thiếu Gia theo làn gió thổi lưu lại một câu nghe rợn cả người.

Bất quá Nhu Mễ không bị xẹt điện với Nhất Tiểu, nàng thường xuyên bỏ lại Nhất Tiểu, giúp ba người Đường Hoa làm tạp dịch. Kết quả tạo thành cục diện Nhất Tiểu một mình giúp người ta làm nhiệm vụ, mũi thở phì phò căm tức nhìn bọn Đường Hoa.

Đẳng cấp của Nhất Tiểu vốn là cùng tiến với Đường Hoa, kết quả bởi vì Nhất Tiểu có yêu trong lòng, bị Đường Hoa lên cấp 15 trước.

Nếu như nói cấp 10 là bắt đầu hành trình, vậy cấp 15 mới là bắt đầu trò chơi.

Nhiệm vụ tự luyện phi kiếm (duy nhất):

Thái Huyền Thiên Cương Kiếm: tổ hợp của bảy mươi hai thanh phi kiếm, có thể bày Thiên Cương Kiếm Trận, yêu cầu bảy mươi hai thanh Thái

Huyền Kiếm Phôi trên thất giai. Tài liệu như sau... Trong đó một số tài liệu là BOSS rút.

Hỗn Thiên Tru Tiên Kiếm: tổ hợp của bảy bảy bốn mươi chín thanh phi kiếm, có thể bày Tru Tiên Kiếm Trận, yêu cầu bốn mươi chín thanh Hỗn Thiên Kiếm Phôi thất giai, tài liệu như sau...

Truy Thiên Trục Nhật Kiếm: mười tám thanh phi kiếm, cần Truy Thiên và Trục Nhật Kiếm Phôi mỗi thứ mười tám thanh lục giai, tài liệu như sau...

Thuần Dương Tinh Thần Kiếm: mười tám thanh phi kiếm, cần ba mươi sáu thanh Thuần Dương Kiếm Phôi lục giai, tài liệu như sau...

* * * * *

Tuy rằng có một danh sách dài dằng dặc, nhưng Đường Hoa không xem tiếp, ánh mắt của hắn đã tập trung một trong bốn thanh phi kiếm này, bởi vì không nhìn cũng biết, càng xuống dưới độ khó thu thập càng thấp, uy lực cùng những phương diện khác càng yếu.

Kiểm trận: sức một mình bày ra đầy trời kiếm trận. Đường Hoa cứ nhớ đến là lại chảy nước miếng. Tay vung một cái, phi kiếm bay lên trời, sau đó hóa thành bảy mươi hai thanh phi kiếm che trời lấp đất mà xuống, tùy ý xoắn nát địch nhân trong trận, một kiếm đi qua, máu loang vạn lý.

Nhưng nhìn thoáng qua bảng tài liệu được liệt kê rõ ràng, Đường Hoa liền có ý định đi tự sát. Kiếm trận, hay là ta phát huy tinh thần AQ không cần nữa vậy.

Lại nhìn hai thanh phi kiếm tổ hợp còn lại, tuy rằng yêu cầu tài liệu cùng kiếm phôi ít đi rất nhiều, nhưng cũng chỉ là so với cái trên mà thôi. Lấy cái nào đây? Rối rắm a...

Đường Hoa từ bấy đến nay không phải là một người không có chủ trương, lúc mà hắn không có chủ trương, hắn sẽ nghĩ ra biện pháp ngốc để lấy chủ trương.

Tài liệu mà Truy Thiên Trục Nhật Kiếm yêu cầu tổng cộng 2798 chữ.

Tài liệu mà Thuần Dương Tinh Thần Kiếm yêu cầu tổng cộng 3121 chữ.

Đương nhiên là tuyển Truy Thiên Trục Nhật Kiếm!

* * * * *

Nhận nhiệm vụ phi kiểm xong, tiếp theo là lựa chọn nguyên anh!

Tu luyện nguyên anh cũng là sự bắt đầu của việc phân chia nghề nghiệp.

Một viết: kiểm anh: tác dụng trừ bỏ cấp pháp lực khôi phục sinh mệnh thì còn có thể gia tăng uy lực cùng sự linh hoạt của phi kiểm, cuối cùng còn có thể bám nguyên thần trên thân kiểm, lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm.

Hai viết: tiên anh: ngoài tác dụng bổ cấp pháp lực khôi phục sinh mệnh còn có thể gia tăng uy lực của pháp thuật cũng như làm giảm thời gian cooldown và thời gian chờ của pháp thuật.

Ba viết: nguyên anh: cũng là loại trung dung nhất, thích hợp cho người chơi song tu kiểm pháp. Có thể gia tăng uy lực và sự linh hoạt của kiểm, còn có thể gia tăng uy lực của pháp thuật cùng giảm thời gian cooldown, nhưng người mắt sáng thì biết là mức độ gia tăng khẳng định không lợi hại bằng tu thuần. Chính vì như thế, nguyên anh tăng thêm một điều: gia tăng thuộc tính ngũ hành.

Tu luyện nguyên anh, trừ cơ duyên trùng hợp, thì bắt đầu từ cấp 20, mỗi mười cấp được một lần cơ hội bế quan tu luyện... Cũng tức là sau cấp 20 thì sẽ có cơ hội một mình đứng ngăn người ở bên trong phòng trống một ngày.

Đối với việc lựa chọn nguyên anh, Đường Hoa cũng khá là rối ren. Hắn muốn pháp thuật mạnh mẽ, lại muốn ngự kiếm tiêu dao, nhưng hắn lại không muốn tuyển cái thứ ba...

Lúc này hệ thống lại truyền đến thông báo: Lượng Thiên Xích đầy độ thuần thực, có thể tu luyện thăng cấp. Đường Hoa nhìn thoáng qua: gom hết linh lực mười lăm cấp mới tám vạn, kém cự ly một trăm vạn thiệt không phải chỉ là tí xiu. Nhưng mà dù sao cũng là ý trời, Đường Hoa quơ tay ra một cái, trên thân ánh sáng chớp lên, tiên anh coi như bắt được rồi.

Cấp 10 có thể học tập một môn kỹ năng nhập môn của Thục Sơn, sau đó nhất định phải sau cấp 20 trở lại Thục Sơn, lĩnh lấy nhiệm vụ kỹ năng nơi Trung Hành, hoặc là pháp thuật hoặc là kiếm quyết, còn như là loại kỹ năng nào hoặc là độ khó nhiệm vụ bao nhiêu, thì hoàn toàn dựa vào nhân phẩm. Bất quá trưởng thôn chẳng phải đã nói sao, Thục Sơn có danh sư.

Cho đến giai đoạn cấp 20 này thì mới có thể xuất hiện vú em vú anh, tay đỡ, tay đỡ...

* * * * *

Sau đó là nhiệm vụ cấm pháp. Ngoại trừ nhiệm vụ đánh chết Tà Kiếm Tiên một lần, còn có một danh sách tài liệu dài.

Cái này không có gì khó lựa, ngũ hành mỗi thứ một cái, tất nhiên là chọn lửa: Hồng Liên Địa Ngục.

* * * * *

Cuối cùng là tới đại diện để rút thưởng, đó là đổi cái bọc mười sáu ô trên người thành túi Càn Khôn. Thấp nhất là bốn mươi chín, cao nhất là tám mươi mốt.

Không cần rồi rẫm, Đường Hoa rất vừa lòng về điểm ấy, đề xuống cần gạt máy quay thưởng, cái bọc không còn, đổi lại là túi Càn Khôn sáu mươi bốn ô vuông. Tuy rằng không phải là tốt nhất, nhưng vậy cũng là được rồi.

Chơi máy quay thưởng xong, đã thuận tay trúng được bốn món pháp bảo, nhưng mà đều là pháp bảo rác rưởi, không chỉ không thể tu luyện, chỉ cung cấp tác dụng hồi máu hồi pháp, mà tên cũng là đơn giản đáng sợ: noãn ngọc.

* * * * *

Thiếu Gia, Nhất Tiểu, Thiên Sứ nhìn Đường Hoa đang bày bừa bay lượn vòng trên bầu trời ngoài sơn môn, trong lòng rất là chua xót. Đặc biệt là Nhất Tiểu, vốn rằng hắn là tên tốt nghiệp sinh thứ nhất, nhưng bởi vì bị lão Khâu bắn vào mộng, thế là Đường Hoa ăn ốc trước.

Chỉ thấy Đường Hoa hai tay vung một cái, sau tám giây, Tam Muội Chân Hỏa phát ra, hơn mười cột lửa to một thước từ mặt đất vọt lên ba trượng cao, tuy rằng thanh thế không lớn, nhưng hiệu quả dùng mãi, khiến tổ hợp mấy người ghen tỵ kia nghiêng răng ken két: "Hắn cũng chỉ dám đánh đất trống."

Quả thật, nói đến điểm ấy, Đường Hoa lại đau đớn liên hồi, tuy rằng phi kiếm nhị giai có thể bay lên cao năm mươi thước, nhưng mà hắn phát hiện trừ bọn quái trong tầng chín Toả Yêu Tháp, thì đã quái cấp 15 đổ lên đều biết đánh xa. Chẳng hạn như vượn núi ném đá, nhện nhện phun nọc độc, quái hình người thì có cung tiễn thủ. Giết quái một lần là phải ngồi xuống hồi máu. Phải nói thì xài tốt nhất vẫn là Hoả Chú, đối đơn không cần phải

nói, dùng ra chỉ cần ba giây, hơn nữa ra tay cái là miểu sát. Nhưng người có thể buông bỏ cho phép quần công có uy lực lớn hơn, lại có tiền đồ phát triển đồ sộ hay sao?

Đáp án hiển nhiên là phủ định, cho nên Đường Hoa chỉ có thể ném một cái pháp thuật, liền ngồi ngay xuống phi kiếm. Tuy nhiên hẳn phát hiện sau khi có tiên anh thì không chỉ mức giới hạn máu cùng pháp tăng lên mấy lần, mà tốc độ hồi máu hồi pháp cũng là nhanh hơn thường. Đường nhiên nếu là có món pháp bảo phòng ngự kia của Thiên Sứ thì hay rồi...

*** sắc lang: con sói háo sắc

*** Nhu Mễ: gạo nếp

*** truyền tống trận: là một trận pháp có thể dịch chuyển sinh vật và đồ vật từ nơi này sang nơi khác trong nháy mắt.

*** lão Khâu bắn vào môg: lão Khâu ở đây là thần tình yêu Cupid – đọc theo phiên âm Hán Việt là Khâu Bĩ Đặc, chuyên bắn mũi tên ái tình khiến cho người ta yêu nhau.

*** ăn ốc trước: cái này là lấy theo câu "kẻ ăn ốc, người đổ vỏ" ấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 16: CỨU VIỆN BỒNG LAI

CHƯƠNG 16: CỨU VIỆN BỒNG LAI

Sau cấp 15, rốt cục không còn phải làm tạp dịch, nhiệm vụ nhận được đều là xuống núi trừ hại. Còn như vì sao Đường Hoa không rời núi... Nguyên nhân rất đơn giản, là bị tổ ganh tỵ đe dọa. Tuy nhiên tổ ganh tỵ cũng đã đáp ứng Đường Hoa, sau khi rời núi thì đến Hàm Dương với hẳn một chuyến.

Người thứ hai tới cấp 15 là Thiên Sứ, người thứ ba đương nhiên là Nhất Tiểu, tên này đã trì trệ không ít.

Về phần Thiếu Gia... Ham ăn biếng làm, hăn sau khi biết được đã không còn nhiệm vụ xuống Toả Yêu Tháp nữa thì tính tích cực chịu phải sự đả kích mãnh liệt, sau cùng dưới sự đe dọa dụ dỗ của ba người, lại thêm sự chuyên tâm trợ giúp của Nhu Mễ, rốt cục cũng tới được cấp 15. Đường nhiên mọi người cũng không quên giúp Nhu Mễ hoàn thành nhiệm vụ Toả Yêu Tháp, tuy rằng chỉ là tiểu quái, nhưng dù sao nhiệm vụ đó cũng không phải là một cá nhân có thể hoàn thành.

Thiếu Gia sau khi biết được Đường Hoa tuyển tiên anh, Nhất Tiểu cùng Thiên Sứ chọn kiếm anh, thì đã không chút khách sáo đón lấy nguyên anh.

Đóng gói hành trang... tức là nhét kha khá bánh bao miễn phí của Thực Sơn vào trong túi Càn Khôn. Sau khi gói ghém, Nhất Tiểu tiến hành một nghi thức cáo biệt thê lương với Nhu Mễ, hăn tỏ vẻ là hăn vốn sẵn lòng lưu lại chờ nàng, nhưng suy xét thấy rất có khả năng bị ba người hành hung, cho nên dưới tình huống thế lực địch và ta cách xa nhau, nhất định phải bảo tồn ngọn lửa cách mạng.

Còn vì sao gọi là thê lương vậy? Bởi vì Nhu Mễ... cơ bản là cáo biệt theo kiểu qua loa với hăn, tuy rằng ba người kia đều nhìn ra được, nhưng độc mỗi Nhất Tiểu vẫn cho rằng Nhu Mễ có tình có nghĩa với hăn.

"Hàm Dương ở Thiểm Tây khu Trung Quốc, Thực Sơn ở tỉnh nào?... Bọn ta nên đi hướng nào?" Kẻ có kiến thức địa lý bần cùng – Thiên Sứ - hỏi đầu tiên.

"Thiểm Tây đương nhiên là ở hướng Tây." Đường Hoa nói khẳng định: "Là hướng mặt trời lặn í."

"Vậy Hồ Nam là phải bay về hướng Nam, Hồ Bắc là phải bay về hướng Bắc phỏng?" Thiếu Gia khinh bỉ sự vô tri vô đạo của hai người: "Nhất Tiểu, đi hướng nào?"

"Ta đi hỏi thăm." Nhất Tiểu đáp xuống đất, cầm đầu cầm cổ chạy về phía Nhu Mễ ở cách không xa.

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ sau, Nhất Tiểu tràn đầy vui sướng trở về nói: "Nhu Mễ thật là cẩn thận, giúp bọn mình về tờ bản đồ Trung Quốc rồi nè."

"..." Mặt ba người rất xạm.

"Lẽ nào phải bản đồ thế giới?" Nhất Tiểu cẩn thận hỏi, nếu như không cần, vậy chẳng phải mệt chết Nhu Mễ nhà ta à?

"Đại ca!" Đường Hoa mặt xạm đen bay đến bên người Nhất Tiểu nhỏ giọng nói: "Bọn này biết bản đồ Trung Quốc, bọn này chỉ muốn hỏi thăm vị trí của Thục Sơn. Cảm ơn!"

"Tình yêu, bình tĩnh, bình tĩnh." Thiếu Gia nhẹ nhàng bay tới một câu nói.

* * * * *

Hệ thống nhắc nhở: sư môn tuyên bố nhiệm vụ khẩn cấp, tất cả đệ tử lập tức trở về núi. Đường lúc Nhất Tiểu hỏi cho rõ vị trí giả dụ của Thục Sơn, tin nhắn của hệ thống bay đến.

Trung Hành nhìn lẻ loi bốn tên "cao đồ" Thục Sơn phía dưới, phát tay nói: "Tà Kiếm Tiên muốn dẫn số lượng lớn yêu vật công kích Bồng Lai, Thục Sơn ta đương là lúc nhân số thịnh vượng, há có thể ngồi xem đồng đạo đại nạn mà phớt lờ. Mau mau tiến lên phía trước, trăm yêu trừ ma. Dựa vào giết chết bao nhiêu yêu ma mà có thể đổi lấy điểm cộng, đổi được kiếm quyết Thục Sơn."

"..." Bốn người yên lặng nhìn Trung Hành.

"Chúng ta hiện tại đã biết được vị trí của Thục Sơn." Thiên Sứ than thở: "Nhưng mà ai có thể nói cho ta biết vị trí Bồng Lai nào?"

Này không thể trách mọi người, nhà vật lý nào mà có học về phái Bồng Lai đây.

Nhu Mễ giơ tay nói: "Bồng Lai hẳn là ở khu vực biển Bột Hải Yên Thai Sơn Đông, nhưng mà trong thần thoại nói Bồng Lai hẳn phải ở sâu trong Bột Hải, trong Bột Hải có "Phượng Trượng", "Doanh Châu", "Bồng Lai" được xưng là tiên nhân tam đảo."

"Nhu Mễ giỏi!" Nhất Tiểu hào khí ngút trời phát tay: "Các huynh đệ, mục tiêu Bột Hải, giết a!"

"Tình yêu, bình tĩnh, bình tĩnh!"

Vì thế một bọn người bỏ đi dự định đi Hàm Dương, chuyển hướng bay đi Bột Hải.

"Hai ngày, chúng ta sao vẫn còn chưa trông thấy biển?" Đường Hoa hỏi một vấn đề mà mọi người vẫn luôn không dám nghĩ đến.

"Vận tốc bình quân của chúng ta là 40km/h, hiện tại có cái vấn đề, ai biết được cự ly đi thẳng từ Tứ Xuyên đến Bột Hải là bao xa không?"

"..."

"Bay đi! Không gấp, bị huỷ cũng đâu phải là Thục Sơn đâu." Thiếu Gia búng tay một cái khiến mọi người quăng vấn đề này đi mất tiêu.

* * * * *

Ngày thứ tư, bốn người cuối cùng cũng đã tới Bột Hải, không cần lại hỏi Bồng Lai ở đâu, bởi vì từ trên không có thể thấy ở nơi rất xa sâu trong Bột Hải, ánh lửa cùng yêu khí xông lên tận trời.

Lúc này, bên trái bay tới một đám nhân mã, năm người, cầm đầu một tên mập mập tay cầm một cây cờ xí phấp phới đi tới. Lại thấy lá cờ kia không biết là vật gì, từng trận từng trận gió từ trên cờ bay ra, trên thân năm người gió mát lay động, tốc độ hiển nhiên là nhanh hơn tổ bốn người Thục Sơn không ít.

"Huynh đệ, chúng ta là phái Côn Lôn, các người thì sao?" Tên mập hỏi lớn.

"Phái Thục Sơn." Nhất Tiểu hồi đáp.

"Vất vả rồi, đi thông thả, chúng ta đi trước một bước đây, gặp lại ở Bồng Lai. Ha ha!" Tên mập phất cờ xí một cái, tốc độ năm người lại nhanh hơn một phần, rất nhanh liền biến mất giữa biển rộng.

"Đắc ý cái gì!" Bốn người tập thể khinh bỉ tổ Côn Lôn.

"A Di Đà Phật!" Một tên người chơi là đầu đà chân đạp một đài sen từ phía sau bốn người đuổi tới: "Các vị thí chủ từ nơi nào đến, muốn đến nơi nào?"

"..." Mẹ, ngay hoa sen cũng bay nhanh hơn các người, còn là phi kiếm cái gì, bốn người tập thể khinh bỉ phi kiếm chuyên thuộc của Thục Sơn dưới chân.

"Ha ha! Bốn vị thí chủ hữu duyên tái kiến, A Di Đà Phật."

Đường Hoa rơi lệ đầy mặt nói: "Bên phải lại có năm bà má tới."

"Chết mất thôi, chết mất thôi, sắp không còn mặt mũi sống nữa rồi. Bị qua mặt như vậy ta sắp chịu không nổi rồi." Nhất Tiểu rất tức giận.

"Ây! Các người là phái nào?" Một cô nàng tiến gần tổ bốn người rùa bò hỏi.

"Côn Lôn!" Thiếu Gia ngừng trọng phun ra hai chữ.

"À, vậy bọn ta đi trước đây, gặp lại ở Bồng Lai! Các tử muội, gia tốc!"

* * * * *

Sau mấy lần bị qua mặt liên tiếp, rốt cục tới lúc mặt trời lặn ngày thứ hai tổ bốn người tới được Bồng Lai. Xem Bồng Lai có thể nói là cả phái thảm thương. Tuy rằng Bồng Lai đệ tử nhiều nhất, nhưng trên bầu trời cùng trên mặt đất đều không có tên người chơi nào đứng thẳng. Theo thông tin đáng tin cậy, cấp 15 toàn bộ trà trộn cùng sư đệ sư muội khác, đều co đầu rút cổ trong Ngự Kiếm đường Bồng Lai và đại điện Bồng Lai, nhờ vào kiếm trận của môn phái triển khai phòng thủ. Đương nhiên bọn họ cũng dựa vào nguyên tắc cấp 10, 15 không bị rút cấp triển khai huyết chiến kịch liệt cùng địch nhân, trong nhất thời, địa ngục chật ních, Diêm vương nhú mày.

"Có điểm không đúng a các huynh đệ." Thiếu Gia ngẩn ngơ giây lát của Đường Hoa lại.

"Sao vậy?"

"Người xem, Bồng Lai cộng thêm viện quân có bao nhiêu người? Chỉ Bồng Lai thôi cũng không dưới mấy chục vạn người nhỉ? Tại sao dưới chân chúng ta chỉ thấy quái không thấy người chơi?"

Đang mê mang, đột nhiên bên ngoài đại điện Bồng Lai một cụm ánh sáng trắng bay lên, một lưỡi phi kiếm cuốn thẳng đến bốn người.

"Hỗn Thiên Lăng!" Thiên Sứ quát một tiếng, một mình chặn trước người Thiếu Gia, chỉ một chiêu như vậy, đánh cho Hỗn Thiên Lăng trực tiếp quay về túi Càn Khôn, nhân tiện mang theo hơn phân nửa máu của Thiên Sứ.

"Chạy mau." Đường Hoa hét to một tiếng, bốn người vội vàng xoay người bỏ chạy.

* * * * *

"Làm sao bây giờ?" Nhất Tiểu ngồi trên đá ngầm hỏi: "Ta phỏng chừng Bồng Lai gần bị giết tuyệt hậu rồi."

Thiếu Gia hỏi: "Chúng ta vì sao phải cứu Bồng Lai?"

Đường Hoa trả lời: "Nhiệm vụ mà!"

"Nhiệm vụ gì?"

"Giết quái kiếm điểm cộng."

"Vậy chúng ta vì sao còn phải cứu Bồng Lai? Bồng Lai chết kệ Bồng Lai, chúng ta giết tiểu quái kiếm điểm cộng không phải hơn à?"

"Đúng à!" Ba người giật mình, lúc trước chăm chăm định vị cứu Bồng Lai, ý đồ hội hợp cùng thủ quân là một tư tưởng chiến lược sai lầm. Tư tưởng chiến lược chính xác là như Thiếu Gia đưa ra: đạo hữu thì chết kệ, miễn bản đạo không chết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 17: GIẾT NGƯỜI CƯỚP QUÁI

CHƯƠNG 17: GIẾT NGƯỜI CƯỚP QUÁI

"Bắt đầu đánh! Thiên Sứ người lưu Hồn Thiên Lãng lại, tùy thời phòng chống phi kiếm của BOSS đánh lên."

"Cooldown xong ngay đây." Thiên Sứ báo cáo. Pháp bảo phòng ngự bị đánh vỡ, phải nửa giờ sau mới có thể gọi ra tiếp. Đương nhiên người có thể rút pháp lực vào thêm cho pháp bảo đang sử dụng. Nhưng nếu như ăn một chiêu là bị vỡ, thì cơ bản là không thể làm gì được.

Thiếu Gia xòe cây quạt ra phân phó: "Mọi người chú ý bảo hộ Gia Tử. Bắt đầu đánh."

Thiếu Gia, Nhất Tiểu khởi động phi kiếm, chỉ huy phi kiếm chém giết tứ xứ. Đường Hoa tuy rằng phải đếm giây, nhưng mà uy lực thì đồ sộ, một chiêu hạ xuống, quái cấp 15 liền bị chết một mảng. Thiên Sứ thì phụ trách đón đỡ những phi kiếm công kích đến Đường Hoa.

Trong bốn người, Thiên Sứ mắt bén nhất, phản ứng nhanh nhất. Nhất Tiểu dũng mãnh nhất, không giết đến đỏ máu tuyệt không thu binh. Thiếu Gia nhìn đại cục tốt nhất, có thể tận khả năng khống chế số lượng quái vật bị pháp thuật của Đường Hoa thương tổn. Còn Đường Hoa có cảm giác chi tiết chiến trường rất mạnh, ánh mắt quét một cái liền biết ngay mình hẳn phải nên xuất hiện ở vị trí nào.

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa rốt cục phát động được Lượng Thiên Xích lần nữa, hẳn mở tay ra một phát, trong phạm vi một mẫu có mấy chục cột lửa xuất hiện, ngọn lửa trên đỉnh cột không hướng lên trên nữa, mà là nháy mắt khuếch tán ra ngoài tứ phía, đến cuối cùng ngọn lửa tập hợp thành một con rồng lớn xông thẳng lên trời. Rồng lửa biến mất, một mảng đất trống lớn xuất hiện ở trước mặt bốn người.

"Ta... bị thương rồi!" Thiên Sứ nước mắt ròng ròng.

Nhất Tiểu nhìn mảng đất trống rỗng lặng lẽ nói: "Ta có chút hối hận đã tuyển kiếm anh."

Thiếu Gia nhẹ nhàng nói: "Gia Tử, lập tức cho bọn ta cái lý do an ủi."

"Phỏng chừng mười ngày mới có thể khởi động mười phút."

"Lý do thành lập, hơi có an ủi, mọi người tiếp tục."

"Chờ. . . Các người nghe." Thiên Sứ ra hiệu bảo mọi người ngừng tay, quả nhiên ở mặt Nam đảo Bồng Lai truyền đến thanh âm phi kiếm phá không.

"Dường như là người chơi." Nhất Tiểu nói.

"Hội hợp cùng quân bạn." Thiếu Gia gấp cây quạt lại quyết định.

* * * * *

Trăm mét không xa mặt Nam Bồng Lai, có một bầy con gái cười lên phi kiếm, chỉ huy phi kiếm liêu mạng xoắn xuống dưới biển. Mà trong biển thì thoảng lại phụt lên một màn nước đánh trả, chẳng qua rõ ràng là mấy người nữ chiếm thượng phong, yêu vật trong nước bị năm người thay phiên X liên tục gầm rú thê lương.

Bầy con gái này bọn Thục Sơn biết, là năm bà má lần trước vượt mặt bọn họ. Bọn nàng đang làm gì, rất rõ ràng: đánh BOSS.

"Rút đầu lại, hộc!" Đội trưởng Thiếu Gia hạ lệnh, lúc trước vì tránh cho xuất hiện cục diện khó xử, Thiếu Gia bảo bốn người đáp xuống đất núp sau đá ngầm quan sát. Cục diện khó xử nào, ấy là vạn nhất quân bạn đang bị yêu vật bao vây tiểu trừ, người nói nên xông lên hay không?

Nhất Tiểu gật đầu xong nói trước: "BOSS! Làm hay không làm?"

Thiên Sứ cùng Đường Hoa rõ ràng có chút do dự, Đường Hoa lẩm bẩm nói: "Cướp quá rất là không đạo đức này, cướp BOSS lại càng không đạo đức rồi, giết người cướp BOSS lại càng là vô đạo đức nữa."

Thiên Sứ gật đầu nói: "Ta cơ bản đồng ý với ý kiến của Gia Tử. Nhưng mà BOSS vốn là vật vô chủ, nếu cướp mà không giết người thì ta đồng ý."

Thiếu Gia nói: "Không như vậy được... Hoặc là giết người cướp, hoặc là né đi. Một khi chúng ta lộ diện, bọn nàg chắc chắn sẽ mở PK, một khi có động tác gì đó, trăm phần trăm sẽ bỏ lại BOSS mà đánh cùng chúng ta trước. Và lại, chúng ta ở chỗ này căn bản không nhìn thấy trạng thái của BOSS, làm sao chỉ cướp BOSS mà không giết người được."

Nhất Tiểu bên cạnh nói: "Người tưởng tượng xem, nếu chúng ta đang đánh BOSS, lúc này lại có một bọn người phát hiện tình huống như thế... Gia Tử, người nói bọn họ sẽ có bao nhiêu khả năng đi nói đạo đức với chúng ta?"

"Nói nhảm nhiều quá!" Đường Hoa khinh bỉ bọn họ một cái: "Cướp thì cướp đi!"

"Cướp!"

* * * * *

Yêu vật trong nước là BOSS quái hình người tên gọi Giang Đô vương, là thủ lĩnh đường biển của Tà Kiếm Tiên. Những cô gái này đã phải tiêu phí khí lực rất lớn mới tiêu diệt xong tùy tùng của hắn, Hơn nữa vì tránh cho Tà Kiếm Tiên phát hiện, còn kéo tên này vào trong biển. Ai xem tên Tà Kiếm Tiên kia ra tay cũng đều hiểu, cho dù người chơi trong toàn trò chơi liên hợp lại, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của người ta.

Mắt thấy Giang Đô vương trong nước đang tinh thần âm đạm, mấy cô gái đều vui mừng không thôi, lại không ngờ lúc này, một luồng lửa bốc lên

từ dưới chân các nàng, hỗn hợp thành một con rồng lửa khổng lồ xông thẳng lên trời.

Cô gái đầu lĩnh thấy không ổn, vội vàng tung lên một cái khăn tay, hoá thành một cầu vòng chặt chẽ bao lấy năm người. Lại không ngờ hiệu quả Lượng Thiên Xích của Đường Hoa vẫn chưa qua, Tam Muội Chân Hỏa thật là hung mãnh. Không chỉ đánh cho khăn tay bay về túi Càn Khôn, lại còn tiện thể mang đi hơn phân nửa máu của năm người.

Năm cô gái đều là người có cửa, vội vàng mỗi người nuốt vào một viên đan dược, định phân tán ra xem xét tình hình. Đột nhiên vị trí góc Đông Nam có một người hô lên: "Kinh Thiên Phiến!" Nháy mắt trên trời xuất hiện trăm tia sét nhỏ, tuy không có thương hại, nhưng năm người toàn bộ lâm vào hôn mê.

Cái này là pháp bảo của Thiếu Gia: hôn mê 5 giây, thời gian cooldown 30 phút.

Chỉ trong một lúc như thế, hai thanh phi kiếm từ phía Đông Nam bắn đến, hai kiếm xoắt một nhát, mỗi thanh mang đi một mạng người. Lúc này Hoả Chú của Đường Hoa đã xuất, lại cuốn đi thêm một mạng người.

Hai cô gái còn lại tuy rằng đã thức tỉnh, nhưng bị bốn người bao vây xung quanh, càng tệ hại chính là định dùng phi kiếm mở đường máu ở phía Thiên Sứ, lại bị Thiên Sứ dễ dàng dùng Hỗn Thiên Lăng cản lại.

"Các người là ai?" Lúc gần chết, cô gái đội trưởng phản nộ quát.

"Côn Lôn!" Bốn người đồng thời trầm thấp hồi đáp.

"Tốt... Nga Mi chúng ta cùng Côn Lôn các người không đội trời chung. Hừ!"

Tử vong là có trừng phạt đấy: dưới cấp 10 và cấp 15 0% thì kinh nghiệm không rớt, còn lại thì tử vong rớt 5% kinh nghiệm, không đủ cứ là giáng cấp. Sau khi tử vong thì đi du lịch địa ngục, phán quan sẽ căn cứ nguyên nhân tử vong của người mà tiến hành trừng phạt người 1 ~ ? giờ.

Chẳng hạn như Đường Hoa thuộc loại chủ động PK, nếu bị người ta giết, vậy hẳn được tiếp thụ 3 tiếng đồng hồ du lịch. Nếu như là bị PK mà chết hoặc là bị quái giết chết, cơ bản đều là 1 giờ.

Sau khi sống lại có hai cái lựa chọn: thứ nhất, lựa chọn điểm sống lại gần nhất. Thứ hai, lựa chọn điểm sống lại đã thiết định.

* * * * *

"Trừ 3 điểm công đức này!" Đường Hoa nhìn nhìn trạng thái hỏi: "Công đức là để làm chi?"

"Giết BOSS, đâu mà nói nhảm nhiều vậy." Thiếu Gia vung cây quạt một cái, một tia Lạc Lôi Kích triệu đến một tia chớp bổ vào Giang Đô vương trong nước. Yêu vật, tiên linh, quỷ quái, ma thần, mấy con BOSS này đều không có nhánh máu, muốn biết hãn sắp chết hay chưa, thì phải dùng mắt thường mà quan sát. Thiếu Gia nhìn sơ liền biết ngay, Giang Đô vương tuy rằng chặt vật không chịu nổi, nhưng không phải nhất thời nửa khắc là có thể đánh gục được, lúc này cần thiết nhất chính là sự trợ giúp hoả lực mạnh mẽ.

Nhưng không ngờ Đường Hoa nhún vai một cái: "Ngại thật, pháp thuật hệ lửa không thể sử dụng trong nước."

Nhất Tiểu nghi hoặc hỏi: "Người không phải có Tam Muội Chân Hoả sao?"

"Cũng đâu phải tên là Phòng Thuỷ Chân Hoả đâu, các huynh đệ cố lên, ta ăn cái bánh bao trước." Đường Hoa ngồi trên phi kiếm túm hai cái bánh bao vừa ăn vừa chọc khi: "Đánh hay đấy, bên trái thêm một kiếm nào!... Có chỗ hở, đình đầu a, Thiếu Gia, chìa đầu ra cho người sao người không giết hãn..."

Ba người cố nén ý niệm bắn cho hãn một kiếm lại, nghiêng rằng tiến hành cuộc xáp là cả gian khổ với Giang Đô vương... Hết cách rồi, người ta năm nòng MM cũng đánh có chút chặt vật, hướng chỉ là ba người bọn họ.

"Ai... Không có phi kiếm a, không phải ta không giúp các người a, mà thực không có cách nào giúp a! Các người nói Thục Sơn tuyển nhận chúng ta là bởi vì chúng ta đạo đức cao, nhưng mà ta cảm thấy hành vi hồi nãy của chúng ta rất là xấu xa đấy."

Chương 18: Phá toái

Chương 18: Phá toái

*** Phá Toái: vỡ tan, vỡ vụn

"So với tiểu nhân tất nhiên chúng ta đạo đức tốt, nhưng mà so với quân tử, chúng ta cam bái hạ phong. Có điều..." Thiếu Gia ngó hăn một cái hỏi: "Người cho rằng trên thế giới này còn có quân tử sao?" Hăn biết, Đường Hoa vẫn còn có chút bất mãn với hành vi giết người cướp BOSS vừa nãy.

"..." Đường Hoa suy nghĩ nửa ngày trời cũng không biết phải trả lời ra sao, bèn vung tay một cái: "Tốc độ, tốc độ!"

"Được thôi!" Nhất Tiểu phi kiểm nhập biển, đột nhiên khởi động pháp thuật quần công: Phong Quyển Tàn Vân. Uy lực tuy rằng không lớn, lại kéo Giang Đô vương lên khỏi mặt nước mười thước. Vừa rời đi nước biển, Giang Đô vương không chỉ không thể phục hồi máu tự nhiên nữa, mà lực công kích cùng phòng ngự còn yếu bớt. Thiếu Gia cùng Thiên Sứ xem thời cơ, một hơi pháp lực tuôn ra hết, hai thanh phi kiếm cùng xẹt qua thân thể hăn, rốt cục đánh gục Giang Đô vương.

"Oa... phi kiểm tam giai Truy Thiên kiếm, thuộc tính ngũ hành cộng 5, tốc độ 100, công kích 120 – 180, 2% xác suất khiến đối tượng công kích bị mù 5 giây." Nhất Tiểu cầm kiếm chắc chắn tán thưởng.

"Còn có tài liệu một sợi gân rồng Ngự Long, hai khối bảo ngọc vụn." Thiên Sứ báo chiến lợi phẩm của nàng.

Thiếu Gia nói: "Một viên ngọc pháp bảo Tị Thủy Châu, có thể tự do hành động trong nước, giảm tốc phân nửa."

Đường Hoa báo: "Ngự Long Khải: phòng ngự 50, thuộc tính ngũ hành 10, né tránh 1%."

Thiên Sứ lệ chảy ròng ròng: "Nhân phẩm của ta kém chỗ nào chứ."

Thiếu Gia cười cười nói: "Chúng ta có thể đừng phân phối chiến lợi phẩm như vậy không, thường lắm. Nhất Tiểu, đưa thanh kiếm cho Gia Tử, tránh cho hăn lần sau lại ở một bên chọc khi. Gia Tử, đưa áo giáp cho Thiên Sứ, nàng phòng ngự cao, một hồi nữa kéo đi liêu Tà Kiếm Tiên. Thiên Sứ,

đem tài liệu cho ta, tài liệu Hỗn Nguyên Tru Tiên Trận của ta đây. Nhất Tiểu, hạt châu cho người, rảnh rồi thì đi xem mỹ nhân ngư."

"Được!" Bốn người giao dịch một trận, ai cũng đều biết là Đường Hoa chiếm lợi lớn nhất, mà Thiếu Gia coi như chịu thiệt nhất. Còn viên ngọc này hiện giờ coi bộ không có giá trị, nhưng mà về sau sẽ giá trị không nhỏ, chờ khi bọn người chơi đều cấp 15, muốn luyện cấp thì hoặc là đến chốn thâm sơn, hoặc là phải chui xuống nước.

Nhưng mà bốn người đều không hề nhận nhỏ, đều hiểu rằng Thiếu Gia phân phối như vậy là rất chính xác. Bất quá Đường Hoa cũng không nhận nhỏ khiến cho bọn họ rất bất mãn, đặc biệt là sau khi Đường Hoa cầm kiếm thì rên rỉ: "Cấp 20 mới có thể trang bị, trời cao a, đất dày a... Vậy không phải khiến ta nao ruột mà chết sao."

Thiên Sứ bị phần hươ áo giáp một cái: "Cấp 27 mới có thể trang bị, ta đi khóc với ai giờ."

Thiếu Gia nghiêng rằng: "Bố đây còn chưa nói đây này, không tính kiếm phù, bố mới hoàn thành một phần ngàn độ thu thập."

Nhất Tiểu phát tay: "Ta đi lặn đề!"

* * * * *

Thăng cấp!

Không chỉ là đẳng cấp của Đường Hoa tăng lên, mà Tam Muội Chân Hoả của hắn cũng tăng lên đến cấp 2. Không chỉ uy lực có phần đề cao, hơn nữa bởi vì tác dụng của tiên anh, hắn hiện giờ bốn giây là có thể xuất Tam Muội Chân Hoả một lần. Có điều Đường Hoa cũng biết một cái sự thật như vậy, đó là Hoả Chú của mình 1 lên 2 rất nhanh, 2 lên 3 rất chậm rất chậm, hơn nữa cuối cùng vẫn là có phần thưởng của nhiệm vụ mới tăng lên một cấp. Mà Tam Muội Chân Hoả lên cấp 2 còn chậm hơn Hoả Chú lên cấp 2 không ít.

Còn có một điểm quan trọng, Hoả Chú tuy rằng thấp cấp hơn Tam Muội, nhưng mà uy lực khi công kích mục tiêu đơn thể lại hơn Tam Muội, hơn nữa lại không có thời gian chờ. Từ khi có được tiên anh, thời gian cooldown pháp thuật đã từ ban đầu năm giây giảm chỉ còn bốn giây. Cũng tức là nói mỗi bốn giây Đường Hoa có thể xuất ra một cái Hoả Chú, mà

Tam Muội dù cho thăng cấp, cũng phải cần tám giây mới có thể sử dụng một lần.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, lúc Đường Hoa đánh tiểu binh càng thuận buồm xuôi gió hơn. Lúc nào nên dùng Tam Muội, lúc nào nên dùng Hỏa Chú, hoặc là sử dụng hỗn hợp...

* * * * *

Ngay lúc bốn người đang kiểm điểm cộng kiểm đến quên cả trời đất, Ngự Kiếm Đường Bồng Lai bỗng xảy ra trạng huống, một người khổng chế kiếm quang màu xanh ra sức giết ra, kiếm quang này sắc bén cực kỳ. Tuy là pháp trận bày ra bởi nguyên thần Tà Kiếm Tiên, nhưng vẫn là không thể ngăn được, bị kiếm quang này mạnh mẽ phá trận mà ra.

"Tại hạ Bồng Lai Phá Toái, xin hỏi chư vị là sư huynh tỷ phương nào..." Người tới thu kiếm quang lại, đứng trước mặt bốn người Thục Sơn.

Đối mặt với lễ nghi khách khí như thế, bốn người bọn Thục Sơn thoáng nhìn nhau đồng thanh hỏi: "NPC?"

"Người chơi." Phá Toái cũng có chút ngượng ngập cười cười nói: "Gần đây tiếp xúc với NPC nhiều quá, sắp hết biết nói chuyện rồi."

Nhất Tiểu mở miệng quan tâm hỏi: "Bồng Lai không sao chứ."

Phá Toái cười khò: "Cũng vậy thôi, dù sao hiện giờ người chơi không phải cấp 10 thì là cấp 15. Sẽ không bị chết hết đâu."

Thiếu Gia đồng tình gật gù đầu: "Sẽ tốt lên thôi... Nhiệm vụ này duy trì bao lâu?"

"Còn có ba ngày, ba ngày sau Tà Kiếm Tiên sẽ thối lui." Phá Toái hữu khí vô lực vẫy tay một cái, một cụm ánh sáng đỏ bắn xẹt ra, một kiếm đánh gục ba con tiểu quái rồi quay lại trên thân hắn.

"Oa, đây là kiếm gì vậy?" Bốn người không khỏi kinh thán hỏi.

"Kiếm bộ!" Phá Toái xin nhập tổ xong, liền cho thuộc tính của bộ kiếm này hiển thị lên. Kiếm đỏ tên viết Yến Chuẩn, kiếm xanh tên viết Lộ Tiều, đều là lấy tiên kiếm nhị giai tam phẩm làm tên, là lúc Phá Toái rời tân thủ thôn đi Đại Tuyết Sơn tầm kỳ nhân thì ngẫu nhiên lấy được. Tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng mà nhìn thoáng thấy phát sáng lấp lánh thì biết là uy lực vô cùng. Trọng yếu nhất là tiên kiếm có công năng tự động hộ chủ, khi

người phát phi kiếm ra, phi kiếm sẽ vờn quanh người người, nếu bị gặp công kích, phi kiếm sẽ ngăn cản thay cho người, đương nhiên nếu như bị đánh diệt, cũng giống như pháp bảo, cần nửa giờ sau mới có thể sử dụng tiếp. Phá Toái đã dựa vào bộ kiếm này, liều mạng trúng một trận tơ tằm của pháp trận, mới giết ra được.

Phi kiếm vào phẩm, thì xưng là tiên kiếm, không có công kích, không có tốc độ, chỉ có miêu tả về lai lịch của tiên kiếm.

Công kích bao nhiêu, tốc độ bao nhiêu thì phải xem tu vi cùng kiếm quyết bốn môn của người. Rất đáng tiếc chính là, đôi kiếm bộ này không thuộc về Bồng Lai, kiếm quyết Bồng Lai không có tác dụng tăng ích đối với chúng. Tuy nhiên bằng vào hai chữ tiên kiếm, vẫn là khiến mọi người hâm mộ lắm.

"Ta hỏi qua kỳ nhân kia, hẳn nói bảo kiếm tiên phẩm giết BOSS cũng có khả năng có rút, nhưng mà xác suất rất nhỏ. Phần lớn là nhờ vào phúc duyên, hoặc là lấy được từ nhiệm vụ. Đáng tiếc a... kiếm quyết Bồng Lai không có tăng thêm hiệu quả cho cái này."

Bốn người hỏi một hồi mới biết được, hoá ra Bồng Lai cũng có hoạt động kiếm điểm cộng. Phá Toái nhờ vào kiếm bộ, trong vài ngày rất nhanh đã kiếm được hai ngàn điểm, sau đó đổi lấy kiếm quyết từ bốn môn. Khi chọn kiếm quyết, hẳn chọn Uy Thế Kiếm Quyết, lực công kích của phi kiếm phổ thông tăng lên thật nhiều. Tuy nhiên kiếm quyết không thể tu luyện, mà chỉ có thể thông qua nhiệm vụ đặc định mà môn phái tuyên bố mới lấy được. Chẳng hạn như lần này Bồng Lai bị tập kích.

Phá Toái từ trong miệng kỳ nhân kia biết được, ở nhân gian mà nói, thì Đại Tuyết Sơn, Nam Cương, Đông Hải, còn có Thập Vạn Đại Sơn là những địa phương thần bí, cùng nguy hiểm nhất trong trò chơi. Cho dù là đã quái tăng ngoài, công kích cùng phòng ngự cũng dũng mãnh hơn đã quái ngang cấp thông thường tới ba lần. Hơn nữa càng vào chỗ sâu hơn, phương thức công kích của quái vật lại càng đa dạng. Thậm chí còn có tiểu binh miễn dịch công kích vật lý, hoặc là miễn dịch pháp thuật. Có thể nghĩ thấy, BOSS trong bốn địa phương này chỉ sợ chẳng dễ đối phó hơn Tà Kiếm Tiên.

Có Phá Toái gia nhập, năm người bắt đầu thử đánh đầu mục. Vài lần đầu cũng không thuận lợi, rốt cục cũng chẳng gặp được hàng dễ nắn như Giang Đô vương cấp 20 kia. Cho đến khi phối hợp quen thuộc với nhau rồi, mới thuận lợi đánh chết một con BOSS pháp thuật cấp 25 Tam Vĩ Yêu Hồ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 19: NHẬT BÁO

CHƯƠNG 19: NHẬT BÁO

"Lôi Giác, có thể tập được pháp thuật sơ cấp hệ sét: Lôi Chú. Các người ai là pháp sư." Phá Toái lật lật chiến lợi phẩm hỏi.

"Ta!" Thiếu Gia cùng Đường Hoa đồng thời giơ tay.

Thiếu Gia hăm hăm nhìn Đường Hoa: "Ây! Người đã có lửa rồi, còn lấy sét để làm chi?"

"Chuẩn bị vì tương lai lặn xuống nước đó mà." Đường Hoa đã sớm nghĩ đến, tìm cái pháp thuật sét hoặc gió về luyện chút, như vậy một khi gặp quái vật thuộc tính lửa, bản thân mình cũng có biện pháp đối phó.

"Tới cùng đưa ai..." Phá Toái có chút khó xử. Thật ra thì Hỏa Túc, Thủy Kính, Lôi Giác, Phong Nguyên, Thổ Ẩn, Mộc Linh, Kim Chung mấy cái thứ này tuy rằng có phần thừa thớt, nhưng cũng không phải không có. Nhưng mà thời gian chờ mười giây thật là quá lâu. Rất nhiều người lúc trước còn dùng, nhưng sau khi đã tới môn phái, sẽ buông bỏ chúng để học tập pháp chú của môn phái. Chẳng hạn như Thiếu Gia học Phong Chú, thời gian chờ chỉ ba giây.

Đường Hoa không phải là chưa từng động lòng, nhưng hẳn phát hiện Hoả Chú cấp 2 của hắn cùng Hoả Chú nhập môn mà hệ thống đưa tặng có uy lực tương đương. Tuy rằng thời gian chờ có chút dài, nhưng mà mình còn có Hoả Chú cấp 3 mà? Kết quả là để hắn lượm được Tam Muội Chân Hoả. Và lại hắn còn cảm thấy mấy loại như Hoả Túc, Lôi Giác vẫn còn ẩn dấu một chút thần bí nào đó.

"Đưa hẳn." Thiên Sứ, Nhất Tiểu không cần suy nghĩ chỉ ngay Đường Hoa. Thiếu Gia mà pháp sư cái gì, hẳn dùng Phong Chú còn chẳng hiệu suất bằng hẳn cầm cây quạt. Nhưng Đường Hoa cầm thì lại bất đồng, người ta là tiên anh a, chuyên công pháp thuật. Thiên Sứ và Nhất Tiểu đang cùng mơ màng đến khoái cảm khi điểm kinh nghiệm bay đến dồn dập.

Nhưng... lại khiến cho bọn họ học máu chính là, hiệu suất không chỉ không tăng trưởng, mà ngược lại còn rút xuống thật nhiều, vì Đường Hoa bắt đầu chơi Lôi Chú. Cái này ý nói là, vốn Tam Muội thời gian chờ cộng thời gian làm lạnh là mười một giây xuất hiện một lần, giờ phải tăng thêm thời gian chờ bảy giây của Lôi Chú.

Tuy rằng bây Thục Sơn đe dọa dụ dỗ, nhưng tiếc rằng Đường Hoa ý chí kiên định, thà chết không chịu khuất phục. Vả lại người ta vẫn còn là máy bay ném bom có hiệu suất lớn nhất, thế nên ba người đành phải bỏ cuộc.

* * * * *

"Nghe nói đã có người chơi cấp 19." Phá Toái vừa kiểm điểm cộng vừa nói.

"Người làm sao biết vậy?"

"Bọn ta không giống như Thục Sơn các người, Bồng Lai nhiều người. Người xem..." Phá Toái đưa cho Đường Hoa một tờ giấy.

Đường Hoa nhận lấy vừa nhìn là vui lên, là một tờ báo: "Ta đọc cho mọi người nghe. Song Kiếm Nhật Báo, chủ biên Cầu Tử, phó chủ biên: Cầu Tử, chịu trách nhiệm biên tập: Cầu Tử, xuất bản in ấn: Cầu Tử. Trang đầu là: theo thông tin không đáng tin cậy, Nhất Kiếm Cầu Bại, đệ nhất cao thủ QC đã cấp 19. Cũng theo tình báo không đáng tin cậy, Nga Mi Phong Vân Nộ, Côn Lôn Huy Hoàng đều đã đạt tới cấp 19. Tam hùng cùng tiến, ai sẽ dẫn trước một bước, chúng ta sẽ tiến hành theo dõi đưa tin."

"Ta xem nào, ta xem nào!" Mọi người nổi hứng thú lên rồi, không thèm kiểm điểm cộng nữa, đứng trên phi kiếm cùng nhau xem báo. Phải nói rằng, nội dung trong này quả thật rất nhiều, tuy rằng chủ yếu là tin tức của Bồng Lai, nhưng có thể thấy được Cầu Tử là một tên biên tập viên khá chuyên nghiệp. Với lại bên trong còn có một nội dung liên quan đến Thục Sơn.

Đường lên Thục khó, khó như lên trời. Theo người viết suy đoán, Thục Sơn là một nhánh có nhân số đơn bạc nhất trong các đại môn phái. Nhiều người từng đi Thục Sơn cho rằng, làm sao để vượt qua Khuyết Nguyệt độ là một bước mấu chốt nhất để lên được Thục Sơn. Song, người viết cho rằng, quyết phải có đường tắt khác. Bởi vì tạm thời chưa phỏng vấn được đệ tử Thục Sơn, người viết tạm thời chưa thể tiến hành suy đoán cụ thể được, tin rằng trong tương lai không xa, chân tướng sẽ trỗi lên mặt nước, báo chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi đưa tin, nội tình nhân số đơn bạc của Thục Sơn và Côn Lôn.

Còn có miêu tả về một trong các cấm địa – Đại Tuyết Sơn – của Cửu Tử, xưng là kéo dài vạn lý, mênh mông bát ngát, theo bản thân hần suy đoán, diện tích Đại Tuyết Sơn sẽ không nhỏ hơn diện tích lục địa của Trung Quốc. Còn về Thập Vạn Đại Sơn, bởi vì độc chương nên chưa thể tiến vào tiến hành phân tích. Lại theo Cửu Tử phân tích, Đông Nam Tây Bắc cộng với nhau, khả năng còn có bốn khu cấm địa chờ người chơi đi thám hiểm.

Lật sang là trang tin tức giải trí: buổi biểu diễn của ngôi sao ca nhạc trong hiện thực đang được yêu thích – Huyền Huyền – sẽ cử hành ở Nga Mi, dự tính tiền vé vào cửa thu được có hy vọng đột phá mười kim.

Nhóm ABC sẽ cử hành biểu diễn từ thiện tại Bồng Lai, số tiền thu được sẽ tặng toàn bộ cho những người chơi đã tử nạn trong hoạt động vừa rồi.

Bồng Lai, Phi Phi, ngôi sao nữ từng được yêu thích trong hiện thực hôm nay thăm hỏi người chơi đóng ở đại điện, vừa tán thành tinh thần giao tranh của người chơi, cũng đã đồng thời rơi nước mắt vì những người chơi bị chết, cuối cùng Phi Phi nhờ vào bài hát: ngã môn đô thị nhất gia nhân, nhận được sự hoan hô của cả sảnh đường.

* * * * *

"Mấy mình tinh này đều dùng tên thật a!" Thiên Sứ chặc chặc hai tiếng.

Nhất Tiểu lắc đầu: "Chỉ đáng tiếc không có ngôi sao phim cấp ba."

"Ngôi sao phim cấp ba đều đã rửa trắng rồi..." Thiếu Gia khinh bỉ hần một cái: "Phàm là ngôi sao phim cấp ba, sau này đối vận đều nói là năm đó chưa hiểu biết... Khởi công khởi công, mới kiếm được bốn ngàn điểm, dù sao cũng phải gom đủ sáu ngàn điểm, đổi hai bộ kiếm quyết."

* * * * *

Rốt cục, Tà Kiếm Tiên thấy không thể huỷ diệt được Bồng Lai, đành dẫn chúng yêu rút đi. Những người chơi có liên quan đáp xuống Bồng Lai, trông thấy đầy rẫy hoang tàn, công trình kiến trúc còn có hai toà, ngay cấm chế phi kiếm cũng bị dỡ mất tằm mất tích. Bất quá người chơi dù sao cũng là người chơi, rất nhanh dừng đau thương lại, hoặc là tiếp tục đi nhận nhiệm vụ sư môn, hoặc là bày các quầy hàng ra bán. Bồng Lai khác với Thục Sơn, người ta cấp 15 là quơ tay đại cũng chụp được một đứa, đã sớm ngự kiếm ngao du Bột Hải, giết quái lấy bảo nhân tiện luyện cấp.

Khác với loại như Thiếu Gia chọn pháp thuật công kích Phong Chú, đệ tử Bồng Lai bất kể tu "anh" gì thì phần lớn cũng đều học về nước, và pháp thuật loại phụ trợ: Tị Thủy Quyết, có thể hành động tự do trong nước trong 30 phút, giảm tốc một nửa. Bột Hải sản vật phong phú, lại thêm Bồng Lai ở vào chỗ sâu trong Bột Hải, cho nên cũng là một nơi luyện cấp tự nhiên. Cũng có người chơi bắt đầu cầm búa tạo thuyền, chuẩn bị mở rộng khu vực luyện cấp thêm chút nữa, dù sao dùng phi kiếm để phi hành thì đã không thể ngồi xuống, mà còn lúc nào cũng bị hao phí pháp lực.

Là địa chủ, Phá Toái rất hào phóng mời bốn người ăn một bát mì, bọn bốn người Thục Sơn sau khi cảm ơn vì bát mì có thêm thịt vụn xong, thì cùng thêm hảo hữu với Phá Toái, dù sao bây giờ đại sự lớn nhất chính là về Thục Sơn đổi lấy kiếm quyết.

Ngay lúc mấy người chuẩn bị ngự kiếm rời đi, Thiên Sứ mắt sắc chỉ tay lên trời hô: "Không hay, kẻ thù đến rồi."

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khắp vùng một cảnh y phục màu hồng, tính kỹ chỉ sợ có cả trăm người. Đầu lĩnh chính là mấy MM từng bị mấy người Thục Sơn đánh chết cướp BOSS.

Nhất Tiểu hừ một tiếng: "Nhiều người khi dễ ít người..."

Đường Hoa nói: "Gay go, chạy vậy. Chúng ta tìm nơi nào tránh đi trước."

"Nhìn chút tiền đồ của các người kìa." Thiếu Gia xòe cây quạt một cái hỏi: "Các người chấp nhận rút 5% kinh nghiệm, bị giam một giờ, hay là chấp nhận bay bốn ngày về Thục Sơn?"

"Đương nhiên là cái trước." Ba người đồng thanh nói. Ba người bắt đầu chuẩn bị phi kiếm pháp thuật, giết một tên là huề vốn, giết được hai người là lời được một tên.

"Chậm..." Thiếu Gia rất thất vọng nói: "Các người a, cứ đánh đánh giết giết, không biết xem xem Thục Sơn chúng ta được mấy mạng người. Tạm thời ít đi xung đột môn phái thì tốt hơn."

* * * * *

"Vị tiểu nương tử này, tại hạ Thục Sơn Tam Thiếu Gia nơi này có lẽ."

"Là bọn họ đó, Phong Vân ca ca, là bọn họ đã giết bọn muội, còn đoạt BOSS của bọn muội nữa." Cô gái phẫn nộ chỉ vào Thiếu Gia đang không biết liêm sỉ cùng ba người đang ra vẻ rất khiêm tốn sau lưng hẳn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 20: ĐIỆN DIÊM VƯƠNG

CHƯƠNG 20: ĐIỆN DIÊM VƯƠNG

"Tại hạ Nga Mi Phong Vân Nộ." Một tên nam tử có vẻ u nhã bay ra khỏi bầy Nga Mi hỏi: "Không biết mấy vị muội muội của tại hạ đã đắc tội thế nào với các hạ, nếu như các nàng thật sự sai, tiểu đệ đây sẽ nhận lỗi thay cho các nàng, nếu như không có, vậy mong các vị có thể đưa ra sắp xếp gì."

Bà bẹ! Đây là kết luận bốn người nhất trí đưa ra. Đối lại là Đường Hoa hay Nhất Tiểu, lúc nhiều người áp bức ít người, kẻ người ba bảy hai một cứ trực tiếp phang ngay. Cho dù là tên Thiếu Gia bà bẹ, tâm tình tốt cũng chỉ lạnh lùng nói vài câu, nào có tác phong nhân nghĩa như người chơi này, cổ ngôn cổ ngữ, làm gì cũng phải đem lý chiếm hết rồi mới giết người.

"Phong Vân Nộ đại hiệp." Thiếu Gia bắt chước phe phẩy quạt nói: "Ai... Đều do bọn tại hạ nhất thời bị ma quỷ nhập tâm, kết quả... lại bị BOSS giết ngược. Mấy người tại hạ áy náy không thôi, đang muốn lên Nga Mi chịu đòn nhận tội, không ngờ ngược lại chư vị lại đến trước rồi, mấy huynh đệ nơi này nên chém nên giết, mặc các hạ xử trí."

"Cái này..." lời Thiếu Gia nói thực là bộc lộ chân tình, người ta vẫn nói đánh kẻ chạy đi ai đánh kẻ chạy lại, Phong Vân Nộ không ngờ Thiếu Gia làm như vậy, trong nhất thời thật đúng là không biết nên xử trí như thế nào.

"Lúc giết bọn ta thì hung hăng càn quấy, còn nói mình là Côn Lôn." Một cô gái phản nộ nói: "Giờ lại ở đây diễn trò... Xem kiểm."

"Nếu muốn chạy chúng ta đã sớm chạy rồi, giết đi! Ta sẽ tuyệt đối không đánh trả..." Thiếu Gia ngẩng đầu nhắm mắt: đánh trả cũng đánh không lại a, lại còn lết theo thanh kiếm nát vận tốc 40km/h, muốn trốn cũng chả biết phải trốn thế nào.

"Thật là ngại với các vị." Phong Vân Nộ nói: "Giết người đền mạng, mong rằng đừng nên trách móc. Sau việc này, các vị có rảnh đến Nga Mi, Phong Vân ta mời các vị uống rượu, uống rượu ngon."

"Đa tạ Phong Vân đại hiệp..."

Nhất Tiểu cả giận trong kênh đội ngũ: "Người làm chi cứ phải hạ thấp mình như vậy, mất mặt chết."

"Ngốc, ta đang khiến cho hãn tướng bỏ dấy. Dù sao chúng ta không phải bị quái giết thì cũng bị người giết, chẳng thà để cho hãn tướng lầm rằng mình là giỏi lắm, sau đó vênh váo hò hét rước lấy kẻ thù khắp nơi."

Đường Hoa nói: "Người thật thâm độc."

Thiên Sứ hỏi: "Thiếu Gia làm nghề gì trong hiện thực nhờ?"

"Là công tác phá dỡ và di dời."

"Há! Thảo nào."

* * * * *

Đây là lần đầu tiên Đường Hoa đến điện Diêm Vương, kỹ năng cùng mấy thứ khác của hãn đều là màu xám, nằm trong trạng thái không thể sử dụng. Tiếp đãi hãn là một tên phán quan cùng hai con tiểu quỷ. Phán quan và tiểu quỷ đều không dễ sợ, mà ngược lại cứ béo béo lùn lùn thấy đáng yêu hơn.

Phán quan làm theo công sự lật lật Sổ Sinh Tử nói: "Đông Phương Gia Tử, bị người ác ý PK mà chết, đánh vào tầng địa ngục thứ hai, giam giữ thời gian một giờ, lập tức chấp hành, không được nộp tiền bảo lãnh, cấm kháng án."

* * * * *

Tầng thứ hai khá là náo nhiệt, bất quá bởi vì là phòng đơn, nên bọn người chơi cũng chỉ có thể hô qua hô lại. Đây là vì tránh cho tình huống lúng túng khi người bị nhốt cùng hai tên cừu nhân. Kỹ năng thì không thể dùng, còn lúng túng cái gì? Kỹ năng không thể dùng thì vẫn còn nắm đấm đó thôi.

Đường Hoa hô lên vài câu với tứ phía, mấy người chơi kêu loạn tùng phèo nhất trí tỏ vẻ mình là vì bị ác ý PK mà chết. Coi bộ còn chưa tới 20, mọi người đã bắt đầu thứ mà trong trò chơi thường thấy nhất: PK.

"Anh bạn, phái nào? Sao bị trăm thế?"

"Thanh Thành, bị thằng ranh con Nhất Kiếm Cầu Bại kia xử."

"Ha ha, hấn chảy nước miếng nhìn bạn gái người ta, nên mới bị trăm. Ta mới oan uổng, ta có đưa bạn chảy nước miếng nhìn bạn gái tên Nhất Kiếm Cầu Bại nên bị trăm." Người phía đối diện Đường Hoa hô: "Anh bạn, người phái nào? Sao bị trăm thế?"

"Thục Sơn, bị Nga Mi Phong Vân Nộ trăm."

"Phong Vân Nộ? Một trong tam đại cao thủ Song Kiếm đấy. Coi bộ cao thủ đều chả là thứ gì, không biết Côn Lôn Huy Hoàng như thế nào đây?"

Một anh bạn cách vách Đường Hoa hô: "Rác rưởi, ta bị hấn trăm đấy. Huynh đệ Thục Sơn, Thục Sơn các người mấy miếng ăn?"

"Năm miếng, Côn Lôn các người thì sao?"

"Khoảng hai mươi mạng ấy."

"Ha ha, Thanh Thành chúng ta là khoảng hai mươi vạn."

"Chứa nổi không?"

"Chứa không nổi thì hệ thống có thể mở rộng a, người chưa nhìn thấy Bồng Lai chúng ta đâu, giờ một cái đại điện lại lớn hơn cả cái đảo lúc ban đầu. Người ta có tiên thuật mà." Một chị gái ở cách vách còn lại của Đường Hoa nói.

Có lẽ trong những trò chơi khác thì người chơi nữ là khá ít, nhưng mà trong trò chơi có tính chất nửa cường chế này, người chơi nữ vẫn khá là nhiều, đã bảo trì được tỷ lệ 10:8 của Trái Đất. Cho nên mọi người cũng

không có sừng sốt hoặc là chọc ghẹo, đều bừa bừa hứng thú tán dóc. Đều là người bị chém, giao lưu với nhau cũng thấy bớt ngăn cách chút.

"Ta đi trước một bước đây mọi người, Thanh Thành Đồ Tùng Tử, trong này không thể thêm hảo hữu, có rảnh đến Thanh Thành kiếm ta chơi."

"Nhất định nhất định, đi thông thả đi thông thả."

* * * * *

Lựa chọn điểm sống lại gần nhất nơi Phong Đô hoặc là điểm sống lại đã thiết định nơi Thục Sơn. Đương nhiên là lựa cái sau. Đây cũng là BUGG mà giai đoạn trước có thể lợi dụng, đến sau này, đẳng cấp phi kiếm tăng lên cùng trừng phạt 5% đẳng cấp sẽ khiến toàn bộ mọi người chùn bước bỏ qua.

Bốn người cơ hồ là đồng thời đi ra từ điểm sống lại. Nhìn thoáng qua nhau, ngoại trừ Nhất Tiểu còn có chút tức giận uất ức, mấy người khác đều là không để bụng. Trò chơi mà, cũng đâu thể chỉ người giết người khác, mà không cho người khác giết người. Tâm tình uất ức của Nhất Tiểu chẳng giữ được lâu vì một lúc sau gặp được Nhu Mễ, lập tức chường ra một cái mặt cười hèn mọn đáng khinh đáng ăn đòn.

Bởi vì là tổ đội, nên mỗi người đều lấy được tám ngàn điểm. Tầng kiếm quyết thứ nhất cần hai ngàn điểm cống hiến môn phái, tầng thứ hai bốn ngàn, sau đó tám ngàn, mười sáu ngàn, ba mươi hai ngàn...

Lựa chọn đây: uy thế, tốc suất, tốc hành, hội tâm, kiếm tuệ.

Uy thế tức là lực công kích, tốc suất là tốc độ phi hành của phi kiếm khi công kích cùng tần suất ra tay của người, tốc hành gia tăng tốc độ phi hành của phi kiếm. Hội tâm chính là chỉ xác suất cùng uy lực của thương tổn trí mạng, kiếm tuệ giảm thấp yêu cầu đẳng cấp khi trang bị phi kiếm.

Gãi gãi đầu... Đường Hoa đã kiên định đi con đường pháp chủ kiếm phụ, uy thế, tốc suất cùng với hội tâm tất nhiên chẳng quan hệ với mình, có quan hệ chính là tốc hành cùng kiếm tuệ. Đặc biệt là khi mà trong túi Càn Khôn đang có một thanh phi kiếm nhưng bởi vì đẳng cấp mà chưa thể trang bị...

Mỗi loại một tầng, Đường Hoa áp dụng thứ biện pháp khi không có biện pháp nào khác, đã như thế ta cứ chọn hết là được.

Kiểm quyết tốc hành Thục Sơn cấp một: gia tăng tốc độ của phi kiếm 20%.

Kiểm quyết kiếm tuệ Thục Sơn cấp một: giảm thiểu hai đẳng cấp khi trang bị phi kiếm.

Mấy ngày trước chiến đấu hằng hái, đẳng cấp của Đường Hoa đã tới 18. Lúc này thêm kiếm tuệ một cái vừa vặn giúp hắc trang bị được thanh Truy Thiên Kiếm cấp 20 mới có thể trang bị.

"Oa, ha ha..." Đường Hoa "vèo vèo" bay vòng vòng quanh Thục Sơn. Thực khiến cho tổ mấy người ghen tỵ nghiêng răng nghiêng lợi, 120 là tốc độ thế nào, ở phần lớn đường cao tốc trong Trung Quốc được gọi là siêu tốc đấy. Càng đáng giận chính là, tất cả mọi người đều biết rằng, tốc độ của Đường Hoa đã nhanh hơn của mình gấp ba lần.

Là chủ tu kiếm anh như Nhất Tiểu cùng Thiên Sứ, đương nhiên là lựa chọn trong uy thế, tốc suất, hội tâm cùng kiếm tuệ. Hai người lựa chọn cũng không giống nhau, Nhất Tiểu đi đường hội tâm cộng uy thế, Thiên Sứ chọn mỗi tốc suất. Hai người ai cũng không chấp nhận lãng phí kiếm quyết quý giá vào tốc hành cùng kiếm tuệ. Nên biết là tuy rằng điểm cộng dễ kiếm, nhưng mỗi một lần điểm cộng yêu cầu đều là theo phép nhân.

Trong bốn người rồi rắm nhất chính là Thiếu Gia, tên này mèm chút nữa phát điên móc tim gan phèo phổi của mình ra. Mấy người khác đều có mục tiêu rõ ràng, chọn cái nào cũng đều chính xác rồi. Nhưng mà mình là Tứ Bất Tượng a... Người ta nói vì cá cùng tay gấu không thể cùng chọn chính là ý này. Cuối cùng hắc làm ra sự lựa chọn đau khổ nhất cũng là trung dung nhất: uy thế cùng tốc hành. Mà lựa chọn này chính là do ba người kia bắt thăm tuyển cho hắc.

*** u nhã: thanh nhã và thanh lịch

*** trảm: trong nguyên bản thì là từ quải, tức treo máy, đập máy, cúp máy, là một từ thường dùng trong game online thay cho từ "chết". Nhưng người dịch muốn dùng từ "trảm" thấy nó hợp hơn.

*** BUGG: là những lỗi, hoặc là những lỗ hổng của game mà người chơi có thể lợi dụng để được lợi về vật chất hoặc thời gian. Ví dụ: đi xuyên

tường...

*** Tứ Bất Tượng: là một con vật được mô tả: "Sừng giống hươu mà không phải là hươu, móng chân giống bò mà không phải là bò, thân giống lừa mà không phải là lừa, đầu giống ngựa mà không phải là ngựa", chính vì bốn đặc điểm đó nên nó mới được gọi là Tứ Bất Tượng (bốn không giống)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 21: ĐƯỜNG TĂNG

CHƯƠNG 21: ĐƯỜNG TĂNG

"Gia Tử, cần cù vậy?" Thiếu Gia cầm quạt đang phơ nểng Thục Sơn, thấy Đường Hoa vội vã về môn phái bổ sung bánh bao, liền chào hỏi một tiếng. Như là Thiên Sư, luyện cấp cũng được, nhưng mà thích đi dạo phố ở thành trấn phụ cận hơn. Nhất Tiểu đang liều mạng làm nhiệm vụ cho Nhu Mễ cấp 14. Toàn Thục Sơn thấy Đường Hoa vội nhất...

"Không nói cho người biết!" Đường Hoa đã chạy tới sơn môn, xẹt, liền mất tích.

Thiếu Gia chĩa ngón giữa với bóng lưng của hắn, không nói cho ta ta cũng biết được. Lôi Chú của Đường Hoa cấp 2 lâu rồi, thăng này khẳng định là một tay sét một tay lửa, chơi đến quên cả trời đất. Hắn nào biết rằng động lực chân chính của Đường Hoa là đến từ Lượng Thiên Xích, hắn đã đánh được chín mươi vạn linh lực rồi, hiện tại là chờ Lượng Thiên thăng cấp.

Bởi vì hắn vẫn cứ buồn bực một chuyện, vì sao Hồn Thiên Lăng của Thiên Sư thăng cấp chỉ cần năm vạn linh lực, mà Lượng Thiên Xích của mình lại cần siêu cấp khủng khiếp một trăm vạn ấy.

Lúc mà Đường Hoa sắp lại phải về bổ sung bánh bao, hắn rất cục hiểu đó là vì sao.

Lượng Thiên Xích thăng cấp, sự tình đau đớn nhất đó là thời gian cooldown cùng thời gian sử dụng biến đổi, thời gian sử dụng biến thành 9

phút, thời gian cooldown biến thành 11 phút, vụ thăng cấp trái với thường quy một cách rõ ràng này đã hung hăng đả kích tới tâm linh yếu ớt của Đường Hoa.

Đương nhiên người ta cũng không quay người đến mức đó, vận tốc của điểm đỏ trên Lượng Thiên Xích đã từ ban đầu 500km/h biến thành 300km/h, hơn nữa vạch đỏ to gần bằng sợi tóc trên đầu giờ cũng biến thành lớn cỡ cây tăm. Cứ như thế này, Đường Hoa cũng không cần phải dựa vào phán đoán mà khởi động Lượng Thiên Xích nữa, mà có thể căn cứ vào kinh nghiệm cùng sự thuần thục để thao tác. Tuy nói độ khó cũng còn cao, nhưng mười lần thì cũng có một hai lần trúng được. Một khi Lượng Thiên Xích khởi động, uy thế của Tam Muội Chân Hoả bùng nổ, thậm chí Đường Hoa trên trăm mét cao cũng cảm nhận được nhiệt lượng, đương nhiên đây là tác dụng tâm lý của hắc.

Còn một cái tin rất xấu rất xấu: muốn thăng cấp tiếp theo của Lượng Thiên Xích cần linh lực phải ngàn vạn, dựa theo suy đoán vậy cấp tiếp theo muốn thăng chắc phải xài đơn vị là ức.

Cuối cùng còn một cái tin không tốt cũng không xấu: pháp bảo Lượng Thiên Xích đã cải danh. Kêu pháp bảo nhị phẩm tiên gia: Lượng Thiên Xích. Cũng bỏ đi giới thiệu hiệu quả, chỉ giới thiệu lai lịch của nó: là cây thước tiên gia mà Cửu Tiêu Ngọc Đế dùng để đo đạc trời cao cùng đất rộng.

Lúc này Đường Hoa đã cấp 19,5. Lôi Chú thăng cấp, lĩnh ngộ pháp thuật: Thiên Lôi Không Phá, kỹ năng công kích đơn thể, có nhất định xác suất khiến đối tượng bị công kích cuồng loạn 5 giây, lực công kích đã trải qua thử nghiệm, tuyệt đối là bội số của Tam Muội Chân Hoả, nhưng mà dùng để giết tiểu quái, thì hiệu suất quả thực là khiến người ta bi ai a...

Còn phần Tam Muội Chân Hoả cũng đã đề thăng đến cấp 2, thời gian cooldown 4 giây, thời gian chờ 4 giây, bổ sung thương tổn bốc lửa, tức là đối tượng trúng chiêu thì khi pháp thuật chấm dứt cũng vẫn liên tục rụng máu. Tuy rằng không nhiều, nhưng có chút ít còn hơn không.

Cấp 20, Đường Hoa học kỹ năng môn phái Thục Sơn đầu tiên: sau khi làm nhiệm vụ đánh chết quái tinh anh, học lấy "Lôi Bích", hẳn chằm chằm cái kỹ năng này đã không phải một hai cấp rồi. Sau đó hắc nhận được cơ

hội bế quan tu luyện, được phép bế quan tu luyện nguyên anh một ngày tại cấm địa tiên gia.

Một ngày này rất khó chịu nổi... chẳng qua đối với Đường Hoa mà nói thì không là cái gì, bởi vì không lâu trước hắn đã từng có trải nghiệm tương tự. Giờ trò chơi cũng có vẻ nhân đạo, đưa máy trò chơi, máy quay thưởng, mạt chược cho người chơi giết thời gian. Bế quan kết thúc, mọi pháp thuật của Đường Hoa đều giảm bớt thời gian chờ một giây.

* * * * *

"Ta đi Hàm Dương!" Đường Hoa vẫy tay với mấy người Thục Sơn đưa tiễn hắn. Mấy người kia vội vàng vẫy tay lại, sợ bị Đường Hoa lấy ước định trước kia mà túm lấy lôi đi. Dù sao thì vận tốc là 40km/h, chính là vận tốc ốc sên khủng khiếp trong Song Kiếm. Thiếu Gia đã tính toán tốt rồi, sẽ đặt chân ở Thành Đô ngoài trăm dặm, ít nhất cũng phải chớp được thanh phi kiếm kha khá trước đã. Thiên Sư thì dự tính đi dạo danh sơn phụ cận, xem có thể chớp được thanh tiên kiếm hay không. Nhất Tiểu không suy nghĩ, Nhu Mễ đi đâu hắn liền theo đó, thề phải tiến hành nhiệm vụ hộ hoa đến cùng.

Đường Hoa căn bản cũng không muốn mang bọn họ đi Hàm Dương, dù sao mình đây cũng không muốn hiu hiu trong gió ở tốc độ 40km/h.

* * * * *

Hàm Dương là một đại đô thị, tuy rằng hiện giờ người chơi lui tới cũng không phải nhiều, nhưng mà đã có tiềm lực phát triển vô cùng sâu dày.

Phụ cận Thiểm Tây tuy không có đại phái nào chiếm cứ danh sơn, nhưng có một môn phái kêu Đại Từ Ân tự. Đề cập đến chùa này thì rất nhiều người không biết, nhưng mà đề cập đến tổ sư của nó thì con nít ba tuổi cũng từng nghe nói đến, chính là kẻ đại danh lừng lẫy Tề Thiên Đại Thánh, Thủy Liêm Động Mỹ Hầu Vương, được Như Lai phong làm Đẩu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không... gọi bằng sư phụ, Đường Tăng xây dựng.

Tuy rằng là môn phái thuần một sắc người chơi hoà thượng nam tính, nhưng lại cực kỳ lôi cuốn đắt khách. Người nói xem những môn phái khác có tổ sư nào mà mọi người ai cũng biết không? Duy độc có Đường Tăng là người qua đường cũng biết, đi theo gót Phật, tuyệt đối không sai.

Đại Từ Ân tự chủ tu thiền trượng cùng phật pháp, khi sử dụng thật là uy phong, vì sao lại uy phong, bởi vì thiền trượng lớn hơn phi kiếm a. Đường nhiên bọn họ cũng tu kiếm, bất quá phi kiếm mà bọn họ sử dụng hi hữu cực kỳ, phi kiếm mà bọn họ có thể sử dụng chính là phật kiếm, cũng hi hữu ngang với tiên kiếm của đạo gia. Mặt khác, trong Song Kiếm gần như thuần sắc đạo môn, phật pháp thường có giá trị không thể xem nhẹ của nó. Theo suy đoán cộng với công tác thống kê của Song Kiếm Nhật Báo, chỉ sợ Đại Từ Ân tự chính là đại phái thứ tư trong Song Kiếm sau Bồng Lai, Nga Mi, Thanh Thành.

Tuy nhiên bởi vì tinh tu phật pháp nhất định phải quy y, cho nên số người lựa chọn phật pháp đã ít lại càng ít, trong môn phái nhìn thoáng một cái, xuất hiện cục diện xấu hổ không thấy đầu trọc chỉ thấy đầu đà.

* * * * *

"Con lừa trọc!" ! " Đường Hoa hô lên một tiếng.

"Xoẹt!" đường phỗ trái phải hai bên nhất loạt bay lên trăm luồng sát khí.

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, trong lòng phi báng: các người đều có tóc trên đầu mà, căng thẳng vậy làm gì. Tuy nhiên vì tránh bị nhiều người tức giận, Đường Hoa vẫn phải giải thích một lần: "Ta gọi hẩn đấy."

Hẩn! Đó là đồng bọn của Đường Hoa, Tôn Minh. Đường Hoa đã đi theo sau lưng hẩn cả ba trăm mét, trăm mét đầu là xác nhận đối phương có phải Tôn Minh hay không, dù sao có tóc cùng không có tóc chênh lệch lớn lắm đấy. Người xem Đường Tăng trong Tây Du Ký là nhất biểu nhân tài, vốn là cảm thấy quốc vương Nữ Nhi quốc thích hẩn cũng là có lý, nhưng ôi thôi một khi cái mũ bị lật lên, những người xem liền huyết sáo bất bình với quốc vương ngay. Người ngợm như vậy, mà gái đẹp như thế biểu không người còn không chịu à.

Cái trăm mét thứ hai là rối rắm, gọi gì bây giờ? Tôn Minh, không tốt, thuộc về tiết lộ riêng tư cá nhân. Gọi hoà thượng cũng không hay, trái phải

hai bên đều là hòa thượng. Cho nên đến cái trăm mét thứ ba, Đường Hoa liền rống lên: con lừa trọc, nào ngờ nhận lấy rất nhiều sát khí.

"Đường Hoa?" Tôn Minh xoay người mừng rỡ, quơ một cái ôm lấy Đường Hoa: "Tiểu tử thôi, có chút lương tâm, biết đi tìm ta."

"..." Đường Hoa yên lặng không nói gì, cái thằng này từ nhỏ đã tự mình tưởng bỏ, dùng cái mộng mà nghĩ cũng biết là mình không thể nào vì một thằng đầu trọc mà bay từ Tứ Xuyên đến Thiểm Tây.

"Uống hai cốc trước!" Tôn Minh chụp bả vai Đường Hoa một cái liền kéo ngay qua bên cạnh có cái tửu lâu... và vào quán trà bên cạnh nữa. Tửu lâu đối với người chơi hiện nay vẫn là tiêu phí xa xỉ, có thể không cần vào thì vẫn không vào là tốt hơn.

* * * * *

Một lần nói chuyện với nhau, hai bên biết được tình huống của nhau. Tôn Minh là cao thủ phật pháp có số trong Đại Từ Ân tự, tên trò chơi gọi là Phật Pháp Vô Biên, như chính hắn nói thì hắn xếp hạng thứ ba mươi từ trên xuống, hơn nữa còn thề độc, Đại Từ Ân tự tuyệt đối không chỉ có ba mươi tên đầu trọc.

Hàn huyền xong, Tôn Minh len lén nói: "Ta đang lo tìm không được người giúp đỡ đáng tin, người tới vừa lúc đấy, hai huynh đệ mình cùng nhau phát tài đi."

*** Thiên Lô Không Phá: thiên lô trá trời

*** Lô Bích: bức tường điện

*** nhiệm vụ hộ hoa: hộ hoa ở đây là hộ tống người đẹp, có thể hiểu là bảo vệ người đẹp khỏi nguy hiểm, và khỏi những... thằng khác muốn xáp vô của.

*** sát khí: là một loại khí thể thường chỉ xuất hiện trên những người đang muốn giết ai đó, lúc đó sát khí sẽ tự toả ra, nhiều cao thủ võ học thường hay nhờ vào cảm ứng những luồng sát khí này để biết được đang có người muốn ám sát mình, để mà né tránh.

CHƯƠNG 22: SI MỊ VÕNG LƯỢNG

CHƯƠNG 22: SI MỊ VÕNG LƯỢNG

"Tài gì đó?" Đường Hoa kể cái vành tai qua, hăn cũng đã trở nên lén lút.

"Đi đánh lệnh bài kiến bang. Anh đây đã trình sát qua, Hoa Sơn có một nhóm tà quỷ chiếm cứ, cầm đầu gọi là Quỷ đạo nhân, thủ hạ có bốn BOSS nhỏ Si Mị Võng Lượng, phân nhau chiếm cứ ngọn Đông, Nam, Tây, Bắc Hoa Sơn, Quỷ đạo nhân tự mình chiếm ngọn giữa. Vốn ta cũng không dám có ý đồ, nhưng mà nghe nói gần đây Quỷ đạo nhân bế quan, nên bốn ngọn không thể tiếp ứng lẫn nhau, cho nên muốn tìm vài người đánh rụng một trong Si Mị Võng Lượng."

Si Mị là quỷ quái núi đầm, Mị là thần của trăm vật, Si là sơn thần hình thú.

Đường Hoa hỏi: "Người hỏi thăm từ đâu ra vậy?"

"NPC a!" Tôn Minh giải thích: ""Đường Tăng nói đó, người không biết được Đường Tăng này dài dòng cỡ nào đâu. Người khác nghe hăn nói một nửa đã nghe không nổi nữa. Ta cũng là lúc giao nhiệm vụ ngủ gà ngủ gật mới vô ý nghe thấy, sau đó dò hỏi thoáng một chập, tên kia giải thích thật là kỹ càng tỉ mỉ a, lúc mà nói về con BOSS này thì ôi thôi uống cả ba chén nước mới nói xong. Là bát to."

Đường Hoa đồng tình sâu sắc một cái rồi mới hỏi: "Đăng cấp bao nhiêu vậy?"

"29, bất quá loại BOSS này bất đồng. Người xem BOSS nhỏ của chúng ta thông thường là giết quái đến trình độ nhất định, mới rút thưởng xuất hiện. Mà bốn con BOSS nhỏ này thì lại thuộc dạng trấn giữ chờ người mổ xẻ, chẳng hạn như nói NPC Đường Tăng kia của chúng ta chẳng hạn, ta mở ra pháp nhãn cũng nhìn không thấy hăn bao nhiêu cấp. Tên này tuy có thể PK, nhưng người có gan đi thử sao? Không cẩn thận cái là người ta lật tay một cái, Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Sa Tăng toàn bộ hò hét bay ra đánh hội đồng người... Đường Tăng cũng từng nói, bốn con BOSS này có năng lực

hết sức độc đáo đó. Bất quá cho dù có trâu bò hơn thì cũng chỉ là đứng ở kia đặng cho người ta đánh lệnh bài mà thôi. Bọn mình mà không đi đánh lúc này, chờ thông tin bị công bố ra ngoài... Chỉ sợ lệnh bài đã giống như rác rưởi mất rồi."

"Cầu phú quý giữa nguy hiểm... làm đề!"

* * * * *

Đường Hoa nhìn nhìn hơn mười tên người chơi đang cười phi kiểm tuần tra vùng trời Hoa Sơn, xạm mặt lại nói với Tôn Minh: "Không ngờ người lại đi tin tưởng tên Đường Tăng miệng rộng kia không tiết lộ tin tức ra ngoài?"

"Ai...!" Tôn Minh than một hơi.

"Thật ngại các vị, hôm nay công hội võng du Tam Thương chúng ta đặt bao hết rồi, xin vui lòng quay trở về đi." Một tên người chơi tên là Tam Thương Lăng Tử bay đến trước mặt hai người, lộ ra danh hào của mình.

Công hội võng du là một loại tổ chức trong trò chơi, lấy kiếm tiền làm mục đích, có liên hệ như là đại lý với trò chơi, theo số đầu người an bài mà kiếm hoa hồng, có tính chất tương tự với hướng dẫn viên du lịch. Người chơi bên trong công hội xài tiền Liên Bang càng tốn, thu nhập của bọn họ lại càng cao. Đương nhiên bọn họ cũng có thể cung cấp một ít tiện lợi cho mấy người này. Ví dụ như đoàn du lịch chẳng hạn, chẳng có hướng dẫn viên du lịch nào mà không bị người, nhưng mà có hướng dẫn viên du lịch thì lữ hành mới càng đặc sắc.

Công hội Tam Thương thì hai người cũng có nghe nói qua, tuy rằng không phải là bá chủ của giới trò chơi, nhưng cũng nằm trong ba hạng đầu, trong đó nòng cốt cố định có cả hơn trăm. Còn phần tập đoàn quân bên này khẳng định là hội trưởng dùng tin nhắn gọi qua, định vượt lên làm đứng đầu trong trò chơi này.

"À à, không có quan hệ, không có quan hệ!" Đường Hoa kéo kéo Tôn Minh bay đi.

* * * * *

"Coi bộ hôm nay không được chơi rồi." Tôn Minh hơi ỉu xiu.

"Hắn nói chiếm là chiếm, bọn ta lên núi cướp nào, chiếm núi làm vua, coi núi này là nhà hắn chắc."

"Oa..." Tôn Minh sửng sốt nói: "Từ lúc nào người nói cái chuyện cướp BOSS thành đơn giản như vậy, bất quá ta thích. Vấn đề duy nhất là người ta có lính tuần tra a."

"Ngốc, lính tuần tra chỉ có thể phát hiện trên không thôi, chúng ta kiểm soát cây cối làm nguy trang, sau đó men sát núi mà bay không phải là được à."

"Được, ít nhất cũng phải lên trên nhìn xem, đi ngọn núi nào trước?"

"Dĩ nhiên là ngọn Đông -- Si."

"Vì sao?"

"Bởi vì nó gần."

* * * * *

Tam Thương Vô Cực có chút phiền muộn, theo như xuất thân của hắn là một trong tam đại công hội vốn không thể phiền muộn như thế mới đúng, nhưng vấn đề lại xảy ra từ chỗ này. Hai công hội võng du còn lại là Song Sư cùng Nhất Kiếm đã sớm nhắm mắt đến nơi này rồi. Trải qua đại hội đại biểu hiệp thương cùng biểu quyết, kết quả bắt thăm là Tam Thương một ngày, Song Sư một ngày, Nhất Kiếm một ngày, ba công hội cùng nhau đặt bao hết, một công hội đánh, thì hai công hội kia không cho bất cứ ai tiếp cận trong vòng phạm vi năm mươi dặm. Mắt thấy một ngày đã qua đi hơn phân nửa, Võng Lượng đã đánh ba bốn lần rồi, vậy mà một sợi lông cũng chẳng rút. Giờ thì dời mục tiêu đến bọn Si Mị... Đường Tăng chết giẫm, làm sao mà cứ gặp người là nói Hoa Sơn có lệnh bài kiến bang, nhưng lại không nói cuối cùng thì là Võng Lượng rút hay là Si Mị rút vậy.

Là bang hội đầu tiên thì đại biểu cho cái gì? Đại biểu vinh dự, đại biểu lực hiệu triệu, đại biểu quyền lợi...

Si Mị tuy rằng cũng là cấp 29 như Võng Lượng, nhưng hiển nhiên Si Mị càng khó đối phó hơn nhiều. Khó nhất không phải là gì khác, chính là cái kỹ năng sinh mệnh cộng hưởng nào đó của Si Mị. Chẳng hạn như Si gần bị đánh chết, ngay tức khắc Mị nơi ngọn Tây sẽ chơi chiêu đổi thân với hắn, chuyển hoá Si đến ngọn Tây. Như vậy Si một khi không còn ở trong trạng

thái chiến đấu thì sẽ có thể hồi phục sinh mệnh rất nhanh, sinh lực dồi dào rồi thì lại phát động chiêu sinh mệnh cộng hưởng để thay thế Mị.

Suốt đến hai tiếng đồng hồ trước, Vô Cực mới phát hiện điểm ấy, đương nhiên duyên cớ cũng là do bộ dạng Si Mị quá giống nhau, Vô Cực lập tức phái người ra tiến hành gây rối Mị ở ngọn Tây, khiến nó bảo trì trạng thái chiến đấu, không thể phát động sinh mệnh cộng hưởng. Tuy rằng hiện tại cách giờ Tý còn hai tiếng đồng hồ, tuy rằng Si đã lão đảo muốn té, nhưng mà hẳn biết rằng mình chỉ có cơ hội một lần, lần này mà không ra, cái đệ nhất bang kia sẽ chắc chắn là nằm trên tay hai công hội còn lại.

Lúc này hẳn đã hiểu rõ vì sao mà Nhất Kiếm có thể độc lĩnh đệ nhất, hội trưởng nhà người ta xảo quyết, người ta chủ động yêu cầu cho bản thân xếp hàng thứ ba, và nhường hai người còn lại bắt thăm. Bởi rằng người ta hiểu rất rõ, lệnh bài này không phải dễ rút như thế mà.

Vô Cực hiện giờ lo lắng hai chuyện: thứ nhất đương nhiên là không rút ra lệnh bài, thứ hai là Si Mị có thể cưỡng chế khởi động kỹ năng sinh mệnh cộng hưởng hay không. Nếu như là như vậy, nhân thủ bên ngọn Tây thật không đủ. Phải biết rằng cảnh tượng của Hoa Sơn này đã bị mở rộng thêm nhiều lần, từ Đông sang Tây ít nhất cũng có trăm dặm xa, đến lúc đó chạy qua cũng chưa chắc đến kịp được.

"Bà xã, em coi..." Vô Cực nhìn qua một mỹ nữ bên người hẳn. Mỹ nữ này tên là Vô Song, đừng xem thường nàng, nàng có chút vốn liếng đấy, rất nhiều người từng nói công hội Tam Thương nếu như không có Tam Thương Vô Song, sẽ chỉ có thể là một cái tập thể nhỏ lửa ăn lửa uống, nhưng mà đã có nàng, là đã thành một công hội hạng nhất khu Trung Quốc, một phương diện là bởi vì sức hấp dẫn trong nhân cách của Vô Song, một phương diện khác là trình độ quản lý của nàng, khi làm việc có danh là công chính.

"Vâng!" Vô Song gật đầu xuống, rất nhanh phát bốn cái tin nhắn ra. Trên không bốn tổ lính tuần tra khoảng năm mươi người dưới sự dẫn dắt của người phụ trách xuất phát đến hướng ngọn Tây.

* * * * *

Đường Hoa đang đội cái nón rơm đương nhiên không biết được mấy chuyện này, hẳn với Tôn Minh hai người đang nửa phi hành nửa leo núi dấn

sát mặt đất mà chạy. Khó khăn lắm mới lên tới ngọn Đông, chìa đầu ra từ giữa bụi hoa đỗ quyên nhìn thoáng, chỉ thấy ở ngoài trăm mét đang tiến hành một sự kiện ngược đãi rất vô nhân đạo, ba mươi mấy tên kiếm thủ vùn chung quanh một tên người gấu cao ba trượng, hai tên người chơi pháp thuật một tên ném băng một tên ném lửa. Chỉ thấy người gấu kia khắp cả người đầy thương tích, kêu gào liên tục, thứ duy nhất có thể sử dụng để tiến hành phản kích đó là một cái bánh xoay trong tay hắn, nhưng đối với ba mươi mấy tên người chơi mà nói, thì thật là... Chỉ cần là không thể miêu sát người chơi, ngày tàn của hắn coi như đã đến rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 23: NGƯỜI CUỐP TA CŨNG CUỐP

CHƯƠNG 23: NGƯỜI CUỐP TA CŨNG CUỐP

Lại nhìn thoáng qua phía xa, chỉ thấy có một nam một nữ trên không đang yên lặng nhìn màn từng xẻo, nữ thì rất trầm ổn, nam thì không ổn rồi, có chút lo âu vò vò đầu, sờ sờ mũi.

"Giờ ta mới biết thế nào gọi là đóa hoa nhài cắm bãi *** trâu." Tôn Minh nhìn cô gái đằng xa kia lắc đầu.

"Hoa nhài? Sao ta không nhìn ra được vậy?" Đường Hoa nhìn nhìn Tôn Minh, thẳng này không phải là một khi nói đến giới tính thì sẽ mở miệng ba hoa đó chứ.

"Ta có pháp nhãn." Tôn Minh cười gian nói bên tai Đường Hoa: "Nghe nói trong trò chơi có rất nhiều bể bơi suối nước nóng."

"Chẳng lẽ lão nhân gia ngài vì để rình coi phụ nữ tắm nên mới để đầu trọc?" Đường Hoa khinh bỉ, thật không có tiền đồ ghê, người ta tắm rửa có mang y phục đó. Nếu như chỉ vì xem bikini, hiện giờ chỗ nào tuyển thiếu thư XX mà không yêu cầu bikini. Đường Hoa không biết phải nói như thế nào, dù sao chỉ cần nhìn thoáng qua, cô nàng tuyển thủ nào cũng bộ dạng như nhau, chân thì thon, eo cũng thon, ngực thì lớn, lúc đi thì mông lắc ngực

rung, mới xem thì còn cảm thấy mới mẻ, nhưng mà cứ xem càng nhiều, thì ngấy muốn hoảng luôn, còn chẳng bằng hết thấy đều có mặc y phục, so kè sức hấp dẫn và khí chất.

"Người đi chết đi!" Tôn Minh khinh bỉ ngược lại xong mới nói với Đường Hoa: "Si còn có 1/10 máu."

"Sao người biết được?" Loại quái vật này không có nhánh máu mà.

"Pháp nhãn a, người về sau làm ơn đừng dùng ánh mắt nhìn người bình thường mà nhìn ta có được không, ta là pháp tăng, có pháp nhãn." Tôn Minh nghiêng răng.

"... Ta trước tới nay chưa bao giờ dùng ánh mắt nhìn người bình thường mà nhìn người!"

"..." Mặt Tôn Minh gân đen nổi đầy.

* * * * *

Thời gian đánh rắm nói chuyện phiếm qua đi thật nhanh, chẳng bao lâu Tôn Minh liền mắt loé ánh sáng nói: "Sắp chết rồi."

"Ta biết!"

"Sao người biết được?"

"Không thấy một nam một nữ kia đều đã vây qua sao?" Đường Hoa lấy Lượng Thiên Xích ra ném một cái, vận may không tệ, đụng trúng 1/10 cơ hội.

"Oa, người làm chi vậy?" Tôn Minh kinh hãi, thằng này đột nhiên toàn thân bốc lên ánh đỏ cao cả trượng, bọn mình đang trộm gà trộm chó đó, có phải là lũ người chán sống chẳng việc gì lại cứ đi tìm chết đâu.

"A..." bản thân Đường Hoa cũng không ngờ Lượng Thiên Xích sau khi thắng cấp xong thì lại chẳng thân thuộc như vậy. Sau khi thắng cấp thì mình vẫn vừa bay vừa ném, có ném ra thì cũng không có cảm giác lớn lắm, nhưng mà giờ đang làm tặc...

"Người nào?" Vô Cực quát hỏi một tiếng.

"Là tiện nhân!" Đương nhiên trả lời câu hỏi này không phải là Đường Hoa cùng Tôn Minh, cũng không phải là bọn Tam Thương, mà là...

Sau tiếng hồi đáp này, sườn dốc bên trái Đường Hoa đột nhiên thăng lên một thanh phi kiếm màu đen, trên phi kiếm lại đứng một người che mặt

toàn thân đồ đen, một thanh kiếm màu đen quanh quần bay quanh hân. Người tới cũng không gấp, dầm lên trên thân kiếm rất trực tiếp biểu lộ rõ mục đích đến: "Ta đến cướp BOSS."

"Giết!" Vô Cực ra lệnh một tiếng, một nửa nhân thủ đã sớm chuẩn bị tốt nhao nhao khởi phi kiếm lên xông qua nam tử đồ đen.

"Toàn hàng rác rưởi!" Nam tử dứt lời, kiếm đen trên thân từ một biến thành bảy xoắn về những thanh kiếm đang bay tới. Một mảnh thanh âm keng keng coong coong, có một nửa phi kiếm của Tam Thương bị chặt ngang.

Toàn bộ mọi người bị uy thế của nam tử này chấn kinh, nhất thời không biết phải làm sao, nam tử thấy biểu tình của mọi người như thế thì rất thỏa mãn cười nhẹ một tiếng, bắt kiếm quyết, bảy kiếm hợp nhất trực tiếp bắn qua hướng Si.

Lại không ngờ lúc này bầu trời đột nhiên bị xé ra một cái khe, một tiếng sét đánh rung trời chen lẫn một tia chớp thô to từ trên trời giáng thẳng xuống Si.

Kiếm nhanh hay là điện nhanh? Sự thật có thể chứng minh, kiếm đen cắm vào bên trong ánh trăng...

"Ta x!" Nam tử đầu cũng không xoay, tay siết một cái, kiếm đen bắn vút tới Đường Hoa đang trôi nổi chừng một trượng cao.

Mắt thấy kiếm đến, chỉ nghe một tiếng phật hiệu: "Kim Cương Bất Hoại." Tôn Minh đột nhiên chuyển từ sau lưng Đường Hoa lên trước, toàn thân bao phủ một tầng phật quang, hai tay hợp thành chữ thập ngang nhiên ăn một đòn.

"Gay go rồi." Tôn Minh kinh hãi, vậy mà trực tiếp phá vỡ thân thể Kim Cương Bất Hoại của mình. Pháp thuật này cũng giống như là ma pháp thuần của pháp sư trong huyền huyền phương Tây vậy, trong một cái nháy mắt tăng vọt pháp lực của mình lên gấp hai, sau đó tăng mạnh gấp đôi phòng ngự, sau khi pháp lực bị cạn sạch thì mới bị trừ sinh mệnh. Nhưng mà mẹ ôi một kiếm này đánh xong, pháp lực bị biến thành 0 không nói, sinh mệnh vậy mà cũng một lèo rớt xuống đáy: "Oa..." Bởi vì không có

pháp lực chèo chống, Tôn Minh cười pháp trượng không nổi nữa, trực tiếp té xuống dưới.

"Xử lý bọn họ." Vô Cực rất tức giận, hậu quả nghiêm trọng lắm. Toàn bộ mọi người hợp với thanh kiếm đen kia cuốn đến Đường Hoa.

"Tam Muội Chân Hỏa!" Đường Hoa vẫy tay một cái, vùng trời ngọn Đông trở thành một vùng biển lửa, lửa cháy mãnh liệt, giống như là lưỡi hái của tử thần.

Nam tử vừa thấy thanh thế của pháp thuật này, biết là gặp phải tay khó chơi, vội vàng thu hồi kiếm đen về hộ thân, bản thân thì phun một hơi chân khí, cứng rắn lao ra biển lửa.

Đường Hoa phóng pháp thuật xong liền vội vàng sa xuống chụp cổ áo Tôn Minh chạy như điên, vận tốc giảm chỉ còn 50km/h, hắn giờ thậm chí không rảnh mà nhìn xem tới cùng có lấy được lệnh bài hay không, mạng nhỏ trọng yếu, lần này cướp quái cộng ác ý PK nếu như tử vong, thời gian giam giữ là rất nặng đó.

Người đã biến mất, Vô Cực lặng lẽ nhìn một vòng quanh người mình: bà xã đi đâu rồi, mấy chục tên thủ hạ cũng không có, trên ngọn Đông giờ chỉ còn thừa mỗi mình mình đang ngăn người...

* * * * *

"Lôi Bích!" Đường Hoa trở tay ném ra một cái pháp thuật, một cái lưới phát ra âm thanh 'xuy xuy' hiện ra từ không khí. Tuy là hắn cất bước trước, nhưng từ đầu phải tóm Tôn Minh, cộng thêm tốc độ kiếm của hắn vốn chậm hơn của người đồ đen, nên rất nhanh đã bị người này bám sát. Tên này làm như Đường Hoa cướp bà xã hắn vậy, trực tiếp bỏ qua một bên tên Tôn Minh tốc độ 50km/h, chỉ toàn tâm toàn ý bổ nhào về phía Đường Hoa.

Nhưng trước mặt là hàng rào điện, hắn cũng không thể nào mà không cân nhắc, tuy hắn cũng biết rằng hàng rào điện này là một pháp thuật rất phổ thông, một kiếm là có thể diệt trừ, nhưng mà hắn không thể không cân nhắc vài vấn đề sau: thứ nhất, hàng rào điện có dẫn điện hay không. Thứ hai: vận nhất tên này có hàng rào điện độc môn, mình đây dính vào trên đó y như mấy con ruồi nhép thì chẳng phải là mất mặt lắm hay sao. Thứ ba: nên trực tiếp xông qua, hay là xuất phi kiếm phá đi trước?

Do dự xong tuy rằng là dùng kiếm phá đi hàng rào điện mà truy sát, nhưng cũng đã chậm trễ mất một chút thời gian. Có lẽ đối với người khác thì một chút thời gian đó chẳng là cái gì, nhưng mà đối với Đường Hoa thì nhiều đó đã đủ rồi.

Nam tử phá lưới mà ra, đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân nóng lên, lại là một mảng lửa lớn chừng một mẫu ùng ùng bốc lên từ dưới chân mình. Hắc vôi vàng làm lại trò cũ, bắn lên bầu trời. Sau khi nuốt vào một viên thuốc, thúc một hơi tinh thần lại truy kích Đường Hoa tiếp.

Sau đó hai người lặp lại câu chuyện vừa nãy, Lôi Bích ra, nam tử phá lưới, tiếp đó là ngọn lửa, nam tử xông lên trời uống thuốc xong lại truy, lại là lưới điện, lại là ngọn lửa...

Đường Hoa thật có khổ chỉ mình biết, tốc độ khôi phục pháp lực của mình theo không nổi việc liên tục bố trí Tam Muội Chân Hỏa, lại nói dù mình đã bố trí, người ta dựa vào phi kiếm hộ thân, cũng vẫn có thể lao ra được.

Nam tử lại càng là đầu bụi mặt lấm, tên này tuy rằng thể lửa không có mạnh mẽ như là lúc trước, nhưng mà thực không phải là mình có thể kiên trì chờ hắc đốt xong được. Với lại đáng ghét nhất là bức tường điện kia, lúc nào cũng có thể ngăn mình lại một chút, khiến tên này có thời gian thi pháp. Càng đáng giận là, người ta luôn vẫn tiến công, vậy mà pháp lực lại lúc nào cũng bảo trì ở mức ngoài một nửa.

"Bạn hữu, chấp nhất như vậy để làm chi?" Đường Hoa ném một cái Lôi Bích, sau đó thở vắn than dài chuẩn bị Tam Muội Chân Hỏa.

"Có gan đừng có phóng hỏa... Đậu má, lại phóng hỏa, người con mụ nó ở hiện thực là tội phạm phóng hỏa à!" Nam tử rất suy sụp quát: "Người có phải là đàn ông hay không, có gan đừng có ném hàng rào điện."

"Có gan thì người đừng có đuổi theo!" Lưới điện của Đường Hoa đã cooldown xong, phất tay về phía sau một cái, sau đó lại dừng lại chuẩn bị Tam Muội Chân Hỏa.

"Người có gan thì đừng có chạy... Ta x... Lại nữa... Có thể đổi cái gì mới mẻ hơn không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 24: QUY TẮC

CHƯƠNG 24: QUY TẮC

Hai người lại tiến hành một cuộc đối thoại nhạt nhẽo, tiếp tục trò một đuổi một trốn. Chẳng qua là người đuổi thì đầu lăm mắt lem, thi thoảng còn uống viên thuốc, còn người trốn thì lại áo mũ chỉnh tề, thở vắn than dài.

Có thanh âm của tin nhắn, Đường Hoa vội vã lôi ra nhìn sơ, rồi hít vào một luồng hơi lạnh, tin là do Tôn Minh phát: bạn của ta báo cho ta, ba đại công hội toàn bộ xuất động, từ mặt Đông đi tìm người rồi.

Mặt Đông? Đường Hoa suýt chút nữa ói ra bụm máu, mình đây có vẻ là cũng nhắm mặt Đông mà trốn đó, này không thể trách mình được, mình không phải là chạy trốn hướng Hàm Dương sao? Hắn lảng máng cảm thấy ở đằng trước kia có một vùng phi kiếm đen nghìn nghịt.

"Ây!" Đường Hoa vừa chạy vừa hỏi: "Người đuổi theo ta căng như vậy để làm chi, ta có đề bà xã của người đâu."

"Bố đây lần đầu tiên cướp quái không thành, không giết người thì trong trò chơi này ta sẽ không có niềm tốt."

"Người cảm thấy cơ hội giết được ta có bao lớn?"

"..." Nam tử im lặng, nhưng lập tức hắn lại quát lên: "Người có thể không chạy cho ta giết."

"Giết một lần bao nhiêu tiền?" Đường Hoa lại đánh ra một cái Lôi Bích.

"Ừm..." Nam tử nghe xong câu hỏi này có hơi ngẩn người, chỉ số thông minh có xu hướng hạ xuống: "Ta không biết giá thị trường, người báo đi." Đây là ngôn ngữ giao dịch thường dùng nhất quán trong trò chơi.

"..." Đường Hoa cũng rất đau khổ, báo bao nhiêu tiền giờ? Tục ngữ có nói sinh mệnh vô giá...

"Ta còn 20Y." Nam tử có vẻ đáng thương nói: "Người xem..."

"Không phải chứ, bạn hữu. Người xem coi bản thân người có bản lĩnh cao cùng đạo đức thấp hèn với lại sự thản nhiên khi cướp BOSS, không

phải là lần đầu tiên làm việc này phải không. Làm sao lại chỉ có bấy nhiêu chứ... hai kim."

"Ta x... Không phải là trò chơi này còn chưa khai trương sao? Nếu như khai trương rồi, ta còn cần đuổi theo người năm trăm dặm sao? Ta phải bắt lấy cái điềm tốt."

"20Y thì thế nào ta cũng không làm... quá là keo đấy. Không ngờ hai mươi gói mì như thế mà đòi mua ta sao?"

"Vậy chúng ta trốn đuổi như vậy tới bao giờ?" Nam tử than khổ một tiếng, xuyên khỏi Tam Muội Chân Hỏa của Đường Hoa.

"Nếu không... Người viết tờ giấy nợ."

"Tốt!" Nam tử một lời đáp ứng.

"Nói hay, ai mà đánh lén lúc viết biên nhận thì là đồ chó chết."

"Tốt, ai mà đánh lén lúc viết biên nhận thì là đồ chó chết. Yên tâm, ta cướp quái giết người, nhưng mà tuyệt đối có chữ tín, về sau có kẻ thù thì có thể kêu ta, ta có kiêm chức sát thủ."

"Viết như vậy." Đường Hoa bỏ ra một bạc nhận lấy một tờ biên nhận cùng với bút: "Sát Phá Lang vì phải truy sát Đông Phương Gia Tử, cho nên nợ Đông Phương Gia Tử hai kim, trong vòng mười ngày phải hoàn lại, nếu không sẽ tịch thu toàn bộ tài sản... Sao lại không tự nhiên như vậy. Mặt dưới là ngày, ký tên."

"Sát Phá Lang vì phải truy sát..." Nam tử cũng tức là Sát Phá Lang ký tên xong, đưa biên nhận cho Đường Hoa.

Đường Hoa nhìn nhìn tờ biên nhận đã được hệ thống biểu hiện hữu hiệu, thu vào túi Càn Khôn xong nói: "Bạn hữu, ta xin lỗi người a."

"Cái gì? A..." Sát Phá Lang chưa nói xong, từ bầu trời có một tia chớp đánh thịch xuống, thật chính xác đánh vào giữa đầu hăn, Sát Phá Lang bởi vì hai người tiếp xúc cự ly gần, đã sớm thu phi kiếm hộ thân lại, mà không ngờ... Hăn phần nộ dị thường từ trong ánh trắng chĩa ngón giữa với Đường Hoa: "#%*..."

"Biên nhận viết xong rồi, là có thể đánh lén a!" Đường Hoa than một hơi: "Người không thấy tay trái ta vẫn cứ bắt pháp quyết mãi sao?"

Làm xong hết thấy mấy thứ này, hắn lập tức thu được một tin nhắn: "Ta là Song Sư Hạo Nhiên, trong tay huynh đệ có hàng hay không?"

Đường Hoa nhìn tin nhắn mà kinh hãi, tên này làm sao lại biết được tên của mình? Quanh đây biết được thì chỉ có Tôn Minh cùng với ma quỷ Sát Phá Lang kia... Có điều tin nhắn đã nhắc rằng mình chỉ lo cắm đầu trốn chết, mà quên mất cái này rồi, Đường Hoa vội vàng đánh giá lại túi Càn Khôn, sau đó lại sưu tầm thông tin của hệ thống, rất tàn khốc, hệ thống báo cáo: BOSS ngay còng lỏng cũng chẳng cho người.

"Xin lỗi, không có hàng." Đường Hoa nghiêng rằng hắn trả lại một tin nhắn. Một lượng bạc, mình đây đến Hàm Dương cũng chẳng nở phát tin nhắn cho Mặc Tinh, đương nhiên trong này cũng có duyên cớ là Đường Hoa muốn cho Mặc Tinh một sự kinh hãi.

"Ha ha, không hàng cũng không sao, huynh đệ nếu có rảnh, ta có thể mời uống trà." Hạo Nhiên phát tin nhắn xong, thuận tay liền tăng hảo hữu với Đường Hoa, quay đầu hỏi một cô gái bên người: "Nam nhân đồ đen kia tính ra được chưa?"

Cô gái lắc đầu: "Chưa! Chỉ tính ra một cái chữ Sát, liền bị nhắc nhở cách mục tiêu quá xa. Đăng cấp thần toán Quỷ Cốc của em mới 1 thôi, hơn nữa tên Đông Phương Gia Tử này pháp lực rất cao, em đã dùng quẻ nước mới nửa đoán nửa tính ra tên hắn được."

"Chẳng qua... Anh, sao anh lại gọi người thu binh vậy, như vậy không phải là đắc tội với công hội Tam Thương rồi sao?"

"Em gái ngốc, ba cái công hội sớm hay muộn gì cũng sẽ có ma sát, mà khối lệnh bài thứ nhất anh coi bộ tác dụng không lớn. Điều thực sự khiến anh quan tâm chính là tên Đông Phương Gia Tử này cùng nam nhân đồ đen kia, hai người nhìn sơ liền biết là nhân vật hung hãn. Loại người này tuy rằng khó quản, nhưng nếu như có thể bắt được nhược điểm mời bọn họ hỗ trợ hoặc là mời chào bọn họ, sẽ có trợ giúp thật lớn sau này. Đặc biệt là sự hung hăng càn quấy và sự gan dạ sáng suốt của người đồ đen kia, có thể làm đệ nhất cao thủ trấn bang đấy. Có biết cao thủ là cái gì không? Ở trong trò chơi chẳng quản em là người xấu hay người tốt, chỉ cần là cao thủ, thì sẽ

có lực hiệu triệu cực kỳ cao. Kéo hẳn vào bang, cũng coi như là đã kéo một trăm tên cao thủ vào bang vậy."

* * * * *

"Chỉ tính ra một tên là phái Thục Sơn, một tên là có sư nhưng không phái. Tên thì tính không ra được, còn một tên là hòa thượng, pháp lực tuy rằng không cao, nhưng hệ thống nhắc rằng người trong cửa Phật thì người không thể trắc tính được." Một người chơi có cách ăn mặc như thư sinh thu lấy tiền đồng trong tay nói: "Nhất định phải trông thấy người, chỉ trông vào một thông tin may mắn còn tồn tại ở ngọn Đông, thì ta bói toán không ra."

"Ừm, kêu người lưu ý hai người này, mời chào không được, thì ta có thể thuê bọn họ, nhờ bọn họ lộ ra vài chiêu ở những nơi có nhiều người chơi, thì còn hữu hiệu hơn là chúng ta làm quảng cáo mười ngày."

* * * * *

Vùng ngoại ô Hàm Dương, sau khi Đường Hoa ngoặt một vòng lớn, xác định không ai theo dõi xong thì "Xoẹt" vọt vào rừng cây, Tôn Minh đã sớm chờ đợi nơi đó nhảy từ trên cây xuống, giao cho Đường Hoa một bộ y phục: "Phiền phức lớn, hiện giờ khắp Hàm Dương nơi nơi đều đang tìm người cùng nam nhân đồ đen kia. Hơn nữa còn có treo bố cáo treo giải thưởng."

"Vậy sao lại không tìm người?" Đường Hoa mặc một bộ y phục thư sinh, không thuộc tính, ngay phòng ngự cũng chẳng có...

"Ta phỏng chừng bọn họ đã dùng thần toán, ta là hòa thượng, bọn họ tính không ra."

"Vì sao?"

"Vì sao?" Tôn Minh nhớ lại rồi nói: "Nghe Đường Tăng nói: bói toán, tinh tượng, thần toán vân vân đều thuộc về chuyên thuộc của đạo gia, có lẽ là bọn ta thuộc quản lý của Như Lai, anh đại của các người là Tam Thanh, nguyên nhân là trực thuộc lãnh đạo khác nhau đấy."

Tôn Minh xén cho Đường Hoa từ tóc dài thành tóc húi cua, sau đó lấy ra một cái kính râm mua từ cửa hiệu vật phẩm trang sức đeo lên cho hẳn... Sau khi làm xong, Tôn Minh rất vừa lòng nhìn trái nhìn phải nói: "Không nhận ra được nữa rồi. Đi uống rượu đi."

"Uống rượu? Nhãi con người có tiền?"

"Bán lệnh bài a, đúng rồi, đây là phần của người." Tôn Minh cúi cho Đường Hoa một tờ ngân phiếu.

Mẹ kiếp! Hoá ra là rơi vào trong hầu bao của thằng nhãi này. Đường Hoa nhận lấy ngân phiếu nhìn thoáng qua, ói! Tám kim. Vội hỏi: "Người bán ai, bán ra làm sao vậy?"

"Anh đại của công hội Nhất Kiếm, Nhất Kiếm Cầu Bại. Trước trò chơi, tên của hãn ở trên diễn đàn rất là nổi bật, ta có lệnh bài đương nhiên là liên hệ hãn liền. Mười lăm kim, người tám ta bảy, tiền rượu người mời, không có vấn đề chứ?"

"Nhãi con người... Biết mua bán đấy!"

* * * * *

Hai người vừa mới tiến vào thành Hàm Dương, tin phát thanh đầu tiên từ khi trò chơi bắt đầu tới nay xuất hiện, hơn nữa là lặp lại ba lần: "Đài phát thanh nhân dân Song Kiếm hiện tại bá báo: dưới sự dẫn dắt của Nhất Kiếm Cầu Bại, bang hội "Nhất Kiếm" được thành lập, chúng ta cùng nhau chúc mừng cho họ nào."

"Vẫn là có công hội tốt hơn, có tiền mọi người cùng gom góp!" Tôn Minh thở dài: "Bất quá thành lập một cái bang hội chỉ cần hai mươi kim, nếu muốn mua sắm một nơi đóng trú thì phải năm mươi kim. Nếu như là lựa chọn danh sơn làm nơi đóng trú, thì không chỉ phải hoàn thành nhiệm vụ có độ khó cao, hơn nữa còn phải giao nộp bất đồng từ hai trăm đến năm trăm kim. Chẳng hạn như muốn chiếm Hoa Sơn, vậy phải giết BOSS lớn cấp 50 Quỷ đạo nhân, cộng thêm ba trăm kim."

"Nhãi con người có hứng thú với mấy cái này từ hồi nào thế?" Đường Hoa rất nghi hoặc hỏi.

"Đường Tăng nói."

"Đệt, tên này quả thực là một tấm công lược của trò chơi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 25: HÀM ĐÀN

CHƯƠNG 25: HÀM ĐAN

Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng, nghe nói ở Thiệu Hưng, mỗi khi sanh một đứa bé, sẽ chôn một vò rượu dưới tàng cây. Nếu là sanh bé nam, đến lễ trưởng thành thì sẽ đào lên để ăn mừng, tục gọi: Trạng Nguyên Hồng. Nếu như là sanh bé gái, đến lễ trưởng thành đào rượu lên sẽ gọi là Nữ Nhi Hồng.

"Người tiếp theo chuẩn bị về Thục Sơn tránh đỡ nơi nổi bật à?"

Đường Hoa lắc đầu: "Người có biết phụ cận Hàm Dương có môn phái lánh đời nào, mà lại hay di chuyển không?"

"Môn phái lánh đời thì không có... Nhưng mà thiệt ra có nghe nói có một nhóm NPC di chuyển khắp nơi. Lúc ta cấp 15 có nhận được một cái nhiệm vụ, là Đường Tăng nhờ ta đưa thảo dược cho nhóm người này. Lúc đó tuy rằng ta chưa đi tới, nhưng mà sau ta nghe Đường Tăng nói, là bởi vì bọn họ phải đi xa đến Hàm Đan, cho nên mới phát tâm từ bi lên đưa thảo dược qua, làm nhu yếu phẩm." Tôn Minh hoài nghi nháy nháy con ngươi: "Tìm người? Tìm gái?"

"Liên quan gì người, ta phát tin ngẩn." Đường Hoa có tiền rồi, có tiền rồi là phải tiêu, hăn thuận tay vung ra tin ngẩn: Mặc Tinh, ở đâu đó? Nhưng tin ngẩn phát ra, như là đá chìm biển rộng, không có bất kỳ hồi âm nào.

"Sao nào? Không lý tới người à?" Tôn Minh ghé sát vào hỏi: "Em nào, tên là gì, ta tham khảo tham khảo cho người."

"..." Đường Hoa sắc mặt ngưng trọng không lý tới Tôn Minh, theo như hăn hiểu về Mặc Tinh, nha đầu này tuyệt đối sẽ không có chuyện không trả lời tin ngẩn của mình. Vậy chỉ có một cái đáp án: có chuyện rồi. Có thể xảy ra chuyện gì đây? Khả năng lớn nhất đó là nha đầu này tiêu hết tiền bạc trên người rồi... Không có tiền trả lời tin ngẩn, đang sốt ruột bên đó đây.

"Ta nói này Đường Hoa, vừa rồi Nhất Kiếm thuận miệng hỏi ta muốn vào bang hội của hăn hay không, người xem thế nào?"

"Người tự mình xem đi, ta có việc gấp phải tới Hàm Đan." Đường Hoa đứng lên, mặc kệ Tôn Minh cứ vậy chạy đi.

"Ây... đang hỏi người mà..." Tôn Minh nghiêng răng: "Thằng này sao vì gái mà chạy nhanh vậy... Chết cha, thằng này nó trốn tiền rượu. Ta x, đây là

lần thứ mấy ta đây bị lừa vậy? Chưởng quầy, có lầm không a, mấy chén rượu này sao mắc vậy... Cái gì? Thằng kia còn đóng gói hai bình rượu Tức Mặc lâu năm nữa à? Ta XX!"

* * * * *

Đường Hoa rất hồ thẹn, vậy mà đã quên là đang trong trò chơi, rất tự nhiên làm bộ làm tịch thuận tay đã bỏ cục nợ tiền rượu lại rồi... Quen rồi thì thành chuyện đương nhiên a, lại nói mình mà không tồi như vậy, phỏng chừng trong lòng Tôn Minh cũng khó chịu, hơn nữa còn có khả năng sẽ nghĩ ngợi lung tung: Vì sao lần này hẳn không tồi vậy? Có phải không coi ta là bạn nữa rồi hay không?... Nghĩ đến đây Đường Hoa không còn hồ thẹn nữa, giữa đám mây uống miếng rượu Tức Mặc lâu năm mà cảm thán: thật là một người tốt, vì bạn bè, thà rằng tự mình gánh lấy gánh nặng tâm lý trầm trọng mà chạy mất tiền rượu.

Hàm Đan ở Hà Bắc, như trong Song Kiếm mà nói thì Hà Bắc so với Thiểm Tây đúng là cực kỳ thua kém, cảnh quan văn hoá hậu kỳ thì nhiều, nhưng hầu như không có danh thắng núi lớn nào, có điều người chơi lại là nhiều hết sức. Vì sao vậy? Bởi vì trong Song Kiếm, mạnh nhất chính là Thục Tứ Xuyên, Thục Sơn, Thanh Thành, Nga Mi. Nhưng vì bồi thường cho địa vực, Huyền Nguyệt am, Thủy Nguyệt cung trong giả thuyết đều cùng đặt ở phụ cận Hàm Đan.

Huyền Nguyệt am, Thủy Nguyệt cung là nơi nào? Là nơi tập kết giới nữ a! Hai đại môn phái này chỉ tuyển nhận người chơi nữ. Huyền Nguyệt am: lý giải ở mặt chữ tức là ni cô tu hành nhưng còn giữ tóc, tục xưng cư sĩ, điểm ấy cũng thấy có phần nhân đạo, chứ nếu như giống thủ hạ của Đường Tăng, không chịu trọc đầu là không thể học phật pháp, phỏng chừng địa phương này còn điêu linh hơn cả Thục Sơn. Môn phái này cũng là môn phái duy nhất hiện nay mà mọi người biết được rằng sau khi cấp 10 bái sư xong, thì có thể lựa chọn học tập pháp thuật khôi phục sinh mệnh, hơn nữa thứ người ta tu hành chính là phật kiếm, cấp 10 là đưa ngay, so với Đường Tăng thì thật là rộng rãi hơn nhiều lắm. Chính vì như thế nên môn hạ đệ tử cũng là rất nhiều...

Thủy Nguyệt cung, môn phái nửa chính nửa tà, vũ khí họ dùng chính là binh khí kỳ môn: nguyệt luân. Nếu thứ mà phi kiếm coi trọng chính là tốc độ cùng lực sát thương, và truy cầu cảnh giới đến vô ảnh đi vô tung, thì thứ mà nguyệt luân theo đuổi chính là diện tích sát thương. Một kiếm bay vào bầy quái, thao tác tốt một chút cũng chỉ có thể mang đi năm con tiểu quái, nhưng nguyệt luân mà nhập bầy quái, liền giống như một chiếc máy cắt cỏ xoay tròn vậy, có thể dùng pháp lực duy trì để tiến hành vận động giữa bầy quái. Cũng tức là chỉ cần pháp lực người vô hạn, vậy nguyệt luân cũng có thể tung hoành vô hạn giữa bầy quái.

Phi kiếm thì có hạn chế, một hơi pháp lực rất khó tập trung hơn năm mục tiêu, hơn nữa nếu như lực công kích của phi kiếm không đủ, oánh năm đứa đều không chết thì chẳng bằng là oánh tập trung một đứa.

Đơn giản mà nói: tập trung pháp lực vào phi kiếm là nhất định đấy, thu tay lại xong mới có thể lại rút pháp lực vào đặng công kích tiếp, trừ phi trong tay người là tiên kiếm, hơn nữa đã đạt tới tình cảnh tâm kiếm thông linh. Mà nguyệt luân phổ thông là đã có thể rút pháp lực vào từ xa, khiến nó có thể đánh đến vô hạn.

Nơi có nam chưa chắc đã có nữ, chẳng hạn như Hàm Dương. Nhưng nơi có nữ nhất định sẽ có một bầy lớn nam, chẳng hạn như nói Hàm Đan.

Hàm Đan nhiều người còn có một nguyên nhân trọng yếu nhất, rất nhiều người phải tới cấp 20 lĩnh phi kiếm tam giai, có tốc độ 100km/h, mới có thể cân nhắc tới việc du lịch ở cự ly khá xa.

* * * * *

"Xin chào, xin hỏi người có biết gần đây có môn phái lánh đời nào không?"

"...Ngu ngốc, phương pháp gần như cũ nát vậy mà cũng dám dùng ra à."

"Mỹ nữ, xin hỏi nàng..."

"Ta có bạn trai rồi, cảm ơn!"

"Xin hỏi ngài... Ày! Người sao lại mắng người chứ? Ta có chỗ nào giống lưu manh nào?"

"Ày! Người có phải là nữ nhân hay không?" Đường Hoa lửa bốc ba trượng túm lấy một nàng nữ sinh yếu ớt gần hẳn nhất quát hỏi.

"Không phải..." Nữ sinh hoảng sợ hồi đáp: "Ta mới 16 tuổi, là con gái."

"Tiểu thư, xin hỏi..."

"Anh bạn, nàng là bạn gái ta, hoa có chủ rồi."

"Đại ca, xin hỏi..."

"Thấy ghét ghê, người ta đã có bạn trai rồi."

Đường Hoa ói ra một ngụm hỗn hợp cả bánh bao lẫn máu tươi...

"Tiểu thư, đừng hiểu lầm, ta không muốn cua cô, cũng không muốn bị cô cua, không muốn cua bạn trai của cô, cũng không muốn bị bạn trai cô cua..."

"Thần kinh..."

* * * * *

Đường Hoa ngồi ở góc tường thờ dốc, đã lẫn đi lộn lại mấy tiếng đồng hồ, đầu lưỡi cũng muốn phồng cả lên luôn vậy mà không có một ai nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của hắn. Hắn nào có biết, Hàm Đan đã được Song Kiếm Nhật Báo bình chọn là đô thị tình yêu, phàm là đến nơi đây, không phải là chờ được người ta cua, vậy tức là tới cua người ta.

"Bán vé bán vé!" Một người chơi nam đứng trên lưng ngựa hô lớn: "Buổi diễn đầu tiên của Nhược Hãn trong Song Kiếm, chỉ cần 5Y một tờ..."

Nhược Hãn? Cái tên này Đường Hoa có biết. Ca xướng quả thực không tệ, bộ dạng cũng khá ổn, bất quá tục ngữ nói rất hay, lãnh đạo mà không có thời sự thì không là lãnh đạo, danh nhân không có scandal thì không là danh nhân. Cô nàng Nhược Hãn này trong hiện thực ra nghề ba năm khá là điệu thấp, không chỉ tiếp quảng cáo cực kỳ ít, mà còn căn bản không hề có tin tức nam nữ gì. Tổng hợp lại mấy thứ trên, nàng cơ bản không có fan nào cả, lại càng không có thiết ti. Thiết ti là cái gì? Thiết ti tức là khi người đã làm chuyện xấu, mà fan người ta vẫn còn cảm thấy người vĩ đại, thì là thiết ti. Ví dụ như Minh Hằng chẳng hạn.

Nhưng có mất tất có được, nàng tuy rằng không có fan nào, cũng không có thiết ti, nhưng mà số đĩa nhạc bán được cũng còn khá. Ví dụ như người như Đường Hoa, cho tới bây giờ cũng chẳng phải vì hảo cảm gì với mình tình nào đó nên đi nghe âm nhạc của họ, mà ngược lại là sau khi nghe ca xong, mới chịu đi xem coi là ai hát. Ở thời mà mỹ nữ nhiều hơn gái xấu,

minh tinh nhiều hơn tiền lương như vậy, Nhược Hãn quả thật đã lưu lại cho hẳn một chút ấn tượng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 26: CUỘC CHIẾN THỦ THÀNH HÀM ĐAN

CHƯƠNG 26: CUỘC CHIẾN THỦ THÀNH HÀM ĐAN

"Cho một tờ!"

"Được!" Coi bộ, lượng tiêu thụ cũng không lạc quan, thành tình yêu Hàm Đan đã bị minh tinh các nẻo coi là căn cứ biểu diễn hàng đầu, cô nàng ngôi sao ca nhạc Huyền Huyền đã chiếm lĩnh mất nửa giang sơn, mấy người khác chỉ có thể chia nhau ít bánh ngọt ở nửa còn lại.

Không cần phải lo vé vào cửa là giả, đây là vé vào cửa đã được hệ thống đóng dấu, đương nhiên mỗi tờ hệ thống cũng sẽ rút ra một lượng bạc tiền thuế.

Buổi biểu diễn sẽ diễn ra ở bên bờ Long hồ, Đường Hoa trở về sau khi ra ngoài đánh quái thì cũng sắp bắt đầu rồi. Tối Long hồ nhìn sơ, người xem có hơi ít, chỉ có gần trăm tên người chơi lẻ tẻ phân bố ở bốn phía sân khấu.

"Chẳng biết được nghĩ sao mà lại bắt đầu buổi diễn trùng thời gian, trùng thành thị với Huyền Huyền nữa."

"Vậy sao người không xem Huyền Huyền?"

"Một tờ 30 lượng bạc, người coi người còn đến nổi không?"

So với gió hồ thổi tự nhiên bên này, cảnh tượng mà chỗ Huyền Huyền sử dụng chỉ có thể dùng xa hoa để hình dung. Nàng có một đoàn pháp thuật hai mươi người, lại có đoàn trù hoạch năm người. Với các loại pháp thuật rực rỡ, phối hợp các loại thanh âm của phi kiếm hoặc là pháp thuật, hiệu quả sinh ra thật mạnh mẽ, thật là khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

"Ào ào..." Giữa một tràng vỗ tay, nhân vật chính Nhược Hãn rực rỡ lên sân.

"Hôm nay... thật xin lỗi, ta sẽ không hát. Mọi người đừng kích động, ta chỉ mong có người nghe ta đánh đàn, các người có thể yêu cầu lấy lại tiền nơi hệ thống, đương nhiên ta hy vọng đó là sau khi kết thúc..." Nhược Hãn lấy ra một cái ngũ huyền cầm nói: "Đây là pháp thuật trị liệu tập thể mà ta học được ở cấp 20, nhưng ta lại phát hiện thấy âm nhạc trong đó rất dễ nghe, hy vọng có thể chia xẻ cùng mọi người, cảm ơn!"

Đàn cầm là pháp bảo đặc hữu của Huyền Nguyệt am, tác dụng là khôi phục khí huyết, cấp thêm trạng thái cho bên ta hoặc là bên đối thủ. Bình thường mọi người sử dụng thì gảy nhẹ cái dây đàn thôi là có thể đạt được hiệu quả, cơ bản là chẳng ai thấy hứng thú với bản thân nhạc khúc.

Tiếng đàn vang lên...

Đường Hoa ngáp một cái, tiếng đàn này tựa hồ có chút buồn a! Lại nhìn chung quanh, người xem đã bắt đầu nói chuyện lẫn nhau, coi bộ cũng là không có hảo cảm gì với tiếng đàn này.

Đã không phải là fan, thì rời đi là điều khó tránh khỏi, rất nhanh Đông đi một kẻ, Tây đi một người, gần trăm người liền không thừa được hai mươi người. Nhưng rất nhiều người không có lựa chọn lấy lại tiền, dù sao vẫn còn có vấn đề mặt mũi.

Một khúc tấu xong, Nhược Hãn tay nâng cầm đi xuống sàn đến trước mặt Đường Hoa hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

"Nói thật sao?"

"Đương nhiên!"

"Khá là khó nghe, đừng để trong lòng, ta chỉ là cảm thấy đàn cổ rất nặng nề, không có sự ngân vang cùng tươi đẹp của đàn tranh."

"Các người cảm giác như thế nào?" Nhược Hãn hỏi một đôi tình lữ.

"... Không tệ lắm, không tệ lắm."

* * * * *

Tan cuộc, Nhược Hãn đứng trên sàn than một hơi hỏi: "Sao người còn chưa đi?"

Đường Hoa nhìn nhìn, bên đây chỉ còn mỗi mình mình, gãi gãi đầu nói: "Là như vậy, ta muốn hỏi người một chuyện, nhưng mà ta hy vọng người có

thể xem tại mặt mũi ta là fan kiên định của người mà đừng sinh ra hiểu lầm."

Sinh ra hiểu lầm? Nhược Hãn mơ hồ đoán được là chuyện loại nào: "Ta có thể từ chối trả lời không?"

"Đừng a!" Đường Hoa khóc, cũng nên xem lại mặt mũi mình đã kiên trì nghe, hơn nữa lại không có yêu cầu hoàn tiền chứ.

"Vậy người hỏi đi!" Nhược Hãn thấy biểu tình mất mát đó của Đường Hoa, đã quyết định, chỉ cần vắn đề mà Đường Hoa hỏi không phải là quá riêng tư, thì mình có thể cân nhắc nghiêm túc hồi đáp.

"Ta muốn hỏi..."

Đường Hoa còn chưa nói xong, đột nhiên đất rung núi lay, hơn nữa còn kèm theo tiếng hò hét của thiên quân vạn mã, khẩu hiệu hò hét chỉ có một câu: "Đại phong... đại phong... đại phong..."

"BOSS gì vậy?" Đường Hoa cực kỳ sửng sốt. Vừa nói xong, chỉ thấy bầu trời bốn phương tám hướng một đàn châu chấu đông nghìn nghịt bay xộc vào thành Hàm Đan.

Đài phát thanh nhân dân Hàm Đan nước Triệu hiện tại thông báo tin tức: "đài chúng ta vừa mới được đến thông tin, quân Tần tàn bạo đột nhiên lấy trăm vạn quân đội công kích Hàm Đan ta. Nhiệm vụ 1: bảo vệ Hàm Đan. Nhiệm vụ 2: chạy trốn khỏi Hàm Đan. Hy vọng mọi người chơi trò chơi vui vẻ, hẹn gặp lại!"

Đường Hoa vội vàng triệu hoán phi kiếm xuống chân, mong phá vây mà đi. Lại thấy đã sớm có trăm tên người chơi xông lên giữa không trung...

"Ta x, không phải là châu chấu, là mũi tên!" Nháy mắt trên không trung nổ rộ ra hàng trăm cụm ánh trắng. Trong giai đoạn còn chưa có tiên kiếm, người chơi muốn bằng vào một thân phòng ngự mà đột phá lưới tên thì quả thực là người si nói mộng. Cho dù tên Sát Phá Lang kia đến, bảy kiếm hộ thân cũng chưa chắc thoát khỏi cảnh trăm vạn mũi tên cùng bắn một lượt này.

"Đi a!" Đường Hoa kéo Nhược Hãn đang hơi hơi ngẩn người nhìn lưới tên một cái, ả này không có việc gì lại đứng ở đất trống làm bia ngắm, chẳng phải là muốn bị "thông" à? Hai người điều khiển phi kiếm đột nhập

vào một nhà dân gần nhất, chỉ nghe một trận bộp bộp bộp bộp loạn xà ngầu, xong có một mũi tên xuyên phá nóc nhà lao thẳng tới hai người.

Đường Hoa mắt sáng nào kéo Nhược Hãn một cái lùi vào gầm giường, hạ thân trúng ba mũi tên, sinh mệnh rút mất non nửa. Nhược Hãn gãy dây đàn, sinh mệnh Đường Hoa bắt đầu chậm rãi khôi phục.

* * * * *

Vòng tên đầu tiên, quân Tần cơ hồ đánh sạch mọi công sự có thể che chắn của Hàm Đan. "Đại phong..." Vòng tên thứ hai không gián đoạn lại bổ nhào đến.

"Chết mất." Nhược Hãn nhìn mưa tên đang bay từ xa tới gần: "Ta còn chưa biết được tên người là gì đấy?"

"Lượng Thiên Xích!" Quanh thân Đường Hoa ánh đỏ vụt lên, tay niết pháp quyết vung một cái, ở đỉnh đầu hai người xuất hiện một biển lửa, một lát sau biển lửa biến thành rồng cuốn tới mưa tên.

Lửa này là Tam Muội Chân Hỏa, vật phạm há có thể kháng cự, mũi tên trong biển lửa đều hóa thành tro tàn. Chờ biển lửa kết thúc, mấy mũi tên vụn vặt còn lại đều bị một cái Lôi Bích Lôi Bích ngăn cản hết.

"Đây... Đây là pháp thuật gì?" Nhược Hãn sững sốt hỏi.

"Tam Muội Chân Hỏa, tam là chữ tam trong Tam Muội Chân Hỏa, muội là chữ muội trong Tam Muội Chân Hỏa..." Đường Hoa đắc ý búng tay một cái: "Là nhãn hiệu của Gia Tử."

* * * * *

Sau khi ngăn cản mấy vòng mưa tên, hệ thống lại bắt đầu hò hét: "Đài phát thanh nhân dân Hàm Đan bây giờ thông báo tin tức mới nhất. Bởi vì không ai trấn thủ, quân Tần đã phá vỡ cửa Đông. Theo bình luận viên đặc biệt của đài phân tích, vì tránh cho ngộ thương, mưa tên của quân Tần chỉ bao phủ không trung, áp chế lên không, sẽ không rơi vào bên trong thành Hàm Đan... Ngại quá, cửa Nam, Tây, Bắc cũng đã bị đột phá, đài phát thanh nhân dân Hàm Đan nước Triệu chính thức đổi tên là đài phát thanh nhân dân Hàm Đan triều Tần, đài tuyên bố: nhiệm vụ một thất bại."

"Giết!" Một tên thiên phu trường gươm chỉ một cái, trăm tên tiểu binh xông hướng Đường Hoa. Đường Hoa đánh ra một mảng lửa xong nhìn

thoáng qua kinh hãi cực kỳ, này là phòng ngự gì vậy, vậy mà có một nửa xông qua biển lửa.

"Chạy!" Vội vàng kéo kiếm quang lên cùng Nhược Hãn chạy trốn về hướng bên trong thành.

"Lượng Thiên Xích... Đậu má, đại ca Lượng ngài làm ơn khởi động một hồi a!" Đường Hoa rơi lệ đầy mặt, lúc không nên tuột xích xe thì lại tuột xích. Hãn bây giờ đã ở vào quảng trường trung tâm Hàm Đan, cũng tức là nơi mà Huyền Huyền biểu diễn. Nơi đây còn có mấy trăm tên người chơi đang bị bức bách với nhau, mà trong thành Hàm Đan nơi nơi đều là cờ xí của quân Tần, còn không trung thì bị mưa tên ào ào bao phủ, tuy rằng mục tiêu không phải là thành Hàm Đan, nhưng ai cũng không có dũng khí đi thử một chút xem bị cắm mấy vạn mũi tên thì có chết hay không.

Bất quá tình thế đến hiện giờ lại biến đổi, lúc trước mọi người bị mưa tên thành linh bắn đến nên mù cả đầu, chỉ lo chạy trốn chết cùng tìm công sự che chắn, căn bản không có biện pháp hình thành chống cự hữu hiệu. Hiện giờ lại bất đồng, mọi người đều đã không còn có thể lui lại được nữa rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 27: CUỘC CHIẾN VÂY THÀNH HÀM ĐAN (2)

CHƯƠNG 27: CUỘC CHIẾN VÂY THÀNH HÀM ĐAN (2)

"Mọi người tự mở tổ đi, mỗi tổ gắng hết khả năng phân bố một tên pháp sư cùng một tên trị liệu tập thể". Chẳng rõ là ai đã hô lên một tiếng, nơi nơi vang lên thanh âm cầu tổ và thêm tổ.

Rất nhanh những người đã tổ xong đội ngũ đều đi trấn thủ tứ phía thông đạo. Mỗi phương hướng đều được bố trí ước chừng hai mươi đội ngũ gần một trăm người. Giờ thì quân Tần không thể hung hăng càn quấy được nữa, mấy trăm người xông lên, pháp thuật quần công, phi kiếm đều đồng loạt bắn tới. Mọi người lại đều hiển thần thông, có pháp bảo bay rập, có pháp bảo phòng ngự tập thể, có pháp thuật trạng thái, có pháp thuật hồi máu hồi

khí, gia tài phong phú thì mang theo Liệt Viêm đạn, tay vung lên là nổ một tảng lớn ngay.

Tuy rằng quân Tần dũng mãnh, tuy rằng quân Tần lực phòng ngự cao, nhưng mà thân người là máu thịt, thực sự là không thể chống nổi công kích của người tu tiên.

Thế công của quân Tần hơi giảm lại, Huyền Huyền lên sân khấu: "Các tiên sinh, các nữ sĩ, sự dũng cảm của các người sẽ đưa ta đến thắng lợi cuối cùng, hiện giờ ta thanh xướng một bài: thắng lợi cuối cùng, hy vọng mọi người sẽ thích."

"Xin chào, ta là phóng viên thường trú khu vực Hàm Đan của Song Kiếm Nhật Báo, xin hỏi các người là môn phái nào? Người có cái nhìn gì với công kích của quân Tần không? Người cho rằng chúng ta có thể lấy được thắng lợi không? Trong lần chiến đấu này điều gì đã khiến các người cảm động nhất?..."

"Thuốc bổ máu, thuốc bổ pháp, hiệu quả giống như trị liệu tập thể, cần thì nhanh lên. Ngoài ra còn có Kim Cương đạn, phòng ngự tăng lên 20% trong 10 phút, giá cả ưu đãi..."

"21 Thanh Thành tìm bà xã, có thể cùng chơi trò chơi, cùng luyện cấp với nhau."

"Tìm ông xã, bản thân là tiểu cư sĩ, tìm ông xã nhân phẩm tốt đẳng cấp cao trang bị ngon lành."

"Đậu phộng hột dưa thịt bò khô, bia ngon và nước suối khoáng..."

"Mua giấy vụn, nôi hư sắt vụn... Mua ve chai đề..."

* * * * *

Nhược Hãn nghi hoặc hỏi: "Sao người lại không tố đội?"

"Ta..." Đường Hoa than một hơi: "Ta không thể tố đội." Ha, bố cáo giải thưởng đã lan đến Hàm Đan luôn rồi. Tố đội một cái là tên lòi ra ngay. Kê treo giải mình có Nhất Kiếm, Song Sư, truy nã mình thì có Tam Thương cùng một người thần bí. Treo giải là những việc như hỏi thăm được tọa độ chi tiết, truy nã thì là xử lý, rồi cầm đoạn phim đi đổi lấy tiền thưởng. Vô luận là treo giải hay là truy nã, toàn bộ đều có tên của mình: Đông Phương

Gia Tử. Có thể nói Đường Hoa là kẻ đầu tiên bị truy nã với quy mô lớn trong trò chơi này.

"À..."

"Sao người lại không tổ đội?"

Không tổ đội là không thể trị liệu tập thể được, chỉ có thể lựa chọn đối tượng tiến hành thêm máu đơn thể. Vậy tác dụng của Huyền Nguyệt am sẽ chẳng thể lớn được.

"Ta? Không biết nữa." Nói xong Nhược Hãn mặt che khăn vải nhìn Huyền Huyền phía xa một cái.

À! Đường Hoa hiểu ra, không ngờ nha đầu này lại cũng sợ người ta biết được mình là minh tinh, mọi người đều là minh tinh, mà mình lại nghèo túng như vậy, quả thực có chút xấu hổ: "Nếu không... Người ra chút tiền, ta xử lý nàng cho người."

"A?" Nhược Hãn chưa thông.

"Tức là người thuê ta, ta thần không biết quỷ không hay xử lý nàng cho người."

"Hử..." Nhược Hãn cả giận nói: "Xin lỗi, vừa rồi thật sự là ta chưa biết đến sự đen tối trong nội tâm của người nên mới không hiểu ý của người nói."

Lời này là có ý gì? Đường Hoa nhìn nhìn Nhược Hãn đang mặt mày lạnh buốt hỏi: "Vậy người làm hay là không làm a!"

"Không làm, nhân tiện nói một tiếng, cách xa ta một chút." Hào cảm của Nhược Hãn đối với Đường Hoa đột nhiên biến thành không.

"À... Đúng rồi, chuyện vừa nãy của ta người có thể giải đáp trước được không, rồi ta biến xa một chút sau?"

Nhược Hãn nhìn Đường Hoa một cái, than một hơi, dù sao cũng là fan của mình, lời của mình tựa hồ hơi quá một chút, vì thế giọng điệu mềm lại: "Người hỏi đi!"

"Người có biết có môn phái lánh đời nào ở phụ cận Hàm Đan không?"

"..."

"?"

"Chuyện mà người muốn hỏi là cái này?" Nhược Hãn hơi có xung động muốn giết người.

"Đúng vậy!"

"Ta không biết! Cút ngay!" Nhược Hãn hét to một tiếng.

"... Khó trách người ta nói sao đều có chỗ đặc biệt hơn người thường, không ngờ nó lại là cổ họng."

"Hiện tại ta hỏi người." Nhược Hãn hung ác nói: "Người có biết ta là người nơi nào không?"

"... Không biết, chi vậy?"

"Vậy người có biết Huyền Huyền là người nơi nào không?"

"... Không biết." Đường Hoa ảm đạm, chả lẽ không biết được mình tinh là người nơi nào cũng là một cái tội.

Nhưng Nhược Hãn lại có vẻ thả lỏng hơi thở nói: "Không có gì đâu! Người có thể đứng ở nơi này."

"... Nữ nhân!" Đường Hoa nghiêng chặt hàm răng thốt ra hai chữ.

* * * * *

Đài phát thanh nhân dân Hàm Đan triều Tần: thế công của quân ta tạm thời gặp cản trở, trong nội thành Hàm Đan vẫn còn có lực lượng võ trang phản chính phủ tồn tại. Xét thấy lực lượng võ trang phản chính phủ ngoan cố chống cự, quân ta sắp xuất ra bốn cái nỏ chân tiến hành quét sạch chúng. Xin chú ý, loại nỏ chân này không phải là nỏ chân trong lịch sử, mà là loại nỏ chân dùng lửa đen làm nhiên liệu trong trò chơi.

"Oa, cái gì đó." Người chơi mặt Đông kinh hô một loạt, Đường Hoa quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy ngoài phố Đông đột nhiên xuất hiện một con quái vật. Con quái vật này tổng thể mà nói thì giống như một gian phòng, nhưng lại có hai cái chân lớn bằng sắt, chạy một bước là đất rung núi lay. Đây rất có thể là nỏ chân theo như lời phát thanh đã nói.

'Rầm rầm rầm rầm' con quái bắt đầu trùng kích về bọn người chơi.

"BOSS đến rồi, tập trung hỏa lực, chú ý bảo hộ pháp sư."

Hai thanh phi kiếm dẫn đầu chém lên trên nỏ chân, chỉ nghe thấy thanh âm kim loại chạm nhau, hai thanh phi kiếm ngay cả một cái vết xước cũng không lưu được đã bị chấn bay ra ngoài.

Hai người kia thấy vậy, vội vàng định thu hồi phi kiếm, lại thấy mũi của nỏ chân kia bật lên một cái sàng nỏ, không chút khách khí đung vào hai thanh phi kiếm, hai thanh phi kiếm kêu cái rắc gãy đôi.

"Làm sao đây?" Bọn người chơi bắt đầu quay chung quanh nỏ chân, phi kiếm pháp thuật giống như nước vẩy ra, nhưng sau một vòng đả kích, nỏ chân vẫn khoẻ mạnh thoải mái cực kỳ như trước. Trong nỏ chân thỉnh thoảng bắn ra mũi nỏ liên hoàn cùng với sàng nỏ, cơ bản là một tràng cảnh kẻ lại gần đều chết.

Một vòng bắn xuống như thế, người chơi đóng ở cửa Đông bỏ mình đã ngoài năm mươi.

"Đệt, này là xe tăng mà, trò chơi cũng ức hiếp người quá."

"Trúng rồi!" Đường Hoa khởi động Lượng Thiên Xích, một thân ánh đỏ bốc lên cao mấy trượng, bắt đầu đọc giây...

Nỏ chân tựa hồ đã cảm thấy được sự uy hiếp của Đường Hoa, quay đầu một cái bỏ qua mấy người chơi đang du đấu, trực tiếp nhắm phía Đường Hoa ở phố Nam...

"Bảo hộ pháp sư kia!" Không biết là ai hô lên một câu, toàn bộ mọi người sáng mắt ra, giảm tốc, giảm công, bầy rập, gỡ giáp... Hết thảy đều ném tới. Trên thân Đường Hoa cũng được thêm đầy trạng thái, pháp phòng, vật phòng, gia tốc... Cho dù như thế, nỏ chân vẫn như cũ một lòng một dạ hướng Đường Hoa mà tiến...

"Thiên Lô Không Phá!" Một thanh âm thê lương vang lên, bầu trời bị xé toang một lỗ hồng, một tia chớp to cả trượng đánh chuẩn xác vào mũi của nỏ chân. Dưới đòn này, nỏ chân trực tiếp bị đánh quy xuống, toàn thân tài liệu văng khắp nơi, hơn nữa ở bộ phận phòng điều khiển còn có từng trận từng trận khói đặc toát ra. Bất quá một giây sau, người nào cẩn thận thì đều phát hiện, phòng điều khiển vậy mà lại bắt đầu tự động chữa trị, khói đặc cũng chậm rãi càng lúc càng nhỏ lại.

Hồi máu cường lực! Đây là từ đầu tiên mà mọi người nghĩ đến, đương nhiên trong tiên hiệp thì không thể kêu như vậy, hẳn phải là pháp thuật nào đó hoặc là thứ nào đó... "Lửa đen", toàn bộ mọi người nghĩ đến từ mà phát thanh có nhắc tới này.

"Thêm cái nữa nào anh bạn!"

"Thời gian cooldown!" Đường Hoa cũng không nói thời gian cooldown chỉ có 4 giây, vì hắn đã phát hiện là vô dụng, trong lúc mà lần khởi động Thiên Lôi Không Phá tiếp theo còn đang đọc giây, nỏ chân người ta đã mạnh khỏe dồi dào đứng lên rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 28: CUỘC CHIẾN PHÁ VÂY THÀNH HÀM ĐAN

CHƯƠNG 28: CUỘC CHIẾN PHÁ VÂY THÀNH HÀM ĐAN

Giai đoạn hiện giờ phi kiếm của bọn người chơi đều là rác rưởi, nếu như có thể có một thanh tiên kiếm phối hợp cùng pháp thuật của Đường Hoa, muốn đánh gục nó phỏng chừng không khó. Còn không thì phải có pháp sư mạnh tiến hành công kích liên tục. Nhưng chính bản thân Đường Hoa biết được, lúc mà mình chưa mở Lượng Thiên Xích thì một cái tia chớp của mình chả đủ cho người ta chú ý tới.

Cái này là phòng ngự cực hạn. Ví dụ như trong trò chơi thông thường, quái cấp 1 đánh người thì ép buộc khấu trừ 1 máu, quái cấp 10 đánh người cũng là 1 máu. Khi mà công kích của quái vật đạt tới trình độ nhất định, có thể đánh xuyên qua phòng ngự của người, thì khi đó mới bắt đầu tính toán chính xác.

Cho nên chỉ có thể nói cái nỏ chân này phòng ngự quá biến thái, năng lực tự chữa trị quá mạnh...

Tử cục...

"Hướng cửa Bắc giết ra một con đường máu."

"Lao ra nào!"

Mọi người đều thấy là một tử cục, nên bắt đầu điều khiển phi kiếm ra sức xông tới.

Lúc này Đường Hoa nhận được một cái mời tổ đội, nhìn thoáng thấy là Nhược Hãn, điểm xác định xong xem như đã tiến tổ.

Quả nhiên ở cửa Bắc cũng có một cái nỏ chân xông tới bọn người chơi. Lui về phía sau thì hẳn phải chết chắc, tổ đầu tiên gồm mười tên người chơi dẫn đầu hướng phía xen kẽ hai bên cùng trên đầu nỏ chân mà bay đi. Một loạt tiếng nổ vang lên, chỉ có ba tên người chơi còn nửa máu lao ra khỏi cửa Bắc.

Đám người Đường Hoa xẹt qua, nỏ chân vẫn phun mưa tên tứ phía tiếp. Mắt thấy mưa tên buông xuống, Nhược Hãn đột nhiên ném ra một luồng cầu vòng, nháy mắt bao bọc lấy hai người. Sau khi chịu lấy vài lần công kích, cầu vòng bị đánh quay về túi Càn Khôn của Nhược Hãn, nhưng hai người cũng đã nhờ nó lao ra được cửa Bắc.

Pháp bảo phòng ngự tập thể chỉ có điểm ấy là không tốt, so với pháp bảo phòng ngự đơn thể Hồn Thiên Lăng của Thiên Sư có thể đón được một kích của Tà Kiếm Tiên thì hiệu quả phòng ngự thực sự là kém quá xa.

* * * * *

"Ta x, Tần Thủy Hoàng từ lúc nào có không quân vậy!" Gần một trăm tên người chơi may mắn sống sót đều bị một màn trước mắt làm chấn động, có vài tên tổ chất tâm lý không tốt, thậm chí bị té rớt trực tiếp từ trên thân kiếm xuống. Chỉ thấy mưa tên đã dừng, trên bầu trời đông nghìn nghịt đầy những loại cạp có cánh, sư tử có cánh... Càng đáng giận hơn là còn có một đàn cá mập có cánh nữa.

"Có lầm hay không a... Cá mập mà cũng có cánh à... Không có lẽ trời a, Thượng Đế người mở mắt ra mà xem đi..." Một anh bạn khóc thảm một tiếng.

"Ta cũng có!" Một tên người chơi ăn mặc như phương sĩ vung giấy xếp trong tay lên một cái, một con cá trăm có cánh trôi nổi ở trước mặt hắn: "Đây là pháp thuật Quỷ Cốc xếp giấy thành binh, nghe nói còn có rải đậu thành binh, vẩy mực thành binh. Coi bộ đối phương có cao nhân, rất khả năng là BOSS cùng cấp bậc với mấy anh đại trong môn phái."

"Vì sao?"

"Bởi vì cá trăm của ta mới cấp 1, cá mập của hắn là cấp 30." Anh bạn phương sĩ này lệ chảy ròng ròng. Cái đầu lớn hơn đã không nói, người ta là vương giả trong biển, là động vật được liên hiệp quốc bảo hộ, của mình thì

là hàng nuôi trong nước ngọt, thích hợp để hấp luộc. Một cái ở trên trời, một cái ở dưới đất...

Lúc này chỉ nghe thấy mặt Nam truyền đến vài tiếng tiêu thổi, nháy mắt lũ còp lũ cá mập vốn đang trôi nổi trên không trung đột nhiên ánh mắt tĩnh lại, toàn thân ngập sát khí xông như che trời lấp đất về hướng người chơi.

"Số 1 số 1, phía sau người có ba con còp truy kích, hướng 3 giờ phát hiện một đàn bạch tuộc, hướng 4 giờ phát hiện sư tử, hướng 9 giờ phát hiện một đàn rắn độc... Cánh trái bị đột phá, máy bay số 3 rơi nát... Máy bay của ta nhiên liệu cạn rồi, không thể khởi động nhảy dù khẩn cấp được, vĩnh biệt các chiến hữu..." Đây là báo cáo của một phi hành viên không quân đã xuất ngũ.

Trăm tên người chơi đột ngột bị trùng kích, bị phân cắt thành rất nhiều khối, mọi người chỉ có thể phối hợp quy mô nhỏ vừa bay vừa đánh. Bay thì lại không biết nên bay hướng nào, lũ còp, sư tử đông đến che trời ngăn nắng, con nào chết liền hóa thành giấy vụn bay lả tả trên bầu trời, lại càng che lại tầm mắt của bọn người chơi, ngăn trở bọn người chơi tiến hành hợp lực.

Nói đến thì lũ động vật này công kích cũng không sắc bén, lực phòng ngự cũng không cao, phi kiểm tam giai xẹt một cái là có thể giải quyết một con.

Nhưng vấn đề lại là, lũ động vật này thực sự là nhiều lắm, hơn nữa lúc nào cũng có thêm quân hăng hái gia nhập, căn bản là cái lũ giết không hết. Rất nhiều người chết không phải là do động vật công kích, mà là do pháp lực hao hết nên ngã chết.

Đường Hoa tu hành tuy là pháp anh, tốc độ khôi phục pháp lực và hạn mức pháp lực rất cao, nhưng pháp thuật của hắn cũng hao phí khá lớn, liên tục ra ba cái Tam Muội Chân Hỏa là phải nghĩ biện pháp ngồi xuống nghỉ ngơi. Còn may phụ cận hắn có hơn mười tên kiếm thủ bảo hộ, đương nhiên cũng không thể thiếu sự trợ giúp của các đệ tử Huyền Nguyệt am.

"Đang!" Một tiếng, một tên kiếm thủ cả người lẫn kiếm bị một tia chớp đánh thành bụi cám, một tên nam tử tay cầm roi Thiên Lô, tựa như thiên thần đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn người Đường Hoa.

"Đệt, giấy xếp cũng có BOSS, có còn cho người ta sống nữa không."

Chỉ thấy nam tử kia roi trong tay vụt một cái, một tia chớp xuất hiện từ không trung, chuẩn xác đánh đến trên đầu kẻ vừa nói - Đường Hoa. Nhưng trừ việc giật Đường Hoa đến lông tơ dựng đứng lên thì hắn vẫn cứ mạnh khỏe dồi dào đọc giấy như cũ.

Nam tử hơi giật mình lui về phía sau một bước, Đường Hoa nhìn thoáng qua thuộc tính ngũ hành của mình, sét 29, gió 0. Khắc khắc, không biết được bố mày đây trừ chịu đốt ra thì chịu điện giật cũng tốt lắm hay sao? "Trả lại người một tia!"

Thiên Lô Không Phá đánh trúng đầu của nam tử, nam tử cũng giống như Đường Hoa, trừ mái tóc bị toàn bộ dựng ngược lên, thì không cảm thấy có gì không ổn.

Nam tử tay giương lên, động vật chung quanh toàn bộ tránh khỏi khu vực này. Hắn dường như cười lên, mở miệng nói: "Chỉ cần các người bỏ vũ khí xuống, đầu hàng triều Tần, ta có thể thả cho các người một con đường sống."

"Oa... Giấy xếp cũng biết nói kìa." Lời tuy là ra vẻ rất sừng sốt, nhưng hơn mười tên người chơi đều rất chết lặng. Cá mập mà cũng bay được, thì còn có chuyện gì mà không có khả năng.

"Ta tên là Bình Chiết, là đệ tử thứ tư của sư phụ, ta không phải là giấy xếp."

"Sư phụ người là ai?"

"Quốc sư nước Tần Xích Tùng Tử, các vị trốn không được đâu, không bằng đầu hàng chúng ta, còn có thể tránh khỏi trừng phạt tử vong."

"Đầu hàng người cũng không phải là không được a, nhưng vấn đề là có chỗ tốt gì." Đều là người Trung Quốc, mà mình lại không phải là quân Triệu, đầu hàng hay không đầu hàng gì chứ. Cơ hồ toàn bộ mọi người đều có chung một cái nhìn.

"Không có chỗ tốt gì, nhưng lại có chỗ hỏng, nhiệm vụ của các người sẽ thất bại. Bất quá vẫn còn hơn là ngoan cố chống cự, không chỉ nhiệm vụ thất bại, còn phải gánh lấy trừng phạt tử vong nữa."

"Cái này... Cũng không phải là không được a, các người thấy sao?" Đường Hoa hỏi mọi người.

"Tùy tiện tùy tiện đi, mệt chết rồi." Mọi người đều là mặt mũi mệt mỏi, cả ngày nay quả thật là dừ quá.

"Tốt lắm..." Bình Chiết còn chưa nói xong, bầu trời truyền đến một tiếng chim cu hót thanh thúy, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến nghiêng rằng nói: "Lại là nhà họ Mặc."

Đường Hoa ngẩng đầu nhìn lại, hướng Đông Nam đột nhiên xuất hiện một con chim cu gỗ đồ sộ, sau đó là thanh âm của một cô gái: "Mạn Thiên Cái Địa Thi!" Từ thân thể chim cu gỗ bay vụt ra vô số mũi tên, nhìn thoáng một cái tựa như là giữa hồ nước nhộn nhạo lên một trận ba đào... Một vòng quét qua, lũ động vật đông như mây đen trên bầu trời đã bị quét sạch một tầng lớn.

"Các huynh đệ, uýnh đi, bạn của ta đến rồi." Đường Hoa khởi động Lượng Thiên Xích, thiên lôi đánh xuống, Bình Chiết không dám đón đòn này, giấy xếp trong tay vung một cái bày ra phép che mắt, thiên lôi chỉ đánh rơi có một tờ giấy.

Bình Chiết rút đi, các động vật lại chen chúc tới, Đường Hoa không suy nghĩ đánh ra ba cái Tam Muội Chân Hỏa, quét ra một mảng trời không.

*** tử cục: cục diện hãn phải chết.

*** phương sĩ: người cầu tiên học đạo, thường ăn mặc như đạo sĩ

*** Mạn Thiên Cái Địa Thi: thi = mũi tên, mạn thiên cái địa = đầy trời đầy đất

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 29: NGỌC NGÔ ĐỒNG CẦM

CHƯƠNG 29: NGỌC NGÔ ĐỒNG CẦM

"Mặc Tinh!" Đường Hoa vẫy tay.

"A!" Chim cu gỗ lượn vòng rơi xuống bên người Đường Hoa, cười trên lưng nó quả nhiên là Mặc Tinh. Mặc Tinh vừa gặp Đường Hoa thì kích động quệt nước mắt khóc sụt sùi: "Ta hết tiền rồi, người sao giờ này mới đến."

"Tiền người đâu?" Đường Hoa nhớ là nha đầu này còn tới 1 kim lặn mà.

"Ta vài ngày trước vừa mua một đôi bông tai, người xem có đẹp không?" Mặc Tinh sờ sờ vành tai.

"Khá đẹp." Đường Hoa nghiêng răng, con bé này, mái tóc thì cột khăn tơ không thuộc tính, trước ngực treo bảo thạch không thuộc tính, ngoài ra riêng nhẫn thì từ pha lê đến nhôm đã đeo tới tám cái. Lẽ nào người không biết được, chỉ có hai ô trang bị nhẫn sao?

Nhược Hãn tới gần tên Đường Hoa đang sắp bùng nổ nói: "Các người giờ nói chuyện phiếm, hay là muốn lui?"

"Đương nhiên là lui."

Mặc Tinh phát tay một cái: "Đều lên trên con chim gỗ này đi, ta mang theo các người giết ra ngoài."

Mặc Tinh thật không thôi phồng, chim cu gỗ lướt đi không gì cản nổi, sau khi lại cứu ra được một nhóm người, Mặc Tinh nhìn trái nhìn phải, sau khi xác thực không còn ai sống sót, liền điều khiển chim cu gỗ nhắm hướng Đông Nam mà phá vây chạy ra.

Đường Hoa hiếu kỳ gõ gõ cánh của chim cu gỗ hỏi: "Của người?"

"Không phải của ta, do phu nhân nhà họ Mặc lúc tuyên bố nhiệm vụ cho mượn đó, ta chỉ có 5 giờ thời gian sử dụng." Mặc Tinh lại giới thiệu: "Cơ quan bên trong nhà họ Mặc thật lợi hại đấy, ta lái một chiếc nổ chân của nhà họ Mặc mà thoải mái xử lý ba cái nổ chân của quân Tần. Nhưng mà đều là vật phẩm nhiệm vụ, có hạn chế thời gian sử dụng."

"Vậy lúc người không có mấy thứ này, thì luyện cấp ra sao?" Đường Hoa rất lo rằng Mặc Tinh có lại solo cùng quái vật XX cả ngày trời hay không.

"Xem kỹ!" Mặc Tinh múa bàn tay một cái, một thanh phi kiếm to chừng bàn tay bắn vọt ra, trúng vào một con chim, chim hóa thành ánh trắng: "Sao nào?" Mặc Tinh đặc ý hỏi.

"..." Đường Hoa bi ai, bốn giây sau phất tay một cái, một đàn chim hóa thành ánh trắng.

Đường Hoa rất quan tâm vỗ vỗ bả vai Mặc Tinh, Mặc Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn lên. Đường Hoa lấy ra một bình rượu Túc Mặc lâu năm, Mặc Tinh vui mở miệng cười nhận lấy uống liền mấy ngụm.

Mặc Tinh là người như vậy, nàng làm những chuyện mà nàng thích làm. Tuy rằng nàng cũng biết những gì mình học được ở nhà họ Mặc hiện tại thực là hơi rác rưởi một chút, nhưng nàng vẫn sẽ không từ bỏ, cũng chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ. Cho dù bị bên ngoài đả kích, chỉ cần có một chuyện gì đó khiến cho nàng vui vẻ, nàng sẽ không nhớ tới phiền não nữa ngay. Mà vật phẩm trang sức trên thân nàng, mười phần có tám chín đều là do vậy mà có đấy.

* * * * *

"Nhiệm vụ ta hoàn thành, giờ phải về trại nhà họ Mặc."

Đường Hoa nói: "Đừng trở về, ta dẫn người đi luyện cấp."

"Không được a!" Mặc Tinh nói: "Ta mới cấp 17, nhất định phải đến 20 mới có thể được phu nhân nhà họ Mặc cho phép ra ngoài lưu lạc."

"Như vậy a..." Đường Hoa rút ra tờ ngân phiếu: "Cam đoan với ta đi, tuyệt đối sẽ không tiêu tiền lung tung nữa, ít nhất phải lưu lại tiền gửi tin nhắn."

"Ta cam đoan." Mặc Tinh vui sướng tiếp nhận ngân phiếu nói: "Ta sẽ trả lại cho người... Oa, Gia Tử, người cướp ngân hàng à, 5 kim?"

"Ngân hàng thì không cướp." Nhược Hãn một bên nói: "Nhưng cướp BOSS, hiện giờ đang bị ba đại công hội liên thủ truy nã."

"Người cướp BOSS a? Vậy người về sau phải cẩn thận một chút." Mặc Tinh tựa hồ không có cảm giác gì với việc cướp BOSS. Dù sao thì, nàng ban đầu phản cảm với Đường Hoa là do hấn đứt lót, còn như mặt khác thì nàng ngược lại chẳng có ý kiến gì, chỉ là lo cho vấn đề an toàn của hấn thôi.

"Biết rồi, đừng tiêu tiền lung tung, vừa đến cấp 20 thì gửi tin nhắn cho ta."

"Ừ ừ, ta đi đây!" Mặc Tinh điều khiển chim cu gồ bay lên, phất tay với Đường Hoa và Nhược Hãn.

* * * * *

"Mục đích của người là tìm nàng à? Em gái người hay là bạn gái người?"

"Bạn bè!" Đường Hoa hồi đáp xong rồi hỏi: "Người làm sao mà biết ta đang bị truy nã, còn biết kỹ càng tỉ mỉ như vậy?"

"Tự xem đi." Nhược Hân đưa qua một tờ giấy.

Song Kiếm Nhật Báo: ... Theo người biết chuyện tiết lộ, lần này cướp BOSS ở Hoa Sơn có một vị là người chơi phái Thục Sơn tên là Đông Phương Gia Tử. Người này sét lửa song tu, hơn nữa có khả năng có trang bị pháp bảo cấp tiên gia, thật là lợi hại. Một người khác theo phân tích viên báo chúng ta phân tích, là người mà những năm gần đây chuyên cướp BOSS trong các trò chơi lớn, kiêm chức là sát thủ, người này trong mỗi trò chơi đều lấy tên là XX Lang. Tâm hung tay ác, vô luận là đối mặt với đệ nhất bang hội hay là đệ nhất cao thủ, chỉ có hăn không muốn cướp, nhưng tuyệt đối không có chuyện hăn không dám cướp.

Mặt sau còn có bảng xếp hạng trăm vị cao thủ của báo: vị đứng đầu là XX Lang, vị thứ hai là Nga Mi Phong Vân Nộ, vị thứ ba là Thanh Thành Nhất Kiếm Cầu Bại, vị thứ tư là Bồng Lai Phá Toái, vị thứ năm là Côn Lôn Huy Hoàng... Vị thứ ba mươi lăm là Thục Sơn Đông Phương Gia Tử...

Lời bình của báo, Đông Phương Gia Tử nhất thường thành danh, XX Lang ngạo thị quần hùng. Tam cao thủ hùng phong vũ tại, Bồng Lai Phá Toái nhất minh kinh thiên.

Theo báo chúng ta điều tra, đối với đề tài hành vi cướp BOSS lôi cuốn lần này, hơn tám phần người chơi tỏ vẻ tán thành, cho rằng cướp BOSS cũng là dựa vào dũng khí cùng bốn sự. Nếu như đều theo công hội nói mà làm, nếu như BOSS đều là do đại công hội nuôi nấng, như vậy tiểu đoàn thể và những người đơn lẻ làm sao sinh tồn tiếp được?

Kỳ này tin tức trọng đại nhất đó là sự thành lập của bang hội Nhất Kiếm, đánh dấu là tập thể người chơi đầu tiên được sinh ra trong Song Kiếm. Nhất Kiếm Cầu Bại khi tiếp nhận phỏng vấn từ báo chúng ta đã tỏ vẻ: Nhất Kiếm có đức độ như biển chứa trăm sông. Nếu như những người như Đông Phương Gia Tử cùng XX Lang chấp nhận buông bỏ những hành

vi cướp quái không đạo đức kia, thì bang ta sẽ sẵn lòng tiếp nhận. Còn nói đến lệnh treo giải, Nhất Kiếm tỏ vẻ, chính mình đã nói rất rõ ràng trên lệnh treo giải, chỉ là muốn mời hai vị bằng hữu cùng nhau tâm sự thôi, xem có thể hóa giải mâu thuẫn giữa họ cùng Tam Thương hay không. Dù sao thì thời gian đầu của trò chơi, mọi người đều lấy luyện cấp làm chủ, chứ cũng chẳng mong muốn tranh cãi lung tung.

"Thứ ba mươi lăm, thực đề cao ta." Đường Hoa trả nhật báo lại cho Nhược Hãn, hãn tự mình hiểu rõ, tuy Sát Phá Lang giết mình không nổi, nhưng mình cũng đừng có mà mong giết được hãn, cái hạng 35 này vẫn là có chút đề cao đó.

"Chờ chút!" Nhược Hãn thấy Đường Hoa lên kiếm phải đi, vội ngăn lại hỏi: "Người có thể giúp ta làm nhiệm vụ không?"

"Thù lao gì nào?"

"..." Nhược Hãn thiếu chút nữa ói ra máu, người này cũng thực tế quá, thực tế đến nỗi chẳng hỏi là nhiệm vụ gì, mà đi trực tiếp hỏi là thù lao ra sao. Nhưng mà dù sao cao thủ là khó tìm, nàng nhú nhú mi nói: "Như người nói, cây cổ cầm trên tay ta đây quả thật có hơi nặng nề, ta cho rằng chủ yếu là do cầm sắc không được tốt lắm, ta muốn đi tìm danh cầm trong thiên hạ..."

"Bái bai..." Đường Hoa không chờ nàng nói xong liền phất tay áo.

"Chờ đã, ta biết có nơi có cổ cầm, tên viết: Ngọc Ngô Đồng Cầm." Nhược Hãn thấy Đường Hoa dừng bước liền kể ra sự tình. Nguyên lai là lúc đó nàng đang đánh đàn trong rừng trúc ở Huyền Nguyệt am, thì có tên NPC đi ngang qua. NPC rất là tán thưởng với việc rèn luyện âm nhạc hàng ngày cùng với sự theo đuổi âm nhạc của nàng, nên trừ việc chỉ điểm âm luật cho nàng, còn nói cho nàng biết, phàm cầm nào có thể xuất tiên âm, theo hãn biết, vào thời kì Hoàng Đế, vì đả bại Xi Vũ, con gái của Ngọc đế là Thanh nhi vốn ái mộ Hoàng Đế đã mang theo Hiên Viên bảo kiếm đi trợ trận, cùng được mang theo còn có bốn món nhạc khí tiên gia, một trong đó chính là Ngọc Ngô Đồng Cầm. Nhưng cuối cùng Thanh nhi bởi vì cách trời quá lâu, không chỉ không thể về trời, mà còn bị hóa thân thành Hạng Bạt, bình nguyên Trung Hoa vạn lý khô cằn, Hoàng Đế bị thương dân chúng khó

khăn, đành nhin đau cầm tù Thanh nhi vào một nơi thần bí, mà trước khi Thanh nhi bị cầm tù, đã hoá hình người cho bốn món nhạc khí, trong đó Ngọc Ngô Đồng Cầm thì ở bên trong Vu sơn.

*** dịch lời bình của báo: Đông Phương Gia Tử từ một vụ cướp mà thành danh, XX Lang cao ngạo nhìn các anh hùng. Ba vị cao thủ hùng dũng oai phong nổi bật, Bồng Lai Phá Toái huyết một tiếng làm động trời.

*** cổ cầm: cây đàn cầm cổ xưa

*** danh cầm: đàn cầm nổi tiếng

*** Ngọc Ngô Đồng Cầm: cây cầm làm bằng cây ngô đồng ngọc

*** phàm cầm: đàn cầm bình thường

*** Hạng Bạt: là quái vật bị nguyên rủa, theo truyền thuyết thì nơi nào nó xuất hiện, nơi đó sẽ bị đại hạn. Trái với nó là Âm Mai, quái vật liên quan đến lũ lụt.

*** Trong truyền thuyết, Hoàng Đế đánh Xi Vưu, Xi Vưu sai người làm mưa, làm lụt khiến dân khốn đốn, mà Hoàng Đế không thể đánh nổi. Ngọc Đế sai nữ Bạt xuống trợ giúp, Bạt xua đi mây mưa, nhờ đó quân của Hoàng Đế tiến công tiếp được. Sau đó, Bạt vì trợ Hoàng Đế mà nấn ná ở trần gian, lâu ngày không thể khống chế năng lực của mình được nữa, thế là nàng đi đến đâu, mây mưa bị xua đến đó. Không có mưa, đất đai bị hạn hán, nàng bị gọi thành Hạng Bạt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 30: LÂM TRUY

CHƯƠNG 30: LÂM TRUY

Vu sơn, Đường Hoa từng đi qua. Vu sơn và Thục Sơn cũng chẳng quá xa, trong lúc rảnh hẩn cũng đã từng đến đó đánh tiểu quái. Trong ba dãy mười hai ngọn của Vu sơn, thì có một ngọn là quái vật cấp 20, nếu đi vào nữa thì là 30, 40. Mà ngọn Thần Nữ ở chính giữa nhất và sáu ngọn chung

quanh nó thì hắn chỉ dám nhìn từ xa, không dám đi tới. Địa phương này đã quá hết sức hung mãnh, trừ hai ngọn ở ngoài cùng, còn lại đều là tinh anh lấy tên là XX, đều có công kích mang kèm thuộc tính, một đối một thì khá là khó chơi. Càng đáng sợ là ở địa phương này còn có người trúc, có thể điều khiển kiếm trúc tiến hành truy đuổi chiến cùng người chơi. Ngoài ra còn có các loại cấm chế, bẫy pháp thuật, mỗi ngọn còn có dấu điểm kiểm trận ngũ hành.

"Ta thấy người nên bỏ cuộc đi, nơi đó ta đã từng đi qua, căn bản không phải là nơi mà người chơi hiện giờ có thể đi được."

"À..." Nhược Hãn có vẻ rất là thất vọng.

Đường Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: "Thật ra nếu như ta là người, thì sẽ bắt tay từ lịch sử cổ đại của Trung Quốc, xem coi có danh cầm nào không đem ra xài đỡ đã."

"Chẳng hạn như là?"

"Chẳng hạn như là tứ đại danh cầm của Trung Quốc, "Hào Chung" của Tề Hoàn công, "Nhiều Lương" của Sở Trang công, "Lục Khi" của Tư Mã Tương Như và "Tiêu Vĩ cầm" của Thái Ung."

"Người... Sao người biết nhiều vậy?"

"... Nhà ta trước kia cũng có chơi nhạc, hơn nữa dùng nhạc khí cũng khá cổ." Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi, hắn biết nhiều như vậy là do hồi đó có theo đuổi một nữ sinh. Nữ sinh này là giáo viên âm nhạc tiểu học, nhưng cũng có nghiên cứu khá đối với nhạc khí cổ đại. Sau khi hắn hỏi thăm được một chút, đã ôm sách học tới mấy ngày. Sau đó dưới sự trợ giúp của tên Tôn Minh và cái xe đạp, hắn nắm lấy cơ hội được nàng giúp đưa tới bệnh viện, sau đó... Sau đó... Sau đó hắn phát hiện nữ sinh này vậy mà đã là đàn bà rồi, đứa nhỏ của người ta đã vào mẫu giáo luôn rồi ấy chứ. Thế nên sau khi trở về, Đường Hoa bực thẳng cung cấp thông tin giả là Tôn Minh một trận tơ bời. Tôn Minh cũng thật là oan, hắn rõ ràng nhờ đứa cháu nhỏ của mình đi hỏi thăm mà, nào biết được thằng bé lại nói dối. Cuối cùng Tôn Minh đành cắt xén tiền mừng tuổi năm đó của thằng bé đi bày rượu thỉnh tội với Đường Hoa, việc này mới coi như kết thúc dở dang. "Hiện giờ có phải chúng ta nên bàn về vấn đề thù lao hay không?"

Nhược Hãn cười cười xuất ra một cái ấm nước phương Tây nói: "Pháp bảo "Ấm nước?"! Người có muốn cược một lần hay không?"

Mẹ kiếp! Đường Hoa trông thấy thuộc tính giữa bảng giao dịch, mới biết được quy tắc này nó đáng ghét bao nhiêu. Chỉ có rút linh lực vào thì mới có thể thấy được đầy đủ phần giới thiệu công năng của pháp bảo, nhưng mà bởi vì như vậy, pháp bảo sẽ bị buộc định với người, trừ phi là tìm được loại đạo cụ hi hữu nào đó, mới có khả năng giải trừ buộc định đang mà cầm đi tiêu thụ.

Trò may rủi a, ai cũng chẳng mong mang cái thứ rác rưởi trên thân chạy lảng quăng, tuy rằng có thể bán cho cửa hàng của hệ thống, nhưng vấn đề là người không tiếc sao? Nhưng mà vạn nhất là pháp bảo cực phẩm thì sao đây? Thà giết lầm, còn hơn bỏ sót! Đường Hoa nghiêng rằng chọn xác nhận giao dịch.

Hấp Ma Hồ: nghe đồn là ấm nước năm đó Muhammad dùng để uống nước. Có thể hấp thu thương tổn từ công kích của địch nhân chuyển hoá thành pháp lực của mình. Trước mắt đẳng cấp 1, hấp thu 1% thương tổn chuyển hoá thành pháp lực, thăng cấp tiếp theo cần linh lực 100.000.

Muhammad? Chẳng phải là thánh Alah đấy sao? Lẽ nào gần đây Ngọc đế đang bị xâm lược?

Nhìn lại pháp bảo này... Có hơi vô bổ. Rất nhiều trang bị đều có công năng hấp thu thương tổn, chẳng hạn như người khác đánh người 1000 máu, 1% thì là 10 máu, tức là gia tăng 10 pháp lực của mình. Bất quá Đường Hoa nhìn lại ba ô trang bị pháp bảo còn đang trống không của mình, thầm than một tiếng: có chút ít còn hơn không có. Với lại giờ này có trả lại cho người ta cũng không được nữa rồi.

"Người sẽ không quyt nợ đó chứ?" Nhược Hãn dè dặt hỏi, từ sắc mặt Đường Hoa có thể nhìn thấy hẳn có vẻ không hài lòng với pháp bảo này cho lắm.

"Không đâu, đi thôi, chúng ta về Hàm Đan lấy phần thưởng của nhiệm vụ trước, sau đó đi thủ đô Lâm Truy của nước Tề ở phía Bắc Sơn Đông. Nhân tiện hỏi một tiếng, tốc độ ngự kiếm của người là bao nhiêu?"

"160. Người thì sao?"

"...200." Đường Hoa lên phi kiếm rồi quay đầu lại nói: "Ta không quen bay tốc độ cao, chúng ta cứ duy trì 120 là được rồi."

* * * * *

Phần thưởng ở Hàm Đan không tốt lắm, dù sao thì cũng là phá vây chứ không phải là trứ thủ. Thứ Đường Hoa rút được là một đôi hộ thân phù thêm tổng cộng 5 thuộc tính ngũ hành, bất quá hẳn cũng đã hỏi thăm được tin tức là hai tháng sau, quân Tần lại tiến công Hàm Đan lần nữa.

Đường Hoa cùng Nhượng Hãn không có nói chuyện gì với nhau, thế giới quan cùng tư tưởng quan của hai người hoàn toàn là hai phạm vi khác nhau. Theo cái nhìn của Nhượng Hãn, Đường Hoa là một loại tiểu thị dân có chút ưu điểm nhất định, nàng thì xuất thân gia tộc, có bằng cấp cao trình độ cao, tuy cũng không cảm thấy tiểu thị dân có chỗ nào đáng ghét, nhưng cũng không sẵn lòng quá thân cận với tiểu thị dân.

Đường Hoa thì cảm thấy Nhượng Hãn thuộc về loại nữ nhân rất khó hầu hạ, cũng không có đề tài chung nào để mà nói cả. Chẳng hạn như Đường Hoa vì xua đi sự nhàm chán nên tán gẫu về âm nhạc, Nhượng Hãn thì thích mấy cái buổi diễn giọng nam cao nào đó, nhưng trong mắt hẳn thì không đáng một xu. Không dễ nghe a... Đường Hoa thừa nhận rằng mình không biết thưởng thức âm nhạc, hẳn cũng không biết mấy cái trò thi xem ai có thể kêu to hơn thì có cái gì đáng giá mà vỗ tay. Hẳn cho rằng âm nhạc thì đầu tiên là phải dễ nghe, tiếp theo vẫn là phải dễ nghe.

Tiếp theo là cái nhìn về tiền bạc của hai người cũng bất đồng, chẳng hạn như Nhượng Hãn vì muốn tránh cho lúng túng nên tán gẫu về "tình yêu", nàng kiên trì cho rằng có tiền hay không cũng không có quan trọng, chỉ cần hai người có cảm tình tốt, thì uống nước cũng có thể no bụng. Nhưng Đường Hoa kiên quyết cho rằng, có tiền hay không là rất trọng yếu, không có tiền mua phòng ở không nổi, không có tiền người sẽ ít đi thời gian ở cùng người nhà, không có tiền thì mang thai cũng không ăn uống đầy đủ được, không có tiền thì kết tinh tình yêu của người chỉ có thể uống sữa Tam Lộc, không có tiền thì người không có thời gian nghỉ phép cùng người nhà...

Khó khăn lắm mới tới được Lâm Truy, hai người đều đồng thời thở ra một hơi, cả ngày này bay thật là khó chịu...

Lâm Truy là thủ đô của nước Tề, so với Hàm Đan chật ních, thì nơi đây có phần rất thưa thớt người chơi, bởi vì cho dù là ở trong mấy môn phái Sơn Đông thì người chơi cũng phần nhiều là đi phủ Tế Nam. Lại thêm là người chơi cấp 20 tuy rằng không ít, nhưng tuyệt cũng không nhiều, cho nên ở đây quanh quẽ tí cũng là phải. Chờ đến sau này các bang hội được thành lập, thì tòa thành thị trung đẳng như Lâm Truy này chắc chắn cũng sẽ bị nhét vào trong phạm vi thể lực của bang hội nào đó.

* * * * *

"Bắt đầu ra sao đây?"

Đường Hoa không lý tới nàng, thuận tay tóm lấy một NPC bán bánh nướng hỏi: "Xin hỏi người có nghe nói tới Hào Chung không?"

"Không có!"

"Vậy người có biết được mộ địa của Tề Hoàn công ở đâu không?"

"Không biết!"

"Vậy người biết cái gì?" Đường Hoa thật bất đắc dĩ.

"Một cái bánh nướng 50 đồng."

"... Cho hai cái. Ai kia... có ăn không?"

* * * * *

Nhược Hãn nhìn thoáng qua Đường Hoa: "Người định hỏi NPC trong toàn thành một lượt phải không?"

"Tạm thời là dự tính như vậy." Đường Hoa lập tức nói tiếp: "Đừng nhản mặt, vụ này ta đã nhận rồi, cho dù ra sao ta cũng sẽ không buông bỏ nỗ lực đâu."

Nhược Hãn xuôi tay: "Vậy người cứ tiếp đi."

* * * * *

"Gia Tử!" Một cụm ánh sáng màu lục rơi xuống trước mặt Đường Hoa, một nam tử trong mắt loé lên ánh sao lấp lánh.

Đường Hoa rùng mình một cái, người tới chính là cao thủ Bồng Lai, Phá Toái. Ở chung ba ngày kia có nghe nói tên này có khuynh hướng về phương diện này đâu... Không đúng, còn chảy nước miếng nữa. Đường Hoa

chăm chú phân tích lấy mục tiêu nhìn trong ánh mắt của Phá Toái, há! Hoá ra là dòm Nhược Hãn bên người mình. Cũng phải nói, cách ăn mặc của Nhược Hãn hiện giờ thật đúng là tràn đầy sức hấp dẫn. Một thân y phục màu lục nhạt, lại tăng thêm một cái khăn tơ che mặt nửa trong suốt, còn có tư thái và khuôn mặt vốn bất tục của nàng... Hết thấy những thứ này đều ngập tràn sức sát thương của sự thuần khiết, thần bí, như xa như gần...

*** Hào Chung: hào = kêu to, rống; chung = cái chuông

*** Nhiều Lương: nhiều = quanh quẩn, uốn lượn; lương = xà nhà

*** Lục Khi: lục = màu xanh lá; khi = lựa hoa

*** Tiêu Vĩ: tiêu = cháy xém; vĩ = đuôi

*** Hấp Ma Hồ: hấp = hút, thu; ma = ma quỷ; hồ = cái ấm. Ghi chú: chữ "ma" này tác giả ghi rõ ràng là "ma quỷ" chứ không phải là "ma lực". Và nó không sai đâu. Lý do? Hạ hồi phân giải.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 31: NHẢM ĐỈNH THÁI SƠN

CHƯƠNG 31: NHẢM ĐỈNH THÁI SƠN

"Ây!" Đường Hoa đập bả vai Phá Toái một cái hỏi: "Người sao lại đến đây vậy?"

Phá Toái hết hồn giật bắn lên, nhưng ngay lập tức thân thiết choàng qua vai Đường Hoa kéo đến một bên hỏi: "Vị kia là em dâu ta à?"

"Không phải."

"Có ý đồ gì không?"

"... Mẹ ta nói, nữ nhân quá xinh đẹp thì không đáng tin." Đường Hoa trợn mắt nói với Phá Toái. Nói thật ra thì hẳn nhìn Nhược Hãn cũng cảm thấy rất có sức quyến rũ, bất quá cũng chỉ vậy mà thôi... Mà hồi Bồng Lai từng tiếp xúc qua, thấy Phá Toái cũng coi như thuộc loại nam nhân bình thường mà, sao giờ chỉ trong giây lát đã biến thành dạng mê gái như vậy.

"Người biết nàng là ai không?" Phá Toái úp úp mở mở hỏi.

"..."

"Nàng là Nhược Hãn a."

Đường Hoa kinh hãi cực kỳ: "Oa, có phải là ca sỹ Nhược Hãn kia không?"

"Không phải... Là mình tinh Nhược Hãn cơ mà. Nhãi con người chắc chắn chẳng biết gì cả, cô nàng Nhược Hãn này khủng lắm, mười tuổi đã tự mình soạn nhạc, mười lăm tuổi thì nhận lời mời đi du học Italia để học ca kịch, mười tám tuổi đi vào lĩnh vực giải trí, hơn nữa đã thành danh chỉ trong một ca khúc."

Đường Hoa dè dặt hỏi: "Người thích?"

"Sao lại nói là "thích" chứ? Là "hơi hơi thích"."

Đường Hoa nhỏ giọng nói: "Vậy à... Ày, người có muốn có một cơ hội một mình tiếp xúc gần gũi với nàng hay không?"

"Có á?" Trong mắt Phá Toái lần nữa chớp lên ánh sao lấp loé, trong phút chốc này hẳn cảm giác được sự vĩ đại của Đường Hoa, cảm thấy Đường Hoa là người nghĩa khí bậc nào, cảm thấy năm nghìn năm qua Trung Hoa thật chỉ xuất ra được mỗi một người tốt đến cỡ như Đường Hoa này vậy thôi...

Đường Hoa: "Nói thật với người, ta là lính đánh thuê của nàng, cầm tiền của nàng mà làm việc. Hay là ta đưa nàng cho người?"

"Đưa? Không được. Ta phải trả thù lao."

"Bạn bè mà nói tiền thì xa lạ." Tiền này nhất quyết không thể nhận, cho dù Phá Toái hảo ý đưa cho, mình cũng ngượng lầy lắm.

"Cũng đúng!" Phá Toái ngẫm ngẫm, rồi lấy ra một món đồ từ túi Càn Khôn nói: "Thứ này ta không xài đến, vốn định cầm đi đấu giá, người cầm đi, coi như ta nợ người một nhân tình vậy."

"Mảnh trúc?" Đường Hoa nhìn giới thiệu mà sững người, Phá Toái người thiệt là bạn tốt á, lấy cái mảnh trúc ra để đẩy ta đi. Chẳng qua nhìn thấy dấu chấm hỏi ở đằng sau lưng mảnh trúc, Đường Hoa lại cảm thấy hy sinh Nhược Hãn đi cũng được, thực ra thì... cho dù không có, Đường Hoa cũng rất sẵn lòng hy sinh nàng.

"Nhược Hãn, chuyện là như vậy, tên kia là bạn của ta, cao thủ đứng hàng thứ tư trong bảng một trăm, Bồng Lai Phá Toái. Hãn không chỉ sẵn lòng làm tiếp nhiệm vụ của ta, mà còn có chút nghiên cứu về âm nhạc nữa, nghe nói đã từng đi du học Italia học ca kịch nữa cơ... Người xem như vậy các người có phải có chút tiếng nói chung hay không?"

Nhược Hãn mặt lạnh như băng hỏi: "Bao nhiêu tiền mà đem ta bán đi rồi?"

"Ta thề, nếu như ta thu tiền của bạn, thì sẽ bị giết đến quay lại tân thủ thôn."

"Ừm... vậy cũng được, nhưng người tạm thời không được rời đi Sơn Đông, nếu như có gì cần người hỗ trợ thì người nhất định phải qua."

"Được được..." Đường Hoa vẫy tay một cái: "Phá Toái, qua, giới thiệu một người bạn cho người làm quen, sẵn tiện hỗ trợ làm nhiệm vụ luôn."

Phá Toái tới trước mặt hai người, xong vỗ vỗ ngực nói: "Bạn của Gia Tử tức là bạn của ta, nêu pờ rộp lắm. Còn chưa thỉnh giáo tên của..."

"Nhược Hãn." Nhược Hãn rất có lễ độ.

"Cái tên này nghe quen quen a... Gia Tử, người nói có phải không?"

"Có à?" Đường Hoa lắc đầu: "Ta không có ấn tượng nào cả."

* * * * *

Mảnh trúc? Thiên Thư Tàn Hiệt: bảo vật của Hồ Trung Tiên, có ghi lại các loại tiên thuật cao thâm, kỳ môn dị trận. Đường Hoa trang bị mảnh này vào ô trang bị pháp bảo xong, sau đó gọi bảng kỹ năng ra nhìn sơ, chỉ thấy có thêm một công năng: hộ giá, có thể bắt giữ quái vật có đẳng cấp bằng hoặc thấp hơn bản thân làm hộ giá. Chợt ngón tay vào, xuất hiện một cái bảng ngũ hành, trung gian lại có thêm sét cùng gió, trong bảy thứ thì chỉ có vị trí sét là sáng, sáu vị trí khác đều là màu xám.

Đường Hoa bay đến vùng hoang dã, sau một trận lăn qua lộn lại thì rốt cục cũng tìm hiểu xong. Trước mắt, hãn chỉ có thể bắt giữ quái thuộc tính sét. Loại quái hãn bắt là Lôi Điều, loại quái pháp thuật. Thả Lôi Điều vào vị trí sét hộ giá xong, liền có thể trông thấy số liệu cùng pháp thuật kèm theo của Lôi Điều: Lôi Chú, ngoài ra còn có thể đặt trạng thái cho nó: triệu hoán, thu hồi, phòng ngự, bị động, chủ động.

Phòng ngự tức là chỉ tập trung ngăn cản pháp thuật cùng công kích vật lý mà Đường Hoa bị gặp. Bị động tức là sau khi Đường Hoa bị trúng công kích xong, nó sẽ tiến hành phản kích. Chủ động là cho dù Đường Hoa bất động, mà nó phát hiện được mục tiêu, thì vẫn sẽ tiến hành công kích trong phạm vi nhất định. Nhưng mấy con này mà chết thì sẽ là chết thật, sẽ không có biện pháp hồi sinh đâu.

Hàng ngon, Đường Hoa khen một tiếng, chỉ là không biết loại này tới cùng là có mấy miếng, nếu như đều là "mảnh trúc?" thì mình còn lưu ý được, chứ mà người ta lấy tên là "mảnh sứ?", "trang giấy?", "mảnh đá?", "miếng ngói?" hay là "danh thiếp?", thì mình mần sao đây?

* * * * *

Giờ đi đâu đây? Chẳng thể phủ nhận rằng Đường Hoa vẫn là một người khá uy tín. Hắn không định rời Sơn Đông, cầm đồ bỏ chạy, vì như vậy thì làm người thật không phúc hậu chút nào.

"Đường Hoa, Nhất Kiếm tìm người." Tôn Minh phát cho Đường Hoa một tin nhắn.

"À, chuyển tiếp đi."

Nhất Kiếm là một người sáng khoái, cũng có thể là do phí tin nhắn quá mắc, vài ba dòng là đã thuyết minh xong sự tình. Nhất Kiếm bang sau khi sáng lập xong thì tới giờ vẫn chưa có nơi trú quân, Nhất Kiếm sau khi thu thập tình báo xong thì quyết định đánh nơi đứng đầu Ngũ Nhạc - đỉnh Thái Sơn. Nhiệm vụ dựng nơi trú quân là: đánh chết BOSS cấp 40 Ngọc Giao Long ở ao Vương Mẫu, đánh chết BOSS cấp 41 Tà Phật ở chùa Ngọc Tuyền, đánh chết BOSS cấp 42 Cửu Vĩ Thần Hồ ở ngọn Đại Thiên Chúc, đánh chết BOSS cấp 49 Ngọc Tiêu nương nương ở cung Đẩu Mẫu.

Nhất Kiếm đã tập kết hơn ba ngàn người, tiếp đó bắt đầu thông báo tuyển dụng cao thủ đứng thứ hạng cao trên bảng xếp hạng đến trợ trận, cứ 5 kim một tên. Bất quá dựa theo yêu cầu, mấy cao thủ trợ trận này nhất định phải nhập bang trước, nếu không thì sẽ không thể qua được cấm chế trên Thái Sơn, xong việc thì có thể rời bang, Nhất Kiếm tuyệt đối sẽ không thông qua hệ thống làm khó mọi người.

Theo như Song Sư Hạo Nhiên nói: lần này Nhất Kiếm tính toán quá tốt. Cho dù không chiếm được đỉnh Thái Sơn, thì thế nào cũng sẽ có một ít cao thủ chịu lưu lại bang. Còn về nguồn tiền của Nhất Kiếm thì không có vấn đề, thành viên công hội mỗi người gom góp 10 bạc, vạn người thì có ngàn kim, huống hồ chi nòng cốt của công hội Nhất Kiếm có gần ngàn người, mấy người này rất là hiểu rõ chính sách tán tiền tập dụng, cho nên lượng tài chính mà Nhất Kiếm nắm giữ trong tay không phải là con số nhỏ.

"Một ngày sau, tập hợp nơi trấn nhỏ dưới chân núi Thái Sơn."

* * * * *

Trấn XX đã chật ních, Đường Hoa vừa đến gần trấn nhỏ liền có người đi ra nghênh đón ngay. Hỏi tên họ xong, một tên người chơi ăn mặc theo kiểu thư sinh từ dưới đất bay lên nghênh đón.

"Đông Phương Gia Tử, cửu ngưỡng đại danh, ta tên là Thư Sinh, còn xin chỉ giáo nhiều hơn." Thư Sinh là một người rất trầm ổn, từ trước đến giờ đối nhân xử thế đều đúng mực, hơn nữa lại túc trí đa mưu, như người trong hội nói, Thư Sinh có thể nói là trái tim của công hội Nhất Kiếm. Nếu như nói Nhất Kiếm Cầu Bại là chủ tướng, vậy Thư Sinh chính là đệ nhất tham mưu của hắn.

Đường Hoa không nói nhảm với Thư Sinh, đưa tay lên kêu: "Lôi Bích!" Sau đó quay đầu bỏ chạy. Quả nhiên một thanh kiếm đen xuyên phá Lôi Bích, rồi quay lại trên thân chủ nhân, kia không phải là Sát Phá Lang thì là ai?

"Tam Muội Chân Hoả!"

"Đậu má!" Sát Phá Lang ói ra búng máu, đã qua đi nửa tháng rồi, mà thằng nhãi này sao cứ một chút tiến bộ cũng không có, đưa tay ra là cứ hai chiêu ấy. Nhưng mà nói thật thì hai chiêu này khá là hữu hiệu, tuy rằng đẳng cấp phòng ngự của Sát Phá Lang đã tăng lên, nhưng Đường Hoa cũng không có thua.

"Anh hai, anh không chán à!" Đường Hoa than thở.

*** lôi điếu: lôi = sét; điếu = con chim

*** Cửu Vĩ Thần Hồ: cửu = chín; vĩ = đuôi; hồ = con cáo

*** tán tiền tập dụng: bình thường thì phân tán tiền cho mọi người đầu tư, khi có việc cần thì tất cả gom góp lại.

*** cữu ngưỡng: cữu = đã lâu, lâu dài; ngưỡng = ngưỡng mộ

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 32: GIẾT ÔNG CHỦ TRƯỚC RỒI MỚI KHỞI CÔNG

CHƯƠNG 32: GIẾT ÔNG CHỦ TRƯỚC RỒI MỚI KHỞI CÔNG

"Chán ngấy!" Sát Phá Lang rất buồn bực, mình tất nhiên là biết sẽ tạo thành cục diện như vậy mà, cho nên mới tính đánh lén trước một cái, ai ngờ thằng nhãi này còn ranh hơn cả cáo, dưới tình huống chưa nhìn thấy mình mà đã đánh ra một cái Lôi Bích rồi. Hẳn nào có biết Tôn Minh đã bẩm thông tin cho Đường Hoa: chuột cống chuột cống, ta là chuột nhắt ta là chuột nhắt, mèo đen đang ở phụ cận, mèo đen đang ở phụ cận.

Giờ phút này hai người đều thật là oán trách Nhất Kiếm Cầu Bại, dù gì người cũng là chủ nhân, lẽ ra là phải đi ra khuyên can mới đúng chỗ, cứ để bọn ta đuổi bắt như vậy, trừ phi một thằng bị chết đói, nếu không là không dừng nổi đâu. Xét theo nguyện vọng này, hai người rất ăn ý cứ vòng vòng quay chung quanh trấn XX một chạy một đuổi.

"Dừng tay!" Nhất Kiếm Cầu Bại rút cục thông dong đến trễ, hơn nữa rất phong cách ném ra một cái pháp bảo, nháy mắt dời hình đổi vị xuất hiện ở trung ương của hai người ôm quyền: "Hai vị..."

"Cẩn thận!" Đường Hoa cùng Sát Phá Lang hoảng sợ kêu lên.

"Cái gì?" Nhất Kiếm Cầu Bại một thoáng ngây người, xong kinh hãi cực kỳ, lòng bàn chân xuất hiện một mảng sóng nhiệt hóa thành biển lửa bao bọc lấy hắn. Không như tục ngữ người ta nói: người trong cuộc thì thanh, kẻ bàng quan chẳng tỉnh. Không phải là Sát Phá Lang thì không hiểu Tam Muội Chân Hỏa của Đường Hoa uy mãnh ra sao. Người ta nhìn thì chỉ là một mảng lửa có uy thế, nhưng Sát Phá Lang thì biết, lửa này chính là Tam Muội Chân Hỏa. Sách cổ có nói: Tam Muội Chân Hỏa là lửa trong gỗ

+ lửa trong đá + lửa trong không khí. Sát Phá Lang gặp nó còn phải tiên kiểm hộ thân mới có thể cam đoan mình không chết, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà hắn mãi cũng không bém Đường Hoa được. Nếu không thì người vừa bay, kiểm vừa xuất, Đường Hoa địch nổi mới lạ.

Đương kim có thể sống sót từ trong Tam Muội Chân Hỏa có tác dụng của Lượng Thiên Xích chỉ có hai người: một là Sát Phá Lang, kẻ còn lại là kẻ có thuộc tính lửa 30, có được trang bị phòng lửa cao cấp - Tam Thương Vô Cực.

Sát Phá Lang còn ôm một niềm hy vọng, Nhất Kiếm Cầu Bại có được cái pháp bảo dịch chuyển tức thời kha khá biến thái.

Biến lửa biến mất, Đường Hoa che miệng nhìn Sát Phá Lang, hắn biết rõ Nhất Kiếm Cầu Bại đã đi thăm điện Diêm vương rồi, bởi vì điểm công đức của hắn lại bị trừ mất 5 điểm nữa. Hiện giờ hắn chỉ còn có 50 công đức, mà vốn có 100 công đức là làm nhiệm vụ sư môn xuống núi trợ giúp dân chúng trừ hại mới có được đó.

Rốt cục công đức là cái gì nữa?

Đường Hoa một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, hắn đã cảm thấy sát khí đến từ tứ phía, mình thế mà đã P ông chủ tương lai rồi.

Sát Phá Lang tay bóp cái trán than khổ, cái này hắn là sẽ không tính lên trên đầu của mình đâu nhỉ. Nhưng mà theo cái ánh mắt vô lương mà Đường Hoa đang nhìn mình, thì xác suất bị liên lụy là khá cao.

"Hiếu lắm, hiếu lắm! Đều là hiếu lắm, mọi người tản đi!" Mắt thấy sự kiện vừa nãy Thư Sinh phất tay tản lũ bang chúng đi, bay qua chỗ hai người khen: "Thân thủ thật tốt, hai vị đều có thân thủ tốt. Bất quá... Ta thấy hai vị có lẽ sẽ không muốn phát sinh thêm bi kịch như thế nữa chứ?"

"Sẽ không, sẽ không!" Đường Hoa cùng Sát Phá Lang đồng thời lắc đầu, các người có ba ngàn người, hai người chúng ta có liên thủ cũng không đủ cho các người nhắm rượu. Lại nói, chuyện tồi tệ này quả thật là do mình gây nên, tỏ thái độ áy náy chút cũng là chuyện thường tình con người thôi mà, càng huống chi người ta tản trước rồi mới hỏi, người không biết xấu hổ mà đi nói "hên xui" sao? Đương nhiên cái này cũng không trở ngại cho việc

bọn họ phỉ báng trong lòng: Ra về lắm phải không? Còn dịch chuyển tức thời cái gì chứ, giờ thì dịch chuyển tức thời đến chỗ Diêm vương rồi đó.

"Vậy thì tốt rồi. Hai vị đều là khách nhân, cho dù có ân oán gì thì cũng mong xem lại mặt mũi của Nhất Kiếm mà tạm thời gác xuống. Chuyện xong, hai vị nếu như có thể hóa can qua thành ngọc bạch thì tự nhiên là tốt nhất, còn không cứ người chết ta sống thì bọn ta cũng chỉ có thể khuyên được gì thì khuyên thôi."

"Phải đó phải đó!" Sát Phá Lang nhìn thoáng qua Đường Hoa: tên nhãi nhép, có cừu không báo không phải là quân tử.

Đường Hoa kên lại: Giết ta được thì người mới tính là đại trượng phu.

* * * * *

Một giờ đồng hồ sau, Nhất Kiếm Cầu Bại từ điện Diêm vương trở lại bộ chỉ huy lâm thời. Ít nhất theo mặt ngoài mà nhìn thì nhìn hắn một chút cũng chẳng để trong lòng, khách khí nói với đương sự hai người: "Hôm nay mới biết thiên ngoại hữu thiên, hai vị không cần đặt ở trong lòng, có thể kiến thức được bản lĩnh của hai vị chính là vinh hạnh của Cầu Bại ta."

Sau đó thì Đường Hoa vào bang hội, hắn bị phân công đến Chiến Thần đường, nhìn sơ tên thành viên trong phân đường, trăm tên cao thủ trong bảng thì có bốn phần đều ở trong này. Đường chủ chính là Thư Sinh.

Kênh trò chuyện của phân đường thì có thể tùy tiện tán gẫu, nhưng kênh đại sảnh bang hội thì nhất định phải có quyền hạn mới được. Như bang chủ, phó bang chủ, trưởng lão, mười đường chủ phân đường mới có thể tự do nói chuyện. Nghe nói chỉ riêng cái hệ thống nói chuyện phiếm này, bang hội Nhất Kiếm đã phải tiêu phí gần trăm kim.

Tuy rằng đều là nhân vật trên bảng, nhưng Đường Hoa nhìn qua nhìn lại, thật không thấy ai quen cả. Hơn nữa mọi người đều là bèo nước gặp nhau, không nhất thiết phải khách sáo làm gì. Có lẽ tư tưởng của cao thủ đều như nhau, thành ra phân đường này người nói chuyện rất ít.

Chẳng bao lâu, Nhất Kiếm Cầu Bại và Thư Sinh cùng vào kênh Chiến Thần đường. Nhất Kiếm Cầu Bại đầu tiên nói: "Trước tiên xin cảm tạ các vị bằng hữu đã có thể rút ra thời gian bận rộn của mình đến giúp bang Nhất

Kiểm chúng ta. Lời nói vô nghĩa ta cũng không nói nhiều, sau đây xin mời Thư Sinh giới thiệu qua tình huống của Thái Sơn."

"Căn cứ kết quả trình sát, Ngọc Giao Long là BOSS thuộc tính nước, hơn nữa lại nhiều năm ẩn núp trong ao Vương Mẫu, trừ những người ở bên ngoài lược trận, không biết mọi người có ai có biện pháp có thể tác chiến trong nước không? Nếu có thể thì xin bật đèn đỏ lên, chúng ta sẽ xếp thành một tổ riêng... Tà Phật có được thuộc tính Phật pháp rất đặc thù, tên này chỉ có thể gặm dần thôi, còn việc nhiều bằng hữu hỏi vấn đề khả năng rút Phật kiếm... chỉ có thể tham chiếu phương án phân phối ban đầu, rơi vào trong bọc của ai thì là của người đó, tuy nhiên bang hội cũng có kênh đấu giá, mọi người có thể lướt qua xem chút."

"Cửu Vĩ Thần Hồ là BOSS thuộc tính gió, có thể phân thân ra làm chín con hồ ly một đuôi. Điểm đầu tiên là phải khiến cho cả chín con hồ ly đều ở vào trạng thái chiến đấu, sau đó mới giết từng con. Còn con BOSS cuối cùng của chúng ta, Ngọc Tiêu nương nương cấp 49, thì nghe nói là thuộc tính sét."

"Tại sao lại là "nghe nói"?" Một tên cao thủ hỏi.

"Bởi vì binh khí mà Ngọc Tiêu nương nương sử dụng rất đặc biệt, là cây tiêu bằng ngọc, tấn công bằng sóng âm, một khi tiến vào phạm vi liên sẽ tụt máu dần dần, càng gần càng tụt khiếp hơn, cho nên tạm thời chưa có giao thủ qua với ả. Chẳng qua thông qua pháp nhãn có thể nhìn thấy, cây tiêu ngọc trong tay nàng có uy lực của Cửu Thiên Chi Lô, cho nên vẫn mong mọi người cẩn thận nhiều hơn, lúc đánh thì nên mang nhiều trang bị phòng sét."

Nhất Kiếm thấy mọi người đều không có vấn đề, chờ Thư Sinh nói xong thì bổ sung: "Trừ Bồng Lai Phá Toái vốn đáp ứng nhưng vì có việc gấp nên không đến, còn lại những người đồng ý hỗ trợ đều đã đến xấp xỉ rồi. Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, có thể bổ sung thêm dược phẩm, cũng có thể lên kênh đấu giá xem coi có thứ nào mình thích hay là phù hợp hay không, ba tiếng đồng hồ sau chúng ta xuất phát. Mọi người là khách nhân, có thể tự do lựa chọn tổ đội, bất quá cũng mong mọi người khi trợ trận thì hãy tận tâm, Cầu Bại sẽ cảm kích vô cùng."

* * * * *

Mở ra kênh đấu giá bang hội, Đường Hoa được một thẻ thứ tự: số 33. Ở đây bọn người chơi giao vật phẩm cho hệ thống, sau đó báo giá quy định xuất thụ lên, cuối cùng người trong toàn bang hội cùng nhau tranh giá. Kênh này cấm nói chuyện phiếm, nếu người gặp được vật phẩm người cần thì có thể nhấn đèn đỏ để tỏ vẻ tăng giá, hoặc là trực tiếp báo giá cho hệ thống. Khi tài chính trong tay người không thể mua sắm được nữa, hệ thống sẽ không cho người nhấn đèn hoặc báo giá. Vẫn còn một loại biện pháp, đó là người có thể xin với hệ thống để dùng vật phẩm trong tay trao đổi với vật đang được đấu giá, hệ thống sẽ chuyển ý cho chủ món đồ, nếu như người đó đồng ý, sẽ ngừng đấu giá lại, nhưng mỗi người mỗi ngày chỉ có một lần cơ hội xin dùng vật đổi vật.

*** Cửu Thiên Chi Lô: cửu thiên = chín tầng trời; chi lô = sấm sét

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 33: ĐẤU GIÁ PHONG BA

CHƯƠNG 33: ĐẤU GIÁ PHONG BA

"Mặc Kiểm tam giai, công kích XX, tốc độ XX,..."

"20 viên Thiên Nguyên Đan, mỗi 20 giây khôi phục 100 pháp lực."

Đường Hoa nhìn mà hứng khởi, ném toàn bộ những trang bị mà thời gian này đánh được cho hệ thống, nhìn sơ, mỗi người mỗi ngày chỉ có thể đấu giá của cải một lần, thuận tay liền quăng lên một cái nhẫn lam có cộng thêm uy lực công kích cho phi kiếm, sau đó hệ thống thông tri, vật phẩm của người xếp ở vị trí thứ 300, ước chừng hai giờ sau mới tiến hành đấu giá, vui lòng kiên nhẫn chờ đợi.

Muốn vùng vẫy thì phải nên trà trộn trong bang hội. Bang hội lớn thì rất nhiều chuyện đều tiện lợi, nhiều người đã không nói, nơi nơi đều là ngọa hổ tàng long, bất cần một cái lại có thể mò ra mấy thứ tốt tốt.

* * * * *

"Pháp bảo "Y phục rách nát?", giá quy định 3 kim, hiện giờ bắt đầu đấu giá, trong vòng một phút mà không có tranh giá thì tuyên bố lưu lại hoặc là thành giao, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 20Y, đấu giá bắt đầu."

Đường Hoa tin chắc hiện giờ cả vạn người trong bang hội đều đang cùng kêu lên: Đâu má. Cái chỗ thiếu đạo đức nhất của trò chơi chắc là chỗ này, tạo ra cái pháp bảo mà không cho người ta xem nội dung. Chẳng hạn như Phá Toái vậy, nếu như mở ra cây Lượng Thiên Xích, phỏng chừng có tâm tự giết chính hãn đó. Hàng nọ nếu xuất ra bán thì là giá trị liên thành, mà nện trên thân hãn chắc chẳng đáng một xu. Lại ví dụ như Đường Hoa mà mua y phục này, mở ra nhìn thoáng qua, ây da chính là y phục của hoà thượng: Nhất Khẩu Chung, chỉ hạn cho đệ tử phật môn trang bị, lúc đó biết tìm ai mà khóc lóc giờ.

Mọi người đang cùng nghiêng răng nghiêng lợi, sắp đến một phút rồi, rốt cục có một người bạn dũng cảm thêm tiền: 3,2.

Cái 3,2 này giống như là khơi dòng ra vậy, lập tức có người thêm đến 3,4. Sau đó lại là một người trực tiếp nâng đến 4 kim.

Đường Hoa lục lục túi mình, có 12 kim, nghiêng răng đập một cái, 5 kim. Hãn tính dùng phương thức đè áp thật mạnh tạo một cái áp lực tâm lý cho những người đang tranh giá.

6 kim, 7 kim, 8 kim.

Tới 8 kim xong, đại bộ phận người nhao nhao bại lui. Pháp bảo khó được, đây là chuyện thật mà mọi người đều biết, nhưng mở pháp bảo là mạo hiểm lớn thì cũng là chuyện thật mà mọi người cũng biết, còn pháp bảo mà nhiệm vụ môn phái thưởng cho, thì rác rưởi không nói, đã vậy còn không thể giao dịch được nữa. Chả ai biết người chủ đồ này đã cướp y phục từ trong tay ăn xin, hay là trúng xổ số hoàn thành nhiệm vụ ẩn mà được.

Đánh cược, là một loại tâm lý bình thường của con người, nhưng mấy người này giờ không phải là không muốn cược a, mà là không có tiền cược đó. Hơn nữa nhìn thấy cái điều bộ 8 kim này, có vẻ có xu thế phần mạo hiểm cao hơn là tiền lời.

Tiền ngần, Đường Hoa nhìn thoáng qua, là Thư Sinh phát đến: nếu tiền không đủ, nói với ta một tiếng.

Quản lý cấp cao trong bang hội có thể trông thấy được tin tức đấu giá, đây là vì tránh cho có người quấy rối, lúc đó có thể trực tiếp đuổi ra khỏi cuộc. Ngoài ra, tầng lớp quản lý cấp cao thì không được tham dự đấu giá, nhưng họ có thể treo giải. Chẳng hạn như Thư Sinh treo giải 5 kim thu pháp bảo, nếu như có người cảm thấy giá cả đó là thích hợp, thì có thể đưa pháp bảo trong tay ra là lấy được 5 kim.

Đường Hoa cười cười trả lời: "Ta từ từ nhìn đã."

"8,2 kim lần đầu..."

Tiền có rất nhiều tác dụng, ăn uống có lẽ là tiêu pha cơ bản nhất. Như học tập kỹ năng của môn phái và bế quan trong môn phái cũng phải thu nhất định phí dụng. Tiền còn có thể mua phòng ở, mua cửa hàng. Tiền còn có thể bảo lãnh cho người nếu như trừng phạt tử vong của người vượt qua 3 tiếng đồng hồ, tiền...

Nhất Kiếm Cầu Bại hỏi: "Tên Gia Tử kia đang tranh giá à?"

"Vâng." Thư Sinh nhìn thoáng qua kênh đấu giá, nói với Nhất Kiếm bên cạnh: "Hắn đã ra đến 9 kim, có lẽ không có vài người có tiền như thế đâu."

"Kêu người ra 10 kim." Nhất Kiếm Cầu Bại thản nhiên phân phó một câu xong lại bổ sung: "Người này có lẽ không thành cao thủ đơn đấu được, nhưng tuyệt đối có thể trở thành vương giả trong việc kéo bè kéo lũ đánh."

"Vâng." Thư Sinh cười cười, trước khi hắn nói chuyện đã nhắn tin: thêm đến 9,2. Đấu giá thì Nhất Kiếm Cầu Bại không quen, Thư Sinh cũng không chỉ ra chỗ sai, mà hắn không muốn theo đuổi chuyện vặt như vậy. Đấu giá, như người ta nói thì có hai loại thủ đoạn, loại đầu là phương pháp tăng giá đề bẹp như Đường Hoa vậy, còn loại hai là phương pháp đeo bám, mặc kệ người thêm bao nhiêu, ta cứ thêm một chút, chậm rãi bám theo người, cho tới khi lửa giận của người bốc lên đầu làm mất đi lý trí.

* * * * *

"9,6?" Đường Hoa đang giết quái thì cười lạnh, hỏi trong kênh đội ngũ: "Bang hội các người có người mà công hội cực kỳ tín nhiệm, nhưng lại không làm quan không?"

"Chi vậy?" Tôn Minh hỏi lại một tiếng rồi nói: "Vậy có tiểu Nạp, nàng là tổng giám tài vụ của bang hội. Vài ngày trước khi bang hội thành lập, cũng là nàng phụ trách kiểm kê và ghi chép tiền góp của mọi người. Nghe nói trong hiện thực có chứng chỉ kế toán viên quốc tế, bất quá bởi vì thăm mến Thư Sinh, cho nên mới gia nhập vào công hội Nhất Kiếm, đáng tiếc a... Ánh mắt Thư Sinh có vẻ cao lắm. Chắc... Kia là tiểu Nạp đó." Tôn Minh chắc lưỡi quẹo trái bay tới một rừng trúc, Đường Hoa liền trông thấy phía dưới có một nữ sinh đeo kính phẳng như mình đang đọc sách.

"Hạ xuống!" Đường Hoa kéo Tôn Minh rơi xuống rừng cây, sau đó lên đến phía sau tiểu Nạp.

"Người tính làm chi vậy?" Tôn Minh có chút buồn bực.

"Xử lý nàng, nhưng mà ta không dám dùng đại chiêu, ta phỏng chừng không miêu sát nàng được, người phối hợp một chút."

Tôn Minh lập tức lén lút nhìn trái nhìn phải xong nói: "Không có ai, có thể hạ thủ." Hắn không hỏi Đường Hoa muốn giết tiểu Nạp làm chi, dù sao thì hắn cũng biết là có nguyên nhân.

"Lên!" Một cái Hỏa Chú dâng lên từ lòng bàn chân tiểu Nạp, tiểu Nạp sững người, nhìn trái phải một cái xong, rất gà con mở trạng thái của mình ra xem. Chưa đợi nàng xem cho rõ ràng, một luồng phật quang lại đánh vào nàng. Lúc này nàng mới tỉnh ngộ ra, tay lục thuốc trong túi Càn Khôn, định vừa uống vừa bay, thì một cái Hỏa Chú và phật quang lại đánh ra từ trong rừng cây...

Trong ánh trắng, tiểu Nạp rốt cục nhìn thấy rõ người bên trong rừng cây...

"Không tốt, tiểu Nạp chết rồi." Thư Sinh vốn đang nghi hoặc vì sao đã kêu 10 kim lần thứ hai rồi mà tiểu Nạp còn chưa tăng giá, vội vàng phát tin ngăn qua dò hỏi, kết quả lại được báo: Đối phương đang ở trong khu vực đặc thù, không thể tiếp thu tin nhắn. Tiểu Nạp vốn không phải là người thích luyện cấp, thì có thể đi khu vực đặc thù nào chứ? Đáp án thiết hiển nhiên: Nàng hiện giờ đang ở điện Diêm vương.

* * * * *

"Ya!" Đường Hoa siết năm đấm, rốt cục bắt được pháp bảo rồi. Đồng thời trong lòng cười lạnh một câu, nhai nhép mà cũng đòi chơi trò bịp với ta.

"Ya!" Tôn Minh bắt chước Đường Hoa siết năm đấm.

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Người làm quái gì hừng phấn như vậy, ta nhớ người không có sở thích hành hạ phái nữ mà."

"Ha ha... Ta nói cho người a, không biết đứa SB nào xuất 10 kim mua cái pháp bảo rác rưởi của ta, ha ha... Ta khoái chết mất." Tôn Minh cười vài tiếng, lại thấy thằng bên cạnh không đáp lại, nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua, một giọt mồ hôi to như cái đầu chảy xuống: là sát khí. Đây là lần thứ hai Tôn Minh nhìn thấy luồng sát khí này, lần trước đó là khi mà hắn nhờ đứa cháu nhỏ một tuổi đi hỏi thăm thông tin của cô giáo âm nhạc...

Tôn Minh run lấy bấy hỏi: "Ta nói... Đứa kia... Hoa ca a, đứa SB mua pháp bảo kia... Không phải là... người đó chứ?"

"Thái Sơn áp đỉnh." Đường Hoa mãnh hổ vồ mồi nhấn Tôn Minh ngã vào rừng trúc, giương năm đấm lên đấm xuống: "Ta @#%... Đấm đầu tiên đấm người là bởi vì người có thứ tốt lại không chia xẻ cùng huynh đệ... Đấm thứ hai đấm người là bởi vì người khiến ta phải giết một người con gái vô tội... Đấm thứ ba đấm người là bởi vì người để cho hệ thống đánh thuế 1 kim... Đấm thứ tư đấm người là bởi vì người mắng ta SB... Đấm thứ năm đấm người là bởi vì người bây giờ rất đáng ăn đòn..."

*** Mặc Kiếm: kiếm có thân kiếm đen như mực

*** thành giao: giao dịch hoàn thành

*** Nhất Khẩu Chung: một cái chuông

*** SB = sừ bức = ngu như trâu bò

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 34: THIÊN TỐC TINH

CHƯƠNG 34: THIÊN TỐC TINH

"Nói! Thứ này làm sao mà có?"

Tôn Minh sụp mi cup mắt cung kính hồi đáp: "Báo cáo Hoa ca, chuyện là như vậy, tiểu đệ lúc đang ở tân thủ thôn, có một lão già túm lấy đệ nhất quyết bắt đệ thi chạy với lão. Năm mươi mét và một trăm mét, tiểu đệ đều thua. Lúc sau tiểu đệ liền yêu cầu chạy ma-ra-tông, kết quả suýt chút nữa lão ta bị mệt chết tươi, cuối cùng lão ta đành tặng thứ này cho tiểu đệ, nói là y phục lão mặc từ lúc nhỏ."

"Thượng Đế..." Đường Hoa choáng đầu, hần tính đòi lại chi phí đấu giá, nhưng coi bộ mất tiền là chắc rồi: "Thôi vậy, lần sau người phải mời, nhớ đấy." Tin tốt duy nhất đó là: Thịt vẫn rục ở trong nồi, chỉ là bị trừ tiền thuế.

""Vâng, Hoa ca." Lần nào mà chả phải là mình mời khách chứ?"

"Oa..." Đường Hoa nhảy dựng lên, vội vàng quỳnh tay quỳnh chân triển lãm thuộc tính của bộ y phục rách rưới lên.

"... Ta x người thẳng ranh con." Tôn Minh từ cội lòng phát lên tiếng rống giận, Kỳ Môn Phi Giáp: Một trong những pháp bảo tùy thân của Thiên Tốc Tinh, một trong thất thập nhị Thiên Cương Tinh. Cấp đầu: Tốc độ phi hành tăng thêm 20%.

Đường Hoa vê vê cái cằm trụi nói sâu xa: "Thiên Cương Thiên Tốc Tinh, là đầu mục xếp hạng thứ hai mươi của Thủy Bạc Lương Sơn, được xưng là Thần Hành Thái Bảo Đái Tông. Tiểu Tôn a, người hay thật a, cả Đái Tông vậy mà cũng chạy không lại người..."

"Thái Sơn áp đỉnh... Trả pháp bảo cho ta, người trả cho ta... Ô ô... Ta đưa người 10 kim, không, 20 kim 30 kim... A! Cứu mạng a, bố người ta, cướp cướp..."

Đường Hoa nằm úp sấp trên mặt đất: "Răng cứng, khẩu vị cũng tốt... Người có thể dùng đánh vào môn được không, đó là nơi chuyên dùng của nữ giới mà... Tiểu Tôn a, tục ngữ có nói cái gì đến sẽ đến, chớ có cưỡng cầu..."

"Người còn nói... Ta đánh ta đánh..."

Đường Hoa cùng Tôn Minh ngó qua là biết, hàng này đích thực là pháp bảo vĩnh cửu. Gia tốc, chạy nhanh hơn, bay xa hơn. Thứ này mà mở ra

thuộc tính đem lên đấu giá, Nhất Kiếm Cầu Bại không phải là không có khả năng đem bán Thư Sinh đi làm tiền tiêu.

* * * * *

"Giao hữu sơ suất, giao hữu sơ suất." Tôn Minh hai mắt không còn sức sống, hồn thăng ngoài chín tầng mây: Từng có một XX ở ngay trước mắt ta mà ta không biết quý trọng...

* * * * *

"Tiểu Nạp, người có nhìn rõ người đánh lén người không?" Nhất Kiếm Cầu Bại hỏi, tuy hãn và Thư Sinh đều đã biết được đáp án, nhưng có chứng cứ và không có chứng cứ là hai chuyện khác nhau. Loại chuyện này nếu mà xử lý tốt, thì rất khả năng sẽ khiến mình chiếm tiên cơ thật lớn.

"Có!"

"Là ai?" Thư Sinh hơi có chút khẩn trương, nhưng ngàn vạn đừng là Sát Phá Lang, thằng này đối với việc giết người căn bản là không có bất luận tâm trạng áy náy nào cả.

"Không biết, hai người này đều đã che mặt. Nhưng mà..." Tiểu Nạp ngẫm ngẫm xong lại nói: "Theo như ta suy đoán, một tên là pháp sư dùng lửa, một tên là đệ tử nhà phật."

Vậy còn có thể là ai? Thư Sinh cùng Nhất Kiếm Cầu Bại nhìn thoáng nhau, nhất định là Tôn Minh và Đường Hoa. Có điều vấn đề là ở chỗ người không có chứng cứ có thể chứng minh là bọn họ làm. Thư Sinh thì thật ra có biết phép bói, nhưng mà chứng cứ này không chỉ không có sức thuyết phục, mà người ta còn có thể nói xạo rằng quả thật có vào rừng trúc, nhưng không có trông thấy người che mặt nào. Càng huống chi trước mắt đang có hoạt động, giờ không thể nội chiến được...

* * * * *

"Lang ca!" Đường Hoa lên gần Sát Phá Lang: "Có bán phật kiếm hay là phật pháp gì không?" Muốn mua gì đó, hiển nhiên là nên tìm kẻ chuyên cướp BOSS - Sát Phá Lang.

"Hừ! Thu giấy nợ 2 kim của ta nên có tiền xài nhĩ." Sát Phá Lang khinh bỉ một câu, lấy từ túi Càn Khôn ra một thanh kiếm nói: "Nhưng mà cừu

nhân là cừu nhân, làm ăn là làm ăn. Chỗ ta đây thật đúng là có phật kiếm tam giai: Phủ Trần Kiếm. Công kích 150, tốc độ 180. Ra giá đi!"

Đường Hoa từ hồi lính mới đến lúc xuất môn có 3 kim nơi tay, bán lệnh bài vào được 8 kim, thu giấy nợ Sát Phá Lang 2 kim, sau đó bán đồ bỏ đi cho cửa hàng được 1 kim, Nhất Kiếm thuê là 5 kim, tổng cộng có 19 kim, đưa Mặc Tinh 5 kim, giữa đường chi tiêu 2 kim, đấu giá mất 10 kim.

"Lang ca, đệ chỉ có 2 kim, huynh xem..."

"Hai kim mua phật kiếm?" Sát Phá Lang coi bộ có xung động muốn nuốt sống Đường Hoa, nhưng nhìn lại Đường Hoa một bộ dạng khổ sở, biết có nói nhảm cùng người này cũng vô dụng, vì thế nói thẳng một câu: "Dưới 8 kim thì khỏi."

"Có thể thương lượng hay không?"

Sát Phá Lang nhìn nhìn Đường Hoa, lại ngẫm ngẫm rồi nói: "2 kim cũng có thể, nhưng người phải để ta giết một lần."

"Thành giao!" Đường Hoa cực kỳ sáng khoái.

* * * * *

Một giờ đồng hồ sau, Đường Hoa lựa chọn sống lại từ điểm sống lại gần nhất, cũng tức là trấn nhỏ. Sau đó bổ một cây kiếm vào trước mặt Tôn Minh: "Cầm đi!"

"Oa! Phật kiếm." Tôn Minh đang thở vắn than dài thì giống như bị chích vào một liều thuốc hưng phấn, vội giao dịch xong nhìn lấy, chỉ thấy thân kiếm như là bạch ngọc, mơ hồ còn có Phạn văn quanh quẩn. Phật kiếm có thể giao dịch được trong trò chơi vốn thật là ít ỏi, nhưng mà thuộc tính thì cũng xác thật là hơn phi kiếm đạo gia một nước. Nhìn phật kiếm tam giai từ nhiệm vụ môn phái của Nhược Hãn mà xem, tốc độ tới 200, cho dù là bỏ thêm kiếm quyết, vậy ít nhất cũng có tốc độ xấp xỉ 170. Có thanh phật kiếm này, Tôn Minh dù tới cấp 30 cũng không cần phải đổi, cứ lên cấp 40 xong rồi đổi phật kiếm ngũ giai luôn.

"Làm sao lấy được vậy?"

"Ây! Anh của người đây có bản lĩnh gì người còn không biết sao." Đường Hoa khinh bỉ hắt một cái, trong lòng thì lệ rơi: hầu bao còn có 10

bạc 53 đồng. Thật là cực cực nhọc nhọc 30 năm, một đêm trở lại trước cái cách: "Tiểu Tôn a! Bang hội có cung ứng bánh bao miễn phí không?"

* * * * *

"Chuẩn bị xuất phát!" Trong kênh đại sảnh bang hội, Nhất Kiếm Cầu Bại hô lên một câu, các đường chủ mỗi người đều thông tri cho thành viên của phân đường mình tiến vào kênh đại sảnh.

"Lôi đường, Phong đường đánh tiên phong, Kim, Mộc đường phụ trách cánh trái, Thủy, Hoả đường phụ trách cánh phải. Thổ đường phụ trách phía sau. Trục Thuộc đường, Tinh Anh đường cùng Chiến Thần đường ở trung quân phối hợp bảo hộ." Nhiệm vụ này ai chết cũng được, duy mỗi Nhất Kiếm Cầu Bại là không thể chết. Hắn đang mang theo đài Kiếm Tiên, sau khi hoàn thành tiến công sẽ an trí ở đỉnh Thái Sơn, lúc đó mới xem như nhiệm vụ hoàn thành. Nếu như hắn chết đi, nhiệm vụ thất bại, người chỉ có thể giao nộp 500 kim để khiêu chiến lần nữa.

"Mọi người không được vượt qua vận tốc 120, gắng khả năng cách nhau không quá một trăm mét. Không được tự tiện rời đi đoàn thể, không được lỗ mãng xông lên trước, không được cứu viện quân đội bạn khi chưa có mệnh lệnh..."

* * * * *

Đã đến gần Thái Sơn, Nhất Kiếm Cầu Bại xuất lệnh bài nhiệm vụ ra quẹt một cái, tất cả sương mù bao phủ Thái Sơn đều tán đi, sau đó góc trên bên phải của mỗi thành viên bang hội đều xuất hiện một đồng hồ đếm ngược: 47:59:59. Đây là thời gian của nhiệm vụ, vượt quá thời gian thì nhiệm vụ thất bại.

Công tác giai đoạn đầu của công hội Nhất Kiếm làm rất đầy đủ, Cầu Bại cùng Thư Sinh tự thân dẫn đội, vận dụng ba khối Trinh sát lệnh mà hệ thống cấp cho tiến vào trinh sát Thái Sơn, lại tăng thêm phép bói của Thư Sinh, bản đồ địa lý Thái Sơn và sự phân bố của quái vật đều rất kỹ càng tỉ mỉ. Mỗi thành viên bang hội đều có thể tùy thời tìm đọc những tin tức này.

* * * * *

Lúc đầu hết thấy thuận lợi, mọi người có nói có cười, tới sâu hơn chút nữa, đột nhiên một miếng tiền đồng trên tay Thư Sinh "rắc" một tiếng nứt

ra. Thư Sinh kinh hãi cực kỳ, vội vàng lôi ra một tờ lụa trắng, pháp thuật dùng ra, lụa trắng hiện lên bản đồ tinh tượng. Đương nhiên người làm tới bước này là được rồi, hệ thống sẽ nói người biết chuyện gì đang xảy ra.

"Kiểm trận hộ sơn của Thái Sơn, tiền quân cẩn thận."

Đường chủ tiền quân hạ lệnh: "Kết lưới kiểm."

Vừa nói xong, ngoài một dặm xa một ngọn núi đột nhiên khí đen xộc lên trời, nháy mắt hóa thành một cây kiếm to ngàn mét quấn quanh khí đen. Một tiếng kiếm ngân vang, chỗ chuôi kiếm bắn ra phi kiếm như mưa, phi thẳng đến tiền quân.

*** Phủ Trần Kiểm: kiểm phủ bụi; trần = bụi

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 35: MỌI NGƯỜI ĐỀU HIỂN THẦN THÔNG

CHƯƠNG 35: MỌI NGƯỜI ĐỀU HIỂN THẦN THÔNG

Lúc này lưới kiểm của tiền quân đã thành, trái phải giữa, ba trăm người mỗi người đều bắn phi kiếm của mình về phía trước mặt, đan chéo với nhau thành một màn kiểm trùng trùng.

"Cang..." Thanh âm không ngớt bên tai, lưới kiểm do ba trăm người kết thành đã miễn cưỡng chống được công kích. Nhưng thanh yêu kiếm to lớn ở mắt trận kiểm trận kia giờ này khí đen càng thêm sắc bén...

Thư Sinh hạ lệnh: "Mỗi bên trái phải phân một nửa binh mã bổ sung lưới kiểm. Tinh Anh đường mở đường, Chiến Thần đường thẳng tiến mắt trận."

Tinh Anh đường đương nhiên là nơi tập kết tinh anh, một tiếng ra lệnh, hơn trăm cao thủ nhất tề phát động, hoặc kiếm hoặc gió hoặc sét hoặc gỗ, lại thêm dựa vào pháp bảo phòng ngự nào đó của bang chúng, nên không sợ phi kiếm, từng bước vững tiến, đem trận hình áp mạnh đến vị trí mà phi kiếm và pháp thuật có thể tấn công được yêu kiếm, sau đó bắt đầu ngay tại

chỗ chuyên tâm phòng ngự. Xa xa nhìn lại thật giống như một cái ô che chống chọi trong mưa kiếm.

Nhận tiền thì nương tay, có "quà" thì vui vẻ, những cao thủ liên can tất nhiên sẽ không chỉ hô hào mà không xuất lực. Cao thủ đệ nhất bảng xếp hạng Sát Phá Lang một thanh kiếm đen bắn ra trước, một hóa thành bảy hình thành lưới kiếm phạm vi nhỏ, không chỉ đả thông con đường phía trước, lại càng không chút lưu tình đánh vào trên thân yêu kiếm.

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, quả thật cao thủ đều là kẻ không tầm thường, cho dù hàng trong tay không có cấp bậc bằng tiên kiếm, nhưng cũng có thần thông đủ loại.

"Long Linh Vạn Thạch Cung!" Một anh bạn bên người Đường Hoa quát một tiếng, xuất ra một cung một tên, toàn thân ánh kim lóe ra không ngừng. Sau khi dây cung căng đầy, mũi tên xuất hiện ánh kim chói lóa xoay tròn kịch liệt khiến người ta không dám mở mắt. Một tiếng dây cung bật vang lên, mũi tên ma sát với không khí toé ra ánh lửa hung hăng đâm vào trên thân yêu kiếm. Một đòn này khiến cho yêu kiếm lay động liên tục, hơn nữa còn tạm thời đình chỉ việc tạo mưa kiếm, khí đen cũng thu liễm lại chút ít.

"Cái nữa đi!" Tiếng kêu của quần chúng.

"Ngại thật, dùng không nổi nữa." Anh bạn cầm cung ỉu xiu: "Một ngày chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa mỗi lần sử dụng nhất định phải tiêu hao 50 vạn linh lực."

Đường Hoa hỏi: "Cái này là pháp bảo hay là binh khí?"

"Binh khí!"

Lại nhìn bầy cao thủ, các loại kỳ binh quái bảo hết thảy đều lên tràng, một cái nhìn thoáng qua này, Đường Hoa có cảm giác thân phận đệ nhất của Sát Phá Lang coi bộ có chút hư danh a. Có lẽ trong kiếm giới thì Sát Phá Lang quả thật vô địch, nhưng mà tính cả pháp bảo giới có lẽ cần phải cân nhắc lại phân lượng của mình, đương nhiên nếu như là tới pháp thuật giới thì...

"Phong hỏa thần binh cấp cấp như luật lệnh... Lôi Công Liệt Trận!" Một người chơi phương sĩ mặc y phục màu vàng niệm xong liền ném lệnh bài trong tay ra, không trung lập tức xuất hiện một tên lực sĩ phanh ngực lộ

bụng, lưng mọc hai cánh, trán có ba mắt, mặt đỏ tướng khí, chân như chân ươi, tay trái nắm chēm tay phải cầm trùy. Lực sĩ gõ một cái, một tia sét mãnh liệt phát ra từ trong tay, ước chừng mười tia đánh không ngừng nghỉ vào thân yêu kiếm, mặc dù không có uy thế như Vạn Thạch Cung, nhưng thanh thế quả thật làm cho người ta sợ hãi.

"Phê!" Người chơi phương sĩ ha ha cười to: "Chỉ đáng tiếc là hàng dùng một lần."

Thư Sinh vội quát lên trong kênh: "Pháp bảo hoặc là pháp thuật loại dùng một lần, hoặc là thời gian dài mới có thể khôi phục thì mong mọi người dùng cẩn thận, dù sao đây cũng chưa phải là BOSS mục tiêu." Hẳn lau mớ mồ hôi: bà nội, dùng có mà tới lúc đánh BOSS thì thắng nào thắng nấy đều hô mắc tiểu, rồi đứng một bên xem.

Lúc này, Đường Hoa lại lâm vào trong phiền não, nhưng lại là loại phiền não mà vừa đau vừa vui.

Thiên Lô Không Phá thăng cấp.

Lựa chọn 1, giữ lại Hỏa Túc Lô Giác trong mình.

Lựa chọn 2: tập được tiên thuật: Liệt Diễm Nhiên Lô.

Hệ thống giới thiệu rất kỹ càng tỉ mỉ, tiên thuật chính là pháp thuật tiến giai lên cao cấp, sẽ không còn thời gian chờ cùng thời gian cooldown, người có bao nhiêu pháp lực thì có thể sử dụng bấy nhiêu, uy lực lớn nhỏ thì phụ thuộc vào thuộc tính và mức độ pháp thuật của người cao hay thấp, ngoài ra còn có tầng thứ của tiên thuật nữa. Chẳng hạn như lửa sét tiến giai thành tiên thuật Liệt Diễm Nhiên Lô, mỗi mười tầng sẽ tiến hành đề thăng một lần, mỗi lần tăng lên thì uy lực và uy thế cùng với phạm vi đều được mở rộng, trực chỉ mức độ hủy thiên diệt địa, quỷ khóc thần gào, người chặn giết người, phạt chặn giết phạt... Đương nhiên nếu thực là luyện đến cảnh giới kia, không chỉ cần sự lĩnh ngộ đối với pháp thuật của bản thân, mà còn cần phải thông qua những cách khác để đề thăng, bởi vì hệ thống đề ra Liệt Diễm Nhiên Lô là 180 tầng, nhưng lại quy định nhân vật mỗi 10 cấp chỉ được thăng cùng lắm 10 tầng, mà toàn bộ mọi người đều biết rằng cấp 100 hoặc 110 là đầy cấp, rồi những người có chút tì tòi cũng chưa hề nghe nói qua rằng có thanh phi kiếm nào thập bát giai... Nhân tiện nói một tiếng, nếu

quả thực là đến cấp 180 kia, phi thuyền chúng ta cũng đã đến hành tinh M rồi.

Chọn nào giờ? Tuy rằng Đường Hoa cũng liệu đến khả năng học được pháp thuật mới từ Hỏa Túc và Lôi Giác, nhưng hẳn là một người thực tế, hẳn biết rõ đạo lý rằng một chim trên tay còn hơn trăm chim trên rừng. Có lẽ Hỏa Túc và Lôi Giác cấp 3 sẽ có tiên thuật mới, nhưng vạn nhất không có thì sao đây?

"Lượng Thiên Xích, không khởi động." Đường Hoa hai tay giương lên, không trung phía trên yêu kiếm đột nhiên xuất hiện một cụm mây lửa mỏng manh. Lại phất tay một cái, hàng vạn tia chớp bùng ra, hỏa lôi đồ sộ vô cùng, tiếng sét hỗn loạn rung trời đánh xuống trong phạm vi một mẫu, hoàn toàn bao phủ yêu kiếm, tạo thành một cảnh tượng khiến cho người ta cảm giác chỉ thấy lửa điện không thấy yêu kiếm.

Đường Hoa quỳnh tay quỳnh chân điều chỉnh lại thiết trí của hệ thống, khống chế mức âm lượng lớn nhất, sau đó giảm lại mức độ chịu đựng của ánh mắt khi nhìn sấm chớp.

Thiết trí xong thì nhìn sơ, còn dư lại một phần ba pháp lực, tay lại lật một cái, mưa hỏa lôi tiếp tục rơi xuống. Đường Hoa rất hài lòng với thiết trí tinh chuẩn của mình, như vậy là khá ổn rồi. Lại nhìn tiếp, thanh yêu kiếm kia bị đợt hỏa lôi này đánh cho toàn thân khí đen mất hết, không chỉ phi kiếm không bay ra được nữa, mà còn có vẻ đã tới mức độ lay lắt hơi tàn rồi.

Toàn bộ mọi người dừng tay xem Đường Hoa, cái này đã vượt qua nhận thức về pháp thuật của bọn họ rồi, một cái pháp thuật công kích phổ thông thì có thể kéo dài 4 giây đã là ngon lắm rồi, mà một cái pháp thuật của Đường Hoa lại oanh tạc 20 giây, cho đến khi pháp lực thấy đáy mới thu tay lại, không thể không khiến cho nhận thức về bày cao thủ của mọi người càng sâu sắc thêm.

Loại quái vật thể này mà mới chỉ đứng hàng 35 thôi...

Thanh thể thì đủ rồi, khi sử dụng thì cũng rất tiện lợi. Nhưng điều khiến Đường Hoa không vừa lòng chính là uy lực và phạm vi. Thiên Lôi Không Phá của hắn nếu như dùng sạch pháp lực, uy lực tuyệt đối là bội số của Liệt Diễm Nhiên Lôi, mà Tam Muội Chân Hỏa thì có thể bao trùm khu vực

chừng ba mẫu, còn Liệt Diễm Nhiên Lô chỉ bao trùm có hơn một mẫu thôi. Theo tính thực dụng mà nói, nếu như chỉ đối đơn, thì Thiên Lô Không Phá chắc chắn xài ngon hơn một chút, nếu như là đánh tiểu quái, Tam Muội sẽ mạnh hơn là Liệt Diễm Nhiên Lô.

Đường Hoa hơi hơi có chút hối hận... Phải biết rằng nếu như đánh một vòng mà không chết đối thủ, thì mình đây chỉ có thể bỏ trốn rồi thông qua tiên anh mà chậm rãi khôi phục pháp lực, nhưng người ta cũng có thể khôi phục sinh mệnh mà.

Ngồi xuống thì nhất định phải bảo trì yên lặng không cử động, còn uống thuốc hoặc dùng pháp thuật bổ cấp pháp lực thì đều là dạng khôi phục thông thả, chứ không phải là cứ một nhát là bổ đầy được.

Cho nên so sánh lại thì tính thực dụng của Liệt Diễm Nhiên Lô chênh lệch khá lớn cùng với Thiên Lô Không Phá và Tam Muội Chân Hỏa. Đường nhiên cũng có tin tức tốt, đó là Thiên Lô và Tam Muội của mình vẫn còn đó, cho nên vẫn còn có thể thao tác được. Đáng tiếc chính là tầng tiếp theo của lửa và sét mình đã không thể học được nữa rồi. Đường nhiên cũng có thể đi kiếm hai quyển sách đó để học lại lần nữa đấy, nhưng mà nhìn lại thời gian hao phí cần thiết kia, cùng với đẳng cấp của quái vật mà mình hiện phải đối mặt thì... Có lẽ có người sẽ làm như vậy, nhưng đó không phải là Đường Hoa, bởi vì Đường Hoa cũng là người, mà người thì đều có tính trơ.

Còn nếu như Lượng Thiên Xích mà khởi động, thì phỏng chừng 10 giây là pháp lực phải thấy đầy luôn, lúc đó uy lực thì cũng cũng ngon rồi đó, nhưng mà chỉ trong 10 giây thôi, sau 10 giây thì mình liền thành phế nhân.

Nhưng mà hắn đã quên một điểm, khi mà đẳng cấp của hắn tăng lên, pháp lực thêm nhiều, cộng thêm trang bị gia tăng cho, với lại tiên anh tăng mạnh, thì lúc đó sẽ tăng lên bao nhiêu pháp lực đây này?

*** hoả lô: tương truyền rằng sét cũng có thuộc tính, hoả lô là thuộc tính sét + lửa, thuỷ lô là nước + sét.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 36: THI THI

CHƯƠNG 36: THI THI

Bọn cao thủ đã thấy qua thủ đoạn của Đường Hoa, liền không cam yếu thế dùng toàn bộ các loại công phu để dành. Có quạt chiêu hồn tự kết tinh đàn, có thể triệu hoán âm binh lệ quỷ, có đồng châm hồng liên, xuất ra một cái là một trăm lẻ tám cây, cũng có một cô gái tay cầm ngũ linh luân, tụ tập linh khí thiên địa, khi công kích thật là hung mãnh, lại có kẻ thì la hán nhập thân, vân vân... Trong nhất thời người chơi Nhất Kiếm đều mong yêu kiếm có thể kiên trì tiếp, để có thể thưởng thức hoàn toàn phong thái của các vị cao thủ.

Đến hiện tại mọi người đều đã hiểu rõ một điều, thiên hạ trong Song Kiếm cũng không chỉ có kiếm, không phải là trò chơi mà chỉ bằng vào hai thanh tiên kiếm là có thể đi khắp thiên hạ. Cao nhân các nơi liên tiếp bất tận, có kỳ quái xảo trá, có chính khí ngời ngời, có điều luyện sắc sảo, cũng có lạng lẽ vô thanh. Nhưng không thể phủ nhận, kiếm vẫn là loại binh khí có năng lực bền bỉ nhất, công kích phát ra ổn định nhất, mà uy lực lại cũng thuộc hàng thượng đẳng nữa. Càng có một điểm trọng yếu là, kiếm có kiếm quyết tăng lên các loại thuộc tính. Pháp thuật, kỳ thuật và các loại pháp bảo thì lại không có một con đường thống nhất như thế.

Nhất Kiếm Cầu Bại có hơi hổ thẹn nói với Thư Sinh bên cạnh: "Đặt ta ở top 10 bảng cao thủ, thiết là cho ta mặt mũi quá."

"Chưa chắc!" Thư Sinh lắc đầu nói: "Hôm nay nổi bật nhất chính là Gia Tử, pháp thuật loại này quả thật là ta chưa từng nghe qua, chưa từng trông thấy. Sát Phá Lang hung hoành dị thường, chỉ sợ đã có thông tâm chi ý với tiên kiếm trong tay, hộ thân công kích tùy tâm sở dục, đã có xu thế nhân kiếm hợp nhất. Người hiện giờ đánh với bọn họ, tự nhiên là bại nhiều thắng ít. Bởi vì người tuy có kiếm quyết cao hơn bọn họ mấy đẳng, nhưng không có thanh tiên kiếm nào. Bất quá đừng gấp, theo như ta phân tích được, thì chỉ sợ nửa năm sau, cơ hồ sẽ là thiên hạ của thất giai hoặc là bát giai. Nếu muốn mơ lên tới cấp 80 sẽ cầm phi kiếm cửu giai, thì đừng. Ta tính ra kinh nghiệm cần thiết để thăng từ 79 lên 80 sẽ là một con số khổng lồ, cho nên cấp 70 mới là đường ranh giới của cao thủ. Còn về pháp bảo mà hiện giờ bọn họ sử dụng thì coi bộ rất uy phong, nhưng lúc tu luyện không chỉ phải cần linh lực cùng độ thuần thực khổng lồ, càng phiền phức chính là pháp bảo nếu mà theo không kịp đẳng cấp tăng lên, thì chỉ sợ hiệu quả không lớn. Phi kiếm thủy chung vẫn là vương giả, không yêu cầu thuần thực, không yêu cầu linh lực, hơn nữa còn có kiếm quyết để mà tăng thêm... Chẳng qua là pháp thuật của tên Đông Phương Gia Tử này tới cùng là pháp thuật gì, mới này ta đã bói một quẻ, đã biểu hiện đối phương pháp lực thâm hậu, không thể bói ra."

Pháp lực thâm hậu cũng không phải là chỉ hạn mức cao nhất là bao nhiêu, mà đây là một dạng số liệu tổng hợp, gồm phẩm cấp của kiếm, kiếm

quyết, pháp bảo, đẳng cấp, cảnh giới, v.v...

"A?"

"Nhưng cứ yên tâm, xong việc Thái Sơn, hẳn hẳn là sẽ lưu tại bang hội chúng ta." Thư Sinh mỉm cười một thoáng.

Nhất Kiếm Cầu Bại thấy bộ dáng đó của Thư Sinh, cũng không truy vấn. Dù sao Thư Sinh nói có thể lưu lại vậy khẳng định là có thể lưu lại: "Người phái người tổ chức lại những người vừa bị trảm, tập hợp lại xong thì lại tìm đến đại bộ đội tiếp, đừng phân tán đội ngũ."

Yêu kiếm bị tru phục, Nhất Kiếm Cầu Bại được một tấm bia kiếm, có thể chọn vị trí trong Thái Sơn mà bày ra Địa Sát Kiếm Trận. Khi đẳng cấp của bang hội đề cao thì sẽ xảy ra nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ thì có thể thăng cấp uy lực của kiếm trận.

* * * * *

Ao Vương Mẫu.

Một hồ nước lớn chừng trăm mẫu, sâu không thấy đáy, thi thoảng có gợn sóng từ giữa hồ nhộn nhạo lan ra, có thể suy ra là dưới nước có sinh vật tồn tại.

Loài vịt cạn như Đường Hoa đương nhiên là phải lược trận ở trên vùng trời ao Vương Mẫu rồi, lửa của hắn không xài được. Dựa theo học thuyết vật lý, thì thật ra sét cũng xài được, nước dẫn điện mà. Nhưng đừng để một cái Thiên Lô hạ xuống, giao long thì không hiện lên, mà ngược lại những người chơi dưới nước đều trắng dã, vậy xấu hổ lắm.

"Nhãi con!" Tôn Minh chuồn đến bên người Đường Hoa hạ thấp thanh âm hỏi: "Nãy người xài là pháp thuật gì thế, làm sao mà thời gian chuẩn bị và làm lạnh cũng không cần, hơn nữa còn có thể oanh tạc liên tục vậy?"

"Ai kêu người hỏi?" Đường Hoa biết rằng Tôn Minh không tò mò như vậy.

"Đường chủ của ta."

"Người cứ báo lại, tên kia không chịu nói."

"Được, bất quá ta cũng không thể trở về như vậy, ít ra cũng phải du thuyết một chút." Tôn Minh bắt chước Đường Hoa ngồi trên kiếm, hỏi: "Có định lưu lại bang hội không, ta kêu bọn họ phân chúng ta cùng một phân

đường, như vậy có việc thì hô lên trong kênh phân đường một tiếng, tiết kiệm được không ít tiền nhân tin."

"Trong tương lai thông tin không phải là vấn đề." Cô gái cầm ngũ linh luân đột nhiên cười với bên này, sau đó hé miệng ra, Đường Hoa liền cảm thấy một luồng thanh âm lượn lờ bay tới truyền vào trong tai: "Ngại thật, đã nghe lén các người nói chuyện, ta có thể đi qua không?"

"A! Cứ việc, cứ việc!" Đường Hoa giật mình, vậy mà còn có công năng trò chuyện riêng đó, cái này nhất định phải học.

Cô gái đi qua, Đường Hoa lấy ra một tấm ván gỗ từ túi Càn Khôn bắc từ phi kiếm của mình qua phi kiếm của Tôn Minh. Tôn Minh lấy ra mấy bao đậu phộng, Đường Hoa xuất ra rượu lâu năm và ba cái chén, rót đầy xong ra hiệu: "Mời!"

Cô gái nâng chén rượu lên, ngửi qua rồi cười: "Rượu ngon, cấp bậc sinh hoạt của cao thủ quả là cao thật."

"Vấn đề này lát nữa chúng ta bàn lại." Đường Hoa ngó thoáng qua Tôn Minh đang nổi gân xanh đầy đầu, hỏi cô gái: "Còn chưa thỉnh giáo?"

"Thi Thi, thi của thi ca." Thi Thi cười: "Thịnh tình như vậy là muốn biết bí mật nho nhỏ "công năng trò chuyện riêng" của ta phải không?"

"Cái này... Phải!" Đường Hoa trả lời: "Nếu như bất tiện, chúng ta cũng không ép buộc."

"Không có gì, này kỳ thực là một kỹ năng môn phái phổ thông mà sau cấp 30, người chơi có thể tùy tiện học được. Cho dù không có môn phái, trong rất nhiều thành thị cũng có thể tìm người dạy được cho. Ta bất quá chỉ là học trước mọi người 10 cấp mà thôi. Chỉ cần pháp lực thâm hậu, người muốn trò chuyện bao xa cũng đều có thể." Thi Thi lại cười nói: "Người ngay thì không nói tiếng lóng, ta đến Thái Sơn là có mục đích, đây là danh thiếp của ta."

"... Danh thiếp!" Đường Hoa suýt chút nữa phun rượu ra, nhận lấy nhìn qua, chỉ thấy mặt trên viết: Tổng quản lý công ty quan hệ xã hội Song Kiếm: Thi Thi.

Tôn Minh nghi hoặc hỏi: "Trò chơi này không thể lên giường cùng nữ nhân mà?"

Lần này là đến lượt Thi Thi bị rượu làm sặc, vội vàng lấy khăn tay ra lau miệng: "Chúng ta là công ty PR. Đừng hiểu lầm, nói trắng ra một chút, chúng ta là công ty moi người, là công ty moi nhân tài. Trong rất nhiều những trò chơi trước kia chúng ta cũng đã có nghiệp vụ. Chẳng hạn như lần này là Song Sư Hạo Nhiên ủy thác chúng ta đến xem xem đợt cao thủ trên bảng này tỉ lệ ra sao, rồi chúng ta sẽ cung cấp cho hãn một phần số liệu kỹ càng tỉ mỉ. Đương nhiên Hạo Nhiên cũng có ủy thác chúng ta, nếu có phát hiện những cao thủ có tiềm lực phát triển, thì có thể hỏi thăm xem ý nguyện của họ thế nào. Đừng hiểu lầm nhé, có tiềm lực ở đây thì các người hãn là hiểu rõ, hiện tại dù sao cũng chỉ là thời gian đầu, chẳng hạn như tiên kiếm của Bồng Lai Phá Toái là tam giai, hiện giờ quả thật là mạnh mẽ, nhưng đến khi mà phổ biến ngũ giai, chỉ sợ... Ha ha!" Thi Thi cười, không nói tiếp mà lại uống một ngụm rượu. Bất quá hai người đều hiểu ý tứ của nàng.

"Cái này..." Đường Hoa gãi gãi đầu không biết nên nói gì.

"Người yên tâm, Hạo Nhiên người này ta đã từng hợp tác qua nhiều lần trong những trò chơi khác rồi. Khá là hào sảng, cũng rất biết giữ ý, nếu như các người chấp nhận qua đó... Ta nghĩ lấy phí nhập hội 20 kim hãn là không có vấn đề."

"Cái này... bọn ta cân nhắc thương lượng xong rồi lại cho người câu trả lời được không?" Đường Hoa thuận tay thêm hảo hữu với Thi Thi.

"Vậy được, không quấy rầy các người nữa. Nếu như các người cần trợ giúp... Chẳng hạn như tìm những cao thủ đặc sắc làm nhiệm vụ, chẳng hạn như tìm sát thủ, chẳng hạn như thu mua mấy loại vật phẩm nào đó,... thì đều có thể liên hệ ta. Ta rất vui tự thân phục vụ cho các cao thủ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 37: ĐỀU LÀ ĐẠO

CHƯƠNG 37: ĐỀU LÀ ĐẠO

"20 kim!" Đường Hoa và Tôn Minh đồng thời thở hắt ra một hơi, 20 kim hiện giờ mà nói thì đương nhiên là một con số lớn, nhưng bọn hắn không phải là lũ ngốc, biết cho dù có vào bang hội Song Sư cũng không nên cầm lấy số tiền 20 kim này. Ví dụ như là vợ chồng cưới nhau chẳng hạn, nếu nhà gái chào giá rất cao, tuy rằng hôn lễ cũng sẽ thành, nhưng... chàng rể sẽ thủy chung cho rằng vợ mình là do mình mua được, sẽ không chỉ ít đi sự tôn trọng đối với cha mẹ vợ, mà đối xử với vợ mình cũng sẽ bớt đi vài phần tôn trọng. Còn nếu như một người trai đi ở rể, tuy là tiền sẽ tiết kiệm được kha khá, hơn nữa có khả năng còn có được tiền mừng nữa, nhưng mà có nghĩ đến địa vị của mình sau này ở trong nhà không?

Có lẽ những ví dụ trên cũng không thoả đáng lắm, nhưng chút cốt khí đó Đường Hoa và Tôn Minh cũng có. Người ta nói là nhận tiền thì tay khó cứng, chẳng kể đối phương như thế nào, ít nhất thì về mặt tình cảm mình cũng không thể nhận, cứ thấy cảm giác mình thấp hơn so với người ta, dù sao thì mình cũng đã cầm tiền của người ta mà. Đến lúc nào đó mà chán ăn chán ở, muốn rời đi thì cũng thấy ngượng ngùng.

Từ đó mà suy ra, thì con số lớn 20 kim tựa hồ trở nên nhỏ bé hơn nhiều lắm.

* * * * *

Thi Thi gửi cho Thư Sinh một tin ngắn: "Xong chuyện rồi, nhưng người không lo lắng bọn họ sẽ đi thật à?"

Thư Sinh trả lời: "Nếu như bởi vì 20 kim mà đi Song Sư, vậy tương lai sẽ có thể có người dùng 30 kim kéo bọn họ từ Song Sư đi."

"Tốt lắm, ta đây đi lừa mục tiêu tiếp theo đây." Thi Thi xem lại danh sách, không nhiều, còn mười người thôi, vèn vèn chỉ 1/3 số cao thủ tham gia, nhưng xem kỹ lại danh sách, vậy mà cả mình cũng có ở trong đó. Thi Thi mỉm cười, coi bộ ánh mắt tên Thư Sinh này không phải là "độc" bình thường đâu.

* * * * *

Ao Vương Mẫu hiện giờ nhiệt độ dường như lên tới cả trăm độ, không chỉ ngọn sóng cuộn trào, mà thậm chí bọt nước cũng đã bay lên đến mấy trượng cao. Nhưng từ trên không trung nhìn xuống, ngay cả kiếm quang

cũng nhìn không thấy. Nước sâu tới mức xanh thẫm, có thể tưởng tượng được nước trong ao sâu đến thế nào.

Một tiếng đồng hồ đi qua, đột nhiên mặt ao phun lên một cột nước lớn, Thư Sinh hô lên trong kênh bang hội: "Giao long muốn chạy trốn, người ngoài ao cảnh giới."

Dứt lời, một con giao long dài hơn mười trượng vọt lên mặt nước. Người ta nói, có vảy là giao long, có cánh thì xưng ứng long, có sừng thì gọi giác long, không có sừng thì là cầu long. Nhỏ gọi là giao, lớn gọi là rồng.

Giao long vừa rời khỏi mặt nước, ngàn thanh phi kiếm, trăm luồng pháp thuật nhất tề nện xuống, bao gồm cả Liệt Diễm Nhiên Lô của Đường Hoa. Giao long rên lên một tiếng, dù bị thương nhưng vẫn không ngã, một vòng công kích kết thúc, giao long thừa dịp thể công của mọi người hơi hoãn lại, ngâm lên một tiếng trong trẻo, gắng xông về hướng Đông Nam, quanh thân nước ao bị bắn tung toé lên.

Đường Hoa thoáng thấy sinh mệnh của mình bị rụng xuống, vội vàng khởi phi kiếm định tránh đi trước, nhưng lại thấy tốc độ của mình bị giảm bớt 75%, lẽ nào phải bỏ mình?

"Ngũ Linh Thúc Phược Trận." Thi Thi ném ngũ linh luân trong tay lên, ngũ linh luân bay đến dưới thân giao long, hóa thân thành một đồ hình ngũ hành. Giữa bức đồ chữ Thủy sáng lên, nhìn lại giao long, giống như bị một cái giác hút kéo chắc lại, không thể nhúc nhích cũng không thể sử dụng pháp thuật.

Giao là giao, rồng là rồng, giao long vốn là do rồng và giao sinh ra, chỉ là một dạng bán thần.

Chỉ thấy giao long kia vẫn cứ chịu được 10 giây đánh loạn của mọi người, chờ ngũ linh luân vì hết linh lực mà quay về trên tay chủ nhân, đuôi giao quất một cái, lại muốn phá vây chạy đi.

"Lượng Thiên Xích!" Trên thân Đường Hoa ánh đỏ bùng lên, tay giơ lên một cái, Liệt Diễm Nhiên Lô phát động, một lần này khiến cho long trời lở đất như thể tận thế đang đến, không chỉ đánh cho giao long không thể đi tiếp, mà còn kêu thảm liên tục giữa cơn dông.

"Tặng cho Gia Tử!" Nhất Kiếm Cầu Bại ra lệnh, một tên đệ tử Huyền Nguyệt am gần đó ném một cái pháp thuật bổ cấp pháp lực lên thân Đường Hoa, nhưng đối với mức tiêu hao của tiên thuật mà nói thì chỉ giống như là muối bỏ biển. Mắt thấy pháp lực của Đường Hoa sắp hết mất, đệ tử Huyền Nguyệt am xuất ra một chiêu phạt lệnh, sau đó đột ngột bị biến thành ánh trắng, mà pháp lực của Đường Hoa lại nháy mắt được bổ sung một nửa.

Lấy mình độ người, cũng tính như tự sát, trừng phạt tử vong tặng gấp đôi.

Nòng cốt vẫn là nòng cốt. Thư Sinh than một câu, kẻ chết chính là người quen cũ của hắn, đã cùng nhau trải qua rất nhiều trò chơi rồi.

Đường Hoa tặc xong, giao long khắp cả người đã đầy thương tích, dường như cả việc phù du trên không trung cũng là một việc khó.

"Nhân kiếm hợp nhất!" Hung nhân Sát Phá Lang quát một tiếng, nguyên anh xuất khiếu bám vào trên thân của kiếm đen, khí đen trên thân kiếm bùng lên, mơ hồ trong đó có tiếng quỷ oan than khóc... Kiếm hung người cũng hung, Sát Phá Lang vậy mà xuyên qua giữa làn mưa công kích, trăm giao long thành hai đoạn. Đến khi hồi phục thân mình, máu gần hết không nói, đã vậy kiếm anh cũng đã ở vào trạng thái bế quan chữa thương.

Giao long tru phục xong, toàn bộ mọi người đều thở dài ra một hơi, so với yêu kiếm mà nói, thì trận này mới thật là ác chiến. Dưới nước bỏ mình mất ba phần nhân thủ, mắt thấy xói hỏng bóng không, may có ngũ linh luân khóa chắc giao long, cho mọi người có cơ hội tạm nghỉ. Tuy rằng quá trình không dài, nhưng độ căng thẳng có thể nói là xoay chuyển liên phiên.

"Ngay tại chỗ nghỉ ngơi nửa giờ, chờ bổ sung xong cho những nhân viên tử vong lúc trước." Nhất Kiếm Cầu Bại nói một câu nơi kênh bang hội, lúc này mới phát hiện chính mình bởi vì khẩn trương mà cổ họng khô khốc cực kỳ. Nhìn lại thấy Thư Sinh cũng là thở ra một hơi dài, hai người nhìn nhìn nhau, trên mặt đều có vẻ sầu lo. BOSS cấp 40 đã hung mãnh như thế, thì 41, 42, còn có cuối cùng 49, chỉ sợ chẳng phải là một chữ "khó" bình thường.

* * * * *

Trừ Thổ đường phụ trách cứu viện cảnh giới, mấy người khác đều rơi xuống mặt đất nghỉ ngơi.

Đường Hoa gặm thịt bò hiệu Tôn Minh, hương vị cũng khá.

"Ăn chậm một chút, no rồi thì đừng ăn nữa." Tôn Minh ngồi một bên nuốt nước miếng.

Đường Hoa xem một cái, độ đói khát là 0, ném thịt bò vào túi Càn Khôn xong thân thiết kéo Tôn Minh đang xạm mặt lại hỏi: "Nếu rời bỏ bang hội thì có trừng phạt gì?"

"Cũng lớn, trò chơi này bang hội rất nghiêm khắc, người muốn rời bang, nhất định phải được đường chủ và bang chủ đồng ý. Nếu như cưỡng chế rời bang, sẽ bị trừng phạt ngang như bị đuổi khỏi bang vậy."

"Bị đuổi khỏi bang hội thì trừng phạt ra sao?"

"Đầu tiên là trong vòng một tháng người không thể gia nhập bất cứ bang hội nào. Tiếp theo là bang chúng phổ thông mà bị đuổi thì sẽ bị nhận một tờ giấy nợ 5 kim thời hạn 10 ngày, đường chủ thì là 20 kim. Nếu như trong vòng 10 ngày mà chưa trả được, thì hệ thống sẽ tiêu huỷ số trang bị có giá trị tương đương của người, sau đó hệ thống sẽ bồi thường 5 kim cho bang hội. Cuối cùng là người suốt đời không thể tổ đội cùng bất cứ ai trong bang hội này, mà người bị người trong bang này giết, đối phương không chỉ không bị trừ công đức, mà còn được điểm cống hiến của công hội nữa."

"Oa... trừng phạt vậy quả là có hơi nặng đó." Đường Hoa lau mồ hôi xong lại hỏi: "Công đức là cái gì đây?"

"Cái đó không biết."

"Công đức tức là công lao cùng đạo đức của người." Thư Sinh đi qua, ngồi xuống nói: "Một khi công đức thành số âm, mà đẳng cấp tự thân cao hơn 20, sẽ có thiên khiển xuất hiện. Nếu như bị trời phạt mà còn sống được, thì tức là độ kiếp thành công, sẽ có thưởng rất phong phú, với lại chẳng hạn như người là phái Thục Sơn, thì sẽ nhận được danh hiệu Thục Sơn tán nhân. Nhưng mà nếu như độ kiếp thất bại, đẳng cấp sẽ bị rớt xuống thành 20, toàn bộ vật phẩm trên thân đều bị nát vụn, tự động truyền tống về môn phái giam cầm 10 ngày."

Đường Hoa hỏi: "Có người thành công chưa?"

"Chưa có! Rất nhiều người thích PK, cho nên cũng có không ít người đã ứng kiếp, công hội chúng ta thì có ba người. Thời gian độ kiếp một tiếng đồng hồ, bọn họ cao nhất chỉ trụ được năm phút, này vẫn là dựa vào pháp bảo phòng ngự đơn thể mà được. NPC sư phụ ta là Khương Tử Nha nói, công đức rất cao cũng sẽ độ kiếp, vì người phạm tu tiên vốn là cãi trời, bất quá công đức dương đỡ hơn công đức âm nhiều lắm. Hơn nữa công đức dương độ kiếp thất bại chỉ bị trừng phạt là rút 5 cấp và bị nhận một tờ giấy nợ bằng với đẳng cấp của mình thôi." Thư Sinh uống ngụm rượu xong lại nói: "Bất quá công đức dương khó đủ, công đức âm thì thoải mái hơn. Công đức âm thì giết người đến số lượng nhất định là có thể ứng kiếp. Nhưng công đức dương thì không có ngõ tắt, nhất định phải làm nhiệm vụ, hơn nữa là nhiệm vụ giúp cho dân chúng, chẳng hạn như lên núi đánh hổ thì cộng một điểm công đức. Các người cũng biết nhiệm vụ trong trò chơi này đều che dấu rất chặt đấy... cho nên đó là lý do mà người ta nói ma đạo có ngõ tắt, chính đạo thật tang thương. Bất quá chẳng kể là tà là ma là đạo là tiên, phần lớn thời gian hệ thống đều đối xử như nhau. Bởi vì vô luận là ma hay là tiên, đều là đạo!"

*** Thúc phước: trói buộc

*** thiên khiển: trời phạt, trong nhiều truyện có từ "thiên kiếp" là chỉ về việc trời giáng một lần phạt.

*** Dưới đây là hình ảnh một số loài xuất hiện trong chương này, đương nhiên chỉ là mượn tượng chứ chưa phải là giống 100% với truyền thuyết. Theo thứ tự: Giao, giao long, ứng long, cầu long, rồng.

*** tán nhân: những người rong ruổi tự do.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 38: XÁ LỢI

CHƯƠNG 38: XÁ LỢI

"Vậy bọn ta thì sao? Ta sao lại không có giá trị công đức?" Tôn Minh khẩn trương hỏi.

Thư Sinh lắc đầu: "Phật gia có chút khác với bọn ta, sư phụ kia của ta chỉ nói là không có quan hệ với ta, bảo ta không cần hỏi thăm. Không phải ta vẫn nghe rằng Đường Tăng rất dài dòng sao? Người có thể về môn phái nghiên cứu với hẳn một chút mà."

"Ha ha, tên kia à!" Tôn Minh cười một cái, tuy rằng rất dài dòng, nhưng không thể phủ nhận Đường Tăng là một trong những NPC đáng yêu nhất trong đa số các môn phái.

"Ta thì lại nhớ tới một câu tục ngữ." Đường Hoa búng tay một cái: "Phóng hạ đồ đao đao, lập địa thành phật. Chỉ cần người đi giết mấy người, sau đó rất áy náy nói một câu: ta sẽ không làm nữa, người thành phật ngay."

"Đi chết đi."

Thư Sinh cắt ngang nói: "Chưa chắc không được à, Vô Biên (chỉ Tôn Minh), người có thể đi tham khảo quá trình thành phật của năm trăm la hán với lại chư phật ấy. Nói không chừng có một đường hy vọng à."

"Lẽ nào ta lại phải cùng Đường Tăng đi Ấn Độ một chuyến?"

"Ha ha..." Thư Sinh cười xoa nói: "Bất quá... Ta nói đến chuyện chính đi, các người cũng đã trông thấy giết con giao long này có bấy nhiêu rắc rối rồi đó, mặt sau còn có hai con BOSS hình người, có lẽ... Đương nhiên nếu như không có nơi trú quân thì ta không cần phải nói, bang hội mà không có nơi trú quân, thì căn bản không thể xem như là một bang hội được. Nếu như may mắn có nơi trú quân, ta chỉ là hy vọng người có thể cân nhắc lưu lại bang hội. Người và Vô Biên đều là bạn bè, liên hệ với nhau cũng tiện lợi hơn."

"Cái này..."

"Không sao, cho dù không đồng ý, chúng ta vẫn là bạn bè, người cứ cân nhắc một chút là được rồi. Đi nhé, các người cứ từ từ uống đi, vẫn còn nhiều thời gian mà."

* * * * *

"Được! Song Sư không thể đi, Nhất Kiếm người không thích ở, còn cái Tam Thương thì từ anh đại cho đến đàn em tất cả đều là kẻ thù của người."

Giai đoạn hiện nay, có năng lực kiểm lệnh bài lại còn xin nơi trú quân chỉ có ba nhà này, chẳng lẽ lão nhân gia ngài tính ung dung lưu lã à?" Tôn Minh ở bên cạnh nói: "Bang hội sau khi có nơi trú quân sẽ có rất nhiều chỗ tốt đó. Có nhiệm vụ bang hội, có kênh nói chuyện phiếm, còn có thể làm nhiệm vụ thương nhân, đánh nhau thì có chỗ gọi người, mua này nọ thì lại tiện lợi..."

"Biết, nhưng người có biết vì sao ta giết tiểu Nạp không?"

"Không biết! Không phải là tỏ tình bất thành sao?"

"Cút đi chết đi!" Đường Hoa đem sự tình nói qua một lần.

"Cái này... Tuy rằng bọn họ có vẻ lòng dạ sâu xa tính kế người, nhưng nó cũng chứng tỏ sự tán thưởng của bọn họ đối với người, người tự mà coi lại đi."

Vì thế đề tài này đành kết thúc một giai đoạn, hai người bắt đầu tiến hành nghiên cứu lý luận sông nước vào vấn đề thiên nhiên.

* * * * *

Mục tiêu 2: BOSS cấp 41 Tà Phật chùa Ngọc Tuyền.

Vùng trời chùa Ngọc Tuyền bỗng bình một lão hòa thượng đang tĩnh tọa. Nhìn hòa thượng kia toàn thân ánh kim, còn có Phật quang hộ thể, râu dài phiêu dật, nhìn sao cũng đều giống một cao tăng có đạo, nào có chút bóng dáng chữ "tà" nào đâu.

Đường Hoa chính đang suy nghĩ thế đấy, nào ngờ hòa thượng kia lại mở miệng, Phật âm truyền đến: "Đệ tử Tam Bảo ra mắt chư vị đệ tử Tam Thanh, không biết có chuyện gì mà ngăn trở ta thanh tu?"

Chuyện là như vậy, bọn ta không phải là đến ngăn người thanh tu, chủ yếu là do có nhiệm vụ phải hoàn thành, cho nên phải chém người đấy. Nhưng những lời này Thư Sinh người ta nói không ra miệng được.

"Đại sư cát tường..."

"..." toàn thể người chơi phun bùm máu.

Thư Sinh thấy đã gây ra trò cười, vội hỏi trong kênh: "Cái này nên nói như thế nào?"

"Chào đại sư!"

"Chào buổi sáng đại sư."

"Đại sư, ngài đã dùng bữa chưa?"

Không trách được mọi người, vì ở năm XX, hòa thượng thật là... Chẳng hạn như chỉ riêng tỉnh XX đã có năm nhà Phật học viện rồi, vì sao đây? Bởi vì các hòa thượng thu nhập cao, ra ngoài thì có danh là học sinh học viện, công tác chính thức nửa năm là đã có ô tô tư nhân, mở miệng ra không phải là thí chủ, mà là tiên sinh, tiểu thư. Phải! Đến thời đó thì người xưng hô như thế nào cũng đều đúng cả, sư phụ a, đại sư a người ta đều không so đo, chỉ cần người tiêu phí thôi, người tiêu phí thì là Thượng Đế. Chả giống thời cổ đại, hoà thượng nghèo khổ biết bao nhiêu, càng là cao tăng có đạo thì lại càng thanh bần. Giờ thì người cứ phải đi qua: Vị gia gia này, hôm nay thời tiết không tệ nhỉ, vị đại thúc này, vị huynh đệ này... Xấu hổ a.

"Các vị là người trong đạo, gọi thẳng pháp danh Tà Phật là được."

Tôn Minh ý bản thân mình là đệ tử phật môn, nói trước tiên: "Xem đại sư pháp tướng trang nghiêm túc mục, may mắn không có âm quang sắc tướng, cũng không phải là tai to mặt lớn, sao lại gọi là Tà Phật?"

"Người gọi là Phật Pháp Vô Biên, nhưng có thực là vô biên không? Tên chỉ là cái để gọi, hà tất phải câu nệ, tên có trăm vạn cái, cũng chỉ là bần thôi."

"Đại sư tập thủ! Chúng ta muốn tìm núi tiên mở đàn, nhưng..." Thư Sinh toát cả mồ hôi, rốt cục cũng từ bản Tây du ký của tiểu Nạp tìm được từ ngữ chào giao tiếp giữa đạo gia và phật gia rồi, nhưng mặt sau phải nói thế nào giờ? Thư Sinh hơi chút bực bội tay vung một cái nói: "Hệ thống bắt buộc chúng ta phải giết người, không thì không cho mở đàn! Ý nghĩ của chúng ta có phải quá đáng lắm không?"

"Phổ độ chúng sinh là bốn phận của đệ tử tam bảo chúng ta, tích có Phật tổ xả thân nuôi hổ, các người đa số đều là đệ tử danh gia, có điều cầu, không dám cự! Huống hồ gì các người cần cũng chỉ là một cái túi da mà thôi. A Di Đà Phật!" Tà Phật thốt một câu phật hiệu, xong nhắm lại ánh mắt.

Mọi người người xem ta ta xem người, trong lòng đồng dạng là cùng một cái nghi vấn: sẽ không đơn giản như vậy chứ?

Thư Sinh do dự, quay đầu nói với Tôn Minh: "Người đi lên thử xem! Dù sao cũng là người một nhà." Sau đó dặn dò trong kênh đội ngũ: "Đề cao cảnh giác, cẩn thận có trá!"

"Đại sư, ta tới đây!" Tôn Minh hô lên một tiếng để tăng thêm can đảm cho mình, sau đó phật kiếm bắn ra... Một cụm ánh sáng màu trắng dâng lên.

"Chết rồi?" Toàn bộ mọi người trong lòng đều sửng sốt. BOSS cấp 41 mà lại bị một kiếm nhẹ nhàng giết?

Tôn Minh hô một câu phật hiệu với ánh trắng, ánh trắng phát ra thanh âm: "Đa tạ chư vị, rốt cục đã bỏ được một thân túi da này, lập địa thành phật." Nói xong, ánh trắng thuận gió mà phiêu, rất nhanh trôi đi mất hút.

"Ý gì vậy?" Tôn Minh hỏi Đường Hoa.

"Ý tứ đại khái là hy sinh chính mình, thành cho người khác sẽ có thể thành phật. Hẳn nói đến hòa thượng xả thân nuôi hổ kia cũng là chết xong thành phật, mà hẳn hy sinh chính mình, hoàn thành nhiệm vụ cho chúng ta, cũng coi như là đại triệt đại ngộ, cho nên hẳn cũng đã thành phật rồi. Chúc mừng người, người đã tìm được con đường thành phật đầu tiên rồi đó, về sau rảnh rồi thì hy sinh đi mời khách nhiều nhiều lên, biết đâu bất cần thành phật."

"Cút đi chết...!" Tôn Minh mắng một câu, xong triển lãm chiến lợi phẩm cho Đường Hoa: Xá Lợi, xả thân thủ nghĩa: sau khi sử dụng có thể cường chế thu hút công kích của những quái vật không phải do người chơi điều khiển trong phạm vi nhất định, thời gian sử dụng 1 phút, thời gian cooldown 1 ngày.

"Thượng Đế..." Đường Hoa bị ai nói: "Quả nhiên là xả thân, đừng trách anh em không nhắc nhở, về sau tăng phòng ngự cao lên."

Tôn Minh tưởng tượng đến lúc đánh nhau với yêu kiếm, mình mà dùng Xá Lợi một cái, vạn ngàn phi kiếm ào ào xuyên thẳng tới mình... Tưởng tượng đến đây, chịu không nổi rung mình một cái. Cái này phải đâu là pháp bảo, đây là công cụ tự sát hạng nhất mà. Muốn bị miểu sát sao? Mời dùng Xá Lợi. Muốn cảm thụ cảm giác bị vạn ngàn pháp thuật oanh tạc sao? Mời dùng Xá Lợi. Muốn cảm thụ cảm giác vạn kiếm xuyên tim sao? Mời dùng

Xá Lợi. Muốn bị BOSS truy kích sao? Mời dùng Xá Lợi. Xá Lợi hiệu Tôn Minh, sẽ giúp cho người chết không minh không bạch.

* * * * *

Mục tiêu 2 đơn giản đến khiến cho mọi người khó có thể tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật, sự thật nói cho Nhất Kiếm Cầu Bại, nhiệm vụ Tà Phật đã hoàn thành.

Tiến tới mục tiêu 3: BOSS cấp 42 Cửu Vĩ Thần Hồ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 39: QUA ẢI

CHƯƠNG 39: QUA ẢI

Lúc mọi người vừa tới được phụ cận của ngọn Đại Thiên Chúc, thì bị một con hồ ly chín đuôi màu trắng từ không trung xuất hiện cản đường. Thư Sinh đang định hạ lệnh công kích, không ngờ hồ ly lại mở miệng trước, là giọng nữ: "Ải thứ nhất: ải Phân Biệt. Thân là một người đứng đầu của bang hội, nhãn lực chính là yêu cầu thiết yếu nhất. Quy tắc của trò chơi: Thất bại một lần, năng lực của ta tăng cường 10%, phân biệt thành công lần đầu tiên, năng lực của ta giảm bớt 50%, sau đó là 40%, 30%, từ đó suy tiếp."

Nói xong, bên người Nhất Kiếm Cầu Bại xuất hiện mấy cái lệnh bài đánh số từ 1 đến 9.

"Xin xem kỹ! 10, 9, 8,..." Hồ ly đếm xong, đột nhiên biến mất, trên không lại xuất hiện chín con hồ ly giống nhau như đúc. Mỗi con hồ ly đều có một số hiệu, sau đó xuất hiện bảng đếm ngược: 10 phút.

Mọi người tìm đến bờ phò! Mỗi con hồ ly đều có một vài chỗ bất đồng, chẳng hạn như có hai con có thêm vài túm lông màu đen, rồi có ba con có cái đuôi hơi cong hơn so với sáu con còn lại...

* * * * *

"Tính không ra nổi!" Thư Sinh mồ hôi hột đầy người, quay đầu nhìn lại lũ cao thủ, bọn họ đều nhao nhao lắc đầu. Rõ ràng pháp lực con hồ ly này cao hơn bọn họ nhiều, không phải là dạng mà hiện giờ bọn họ có thể bói toán ra.

"Ngũ linh luân!" Thi Thi tung linh luân ra, linh luân bay một vòng quanh phía trên chín con hồ ly, nàng lắc đầu: "Đều là thuộc tính gió, không thể phân biệt!"

* * * * *

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, toàn bộ mọi người đều nhức hết cả cái đầu trâu. Nếu quả thực thất bại tám lần, ả hồ ly này tăng cường năng lực lên 80%, vậy là một chuyện khá là khủng khiếp ấy. Cho tới lúc này, đội ngũ của mọi người có liên can đều coi như chính tề, nhưng cho dù có chính tề thì cũng không thể ấu đả nổi cùng giao long được tăng cường 80% đâu.

Dù sao người chơi 20+ mà phải đối phó BOSS 40+ thì cũng đã là chuyện nghịch thiên rồi.

"Cực!" Nhất Kiếm Cầu Bại mắt thấy thời gian gần hết, lập tức quơ lấy lệnh bài số 7.

Tất cả hồ ly biến mất, bản thể hồ ly lại xuất hiện: "Sai rồi, ta tăng cường 10% năng lực. Trò chơi bắt đầu lần nữa." Một cụm ánh sáng màu đỏ tan vào trong cơ thể hồ ly, thể tích nàng lớn thêm một phần.

Lại là chín con hồ ly, toàn bộ mọi người lau đọt mồ hôi lạnh, hoá ra giới hạn tăng cường của người ta không phải là 80%, mà là N% lận. Cứ tiếp tục chơi tiếp, không đến hai ngày, biết đâu hồ ly có thể trực tiếp đi solo với Như Lai rồi.

Thư Sinh bình tĩnh nói: "Theo quy luật đánh cực, xác suất xuất hiện 1 và 9 khá lớn, nhưng mà hiện giờ cơ hội xuất hiện 7 cũng lớn lắm."

"Ai..." Nhất Kiếm Cầu Bại than một hơi, Thư Sinh nói cũng bằng không nói.

Đường Hoa ở bên cạnh lắc đầu rồi nói: "Ta thì lại có một cái biện pháp, không biết có hữu hiệu hay không."

"Biện pháp gì?" Thư Sinh và Nhất Kiếm Cầu Bại vội hỏi.

"Biện pháp này!" Đường Hoa nâng tay một cái, một chiêu tiên thuật được đánh ra, sau đó quay đầu lại nói rất chắc chắn: "Cả chín con đều không phải!"

"Vì sao?"

"Bởi vì không có biểu hiện thương tổn!"

Thư Sinh bất mãn nói: "Nếu mà có biểu hiện thương tổn, thì chúng ta cứ trực tiếp giết là được rồi, còn phải hao tổn thời gian vậy làm chi."

"Số 7!" Lại gần hết giờ, Nhất Kiếm Cầu Bại chọn lệnh bài.

Không trúng!

* * * * *

"Lại số 7!"

Không trúng!

* * * * *

Ba màn qua đi, năng lực của hồ ly đã được tăng cường 30%, bản thể đã lộ răng nanh ra ngoài.

"Không thể tiếp tục nữa!" Thư Sinh mồ hôi đổ như thác. Nếu tiếp tục nữa thì chỉ còn nước thỉnh mấy anh đại trong môn phái tự thân xuất mã thôi.

"Vậy làm sao giờ?"

Tôn Minh nhỏ giọng hỏi Đường Hoa: "Người có dám xác định cả chín con đều không phải không?"

"Đương nhiên!" Đường Hoa trả lời.

"Chắc chắn như vậy?"

"Nói thừa à... Người xem, người ta có chín cái đuôi đó, mà trong ảo giác thì có chín con hồ ly, nếu như có bản thể bên trong thì phải là mười con chứ, lẽ nào người cho rằng hồ ly người ta thấy không thoải mái cho nên chẳng thèm xài cái đuôi nữa sao?" Đường Hoa đang nói đến chính là một cái đạo lý dễ hiểu cực kỳ, "9+1=10". Lại thêm việc hẳn không trông thấy thương tổn của tiên thuật, cho nên lại càng xác định rằng con hồ ly này chắc chắn là một tên lừa đảo kiểu như dân bán hàng đa cấp: "Điểm trọng yếu nhất, là trong trò chơi này NPC cao cấp đều có kiêm chức là kẻ lừa đảo, còn

nữa, người có thấy bộ phim nào mà ca tụng hồ ly không? Từ hồi đi học đến giờ, con hồ ly nào mà không bị chụp cho hai chữ "giảo hoạt" lên đầu?"

Bọn Thư Sinh thì quen làm phức tạp hoá những vấn đề đơn giản, trong khi tính cách của Đường Hoa thì là gắng hết khả năng đơn giản hoá những sự tình phức tạp.

Thanh âm mà Đường Hoa nói rất lớn, lớn đến mức đủ khiến cho Nhất Kiếm Cầu Bại nghe được rõ ràng. Nhất Kiếm Cầu Bại đối mắt với Thư Sinh một cái, sau đó lấy khí thế quyết liệt đến cùng gạt bay hết lệnh bài đi, quát lên: "Yêu nghiệt, vậy mà dám lấy chín cái ảo giác ra lừa gạt ta, mau mau đi ra mà nhận chết."

"Ha ha!" Giữa mây khói trên không trung xuất hiện một cô gái xinh đẹp, nàng lấy tay che miệng cười một tiếng rồi nói: "Thân là kẻ đứng đầu, không chỉ cần có nhãn lực, mà càng phải có năng lực tùy cơ ứng biến và năng lực nhìn xuyên suốt. Ải thứ nhất đã qua, coi như các người đã chiếm chút lời đấy, ải thứ hai: ải Dũng Sĩ! Xưa nay vua giỏi phải có mãnh tướng phụ tá mới thành được nghiệp lớn, Hán Vũ đế có Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh nên mới có thể bình định hạ Hung nô, lúc hai người chết yếu, Vũ đế không còn huy hoàng nữa. 10 trận đơn chiến, phần thưởng là 10% năng lực của ta."

Nói xong cô gái biến mất, giữa không trung xuất hiện một tên võ tướng cười ngửa, đỉnh đầu có hai cây dây màu đỏ dựng lên, quát lớn: "Bản tướng Lữ Bố, ai tới ứng chiến?"

"..." Toàn bộ mọi người lui về phía sau một bước, sợ bị Nhất Kiếm Cầu Bại chọn trúng. Lữ Bố là ai chứ? Ngay cả Võ thánh Quan công cũng không đủ cho người ta xiên nữa là.

"Đăng cấp 30, thuộc tính kim, lấy công kích vật lý làm chủ." Một tên hòa thượng Tinh Anh đường hoàn tất báo cáo.

"Ta đến!" Sát Phá Lang ngạo nghễ bước lên trước.

* * * * *

3, 2, 1, bắt đầu!

"Vù!" Một tiếng, Sát Phá Lang vừa thả phi kiếm ra, một mũi tên đã cắm lên trên thân hắn, máu tức khắc rụng 1/3. Phi kiếm chém trúng Lữ Bố, Lữ

Bổ rụng máu một nửa, Sát Phá Lang thì còn 1/3. Sát Phá Lang nghiêng rằng, cũng không thu kiểm lại, trực tiếp thúc giục một luồng pháp lực, khiến cho tiên kiểm tiếp tục công kích được...

4 giây! Hai tên chơi đấu pháp chọi cứng cùng hoá thành ánh trắng, chết chùm với nhau!

0:0

* * * * *

"Tiểu nữ Điều Thuyền..." Một cô gái tuyệt sắc xuất hiện.

"Ta tới..." Giữa ngàn người có một nửa giờ tay.

Đệ nhất cao thủ của Tinh Anh đường xuất chiến.

"Tiểu nương tử, điểm nhẹ thôi, đừng đánh bị thương người ta nha!" Đại ca cao thủ cười với vẻ hết sức đáng ăn đòn.

Điều Thuyền che miệng cười nhẹ, hờn dỗi nói: "Tướng quân phải điểm nhẹ nha, thân mình thiếp yếu ớt, không được như phu quân nhà thiếp đâu! Ngài xem tay ta nhỏ nhắn thế này nè..." Điều Thuyền kéo ống tay áo lên, lộ ra da thịt trắng nõn.

"Ta nhìn thấy rất rõ!" Đại ca cao thủ chảy nước miếng: "Cánh tay nhỏ nhắn thật xinh đẹp thật hoàn mỹ!"

"Vậy ngài nữ lòng nào giết ta sao?" Điều Thuyền ai oán nói: "Để ta giết ngài đi, có được không?"

"Được, được!" Đại ca cao thủ vậy mà thiệt sự bay qua.

Nhất Kiếm Cầu Bại nói: "Không đúng a! Ta hẳn tin cho thắng này vậy mà không phản ứng lại."

"Chết chắc! Khuynh quốc nhất tiểu! Hãn hiện đang ở trong trạng thái mê loạn!" Hòa thượng Tinh Anh đường dùng pháp nhãn xong hồi báo.

Quả nhiên, đại ca cao thủ sau đó bị Điều Thuyền xuất ra đao nhỏ, một đao một đao đâm cho đến chết, mà đến lúc gần chết hãn vẫn còn nét cười dạt dào hạnh phúc trên mặt.

1:0

CHƯƠNG 40: ĐẤU HỒ

CHƯƠNG 40: ĐẤU HỒ

"Mạt tướng La Thành, ai tới ứng chiến!"

"Mạt tướng Tiết Nhân Quý, ai tới ứng chiến!"

Tiếp tới đều là các đại mãnh tướng nhao nhao đi ra khiêu chiến, Nhất Kiếm Cầu Bại vận dụng tới Chiến Thần đường, cũng tức là các cao thủ đánh thuê tới ứng chiến, cơ bản là thắng nhiều thua ít.

Dù sao thì các mãnh tướng này đều chỉ là quái tinh anh thuộc hàng cấp 30, đều chỉ am hiểu công kích vật lý, chỉ cần cẩn thận ứng phó với cung tiễn thì thủ thắng thực ra cũng đơn giản. Chỉ cần trong bang của người có mười tên cao thủ dừng mãnh một chút thì thắng hết toàn bộ cũng không phải là vấn đề lớn.

Kết quả sau cùng là 2:7, trận thua thứ hai đó là đánh với Hạng Vũ. Tên này vậy mà lại xuất hiện một thuộc tính thật là biến thái: miễn dịch 90% công kích vật lý, mà người chơi lên tròng lại là dân xì phi kiếm, kết quả tất nhiên không cần phải nói cũng rõ.

"Chư vị thật bản lĩnh." Cô gái xuất hiện, nói: "Ài cuối cùng: ải Sinh Tử! Quyết chiến bắt đầu!"

Dứt lời, cô gái biến mất.

"Bố trí canh phòng, đề cao cảnh giác, áp về hướng ngọn Đại Thiên Chúc." Thư Sinh hạ lệnh, bắt đầu thông thả phi hành cùng trung quân.

Đến gần ngọn Đại Thiên Chúc, giữa mây khói có một con chim nhẹ nhàng bay vào giữa trung quân. Trong trung quân có một cô gái đuổi nhẹ nhẹ tay ra, con chim đậu trên tay nàng.

"Phong Quyển Tàn Vân!" Con chim đột nhiên lắc mình một cái, hoá thân thành một con hồ ly chín đuôi nhe răng ra, pháp thuật được phát động, một trận gió mạnh lấy thân nó làm tâm cuốn ra ngoài.

Lúc này ánh trăng nổi lên một loạt! Bao gồm cả Thư Sinh, một loạt pháp sư tang mệnh, Đường Hoa may nhờ có kim cang bất hoại của Tôn Minh ngăn cho một đợt mới miễn cưỡng tránh được một kiếp này.

"Ngũ Linh Thúc Phược Trận!" Bị thương tổn không nhẹ, Thi Thi liều chết nghiêng rằng phát động thúc phược trận, tranh thủ được năm giây cho mọi người.

Bị đánh lén rồi! Nhưng Nhất Kiếm Cầu Bại cũng không hoảng loạn, vừa phi hành về hướng hậu quân, vừa hạ lệnh: "Trái phải vây lại, tiền quân bố trí canh phòng, trung quân rút khỏi."

"Cánh trái bị ba con hồ ly công kích!"

"Cánh phải bị ba con hồ ly công kích!"

"Tiền quân bị ba con hồ ly công kích!"

Trừ hậu quân, thì tả hữu trung tiền bốn trận hình đều bị đánh úp. Bất quá so với trung quân bị đánh lén thì những trận hình khác còn khá là chắc chắn.

Những trận hình tổng thể đã loạn, con hồ ly ở trung quân đáp mây bay nhằm chết theo Nhất Kiếm Cầu Bại mà đuổi. Nhân viên hậu quân bởi vì cự ly giữa Nhất Kiếm Cầu Bại và hồ ly gần nhau quá, nên có phi kiếm và pháp thuật mà cũng không dám ra tay.

Mắt thấy hậu quân sắp bị mình xông cho tản ra, Nhất Kiếm Cầu Bại nghiêng rằng, ngoặt người một cái quay mặt lại, một thanh phi kiếm bắn thẳng đến mắt của hồ ly. Tuy rằng tốc độ của kiếm rất nhanh, nhưng còn chưa trúng đích thì đã bị một luồng gió xoáy cuốn đi mất.

Xong đời! Toàn bộ mọi người đều có chung một ý nghĩ. BOSS cao cấp như vậy mà bị nó oánh trúng một nhát thì cơ bản là miếu sát, huống chi Nhất Kiếm Cầu Bại giờ chỉ còn có non nửa máu. Lúc bị kích sắp phải phát sinh, anh hùng xuất hiện, mà cũng có lẽ anh hùng chỉ ra tay vào thời khắc mấu chốt nhất... Tôn Minh ném một vật ra, hô lên: "Xả thân nuôi hồ ly!" Xá Lợi thăng lên cao ba trượng trên đầu Tôn Minh, phát ra mười luồng phật quang bao phủ lên thân mười con hồ ly.

Mắt thấy con mồi chuẩn bị tới miệng mà phải nhả ra, hồ ly có vui không? Chắc chắn đáp án là không, nhưng mà người ta đã dùng Xá Lợi mất rồi, người không thể không quay lại được. Cho nên mười con hồ ly rất bất đắc dĩ xông tới Tôn Minh đang ở trung ương trận hình.

Xá Lợi phát động, không thể di động. Đây là dĩ nhiên, không thì đã không gọi là "xả thân", mà là "dụ dỗ" rồi.

"Nã pháo về phía ta!" Mắt thấy hồ ly càng ngày càng gần, Tôn Minh quay qua Đường Hoa hô lên, hồi nãy hồ ly ở trong bầy người, tiên thuật của Đường Hoa cơ bản là không nơi dụng võ.

"Người sau này có bắt bẻ ta không?" Vấn đề này là phải hỏi cho rõ ràng, chứ nếu không một cái tiên thuật đánh qua, hồ ly ra sao thì không biết, chứ Tôn Minh biến thành tro là chắc rồi. Vậy hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm, mưu sát huynh đệ, cố ý hạ độc thủ với bằng hữu, trắng trợn tảo bạo thọc tiết đồng bọn. Bị xẻo mất một năm tiền cơm cũng có khi ấy chứ.

"Ngũ linh luân!" Thi Thi quát lên một tiếng, ngũ linh luân bay đến trên đỉnh đầu Đường Hoa, quầng sáng chụp xuống, nháy mắt tăng thêm cho bảy thuộc tính của Đường Hoa 100 điểm.

Lúc này mà còn không động thủ thì hết biết nói năng ra sao rồi! Đường Hoa tay vung một cái, sấm chớp lửa điện lấy thế như che trời phủ đất trút xuống chỗ Tôn Minh, toàn bộ mười con hồ ly đều bị bao phủ trong phạm vi công kích.

Lần Liệt Diễm Nhiên Lôi này tuy thanh thế không bằng lúc Đường Hoa mở ra Lượng Thiên Xích, nhưng mặt thương tổn nói riêng thì lại càng thêm hung mãnh. Bên trong hoả lôi, hồ ly bị tạc đến nỗi chín con phải hợp lại thành bản thể, ngửa mặt lên trời khóc thảm, may may không có lực đánh trả. Nhưng bảy thuộc tính chỉ duy trì gia tăng không đến ba giây, đã mất đi hiệu quả. Nhìn lại thì thấy con hồ ly kia đã thừa dịp này phát động pháp thuật, một vòi rồng dâng lên từ đất bằng, trực chỉ về mây lửa trên đỉnh đầu, muốn phá mây cắt ngang tiên thuật.

Nhưng tiên thuật vẫn là tiên thuật, há là pháp thuật có thể bằng được? Đông tổ không chút khách khí, nện xuyên qua vòi rồng, rơi xuống đỉnh đầu hồ ly.

Một đợt đi qua, hồ ly tuy đã có vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn còn có lực tái chiến, lập tức hóa thành chín phân thân, chuẩn bị cường công hậu quân lần nữa!

Lúc này anh bạn phương sĩ kia đã kết được thất tinh đàn, một cây quạt chiêu hồn pháp phối gần phía trên đầu hồ ly, phóng ra từng luồng từng luồng âm khí, hàng trăm hàng ngàn oan quỷ xộc xuống, âm binh lệ quỷ quần quanh mười con hồ ly mà cắn xé.

Giảng co qua lại như thế, Nhất Kiếm Cầu Bại cũng đã có đủ thời gian tổ chức xong đội ngũ, bắt đầu tiến hành bao vây tiến công kiểu sóng cuộn với hồ ly, trong phút chốc sĩ khí thăng lên, ý chí chiến đấu rùng rục. Chỉ có tên phương sĩ cầm quạt chiêu hồn kia rưng rưng thút thít: "170 vạn linh lực, linh lực tồn trữ một tháng trời của ta, một ngày là đã hết trơn rồi!"

Thi Thi thở dài một hơi, tung tung ngũ linh luân nói an ủi: "Ta cũng vậy, 200 vạn linh lực của ta đều bị xài hết rồi."

Còn có la hán hóa thân, triệu hoán Thiên Lô cùng mấy loại pháp thuật, pháp bảo mạnh mẽ nữa cơ, nhưng mà lúc đó vì thu phục cây yêu kiếm không được coi là mạnh lắm kia, dưới sự dẫn dắt của Đường Hoa, bày cao thủ đã tận tình biểu diễn hoang phí một trận, thành ra giờ đã tạo thành cục diện hết hàng xài đáng xấu hổ.

Bất quá nhìn qua tình hình hiện giờ, lũ hồ ly đã bị bao vây lại với nhau rồi, bị trăm chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi. Càng huống chi lúc trước ở ải Dũng Sĩ, năng lực của hồ ly đã bị cắt chỉ còn 50%.

Thi Thi thấy sự chú ý của mọi người đều nằm ở chỗ hồ ly, bèn lặng lẽ bay tới gần Đường Hoa nói: "Gia Tử... Nếu như người đã không muốn đi Song Sư, mà cũng không muốn lưu lại Nhất Kiếm, chi bằng đi Tam Thương đi."

"Tam Thương? Không được đâu, anh đại nhà người ta tới giờ vẫn luôn nghĩ phải nhắm rượu ta thế nào đó."

"Không đâu, Vô Song, tức là bà xã của Vô Cực đã nhờ ta nói với người, cho dù người không đến Tam Thương, nàng cũng hy vọng có thể kết giao bằng hữu với người. Nếu như người vào Tam Thương, nàng có lẽ sẽ không cung người làm thượng khách, nhưng sẽ cho một sự đãi ngộ giống như những thành viên khác, với lại tuyệt đối sẽ không thâm độc đi tính kế người."

"Vậy ông xã nàng thì sao?"

"Cái này...!" Thi Thi dẫn đo nói: "Có vẻ là vẫn hận người ghê lắm đó."

"Ha ha!" Đường Hoa đổi đề tài: "Có thể nói về ngũ linh luân của người không? Sao chỉ có thể duy trì 2 giây thôi vậy?"

"Hết linh lực!" Thi Thi giới thiệu: "Mấy thứ này sử dụng thì rất là thuận tay đó, thủ đoạn công kích, thủ đoạn phòng ngự, với lại thủ đoạn phụ trợ cũng đều có, nhưng điều đáng ghét nhất đó là phải lấy 50 vạn linh lực làm một đơn vị mới có thể khởi động một lần được."

"Dường như rất nhiều pháp bảo đều dùng linh lực làm đơn vị, linh luân này của người thăng cấp một lần thì cần bao nhiêu linh lực?"

"100 mà thôi, nhưng mà nhân vật mỗi tăng lên 10 cấp thì mới có thể thăng cấp nó một lần. Có điều linh lực hao phí trong mỗi lần sử dụng cũng tăng lên, hồi cấp 1 thì một đơn vị là 20 vạn, lúc cấp 2 thì là 50 vạn. Chỉ sợ đến cấp 3 thì mỗi lần sử dụng là phải trăm vạn mất."

* * * * *

Nói chuyện phiếm cùng Thi Thi là một việc khiến cho người ta vui vẻ. Lĩnh vực tri thức của nàng rất rộng, phạm vi kết giao thì lại phong phú, tình báo mà nàng nắm được trong tay cũng không hề ít hơn so với các đại công hội. Hơn nữa Đường Hoa có hỏi, thì nàng tất đáp, khiến người ta có cảm giác đối phương là một người bạn đáng giá cho mình yên tâm và tín nhiệm.

Nhưng Thi Thi cũng có nguyên tắc, nàng có thể nói cho người biết rằng nàng tạm thời đang độc thân, rồi tuổi nàng bao nhiêu, nhưng nếu đề cập đến vấn đề riêng tư cá nhân của khách hàng hoặc là nội dung công tác hiện tại của nàng, thì nàng hết thảy chỉ cười mà không đáp.

Trò chuyện một hồi, Đường Hoa giơ tay lên, nổ thành bụi tro con hồ ly đang gần chết, bởi vì hắn mới biết được một chuyện, theo như Thi Thi nói: trong trường hợp đánh hội đồng, thì có ba loại người có khả năng lấy được vật phẩm mà BOSS rơi xuống. Thứ nhất: kẻ công kích đầu tiên. Thứ hai: tổng số thương tổn cao nhất. Thứ ba: kẻ công kích cuối cùng. Đương nhiên nếu như là tổ đội, thì đội đó sẽ bị coi là một đơn vị, còn việc hoa rộ nhà ai thì phải coi nhân phẩm của người và đội hữu vậy.

CHƯƠNG 41: BẢY TRẬN

CHƯƠNG 41: BẢY TRẬN

Pháp bảo "Da hồ ly?"!

Đường Hoa từ khi thấy màn thút thít thê thảm đến chạnh lòng của tên Tôn Minh thì đã thề với lòng, mọi pháp bảo mình kiếm được hết thảy đều phải do mình khai quang, dùng không được thì cứ quăng thẳng cho cửa hàng của hệ thống, đánh chết cũng không cầm đi giao dịch.

Hồ Ly Diện Cự: có thể dùng để nguy danh lừa gạt người chơi hoặc là NPC có pháp lực thấp hơn người. Thời gian cooldown 10 ngày, không thể tu luyện.

Thứ tốt, ném vào túi Càn Khôn. Kết tinh nỗ lực của cả ngàn người, đánh đổi bằng mấy trăm cái sinh mạng cứ như thế bị Đường Hoa một tiếng cũng không kêu bóc lột mợ nó, đã vậy hàng này còn giả bộ một bộ dạng mê mang khắp nơi dò hỏi: Ai được rồi? Được cái gì đó?... Đương nhiên Đường Hoa vẫn lặng lẽ nói cho Thi Thi biết, dù sao cũng nhờ người ta nói nên mình mới biết cách thức đó chứ bộ. Thi Thi bị khiến cho cười lăn lộn một hồi, nàng phiêu tới một câu: "Người thật là xấu!" khiến cho tâm thần Đường Hoa run lên một cái.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn bốn giờ, lần này công hội Nhất Kiếm chết thảm lắm, gần cả ngàn người chết trận, khu vực chết trận chủ yếu đương nhiên là trung quân, bao quát cả Thư Sinh và cả những cao thủ liên can; tỷ lệ còn sống không đến ba thành. Đối mặt với con BOSS cuối cùng, tất nhiên không thể xem thường được, nhất định phải chờ đội hình chỉnh tề xong rồi mới có thể xuất phát. Đương nhiên Nhất Kiếm Cầu Bại cũng không nhàn rồi, đã phái ra bốn tổ hai mươi người đi trước để tìm hiểu thông tin của Ngọc Tiêu nương nương rồi.

* * * * *

Bọn cao thủ bị chết đã trở lại ngọn Đại Thiên Chúc, Nhất Kiếm Cầu Bại không đi hỏi han người của mình mà kéo bọn cao thủ lại ân cần thăm hỏi

không ngừng, hơn nữa lập tức biểu mỗi người 2 kim tiền trợ cấp.

"Không cần!" Sát Phá Lang rất kiên quyết cự tuyệt, nhìn xung quanh một cái, chỉ thấy Đường Hoa đang ngồi uống rượu cùng Tôn Minh, Thi Thi, bèn đi qua không chút khách khí ngồi xuống hỏi: "Rốt cái gì?"

"Không phải là ta được." Đường Hoa bày ra vẻ mặt vô tội.

"Hồi nữa tổ đội đi vơ vét Ngọc Tiêu nương nương, làm hay không!" Sát Phá Lang đo lường tính toán ra lực công kích của mọi người, thấy kẻ có khả năng vơ vét BOSS nhất đương nhiên là chính mình. Nhưng mà nếu như thằng nhãi này lúc BOSS sắp chết lại đột nhiên tạc cho một cái thì thể nào cũng toi luôn cái mạng còi của mình.

"Không chơi!"

"Đệt, bố đây chưa từng hợp tác cùng người khác bao giờ, hiện giờ cho người thể diện, vậy mà người lại từ chối."

"Oa... Mau nhìn kia! Sao chổi kia!" Thi Thi kêu rất lớn tiếng, toàn bộ mọi người đều dừng tay đôi mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngôi sao chổi đỏ như máu xẹt qua bầu trời phương Tây, khiến cho bầu trời như bị rách ra một khe hở.

"Là sao yêu quái!" Đồng tiền trong tay Thư Sinh nhảy bắn lên không ngừng, dốc sức bạt mạng muốn trốn xuống khe ngón tay, mà bức tinh tượng đồ trong tay hắn thì đã nhuộm màu đỏ như máu, mọi chủ tinh dưới sự bao phủ của ánh đỏ đều ảm đạm lu mờ: "Hệ thống nhắc nhở: sao yêu hiện thế, không lâu sau Cửu Châu Đại Địa sẽ có họa kiếp."

"Là sự kiện!" Đường Hoa đưa ra một đáp án khiến mọi người vừa lòng. Đây rõ ràng là trò chơi lại muốn tạo ra một tràng cảnh lớn như quân Tần công thành đầy mã. Nhưng mà xem điệu bộ báo động trước này, chỉ sợ là quân Tần so với sự kiện này cũng chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

"Lính trinh sát về rồi!" Nhất Kiếm Cầu Bại dặn dò một tiếng: "Mọi người lưu ý tin tức trong kênh, họp!"

* * * * *

"Địch nhân đã biết ý đồ công kích của chúng ta, đã bày ra bảy đại trận Lô, Phong, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ở bảy chỗ giao lộ. Theo một tên nhân viên trinh sát tử vong xong sống lại nói: Bọn họ thử tiến vào Thủy

trận, nhưng vừa vào đến bên trong thì thứ ghê ghớm đón bọn họ chính là pháp thuật. Pháp nhãn nhìn ra là pháp thuật hệ nước: Hải Triều. Pháp trận này lực công kích không cao, nhưng lại giảm tốc độ 20%. Hoả trận là Hoả Hải, công kích cũng không cao, nhưng sẽ bị mất máu liên tục... Trước mắt mà nói, bảy trận này cũng không hung ác, nhưng lại thuộc dạng công kích quần thể, hơn nữa lính trinh sát chỉ trinh sát được đến phạm vi 20 dặm là đã chết trận, phòng chừng bên trong càng sâu hơn. Dựa theo lực phòng ngự cùng lượng máu hiện tại của chúng ta, thì số người có thể thuận lợi xông qua... có khả năng không được nhiều. Cho nên ta mong mọi người thương lượng cùng nhau, xem có biện pháp phá trận không. Thư Sinh người nói xem!"

"Muốn phá trận này, nhất định phải có bảy món binh khí và pháp bảo tiên gia có thuộc tính. Mọi người nếu như có thì xin báo danh, hiện giờ đã mở kênh đại sảnh, nhưng vui lòng đừng nói chuyện khác."

"Đất!" Sát Phá Lang là người đầu tiên đưa tin.

"Kim!" Anh bạn có Vạn Thạch Cung cũng báo.

"Gió!" Phương sĩ có quạt chiêu hồn.

Hàng tiên gia, Đường Hoa lục lục túi Càn Khôn, mình thì có hai cái đó, một cái là Lượng Thiên Xích, một cái là Kỳ Môn Phi Giáp, nhưng đều là hàng không có thuộc tính ngũ hành. Máy người khác cũng lắc đầu, tiên khí mà muốn gom bảy món cũng không khó, cơ mà phần nhiều đều là hàng không có thuộc tính.

"Không có à?" Thư Sinh dò hỏi một lúc xong thở dài: "Thiếu nhiều lắm, còn thiếu hơn phân nửa."

Nhất Kiếm Cầu Bại cũng than một hơi: "Vậy mọi người chỉnh lý lại trang bị, gắng hết khả năng đề cao một thuộc tính ngũ hành nào đó của mình, ta sẽ xếp thành bảy chi đội ngũ, nếu như mà thuộc tính thấp hơn 30 thì đừng nên mạo hiểm."

Đường Hoa nhìn nhìn trạng thái của mình, thuộc tính lửa 35, sét 30. Thuộc tính lửa từ lúc lên đến 10 xong thì tốc độ tăng trưởng hết sức chậm chạp, qua 20 thì lại càng giống như trâu già kéo xe tàn, lúc tới 30 thì... Đường Hoa từ 10 ngày trước đã tới 30 rồi. Còn 5 điểm đôi ra thì dĩ nhiên là do trang bị tăng thêm cho.

* * * * *

Cung Đẩu Mẫu đã ẩn sâu trong mây khói, căn bản không thể trông thấy diện mục chân thực, mà ngoài màn sương sừng sững bảy cây cột cờ lớn, đó là bảy cây Kim Mộc Thuỷ Hoả Thổ Phong Lôi, phía sau mỗi cây cờ còn có một pháp trận truyền tống đơn hướng.

Trận giao long chính là khảo nghiệm năng lực phối hợp quần thể, trận Tà Phạt là khảo nghiệm năng lực ngoại giao, trận hồ ly chín đuôi khảo nghiệm năng lực tinh anh, còn bảy trận của Ngọc Tiêu nương nương này là khảo nghiệm thực lực tổng hợp.

* * * * *

Vén vén hơn sáu trăm người, số này là đã trải qua sự điều phối số trang bị chưa buộc định của Thư Sinh mới gom góp được.

"Xuất phát!" Thôi thì gáo bể làm muôi vậy, trường chinh hai vạn năm nghìn dặm đã tới bước cuối cùng rồi, không có lý nào phải buông tha cho. Dù là bang diệt, vẫn còn tốt hơn là buông bỏ giữa đường. Hơn nữa Nhất Kiếm Cầu Bại vẫn còn ôm một mối hy vọng, vì phần lớn các cao thủ cũng có mặt ở trong này. Với lại biết đâu nương nương này cũng giống như Tà Phạt thì sao? Dù sao bọn họ cũng đều là BOSS hình người.

Nhất Kiếm Cầu Bại nào biết được ải Tà Phạt kia là do vận khí của mình không tệ, chứ nếu một khi động thủ công kích Tà Phạt trước, thì đó cũng sẽ là một tràng ác chiến.

* * * * *

Đường Hoa tiến vào Hỏa trận, vừa vào đã phát hiện trong trận là một thế giới khác. Nơi này giống như là một ngọn núi lửa đang phun trào, trên mặt đất có dung nham màu đỏ thẫm chảy xuôi, hơn nữa thỉnh thoảng còn có dung nham phun trào lên cao công kích người chơi trên phi kiếm. Trên không trung cao năm trượng còn phủ đầy những ngọn lửa chấp chờn, những ngọn lửa này tản ra theo gió, một khi xẹt qua, là sinh mệnh sẽ bắt đầu hạ xuống.

"Xông!" Một đường chủ đứng ở cửa trận chỉ huy: "Tốc độ là gái gú, thời gian là tiền bạc, tiền bạc và gái gú đang chờ chúng ta... Xông a!"

Đường Hoa ném thuốc mà Nhất Kiếm phái người đưa cho vào miệng, bắt đầu tiến lên. Mặc dù đã có thuốc, nhưng hiển nhiên là không thể bổ cấp cho sinh mệnh đang trôi đi của mình được. Bay chưa đến mười dặm, sinh mệnh của Đường Hoa bay gần một nửa, lại phi hành thêm năm dặm nữa, bọn người chơi đã bắt đầu chết trận. Thực tế đang chứng minh rằng lời Nhất Kiếm Cầu Bại nói chỉ số phòng ngự thuộc tính 30 sống được chính là một lời nói hoang. Đường Hoa phỏng chừng bản thân mình nhiều nhất bay tới hai mươi hai dặm là hóa thành ánh trăng.

Tử vong, tử vong! Sau hai mươi dặm, Đường Hoa phát hiện bên mình đã không có người sống, chỉ có mình mình còn dính 1/10 máu phi hành tiếp.

"Bố tạc chết mày!" Đường Hoa mắt thấy chính mình cũng gắng không nổi, rất lưu manh giơ tay một phát, tia chớp ngọn lửa tràn ngập cả thảy Hoả trận. Tạc một phát như vậy, Đường Hoa sửng sốt phát hiện mình vậy mà không mất máu nữa, hơn nữa dưới sự trợ giúp của dược phẩm và nguyên anh, lượng máu bắt đầu chậm rãi tăng trở lại.

Dừng tay, bắt đầu rụng máu. Ra tay, lượng máu tăng trở lại...

Ha ha, chơi không chết ta được! Đường Hoa tựa hồ hiểu ra đây là chuyện gì, phát tay một cái, một màn Tam Muội Chân Hỏa rải ra, quả nhiên trong thời gian 4 giây liên tục của Tam Muội, lượng máu của mình đã tăng trở lại. Hoá ra là lửa cũng có phân cấp bậc...

4 giây cooldown, 3 giây chờ, đổi lấy 4 giây phục hồi máu. Dưới tác dụng của dược phẩm, sinh mệnh của Đường Hoa không chỉ không mất tiếp, mà còn chậm rãi tăng trở lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 42: CƯỢC

CHƯƠNG 42: CƯỢC

Bay ước chừng năm mươi dặm đường, Đường Hoa rốt cục lao ra Hỏa trận, chân đặt lên khu đất cung Đấu Mẫu. Ngoài trăm mét, cửa cung điện đóng chặt, mảnh đất bên ngoài trống trải chỉ có hai người, một người là kẻ có được phật kiếm, hơn nữa thân có kim cang bất hoại - Tôn Minh, người còn lại là kẻ có tiên kiếm hộ thân - Sát Phá Lang.

"Ya!" Tôn Minh bước qua cụng năm dặm với Đường Hoa.

"Ya cái rắm!" Sát Phá Lang ngồi bệt xuống đất uống rượu, nói: "Chỉ có ba người."

"Không có ngôn ngữ chung với hân!" Tôn Minh lắc đầu: "Người này chỉ biết cướp BOSS, chứ không hiểu cái gì là thành tựu cảm."

"Hừ!" Sát Phá Lang không nói chuyện, cũng rành rành là mình chơi không lại hai thằng này liên thủ.

* * * * *

Bởi vì ba người ở trong khu vực đặc thù, nên không thể liên hệ cùng bang hội, thậm chí ngay cả tin nhắn cũng không phát đi được. Chờ suốt nửa tiếng đồng hồ sau, Đường Hoa rốt cục ngồi không nổi nữa, đi đến ngoài cửa cung gõ gõ: "Có người ở nhà không?"

"..." Không có hồi âm.

"Nường nường, nường nường, người đã bị bao vây, cách thoát ra duy nhất của người là lập tức bỏ xuống tiên khí đầu hàng."

"Vùng ới mở ra, dưa hấu ới mở ra, hòa thượng ới mở cửa, tiền tiền ới mở cửa..."

"Người không mở miệng cũng không có nghĩa là người không có ở đó, hành tung của người đã bị chúng ta nắm được rồi..."

"Người không mở, vậy chúng ta có thể đi. Có thiệt không mở không?"

* * * * *

Đường Hoa kêu gọi một trận xong, cửa vẫn như cũ không mở.

Sát Phá Lang ở một bên nhìn, lạnh lùng nói: "Người không biết phá cửa à?"

"Người tới!" Đường Hoa đưa tay ý mời, ây da con cóc người nhỏ mà miệng to, dám hô hào phá cửa của BOSS có đẳng cấp cao hơn mình gấp đôi đó.

"Hừ!" Sát Phá Lang uống rượu tiếp.

"Chuối tiêu ời mở ra, khoai tây ời mở ra, dưa hấu ời mở ra... tiểu Xanh a mở cửa, Hà Tả a mở cửa..."

"Bộ người không biết đẩy cửa tiến vào sao!" Rốt cục hơn một tiếng đồng hồ sau, một giọng nữ có vẻ cam chịu bay từ bên trong ra.

"Ta không đi vào thì người không thể động thủ có phải không?" Đường Hoa hỏi.

"... Phải!" Mảnh đất kia vốn là nơi được cấp cho bọn người chơi để dùng tập kết nhân thủ, đương nhiên là không thể công kích, nếu không thì đến thẳng nào giết thẳng đó chả phải là ý lớn hiệp nhỏ sao, vậy còn khảo nghiệm cái gì nữa.

"Ta mà đi vào thì người sẽ lập tức động thủ ngay có phải không?"

"... Phải!"

"Vùng ời mở ra, bánh mì ời mở ra... Ấy! Người ả NPC chết tiệt này sao lại có thể mắng người chứ?"

NPC: "Các người phải cân nhắc cho rõ, các người chỉ có thời gian một ngày, không tiến vào tức là nhiệm vụ chắc chắn phải thất bại."

"Ồ... Cái này không quan hệ gì lắm với bọn ta, vùng ời mở ra..."

* * * * *

Thư Sinh kiểm kê nhân số tử vong xong, nói: "Vào được ba người, đến giờ vẫn chưa tử vong."

"Ai..." Nhất Kiếm than một hơi, phân phó: "Để mọi người chờ đi, đừng hy sinh vô ích nữa."

* * * * *

NPC hiển nhiên là đã xem nhẹ sự chịu đựng cùng năng lực tự làm mình vui của Đường Hoa. Nhớ năm đó, thẳng này đã có thể chơi đùa cùng mấy con kiến suốt 24 tiếng đồng hồ, thì chỉ là tịch mịch có mấy tiếng đồng hồ đã là gì mà chịu không nổi. Còn phần Sát Phá Lang và Tôn Minh thì hai người ngồi một bên chơi cờ năm quân. Cờ năm quân thì chỉ cần vẽ đường kẻ, rồi dùng tảng đá làm quân cờ. Tiền đặt cược một ván 20Y, cũng không tịch mịch.

"Người không mở cửa sao? Vì sao người không mở cửa? Người không mở cửa thì người cũng phải nói..."

"Chỉ cần người câm miệng, thì ta có thể đáp ứng là không giết người!"

"Ừ... Là sau khi vào cửa vẫn không giết ta, hay là ở ngoài cửa thì không giết ta?" Đã trải qua vụ mì Dương Xuân hai lượng, Đường Hoa khá là cẩn thận.

"... Bên ngoài!" NPC lau mồ hôi, thẳng nhai này quý chứ không phải người! Hắn vào thì đương nhiên là không thể không giết hắn, đây là quy tắc của trò chơi, nó cũng giống như việc mình không thể chủ động công kích người ở ngoài cửa vậy, đều là quy tắc cả. Chỉ cần cửa bị đẩy ra, là mình có thể không hề bận tâm mà tiến hành công kích toàn bộ mọi người ngay, bởi vì đó là dấu hiệu của việc tiến công bắt đầu.

"Moá!" Ba người ngoài cửa đồng thời chĩa ngón giữa lên khinh bỉ. Tục ngữ đã nói rất hay, tin được vào NPC, hoạ có heo mẹ leo cây.

* * * * *

Còn có 10 tiếng đồng hồ, ngay cả Sát Phá Lang cũng nhẫn nại không nổi nữa, lao tới trước cửa chính mắng to suốt 10 phút, sau đó vô cùng thoải mái quay về hạ cờ lần nữa. Coi anh mày trâu chưa, cấp 25 mà chửi cho con BOSS cấp 49 không dám lên tiếng.

"Nguyên thần xuất khiếu!" Trên mảnh đất trống xuất hiện thêm một nàng thực nữ, nhưng mà gương mặt của nàng rất xạm, nàng nhìn lũ ba người đang sững sốt chăm chú nhìn nàng, phất tay nói: "Không bằng chúng ta cá một trận, các người thắng thì ta tự sát ngay, còn các người thua thì phải mở cửa, thế nào?"

Nguyên thần chính là nguyên anh không có trang bị, không có pháp bảo, không có phi kiếm, chỉ có thể sử dụng những pháp thuật đặc hữu. Còn như nhân kiếm hợp nhất của Sát Phá Lang thì là bám nguyên thần vào thân kiếm để gia tăng uy lực.

"Lượng Thiên Xích! Không có khởi động!" Đường Hoa lật tay một cái, Tôn Minh, Sát Phá Lang ôm đầu trốn như chuột, hoả lôi với thế như bao trời trum đất nổ mãnh liệt vào nguyên thần.

"Nhân kiếm hợp nhất!"

"Phật quang!" Tôn Minh lệ chảy ròng ròng, sao mà mình chỉ có thủ đoạn rác rưởi nhất thế này.

Một đợt qua đi, nguyên thần uế oải bớt ba phần, nhưng dù sao cũng vẫn là nguyên thần của hàng trùm, lập tức theo gió mà về thân, sau đó mắng xối xả trong cung: "@#\$%..."

"Chúng ta chơi cờ tiếp." Tôn Minh tay vung một cái, đi tìm cờ chơi tiếp cùng Sát Phá Lang, thuận tay chỉ Đường Hoa: "Người... đi gào tiếp đi!"

* * * * *

"Các người có cá hay không, đã 5 giờ rồi đó!" Người trong cung nghiêng rằng nói. Việc ẩm ỉ này giờ có chút quá đáng rồi, ba thằng đàn ông mà lại đi chơi trò chửi đồng thay phiên nhau để giết thời gian.

"Cá bằng phương pháp nào?" Đường Hoa hỏi.

"Chúng ta so nhạc khí."

"Không chơi!" Ba người mấy miệng một lời đáp lại, đây là mặt mạnh của người ta, mà cho dù không phải là mặt mạnh, thì mình cũng độ không lại người ta á.

"So pháp lực."

"Không chơi!"

* * * * *

"VẬY các người nói cá cái gì?" Người trong cung hỗn hển hỏi.

Tôn Minh ngẫm ngẫm, ánh mắt sáng loé lên: "So xx dài ngắn!"

"..." Đường Hoa phun ra bụm máu, dẫm Tôn Minh xuống mặt đất, quá đê tiện! Quá mất mặt! Người đem mặt mũi quăng qua cho NPC mất rồi!

"VẬY người nói cá cái gì?" Tôn Minh ôm đầu hỏi lại.

"Ừm... Cá coi ai bắn nước tiểu xa hơn." Đường Hoa bị Tôn Minh dẫm ngược lại.

Sát Phá Lang phất tay: "Không phải mình đang có bốn người sao? Đánh một ván mạt chược đi."

"Được!" Người trong cung đáp ứng, nhưng lại nói thêm: "Nhưng mà các người nhất định phải đáp ứng là sẽ không đánh lén."

"Chấp thuận! Vả lại bọn ta đánh một lượt cũng không chết được người a."

* * * * *

Một bàn chơi mạt chược của hệ thống rất nhanh được triệu hoán đến, cái bàn rồi ghế dựa toàn bộ đều đầy đủ hết, bốn người ngồi xuống.

Đông môn Đông phong, Đường Hoa làm cái...

"Thiên hoà!" Ngọc Tiêu nường nường ngay cả bài cũng không cần xem, đẩy thẳng một cái luôn.

"Moá!"

"Đệt!"

Nam môn Đông phong, Tôn Minh làm cái...

"Địa hoà!"

"Moá!"

"Đệt!"

Tây môn Đông phong, Sát Phá Lang làm cái...

"Địa hoà!"

"Moá!"

"Đệt!"

Bắc môn Đông phong, nguyên thần của Ngọc Tiêu nường nường làm cái...

Đường Hoa nhìn sơ bài, mợ nó là địa hoà, mở ra: "Nhất bính!"

Tôn Minh xem bài, địa hoà: "Cũng Nhất bính!"

Sát Phá Lang nhìn sơ: "Cũng Nhất bính!"

"Gì nè?" Đường Hoa cầm lấy Nhất bính cực kỳ sững sốt, mình nhớ không lầm thì cả bốn cái Nhất bính đều đã ra rồi: "Nhất bính!"

"XX!" Nường nường nghiêng răng.

* * * * *

Lưu cục!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 43: CƯỚP

CHƯƠNG 43: CUỚP

Nguyên thần của nương nương làm nhà cái tiếp.

Lại là bài địa hoà, bỏ đi: "Nhất bính!"

Nương nương giận dữ: "Người con mợ nó là địa hoà rồi, còn đánh nhất bính cái trym gì?" Chỉ cần đối phương hoà một lần, nàng xuống cái, là một vòng sẽ kết thúc.

Tôn Minh: "Nhất bính!" Sau đó quát lên bên trong đội ngũ: "Đồ chết bầm, đã xong chưa? Bối mi đây hiện giờ là đại tứ hỉ, tự nhất sắc! Tay bối mi ngựa lắm rồi đấy!"

"Đúng vậy! Bối mi đây giờ đã có quốc sĩ vô song rồi, con mụ nó chứ tám cái nhất bính rồi đấy."

"Chưa xong!" Đường Hoa hồi đáp một câu: "Nhất bính!"

"Cũng một cái Nhất bính!" Sát Phá Lang nghiêng rằng: "Anh đại, chú tâm một chút đi, đã bốn cái nửa tiếng đồng hồ rồi đó."

Lưu cục!

"Lượng Thiên Xích! Không có khởi động." Đường Hoa ném bài: "Nhất bính!"

"Đệt, lại phải chờ!" Tôn Minh: "Đánh cái nào cho hay giờ? Nhất bính!"

Chắc chắc, nguyên cả bàn Nhất bính!

* * * * *

Nương nương cười bảo: "Các người đừng hoà nữa, thời gian chỉ còn có ba cái nửa tiếng nữa thôi!" Cuối cùng đã không còn tạp âm quấy nhiễu nữa rồi, điều này làm cho nàng thật là thư thái.

"Lượng Thiên Xích!" Trên thân Đường Hoa bùng lên ánh đỏ, Tôn Minh và Sát Phá Lang "xoẹt" cái biến mất.

Oanh tạc! Nhân kiếm hợp nhất, phật quang!

"Ha ha!" Nguyên thần cười châm chọc: "Sớm đã biết các người sẽ đánh lén, nhưng ta thật không hiểu, đã biết rõ ràng rằng đánh một lần cũng không chết được ta, vì sao còn muốn đánh lén?"

Đường Hoa gặm thuốc, ngồi xuống, khẩn cấp phục hồi pháp lực!

Sát Phá Lang bắt đầu tụ lực!

Nương nương thấy vậy, phất tay cười một tiếng: "Đi đây!"

"Xả thân cho mỹ nữ ăn!" Tôn Minh lấy ra Xá Lợi chớp qua một cái, một luồng phật quang bao phủ lên nguyên thần của Ngọc Tiêu nương nương.

Không có quy tắc nào có thể kháng lại Xá Lợi được, nhưng lại có quy tắc quy định không được ra tay công kích người chơi, thế là nguyên thần trong nhất thời lâm vào trạng thái đứng khựng: trốn: không hợp với quy định của Xá Lợi, đánh: không hợp với quy định của hệ thống.

"6, 5, 4, 3, 2..." Tôn Minh đếm giây.

"Được rồi!" Hoả lôi ùng ùng ùng ùng trút xuống, được Lượng Thiên Xích thúc đẩy, tiên thuật tất nhiên rất uy mãnh, cho dù là giao long mà gánh một đợt thì cũng ở gần mức mệt lử chứ nói chi đối phương chỉ là nguyên thần.

"Nhân kiểm hợp nhất!" Một luồng ánh sáng đen lúc đợt oanh tạc vừa kết thúc thì xẹt qua nguyên thần của nương nương: "Moá! Vậy mà còn chưa chết!" Cảnh giới phải tới đủ, pháp lực phải đầy, nội khí của kiểm anh cũng phải đầy mới có thể có cơ hội sử dụng nhân kiểm hợp nhất một lần, mà Sát Phá Lang nhờ vào tiên kiểm lại có thêm một lần cơ hội nữa, nhưng nếu muốn hợp nhất tiếp thì cũng phải cả tiếng đồng hồ sau, không là không có khả năng.

Chỉ thấy nguyên thần của nương nương đã ủ rũ cực kỳ, nhưng vẫn gắng chậm rãi bay về trong cung, vừa bay vừa nói: "Các người... đã hết... thời... gian rồi!"

"Thiên Lôi Không Phá!" Tia chớp kèm theo thanh âm rung trời chuẩn xác đánh lên trên nguyên thần. Không cần chờ đợi, nguyên thần hoá thành ánh trắng: "May mà ta có trữ lại chút pháp lực." Uy lực của Thiên Lôi vốn là cao hơn Liệt Diễm Nhiên Lôi, nhưng lại chỉ gây ra thương tổn đơn thể nên vì thế pháp lực hao phí rất ít.

"Không ngờ người vẫn còn trữ lại một đòn." Sát Phá Lang quệt mồ hôi, vốn tưởng rằng sắp thành lại hỏng đó chứ.

"Đương nhiên!" Đường Hoa ném viên dược vào trong miệng, sau đó ngồi xuống: "Chỉ số thông minh của ta đây đâu phải là người như người có khả năng hiểu được."

"Xì!" Sát Phá Lang khinh bỉ một tiếng, nghi hoặc hỏi: "Chết rồi mà, sao còn lãng phí thuốc?"

"Biết làm sao được a!" Đường Hoa than khổ một tiếng: "Hồi nữa còn phải chơi du kích chiến với người mà!"

"Vì sao?" Sát Phá Lang càng thêm nghi hoặc.

"... Một nửa, đủ rồi!" Đường Hoa bay ra xa xa một chút rồi mới hô: "Hồi này lúc ta đánh sét ra, đã bắt cần đá người ra khỏi đội ngũ rồi."

"A?... A! Thằng chết toi!" Sát Phá Lang nổi sùng lên. Theo ba loại nguyên tắc, đòn đầu tiên là của Đường Hoa, tổng thương tổn lớn nhất cũng là của Đường Hoa, mà một kích cuối cùng cũng là của hắn, nếu như đội ngũ không giải tán, đương nhiên là vật phẩm sẽ phân phối theo dạng tùy cơ, nhưng đội ngũ đã giải tán rồi, hệ thống sẽ quăng toàn bộ mọi thứ qua cho một mình Đường Hoa.

"Lôi Bích!" Đường Hoa nhìn thoáng qua túi Càn Khôn, nước mắt xém nữa chảy ra. Phi Lăng, tiên kiếm tam phẩm lục giai, đẳng cấp yêu cầu 50, là tiên kiếm hộ thân mà tiên nữ bị giáng xuống phàm mang theo. Tuy là giải thích cũng không tường tận lắm, nhưng mà đúng thật là hàng dán mác tiên kiếm tam phẩm rồi. Tuy hiện giờ vẫn chưa trang bị được, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Để cho an toàn, Đường Hoa đã đưa linh khí vào nhằm buộc định với mình.

Vẫn còn, pháp bảo "ngọc tiêu?", và tài liệu: một cái dây lưng của tiên nữ, một cây xương hồn cốt của tiên nữ.

* * * * *

Nguyên thần chết, bảy trận biến mất, Nhất Kiếm Cầu Bại túm chặt tay Thư Sinh, một lời cũng nói không ra. Chẳng hiểu sao mà nhiệm vụ lại được hoàn thành rồi!

"Nhiệm vụ đã hoàn thành!" Thư Sinh kêu lớn một tiếng trong kênh, sau đó là tiếng hoan hô vang trời dậy đất, tuy mọi người cũng chẳng hiểu là sao lại hoàn thành được.

* * * * *

"Gia Tử... Sát Phá Lang, bọn họ?"

Thư Sinh vội kéo Nhất Kiếm Cầu Bại lại: "An trí đài Kiếm Tiên trước đã, đừng có bất cẩn bị họ trăm nhăm lần nữa đấy, cao thủ đánh nhau thì bọn ta đừng xen vô nhiều. An trí xong đi đã rồi lại khuyên can sau."

* * * * *

Đài phát thanh của hệ thống: Bang hội Nhất Kiếm đã chiếm đỉnh Thái Sơn, Thái Sơn chính thức trở thành nơi trú quân của bang hội Nhất Kiếm, chúng ta cùng nhau chúc mừng cho họ nào.

* * * * *

"Hai vị bớt giận!" Nét cười của Nhất Kiếm Cầu Bại thật bao dung, mình thoáng cái từ địa ngục chui được lên thiên đường, hai vị này chính là đại công thần. Tuy chẳng biết là chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà công đầu chắc chắn là thuộc về bọn họ, đương nhiên là còn có Tôn Minh nữa, nhưng mà Tôn Minh đã coi như là người bên mình rồi...

"Kêu hăn đưa mấy thứ kia lại đây, thì ta sẽ không giết hăn!" Sát Phá Lang nghiêng rằng, từ khi mà Đường Hoa có được tiên thuật, hăn đã phát hiện mình càng khó đuổi bắt được Đường Hoa hơn, lúc nào cũng phải bảo trì tư thế nhân kiếm hợp nhất, để mà thuận tiện phá ra vòng vây của tiên thuật. Còn bên Đường Hoa thì vẫn luôn bảo trì một nửa lượng pháp lực, người á mà dám hợp nhất, thì ta tạc chết người ngay, hăn cũng không biết được là trong một quãng thời gian thì Sát Phá Lang chỉ có thể sử dụng kỹ năng hợp nhất được hai lần thôi.

Thân là cao thủ cướp BOSS số một, vậy mà liên tục hai lần bị cùng một người cướp ngược lại, cảm giác này giống như là có một sự bức dọc cứ bám trong tâm trí vậy. Càng huống chi trong đó có một lần là bị hãm hại... Mình thật là ngu a! Rõ ràng biết rằng hăn cũng giống mình chả phải là trò ngoan, vì sao lại đi tổ đội với hăn vậy?

"Ây da! Vậy làm sao mới phải đây." Nhất Kiếm vỗ đầu, hiển nhiên là lần này Sát Phá Lang đã nổi nóng lên thật rồi, cho dù có phải chết đói cũng nhất định phải đập tan Đường Hoa ra, chẳng kể là Thi Thi hay là Thư Sinh, ai can cũng đều là vô dụng, tâm của Sát Phá Lang hôm nay là sắt.

* * * * *

Đột nhiên Đường Hoa vấy tay một cái, hoả lô bắt đầu oanh tạc. Sát Phá Lang mừng rỡ, nô khí kiếm anh cũng vừa đầy, vì thế nhân kiếm hợp nhất xuyên qua màn hoả lô, bắn thẳng tới Đường Hoa, tuy là đã bị hoả lô tan mất đi một phần lực công kích, nhưng để giết Đường Hoa thì vẫn còn thoải mái lắm.

"Kim cang bất hoại!" Tôn Minh đột nhiên chui ra từ phía sau một cây đại thụ, cười hì hì đỡ đòn, sau đó là một tia chớp nện lên trên đầu Sát Phá Lang.

"Đê tiện, vô sỉ, hạ lưu!" Đây là lời nói lúc lâm chung của Sát Phá Lang.

"Làm ơn đi, ta có bạn bè, người thì không có." Đường Hoa cười cười ném ngọc tiêu cho Tôn Minh: "Phần hoa hồng của ngươi đây."

"Ta dòm phần ngươi trước đã."

Đường Hoa không hề có chút khách khí nào triển lãm ra, lại không ngờ Tôn Minh lại "Xì" một tiếng, vì đạo kiếm thì hãn không thể trang bị, nên chẳng có thấy chút thích thú nào. Đến lượt Đường Hoa hỏi xem ngọc tiêu là loại pháp bảo ra sao, Tôn Minh thở vắn than dài xuất ra triển lãm, cũng chẳng phải là hàng ngon gì lắm, nhưng mà cũng không phải là hàng bèo, có một tác dụng duy nhất đó là có thể đảo ngược thuộc tính ngũ hành của mình, chẳng hạn như hiện giờ người nước 20, sau khi đảo ngược thì lửa biến thành 20, nước thì lại có chỉ số bằng với đất lúc đầu vậy. Mỗi lần sử dụng tiêu hao 10 vạn linh lực, với lại không thể thăng cấp. Nhưng mà khiến cho Tôn Minh vui lòng chính là tài liệu trong tay Đường Hoa chính là tài liệu nhiệm vụ của môn phái mình. Thế là tay vung một cái, tịch thu ráo nạo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 44: PHỦ TẾ NAM

CHƯƠNG 44: PHỦ TẾ NAM

"Mua rượu ngon nào!" Nhất Kiếm Cầu Bại ngồi trên chiếc ghế dựa trong nơi mà giờ đã cải danh thành cung Nhất Kiếm, tâm tình rất là thoải

mái. Vẫn là Thư Sinh có ánh mắt nhìn xa, biết trước lần nhiệm vụ này gian nan rất nhiều, cho nên nhất quyết yêu cầu tìm thêm lính đánh thuê. Chứ nếu chỉ dựa vào những cao thủ mà mình có thì bây giờ... Cơ mà cũng phải nói những tên cao thủ kia cũng có tác dụng kha khá lớn trong bang hội đó, vô luận là lực hiệu triệu hay là lực trấn áp cũng đều khá là nổi bật.

Chẳng hạn như nếu không có Thi Thi, có lẽ nhiệm vụ đã phải thất bại rồi, tuy rằng năng lực công kích của Thi Thi cũng không được coi là mạnh mẽ gì, nhưng mà tiên khí trong tay lại quá nổi bật. Đương nhiên là còn có Đường Hoa, Sát Phá Lang, rồi mấy người như phương sĩ,...

Có lẽ sẽ có rất nhiều cao thủ không có tiềm lực phát triển, nhưng mà phải nhớ một điều, dù sao bọn họ cũng vẫn là cao thủ, mà cao thủ thì sẽ biết tận dụng những ưu thế hơn người của mình để tăng cường thực lực cho bản thân. Thế nên trên vạch xuất phát của đời người, bọn họ đã xuất phát trước một bước. Có thể lưu lại được bao nhiêu cao thủ trong bang, thì lần tiệc rượu này đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

* * * * *

"Nhân kiếm hợp nhất..." Sát Phá Lang vừa về, thoáng thấy Đường Hoa đang ngồi, hai lời không nói lập tức khởi động trạng thái mạnh nhất.

"Đừng..." Toàn bộ mọi người đồng thời hô to một tiếng.

Nhưng còn chưa có hô xong, thanh đại kiếm đang từng từng ở ngoài cửa kia loé sáng, Địa Sát Kiếm Trận khởi động, trăm ngàn phi kiếm từ trên mặt đất quét về phía Sát Phá Lang...

Một cụm ánh sáng trắng, toàn bộ mọi người bị ai ba giây. Bên trong phạm vi thể lực của Thái Sơn mà công kích bất kì bang chúng Nhất Kiếm nào, thì cho dù là bang chủ cũng sẽ bị kiếm trận phản kích... Đương nhiên là những chiêu thức ngoài hệ thống thì không tính, chẳng hạn như người có thể xài năm đấm ấy.

"Chúng ta uống rượu!" Nhất Kiếm Cầu Bại cười khổ, hai tên oan gia sinh tử này. Cả hai tên đều là những cao thủ có biểu hiện nổi trội nhất, nhưng có lẽ mình không có nhiều khả năng gom được cả hai rồi.

"Không có việc gì!" Đường Hoa an ủi: "Qua cái mười ngày nửa tháng nữa là hẳn sẽ quên đi thôi."

"Ta kính mọi người một ly trước!" Nhất Kiếm nâng ly nói.

* * * * *

Thi Thi thấy rượu đã qua ba tuần, liền nâng cốc nói: "Cầu Bại, Thư Sinh, ta thấy đã không còn sớm lắm, ta..."

"Đừng vội!" Thư Sinh nói: "Ta vừa sắm một ít phương tiện, các người không định đi tham quan một thoáng sao? Có Tiên Linh Bách Bảo các, có đài Thông Thiên Chiêm Bặc, có kho hàng tư nhân, có nơi gửi và nuôi dưỡng vật cưỡi, có thợ rèn tinh luyện tiên gia, còn có tháp Thất Tinh Tự Linh vân vân. Thi Thi, cái khác thì không nói, nhưng tháp Thất Tinh Tự Linh thì người nên đến xem thử xem, ngày nào đó mà cảm thấy giết quái đáng chán quá, thì cứ ngồi chỗ ấy chuyện trò với anh chàng đẹp trai nào đó, linh lực cũng vẫn liên tục gia tăng đấy."

"Còn có điều quan trọng nhất, có nhiệm vụ! Dân chúng các nơi, môn phái thậm chí là tán nhân, tiên nhân đều có ủy thác nhiệm vụ tại bang ta. Sau khi hoàn thành không những có thể lấy được lượng lớn kinh nghiệm và tiền tài, mà còn có thể gia tăng công đức. Bang chúng phổ thông mỗi ngày chỉ có thể được nhận một nhiệm vụ, nhưng bang chúng tinh anh thì mỗi ngày lại có thể nhận được ba. Lần này cũng là nhờ rất nhiều vào các huynh đệ Chiến Thần đường viện thủ nên Nhất Kiếm chúng ta mới được như bây giờ, tuy rằng bang chúng ta chỉ là bang nhỏ cấp một, chỉ có năm mươi danh ngạch, nhưng ta tuyên bố mỗi thành viên trong Chiến Thần đường đều được tấn chức làm bang chúng tinh anh, hơn nữa sẽ là bang chúng tinh anh vĩnh cửu."

Nhất Kiếm Cầu Bại bổ sung thêm: "Có lẽ có rất nhiều huynh đệ đã có bang hội rồi, hoặc là muốn tự mình mở bang, Cầu Bại ta không dám miễn cưỡng, nhưng tình nghĩa viện trợ của chư vị thì Cầu Bại không dám quên. Huynh đệ nào muốn đi thì có thể gửi yêu cầu nơi Thư Sinh, chúng ta không những không làm khó, mà còn biếu mỗi người 2 kim làm lộ phí. Về sau cho dù binh nhung tương kiến, chúng ta vẫn là bằng hữu! Nào... Cùng ly!"

"Cùng ly..."

* * * * *

Không thể phủ nhận rằng Nhất Kiếm Cầu Bại và Thư Sinh kẻ xướng người hoạ đã khiến cho nhiều người vốn đang do dự đã kiên định lựa chọn hơn, nhưng thuỷ chung vẫn có mấy tên điều dân rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Thư Sinh nhìn danh sách yêu cầu, than một hơi, không chỉ có Thi Thi, mà ngay cả Đường Hoa cũng vậy.

Nhưng mà Thư Sinh hiểu, Đường Hoa và Sát Phá Lang hai người chỉ có thể lưu lại một người thôi, khuyên can sơ sơ vài câu xong, liền phát tay trình cho Nhất Kiếm Cầu Bại phê chuẩn. Nhất Kiếm Cầu Bại tuy cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng là bất đắc dĩ, sau đó không chỉ tự thân tiễn hai người rời đi Thái Sơn, mà còn vỗ ngực đáp ứng: Về sau nếu có chỗ khó khăn, cứ đến tìm thẳng mình.

Dĩ nhiên, hai người cũng kiên trì không lấy 10 kim cảm tạ thêm của Cầu Bại. Khách khí một lần xong, ba người vẫy tay mỗi người một ngả.

* * * * *

Cứ cứng đầu thể diện thì thật là chịu tội a! Đường Hoa tát cho mình một cái tát, cho dù không thể lấy tiền của Cầu Bại, thì tìm Tôn Minh cướp mấy đồng cũng được mà, nhưng mà... Thể diện a, thể diện! Cứ nghĩ xem mình tìm đến Tôn Minh hỏi: Tiền ngươi đâu? Cái mặt nó mất mà không biết bay đến nơi nào nữa. Dù sao thì cũng do mình khiến huynh đệ gặp nạn, chút tiền bồi thường đó hẳn là phải thôi. Đương nhiên đây chỉ là cách nói nghiêm chính của Tôn Minh thôi, chứ nếu hẳn mà biết rằng Đường Hoa đã nghèo đến mức sắp hết tiền ăn uống thì tất nhiên sẽ không thể thấy chết mà không cứu rồi!

Về Thục Sơn lĩnh bánh bao hay là kiên trì nguyên tắc ăn mì Dương Xuân chờ tin tức của Nhược Hãn đây?

Cao thủ... Là phải có khả năng chịu đựng được cái đói!

Bay đến nơi người chơi tụ tập ở phủ Tế Nam, trong túi Đường Hoa chỉ còn dư lại một lượng 27 đồng. Đệt! Mì Dương Xuân vậy mà tăng giá rồi, hệ thống này thật đúng là biết bình định giá hàng đó.

* * * * *

Bọn người chơi bát phố ở Tế Nam rộn ràng nhốn nháo thật hết sức náo nhiệt, nhiều nhất chính là đệ tử của Bồng Lai. Bồng Lai là bang lớn, mà Tế

Nam lại là đại đô thị ở gần Bồng Lai nhất, đương nhiên là người phải nhiều.

Ở đại đô thị, cơ hồ không có hiện tượng PK nào, chủ yếu là do sợ mình tính toán không chuẩn gây ngộ thương mà thôi. Bị trừ chút công đức là chuyện nhỏ, nhưng nếu mà gây thành một đám cừu nhân vậy thật là chuyện lớn rồi.

"Địa đồ ba trăm dặm Tế Nam! Một bạc một tờ, bên trong có sơ đồ phân bố quái vật kỹ càng tỉ mỉ nhất!" Thứ tốt, nhưng ta là cao thủ, không cần phải mua! Nếu mà mười đồng tiền thì thật ra có thể cân nhắc được.

* * * * *

Kiểm tiền ra sao đây? Đương nhiên là bày sạp hàng! Tuy lũ quái vật không có mang theo tiền bạc trên người, nhưng mà chúng có mang theo trang bị mà. Đường Hoa lại nhiều khi chơi đơn độc, cho nên trong túi Càn Khôn vẫn còn ít nhiều hàng dự trữ. Dem hàng cấp 10+ quăng cửa hàng, sau đó nộp 1 bạc cho hệ thống, bắt đầu lần chiếm lòng lề đường bày sạp.

"Coi một cái đề, trang bị màu lam thời thượng cấp 20 đến 30, mỗi món chỉ bán giá 10 bạc. Ngoài ra còn có bùa hộ mệnh và nhẫn loại hi hữu, tất cả đều bán phá giá siêu lớn!"

"Bán báo bán báo: Giang Hồ nhật báo, độc quyền bóc trần sự thật về cuộc ác chiến của bang Nhất Kiếm nơi Thái Sơn, cũng có ký lục về toàn bộ hành trình của Phật Pháp Vô Biên viết, người đã tận mắt nhìn thấy Sát Phá Lang và Đông Phương Gia Tử liên thủ chém đầu BOSS cấp 49 Ngọc Tiêu nương nương."

"Tôn Minh chết toi!" Đường Hoa móc Hồ Ly Diện Cụ ra, viết lên: Tử Khí Đông Lai, sau đó trang bị lên, lập tức hẩn trông thấy tên của mình đã được sửa xong. Không vì cái gì khác, chủ yếu là bởi vì mất mặt lắm a! "Bà chị, Chớ đi a! Người xem xem, vải của y phục này được dệt tốt ghê chưa... Huynh đệ, nhẫn gia tăng tốc độ công kích của phi kiếm này, cả Tế Nam chỉ mình ta có thôi đó... Mỹ nữ, dây lụa năm màu mới nhập đây, oa, cái này mà đeo lên trên cổ của người, thì nam nhân của người chắc không yên tâm để người đi dạo phố mất..."

Dưới sự phát huy tài ăn nói nhân viên nghiệp vụ cộng với bán hàng có chiết khấu của Đường Hoa, hàng bán được rất là thuận lợi. Không đến một

tiếng đồng hồ, hơn mười món trang bị đã bán được một nửa, được 60Y, tạm thời giải quyết được vấn đề no ấm.

Có tiền ăn cơm rồi, không bán nữa. Đường Hoa dọn dẹp, chuyển tới một quán ăn lộ thiên: "Ông chủ, cho tô vằn thắn, bỏ thêm thịt vụn!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 45: VIỆC XẤU TRONG NHÀ

CHƯƠNG 45: VIỆC XẤU TRONG NHÀ

"Bang hội Tam Thương nhận người, trên cấp 20 thì đến thành Đông báo danh, có tiên khí nhưng chưa đến cấp 20 cũng có thể ưu tiên trúng tuyển."

"Bang hội Song Sư nhận người..."

Đường Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua mấy tên người chơi đang hò hét, tiếp tục ăn vằn thắn. Ba công hội này vậy mà đã thành lập bang hội rồi, chỉ là không biết nơi trú quân của bọn họ ở đâu, nếu như không chọn danh sơn thì cũng đơn giản, cứ có tiền là được, nhưng như vậy chẳng phải là sẽ bị Nhất Kiếm lấn lướt hay sao, hơn nữa lực ngưng tụ, lực hiệu triệu, thậm chí là nhiệm vụ bang hội cũng đều sẽ kém hơn Nhất Kiếm một nước mất. Có điều nếu muốn chọn danh sơn, thì phải cân nhắc lại phân lượng của mình. Đường Hoa suy ra rằng nếu chỉ riêng một bang hội như Nhất Kiếm muốn chiếm được Thái Sơn mà không dựa vào ngoại viện, thì trừ khi đẳng cấp của mọi người đều đã ngoài 35, thậm chí là đã ngoài 40.

Trong mỗi đại đô thị đều có người của ba bang hội chuyên môn phụ trách chiêu binh mãi mã. Cho dù nhân thủ của Nhất Kiếm tập trung tại Thái Sơn, nhưng cũng sẽ rất nhanh phái các đường chủ đến mọi nơi tiến hành chiêu mộ.

Bang hội không sợ người nhiều, nhân số tối đa của bang hội cấp một là mười lăm nghìn người. Muốn thăng cấp bang hội thì điều cần thiết đầu tiên là độ phồn vinh và độ danh dự của bang hội, độ phồn vinh là do bang chúng

hoàn thành nhiệm vụ mà được, còn độ danh dự thì tất nhiên là dựa vào tỷ lệ thành công cùng thất bại của nhiệm vụ mà so sánh.

"Ông chủ, cho tô mì thịt bò!" Một cô gái nhìn trái nhìn phải thấy không còn chỗ, liền đi qua ngồi ké vào bàn của Đường Hoa. Đường Hoa nhìn bộ dạng xạm mặt lại của cô nàng, hẳn là tâm tình cực kỳ tồi tệ.

Ờ? Cô gái này nhìn có vẻ quen quen a! Đường Hoa nghĩ nghĩ, không nhớ được, không lý tới nữa, tiếp tục ăn vắn thăn thôi!

"Bà xã!" Một người nam tiến vào, vừa ngồi xuống liền nói: "Không phải như em nghĩ đâu, em nghe anh giải thích a..."

"Ta không cần nghe, đi đi đi đi..."

Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh, không chỉ kiều đoạn rất quen thuộc, mà một nam một nữ trước mặt mình đây còn có vẻ đều là người quen của mình đấy. Vì sao lại là "có vẻ"? Bởi vì Đường Hoa cũng không chắc là hai người này có nhận biết mình hay không. Hầy! Hai vị trước mặt này một người là Tam Thương Vô Cực, còn một người chính là Tam Thương Vô Song.

"Vô Song, sao lại huơ tay là đi vậy?" Lại thêm một cô gái vào ngồi, Đường Hoa toát mồ hôi, ây da lại là người quen, người quen của mình có nhiều đâu, sao lại đến ngồi chung cùng một cái bàn với mình vậy, lẽ nào trong sâu thẳm của mình có sức hấp dẫn lớn đến vậy sao?

Vô Song lạnh mặt: "Công Chúa, người tới làm gì, các người không phải là đang vừa câu cá vừa thảo luận chuyện đại sự bang hội trên hồ Đại Minh sao?"

À, là ngoại tình!

"Vị huynh đệ này, chúng ta đang bàn chuyện nhà, có thể nhường chỗ cho được không." Vô Cực rốt cục đã phát hiện ra sự tồn tại của Đường Hoa, tuy rằng hẳn gần chôn mặt ở trong tô mất rồi. Đường Hoa vốn cũng muốn đi từ sớm kìa, nhưng mà lại bỏ không nổi tô vắn thăn cho thêm thịt vụn trị giá 2 lượng này. Tiền, khó kiếm lắm a! Hô hào buôn bán cả tiếng đồng hồ mới được có 30 tô vắn thăn thôi hà.

Phía Đường Hoa còn chưa kịp nói cái gì, thì Vô Song trước hết đã đập mặt bàn: "Chuyện nhà? Chuyện nhà của người với cô ta, hay là chuyện nhà

giữa ta với cô ta?"

"Mì thịt bò của ngài đây!" NPC bồi bàn đâu cần phải biết người đang cãi nhau hay là đánh nhau, trách nhiệm của hắn chính là cứ đến thời gian quy định thì đem mấy thứ người đã gọi ra.

"Huynh đệ nhường..." Vô Cực hơi xạm mặt lại.

"Ta cực cực nhọc nhọc nào là nhận người, nào là điều tra Lao Sơn, còn các người thì sao? Chơi thuyền bên hồ, vui vui vẻ vẻ. Hôm nay chúng ta phải nói cho rõ. Vô Cực, người muốn thế nào? Ta cũng không cần người phê chuẩn cho rời bang, người nếu lưu nàng lại, ta sẽ cưỡng chế rời bang, chúng ta vỗ tay một cái đường ai nấy đi." Thanh âm của Vô Song đã có chút ghen ngào.

Cũng là mì thịt bò! Đường Hoa nuốt nước miếng, tiếp tục tiêu diệt năm miếng văn thăn cuối cùng. Bố cũng đã từng là người có tiền đấy, mì thịt bò gì chứ, bố đây ăn là ăn cả tảng thịt bò chín bảy phần cơ này, ăn một miếng, bố vứt một miếng đấy.

"Cái này... Ấy! Kêu người nhường mà, lỗi tai người điếc à?" Vô Cực bắt đầu chơi chuyển dời cừu hận đại pháp. Đường Hoa kệ thây hắn, kêu cái trym, xuất cái sét đánh chết người giờ.

"Người làm cái gì vậy?" Vô Song nổi giận, đặt mông ngồi lên trên ghế của Đường Hoa, nói: "Người có công chúa, thì ta có hoàng tử không được à?"

Đường Hoa học máu: "Chị hai, ta còn có ba miếng văn thăn..."

"Sợ cái gì!" Vô Song cầm tô mì thịt bò qua, đập lên trên mặt bàn một cái: "Ăn, ta xem hắn dám làm gì chúng ta?"

"Chị hai... chủ yếu là chật quá!"

Công Chúa ha ha cười: "Hoá ra là Vô Song tỷ tỷ cũng có nhân tình ở bên ngoài."

"Cũng? Là ý gì?"

"Không có không có, nói sai nói sai!"

Vô Cực làm sao mà không biết Đường Hoa chỉ là do Vô Song tiện thể túm tới để chọc tức mình, lập tức thấp giọng hạ hơi nói: "Bà xã, đừng làm rộn mà."

"Ta làm rận? Vô Cực, hôm nay người phải cho ta biết rõ ràng, hoặc là nàng đi, hoặc là ta đi, Vô Song ta không muốn có hạt cát trong mắt."

"Đúng vậy đúng vậy!" Đường Hoa vừa ăn mì vừa nói: "Một núi không dung được hai hổ, một ghế không dung được hai ông."

Vô Song đột nhiên xoay mặt lại quát hỏi: "Sao nào? Ta còn không xứng ngồi chung một cái ghế với người sao?"

Công Chúa như cười mà không phải cười: "Vị huynh đệ này gọi là gì ấy nhỉ? Ta thấy hay là nhường đi thì tốt hơn."

"Nhường cái gì?" Vô Song ẩn bả vai Đường Hoa một cái: "Vô Cực, giờ lập tức trả lời cho ta, lập tức! Muốn nàng hay muốn ta? Muốn ta, thì đá nàng ra bang hội ngay, muốn nàng thì đá ta ra bang hội ngay, dứt khoát đi!"

Bị đuổi khỏi bang hội là sẽ vĩnh viễn không thể trở về đâu đấy! Đường Hoa nhắc nhở Vô Song một câu ở trong lòng.

... Vô Cực nhìn trái nhìn phải, Vô Song thì giận dữ tràn đầy, Công Chúa thì mặt cười tủm tỉm, lập tức cảm thấy khó vô cùng.

Vô Song thấy vậy, nước mắt lúc này đã không giữ nổi, thi nhau lăn xuống.

"Việc này, có thể chờ đến khi chúng ta chiếm được Lao Sơn đã rồi mới nói tiếp được không?" Vô Cực hỏi.

"Đừng dùng kế hoãn binh..."

"Không phải là hoãn binh!" Đường Hoa vừa ăn vừa nói: "Muốn chiếm được Lao Sơn thì không thể không có người, lấy được Lao Sơn rồi thì người... Mì này cũng không tệ."

"Thằng nhãi nói hươu nói vượn, muốn chết..."

"Người thật sự nghĩ như vậy hay sao?" Vô Song nén nước mắt lại hỏi: "Ta có chỗ nào không bằng nàng?"

Công chúa nghịch nghịch móng tay, nói: "Bà chị, ngài còn không biết uy vọng của ngài bên trong hội sao? Nói đến Tam Thương, khả năng mọi người không biết hội trưởng là ai, nhưng mà có ai lại không biết Vô Song là ai chứ? Cho dù là Nhất Kiếm Cầu Bại, Song Sư Hạo Nhiên đến bang hội để liên hệ công việc, thì cũng chỉ là liên hệ với ngài chứ chưa bao giờ liên hệ qua với Vô Cực ca. Nếu thực sự ngài công chính, thì hãy tổ chức người

chiếm lấy Lao Sơn đi, chứ không lẽ nào ngài lại nỡ để cho những nòng cốt của ngài đi lưu lã theo ngài sao? Nói thật với ngài, ta qua lại với Vô Cực ca đã không chỉ là ngày một ngày hai đâu, bọn ta đã biết nhau từ sớm rồi."

"Đừng nói nữa..." Vô Cực đứng lên cúi đầu nói: "Vô Song, coi lại tình cảm nhiều năm, anh khẩn cầu em giúp Tam Thương ta chiếm Lao Sơn đây, dù sao trong đó cũng có một phần tâm huyết của em mà. Đến lúc đó mà em muốn đi, anh tuyệt đối sẽ không cản trở em. Nếu em không muốn đi, thì vị trí phó bang chủ vẫn lưu lại cho em."

"Được!" Vô Song lau nước mắt, ngẩng đầu nói: "Ta sẽ chiếm Lao Sơn, rồi thành toàn cho người."

"Anh thay mặt Tam Thương cảm ơn em!"

"No rồi, cảm ơn mì thịt bò của người!" Đường Hoa hô: "Tính tiền!"

"Đi đi, ta trả cho! Đã khiến người phải thấy trò cười rồi." Có lẽ là Vô Song đúng danh công chính, biết mình đã làm phiền đến người vô can, nên rất biết điều bao bừa.

"Vậy thật ngại lắm... Ông chủ, gói thêm hai cân thịt bò nữa." Đường Hoa dè dặt hỏi: "Cũng là người trả chứ?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 46: LAO SƠN

CHƯƠNG 46: LAO SƠN

"... Phải!" Vô Song có vẻ khóc cười không được, lại nhìn nhìn thêm chút, hỏi: "Vị bằng hữu này có vẻ quen lắm, không biết chúng ta có từng gặp qua ở đâu chưa?"

"Quả thật là giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi!" Công Chúa cùng Vô Cực đồng thanh: "Gỡ mắt kính ra nào!"

"Không có không có!" Đường Hoa bật tên của mình lên, rồi hiển thị nó trên đỉnh đầu: Tử Khí Đông Lai. Cái này xấu hổ lắm nớ, giết người cướp quái đoạt bảo, lại nhân tiện ăn chực một tô vằn thắn, một tô mì thịt bò cộng

thêm hai cân thịt bò của người ta nữa... Da mặt mình thì mỏng, không dám lộ diện gặp người ta đâu.

Công Chúa cùng Vô Cực đồng thời gật đầu, quả thực là chưa từng biết người này. Nhưng Vô Song thì lại càng quan sát cẩn thận hơn, vừa quan sát lại vừa hỏi: "Vị bằng hữu này có hứng thú gia nhập bang hội Tam Thương không?"

"Không có không có!"

"Thịt bò đóng gói của ngài đây!" Tiểu nhị chào hỏi một tiếng.

Đường Hoa nhận thịt bò, ném vào túi Càn Khôn xong vẫy tay: "Từ từ trò chuyện nhé, ta đi trước đây! Bái bai!"

"Ta cũng đi đây!" Vô Song đứng lên: "Đều chuẩn bị thỏa đáng hết đi, ngày mốt chiếm Lao Sơn."

"Nhanh như vậy? Đã chuẩn bị từ bao giờ?"

"Hừ! Người đương nhiên có rảnh đâu mà biết."

Lao Sơn thuộc loại núi tiên cấp ba, còn dạng như Ngũ Nhạc thì là núi tiên cấp một, độ khó lớn thì chưa nói, lại còn phí dụng cần thiết để khiêu chiến cũng không hề mọn. Lao Sơn thì lại đơn giản hơn nhiều lắm, dù sao thì núi loại này cũng có cả trăm ngọn, Vô Song cũng đã cân nhắc đến nhân tố thực lực của bang... Còn như vì sao lại phải đến Sơn Đông phát triển cùng Nhất Kiếm? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên này có cái phái Bồng Lai, hơn nữa quan hệ giữa Nhất Kiếm và Tam Thương cũng coi như là khá hoà thuận, hai nhà đều đã có ý thương lượng cùng liên thủ cùng cố cơ nghiệp nơi Sơn Đông với nhau. Dù sao thì lòng tham có lớn đến mấy cũng không thể nuốt trọn cả địa bàn của nguyên một tỉnh được.

* * * * *

"Bà chị này, nhìn cái nhẫn này nè, đeo lên trên tay người mới hợp làm sao..." Đường Hoa chuẩn bị quay về Thục Sơn bắt chẹt vài tên tiện nhân đây, nhưng điều kiện đầu tiên là không thể để mấy người bọn họ bóc lột mất mấy thứ trong bao được. Ta có phải ông già Noel đâu mà đã bắt chẹt người ta rồi lại còn tặng quà lại cho người ta nữa.

"Nhẫn này không tệ, bao nhiêu tiền?" Vô Song đột nhiên xuất hiện, cầm nhẫn lên bắt đầu soi mói.

"Ây da, là ngài a! Ngài xem rồi cho giá đi, một bạc hai bạc không coi là ít, mà một kim hai kim cũng không coi là nhiều."

"Nhẫn này tới cấp 27 mới có thể trang bị, coi bộ ông chủ cũng có chút năng lực đó."

"Thường thôi thường thôi, lẫn lộn kiếm chút cơm ăn đó mà."

"Ông chủ là người môn phái nào?"

"Bồng Lai, dĩ nhiên là Bồng Lai rồi."

"À? Vậy người có quen với Phá Toái không?"

"Có quen a!"

"1 kim, ta lấy." Vô Song "ào" một cái giao dịch xong, rồi hỏi: "Có thể giúp ta liên hệ với Phá Toái được không? Cứ nói là Tam Thương Vô Song tìm hãn có chút việc."

"Có thể có thể!" Đường Hoa phiêu cái tin ngắn qua: "Ở đâu? Chuyện tới đâu rồi?"

Phá Toái rất nhanh hồi đáp: "Nhiệm vụ hoàn thành, nhân tiện lấy được cái pháp bảo, giữa ngọ ngày mai ở lầu Tụ Tiên, ta mời."

"Giữa ngọ ngày mai ở lầu Tụ Tiên."

"Tốt... vậy cảm ơn a!"

"Ngài đi thông thả, ghé đến thường xuyên a." Lại phát cho Phá Toái cái tin: "Nhớ phải nói với nữ nhân bên cạnh người, ta là Tử Khí Đông Lai phái Bồng Lai đây."

* * * * *

Chuyến này Phá Toái có thu hoạch, không chỉ phá cơ quan đào được mộ Tề Hoàn công, mà còn nhân tiện lấy được một món pháp bảo: Cửu Thiên Băng Phách, sau khi trang bị thì phi kiếm được kèm thêm thương tổn thuộc tính nước, hơn nữa lại có có nhất định xác suất đông cứng đối phương 5 giây không thể di động.

Thu hoạch lớn nhất của Phá Toái dĩ nhiên là mỹ nhân Nhược Hãn, tuy người ta vẫn còn chưa đối đãi với Phá Toái như là bằng hữu thân mật, nhưng ít ra cũng đã xem hãn là bằng hữu rồi. Cho nên đối với tên "ân nhân" Đường Hoa này, Phá Toái rút máu đái khách cũng là chuyện hãn nên.

"Gia... Tử Khí ca, bên này!" Phá Toái tuy rằng chẳng biết Đường Hoa làm vậy để làm chi, nhưng mà bằng hữu đã có yêu cầu, thì mình cứ làm theo là được.

"Ây cha, Phá Toái ca!"

Nhược Hân ở cạnh lắc đầu: "Một lũ xã hội đen!"

"Vị này là?" Phá Toái ngó thấy Đường Hoa còn dẫn theo một người nữa.

"Tam Thương Vô Song." Đường Hoa giới thiệu: "Đây là Phá Toái, vị này là Nhược Hân, là ca sỹ Nhược Hân kia đó."

Phá Toái đính chính: "Là minh tinh! Ngưỡng mộ đại danh của Vô Song đã lâu, người ta đều nói rằng đệ nhất bang chủ của Tam Thương chính là Vô Song ngài a. Mời ngồi mời ngồi!"

"... Cảm ơn!" Vô Song cười khố. Có lẽ thật sự là không thể hoàn toàn trách Vô Cực được, bản thân mình hơi quá cường thế đi.

Đường Hoa xin vào tổ đội rồi nói: "Phá Toái, đừng nói đến chuyện đó, người ta là bởi vì chuyện đó nên mới bị Vô Cực bỏ đó."

"À! Khó trách sao nhìn nàng tâm tình tệ hại lắm." Phá Toái rót rượu cho hai người xong hỏi: "Vô Song, Tử Khí, ta vậy mà không biết rằng các ngươi là bằng hữu đó."

"Kỳ thực chuyện là như vậy..." Nguyên là Lao Sơn và Thái Sơn có chỗ bất đồng nhau, ải cuối cùng chính là ải Khiêu Chiến, bảy đối bảy, mà thứ cần khiêu chiến lại không phải là NPC, mà là chính mình, cũng tức là hệ thống sẽ phục chế ra một tên Phá Toái, sau đó Phá Toái chọi Phá Toái. Khâu này thì phải cân nhắc đến kỹ xảo thao tác. Trong những người có thao tác tốt trong tay Vô Song, nắm chắc phần thắng thì chỉ có hai người, là chính nàng và Công Chúa, có khả năng thắng mà cũng có khả năng thua thì có ba người, có phần thua thật lớn thì hai người, cho nên Vô Song liên tính tìm cao thủ đến giúp đỡ, nhưng Nhất Kiếm lại trùng hợp đánh chiếm Thái Sơn, nên một đồng cao thủ đã bị lưu lại trong bang hội Nhất Kiếm mất rồi. Nàng giờ đang tính cược một lần thì không ngờ trong lúc vô ý lại gặp phải Đường Hoa, thế là moi ra được Phá Toái.

"Bạn người à?" Phá Toái hỏi trong kênh đội ngũ.

"Người nói xem?"

Phải à, thằng nhãi này hình như còn từng cướp lệnh bài nhà người ta mà: "Cái này... Xin lỗi nhé Vô Song, ta còn có việc phải về Bồng Lai..."

"Có thể hoãn lại chút được không?" Vô Song giọng hơi khẩn cầu: "Cần bao nhiêu thù lao, người cứ việc nói."

"Cái này không phải là vấn đề tiền bạc." Vấn đề là mình mà vạn nhất lỡ thất thủ thua người ta, thì xấu hổ biết bao nhiêu! Rồi lại còn liên lụy khiến cho nhiệm vụ người ta không hoàn thành được nữa. Chớ để đến cuối cùng làm ớn mà mắc oán thì toi.

"Phá Toái." Nhược Hãn xuất mã: "Người không có việc gì gấp lắm thì cứ giúp người ta một hồi đi."

"Được!" Phá Toái một lời đáp ứng ngay, Đường Hoa phụt ra một ngụm rượu, đặt mớ sao lại đáp ứng nhanh như vậy, bố đây đâu phải rảnh rỗi đi làm công nhân tình nguyện đâu, chẳng phải là muốn bắt chẹt người ta chút đó sao, người ta là đại công hội, người ta có tiền mà...

Sau đó tiệc rượu diễn ra thật đơn giản, đương nhiên tiệc này chắc chắn là do Vô Song trả rồi. Phá Toái vốn là chẳng có chuyện gấp gì cả, chỉ là đã đáp ứng cùng Nhược Hãn đi tìm ba cây cổ cầm còn lại mà thôi. Còn về tiên cầm nơi Vu Sơn mà Nhược Hãn nói thì hẳn ngược lại là không nóng đầu lên mà đáp ứng. Vu Sơn không phải là Lao Sơn, người ta là hàng cùng cấp bậc với Ngũ Nhạc đó.

Đối với việc Vô Song mời nhập hội, Phá Toái uyển chuyển cự tuyệt, hẳn đã hứa với Song Sư Hạo Nhiên rồi, sớm hay muộn gì thì cũng sẽ vào bang hội Song Sư. Còn về Đường Hoa, tự nhiên là lại càng không chơi rồi.

* * * * *

"Đi nhé! Ta đi thành đô đây, các người cứ từ từ chơi nhé." Đường Hoa vẫy tay ngự kiếm rời đi, hẳn đã qua cấp 26 nhiều rồi, đang chuẩn bị chuyên tâm luyện cấp, sau đó trở về môn phái học kỹ năng đấy.

Vô Song gãi gãi đầu nói: "Kỳ quái, sao ta càng nhìn bóng lưng này lại càng cảm thấy quen thuộc."

"..." Phá Toái nghĩ thầm: Đây chẳng phải là kẻ đã cướp lệnh bài của các người, khiến cho Nhất Kiếm được lên phát thanh sao? Bất quá bán đứng

bằng hữu là không đúng đâu, cho dù là loại bằng hữu toàn làm chuyện xấu.

Nhược Hãn thì lại thuận miệng nói: "Đương nhiên là quen thuộc rồi, hãn chẳng phải là người đã cướp lệnh bài của các người nơi Hoa Sơn đó sao?"

"Đông Phương Gia Tử?" Vô Song hỏi lại một câu, nhìn về phía Phá Toái như chờ hãn chứng nhận.

Phá Toái cười ha ha: "Có lẽ, có lẽ. Tên thực ra chỉ là một cái danh hiệu mà thôi. Hãn gọi là Gia Tử, người khác cũng có thể gọi là Gia Tử, vấn đề mà chúng ta cần phải đối mặt đó là: ta từ đâu sinh ra, và chết ở nơi đâu... Ha ha! Đi nào."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 47: NGŨ HIỆP TRÙNG PHÙNG

CHƯƠNG 47: NGŨ HIỆP TRÙNG PHÙNG

"Alô Thiếu Gia, alô Thiếu Gia! Ta giờ đang ở thành đô, sắp chết đói đến nơi rồi."

"Đến đúng lúc lắm, Nhu Mễ bị trảm rồi... 50 dặm phía Nam thành đô, cấp tốc!"

Đường Hoa bay đến, thấy nơi một thác nước có một đám người đang chiến kịch liệt với một đám khác trên không. Quân đỏ là bọn Thiếu Gia và Thiên Sứ do Nhất Tiểu lãnh đạo, còn quân xanh là mười tên người chơi có biểu tượng của Tam Thương. Tuy năng lực tác chiến của mỗi binh sĩ bên quân đỏ cũng mạnh, nhưng quân xanh thì lại nhiều người, cho nên chiếm được một ít ưu thế nhất định trên chiến trường.

Đường Hoa bay lên trên trời, lột phắt áo khoác ngoài để lộ ra y phục của môn phái Thục Sơn, hô to: "Khi dễ Thục Sơn ta không người à? Thiếu Gia, Nhất Tiểu, Thiên Sứ, tránh ra!"

Đánh dạng bày đàn thì ai cũng chịu không nổi cái sự đánh cuồng bản bậy của Đường Hoa, hãn ta cứ đưa tay là có thể quét sạch được một mảng.

Còn phần một đối một với cái dạng như Phá Toái hay Sát Phá Lang thì cần nhờ cả chiến thuật lẫn với vận may nhất định. Mười máy bay mạnh nhất bên địch chỉ kiên trì được mười giây thì bị đánh rớt mất bảy chiếc, còn ba chiếc khác thì là pháp sư, cách hơi xa, lúc này thấy bên phe đối phương có hung nhân đến, mà bên mình thì lại không còn chiếm được ưu thế nhân số nên vội vàng phản.

* * * * *

"Đệt mợ!" Nhất Tiểu cất tiếng mắng: "Gia Tử người ngon lắm, búa gõ lên rìu bạc rồi, lại còn thành cao thủ xếp hạng thứ mười lăm nữa."

Lại tăng lên à? Đường Hoa cười hề hề hỏi: "Chuyện gì nào."

"Thằng hội trưởng cái công hội chim bôi đó bị trâu đá trúng đầu, nói nhất định phải lôi kéo cho bằng được một người của phái Thục Sơn. Thấy Nhu Mễ bèn tiến lên rồi cách cứng cách mềm gì xài ra hết, có lẽ là lỡ tay nên giết Nhu Mễ mất tiêu. Ba người bọn ta vừa vặn ở ngay phụ cận, nên choảng cùng chúng nó."

Thiếu Gia vung cây quạt một cái: "Đi, uống chén rượu nào, đi tẩy trần cho Gia Tử. Sao vậy Gia Tử, sắc mặt người tệ lắm."

"Không có việc gì!" Đường Hoa xua tay, ây da chỉ còn có 15 điểm công đức thôi a, coi bộ phải về Thục Sơn bế quan nửa tháng làm công đức mới được. Nhiệm vụ của môn phái tất nhiên là cũng có công đức, nhưng mà so với nhiệm vụ của bang hội thì thật là thê lương lắm lắm.

* * * * *

"Đứng lại!" Một người chơi nữ mang theo biểu tượng của Tam Thương dẫn theo một đám người đứng ở ngoài cửa Nam thành đô chặn bọn người Thục Sơn lại.

"Xoẹt" một tiếng, Thiên Sứ bước lên đầu, Nhất Tiểu Thiếu Gia hai cánh, Đường Hoa phía sau, trận thế rất nhanh đã được lập.

"Người là do bọn người giết?" Người chơi nữ hỏi. Nàng không hỏi rằng vì sao người giết người mà chỉ hỏi rằng có phải người giết người hay không, đây là phương thức hỏi đặc hữu của bang hội lớn.

"Phải!" Bọn Thục Sơn đều hung hăng, trừ bỏ Đường Hoa, đó là vì hắn còn mang cái gánh công đức. Tục ngữ nói rất hay: một người Trung Quốc

là một con rồng, mà một đám người Trung Quốc thì là một đám giun. Thực Sơn vì chỉ có 5 tên độc đinh, nên không chỉ hết sức đoàn kết, mà hơn nữa tên nào tên nấy đều là nhân vật hung hãn. Thiếu Gia cười lạnh trong kênh đội ngũ, rồi bổ sung một câu: "Vừa đánh vừa chạy, bạn của ta đang kéo người qua đây, hôm nay chúng ta sẽ quét sạch lũ Tam Thương trong thành đô này."

"Vậy đừng trách bọn ta... Ờ? Sao Vô Song tử lại cưỡng chế rời bang rồi?" Người chơi nữ kinh hãi cực kỳ, đây là cưỡng chế rời bang đấy, không phải là xin rời đâu, có nghĩa là từ nay về sau Vô Song sẽ trở thành quan hệ đối địch với bang hội Tam Thương đó.

"Moá! Cả Vô Song tử mà cũng đi luôn rồi, vậy ta còn đi theo thẳng đần kia làm gì." Dứt lời, biểu tượng của Tam Thương nơi trước ngực một người chơi nam biến mất.

"Bình tĩnh, bình tĩnh. Có khả năng là có hiểu lầm gì đó. Chúng ta mới chiếm được Lao Sơn mà... Với lại Vô Song là bà xã của bang chủ mà? Sao lại nói rời đi là rời đi chứ?"

"Cái này ta biết!" Đường Hoa đáp một tiếng.

"A?" Cả một đám người cùng nhìn Đường Hoa.

"Trong bang các người phải chẳng có một người gọi là Công Chúa?"

"Đúng vậy! Là đường chủ... A! Giờ tấn chức làm phó bang chủ rồi."

"Sự tình là như vậy..." Đường Hoa phát huy trọn vẹn tài ăn nói của mình, nói như thể Vô Song chính là một Tần Hương Liên thời hiện đại vậy, vì sự nghiệp của Vô Cực, nàng đã hy sinh mọi thứ có thể hy sinh được của mình, vậy mà cuối cùng tên Trần Thế Mỹ Vô Cực này con mẹ nó lại bảo nàng áp chế hắn, bức bách nàng phải rời khỏi công hội Tam Thương.

"Người nói bậy!"

"Có lẽ hắn không có nói bậy đâu, lần trước Vô Cực đến thành đô thị sát, chẳng phải là mang Công Chúa theo bên người đó sao? Công tác nhận người nhận nghiếc gì thì cũng chẳng hỏi thăm mà chỉ đi sông Mân Giang du ngoạn."

Đường Hoa lại ở một bên nói: "Các người có thể hỏi trực tiếp xem có phải vì Công Chúa mà Vô Song mới đi hay không!"

"... Hội trưởng nói Vô Song tử tham ô công khoản. Đệt mợ! Làm sao mà có thể được. Bà mày rồi bang."

"Ta cũng rồi!"

* * * * *

Đường Hoa thâm trầm nói: "Thu phục người mà không cần chiến chính là cảnh giới cao nhất của binh pháp."

"Bố xạo đi!" Ba người đều khinh bỉ. Nhất Tiểu than một hơi rồi nói: "Vô Song rất không tệ, có người nói nếu người nàng quen là Song Sư Hạo Nhiên thì làm sao Nhất Kiếm là đệ nhất công hội được."

Ba người còn lại đều than: "Phân trâu a!"

Vào thành đô, Nhu Mễ cũng đã từ địa ngục trở lại, nàng không giống ba người khác, mà rất trịnh trọng nói lời cảm tạ với Đường Hoa. Sau đó mọi người đến lầu Tụ Tiên mà Thiếu Gia đã mua đứt để uống rượu.

Hiện nay mấy người Thục Sơn đều ít khi tụ tập lại rong ruổi với nhau. Thiếu Gia đã đánh cướp mấy người còn lại, rồi thừa dịp giá cả đang tiện nghi thì mua lấy lầu Tụ Tiên, đổi nghề thành ông chủ, dù sao thì ở thời điểm đó cơ hồ chẳng có người chơi nào có thể tiêu phí tiền vào rượu chè được cả, nên tiền mua lại từ lâu chỉ vền vẹn có 10 kim thôi. Mà sau khi bang Nhất Kiếm được thành lập, thì giá mua đã tăng lên gấp 2 lần, rồi sau khi Nhất Kiếm chiếm được Thái Sơn lại tăng gấp đôi nữa, đến nay giá bán đã lên tới 80 kim!

Thiên Sứ tìm danh sơn tầm tiên kiếm không có thành quả, nhưng mà vô tâm lại được lộc, đã tăng cảnh giới ngự kiếm lên một tầng thành cảnh giới đẳng đường nhập thất. Trận không chiến hồi này cũng bởi vì có nàng nên bọn Tam Thương không dám bức ép quá chặt, do vậy mới chờ được đến lúc Đường Hoa tới.

Tên Nhất Tiểu thì kém hơn rất nhiều, nhờ vào việc nhiều hơn người khác mấy tầng kiếm quyết nên cũng được coi là trình độ trung bình khá. Nhưng hẳn lại nhờ có Tị Thủy Châu nên đến lưu vực sông Mân Giang luyện cấp được rất nhanh, đã cấp 28 rồi, hơn Đường Hoa một cấp rưỡi lận. Nhưng mà vì sao thẳng này lại đột nhiên bỏ bê Nhu Mễ để biến thành dân luyện cấp cuồng vậy? Thiếu Gia đưa ra đáp án, rất đơn giản, người ta có

phải là đi luyện cấp đầu, là đi đánh kiếm trên châu đó, hẳn muốn tự tay kiếm được 99 viên trên châu để tặng cho Nhu Mễ nữa.

Cuối cùng là Nhu Mễ, phải nói là tiểu cô nương này thật là có bản lĩnh, không ngờ là đã dựa vào trí tuệ của mình kiếm được một sư phụ chuyên thuộc trong môn phái, rồi dưới sự chỉ dạy của sư phụ, một thanh phi kiếm nàng sử xuất ra không hề kém với Thiên Sứ khi đã tăng lên cảnh giới chút nào. Chưa hết, nàng còn mang theo tiên khí mà sư phụ trao cho: Tinh Quân Nhân, có thể nhìn thấu nhược điểm của địch nhân, lực công kích tăng lên 10%, đòn đánh bộc phát tăng lên 10%, có thể tu luyện tiếp.

* * * * *

"Thiếu Gia..." Có người hô lên một tiếng ở dưới lầu.

Thiếu Gia thò đầu ra nhìn thoáng qua, nói: "Là bằng hữu mà ta vừa gọi tới đánh nhau đó, để ta gọi nàng lên ngồi chơi một chút... Đi lên a Tinh Tinh!"

"Nữ?" Trên đầu Đường Hoa nổi lên một cái dấu chấm hỏi, cái dạng Thiếu Gia một mực coi tình yêu là cận bã, làm sao lại có khả năng thông đồng với nữ sinh rồi? Mà nhìn lại, nữ sinh này miệng nhỏ môi son rất là mê người, làm sao lại coi trọng cái đồng phân trâu Thiếu Gia này nhỉ?

"Giới thiệu nào!" Thiếu Gia đứng lên: "Song Sư Tinh Tinh, em ruột của Song Sư Hạo Nhiên... Bên đây đều là người Thục Sơn ta, Nhất Tiểu, Thiên Sứ, Nhu Mễ, và cái tên Gia Tử đang mang kính phẳng giả bộ nhả nhận kia nữa."

"Đông Phương Gia Tử?" Tinh Tinh sửng sốt hỏi.

Nhất Tiểu nghiến răng: "Thằng nhãi này nổi danh đến thế sao? Chẳng phải chỉ là tốt nghiệp sớm hơn mấy ngày, chẳng phải chỉ biết có chọi pháp thuật thôi chứ mấy?"

"Còn người thì biết cái gì?" Nhu Mễ hỏi lại.

"Cái này... Nhu Mễ! Thực ra ta có rất nhiều ưu điểm..."

Thiếu Gia rót chén rượu vào trong miệng Nhất Tiểu, ra hiệu: "Ngồi xuống rồi nói!"

CHƯƠNG 48: MIÊU CƯƠNG

CHƯƠNG 48: MIÊU CƯƠNG

Thiên Sứ hỏi: "Tình Tình, trên báo có nói các người dưới sự trợ giúp của Côn Lôn Huy Hoàng và Nga Mi Phong Vân Nộ đã chiếm được núi tiên cấp hai Hoàng Sơn ở An Huy có phải không?"

"Đúng vậy, ta vừa mới từ bên An Huy kia qua đây, đáng tiếc là chậm hơn Nhất Kiếm mấy ngày, không được lên phát thanh của hệ thống." Tình Tình quay đầu lại hỏi: "Phải rồi, các người có muốn nhập bang hay không? Ta giờ đã là đường chủ rồi đó, ta đã mở một đường gọi là Côn Quắc Anh Hùng đường, trong đó đều là nữ sinh hơi hơi làm biếng, mọi người tụ tập với nhau nói chuyện phiếm chơi đùa vui lắm, có hơn một trăm người rồi đó."

Nhu Mễ ánh mắt rực lên: "Thật không?"

"Ừ, để ta đưa người vào, nếu người mà không hài lòng thì cứ rời đi, ta cam đoan người sẽ an toàn rời khỏi."

"Được!"

Nhất Tiểu nghiêm nghị hỏi: "Tình Tình cô nương, vậy cũng không được đâu, tất cả đều là nữ sinh thì âm khí nặng lắm, người xem thử xem có nên nhận thêm vài tên nam tử nam khí bừng bừng vào hay không... chẳng hạn như là ta ấy?" Nói xong, vì tỏ vẻ chính mình, hắn vỗ ngực vài cái.

"Không được, ta chỉ nhận người chơi nữ thôi, nếu không thì mấy người khác sẽ không đồng ý đâu."

Thiên Sứ nói: "Thêm ta nữa."

"Được!"

Nhất Tiểu lại ghé sát vào hỏi: "Tình Tình, có Khí Tráng Anh Hùng đường không vậy?"

"Thành đô, thành Bắc cũng đều có thể nhập hội a, đẳng cấp của người cao như vậy, nhất định là có thể!"

"Huynh đệ uống từ từ nhá, ta đi xong về liền." Nhất Tiểu y như siêu nhân, "vèo" cái biến mất.

Thiếu Gia mon men qua nói với Đường Hoa: "Người nói xem có nên dùng chút thủ đoạn nhỏ khiến cho Nhu Mễ vào bang không được không?"

"Hè hè, người có thể thử! Đến lúc đó người ta lật mặt cộng với cả lật bàn thì tửu lâu này của người chắc là không giữ nổi đâu."

* * * * *

Đường Hoa đứng lên nói: "Ta về môn phái trước đây. Mọi người cứ từ từ uống nhé."

"Đừng a!" Không ngờ Tinh Tinh lại đứng lên ngăn lại: "Anh của ta đến ngay bây giờ đây."

"Anh của người?"

"Đúng vậy, ta bảo rằng người đang ở đây, thế là anh nói anh qua liền, mong người chờ cho một chút."

Thiếu Gia nhỏ giọng nói với Nhất Tiểu vừa mới trở lại: "Trông thấy không, cô nàng này mới đúng là thông minh đấy, nhìn thì có vẻ rất là hồn nhiên, nhưng chỉ vài câu nói là đã chụp Gia Tử lại rồi."

"Thiệt hay giỡn?"

"Hỏi thừa... Đẳng cấp của Nhu Mễ và Thiên Sứ thì cũng không coi là cao, nhưng nàng lại nhiệt tình giới thiệu vào phân đường của mình như vậy, người đừng có cho rằng bởi vì nàng là bạn của ta mà như thế nhé. Phân đường của nàng có bao nhiêu người, rồi bấy nhiêu người thì có bao nhiêu bạn bè chứ, vậy mà đến giờ nàng chỉ tuyển nhận có chừng trăm người, người nói xem là tại vì sao nào? Phải biết rằng hiện giờ ai cũng đều muốn tiến vào ba công hội này, đã vừa có nhiệm vụ bang hội để làm, mà lại còn có các loại phương tiện đồng bộ và có đấu giá nữa chứ, đâu mà chỉ tùy tiện nói một câu là muốn vào thì vào."

"Người xem xem Gia Tử hẩn..."

"Thằng nhãi này, khó nói lắm!"

"Oá... đau bụng quá." Đường Hoa ôm bụng nhảy vọt lên hỏi: "Thiếu Gia! WC ở đâu?"

Thiếu Gia vừa quan tâm vừa sốt ruột chỉ dưới lầu: "Queo trái, phòng đầu tiên."

* * * * *

"Chào mọi người!" Song Sư Hạo Nhiên ôm quyền: "Đều nói Thục Sơn ít người nhiều tinh anh, hôm nay vừa gặp, quả là như thế."

"Mời ngồi mời ngồi." Thiếu Gia nhiệt tình tiếp đón.

"Ngồi, anh!" Tinh Tinh nói: "Còn một người đang đi WC nữa."

"Đi WC?" Hạo Nhiên sững người, sau đó lại cười khố: "Em gái ngốc, em cho rằng trong trò chơi này có thiết yếu xây WC à?"

"Oa!" Tinh Tinh nhảy dựng lên giận dữ: "Hắn... Làm sao mà hắn lại có thể đi lừa gạt một cô gái hồn nhiên như ta cơ chứ?"

"Xấu hổ, xấu hổ!" Hạo Nhiên đành phải đến đâu thì hay đến đó, dù sao thì mình cũng đã vơ hết 2/3 dân số Thục Sơn rồi, thế là nâng cốc: "Nào nào, chúng ta cạn một cốc nào."

"Zdô, زدô!" Chỉ có Tinh Tinh ngồi một bên vẫn nghiêng rằng, coi bộ vẫn cảm giận bất bình lăm lăm, thật là bốc lửa ngồi ngồi.

* * * * *

Nơi khí thế hùng vĩ nhưng ngoài NPC ra thì chả có ma nào, Thục Sơn...

Đường Hoa bay đến sơn môn thì hạ xuống đất, hai lời không nói ngay lập tức chạy bắn đến chỗ Trung Hành...

"Cái gì? Cấp 20 thì không còn nhiệm vụ công đức nữa à?" Đường Hoa khóc lóc kéo tay Trung Hành nói: "Không phải chứ, ngài làm ơn lại ngắm lại xem có cách nào không, ít nhiều gì cứ đưa ra vài trăm cái trước đi. Lẽ nào ngài lại nhẫn tâm nhìn tốt nghiệp sinh đầu tiên của Thục Sơn ta bị thiên khiến đánh cho thành tro hay sao?"

Trung Hành rất hiền từ nói ra một đồng lời nhằm để an ủi: "Tu đạo vốn là tùy tâm mà tu, đã làm thì không từ việc nào. Không cần câu nệ nơi công đức cao thấp..."

"Vấn đề là..."

"Về vấn đề này, người chỉ có thể đi tìm chương môn xem sao. Toàn bộ Thục Sơn vền vẹn chỉ có chương môn là tiên thể. Độ kiếp ra sao thì hắn là hắn có biết!"

"Ông chưởng môn tỉnh tóa ở ngoài Toà Yêu tháp kia thì ta đã nói chuyện rồi, nhưng mà ông ta vẫn không phản ứng gì cả."

"Đi thử nữa xem, thành tâm mà tới, sắt đá cũng phải nhũn."

* * * * *

"Chào chưởng môn... Chưởng môn đã vất vả rồi... Chưởng môn có khát không... Chưởng môn, mẹ ngài gọi ngài về nhà ăn cơm... Chưởng môn, đệ tử sắp toi rồi..."

Quả nhiên, như Trung Hành nói, thành tâm đến tìm, sắt đá cũng phải nhũn. Chưởng môn mở ánh mắt đang nhắm ra, lại nhìn Tòa Yêu Tháp vài lần, rồi lấy một mảnh lụa từ túi ra: "Chôn nó nơi đất cũ của tộc Nữ Oa."

"Vâng... mà đất cũ ở đâu?"

"Tộc Nữ Oa là dạng lẫn lộn giữa là người và thần, gần gần như tiên, nhưng lại không được tiên giới tiếp thụ, nên coi như xen vào giữa người, yêu, tiên. Tuy bị thiên giới nói xấu là yêu ma, bị người dân Trung Nguyên coi như tà ma ngoại đạo, nhưng lại được người dân Miêu Cương thờ phụng là hậu duệ của thần tộc. Các nàng đời đời đơn truyền, vâng chịu di chí của Nữ Oa, đời này qua đời khác bảo hộ cho người dân của Miêu tộc." Nói xong, chưởng môn nhắm mắt lại.

Bản đồ Trung Quốc: Miêu tộc... không xong, nhiều tình lắm. Phát thông tin: alô Nhu Mễ, Miêu Cương ở đâu?

Trả lời: Miêu Cương thời cổ tức là chỉ Vân Nam. Còn nếu như là chuyên chỉ, vậy hẳn phải là thánh địa của Miêu Cương: núi Lô Công dãy Miêu Phong, Đông Nam bộ Quý Châu.

Phi kiếm ra khỏi vỏ, theo gió mà đi...

* * * * *

Miêu Cương cơ hồ không có người chơi nào, cho dù là có thì cũng chỉ là đến nơi đây để tầm bảo kiếm kinh nghiệm mà thôi. Ở nơi đây quái vật phi NPC đều hung mãnh dị thường, tất cả đều là trên cấp 50, hơn nữa nước cùng không khí lúc nào cũng có mang độc, rồi lại ít cửa hàng thành trấn ở gần để bổ cấp cho nên người chơi thừa thớt cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nơi đây không có người chơi đồn trú, nhưng mà đã có không ít tà phái đang bắt đầu khai pháí thu đồ đệ, nhưng lại không thu bất luận người chơi

nào. Đường Hoa đã đánh chết vài tên môn đồ rồi, phát hiện thấy những tên NPC này khá là khó chơi. Chỉ có một nguyên nhân chủ yếu: độc! Gió độc, khói độc, sương độc, v.v... đều là phát tay là ra ngay. Cũng may mà mình có Tam Muội Chân Hỏa hộ thân, nên những vấn đề trên đều không lớn lắm, hơn nữa những NPC này không giống với lũ lợn con dê con hay là giặc cướp bên ngoài, không những tỷ lệ rút phi kiếm cao, mà còn có thể rút túi tiền nữa.

Bổ sung dược phẩm cùng thực vật mà giá mắc đến nỗi dọa chết được cả quý ở trong một trấn nhỏ hẻo lánh, xong lại hỏi thăm rõ ràng phương hướng của núi Lô Công, thế là tiếp tục xuất phát. Rốt cục, tới ngày thứ tư đã dừng chân trên dãy Miêu Phong.

* * * * *

Ở chân núi Lô Công có một thành trấn nhỏ, tên là Man Châu. Bên trong cư dân rất nhiều. Đường Hoa bổ sung thực phẩm xong, hỏi thăm thì biết trên núi quả thật có cung phụng bìa thần của Nữ Oa, chẳng qua là trên núi này hung hiểm phi thường. Bởi vì tộc Nữ Oa đều bị tiên và người phi nhũ, cho nên quanh năm đỉnh núi đều dày đặc lôi điện, ngăn trở các cư dân đi lên cung phụng.

Chỉnh lại các trang bị có thuộc tính, tăng thuộc tính sét của mình lên mức cao nhất. Ngự kiếm bay lên, quả nhiên giữa màn mây khói của núi Lô Công có điện chớp lập loè, phân bố dày đặc...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 49: CỜ NGHỊCH THIÊN

CHƯƠNG 49: CỜ NGHỊCH THIÊN

Đường Hoa vừa bay vào lõi trận, lập tức kêu một tiếng "chết rồi" ngay. Không phải bởi vì máu rụng nhanh, bởi vì có tiên anh thì hẳn có thể hoàn toàn coi nhẹ thương hại này, mà hẳn kêu là bởi vì mọi toạ độ hoàn toàn biến thành 0 chưa nói, đã vậy trước mắt còn chỉ toàn một vùng mê mang. Có điện, có sét, có sương, nhưng mà lại chẳng có một vật tham chiếu nào khác cả. Muốn rời khỏi thì lại không thể, vì chỉ trong vòng một giây này, phía sau Đường Hoa cũng đã bị biến thành lõi trận. Thử bay xuống phía dưới, nhưng Đường Hoa không biết mình đã hạ xuống bao nhiêu ngàn thước vẫn chưa chạm được mặt đất.

Bị nhốt a! Đường Hoa vung tay một nhát, tiên thuật oanh tạc ra. Tuy rằng nhờ vậy mà lõi trận có hơi rụt lại, nhưng dường như cũng không có tác dụng gì lớn. Đường Hoa có cảm giác như mình đang ở trong vũ trụ vậy, trước, sau, trái, phải toàn bộ đều là không trung, mà lại thủy chung không hề có lấy một cái mục tiêu nào cả!

"Kiểm chỉ nam, ra khỏi vỏ!" Đường Hoa moi ra một thanh phi kiếm chưa khai quang, đặt lên trên phi kiếm hẳn đang đứng rồi xoay một cái, định nhờ vào từ tính để định vị hướng Nam, ai dè nó lại cứ xoay tròn không ngừng, mãi vẫn không thể xác định phương hướng được.

Cuối cùng, rất bất đắc dĩ, Đường Hoa đành phải chọn đại lấy một hướng mà bay thí. Cái này quả thật là có hiệu quả í, hẳn tiến vào một không gian khác, trong tầm mắt ngập tràn ánh lửa, thiên hỏa, địa hỏa, quỷ hoả, v.v... cái gì cũng có!

Có lẽ có rất nhiều người đứng với hoàn cảnh này sẽ bực bội, sẽ nóng nảy lên, nhưng trong đó không có Đường Hoa. Nhắc lại một câu: Đường Hoa là một kẻ có thể tự làm mình vui, là một kẻ có thể tự xua đi sự cô độc, tuy rằng hẳn vẫn chỉ là một con người, thực sự là một con người...

Băng...

Đầy trời tuyết bay, xen lẫn là sương mù dằng dặc. Thứ này thì Đường Hoa chơi không nổi, sét lửa thì khỏi cần nói, đó là thuộc tính chủ của mình, còn kim, mộc, thổ thì mình cũng có 10 điểm tăng cường, chỉ duy nhất cái thứ nước và gió này thì dù cho mình có đổi trang bị ra sao đi nữa nó cũng vẫn cứ là số 0 tròn trĩnh.

Tam Muội Chân Hỏa! Đây là nguyên lý tương khắc, nước lớn thì dập tắt được lửa, lửa lớn thì hong khô được nước... Uống thuốc, đi tiếp...

Rốt cục thì đến lúc sinh mệnh gần cạn hết, Đường Hoa ra khỏi khu vực tuyết bay và... tiến vào khu lõi điện lần nữa.

Đường Hoa than một hơi, sau cùng hẳn cũng đã minh bạch được một chút, cái trò chơi quỷ này nó đang muốn khiến cho mình chết tươi vì đói!

* * * * *

Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ... Tự sát? Hay là làm gì đây?

Nếu như đây chỉ là nhiệm vụ phổ thông thì có lẽ Đường Hoa sẽ tùy tiện, nhưng ngặt nỗi đây lại có liên quan đến thiên khiên, là đại sự. Với tính chất của mấy món pháp thuật mà mình có cùng với... phong cách đối nhân xử thế của mình, thì cái ranh giới công đức âm sớm muộn gì cũng thất thủ mất thôi. Toàn thân từ trên xuống dưới không có bất cứ pháp bảo phòng ngự gì mà muốn qua được thiên khiên thì đúng là người si nói mộng.

"Cái này gọi là thiên la địa võng!" Một người nữ NPC mặc y phục màu tím xuất hiện ở trước mặt Đường Hoa, hình hài của NPC rất nhạt: "Không ngờ được, tiên nhân lại ghen ghét tộc Nữ Oa ta đến thế, lại đi bày ra tiên trận để ngăn trở người trong tộc Nữ Oa ta lên bái tế tổ tiên."

"Người là...?"

NPC lắc đầu: "Ta là ai không quan trọng, hy vọng tiểu ca có thể phá vỡ trận này, để cho người trong tộc Nữ Oa ta còn lại được một cơ hội tế bái tổ tiên."

"Cái này... Ý tưởng của chúng ta đều giống nhau, nhưng quan trọng là ta không biết phải phá như thế nào."

"Trận này là do một pháp bảo kết thành, pháp bảo này tên là Thiên La Địa Võng, có thể hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt để tự tiến hành diễn biến, cho nên nếu dụng lực mà đối kháng thì chỉ dẫn đến kiệt sức thôi, chứ nó mãi mãi không suy đâu. Muốn phá trận này, nói khó thì cũng khó, dù là tiên gia hay ma tôn cũng đều chỉ có thể dùng thần thông để đột xuất ra ngoài trận, chứ cũng không thể phá được. Nhưng nói đơn giản thì cũng đơn giản, cứ tìm được mắt trận, thu phục nó là xong."

"Nhưng làm sao tìm được mắt trận?"

"Mắt trận ở trong trận đó."

Đường Hoa sắc máu, hỏi: "Trong trận nhưng mà ở chỗ nào?"

"Ha ha, tiểu ca biết đùa thật, người có trong tay cây thước tiên trên có thể đo trời cao, dưới có thể đo đất rộng mà lại đi hỏi ta mắt trận ở nơi nào."

"Này à?" Đường Hoa móc Lượm Thiên Xích ra, rất buồn bực lực lượng mệnh lệnh của hệ thống, ngoài thuyết minh rằng mở ra xong thì có thể gia tăng uy lực của thuật pháp ra thì chẳng còn cái gì nữa.

NPC chỉ tay một cái, đột ngột Lượm Thiên Xích sáng rực lên, bay ra khỏi tay Đường Hoa, bay lên trên không, sau đó thân hình bắt đầu dài ra, hai đầu vươn ra với vận tốc ánh sáng. Ước chừng một hồi sau, Lượm Thiên Xích bắt đầu xoay tít lên như con quay. Đo độ rộng xong, Lượm Thiên Xích lại bắt đầu đo độ cao. Hoá ra thứ này còn có thể xài như vậy...

Chờ Đường Hoa thu thước lại trong tay, thì NPC đã không thấy đâu nữa, mà trên Lượm Thiên Xích sáng như bạch ngọc kia thì lại biểu hiện ra hai cái điểm tọa độ, một cái màu lục là 209 - 704, cái kia màu đỏ là 779 - 565! Đường Hoa bay thử một đoạn đường, phát hiện thấy không những điểm màu lục đang di động, chậm rãi đến gần màu đỏ hơn, mà cả hai con số tọa độ cũng đang từ từ bằng nhau.

Ra sét vào lửa... Lại vào nước, hết nước rồi đến lửa, chờ đến khi hai điểm kết hợp lại cùng nhau, Đường Hoa rốt cục trông thấy được mắt trận. Nó là một cái lưới mỏng trong suốt đang trôi nổi giữa biển lửa, mà nếu Đường Hoa không phải nhờ biết tọa độ rồi cẩn thận quan sát, thì tuyệt đối sẽ không thể nào phát hiện được rằng có nó tồn tại.

Thuận tay tóm một cái, đã lấy được lưới, tiên trận biến mất tăm, Đường Hoa phát hiện hoá ra mình chỉ có cách mặt đất có một thước mà thôi.

Thiên La Địa Võng, có thể bố trí lưới Thiên Lô, lưới Địa Hoả, lưới Huyền Băng.

Lưới Thiên Lô: Hấp thụ hồn phách của sét, phải luyện chín chín tám mươi một sợi dây thiên lô, chín dây thì thành lưới điện, chín chín tám mươi một dây thì thành lưới Thiên Lô. Uy lực của trận có liên quan với phẩm cấp của hồn sét thu được.

Lưới Địa Hoả:...

Lưới Huyền Băng:...

Đường Hoa thuận tay thả ra con Lôi Điều hộ giá, sau đó một tia chớp tạc cho Lôi Điều chết, quả nhiên một cụm ánh kim chớp chớp bay đến trên thân mình. Nhìn lại túi Càn Khôn, bên trên đã có một sợi dây thiên lôi, hơn nữa còn ghi chú: dây thiên lôi tam giai, độ hoàn thành 1%.

Đường Hoa chảy một giọt mồ hôi, giết một trăm con quái hệ sét mới hoàn thành một sợi, giết 900 con là 9 sợi, vậy phải giết 8100 con mới có thể hoàn thành được lưới Thiên Lôi. Nên biết rằng quái có thuộc tính thì có hơi ít, hơn nữa bọn chúng lại không sống quần cư, thông thường thì cứ một đàn quái phổ thông mới có một con trà trộn trong đó, coi như là một dạng BOSS nhỏ. Hồi đó Đường Hoa cầm Thiên Thư Tàn Hiệt ra chơi chơi, cũng phải mất non nửa ngày mới tìm được hai con Lôi Điều, mà giờ phải đi tìm hơn tám ngàn con thì...

* * * * *

Bất quá cuối cùng cũng xem như là vật tiện tay lấy được mà thôi, mình vốn cũng chẳng mong kiếm được chỗ tốt gì, chỉ cần có thể hoàn thành được nhiệm vụ của chương môn đã là tốt lắm rồi. Ngay tức khắc ném Thiên La Địa Võng vào trong túi Càn Khôn, sau đó tìm tòi một thoáng, phát hiện được một cái bia trên có viết chữ của người Miêu. Chôn mảnh lụa ở bên cạnh bia xong, nhiệm vụ biểu hiện: hoàn thành!

* * * * *

Để bày quái xúm lại oánh chết, trở lại Thục Sơn.

Chương môn quả nhiên không phải là hạng người như Sát Phá Lang, hai lời không nói, liền thưởng cho ngay! Nội dung thưởng là một cái pháp trận, thực ra đó là một biện pháp bố trí pháp trận, tên: trận Nghịch Thiên, là một loại pháp trận chuyên dùng để ứng đối bị trời phạt hoặc có thể nói là thiên kiếp. Bố trí trận này cần tài liệu rất nhiều, nhưng chẳng qua hầu hết chỉ là một vài thứ phổ thông thôi. Đường Hoa phát thông tin cho Thiên Sứ, Thiên Sứ lập tức tuyên bố danh sách thu thập tài liệu trong bang hội Song Sư, chỉ qua nửa ngày và cái giá 10 kim là đã lấy được toàn bộ tài liệu. Còn chuyện tiền nong thì... Thiên Sứ biết gần đây Đường Hoa thâm hiểm, bèn phát tay một cái, cho hẳn nợ tạm thời.

Đến khi Đường Hoa quăng toàn bộ tài liệu vào lò phép của môn phái, rồi lấy được bảy cái cờ Nghịch Thiên xong, thì trong lòng mới xem như là bỏ ra được một tảng đá lớn. Nhưng hắn vẫn chưa muốn đi giết thêm vài người để độ kiếp, bởi vì chương môn người ta đã nói rõ ràng rồi, cờ Nghịch Thiên chỉ có thể gia tăng tỷ lệ độ kiếp thành công của người mà thôi, chứ không phải là loại pháp bảo mà ném ra xong thì người có thể lăn ra ngủ khò được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 50: GIÁO HOẠT VÀ TRÍ TUỆ

CHƯƠNG 50: GIÁO HOẠT VÀ TRÍ TUỆ

Trải qua một tràng luyện cấp thảm thiết bên ngoài Vu Sơn, Đường Hoa rốt cục đã lên cấp 30, bởi vì kiếm tuệ nên hắn đã sớm thay lấy phi kiếm tứ giai, đạt tới tốc độ 180, hơn nữa lại học được thêm mấy kỹ năng tiếp theo của môn phái.

Pháp Trận Truyền Tống (miễn phí): có thể nháy mắt truyền tống tới các đại đô thị, mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao toàn bộ pháp lực cùng 10 kim.

Thiên Lý Truyền Âm (10 kim): có thể nhờ vào pháp lực thâm hậu mà trò chuyện riêng với người khác trong một cự ly nhất định.

Phi Kiếm Truyền Thư (miễn phí): Tốc độ của phi kiếm nhanh hay chậm được quyết định bởi việc người gửi hàng chuyển phát nhanh hay là EMS.

Thiên Ngữ (miễn phí): Có thể khiến cho người chơi trong một khu vực nhất định nghe được tiếng nói của người, mỗi lần sử dụng 10 kim.

Kỹ năng do môn phái ước lượng theo cá nhân phát cho: Tá Vật Đại Hình, Tiên Phong, Cường Hoá Lôi Bích.

Dùng một viên tiên đan của Thục Sơn, gia tăng vĩnh cửu mức sinh mệnh pháp lực cao nhất, tăng cường phòng ngự, gia tăng công kích, gia tăng nhanh nhẹn, gia tăng né tránh, gia tăng hội tâm... Tóm lại là đề cao toàn bộ thuộc tính.

Cuối cùng là bế quan một ngày, phải hao phí 10 kim! Đánh cướp Thiểu Gia, Nhất Tiểu gom góp được 10 kim, năng lực của tiên anh được tăng cường.

* * * * *

"Oa... cấp 30 quả là có khác!" Thiểu Gia ngó trái ngó phải chắc lưỡi tán thưởng: "Có vài phần cảm giác như là tiên gia vậy, chỉ là bộ dạng hơi bỉ ố tí thôi."

Quả thật, sau khi bế quan, quần áo trên toàn thân Đường Hoa đều có thể không gió mà động, lại tăng thêm một chiếc áo dài màu trắng, nhìn tổng thể thấy phiêu dật vô cùng.

"Bỏ mắt kiếng xuống!" Thiên Sứ ở bên cạnh nhìn nhìn, rồi gỡ mắt kiếng của Đường Hoa ra, sau đó lấy ra một bình nước của tiên gia, rót lên đầu của Đường Hoa, rồi bắt đầu đùa nghịch với mái tóc dài vừa nháy mắt xuất hiện của hắn.

"Ây!" Đường Hoa cực kỳ không vừa lòng với hành vi của Thiên Sứ.

"Người còn nợ tiền ta!" Thiên Sứ chậm rãi phiêu tới một câu, Đường Hoa lặng lẽ không nói gì, nước mắt chảy hai hàng...

"Ta đến rồi!" Một luồng kiếm quang chiếu thẳng vào lầu hai của lầu Tự Tiên, chỉ thấy một tên nam tử khí khái hào hùng bức người hiện ra, không phải Nhất Tiểu thì là ai đây?

Trên trán của Nhất Tiểu được chấm thêm một chấm đỏ, làn da sạm màu đồng thau, dáng dấp như là một nam tử thành thực, có khí thế không giận mà uy.

Thiểu Gia, Thiên Sứ nhìn rồi than thở một tiếng: "Bố đây muốn đi luyện cấp."

"Nhu Mễ không có ở đây à?" Thứ Nhất Tiểu quan tâm chính là cái này.

Thiểu Gia đứng bên nói sâu kín: "Đi mua y phục giúp Gia Tử rồi."

"Xoẹt", một luồng sát khí xuất hiện khiến Đường Hoa rùng cả mình, hắn vội vàng xua tay: "Nhất Tiểu ca, đừng hiểu lầm. Nàng chủ động yêu cầu đi mua đó."

"Chủ động cũng không được." Nhất Tiểu nghiêng răng: "Có muốn thử Kiền Nguyên Linh Trảm ta mới học được không?"

"Xì!" Thiên Sứ vừa nghịch nghịch mái tóc của Đường Hoa lại vừa khinh bỉ một tiếng.

"Gia Tử, solo... Ha ha, Nhu Mễ về rồi a." Nhất Tiểu lập tức đổi thái độ, cười lấy lòng: "Mua y phục cho Gia Tử thì ta đi được rồi, nhìn bộ dáng vất vả của người kia... Oa, vẫn là Nhu Mễ nhà ta có con mắt thẩm mỹ, mọi người nhìn y phục nàng chọn này, thực là cực hợp với Gia Tử đó... Ha ha..."

Thiếu Gia than một hơi: "Theo đuổi con gái như vậy là theo cả đời cũng không được rồi. Sau này ra đường đừng có nói là quen biết ta đó, ta không ngẩng mặt lên nổi đâu."

Đường Hoa, Thiên Sứ cũng gật đầu, tỏ sự đồng ý chân thành nhất.

"..." Nhất Tiểu lệ chảy ròng ròng, không ngờ ngay cả Nhu Mễ cũng rất nghiêm túc gật đầu.

* * * * *

"Ta tính đi khắp Đại Tuyết Sơn tìm vận may coi sao." Đường Hoa nói: "Hiện giờ mất kinh nghiệm vẫn còn ít, chứ sau này thì không dám chết nữa. Không tận dụng thời gian này đi thăm thú mạo hiểm thì uổng lắm."

Mọi người cũng biết rằng công đức của Đường Hoa lúc nào cũng có khả năng trở thành số âm, cho nên đều rất là đồng ý với ý kiến này. Còn với ý định rủ rê của Đường Hoa, toàn bộ mọi người cùng nhau cự tuyệt. Bọn Thiếu Gia đều muốn lăn lộn đến cấp 30 cho phiêu dật hoặc là uy vũ hơn một cái. Còn phần Nhất Tiểu, thì Nhu Mễ ở đâu, hẳn liền ở đó.

Đường Hoa mang trang bị, phi kiếm cùng tài liệu mà gần đây hẳn luyện cấp lụm được dốc hết cho Nhất Tiểu, nhờ hẳn xử lý rồi trả nợ thay cho mình, thế là bốn người lập tức chia chác một trận. Phải nói thẳng Đường Hoa này trừ hàng thiệt là nhiều, đặc biệt là phi kiếm tứ giai khá là thừa thớt vậy mà thẳng này cũng có đến cả chục cây.

Cuối cùng Thiếu Gia phân phó một câu mà khiến bản thân hẳn hối hận suốt đời: Nhớ phải Phi Kiếm Truyền Thư chiến lợi phẩm về để trả nợ.

"Đi Đại Tuyết Sơn thì có muốn mang theo ta không?" Một cái đầu thò ra, mọi người quay đầu nhìn lại, bất ngờ đó là cô nàng Song Sư Tinh Tinh đã lâu không gặp: "Ta có cộng Phúc Duyên đó, nếu muốn lấy được đồ tốt thì không thể thiếu ta đâu."

"Ừ!" Đường Hoa gật đầu nói: "Lát nữa sẽ xuất phát, người đi chuẩn bị trước đi, ta về môn phái gói mấy cái bánh bao đã."

"Ta đã chuẩn bị sẵn rồi, hì hì! Ta chờ người." Tên nhãi nhép, xem ta báo thù ra sao nhé.

* * * * *

Rất nhiều tiếng đồng hồ sau, Tinh Tinh lặng lẽ nói: "Nhìn biểu tình của các vị, lẽ nào hắt lại cho ta leo cây nữa à?"

"..." Toàn bộ mọi người gật đầu.

"A..." Một tiếng thét chói tai vang vọng cả thành đô.

Thiếu Gia nhỏ giọng nói với Nhất Tiểu: "Khi mà trí tuệ và giáo hoạt, thông minh và vô sỉ đối chọi với nhau, thì cái sau bao giờ cũng chiếm ưu thế."

Nhất Tiểu giật mình: "Ý người là nói ta khi ở trước mặt của Nhu Mễ nhà ta vẫn còn chưa đủ giáo hoạt và vô sỉ phải không?"

"... Cút qua một bên chết đi." Thiếu Gia có cảm giác mình đã không còn ngôn ngữ chung với người này nữa.

* * * * *

Đại Tuyết Sơn, kéo dài ngàn vạn dặm, không hề nhỏ hơn diện tích lãnh thổ của Trung Quốc. Đường Hoa căn cứ theo chỉ đạo của Phá Toái liền rất dễ dàng phát hiện một thôn trấn ở phía dưới mình. Đây chính là trạm bổ cấp cuối cùng trước khi tiến vào Đại Tuyết Sơn.

Chúi kiếm quang hạ xuống đất.

"... Ông nội, cái viên thuốc què này của ông mà bán giá 1 kim à? Sao ông không đi cướp đi?" Lúc này Đường Hoa mồ hôi đầy người, nơi này được phẩm và thực phẩm mắc kinh hồn, so với chỗ Miêu Cương thì chỉ có mắc hơn chứ nào có rẻ. Nhưng mà người đi Đại Tuyết Sơn thì không thể nào không mua thuốc được, chuyện này không phải như là đi dã ngoại đánh quái đâu, trong đó hung hiểm cực kỳ đấy: "88 đi ngài!"

Lục lục hàng tồn kho, có vẻ vẫn còn một ít, nên bay 5 tiếng đồng hồ về bổ sung xong rồi lại tốn 5 tiếng đồng hồ bay lại đây không? Hay là giờ khởi công ngay? Phá Toái chết toi, Đường Hoa oán trách một câu trong lòng:

Vậy mà dám nói nơi này thuốc rẻ, một lượng bạc mua được một tổ đó nha, bố đây giờ bỏ ra một kim mà chỉ mua được nửa tổ này...

"Ờ?... " Đường Hoa vừa quay đầu một cái, thế mà vô tình phát hiện ở chỗ không xa vẫn còn có một người chơi đang đối thoại cùng với các NPC, không chỉ là người chơi, mà còn là người quen của mình nữa - Tam Thương Vô Song. Mon men đi qua nghe lóm, hoá ra là nàng đang đi tìm một thứ, gọi là Vong Thạch.

"Ờ... Vị bằng hữu này có vẻ quen mắt lắm a! Không biết xưng hô thế nào?" Vô Song cũng đã phát hiện bên cạnh mình có người chơi.

Đường Hoa tỏ vẻ rất tuần tú búng tay một cái, trên đỉnh đầu lộ ra danh hào: Phi Thiên Thần Thủ, sau đó lại một bộ dáng háo sắc: "Mỹ nữ, muốn vào Đại Tuyết Sơn phải không, có muốn ca ca bảo vệ ngươi không?"

"Ta có đội ngũ rồi." Vô Song hơi có chút chán ghét, nhưng vẫn nói một câu từ chối khá uyển chuyển.

"... Thật là tiếc quá, ca ca ta đây là cấp 30 đó, trong Đại Tuyết Sơn thì rất lợi hại, mà xem muối muối lại mềm mại như vậy..."

"..." Vô Song không lý đến Đường Hoa, tiếp tục hỏi thăm thông tin nơi NPC. Tuy rằng mở miệng ca ca, ngậm miệng muối muối là hiện tượng phổ thông nhất, phổ biến nhất trong võng du, nhưng mà chính vì đã quá phổ biến nên... Chẳng hạn như là người thích ăn thịt kho tàu, nhưng nếu như cả ngày người đều toàn trông thấy thịt kho tàu, thì người còn cảm thấy thịt kho tàu đáng yêu nữa hay không? Đặc biệt là với một người quản lý bang hội như Vô Song, ngày ngày cứ thấy ca ca muối muối bay đầy trời trong kênh nói chuyện phiếm của bang hội...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 51: ĐẠI TUYẾT SƠN

CHƯƠNG 51: ĐẠI TUYẾT SƠN

Đường Hoa ha ha cười một tiếng, ngự phi kiếm vào chân...

"Đông Phương Gia Tử!" Vô Song đột nhiên quay đầu hô lên một câu.

"A?" Đường Hoa vô ý thức quay đầu lại.

"Quả nhiên là người!" Vô Song đi qua hỏi: "Không phải là người muốn vào Đại Tuyết Sơn sao? Đi cùng đi, mọi thứ đều thuộc về người, ta chỉ cần Vong Thạch, thế nào?"

"Làm sao người biết được là ta?" Đường Hoa cực kỳ sửng sốt hỏi, diễn xuất của mình đã rất hoàn hảo đến cơ hồ không có kẽ hở nào cơ mà. Với lại mình bây giờ cùng với trước kia hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau, rồi lúc trước thời gian mà Vô Song tiếp xúc với mình ngắn cực kỳ luôn, làm sao mà bị nhìn thấu được?

"Muốn biết vì sao à?"

"Phải!"

"Vậy đi cùng nhau đi, được phẩm thì ta ra, chỗ tốt thì về người, cho dù lấy không được Vong Thạch thì ta cũng không trách người."

"... Thành giao!" Đường Hoa cân nhắc một hồi, quả thật là chỉ có chỗ tốt chứ không hề có chỗ hỏng: "Bây giờ có thể nói cho ta biết xem người làm sao biết thân phận của ta nào?"

"Bởi vì... Ta có một người bạn tên là Phi Thiên Thần Thử, rồi ta lại có biết người có khả năng thay đổi tên..."

"Moá! Trùng hợp vậy..."

* * * * *

Bên ven của núi tuyết vạn lý, có hai điểm đen nằm sấp trên mặt tuyết quan sát một đội lính tuần tra cấp 20 đang trôi nổi trên không trung: Khôi Lỗi Kiếm Khách, Khôi Lỗi Pháp Sư!

Vô Song nhỏ giọng hỏi: "Chẳng phải chỉ là quái cấp 20 thôi sao, cần gì phải cẩn thận như vậy?"

"Bí mật!"

"Vậy người cứ nhìn, ta đi thử xem!" Vô Song vừa nói xong, đầu của một tên Khôi Lỗi Pháp Sư tựa hồ như có chuyển động một thoáng, sau đó Đường Hoa và Vô Song liền nghe thấy một thanh âm xé gió...

Thanh âm này sao nghe quen tai vậy nhờ? Nói thì chậm, mà khi đó thì nhanh. Sét đánh cái đùng, Vô Song hóa thành ánh trắng. Đường Hoa lúc

này mới giật mình, nguyên lai là Thiên Lôì Không Phá... Ta x! Cái trò gì vậy? Vậy mà lại là Thiên Lôì Không Phá! Đường Hoa toát mồ hôi lạnh cả thân, vội vàng quào ít tuyết lấp lại trên thân mình.

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ sau, Vô Song đầu bụi mặt lấm quay lại.

"Bọn họ không phải là lính tuần tra sao?" Vô Song nghiêng răng trong kênh đội ngũ: "Làm sao lại không đi tuần tra?"

"Phạm vi tuần tra của người ta là đầu con đường này đó."

"Vậy phải làm sao?"

"Chờ!"

"Chờ?"

"Ừ, chờ pháp bảo của ta làm lạnh xong đã." Đường Hoa ném Lượng Thiên Xích, con mợ nó chứ cứ đến thời điểm cần dùng là lại bị tuột dây xích, có chột thế nào cũng không thể khởi động.

* * * * *

"Đã xong chưa?" Vô Song ngáp một cái, đã qua cả tiếng đồng hồ rồi, một tên nam nhân mà sao lại lè mà lè mề như rửa chứ.

"Chưa xong!" Đường Hoa hồi đáp một tiếng, sẵn tiện cử động cơ thể một cái, bảo trì một tư thế hoài khó chịu lắm.

Một tiếng xé gió, Đường Hoa đang cử động thì bị một luồng sét đánh trúng người.

"Oánh thôi!" Đường Hoa không phải như Vô Song, trình độ chịu điện cao cực kỳ. Vừa thấy hành tung bị bại lộ, bèn cực kỳ du côn bay lên, Liệt Diễm Nhiên Lôì lấy thế như che trời lấp đất nện qua, mấy thanh phi kiếm đang bay đến công kích cũng bị tiên thuật bao phủ vào bên trong, nhất loạt bị đánh rớt. Nay Liệt Diễm Nhiên Lôì của Đường Hoa đã mười hai tầng rồi, lại thêm tiên anh tăng lên, giới hạn pháp lực và sức công của pháp thuật đã được đề cao lên, thế nên trận oanh tạc này kéo dài gần cả nửa phút.

Tạc xong một trận, lính tuần tra mười tên đi mất ba tên, bảy tên còn lại cũng đã lay lắt hơi tàn.

"Hộ giá!" Một con Lôì Ưng bị ném ra, nháy mắt đã bị pháp thuật và phi kiếm đánh thành ánh trắng. Đường Hoa thừa dịp bên địch hơi bị hoãn sau

một vòng công này, liền đánh ra Cường Hóa Lôi Bích rồi té chạy, nhân tiện ném một viên thuốc vào trong miệng.

Chờ đến khi bọn rồi đột phá Cường Hóa Lôi Bích xong, truy kích gần đến nơi thì Đường Hoa lại lật tay một cái, biến 1/3 pháp lực vừa phục hồi được thành hoả lôi, tất tần tật ném tới. Cho đến khi pháp lực thấy đáy một lần nữa, thì địch nhân chỉ còn sống mỗi hai con có thuộc tính sét và lửa cao... Vô Song dĩ nhiên tự có chút thủ đoạn, thanh phi kiếm của nàng tuy chỉ là vật phàm, nhưng tuyệt đối là hàng xịn, nháy mắt là đã xào xong hai tên địch nhân còn may mắn sống sót.

Sách pháp thuật: sau khi sử dụng thì học được Lôi Mộc, ngoài ra còn có hai thanh phi kiếm tứ giai có thuộc tính cao.

Đường Hoa ngăn Vô Song giao dịch phi kiếm cho mình, vẫy tay một cái, viết tên Thiếu Gia lên phi kiếm của mình, sau đó phi kiếm mang theo sách cùng nhau bay về phía thành đô.

Đường Hoa thấy Vô Song không hiểu thì nói: "Đội hữu mà, phân phối chiến lợi phẩm thì hẳn là nên thôi."

Vô Song lại càng nghi hoặc thêm: "Chẳng phải ta nghe nói người vì mấy thứ nào đó mà gạt cả đội hữu Sát Phá Lang của mình sao?"

"Người không đề tiện thì dĩ nhiên là ta sẽ ngại ngừng chơi trò hạ lưu rồi. Với lại, đó là quy tắc trò chơi của những người bỉ ổi, không thích hợp với tình huống hiện tại của chúng ta."

"À... Ta đây còn chưa biết Phi Kiếm Truyền Thư này, người bán giúp ta nhé? Phân ba bảy, ta bảy người ba."

"Thành giao!" Đường Hoa giao dịch phi kiếm qua, lại viết tên Thiếu Gia lên, "xoẹt" cái kiếm bay đi. Phi kiếm này chỉ có thể bay tới chỗ hảo hữu, vì nghe nói làm vậy để tránh trường hợp người chơi bị quấy rầy.

* * * * *

"Phập", một thanh phi kiếm phá cửa sổ mà vào, cắm lên trên mặt bàn ở trước mặt Thiếu Gia, rượu và đồ ăn trên bàn toàn bộ bị đánh bay, toàn thân Thiếu Gia bắn đầy nước sốt. "Phi Kiếm Truyền Thư của Đông Phương Gia Tử, Tam Thiếu Gia xin vui lòng kiểm tra và nhận."

"Ta đã chịu đủ rồi, đủ rồi!" Thiếu Gia nổi giận, ăn có bữa cơm, bay tới ba thanh kiếm, ai chịu nổi chứ hả. Lại nhìn lại bọn Thiên Sứ ngồi ở bàn bên cạnh, toàn bộ đều rụt rụt lại, đã sớm phân rõ giới tuyến với mình.

"Đệt mợ, khu vực đặc thù, không thể thông tin!" Thiếu Gia nghiêng rằng thu phi kiếm, hô: "Tiểu nhị, đem đồ ăn lên lần nữa."

"Phập!" Trong vòng hai giây lại bay tới hai thanh phi kiếm nữa, mặt của Thiếu Gia đột nhiên rất xạm, rất xạm...

* * * * *

Tam Thiếu Gia đã đưa người vào danh sách đen, Nhất Tiểu đã đưa người vào danh sách đen, Thiên Sứ đã đưa người vào danh sách đen...

Nửa ngày sau, khi mà Tôn Minh thu được thanh phi kiếm thứ ba của Đường Hoa thì đã không chút khách khí nào quăng hẳn vào danh sách đen, nhá, không biết anh đang ở trong bụi cỏ bên suối nước nóng hả?

Lại qua vài ngày sau, Đường Hoa thu được một cái Phi Kiếm Truyền Thư: Gia Tử ca ca, muội là Nhu Mễ đây, chỉ cần ca đừng gửi phi kiếm cho muội thì khi về nhất định muội sẽ bao cơm ca ba mươi ngày.

Chịu không nổi a! Đang đánh quái luyện cấp, đột nhiên bay tới một thanh kiếm, thế là giật thót người lên, suýt nữa bị diệt. Càng chịu không nổi chính là lúc mà phi kiếm chưa đến thì cứ lo lắng không biết lúc nào nó tới, thế là trong lòng cứ chùng chùng. Cái chịu không nổi nhất đó chính là lúc đang bế quan, "xoẹt" cái ba thanh phi kiếm bay đến, vậy mà hệ thống lại phán định mình đang ở vào bên bờ tẩu hỏa nhập ma, kết quả là bế quan khoảng chừng ba ngày mới cho mình xuất quan.

* * * * *

Vì thế tổ hai người trên núi tuyết bắt đầu chơi trò từ trên trời quăng vật phẩm, quăng phi kiếm xuống. Đường Hoa nhìn mà đau lòng lắm a, 10 lượng bạc mất rồi, lại 10 lượng bạc mất nữa...

* * * * *

Địch nhân ở vòng ngoài tuy cũng dũng mãnh, nhưng sau khi hai người đã quen thuộc rồi thì tuy có hơi chật vật nhưng vẫn luôn có thể đối phó được. Còn phần thu hoạch thì... không chỉ phi kiếm hàng lỏm nhiều, mà

kinh nghiệm cũng rất cao, lại còn lượm được hai món trang bị màu kim nữa, thuộc tính cao hơn trang bị màu lam đồng đẳng cấp rất là nhiều.

Ngày thứ mười, hai người rốt cục hơi hơi xâm nhập vào trong núi, lúc này mới biết được vì sao phần thưởng khi giết quái lại phong phú như thế. Giữa Đại Tuyết Sơn, thứ đáng sợ không phải là quái vật, mà là những thứ chết chóc đến bất ngờ. Người sẽ không ngờ một người tuyết trên mặt đất lại có thể đột ngột bắn phi kiếm ra, hay cũng sẽ không ngờ lực công kích của một con bọ ngựa bằng giấy lại đáng sợ đến mức nọ. Nguy hiểm nhất chính là loài chim bay mà sẽ đột nhiên đâm đầu đến tập kích giữa lúc trời đang bão tuyết khiến tầm nhìn bị hạ thấp. Đường nhiên còn có lũ cung thủ đã từng xử lý Đường Hoa một lần trong trời gió tuyết nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 52: CHU YẾM

CHƯƠNG 52: CHU YẾM

Tổng lại mà nói, thì quái vùng ngoài Đại Tuyết Sơn có thể chia thành mấy loại lớn, loại đầu tiên là loại cơ quan: con rối, người giấy, người tuyết; loại thứ hai là loài chim bay; loại thứ ba là cung thủ; loại cuối cùng là pháp trận bầy.

Mọi quái vật đều xuất hiện theo tập đoàn, ít nhất cũng có mười con, hơn nữa còn có trí thông minh nhất định, biết phục kích, biết bao vây, lại càng biết bày ra quỷ kế giương Đông kích Tây, hoặc là nhờ vào bối cảnh đặc thù của núi tuyết để ẩn thân.

Đường Hoa hết sức hối hận vì mình đã không kéo tên Tôn Minh theo, phật môn vốn có pháp thuật pháp nhãn chuyên dụng, không chỉ có thể nhìn ra những nguy cơ đang ẩn tàng mà lại còn có thể nhìn xa trăm dặm để báo động trước. Bất quá cũng may là còn có Vô Song hỗ trợ!

Vô Song có được song ngự kiếm thuật chuyên hữu của Côn Lôn, dưới tiền đề là không di động, thì nàng có thể phù du trên không trung, dùng hai

thanh phi kiếm công kích luân phiên nhau, thanh này thu thì thanh kia ra, nhìn cũng khá là đẹp mắt. Nhưng cái này cũng có một khuyết điểm, đó là lúc đang phù du thì không thể di động được, nên một khi bị gặp phải công kích, thì không chỉ nhất định phải thu hồi một thanh phi kiếm trước rồi mới có thể bỏ trốn, mà lại cơ bản là không hề có cách nào né tránh cả.

* * * * *

"Cung tiễn thủ!" Giữa màn gió tuyết đầy trời, Đường Hoa nhắc một tiếng, hai người cấp tốc hạ xuống, mười mấy mũi tên liền bay vút qua sát đỉnh đầu họ. Đường Hoa lật tay một cái, hoả lô oanh tạc xuống đám bóng đen...

"Lại chỉ giết được có hai người." Vô Song thu kiếm than một tiếng, mấy tên cung tiễn thủ này giống như quỷ mị cứ bám theo hai người, một kích không trúng thì toàn bộ thối lui ngay. Bọn Đường Hoa chỉ có thể nhờ vào vận khí moi được thì moi, nhưng vấn đề là người lại không biết lần tập kích tiếp theo của người ta sẽ đến vào lúc nào, thậm chí đến giờ hai người cũng còn chưa thấy rõ ràng đám cung thủ này hình thù ra sao nữa là.

* * * * *

"A... Đây là cái gì?" Hai người lại đi thêm một ngày nữa, lúc này không cần thận bước vào một khu vực lạ, bão tuyết đột nhiên biến mất tăm, chỉ còn lại mặt trời chói chang treo trên bầu trời màu lam trong vắt mà lâu ngày không gặp. Phạm vi mấy chục mẫu này tựa như là một ốc đảo giữa sa mạc vậy, có cỏ xanh, có nước suối, có hạc tiên, và có bầy chim nhỏ, bướm nhỏ...

Vô Song hạ xuống đất, liếc mắt nhìn tấm bia đá rồi phất tay: "Chúng ta đã tới nơi rồi!"

"Tới cái gì?" Đường Hoa cũng hạ xuống, đặt chân xuống mặt cỏ lâu ngày không gặp. Chỉ thấy bên cạnh Vô Song dựng đứng một tấm bia đá: Tị Phong Cốc.

"Vong Thạch ta cần tìm nằm bên trong Tị Phong cốc đó."

"Cái Vong Thạch này rốt cục là để làm gì rứa?" Đừng tưởng rằng hai người đi chung với nhau mấy ngày nay thì đã nói được nhiều, thực tế là họ không có thời gian nói chuyện phiếm đâu. Cho đến giờ Đường Hoa mới

nhớ ra mình còn chưa hỏi Vong Thạch là loại đá gì đấy. Nên biết rằng người ta khác với mình đi mạo hiểm tùy cơ, người ta có mục tiêu mình xác.

"Thực ra... đó là tảng đá cho phép sửa tên." Vô Song do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra tác dụng của nó.

"À!" Đường Hoa giật mình. Một kẻ tên là Tam Thương Vô Cực, một người là Tam Thương Vô Song, thì thế nào người ta cũng sẽ nghĩ hai người là hai bạn đời, cho nên đã muốn nói bye-bye rồi thì hẳn cũng phải nên xoá đi dấu vết in sâu này. Có trò chơi kia Đường Hoa đã từng thấy một tên bạn của mình tên là Long Thái Tử, mà bà xã của hắn thì tên là Thái Tử Phi, nhưng chẳng được bao lâu thì Thái Tử Phi đi quen người khác, hai người chia tay, nhưng sau đó thì Thái Tử Phi mới thật là rối rắm với cái tên của mình lắm a...

"Ta quen biết với Vô Cực cũng đã gần năm năm rồi, lúc đó ta còn là một lính mới trong game. Hắn luôn luôn dẫn ta đi luyện cấp, tình cảm thực sự rất tốt. Có lúc nghèo, hai người cùng chia nhau một chút tiền xài, có lúc khá giả thì hai người lén mua trang bị tặng cho đối phương để đối phương kinh hi... Lúc đó thực ngọt ngào lắm. Sau này, hắn đăng cấp cao trang bị tốt rồi thì muốn làm hội trưởng thử chơi, bèn bắt chước Nhất Kiếm và Song Sư thành lập công hội, mà chính hắn cũng tự sáng lập ra một cái bang hội nho nhỏ trong trò chơi. Hắn cao hứng thì ta cũng vui vẻ, thế là ta quản lý bang hội giúp cho hắn, rồi hoà giải những mâu thuẫn trong bang hội... Nhưng cuối cùng thì ánh mắt mà hắn dành cho ta đã chậm rãi đổi thay, từ lúc ban đầu là yêu thương, dần thành bội phục, rồi thành tôn kính, sau cùng thậm chí còn có chút lo ngại nữa... Thực ra ta từ sớm nên biết chứ." Vô Song miễn cưỡng cười, nói: "Ngày đó ở trong quán đã khiến người thấy trò cười rồi."

"Không đâu không đâu." Đường Hoa vội nói. Hắn thực không có buồn cười đâu, cọ trái cọ phải ăn chực còn không hết, lấy đâu ra thời gian rảnh mà buồn cười.

"Đã muốn cắt đứt thì phải cắt cho triệt để... Ta nghe chương môn trong môn phái nói lên Đại Tuyết Sơn có thể kiếm được Vong Thạch để sửa lại tên của mình, cho nên mới đi trấn Tuyết Sơn hỏi thăm cầu may một chút,

không ngờ lại có một NPC biết, hắn nói theo truyền thuyết thì Vong Thạch ở trong Tị Phong cốc trên Đại Tuyết Sơn."

* * * * *

"Có người ở nhà không?" Đường Hoa rống lên hỏi, mảnh đất mấy chục mẫu này bọn họ đã nhìn lướt qua vài lần rồi nhưng vẫn không thấy có chỗ nào giống cái nhà cả. Hô vài tiếng xong, Đường Hoa thấy không ai trả lời bèn bắt đầu chơi quấy rầy NPC đại pháp: "Đừng tưởng rằng người trốn thì ta không biết rằng người đang ở đây, người không có ở đây thì phải lên tiếng đi chứ, không thì làm sao bọn ta biết được người không có ở đây..."

"Gia Tử! Bên này có cái mộ bia." Vô Song hô lên một tiếng.

Đường Hoa đi qua nhìn một cái, ở bên bờ một con suối quả nhiên có một ngôi mộ, trên bia có viết đại khái như sau: có một tán tiên trên Đại Tuyết Sơn tên là Thạch Thanh, nơi Tị Phong cốc này chính là đất lành tu luyện của hắn. Cuối cùng sau N năm sau hắn đã đắc đạo thành tiên, bèn lưu lại một ngôi mộ không ở nơi đây.

"Đào!" Đường Hoa ném hai thanh kiếm cho Vô Song, còn mình thì cầm tiên kiếm lục giai bắt đầu đào.

"Người... Người đang đào mộ phần a."

"Đúng vậy!" Đường Hoa chẳng mảy may cảm thấy hổ thẹn chút nào, coi Phá Toái người ta đó, đào cả mộ của Tề Hoàn công, pháp bảo mỹ nhân cùng hốt vào tay. Đây dù sao cũng chỉ là trò chơi thôi mà... với lại trong hiện thực cũng có một nghề nghiệp có cái tên dễ nghe là khảo cổ đó, bọn họ cũng có hỏi chủ nhà người ta có đồng ý hay không đâu, vẫn cứ giơ cuốc lên đào đó chứ, mà lại là nghề nghiệp được quốc gia phê chuẩn nữa cơ. Hơn nữa còn kéo cả thi thể người ta đến viện bảo tàng triển lãm thu vé vào cửa, có thấy họ hỏi cái thi thể đó có đồng ý hay không đâu: "Người cứ cho rằng đây là đang làm khảo cổ đi, ít nhất thì chúng ta vẫn còn đỡ hơn họ, chúng ta chỉ lấy đồ chứ có lấy xương cốt đi phân tích xét nghiệm đâu."

"Cái này..." Vô Song có vẻ khóc không được mà cười cũng chẳng xong, nàng nhắc nhở: "Đây là ngôi mộ không mà."

Đường Hoa cười hì hì ngẩng đầu nói: "Vô Song, chúng ta cá cược đi, bên trong nếu như có đồ nào đó thì ta thắng, ngược lại thì người thắng. 20

kim, sao nào?"

Vô Song hỏi: "Sao người khẳng định bên trong có đồ như thế?"

"Nói nhảm, hẳn viết là ngôi mộ không, tất nhiên phải biểu thị rằng trong này nhất định có đồ."

"..." Đây là logic nào vậy?

* * * * *

Vô Song không ngờ rằng Đường Hoa thực sự nói trúng rồi, trong ngôi mộ không có hai cái hộp.

"... Đệt, hộp là tiên vật, trời sinh có chứa cấm chế, người có pháp lực không đủ thì không thể cưỡng chế phá vỡ." Đường Hoa nổi giận, đào đã hai tiếng đồng hồ mà lại đào ra được mấy thứ hàng như vậy: "Mỗi người một cái, người muốn hộp màu đỏ hay là hộp màu lam?"

Vô Song ngẫm ngẫm rồi nói: "Người giữ lại trước đi, sau này có biện pháp mở ra thì xem có Vong Thạch hay không, nếu không có thì tất cả thuộc về người."

"Ta tán thành với phương án phân phối này của người lắm đấy." Đường Hoa cười mỉ mỉ ném hai cái hộp vào trong túi Càn Khôn, đột nhiên sắc mặt đại biến kêu hoảng lên một tiếng: "Không xong!"

Vô Song chưa từng thấy qua Đường Hoa hoảng loạn đến như thế, vội sốt sắng hỏi: "Không xong cái gì..."

"Người chạy mau... chạy mau đi!"

"Cái gì?"

"Ha ha! Muốn đi thì phải để Phong Linh châu lại." Bên đây Vô Song còn chưa có làm cho rõ ràng, thì chỗ không xa trước mặt đột nhiên lại xuất hiện một con khi. Thấy con khi này đầu thì trắng, chân thì đỏ, trong tay còn cầm lấy một cây cung lớn màu kim cười mây đáp xuống trước mặt hai người.

"Oa... Đây là con khi gì vậy?"

"Khi khiếc cái gì chứ, ta tên là Chu Yểm." Chu Yểm rất là bất mãn với cái xưng hô con khi của Đường Hoa.

*** Tị Phong = tránh gió

*** cười mỉ mỉ: cười mà mắt khẽ híp lại, nhìn nhìn người ta như ý trêu chọc vậy.

*** Phong Linh châu: phong linh = gió thiêng

*** Chu Yểm: là mãnh thú cổ đại trong truyền thuyết Trung Quốc, tương truyền rằng mỗi khi nó xuất hiện thì thiên hạ sẽ phát sinh chiến tranh lớn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 53: THỰC NỮ KIẾP

CHƯƠNG 53: THỰC NỮ KIẾP

"Chu Yểm?" Vô Song ngẫm ngẫm, xong lại nói: "Ta nhớ trong Sơn Hải Kinh có ghi lại như vậy: có một thú thân trắng như vượn mà đầu bạc chân trần, tên viết Chu Yểm, gặp được ắt đại binh. Ý chỉ là chỉ cần thể nhân vừa thấy được hãn thì thiên hạ ắt phải phát sinh thảm họa chiến tranh, hơn nữa còn lại họa chiến lớn, đây là một ác thú nhất đẳng trong Sơn Hải Kinh."

Đường Hoa chăm chú nhìn nàng một cái, nói: "Người cứ trực tiếp bảo rằng thiên hạ sẽ có hồi PK lớn là được rồi. Vô Song, người bây giờ lập tức chạy đi ngay, chạy càng xa càng tốt."

"Nàng đi kệ nàng, người lưu lại là được rồi!" Chu Yểm cười hì hì vung tay một cái, trên mặt đất vụt ra sáu sợi xích sắt trói nghiêng lấy Đường Hoa, hơn nữa bên ngoài còn phủ thêm một tầng lưới sợi trong suốt, cái này là phòng bị Vô Song sẽ làm thịt Đường Hoa. Chu Yểm cầm lấy một đầu của xích sắt: "Người có chạy cũng chạy không nổi, để ta coi người chịu đựng giỏi hay là ta nhẫn nại giỏi, ta có chuẩn bị đầy đủ sung túc thực vật cho người đây."

Vô Song lại rất có nghĩa khí, vừa thấy Đường Hoa bị trói, ngay lập tức bắn hai thanh phi kiếm qua, nhưng mà tên Chu Yểm này lại không tránh không né, hai thanh phi kiếm chém vào thân hãn mà cả cái vết ngón cũng không lưu lại nổi.

"Nghe lời ta, đi mau, ít nhất phải chạy ra khỏi phạm vi 10 dặm." Đường Hoa sốt ruột hô lên trong kênh đội ngũ.

"Ta không thể..."

"Ta kêu người rút đi mà... Rút mau, không rút đi là không kịp nữa rồi."

"Người..." Vô Song hơi giận lên, liền điều khiển phi kiếm rời đi, nhưng nàng chưa bay được khoảng cách thoát ly đội ngũ thì đã dừng lại, vì nàng thấy có vẻ như Chu Yếm cũng không có ý định tổn thương người, mà chỉ duy nhất hứng thú với cái thứ Phong Linh châu gì đó mà Đường Hoa đã ném vào túi Càn Khôn.

Lúc nàng vừa định mở miệng dò hỏi, thì đột nhiên một rặng mây đỏ từ trên đỉnh đầu Đường Hoa ép xuống...

Chu Yếm vừa thấy đám mây kia thì kinh hãi vô cùng, hỏi: "Người con mợ nó độ kiếp à?"

Đường Hoa lệ chảy ròng ròng: "Đúng vậy, đại ca! Đã kéo theo người độ kiếp cùng rồi, trong lòng cũng thật là áy náy lắm." vừa quăng mấy thứ kia vào trong túi Càn Khôn thì đã bị thông báo là bị trừ 50 điểm công đức rồi, thằng Phá Toái chết toi sao đào mộ của Tề Hoàn công rồi mà không nói cho anh một tiếng; hắn nào biết rằng trong tay Phá Toái đã vốn túm được cả trăm điểm công đức, chỉ bỏ ra 50 điểm mà đổi được cả pháp bảo lẫn mỹ nhân nên từ sớm hắn đã không nhớ ở trong lòng rồi.

Hệ thống nhắc nhở, bởi vì có ngoại lực trợ giúp độ kiếp, nên uy lực của kiếp nạn được tăng cường gấp đôi.

Sau câu nhắc nhở này, xuất hiện một giờ đếm ngược, ba ngàn cụm hỏa lôi tiên phong lao xuống. Chu Yếm nhìn thoáng qua, chạy là không kịp nữa rồi, mà Đường Hoa bị đánh nát thì hắn cũng không còn chỗ lợi nào cả, thế là lập tức đưa tay móc cây cung màu kim ra, dây bật vang một tiếng, ba ngàn mũi tên bắn thẳng ngược lên, trực tiếp lấy lực phá lực, đánh tan đợt tiên công đầu tiên.

Ba ngàn cụm thủy lôi nối gót nhau bắn tới, Đường Hoa thấy Chu Yếm thu cung lại thì vội quát lên: "Người làm gì vậy?"

"Thời gian cooldown, người có biết hay không hả?" Chu Yếm khinh bỉ hắn một cái, sau đó thân thể tăng vọt lên ba trượng, tay nâng một ngọn núi

nhỏ nghênh đón thủy lôi. Nhưng tuy Chu Yếm là thượng cổ ác thú, có điều thiên lôi lại thiện phá yêu tà, cho nên hấn gắng tiếp được ba ngàn thủy lôi thì cũng bị đánh cho quy xuống. Chu Yếm thở hổn hển hỏi: "Kiếp mà người đang độ lại là ma kiếp?"

"Đúng vậy!" Đường Hoa rất hồ thẹn trả lời. Công đức dương là loli tiên kiếp, ôn nhu đáng yêu, còn công đức âm thì là thực nữ ma kiếp, như sói như hổ, hai cái là hai khái niệm khác nhau.

Ba ngàn mộc lôi lại theo nhau xẹt tới, lần này Chu Yếm đón xong, thì đã có máu tươi rỉ ra trên lỗ chân lông toàn thân.

"Nếu không thì người chạy đi đi?" Đường Hoa thấy có chút không nỡ, mình đây cho dù bị đánh về môn phái, nhưng ít nhiều gì vẫn còn có tiên thuật hộ thân, có đi khắp thiên hạ cũng vẫn không sợ, nhưng hấn ta thân là một con BOSS, lỡ như chết thảm như thế thì mình cũng phải áy náy cả nửa ngày trời mất. Mà quan trọng nhất là thời gian mới chỉ qua có 5 phút thôi hà, vậy mà đã sắp chống hết nổi rồi, thật là phế vật á.

Chu Yếm cười khò: "Chạy không nổi." Lúc đợt sét đầu tiên đánh xuống, bởi vì mình vẫn còn nắm lấy xích sắt cho nên đã bị thiên đạo tính thêm một phần rồi.

"Vậy người thả ta ra đi!"

"Vậy người phải đáp ứng ta, sau khi xong chuyện thì phải đưa cái hộp đỏ cho ta." Chu Yếm gần chết nhưng vẫn không buông tài vật.

"Được thôi... Đón kim lôi trước đã nào."

* * * * *

"Ta không xong rồi!" Chu Yếm đỡ đủ sét ngũ hành xong, đã bị đánh cho hồi lại nguyên hình, bèn thu cấm chế trên thân Đường Hoa lại, nói: "Người nhớ phải chôn Phong Linh châu bên cạnh mộ của ta đó."

"Nhiều đó đã hết nước tiểu rồi à?... Thân là thượng cổ BOSS, mà giờ thật là quá mất mặt đi, người xem ta chơi với hấn thế nào này." Đường Hoa vừa được tự do, liền ném bảy cây cờ Nghịch Thiên lên, cờ Nghịch Thiên đón gió mà lớn, cắm xuống mặt đất vây Đường Hoa và Chu Yếm lại.

Ba ngàn cụm sét màu tím bắn xuống, Đường Hoa vận chuyển pháp lực, cây Lô Kỳ trong số bảy cây dài ra đón lấy chúng.

Tuy sau đó ba ngàn Phong Linh Lôi cũng bị tiếp toàn bộ, nhưng hai cây cờ Phong, Lôi đã bị tổn hại ba phần, Đường Hoa vội vàng vừa nhai thuốc lại vừa rót pháp lực vào tu bổ cho chúng, lần này mình có bị chết hay không là nhờ vào bảy cây cờ này đây.

* * * * *

"Sét này là thuộc tính gì?" Đường Hoa kinh hãi vô cùng, nhìn bề ngoài không nhận ra được nó có thuộc tính gì cả.

"Là Tiên Lôi! Sét trộn lẫn gió và lửa." Chu Yếm ở bên cạnh chỉ điểm.

Đường Hoa vội vàng thôi thúc pháp lực, hai cây cờ Phong và Hoả rách nát hợp lại thành một cây, đón lấy Tiên Lôi. "Chết cha! Tổn hại 99% rồi, không thể sử dụng tiếp được nữa, còn có 15 phút thôi mà..."

"Sét có hỗn hợp nước và kim, cẩn thận."

Cờ quét qua, cây Kim Kỳ bị bay trở lại túi Càn Khôn, Đường Hoa bây giờ thật là muốn khóc mà không có nước mắt, mình giờ chỉ còn có ba cây cờ Lôi, Mộc, Thổ thôi hà, Mộc và Thổ phỏng chừng chỉ còn sử dụng được một lần nữa, còn cây Lôi Kỳ thì lại còn mới tinh mới toánh nớ.

"Tiên Lôi hỗn hợp gỗ và đất!"

"Moá!" Đường Hoa mắng một tiếng, rất bất đắc dĩ ném một cây cờ lớn te tua ra, hiện giờ của nả đều đã nện ra hết rồi đó, ăn no rảnh rồi lại lêu bêu với Chu Yếm người ta làm gì, kết quả là khiến cho uy lực bị tăng lên gấp đôi, giờ có bị oánh về cũng ngại mở miệng nói với chương môn là mình bị đánh bay về bế quan lắm lắm.

* * * * *

"Ra sét màu tím đi, sét màu tím..." Đường Hoa cầu nguyện, nếu chỉ ra mỗi sét màu tím thôi thì mình có thể kiên trì được 5 phút cuối này. "Đậu má, thủy lôi!" Ngó lại thời gian, còn 7 phút lận.

Đường Hoa bùng lên ánh đỏ, khởi động được Lượng Thiên Xích rồi, hần lạt tay một cái, Liệt Diễm Nhiên Lôi quét về hướng thủy lôi...

Lại gắng gượng qua được một phút, Đường Hoa lúc này chẳng còn xiu pháp lực nào, hần cầu nguyện: "Màu tím... màu tím..."

Vô Song đứng phía xa nhìn cũng đang tim run ruột nháy, đây là liều mạng thật đó! Nàng vội hòa theo kêu lớn lên: "Màu tím... màu tím..." Nàng

hồ mà mặt gần khóc đến nơi rồi.

"Thôi xong! Là Tiên Lôì lửa và đất!" Đường Hoa than một tiếng.

Chuyện đau đớn nhất trong đời người chẳng qua cũng chỉ như vậy, mắt thấy sắp đợi được đến lúc đội xe cứu hộ tới rồi, mà lại phát hiện thấy mình đã nhận được lệnh truyền đến từ thiên đường mất toi.

"Giao cho ta!" Chu Yếm này giờ vẫn giả chết xoay người nhảy lên, cung giương lên rất thoải mái bắn tan đi mọi thủy lôi, sau đó thủ đoạn đã dùng hết, bèn bắt đầu nâng một ngọn núi nhỏ đánh bừa đánh quàng....

* * * * *

"Tốt! Đánh hay đấy." Đường Hoa vừa ăn táo vừa cảm thán, mấy ngày đi chung với nữ sinh thôi là trình độ sinh hoạt đã cao lên rồi: "Tốt lắm! Thêm trái nữa nào."

"..." Chu Yếm suýt nữa nện trái núi lên trên người Đường Hoa.

"Đây là màu tím của ta này"! Đường Hoa ném quả táo trong tay đi, cây Lôì Kỳ mạnh khoẻ dồi dào lắc lư một chút, đã nhẹ nhàng thoải mái tiếp được sét màu tím.

* * * * *

Đài phát thanh của hệ thống: Đông Phương Gia Tử đã độ ma kiếp thành công, tấn chức thành Thục Sơn tán nhân.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 54: VÔ ĐỀ

CHƯƠNG 54: VÔ ĐỀ

"Ya!" Đường Hoa nhảy bật lên, vỗ vỗ tên Chu Yếm đang lay lắt hơi tàn nói: "Anh bạn, đợi chút nữa rồi hẵng chết, người nói xem ta nên chọn cái nào thì tốt?" Trừ đẳng cấp được thăng năm cấp, Liệt Diễm Nhiên Lôì "bị" cường chế tăng thêm mười tầng, mọi kiếm quyết được tăng hai cấp và tiên anh cũng được thăng hai cấp, thì còn có phần thưởng tùy chọn: Thân thể hóa thành tiên thể, ma thể hay tiên ma thể.

"Ma thể có thể được thiên ma bám vào thân, lực bùng nổ cực mạnh. Tiên thể có thể có được tiên phong đạo cốt, lực chiến đấu liên miên bất tuyệt, tiên ma thể thì có thể có được ma hồn tiên phách, xen lẫn giữa hai cái trên." Chu Yếm lại nói: "Nếu như ta là người thì ta sẽ chọn ma thể, cộng thêm cây Lượng Thiên Xích của người, chờ sau này tu luyện có thành quả thì cho dù là kim tiên cũng không dám coi thường người đâu."

"Vậy nếu là tiên thể thì sao?"

"Nói đơn giản như vậy này, nếu chọn ma thể thì tiên thuật mà nguyên bản người có thể sử dụng được 15 giây giờ chỉ có thể sử dụng được có 7 hay 8 giây, nhưng mà lực phá hoại thì lại đến long trời lở đất. Nếu như là tiên thể, sẽ có thể bổ cấp pháp lực liên tục, khiến cho tiên thuật của người kéo dài được đến 30 giây, đương nhiên giờ tiên anh của người đã được thăng cấp nên mốc thời gian trên có thể nhiều hơn rất nhiều. Chẳng qua là tổng chiến lực đạt được do ma thể tiêu hao pháp lực thì lại yếu hơn so với lực phá hoại mà tiên thể đạt được do tiêu hao pháp lực."

"Tiên thể!" Không cần nhắc làm gì nữa, nhá, thời gian mà càng dùng càng ngắn thì làm sao mà được, với lại rất nhiều địch nhân đều có pháp bảo phòng ngự của chúng, đừng để cho đến lúc đó ngay cả pháp bảo phòng ngự của người ta cũng không bắn bể được đó.

* * * * *

"Chúc mừng!" Vô Song bay tới đáp xuống đất: "Chúc mừng độ kiếp thành công."

"Cám ơn... Thực ra chỉ là chuyện bé thôi, do bộ cờ phép này uy mãnh đó mà."

"Nếu như người định nhờ vào bộ cờ Nghịch Thiên này mà qua kiếp thứ hai thì lầm to rồi! Cờ Nghịch Thiên của người là tam giai, mà lần thiên kiếp đầu cũng chỉ là tam giai mà thôi, hơn nữa lại hết sức đơn giản, chỉ là sét của bảy thuộc tính. Nhưng lần thiên kiếp thứ hai thì lại có lực hủy thiên diệt địa, cho dù là Đại La Kim Tiên thì cũng phải cẩn thận muôn phần chứ không chơi... So sánh thử một cái thế này, chương môn họ Từ nhà các người nhờ cơ duyên trùng hợp mà có được tiên thể, cho nên nếu hắc có độ tiên kiếp thứ hai thì còn đơn giản, chứ nếu độ ma kiếp thứ hai thì chỉ có nằm chắc

được ba phần thôi, đừng nói chi kiếp thứ ba. Đạo gia phải trải qua ba kiếp chín nạn mới thành được chính quả, một khi qua được ma kiếp thứ ba thì có được danh xưng là ma tôn, có thể vươn một tay mà kháng cả thiên đạo... Người tự suy ngẫm lại nhé." Chu Yếm duỗi tay ra: "Đồ của ta."

"Đây này!" Đường Hoa thuận tay ném hai cái hộp qua: "Sẵn tiện mở dùm cái hộp còn lại giúp ta với."

Chu Yếm nhận lấy hai cái hộp, sững người lại: "Người không định nhân cơ hội này giết ta à?"

"Có người thì tất nhiên là vướng víu, nhưng mà không nhờ người thì ta căn bản không phân biệt ra được thuộc tính của sét, thực ra... sự trợ giúp của người cũng lớn lắm. Hơn nữa mấy thứ này cũng vô dụng với ta, rồi bên cạnh lại có gái đang nhìn, ta cũng ngại béo lên nhờ nuốt lời lắm."

"Ha ha, thú vị đấy." Chu Yếm đang cầm mấy cái hộp đột nhiên mạnh khỏe dồi dào lên, nào có chút nào là bộ dáng bị thương uể oải đâu: "Không tệ, không tệ. Nhóc con người đã tri ân thì ta cũng không thể keo kiệt, cho người viên Định Phong châu này, nó có thể giúp người thoả thích bay lượn trong gió tuyết đấy."

Vô Song thì hoảng hốt lắp bắp trong kênh đội ngũ: "Người... Người là quái vật, sao người lại biết hắc đang giả chết vậy?"

Đường Hoa trả lời: "Hắc hời này đưa ra một đồng thủ đoạn để bắt ta, với lại còn có một cái pháp bảo phòng ngự mạnh nữa, vậy mà đến khi gặp thiên kiếp lại không hề xài một cái nào cả, người nói có kỳ quái hay không?"

"Ta đi đây tiểu huynh đệ!" Chu Yếm ném cái hộp màu lam đã mở ra cho Đường Hoa, nói: "Đại Tuyết Sơn vẫn còn có bốn con BOSS lớn khác, đều là lũ thần thông quảng đại, không phải là hàng mà hiện giờ các người có thể đối phó được. Đệt nó chứ ta nhờ cây cung màu kim trong tay mới có thể chiếm được một ghế đấy... Các người trở về mau đi, ta sẽ bảo hộ cho các người không có bất cứ nguy hiểm gì trên đường về. Cáo từ!"

* * * * *

"Vong Thạch của người này!" Đường Hoa đưa cái hộp cho Vô Song.

Vô Song nhận hộp, lấy một cục đá ra, xong thì lại sừng sốt nói: "Cái tên Vô Song đã có người sử dụng rồi, không thể sửa được."

"Nói thừa à... Cái tên phổ thông như vậy thì có đầy cả đường."

"À... Hử? Ý người nói là tên của ta tầm thường lắm à?"

"Không phải là rất tầm thường... là khá tầm thường thôi." Đường Hoa là một con người thực tế, cứ thử tùy tiện nhìn nhìn mấy cái trò vòng du bây giờ đi, cái nào mà không có cả một đồng Vô Song.

"Vậy người nói xem nên sửa thành tên gì nhỉ?" Vô Song cũng cảm thấy Đường Hoa nói có đạo lý. Cục đá này không phải là Hồ Ly Diện Cự của Đường Hoa, nó chỉ có một cơ hội sửa tên, mà cũng chỉ có vền vẹn một lần mà thôi: "Gọi là Sương Vũ đi được không? Vừa có tình thơ ý hoạ, lại là đảo ngược của tên ta."

"Song Vô? Không ông xã không địa vị?"

"Là Sương Vũ, Sương trong băng sương, Vũ trong vũ đạo."

"Được đấy!" Dù sao cũng chả phải là đặt tên ăn theo tên ta, chỉ cần người đừng đặt là Tây Phương Lạc Tiêu hay tương tự như vậy thì cho dù người có đặt là Tam Vô ta cũng không có ý kiến.

* * * * *

Chu Yếm tuy bị Sơn Hải Kinh ghi là ác thú, nhưng cũng chưa từng ghi rằng hắn ta nói chuyện không giữ lời. Cho nên đường hồi trình của Đường Hoa và Vô Song... à, Sương Vũ, thật không hề có bất cứ sự quấy rầy nào cả. Nhưng cho dù như thế, hai người cũng phải bay năm ngày trời mới về được trấn Tuyết Sơn.

* * * * *

Đặt bước chân đầu tiên vào trấn Tuyết Sơn, danh sách tin ngắn của Đường Hoa bị nổ bùng lên, mấy tên khốn kiếp không những đã đưa hắn ra khỏi danh sách đen, mà còn nhao nhao phát tin mừng đến. Còn về hệ thống tăng hảo hữu thì Đường Hoa vẫn cứ luôn đóng kín lại cho nên cũng không bị quấy rầy gì cả.

Sương Vũ lâu bêu vài ngày nay cũng đã tới cấp 30 rồi, tất nhiên là phải về môn phái bế quan học kỹ năng. Hai người khách sáo với nhau vài câu xong, mỗi người đi một đường.

Mục tiêu của Sương Vũ là Côn Lôn, còn mục tiêu của Đường Hoa đương nhiên là thành đô. Tôn Minh, Phá Toái, và cả bọn Thục Sơn cũng đã bày yến hội ở thành đô để đón gió tây trần cho hân rồi... Cứ tự nhiên gọi là trả nợ cũng được.

* * * * *

Hiện giờ đi thành đô cũng chỉ chừng nửa ngày thời gian mà thôi...

Thiếu Gia hạ lệnh đóng cửa tửu lâu, để tránh lại có trăng sao gì đến làm rối. Đường Hoa âm âm vớt một đồng trang bị lên trên mặt bàn, mọi người tự lựa lấy trang bị mà mình dùng được.

"Oa! Còn có trang bị màu kim nè." Thiên Sứ nhanh tay lẹ mắt, quơ tay chớp ngay một cái nhẫn ánh kim lờ lờ vào trong tay. Mấy người khác đang muốn cướp đoạt thì Thiên Sứ nhếch miệng cười rút linh lực vào để buộc định, sau đó rất thân thiết nói với Đường Hoa: "Tiền 10 kim chú nợ chị khỏi cần trả lại."

"Xì!" Toàn bộ mọi người lườm nàng một cái, có biện pháp nào nữa đâu, ai bảo tay chân mình chậm đâu chứ. Nhưng tay chân chậm thì chậm, chứ khinh bỉ người khác bao giờ cũng nhanh lắm.

Sau một trận hỗn loạn, Nhu Mễ được cử ra bắt đầu tính toán giá cả của lô hàng, kết quả là trừ vẫn còn nợ Thiếu Gia 10 kim, thì toàn bộ những người khác đều đã trả xong xuôi. Sau rốt Đường Hoa bèn đánh cướp Tôn Minh trả hết nợ nần cho Thiếu Gia...

"Mang rượu mang đồ ăn lên." Thiếu Gia hét to một tiếng, đưa một tờ báo cho Đường Hoa: "Hôm nay là chuyên bản của ngươi, "có khổ đau và cũng có nước mắt", tự xem đi." Hiện giờ Song Kiếm Nhật Báo đã được sự thừa nhận của hệ thống, hơn nữa lại còn được hệ thống cấp cho "Giấy phép doanh nghiệp" nữa. Thế là 50 tên phóng viên đã có kênh nói chuyện phiếm chuyên môn, từ khâu sắp chữ cho đến khâu in ấn hệ thống đều thu một phí thủ tục nhất định để có thể cam đoan sẽ đồng thời phát hành tại các đại đô thị.

"Vừa có khổ đau vừa có nước mắt? Không có ngọt bùi à?" Đường Hoa liếc qua tờ báo, mới xem được mấy dòng đã nổi giận. Báo phỏng vấn ba tên anh đại của ba công hội về cái nhìn của bọn họ với mình, Cầu Bại và Hạo

Nhiên thì còn cho thể diện, duy chỉ tên Tam Thương Vô Cực thể mà không chỉ dám vu hãm mình là người thứ ba, lại còn dám nói rằng mình vì chấm trúng một bộ pháp bảo độ kiếp của hãn và Vô Song cho nên mới vung đao đoạt tình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 55: NHẬP BANG

CHƯƠNG 55: NHẬP BANG

Báo văn bình luận đặc biệt ở mặt sau cũng làm cho Đường Hoa thở ra: Bình luận viên thuyết minh rất rõ ràng rằng độ đáng tin trong lời của Tam Thương Vô Cực rất là thấp, nhưng bình luận viên cũng rất là khó hiểu ở một chuyện, vì sao Vô Cực lại cứ nhất định phải đặt mình vào vị trí đối lập với đệ nhất cao thủ? Đối với vấn đề này, người biên tập còn phỏng vấn thêm Thư Sinh của công hội Nhất Kiếm và Song Sư Hạo Nhiên, không ngờ cái nhìn của hai người lại trùng hợp đến khiếp người, bọn họ đều cho rằng Vô Cực chính đang học theo nước Mỹ năm xưa chơi di dời tầm mắt đại pháp. Bởi vì tuy Tam Thương đã chiếm được Lao Sơn, nhưng trong nội bộ thì lại nguy cơ trùng trùng, nên nếu cứ mặc cho mọi sự phát triển thế này thì sẽ rất khả năng bị gặp phải nguy cơ giải thể, thế nên Vô Cực bèn áp dụng chính sách dùng mâu thuẫn đối ngoại đến giảm bớt áp lực cho mâu thuẫn nội bộ. Có thể nói ở điểm này Vô Cực đã làm khá thông minh.

Mặt khác, tuy chưa thể phỏng vấn được bản thân Đông Phương Gia Tử, nhưng lại có lời của Vô Song thấu lộ và miêu tả về sự tích bị tạc của người nào đó, 45 phút đầu của ma kiếp chỉ là sét đơn thuộc tính, mỗi phút là ba ngàn cụm các loại, ước chừng mỗi phút sẽ được xấp xỉ 10 giây để hồi sức, và 15 phút cuối thì là Tiên Lôi hỗn hợp, còn về phần uy lực thì còn phải chờ chúng ta phỏng vấn được đương sự rồi mới có thể biết được. Nhưng có một điều có thể biết được, đó là Đông Phương Gia Tử có pháp bảo độ kiếp của môn phái...

"Từ đầu đường đến hẻm nhỏ mọi người đều bàn luận về việc độ kiếp của người." Phá Toái ném một hạt đậu phộng: "Bây giờ mà người ta có hỏi ta, thì ta cũng hết thấy chỉ trả lời rằng ta không hề quen biết tên Gia Tử nào cả. Làm bạn bè thì nói xem nào, người lê lết qua như thế nào, rồi có chỗ tốt nào."

"Phải nói!" Toàn bộ mọi người nhất trí, công đức âm thì chả cần cực nhọc làm gì, cứ một tiếng đồng hồ là được độ kiếp ngay.

"..." Đường Hoa cũng không giấu riêng làm gì, nước miếng tứ tung kể ra quá trình lấy được cờ Nghịch Thiên và quá trình độ kiếp một lượt. Sau đó lấy cờ Nghịch Thiên ra nói: "Trừ Lôi Kỳ ra thì mấy cái khác đều nát cả rồi. Hơn nữa pháp môn mà chương môn cho ta thì chỉ có thể luyện ra được một bộ thôi, luyện được cờ xong thì kỹ năng biến mất rồi."

"Đệt, hệ thống này thực gian quá, ta còn định nhờ Gia Tử người hỗ trợ ta độ kiếp đó chứ." Nhất Tiểu rất bất mãn đập bàn.

Thiếu Gia lắc đầu: "Cho dù cờ của Gia Tử không bị hỏng thì ta thấy cũng không giúp người được đâu. Nó đã nói rõ ràng là đồ dùng một lần, tức là cho dù không có hư hỏng đi nữa thì nó cũng sẽ có biện pháp để khiến cho các người không thể sử dụng được. Chẳng hạn như hệ thống sẽ nhắc rằng bởi vì có tán nhân trợ giúp độ kiếp, nên uy lực sẽ tăng lên gấp ba lần, đến lúc đó cả hai người đều bị bay về môn phái là cái chắc!"

"Báo đề báo đề! Phụ báo mới ra lò đề, phóng viên xâm nhập vào tận nơi, lấy tư liệu tận tay, Đông Phương Gia Tử tự thân kể rõ về toàn bộ quá trình độ kiếp của mình, cộng thêm cách lấy được pháp bảo độ kiếp. Mỗi tờ báo chỉ bán 30 bạc, giới hạn năm vạn tờ, thành đô chỉ giới hạn ba ngàn tờ, mua nhanh mua nhanh."

Đường Hoa mặt xám xịt lại hỏi: "Là ai?" Nhật báo trong này chẳng giống với báo chí trong hiện thực đâu mà có thể thổi cho cái chuyện X này của người X nọ lên thành phòng tôm được, dưới sự giám thị của máy tính có trí năng, không ai có thể nói dối hay khuếch đại được nửa phần. Trừ việc mời riêng bình luận ra thì bất cứ ai cũng không thể viết bất cứ khuynh hướng chính trị hay sở thích cá nhân nào.

"Xấu hổ, xấu hổ!" Tôn Minh móc ra một xấp danh thiếp phát cho mọi người, Đường Hoa nhận lấy, nhìn qua và học máu: Phóng viên mời riêng của chuyên san phật môn Song Kiếm Nhật Báo: Phật Pháp Vô Biên.

"Người..."

Không đợi Đường Hoa bùng lên, Tôn Minh đã tức khắc nói: "Tiền nợ không phải trả."

"..." Đường Hoa túm lấy cổ áo của Tôn Minh, đây chính là chiêu thức mở đầu của một trận đánh dã man.

"Hoa ca!" Tôn Minh lệ chảy ròng ròng, "Ta chỉ cầm được 15 kim thù lao thôi hà, ngài chờ chút đỉnh cho ta chứ."

"... Xem đòn!"

"5 kim của ngài!" Tôn Minh vội mở cửa sổ giao dịch ra, búp một tờ ngân phiếu lên.

"Tổn thất tinh thần!"

Tôn Minh nghiêng răng, lại thêm 5 kim: "Nếu như người mà còn muốn bóc lột nữa thì ta thà chết còn hơn là khuất phục."

"Thôi vậy, tha cho người đấy!" Đường Hoa hớn hở ngồi xuống nói: "Người làm vậy là sẽ hại chết một đồng người đấy, ta có thể thành công là bởi vì đã hoàn thành nhiệm vụ của chương môn, mà nhiệm vụ của ta đây cũng trùng hợp nhờ có tiên khí của ta mới hoàn thành được đó."

Tôn Minh vội hỏi: "Là tiên khí gì?"

"Muốn biết không?"

"Muốn!"

"Không nói cho người!"

"Đừng làm rộn nữa!" Thiên Sứ phất tay: "Tinh Tinh nói nàng muốn vào đấy, có tổ đội nàng không?"

Đường Hoa uống miếng rượu, hỏi: "Cô nàng Tinh Tinh này tới cùng là muốn làm chi đây?" Hắn chỉ biết Tinh Tinh là em gái của Hạo Nhiên, nhưng mấu chốt là mình và Hạo Nhiên chưa từng gặp qua nhau, cũng chưa từng nói chuyện gì nhiều với Tinh Tinh cả, nhưng sao vẫn cứ cảm thấy Tinh Tinh hơi hơi dây dưa với mình sao đấy. Người khác sẽ thế nào thì không

biết, nhưng dù sao thì mình cũng sẽ không tùy tiện dây dưa cùng với một người xa lạ đâu, dù rằng bộ dạng của mình khá là đẹp trai...

"Tổ đội nàng đi." Thiếu Gia rót đầy rượu cho Đường Hoa, nói: "Nữ sinh này thật là có ý đồ với người đó... Người đừng có hiểu lầm, cái bộ dạng giống như trái cà bị sũng nước của người đó thì không có khả năng nào mà nàng vừa gặp đã chung tình với người được."

Đường Hoa xạm mặt lại, nói: "Đại ca, nói trọng điểm đi. Quen thì quen chứ đừng có mà đả kích như thế."

"Trọng điểm chính là người ta chắm thân thủ của nhà ngươi, muốn kéo người nhập bọn đó." Thiếu Gia nói: "Thực ra... Người cũng nên cân nhắc thử xem, theo như lời tên Chu Yếm kia đã nói với người về sự khó khăn của đợt thiên kiếp thứ hai đó, cá nhân ta cho rằng người nên tìm nhập vào cái bang hội nào đi, để kiếm nhiều nhiều công đức lên, đừng có để cho hôm nay còn là cao thủ, mà ngày mai đã thành tro tàn chứ."

"Đúng đấy!" Thiên Sứ chỉ lần lượt mọi người: "Trừ tên hoà thượng bạn người đây, cùng với tên Thiếu Gia mãi mãi không nhập bang, thì Nhu Mễ, ta, Phá Toái đều là người của bang hội Song Sư. Với lại sau này người muốn rời đi thì rời đi, chứ lẽ nào Hạo Nhiên người ta lại không phê chuẩn à, chẳng lẽ muốn liệt vào dạng đối địch sao?"

"Đúng đấy đúng đấy!" Nhu Mễ và Phá Toái cũng phụ họa.

"Vậy để ta đi nhập cái đã!" Đường Hoa nói xong, vung tay bay từ cửa sổ ra ngoài, thẳng đến chỗ báo danh.

* * * * *

"Huynh đệ, tên họ, đẳng cấp!" Một bà chị phụ trách thông báo tuyển dụng dò hỏi.

"Phi Thiên Thần Hồ, cấp 35!"

"Oa, cấp 35!" Bà chị sững sốt kêu lên một tiếng, lập tức phát tin mời qua.

Đường Hoa nhận được lời mời, chọn xác định, thế là trước ngực đã có thêm một cái biểu tượng, biểu tượng là hai con sư tử, một tĩnh một động, trông rất sinh động.

Bà chị này tên là Song Sư Cách Cách Đạo, lập tức hô lên trong kênh phân đường: "Mọi người hoan nghênh thành viên mới của Mộc đường chúng ta nào, Phi Thiên Thần Hồ cấp 35."

"Hoan nghênh, hoan nghênh." Trừ hoan nghênh, thì toàn bộ mọi người đều kinh thán một câu: "Cấp 35 lận ta." Sau đó thì nam báo dài ngắn, nữ báo ba vòng cùng mấy vấn đề linh tinh khi nhập hội ắt có. Đường Hoa có kinh nghiệm, hắc hi hi ha ha ứng phó lấy lệ vài ba câu, quả nhiên mọi người đã rất nhanh lại dời tầm mắt đi, bắt đầu nói chuyện phiếm, gọi tổ đội, hay là dò hỏi các loại vấn đề linh tinh.

* * * * *

"Pặc!" Tinh Tinh giận dữ quát: "Hắc... Hắc... mẹ nhà nó lại cho bà leo cây nữa rồi!"

Đường Hoa vừa đúng lúc chui vào từ cửa sổ, nghi hoặc hỏi: "Mẹ nhà ai bắt người leo cây đấy?"

"Ờ..." Tinh Tinh quay đầu nhìn hắc, lại nhìn cả một đám người ngồi quanh bàn đang nhin cười, mặt nàng đỏ bừng cả lên, nhưng cô nàng này vốn thông minh, ngay lập tức chơi di dời tầm mắt đại pháp cùng với bản thẳng vấn đề đại pháp hỏi ngay: "Gia Tử, đã lâu không gặp, chúng mừng người a, người đầu tiên độ kiếp thành công trong Song Kiếm đó... Đúng rồi, lần trước ta quên mất không có hỏi rằng người có hứng thú gia nhập bang hội bọn ta không đấy?"

"..." Đường Hoa nhìn nhìn mấy người đang ngồi quanh bàn.

"..." Bọn kia bắt đầu mời rượu nhau: "Nào nào, thêm cốc nữa nào."

"Sao vậy?" Tinh Tinh hơi hơi nghi hoặc, nàng nhìn quét qua toàn thể một vòng, sau rốt cũng đã phát hiện được biểu tượng nơi ngực Đường Hoa, nàng sửng sốt cực kỳ, hỏi: "Người nhập bang lúc nào thế?"

"Mới đây này!" Đường Hoa trả lời một tiếng, xong rồi ngồi xuống hỏi: "Rượu của ta đâu?"

"Cho này." Thiếu Gia ném một bình rượu qua: "Lấy bình thay cho cốc vậy... Tinh Tinh ngồi a, ngồi đi!"

Ngồi? Bà đây muốn giết người... Bà mất mặt lắm... Bà mất mặt lắm lắm... Nhưng bà là thực nữ, có cừu thì từ từ báo vậy. Tức thì Tinh

Tinh thần nhiên cười một tiếng ngồi xuống nâng cốc lên: "Ta..."

"A?" Tinh Tinh vẫn còn chưa nói xong thì mấy người còn lại đã sững sốt kêu lên một tiếng, sau đó nàng liền trông thấy mọi người, bao gồm cả tên Thiếu Gia cũng đều ngự kiếm bay đi, chạy ra vội vã...

"Làm gì vậy? Làm gì vậy? Lẽ nào ta khiến cho mọi người chán ghét đến như vậy sao?" Tinh Tinh nắm hai nắm tay nện xuống bàn, nước mắt ào ào rơi xuống.

Không ngờ một cái nện như thế lại có hiệu quả, Thiếu Gia "xoẹt" một cái xuất hiện tại cửa sổ.

Tinh Tinh vội quệt dòng nước mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười: "..."

"Tiểu nhị! Mở cửa làm ăn nào!" Thiếu Gia hô lên một câu, sau đó "xẹt" cái biến mất lần nữa.

"Oa..." Tinh Tinh thật sự khóc lên rồi.

"Xẹt", Thiếu Gia lại bay về, hỏi: "Tinh Tinh, sao người vẫn còn chưa đi?"

"Đi đâu? Oa... !"

"Xem tin khẩn đi!" Thiếu Gia "xẹt" cái, lại đi nữa rồi.

Tinh Tinh lúc này mới phát hiện ra là mình đang có một tin khẩn đến từ hệ thống: Sư môn tuyên bố nhiệm vụ khẩn cấp, tất cả mọi đệ tử lập tức trở về núi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 56: QUÁ ĐỘ

CHƯƠNG 56: QUÁ ĐỘ

Nhiệm vụ khẩn cấp của sư môn: Lôi Châu và vùng ngoại thành của Lôi Châu gần đây đột nhiên ban đêm có yêu ma lộ hành, phỏng chừng lại có liên quan với Tà Kiếm Tiên. Nhận lời cầu cứu của thái thú Lôi Châu, các môn hạ đệ tử ngay lập tức khởi hành đi trừ yêu trừ ma nơi ấy, mỗi người được cung cấp một tờ địa đồ. Nhắc nhở của nhiệm vụ: Trong khu vực Lôi

Châu mà ngộ thương một tên dân chúng thì bị trừ 10 điểm công đức, giảm 100 điểm cống hiến sư môn, cứu trợ được một tên dân chúng thì được cộng 10 điểm công đức. Thời gian của nhiệm vụ là 10 ngày, 36 giờ sau nhiệm vụ sẽ bắt đầu. Sau khi nhiệm vụ được bắt đầu, mọi người chơi đều không thể rời khỏi khu vực Lôi Châu, ngay cả khi tử vong! Lần này nhiệm vụ có đặt ra mục tiêu thấp nhất: Thủ hộ phủ thái thú, nhiệm vụ thất bại thì đẳng cấp của toàn bộ mọi người đều bị giảm 1.

Bọn năm người Thục Sơn lập tức tổ chức đội ngũ ngay.

Sau đó là màn một kéo 4, xe đua thể thức một - Đường Hoa kéo theo bốn chiếc xe máy kéo mở máy vọt hướng Lôi Châu.

Quân sư Thiệu Gia xòe cây quạt ra, nói: "Lần nhiệm vụ này phỏng chừng là mở màn của trận PK quy mô lớn đấy."

Nhất Tiểu hỏi: "Là như thế nào?"

"Mấy trăm vạn người, ba cái bang hội, còn có mấy bang hội gần đây mới thành lập nơi trú quân ở vùng ngoại thành quanh hơn mười cái thành thị đang loạn xạ ngẫu trong Lôi Châu để mò điểm cống hiến... Cho dù Lôi Châu có được mở rộng đến hơn mười lần hay hai mươi lần nữa thì cũng không đủ! Đến lúc đó thì đừng nói là người xa lạ, cho dù là người trong bang cũng sẽ chém hết, hơn nữa đao kiếm thì lại không có mắt cho nên mọi người bay tới bay lui trên không trung đông nghìn nghịt như thế hễ ra tay một cái là sẽ thành PK quy mô lớn ngay." Thiệu Gia lại nói thêm: "Lần này mục tiêu của chúng ta là quây một khu vực lại, bất kể là Nhất Kiếm, Song Sư, hay là Tam Thương gì đó, cứ có bất cứ hành vi cướp quái nào thì sẽ cảnh cáo trước, làm nữa thì giết. Gia Tử, không có vấn đề gì chứ? Lần này phải dựa vào uy danh của người xem có thể giúp chúng ta mò được vài quyển kiếm quyết hay không đấy."

"Đại ca, tặc luôn cả người lẫn quái thì không thành vấn đề, nhưng nếu như người ta cùng nhau nhào lên thì... bố thằng nào thêm để ý ta có phải là kẻ độ kiếp đầu tiên hay không chứ."

"Ừ... !" Tên quân sư quạt máy Thiệu Gia này ngẫm ngẫm một hồi, xong rồi nói: "Vậy chúng ta sẽ dùng danh nghĩa của Song Sư để chiếm đất, giết người cũng sẽ dùng danh nghĩa của Song Sư để giết, nếu như có bang

chúng của Song Sư xen vào cướp quái, thì Gia Tử người cứ chơi một cái pháp thuật, sau đó báo lên là ngộ thương cho ta."

"Xời..." Bốn người còn lại khinh bỉ một hơi, tên Thiếu Gia cũng chỉ có chút ít nước tiểu như thế.

Đồng thời với lúc này, Nhất Kiếm đang khẩn cấp phái người bàn bạc với Song Sư, hai bên cùng dọn ra một khu lớn, mỗi người một phần. Còn phần Tam Thương đã và đang xuống dốc... thì thôi, bọn họ chẳng đặt ở trong lòng.

Hai bang hội đều đồng thời dặn dò xuống rằng có mấy người sau đây không nên đi chọc lầy, có thể nói thì nói, nói không được thì hẩn cướp mặc hẩn cướp. Kẻ thứ nhất là Sát Phá Lang, thứ hai là Đông Phương Gia Tử, thứ ba là Côn Lôn Huy Hoàng, thứ tư là Nga Mi Phong Vân Nộ. Hai người sau thì là dân tự do, không bang không phái nên không tất yếu phải đi đắc tội với họ, với lại Phong Vân Nộ lại có tiếng tăm rất cao nơi Nga Mi. Còn hai người trước tuy có bang có phái, nhưng lại là lũ không bận tâm đến thân phận của mình.

Hạo Nhiên bên này thì mặt mũi lăm, suốt tám ngàn đứa thành viên trong bang vậy mà kiếm không ra là không ra tên Đường Hoa. Hẩn lại không biết rằng Đường Hoa đã thăng lên năm cấp, nên chỉ phỏng chừng rằng ở mức 31 hay là 32 thôi, với lại trong bang hội cũng có rất nhiều người đã 35, 36 nên ánh mắt chỉ dừng lại nơi cái tên "Phi Thiên Thần Hồ" một giây thôi là đã xẹt qua.

Hai bang hội còn để cho các đường chủ an bài tổ đội, mục đích là để hỗn hợp được các binh chủng. Một đội ngũ chỉ được cao nhất 5 thành viên, điểm kinh nghiệm và cống hiến đều được phân phối theo dạng chia đều, cho nên an bài thế nào cho hợp lý cũng là một môn học vấn. Bất quá các đường chủ của hai bên đều là người có năng lực, cho nên chút việc này chẳng cần bọn họ phải đi quan tâm làm gì. Chức trách của bọn họ là thành lập ba chi đội tuần tra, thay ca nhau đi càn quét những người ngoài bang đang cướp quái trong khu vực của họ.

Toàn bộ mọi người đều cho rằng đây sẽ là một tràng PK lớn, nhưng mà bộ óc của loài người quả thật là không thể nào so sánh nổi với máy tính có

trí năng được. Người ta đã có thể đưa ra sự kiện quân Tần đồ sát hàng loạt dân trong thành, Tà Kiếm Tiên đồ sát Bồng Lai, thì làm sao lại không thể bày ra sự kiện đồ sát người chơi ở Lôi Châu được chứ?

* * * * *

Đại quân các nẻo bắt đầu tụ tập...

Lôi Châu không chỉ được mở rộng ra hơn hai mươi lần, mà diện tích của bốn vùng ngoại thành Đông, Tây, Nam, Bắc cũng không hề thua diện tích của chủ thành chút nào. Cả năm nơi đều có cư dân với các cơ sở hạ tầng như khách sạn, hiệu thuốc, v.v...

Thiên Sứ nói: "Khu vực của Song Sư là ở ngoại ô phía Đông, khu vực của Nhất Kiếm là ở ngoại ô phía Tây."

Nhất Tiểu báo cáo: "Vừa hỏi thăm được, Tam Thương tự đặt khu vực của bản thân mình ở ngoại ô phía Nam."

"Côn Lôn hai mươi mấy người do một mình Huy Hoàng dẫn dắt chuẩn bị chiếm cứ ngoại ô phía Bắc."

Thiếu Gia vung tay lên: "Vậy chúng ta sẽ chiếm lấy chủ thành."

Đường Hoa lập tức phản đối: "Chủ thành không được, cư dân tập trung quá, ta mà không cẩn thận một cái là độ ma kiếp thứ hai ngay lập tức."

"Gấp cái gì!" Thiếu Gia nói: "Thời gian của nhiệm vụ là mười ngày, chúng ta cứ quan sát thực lực trước đi rồi hẵng tính sau. Người không thấy nhiệm vụ sư môn cứu viện Bồng Lai lần trước đó à, đi qua bao nhiêu là bị chặt bấy nhiêu đấy. Bi giờ cấp 30 cũng không đảm bảo lắm đâu, chết về lại cấp 20 là thảm lắm."

* * * * *

Đến gần khu vực Lôi Châu là trông thấy ngay Lôi Châu đang bị bao phủ bởi một tầng khói nhạt. Mấy người nhận được nhắc nhở của hệ thống: Một khi tiến vào thì trong vòng mười ngày không thể rời đi, có tiến vào Lôi Châu hay không?

Vào! Cách thời gian diễn ra sự kiện còn có năm tiếng đồng hồ nữa thôi, năm người bọn Thục Sơn hạ xuống chỗ chủ thành của Lôi Châu, bắt đầu mua sắm một ít thực vật cùng với những dược phẩm cơ bản. Sau khi Lôi Châu được mở rộng ra, đã có tổng cộng hai mươi mấy khu phố lớn, phủ thái

thú ở tại trung ương của thành, tường thành ở tứ phía đã được các cao nhân NPC dựng lên sừng sững cả trăm ngọn tháp phát ra ánh sáng màu tím, đồng thời lại có từng đội từng đội cung thủ tinh nhuệ tuần tra tới lui trên tường.

Còn phần những người chơi trong thành thì hoặc là tụ tập lại cối nhau theo đơn vị bang hội, hoặc là những tán nhân cùng môn phái tụm lại với nhau, tất cả đều đã chiếm cứ ổn thoả vị trí của mình chọn. Bất quá bởi vì người chơi có phần nhiều, nên cho dù là đã được mở rộng lên gấp hai mươi lần nhưng cả trên bầu trời lẫn dưới đất đều là bầy người đen nghìn nghịt như châu chấu xâm thực vậy, thậm chí đến mức mà người ở dưới đất cũng không thấy nổi mặt trời nữa.

* * * * *

Mặt trời chậm rãi ngã về Tây, cuối cùng biến mất ở phía chân trời, Lôi Châu tứ xứ đột đốc lên đèn, bọn người chơi bắt đầu tận hưởng buổi đêm đầu tiên kể từ khi trò chơi bắt đầu tới nay...

Bọn năm người Thục Sơn ngồi ở trên tường thành của phủ thái thú, nhìn chúng nhân đang vừa hồi hộp mà vừa hưng phấn ở dưới đất lẫn trên trời...

"5, 4, 3..." Mọi người chơi có mặt đều đếm số to lên như là đang đếm giây mừng năm mới vậy.

"0, bắt đầu!" Bọn người chơi vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện thấy ánh trăng đang sáng tỏ đã biến mất tiêu, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy bọn quái vật đông như che trời lấp đất từ trên trời giáng xuống.

"Húúúúú!" Một tiếng rống to giống như tiếng chó tru, một sợi dây xích sắt khổng lồ lượn vòng quật qua đám người chơi đang ở trên bầu trời. "Keng coong" một trận, trừ mấy tên người chơi trang bị dũng mãnh, thân thủ bất phàm lao ra được khỏi vòng xích thì còn lại trăm người dính đòn đều bị diệt ngay tức khắc. Một con quái vật cao mấy trượng, thân giống trâu nước xuất hiện ở trước mặt mọi người. Con quái vật này hình dạng thì giống như trâu, nhưng toàn thân lại mọc đầy lông nhím chiếu sáng loè loè dưới ánh trăng.

"A!" Toàn bộ mọi người đều nhin không được kêu hoảng lên một tiếng, chỉ thấy con quái vật kia bay lên không hai tay chộp qua, bắt lấy hai tên người chơi, sau đó mở miệng ra nuốt luôn hai tên này. Ít nhất ba phần người

chơi ngay lập tức nôn ra hết cơm đã ăn vào hồi tối hôm qua, tuy bọn họ vẫn biết là mấy người chơi này vừa bị cho vào trong miệng thì sẽ chết, nhưng mà chẳng ai có thể tiếp thụ nổi chuyện thực tế là có quái vật ăn thịt người.

"Trên Khê Sơn có một loài thú kia, thân nó giống như trâu mà lông nhím, tên viết là Cùng Kỳ, rống lên thì như là chó tru, ăn thịt người!" Nhu Mễ vừa nôn vừa nói: "Con này là thượng cổ dị thú, cũng là mặt hàng cùng đẳng cấp với Chu Yểm mà Gia Tử đã gặp, nhưng trong Sơn Hải Kinh thì lại càng nổi danh hơn."

"Ta thấy cái này không phải là sự kiện của người chơi đâu, mà là sự kiện của quái vật đó. Người xem lũ tiểu quái kia, ít nhất xúng đều là quái tinh anh cấp 40 cả, hơn nữa còn có pháp thuật riêng nữa kìa... Ta x, còn có Tự Bạo Lôi Cầu nữa."

"Đệt!" Năm người cùng chửi lên rồi che mắt lại, lũ quái vật này thế mà còn biết chơi đạn chối nữa, tuy chỉ duy trì có hai giây thôi nhưng hai giây trong phạm vi hiện nay cũng đã là quá đủ cho người chết cả trăm lần rồi.

"Đồ chết toi!" Thiếu Gia nghiêng răng: "Cư dân bắt đầu khủng hoảng chạy trốn rồi, thế mà mấy con quái vật này lại chẳng mảy may có ý định công kích NPC cùng với các kiến trúc của cư dân chút nào, đây chẳng phải là cố chơi đều cho chúng ta ra tay ngộ thương hay sao?"

Thiên Sứ báo cáo: "Thu được thông tin, những ngoại thành khác đã bị gặp phải đồ sát, mỗi khu vực đều có một con thượng cổ dị thú dẫn đầu, còn tiểu quái thì tính bằng đơn vị mười vạn, đồng thời lại còn được cuộn cuộn bổ sung không ngừng."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 57: KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA QUYỀN

CHƯƠNG 57: KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA QUYỀN

Đột tập kích đến quá mức đột nhiên, không ai lại có thể nghĩ rằng nó lại uy mãnh đến như thế.

Dưới vầng trăng tròn đỏ như máu, đàn quái lấy Cùng Kỳ làm trung tâm khuếch tán ra phía ngoài như kiểu gợn sóng.

Thiếu Gia đã thoát ly đội ngũ, Thiên Sư đã thoát ly đội ngũ... Bị đàn quái trùng kích một loạt như thế, cho dù là bọn năm người đang đứng trên đầu tường cũng bị kích đến tán loạn ra, mà lúc này cả trăm toà tháp phát ra ánh sáng tím của phủ thái thú lại vẫn không có khởi động, ngược lại lại xuất hiện một ống năng lượng màu lam.

Nhu Mễ rút phăng phi kiếm ra, liên thủ với Nhất Tiểu đánh chết một con tiểu quái ở gần nhất, ống năng lượng lập tức tăng thêm 1 điểm tiến độ.

Hoá ra là nhờ người chơi giết quái mà bổ cấp năng lượng... Đường Hoa đang nghĩ đến đó thì hệ thống lại thông tri rằng Nhất Tiểu đã thoát ly đội ngũ, rất nhanh sau đó Nhu Mễ cũng bị thoát ly.

Đường Hoa lúc này đang bị mấy con chim lông kim bắn cho vài kim cắm lên người, may là tuy phòng ngự của bản thân không cao nhưng lại có tiên thể dũng mãnh nên cũng không sợ công kích cỡ này cho lắm.

Lật tay một cái, tiên thuật phát ra, bầy chim lông kim ít ỏi vài con đang truy kích hần chỉ kiên trì được trong lô hoả có vài giây thôi là thành tro hết ráo, nhưng... Đường Hoa cũng gân xanh nổi đầy mặt, chả biết con chim lông kim thiếu đạo đức nào lại đi chộp một tên cư dân NCP trong chân, thế là bị mình đánh cho thành tro cả hai, công đức giảm mất 10, điểm cống hiến môn phái cũng bị trừ đi 100. Phải biết rằng hần giết hết năm con chim lông kim này mới có kiếm được 10 điểm cống hiến môn phái thôi đấy.

"Thiên Lô Không Phá!" Một tia chớp theo tiếng hô mà đánh xuống, xử lý ngay tức khắc một con rết có cánh ở gần đó. Vào thời khắc mấu chốt thì quả là pháp thuật đơn thể vẫn ngon hơn...

"Gia Tử, Gia Tử!" Dưới chân Đường Hoa vang lên một giọng nữ, cúi đầu nhìn xuống một cái, chỉ thấy bên dưới hần năm mươi thước có một cô gái đang bị đàn thú bao vây, tức thì hai lời không nói, Lô Chú với Thiên Lô bên trái bên phải đánh ra. Cô gái kia cũng nhân cơ hội thoát khỏi sự đeo bám của lũ quái, bay lên không hội hợp cùng Đường Hoa.

"Người..." Đường Hoa một ngón tay chỉ lấy nàng này, có vẻ rất là phần nộ.

"Hi hi, bị người đoán trúng rồi, ta lại tiêu hết tiền rồi." Người này không phải Mặc Tinh thì còn có thể là ai. Chỉ thấy Mặc Tinh đang mang một cái kính râm, đeo một đôi bông tai bảo thạch, trên trán còn rủ xuống một sợi dây băng ngọc phiến...

"Thôi vậy." Đường Hoa tổ đội với Mặc Tinh, sau đó hai sét cùng mở đường, định giết ra một con đường đặng mà tìm đồng bọn.

"Cẩn thận!" Mặc Tinh hô lên một tiếng, nhưng dường như đã quá muộn, một viên cầu nhỏ đột nhiên nổ bùng lên bên cạnh hai người, trong chớp mắt Đường Hoa liền cảm thấy cả bầu trời cùng mặt đất cùng là một mảnh chói loá... Mà bởi vì chói loá quá, nên Đường Hoa bị treo thêm một trạng thái: mù!

Thôi toi! Đường Hoa nhớ rằng trước khi bị mù thì có một đàn bướm bướm đang xông về phía hai người...

"Kinh Thiên Động Địa quyền!" Mặc Tinh đang đeo kính râm đột nhiên hét to lên, Đường Hoa chỉ cảm thấy chung quanh cương khí bay loạn, trời nghiêng đất ngã, suýt nữa thì đứng không vững trên thân kiếm. Đến khi thời gian mù kết thúc, hắn trợn mắt nhìn tràng cảnh trước mắt, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, Mặc Tinh đang vung tay ra, tạo thành một mảng quyền ảnh như nước gợn, chung quanh phạm vi chừng một mẫu đều bị bao phủ bởi công kích của nàng, thanh thế thật là lớn, so với tiên thuật của mình thật chỉ có bằng mà không kém.

Thế còn chưa hết, đòn này của Mặc Tinh có mang kèm theo hiệu quả thật dũng mãnh phi thường, mọi quái vật dính đòn đều bị giảm tốc 50%, đồng thời khi quyền ảnh nổ mạnh ra thì lúc nào cũng đi kèm theo hiệu quả công kích trí mạng.

"Tầng thứ mấy a?" Đường Hoa hỏi.

"Tầng thứ mười một!" Mặc Tinh đánh một chiêu ra xong, nước mắt lưng tròng nói: "Oa... Bị trừ mất 30 điểm công đức, 300 điểm cống hiến sư môn rồi."

"Trước hết giết ra ngoài, tìm người hội hợp đã!"

Hai người gắng hết khả năng không dùng đòn quần công, cứ một quyền hoặc là một sét chậm rãi dọn ra một con đường. Sau khi hàn huyền được vài câu xong, Đường Hoa coi như đã hiểu về Kinh Thiên Động Địa quyền này. Tầng cao nhất là tầng 180, giống như tiên thuật của mình vậy, mà tiêu hao pháp lực cũng rất ít, nhưng khuyết điểm duy nhất là lại phải tiêu hao nội khí. Nội khí đầy thì có thể sử dụng, hiện giờ một ống nội khí đầy thì đủ cho Mặc Tinh tiêu hao trong một phút, mà súc tích đầy một ống thì chỉ có tồn mười giây thời gian thôi. Còn để nhận được nội khí thì cứ bị đánh là nó lên, còn không thì đánh trúng đối phương nó cũng sẽ lên. Nếu chẳng làm cái gì hoặc là cứ nhờn nhờ dạo chơi thì không những nó không thể gia tăng, mà còn chậm rãi giảm đi cho đến khi cạn đấy.

Hai người tả xung hữu đột thế mà không thấy được mống người nào còn sống nào cả, nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy một tràng cảnh "đàn quái thì đầy, chẳng thấy người chơi"...

"Liệt Diễm Nhiên Lô!" Đường Hoa thấy quái vật nhiều lắm, thế là lật tay một cái oanh tạc qua, sau đó sững sốt thu tay lại nói: "A! Lại xử lý mất hai tên người chơi rồi."

"Ô ô! Người ta đã giết tám rồi này." Mặc Tinh tràn đầy vẻ áy náy trên mặt: "Sao mà vẫn cứ không thấy người nào chứ?"

Đường Hoa vừa muốn trả lời thì dưới chân đột nhiên dâng lên một mảng lửa: "Ai PK bố đấy!" Lật tay một cái oanh tạc vào nơi phát ra pháp thuật trong đàn hồ có cánh...

Bầy hồ toi sạch, ba cụm ánh sáng màu trắng cũng dâng lên theo, ba người chơi than thở bên trong ánh trắng.

Một anh bạn nói: "Người chơi vs hồ!"

Một bà chị: "Làm người đã khó, làm nữ nhân càng khó, làm một nữ nhân biết xài pháp thuật thì càng khó hơn."

Một thanh âm cuối: "Báo ứng!"

* * * * *

Đường Hoa xoay một vòng, nghi hoặc hỏi: "Thiệt không có người chơi á, không thể nào vậy đâu? Ta đã mù mờ giết mất ba mươi mấy tên rồi đó, làm sao mà vẫn không thấy được tên người chơi nào vậy?"

"Có phải là bởi vì... Người nghĩ xem, bày quái thì đông nghìn nghịt thế, mà trời thì lại đang buổi tối nữa..."

"Có lý đấy." Đường Hoa gật đầu, mấy con tiểu quái này tuy không hung mãnh gì cho lắm, nhưng lại am hiểu tác chiến theo tiểu đoàn thể, lại biết cả chiến thuật phân cách rồi đến chiến thuật tầm ăn rồi, hơn nữa thể tích của chúng lại lớn hơn thể tích của người chơi rất nhiều nên tầm mắt có bị che mất cũng là chuyện hợp tình hợp lý vậy.

"Có thì cũng có một cái biện pháp đấy." Mặc Tinh đắc ý cười.

Đường Hoa lập tức cẩn thận hỏi: "Ngài lão có biện pháp gì?" Theo như trong ký ức của hắn thì có một điều phải khẳng định về chủ kiến của Mặc Tinh, đó chính là nàng rất sáng ý, chủ kiến của nàng không những mới mẻ mà còn cả đặc sắc nữa. Nhưng Đường Hoa cũng chưa bao giờ dám cho rằng có chủ kiến nào của nàng là tốt cả.

"Hiện giờ người chơi vẫn chủ yếu là chưa có người nào đứng ra khơi mào cả, cho nên chẳng biết phải tụ tập đến nơi đâu. Nếu như chúng ta liên thủ mở ra một khu vực nhỏ để hấp dẫn các người chơi tụ tập lại... Thì như vậy không phải là đã giải quyết được vấn đề rồi hay sao?"

"Cái này... cũng không tệ đấy." Đường Hoa cảm thấy bản thân mình hẳn nên phải nhìn nhận lại Mặc Tinh, không thể chỉ vì vài cái việc XX nào đó trước kia mà chứa thành kiến với người ta được.

"Vậy khởi công nào!" Mặc Tinh hươu nắm tay một cái, quyền ảnh 180 độ hất ra, giữa sóng quyền ảnh, bày quái trở nên thông thả, lại tăng thêm cả thương tổn trí mạng nên cứ có bất cứ con nào tới gần được phạm vi 10 thước quanh hai người là đều bị hoá thành ánh trắng ráo.

"Ta tiếp!" Đường Hoa thấy Mặc Tinh thu tay lại, liền khởi động tiên thuật oanh tạc ngay. Mặc Tinh thì thừa dịp này xuất chưởng xuất quyền để hấp thu giá trị nội khí. Chờ Đường Hoa phát huy xong, lại tới lượt nàng tiếp nhận.

* * * * *

Một tiểu đội đang gian nan căn xé với lũ quái, đột nhiên lại thấy hướng Đông Nam có động tĩnh khá lớn, một tên đệ tử phật môn mở pháp nhãn ra nhìn xong báo cáo: "Có hai người chơi dừng mãnh ở cách đây hai dặm."

"Giết qua để hội hợp!" Đội trưởng phất tay một cái, bốn kiếm một phạt trượng, bốn công một thủ cùng nhau mở đường dời qua hướng Đông Nam. Lúc này cần phải đoàn kết mọi lực lượng có thể đoàn kết được lại, chỉ cần để cho bọn người chơi có thể đứng vững gót chân được thì không phải là không có biện pháp ứng đối với trận đồ sát này. Đương nhiên, tiền đề là người đừng có đi tìm con Cùng Kỳ ở phía Tây Bắc mà chọc.

Dãy dựa khoảng chừng mười phút sau, rốt cục tiểu đội cũng đã tiếp cận được nơi cần đến, lúc này chỉ cần xuyên qua một tầng vây nữa thôi là có thể thuận lợi hợp lực được rồi. Nhưng điều khiến cho bọn họ hoảng sợ chính là lôi hỏa đầy trời đầy đất đột nhiên giáng từ trên trời xuống, không chỉ thanh trừ đi tầng vây ở trước mặt mà còn sẵn tiện thanh trừ cho bọn hắc đi gặp Diêm vương luôn.

Đường Hoa rất là chết lặng nhìn vào điểm công đức âm 120 của mình, hắc hắc Mặc Tinh đang ăn bánh bao bên cạnh: "Người nói xem có phải do hai dạng pháp thuật này công kích thay phiên nhau mà bọn họ không qua đây được không?" Hắc đã phát hiện được trọng điểm của vấn đề, nhưng lại chợt nhớ rằng cấp 30 thì có thể học được kỹ năng miễn phí Thiên Ngự trong môn phái, thế thì có thể từ bên ngoài hô lên cho mình biết trước được mà, đâu nhất thiết phải xông ào qua lưới lôi hỏa của mình chứ.

"Chắc không phải đâu!" Mặc Tinh chỉ tay, nói: "Người xem, chẳng phải người ta đang vọt qua rất là thoải mái đó sao."

Đường Hoa nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy một cái bóng đen đang vọt qua lưới lôi hỏa với tốc độ cực nhanh, lôi hỏa tuy uy mãnh, nhưng mà người này lại càng hung ác hơn, dùng một hơi pháp lực đã vững vàng dừng ở trước mặt Đường Hoa. Tuy bộ dáng người này có hơi tiêu tụy, y phục thì hơi tàn tạ, nhưng Đường Hoa chỉ nhìn qua là nhận ra được hắc ngay: "Lang ca, đã lâu không gặp a."

"Ừ! Đã lâu không gặp." Sát Phá Lang thản nhiên trả lời một câu, nhưng trong lòng đã ào ào nước mắt, thẳng nhai này độ ma kiếp rồi thì quả nhiên không phải là thường nữa, chẳng những tạc cho pháp bảo phòng ngự của mình bay về túi Càn Khôn, mà còn đánh cho kiếm anh của mình bị biến

thành trạng thái bế quan mất. Nếu như không nhờ vào một thanh tiên kiếm hộ thân bên người, thì mình đã mù mù mờ mờ bị hấn làm thịt mất tang rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 58: DÊ CON PHÁT TÀI

CHƯƠNG 58: DÊ CON PHÁT TÀI

"Bạn à?" Mặc Tinh hỏi trong kênh đội ngũ, nếu là bạn thì phải tổ đội cùng nhau chứ.

"Không phải!"

"Kẻ thù à?" Là kẻ thù thì hấn phải thọc tiết nó.

"Cũng không phải!"

"Vậy là gì?"

"Cái này..." Mặc Tinh đang hỏi một vấn đề khá là khó khăn đấy. Dù sao đi nữa thì Đường Hoa cũng không có cảm giác xấu lắm với Sát Phá Lang. Nếu không có hấn thì mình nào có được lệnh bài, nếu không có hấn thì mình làm sao có tiên kiếm được. Nếu không nhờ có hấn thì mình không có phật kiếm, không có hấn thì mình không có biên nhận... Tuy hấn biết khát khao giết mình của Sát Phá Lang cũng mãnh liệt không kém gì sự khát khao của một goá phụ đã thật lâu không có.... Nhưng đã làm người thì phải có lương tâm, cho dù mình có bối lông tìm vết tới cỡ nào đi nữa thì cũng không đưa ra được lý do nào khiến cho mình phải coi tên Sát Phá Lang là kẻ thù cả: "Người có thể hiểu như thế này này, ta... coi hấn là bạn, mà hấn coi ta là thù."

"Oa... Người lấy đức báo oán a." Hình tượng của Đường Hoa trong lòng Mặc Tinh đột nhiên tăng thêm một bậc nữa.

"Đâu đâu, đâu đâu, do hồi nhỏ được giáo dục tốt thôi." Đường Hoa vội vàng khiêm tốn.

Sát Phá Lang chân đạp phi kiếm đi dạo một vòng, rồi lại đi dạo thêm vòng nữa, sau đó hất đầu về phía bầy quái ho khan một tiếng: "Khụ!"

"..." Đường Hoa cùng Mặc Tinh quay đầu nhìn hẩn một cái, sau đó tiếp tục giết quái nói chuyện phiếm.

"Khụ!"

"..."

"Khụ!" Thăng nhãi này sao chẳng hiểu chuyện chút nào thế nhỉ.

"..."

Sát Phá Lang giận dữ hỏi: "Người con mẹ nó có tổ đội ta hay không?"

"Người muốn vào đội à?" Đường Hoa sừng sốt hỏi.

"..." Sát Phá Lang nghiêng rằng, ta mà không muốn vào thì còn ho khan bên cạnh người để làm chi? Ta mà không muốn tổ đội thì có cần thiết phải liều chết xông qua sao? Sát Phá Lang cảm thấy mất mặt lắm, mất mặt lắm... nhưng có cách nào đâu, thân thủ của mình hiện nay có muốn cướp thì cũng cướp không lại hai người, K thì cũng không K lại họ, mình đánh một mình, lo được đằng đầu thì lại mất đằng đuôi, mắt thấy hai người cứ ào ào thu hoạch điểm cống hiến mà trong lòng nôn nóng lắm a!

"Muốn tổ đội thì người phải nói chứ!" Đường Hoa quăng cái bảng mời qua.

"..." Nhận hay không nhận đây? Nhận thì uất ức lắm, nhưng mà không nhận thì lại không có điểm cống hiến... Càng đáng giận là thăng oắt này quăng cái bảng mời qua xong thì lại không thèm để ý tới mình nữa, người tên khốn này dù sao cũng phải hỏi một câu thế này chứ: sao người lại chưa vào tổ? Mình sẽ đáp: À! Chính lý lại túi Càn Khôn một cái. Sau đó mình sẽ thuận theo bậc thang hạ xuống mà vào tổ. Thế giờ ho khan tiếp có nên hay không nhờ? Sát Phá Lang thiệt là rối rắm a, đổi là người khác thì mình cứ hách xì xằng mà vào, vì đó là mình cho người ta thể diện, cơ mà đổi thành bên thăng Đường Hoa này thì cứ có cảm giác là mình cấp nhỏ hơn sao ấy.

"Vào tổ a!" Rốt cục thì vài phút sau, Sát Phá Lang đã chờ được thanh âm thần thánh của Đường Hoa.

"À! Vừa chính lý lại túi Càn Khôn một chút." Sát Phá Lang ấn chọn xác định.

"... Chính lý có cái túi Càn Khôn thôi mà phải lâu như thế?" Mặc Tinh sừng sốt hỏi lại.

Đường Hoa đứng một bên quát lớn: "Mặc Tinh, sao người lại có thể đi kỳ thị người tàn tật thế."

"..." Sát Phá Lang phun ngay một búng máu: Ta đệt mười tám đời tổ tông của quả cà Gia Tử... Nhưng hình như tổ tông của quả cà thì vẫn là quả cà nhĩ... Sát Phá Lang đành phải chơi trò giả ngu để ăn lời lớn, nhìn điểm cống hiến sư môn đang tăng lên dồn dập, hẳn cảm thấy có khi cũng nên cần thiết bỏ qua lòng tự tôn vớ vẩn của cao thủ.

* * * * *

"Coi ta đây!" Kiếm anh cuối cùng cũng đã được xuất quan, Sát Phá Lang vung tay lên một nhát, một kiếm hoá thành bảy dựng thẳng lên bên người, bầu trời đột nhiên bắt đầu rơi xuống những hạt tuyết nhẹ phấp phới. "Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm!" Một tiếng quát xong, bảy cây kiếm trong tay Sát Phá Lang hoá thành mười bốn cây, rồi hai mươi tám cây... Nháy mắt cả ngàn vạn bóng kiếm dưới một tiếng hô "Tật" cùng nhau phá không bắn tới, quét ngang tất cả mọi địch nhân trong phạm vi mười trượng, không ai có thể chịu nổi một kích, bị trúng chắc chắn phải chết.

Mặc Tinh phát ra kỹ năng đơn giản là dựa vào nội khí của bản thân, còn kỹ năng của Sát Phá Lang thì dựa vào nội khí của kiếm anh. Nội khí của bản thân thì dễ súc tích, chứ còn nội khí của kiếm anh thì lại nhất định phải hấp thu tinh hoa của đất trời nhật nguyệt. Tuy cần thời gian thật lâu, nhưng mà nó có thể tăng diệu dụng của tiên kiếm lên đến cực đỉnh, một khi đã bùng nổ thì khí thế ào ạt không thể chặn nổi. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là người phải đạt tới trình độ thông tâm nhất định với tiên kiếm đã, rồi mới có khả năng lĩnh ngộ những kỹ năng như vậy.

"Oa..." Mặc Tinh tán thưởng: "Gia Tử, bạn của người lợi hại thực đó."

"Ta không phải là bạn của hã." Sát Phá Lang lạnh lùng đáp, trong lòng thì kích động vạn phần, thể diện a thể diện, cuối cùng ta cũng đã tìm được người trở về rồi.

"Xí..." Mặc Tinh khinh bỉ một tiếng: "Người người lợi hại thì cũng lợi hại, nhưng sao bụng dạ lại hẹp hòi như vậy, Gia Tử người ta coi người như bạn bè đấy, vậy mà người lại đi coi người ta là kẻ thù. Vừa nãy Gia Tử nói

ta còn không tin lắm, nhưng hiện giờ nhìn lại thì quả thế thật. Còn là đàn ông đàn ang cái gì, vẫn là Gia Tử đại trượng phu hơn."

Đường Hoa vội vàng làm dịu đi không khí đội ngũ: "Hạ xuống, hạ xuống!"

"..." Sát Phá Lang lặng lẽ không nói gì hai hàng nước mắt chảy thầm trong lòng, tỷ tỷ, người có phải là ta đâu, người làm sao hiểu được. Người đã từng bị ám toán qua hai lần chưa? Người đã từng vung kiếm thét to thuận tiện đem cả cái mạng mình ra nhưng lại làm lợi cho người khác bao giờ chưa? Người đã từng viết xong biên nhận thì bị xử lý ngay chưa? Tỷ tỷ... Người tỉnh ngộ ra đi, thằng Gia Tử này là thằng thiên hạ đệ nhất ác nhân đó, đừng có bị vẻ bề ngoài khiêm tốn của hắn lừa gạt, hắn thực sự là một con sói khoác da dê, còn ta chỉ là một con dê khoác da sói thôi...

Nhưng... những lời này có thể nói ra miệng được sao? Không, cho dù Sát Phá Lang hắn không cần thể diện, nhưng cũng phải bận tâm đến việc Đường Hoa trở mặt mà, nếu phải đánh lén thì mình quật được một đũa cũng còn có khả năng, nhưng nếu là hai đối một thì cho dù mình có đánh lén cũng có phần thua to lắm. Lại nói, mình hiện giờ đang trong lúc tu dưỡng kiếm anh kiếm điểm cộng, hắn dám bỏ mặt mũi đi đánh lén sao? Vậy chẳng phải là để cho con bé Mặc Tinh nó khinh cho tận mặt à?

Chịu đâm ăn xôi!

* * * * *

Bình minh cuối cùng cũng đến, khi mà ánh mặt trời đầu tiên chiếu đến Lô Châu, tất cả mọi quái vật đều biến mất tăm mất tích cả. Quét mắt nhìn qua, tỷ lệ còn sống phải cao hơn một chút so với trong tưởng tượng của bọn ba người Đường Hoa, trong chủ thành có hơn bốn mươi tiểu đoàn thể tổng hơn ngàn người đang quay đầu nhìn chung quanh.

Lần chiến đấu này Cùng Kỳ vẫn luôn nằm ngủ nơi một góc ở phía Tây Bắc, vẫn không hề ra tay, cho nên không cần bọn người chơi phải có cao thủ hay cao cao thủ cái gì, chỉ cần có nhân số nhất định, lại đoàn kết cộng với có một tên đội trưởng giỏi thì mức độ sống sót vẫn rất là lớn.

Điểm sống lại không ngừng có người hồi sinh. Tuy chỉ bị giam giữ có một tiếng đồng hồ thôi, nhưng mà có những người sau khi bị chết hơn hai

lần thì nhao nhao rút tiền để được giam giữ tiếp. Dù sao đi nữa thì điện Diêm vương cũng chẳng phải nhà mình, nên người muốn ở lại bao lâu thì cứ ở lại bấy lâu, cứ có tiền là được, nếu không thì người ta sao lại bảo rằng có tiền thì có thể xui ma khiến quỷ được chứ. Đừng nói là điện Diêm vương, ngay cả là nhà tù trong hiện thực thì chỉ cần người có tiền, thời hạn thi hành án cũng sẽ được điều chỉnh cho thích hợp lại. Hở... Người bảo người không có tiền à, vậy người chỉ cần có biểu hiện tốt, và lại bỏ mạng làm việc quần quật là được.

Một cây cờ hai mặt của bang hội được dựng lên để thu nạp những người chơi trong bang phái ở phụ cận, sau đó thủ lĩnh của bang hội sẽ chỉ định một người nào đó phụ trách chỗ này, để người đó bàn bạc và điều chỉnh lại chiến lược.

Những tán nhân không bang không hội thì sau khi trở về từ điện Diêm vương cũng không nghỉ ngơi chút nào, bắt đầu nhao nhao kêu bè gọi bạn để chuẩn bị ứng đối với trận đồ sát tối nay. Coi cảnh mọi người thương lượng với nhau mà bộ dáng thì chắc mẫm trong lòng, có vẻ như tối nay đã được mọi người coi là ngày hội rồi.

Nhưng... Bọn họ đã hoàn toàn xem nhẹ chỉ số thông minh của máy tính có trí năng - Ốc Vít mất rồi. Một màn mà chơi hoài đó là trong mấy trò võng du mấy trăm năm trước. Trong Song Kiếm, ở một địa điểm đồng nhất mà hiện ra một con quái tinh anh đồng nhất, thì những chiêu sát thủ của chúng cũng sẽ có chỗ bất đồng. Hệ thống sẽ đánh giá chiến lược tổng thể, chứ không chỉ là nhân bản hoặc là phục chế y xì một nội dung nào đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 59: ĐÊM ĐỒ SÁT

CHƯƠNG 59: ĐÊM ĐỒ SÁT

Tình trạng bọn mấy người Thục Sơn có tốt cũng có tệ. Nhất Tiểu nhờ vào ý chí không cách không rời, cứ thủy chung dính chết lấy Nhu Mễ, mà

thân thủ của hai người cũng khá nổi trội, cho nên sau khi gia nhập vào một đơn vị có khả năng chiến đấu không tệ thì đứng vào hàng những người may mắn còn sống sót. Thiếu Gia thì không lạc quan cho lắm, nên sau khi đội ngũ bị kích tán loạn ra, rồi hắn bị trảm mất thì hắn đã không tính về lại nữa, thế là giao tiền thẳng cho phán quan yêu cầu được ăn dầm nằm dề tiếp trong ngục, phán quan hỏi rõ là hắn không có thằng anh nào đang bị cầm tù xong thì vung tuyệt bút lên, lấy tiền giữ người lại. Cuối cùng là Thiên Sứ, nàng thì có vẻ thảm, một đêm bị trảm đến ba lần, một lần là khi đội ngũ bị kích tán ra, lần sau là sau khi sống lại, còn lần cuối là khi định hội hợp với Đường Hoa sau khi đã sống lại tiếp.

Cả bọn Thực Sơn hội hợp, Nhu Mễ và Nhất Tiểu phát biểu đầu tiên, tỏ vẻ rằng bọn họ đã hẹn với đơn vị chiến đấu kia, hôm nay vẫn cứ 10 đội 50 người tiếp tục kiểm điểm tiếp. Thiên Sứ thì tỏ ý rằng nàng muốn đi khu vực do Song Sư khống chế, ngày hôm qua khu vực do ba công hội khống chế đều có thể coi là khá vững chắc, dù sao thì người ta cũng có lãnh đạo có tổ chức mà. Đến phiên Thiếu Gia ở cuối, hắn vung cây quạt lên, tỏ ý rằng hôm nay hắn cũng sẽ còn đi điện Diêm vương qua đêm. Hắn biết rằng cho dù có cùng lêu bêu với Đường Hoa thì sớm hay muộn gì cũng phải đi điện Diêm vương làm khách, thôi thì chẳng bằng hào phóng một chút...

Đường Hoa Túm đầu Tôn Minh qua, Sát Phá Lang cũng vẫn mãi không ra khỏi đội, cho nên tổ của Đường Hoa bên này biến thành tổ bốn người.

* * * * *

Bóng đêm chậm chạp bao phủ, lần ứng chiến này bọn người chơi rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều, không còn bay loạn xạ trên bầu trời nữa, mà đã quây vùng lại một cách có tổ chức, đồng thời mọi đoàn thể đều châm đuốc lên, khiến cho thành Lôi Châu sáng trưng như ban ngày vậy.

Cái gì phải đến cuối cùng cũng đến...

Nhưng ngày thứ hai lại không ầm ầm giống như ngày thứ nhất, đã vào đêm cả nửa giờ rồi mà vẫn chưa thấy thằng lính nào nhảy dù xuống cả, chỉ là màn sương trong thành đang càng ngày càng nặng, khiến cho tầm nhìn càng ngày càng thấp xuống.

Trong tình huống như thế này, có thể có rất nhiều người sẽ bị lạc mất phương hướng, thoát ly đội ngũ...

Một đội nhỏ trong đoàn thể nâng cây đuốc trong tay lên, phát hiện thấy có bốn người ngự kiếm bay vào khu vực của bọn họ, liền thông tri ngay: "Anh bạn, đây rồi!"

Không hồi đáp... Bốn người vẫn chậm rãi bay tới gần đội này. Đội trưởng của tiểu đội mượn ánh lửa nhìn quét qua, trong lòng tức thì hô lên một câu: thật là bọn đẹp trai. Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là bốn tên này không những bộ dạng giống y chang như nhau mà trên mặt cũng chẳng hề có bất cứ biểu tình nào cả.

Đột nhiên, một tiếng cầm vang lên chấn động cả Lôi Châu, bốn tên nam tử đột nhiên ánh mắt loé lên, tay vung một cái, bốn thanh kiếm trúc bắn vọt đến tiểu đội kia. Không có hoa lệ gì cả, cái có chỉ là nhanh, chuẩn, hung và lực bạo phát trí mạng. Một kích đắc thủ, tiểu đội chỉ còn dư lại duy nhất tên đội trưởng kia. Đội trưởng nhìn thấy không ổn, nhưng đã không còn lui kịp nữa rồi, nên lập tức cảnh báo lên một tiếng, một thanh kiếm tứ giai bắn ra phản kích.

Một tên nam tử phía bên trái vung tay một cái, cây kiếm trúc của hắn giằng co với phi kiếm tứ giai, còn ba người còn lại thì không hề khách khí thu lấy cái mạng nhỏ của đội trưởng.

* * * * *

Trong sương mù thấp thoáng có những bóng đen điều khiển phi kiếm, nhưng không ai biết được những bóng đen này là người chơi hay là NPC. Mấy tên NPC hình người này thực sự là giống người chơi quá, có tên thậm chí còn mặc vào cả y phục đặc hữu của môn phái người chơi nữa cơ. Một khi bọn chúng xâm nhập được vào chính giữa của đoàn thể thì sẽ lập tức khai sát, dùng chiến thuật một mạng đổi một mạng. Nếu nói có điểm khác nhau giữa những NPC này với người chơi thì đúng là có một điểm: Đẹp, rất đẹp! Tuy là đẹp theo đủ kiểu, nhưng cũng đều như nhau, rất đẹp. Tất nhiên là đẹp theo hai bên, cả nam lẫn nữ...

Rất đẹp trai, rất đẹp gái thì sẽ tạo thành hậu quả thế nào đây?

Pháp nhãn của Tôn Minh loé sáng lên, báo cáo: "Có ba tên nam cùng một tên nữ đang bay qua phía chúng ta."

"Đẹp trai hay không, đẹp gái hay không?" Quan tư lệnh Đường Hoa hỏi.

"... Có một tên chỉ thua ta chút xíu, còn lại quả thật không thể so sánh được với ta." Tôn Minh đã báo cáo xong.

"Giết!" Đường Hoa vốn hiểu biết sâu sắc về Tôn Minh, bèn hạ lệnh.

Mặc Tinh chơi Kinh Thiên Động Địa quyền xong báo cáo: "Ta bị trừ 20 điểm công đức."

Đường Hoa phất tay: "Do sai lầm của lính trinh sát, kiếm hãn đòi bồi thường đi."

* * * * *

Tôn Minh lại báo cáo: "Có năm tên nam đang bay về phía chúng ta."

"Đẹp trai không?"

"Hai đẹp ba xấu."

Mặc Tinh nước mắt lưng tròng: "Ta không chơi đâu, người ta sắp bị âm công đức rồi."

"Ta đến xử lý!" Sát Phá Lang hất mái tóc lên, tiến đến nghênh đón, không giờn nữa đâu, còn có 20 điểm công đức hà, mình chưa muốn độ ma kiếp đâu. Nhưng hãn nào có biết đâu, thằng Đường Hoa đang nắm lấy âm 500 điểm công đức nơi tay cũng đang thắc thỏm, tốt xấu gì người ta cũng biết rằng công đức âm thì phải độ kiếp, chớ còn mình thì đợt thiên kiếp thứ hai nó đến lúc nào cũng khó đoán được.

"Đứng lại!" Sát Phá Lang bay đến gần, vừa cảnh giác vừa quát lên: "Người, người, dừng lại. Ba người các người thì có thể đi vào."

Một tên đẹp trai khóc ròng nói: "Đại ca, người thu lưu chúng ta đi, bộ dáng đẹp trai cũng có phải là lỗi của chúng ta đâu mà."

Một tên đẹp trai khác bên cạnh nói phụ hoạ: "Đây là tác dụng phụ của thuốc dịch dung mà ta đã sử dụng đấy, trong hiện thực bộ dáng ta thô kệch lắm cơ."

"Ừm..." Sát Phá Lang ngẫm ngẫm lại, dựa vào phán đoán của hãn thì hai tên đẹp trai này hãn phải là người chơi mới đúng, vì thế phất tay một cái: "Đi vào đi."

"Cám ơn a đại ca." Hai tên đẹp trai tỏ vẻ cảm động, rồi bay vào vòng bên trong. Lúc bay qua bên người Sát Phá Lang, hai tên lại đột nhiên bộc phát làm loạn lên, hai thanh kiếm trúc với cự ly gần nháy mắt xẹt qua xẹt lại trên thân Sát Phá Lang đến cả chục lần, Sát Phá Lang đang mất cảnh giác tuy có tiên kiếm hộ chủ, nhưng cũng chống không nổi công kích tầm gần như thế, cho nên chưa nói được câu nào đã hóa thành ánh trắng.

"Ta x!" Người vòng trong nhìn thấy rất rõ ràng, thế là vội phát tin ngăn hoặc là dùng kênh bang hội để thông tri ra ngoài ngay: NPC biết nói chuyện, biết nguy trang, nên không có gì khác với người chơi cả, vui lòng đuổi tận giết tuyệt hết tất cả những người đẹp trai đẹp gái hết đi.

Trong nhất thời, Lôi Châu bắt đầu nổi lên gió tanh mưa máu, mọi người đều lấy xấu làm vinh, thi hành đồ sát mất hết nhân tính đối với những người đẹp trai đẹp gái. Cho đến lúc cuối, thậm chí ngay cả Đường Hoa cũng đã trúng phải PK mấy lần, chỉ có Tôn Minh rất buồn bực: sao không có ai đi công kích mình vậy?

Trong trò chơi bởi vì có thuốc dịch dung, nên người đẹp trai đẹp gái có đầy cả đất, doanh trại tập trung người xấu của Đường Hoa bên này đã phải đồ sát số người đẹp trai đẹp gái nhiều hơn số người xấu mà bọn họ tiếp nhận rất nhiều.

"Các đại ca đại tỷ a, bộ dạng ta thì đẹp, nhưng mà răng của ta bị lệch đó... Các người nhìn nè." Không ai nhìn cả, một trận lôi hỏa oanh tạc tới, tên đẹp trai này biến thành tro bụi.

Đường Hoa thu tay lại nhìn thoáng qua, ha, âm 1250 công đức rồi, nhưng mà điều càng tệ chính là điểm cống hiến môn phái của mình chỉ kiếm được không đến một ngàn.

"Rửa mặt sạch sẽ đi." Tôn Minh mở kim cang bất hoại ra, ngăn một cô nàng mặt nám đen đang định trà trộn vào đoàn lại.

"Ca ca, ta xấu tự nhiên mà." Cô gái rưng rưng: "Ngài giúp một phen, cho ta đi vào đi."

"Xấu hay không không phải là do người nói, lau đi rồi tính." Tôn Minh chấp pháp khá là nghiêm.

Cô gái rất bất đắc dĩ, đành phải dùng tay áo lau lau khuôn mặt mình.

"Gia Tử, giết!" Tôn Minh giám định xong thì hét to một tiếng trong kênh đội ngũ, một tia chớp tạc cho cô gái hoá thành bụi tro. Thành viên trong đội đồng thời kinh hãi: "Ya! Là NPC thật!"

Toàn bộ mọi người bắt đầu báo cáo: bất cứ người nào có hành vi che dấu khuôn mặt của mình đều là NPC.

Vì thế, bọn người chơi lại kiểm tra càng nghiêm khắc càng cẩn thận hơn. Theo thống kê sau này của Song Kiếm Nhật Báo, những người chơi chết trận trong đêm thứ hai có tám phần là đẹp giai đẹp gái. Mà những tên thực sự là NPC bị đồ sát bởi người chơi chỉ chẳng qua chiếm có ba phần trong số người chết mà thôi. Đồng thời cũng ngay trong đêm đó Lôi Châu đã tổng cộng phát sinh đến 20 sự kiện độ kiếp, và theo điều tra cho thấy thì chẳng có mống nào còn sống cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 60: HUY HOÀNG ĐẾN THĂM

CHƯƠNG 60: HUY HOÀNG ĐẾN THĂM

Chuyện ngộ thương sẽ mang đến hậu quả gì đây nhỉ?

Bình minh đến, một tên đẹp trai kéo theo N tên đẹp trai khác túm lấy một tên xấu trai quát hỏi: "Ngày hôm qua có phải người giết ta hay không?"

"Có chứng cứ không?" Tên xấu trai lâm nguy nhưng bất loạn.

"... Chứng cứ?" Trò chơi này chỉ nhắc rằng người đang bị người ta PK, chứ không có nhắc rằng người đang bị ai PK, thế nên sẽ không có chứng cứ rồi. Nhưng tên đẹp trai này lại là kẻ hung, chỉ sững lại một giây xong là khai sát ngay.

Bọn xấu trai ở phụ cận thấy chuyện vô lý như thế, lập tức ra tay tương trợ ngay. Thế là chậm rãi, lửa chiến PK bắt đầu thổi tràn cả thảy Lôi Châu. Tiêu chuẩn để phán định người là quân đỏ hay là quân xanh chính là diện mạo của người.

Trong kênh bang hội có tên hô: "Các huynh đệ, ai bộ đáng đoạn chính thì lập tức đi đến trước cửa Tây trợ giúp, mấy thằng mặt trắng nhiều lắm."

Vừa dứt xong, lại có tên khác hô: "Các anh đẹp trai, các cô mỹ nữ, cửa Nam đang cần trợ giúp khẩn cấp, một bầy bọn ruồi nhặng đang lạt thủ tòi hoa này."

Vì thế kênh bang hội bắt đầu xảy ra cuộc thi mắng: "Lũ dịch dung sủa cái f*ck."

Trả lời: "Con heo kinh tởm này, tao có chửi mày à?"

* * * * *

Trong nhất thời cả trong ngoài Lôi Châu đều nổi lên PK tứ phía, trong bang hội mâu thuẫn trùng trùng, bọn quản lý đầu đầu không thôi.

* * * * *

Sát Phá Lang, Đường Hoa, Tôn Minh, còn có cả Mặc Tinh thì lại không tham dự vào trong đó, đánh cả một buổi tối rồi, tất nhiên là phải đi ăn chút gì đó bồi bổ cho mình mới được. Sau khi chơi một lần đoán số, Sát Phá Lang đã may mắn được trở thành người mời khách, nhưng bởi vì tên này hoài nghi Đường Hoa và Tôn Minh liên thủ chơi xỏ hăn, cho nên chỉ tính mời mỗi người một tô mì thịt bò thôi.

Bốn người vừa ngồi xuống xong, mặt còn chưa kịp ngẩng lên thì "Bộp" một cái, từ trên trời rớt xuống một cây phi kiếm nện lên trên mặt bàn. Đường Hoa cầm lấy nhìn sơ qua, là phi kiếm tam giai chưa buộc định, thế là sẵn tay ném vào thùng rác ở bên cạnh.

Vừa mới ngẩng mặt lên, Sát Phá Lang mắt sáng nào nhanh, tay quơ một cái trên không trung, chụp vào tay một khối noãn ngọc đang chuẩn bị rơi vào trong tô. Nhìn nhìn thuộc tính xong, hăn bắt chước Đường Hoa quăng vào thùng rác bên cạnh.

"Xin hỏi có phải là Đông Phương Gia Tử và Sát Phá Lang không?" Còn chưa bắt đầu ăn, lại có người đi vào trong quán hỏi. Người này trông phong thái bất phàm, dáng người cao ngất, khí khái hào hùng bức người, lại có một đôi mày kiếm rất là có thần... Có lẽ phải trải qua không ít PK mới có thể đến được nơi này.

"Người là...?" Đường Hoa bỏ đũa xuống, người biết tên mình thì không ít, nhưng có thể liên hệ tên với người thì lại không nhiều. Đường nhiên Sát Phá Lang thì có phần dễ nhận ra hơn, thẳng này toàn thân cứ màu đen, có một bộ ý phục thôi mà không biết bao nhiêu năm chẳng đổi.

"Tại hạ Côn Lôn Huy Hoàng."

"À... Hoá ra người là Huy Hoàng a!" Đường Hoa vội vàng kéo một cái ghế qua: "Mời ngồi, mời ngồi. Tiểu nhị, cho thêm tô mì thịt bò."

Huy Hoàng vội nói: "Ta đã ăn rồi."

"Không sao đâu, có phải ta đãi khách đâu. Ngồi nào!"

"Hừ!" Sát Phá Lang chẳng mảy may có chút ý thân cận nào với Huy Hoàng: "Ta chỉ đãi ba tô thôi."

"Chậc..." Mặc Tinh húp chút nước mì, phát ra một thanh âm không nhẹ nhàng, chẳng biết là do đang tán thưởng mì không tệ, hay là đang tán thưởng Sát Phá Lang hẹp hòi nữa.

"Tiểu nhị, cho thêm tô mì thịt bò." Sát Phá Lang nghiêng răng đập mặt bàn.

"Thực không cần mà." Huy Hoàng mếu mặt: "Ta vừa ăn rất no mà."

"Người hôm nay muốn ăn thì ăn, không muốn cũng phải ăn."

Mặc Tinh thấy Huy Hoàng có vẻ lúng túng thì nói: "Đừng để ý tới hân, tên này hẹp hòi lắm."

* * * * *

Mục đích đến của Huy Hoàng rất là đơn giản, hắn muốn tập hợp một bầy cao thủ để giết BOSS. Năm con thượng cổ dị thú ở ngày đầu, con BOSS mà ngày hôm qua chỉ nghe tiếng đàn không thấy người, rồi cả con BOSS tối nay có khả năng xuất hiện nữa.

Đồng thời Huy Hoàng cũng đã hỏi thăm rõ ràng, ở ngày thứ bảy phủ thái thú sẽ gặp phải tiến công, mọi BOSS đều sẽ lên sân khấu. Đến lúc đó mà lại muốn kiếm một vé thì chỉ sợ chẳng có bao nhiêu cơ hội nữa rồi. Phần thưởng trong việc giết BOSS không chỉ ở những vật phẩm mà nó rơi xuống, mà còn là điểm công đức cùng điểm cống hiến sư môn phong phú nữa. Nhưng mà muốn chơi với BOSS thì không thể nào lại tụ tập cả cái đại đoàn thể được, chỉ có thể tổ một đội ngũ năm người thôi.

Thế là Huy Hoàng phân tích các đặc điểm của các cao thủ trên bảng xếp hạng để chọn ra một đội ngũ hiệu suất nhất. Đầu tiên là pháp thuật, phải là máy bay ném bom có công suất lớn, nhưng trên bảng cao thủ thì pháp sư chỉ ít ỏi không nhiều, dù sao thì PK một đối một vẫn là phi kiếm chiếm ưu thế lớn hơn. Đường Hoa trở thành đối tượng tuyển chọn đầu tiên của hắn. Quần công, đơn thể đều được, lại thêm là kẻ độ kiếp duy nhất nữa.

Tiếp theo là cần một người có chiến lực dũng mãnh. Côn Lôn Huy Hoàng lấy nhanh, chuẩn cùng với song kiếm tề phát làm chủ, còn nói đến hung thì chẳng bằng được dân Bồng Lai. Săm soi cái bảng cao thủ, thấy người thích hợp thì tuy nhiều, nhưng Huy Hoàng ưng ý nhất vẫn là Sát Phá Lang, đặc biệt là chiêu nhân kiếm hợp nhất của thằng này, uy lực thật là hung tàn cực thậm.

Nhân tuyển thứ tư tất nhiên phải là đệ tử Huyền Nguyệt am, vừa có phép thêm máu lại có cả phép phụ trợ, đồng thời bản thân lại có lực công kích không yếu, tốc độ né tránh thì lại cao, nên sẽ là một đảm bảo cho hậu cần, khá là cần thiết.

Nhân tuyển thứ năm thì hắn lâm thời thay đổi chủ ý, hắn vốn định tìm một nghề nghiệp nào đó có nhiều kỹ năng khống chế, chẳng hạn như phương sĩ thì có bùa định, cuồng, ngủ. Nhưng nghe thấy chiêu Kinh Thiên Động Địa quyền kia của Mặc Tinh thì hắn liền thay đổi chủ ý ngay. Chiêu công kích quần thể có lẽ sẽ không có hiệu quả bao lớn với BOSS, nhưng khả năng giảm tốc 50% kèm theo thì thật là dũng mãnh cực kỳ, mà đồng thời lại còn có thể giúp thanh lý mấy con cá cua tôm tép nữa, tác dụng cũng lớn.

"Có thể!" Sát Phá Lang thần nhiên nói một tiếng, tự tay quơ một bộ y phục đang rớt từ không trung xuống nhét vào thùng rác.

Huy Hoàng lại hỏi: "Gia Tử, người thì sao?"

"Huy Hoàng, chúng ta thương lượng cái đi, đều là con lừa trọc thì nam hay nữ hắn cũng không quan hệ lớn lắm đâu nhỉ?"

"Cái này..." Huy Hoàng có vẻ hơi khó xử, hắn hiểu ý tứ của Đường Hoa, Đường Hoa đang muốn mang cả Tôn Minh đi theo. Nhưng mà nếu thế thì sẽ không ai thêm máu thêm pháp cộng với cung cấp bổ cấp nữa.

"Thôi vậy, các người cứ đi đi." Tôn Minh có vẻ ngượng ngùng xua tay một cái.

"Không, người hiểu lầm ý ta rồi." Huy Hoàng vội vàng giải thích: "Ta đang tự hỏi phải an bài trận hình như thế nào đây, nam giới phật môn cũng có chỗ độc đáo riêng mà, vậy chiều hôm nay làm phiền các vị đến ngoại ô phía Bắc nhé, ta sẽ dẫn các người đi quen thuộc hoàn cảnh trước." Nói xong, thuận tay thêm hảo hữu với mấy người.

"Được, bọn ta nhất định sẽ đến." Đường Hoa đứng lên, thuận tay quơ lấy một tên người chơi đang rơi xuống nhét vào thùng rác, hỏi: "Sẵn tiện hỏi một câu, người làm sao mà nhận ra ta thế?"

"Sương Vũ nhận ra, ta vốn đi cùng nàng qua tìm các người, nhưng nàng vừa trông thấy bên trong có thành viên nòng cốt của Tam Thương, cho nên không đi vào."

"À!" Đường Hoa đưa tay lên một cái, một tên đường chủ của Tam Thương đang ăn mì bị sét đánh thành ánh trắng: "Hỏi coi nàng nếu có rảnh thì qua đây ngồi luôn."

"Ha ha, sớm nghe nói Gia Tử là người tiêu sái coi công đức như không, hôm nay gặp mặt mới thấy quả nhiên là như thế. Cáo từ, buổi chiều gặp lại."

"Buổi chiều gặp!" Đường Hoa cùng Huy Hoàng bắt tay nhau, xong quay đầu lại trong mắt lóng lánh ánh sao hỏi: "Câu khen đó nghe thật hay phải không?"

"..." Tôn Minh với Mặc Tinh vùi đầu ăn mì tiếp.

Nhưng Sát Phá Lang thì lại thực tế, ném ngay cho hẵn một tờ báo, có tiêu đề lớn là: Huyết ma tàn sát hàng loạt dân trong thành. Nội dung đại khái là như sau, một trăm tên NPC giết người chơi thì cũng không nhiều bằng một mình Đường Hoa giết. Theo bình luận viên Mã Nghi suy đoán, người này sau khi độ ma kiếp thì tâm tính đã đại biến, lúc nào cũng lấy việc giết người làm vui, phỏng chừng là bởi vì sau khi độ ma kiếp đã có nhiệm vụ là mỗi ngày phải giết một số người nhất định. Trước mắt thì bình luận viên ta đang xâm nhập vào tuyến đầu để điều tra những phương diện ảnh

hưởng của ma kiếp đến bộ phận sinh lý của nam giới, kính thỉnh mọi người liên tục chú ý.

Đường Hoa trả báo lại cho Sát Phá Lang, sau đó đập mặt bàn một cái quát: "Còn không trả thù lao?"

Tôn Minh vội vàng mở bảng giao dịch ra, đập một tờ ngân phiếu lên mà lệ rơi đầy mặt hỏi: "Hoa ca, sao người lại biết là tiểu đệ viết? Tiểu đệ nhớ đã xài tài khoản nặc danh mà."

"Bởi vì người đê tiện!" Đường Hoa không chút khách sáo, thu lấy ngân phiếu rồi nói: "Người cần chi cứ viết về ta hoài vậy, người có thể viết... chẳng hạn như cố sự không thể nói của Sát Phá Lang và Huy Hoàng, hoặc là chuyện một tên hoà thượng bảo vệ cho nữ sinh vọc nước, biết đâu lỡ một cái được thành tin giật gân thì người lúc đó nổi danh ngay."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 61: KIỂM

CHƯƠNG 61: KIỂM

Ngoại ô phía Tây Lôi Châu và trong thành Lôi Châu cơ hồ không có gì khác nhau, nếu như phải nói có điểm khác, thì đó là đường phố không ngay ngắn, nhà của cư dân có hơi cũ nát hơn. Huy Hoàng đã chuẩn bị rất đầy đủ, hẩn dựa vào điểm dừng chân của BOSS trong hai ngày vừa rồi đã đưa ra kết luận: BOSS chỉ nghỉ lại ở trong năm cái quảng trường. Đêm đầu và đêm thứ hai là ở quảng trường Tây Bắc và quảng trường trung ương, vậy thì đêm nay có rất nhiều khả năng sẽ ở trong ba quảng trường còn lại.

Bất quá đối với việc BOSS hôm nay sẽ dùng thủ đoạn công kích như thế nào thì Huy Hoàng tỏ ý là không có manh mối, chỉ có gặp chiêu phá chiêu thôi.

Màn đêm chậm rãi phủ xuống, ngoại ô phía Tây tương đối ít người. Người nào có bang thì đều trộn vào trong bang hội, không có bang thì cũng

gắng hết khả năng tập kết ở sát với chủ thành, dựa vào nguyên tắc nhiều người sức lớn để mà ứng đối.

"Là thú máy!" Mặc Tinh dòm một cái là đã nhìn thấu được mấy con quái vật đang từ bầu trời bay xuống kia, vì mấy thứ này nàng đã quen thuộc lắm. Trong túi của nàng cũng đang có một con hổ máy, nhưng vì kỹ năng thợ mộc của nàng thấp, cho nên sức chiến đấu của con hổ này chỉ bằng được con chuột thôi, có thể coi như không có cũng được.

"Kang" một tiếng, Huy Hoàng thu hồi phi kiếm nói: "Lực phòng ngự khá là biến thái."

"Nhưng mà hành động thì cũng hơi chậm chạp."

"Ừ!" Huy Hoàng gật đầu, rồi hơi lén lút nhìn trái nhìn phải một cái, sau đó mới quay về phía bốn người còn lại nói: "Ta có một pháp bảo bí mật, nhưng mà các người phải hứa là không được cười ta."

Pháp bảo bí mật? Bốn người còn lại đều rất nghi hoặc, mỗi người đều nhìn nhìn lại pháp bảo của mình, có vẻ như chẳng có cái nào là không thể đưa ra cho người ta thấy được. Lẽ nào Huy Hoàng làm bừa mà túm được cái thứ vũ khí vũ trụ gì gì trong truyền thuyết?

"Oa! Đáng yêu quá!" Đôi mắt của Mặc Tinh đột nhiên to hơn gấp mười, chỉ thấy trên bàn tay của Huy Hoàng xuất hiện một con heo con màu lam có đôi cánh nho nhỏ.

Phải nói là con heo lam bé xíu này thật là rất đẹp, không những toàn thân không có cây lông tạp nào, mà dưới bàn chân lại không ngừng bốc lên trái tim màu hồng nữa. Heo con vừa mới được triệu hoán ra, tức khắc ánh mắt biến thành hình trái tim vỗ cánh phịch phịch bay quần quanh đầu Huy Hoàng kêu lên: "Pá pá, pá pá..."

Đường Hoa cúi đầu xuống cố gắng mím chặt hai môi của mình lại...

Tôn Minh móc ra một bản Kim Cang kinh bắt đầu sự nghiệp nghiên cứu Phật học vĩ đại...

Sát Phá Lang cầm tiên kiếm gọt móng tay...

"Tuyệt đối không phải nó gọi ta là pa pa đâu, nó chỉ biết gọi pá pá bậy bạ thôi." Huy Hoàng nghiêm nghị giải thích.

"..." Ba người bọn Đường Hoa tiếp tục động tác của mình, trong lòng thì nhắc nhở âm thầm: không được cười, không thể cười, người ta là cao thủ trong truyền thuyết, người ta là trượng phu oai nghiêm trong truyền thuyết, người ta là đại biểu của Côn Lôn, người ta còn là người quen biết với cả ba đại công hội đó...

Chỉ có Mặc Tinh là vừa cẩn thận chạm vào người heo con lại vừa mê mẩn nói: "Thật đáng yêu quá... Thật đáng yêu quá đi..."

Đường Sát Tôn ba người lại càng khó nhìn hơn, nếu mà một nữ nhân có một con sủng vật như vậy thì thật là tốt lắm, cho dù là một tên nam nhân bình thường thì cũng có thể hiểu được, vì có thể nhờ vào nó để mà tán gái mà, nhưng đây lại là một cao thủ được coi là trầm mặc nhất, là cao thủ chín chắn nhất, một cao thủ gặp chuyện không hoảng, có cái nhìn đại cục tốt nhất, một cao thủ khá là khiêm tốn, và là một cao thủ cực kỳ nam tính..

Huy Hoàng mặt đỏ lên giải thích: "Cái này gọi là phù quý, khi ta làm nhiệm vụ trong tâm thủ thôn thì nhận được... Ta thề với trời, nếu như ta biết thứ này nó trường thành lên là như vậy thì đánh chết ta cũng sẽ không buộc định cùng nó đâu. Thật mà... Các người phải tin ta, ta thiệt không ngờ là nó sẽ tồi tệ như vậy đâu, các người phải tin ta..." Huy Hoàng rồi lên rồi...

Đường Hoa mấp máy môi truyền âm cho Tôn Minh đang chuyên tâm nghiên cứu kinh Phật: "Chúc mừng người."

"Công việc thôi, công việc thôi!" Tôn Minh truyền âm lại: "Chủ biên của ta bị tin nhắn của ta làm cho rung động 5 giây, sau đó dò hỏi xem ta có bị bệnh về phương diện tâm lý nào không, xong thì mãnh liệt yêu cầu ta phải chụp thêm vài tấm nữa đấy, ngày mai sẽ cho lên tí đầu luôn. Hoa ca, lần này chắc người ngại phải chia phần nhỉ?"

"Cũng có chút ý tứ chứ."

"... Được rồi!"

"Ây cha!" Sát Phá Lang không cẩn thận một cái, gọt luôn mất tiêu cả ngón út của mình, tiên kiếm đúng là tiên kiếm, thật là sắc bén! Gọt móng tay thôi mà cũng có thể sẵn tiện gọt luôn cả ngón út. Đương nhiên Sát Phá Lang không quên giải thích với mọi người: "Run tay, là run tay, ngoài ý muốn thôi!"

Tiêu đề của ngày mai: Huy Hoàng quang vinh tấn chức thành ba ba, Sát Phá Lang kinh hãi gột đứt luôn ngón tay. Tôn Minh trong mắt chớp ánh sao lên, phen này mình muốn không phát lên cũng khó lắm nớ, chủ biên mà không cho mình cái chức phó chủ biên thì bản thân hắn thật không chịu được.

Trong bầu không khí sục sôi hiển giờ... Cuối cùng vẫn còn là Đường Hoa thực tế nhất, hắn phất tay nói nghiêm nghị: "Được rồi! Chúng ta xuất phát... À... Huy Hoàng ca, làm phiền người đi đằng trước dẫn đường."

"Được!" Huy Hoàng phất tay một cái, ngay tức thì dẫn đầu, tất nhiên là có cả con heo con luôn miệng kêu "Pá pá pá pá" mà chân bốc lên trái tim kia.

Mà mặt sau của hắn thì ba tên nam nhân bất lương ngay lập tức khom người một tay ôm chặt lấy phi kiếm, tay kia thì ôm bụng run rẩy lẫn lộn.

* * * * *

Cũng phải nói là con heo con này thì người không lớn, nhưng mà lại hết sức dũng mãnh, há mồm ra một cái là một đồng viên đạn nước bắn ra ngoài, giống như là một khẩu súng trường hoàn toàn tự động vậy, mà uy lực thì lại không hề kém hơn lực công kích của người chơi thông thường chút nào. Lại nhìn lại Huy Hoàng, hắn đang điều khiển một thanh phi kiếm lạnh toát không lúc nào mà ngừng đọng lại băng sương, tuy nó không phải là tiên kiếm, nhưng lại là một thanh phi kiếm tứ giai nhái theo tiên kiếm trấn phái của Côn Lô, tên có viết: Vọng Thư dỏm.

Thục Sơn của Đường Hoa cũng có tiên kiếm trấn phái, tên viết là Trấn Yêu kiếm, Băng Thanh kiếm. Nếu muốn lấy được hàng nhái của chúng thì không chỉ phải cần hoàn thành một nhiệm vụ liên hoàn lớn, mà còn phải có nhân phẩm cực kỳ tốt làm hậu thuẫn mới được. Không chỉ riêng Thục Sơn, Bồng Lai cũng có Lưu Quang Thượng Cổ kiếm, Huyền Vũ Nguyệt Ấn kiếm; Thanh Thành có Thái Ất Phá Khuyết kiếm, Thừa Thẳng Vạn Lý Phục; Nga Mi có Toái Ngân, Thứ Giác...

Bọn thú máy tuy có phòng ngự dũng mãnh, nhưng thủ đoạn của bọn Đường Hoa lại càng hung ác ngang ngược hơn, gặp núi thì phá núi, thấy

đường thì mở đường, ngang nhiên mở ra một đường máu ở giữa đàn quái vật, rồi thuận lợi tới quảng trường phía Đông Nam.

"BOSS!" Huy Hoàng giơ tay ý bảo người phía sau cẩn thận. Chỉ thấy dưới ánh trăng có một bóng người đang đứng cô đơn trên quảng trường. Người này khuôn mặt như ngọc, thân hình rắn rỏi như cây tùng, toàn thân mặc một bộ giáp mềm màu đen, nhìn khí thế vô cùng.

"Cẩn thận thanh kiếm kia." Sát Phá Lang cảm thấy thanh kiếm đen trong tay mình tựa hồ như có chút sợ hãi, mấy người kia nghe theo nhìn lại, thấy người này còn công theo một thanh kiếm ở sau lưng, thân kiếm được quấn quanh bằng vải trắng, chỉ có chuôi kiếm sâu thẳm cổ xưa lộ ra ngoài: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy có kiếm đáng sợ hơn người đấy."

Người này thấy năm người đến, bèn ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, đưa tay ra đằng sau với lấy kiếm, rung tay một cái, vải trắng bị bong ra, lộ ra bộ dạng vốn có của kiếm. Đây là một thanh kiếm hoàng kim dài ba thước có thừa, trung gian của kiếm có khắc hoa văn rồng, kiếm phong sắc bén toả ra dưới ánh trăng, nhưng mọi người không hề cảm giác thấy chút sát khí nào, mà chỉ cảm thấy một luồng lực lượng thần bí tràn đầy chất chứa trong thân kiếm.

"Sứ giả Kim Diệu Thác Bạt Uyên." Tôn Minh chớp chớp pháp nhãn, sau khi báo cáo xong thì lại nói: "Pháp lực của bản thân cây kiếm rất cao, không chỉ không thể trình trặc được, mà ta còn bị gặp phải phản kích nữa, mất chút máu rồi."

"Coi bộ thực sự là kiếm lợi hại hơn người thật." Huy Hoàng thả Vọng Thư dỏm ra để hộ thân, còn tay trái thì lấy ra một cây chong chóng.

Sát Phá Lang với Đường Hoa nhìn thoáng qua nhau một cái, trong lòng bất mãn mắng: Đại ca, đại địch ở ngay trước mắt đó, người có thể nào dừng cầm mấy cái thứ chọc cười như vậy ra được không.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 62: TÊN CỦA KIẾM

CHƯƠNG 62: TÊN CỦA KIẾM

"Ta chỉ có thể vây được thanh kiếm kia trong 10 giây, các người chuẩn bị tốt đi, chuẩn bị xong thì nói với ta." Huy Hoàng dặn dò một tiếng trong kênh đội ngũ.

"Xong!" Kiếm anh của Sát Phá Lang đã sớm đầy nộ khí.

"Xong!" Là Tôn Minh, hẳn chẳng có gì để mà chuẩn bị cả.

"Xong!" Mặc Tinh cũng không cần chuẩn bị gì cả.

"Chưa xong!" Đường Hoa báo cáo, Lượng Thiên Xích còn chưa có khởi động.

Sát Phá Lang cả giận: "Chỉ có người lè mề nhất."

"Vây xong rồi!" Đường Hoa rõ ràng chẳng thèm để bụng cái Lượng Thiên Xích cứ tuột xích vào thời điểm quan trọng.

* * * * *

Kinh Thiên Động Địa quyền được Mặc Tinh không chút khách khí tung ra, Thác Bạt Uyên lấy một tay cầm kiếm, đâm kiếm xuống mặt đất, kiếm kia lập tức phát ra hào quang đón đỡ hết thủy mọi công kích. Thác Bạt Uyên đỡ công kích xong, một kiếm hoá thành năm bản thẳng đến năm người, nhìn kiếm phong hàm chứa mà không phát, tựa như chẳng có bao nhiêu uy lực, nhưng tiên kiếm của Sát Phá Lang lại nói cho hẳn rằng đòn này mình vạn lần không đỡ nổi.

"Lên!" Huy Hoàng ném chong chóng trong tay mình lên, chong chóng theo gió lớn lên, cuốn hết cả năm kiếm vào bên trong nó, sau đó trên chong chóng xuất hiện một chữ màu kim: Cấm!

"Lên!" Huy Hoàng cũng bắn vút một thanh phi kiếm ra theo, Đường Hoa chỉ trông thấy tay hẳn loé ánh trắng một cái, một cái chớp mắt sau thì đã bắn trúng Thác Bạt Uyên, rồi chớp mắt sau đó thì đã trở về trên tay Huy Hoàng. Tốc độ ra tay nhanh quá, trong số những người mà Đường Hoa từng gặp thì hẳn tuyệt đối phải xếp hàng đầu.

"Bây!" Sát Phá Lang nhân kiếm hợp nhất bắn xuyên qua Thác Bạt Uyên. Mất đi bảo kiếm, Thác Bạt Uyên dường như chẳng còn một thủ đoạn phản kích nào cả, chỉ cố gắng thúc giục pháp lực để thu hồi bảo kiếm lại.

"Sáu!" Thiên Lô ra trước, sau đó là ba giây oanh tạc.

"Giữ không nổi nữa!" Huy Hoàng rống to lên một tiếng: "Xuất tuyệt chiêu đi!"

"Ba!" Vọng Thư dỏm bắn thẳng đến Thác Bạt Uyên, Thác Bạt Uyên có vẻ như đang mệt, hẳn không có bất cứ biểu tình nào, cứ để mặc cho Vọng Thư dỏm cắt vào thân mình, lại không ngờ lần này Huy Hoàng hẳn quyết liệt đến cùng, tay bắt kiếm quyết một cái, một tiếng nổ rung trời vang lên, Vọng Thư dỏm bị nổ thành tan tành, Thác Bạt Uyên từ đầu tới giờ chưa hề nhúc nhích chút nào vậy mà cũng phải bị tạc bay hơn mười thước, lần đầu tiên trên mặt hắn hiện lên biểu tình sửng sốt cùng hoảng loạn.

"Hai!" Sát Phá Lang khởi động kỹ năng mạnh nhất: Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm, vô số bóng kiếm xuyên phá qua thân thể của Thác Bạt Uyên.

Đợt công kích này đi qua, Thác Bạt Uyên đã miệng phun máu tươi. Bọn người chơi lúc này tuy có vẻ như vẫn còn đầy máu đầy pháp, nhưng lại đã tới giai đoạn hết sạch chiêu số mất rồi, Kinh Thiên Động Địa quyền của Mặc Tinh thì chưa thể kịp súc tích đầy nội khí, hai lần kiếm anh đặc hữu của Sát Phá Lang đã phóng thích toàn bộ hết rồi, Huy Hoàng còn thảm hại hơn, ngay cả cây hàng thuận tay cũng đã bị nổ tan tành.

Sức chiến đấu chủ yếu giờ chỉ còn lại mỗi Đường Hoa, Đường Hoa bị giờ trong lòng hối hận a, sớm biết thì đã chờ cho Lượng Thiên Xích khởi động rồi. Nhưng mà thế giới nó tàn khốc lắm, thế giới không có chức năng save load đâu... Đường Hoa quăng cái Thiên Lô qua, sau đó là lôi hỏa trùng trùng oanh tạc...

Mắt thấy Thác Bạt Uyên sắp bị gục rồi, nhưng Huy Hoàng lại thầm kêu lên: không hay rồi. Quả nhiên thời gian đã đến, chong chóng bị biến mất tăm mất tích, thanh bảo kiếm kia lại hiện thân ra, ngay tức khắc nó quay đầu bay về với Thác Bạt Uyên.

Đường Hoa lần đầu tiên hận rằng sao mình lại không đi chọn ma thể, nhìn pháp lực còn dư hơn tám phần, trong lòng hối hận tràn trề a.

"Xá Lợi! Wa, ta lại phải chết nữa." Tôn Minh canh thời khắc mấu chốt nhất tung pháp bảo của mình ra. Bảo kiếm bị phạt quang bao phủ, rõ ràng hơi hơi gãy dựa một chút, sau đó thì quay đầu bắn như điện xẹt về phía

Tôn Minh. Cựộc trúng rồi! Tôn Minh tung hê lên một tiếng, uy lực của kiếm đã vượt qua uy lực của người cầm giữ, nên kiếm với người đã hoàn toàn là hai cá thể khác nhau, Thác Bạt Uyên vẫn chưa hoàn toàn hàng phục được thanh bảo kiếm này.

"Xoẹt" một tiếng, Tôn Minh cho đến lúc hoá thành ánh trắng vẫn mỉm cười.

"Kinh Thiên Động Địa quyền." Mặc Tinh cũng thông minh, nộ khí đầy nhưng không công kích Thác Bạt Uyên, mà trực tiếp chọn mục tiêu là bảo kiếm. Tuy thương tổn có thể coi như không có, và bảo kiếm chính là một thanh bảo kiếm nhất đẳng giữa trời đất, nhưng bị phụ gia 50% giảm tốc vẫn khiến nó phải bay đi một cách chậm rì rì.

"Hộ Giá!" Đường Hoa ném ra một người sét, cản ngang trên con đường bảo kiếm bay về, tuy chỉ trong nháy mắt là bị kiếm đâm cho thành ánh trắng, nhưng vẫn hơi ngăn lại được một chút.

"Hỗ máy!" Tác phẩm từ hồi mẫu giáo của Mặc Tinh cũng được thả ra để ngăn trên đường trở về của bảo kiếm. Huy Hoàng bên này cũng tận nhân sự, thả phù quý ra, một chùm đạn nước cũng có thể ngăn cản được chút ít.

Pháp lực còn có hơn phân nửa, Đường Hoa nghiêng răng ném một sợi dây lên, đây chính là một sợi dây Thiên Lô mà mấy ngày nay hăn khó khăn lắm mới gom góp được, chín sợi thì thành một trận, nhưng một sợi cũng đã có linh khí rồi. Sợi dây sét quấn quanh bảo kiếm, tuy vẫn bị cây kiếm người cản giết người, phạt cản giết phạt này chặn cho hoá thành tro bụi, nhưng vẫn thực sự cản trở được nó lại một chút.

Mắt thấy bảo kiếm sắp bay được tới khu vực bị lôi hỏa bao trùm, và thấy Kinh Thiên Động Địa quyền của Mặc Tinh sắp phải kết thúc, Huy Hoàng kêu lớn: "Trút túi Càn Khôn ra, liều đi!"

Bốn người vốn ở ngay bên ngoài khu vực bị lôi hỏa bao trùm, tất nhiên là cách bảo kiếm rất gần. Vì thế nước khoáng, bánh bao, màn thầu toàn bộ đều bị trở thành vũ khí, chỉ cần là thứ gì có thể ném ra được thì bất kể nó là phi kiếm hay là mì Dương Xuân, bốn người hết thảy đều quăng vào bảo kiếm...

Nhưng... Hiện thực thì tàn khốc lắm, bảo kiếm vừa mới vào trong khu lôi hỏa, liền phát ra hàng vạn sợi tơ vàng bức thẳng lên trên không trung của lôi hỏa, hợp thành ba chữ lớn màu kim: Nghênh Hiên Viên! Lôi hỏa oanh tạc vào chúng giống như là bùn rơi vào biển vậy.

Bốn người lặng lẽ nhìn bảo kiếm bay về với Thác Bạt Uyên...

"Nghênh Hiên Viên?" Mặc Tinh nói: "Vây cây này phải là Hiên Viên kiếm nhỉ?"

"Ừ!" Đường Hoa gật đầu xuống.

"Họ Thác Bạt trong Thác Bạt Uyên hình như là một dòng họ trong Ngũ Hồ loạn Hoa năm đó phải không?"

Huy Hoàng gật đầu: "Phải! Năm đó Trung Quốc xuất hiện hình thức ban đầu của phương thức sản xuất tư bản, nhưng mà bởi vì Ngũ Hồ loạn Hoa, cho nên mới phải quay lại phương thức sản xuất nông nghiệp lạc hậu. Lịch sử đã bình luận trận chiến Phì Thủy như sau: Khiến cho văn hóa Trung Nguyên của dân tộc Hán lưu lạc đến phương Nam có thể bảo tồn và phát triển, đồng thời cũng đã trực tiếp ảnh hưởng đến bản chất tinh thần của Tùy Đường và những vương triều thống nhất sau này. Có thể nói rằng cuộc chiến Phì Thủy đã bảo trụ được bộ phận văn hóa trọng tâm của Trung Hoa, nhưng cũng giúp cho cái gọi là Ngũ Hồ loạn Hoa có được thời cơ súc dãi để ngày sau quật khởi. Dĩ nhiên bây giờ chúng ta là người một nhà, nhưng mà năm đó... Dân tộc Hán thực là đứng bên bờ diệt chủng đấy."

"Vấn đề là do năm đó thôi, chứ nếu là xảy ra bây giờ thì chẳng thành được gì cả... Nhưng mà sao cây Hiên Viên năm đó Hoàng Đế sử dụng giờ lại nằm trong tay hãn vậy?" Sát Phá Lang hỏi một câu thẳng thừng ra.

"Giải thích một cái." Hà Tả thò đầu ra nói: "Song Kiếm là trò chơi kết hợp của hai trò X kiếm và XX kiếm. Trò X kiếm tuy cách chơi không tệ, nhưng mà lại vì nguyên nhân nào đó mà gia tăng thêm rất nhiều nhân tố phản lịch sử, phản nhận thức truyền thống, thậm chí còn có ý đồ mưu toan khơi mào mâu thuẫn dân tộc Trung Quốc nữa. Anh hùng trong trận chiến Phì Thủy thì bị họ nói thành lũ đầu heo, Tần Thủy Hoàng thống nhất cả nước thì bị nói thành tên vua hung bạo, Gia Cát Lượng nước Thục thì bị trở

thành thủ phạm đại đồ sát, Xi Vưu thì thành anh hùng thấy việc nghĩa không tha, Hoàng Đế thành tên tiểu nhân nhân cơ hội mà âm toán..."

Tiểu Xanh: "Cắt ngay, nói nhiều ta phải dịch nhiều!"

* * * * *

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, thì Hiên Viên bảo kiếm đã trở lại trong tay Thác Bạt Uyên...

Một cụm ánh sáng màu trắng bốc lên, Thác Bạt Uyên rốt cục gục chết hoá thành ánh trắng, BOSS không có ống máu, nhưng khi họ bị thương thế quá nặng thì cũng sẽ toi...

Một vạn điểm sư môn cống hiến, năm trăm điểm công đức...

Hiên Viên bảo kiếm xông thẳng lên trời, vút qua một đường cong rực rỡ trên bầu trời, rồi bay về phương Đông...

*** Ngũ Hồ loạn Hoa hay còn gọi là Ngũ Hồ thập lục quốc, tức một tập hợp gồm 16 quốc gia có thời gian tồn tại ngắn ở trong và tại các vùng lân cận Trung Quốc từ năm 304 – 439, kéo theo sự rút lui của nhà Tấn (265 - 420) về miền nam đến khi thị tộc Thác Bạt trỗi dậy mạnh mẽ, thống nhất toàn bộ phương Bắc năm 439, mở ra cục diện mới cho lịch sử phong kiến Trung Quốc là Nam Bắc triều.

Ngũ Hồ thập lục quốc bao gồm: Hán Triệu, Hậu Triệu, Thành Hán, Tiền Lương, Hậu Lương, Bắc Lương, Tây Lương, Nam Lương, Tiền Yên, Hậu Yên, Bắc Yên, Nam Yên, Tiền Tần, Hậu Tần, Tây Tần và Hạ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 63: TÌNH YÊU

CHƯƠNG 63: TÌNH YÊU

Nhìn theo Hiên Viên rời đi xong, thân là đội trưởng, Huy Hoàng nói: "Hiện giờ nhiệm vụ trọng yếu nhất trước mắt của chúng ta là..."

Sát Phá Lang cướp lời: "Tiếp tục xào con BOSS nữa."

Đường Hoa khinh bỉ: "Hắn phải nên gắng hết khả năng thanh lý tiểu binh chứ."

Mặc Tinh mò con heo con: "Thật đáng yêu quá đi!"

Huy Hoàng nói: "Trọng yếu nhất là, nhìn xem mình được gì trước, sau đó nhất định phải bồi thường cho Phật Pháp Vô Biên."

Đường Hoa đổ mồ hôi, mình thiệt là không trượng nghĩa bạn bè chút nào, bèn vội nói: "Chí phải chí phải, ta xem xem ta nhận được cái gì nào... Một cây Hồn Cốt Kim Diệu, có thể dùng để tinh luyện tiên kiếm tam phẩm hệ kim."

Mặc Tinh báo cáo: "Một con heo con... Xí lộn, một bộ tiên giáp tam phẩm, gia tăng 10% khí huyết, đề cao 10% phòng ngự, né tránh..."

Sát Phá Lang báo cáo: "Một quyển sách pháp thuật hệ kim: Bát Phương Quy Nguyên, hy sinh 50% sinh mệnh của mình để nháy mắt chuyển hoá thành 50% pháp lực."

Huy Hoàng: "Sách kỹ năng: Hiên Viên kiếm khí, sau khi tập được thì phi kiếm có thể phát ra kiếm khí tấn công địch đả thương người."

"..."

Huy Hoàng nói: "Ta có một đề nghị nho nhỏ thế này: đồ của ta thì đưa cho Lang, đồ của Lang đưa cho Gia Tử, đồ của Gia Tử thì đưa cho ta. Mặc Tinh, ta dùng một phù quý khác để đổi tiên giáp của người đang đưa cho Phật Pháp Vô Biên, các người thấy như vậy được không?"

"Cái này... Có phải người chịu thiệt lắm hay không." Đường Hoa có phúc hậu hay không thì cũng phải xem là đối với người nào.

"Có..." Huy Hoàng cười, rồi lại nói: "Nhưng mà, bởi như vậy thì về sau các vị mới có thể tin được ta, ta tin rằng về sau chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội hợp tác. Với lại chắc gì ta đã chịu thiệt, thứ kia của Gia Tử tuy rằng tỷ lệ thành công khi tinh luyện rất thấp, tiên kiếm lại cũng khó tìm, nhưng mà vạn nhất thành công thì sao nhỉ? Ta sẽ trở thành người được lợi nhất, trực tiếp tăng từ tam phẩm lên nhị phẩm, chỉ sợ là tất cả phần thưởng của mọi người cộng lại cũng chẳng lớn bằng ta đấy chứ?"

Mấy người khác được phân phối như vậy tất nhiên sẽ không thiệt thòi gì cả, tiên kiếm của Sát Phá Lang mang vào Hiên Viên kiếm khí lại càng hung ác hơn, Đường Hoa có Bát Phương Quy Nguyên thì cũng như hổ thêm cánh, còn phần Mặc Tinh, tuy nàng có chịu thiệt, nhưng cái này phải coi lại ý thích của nàng, lúc này thì đừng nói là tiên giáp, cho dù là bắt nàng phải phế đi Kinh Thiên Động Địa quyền để đổi lấy một con phù quý nàng cũng chịu.

* * * * *

Cuối cùng Mặc Tinh dắt theo một con chim nhỏ màu kim luôn miệng "Tỷ tỷ" cùng mọi người đánh trở lại điểm sống lại để nghênh đón Tôn Minh. Tôn Minh tán thưởng cả bốn chân đối với phương án phân phối của mọi người, thế là tức khắc bay mất chút ừ rừ vì không được điểm cống hiến sư môn trong lòng ngay.

Tuy mọi người thương lượng đêm mai sẽ đi vây bắt BOSS lần nữa, nhưng Huy Hoàng lại kiên quyết không tham gia, hẳn hiện giờ đã không còn tuyệt chiêu nào trong tay xứng danh cao thủ nữa, thậm chí là giờ có chỗ chẳng bằng cả Tôn Minh rồi. Thế nên hẳn quyết định là cùng đi đánh tiểu quái với các sư huynh đệ Côn Lôn tiếp, có thể kiếm được điểm kinh nghiệm nào hay điểm này.

Trong số những người mà Đường Hoa quen biết, Huy Hoàng để lại ấn tượng cho người ta tốt nhất. Loại người này là loại trời sinh ra để làm đại ca. Hẳn khác với bọn Nhất Kiếm Cầu Bại, Nhất Kiếm Cầu Bại tạo phong thái hoặc khách khí hoàn toàn là do đoàn thể của Nhất Kiếm cần như vậy, mà Huy Hoàng thì là một loại hy sinh như là hiển nhiên vậy. Đường Hoa tự nhận là hẳn không thể đạt được cảnh giới tư tưởng như Huy Hoàng được, nhưng hẳn cũng sẽ không hề có cảm giác mình bé nhỏ bao nhiêu, là bởi vì ta chính là ta, bất kể ta là con voi hay là con kiến, thì trên đời này vĩnh viễn sẽ không có "ta" thứ hai.

* * * * *

"Oa... người thiệt là súc sinh." Đường Hoa giơ ngón cái của bàn tay trái lên, còn tay phải thì cầm tờ báo, nói: "Người ta đối tốt với người như vậy, mà người còn nở lòng vạch trần riêng tư của người ta nữa."

"Người nói như vậy ta sẽ không vui đấy! Ta là một phóng viên có đạo đức nghề nghiệp, ta phải cam đoan rằng những thứ mà ta viết phải không bị chi phối bởi tình cảm."

"Ừ đạo đức, vì mấy kim mà người cũng có thể moi móc chuyện riêng tư của đồng bọn người." Đường Hoa tán thưởng: "Người thực sự là có đạo đức nghề nghiệp."

"Hoa ca, đừng nói vậy. Chẳng phải là kiếm chút tiền mưu sinh sao? Lại nói, chỉ cần là danh nhân thì bất kể là chuyện tai tiếng hay là tin tức mới, nếu chúng có độ thu hút cao thì đều thành chuyện tốt cả. Chứ không sao người thấy người nào cũng mong rằng mình được dân tình trên internet quen mặt đấy. Thôi ta nói cùng người vậy..." Tôn Minh ghé sát vào Đường Hoa nói: "Huy Hoàng trước giờ vẫn là một cao thủ tán nhân (không bang không phái không đoàn thể), nhưng mà một khi ta đăng bài báo này lên thì cam đoan phí xuất tràng của hẳn sẽ lên hơn ba chục lần cho coi. Người thử tưởng tượng xem sẽ có bao nhiêu mỹ nữ kêu la chạy theo đuôi hẳn nào... À phải! Cái này là lừa gạt. Người chớ có nói ta không trượng nghĩa nha, ta vẫn còn giấu vụ hẳn tự nổ mất phi kiếm, ngược lại lại tăng cường miêu tả tác dụng của cây hồn cốt mà hẳn nhận được đấy. Tuy ta thừa nhận là đợt báo này sẽ khiến cho hẳn có chút lúng túng, vì dù sao thì tin tức cũng nên

khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ và có nhiều tính giải trí, nhưng mà ta cam đoan, cái này đối với hẳn trăm lợi mà không có hại chút nào."

"Được rồi, coi như người có lý vậy, hôm nay ta đãi người uống rượu."

"Thôi đi, người mời thì ta không dám đi đâu, chẳng thà coi như ta tốt bụng mời người, chứ có lần nào đi ăn uống cùng ta mà người chịu móc tiền ra trả?" Tôn Minh đảo mắt nhìn nhìn, rồi nghi hoặc hỏi: "Mặc Tinh đâu?"

"Vứt đi rồi!" Mặt Đường Hoa xạm lại, con nhãi này cầm lấy hai kim từ tay mình, vội chạy đi mua đồ trang sức cho con chim nhỏ kia mất rồi, nàng lại còn tính là nếu như đủ tiền thì sẽ đưa con chim đi đuổi cho thẳng lông nữa. "Chúng ta đi uống rượu nào!"

* * * * *

Từ lâu có không ít người, Đường Hoa và Tôn Minh vừa đi vào bên trong thì đột nhiên thấy ánh mắt của toàn bộ mọi người lập tức dời qua, lại còn khe khẽ thầm thì gì với nhau nữa.

Đường Hoa ưỡn ngực thật cao lên, nhỏ giọng nói: "Thấy chưa nào, khí phách của vương giả trở về đây."

"Cóc phải! Đức ngài làm ơn nhìn theo ánh mắt của bọn họ kìa."

Đường Hoa cẩn thận nhìn theo, quả nhiên, mấy người này ngoại trừ chú ý mình thì còn ngó vào một bàn ở bên trong cùng nữa. À há! Hoá ra là Tam Thương Vô Cực, Công Chúa và còn có vài tên nòng cốt của Tam Thương nữa. Từ ngày hôm qua Đường Hoa sẵn tay tiễn một tên nòng cốt của Tam Thương về nhà xong thì Tam Thương Vô Cực đã nghiến răng kèn kẹt tuyên bố với bên ngoài là sẽ không để yên cho mình. Hoá ra đám thực khách này đều là lũ ngòi dòm náo nhiệt không sợ đau lưng đây.

"Gia Tử!" Hai người vừa ngồi xuống thì đã có một giọng nữ tiến vào chào hỏi: "Khéo như vậy?"

"Khéo! Khéo lắm." Tất cả những người đang xem náo nhiệt đều cúi đầu vui sướng, nguyên bản thấy hai bên không có ý động võ, đang thấy mất hứng đây, thế mà không biết làm sao lại đến thêm một cô nàng Vô Song... à, Sương Vũ. Cô nàng Sương Vũ này chính là hồng nhan họa thủy như người ta hay nói, cũng chính là cái ngòi nổ cho xung đột giữa một công hội và một cao thủ đấy. Náo nhiệt a! Náo nhiệt quá!

Đường Hoa thì lại không nghĩ như mấy người này, ý nghĩ của hắn là chẳng có gì cả. Chẳng hạn như Sát Phá Lang vẫn luôn muốn nuốt sống hắn, nhưng hắn lại không hề có cảm giác thù hận gì Sát Phá Lang cả, mà với Tam Thương thì cũng như vậy, nếu trên thế giới này mà không có tên Vô Cực kia thì mình đâu thể nào lấy được món tiền đầu tiên một cách thuận lợi thế đâu. Người ta chỉ ồn ào có hai câu trên báo thôi, chứ chưa thấy có dùng chiêu gì bỉ ổi với mình, cũng chẳng thấy có bất cứ hành vi khiêu khích gì cả, cho nên cái từ "địch nhân" cũng chưa được thành lập.

"Ngồi! Vô Song."

"Sương Vũ!" Sương Vũ nghiêm nghị nhắc nhở, ngồi xuống liếc qua Vô Cực ở bàn trong một cái, rồi quay đầu lại nói: "Trước phải chúc mừng người đã, chiến quả ngày hôm qua nhất định cũng phong phú chứ nhỉ?"

"Có muốn đổi sang nơi khác không?" Đường Hoa hỏi.

"Không cần, chỗ này là được rồi." Sương Vũ quay đầu lại lớn tiếng nói: "Chẳng phải có người vẫn cho rằng chúng ta có tư tình sao? Đừng nói là không có, cho dù có thì như thế nào? Người chưa cưới ta chưa gả, cái này không phải tư tình, đây là tình yêu."

Đường Hoa lập tức quay đầu lại cảnh cáo: "Nhãi con, người mà dám căn cứ vào câu nói này để viết ra bình luận 500 chữ thì ta trở mặt với người ngay."

"Ha ha! Trở mặt qua là cái mông đấy, khó xem lắm." Tôn Minh ha ha một tiếng: Đề tài a! Đương sự nhà gái đã thừa nhận một cách mật mờ ở nơi công khai, rằng chia tay với Vô Cực là bởi vì đã tồn tại tình yêu đẹp đẽ với Gia Tử. Đương nhiên là đừng nói huynh đệ ta không có nghĩa khí nha, huynh đệ nhất định sẽ viết sao cho Sương Vũ trở thành một cô gái người thấy người thương, viết người thành một tên nam tử hiệp cốt vì tình yêu mà đau khổ cả một đời, và viết tên Vô Cực thành một tên hỗn thế ma vương đã quấy nhiễu tình yêu cao đẹp.

"Ta nói này Vô Song tỷ tỷ." Bên kia rốt cục cũng ngồi không nổi nữa, Công Chúa đứng lên đi qua nói: "Đều đã qua đi lâu vậy rồi, hà tất gì phải khiến cho Vô Cực ca khó xử nữa."

Tôn Minh gõ chữ điên cuồng: Người thứ ba chân chính đã xuất hiện, nàng chính là Công Chúa, nàng trực tiếp đưa ra khiêu chiến với Sương Vũ, đầu tiên đến bằng một câu không mềm cũng không cứng, ý đồ khiến cho Sương Vũ của chúng ta không thể xuống đài được, và bởi vì phần nộ mà trở nên thất thố. Được tình nghi là kẻ được lợi trong tình yêu, Gia Tử sẽ bảo hộ người mình âu yếm như thế nào? Bằng vũ lực hay là bằng trí tuệ? Xin quý độc giả vui lòng dõi mắt trông chờ, chúng ta hạ hồi phân giải...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 64: NGƯỜI VIẾT TÔN MINH

CHƯƠNG 64: NGƯỜI VIẾT TÔN MINH

Quả nhiên! Sương Vũ của chúng ta đã bị cách nói của Công Chúa chọc giận, giọng nàng đã cao lên không ít, cuối cùng thì cao lên đến mức mà người xem náo nhiệt chung quanh không thể nghe rõ được nàng đang nói gì nữa. Lại nhìn Công Chúa, nàng hiển nhiên rất vừa lòng với sự thất thố của Sương Vũ, mặt vẫn mỉm cười đón nhận những danh từ nhục mạ như hồ ly tinh, não phẳng, dê....

Không khí tuy khẩn trương, nhưng hai người đều là người có thân phận, cho nên cũng không có túm tóc cào mặt giữa đường... Thế nào là người có thân phận? Là người có CMND.

Tình thế đã phát triển lớn hơn, trong khi Công Chúa vẫn mỉm cười, thì Sương Vũ đã mất đi những khắc chế cơ bản nhất, một ít từ ngữ không nên sử dụng cũng đã bắt đầu thường xuyên xuất hiện: gà móng đỏ, hàng miễn phí, những từ ngữ chẳng có gì mới mẻ cũng bị kê ra... Ai... Lại nhìn Công Chúa làm một bộ dáng như đáng thương, uất ức thì cho dù là người viết cũng cảm thấy sự thất thố của Sương Vũ là hơi quá đáng. Nhưng trong nội tâm của người viết thì lại giãy dụa ngay, lẽ nào lòng chính nghĩa của người viết cũng đang bị sự giả bộ mặt ngoài khiến cho lung lạc?

Ai... Là một người phụ nữ, thì những cử chỉ và lời nói hôm nay của Sương Vũ cũng có thể bỏ qua được, nhưng với tư cách là một người từng hô mây gọi gió lúc trước thì hôm nay quả thật là đáng xấu hổ cho nàng.

Thời điểm này, thời điểm mà cần một người đàn ông nhất, thì kẻ hoá thân của chính nghĩa và hiệp nghĩa, anh tuấn tiêu sái, cao lớn uy mãnh, gió thổi không lay, một đóa lê hoa áp hải đường, tao nhã tuyệt đại vạn người mê, là cao thủ đệ nhất được công nhận trong Song Kiếm... phải, hẳn chính là Đông Phương Gia Tử, hẳn rốt cục đã đứng lên. Giờ phút này, trong đầu của hắn đang loé lên những hình ảnh của những người anh hùng nào? Hoàng Kế Quang? Khâu Thiếu Vân? Đồng Tồn Thụy? Hẳn rốt cục đã đứng lên, hẳn mở miệng rồi, hẳn thật sự mở miệng rồi! Lẽ nào đây chính là lúc một chùy định càn khôn? Ánh mắt của toàn bộ mọi người đang tập trung vào người đàn ông tụ tập tinh hoa mỹ đức suốt năm ngàn năm Trung Hoa này, chờ đợi hắn bùng nổ lên, và chờ đợi được thấy phong độ của hắn... Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng gạt lên một sợi tóc rủ xuống trên trán, mỉm cười hoà ái nói: Tiểu nhị, cho thêm đĩa nước tương... Ta mệt!

Đến đây tin rằng tất cả mọi độc giả và cả người viết cũng đều phần nộ như nhau, nhưng mà... Theo như lời giới thiệu của một tên đồng bọn của Đông Phương Gia Tử, chính là kẻ lúc nào cũng tận sức cứu vớt cho những nữ thanh niên lỡ trượt chân - Phật Pháp Vô Biên, thì hiện giờ Đông Phương Gia Tử chính xác đang nắm trong tay âm 3150 điểm công đức, từ đó có thể thấy người này chính là người hung ác thành tánh, nghe nói nhân số của Thục Sơn điều linh cũng là do tên này đã tạo nên N trận đồ sát rồi, cho nên khiến cho toàn bộ mọi người buông bỏ đi nguyện vọng trở thành đệ tử của Thục Sơn.

A! Hẳn... hẳn lại đứng lên kìa, lúc này người viết trình trọng thề rằng nếu hẳn mà lại còn gọi thêm nước tương nữa thì người viết sẽ trực tiếp PK hẳn ngay, cho dù chỉ giống như con kiến lay cổ thụ... Hẳn... Hẳn lần này vậy mà lại gọi thêm dấm! Chúng ta quay lại với đề tài, hiện giờ Sương Vũ lại càng không thể khống chế được, tuy nàng cũng nỗ lực khống chế bản thân mình, nhưng nước mắt đã không nhịn được lăn xuống. Nước mắt làm ướt đi khuôn mặt mỹ lệ của nàng, khiến cho mọi đàn ông nơi đây đều cảm

thấy rằng trăm mặc lúc này chính là một loại tội lỗi. Người viết cũng là người, cũng là đàn ông, cho nên cũng vì hai dòng nước mắt đó mà thấy đau nhói trong lòng, người viết dứt khoát vớ lấy cái ghế lên... Ta x, tên tiện nhân chết tiệt lại đứng lên, lần này hẳn lại muốn kêu thêm cái gì đây? Rượu hay là bột ngọt? Quả nhiên nha, tên khốn này này há mồm ra là nhìn cái mặt muốn ăn đòn ngay, đoạn dưới đây chính là đối thoại mà người viết đã phải mạo hiểm với sinh mệnh của mình để đích thân tới hiện trường thu lại...

"Ây cha cha, đây... đây chẳng phải là Công Chúa sao?"

"A! Gia Tử... Đông Phương Gia Tử... Người bạn cũ nơi tận thủ thôn, nghe nói người đã là đệ nhất cao thủ rồi, chúc mừng chúc mừng, chúc mừng người đã được như ý muốn." Người viết thấy vậy, đã hiểu hơn một chút về tao ngộ bi thảm của Sương Vũ. Tục ngữ có nói rất hay, đánh kẻ chạy đi ai đánh kẻ chạy lại, cho dù Gia Tử vẫn là hoá thân của chính nghĩa, thì chỉ sợ cũng khó mà làm khó dễ cho Công Chúa được...

"Thường thôi, thường thôi, còn người thì chẳng phải có tâm nguyện muốn sở hữu một cái bang hội sao, không ngờ nhanh vậy đã lấy được Tam Thương vào trong tay rồi."

Oa... hoá ra là còn có nội tình như thế đấy, lẽ nào... lẽ nào... nếu như Gia Tử hẳn không có nói dối, vậy thì tình yêu của Công Chúa đối với Tam Thương Vô Cực có thể có tình nghi thật lớn. Nội tình a nội tình... Người viết sẽ tiến tới đào móc thêm những chuyện riêng tư của những danh nhân này, xin vui lòng chờ xem hậu sự như thế nào... Xin lỗi, hôm nay còn chưa đến hai ngàn chữ, mọi người nhất định phải nhìn xuống xem tiếp nhé.

Ừm, Công Chúa rõ ràng đã bị câu nói này của Đông Phương Gia Tử khiến cho khựng lại thoáng chốc, trông khá là khó chịu, những người xem ở đây đều đã bắt đầu khe khẽ nói nhỏ với nhau rồi, mà ngay cả Tam Thương Vô Cực vốn ngồi vững như Thái Sơn cũng có vẻ như bực bội nhúc nhích cái mông.

Chẳng qua xấu hổ thì xấu hổ, Công Chúa lập tức điều chỉnh cảm xúc ngay, nàng mỉm cười hồi đáp: "Gia Tử, sao lại có thể nói như vậy chứ? Một người phụ nữ mà thôi, thì chỉ cần một khi tìm được một người đàn ông yêu

mình là bao nhiêu hùng tâm tráng chí cũng sẽ trôi mất vậy. Huống chi Vô Cực nhà ta là người đàn ông ưu tú như thế, có nhiều ưu điểm và sức hấp dẫn như thế... Cho nên ta đã sớm buông bỏ đi ý định tạo lập bang phái rồi."

Sương Vũ nghiêng răng kèn kẹt, người viết cầu nguyện ngàn ngàn vạn lần đừng có bùng nổ vào lúc này. Rốt cục thì dưới sự chiếu cố của Thượng Đế, trước khi Sương Vũ kịp bùng nổ thì Gia Tử đã làm như sừng sốt mở miệng ra hỏi trước: "Ưu tú? Ưu điểm? Hẳn có ưu điểm nào?"

"..." Công Chúa bị câu hỏi này làm cho kẹt lại. Ưu điểm gì chứ? Trọng cảm tình à? Đáp án là không... Võ nghệ cao cường à? Bảng cao thủ cho đến nay chưa từng có tên hẳn... Lực hiệu triệu mạnh à? Sương Vũ vừa mới ra đi thì tức khắc có một nửa người rời bang ngay... Còn phần diện mạo và nhân phẩm thì không cần bàn đến. Thêm nữa là độ tin cậy yêu cầu thấp nhất cũng không có nổi... Từ đâu mà nói được cái này? Đó là: người ta đã không chỉ một lần nói phải truy sát Đông Phương Gia Tử, nhưng giờ hẳn đang an vị ở phụ cận vậy mà cũng chẳng có lấy nổi một chút động tĩnh nào kìa, thay vào đó lại nhờ vào một người phụ nữ đi ra đường đâu. Ai... Công Chúa muội muội a, nếu người mà nói rằng Vô Cực có sở trường thì mọi người còn có thể bán tín bán nghi đấy, nhưng mà người nói rằng Vô Cực có ưu điểm thì tức là không coi ánh mắt sáng như tuyết của quần chúng ra gì rồi. Cái gì? Có độc giả hỏi có sở trường gì à?... Cái này là riêng tư, nhưng có thể nhắc nhở một câu thế này, "trường" tức là "dài" đó, người viết xin thanh minh là tuyệt đối không phải nói đến cái "dài" mặt ngựa của hẳn đâu, mọi người có thể tưởng tượng tiếp cái khác nữa mà...

"Ha ha... Nghe nói Gia Tử với Vô Song tỷ tình đầu ý hợp, thậm chí còn ngồi chung một cái ghế ăn mì ở trước công chúng nữa cơ, coi bộ lời đồn cũng có vài phần đáng tin đấy."

Oa moá! Thăng súc sinh này, có gấu mà cũng không nói một tiếng nào với huynh đệ kìa! Khụ! Câu nói này phải xóa đi... Tình thế chuyển biến nữa rồi, Công Chúa đã sử ra di dời cừu hận đại pháp, dời gian tình của mình cùng với Vô Cực sang tình yêu thuần khiết của Sương Vũ rồi.

"Ai... Cũng hết cách rồi, chẳng phải vì Vô Song tỷ của người bị người ta giật mất ông xã đó sao, nên nàng đành không xu dính túi lưu lạc nơi đâu

đường xó chợ, trùng hợp thay ta cũng nghèo, chỉ lấy được một chỗ ngồi thôi... Không phải a, ngày đó chẳng phải là người với Vô Cực ngồi ở vị trí đối diện với chúng ta sao? Vô Cực còn nói Vô Song là chờ nàng chiếm được Lao Sơn xong thì rút đi đấy..." Lại dờn ngược lại nữa rồi!

"Phải không? Ha ha, ta quên mất rồi. Các ngươi hiện giờ... Dường như cảm tình rất tốt nhỉ?" Lại xoay ngược lại!

"Chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè thôi, dùng bữa cũng ngồi đâu ra đó, chứ có giống người với Vô Cực ca ca của người dùng bữa cũng ăn chung một cái tô đâu." Dời dờn tập N.

Người viết lúc này mới theo như lời Gia Tử nói, quay đầu nhìn lại, quả nhiên... Hai người dùng bữa chung một cái tô đấy.

Một cái tô à? Bà mày đang ăn lẩu mà sao không chung được. Công Chúa tiếp tục mỉm cười một cái nói: "Vô Song tỷ của chúng ta ưu tú như thế, chẳng lẽ Gia Tử người không có ý định gì à, có muốn ta hỗ trợ để tác hợp cho không?"

"Cái này không hay đâu! Chẳng phải hiện giờ đang lưu hành chuyện tìm bầu bạn không có ưu điểm sao? Sương Vũ hoàn toàn không hợp chuẩn đâu, nếu như là người..."

"Thì sao?"

"Không được, người cũng không được đâu! Mẹ của ta đã nói với ta là ít nhất cũng phải tìm được loại con gái mà buổi tối ngủ chung sẽ không bị ác mộng mới được."

Đông Phương Gia Tử đã lợi dụng một cách triệt để đề tài mà nam giới có thể bàn đến còn nữ giới không thể bàn được để hung hăng đánh trả lại Công Chúa một lần. Muốn xem hậu sự như thế nào thì chúng ta vui lòng đợi hồi sau gặp lại...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 65: SỨC MẠNH CỦA SỰ NHIỀU CHUYỆN

CHƯƠNG 65: SỨC MẠNH CỦA SỰ NHIỀU CHUYỆN

Các vị độc giả, chúng ta lại tiếp tục nào...

Chuyện kể Gia Tử đang khải chiến cùng Công Chúa, hai người đều có hàm dưỡng rất tốt, người một câu ta một câu, tuy Công Chúa đang đuối lý tạm rơi xuống hạ phong, nhưng vẫn thể hiện được chút dư âm, mắt thấy việc so tài sắp phải dời từ mùa này sang mùa sau, thì dị biến lại nổi lên...

Chúng ta tựa hồ đã quên mất đi một người rồi, đã quên mất rằng đằng sau Gia Tử vẫn có một cái đuôi nho nhỏ suốt ngày đi sau hắn để mót điểm sư cống...

Chính hắn! Hắn chính là cao thủ từng được xếp hạng đầu, mà nay thì xếp thứ hai, đã từng tiểu ngạo các đại võng du, gặp quái cướp quái, thấy người cướp người, là anh hùng đảm lược... Sát Phá Lang!

Chỉ thấy Sát Phá Lang kia mí mắt nháy một cái, một tiếng rống ngâm vang lên, kiếm đã xuất khỏi vỏ, người đã không thấy nữa. Trong một chớp nháy này, hắn đã thi triển ra tuyệt học vốn đã thất truyền hơn ba trăm năm nay: Tiện Nhân Hợp Nhất... A, là Nhân Kiếm Hợp Nhất, một sợi dây đen tiêu sái giăng ra, tức thì trăm Công Chúa thành ánh trắng, sau đó hắn ngồi xuống ghế, đầu cũng không quay lại, chỉ mở miệng một câu: Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm, vô số thanh phi kiếm hoà lẫn với nhau thành một quang cảnh vĩ đại, mang theo nhân cách chính nghĩa ngời ngời bay về phía Tam Thương Vô Cực...

"Thực là nhiều khê!" Đây chính là lời mà người anh hùng của chúng ta giết người xong, hớp một ngụm rượu rồi nói ra. Một câu nói lạnh lùng phản ánh nên nội tâm tang thương của hắn, một câu nói đơn giản nhưng chỉ ra được chân lý của cái thế giới này, và một câu nói đơn giản đã kết thúc cái rườm rà suốt hai chương qua tới nay của Hà Tả.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng một kiếm này của mình sẽ đánh vỡ tan đi vận mệnh hoà bình của Song Kiếm...

* * * * *

Sát Phá Lang cho tới bây giờ luôn là nói ít làm nhiều, và hắn cho tới bây giờ cũng chẳng thèm để ý rằng mình đang ở trong bang hội gì cả. Chỉ cần hắn mà không cao hứng, thì ngay cả Nhất Kiếm Cầu Bại cũng vẫn chặt.

Vô Cực bị diệt môn ở dưới ánh mắt của chúng nhân, tất nhiên sẽ không thể nào chấp nhận để yên được. Đầu tiên hẳn đi gặp Thư Sinh của bang Nhất Kiếm trước, dò hỏi xem chuyện này phải xử lý như thế nào, dù sao thì hai bên bang hội cũng là bang hội hữu hảo ở cùng khu Sơn Đông, mà hiện giờ tiêu đệ của Nhất Kiếm người thịt cả ta lẫn mẹ hai của ta, thì nếu bang Nhất Kiếm người không nói năng gì cho hợp lý là không được.

Thư Sinh xem mấy trang tin của Vô Biên đặc san xong, thì trong lòng đã hiểu kha khá về chuyện xảy ra. Tờ đầu tiên đưa tin: Bóc trần sự thật về chuyện nội bộ Tam Thương. Tờ thứ hai: Oán phụ nhỏ bé Sương Vũ VS hồ ly tinh Công Chúa. Tờ thứ ba: Cao thủ phát uy, Tam Thương run rẩy.

"Phiền phức!" Thư Sinh than một hơi rồi nói với Nhất Kiếm Cầu Bại: "Nếu như không có cái Vô Biên đặc san này thì chúng ta còn có thể việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không, nhưng mà hiện giờ nó đã xuất bản mất rồi, chắc chắn là Vô Cực không thể nào dày mặt nhịn được nữa. Rõ ràng là phải phân chia rạch ròi phe cánh rồi."

"Chẳng phải người đã nói là trước khi đến cấp 60 thì tốt nhất không nên chú tâm đến tranh bá, PK, và phải ít ma sát với mấy công hội khác sao?"

"Đúng thế! Bây giờ phải coi coi người chọn như thế nào đấy. Hoặc là khai trừ Sát Phá Lang ra, để có cái công đạo với Vô Cực, hoặc là chọn bảo hộ Sát Phá Lang thì trở mặt với Vô Cực. Chọn cái trước thì cái mà chúng ta mất đi chính là một tên cao thủ, còn chọn cái sau thì chỉ sợ ngày sau bên trong Sơn Đông sẽ không bình an cho lắm, dù sao thì gốc gác của Vô Cực vẫn còn đó, chỉ cần hẳn còn được mười tên nòng cốt thôi là bang hội của hẳn cũng sẽ không sụp đổ, vậy tức là PK sẽ không bao giờ ngừng nghỉ được."

Nhất Kiếm Cầu Bại hỏi: "Bên Song Sư có thái độ gì?"

"Tọa sơn quan hổ đấu!"

"Ta nghĩ như vậy, Sát Phá Lang vốn là một tên thối, Tam Thương mà thiếu mất Vô Song thì cũng chỉ là một cái bang hội rách. Lưu Sát Phá Lang lại thì chẳng có chỗ tốt gì cả, mà ta giúp Tam Thương thì cũng chẳng có cái lợi mô. Đã vậy Hạo Nhiên hẳn có thể xem hổ đấu, sao chúng lại không được chớ?"

Thư Sinh cười khà khà với Nhất Kiếm: "Anh hùng chí lớn gặp nhau."

* * * * *

Vì thế, Vô Cực nhận được công hàm ngoại giao do Thư Sinh tự tay viết như sau: Đầu tiên xin cho phép ta đại biểu cho toàn thể huynh đệ trong bang hội Nhất Kiếm bày tỏ lòng đồng tình sâu sắc nhất đối với sự xảy ra cho quý bang, sau đó xin cho chúng ta biểu đạt sự thăm hỏi ân cần, chân thành nhất đối với thân gia của những người tử nạn...

Vô Cực tốn mất 10 phút mới xem xong, sau đó dùng dùng nói: "Thuộc loại ân oán tư nhân con mẹ người."

Công Chúa ở bên cạnh nói: "Thực ra hãn nói cũng có lý, quả thật là ân oán tư nhân đấy. Hãn cũng có nói rõ ràng, rằng cho dù anh có dốc toàn bang đi truy sát Sát Phá Lang thì hãn cũng sẽ không phái ra bất cứ ai trợ giúp cho Sát Phá Lang mà."

"Bà xã ngoan của anh, quan trọng là chúng ta phải phái ai đi đuổi giết hãn đây? Ta... ta không có lấy một cao thủ nào trong tay cả."

"Đây chính là chỗ quan trọng đấy, chúng ta nhất định phải tìm một cao thủ trấn phái mới được. Kẻ này phải bất đồng với Đông Phương Gia Tử và Sát Phá Lang cứ loanh quanh giao lưu với một nhóm nhỏ, kẻ này nhất định phải có thực lực tự thân dũng mãnh, hơn nữa lại còn có thể nhất hô bách ứng nữa."

"Có người như vậy à?" Vô Cực nghi hoặc nói: "Cho dù là có người như thế, nhưng chắc gì người ta chịu đến bang chúng ta?"

"Có! Nhưng mà anh phải chịu chút hy sinh, nhượng xuất lại địa vị bang chủ mới được." Công Chúa ngăn lời Vô Cực đang định nói lại: "Anh chỉ cần sắp xếp sao cho trong mười tên đường chủ với hai tên trưởng lão có tám phần là người mình là được, về sau khi đã lợi dụng xong rồi thì nếu như kẻ đó có ý định không tốt, cứ khởi động lệnh "Phản loạn" để bỏ phiếu cưỡng chế đuổi hãn ra khỏi bang là xong."

"Vậy lỡ như hãn muốn đổi đường chủ thành người của hãn thì sao?"

"Đổi đường chủ thì nhất định phải được phép của bang chủ cả chánh lẫn phó mà, anh mời người khác đến làm bang chủ, lẽ nào lại không giữ lại được một cái ghế phó bang chủ cho mình chứ?"

"Ừ... Cách này của em coi cũng thật là khả thi, nhưng em nói xem người này tới cùng là ai nào? Đã bản thân phải là cao thủ, mà còn phải có một ít lực hiệu triệu nhất định, và lại còn có thể khiến Nhất Kiếm, Song Sư phải hơi hơi kiêng kị nữa?"

Công Chúa cười khẽ, nói: "Nga Mi Phong Vân Nộ."

Phong Vân Nộ: theo giang hồ đồn đãi, hắc là mỹ nam tử, có người nói hắc là Phan An chuyển thế, có thể khiến cho sao trên trời cũng phải xấu hổ lu mờ đi ánh sáng, có người thì nói hắc mới chính là đệ nhất cao thủ, bởi vì hắc đã từng tiếp thu khiêu chiến của cao thủ trên bảng tới ba mươi lần nhưng chưa từng chiến bại lần nào, có người nói hắc có khí chất của người lãnh đạo, bởi vì không chỉ là người chơi nữ của Nga Mi, mà ngay cả bọn người chơi nam trong Nga Mi cũng rất sẵn lòng kết giao cùng người đại ca này. Rồi lại có người nói rằng hắc giống như thiên tử giáng hạ phạm trần, thoát tục thanh nhã... dĩ nhiên cũng có người nói rằng tên tiện nhân này rất biết giả bộ, và cũng có người nói tên này a, hắc là một tên hám gái, cứ thấy mỹ nữ là thế nào cũng bày bừa ra...

* * * * *

Không có Huy Hoàng, mấy người còn lại cũng đành phải bỏ đi dự định giết BOSS, vì trận chiến hồi tối hôm qua đã có tính chất mưu lợi lớn lắm, nếu đổi thành một con BOSS khác mà lại không có Huy Hoàng đi theo thì chỉ sợ đến lúc đó đã vừa trộm gà không thành mà lại mất năm gạo nữa.

Mặt trời đã lặn về Tây. Ở ngoại ô phía Tây, mấy người vừa bay trên trời cao xem ráng chiều, lại vừa uống chút rượu chờ màn đêm phủ xuống. Vậy mà không ngờ, ở phía Đông có một đám người bay tới.

"Tại hạ Nga Mi Phong Vân Nộ!" Một người nam dẫn đầu dừng lại ở ngoài trăm mét, rất lễ phép ôm quyền nói.

Sát Phá Lang nhìn nhìn Đường Hoa, Đường Hoa nâng tay nhún vai nhìn Tôn Minh, Tôn Minh lắc đầu nhìn Mặc Tinh, Mặc Tinh rất là sửng sốt hô một tiếng: "Oa! Người này bộ đáng đẹp thật!"

Tôn Minh đột nhiên sửng sốt nói trong kênh đội ngũ: "Tên này là bang chủ của Tam Thương kìa... lẽ nào...?" Tôn Minh lập tức thúc đẩy sức tưởng tượng của hắc ngay, ý nghĩ đầu tiên chính là: Công Chúa chính là người của

Phong Vân Nộ, Vô Cực không những đã bị cấm sừng mà còn trở thành kẻ phá sản. Ý nghĩ thứ hai là: Phong Vân Nộ chính là người của Công Chúa, Vô Cực không những đã trở thành kẻ phá sản mà còn bị cấm sừng nữa... Đề tài a đề tài!

"Vị nào là Sát Phá Lang huynh đệ?"

"Ta!" Sát Phá Lang lạnh lùng trả lời.

"Đừng hiểu lầm, ha ha!" Phong Vân Nộ cười nói: "Ta nghe nói các hạ có chuyện hiểu lầm với phó bang chủ của bên ta, thế nên không biết giữa Ngọ ngày mai các hạ có thể bớt chút thời gian đi ăn cơm cùng nhau không, ăn oản giang hồ mà thôi, mọi người đều là hán tử, cứ nói ra hết thì ta nghĩ là sẽ không có hiểu lầm nữa."

"Không đi!" Sát Phá Lang chỉ đáp có hai chữ.

Phong Vân Nộ mặt trầm xuống, lại quay đầu nói với Đường Hoa: "Đông Phương Gia Tử, nghe nói các hạ là bang chủ của Song Sư, có lẽ sẽ không quản chuyện của bang hội khác đâu nhỉ."

"Chuyện của ta, không cần hấn quản." Sát Phá Lang hừ lạnh một tiếng: "Thúc ngựa qua đây."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 66: PHÒNG NGỰ TUYỆT ĐỐI

CHƯƠNG 66: PHÒNG NGỰ TUYỆT ĐỐI

"Thật là một trang hảo hán tử!" Phong Vân Nộ khen một câu, sau đó tiếp lời: "Đã như vậy, ta cũng không thể lấy nhiều người khi dễ ít người được, nếu không thì chẳng khác gì làm trò cười cho Gia Tử và mọi người cả."

"Vậy người định làm thế nào?"

"Nghe nói Lang huynh ra tay luôn luôn hung ác, huynh đệ ta sẽ lấy cái mạng của mình ra đánh cược với Lang huynh, nếu huynh đệ ta thua thì chuyện lần này coi như chưa từng phát sinh qua, về sau Phong Vân Nộ ta

thấy người thì sẽ tránh xa ba dặm, nếu huynh đệ người thua thì ngày mai phải bày cốc rót rượu kính một chén cho Vô Cực, người xem như vậy được hay không?"

Tôn Minh nói với Đường Hoa: "Không được a Đường Hoa, người này biểu hiện ra không có kẽ hở nào cả, ta không biết phải viết như thế nào bây giờ."

"Đúng là công lực diễn xuất của người này đã có tiến bộ rồi, lần này hẳn dẫn theo cả nòng cốt của Tam Thương, chắc là ý định phải hốt một mớ đây. Ấy! Ta nói này, làm bang chủ có thiệt là vui vẻ như vậy sao? Chẳng hạn như tên Nhất Kiếm Cầu Bại của các người ấy, đến thời khắc tất yếu thì người có bán hẳn đi để lấy ít tiền mặt không?"

"Cái này là do người vô tri đấy. Mỗi cái nhiệm vụ uỷ thác của bang hội thì đều có tiền đúng không? Thực ra bang chúng chỉ lấy được có 50% thôi, bang chúng tinh anh thì được 60%, còn lại thì đều rơi vào trong túi của tầng lớp quản lý cả. Nhất Kiếm Cầu Bại có cái bang vạn người, nếu phần thưởng cho mỗi nhiệm vụ là 50 đồng bạc chẳng hạn, và mỗi người mỗi ngày làm nhiệm vụ một lần thì người tính thử xem tầng lớp quản lý sẽ được bao nhiêu tiền mỗi ngày? Với lại, người chớ có quên một điều, là tiền này trong tương lai có thể đổi thành tiền của hành tinh M đấy."

"A, còn có chuyện như vậy sao?"

"Nói thừa, đâu phải người không biết đâu, công hội trong trò chơi vốn là công cụ kiếm tiền đấy, làm gì có tên bang chủ nào thực sự yêu thích một trò chơi nào đó chứ, cái mà bọn họ thích chính là đồng bạc sáng loá ngoài đời thực kia kìa, nếu không người nghĩ tại sao Tam Thương đã tàn tạ như thế mà vẫn còn hơn một nửa đường chủ chưa có rời bang hả?" Tôn Minh ngừng hơi một lát, rồi nói tiếp: "Thực ra bang hội cũng tương đương như một cái công ty vậy, Nhất Kiếm Cầu Bại là thành viên hội đồng quản trị, Thư Sinh là tổng giám đốc, trưởng lão là tổng giám tài vụ, đường chủ là giám đốc bộ phận, mà những kẻ thực sự tạo ra giá trị lại chính là những người công nhân có thu nhập thấp nhất nằm phía dưới bộ phận quản lý kia."

"À... chẳng trách gì ta cứ thấy các bang hội trong trò chơi này nó rất hài hoà nhỉ."

Tôn Minh và Đường Hoa đang trò chuyện bên này, thì bên kia Sát Phá Lang đã một lời đáp ứng: "Được, so cái gì?"

Phong Vân Nộ mỉm cười nói: "So ba tràng, lực công kích của Lang huynh thì rõ như ban ngày rồi, tràng thứ nhất chính là so xem lực công kích của huynh cao hơn, hay là lực phòng ngự của Phong Vân ta cao hơn, ta đứng ở nơi này không di động cũng không công kích, nếu Lang huynh có thể trong vòng 10 giây giết được ta, thì hai tràng sau không cần phải so nữa, coi như Lang huynh thắng luôn, huynh xem vậy được không?"

"Được!"

"Xong đời!" Đường Hoa kêu lên.

Tôn Minh hỏi: "Sao mà xong đời?"

"Người chớ nên bị cái mặt ngoài của Sát Phá Lang mê hoặc, điểm mạnh chân chính của hắn không phải là công kích, mà là phòng thủ. Thanh tiên kiếm kia có phẩm cấp rất cao, mà hắn lại đã có một mức độ quen thuộc nhất định với nó nữa. Ta nói cho người biết, nếu mà ta không mở Lượng Thiên Xích ra thì chưa chắc có thể tạc chết được hắn đâu. Ta lo rằng tên Phong Vân Nộ này đã có chuẩn bị sẵn rồi, hắn không thể nào mà không biết chiêu nhân kiếm hợp nhất của Sát Phá Lang có uy lực dường nào được."

"... Vậy ít ra cũng còn tràng thứ hai nữa mà."

"Heo a! Người không nhìn ra được sao? Tràng thứ nhất chính là để tiêu hao nội khí kiếm anh của Sát Phá Lang đấy, vậy thì tràng sau còn so cái gì nữa, trong khi Sát Phá Lang chỉ có thể phòng thủ chứ không thể tiến công được."

"Vậy người báo cho hắn đi."

"Người thử đi."

Tôn Minh lập tức kêu lên trong kênh đội ngũ: "Lang ca..."

"Chuyện của ta không cần các người phải quản, nếu các người có việc thì ta cũng sẽ không quản đến." Sát Phá Lang thản nhiên trả lời một câu.

"Đệt!" Tôn Minh cá giận: "Tên khốn này á, sao lại có thái độ vậy được."

"Hắn vẫn luôn có thái độ như vậy mà. Ấy! Hắn là Sát Phá Lang a, đã từng tung hoành vô số trò chơi rồi, xưa nay chỉ có kẻ thù chứ không có bạn bè, hắn không thích người khác nợ hắn, càng không thích bản thân hắn nợ

người ta. Lần này nếu như hắc không có Loạn Ảnh Hàng Ma kiểm thì cũng sẽ tuyệt đối không lêu bêu với chúng ta đâu, đó là do hắc sợ nợ nhân tình đấy."

"Vậy phải làm thế nào đây?" Có thể thấy được Tôn Minh cũng có một ít hảo cảm với Sát Phá Lang, dù sao cũng đã hợp tác một đêm lận mà, cho dù không coi được là bằng hữu thì cũng là quen mặt rồi.

"Tràng thứ nhất không can thiệp vào được nữa rồi, để xem mấy tràng sau chúng ta có thể chơi xấu hay không."

* * * * *

Tràng thứ nhất quả nhiên giống như lời Đường Hoa nói vậy, Phong Vân Nộ mỉm cười đối mặt với Sát Phá Lang, Sát Phá Lang dùng ra hai lần nhân kiểm hợp nhất, Phong Vân Nộ không hề nuốt lời, chẳng những không có bất cứ phản kích nào mà còn không hề động đậy lấy chút nào, hắc thực sự nhận lấy hai lần công kích của Sát Phá Lang.

Điều làm cho người ta sửng sốt chính là, Phong Vân Nộ bị Sát Phá Lang công kích đến hai lần vậy mà không những không tử vong, hơn nữa ống máu của hắc cũng chẳng hề bớt đi chút nào...

Sát Phá Lang cũng bị chấn kinh đương trường, cái này người ta gọi là cái gì? Là phòng ngự tuyệt đối! Ngay cả Tôn Minh dùng kim cương bất hoại cộng thêm tiên giáp thì cho dù hắc công kích một đợt chưa giết được Tôn Minh nhưng tuyệt đối cũng có thể khiến cho Tôn Minh chỉ còn chút xíu máu dư lại, nhưng Phong Vân Nộ không những không phải là hoà thượng, mà còn là một tên kiếm thủ nữa! Điều này có nghĩa là hắc không có khả năng học được pháp thuật cao thâm đến thế. Vậy thì chỉ còn một khả năng cuối cùng, đó là Phong Vân Nộ có một món pháp bảo tiên khí... Chẳng qua, phải nói là không ít người thực có pháp bảo tiên khí, nhưng lại như Đường Hoa đấy, Lượng Thiên Xích tuy mạnh thì mạnh, nhưng đệt nó cứ tuột dây xích thường xuyên luôn, cứ đến thời điểm mấu chốt là lại tắt lửa.

Rồi lại nói, nếu Phong Vân Nộ thật có pháp bảo phòng ngự cấp cao như vậy thì sao lại không trực tiếp đi tìm BOSS mà chiến một mình đi chứ, chẳng hạn như trong tiểu thuyết vậy, cấp một cứ đi giết con rồng cấp 99

trước đã rồi chơi sau... Tuy các loại suy đoán đều không thành lập được, nhưng sự thật thì lại hiển hiện ở trước mắt...

"Ta thua!" Sát Phá Lang gật đầu một cái với Phong Vân Nộ.

"Cảm ơn huynh đệ đã cho thể diện." Phong Vân Nộ cười rất là miễn cưỡng, tựa như sắp khóc đến nơi vậy.

Sát Phá Lang nào biết rằng thật sự trong lòng Phong Vân Nộ đã rớt nước mắt ào ào rồi! Hắn đang mắng chửi liên tục trong lòng: thằng chết bầm này sao lại có hai lần kỹ năng hợp nhất vậy trời, biến thái lắm, vô sỉ lắm a.

Hắn xác thực đã dùng pháp bảo phòng ngự tuyệt đối, tên nó chính là Đầu Tệ Thức Khải Giáp. Giáp này tốt thì tốt, cho dù là ma tôn hay là Đại La Kim Tiên thì cũng không thể nào làm suy yếu nó được. Nhưng khuyết điểm là gì? Có một cái đấy, nói nôm na thì là thế này, nó sẽ chuyển hoá thương tổn thành tiền, chỉ đến khi nào trên thân người không còn tiền nữa thì mới bắt đầu bị trừ tới sinh mệnh. Đòn đầu tiên của Sát Phá Lang đã trực tiếp đánh tới 2000 thương tổn! Phong Vân Nộ suýt chút nữa nước mắt rớt xuống, 200 kim vậy là đã ra đi. Càng khủng khiếp hơn chính là đến lần hợp nhất thứ hai, Sát Phá Lang đã giảm phải đồng phân trâu bự chà bá, khởi động được luôn đòn đánh bộc phát, thằng chết bầm này chẳng biết mang cái trang bị tăng lực đánh bộc phát nào, thế mà đánh ra luôn cả con số màu vàng to sụ: 8050. Khoảnh khắc này... Rốt cục Phong Vân Nộ đã không nhịn được nữa, một giọt lệ trong veo rơi xuống.

May mà Công Chúa cũng có biết về vũ khí tuyệt mật này của Phong Vân Nộ, cho nên đã chuyển qua một ít tài chính của bang hội với một ít tiền mình mượn được của người mình trong phân đường, lại cộng thêm một chút tích lũy của bản thân Phong Vân Nộ, cho nên mới miễn miễn cưỡng cưỡng chống đỡ được tên Sát Phá Lang hung ác này... Chẳng qua là trong một tháng tới mình sẽ phải đau khổ đối đầu với việc chủ nợ tìm đến cửa đây. Phải biết rằng bắt kẻ là tài chính của bang hội hay là tiền của người quen, nếu mượn là sẽ có hệ thống biên nhận hết ráo, cho nên muốn quýt cũng không được đâu. Mà phương thức thúc giục của hệ thống thì chẳng phải giống như hắt nước chơi tí nào, đó là lột da xẻo thịt.

Cuộc đời chuyện đau đớn nhất cũng là như vậy này, đã nợ nần ngập đầu mà còn phải biểu hiện vui vẻ thoải mái nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 67: MỀM XÈO

CHƯƠNG 67: MỀM XÈO

"Tràng thứ hai!" Trong lòng Phong Vân Nộ run rẩy một chốc: "Nghe nói trước giờ Lang huynh luôn luôn nắm chắc bắt được một kích cuối cùng với BOSS, mà ở gần đây lại trùng hợp có một con tiểu đầu mục cấp 25, chẳng bằng bây giờ chúng ta so xem ai sẽ là người đạt được một đòn cuối cùng đi."

"So ra sao?"

Phong Vân Nộ lấy hai hạt châu màu đen ra, nói: "Đây là Phích Lịch Tử, là ám khí của Phích Lịch đường, mỗi viên đều có thương tổn cố định là 200, mấy thứ này mà chọi người chơi thì có lẽ sẽ không trúng, nhưng mà dùng để chọi tiểu đầu mục cấp 25 thì ta nghĩ không có vấn đề lớn lắm đâu. Mỗi người một viên, huynh thấy sao?"

"Được!" Thứ được khảo nghiệm lần này chính là nhãn lực, vì đầu mục thì không có ống máu, nên người chỉ có thể phán đoán dựa trên biểu tình và tư thái của nó thôi. Một con tiểu đầu mục cấp 25 sẽ có máu chừng 1000 - 5000 bất định, có nắm chắc được hay không thì phải xem thời gian ra tay của người có chuẩn hay không.

Đường Hoa đứng một bên thì lại nghi hoặc: "Tên này lạ a, lại không chiếm tiện nghi của Sát Phá Lang nhỉ?"

"Có khi nào người ta không tồi tệ như người tưởng không?"

"Hắn có tồi tệ hay không thì ta không dám khẳng định lắm, nhưng ta dám chắc hai chuyện, thứ nhất là hắn từng trảm ta, chuyện thứ hai là thắng này có lẽ sẽ trở thành đệ nhất cao thủ trong trò chơi đấy. Phòng ngự tuyệt đối, thiệt là biến thái quá mà."

Đường Hoa với Tôn Minh nào có biết, phải đâu Phong Vân Nộ không muốn chiếm tiện nghi của Sát Phá Lang, nhưng hắn không dám chiếm! Hắn vốn định tròng thứ hai sẽ so đấu số lượng tiểu quái bị miểu sát với Sát Phá Lang, bởi vì hắn có một tuyệt chiêu gọi là Đồng Tiền Nhà Giàu Lừa Dân Nghèo, tin rằng mọi người thấy cái tên là sẽ biết rằng đây là một kỹ năng quần công, và cũng là một cái kỹ năng phá sản.

Trước tiên là hao tổn kiếm nộ của Sát Phá Lang, sau đó thì thi đồ sát tiểu quái, thế là lúc này Sát Phá Lang chỉ có thể dùng phi kiếm đánh lẻ từng con một, mình chỉ cần tùy tiện quăng chừng hai trăm kim ra là có thể thoải mái ăn ngay.

Nhưng mà hắn chẳng bao giờ nghĩ được rằng sự hung ác của Sát Phá Lang đã nằm ngoài dự đoán của hắn mất rồi. Hai lần nhân kiếm hợp nhất, tức khắc đánh cho túi tiền của hắn còn lại có 20 kim, mà 20 kim thì chỉ đủ miểu sát được 10 con tiểu quái mà thôi, chỉ cần Sát Phá Lang thao tác phi kiếm tốt thì phần thắng của mình chẳng lớn được bao nhiêu. Mà lại nói, thân là một người đứng đầu bang nếu không có chút ít tiền để phòng thân thì vạn nhất có chuyện gì đột phát...

Cho nên hắn vội vàng điều chỉnh lại chiến lược, từ ban đầu toàn thắng ba trận thì giờ chỉnh thành ba trận thắng hai, dùng sự khéo léo để chiến thắng.

Đối với trò cướp một đòn cuối cùng này, hắn cũng có pháp bảo của mình, gọi là Hỏa Nhân Kim Tình kính, hiệu quả thì lớn hơn một bậc so với pháp nhãn của hòa thượng, mỗi lần sử dụng phải tiêu hao 5 vạn linh lực và 2 kim. Lý do vì sao phải tiêu phí hai dạng này, thì người ta cũng đã có thuyết minh rõ ràng, rằng pháp nhãn chính là kỹ năng chuyên thuộc của hòa thượng người ta, bây giờ người muốn cướp chén cơm ăn của người ta thì không tiêu phí chút gì đó giá trị là không ăn nói được.

* * * * *

Đây là một con sóc, là đầu mục có tên màu vàng, là loại đầu mục không chủ động công kích. Những con quái như này công kích tuy thấp, nhưng lại không có rút thứ gì cả, được kinh nghiệm thì cũng ít, cho nên rất nhiều

người chẳng có hứng thú gì với chúng. Tác dụng duy nhất của chúng đó là để cho tiểu tổ đoàn đội luyện tập phối hợp với nhau.

"Quy tắc rất đơn giản, bên ta có hai tên kiếm thủ cấp 27, cứ mỗi 10 giây sẽ dùng công kích phổ thông để công kích con sóc một lần, nếu sóc bị bọn họ giết mất thì ván này coi như hoà, còn không thì xem ta với huynh ai thắng ai thua, nhưng ta xin nhắc Lang huynh, cơ hội chỉ có một lần thôi."

"Được!"

"Vị đại hoà thượng này, có thể vui lòng thoát ly đội ngũ với Lang huynh được không?" Phong Vân Nộ rất khách sáo ôm quyền với Tôn Minh. Tôn Minh gật đầu, Sát Phá Lang rời khỏi đội ngũ, một mình tổ đội với Phong Vân Nộ.

Hai tên kiếm thủ bay đến, đầu tiên đưa trang bị và phi kiếm ra để cho Sát Phá Lang cùng Phong Vân Nộ quan sát, sau đó một trái một phải bắt đầu công kích con sóc.

"Hắn không có mang theo hòa thượng, mà cũng không có người chơi nào là phương sĩ cả, tại sao hắn vẫn còn có vẻ tin tưởng tràn đầy như vậy?" Đường Hoa nói: "Lẽ nào hắn có cái chiêu thức hay pháp bảo kỳ quái gì đấy nhỉ?" Bàn chuyện cướp BOSS thì chẳng có ai có ánh mắt độc bằng Sát Phá Lang được, người ta chuyên hành nghề này mà. Nhưng mà trước kia hắn có thương tổn cao, số liệu mạnh mẽ để mà phỏng đoán, chứ bây giờ trong tay chỉ có thương tổn 200 nhỏ xíu, thật cũng khó khăn lắm.

Theo thời gian trôi đi, con sóc đã bắt đầu kêu to hơn, trên trán Sát Phá Lang chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh... Nếu đổi lại là trước kia thì mình chắc chắn đã ra tay rồi, nhưng mà giờ trong tay mình chỉ có thương tổn 200 thôi... Ủm, có vẻ như sắp chết rồi... nhưng có lẽ 200 thương tổn thì không đủ để trí mạng.

Mẹ nó còn tới một nửa máu! Phong Vân Nộ lần thứ hai mở gương ra, trong lòng thì cả giận: làm gì mà trưng ra cái bộ dạng như sắp chết vậy?

* * * * *

"Còn một phần ba máu." Tôn Minh báo cáo cho Đường Hoa: "Nhưng cự ly xa quá, ta không truyền âm đến được."

* * * * *

Đừng nói là Phong Vân Nộ, cho dù là bản thân hai tên kiếm thủ bây giờ cũng không thể nào đoán ra được một kiếm đánh ra sẽ được bao nhiêu máu. Nguyên nhân rất đơn giản, là vì đòn đánh bộc phát.

Phong Vân Nộ đã dùng tấm gương bốn lần rồi. Dựa theo trang bị của hai tên kiếm thủ mà suy đoán thì con sóc này chắc phải xấp xỉ 2500 - 3500 máu, cũng tức là mình chỉ có thể động thủ lúc nó còn khoảng 1/25 máu. Nhưng khổ nỗi dù hãn có dùng cái kính này thì hãn cũng không biết được sinh mệnh của con sóc này cụ thể là bao nhiêu, chỉ trông thấy một ống máu thôi.

* * * * *

Sát Phá Lang đã mồ hôi đầy đầu, hãn cảm thấy có lẽ nên ra tay ngay, nhưng cũng có cảm giác là nên chờ thêm 10 giây nữa. Cứ qua mỗi 10 giây, con sóc bị công kích lần nữa nhưng chưa chết, là hãn lại thở ra một hơi. Có điều người bên ngoài nhìn thấy biểu tình của hai người, người thì khẩn trương chuyên tâm chăm chú, còn người thì nhàn nhã mà lại tự tin tràn đầy, cũng suy đoán đại khái được là tràng này thắng thua thế nào.

"Hoa tử, tìm xem có dụng cụ ăn gian nào không, ta thấy Sát Phá Lang chắc hung nhiều cát ít rồi."

Đường Hoa lục lục túi Càn Khôn, thấy không có kết quả xong bèn nói: "... Bộ trông ta giống cái loại tiểu nhân đê tiện lắm hay sao?"

* * * * *

Đột nhiên sau một đợt công kích, ánh mắt của Sát Phá Lang sáng rực lên, nắm chặt viên Phích Lịch Tử trong tay lại. Phong Vân Nộ thấy kinh hãi cực kỳ, vội vàng sử dụng gương để nhìn qua, liền thả lỏng tinh thần lại, còn 1/5 nhánh máu lặn, người ra tay đi, người ngon người ra tay đi a...

Chỉ thấy Sát Phá Lang trợn mắt lên một chút rồi lại hồi phục như cũ ngay: "Nhìn một vật thể lâu quá thấy mắt hơi hơi khó chịu."

"..." Người khó chịu, còn ta thì phải quăng 2 kim vào đấy.

* * * * *

Lại qua mấy đợt công kích nữa, ánh mắt Sát Phá Lang lại sáng lên, Phong Vân Nộ lại vội vàng mở gương, trong lòng thì giận dữ: Nắm trong

phạm vi 1/22 đến 1/27, ánh mắt của thằng này sao lại độc đến thế được? Mình có nên ra tay hay không? Hiện giờ ra tay hay là chờ đợt sau?

5, 4, 3, 2... Sát Phá Lang rốt cục nhìn không nổi nữa, quăng Phích Lịch Tử ra, chỉ thấy viên Phích Lịch Tử kia nện lên trên thân con sóc, con sóc bị nghiêng người, đứng trên một chân xoay tròn tại chỗ hai vòng, tựa hồ như phải ngã xuống, lại cũng tựa hồ như sẽ không ngã... Tâm của Phong Vân Nộ xoắn lại...

"Xoẹt, xoẹt!" Hai thanh phi kiếm đúng hạn lại tới, Phong Vân Nộ lập tức ra tay, đánh cho con sóc thành ánh trắng. Phong Vân Nộ so sánh điểm kinh nghiệm đạt được giữa mình với Sát Phá Lang xong thì lau mồ hôi: Thắng hiểm, thắng hiểm...

* * * * *

"Ta nhất định sẽ đến!" Sát Phá Lang gật đầu xuống.

"Tốt, Lang huynh nhất ngôn cửu đỉnh tất nhiên là đáng tin!" Phong Vân Nộ phát tay: "Mọi người lui, buổi trưa ngày mai, xin đợi đại giá nơi lầu Tự Tiên ở chủ thành Lôi Châu."

"Oa... Phong vân ca ca thật là đẹp trai quá." Một cô nàng MM ở giữa đám người hô lên: "Vẫn còn thời gian, mọi người nói xem có nên đi ăn mừng một chút hay không?"

"Không nên!" Phong Vân Nộ nghiêm nghị nói: "Bây giờ mà chúc mừng, nếu truyền ra ngoài chẳng phải là sẽ làm cho người ta khó xử hay sao? Lại nói mọi người còn phải chuẩn bị cho sự kiện đêm nay nữa, rượu thì... ngày mai chúng ta hăng uống!"

Toàn bộ mọi người bái phục: Thật là một bang chủ nhân cách cao thượng.

Không cao thượng thì có được đâu? Mình dù cũng muốn để cho toàn thế giới biết năng lực của mình lắm chứ, nhưng... trong túi chỉ còn có 2 kim. Phong Vân Nộ trong lòng kêu rên một tiếng: Ta phải lấy tiền nơi đâu để trám cái lỗ lớn đến thế đây?

CHƯƠNG 68: ĐÁNH LÉN

CHƯƠNG 68: ĐÁNH LÉN

Mấy ngày nay, nhân vật sốt dẻo nhất, gây chú ý nhất không phải là Đường Hoa, không phải là Sát Phá Lang, cũng không thể nào là Nhất Kiếm hoặc là Song Sư được, cho dù ngay như Phong Vân Nộ cũng đành phải lánh sang một bên đứng. Vậy người đó là ai? Tất nhiên chính là chủ biên tập của Vô Biên đặc san chúng ta - Tôn Minh!

Hắn đã gần như đào móc hết những chuyện nội bộ mà mọi người chưa biết đến, hắn đã quyết tâm cống hiến suốt đời cho sự nghiệp moi móc những chuyện riêng tư của mọi danh nhân... Xuyên tàm đảo tử ti phương tẫn, Vô Biên tại thế oạt bát quái!

(Con tầm đến chết mới hết tư, Vô Biên còn sống còn moi chuyện)

Tiểu Xanh: thơ dở ẹc!

* * * * *

Thư Sinh đã xem xong cuốn Vô Biên đặc san mà Nhất Kiếm Cầu Bại coi thường.

"Không ngờ người cũng có hứng thú với mấy cái chuyện bát nháo." Nhất Kiếm Cầu Bại đứng ở bên cạnh trêu.

"Cầu Bại! Đây không phải là bát nháo đâu." Thư Sinh nói: "Hiện giờ ta có thể khẳng định mấy điểm sau, thứ nhất, Tam Thương sẽ quật khởi. Thứ hai, Phong Vân Nộ sẽ trở thành đệ nhất cao thủ trên bảng, lực hiệu triệu và lực gắn kết của hắn đối với chúng ta thì chỉ có chỗ xấu chứ không có chỗ tốt nào cả. Cái thứ ba: tên Huy Hoàng này nếu chấp nhận đến bang hội Nhất Kiếm thì ta có thể cho hắn một vị trí trưởng lão."

"A? Còn tiết lộ ra nhiều tin tức đến vậy à?" Nhất Kiếm Cầu Bại nhận lấy Vô Biên đặc san, bắt đầu xem cẩn thận hơn.

"Trước mắt, chúng ta nhất định phải chuẩn bị một số chuyện đây. Ta có hai tên đường chủ là người Nga Mi, đừng để bị moi mất. Với lại ta đang định đi bái phỏng Huy Hoàng, nhưng thấy có vẻ người này cũng không nhiệt tình lắm với chuyện bang hội, nên chúng ta cần phải chuẩn bị một

thanh tiên kiểm tam phẩm hệ kim trước đã. Ta còn có chuyện đang uỷ thác Thi Thi đi làm nữa. Người xem thế nào?"

"Người cứ tự quyết là được rồi." Nhất Kiếm Cầu Bại vẫn chưa nhìn ra được chỗ nào thể hiện được cái giá trị của Huy Hoàng cao đến thế, nhưng hẳn vẫn đáp ứng đề nghị của Thư Sinh trước.

* * * * *

Lúc giữa Ngọ, bên ngoài lầu Tự Tiên ở chủ thành đã đầy ắp cả người, từ lâu lúc này đã bị Tam Thương bao hết; Vô Cực, Phong Vân Nộ, còn có Công Chúa và mấy tên đường chủ từng bị giết đang an vị trong sảnh đường.

Giờ Ngọ vừa đến, Sát Phá Lang đứng hện sải bước đi vào trong lầu...

"Chén rượu này coi như là lời nhận lỗi của ta đến mọi người." Sát Phá Lang cầm lấy chén rượu.

Phong Vân Nộ vừa ý cười một tiếng, cũng nâng chén lên, Vô Cực thì giả vờ giả vệt như thể không tình nguyện lắm, cũng nâng chén lên... Tình huống này có ý nghĩa như thế nào nào? Cái này chính là văn hồi thể diện đấy! Hạ thể diện của Sát Phá Lang để tăng thể diện cho mình! Một tên sát thủ trước giờ vẫn kiệt ngạo khó thuần, độc lai độc vãng, chưa từng cúi đầu trước người khác, chưa từng đặt người khác vào trong mắt, thế mà bây giờ lại thành khẩn nhận lỗi với mình, chuyện này so với việc giết hẳn một trăm lần còn có lực ảnh hưởng hơn.

"Chén rượu thứ hai, ta nhận lỗi bồi tội lần nữa, tiểu đệ không biết sâu cạn đắc tội với mọi người, xin mọi người đừng trách móc."

"Lang huynh hà tất..."

"Xin kính trước..." Sát Phá Lang ngửa đầu uống cạn chén rượu trên tay.

* * * * *

Chỗ nào đó ở ngoại ô phía Tây, Thi Thi giao dịch một tờ ngân phiếu cho Đường Hoa, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên, nói: "Người chắc chắn là biện pháp của người có thể thành công đến vậy sao?"

"Các người a, các người chẳng hiểu gì về Sát Phá Lang cả. Tại sao hẳn lại đi thực hiện lời hứa? Là vì thể diện đấy. Nếu không đi, thì một khi bị truyền ra chẳng phải hẳn sẽ bị mất mặt đến chết luôn sao? Nhưng hẳn đã sẽ

diện như vậy sao lại còn chấp nhận đi bồi tội? Cho nên ta chắc chắn hẳn sẽ tiếp nhận biện pháp giúp hẳn vẫn hồi thể diện của ta."

"Nhưng mà ta thấy khi hẳn nghe thấy ý kiến ác độc này của người thì có vẻ vừa khinh bỉ lại vừa coi thường..."

Đường Hoa cả giận: "Uy! Đường Hoa ta tuy chẳng phải là bé ngoan gì, nhưng người khác chờ ta thẳng thắn nhận lỗi thì ta cũng sẽ không chơi trò tiểu nhân đâu. Này nha, tên Phong Vân Nộ từng diệt cả nhà Thục Sơn ta, làm sao mà ta có thể dễ yên cho hẳn được. Với lại, Sát Phá Lang khinh bỉ ta cái rắm ấy, hẳn còn tồi tệ hơn ta cả trăm lần, chẳng qua là chỉ số thông minh của hẳn thấp quá nên mới không nghĩ ra được biện pháp hay thôi."

"Thực ra... Ta cũng chỉ suy đoán là hẳn đang khinh bỉ người thôi." Thi Thi dè dặt nói: "Ít ra thì mới này ta và hẳn đều bị biện pháp kia của người làm cho chấn kinh đấy. Có lẽ là ta hiểu lầm, ha ha, có lẽ là hồi này hẳn bị chấn kinh bởi chỉ số thông minh của người chứ chẳng phải khinh bỉ đâu."

"Hừ!"

* * * * *

Mặt trước đang nói đến việc Sát Phá Lang đang ngửa đầu uống cạn chén rượu thứ hai, xong rồi cũng chưa bỏ chén rượu xuống ngay, mà tay vung một cái, hai đợt Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm liên tục phát ra...

"Hành vi lần này ta cũng đã nói xin lỗi rồi, có tha thứ hay không là tùy ở các người." Sát Phá Lang thu kiếm trở vào bao, thản nhiên để lại một câu xong quay người đi ra, lưu lại trong tửu lâu một người đơn độc là Phong Vân Nộ có phòng ngự tuyệt đối đang cầm chén rượu mà ngẩn người...

Đánh lén... Chiến thuật quen dùng của Sát Phá Lang, đánh lén BOSS, đánh lén người chơi... Không có nhanh nhất, chỉ có tồi tệ nhất!

* * * * *

"Làm phiền ngài tính tiền đã." Tiểu nhị mắt sáng nào nhanh thân thể khỏe, lắc mình một cái chụp ngay lấy bả vai của Phong Vân Nộ đang đứng đứng định bước ra ngoài.

" Bao nhiêu?" Phong Vân Nộ đã không thể giữ được hình tượng tao nhã của mình tiếp nữa.

"Tiền rượu, tiền nước, tiền đồ ăn, cộng thêm cả cái bàn bị đánh nát nữa, tất cả là 4 kim, cám ơn!" Cái bàn tuy đã được khôi phục lại trong nháy mắt, nhưng phải bồi thường thì vẫn cứ là phải bồi thường!

Phong Vân Nộ mò mò lại túi Càn Khôn, sừng người một giây, xong chỉnh lại y phục ngồi xuống: "Ta còn chưa ăn xong."

Tiểu nhị dòm dòm cái bàn trống trơn, gật đầu cúi người nói: "Vậy xin mời khách quan ngài dùng thư thả."

* * * * *

Sát Phá Lang nhìn tên Đường Hoa đang mỉm cười một hồi thật lâu thật lâu sau, cuối cùng mở miệng nói: "Ta nợ người một nhân tình, về sau nếu có chuyện cần hỗ trợ thì cứ kêu một tiếng! Nhưng nhân tình thì nhân tình, một khi có cơ hội là ta vẫn sẽ giết người, tốt nhất người đừng đi lạc loài để bị ta bắt gặp đấy. Đi đây!"

Mặc Tinh vội hỏi: "Người không kiếm điểm với bọn ta nữa à?"

Sát Phá Lang khựng người lại một cái, đầu cũng không quay lại, nói: "Ta còn có 5 điểm công đức thôi!"

* * * * *

"Sát Phá Lang đâu?" Hàng trăm người sát khí ùng ùng dưới sự dẫn dắt của Phong Vân Nộ bay tới ngoại ô phía Tây.

"Làm thái độ gì đó, tưởng mình là xã hội đen à?" Ngay cả Mặc Tinh cũng lườm mắt một cái.

Tôn Minh tức khắc bắt đầu Vô Biên đặc san ngay: Tam Thương hung hăng càn quấy kiêu ngạo, khiến cho ngay cả một cô gái hồn nhiên cũng không thể nhịn được sự phẫn nộ trong lòng...

Vô Cực nhìn nhìn Mặc Tinh, cảm thấy nếu mình so đo với con bé này thì chẳng khác gì đàn bà cả, thế là quay đầu qua nói: "Đông Phương Gia Tử, bọn ta khách khí với người tức là đã cho người thể diện, đừng cho rằng mình..."

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa lật tay một cái, lôi hoả đầy trời oanh tạc qua. Mặc Tinh cũng khai Kinh Thiên Động Địa quyền ra phối hợp công kích với hắn...

Một đợt đi qua, vốn trăm người giờ còn sót lại không đến hai mươi người...

Đánh lén... Lại thấy đánh lén nữa... Người ta chẳng nói chẳng rằng, trở tay là bắt đầu đánh lén...

"Hắn hết pháp lực rồi... Lên!" Phong Vân Nộ rốt cục đã nổi giận rồi. Tuy mình vẫn sừng sững không ngã giữa màn lôi hỏa, nhưng Tam Thương đã sắp phải giải tán vì nợ nần mất rồi. Thương tổn liên tục của thằng chết toi này không hề kém hơn hợp nhất của Sát Phá Lang chút nào cả.

"Tá Vật Đại Hình!" Mọi phản kích đều đánh vào một con sư tử đá: "Lui!" Đường Hoa đang hết pháp lực, hăn kêu một tiếng, ba người bắt đầu lui về phía sau.

Địch nhân áp tới... Kinh Thiên Động Địa quyền xuất ra, tuy thương tổn không lớn, nhưng hiệu quả giảm tốc 50% khiến cho mọi người càng ngày càng xa mục tiêu hơn...

"Dừng!" Phong Vân Nộ cũng không phải là thằng ngốc, hăn biết nếu đuổi theo như thế này thì chắc chắn là sẽ không đuổi kịp ba người được, con nhãi kia xài chiêu số vô lại quá: "Gọi thêm người, hôm nay mà chúng ta không giết được bọn họ thì sau này sẽ không có mặt mũi nào gặp mọi người được nữa." Hăn lập tức phát tin cầu viện với cao thủ phái Nga Mi.

"Liệt Diễm Nhiên Lôi!" Lại không ngờ, Đường Hoa vốn đâu có định chạy luôn, hăn chạy một đoạn đường, chờ cho pháp lực đầy là quay người lại đánh trả ngay. Mới nửa đợt này thôi mà đã quét sạch mọi người, trừ Phong Vân Nộ.

"Phi Diễm Kiếm!" Phong Vân Nộ cũng chẳng phải là vừa, một thanh phi kiếm bốc lửa bắt vụt đến Đường Hoa vừa mới dừng oanh tạc lại, nhưng không ngờ lại có một tên hòa thượng chết toi chặn ngay trước mặt hăn, đỡ lấy công kích của mình.

Thiên Lôi Không Phá! Một tia chớp nện lên trên đầu của Phong Vân Nộ. Phong Vân Nộ run rẩy trong lòng: công kích mạnh quá, tiền bay nhiều quá... Thế là hai lời không nói, xoay người cất bước bỏ chạy.

Lúc này ngược lại tới phiên bọn Đường Hoa ba người buồn bực, không phải tên kia có phòng ngự tuyệt đối sao? Sao lại chạy?

Có điều đối mặt với địch nhân đang bỏ trốn, thì cho dù biết là đánh hãn không chết được, nhưng cũng phải đuổi tới cùng, đánh cướp rơi xuống nước thì phải đánh chết triệt để.

Tuy dưới chân Đường Hoa chỉ là kiếm rơm, nhưng hãn lại có cộng thêm kiếm tốc, hơn nữa sau khi độ ma kiếp thì hãn còn được cộng thêm hai điểm cho mọi kiếm quyết hãn đang có, rồi lại còn có một cái Kỳ Môn Phi Giáp nữa, cho nên tốc độ hãn không hề bèo chút nào!

"Chạy đi đâu... Thiên Lô Không Phá!" Đường Hoa phất tay một cái, lại một tia chớp nện lên trên đầu Phong Vân Nộ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 69: ĐÀM PHÁN

CHƯƠNG 69: ĐÀM PHÁN

"Kỳ quái, kỳ quái!" Người chạy thì giống như bị uống phải thuốc kích thích, còn người đuổi thì mờ mờ mịt mịt.

"Có phải là bị tức đến điên lên rồi hay không?" Mặc Tinh trước tiên cho một lời giải thích, sau đó bụp bụp bụp bụp đánh ra Kinh Thiên Động Địa quyền, Phong Vân Nộ chậm rì rì, Đường Hoa thừa cơ cho thêm vài cái sét.

"Lẽ nào lại vậy chứ?" Tôn Minh ngẫm ngẫm, xong lại nói: "Người ta tức điên lên thường sẽ xông lên liều mạng, có bao giờ thấy ai lại cụp đuôi chạy trốn đâu."

"Để ý cái đó làm gì, hãn đánh không lại chúng ta thì hãn bỏ chạy, hãn đánh hơn chúng ta thì hãn sẽ rượt, vậy thôi." Những quyết định của Đường Hoa từ trước đến nay đều là đơn giản và thực dụng.

Bên này thì Phong Vân Nộ đang nước mắt thi nhau lăn ào ào, sau chuyện xảy ra ở tửu lâu, hãn đã phải vay tiền nơi những bạn bè, tiểu đệ, muội muội thân thiết ở Nga Mi, phải nói danh tiếng của hãn ở trong Nga Mi cũng không tệ, cho nên rất nhanh hãn đã gom góp được một món tiền lớn, rồi Công Chúa và Vô Cực chạy tới thì Công Chúa lại lợi dụng Vô Cực vay

một mớ tiền nơi huynh đệ nòng cốt trong bang... Có thể nói, đây là một con số đồ sộ, là một món tài chính mà tất cả giai cấp vô sản, giai cấp tư sản dân tộc, giai cấp tư bản có thể điều động được ở Tam Thương và Nga Mi. Con số này khổng lồ đến nỗi nếu Nhất Kiếm và Song Sư mà thấy thì cũng phải chấn kinh ba phần.

Nhưng... Tiền cứ bị từng luồng từng luồng sét đánh bay mất...

Phong Vân Nộ đã muốn gỡ pháp bảo xuống không chỉ một lần, nhưng... Điều quá vô tình là hệ thống nhắc nhở: trong trạng thái chiến đấu, không thể trang bị thêm hoặc là dỡ xuống vũ khí, trang bị và pháp bảo. Cũng tức là hiện tại hắn đang ở vào trong tình cảnh cực kỳ tồi tàn muốn chết lắm mà chết không được.

Hắn cũng đã nghĩ tới chuyện liều mạng cùi với người ta, ít nhất cũng có thể hù cho người ta dừng tay một chốc, nhưng... mình mà muốn giết tên này, thì nhất định phải giết tên hòa thượng đáng chết kia trước, mà tên hoà thượng kia thì phòng ngự cao lắm, cho dù hắn đứng im cho mình chém thì cũng phải chém cả mấy phút mới chết được, mà trong mấy phút này sẽ có bao nhiêu sét đánh xuống đây? Với lại lúc hòa thượng người ta sắp chết, thì con nhãi kia sẽ quăng cái giảm tốc qua, hòa thượng thế là thông dong bỏ trốn, vậy có khác gì với hiện trạng bây giờ?

Người ta vẫn nói bí lối cùng đường, chính là lúc này đây... Mắt thấy viện binh còn phải một lúc sau mới đến được, mà túi tiền của mình thì chẳng còn bao nhiêu... Phong Vân Nộ nghiêng răng xoay người, đối mặt với ba người đang truy sát mình.

"A!" Ba người thấy trạng huống như thế, mém chút nữa đã xoay người bỏ trốn tập thể. Bọn họ đuổi theo, nhưng trong lòng thì vẫn bất an không yên, vì bọn họ đều biết uy lực của Thiên Lôi mà Đường Hoa phát ra, cho dù là nỏ chân thì hắn cũng có thể đánh cho gục xuống, nhưng Phong Vân Nộ không những sừng sững không ngã, mà hơn nữa ống máu cũng vẫn mãi bảo trì hoàn chỉnh, cho nên vừa thấy Phong Vân Nộ quay đầu, trong lòng ba người chỉ có một ý nghĩ: Người ta nổi giận rồi.

"Các người muốn thế nào?" Phong Vân Nộ nghiêng răng quát hỏi.

"Bọn ta... bọn ta không muốn gì cả." Đường Hoa lau mồ hôi lạnh một cái, từ trước đến nay, có thể khiến cho hắn mở Lượng Thiên Xích ra oanh tạc mà tinh thần vẫn phấn chấn thì chưa gặp qua ai cả. Cho dù là BOSS thì mình cũng có thể đánh cho nó long đong lao đao, nhưng mà tên Phong Vân Nộ này lực phòng ngự biến thái quá, đã vượt qua mức tưởng tượng của hắn rồi. Hắn càng tạc mà càng run, mỗi một lần đánh sét ra là hắn lại chảy thêm một giọt mồ hôi lạnh: tên này có còn là người nữa không?

Không muốn gì cả à? Phong Vân Nộ nghe mà đau cả đầu, vậy mình phải nói gì đây? Nghĩ nghĩ một lát, rồi nói: "Không muốn gì cả? Vậy các người định sẽ làm gì?"

Ba người ngó mắt nhìn nhau một hồi, Tôn Minh nói: "Vậy người nói xem nên làm thế nào?" Đánh đến bây giờ hắn cũng nghĩ là sẽ không đánh chết người ta nổi, cho nên giờ phải cẩn thận, đừng chọc cho người ta nổi giận lên mà phát uy.

"Ta nói à?" Phong Vân Nộ lại đau đầu nữa, phải nói gì đây? Nói "các người đừng đuổi theo nữa" à? Nhất định người ta sẽ nghĩ, vì sao đừng nên đuổi theo, có phải là có bí mật nho nhỏ gì đó mà không thể nói ra phải không? Mà một khi tò mò lên, thì người ta sẽ đuổi theo tiếp. Vậy mình phải thuyết phục làm sao để bọn họ đừng đuổi nữa đây? "Ta sẽ không nói!" Phong Vân Nộ cũng bất đắc dĩ lắm.

"Xẹt, dùng!" Đường Hoa ngửa tay nhịn không được, lại bổ một tia chớp xuống.

"Người..." Phong Vân Nộ cả giận nói: "Người có biết hay không, trong lúc đàm phán mà nổ súng là dê tiện lắm."

"Ừ, Gia Tử người không đúng!" Tôn Minh và Mặc Tinh lập tức chỉ trích ngay.

Đường Hoa trong kênh đội ngũ uất ức nói: "Ta định tạc thử bộ vị khác xem có thể có hiệu quả hay không đó mà."

Đàm phán, nhưng chẳng biết phải đàm như thế nào, thế là hai bên cứ xấu hổ đứng đó. Phong Vân Nộ không dám quay đầu đi, vì sợ Đường Hoa đầu bị lừa đá lại oanh tạc mình nữa, nhưng không đi thì cũng chẳng biết phải nói gì cả.

Bên này thì Đường Hoa cũng không sờ ra đầu mối được, hăn nghĩ cho dù Phong Vân Nộ không có thủ đoạn lợi hại nào, nhưng dựa vào phòng ngự tuyệt đối thì cũng có thể chậm rãi tiêu hao chết ba người, có điều chẳng hiểu sao hăn lại vẫn khoan khoái phiêu trong gió, chẳng mảy may có dấu hiệu ra tay nào cả.

Những lúc thế này, thì thường phải có sự chuyển biến về tình thế thì mới có thể chấm dứt được. Bốn người trông thấy phía Đông đang có một bầy nữ nhân bay qua...

Trong lòng Phong Vân Nộ giật thót một cái, không đúng a, viện binh của mình thì phải tập hợp lại trước để tránh cho bị đánh tan từng tốp từng tốp, đâu thể nào nhanh như vậy được. Hăn nhìn lại bọn ba người Đường Hoa, trong lòng đã có ý định phản ngay. Hăn nào có biết rằng tổng số nữ nhân mà ba người bọn Đường Hoa quen biết cộng lại cũng không nhiều được nhiều đây.

* * * * *

"Đừng đánh nữa!" Một người cầm đầu đoàn quân nương tử hô lên.

Đường Hoa sửng sốt hỏi: "Sao ta nhìn người thấy có vẻ quen mắt thế nhỉ?"

"..." Người cầm đầu gân xanh nổi đầy trên mặt: "Ta tên là Song Sư Tinh Tinh, xin hỏi ông lớn có ấn tượng gì không?"

"A! Có có!" Đường Hoa đổ mồ hôi. Mình mãi tới giờ vẫn chưa lúc nào để ý xem cô nàng này có bộ dạng thế nào cả. Dù sao thì mỗi lần nàng đến cũng là vừa lúc mình phải đi, cho nên vẫn chưa có tán gẫu được bao nhiêu cả.

"Nhưng người có hoá thành tro ta cũng nhận ra được." Tinh Tinh nghiêng răng.

Đường Hoa vẫy tay: "Thiên Sứ, Nhu Mễ."

"Hai!" Thiên Sứ cùng Nhu Mễ bay qua, ba người tiến hành một cuộc trò chuyện nho nhỏ mà lại sôi nổi về vụ Đường Hoa truy sát bọn hơn trăm người người ta.

Đường Hoa nói vài câu đã biết được mục đích đến đây của Tinh Tinh. Hoá ra là mình đã trở thành công địch của Nga Mi rồi, đệ tử của Nga Mi đã

tụ tập tới chủ thành Lôi Châu rồi, đang chuẩn bị chém mình thành lát thịt đấy. Lần động viên này nhân số Nga Mi có tới mấy ngàn người, thanh thế to lớn lắm. Song Sư Hạo Nhiên tất nhiên không thể nào mà không biết được, vì thế hăn vội vàng phái ra người có giao tình với Phong Vân Nộ là em gái mình - Tinh Tinh, lên sân khấu, đồng thời cũng lợi dụng tâm lý của nam nhân, bảo em gái mình mang theo đội quân nương tử đi ứng phó tràng cảnh, hy vọng có thể bình ổn lần xung đột này.

"Đàm cái rắm!" Phong Vân Nộ nghe xong mục đích đến đây của Tinh Tinh thì trong lòng mắng một câu trước, bố mày đây đang có nhiều người đấy! Nhưng hăn lại thu được ngay một tin tức: Phá Toái, đệ nhất cao thủ của Bồng Lai, nghe thấy tình cảnh của Đường Hoa cho nên đã tập kết theo mấy trăm tên đệ tử của Bồng Lai đang bay về bên này, có vẻ là chuẩn bị hỗ trợ đấy, nhưng tất nhiên đối tượng hỗ trợ không phải là phe mình. Lại có thêm một tin tức nữa, đột nhiên Song Sư Hạo Nhiên có dấu hiệu phải phân rõ chiến tuyến, đang bắt đầu triệu tập nhân thủ, đồng thời cũng hạ lệnh cho các đường chủ ước thúc lấy những người chơi Nga Mi trong phân đường.

"Phong vân ca ca." Tinh Tinh cười ngọt ngào: "Thực ra, chuyện này hình như không có liên quan lắm đến Gia Tử đâu nhỉ? Tất nhiên là Gia Tử cũng có sai..."

Đường Hoa đang nói chuyện phiếm ở một bên nghe vậy không vui nên chuyển qua hỏi: "Ta có chỗ nào sai nào? Hăn dẫn theo hơn trăm người hùng hổ bức chúng ta đấy."

"Đúng thế!" Mặc Tinh ở bên cạnh cũng phụ họa: "Tên Vô Cực kia còn nói cái gì mà khách khí với người là đã cho người thể diện, người đừng... cái gì nhỉ?"

Tôn Minh tiếp lời: "Đừng có mà không biết điều, đừng nói là dạng cao thủ cỡ người, cho dù là Nhất Kiếm Cầu Bại, Song Sư Hạo Nhiên đến, trông thấy ta cũng phải khách khách khí khí đấy."

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi: "Có câu này à?"

"Có a!" Tôn Minh lấy ra đặc san vừa mới in xong, lật qua nói: "Người xem này, giấy trắng mực đen viết rõ ra đây."

"A?" Mặc Tinh gãi gãi đầu của mình, trí nhớ của mình làm như giảm đi rồi thì phải.

Giờ này Phong Vân Nộ mới biết được tác giả của cái đặc san đang đặt hàng kia là ai. Có vẻ như mình đã dẫm lên một đồng tiền phức tạp lắm rồi. Phóng viên là cái gì nào? Trong thời đại tự do ngôn luận thì phóng viên chính là ông vua không ngai đấy, có lẽ hẳn không thể dẫn dắt được hướng đi của tất cả mọi người, nhưng lại có thể dẫn dắt được tâm lý của đại chúng rất dễ dàng. Hôm nay, cho dù Nga Mi có thể thật sự giết được mấy người này thì sợ rằng ngày mai thanh danh của mình cũng sẽ trở nên thối tha ngay.

Lại nói còn có Song Sư và Bồng Lai sắp nhúng tay vào nữa, rồi lại nói, cho dù mấy ngàn người bên mình có đến đánh gục được ba người Đường Hoa thì chỉ sợ tổn thất phải gánh cũng không phải nhỏ tí teo, đặc biệt là hai cái pháp thuật quần công biến thái kia, sợ rằng tác dụng của nhân số sẽ không được bao nhiêu cả. Rồi lại lại lại nói, vạn nhất thằng này đang kiếm cái chỉ tiêu giết người thì mình hoá ra thành toàn cho nội tâm âm hiểm của hắn mất à.

"Đàm phán ra sao nào?" Phong Vân Nộ nói: "Người khác có lẽ ta sẽ không cho thể diện, nhưng Tinh Tinh muội thì ta nhất định phải cho."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 70: ĐÁNH LÉN, LẠI THẤY ĐÁNH LÉN

CHƯƠNG 70: ĐÁNH LÉN, LẠI THẤY ĐÁNH LÉN

Tinh Tinh nhìn nhìn nơi cổ tay của mình, xong rồi nói: "Hôm nay đã trễ lắm rồi, ngày mai giữa Ngọ anh của ta sẽ bày rượu nơi lầu Tự Tiên, đến lúc đó xin Phong Vân ca ca vui lòng tới nhé."

"Tốt!" Phong Vân Nộ nói: "Ta cũng muốn xem xem Hạo Nhiên sẽ bày ra chương trình gì."

"Vậ Phong Vân ca ca đi thông thả nhé."

"Ừ, hẹn gặp lại!"

* * * * *

"Các người buổi tối nay phải đánh sư cồng chung với chúng ta đây." Tinh Tinh tuy nói là "các người", nhưng ánh mắt lại rõ ràng chiếu trên thân Đường Hoa.

Đường Hoa hỏi: "Vì sao?"

"Ý của anh ta đấy."

"À, không chơi!" Đường Hoa cự tuyệt ngay, cái này dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết là phải từ chối rồi. Tổ hợp của bọn mình đang hiệu suất biết bao nhiêu, trừ tên Tôn Minh kia đang ăn chực, thì mình và Mặc Tinh mà liên thủ triển khai chiêu thức một cái là điểm sư cồng ào ào nhảy lên ngay.

"Người..." Tinh Tinh nổi giận lên, hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm.

Mặc Tinh không nhịn được nói: "Nếu không thì chúng ta dẫn nàng theo đi."

Tôn Minh phản đối: "Nàng là thuật sĩ a, cần công kích thì không có công kích, cần phòng ngự thì cũng chẳng có phòng ngự, mà chúng ta lại còn phải phân tâm chiếu cố cho nàng nữa."

Mặc Tinh không vui, nói: "Sao người lại hẹp hòi như vậy? Gia Tử, vậy người dẫn theo người ta đi."

"..." Tinh Tinh khó khăn lắm mới nghẹn ra được một câu, nói: "Ta chẳng thèm nhờ hần dẫn."

"À!" Ba người đồng thời gật đầu.

"..." Tinh Tinh thấy ba người định đi, vội nói: "Ta muốn tổ đội cùng các người."

Đường Hoa có vẻ hơi hơi bức bối, hỏi: "Ý của người là muốn tổ đội với chúng ta, nhưng sẽ không ăn chực sư cồng của chúng ta phải không?"

Tôn Minh cũng nghi ngờ: "Cái này có vẻ khó lắm đấy."

"Ta tổ đội với các người là bởi vì không muốn buổi tối các người lại gặp phải rắc rối mà giết người đấy."

"Chị hai!" Tôn Minh nói: "Hần không giết người, vậy chị cho rằng hơn ngàn điểm công đức âm của hắn là từ đâu ra đấy?"

"Đưa vị trí đội trưởng cho ta." Mặc Tinh kêu một tiếng, sau đó lấy vị trí đội trưởng từ Đường Hoa, rồi tổ đội với Tinh Tinh xong nói: "Xem các người kia, lũ hẹp hòi, chúng ta cũng đã đánh được tới mấy vạn sư cồng rồi mà. Người ta đã nói uyển chuyển như vậy, lại là con gái nữa, các người không biết xấu hổ sao chứ?..."

"Vâng vâng! Bà chị, bọn em sai rồi." Tôn Minh than một hơi, so sánh với việc bị nghe lời nhai, thì hẳn là không kiếm được điểm sư cồng nào còn hơn.

* * * * *

Tinh Tinh giận lắm lắm, rõ ràng là mình có lòng tốt mà, thế mà giờ ngược lại lại bị coi là cái đuôi nhỏ đi theo để ăn chực điểm sư cồng mất rồi. Nhưng mà vừa tới đến là nàng biết rằng cái câu nói "ăn chực" này nó cũng chẳng phải là nói hoang chút nào đâu. Hỏa lực uy mãnh của Đường Hoa, lại cộng thêm công kích giảm tốc diện tích lớn của Mặc Tinh, khiến cho điểm cồng hiện sư môn nhảy vọt lên cực nhanh, làm cho nàng phải đỏ mặt mấy bận.

"Gia Tử, ta đang có một cái nhiệm vụ, người lưu ý giúp ta nhé." Lúc tạm dừng để nghỉ ngơi, Mặc Tinh nói.

"Nhiệm vụ gì?"

"Nó bảo là tìm kiếm Vân Trung giới, từ đó tập được cơ quan thuật cao thâm."

"Vân Trung giới? Chưa từng nghe qua. Ta sẽ lưu ý."

Tinh Tinh đột nhiên nói: "Vân Trung giới thì ta có biết chút ít. Nghe nói muốn tiến vào Vân Trung giới thì nhất định phải tìm được quốc sư nước Tần là Xích Tùng Tử. Cụ thể ra sao thì ta cũng không rõ ràng lắm."

"Mặc Tinh, đừng vội! Qua nửa tháng nữa là có Hàm Đan thủ hộ chiến đấy, đến lúc đó ta lại đi Hàm Dương với người."

"Được!"

* * * * *

Một đêm không trò chuyện... Trải qua dạn chiến mấy ngày nay, phần lớn bọn người chơi đều đã mò ra được quy luật rõ ràng, chỉ cần đừng có đi trêu BOSS, lại biết phối hợp đoàn thể với nhau thì hoặc ít hoặc nhiều cũng đều

có thể an toàn mà kiếm được điểm sư cống. Còn phần điểm công đức thì không đáng làm chút nào! Cơ hội cứu trợ NPC thì có rất nhiều, nhưng mà khi người phải bảo hộ NPC về đến nhà thì độ khó lại cao hơn, mà quan trọng hơn là trong thời gian người đưa NPC về nhà thì thà người đi đánh kiếm kinh nghiệm và sư cống còn thoải mái hơn. Đã nguy hiểm mà thù lao lại thấp, cho nên thông thường người ta chẳng thêm đi làm mấy nhiệm vụ vừa hao hơi lại chẳng được việc như rửa. Có điều buổi tối hôm qua lại kỳ lạ có một người nào đó che mặt kiếm công đức cả đêm...

* * * * *

Mặc Tinh đi dạo phố, còn Đường Hoa và Tôn Minh thì cùng đi tham gia đàm phán...

Dưới dự yêu cầu mãnh liệt của Tinh Tinh, thì chưa tới giờ Ngọ bọn người Đường Hoa đã đến lầu Tự Tiên.

Hạo Nhiên đã sớm ngồi uống rượu một mình trong đại sảnh, hôm nay hẳn chẳng mang theo ai cả, chỉ đi một mình. Thấy bọn Đường Hoa, hẳn rất tùy ý bảo mọi người cứ tự ý ngồi xuống, sau đó gọi thêm mấy cái chén cùng với vài món nguội.

"Ta nói này Gia Tử!" Hạo Nhiên vừa rót rượu cho Đường Hoa vừa thản nhiên hỏi: "Người đã dùng tài khoản nặc danh gì trong bang hội vậy, sao ta tìm mãi mà cũng không thấy người?"

"Ta tự rót là được rồi." Đường Hoa nhận rượu, rồi rót cho Tôn Minh: "Hôm nay đàm phán gì nào?"

Hạo Nhiên cười rồi nói: "Cứ tùy ý đàm, thực ra chỉ cần có thể làm dịu đi cơn giận ngày hôm qua của hẳn là được... Nói trắng ra một chút, thì đây là ta đang cho hẳn cái bậc thang để hạ xuống đấy, hẳn là người thông minh, hẳn nên biết phải đàm như thế nào. Đúng rồi, các người có nghe nói qua là trong nội bộ bang hội Tam Thương đang xuất hiện một ít lực đực không?"

"Chưa!" Đường Hoa và Tôn Minh rất thật thà lắc đầu, bọn họ cũng đâu có chơi trò phái gián điệp đi dò xét tình báo nhà người ta đâu.

"Phong Vân Nộ lấy cớ là phải tăng cường kiến thiết cơ sở nơi Lao Sơn, đã điều chỉnh tiền thu được từ việc làm nhiệm vụ của bang chúng từ năm phần xuống còn bốn phần rưỡi. Rất nhiều bang chúng đã bất mãn. Thậm chí

có mấy tên đường chủ cũng không hài lòng cho lắm. Chẳng qua hiện giờ phần lớn người trong bang đều đang ở Lôi Châu, cho nên còn chưa có cảm thụ được tổn thất của mình. Có lẽ chuyện Lôi Châu kết thúc xong thì Tam Thương lại càng có sự rung chuyển lớn hơn."

Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: "Phong Vân Nộ vội vã gom tiền như vậy để làm gì nhỉ? Ngày hôm qua em cũng có nghe nói hãn cũng đã mượn tiền của rất nhiều người trong Nga Mi đấy."

"Không biết." Hạo Nhiên lắc đầu: "Nhưng anh nghĩ có lẽ là hãn đang định dùng phương pháp khác thường nào đó để thúc đẩy bang hội lớn mạnh lên đấy. Còn không thì... chính là bị ép quá nên đâm liều. Vì đây là kiểu giết gà để lấy trứng thôi."

"Anh, anh xem chúng ta có cần phải điều chỉnh gì không?"

"Có, tiền thu của bang chúng phải đề cao thêm 5%!" Hạo Nhiên quay đầu hỏi: "Gia Tử, người cảm thấy thế nào?"

Đường Hoa nuốt một miếng thịt bò kho đánh ực một cái, rồi đáp: "Được được, được được."

Cao thủ không màng danh lợi sau khi nhẹ nhàng nuốt một miếng thịt bò vào xong, thì rất là tang thương nói: Bản nhân không hỏi đến chính trị. Đây là cảnh giới cao thượng biết bao nhiêu, không tranh sự đời, siêu phàm thoát tục, thật là phong phạm của cao thủ hàng đầu...

* * * * *

"Phong Vân ca ca!"

"Hạo Nhiên bang chủ!"

"Phong Vân huynh đệ!"

Ba loại xưng hô được gọi ra, xong thì Phong Vân Nộ cộng thêm Vô Cực, Công Chúa cùng ngồi xuống.

"Kỳ thực..." Hạo Nhiên rót rượu: "Chuyện này từ đầu đến đuôi chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi. Chúng ta bao dung mà nói một chút thì sự tình nguyên bản quả thật quá nhỏ nhoi. Vô Cực huynh đệ và Công Chúa yêu đương lẫn nhau, nhưng... Sương Vũ này ta cũng có quen biết, có lẽ là không thể hạ thấp thể diện xuống được, cho nên mới chửi bới như thế. Kết quả là... Ha ha, thật là một câu nói dẫn tới huyết án đấy."

Phong Vân Nộ mỉm cười hỏi: "Hạo Nhiên bang chủ có ý gì đây?"

"Tục ngữ nói, oan có đầu, nợ có chủ. Chuyện này vốn là chuyện trong nhà của Vô Cực huynh đệ... Đương nhiên, ta cũng cho rằng đột nhiên Gia Tử giết người là không đúng, nhưng xin mọi người vui lòng cho Hạo Nhiên ta một chút thể diện, chuyện này bỏ... à, coi như là bỏ đi vậy. Còn việc phải cần bồi thường bao nhiêu, hoặc phương thức bồi thường là gì thì các vị cứ việc mở lời."

Bồi thường? Người bồi thường nổi sao? Nhưng Phong Vân Nộ cũng đành phải ráng nuốt cái đau vào trong bụng: "Hạo Nhiên bang chủ nói đến bồi thường, vậy ta làm sao mà không biết xấu hổ đi nhận chứ. Vậy đi, chỉ cần Đông Phương Gia Tử nói tiếng xin lỗi ta trên báo là được rồi, nếu Gia Tử không có tiền đăng báo thì ta có thể hỗ trợ cho, người xem ý này thế nào?"

Cái này... Hạo Nhiên hẩn phòng chừng Đường Hoa sẽ không chịu đâu, nhưng lại không hề nghe thấy thanh âm phản đối của Đường Hoa, vì thế hẩn quay đầu nhìn lại, lại thấy ánh mắt của Đường Hoa đang dừng ở bên ngoài tửu lâu...

"Phản a!" Đường Hoa thuận tay chộp lấy Tinh Tinh bên cạnh, vụt một cái thẳng lên trời, Tôn Minh thì mở kim cang bát hoai ra thủ hộ ở trước mặt Hạo Nhiên...

"Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm!" "Xoẹt xoẹt", sau hai lần công kích, Sát Phá Lang dưới ánh mắt chăm chú của công chúng bước vào tửu lâu, thản nhiên hỏi Phong Vân Nộ vẫn còn chưa có chết: "Có muốn ta mời người một chén rượu nhận lỗi nữa hay không?" Nói xong nhìn Phong Vân Nộ vài giây, cười lạnh một tiếng, rồi xoay người đạp kiếm rời đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 71: BÁN MÌNH CHÔN VỢ

CHƯƠNG 71: BÁN MÌNH CHÔN VỢ

Đường Hoa phá tan nóc nhà bay lên giữa không trung, giận dữ chửi mắng: "Ta XX, thằng tiện nhân chết tiệt này ngay cả chủ thuê cũng định xử lý luôn."

Tinh Tinh: "..."

Đường Hoa hất nhẹ mái tóc: "May mắn sự bén nhạy của ca đây đã sớm nhìn thấu được lòng lang dạ thú của hần. Khắc khắc! Muốn giết ta à..."

"Người thuê hần à?"

"Ừm... Cũng không thể nói là thuê được, vì ta không đưa tiền cho hần."

"Vậy hần..."

"Hần nợ ta một cái nhân tình. Thằng chết bầm này, nợ nhân tình của ta mà còn canh cánh trong lòng định mỗ ta đấy, người nói xem hần có vẻ hơi ân oán rõ ràng quá có phải hay không?" Đường Hoa vẫn có chút không vui, vốn đã thoả thuận là sẽ dùng nhân kiếm hợp nhất để làm thịt Vô Cực với Công Chúa, nhằm làm mất mặt Phong Vân Nộ đến cực điểm luôn, thế mà lại không ngờ tên bại hoại này vừa xuất hiện, là mỉm cười với mình một cái, thế là mình biết chuyện không hay ngay. May mắn vạn phần, chính mình cũng là nhân vật X lưu, cho nên mới không bị chết vì ám toán.

Tinh Tinh lặng lẽ một hồi, rồi dặn dò: "Ngàn vạn phải nhớ là đừng nói với người ngoài rằng đây là chuyện do người đầu tiên đấy! Ta thấy tình hình này thì người có nhận lỗi hay không cũng đã không còn ý nghĩa nữa rồi."

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Lẽ nào hôm nay người vốn định bảo ta phải xin lỗi Phong Vân Nộ à?"

Tinh Tinh sửng người, hỏi lại: "Vậy người định thế nào nữa?"

"Coi bộ ý nghĩ của chúng ta có phần chênh lệch đấy... Ta còn cho rằng hôm nay hần phải cắt đứt tiền cầu hòa đấy chứ, hôm qua ta đã phải khó khăn lắm mới hạ quyết tâm là sẽ không lấy số tiền này đó."

"... Thực sự người dám nghĩ như vậy á?"

"Dám nghĩ? Theo đạo lý mà nói thì bọn họ chính là bên khiêu khích trước đấy. Theo thực lực mà nói thì ta cũng đâu có sợ bọn họ."

"Vạn nhất người ta ngày ngày truy sát người thì sao?"

"Bao nhiêu người?"

"..." Tinh Tinh không nói nữa, quả thật là không thể nào mà ngày nào cũng điều mấy trăm người đi truy sát được. Mà người truy sát cũng đâu có biểu thị rằng người ta sẽ không phản kích lại đâu. Người ta chẳng cần làm gì nhiều, cứ đi ngang qua thấy thuận tay thì tạc cho một trận là được. Khắp cả trò chơi mà không có gánh nặng công đức trên người cũng chỉ có một mình hăn thôi.

Thật ra Tinh Tinh đã nghĩ sai rồi, cái gánh nặng công đức mà Đường Hoa đang mang khá là nặng đấy chứ. Như Sát Phá Lang thì tốt xấu gì cũng có thể tính toán xem mình có thể giết người được hay không, nhưng bên phía hăn thì lại mờ mịt quá. Giống như là việc phải chạy trốn chết khỏi một quả bom vậy, Sát Phá Lang chỉ cần bảo trì vận tốc 50 km/h là an toàn, còn mình thì lại không biết phải chạy đến bao xa a... Có điều trong phương diện giết người thì Đường Hoa vẫn cứ ôm tâm lý may rủi, thế nên mắt thấy hiện nay đã càng chạy lại càng xa hơn, càng chìm lại càng sâu hơn... Nhất định phải hạ quyết tâm sắt đá, chuyển hơn ngàn điểm công đức của mình thành số dương mới được! Trong khoảnh khắc này Đường Hoa đã kiên định tín niệm của mình.

* * * * *

Thư Sinh xem đặc san xong cười ha ha một tràng rồi nói: "Tên Phong Vân Nộ này, thật là không biết hăn nghĩ như thế nào nữa. Lúc Vô Cực người ta còn tại vị đã cố ý dặn dò rằng có bốn người không nên chọc vào, hăn thì ngược lại, vừa thượng vị là đã đụng thẳng vào hai cao thủ, mưu toan lợi dụng việc này để tạo thanh thế cho bản thân mình ngay. Thanh thế thì đã tạo ra được thật đấy, có điều lại là thanh thế đầu bụi mặt lấm..."

"Dù sao thì bản thân người ta đã uy trấn cả thầy trò chơi rồi đấy." Nhật Kiếm Cầu Bại nói: "Nhật báo mới ra có nói, Phong Vân Nộ đã xếp hàng thứ hai trong bảng cao thủ này."

"Hạng đầu là Gia Tử à?"

"Không, hiện giờ hăn là hạng tư. Người thứ nhất là Sát Phá Lang, người thứ hai là Phong Vân Nộ, người thứ ba là Huy Hoàng."

"Huy Hoàng?"

"Ừ! Vô Biên đặc san đã miêu tả về vai trò của hắc trong một trận chiến với BOSS... Có thể nói là có hơi khuyếch đại thổi phồng lên chút, nhưng quả thật là dưới sự dẫn dắt của hắc đã diệt được BOSS, hơn nữa còn ở trong tình huống BOSS có Hiên Viên kiếm nữa. Nếu không phải sự nổi bật lần này đã bị Sát Phá Lang và Phong Vân Nộ chiếm hết thì đứng hàng đầu chắc không có vấn đề gì lớn đâu."

Thư Sinh rất kinh ngạc: "Không phải chứ! Ta vừa nghe nói Huy Hoàng độ kiếp thất bại mà."

"A? Chuyện khi nào vậy?"

"Mới vài phút trước này."

* * * * *

Thông tin Huy Hoàng độ kiếp thất bại rất nhanh được truyền đi trong toàn giới. Huy Hoàng độ chính kiếp, vì công đức của hắc vẫn luôn rất cao, lại thêm mấy ngày nay ở Lôi Châu thuận tay trợ giúp NPC cho nên công đức đã đột phá thành tám trăm mười điểm, đã trở thành người thứ nhất độ chính kiếp. Theo như lời bọn sư đệ hộ pháp cho hắc nói, thì Huy Hoàng vẫn luôn luôn chuẩn bị cho việc độ chính kiếp của mình, và có vẻ như độ khó của chính kiếp cũng không cao lắm. Nhưng điều khiến bọn hắc nghi hoặc chính là nom như Huy Hoàng đang tự tìm đường chết vậy, những thứ lấy ra để độ kiếp đều là những sản phẩm dở kém, mấy thứ pháp bảo và thanh Vọng Thư dỏm trong tay hắc lúc trước đều không thấy đâu cả, cho nên chỉ kiên trì được có năm phút là đã bị đánh bay về môn phái.

Chính kiếp và phụ kiếp thì không giống nhau, chính kiếp sẽ có báo động trước sáu tiếng đồng hồ, còn phụ kiếp thì chỉ trước có mười phút thôi. Đồng thời chính kiếp thì có hệ thống bảo hộ, trong lúc độ kiếp thì có thể hoàn toàn được miễn dịch với công kích của người chơi. Đã độ khó chỉ như vậy, đối với Huy Hoàng có thực lực cường thịnh mà nói thì tuy cũng hơi nguy hiểm, nhưng cũng không phải là không có cơ hội, và cũng không thể nào phải tuyên cáo thất bại vào phút thứ 5 như thế mới đúng chứ.

Người khác không biết nguyên nhân thì nhao nhao suy đoán, chứ mấy người bọn Đường Hoa thì biết rất rõ ràng, thanh phi kiếm Vọng Thư dỏm có thể so sánh với tiên kiếm kia đã bị nổ mất rồi, mà cái chong chóng thì

cũng đã bị Hiên Viên kiếm huỷ mất xác, thế nên hãn toàn thân trên dưới không có lấy một thủ đoạn phòng ngự nào, nếu có thể qua được thiên kiếp mới là lạ đấy.

"Sao hãn lại không đi nhờ bọn mình hỗ trợ nhỉ?" Sao đi nữa thì Đường Hoa cũng còn có một Lôi kỳ mà, rồi mình lại là tiên thể nữa, ít ra cũng phải mạnh hơn một mình hãn nhiều.

Mặc Tinh nhắc: "Người không thấy trên báo có nói à: Người độ chính kiếp sẽ miễn dịch với PK, nhưng đồng thời sấm sét của chính kiếp cũng sẽ miễn dịch với người chơi, cũng tương đương với việc hãn đang ở một mình trong một bản đồ riêng vậy. Cho dù bọn mình có đi thì cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi."

Tôn Minh than một hơi: "Chẳng có tí kích thích nào cả."

Đường Hoa phát một cái tin nhắn: "Lang! Buổi chiều, gặp mặt ở cái miếu đồ nơi phố Đông." Sau đó nói: "Lấy hết tiền có thể lấy được ra đây, nếu có thể mượn được thì đi mượn đi."

"Để mần chi?"

"Cũng đâu thể nào để cho chúng ta nhận được chỗ tốt mà bắt hãn phải hứng chỗ tệ chứ phải không?" Đường Hoa nói: "Ta đi gom chút bảo bối đã, chờ kết thúc vụ Lôi Châu này xong thì ta đi Côn Lôn thăm hãn xem sao. Các người cố gắng lưu ý kênh đấu giá trong bang hội xem có thứ gì tốt hay không nhé, tiền bao nhiêu không thành vấn đề, chủ yếu là đồ phải tốt mới được. Vô Biên, quảng cáo trên báo của người giúp ta, rằng thu mua tiên kiếm từ tam giai đồ lên, giá cả hạng ưu!" Nói xong thì lại quay ra phát tin nhắn cho những người như Phá Toái đang hưởng thụ những ngày êm dịu, rồi nhà tư bản Thiếu Gia, rồi giám đốc PR Thi Thi, nội dung là: bán mình chôn vợ, cấp tốc mang toàn bộ tiền bạc trong người đến địa điểm XX.

* * * * *

"Thiếu Gia người mà chỉ có 50 kim à, người định quăng tiền đuổi ăn mày đấy phỏng?"

Thiếu Gia xòe quạt ra: "Khủng hoảng kinh tế, làm ăn buôn bán nhỏ, mà người ghi sổ nợ thì lại nhiều..."

"300! Có cách gì thì xoay đi, không có cách thì cũng phải có cách."
Đường Hoa phất tay.

"Ta nói nếu người định tăng cường trang bị của chính người hoặc là cần tiền xài gấp thì bao nhiêu cũng không thành vấn đề, nhưng đây là người đang xốn xác làm việc tốt đấy. Người có biết giá cả của một cây tiên kiếm bây giờ là bao nhiêu không? Nhất Kiếm Cầu Bại người ta đang ra giá một ngàn kim để treo giải tiên kiếm tam phẩm kia kìa, nhưng mà cũng chưa có đấy..."

"Bộ tiên kiếm rất khó tìm sao?" Đường Hoa lắc lắc thanh tiên kiếm mà đến giờ mình vẫn chưa trang bị được: "Ai... Thiếu Gia à, thực ra cũng chỉ là một chút ý tứ như vậy thôi, vì ta không thể yên tâm khi ta và hai người bạn của ta toàn lấy hết chỗ tốt được... Nếu người muốn cho trong lòng ta thoải mái hơn thì người gom giúp ta chút ít đi được không?"

"... Được rồi! Ba trăm thì ba trăm."

* * * * *

"274 kim!" Phá Toái quăng một tờ ngân phiếu qua: "Gia Tử, nếu như chờ sự kiện Lôi Châu kết thúc rồi cho ta một ít thời gian thì ta có thể gom chút nữa cho người, chứ hiện giờ ta lột cả toàn thân mấy đàn anh cũng chỉ có bấy nhiêu đây thôi."

* * * * *

"Ta đi cùng người vậy, thiếu bao nhiêu thì ta bồi thêm cho, chỉ cần thực sự có tiên kiếm để mua." Thi Thi ra tay đúng là có khác, chỉ cần một câu thôi, tiền không phải là vấn đề, chỉ cần có hàng là OK!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 72: BAO NHIÊU TIỀN?

CHƯƠNG 72: BAO NHIÊU TIỀN?

Giữa ngôi miếu đổ.

Sát Phá Lang vừa nghe xong nguyên nhân kêu hấn đến, tức khắc vẽ mặt nhăn nhó một cách khác thường: "Tiên kiếm a... Nhất định phải là tiên kiếm à?"

A! Tên này có thiệt, Đường Hoa nghe ra lời này thì lập tức lên tinh thần ngay: "Xem xem!"

"..." Sát Phá Lang rất "con gái", ngượng ngập nói: "Đừng nhìn mà, ta..."

"Cho nhìn xem cái đi!"

"Ai... Xem đi!" Rốt cục Sát Phá Lang vẫn phải trưng ra một thanh tiên kiếm. Nhiếp Thiên, tiên kiếm tam phẩm tứ giai hệ kim, thân kiếm như có như không, xuất kiếm thì có thể dẫn gió tụ sét, quán chú uy lực của lôi đình. Người kiếm giữ nếu đạo hạnh không sâu thì sẽ bị phản phệ mà chết.

"Bao nhiêu tiền?"

"Cái này... Không bán a!"

"Không bán? Không bán thì người đưa ra làm gì?" Đường Hoa lại nói: "Không phải người từng nói là chỉ cần có tiền thì chẳng quản là kẻ thù hay là cái gì, làm ăn quy ra làm ăn mà. Nếu không thì ta để cho người giết vài lần vậy?"

"Không phải là nguyên nhân này... Nói thực, ta cũng rất đồng tình với tao ngộ của Huy Hoàng, nhưng mà... Ta nói thẳng với người vậy." Hoá ra thanh kiếm hay xài của Sát Phá Lang vốn có lai lịch lắm. Thực ra cũng không thể gọi là tiên kiếm được, mà tên của nó là Ma Kiếm, chẳng qua đây chỉ là một thanh ma kiếm bán thành phẩm mà thôi. Thanh kiếm này do hấn ngẫu nhiên nhận được ở một nước nhỏ, tên nước đó là Khương. Khi hấn nhận được thì nó mới chỉ là một cái phôi kiếm, nó bắt buộc phải dùng máu tươi của người trong nước Khương, nước Lâm và nước Dương để đúc.

Hoàn thành nhiệm vụ phiền phức cực kỳ này xong thì Ma Kiếm là nhất giai, muốn thăng cấp cho nó thì nhất định phải bắt được hồn phách của những nhân vật đặc định trong nước Dương mới được. Chẳng hạn như nhị giai thì phải giết đại tướng quân bên họ, tam giai thì cần tánh mạng của hoàng hậu, tứ giai thì cần tánh mạng của thái tử. Tuy nước Dương đã có thành cao nhân đến bảo hộ cho những người đó, nhưng Sát Phá Lang dựa vào sự kiên nhẫn cùng với dũng khí của mình đều thuận lợi đạt được.

Nhưng trừ những điều kiện đó ra thì thanh ma kiếm này thăng cấp còn cần một yêu cầu cực biến thái khác, chẳng hạn như muốn thăng tứ giai thì ngoài trừ việc nhất định phải đánh chết thái tử nước Dương, còn phải tìm được một thanh tiên kiếm tứ giai để cùng tinh luyện.

Nếu là người khác thì có lẽ đã buông bỏ cho rồi, dù sao thì nếu như người có thể kiếm được tiên kiếm ở mỗi giai, thì sự tồn tại của Ma Kiếm nào có ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, nếu như người đã có tiên kiếm tam, tứ, ngũ giai thì hoàn toàn có thể đem bán tứ giai đi để lấy tiền, đó cũng là một món lớn, với lại còn có độ khó khi giết những người vừa kể nữa. Nội chỉ bảo tiêu của thái tử thôi đã là NPC cao cấp của Bồng Lai rồi, nghe nói bước tiếp theo chính là tán nhân Nga Mi nữa...

Nhưng Sát Phá Lang thì lại cực kỳ trân ái Ma Kiếm này, vậy mà đã tăng nó tới tam giai lận. Hiện giờ nhiệm vụ tứ giai đã hoàn thành, thái tử đã bị tru phục, cũng đã thuận lợi cướp được một cây tiên kiếm, nhưng chỉ vì tinh luyện thì phải chờ bảy bảy bốn mươi chín tiếng đồng hồ, cho nên hắn mới đi tham gia sự kiện Lôi Châu trước.

* * * * *

"Bao nhiêu tiền?" Đường Hoa bay song song với Sát Phá Lang.

"Không bán!"

* * * * *

Sát Phá Lang vừa gắp một sợi mì bỏ vào trong miệng, thì "vù" một tiếng, Đường Hoa đột ngột xuất hiện tại ghế bên cạnh, mặt không biểu tình hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Không bán không bán a, đừng có đi theo ta nữa."

* * * * *

Buổi tối đã đến, một người che mặt gỗ cho em bé đang đi lạc đường cái "cọc" té xỉu, đang định kéo nó về nhà nó thì Đường Hoa "vù" một cái xuất hiện: "Bao nhiêu tiền?"

"..." Người che mặt bị dọa nhảy dựng lên, lỡ tay siết em bé hoá thành ánh trăng.

* * * * *

"Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm," sau một luồng ánh sáng rực rỡ chói lọi, thì một bóng đen "vù" một cái xuất hiện ở trước mặt Sát Phá Lang, bóng đen chờ sẵn hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Bệnh thần kinh! Đừng tưởng rằng ta không dám giết người đấy... Người không đi ta giết... Nhân kiếm hợp nhất..." Lần đầu tiên Sát Phá Lang giết người mà cảm thấy áy náy trong lòng.

* * * * *

Một giờ sau, Sát Phá Lang đang ấn núp một bên phân tích lượng máu của một con đầu mục nhỏ đang bị người ta vây đánh, thì "vù", một cái đầu tóc tai bù xù xuất hiện ở trước mặt hắn: "Bao nhiêu tiền?"

Sát Phá Lang giật mình, thân hình lung lay mấy bận, vội vàng chụp lấy phi kiếm mới không bị ngã xuống đất: "Người còn đi theo ta, thì ta lại giết nữa."

"Bao nhiêu tiền?" Đôi mắt của cái đầu này chăm chăm nhìn hắn, hỏi.

"... Được! Ông nội Gia Tử, con chộc ông không nổi, con trốn không được sao?"

* * * * *

Ngày đã hừng đông, Sát Phá Lang hạ xuống chỗ quán mì mà hắn thường ăn mỗi buổi sáng, thì thấy Đường Hoa đã ngơ ngơ ngồi ở bên trong, thế là tức thì xoay người bỏ đi ngay. Hắn không rõ được, vì sao tên Đường Hoa này lúc nào cũng chuẩn xác tìm được mình như vậy?

Nhưng ăn thì vẫn phải cần thiết, cho nên Sát Phá Lang quẹo quẹo vài vòng xong thì "xoẹt" một cái bắn vào trong một toà lầu, tốc độ cực nhanh, như điện chớp như ánh sáng vậy.

"Ông chủ, ta cần một gian riêng loại nhỏ!" Sát Phá Lang lén lút lấy một tờ ngân phiếu ra, đồng thời có vẻ không yên lòng, hỏi: "Không có ai có thể đi vào trong gian riêng đâu phải không?"

"Có cần người bưng đồ ăn không?"

"Có! Vậy trừ người bưng đồ ăn thì sao?"

"Không ai khác có thể!"

Sát Phá Lang chọn đồ ăn xong, rút cục thở ra một hơi, bà cố nội nhà nó, một đêm nay thôi, mà so với việc bị người ta truy sát năm trăm dặm thì còn

phải thảm hơn nhiều.

Đồ ăn rất nhanh được bưng đến, Sát Phá Lang thấy tiểu nhị không có ý định đi ra thì thuận tay lấy một tờ ngân phiếu từ trong túi ra thả ở trên bàn, rồi phất tay nói: "Tiền boa!"

"Bao nhiêu tiền?"

Sát Phá Lang bị thanh âm này dọa đến trực tiếp té sấp mặt ở trên sàn, chỉ thấy một tên tiểu nhị đờ đẫn đang dùng một đôi mắt đờ đẫn nhìn lấy mình.

"Gia Tử... Người là anh của ta, người là anh ruột của ta được chưa, ngài làm ơn có một chút lòng đồng cảm với chứ, tốt xấu gì cũng để ta ăn được một bữa sáng thanh thản với có được không? Ta mời người ăn, người muốn chọn món nào cũng được!" Sát Phá Lang đã sụp đổ rồi, biểu tình của thằng này bây giờ giống y như một con cô hồn dã quỷ chuyên đi tìm mình đòi nợ vậy.

Đường Hoa không nói tiếng nào ngồi xuống, tay cầm lấy một cái đùi gà, vừa ăn vừa dõi mắt nhìn Sát Phá Lang.

"Đừng có nhìn ta như thế!" Sát Phá Lang khó chịu lắm a... Hắn đã rõ rồi, có giết thằng này cũng vô dụng, thằng này đã nhất quyết bám theo dày vò mình đến chết thôi.

"Bao nhiêu tiền?" Đường Hoa uống rượu, nghỉ một chút xong thì lại hỏi.

"... Hai ngàn, có thì bán, không có thì thôi." Sát Phá Lang rốt cục đã bị bức phải quăng ra cái giá trên trời.

Đường Hoa uống rượu, rồi hỏi: "Nhân phẩm của Huy Hoàng thì người có thể chiết khấu cho bao nhiêu?"

Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trên đầu Sát Phá Lang chảy xuống, hoá ra thằng này vẫn còn tỉnh táo lắm. Nhưng hắn không phải là một người nói hoang, mà hắn lại càng không chấp nhận chuyện mình nói hoang trước mặt Đường Hoa được. Nhưng nhân phẩm của Huy Hoàng thì có thể để cho mình chiết khấu bao nhiêu? Vấn đề này thực là khó trả lời quá.

"Tám phần!" Sát Phá Lang nghiêng răng, thằng nhãi con nhà người chắc chắn không lấy ra được nhiều tiền như vậy.

"Ngày hôm qua người đã giết ta một lần." Đường Hoa găm găm chân gà: "Giết hộ khách đang mua bán với người thì phải chiết khấu bao nhiêu?"

"..." Sát Phá Lang thở dài một hơi, hỏi: "Người cứ nói thẳng ra xem người có bao nhiêu tiền nào?"

"300 kim!" Đường Hoa bổ sung thêm một câu: "Đều là tiền đi mượn hết."

"300 mà đòi mua tiên kiếm tứ giai?" Sát Phá Lang quả thực không thể nào tin nổi trên đời này còn có người vô sỉ đến mức độ thế được. Thanh tiên kiếm này chính là tiên kiếm có thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, uy lực có thể sánh ngang với phi kiếm phổ thông thất giai lận.

Đường Hoa có chút khổ sở, nói: "Chỗ nào ta có thể mượn thì đều đã mượn hết rồi, thật đấy, người đi ra ngoài nhìn thử xem, bốn người còn lại của Thục Sơn ta đang ngồi ăn xin trên đường kia. Làm người thì không thể không nói đạo nghĩa được..."

"Ày, Gia Tử người thì nói đạo nghĩa, còn Sát Phá Lang ta thì là tiểu nhân." Sát Phá Lang nói: "300 kim, cộng thêm 200 kim biên nhận nợ, trong vòng 5 phút phải trả hết nợ, nếu không hệ thống sẽ tịch thu toàn bộ trang bị, pháp bảo, phi kiếm của người. Không phải người muốn nói đạo nghĩa sao, ta coi coi người có dám vì Huy Hoàng mà hy sinh một lần không?"

"... Người định đùa chết ta à?"

"Người không dám à?"

"Đệt! Bối chời!" Đường Hoa nhận lấy tờ biên nhận, vừa viết vừa hỏi: "Phí thủ tục này là người xuất phải không?"

"... Ta xuất!"

Giao dịch! Sát Phá Lang nghiêng răng chọn xác nhận, Đường Hoa lấy được kiếm xong thì cũng không xem nhiều, viết tên Tôn Minh lên sau đó phi kiếm truyền thư đi.

Sát Phá Lang nhìn Đường Hoa đang ăn như sói nhai hổ nuốt, đột nhiên cảm thấy mình nhỏ nhen quá. Có lẽ người này ngày sau sẽ không còn xuất hiện trên bảng cao thủ nữa rồi. Trong nhất thời, hắn cảm thấy mình có hơi quá đáng, vì thế hắn muốn rút lại lời của mình: "Có muốn ta đưa cho người mượn 200 kim trước không?"

"Không cần!" Đường Hoa rất có cốt khí, quay đầu lại hô: "Ông chủ... theo giống y như vậy, gói ba phần cho ta."

Ông chủ đưa ánh mắt dò hỏi Sát Phá Lang, dù sao thì đây cũng là gian riêng, có người chủ xị rõ ràng. Sát Phá Lang gật đầu: "Gói ba phần cho hã, ta trả!"

"Thêm ba vò Nữ Nhi Hồng nữa."

Sát Phá Lang gật đầu: "Cho hã."

Đường Hoa gói ghém xong thì đập một tờ ngân phiếu lên trên mặt bàn: "200 kim! Bái bai."

"..."

Một phút sau, toàn bộ người chơi Lôi Châu đều nghe thấy một tiếng sói tru: "Đông Phương Gia Tử, con mẹ nó ta muốn giết người một trăm lần, một trăm lần!!!!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 73: KỲ MÔN ĐỘN GIÁP

CHƯƠNG 73: KỲ MÔN ĐỘN GIÁP

"Địch nhân ở cự ly 5 dặm, đang chạy trốn về hướng Đông Nam!" Tinh Tinh đang báo cáo vị trí cụ thể của Sát Phá Lang. Quỷ Cốc thần toán của Tinh Tinh và Thái Công chiêm bặc của Thư Sinh tuy cách làm khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau, Quỷ Cốc thì chủ yếu tính người tính vật, Thái Công thì là quan sát tinh tượng, báo trước tương lai. Tuy Sát Phá Lang có một cây ma kiếm hộ thân, nhưng phẩm cấp thì lại hơi thấp, mà trong tay Tinh Tinh lại có la bàn của tiên gia, cho nên muốn tra vị trí của Sát Phá Lang cũng không phải là việc khó.

"Kêu chạy trốn thì có vẻ không đúng lắm đâu nhỉ?" Tôn Minh ngó qua Đường Hoa đang thất thần cầm thanh tiên kiếm Nhiếp Thiên, hỏi: "Sao thế?"

"Ai... Ta cảm thấy... Gần đây ta trở nên tồi tệ rồi."

"Không đâu mà!" Mặc Tinh phát biểu ý kiến: "Người đang giúp bạn bè mà, với lại thanh tiên kiếm này chắc chắn là do hãn cướp của người ta mà có đó."

"Không phải bởi vì cái đó..." Đường Hoa đau khổ nói: "Là bởi vì lúc ta vừa mới cầm thanh kiếm vào tay, thì tức khắc đã nghĩ đến việc nếu bán trả lại cho Sát Phá Lang thì có thể bán được bao nhiêu tiền ngay, mà cái ý định đó lại mạnh mẽ cực kỳ."

"..." Toàn bộ mọi người nhất tề than thở một tiếng, có thể có ý tưởng như vậy... Quả thật không nhiều.

"Lần mua bán này chắc chắn là sẽ không lỗ đâu, ta đưa cho Huy Hoàng thì Huy Hoàng không trả thù lao là hãn ngưng lăm. Đã đưa tiền cho ta lại còn nợ ta một cái nhân tình lớn bằng trời nữa, mà cho dù hãn không cần thì ta đưa thanh kiếm này đi bán chắc chắn ít nhất phải thu lại được gấp đôi." Đường Hoa lấy một tờ ngân phiếu ra, đưa cho Thi Thi này giờ vẫn đang nhin cười: "Trả lại 800 kim cho người này, phần Phá Toái và Thiếu Gia thì ta tạm nợ trước vậy."

"Không có vấn đề, thiếu tiền thì cứ gọi ta." Thi Thi nhận ngân phiếu rồi cười nói: "Nếu như có hứng thú thì có thể suy xét việc đến làm trong công ty của ta, chắc chắn ta sẽ dành cho người một vị trí thích hợp."

Phá Toái với Thiếu Gia vẫy tay: "Đi đây đi đây!"

"Ta cũng...!"

"Đừng!" Đường Hoa lắc mình một cái tóm lấy Tinh Tinh: "Người đừng đi." Cô nàng tiểu thư này chính là hệ thống định vị toàn cầu đấy.

"Sao nào? Chẳng lẽ ba người các người còn sợ đánh không lại một mình Sát Phá Lang sao?"

"Vừa gạt người ta một phen, quay lưng đã làm thịt người ta nữa... Ta đâu có súc sinh như vậy đâu."

"..." Tinh Tinh mém chút nữa hộc máu: "Lẽ nào ý của người là ta rất súc sinh sao?"

Đường Hoa quay người nói: "Hôm nay không thể ở ngoại ô phía Bắc này được nữa, chúng ta về chủ thành đi."

"Chính xác!" Tôn Minh than một hơi: "Lần này thật người ức hiếp người ta lắm lắm..."

"Không sao đâu, ta hiểu hử mà, qua mười ngày nửa tháng nữa là hử phai nhạt cừu hận ngay." Đường Hoa cười trộm nói: "Nói thật ra ta cũng rất tán thưởng cái ưu điểm này của hử đấy."

* * * * *

Lại là một đêm không trò chuyện, Tinh Tinh thì rảnh rang vọc vọc la bàn, trách nhiệm duy nhất của nàng là phải tùy thời báo cáo vị trí của Sát Phá Lang. Theo như lời nàng báo cáo, thì hôm nay Sát Phá Lang có vẻ điên điên. Cả buổi tối hử toàn là đâm đầu vào trong bầy quái, đánh từ ngoại ô phía Tây đánh đến ngoại ô phía Nam, lại từ ngoại ô phía Nam đánh vào chủ thành... Có vẻ như suốt cả buổi tối việc mà hử làm được chỉ toàn là tán loạn.

* * * * *

Sáng sớm ngày thứ bảy, bọn người chơi đều cảm thấy được bầu không khí đã bất đồng, đầu tiên là phủ thái thú đã được bày ra kết giới, hàng trăm toà tháp toả ánh sáng màu tím trôi nổi trên không trung của phủ, tiếp theo là lúc giữa Ngọ đột nhiên lại phát sinh nhật thực, người chơi không hề phòng bị chút nào, đã bị lũ quái đánh lén. Điều khác thường cuối cùng chính là mặt trời chưa lặn thì NPC cư dân đều đã đóng cửa cài then hết rồi.

Song song với đó, bên ngoài tường của phủ thái thú cũng có dán thêm bố cáo, thuyết minh rằng hôm nay sẽ có đại địch đến phạm, địch nhân ở bốn lộ phân biệt từ ngoại thành phía Đông Nam Tây Bắc sẽ tiến công vào chủ thành. Kẻ cầm đầu phía Đông tên gọi Cùng Kỳ, dẫn chúng ác thú; phía Nam là trúc yêu ở Vu Sơn, dẫn bọn đẹp gái đẹp trai; phía Tây là sứ giả Thổ Diêu, dẫn theo quân đoàn máy; còn phía Bắc là Hỏa Quỷ vương, tên này dẫn theo âm binh lệ quỷ.

Theo tư liệu đã được thông cáo thì có thể thấy ở phía Bắc là khó đối phó nhất, vì tên Hỏa Quỷ vương kia có thể dựa vào Hỏa Linh châu mà phân chia lãnh thổ đối kháng với Diêm vương không hề rơi xuống hạ phong, còn phía yếu nhất tất nhiên là phía Nam, chỉ cần dừng để phát sinh ngộ thương thì

mấy cái que trúc biến thành người kia vẫn khá là dễ đối phó, người chơi phổ thông cũng có thể một chọi một ngon lành với chúng nó.

Song Sư hoạt động ở ngoại ô phía Đông, Nhất Kiếm ở ngoại ô phía Tây, Tam Thương ở ngoại ô phía Nam, duy độc có cái ngoại ô phía Bắc này vẫn luôn là nơi tập kết của tán nhân. Lúc Huy Hoàng còn ở đó thì còn tổ chức quây lại một phạm vi, nhưng bây giờ hẳn đã về môn phái, thì khu vực này trống rỗng ngay. Nhưng khổ cái là chỗ này lại chính là nơi mà địch nhân có thực lực mạnh nhất tiến công. Một khi địch nhân mà đột nhập được vào chủ thành, nếu hẳn đi công kích thẳng chỗ phủ thái thú thì còn may, chứ vạn nhất hẳn đi đường vòng cứu viện cho hướng nào đó, thì bọn người chơi thật chỉ có nước chờ bị đồ sát.

Vì thế dưới sự khơi mào của Nhất Kiếm Cầu Bại, ba bang hội khẩn cấp triển khai hội nghị ngay. Mục đích của hội nghị rất đơn giản, đó là xem ai sẽ chia quân đi thủ phía Bắc. Hội nghị diễn ra từ ban trưa mãi cho đến trời sập tối thế mà không có cái kết quả nào cả. Theo Vô Biên đặc san đưa tin, thì thủ lĩnh ba cái bang hội này đều dồn đẩy trách nhiệm qua loa tắc trách, không có ai chấp nhận phái ra trên 20% chiến lực đi trú thủ ngoại ô phía Bắc cả.

Trông chờ vào một tập thể đi trả tiền ăn cho toàn thể mọi người, cái ý tưởng như vậy thật ngây thơ quá, ai cũng đều hiểu rằng chỉ có 1/3 khả năng Hỏa Quỷ vương sẽ công kích địa bàn của mình.

* * * * *

"Chủ thành sao đông đúc như vậy nè?" Đường Hoa nhìn thoáng một cái, thật là núi người biển người a, cái này cam đoan mình mà ra tay một cái, hết một ống pháp lực là điểm công đức âm của mình có thể đột phá một vạn ngay. Cũng còn may đây là môi trường lập thể, mọi người có thể đứng trên mấy thành lầu đấy, chứ nếu là trò chơi mặt phẳng thì chỉ có nước trong người có ta, trong ta có người ngay.

"Cái này không xong rồi." Người nói chính là Mặc Tinh, nàng không giống tên biến thái nào đó, cứ giết người cũng như chặt quai, không có chút cảm giác kia. Nàng đang kiểm thêm công đức, chứ oánh một con BOSS tuy được thêm 500 điểm, nhưng tiêu xài nhanh quá. Lại nhìn tới Tôn Minh, tên

này thì sao cũng được, không những hấn chả có chiêu gì công kích mạnh, mà lại chẳng hề có cái gì gọi là công đức cả.

"Đúng là không xong." Đường Hoa than một hơi: "Chi bằng bọn ta đi ngoại ô phía Bắc đi, chỉ cần nhân nhượng Hỏa Quỷ vương một chút, thì ta có giết chút tiểu binh tiểu tướng của hấn chắc hấn cũng chả thèm để ý đâu."

"Chỉ có thể vậy thôi."

Tinh Tinh vừa giơ tay lên tỏ vẻ phản đối đối việc mình sẽ đi gặp quỷ, thì bị Mặc Tinh túm lấy lôi đi ngay, ngày hôm nay sống hay chết thì phần nhiều phải xem ở tài bói toán của Tinh Tinh có thể nhìn thấy được vị trí của Hỏa Quỷ vương hay không.

* * * * *

Ngày chưa tàn, mà vùng ngoại ô phía Bắc đã chìm trong sương mù, âm khí thật nặng nề. Quét mắt nhìn qua, chỉ có dóm tùm từng nhóm hai, ba người chơi, có cộng cả thầy chắc cũng không đến 100 người.

"Hôm nay ta sẽ xuất thủ một chút! Các người lấy mấy tảng đá để giúp ta bày trận nào!" Tinh Tinh moi ra một cuốn sách cũ kỹ, phân phó: "200 bước về phía Nam, đặt ba tảng đá, thành hình chữ phẩm..."

"Mỹ nữ, đây là trận gì thế?" Tôn Minh hỏi.

Tinh Tinh tít mắt cười nhẹ nhàng: "Kỳ môn độn giáp! Hồi nữa ta sẽ chỉ cho các người một pháp môn, sau đó ở trong trận chỉ cần sử dụng pháp môn này là sẽ có diệu dụng vô cùng đó."

"Diệu dụng gì thế?"

"Ta đọc đã!" Tinh Tinh lật sang trang tiếp theo, thì thầm: "Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn hương nhất cử cung. Nhược năng liễu đạt âm dương lý, thiên địa đô tại nhất chương trung. Hiên Viên hoàng đế chiến Xi Vương, trực lộ kinh niên khổ vị hưu. Ngẫu mộng thiên thần thụ phù quyết, đăng đàn trí tế cần kiên tu. Thần long phụ đồ xuất lạc thủy, thải phượng hàm thư bích vân lý..." (1)

Đường Hoa nghiêng đầu thì thầm với Tôn Minh: "Trông thấy chưa, đi đâu cũng chẳng dễ cả."

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ sau Tinh Tinh mới đọc hết trang 20, tới đoạn trọng điểm: "Đứng trong trận độn giáp, nín hơi xong hít một hơi khí phương Đông, thổi vào trong lòng bàn tay, tay phải kết thành kiếm chỉ, viết chữ vào lòng bàn tay trái, sau đó nắm tay lại, chữ sẽ được thi hành, nhưng trong vòng trăm bước thì không được phép quay đầu lại. Viết "Độn" thì có thể ẩn thân, viết "Long" thì có được chính khí tránh được ma quỷ, viết "Tẩu" thì có thể truyền tống vạn lý, đẳng cấp của người không đủ, hoặc là thuật pháp chưa sâu nên không thể xem được trang tiếp theo..." Toát mồ hôi!

Tôn Minh tổng kết: "Tức là chỉ cần chúng ta còn đứng trong trận này, vậy thì đánh được cứ đánh, đánh không lại cũng có thể chạy được, đúng chưa?"

"Phải! Nhưng mà..." Tinh Tinh lấy một cây nến ra, đặt ở trong trận: "Lửa tắt là trận tàn đấy, lúc đó cho dù có viết gì đi nữa cũng vô dụng."

"Cái này sao giống mê tín quá vậy?" Đường Hoa không yên tâm lắm.

"Các nhà khoa học cũng có nói đấy, kỳ môn độn giáp là học vấn vũ trụ vĩ mô, có khái niệm về thời gian và không gian, là một môn học vấn siêu thời về thời không đấy. Mà đã là trò chơi thì cứ tin là thật đi."

(1): Ý nôm na: Âm dương thuận nghịch rất kỳ diệu, cả hai hướng tới một cửu cung. Nếu có thể đạt được đạo lý âm dương, thì có thể nắm trong tay cả trời đất. Hiên Viên hoàng đế đối chiến với Xi Vương, tranh giành đã lâu mà chưa phân thắng bại. Đêm mơ thiên thần truyền cho phù quyết, bèn dâng đàn tế bái. Thần long phun nước từ trong tranh, phượng hoàng ngâm chữ trong mây lành.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 74: MUỖI TÁM TẦNG ĐỊA NGỤC

CHƯƠNG 74: MUỖI TÁM TẦNG ĐỊA NGỤC

Mặt trời lặn, âm khí trong màn sương lại càng trầm trọng hơn, theo thời gian từng giây từng giây trôi đi, số ma trời trong vùng ngoại ô bắt đầu tăng

hiều, đồng thời còn kèm theo cả những tiếng quỷ gào thảm thiết...

Chẳng bao lâu sau, đại quân âm binh xuất hiện trong tầm mắt của bốn người Đường Hoa, sau đó xẹt qua đỉnh đầu của bọn họ. Lũ nửa trong suốt chính là oan hồn, tay cầm vũ khí là âm binh, còn có cả lũ lính đặc chủng như quỷ chết đuối, quỷ treo cổ, v.v...

Tinh Tinh vừa run rẩy ôm chặt lấy tay Mặc Tinh vừa giới thiệu: "Trên sách có nói con màu đỏ thẫm là lệ quỷ, hung mãnh dị thường; oan hồn mà đỉnh đầu có khí màu xanh chính là quỷ có oan án sâu nặng, chỉ cần oan sự của bọn họ chưa được giải, thì hồn phách sẽ bất diệt, cũng tức là giết không chết nổi."

Mặc Tinh nghi hoặc nói: "Mấy con quỷ này nhìn rất giống phim hoạt họa, rất đáng yêu, sao người lại sợ đến như vậy?"

"Bọn chúng là quỷ a!" Tinh Tinh trả lời rất là ngớ ngẩn.

Mặc Tinh lại càng ngớ người: "Nhưng mà trên đời này không có quỷ mà."

"Nhưng đây là trong trò chơi."

Mặc Tinh thọc một câu chính xác: "Người cũng biết đây là trò chơi, vậy còn sợ chúng nó làm gì?"

"Nhưng bọn chúng là quỷ..."

Trong khi hai nữ sinh đang tiến hành một cuộc đối thoại lê thê ngoằn ngoèo, thì một đội âm binh có vẻ như đã phát hiện thấy cái gì đó không ổn, dưới sự dẫn dắt của một con lệ quỷ bận đồ đỏ bắt đầu hạ xuống, bay tới chỗ bốn người.

Bốn người lập tức đình chỉ nói chuyện, mặt quay về hướng Đông hít sâu một hơi, sau đó viết một chữ vào trong lòng bàn tay, xoay người chạy đi...

"Có đi theo bọn ta không?" Tinh Tinh kinh hãi run sợ hỏi.

"Không biết!" Tôn Minh đã mở ra kim cương bát quái đáp lại. Quy củ đã nói rất rõ ràng, trong vòng trăm bước là không được phép quay đầu lại.

Mặc Tinh nói: "Ta cảm thấy trên cổ ớn lạnh."

"Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta." Tinh Tinh tụng mãi.

Đường Hoa đột nhiên hỏi: "Các người viết chữ gì đó?"

"Tẩu!" Ba người kia đồng thanh đáp, nói thừa à, coi tình hình trước mắt này mà định thịt quái lạc đàn thì thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

"..." Một giọt mồ hôi từ trán Đường Hoa chảy xuống.

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi: "Người viết chữ gì?"

Đường Hoa khóc ròng: "Độn, các người ác quá, lại quăng một mình ta ở đây."

"A!" Ba người còn chưa kịp tỏ vẻ đồng tình, thì đã đến trăm bước, "Vù" một tiếng biến mất tiêu.

Đường Hoa than một hơi quay đầu lại, không thấy có con quỷ hồn nào đi theo mình cả. Bì giờ lại phải trở về bên cây nển, viết lại chữ, sau đó lại phải chạy một trăm bước nữa mới có thể bỏ trốn được.

Lúc này một trận chiêng trống vang lên, Đường Hoa ngẩng đầu nhìn thì thấy có một đội âm binh cầm cờ xí mở đường, trung gian là một cỗ kiệu mười sáu người khiêng, trên kiệu ngồi một con quỷ béo khổng lồ, con quỷ này toàn thân quay cuồng ánh lửa, đang vừa móc mũi lại vừa ngáy pho pho. Nhìn cái kiểu phô trương và nhìn cái diện mạo này, phỏng chừng hẳn chính là BOSS Hỏa Quỷ vương.

"Dừng!" Hỏa Quỷ vương đột nhiên mở mắt ra, trái phải trên dưới nhìn một vòng, sau đó phất tay: "Đi! Kỳ quái, vừa ngửi được mùi của người sống mà."

* * * * *

"Thượng Đế phù hộ!" Đường Hoa lau mồ hôi lạnh, chữ "Độn" này quả công hiệu thật. Hỏa Quỷ vương đi rồi thì vùng ngoại ô phía Bắc chỉ còn lại một ít cô hồn dã quỷ vụn vặt, Đường Hoa thấy vậy bèn không vội đi, tay trái sét tay phải lửa, đánh kiếm sư cống, tuy nhiên hẳn vẫn không dám đi ra khỏi trận độn giáp.

Hắn đánh đến quên cả trời đất, còn chủ thành thì gà chó không yên, chẳng phải là Hỏa Quỷ vương biến thái đến dường nào, cũng chẳng phải là âm binh lệ quỷ lợi hại đến bao nhiêu, mà là oan hồn có khí xanh trên đầu có một cái kỹ năng ác lắm, chúng có thể nhập vào xác của người chơi đã chết, sau đó không những có thể thao túng được thân thể đó, mà còn có thể sử dụng được một phần kỹ năng của người chơi này.

Rất nhanh Hỏa Quỷ vương đã chia binh làm hai đường, một đường lợi dụng những kẻ bị oan hồn nhập thân bắt đầu thẩm thấu vào ba vùng ngoại thành ba hướng Đông, Nam, Tây, còn đường khác thì bắt đầu tấn công mãnh liệt vào phủ thái thú. Còn phần những người chơi trong chủ thành thì đã sớm bị giết đến tán loạn, đã chạy trốn về hướng ba vùng ngoại ô rồi. Tên Hỏa Quỷ vương quả thực là kẻ có thực lực hùng mãnh nhất trong bốn cánh quân, đặc biệt là một viên hoả châu trong tay hắn, vung tay một cái là có thể phá vỡ được một toà tháp ánh tím có ba tầng kết giới phòng ngự ngay. Mà bản thân hắn cũng có diệu pháp vô cùng, nào là âm lôi, nào là minh hoá, những pháp thuật của lệ quỷ phổ thông như thế vào trong tay hắn là có được thanh thế khác biệt ngay. Hắn cũng có một pháp thuật cấp bậc tiên gia: Hỏa Sơn Địa Ngục.

Trong đạo gia thì Hỏa Sơn Địa Ngục là tầng địa ngục thứ mười sáu, tầng này dân trải rất rộng, nào là trộm của công làm của tư, dút lút nhận hối lộ, trộm gà trộm chó, cướp bóc tiền tài, phóng hỏa, chết đi thì đều bị giáng vào Hỏa Sơn Địa Ngục, bị quăng vào trong núi lửa để cho thiêu sống nhưng không cho chết, ngoài ra còn có hòa thượng, đạo sĩ phạm giới cũng sẽ bị quăng vào trong này.

Trong phạm vi bao phủ của pháp thuật này, nếu người không có quan hệ với những hành vi phạm tội nêu trên, thì người có thể sừng sững không ngã trong đó, nhưng nếu một khi người đã từng làm qua những hành vi này, thì sẽ tức khắc bị định thân lại, sau đó sẽ bị đàn quỷ xé thành mảnh nhỏ.

Nếu như tầng này còn có rất nhiều người có thể tránh qua, thì còn một tầng khiến mọi người không thể trốn nổi nữa, đó chính là tầng thứ chín: Du Oa Địa Ngục. Cường dâm, ăn trộm ăn cướp, khi thiện hiệp yếu, ỷ võ hiếp người, lừa gạt phụ nữ nhi đồng, vu cáo phỉ báng người khác, mưu chiếm tài sản hoặc thê thất của người khác cũng đều bị liệt vào trong này.

Ai chơi trò chơi mà chưa từng PK, người nào chơi trò chơi mà không từng cướp? Gì, người chẳng cướp à? Vậy người cướp quái thì sao? Tất nhiên cũng tính đấy...

* * * * *

Giờ Tý vừa qua đi, thì bày quỷ lại càng hung mãnh thêm, chủ thành rất nhanh đã bị biến thành quỷ thành. Bầy quỷ ngược ngạo, người chơi kẻ thì chết, kẻ thì trốn. Không có tổ chức hữu hiệu để cùng nhau tấn công, cùng nhau rút lui thì không bị giết cho tan tành mới là điều quái quỷ ấy!

Nhất Kiếm cùng Song Sư tuy chống đỡ tuy cũng vất vả, nhưng trong bang hội vẫn có rất nhiều kỳ nhân, cho dù lũ oan hồn có hoá thân trà trộn vào quấy rối thì vẫn còn có thể phòng ngự được. Chỉ độc bên Tam Thương chống đỡ sứ giả Thổ Diệu đã là rất trầy trật, phần lớn là nhờ vào chọi cứng với chúng, vốn đã miễn cưỡng lắm rồi, mà bây giờ còn thêm cả oan hồn tới quấy rối, lại khuyết thiếu người lãnh đạo cấp cơ sở giỏi - đường chủ, cho nên bị trước sau giáp công, phần lớn bang chúng đều chết trận, chỉ có Phong Vân Nộ dẫn theo mấy chục tên cao thủ chống cự ở một khu nhỏ. Có thể nói là phía Tây, phía Bắc đều đã thất thủ rồi!

* * * * *

Phủ thái thú bị hai tên đại BOSS liên thủ tấn công, những toà tháp toả ánh sáng tím nối đuôi nhau sập, những luồng sét màu tím được bắn ra càng ngày càng thưa thớt. Đến lúc canh ba, phủ thái thú đành phải tuyên cáo thất thủ. Sứ giả Thổ Diệu đi ngoại ô phía Tây để nghỉ ngơi chỉnh đốn, còn Hỏa Quỷ vương thì hướng về ngoại ô phía Bắc để đóng quân.

Toàn thể người chơi ở Lôi Châu bị giảm một cấp.

* * * * *

Bên này Đường Hoa đang do dự lắm a... Hắn đã biết trạng huống của Lôi Châu rồi, giờ hắn đang do dự xem nên "Tẩu" hay là "Độn"! Nếu như mà chọn "Tẩu", thì biết đâu lại bất cẩn giống như Tôn Minh vậy, chạy thẳng đến bên người Cùng Kỳ luôn, còn chưa biết làm sao để trở về thì đã bị nó nuốt chửng vào.

"Dừng!" Hỏa Quỷ vương vừa chiến thắng, đang điều quân trở về, bay qua trên không của Đường Hoa thì lại nói: "Chỗ này chắc chắn phải có người."

Một đội lính tuần tra lập tức bay ra, tìm tìm một vòng, xong báo cáo: "Không có!"

"Quả thật là không có mà! Ông nội, làm ơn đi đi!" Đường Hoa đang run như cầy sấy ở bên cạnh Hỏa Quỷ vương, hẳn không hề có lấy chút tạo ý định nào một mình chọi solo con BOSS này đâu.

"Ừm... Hiện hình!" Hỏa Quỷ vương chẳng biết là dùng thủ đoạn gì, lật tay một cái là Đường Hoa đã bị ánh lửa trên đó chiếu vào thân.

"Hôm nay thời tiết rất tốt..." Đường Hoa thấy bầy quỷ nhào tới thì cười ha ha lật tay một cái, lôi hỏa giáng xuống. Dù chết ta cũng phải kiếm chút sư cống về chứ.

Có tiên thể, có Bát Phương Quy Nguyên bổ sung pháp lực, lại thêm tiên lôi thiện phá tà, nên ở trong phạm vi một mẫu hai chung quanh Đường Hoa tiểu quỷ thì chết, lệ quỷ thì bỏ chạy, ngay cả oan hồn không thể chết cũng bị mất hết tinh nguyên.

Hỏa Quỷ vương nhìn thấy có vẻ gai góc, cho nên trên thân bùng lên khí đen, một chiêu Hỏa Sơn Địa Ngục được phóng thích ra, nhưng không ngờ Đường Hoa cứng cỏi vô cùng, Hỏa Sơn Địa Ngục chẳng hề có lấy chút hiệu quả nào cả.

Du Oa Địa Ngục... Lần này Hỏa Quỷ vương lại bị giật mình tiếp nữa, ngay cả pháp thuật này cũng không có hiệu quả...

Bạt Thiệt Địa Ngục, Tiễn Dao Địa Ngục, Thiết Thụ Địa Ngục, Nghiệt Kính Địa Ngục, Chưng Lung Địa Ngục, Đồng Trụ Địa Ngục, Dao Sơn Địa Ngục, Băng Sơn Địa Ngục, Ngưu Khanh Địa Ngục, Thạch Áp Địa Ngục, Thung Cữu Địa Ngục, Huyết Trì Địa Ngục, Trách Hình Địa Ngục, Thạch Ma Địa Ngục, Dao Cự Địa Ngục...

Đánh một vòng xong, Hỏa Quỷ vương chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, chỉ thấy giữa mười tám tầng địa ngục Đường Hoa mặc dù đã cạn trơ pháp lực, nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, chính khí nghiêm nghị...

"Thánh nhân!" Chỉ có một lời giải thích như thế!

*** Hỏa Sơn Địa Ngục: hoả sơn = núi lửa; những kẻ bòn rút của công để làm giàu cho mình, ăn đứt hối lộ, trộm gà cắp chó, cướp bóc tiền tài, phóng hoả đốt nhà, sau khi chết sẽ phải vào tầng này để bị đuổi lên núi lửa cho lửa trên đường đi thiêu đốt mà không thể chết được. Ngoài ra còn cả

những hoà thượng, đạo sĩ phạm giới cũng sẽ bị đuổi lên hoả sơn. Tầng này được xem là đông khách nhất.

*** Du Oa Địa Ngục: du oa = vạc dầu; chơi bởi trác táng, đầu trộm đuôi cướp, khinh hiềm hiếp nhục, lừa gạt phụ nữ nhi đồng, vu cáo phỉ báng người khác, mưu chiếm tài sản vợ con người khác, sau khi chết sẽ vào ngục này. Người phạm tội bị lột hết quần áo quăng vào chảo dầu mà chiên, mà lật, tùy theo tội phạm phải nặng hay nhẹ mà bị phán phải lật bao nhiêu lần. Có người tội nghiệt thâm trọng vừa xuống khỏi băng sơn đã bị giải vào vạc dầu ngay.

*** Bạt Thiệt Địa Ngục: bạt thiệt = hình phạt kéo lưỡi ; người nào lúc còn sống hay khêu chọc li gián, phỉ báng hại người, chửi rủa người khác, gian ngôn xảo biện, nói dối gạt người, sau khi chết sẽ phải vào Bạt Thiệt Địa Ngục. Tiểu quỷ sẽ banh mồm ra rồi dùng kèm thép gấp lấy lưỡi rút ra, không phải là giựt một cái cho đứt hẳn mà là kéo từ từ cho dài ra. Sau đó đưa qua Tiễn Dao Địa Ngục, Thiết Thụ Địa Ngục.

*** Tiễn Dao Địa Ngục: tiễn đao = cây kéo; ở dương gian, nếu người chồng bất hạnh qua đời sớm, người vợ phải thủ quả. Nếu người nào dụ dỗ cho quả phụ tái duyên hoặc giúp nàng làm mai làm mối dụ dỗ đàn ông khác thì sau khi chết sẽ bị đưa vào ngục này, bị chặt đứt mười ngón tay. Ví như Vương Bà Bà trong Thủy Hử, vì lấy lòng Tây Môn Khánh mà mưu dẫn Phan Kim Liên, rồi hạ độc chết Võ Đại Lang vậy.

*** Thiết Thụ Địa Ngục: thiết thụ = cái cây bằng sắt; Phàm người ở dương gian mà li gián cốt nhục, chia rẽ phụ tử, phụ thê, huynh đệ tỷ muội người khác, sau khi chết sẽ vào tầng này. Người này sẽ bị cắm những lưỡi dao nhọn hoắt mọc chi chít trên một thân cây từ sau lưng ra đằng trước ngực, rồi treo lủng lẳng trên đó, sau một thời gian chịu khổ hình sẽ chuyển sang Bạt Thiệt Địa Ngục, Chưng Lung Địa Ngục.

*** Nghiệt Kính Địa Ngục: nghiệt = ác nghiệt; kính = cái kính; người nào phạm tội trên dương thế, dù không khai nhận hoặc chạy hết đường này cửa nọ, có thể che trời vượt biển thoát qua khỏi sự trừng phạt, nhưng vẫn là một phạm nhân trốn tội, trốn tránh suốt kiếp rồi cũng sẽ có một ngày phải

chết! Đến địa phủ rồi thì sẽ bị đưa vào Nghiệt Kính Địa Ngục để chiếu rọi tội trạng, sau đó sẽ được phân loại và chuyển vào các ngục khác.

*** Chứng Lung Địa Ngục: chứng lung = lòng hấp; có loại người ngày thường hay để ý tất cả việc lớn nhỏ của gia trưởng, rồi tin xằng đồn bậy, hãm hại phỉ báng người ta, loại người này bị ví là "mụ lưỡi dài". Loại người này sau khi chết sẽ phải vào Chứng Lung Địa Ngục, bị nhốt vào lòng mà chứng. Không chỉ như vậy, sau khi chứng xong còn phải để gió lạnh thổi qua khắp người rồi chuyển vào Bạt Thiệt Địa Ngục.

*** Đồng Trụ Địa Ngục: đồng trụ = cây cột bằng đồng; những kẻ thủ ác phóng hoả hại người, huỷ diệt tội chứng sau khi chết sẽ phải vào Đồng Trụ Địa Ngục. Các tiểu quỷ sẽ lột hết quần áo, bắt phải dùng thân thể ôm lấy cây cột đồng đường kính một thước cao hai thước. Trong cây đồng đang đốt than cháy và tiểu quỷ sẽ không ngừng quạt cho lửa bùng lên, cột đồng sẽ nhanh chóng nóng đỏ! Đây tương tự với "Bào Lạc" của Tô Đất Kỷ trong Phong Thần Diễn Nghĩa.

*** Dao Sơn Địa Ngục: dao sơn = núi đao; những kẻ khinh nhờn thần linh (người không tin cũng không sao, nhưng không thể vì thế mà khinh mạn họ), những kẻ sát sinh, chưa nói đến giết người mà chỉ cần giết trâu ngựa mèo chó thoi cũng vậy, vì chúng cũng là sinh mạng, có khi kiếp trước chúng cũng là người. Vì âm ty không giống dương gian, không phân cao thấp sang hèn nên trâu ngựa mèo chó cũng như người đều được xem là sinh linh. Kẻ phạm một trong hai tội trên, sau khi chết sẽ vào Dao Sơn Địa Ngục, cởi bỏ mọi thứ trên người, dùng chính tấm thân trần trụi để leo lên núi đao. Xem xét phạm tội nặng nhẹ thế nào để định thời gian "cư trú" trên đó.

*** Băng Sơn Địa Ngục: băng sơn = núi băng; Ác phụ mưu hại chồng mình, thông gian với người khác, huỷ bỏ thai nhi, sau khi chết sẽ phải vào Băng Sơn Địa Ngục, bị lột bỏ quần áo rồi lên núi băng. Ngoài ra, những kẻ ham mê cờ bạc, bất kính phụ mẫu, bất nhân bất nghĩa cũng đều phải lên núi băng cả. Đây chính là nơi mà Phan Kim Liên phải vào.

*** Ngưu Khanh Địa Ngục: ngưu khanh = hổ trâu; đây chính là nơi để súc sinh kêu oan. Phạm là người tại thế tùy ý tru sát súc sinh, lấy sự đau

khổ của chúng để làm vui thú cho mình, sau khi chết sẽ bị giải vào đây để bị các con trâu hoang tុ lại, dùng sừng húc, dùng chân dẫm đạp.

*** Thạch Áp Địa Ngục: thạch = đá; áp = đè; người trên dương thế sinh ra một đứa con, bất luận là nguyên nhân gì, tánh tình si ngốc, tàn tật, hoặc do tư tưởng trọng nam khinh nữ, mà dìm chết đứa bé hoặc bỏ rơi nó, thì người này sau khi chết sẽ bị giải vào Thạch Áp Địa Ngục, trong ngục có một hồ đá lớn, dùng dây thừng treo những tảng đá lớn nhỏ khác nhau ở trên, người đó sẽ bị quăng vào dưới hồ, rồi bị quỷ dùng búa chém đứt dây thừng cho các tảng đá rơi xuống.

*** Thung Cữu Địa Ngục: thung cữu = giã cối; Người nào khi còn sống mà lãng phí lương thực, chà đạp ngũ cốc, như thức ăn còn dư thừa đem phơi ngoài trời mà lại dẫm đạp lên, hoặc không thích ăn nên chỉ nhón vài đũa rồi đem vứt, thì sau khi chết sẽ bị đưa vào đây, đẩy vào cối để bị giã. Có một điều khá lạ là người nào khi ăn cơm mà buông miệng văng tục, chửi rủa, ... thì khi chết cũng sẽ bị đưa vào đây chịu tội.

*** Huyết Trì Địa Ngục: huyết trì = ao máu; người nào không tôn trọng người khác, bất hiếu với cha mẹ, không ngay thẳng, tính tình tà đạo, sau khi chết sẽ phải vào Huyết Trì Địa Ngục, chịu khổ trong bể máu. Ngay cả những người khó sinh, thổ huyết, nói chung là khi chết gặp máu đỏ cũng sẽ bị đưa vào ngục này. (Quái nhỉ....)

*** Trách Hình Địa Ngục: trách hình = hình phạt phanh thây; những kẻ đào mộ bới phần người khác sau khi chết sẽ bị giải vào đây để chịu tội phanh thây xẻ thịt.

*** Thạch Ma Địa Ngục: thạch ma = đá mài; kẻ nào dẫm đạp ngũ cốc, đêm trộm ngày cướp, tham quan ô lại, hiếp đáp bách tính sau khi chết sẽ bị đưa vào Thạch Ma Địa Ngục, mài xát cho thành thịt xay, sau đó được phục hồi lại thân người để rồi lại bị mài xát. Hoà thượng, đạo sĩ ăn mặn cũng sẽ vào đây.

*** Dao Cự Địa Ngục: đao cú = miết dao; ăn bớt tiền công vật liệu, dối trên lừa dưới, dụ dỗ phụ nữ nhi đồng, buôn bán dối trá sau khi chết đều phải vào đây. Người vào sẽ bị lột hết đồ đạc, tay chân bị cột vào bốn trụ đang ra theo hình chữ Đại (大), rồi bị dùng lưỡi cưa cắt từ đáy lên tới đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 75: LÔI LINH CHÂU

CHƯƠNG 75: LÔI LINH CHÂU

"Thứ cho tiểu quý mắt vụng, xin hỏi các hạ là thánh nhân phương nào?" Quý vương chỉ thấy người này chính khí sáng ngời, đồng thời với đạo hạnh nhiều năm của mình mà vẫn không thể nhìn thấu được người này danh tự ra sao, với lại cũng chẳng giống người chơi cho lắm, cho nên trong lòng có chút hoang mang.

"Nhạc Phi!" Đường Hoa rất trang nghiêm thốt ra tên của mình, tuy đạo hạnh của mình còn kém quá xa so với Hỏa Quý vương, nhưng đầu sao mình cũng có tiên khí tiên thể, càng tồi tệ hơn là mình đang có chữ "Long" trong lòng bàn tay này. Rõ ràng vốn là hoàng gia trong vương giả, trong độn giáp thì có thể trừ tà tránh hung, giữa địa ngục thì có thể hiên ngang không ngã mà.

"..." Chỉ số thông minh của Hỏa Quý vương thiệt cũng không xuất sắc cho lắm, trong nhất thời bị cái tên Nhạc Phi này khiến cho ngây người một hồi.

Đường Hoa thấy vậy, biết lúc này mình phòng tâm hơi lớn rồi, vội vàng ho khan một tiếng, phất tay áo hỏi: "Tên Tần Cối hiện đang ở trong địa ngục nào vậy?"

"Cái này... bẩm Nhạc gia, hẳn là đang ở chỗ Diêm vương."

"Vậy thôi vậy." Đường Hoa ngẫm ngẫm một chút, rồi nói: "Hôm nay thấy người cũng chưa phải là kẻ đại ác, tạm thời buông tha cho người đấy."

"... Tạ ơn Nhạc gia!" Hỏa Quý vương gãi gãi đầu, duỗi tay ra: "Mời ngài!"

Ta có thể đi được à? Vừa ra khỏi trận độn giáp, là chữ "Long" hết hiệu lực ngay, lúc đó đảm bảo mình sẽ chết như con tôm liền tức khắc: "Mời ngài, vẫn là ngài đi trước thì hơn, ta tùy tiện là được rồi."

Hỏa Quỷ vương lại gãi gãi đầu, càng cảm thấy không đúng. Chuyện như vậy cũng hơi quá hoang đường... Nhưng mà hắn nhìn trái nhìn phải xong lại vẫn không nhìn thấy sơ hở nào cả, thế là do dự một hồi xong, nói: "Cáo từ, Nhạc gia!"

"Cáo từ!" Đường Hoa thầm lau mồ hôi lạnh, vậy cũng được à. Mình chẳng qua định chữa cho ngựa chết thành ngựa sống, chẳng ngờ ngựa chết sống lại thật, sau trận này phải đi miếu Nhạc Phi thắp mấy nén nhang mới được.

Hỏa Quỷ vương nghi hoặc gật đầu với Đường Hoa, sau đó trong nháy mắt lúc định đi thì đột nhiên sắc mặt đại biến, rất phần nộ dùng một ngón tay chỉ vào Đường Hoa...

Bên này thì Đường Hoa đổ mồ hôi như thác nước, hắn đột nhiên cảm thấy mình không còn uy vũ như vậy nữa, bèn mở lòng bàn tay ra nhìn sơ, thấy chữ "Long" vốn màu kim giờ đã biến thành màu xám. Lại nghi hoặc nhìn quanh thì mới biết được nguyên nhân của vấn đề do đâu - ngọn nến đã tắt. Vì sao ngọn nến lại tắt? Đơn giản, nó cháy hết rồi.

Lửa tắt thì trận tàn, trận tàn thì "Long" mất, Hỏa Quỷ vương chỉ cần liếc một cái là đã nhìn thấu thân phận, tên, môn phái của Đường Hoa ngay.

* * * * *

Bầy quỷ lao vào lôi hỏa như con thiêu thân, Đường Hoa mở Lượng Thiên Xích ra, trong lôi hỏa trận thật đúng là quỷ khóc thần gào...

Thân là lãnh đạo, Hỏa Quỷ vương rất cảm tức, thân là một đại BOSS cấp cao, thế mà lại bị một tên người chơi nhỏ bé lừa cho một hồi, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mặt quỷ biết bao nhiêu? Về sau làm sao còn lăn lộn trên giới NPC được nữa? Nhất định phải tự tay làm thịt thẳng ôn con này mới được. Nhưng dùng thủ đoạn gì đây? Hỏa Quỷ vương do dự hồi lâu, vẫn sợ địa ngục không có tác dụng với thẳng này, nếu vậy thì lại mất mặt quỷ trước đàn em lắm, vì thế hắn mò mò trong túi, rồi ánh mắt sáng lên, không bằng thử xài cái bảo bối mới lấy được này đi...

Một tiếng sét đánh vang lên, bầy quỷ tứ tán chạy trốn như là tận thế đến nơi, một hạt châu màu đen bay lên giữa không trung, hoá thân thành Lôi Thần tay cầm cự chùy hầm hầm nhìn Đường Hoa.

Cơ hồ là đồng thời, Đường Hoa và Lôi Thần cùng bắn tia chớp về phía đối phương. Sau một cái chớp mắt, Đường Hoa giật nảy cả người, thuộc tính sét của mình cao như vậy mà chỉ có thể đánh bay được chút xíu máu của Lôi Thần thôi, còn mình thì chỉ còn có một nửa máu này.

Mắt thấy luồng chớp thứ hai sẽ phải được phát ra, Đường Hoa vọt tường. Tục ngữ có nói như sau: chó bị dồn quá sẽ cắn người, người bị cắn quá sẽ vọt tường...

Hỏa Quỷ vương há hốc cái miệng nhìn sự tình không thể tưởng nổi trước mặt, chỉ thấy tên người chơi nhỏ bé kia lấy một mảnh trúc ra vung lên, Lôi Thần uy mãnh đã bị biến thành một tia sáng bắn vào bên trong mảnh trúc đó. Lại nhìn lại hạt châu, thì thấy nó như đã bị rút đi sinh khí, ảm đạm ủ rũ trở về trong tay mình.

Thứ này gọi là Lôi Linh châu, cũng cùng dạng với Hỏa Linh châu trong cơ thể Hỏa Quỷ vương. Bảy viên linh châu ẩn dấu lực lượng của trời đất, mỗi viên linh châu không những có rất nhiều diệu dụng, mà bản thân còn mang theo năng lực triệu hoán thiên thần nữa. Thuộc tính sét của Hỏa Quỷ vương thấp, cho nên Lôi Thần được triệu hoán ra cũng không cao cấp cho lắm. Nhưng mà cấp bậc không cao thì không cao, dù sao người ta cũng là thiên thần mà, bị hút một cái thì mất tâm là chuyện gì chứ?

Nói thật, bản thân Đường Hoa cũng từng người một hồi, hần vội vàng mở bảng Hộ Giá ra xem, hoá ra là tên Lôi Thần được triệu hoán ra kia chỉ có cấp 30 thôi, bị thu phục thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà. Rồi lại nhìn nhìn những số liệu dừng mảnh kia, Đường Hoa vui sướng rơi lệ đầy mặt: Về sau anh... anh đây rốt cục cũng đã có hộ giá thực sự rồi. Trước kia những con hộ giá đều chỉ là hàng xài một lần, quăng ra cũng chỉ để chặn một đòn phi kiến của người ta mà thôi, nhưng lần này thì bất đồng, Đường Hoa kích động, thật muốn hét lên cho toàn thế giới biết: bố đây cuối cùng cũng đã có một tên hộ giá có thể ngăn được hai phát phi kiếm mới chết rồi.

Pháp lực của Đường Hoa kém hơn Hỏa Quỷ vương nhiều lắm, cho nên Lôi Thần mà hai người triệu hoán ra căn bản không phải là một tầng thứ. Nhưng dù sao Lôi Thần cũng là Lôi Thần mà, dù sao cũng phải mạnh hơn Lôi Điều, Lôi Ứng và Lôi Nhân nhiều.

"Hộ giá!" Đường Hoa rống to một tiếng, quăng tên Lôi Thần mà một giây trước hẳn còn rất quý trọng vào Hỏa Quỷ vương, còn mình thì cất bước bỏ chạy. Đồ vật thì phải đem ra xài, tuyệt đối không nên vì quý trọng mà không xài đến. Bởi thế nên trên đời này phần lớn mọi thứ tồn tại là bởi vì nó có giá trị sử dụng của nó, trừ... châu báu, hoa tươi và mỹ nữ!

Bị ăn một đòn công kích nhưng chưa chết, Lôi Thần bị bắt trở về trong thiên thư để an dưỡng thương thế, còn Đường Hoa thì cầm đầu cầm cổ chạy hướng chủ thành. Mắt thấy bày quỷ truy gấp quá, hẳn liền quay người tặng cho một màn lôi hỏa, còn Hỏa Quỷ vương mà đuổi đến gần thì cứ ném Lôi Thần, mình chớp thời cơ ba chân bốn cẳng chạy tiếp.

Tuy tốc độ của Hỏa Quỷ vương có nhanh, nhưng Đường Hoa cũng đâu có chậm, hẳn nhờ vào các loại công cụ gia tốc, tuy chạy không nhanh bằng Hỏa Quỷ vương, nhưng nhờ vào Lôi Thần hộ giá, Hỏa Quỷ vương cũng rượt không kịp hẳn.

Khi đã tới bên cạnh chủ thành, thì Hỏa Quỷ vương không dám đuổi tiếp nữa. Theo quy củ thì một khi mình lấy được Lôi Linh châu, mình nhất định phải trở về ngoại ô phía Bắc để chờ bọn người chơi tới cướp, chứ không được phép bước một bước nào vào chủ thành nữa.

Vậy mà cũng không chết! Đường Hoa rất bội phục bản thân mình. Hẳn vượt vượt ngực, nhìn lại, trong chủ thành không những không còn người chơi, mà quái vật cũng chẳng có nữa. Sứ giả Thổ Diệu đã dẫn người lui lại đóng quân nơi ngoại ô phía Tây. Trong ba ngày tiếp theo, hẳn và Hỏa Quỷ vương sẽ phải chịu sự X luân phiên của bọn người chơi. Cũng không có cách nào khác, đây chính là số mệnh của NPC mà. Tôn chỉ tồn tại của bọn họ chính là vì phục vụ cho người dân, mặc dù cũng có thời điểm bọn họ ăn thịt của nhân dân, uống máu của nhân dân.

Còn phần BOSS hai hướng Đông và Nam, thì bọn họ muốn lui lại cũng không được, thêm phần không có nơi trú quân, không được bổ cấp binh lực một cách hữu hiệu, cho nên bọn họ đã bắt đầu bị hai bang hội ở đây bao vây phản công. Cho dù BOSS có dũng mãnh bao nhiêu, thì sớm hay muộn gì cũng phải bị lũ người chơi không sợ chết kia tiêu hao đến gục.

* * * * *

"Phụ trưởng phụ trưởng! Sát Phá Lang ăn nhà Tây, lại ăn cả nhà Đông, trong một đêm đã cướp mất hai con đại BOSS. Bang Song Sư đã hạ lệnh truy sát, còn bang Nhất Kiếm thì vẫn đang trong vòng thảo luận việc này."

"Ha ha!" Đường Hoa coi báo mà cười, thật là bội phục tên Sát Phá Lang này đây, sau khi bị ngã một lần, chẳng những đã đứng dậy rất nhanh, mà hành vi lại càng lợi hại hơn, thân là bang chủ tinh anh của bang hội Nhất Kiếm, nếu cướp BOSS của Song Sư thì cũng còn coi được đi, đằng này còn cướp luôn cả BOSS của anh đại mình nữa, có vẻ không phúc hậu lắm nhỉ. Có điều nếu chỉ có nhiều đó thôi thì còn chưa được coi là trở nên lợi hại hơn đâu, thằng này càng quá đáng chính là, hãn nhân kiếm hợp nhất trăm luôn cả anh đại lẫn BOSS một lượt cơ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 76: NHIỆM VỤ CÔNG ĐỨC

CHƯƠNG 76: NHIỆM VỤ CÔNG ĐỨC

Phần tiếp theo của nhật báo là thông cáo của thái thú, rằng con trai của ông ta đã bị người ta chém, bảo bối cũng đã bị cướp đi rồi, có khả năng thủ phạm là sứ giả Thổ Diệu ở ngoại ô phía Tây, cũng có khả năng là Hỏa Quỷ vương nơi ngoại ô phía Bắc. Hy vọng những người tráng sĩ có chí sẽ tiêu diệt bọn chúng giùm.

Chí à? Không có đâu, mà có cũng không dám đi.

Lại đọc tiếp, phóng viên đặt riêng của Song Kiếm đã nhờ vào giấy phép phóng viên của hệ thống tiến vào ngoại ô phía Tây và phía Bắc để phỏng vấn. Ngoại ô phía Tây đã bị sứ giả Thổ Diệu bày ra trận cơ quan, một bước đi là ba cái bẫy, ngoài ra còn có các loại người máy bao phủ đầy cả trời, và đồng thời quân đoàn người máy còn đang không ngừng sinh sản thêm nữa.

Còn bên ngoại ô phía Bắc thì đã không còn thấy ánh mặt trời nữa, chỗ này đã bị quỷ vương bày ra mười tám trận địa ngục, trong đó còn dung hợp thêm cả các loại pháp thuật khiến người ta mê đường lạc lối. Trong khi

phòng vấn thì Hỏa Quỷ vương đã tỏ ý: Ngoại ô phía Bắc nay đã chính thức đổi tên là Quỷ trấn, địa bàn của quỷ thì quỷ làm chủ, cho dù là có bao nhiêu hiệp sĩ tới đi nữa thì hãn cũng sẽ không chút khách sáo mà nuốt chửng bằng hết. Cuối cùng, Hỏa Quỷ vương còn phát biểu thêm về ý kiến của mình đối với nhân phẩm của Đông Phương Gia Tử, rằng hãn đại biểu cho lệ quỷ, oan hồn cùng với âm binh thân thiết ân cần thăm hỏi em gái của Gia Tử, đồng thời còn tiến hành cả công kích với lại khiêu khích nhân thân ác độc nhất đối với Gia Tử.

* * * * *

Tôn Minh che miệng mừng trộm, hỏi: "Người đã làm chi vậy, cướp vợ của người ta à?"

"Người tỉnh lại đi, ta sẽ không lên Vô Biên đặc san của người nữa đâu!" Đường Hoa nói: "Không nói cho người biết."

"Đừng mà!" Tôn Minh ân cần rót trà cho Đường Hoa: "Hoa ca, ca là nhân vật biểu trưng hàng đầu của đặc san đệ đấy, dù đệ không hài hoà với ca, nhưng lẽ nào lại không hài hoà với tiền sao? Ngài yên tâm, bất kể là chuyện gì đi nữa, thì đệ đều sẽ viết sao cho ngài thành nhân vật chính diện số một mà."

"Vậy cũng được! Nhớ là tiền phải chia đều đấy, gần đây ta toàn thân đầy nợ."

Vì thế Vô Biên đặc san ở một tiếng đồng hồ sau được xuất bản ra, nội dung đại khái là kể về Đường Hoa đã thể hiện chính khí nghiêm nghị ở trước mặt quỷ vương ra sao, có thể nói là tựa như là Nhạc Phi tái thế vậy, đã khiến cho quỷ vương không dám nhìn thẳng vào. Sau cùng, Đường Hoa mạnh mẽ lên án những hành động của Hỏa Quỷ vương, thuận tay thu đi Lôi Thần đang giúp hãn làm ác. Có điều Hỏa Quỷ vương đã mất đi lương tâm, không những không hề tiếp thụ lòng tốt của Đường Hoa, mà lại còn ôm hận trong lòng tìm thời cơ trả thù nữa, cho nên mới có một màn thất thủ vừa rồi khi phòng vấn.

* * * * *

"Nghe nói Nhất Kiếm và Song Sư cùng nhắm tới sứ giả Thổ Diệu, hiện giờ đang bàn bạc hợp tác đấy."

"Đây là bọn họ khôn đấy, chứ địa ngục của Hỏa Quỷ vương thật là mạnh quá." Đường Hoa than một hơi: "Ai dám nói bản thân mình chính trực trong sạch nào, chỉ cần có một vết nhơ thôi thì sẽ không qua nổi mười tám tầng địa ngục ngay."

"Vậy hai ngày còn lại này người định làm gì thế?"

"Ai... Ta phải đi kiếm chút công đức." Công đức của Đường Hoa đã tới âm tám ngàn lận rồi, trong lòng đang lo lắng a! Thấy trường hợp của Huy Hoàng là biết ngay, người ta không phải tính toán bằng số nguyên đâu, nếu như mình đoán không sai, thì chín chín tám mươi một, tám ngàn một trăm điểm âm chắc chắn sẽ dẫn động đọt ma kiếp thứ hai. Nghe Chu Yểm nói về sự đáng sợ của ma kiếp thứ hai, thì coi bộ mình không có hy vọng gì có thể qua được đâu. Kiếm làm sao cho công đức trở lại số dương thì... Đường Hoa không hề định làm thế. Mục đích duy nhất khi kiếm công đức chính là: vì ngày mai có thể giết người không nặng lòng, thì hôm nay phải dùng cảm đi giúp người mới được.

* * * * *

Bây giờ đã khác trước lắm, Lôi Châu không còn như ngày xưa nữa rồi, nhiệm vụ công đức chỉ có thể nói một chữ: nhiều. Chẳng hạn như nhiệm vụ công đức 100 điểm thì có: đi tới Quỷ trấn giải cứu một tên tiểu đồng, đánh chết sứ giả Thổ Diệu để báo thù giùm NPC, đi ngoại ô phía Bắc để tìm một đôi bông tai thất lạc của con dâu nhà ai đó... 80 điểm thì có: sửa lại án sai tù oan cho một oan hồn, châm ngòi ly gián quan hệ giữa Hỏa Quỷ vương với sứ giả Thổ Diệu... 50 điểm thì...

Cuối cùng Đường Hoa nghiêng răng bóc lấy ba tờ bố cáo công đức 20 điểm.

Nhiệm vụ đầu tiên là mang một tên chồng của bà nào đó đang uống rượu ôm ở lầu xanh về, bố cáo có ghi chú rõ đặc biệt: chết thì không được.

Đối với loại nhiệm vụ này thì Đường Hoa có tâm đắc lắm, hẳn đã lĩnh ngộ được đạo lý đích thực của nhiệm vụ từ khi còn rửa rau ở Thực Sơn kia. Đầu tiên là đi mua cái bao tải về, sau đó là đi tìm mục tiêu, tìm được rồi thì "pọc" cho nó một cái té xiù, nhét vào trong bao tải, sau cùng là giao bao tải lại cho người tuyên bố nhiệm vụ là xong.

Nhiệm vụ thứ hai: XX thăm mền XXX đã lâu, nhưng con gái thì lại ngại mở miệng lắm, thế nên nhờ Đường Hoa hỏi thăm ý tứ của người ta với mình. Đường Hoa đi ra ngoài quanh quần một vòng xong quay lại báo cáo: cũng khá là có hảo ý với người, ngày mai lúc chạng vạng thì cùng nhau ra bờ sông xem mặt trời lặn.

Nhiệm vụ thứ ba: giúp một người vợ tìm ông chồng của mình nơi sông bạc, sẵn tiện lấy lại bảo vật gia truyền - một cái ngọc bội.

Đường Hoa cầm theo bao tải và cây gậy, xắn tay áo phăm phăm đi vào sông bạc.

* * * * *

"Cái gì?" Đường Hoa nổi sùng: "Người thua bạc mất ngọc bội rồi à?" Có lắm không đấy, khiến cho ý định mang cả người lẫn ngọc bội về của mình tan thành bọt nước mất rồi. Phải biết rằng nhiệm vụ mà bị thất bại thì sẽ bị trừ điểm công đức gấp đôi đó...

Sự thật thì tàn khốc, thế là Đường Hoa nghiêng răng hỏi nhà cái của chiếu bạc: "Anh bạn, ngọc bội bán nhiều tiền?"

Nhà cái là một tên đại hán, lắc đầu nói: "Không bán!"

"Không bán?" Đường Hoa càng nóng lên, đập một tờ ngân phiếu lên bàn: "10 kim!"

"Không bán!" Nhà cái vẫn lắc đầu: "Quy củ của sông bạc là sông bạc không mua bán, vị tiểu ca này nếu như có hứng thú thì có thể cược với ta vài ván, nếu trong 10 ván mà có 5 ván thắng ta, thì ta sẽ trả ngọc bội lại, nếu có thể thắng ta liên tiếp 10 ván, thì sẽ được tặng lễ vật tốt."

Moá! Chơi chiêu dụ dỗ đại pháp! Đường Hoa chảy nước mắt, cái này cũng đâu phải là trò quay số đâu, thế nên đập tay lên mặt bàn, nói: "Tốt, ta thối còi gọi người." Lập tức phát hai cái tin đi: Tinh Tinh/Thư Sinh, cứu hoả nơi sông bạc.

* * * * *

Thư Sinh hơi bất an, hỏi: "Có được không đó, ta chỉ biết ném tiền đồng thôi, chứ có quen thuộc với súc sắc đâu."

Tinh Tinh cũng phụ hoạ: "Ta chưa từng chơi cái này."

"Ta cũng chưa từng mà!" Đường Hoa chà chà tay, hỏi: "Anh bạn, cược thế nào?"

"Cược ba cục súc sắc sẽ lớn hay nhỏ, một ván 10 kim."

"Được!"

Nhà cái lắc xong đặt chén trên bàn, hỏi: "Lớn hay là nhỏ? 1 - 9 là nhỏ, 10 - 18 là lớn."

Đường Hoa trước tiên quay sang bên Thư Sinh, Thư Sinh vội cầm giấy lụa với tiền đồng lên, bắt đầu suy tính, tính đến khi đầu đầy mồ hôi hột, chừng 5 phút sau thì có kết luận: "Dựa theo định luật của toán học, thì ba con súc sắc cộng lại ít nhất phải là ba điểm, vậy phần điểm lớn phải nhiều hơn phần điểm nhỏ."

"Tính ra được vậy à?"

"Không phải!" Thư Sinh nói trong kênh đục: "Tên nhà cái này có phần mạnh đấy, hệ thống nói là pháp lực của ta chưa đủ."

"Tinh Tinh, bên người thì thế nào?"

"Cũng vậy, pháp lực chưa đủ."

Đậu xanh, mình tìm phải hai đĩa nhìn được mà không xài được rồi. Đường Hoa đập một tờ ngân phiếu 10 kim xuống: "Lớn!"

"Khui, một ba sáu, chín điểm, nhỏ, cảm ơn khách quan."

Mười kim mất toi!

* * * * *

"Khui, ba ba hai, tám điểm, nhỏ, cảm ơn khách quan."

* * * * *

"Khui, một ba ba, bảy điểm, nhỏ, cảm ơn khách quan."

"Các người..."

Đường Hoa chưa nói xong, thì Thư Sinh đã đứng lên, toàn thân toát mồ hôi nói: "Gia Tử, trong bang của ta đang có chút chuyện, người cứ chơi thong thả nhé, nếu không đủ tiền thì cứ thông tin cho ta, ta cho người đưa qua."

Tinh Tinh cũng đứng lên theo: "Ta có hẹn đi dạo phố..."

* * * * *

Suốt mười ván toàn bộ khui nhỏ, mà cả mười ván Đường Hoa đều chọn lớn...

"Anh bạn, người không có chơi gian đấy chứ?"

Nhà cái lắc đầu: "Cao ba thước trên bàn cược có thần linh đấy."

* * * * *

Mười ván lượt hai, thế mà Đường Hoa thắng được hai lần lận!

* * * * *

Mười ván lượt ba, Đường Hoa ba thắng bảy thua.

Tới lúc này, coi như Đường Hoa đã hiểu ra một chút rồi. Thật sự thì tên nhà cái này cũng chưa phải là đồ thánh, hẳn chỉ có thể lắc ra con số mà hẳn muốn thôi, chứ không thể nào thay đổi con số lúc mở chén ra được. Nhưng bù lại là hẳn rất hiểu tâm lý của người ta, cho nên đã lợi dụng điều đó mà quyết định điểm số tiếp theo sẽ là bao nhiêu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 77: CÀN KHÔN HỢP NHẤT

CHƯƠNG 77: CÀN KHÔN HỢP NHẤT

10 ván lượt thứ tư...

Đường Hoa khởi đầu tốt đẹp, trực tiếp ăn liên tiếp ba lượt "lớn"!

Nhà cái đặt chén lên bàn, Đường Hoa mỉm cười nhìn nhà cái, nhà cái mặt không biểu tình nhìn Đường Hoa, chờ hần đặt cược. Tên nhãi nhép, lần này hần nhất định cho rằng ta sẽ đổi ý đặt "nhỏ", bố cố tình đấy...

"Oa! Người đang bài bạc hả." Ngoài cửa, Mặc Tinh trầm mặt bước vào, có vẻ như đang có ý định tóm Đường Hoa lôi đi bằng bạo lực.

"Đừng làm rộn a..." Đường Hoa vội vàng tố tội Mặc Tinh, rồi nói rõ sự tình vì sao ở đây.

"À, Đây là tâm lý chiến a!" Mặc Tinh nghe ra là Đường Hoa vì nhiệm vụ nên mới vào đây, chứ không phải vì nghiện bài bạc, nên cũng thư thả chút ít, nàng nói: "Cái này ta đã được học qua rồi. Tâm lý của nhà cái với con bạc khác nhau lớn lắm. Là một tên nhà cái lão luyện, thì tố chất tâm lý của hần cực kỳ tốt đấy, càng huống chi người lại đang thua nhiều hơn thắng. Trong tình trạng tâm tình của hần thoải mái, mà tâm trạng của người khẩn trương, thì nhà cái sẽ đặt bẫy người. Với tình thế trước mắt, hần tuyệt đối sẽ không đổ "lớn" cho người đâu, bởi vì người vì khẩn trương, đã tiến vào dạng tư duy quán tính, nên cứ cho rằng nhà cái sẽ khẩn trương giống người. Vậy nên ván này sẽ là... Nhỏ!"

"Nhỏ!" Đường Hoa đập tờ ngân phiếu xuống.

"Một ba ba, bảy điểm, nhỏ."

* * * * *

"Bởi vì ta xuất hiện phân tích ra được tâm lý của hần, cho nên giờ hần đã hơi hơi khẩn trương rồi. Lúc này hần sẽ chú trọng một ván phân ra thắng bại, ít nhất thì cũng định sẽ thắng ta một ván để đánh bay sự tự tin của ta." Mặc Tinh chân thành nói: "Ván trước được gọi là Đầu Thạch, ván này là Ván Lộ, vậy nên ván này là... Nhỏ!"

"Hai ba bốn, chín điểm, nhỏ."

* * * * *

10 ván toàn thắng!

Đường Hoa kinh hãi cực kỳ, hô lên trong kênh đội ngũ: "Người là yêu quái hả." Theo hần biết thì tâm lý học cao lắm cũng chỉ là phân tích tâm lý thôi, có lẽ sẽ chiếm được một chút cơ trên khi bài bạc, chứ nếu toàn thắng thì thiệt là có vẻ khoa trương lắm lắm.

Mặc Tinh cười cười thần bí, nói: "Thật ra... Ta nghe tiếng của súc sắc đấy, ba cái thứ tâm lý học linh tinh gì gì đó toàn là xạo hăn thôi. Ta sợ hăn dùng âm thanh giả lừa ta đấy mà."

"Người..."

"Bài bạc là phạm pháp, nhưng nói dối thì lại không." Mặc Tinh đặc ý nói: "Từ nhỏ ta đã có luyện rồi, nghe tiếng xóc đĩa chẳng những có thể đề cao thính giác của người, mà còn có thể giúp cho suy nghĩ của người càng cần chận chặt chẽ hơn. Cha ta mới là lợi hại nè, ông ấy có thể nghe được cả tiếng bước chân người đi giữa mưa dông sấm chớp, và lại còn có thể phân tích được một ít tin tức của người đó thông qua tiếng bước chân nữa cơ."

"Người... Sao hôm nay lại hết ngốc rồi vậy?" Không những không còn ngốc nữa, mà ngược lại còn khá là giảo hoạt.

"Lẽ nào bấy lâu nay người cho rằng ta rất ngốc à?" Mặc Tinh xạm mặt lại hỏi.

"Cái này..." Đường Hoa cẩn thận ngẫm lại một lượt những hành vi của Mặc Tinh từ hồi tân thủ thôn đến hiện giờ. Thật sự... Thì Mặc Tinh cũng chỉ có chút sai lầm mà thôi. Như chuyện rớt máy bay hồi lính mới chẳng hạn, cũng chỉ có thể chứng tỏ rằng nàng biết nhanh trí ứng biến, biết lợi dụng quy luật của vòng du bình thường để tạo ra bi kịch mà thôi. Quả thật là không có bất cứ điều gì chứng tỏ rằng Mặc Tinh ngốc cả, chỉ có một vài chỗ nói lên rằng đôi lúc đầu óc Mặc Tinh có chút đơn giản mà thôi.

Đường Hoa còn chưa có giải thích, thì Mặc Tinh đã xông lên, hưng phấn nói: "Mau coi phần thưởng đi."

"Một cái ngọc bội này... Oa.. là sách kỹ năng hai trong một a!" Đường Hoa hưng phấn lật sách ra đọc đọc, chưa đến năm giây thì mặt đã xám xịt lại, quay đầu hỏi nhà cái: "Anh bạn, người chọc ta à?"

"Phần thưởng chính là cái đó đó, đã cố định rồi, người thích thì giữ, không thì thôi." Nhà cái chẳng hề mảy may để ý tới Đường Hoa đang sắp nổ bùng lên.

Mặc Tinh mon men qua hỏi: "Sao vậy? Có phải là kỹ năng rất cận bã hay không?"

"Không... Không những không phải là cặn bã, mà còn khá là trâu bò cơ." Đường Hoa hung ác liếc nhà cái, nói: "Sách kỹ năng này tên gọi là Càn Khôn Hợp Nhất, kỹ năng thứ nhất là Càn Khôn Nhất Độn, có thể dịch chuyển tức thời ở bất cứ thời điểm nào, không những không hề tiêu hao chút pháp lực nào, mà còn không có số lần sử dụng hạn chế nữa."

"Oa..." Ánh mắt của Mặc Tinh toé ra ngọn lửa cực nóng.

"Đừng vội "Oa"... Mỗi dịch chuyển 10 mét thì phải tiêu hao 10 kim, trăm mét là trăm kim, vậy dịch chuyển một dặm là phải hết 500 kim."

"..." Mặc Tinh lau một giọt mồ hôi lạnh trong lòng giùm cho Đường Hoa, ví dụ Kinh Thiên Động Địa quyền của mình đi, phạm vi bao trùm là một mẫu hai, đại khái là khoảng tám trăm mét vuông, vậy nếu như Đường Hoa mà ở trung ương của nó, thì muốn đào thoát là phải tiêu phí xấp xỉ 150 kim. 150 kim... Đừng có thấy mấy ngày nay Đường Hoa ra tay hào phóng, thiệt ra 150 đã là một con số mơ mà không thể đạt tới của rất nhiều người đấy.

"Cái thứ hai càng lợi hại hơn, Càn Khôn Nhất Trịch: Công kích đơn thể, vô luận là ma tôn hay là kim tiên, chỉ cần có đủ điều kiện thì không đếm xỉa gì đến phòng ngự, một hit là miếu sát."

"Oa..." Mặc Tinh vừa hô lên được một nửa thì vội lấy tay bịt miệng lại, xong cẩn thận hỏi: "Có phải lại cần dùng tiền nữa hay không?"

"Phải... Chẳng hạn như hiện giờ lượng máu của ta là không đến ba ngàn, vậy thì xài 300 kim là có thể nện ta chết, bất luận là ta đang có pháp bảo phòng ngự hay không, cũng bất kể là ta đang mặc loại trang bị gì... 300 kim là xong."

Mặc Tinh nhìn nhìn lại lượng máu của mình, tuy đẳng cấp của mình chẳng cao bằng Đường Hoa, nhưng mà trang bị của Đường Hoa phần lớn là thêm thuộc tính sét và lửa, còn mình thì chủ yếu là tăng sinh mạng, cộng lại cũng tầm hơn năm nghìn rồi. 500 kim để mua cái mạng của mình... Chẳng thà thương lượng với mình một chút, 100 là bán ngay, cơ mà thực ra chừng 50 kim hay 30 kim cũng chẳng phải là không thương lượng được đâu. Mai mốt chờ mọi người đẳng cấp tăng cao, trang bị tăng thêm sinh mệnh cao lên, rồi lại còn nguyên anh thăng cấp, thì trung bình cứ là sinh mệnh chừng

một hai vạn cả, nghĩ đến chuyện phải quăng một, hai ngàn kim tệ ra để giết một mạng người... Mặc Tinh nhin không được phải rùng mình một cái, phải biết rằng hiện giờ một thanh tiên kiếm không có thuộc tính cũng chưa đến ngàn kim đâu đấy.

"Coi kim tiền như cặn bã mới chính là bản sắc anh hùng!" Nhà cái ở một bên không đậm không nhạt nói.

"Anh hùng!" Đường Hoa lắc mình một cái, chụp lấy tay của nhà cái, trong mắt đầy biểu tình kích động: "Xin ngài quăng hết cặn bã của ngài cho ta đi."

* * * * *

Nhà cái tất nhiên là không có cặn bã rồi, kiểu nói của hắc thúy rùm y hệt như một câu chuyện lưu truyền cả ngàn năm trước vậy. Chuyện kể ví von là có một anh chàng mộc mạc thật thà nào đó, chỉ biết một lòng trồng trọt, mà nhà thì vền vẹn chỉ có bốn cái vách tường, người thì lại không đẹp đẽ, rồi lại còn có một người mẹ tàn tật nữa, thế mà không ngờ lại có một nàng tiên xinh đẹp cứ thế sống thế chết phải lấy hắc cho bằng được, vì để được ở cùng hắc mà cãi lời mẹ cha, lại còn ăn trộm cả đồ đạc của mẹ cha để bỏ trốn theo chàng trai đó nữa. Câu chuyện này nói cho chúng ta biết rằng: đến thần tiên cũng có thể phản nghịch.

Làm công đức mà ra được hai cái kỹ năng siêu cấp, tất nhiên là chuyện tốt rồi, nhưng mà nếu đây là hai cái kỹ năng còn tốn tiền hơn cả bao minh tinh, thì có thể là sự buồn bực lớn lắm. Đường Hoa nhìn nhìn lại điểm công đức của mình, tốt xấu gì cũng đã quay lại vòng bảy ngàn rồi đấy, thế là không có hứng làm công đức nữa. Mặc Tinh thấy thế, rất là mừng vui, cười một tràng: Oa ha ha... cuối cùng cũng có người đi dạo phố với mình rồi.

Đường Hoa lê lê lết lết đi dạo hai vòng với Mặc Tinh, thì phát hiện ra một vấn đề, hoá ra là dưới sự công kích mãnh liệt như thế, thì hoàn cảnh sinh sống NPC cư dân lại vẫn tốt như thường. Trừ những người bị người chơi ngộ thương, thì do lũ quái vật không hề công kích cư dân, cho nên chủ thành của Lôi Châu vẫn cứ phồn vinh như xưa.

"Chúng ta đi khu đấu giá xem đi!" Mặc Tinh đang nói đến khu đấu giá của các tán nhân. Những người chơi không vào bang hội thì nếu định đấu

giá đồ đạc đều chỉ có thể đến các thành thị lớn để bày sạp, hoặc là đến quảng trường chủ của các thành thị. Đừng coi thường các khu đấu giá của những tán nhân này, có rất nhiều đồ đạc có giá trị ở trong đó đấy, nhưng quan trọng là phải xem ánh mắt của người thế nào. Chính vì có sự đặc sắc này, nên quảng trường trung ương được rất nhiều người coi là khu tìm bảo vật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 78: THIÊN ĐƯỜNG

CHƯƠNG 78: THIÊN ĐƯỜNG

Sự kiện lần này của Lôi Châu thu hút rất nhiều người chơi, cho nên khu đấu giá chỗ này rất là náo nhiệt. Ở trung tâm của khu, NPC thợ đấu giá đang ở trong một pháp trận bảo hộ tận tâm đấu giá vật phẩm cho người chơi. Trung tâm của quảng trường được pháp thuật chia thành hai mươi tầng, xa xa nhìn lại giống y như là đấu trường La Mã cổ đại vậy.

Đường Hoa và Mặc Tinh khó khăn lắm mới tìm được hai chỗ ngồi. Không có chỗ ngồi thì người sẽ không có quyền được tham gia đấu giá, đó chính là quy củ của hệ thống. Có vài người chơi khôn khéo đã sớm nhìn ra được cơ hội làm ăn, thế là cố ý chiếm chỗ để bán lại.

* * * * *

"Người là Đông Phương Gia Tử à?" Một cô nàng nữ sinh nhìn có vẻ hơi say mê, ánh mắt thâm tình nhìn Đường Hoa trong cự ly gần.

"Ồ... Cái này..." Thiệt tình Đường Hoa chịu không nổi cái biểu tình kiêu đó. Nhớ hồi xưa còn tiểu học mình làm lớp phó, thì lớp phó học tập đã từng dùng ánh mắt như thế để thăm thiết giao lưu tình cảm với mình. Không ngờ ngay lúc mình nhiệt huyết sôi trào lên, thì lão sư lại đi vào một tay diệt mất đi tình yêu tươi đẹp nhất của loài người. Nếu không nhờ có luật mười hai năm giáo dục bắt buộc, thì lúc đó Đường Hoa đã bị đuổi học mất rồi. Gì?

Hình phạt quá nặng à? Con bé lớp phó học tập kia chính là con gái của bộ trưởng bộ Giáo dục đó...

"Ký tên giúp ta nhé!" Nữ sinh áp chế sự kích động trong lòng, cấp tốc đưa bút lông cùng với một quyển tập qua.

Phải nói là cô nàng này có bộ dáng thật không tệ, đặc biệt là phối thêm bộ đồ vải sa càng tôn thêm vẻ thanh thuần động lòng người. Chỉ có điều dáng người hơi hơi béo một tí, nhưng cộng thêm ánh mắt khát vọng hoà cùng sự chân thành tha thiết kia, thì mọi nam nhân ắt hẳn đều sẽ phải đáp ứng cho yêu cầu nhỏ bé không đáng kể này của nàng. Đường Hoa là nam nhân phải không? Đương nhiên là phải rồi, vì thế hẳn liền nhận lấy bút và vở, sau đó ký tên của mình lên.

"Cám ơn, cám ơn!" Nữ sinh hai tay ôm quyển vở vào trong ngực, biểu tình hạnh phúc cực kỳ. Sau đó nàng rất khách khí cúi đầu với Đường Hoa: "Cám ơn, cám ơn, hôm nay ta thực sự rất là cao hứng." Nói xong, hơi chút nghẹn ngào chạy đi.

"Ây... Bút của của người này... Chạy nhanh thiệt đấy. Hoá ra là ta có sức thu hút lớn đến như vậy đó." Đường Hoa đỏ mặt lên, vội vàng chỉnh lý lại dung nhan dáng vẻ, sẵn tiện còn lấy một bộ y phục thư sinh tao nhã không thuộc tính ra thay, và chờ cô nàng nữ sinh tiếp theo đến tấn kiến, nếu như có vụ ôm nữa thì lại càng hoàn mỹ hơn nhĩ.

"Tíc, tíc"... Đường Hoa đang bay trong mộng đẹp bỗng nhiên sững cả người, trước mắt hẳn bỗng nhiên xuất hiện một cái máy quay số, mặt trên có bốn hàng số đang quay vèo vèo. Sau tiếng "Tíc" thứ nhất, hàng số đơn vị ngừng lại, là số "9". Sau tiếng thứ hai, hàng chục dừng lại, vẫn là số "9"...

"Đây là cái gì vậy?"

"Cái gì là cái gì?" Mặc Tĩnh nghi hoặc nhìn nhìn phía trước mặt Đường Hoa, có thấy cái gì đâu.

"Người không nhìn thấy à?" Đường Hoa sững sốt, lúc này tiếng "Tíc" thứ ba đã vang lên, vẫn là con số "9", chỉ còn lại hàng đơn vị vẫn đang quay ào ào...

Chuyện gì đây? Trong lúc Đường Hoa đang buồn bực, thì tiếng "Tíc" cuối cùng đã vang lên, là con số "7". Sau đó Đường Hoa trông thấy một con

số "7999" màu đỏ thăng lên từ trên thân mình... Chả nhẽ mình đã trúng thưởng lớn của cơ quan đấu giá à? Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung, thì Đường Hoa hoá thành ánh trắng.

* * * * *

"Điện Diêm vương!" Mãi cho đến lúc Đường Hoa trông thấy bảng hiệu trên đỉnh đầu thì mới ngộ ra là mình đã bị tử ọ rồi.

"Bị ám toán mà tử vong, giam giữ một giờ." Phán quan căn cứ đầu bút, hỏi: "Có biết do đâu mà chết không?"

Đường Hoa thở dài nâng tay: "Không biết."

"Quý hồ đồ, giam ở tầng hai địa ngục hai giờ."

Sao lại bị chết nhỉ? Ngay từ đầu Đường Hoa đã hoài nghi là do nữ sinh kia, nhưng mà hắn đã lấy cây bút kia ra xem xét cả một hồi rồi, thậm chí còn phá huỷ nó luôn nữa, nhưng vậy mà vẫn chẳng thấy nó có chỗ nào khác so với những cây bút bình thường cả. Hắn mở bản ghi chú của hệ thống ra soi lại, không thấy có nhắc nhở bị PK, mà cũng không có dòng thông báo đang ở vào trạng thái chiến đấu nào cả. Với lại mình với Mặc Tinh vẫn đang trong trạng thái tổ đội mà, nếu một khi mà mình bị công kích thì bên nàng cũng phải được nhắc rằng đang trong trạng thái phản kích hợp pháp chứ... Có điều xem nàng vẫn ăn bông ngô và xem đấu giá như thường, chẳng có chút xú biểu hiện nào không ổn đấy thôi.

Vậy thì sao lại bị chết chứ? Cái này khiến cho Đường Hoa hơi hơi nổi đóa lên. Người chơi trò chơi mà sợ chết thì... Thật không có bao nhiêu, và Đường Hoa cũng chẳng cho rằng mình có tấm thân bất tử, nhưng mà bị chết một cách mù mờ như vậy.... Thiệt khiến cho người ta uất nghẹn lắm.

* * * * *

"Người tử rồi à?" Mặc Tinh thấy Đường Hoa trở về, mà một câu cũng chẳng nói thì rất nghi hoặc hỏi. Lúc đó nàng chỉ thấy một cụm ánh sáng màu trắng loé lên, thì Đường Hoa đã mất tăm bóng sếu, thông tin thì không được, mà tổ đội thì cũng bị giải thể luôn...

"Không có! Ta vừa mới thử dùng Càn Khôn Nhất Độn đấy." Lúc này Đường Hoa không muốn bàn về một cái vấn đề mà mình đang mù tịt với bất cứ người nữ nào cả.

"À, hiệu quả thế nào?"

"Hiệu quả..." Đường Hoa gãi gãi đầu nói: "Hiệu quả khá là tốt đấy, trực tiếp bay đi gặp Thượng Đế luôn, còn sẵn tiện lừa được chén trà uống này."

"Phụ trương, phụ trương! Ba đại cao thủ trên bảng đã bị ám sát, một tổ chức khủng khiếp đã xuất hiện trong Song Kiếm!"

Ba đại cao thủ à? "Cho một tờ!" Đường Hoa cầm lấy tờ báo, đọc thật cẩn thận. Một tiếng đồng hồ trước, chủ biên Cầu Tử của Song Kiếm Nhật Báo đã nhận được một bưu kiện, trong bưu kiện có ba đoạn cắt cảnh, phân biệt là ánh trắng nổi lên khi Sát Phá Lang, Phong Vân Nộ và cả Đường Hoa bị chết. Đồng thời, ở cuối cùng còn ghi rõ: Tổ chức "Thiên Đường" sẽ chịu trách nhiệm về những chuyện này. Không có thêm thuyết minh nào về mục đích của tổ chức Thiên Đường, cũng như không có nói thêm gì về việc sẽ còn tiếp tục kế hoạch ám sát nữa hay không. Mà bởi vì phải khẩn cấp phác thảo, cho nên Cầu Tử cũng chưa mời bình luận viên bình luận về việc này.

Phong Vân Nộ cũng bị chết à? Đường Hoa hết sức hoảng hốt, tên này trong cảm nhận của Đường Hoa thì đã sánh ngang với một con gián đánh hoài không chết rồi cơ đấy, sao mà chỉ đơn giản nói một tiếng bị chết là sẽ bị chết được? Nhưng mà mấy cái đoạn cắt cảnh này được quay rõ ràng lắm, nên chắc chắn rằng Phong Vân Nộ đúng thật là đã bị chết rồi. Đường Hoa cũng khẳng định là mình vừa bị chết xong, và đoạn quay cảnh Sát Phá Lang bị chết kia cũng 99% không thể nào là giả.

Lúc này, một tên bang chúng Tam Thương bước qua, nói: "Xin chào, người là Đông Phương Gia Tử phải không? Anh đại của chúng ta muốn gặp người."

"Không rảnh!" Đường Hoa mặt không biểu tình cuộn tờ báo lại. Hẳn dĩ nhiên biết Phong Vân Nộ tìm hắn để làm gì, chẳng qua lần này bị mất mặt nặng quá, cho nên nhất định phải tự mình tính sổ trả lại thì mới được. Hắn nói với Mặc Tinh: "Ta đi trước đây, người cứ tự đi chơi thong thả nhé."

* * * * *

Thi Thi ngồi ở đối diện với Đường Hoa, biểu tình hết sức xấu hổ.

Đường Hoa đổ đi cốc trà nguội trước mặt nàng, rồi rót thêm một cốc nữa, hô: "Tiểu nhị, đổi giùm bình trà nữa."

"Gia Tử, người đừng bức ta mà. Người này thì thực là ta có biết, hơn nữa... Ta đã từng nhận việc thuê từ nàng, còn từng nhờ nàng hỗ trợ giết người một lần nữa. Mà nghề nghiệp thì phải có luật lệ của nghề nghiệp, ta không thể nói với người được."

"Thôi vậy! Chúng ta không bàn về người này nữa." Đường Hoa chìa chìa về phía tờ báo, hỏi: "Vậy cái tổ chức "Thiên Đường" này thì là cái giống gì thế?"

"Cái này... Thực ra bọn họ... Nói như vậy đi, người đã từng xem qua phim cảnh sát mới đây của Thành Long chưa? Bọn họ cũng giống như lũ trộm bên trong đó vậy đó. Bọn họ đều là người giàu có, mà cũng thuộc dạng người khá là rảnh rỗi sinh nhàm chán, cho nên đều theo đuổi sự kích thích. Trong phim thì bọn trộm khiêu chiến cảnh sát để thỏa mãn cho bản thân, còn ở đây thì bọn họ khiêu chiến cao thủ để chứng minh cho chỉ số thông minh cùng với thân thủ của bọn họ. Mỗi người này đều không có một chút xiu tiếng tăm nào cả, bọn họ chỉ lén thi đua với nhau mà thôi, chẳng hạn như lần này đây, trong vòng 24 tiếng đồng hồ mà giết được Phong Vân Nộ một lần thì được 100 điểm, Sát Phá Lang là 80 điểm, còn người thì 70. Giết được hai lần thì được điểm nhân ba."

"Trà của ngài đây." Tiểu nhị rất nhanh đã bưng trà ra.

Đường Hoa đột nhiên chụp lại tay của tiểu nhị, cười mị mị nói: "Tay của người thật trắng thật mịn đấy."

"Người..." Tiểu nhị phát ra giọng nữ sừng sốt: "Sao người lại nhìn ra được?"

"Bởi vì pháp lực!" Đường Hoa đáp vấn đề quá ngớ ngẩn này xong, thì rút từ túi Càn Khôn ra một cây gậy hung hăng nện lên trên đầu của tiểu nhị.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 79: MÔNG MÔNG

CHƯƠNG 79: MÔNG MÔNG

*** Mông Mông = mệnh mang, mệnh mông

Người chơi thì không phải là NPC, nên bị nện cũng không bị choáng, Đường Hoa dùng gậy nện cũng chỉ là muốn thử nghiệm chứng một điểm này mà thôi. Tiểu nhị thấy thân phận của mình đã bị nhìn thấu, bèn vội vàng triệu hồi phi kiếm xuống dưới chân.

"Lôi Bích!" Tiểu nhị đâm sầm vào bên trong lưới điện, thân thể bị giật giật vài cái, nhưng cuối cùng cũng phá vỡ được Lôi Bích, vọt ra ngoài.

"Lại Lôi Bích!" Đường Hoa không nhanh không chậm đi theo sau lưng tiểu nhị, thuận tay lại quăng một cái lưới điện ra ngăn nàng lại. Gãi gãi tai, chạy được mười thước sau, thời gian cooldown hết, phát tay lại thêm một Lôi Bích nữa.

Lúc này tiểu nhị mới hiểu ra, thật sự thì người này có tốc độ cao hơn mình, mà thủ đoạn cũng cao minh hơn mình nữa, nhưng hẳn không muốn giết mình, vì đang định chơi trò mèo bắt chuột với mình đây. Sai lầm thật rồi, không ngờ mình lại quên mất rằng trong trò chơi còn có cái chuyện "pháp lực thâm hậu" kia, cho nên vừa bị nhìn một cái là bại lộ ngay.

* * * * *

"A... Thật là tàn nhẫn!" Những người chơi ở phụ cận nhìn thấy một màn này, đều nhao nhao phát biểu cảm xúc của mình ra, nhưng vì hung danh của Đường Hoa đã quá lan xa, cho nên vẫn chẳng có ai dám đứng ra làm con chim chính nghĩa đầu đàn.

Con mèo cách con chuột không đến mười thước, không nhanh không chậm ném lưới điện ra, mà con chuột thì mỗi khi bị đâm vào lưới điện đều bị giật tung lên vài cái, sau đó lại xông qua được, nhưng chưa đến được mười thước thì lại giật bắn lên một lần nữa.

"Mông Mông, đẳng cấp: 27, môn phái: Thủy Nguyệt cung, bang hội: Thiên Đường, chức vụ: trưởng lão." Tinh Tinh chỉ trong vòng 10 phút kể từ khi sự phát đã chạy tới hiện trường, sau đó tiến hành thần toán với tiểu nhị. Rất đơn giản, đẳng cấp và nhiều thứ nữa của người kia đều thấp hơn nàng nhiều lắm, cho nên chưa đầy một phút là đã tính được rõ ràng hết thảy mấy thứ này.

"Tinh Tinh, người gọi người qua thêm máu cho nàng ta đi." Đường Hoa thấy Mông Mông kia đã mất một nửa máu rồi, cho nên hăn làm theo tâm từ bị, nói với Tinh Tinh.

"Oa..." Tinh Tinh nhìn trừng trừng Đường Hoa như là đang nhìn yêu quái: "Tàn nhẫn ghê đi, người ta là con gái đấy." Lời nói tuy là như vậy, nhưng vẫn rất nhanh đã moi từ đám đông xem náo nhiệt phụ cận ra một nàng đệ tử Huyền Nguyệt am của Song Sư. Dưới ánh mắt trừng trừng của công chúng, tiểu cô nương Huyền Nguyệt am này rất ôn nhu chiếu từng luồng ánh sáng trắng vào trên thân của Mông Mông.

Nhưng mà như thế, thì Mông Mông người ta lại không ưng lòng, thế là tức khắc nghiêng răng quay đầu lại kề phi kiếm vào cổ của mình khóc rống: "Đừng có tăng nữa, người mà tăng nữa thì ta sẽ chết cho người coi."

"Oang!" Một tiếng rống ngâm vang lên, một thanh kiếm màu đen chém phi kiếm của Mông Mông thành hai mảnh, Sát Phá Lang trầm mặt từ trên không hạ xuống. Bị trượt chân bởi vũng bùn Đường Hoa thì cũng đành thôi, bởi vì dù sao đi nữa thì mình cũng không có đề tiện như hăn được, nhưng lũ chó con mèo con nhà ai đó mà cũng coi mình như đối tượng để khai đao... Vậy thì đúng thực là không coi cao thủ ra cán bộ cán biếc gì nữa rồi.

Thời hạn nguy trang của Mông Mông đã đến, nàng phục hồi lại diện mạo và cách ăn mặc như lúc nàng đi ám toán Đường Hoa, đang mắt nhắm lệ dùng đoạn kiếm gãy chỉ vào yết hầu của mình: "Các người, các người ước hiếp người lắm."

"Đồng lõa của người đâu rồi? Sao không có ai đến cứu người cả?" Phong Vân Nộ chẳng biết từ lúc nào cũng đã tới hiện trường, sắc mặt của hăn lại càng khó coi hơn cả Sát Phá Lang. Đậu xanh, thế mà đánh mình tới 9999 thương tổn lặn, đáng thương cho cái túi liên lép kẹp chỉ còn lại một dúm tiền tiêu vặt của ta, với lại đây còn là lần đầu ta đi du lịch điện Diêm vương nữa.

"Đừng bức ta, ta tự sát thật đó."

"Vẻ đáng thương đáng yêu a, chặc chặc." Đường Hoa đưa tay: "Mời ngài, đừng khách khí."

"Người..." Rốt cục Mông Mông cũng nhấn tâm nắm chặt đoạn kiếm gãy đâm vào yết hầu của mình...

Đường Hoa nhìn Mông Mông đang ngấn người, lắc đầu: "Còn tưởng rằng có chút chỉ số thông minh đó chứ, hoá ra chỉ là một kẻ não phẳng mà thôi. Người không biết rằng kiếm mà bị gãy rồi thì không có lực công kích hay sao? Đùa với người khiến ta cảm thấy mất mặt thật. Đi đây!" Đường Hoa vẫy vẫy tay, nói đi là đi ngay luôn.

"Ai..." Phong Vân Nộ than một hơi, cũng rời đi.

"..." Sát Phá Lang cũng thu kiếm chạy lấy người.

Ba người đều là đồ bại hoại, biết rằng làm tới một bước này là đã đủ lắm rồi, chuyện này so với giết nàng còn khiến cho nàng khó chịu hơn gấp trăm lần.

Mông Mông thuận tay ném đoạn kiếm gãy trên mặt đất, xong che mặt tức tưởi khóc bên đường, một nữ hài tử gặp phải sự vũ nhục đến như vậy, thì cho dù là trong hiện thực cũng đã có thể sinh ra ý đồ tự sát rồi, huống chi là lúc này những người vây xem đang trái một câu đồng tình, phải một câu xứng đáng càng khiến cho nàng cảm thấy uất ức hơn.

Mãi đến khi Thi Thi ở trong bầy người thấy không nỡ lòng nên đi qua, vỗ vỗ vai của Mông Mông an ủi: "Người a... Người không có việc gì sao đi chọc vào tên Đông Phương Gia Tử kia làm chi? Người ta đầy bụng ý xấu, ngay cả BOSS hãn cũng có thể lường gạt cơ mà, ai... Thôi vậy, tỷ tỷ mang người đi tìm cái khách sạn nghỉ ngơi chút đã."

"Cám ơn Thi Thi tỷ tỷ." Mông Mông tiếp tục thút thít: "Ta chỉ đùa với hãn chút thôi... Hãn cũng quá đáng lắm, ở trước mặt nhiều người như vậy mà ức hiếp ta..."

"Được rồi, đừng khóc nữa, nói sao thì nói, người cũng đã giết được hãn một lần rồi, mà bản thân người cũng chưa bị sao mà... Bên này nhiều người, chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi."

"Ừ ừ." Mông Mông quệt nước mắt, miễn cưỡng cười tiếp thụ sự an ủi tâm lý "hãn chết ta không chết" của Thi Thi. Hai người đang định khởi hành, thì đột nhiên một tia chớp từ trên trời giáng xuống, "Xẹt đùng" một tiếng đánh cho Mông Mông thành ánh trắng. Giữa ánh trắng, nàng trông

thấy tên Đường Hoa vốn đã đi từ sớm giờ đang cười mỉ mỉ vẩy tay với mình.

"Ây! Có phải người hơi có chút quá đáng lắm không?" Thi Thi vọt đến trước mặt Đường Hoa, nói: "Ta đã quen biết nàng từ rất sớm, bản tính của nàng không hư hỏng, chỉ là có chút phản nghịch, thích tìm kiếm kích thích và phản truyền thống thôi. Người đâu có cần phải chơi người ta tới tày, rồi cho người ta một ánh sáng giữa đêm đen, cuối cùng lại tàn nhẫn dập tắt cả ánh sáng đấy đi đâu?"

Đường Hoa rất ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Ta vừa định tính toán một tiếng đồng hồ sau đi điểm sống lại để giết điện nàng tiếp đấy, nhưng như cách nói của ngài đây thì thực là ta không còn chỗ nào dung thân nữa rồi."

"Người..." Thi Thi dờ khóc dờ cười nói: "Người thật đúng là có kiên nhẫn đấy."

"Rảnh rồi, rảnh rồi thôi mà. Thực ra cái chủ yếu nhất là ta muốn biết nàng đã giết ta bằng cách nào đấy."

"Chỗ này nhiều người, đổi chỗ khác nói chuyện đi."

* * * * *

Lần này Thi Thi không giấu giếm gì cả, hoá ra là trong tay Mông Mông có một dạng pháp bảo tên gọi là Lam Cách Quái Y. Pháp bảo này có thể khiến cho những thứ cùng loại với bom hẹn giờ có khả năng gắn được vào những vật dụng môi giới nào đó. Chẳng hạn như cây bút lông mà lúc đó Đường Hoa cầm, chính là vật chịu tải bom của Mông Mông. Một khi Đường Hoa đã nhận nó rồi, thì trong một khoảng cách nhất định, Mông Mông có thể khởi động máy quay thưởng. Máy quay thưởng ra được con số bao nhiêu thì sẽ là thương tổn bấy nhiêu, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến phòng ngự cả. Pháp bảo này dùng thì cũng ngon, nhưng mà cứ mỗi lần sử dụng thì lại phải hao phí linh lực cả triệu lạng. Thi Thi phỏng chừng rằng bình trà kia có khả năng là một triệu linh lực cuối cùng của Mông Mông rồi.

Còn về phần Thiên Đường, Thi Thi cũng nói đó là một bang hội do ba nam hai nữ tạo thành. Bang chủ là nam, tên là gì thì không rõ lắm, năm người này đẳng cấp đều không cao, nhưng mỗi người đều có thủ đoạn riêng của bản thân mình. Thi Thi tỏ ý rằng nàng sẽ thông qua Mông Mông nhận

cho mấy người này rằng đừng nên đang an nhàn thì lại kiếm việc, nhưng nàng phông chừng với tính cách phản nghịch của bọn họ thì sẽ rất khó để họ nghe theo, và hoàn toàn có thể chuyển biến khác đi, đem toàn bộ oán hận đối với cha mẹ, cũng như oán hận khi bị vũ nhục lần này đổ hết lên đầu của ba người bọn Đường Hoa.

Đường Hoa đối với cái loại con nít ranh như thế chỉ là nhếch mép cười, và "chỉ là" thuận tay một tiếng đồng hồ sau tạc cho Mông Mông trở về địa ngục. Nhưng hẳn không ngờ được là, cái bang hội vốn không có chút tiếng tăm này bởi vì đã thành công ám sát được ba đại cao thủ, cho nên đã hấp dẫn được ánh mắt của một bộ phận lớn người, và thời gian không lâu sau, bởi vì đánh lầm đụng lầm thế là cấp tốc bành trướng lớn mạnh lên, đồng thời cũng bắt đầu khiêu chiến với các bang hội truyền thống...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 80: NGƯỜI VÀ YÊU

CHƯƠNG 80: NGƯỜI VÀ YÊU

Hai ngày cuối cùng của sự kiện Lôi châu, không còn ai đi đánh BOSS nữa cả. Tổng hợp lại thì phần lớn người chơi mất nhiều hơn được.

Sau khi kết thúc sự kiện, Đường Hoa bảo Mặc Tinh đi Hàm Đan chờ mình, còn bản thân thì về Thục Sơn đối kiếm quyết trước, rồi sau đó là đi thăm Huy Hoàng đang bị cầm tù 10 ngày, cuối cùng mới hội hợp với Mặc Tinh lúc trú thủ Hàm Đan. Nhưng không ngờ rằng lần này, Đường Hoa sẽ phải cho Mặc Tinh leo cây...

Thợ mò sư cống đầu bảng tất nhiên là Đường Hoa, được tới 150 ngàn lạng. Tầng kiếm quyết thứ ba là tám ngàn, tầng thứ tư là mười sáu ngàn, tầng thứ năm ba mươi hai ngàn, tầng thứ sáu sáu mươi bốn, tầng thứ bảy 128 ngàn, cho nên lần này Đường Hoa chỉ có thể lấy được bốn bản kiếm quyết, còn dư lại chừng ba mươi ngàn thì để dành đó cộng dồn cho những sự kiện sau. Nhìn mức điểm đồ sộ mỗi tầng mỗi tầng, tất nhiên là Đường Hoa

không dám lãng phí chút nào cả, sau một hồi suy nghĩ căn kẽ, Đường Hoa tăng toàn bộ kiếm quyết cho tốc hành. Tác dụng của kiếm tuệ thì không lớn, chỉ cần nỗ lực thì khi đẳng cấp tăng lên nó cũng sẽ tăng lên. Sau khi tăng xong, thì tốc hành của Đường Hoa đã có năm tầng kiếm quyết, lại được ma kiếp thưởng cho hai tầng, tức là tăng thêm 140% tốc độ, cộng thêm Kỳ Mông Phi Giáp nữa thì cuối cùng tốc độ của Đường Hoa đã đạt mức 400, ít nhất thì trong số những người mà hắn biết, hắn đã được coi như là phi công đứng đầu.

* * * * *

Thất bại chính kiếp thì bị trừng phạt rất nhẹ, chẳng hạn như đẳng cấp của Huy Hoàng là 33, thì bị rớt đến cấp 28, sau đó trong vòng một tháng phải thanh toán một phiếu nợ 33 kim, công đức bị trở lại 100 điểm, cuối cùng là phải diện bích trong môn phái 10 ngày để chữa trị nguyên anh. Cái này mà đem so với thất bại ma kiếp bị nát hết tất cả mọi vật phẩm, đẳng cấp bị rớt trở về 20 thì thật là còn nhẹ lắm lắm.

Côn Lôn nếu so với Thục Sơn thì khí phái hơn, nhưng tiên khí thì lại kém hơn vài phần. Theo lời giới thiệu của NPC, thì đại ca của Côn Lôn là Cửu Thiên Huyền Nữ, mà đại ca của Thục Sơn thì lại là Tam Thanh tổ sư lặn. Nhưng có vẻ như Thục Sơn cũng có một đoạn cổ sự không thể nói ra ngoài với ma tôn ấy. Theo mặt sản lượng của NPC, thì Thục Sơn tuyệt đối phải mạnh hơn Côn Lôn nhiều lắm, bên Thục Sơn tùy ý kéo ra một tên đệ tử nào đó thì cũng là thiên tướng chuyển thế, đời trước là thợ đánh đấm đứng đầu thiên cung, có thể đánh ngang tay với ma tôn trong ma giới. Mà trụ cột tinh thần của Côn Lôn là Cửu Thiên Huyền Nữ thì còn chưa đủ nhét kẽ răng cho ma tôn nữa là.

* * * * *

Vừa rơi xuống cửa núi Côn Lôn, thì Đường Hoa đã mắt đối mắt với một MM...

MM kích động nói: "Thật là muốn cái gì thì cái đó đến thật, Gia Tử, không phải là người cố ý đến giúp ta làm nhiệm vụ đấy chứ?"

MM này tất nhiên là đồng chí Sương Vũ của phái Côn Lôn rồi, sau khi nàng trở về Côn Lôn thì nhận được một nhiệm vụ ẩn khó giải quyết: Chân

Tướng. Vốn lúc trước còn Huy Hoàng ở đây, thì hẳn chắc chắn sẽ không ngồi yên bàng quan được, nhưng mà bây giờ thì chẳng những là Huy Hoàng phải bế quan, mà thực lực của hắn đã bị khấu trừ một khoảng lớn mất rồi. Còn khoảng hai mươi tên đệ tử còn lại của Côn Lôn thì thân thủ cũng chẳng nổi bật bao nhiêu. Có điều đối với dạng nhiệm vụ như vậy, yêu cầu về thân thủ chỉ là thứ yếu, trọng yếu nhất chính là phải giao hoạt, nòng chính đang định tìm người một nào đó trong số các hảo hữu đến để hỗ trợ, ai dè lại phát hiện ra có một tên cao thủ giao hoạt đã trùng hợp chạy đến cửa nhà ngay.

Tất nhiên là Đường Hoa sẽ không cự tuyệt rồi, nhưng sau khi Sương Vũ biết mục đích đến đây của Đường Hoa, thì cũng quyết định sẽ chờ một ngày nữa, đợi Huy Hoàng xuất quan đã. Một ngày này, Sương Vũ tất nhiên là phát huy vai trò làm chủ nhà, dẫn Đường Hoa đi thăm thú Côn Lôn, sẵn tiện còn giới thiệu hai khu cấm địa lớn của Côn Lôn nữa, một nơi là đài Băng Hỏa bên trong một cái huyết động, còn chỗ kia thì ở phía hậu sơn. Hai nơi này những tên trộm vặt không thể lén vào được, bởi vì chúng có cấm chế cao thâm. Hoặc là phải có đủ pháp lực để cưỡng chế xông vào, còn không thì chỉ có thể vào bằng cách gây ra nhiệm vụ.

* * * * *

"500 kim?" Huy Hoàng lắc đầu, nhận lấy Nhiếp Thiên xong nói: "Gia Tử, thanh kiếm này rất hợp với sở thích của ta, hơn nữa lúc này đích thật là ta đang thiếu tiên kiếm. Câu nói cảm ơn thì ta sẽ không nói ra. Tuy hiện giờ ta không có tiền... Nhưng người cứ nói cho ta biết rằng người đã mua kiếm từ ai đi, ta phải bù lại giá chênh lệch cho người ta mới được."

"Huy Hoàng, coi lời người nói kia, thanh kiếm này là mua từ trong tay của Sát Phá Lang đấy, ta một không trộm, hai không cướp, nếu không thì người hẳn tin cho hắn thử xem, có phải là hắn nghe ra nơi mà thanh kiếm này sẽ đến xong thì cam tâm tình nguyện bán nó cho ta không?"

"Gia Tử, đừng giận, ta chỉ hỏi chút thôi đó mà." Huy Hoàng vuốt ve tiên kiếm nhìn rất là sung sướng, thanh kiếm này cơ hồ là đo đạc mà làm riêng cho hắn vậy, thủ đoạn mạnh nhất của hắn chính là ở chỗ kiếm tốc, mà thanh kiếm này thì lại có vẻ ngoài như có như không, khi ẩn khi hiện, cho nên đã trực tiếp lấy hết sự yêu thích của hắn mất rồi. Bởi vậy hắn mới dám chắc

rằng thanh kiếm này tuyệt đối phải là hàng có giá nhưng không có người bán, không thể nào chỉ bỏ ra 500 kim là có thể mua được.

"Huy Hoàng, người đa nghi rồi đấy. Thanh kiếm này thật sự là do Gia Tử đây đưa cả một đêm với Sát Phá Lang, lại còn bị hấn trăm một lần mới mua được đấy."

Huy Hoàng gật đầu nói: "Gia Tử, lần này ta nợ người một nhân tình rất lớn đấy."

"Đừng a... Ta mà định gây nhân tình thì thà rằng ta đi bán qua tay cho Nhất Kiếm Cầu Bại còn hơn, người ta không những giàu có hơn người, mà cũng có thể lực hơn người nữa."

"Ha ha... Ta nói sai rồi. Thôi thì ta không nói nữa, ý của ta người hiểu là được rồi... Chắc chắn! Kiếm tốt! Kiếm tốt!"

* * * * *

Huy Hoàng tất nhiên là phải đi luyện cấp rồi, ít nhiều gì cũng phải bổ trở lại cấp 30 mới được. Đường Hoa không nói nhảm gì thêm với Huy Hoàng, mà Huy Hoàng cũng không có khách khí bao nhiêu với Đường Hoa, người ta nói quân tử giao tình nhạt như nước, đại khái chính là như vậy nhĩ.

* * * * *

"Hồi cấp 15 ta làm nhiệm vụ sư môn có đi vào cấm địa đài Băng Hỏa một lần, trong đó có một NPC đang bị đóng băng, hẳn nhờ ta hỏi thăm về nơi hạ lạc của bảo vật trấn phái Côn Lôn - Vọng Thư kiếm. Lần này về môn phái, trong lúc vô ý ta đã nhận được nhiệm vụ tra xét chân tướng việc Côn Lôn suýt nữa diệt môn hồi mười chín năm trước, trong đó có nhắc tới Vọng Thư kiếm và Hi Hòa kiếm. Nhiệm vụ bảo phải tiến vào nơi thí luyện của Côn Lôn, sau khi thông qua khảo nghiệm thì mới biết được đáp án."

* * * * *

Trong một không gian rộng lớn, có hơn chục cái cầu thang uốn tròn, trên không trung thì chỗ nào cũng có những hồ lô rượu đang nhảy tung tung. Ở giữa những cầu thang là một ông già râu trắng đang ôm một cái hồ lô lớn, tựa vào bên một lu rượu lớn ngáy khò khò.

"Lúc bọn ta thí luyện thì ải này gọi là "Tửu", chỉ cần đánh thức ông lão kia là được."

"Cái này đơn giản!" Đường Hoa đưa tay nện một tia chớp lên trên đầu của ông già, ông già lập tức "Xoẹt" dựng đứng dậy, Đường Hoa hạ tay xuống nói: "Thức rồi đấy."

"Thằng nhãi tìm ta có chuyện gì, nếu không nói được cho có đạo lý thì ta sẽ biến ngươi thành cái hồ lô rượu." Ông già nghiêng răng cảnh cáo.

"Xin chào sư công." Sương Vũ lén lau mồ hôi lạnh, rồi vội vàng cướp lời, quả nhiên là không phải anh đại nhà mình thì không cần khách khí thật, đưa tay ra là bắn chớp ngay. Nhưng không thể phủ nhận được rằng phương pháp này thật trực tiếp, thật đơn giản, hơn nữa cũng thật là hữu hiệu nữa, sao lúc trước mình không nghĩ được đến chuyện dùng kiếm đâm cho ông ta tỉnh lại chứ nhỉ: "Đệ tử đến để hỏi thăm về thảm án hồi mười chín năm trước."

"Mười chín năm trước à..." Ông già vuốt vuốt râu nói: "Ta hỏi các ngươi vài vấn đề trước đã, người và yêu có thể cùng tồn tại không?"

"Cái này..." Sương Vũ nhìn Đường Hoa, ý bảo hănh lên trước.

"Đầu tiên chúng ta muốn biết quan hệ giữa người và yêu là thế nào."

"Ừm... Yêu và người thì cũng không khác nhau bao nhiêu, cũng có tốt có xấu, nhưng mà vô luận là họ tốt hay xấu, thì đều có một số kỹ năng bẩm sinh nhất định, người phổ thông rất khó để vượt qua được họ."

Đường Hoa ngẫm ngẫm, xong nói: "Cũng tức là nói, một khi những con yêu xấu đi phát uy giết người, thì căn bản là dân chúng đánh không lại phải không?"

"Đúng vậy! Nhưng mà yêu tốt yêu xấu thì dù là với con mắt của người tu đạo chúng ta cũng khó mà phân cho rõ ràng được. Chẳng lẽ người vì sự tồn tại của yêu xấu mà phản đối chuyện người và yêu cùng tồn tại sao?"

"Nhất định sẽ!"

Ông già lắc đầu cười khờ: "Người khiến cho ta thất vọng rồi, vốn ta vẫn cho rằng người trong ma đạo sẽ có ý nghĩ gì mới hơn chứ..."

"Ông già... Đó là do ông cổ hủ đấy chứ. Ông xem chúng ta đi, nếu như ta mà ngược đãi động vật chẳng hạn, thì sẽ có cảnh sát đến ngăn ta lại, thậm chí bắt ta ngay. Nhưng nếu động vật mà ngược đãi loài người, thì các động vật sẽ có phái cảnh sát ra bắt nó không? Người và yêu cùng tồn tại thì cũng

không phải là không thể, nhưng tiền đề là bên yếu nhất định phải làm được nghĩa vụ và trách nhiệm của bọn họ mới được. Nhưng theo ta biết thì bên yếu đa số là đoàn thể nào biết đoàn thể này, trước giờ đều không quản lấy chuyện của yếu khác làm. Hai bên căn bản không có quan niệm đạo đức chung, thì làm sao có thể cùng tồn tại được? Chẳng lẽ người xử lý yếu thì có người để ý tới, còn yếu xử lý người thì không có yếu nào để ý tới à? Ông già, lẽ nào ông cho vậy là công bình sao?"

Sương Vũ gật đầu nói: "Giờ nếu người làm chuyện xấu có người quản, yếu làm chuyện xấu cũng có yếu quản thì ta nghĩ người và yếu mới có khả năng tồn tại chung được."

"Coi như các người nói có lý vậy." Ông già lại hỏi: "Nếu như người và yếu khai chiến, mà bạn bè hoặc là người yếu của người ở bên phe yếu, thì người có chiến với họ không?"

Sương Vũ lau đọt mồ hôi lạnh, vấn đề này cũng khá khó trả lời.

Đường Hoa thì lại không cần nghĩ ngợi gì cả, đáp ngay: "Ta sẽ nói với bên phe người ngay, yếu quái đó chính là bạn hoặc là bà xã của ta, ai mà xử hấn hoặc là nằng, thì đừng trách sao ta tay hung tâm ác giết cả nhà người đó."

Ông già như muốn phun ra một bùm máu mà phun không nổi, vội vàng hít thở sâu, trấn tĩnh lại xong mới hỏi: "Nếu như loài người yếu cầu người phải phân rõ giới tuyến..."

"Ông già." Đường Hoa lắc lắc ngón tay nói: "Thực ra ông không hiểu gì về chính trị cả. Người khoẻ tay như ta đây, nếu như mà kéo theo một bầy bạn bè cũng khoẻ tay tạo phản, thì đối với loài người sẽ là tổn thất gấp đôi. Lẽ nào ông cho rằng người ta sẽ để cho một đứa óc heo lên làm lãnh tụ để rồi tạo ra chiến tranh giữa người và yếu à? Chả phải chỉ là một con yếu thôi sao? Nhắm một mắt mở một mắt cho qua đi chứ, hoặc là dùng dư luận để thuyết minh rằng con yếu này là yếu khởi nghĩa, đã làm ra những cống hiến không thể coi nhẹ cho sự nghiệp giải phóng loài người chúng ta. Ai... Biện pháp giải quyết thì có cả ngàn vạn cái, hà tất phải chọn một cái gian nan chứ phải không. Các người a! Toàn là bọn tư tưởng cổ hủ, không biết uyển chuyển."

Ông già phải sững người tới ba giây mới phục hồi tinh thần lại được, những lời của người này tuy rằng đều là nguy biến hết, nhưng lại nghe như có lý vậy. Ông già gật gật đầu nói: "Coi như người nói có lý, tuy ta không đồng ý với cách nhìn của người, nhưng cũng không thể phản bác người được. Nếu muốn qua ải của ta thì rất đơn giản: bắt hồ lô rượu. Sau mười phút thì người phải bắt được số hồ lô rượu đủ để rót cho đầy cái lu lớn ở cạnh ta đây. Có như thế thì người mới có thể khởi động pháp trận để tiến vào ải "Sắc" được."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 81: SẮC

CHƯƠNG 81: SẮC

Đường Hoa bắt một cái hồ lô, sau đó một trận lôi hỏa tạc banh tành cái lu, sau đó vẩy vẩy chút rượu lên trên đó, báo cáo: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, rượu đã tràn cả ra ngoài rồi."

"Người..." Ông già đã có dấu hiệu muốn nổ tung, đã xuất pháp bảo ra chuẩn bị phá đường trừ hoa.

Đường Hoa không nhanh không chậm nói: "Lẽ nào tiền bối Côn Lôn vì một cái lu rượu mà sẽ làm thịt cả văn bối Thục Sơn sao? Vậy tiền bối làm sao sẽ dễ dàng tha thứ cho hành vi phạm tội của yêu quái được? Chẳng lẽ chỉ khi đụng chạm đến lợi ích của chính mình thì tiền bối mới nổi giận, không thì cho dù thấy người bị yêu tàn hại cũng vẫn biện giải giùm cho yêu à? Cho rằng yêu làm vậy là đúng vì chúng ở địa vị thấp hơn à?"

Ông già nghe xong sững người, sau đó không còn một chút tức giận nào cả, ngược lại còn mỉm cười cúi đầu: "Kính cẩn thụ giáo. Nhưng ta vẫn nói một câu, chẳng phải toàn bộ yêu quái đều đáng chết, cũng như chẳng phải toàn bộ con người đều đáng sống. Tu đạo thì phải tu tâm trước, lòng có vạn vật, thì không câu nệ ở cái vẻ ngoài. Yêu cũng có thể là người, người cũng có thể là yêu."

"... Không rõ lắm."

"Người là người tu đạo, vậy thì yêu quái là bên yếu, người là bên mạnh. Nếu như người ý mạnh hiệp yếu, thì có khác gì yêu ý mạnh hiệp yếu? Người giết người ác hay là giết yêu ác, giết yêu thiện hay là giết người thiện thì có gì khác nhau?"

* * * * *

"Ông già này dài dòng quá!" Đường Hoa bước ra khỏi pháp trận truyền tống, vẫn là một cái đại sảnh nữa, nhưng là một cái đại sảnh hai bên hơi hẹp, đầu bên kia thì sâu hun hút.

"Nhưng ông ta nói cũng lý đấy."

"Đúng thật là hơi hơi có lý... Này! Sương Vũ a!"

"A?"

"Ải này dường như gọi là ải "Sắc" đấy."

Sương Vũ tức khắc cảnh giác trăm phần trăm nhìn Đường Hoa: "Thì sao?"

"Không có gì... Ta chỉ muốn nhắc nhở người một chút, ngàn vạn đừng nổi ý muốn làm cái gì đó gì đó với ta nhen, trong hiện thực ta rất nhút nhát đấy."

"Đi chết đi!" Sương Vũ giận lên mắng một tiếng, xong lại tự nói với bản thân: "Kỳ quái, lúc bọn ta đi vào thí luyện thì chỉ qua hai ải "Tửu" và "Tài" thôi mà."

* * * * *

Hai người song song bước được mấy bước, thì đột nhiên toàn bộ đại sảnh sáng bừng lên, một âm thanh tiên nhạc bay tới từ bốn phương tám hướng.

"Người trông thấy cái gì vậy?" Trước mắt Đường Hoa xuất hiện vô số cô gái đương tuổi thanh xuân nhẹ nhàng bay múa trên không trung, lụa mỏng che người, da thịt hơi lộ ra, toàn thân nửa kín nửa hở. Thật là tiếc quá, không có túm Tôn Minh đi theo, Đường Hoa thuận tay moi một cặp kiếng ra đeo lên để khiến mình được thấy rõ hơn một chút.

"Không thấy!" Sương Vũ thở hơi gấp gáp, nhìn Đường Hoa một cái, nhắc nhở: "Người đang chảy máu mũi kìa."

"Trời đang hanh quá." Đường Hoa khắc chế bản thân không được phép chạm vào những cô gái đang cười cười quyến rũ bập bênh xung quanh kia. Chưa biết được hậu quả sau khi sờ vào thì sẽ như nào, nhưng chắc chắn phải là tốt đâu. Mấy cô nàng kia thấy Đường Hoa không có động tĩnh, thì lại càng tiến đến gần hơn, thậm chí có người còn hé miệng phà hơi vào mặt Đường Hoa nữa.

Lúc này, một thanh âm nữ hỗn hển tràn đầy sức hấp dẫn bay tới từ nơi sâu trong đại sảnh: "Vì sao lại phải trói buộc bản thân mình, người nhìn xem những cô gái bên người người đi, lẽ nào người không muốn cảm nhận thử cơ thể mềm mại mịn màng của họ sao? Lẽ nào người không muốn thử kéo những lớp lụa mỏng manh đó ra sao..."

"Ta... Ta không xong rồi." Sương Vũ chụp siết tay vào bả vai của Đường Hoa.

Đường Hoa có phần ý loạn tình mê hỏi: "Người nhìn con gái mà cũng chịu không nổi hả?"

"Bên ta thì nhìn thấy nam nhân."

"Kiên trì a!"

"Kiên trì không nổi thì phải làm thế nào?"

"Vậy người cứ đẩy ngã (1) ta đi, ta chịu chút thiệt thòi vậy..." Đường Hoa nói rồi đột nhiên quỷ dị cười, xong đưa tay lên nện một tia chớp vào một mỹ nữ phía bên trái. Trong nháy mắt, mọi ảo giác biến mất tăm tít.

Sương Vũ lúc này mới phát hiện ra rằng mình đã đẩy người mờ mờ hồ hồ, hơn nữa lại còn dựa sát vào người Đường Hoa mất rồi, thế là vội vàng lui về phía sau một bước, ổn định lại bộ dáng, có điều khuôn mặt thì đã đỏ bừng lên.

* * * * *

"Người... Người không phải là cái kia cái kia không được đó chứ?" Tiếp tục đi thêm được một đoạn, Sương Vũ rốt cục nhận không nổi sự tò mò, bèn hỏi một câu. Nhưng rất rõ ràng là ý của câu hỏi này rất xấu hổ, vì thực ra nàng đã đoán trong đầu là vì sao Đường Hoa lại trấn tĩnh như vậy rồi.

"Nói bậy!" Đường Hoa giận dữ: "Khi nào tới hành tinh M rồi thì ta sẽ cho người biết đàn ông là như thế nào."

"Người... Người đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn biết..."

"Cái này thì phải cảm tạ cặp mắt kiếng của Mặc Tinh này." Đường Hoa tháo mắt kiếng mình đang mang, xong đeo lên cho Sương Vũ, hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

"Này..." Sương Vũ trông thấy Đường Hoa đang biến thành một người bị vặn vẹo, biến dạng, mũi còn lớn hơn cả cái mặt, còn đầu thì là bội số của thân mình... "Đây là mắt kiếng chọc cười à?"

"Đúng á!" Đường Hoa khóc ròng: "Vừa nãy vì để tìm được mục tiêu, ta đành phải nín nhịn không có ối ra. Bà nội chúng nó, con nào con nấy đều tỏm hơn cả quỷ nữa." Một con quái vật ngoảnh về phía người mà ngoáy lỗ mũi thì cũng còn nhịn được đi, nhưng mà cả một bầy đều vây xung quanh người móc lỗ mũi, rồi còn làm ra những tư thế khêu gợi, thì cái loại cảm giác kinh tởm này người thường làm sao có thể chịu được.

"Vậy người làm thế nào phân biệt ra được đâu là bản thể?"

"Rất đơn giản." Đường Hoa dựng một ngón tay lên, nói: "Bản thể có lông nách."

"Khụ khụ..." Một trận ho khan kịch liệt truyền tới từ chỗ sâu trong đại sảnh, sau đó một âm thanh kiều mị truyền đến: "Quả nhiên phương pháp thực dụng nhất khi phá tà chính là phương pháp không bình thường, xin mời hai vị." Dứt lời, hai người giống như là được dịch chuyển tức thời, trước mắt chớp một cái là đã tới được đầu bên kia, ở đó đang có một mỹ nữ mặc lụa mỏng nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế dựa, như đang ngủ mà không phải ngủ, ánh mắt đang khép nhẹ lại, rất là động lòng người.

Đường Hoa đeo mắt kính lên, mở miệng trước: "Xin chào!"

"Chào!" Mỹ nữ tay cầm cành liễu nhẹ nhàng vung vài cái: "Ta biết mục đích đến đây của các người, và cũng rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của các người. Nhưng các người cũng vẫn phải trả lời vài câu hỏi của ta trước đã."

"Người nói đi!"

"Loài người đã vì mục đích của mình..."

"Chờ đã!" Đường Hoa ngắt ngang: "Chắc chẳng phải lại là chuyện người và yêu đó chứ? Các người có thôi đi được không? Có thể đổi sang cái chuyện gì đó mới mẻ hơn được không? Lúc nào cũng cứ người người yêu yêu..."

"... Được, vậy chúng ta đổi đề tài vậy." Mỹ nữ cũng không có nổi giận: "Vậy thôi nói chuyện hồi mười chín năm trước đi... Năm đó có một người nam và một người nữ, mỗi người đều là kí chủ của một thanh thần binh, hai thanh kiếm phải nhất định cùng tu chứ nếu không sẽ phản phệ lại chủ nhân, hai người luyện kiếm cùng nhau ba năm trời cũng đã nảy sinh cảm tình. Nhưng hai thanh thần binh này chính là vì cuộc chiến với bên yêu mà được luyện thành, trong khi khai chiến thì người nữ không nguyện cho sinh linh đồ thán, nên mang kiếm một mình rời đi, kết quả khiến cho người nam kia một mình khó chống, môn phái gần như bị diệt vong, người nam cũng bị thần binh phản phệ khiến cho tẩu hỏa nhập ma, bị đóng băng suốt mười chín năm. Các người có đồng tình với hành vi của người nữ này không?"

"Ừm..." Đường Hoa ngẫm ngẫm một hồi xong hỏi: "Nếu người nữ kia không đi, thì số người và yêu chết đi có phải sẽ ít bớt phải không?"

"... Hẳn sẽ như vậy!"

"Người nữ kia suốt ba năm trời không đi, duy độc tới lúc khai chiến thì lại đào ngũ, có phải là không có phúc hậu lắm hay không?"

"..."

"Người nữ kia trốn chạy thì có thông tri cho người nam hay môn phái không? Hay là lén chuồn đi mất? Ta nghĩ nếu như bọn họ biết như vậy thì chắc sẽ hiểu chỉ có một thanh thần binh thì sẽ không chắc ăn cho lắm, nên phải định chỉ kế hoạch khai chiến chứ."

"Ừm... Người nữ có đề cập đến chuyện đình chỉ tiến công, nhưng lại bị người nam kia trách cứ. Bị người mà mình yêu thương quở mắng, người nữ đau lòng không thôi, lúc này lại trùng hợp gặp một người nam khác vì cứu trị cho một con yêu nhỏ tuổi bị trọng thương mà bị đồng môn trách cứ, thế nên hai người đã mang theo thần binh rời đi."

"Ý của người là, người nữ đó vì bị trách cứ nên không vui, bởi vậy mang theo kiếm bỏ trốn cùng người ta?"

Mỹ nữ vội giải thích: "Chủ yếu là không thích nhìn cảnh đồng môn mình vì muốn thăng tiên mà tàn sát yêu tộc thôi."

*** Đây ngã: ai xem phim nhiều đều sẽ biết động tác này: đây ngã người kia ra giường, và...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 82: TÀI

CHƯƠNG 82: TÀI

"... Nuôi nàng lớn chính là môn phái, uỷ thác nàng trọng trách cũng là môn phái. Chẳng lẽ nàng không có nghĩ rằng một khi nàng bỏ trốn đi, thì môn phái sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào sao?" Đường Hoa lắc đầu: "Vây thật quá giả dối. Chẳng hạn như cha của người đi trộm mộ, người biết là không đúng, người cũng có khuyên ông ta dừng tay lại, nhưng người có thể nào đi báo án ông ấy không? Rồi chẳng hạn như cha của người đương lúc trộm mộ đấy, người đứng bên trên giữ dây thừng, có thể nào người vì cảm thấy lương tâm bất an mà lại chạy trốn, quăng cho cha người chết đói giữa ngôi mộ không? Rồi lại nói lúc trước thì còn có cảm tình, mà mới quay lưng cái là bỏ trốn rồi lên giường với người đàn ông khác, có bất nghĩa lắm không? Lẽ nào những người tu tiên đều là những kẻ đùa bỡn với tình người như vậy?"

Mỹ nữ suy nghĩ một lúc thật lâu sau mới nói: "Vây ý của người nói là môn phái vì ích lợi của bản thân mà đi tàn hại yêu quái là đúng à?"

"Không phải như vậy... Vừa nãy như lời ông già kia có nói ấy, thực ra ta cũng đồng ý với ý kiến của ông ấy lắm. Nhưng... Cho dù là môn phái không đúng đi nữa, thì ta cho rằng người nữ kia cũng không có tư cách gì mà bỏ trốn vào thời điểm đó cả. Hoặc là lúc trước người đừng nhận làm, hoặc là chờ mọi chuyện kết thúc xong rồi hẵng nói, chứ nào có cái chuyện mà đi nửa đường lại tuột dây xích, vậy sẽ hại chết biết bao nhiêu người chứ. Mà oan nhất chính là người nam kia, hẳn đã vì lòng trung với môn phái mà quở

trách người mình yêu, kết quả là bị đông cứng trong băng lạnh suốt mười chín năm trời... Bà chị, bà chị phải biết rằng trong thời đại này mà đàn ông dám mang vợ mình là phải cần dũng khí khá lớn đấy."

Sương Vũ chen vào nói: "Cái nhìn cá nhân của ta đây, trong chuyện này không có ai đúng hoàn toàn, mà cũng chẳng có ai sai hoàn toàn cả. Có điều người nam kia đã bị đông cứng suốt mười chín năm, lại còn phải gánh nỗi đau nhìn người mình yêu sinh con đẻ cái cho người khác nữa... Cho nên hẳn chính là người bị bất công nhất."

"Nói hay lắm, ta nghĩ nếu mà Huyền Tiêu nghe được lời của hai người thì nhất định sẽ rất cảm kích đấy." Mỹ nữ phát tay: "Đã câu trả lời của các người khiến ta hài lòng, thì ta cũng không thể nào để cho các người tay không mà đi được! Ta có thể cung cấp một lần cơ hội bế quan nguyên anh cho các người, nhưng mà... Các người biết đấy, ải này là ải Sắc, cho nên nếu không thể thông qua được khảo nghiệm mà để bị tẩu hỏa nhập ma thì ta sẽ không bồi thường hậu quả đâu đấy."

Bế quan nguyên anh chính là đải ngộ mà 10 cấp mới có được một lần, nhưng vạn nhất mà chống cự không nổi, để cho nguyên anh bị tẩu hỏa nhập ma thì cần phải tĩnh tu 10 ngày, đồng thời mỗi ngày bị lâm vào trạng thái cuồng loạn 10 phút, chừng nào hoàn thành nhiệm vụ thì mới có thể chữa trị nguyên anh một cách triệt để được.

"Có thể mang kính mắt không?"

Mỹ nữ mỉm cười nói: "Sắc từ tâm mà ra, dùng bàn môn tả đạo thì chỉ có thể ngăn được nhất thời mà thôi."

Đường Hoa quay đầu lại hỏi Sương Vũ: "Người nhắm chịu được nổi không?"

Sương Vũ toát một giọt mồ hôi: "Khó nói lắm. Vì nghe ý của mỹ nữ kia thì tác dụng của kính mắt là chẳng bao nhiêu."

Đường Hoa đi lại kề sát tai Sương Vũ: "Ta dạy người cái pháp môn chống đỡ hấp dẫn có một không hai này."

"Pháp môn gì thế?"

"..."

"..." Sương Vũ nghe xong vừa xấu hổ lại vừa toát cả mồ hôi lạnh ra:
"Có tàn nhẫn lắm hay không?"

"Nữ nhân mà, hạ thủ với chính bản thân mình thì phải ác một chút chứ."

* * * * *

Một quầng sáng loé lên, Đường Hoa được truyền tống đến trên giường của một gian phòng nhỏ. Sau khi ấn chọn tu luyện nguyên anh, thì nguyên anh xuất khiếu, bắt đầu ngưng thần tu luyện ở trên đỉnh đầu của Đường Hoa. Đường Hoa nhìn nhìn thanh tiến độ, còn đại khái 12 tiếng đồng hồ nữa.

Lúc này chợt "Xoẹt, xoẹt" vài tiếng, trên cái giường rộng rãi này đột nhiên xuất hiện ba nàng mỹ nữ, người thì diêm dúa, người thì thanh thuần, người thì kín đáo. Ba người bắt đầu sử dụng các ngôn từ lẫn động tác để dụ dỗ Đường Hoa.

Đường Hoa nghiêng răng quệt máu mũi của mình, sau đó mò từ trong túi Càn Khôn ra một trái sầu riêng, thầm than một tiếng: muốn đứng ở trên đầu người khác thì phải chịu được cái đau hơn người khác, thế là mở ra 100% cảm giác đau, giơ trái sầu riêng lên nện thẳng vào jj của mình...

Sau một tiếng kêu thảm thiết, Đường Hoa nước mắt nước mũi tèm lem nói với ba mỹ nữ kia: "Đừng có mà làm quá lên, đẳng nào cũng không làm ăn gì được đâu, làm quá nữa thì ta tự cung luôn đấy."

"Ca ca, để muội xem..."

"Há há, ta đã là công công rồi, xem cái gì nữa!" Đường Hoa không chút khách khí, nói: "Các người cho rằng bây giờ ta còn có hứng thú nổi sao? Cút qua một bên chết hết đi."

* * * * *

Sương Vũ hằm hằm nhìn Đường Hoa: "Cái trò này của người ác thật đấy, ta đau chết mất."

"... Đau ở đâu?" Đường Hoa nhìn trên nhìn dưới tìm tìm.

"Cút ngay!" Sương Vũ quát lớn một tiếng, rồi lại cảm thấy buồn cười, hỏi: "Còn người thì sao? Có khả năng nào sẽ lưu lại bệnh tâm lý không?"

"Sẽ không đâu... Ta chỉ để đau có một giây để hù bọn nàng, sau đó đã ngắt cảm giác đau liền... Người... Người... Không phải người vẫn cứ mở

cảm giác đau hoài đó chứ?"

"Ta..." Sương Vũ nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Người nhớ đó, có thù không báo không phải là nữ tử."

Đường Hoa làm như không nghe thấy, nhìn thoáng qua bên trái bên phải, mỹ nữ thì đã mất tiêu, chỉ còn lưu lại một cái pháp trận truyền tống.

Sương Vũ nhắc nhở trước: "Ải sau chính là ải Tài, chủ trận chính là thần Tài. Lúc trước điều kiện qua ải của bọn ta chính là thu thập tiền rơi từ trên trời xuống giúp cho ông ấy. Ải này khảo cứu nhãn lực, vì chỉ có thể bắt nguyên bảo với kim tệ, chứ không nên vớt bom."

* * * * *

Vàng, toàn là vàng, khắp gian phòng ánh kim loè loè. Kim nguyên bảo nằm lẫn lóc trong góc phòng như một thứ rác rưởi. Cái ghế bằng vàng, cái bàn bằng vàng, đôi đũa bằng vàng, cây tăm cũng bằng vàng... Còn có một người nữa, cũng bằng vàng.

Đường Hoa túm chòm râu của người vàng giựt một cái... Thiệt giựt được hai sợi. Chỉ thấy người vàng kia nhảy dựng lên giận dữ: "Các người thế mà dám công kích thần Tài à, ta nguyên rửa các người 30 năm không lượm được túi tiền."

"..." Đường Hoa nhỏ giọng hỏi: "Tên NPC này sao lại hẹp hòi thế nhỉ?"

"Nói thừa!" Thần Tài đáp: "Người từng thấy qua người nào hào phóng mà lại có nhiều tiền chưa? Những người mà người nhìn thấy đều là những người có tiền rồi mới sinh ra hào phóng cả. Tiền... Có thể xui ma. Tiền... Có thể khiến quý. Tiền... Có thể giúp người thành tiên. Tiền... Có thể giúp người có được mọi thứ trên đời này. Vấn đề thứ nhất: Thứ gì là thứ mà dùng tiền cũng tuyệt đối không mua được?"

"Khỏe mạnh!" Sương Vũ trả lời ngay.

"Sai! Không có tiền thì người phải đi lao động, không có tiền thì người không dám đi khám nơi bác sĩ giỏi, không có tiền thì người không có thời gian tập thể dục, không có tiền thì người trả không nổi tiền thuốc. Trả lời sai, nên giờ người phải lập tức đi lặt cái cây tiền đằng kia rồi chụp 10 kim nguyên bảo cho ta, nếu như không hoàn thành được thì ta sẽ trừ 20 kim của người."

Sương Vũ than một hơi, bắt đầu chơi trò chơi đại phú ông đón nguyên bảo.

"Bà xã của người à?" Thần Tài rất bà tám hỏi Đường Hoa.

"Không phải!" Đường Hoa ngồi xổm trên mặt đất với thần Tài, cùng nhau tán thưởng Sương Vũ thướt tha muôn vẻ ở đằng kia.

"Quá đáng tiếc!" Thần Tài thần bí nói: "Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm quan sát của ta, thì cô nàng này chắc chắn sẽ là một người vợ tốt, và tuyệt đối là một người phụ nữ biết kiếm tiền."

"NPC ai cũng soi gái như vậy sao?"

"Nói vậy, ta đang nhìn nguyên bảo mà. Còn người, người đang nhìn cái gì?"

Đường Hoa ghen giọng, ngoắt đầu sang phía khác: "Không nói ông biết."

Sương Vũ hồn hà hồn hển trở về, thấy ánh mắt mà Đường Hoa đang nhìn mình, trong lòng cười nhẹ, giao nguyên bảo cho thần Tài xong thì thuận tiện hỏi: "Gia Tử, có dễ nhìn không?"

"..." Đường Hoa xoay người nói với thần Tài: "Ta không nhìn ra được."

"Tất nhiên là người không nhìn ra được rồi, ta là thần mà. Chỉ có thần mới có thể nhìn ra được."

Sương Vũ buồn bực hỏi: "Các người đang nói cái gì vậy?"

Đường Hoa với thần Tài đồng thanh: "Không nói người biết."

* * * * *

"Vấn đề hai: Thứ gì là thứ mà có tiền cũng tuyệt đối không mua được?"

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa moi Lượng Thiên Xích ra, vỗ vỗ nó rồi nói: "Người muốn mua, nhưng ta muốn bán cũng không bán được, bởi vì đã buộc định lại rồi. Người có tung nhiều tiền hơn nữa cũng mua không được."

"..." Thần Tài sững người một lúc rồi mới nói: "Trả lời hay! Vậy tiếp theo đây ta sẽ kể một chuyện lúc xưa, chuyện này tất nhiên cũng là chuyện của Côn Lôn. Mỗi cách mười chín năm. thì sẽ có Huyền Minh giới đi ngang qua Côn Lôn. Chưởng môn Côn Lôn nghe rằng có thể hấp thu yêu khí để khiến cho toàn bộ Côn Lôn phi thăng thành tiên, cho nên đã khổ tâm nghiên

cứu, sau cùng đã đúc nên hai thanh thần binh, chúng có thể trói buộc Huyền Minh giới, đồng thời hấp thu tinh hoa của đá Tử Tinh nơi đó, từ đó tạo thành kiếm trụ, khai quang cho Côn Lôn, để mọi người phi thăng thành tiên."

"Không thể thương lượng với người ta để lấy ít đá Tử Tinh cho Côn Lôn à, hà tất gì cứ phải đánh đánh đấm đấm chứ?"

"... Cái này thì thành mua bán mất rồi." Thần Tài vò đầu bứt tóc: "Phòng chừng bên yêu giới đó không nguyện ý bán đâu."

"Cần gì phải vậy, vì bên yêu độc chiếm tài nguyên như vậy thì rất không đúng a. Chẳng hạn như mỏ sắt hiện nay đó, Brazil cùng với vài quốc gia hợp tác nhau nâng giá lên đến 100%, bởi vì bọn họ có tài nguyên, người có muốn mua hay không thì kệ người. Như vậy cũng không công bình đó mà. Cá nhân ta cho rằng Côn Lôn cũng đừng nên quá đáng như thế, cứ đi thương lượng với người ta xem sao, chẳng hạn như ra điều kiện thế này: Về sau Bồng Lai Nga Mi gì đó có tìm các người gây sự, thì cứ việc báo cho ta, ta sẽ bãi bình giúp người. Yêu quái bên kia cũng phải sinh sống chứ, dưới tình huống không làm thương tổn nguyên khí của bản thân mình thì họ sẽ bán được cái nào hay cái nấy ngay. Đâu mà cứ phải đến tình cảnh người chết ta chết mọi người cùng chết chứ. Hơn nữa, yêu quái bên đó mà thấy không vừa mắt với bọn yêu khác, nhưng bản thân ra tay lại không tiện thì có thể lén nhờ Côn Lôn ra mặt xử lý bọn họ cơ mà. Hợp tác là phát triển, đối kháng là diệt vong, đen trắng cầu kết nhau mới chính là chân lý."

"Đã như thế..." Thần Tài tuyên bố giao một nhiệm vụ cho Đường Hoa: "Đêm trước khi Côn Lôn cùng với Huyền Minh giới đại chiến, người sẽ được truyền tống tới Huyền Minh giới. Nếu như người không đàm phán thành công, thì người sẽ bị trừ năm nghìn điểm công đức. Còn nếu người đàm phán được, thì sẽ được cộng thêm năm nghìn."

"Ta nhận!" Đường Hoa chọn xác định, chả phải chỉ là múa ba tấc lưỡi thôi sao? Mình xuất thân là dân dịch vụ đấy, nào giờ đâu hề sợ phải đàm phán. Năm ngàn công đức a... Năm ngàn công đức đủ cho mình giết biết bao nhiêu người lận! Cuộc đời nhiều lúc cũng hạnh phúc lắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 83: KHÍ

CHƯƠNG 83: KHÍ

"Tửu, Sắc, Tài, Khí..." Sương Vũ hỏi: "Ba cái đầu thì có thể hiểu là thói xấu của mỗi con người, nhưng cái "Khí" này là gì, chả lẽ là phát cáu, là nổi giận?"

"Chưa chắc đã là thói xấu đâu." Đường Hoa nói: "Vương An Thạch đã từng lưu lại một bài thơ: Vô tửu bất thành lễ nghi, vô sắc lộ đoạn nhân hi, vô tài dân bất phấn phát, vô khí quốc vô sinh ky (1). Mà Tô Đông Pha tắc cũng cho rằng chỉ cần có cái độ, thì Tửu Sắc Tài Khí chính là chuyện hay: Ấm tửu bất túy thị anh hào, luyện sắc bất mê tối vi cao, bất nghĩa chi tài bất khả thủ, hữu khí bất sinh khí tự tiêu (2)."

"Ấy! Đừng có phiêu nữa, người nói xem cái ải "Khí" này phải qua như thế nào trước đi."

Đường Hoa khinh bỉ liếc nàng một cái: "Vừa nãy chẳng phải ta đã nói sao? Uống rượu không thể say, nhìn mỹ nữ cũng được, nhưng mà đừng để bị mê hoặc, không trộm tiền bạc của thần Tài, vậy nên ải cuối cùng chắc chắn phải là dừng tức giận."

Đang nói chuyện, thì trước mặt hai người xuất hiện một cảnh ảo. Nội dung của cảnh ảo rất đơn giản, chính là Vô Cực cùng với Công Chúa đang lợi dụng quy tắc của hệ thống, thân người áp sát vào nhau rử rử rừ rừ trên con thuyền nhỏ, trên gương mặt hai người mang đầy vẻ dạt dào hạnh phúc...

Sương Vũ cười thản nhiên: "Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, sao lại nghĩ rằng ta sẽ nổi giận vì nó chứ?"

Cảnh ảo biến mất, lại xuất hiện ra một cảnh khác, chỉ thấy một tên NPC đáng khinh cùng với một tên người chơi đáng tởm đang chồm hồm ngồi thưởng thức cảnh một mỹ nữ lẳng xăng nhảy trái nhảy phải bắt kim nguyên bảo...

"Lẽ nào người không định giải thích chút gì sao?" Sương Vũ hơi hơi toả ra sát khí, hỏi.

"Cái này..." Đường Hoa gãi gãi đầu nói: "Ngàn vạn đừng hiểu lầm a... Thần Tài nói rằng người là một nữ nhân rất giỏi giang, ta hỏi làm sao hần biết, hần bảo ta cứ xem đi, ta nói rằng ta nhìn không ra, thế là hần kêu ta dùng cái tâm mà nhìn..."

"Nhưng sao ta lại phát hiện thấy ánh mắt của người cứ nhìn chăm chăm vào ngực của ta thế?"

"... Vì đẹp mắt mà." Đường Hoa rất thành thật.

"Coi như người biết thưởng thức đấy." Sương Vũ cười cười hô lên với ảo giác: "Ta không có giận."

"Tất nhiên các người sẽ không vì những thứ này mà nổi giận." Một người đàn ông trung niên mặc áo sam dài xuất hiện ở trước mặt hai người: "Bởi vì các người là những người thực tế, mà người thực tế thì sẽ rất hiếm khi nổi nóng. Nhưng... Anh bạn nhỏ này cũng có nói đấy, không có giận dữ thì đất nước cũng không còn sức sống, bởi vậy điều kiện để qua ải này chính là phải nổi giận đấy! Nhất định phải nổi giận thật sự thì mới qua ải được. Lát nữa chúng ta gặp lại!" Nói xong, ông ta biến mất.

"Đơn giản!" Đường Hoa quay đầu thuận miệng nói với Sương Vũ: "Ta mới phát hiện thấy người có yếu tố có thể bơi lội giỏi đấy."

"Yếu tố gì thế?"

"Cái bụng thì có mỡ quá dày, bộ ngực thì bằng phẳng nữa, nên sẽ hình thành..."

"Người nói bậy!" Sương Vũ nổi giận, nào tới giờ mình luôn coi vóc người của mình là điềm kiêu hãnh nhất, cái này có khác nào vu hãm đầu, còn không thì đúng là ánh mắt bị lệch rồi.

"Ha ha! Rất tốt." Giọng của người lúc nãy truyền tới: "Bây giờ đến lượt người nổi giận."

"Ta?" Đường Hoa nâng tay nhún vai nhìn Sương Vũ: "Phải coi bản lãnh của người rồi."

Sương Vũ tuy biết rằng mới nãy Đường Hoa chỉ nói để chọc giận nàng, nhưng vẫn khó nuốt khỏi cơn phẫn hận, bèn sẵn miệng mắng: "Người là tên

khốn nạn."

"Người..." Đường Hoa rớt nước mắt, sao tai của mình nghe vào lại thành thân thiết đến như vậy chứ?

"Người người cái đầu heo nhà người!" Sương Vũ thấy cường độ vẫn chưa đủ, bèn lập tức tăng cường ngay: "Người là thằng đàn ông đê tiện nhất, vô sỉ nhất, lười thôi nhất, mắt mù nhất, đáng ghét nhất..."

Đường Hoa đưa cho nàng một bình nước suối: "Uống chậm chậm thôi nhé, không thì bị sặc."

* * * * *

Sương Vũ hữu khí vô lực đẩy đẩy Đường Hoa: "Người nổi giận đi chứ."

"Bà chị, ta có giận hay không thì ăn thua ở chị mà."

"Vậy... Người nói xem bản thân người có đặc điểm gì đi, chẳng hạn như... Người có phải là người yêu nước cuồng không này..."

"Ừm... Cũng coi như là một nửa đi."

"Vậy được, ta kể chuyện lịch sử cho người nghe." Sương Vũ hồi phục tinh thần lại: "Năm XX, lần đầu tiên bùng nổ chiến tranh nha phiến... Lần chiến tranh nha phiến thứ hai... Chiến tranh kháng Nhật..."

* * * * *

Sương Vũ với Đường Hoa nằm dài người trên mặt đất, hai người nhìn trần nhà ngẩn ngơ...

"Hai ngày rồi!"

"Ừ!" Sương Vũ gật đầu, hỏi: "Người còn bao nhiêu đồ ăn đó?"

"Còn có một trái sầu riêng với một túi bánh bích quy." Đường Hoa ngẩng ngẩng lại rồi nói: "Còn đủ cho người lên một buổi lớp lịch sử cho ta đó."

"Ai... Chúng ta sẽ chết đói mất. Người đó, sao lại không hề nổi giận vậy chứ..."

"... Chủ yếu là vì người làm giả quá, khiến cho có cảm giác là người càng mắng thì càng thân thiết với ta hơn."

"Người đi chết..." Sương Vũ hỏi: "À, lần trước người bị ám sát đấy, có nổi giận không?"

"Không có... Chơi trò chơi mà, không phải là người giết ta thì cũng là ta giết người thôi, chỉ có chút buồn bực hà."

Sương Vũ ngóc đầu lên hỏi: "Vậy phải làm sao thì người mới có thể nổi giận được?"

"... Chẳng hạn như người đi tìm ta vay tiền, nhưng vay xong rồi không trả, mà thái độ lại còn có phần ác liệt nữa, như thế thì có khả năng ta sẽ nổi giận."

"Vậy người đưa ta mượn 50 kim nào."

"Đây!"

Giao dịch xong, Sương Vũ hung ác nói: "Thằng nhóc con, ta không trả lại."

"..." Đường Hoa khóc: "Người đừng có nói chuyện bằng cái giọng như làm nũng đó có được hay không, người phải nói là: Đồ ch... đ..., bà mày mượn tiền của mày là cho mày mặt mũi đấy, mày tưởng mày là assmin à? Tiền thì không có, có cái mạng đây... Nhưng ta đã nói ra rồi, cho nên mấy câu này không còn có hiệu quả nữa."

"Thôi vậy thôi vậy, chết đói thì thôi... Ta mệt mỏi rồi." Sương Vũ thờ dãi, nằm trở lại trên mặt đất, tay trái lại nhẹ nhàng đặt lên trên tay phải của Đường Hoa.

Trong lòng Đường Hoa run lên một cái.

Sương Vũ hơi hơi nhích lại, tựa đầu lên trên ngực của Đường Hoa...

Tay Đường Hoa run run len vào trong mái tóc của Sương Vũ...

Vào lúc này, Sương Vũ mềm mại như một con mèo nhỏ đột nhiên cười âm hiểm, lặng lẽ lấy ra một cái kéo, đâm thẳng vào vị trí sẽ đau nhất nằm giữa hai đùi của Đường Hoa...

"Á..." Đường Hoa nhảy bắn lên như một tia chớp, chỉ vào Sương Vũ giận dữ: "Người làm cái trò gì vậy?"

"Người nổi giận rồi." Sương Vũ cười mỉ mỉ thả cây kéo trở lại túi Càn Khôn.

"Hừ!" Đường Hoa vẫn không vui, nói: "Sao người lại đi quyến rũ ta, cứ lấy kéo đâm trực tiếp chẳng được à?"

"Không quyến rũ, thì người nào đó sẽ không lên điều chỉnh cảm giác đến 100%, thế thì có đâm cũng sẽ không đau. Sẵn tiện nói một câu nhé, đừng yêu chị, tim của chị đã sớm hoá thành tro rồi."

"Yêu cái rắm a!" Đường Hoa rất buồn bực, dĩ nhiên là hẳn không nổi lòng thích Sương Vũ rồi, nhưng mà dù sao hẳn cũng là nam nhân mà, nam nhân có hàng dăng đến tận miệng mà không hưởng thì có tội lắm. Có một người mỹ nữ như thế ôm lấy mình, thì cho dù chỉ xuất phát từ tác phong quý ông cơ bản nhất, mình cũng không lý do gì mà không phối hợp chút chút chớ. Cái gì? Người nói vẫn có người đàn ông được gái đẹp ôm mà không loạn lên à? Đó chỉ có Liễu Hạ Huệ, nhưng mà người ta có chức năng nam tính không đầy đủ người có biết hay không? Có ai có ý kiến phản đối, thì cứ đi thử nghiệm thử xem đi, nhưng đừng có đi tìm cave hay gái khủng long đấy. Thử xong rồi thì người sẽ biết, dục vọng chinh phục của nam giới cùng với thành tựu cảm của họ chính là sự yếu đuối nhất của họ. Có rất nhiều người chính bởi dính vào cái này cho nên đã phải ngơ ngác ngơ ngác mà kết hôn rồi sinh ra con cái...

"Ha ha!" Sương Vũ che miệng cười: "Gia Tử, người là người thú vị nhất mà ta từng thấy đấy, làm nhiệm vụ chung với người thì không thể nào buồn được cả."

"Phải không?" Đường Hoa vẫn chưa vui.

"Được rồi! Đừng giận nữa, ta xin lỗi có được không?"

"Hừ!" Người đâu có phải là người đang nổi tâm hươu ý vượn thì bị đâm một nhát đâu.

"Ngại thật, quấy rầy hai vị vậy! Đầu tiên là xin chúc mừng hai vị đã qua được ải." Người lúc này xuất hiện, nói: "Có thể đi tới ải "Khí", thì ta tin rằng hai vị đã có những hiểu biết đại khái về sự tình mười chín năm trước rồi. Thực ra không có ai đúng ai sai cả, lòng người thì tham lam, lòng yêu cũng chưa chắc là lành. Còn chuyện nhận định ra sao, thì đó là chuyện của các vị. Bốn người chúng ta giống như là một bộ sách sử vậy, chỉ ghi lại những sự tình đã phát sinh, nhưng tuyệt đối sẽ không can thiệp bình luận về những chuyện đó. Sau đây ta sẽ nói tường tận về chân tướng của sự thật."

*** (1): Không có rượu thì không thành lễ nghi, không có sắc thì người ít đường vắng, không có tiền tài thì chúng dân không hăng hái, không có giận thì đất nước không có sinh cơ.

*** (2): Uống rượu không say mới là anh hào, mển sắc mà không mê mới là cảnh giới cao nhất, của cái phi nghĩa thì không nên lấy, giận nhưng không phát ra thì giận sẽ tự tiêu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 84: LỰA CHỌN

CHƯƠNG 84: LỰA CHỌN

Trong núi Côn Lôn có Côn Lôn Thiên Quang, từ nơi đó có thể đi thông lên thiên giới. Đệ tử của Côn Lôn chỉ cần có thể chịu được sự chiếu rọi của Côn Lôn Thiên Quang thì có thể thoát xác thành tiên.

Trong Côn Lôn Thần Châu, thì núi Côn Lôn có Tam Giới Thiên, giới thứ nhất là núi Lương Phong, trèo qua được mà không chết thì đến giới thứ hai là Huyền Phố, là nhạc viên trên không trung, lên được thì sẽ thành linh, có thể hô mưa gọi gió; giới thứ ba chính là đường lên trời, Đâu Suất Không, lên được trời thì sẽ thành tiên. Cũng có lời truyền khác, rằng núi Côn Lôn có chín tầng trời, kẻ nào có thể lên đến tầng trời thứ chín thì sẽ thành đại phật, đại thần, đại thánh. Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ đều là đại thần đã qua chín tầng trời cả.

Nhưng Côn Lôn Thiên Quang ở quá cao quá xa, dù ngự kiếm cũng không thể tới, cho nên đệ tử Côn Lôn mà muốn phi thăng thì chỉ còn cách đưa phái Côn Lôn lên đến nơi gần với ánh mặt trời nhất, rồi tạo thành kiếm trụ, sau đó đệ tử Côn Lôn sẽ có thể thông qua kiếm trụ mà lên thiên giới để thoát xác thành tiên. Nhưng muốn tạo thành kiếm trụ thì nhất định phải có một mức linh lực đồ sộ, linh lực của con người làm sao có thể đủ? Vừa may phái Côn Lôn lại ở rất gần với yêu giới, mà đá Tử Tinh trong Huyền Minh giới thì lại có ẩn chứa mức linh lực rất khổng lồ. Thế là phái Côn Lôn vì phi

thăng đã vận dụng hết nhân vật lực của cả ba thế hệ, đúc thành hai thanh kiếm Hi Hoà (thuộc tính lửa, kí chủ: Huyền Tiêu), Vọng Thư (thuộc tính băng, kí chủ: Túc Ngọc), chờ Huyền Minh giới đến gần Côn Lôn thì hai thanh kiếm sẽ trói chặt nó lại, cuối cùng hấp thụ linh lực trong Huyền Minh giới, song song với việc cướp đoạt cả đá Tử Tinh của nơi này.

Túc Ngọc Huyền Tiêu cùng tu luyện với nhau trong ba năm, sau đó phái Côn Lôn trói được yêu giới lại, khiến cho lửa chiến lan tràn, cục diện đột phát không thể thể văn hồi lại nổi, song phương đều thây chết như núi. Không đành lòng thấy sinh linh hai bên đồ thán, Vân Thiên Thanh và Túc Ngọc cùng nhau mang theo Vọng Thư kiếm bỏ trốn, chỉ lưu lại Hi Hoà kiếm. Huyền Tiêu còn lại một mình vất vả chống đỡ, có điều thanh kiếm Hi Hoà lại là thuộc tính lửa, bấy giờ không có Vọng Thư hỗ trợ thành ra Huyền Tiêu bị lửa mặt trời bám vào thân, tẩu hỏa nhập ma.

Trận chiến người và yêu này lưỡng bại câu thương, chương môn Thái Thanh chân nhân và đại đệ tử Huyền Chấn bị chết; Vân Thiên Thanh và Túc Ngọc thì mang theo Vọng Thư kiếm rời bỏ môn phái; Huyền Tiêu thì bị tẩu hỏa nhập ma; vị trí chương môn do Túc Dao tiếp quản. Trong thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, Túc Dao và ba vị trưởng lão Thanh Dương, Trọng Quang, Tông Luyện cùng hợp lực đóng băng Huyền Tiêu ở trong động mà hãn từng luyện kiếm. Chuyện tới đây tạm thời bình lặng lại.

Mười chín năm qua đi, yêu giới lại đến, hai bên cừu cũ hận mới, đều đã bày sẵn trận chờ địch. Huyền Tiêu sẽ phá băng ra để rửa sạch nhục trước, vì sư trưởng thân hữu mà báo thù, dẹp yên Huyền Minh giới.

* * * * *

"Sự tình là như vậy đấy." Người đàn ông kia nói: "Bên ta đã thu được thông tin chuẩn xác rằng nếu như Huyền Tiêu mà thực hiện được, thì Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ lấy lý do là bọn họ làm trái với đạo trời mà dày tất cả mọi đệ tử của Côn Lôn vào nơi sâu nhất trong biển Đông."

"Cái này thì ta không rõ lắm." Đường Hoa nghi hoặc nói: "Mười chín năm trước mọi người đánh sống đánh chết, mà Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ thùng thảng một bên xem náo nhiệt, còn bây giờ sao nàng lại ra tay nếu bên

Côn Lôn thắng? Ý của nàng là gì chứ? Hay là vì thiên đình đã quá nhiều tiên rồi?"

"Cái này..." Người kia quần bách: "Ta cũng không rõ ràng ý nghĩ của họ cho lắm, biết đâu là hồi đó trùng hợp không rảnh... Nói tới hiện tại đi, bây giờ các người đã biết hết chân tướng rồi đấy. Sau đây, các người có thể lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất, hiệp trợ Huyền Tiêu phá băng ra, sau đó cùng nhau hợp lực đối kháng Cửu Thiên Huyền Nữ. Huyền Tiêu sau khi phá băng ra thì cần phải có ba loại hàn khí để hộ thể, nếu tìm được ba loại này thì sẽ có thù lao rất phong phú. Một khi toàn Côn Lôn thành công phi thăng thì đệ tử khắp trên dưới Côn Lôn đều sẽ đạt được lợi ích lớn lao."

"Cái bà Cửu Thiên Huyền Nữ này cũng chả phải là tốt lành gì, người ta đánh sống đánh chết thì bà coi như không thấy, mà chờ người sắp thành công rồi thì lại cầm đầu cầm cổ chạy đến. Ta phải chọn điều 1." Sương Vũ hỏi: "Vậy lựa chọn thứ hai là gì?"

"Lựa chọn thứ hai đó là phải lấy được Vọng Thư kiếm, lên Thiên Đình, sau đó tiêu huỷ nó trong lò luyện Thiên Địa, để đoạn tuyệt hết mong muốn phi thăng của Côn Lôn, cái này thì cũng sẽ được lợi ích rất lớn. Nhưng ta phải nói trước, nếu chọn 1 mà Côn Lôn phi thăng thất bại, thì toàn thể đệ tử Côn Lôn chọn 1 sẽ phải bị trừng phạt, còn chọn 2 thì cho dù bị thất bại, đệ tử Côn Lôn cũng sẽ không bị bất cứ trừng phạt gì." Người kia bổ sung thêm: "Một khi các người nhận nhiệm vụ, thì Côn Lôn sẽ phát rộng rãi nhiệm vụ sư môn để cho các đệ tử lựa chọn, bên nào hoàn thành trước thì bên kia sẽ bị coi là thất bại. Khi có bên nào thành công rồi, thì ba ngày sau Huyền Minh giới sẽ tiếp cận Côn Lôn."

"Khoan!" Đường Hoa giơ tay: "Chẳng phải ta đã được nhận nhiệm vụ đi đàm phán sao? Vạn nhất mà ta có thể thương lượng được, rồi chủ tướng bên yêu đưa đá cho Côn Lôn thì sao?"

"Hậu quả cũng như nhau thôi, ở khoảnh khắc trước khi Côn Lôn phi thăng, thì Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn sẽ xuất trận. Lẽ nào các người còn chưa biết sao, Cửu Thiên Huyền Nữ đâu có thêm để ý đến chuyện người và yêu đại chiến đâu, nàng chỉ quan tâm xem ai dùng thủ đoạn gì để thành tiên thôi, nếu không thì mười chín năm trước đã lò đầu ra rồi."

Đường Hoa hơi hơi cân nhắc khoảng hai giây, xong thì đập tay: "Chết Côn Lôn chứ có chết Thục Sơn đâu, ta sẽ đi xử lý Cửu Thiên Huyền Nữ."

Sương Vũ nghe được lời này của Đường Hoa thì hít vào một luồng khí lạnh. Đúng a! Người ta là bên Thục Sơn mà, Côn Lôn mình có chết hay sống thì đâu có liên can chi đến người ta đâu? Nhưng mình thì lại không phải vậy, vạn nhất chọn đối kháng mà bị đánh bại thì toàn thể môn phái cũng phải vạ lây theo. Còn nếu chọn điều thứ hai, thì cho dù có thất bại, môn phái cũng không bị trừng phạt, thêm nữa là còn được mức lợi ích bằng với khi chọn lựa chọn thứ nhất nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng nói: "Gia Tử, ta thấy việc này có lẽ phải hỏi thăm ý của Huy Hoàng đã."

"Thôi cho em xin, chỗ này đâu có thể gửi tin hay là nói chuyện trong kênh bang hội đâu."

"Dốt!" Sương Vũ lấy giấy bút ra, viết sự tình một cách đại khái, rồi sau đó ném một thanh phi kiếm truyền nó đi. Phi Kiếm Truyền Thư ngay cả đang bế quan cũng có thể tìm đến được mà, trừ phi là không còn ở trên nhân gian nữa, chứ nếu không thì bất cứ cái hang cùng ngõ hẻm nào cũng đều có thể xài tốt.

* * * * *

Mấy tiếng đồng hồ sau mới nhận được thư trả lời của Huy Hoàng, rất hiển nhiên là Huy Hoàng cũng đã phải cân nhắc lâu lắm.

"Trảm yêu trừ ma, vệ chính đạo vốn chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Gia Tử, người đã từng xem phim Người Trong Giang Hồ thì có phải rất đồng tình với tao ngộ của nhân vật chính không? Có khi nào người vui mừng vì sự vui mừng của nhân vật chính không? Nhưng... Đen là đen, mà trắng là trắng. Không thể phủ nhận rằng Trịnh Hạo Nam luôn luôn có nghĩa khí, với lại hắn không hề khi nhỏ hiếp yếu. Nhưng mà dù sao hắn cũng là xã hội đen, đối với những người thiện lương, thì hắn chính là rác rưởi, hắn là đồ lưu manh. Đây tuy chỉ là một trò chơi, nhưng cũng phải có lập trường của bản thân mình. Có lẽ chúng ta có thể ước thúc được bên người không đánh bên yêu, nhưng chúng ta có thể nào ước thúc bên yêu không đánh bên người không? Chúng ta là người, chúng ta không thể đi cầu xin lòng nhân từ của bên yêu hay là bên thần được. Gia Tử, ta nói như vậy hắn là đã rõ

ràng rồi chứ? Côn Lôn nếu phải chết thì sẽ cùng nhau chết, chúng ta sẽ không sợ yêu, hay là sợ thần. Thân là đệ tử Côn Lôn, thì trợ giúp cho Côn Lôn phi thăng chính là nghĩa vụ cơ bản của chúng ta. Gia Tử, người đàm phán được thì cứ đàm phán, không được cũng đừng ngại, chúng ta không ngán yêu giới. Ý chí của chúng nhân Côn Lôn như thành đồng, đừng nói là Cửu Thiên Huyền Nữ đến đây, cho dù là Tây Vương Mẫu có mang mười vạn thiên binh đến, chúng ta cũng chơi! Cùng lắm thì chúng ta lại luyện lại từ tân thủ thôn một lần nữa thôi."

Đường Hoa xem thư xong thì cảm thán: "Ta vẫn luôn cho rằng Huy Hoàng là một người bình hoà, không ngờ..."

"Người bình hoà thì tất nhiên là những người chấp nhất rồi." Người kia nói: "Hắn vẫn luôn luôn kiên trì lập trường của chính mình, cho dù là đúng hay sai thì trong lòng vẫn luôn bảo trì dũng khí vô hạn. Thực ra mà nói thì trong việc này nào có ai đúng, ai sai đâu? Mấu chốt chính là mặt trận mà người đang ở thôi... Nói thật, ta rất bội phục người tên Huy Hoàng này đấy, mặc dù ta cũng phản đối việc người và yêu khai chiến."

"Yên tâm!" Đường Hoa nhận nhiệm vụ xong thì nói: "Có ta đây thì chưa chắc gì người và yêu sẽ khai chiến đâu, nhưng mà người và thần khai chiến thì chắc rồi... Sẵn tiện cho ta hỏi một câu, cái bà Cửu Thiên Huyền Nữ này mà đánh với Tôn Ngộ Không thì ai sẽ thắng?"

"Ha ha! Ta chỉ có thể nói với người thế này, ở thiên cung thì người đánh ngon cũng không nhiều đâu, có điều cũng đủ để đối phó với Côn Lôn đấy. Ta tiết lộ cho người một cái bí mật nho nhỏ đây, tay nắm số một của bọn họ từng có giao tình thâm hậu với phái Thục Sơn các người đấy. Nếu như người có thể tìm được người này thì... Khụ! Đã nói nhiều quá rồi, chúc mừng hai vị đã qua ải, chào nhé."

*** Thiên Quang: ánh mặt trời

*** Lương Phong: gió lạnh

CHƯƠNG 85: MA TÔN

CHƯƠNG 85: MA TÔN

Quang Kỳ Hàn Đồ, Toa La Quả, Côn Lôn chính là ba loại hàn khí mà Đường Hoa cùng toàn thể Côn Lôn phải đi tìm. Trí tuệ của quần chúng là vô hạn, cho nên Gia Tử anh minh đẹp trai đã đề ra kế hoạch tác chiến vĩ đại cho chúng đệ tử Côn Lôn thi hành. Trước tiên cứ đi tìm hàn khí đã, nhưng tìm được đủ hết rồi thì đừng vội giải băng cho Huyền Tiêu. Chờ đến khi nào cảm thấy ổn rồi thì mới huyết còi gọi người tới, tụ tập cho đủ mấy chục ngàn, mấy trăm ngàn người, thậm chí cả mấy triệu người cùng nhau đánh hội đồng Cửu Thiên Huyền Nữ cho đã.

Đừng nói là Cửu Thiên Huyền Nữ, đến lúc đó cho dù là chư thần chúng phật cùng nhau đi ra chỉ sợ cũng chịu không thấu. Nên biết rằng chỉ mấy chục ngàn người chơi thì không có gì đáng sợ, nhưng mà mấy chục ngàn người chơi cấp tán tiên thì khủng khiếp lắm. Ngặt nổi muốn kiếm được nhiều người như vậy giúp mình phải đầu chuyện dễ. Đầu tiên phải chắc chắn tìm trong mớ bạn bè của mình, cơ mà chỉ hai mươi mấy cái mạng thì giao du có rộng hơn nữa cũng cùng lắm tụ được chừng trăm tên cao thủ là hết rồi, với lại chắc gì người ta chịu đến giúp đỡ. Vậy làm sao bây giờ? Chỉ có một cách thôi, gia nhập bang hội, rồi thoả thuận điều kiện với thủ lãnh của bang hội nhằm vận dụng lực lượng của bang hội đi giúp mình làm nhiệm vụ một lần.

Mà ở trong Côn Lôn, thì có tư cách thoả thuận điều kiện như thế chỉ có độc hai người. Một người, là người được tuệ nhãn của Thư Sinh ngắm tới - Huy Hoàng; còn người kia là Sương Vũ. Song Sư Hạo Nhiên ngắm tới Sương Vũ đã không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi. Hắn không giống như Nhất Kiếm Cầu Bại có Thư Sinh bên người, bên người Nhất Kiếm Cầu Bại có không ít người giúp đỡ, nhưng vẫn chưa tìm ra được nhân tài có thể cáng đáng một phương.

Hai người này vốn không có ý định gia nhập bang hội, nhưng nhìn thấy độ hung hiểm của nhiệm vụ này, cũng đã rõ bây giờ chỉ còn có một con

đường như thế có thể đi. Côn Lôn ít người, dễ dàng đoàn kết trên dưới một lòng, nên không ít đệ tử chưa có bang hội đều tỏ ý sẽ tìm những bang hội loại trung loại nhỏ nào đó đăng gia nhập.

Công việc tìm kiếm ba loại hàn khí chủ yếu là từ bọn Côn Lôn phụ trách, còn nhiệm vụ của Đường Hoa là moi ra tay đấm số một nào đó mà người đàn ông kia nói đến.

* * * * *

"Vị sư huynh này, tiểu đệ đây có lễ, xin hỏi huynh có biết người mạnh nhất thiên cung là ai không?" Đường Hoa vừa trở lại Thục Sơn là đã bắt đầu hỏi thăm mọi nơi ngay.

"Không biết không biết." Cơ hồ toàn bộ mọi người đều lắc đầu.

Nhưng Đường Hoa vẫn cứ căn cứ theo nguyên tắc không buông không bỏ đi hỏi hết mọi NPC trong Thục Sơn, ngay cả bác gái trong nhà bếp cũng không tha: "Vị sư tỷ này, tỷ có biết người nào mạnh nhất mà lại có quan hệ với Thục Sơn ta không?"

Không ngờ bác gái vẫn là bác gái, ít nhiều gì cũng đã ở Thục Sơn biết bao nhiêu năm rồi, tức thì thần thần bí bí hồi đáp: "Biết."

"Ai a?" Đường Hoa mừng rỡ.

"Là chương môn."

"Ta XX!" Đường Hoa ói ra một bùm máu, hỏi tiếp: "Vậy còn người nào đứng thứ hai?"

"Nghe nói là một tên tán nhân tên Đông Phương Gia Tử."

"Bái bai!"

* * * * *

Cuối cùng cũng đành phải hỏi đến chương môn thôi. Thông thường thì mọi người Thục Sơn chẳng ai thích hỏi chuyện với chương môn cả, bởi vì cho dù người có hỏi gì, ông ta cũng mặc xác.

"Người tìm hãn làm gì?" Rất dị thường, chương môn mở mắt ra.

"Chuyện là như vậy..." Đường Hoa nói rất kỹ càng tỉ mỉ về chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ đang mưu toan khai chiến với toàn thể mọi người tu tiên. Có thể nói là ngoại trừ chuyện bọn người chơi sẽ oánh với bà ta là thật, còn lại đều dóc ráo.

Chưởng môn nhẹ nhàng than một hơi, người mà Đường Hoa nhắc tới chính là người mà ông ta mong nhớ thứ hai: "Hắn là tiểu huynh đệ của ta, tuy không phải là đệ tử của Thục Sơn, nhưng cũng đã tập được phương pháp thổ nạp của Thục Sơn."

"Ông ta đang ở đâu?" Đường Hoa hưng phấn hỏi.

Chưởng môn lắc đầu: "Nếu như ở vào ba ngàn năm trước thì tất nhiên Cửu Thiên Huyền Nữ chẳng phải là đối thủ của hắn ta, nhưng hiện giờ hắn chỉ còn là một người thường, cho dù có khôi phục được ký ức của kiếp trước đi nữa, thì chung quy cũng không thể đột phá cực hạn được. Giống như người vậy, người là tán nhân, người đã đột phá cảnh giới thì tất nhiên đã cao hơn người phạm một đẳng rồi. Giờ đây trong phạm trần có lẽ hắn cũng là một cao thủ đấy, khả năng có thể chế phục được tiên ma phổ thông, có điều bắt hắn lấy xác phạm đi đọ với với Cửu Thiên Huyền Nữ thì chẳng khác nào bắt bọ ngựa đi cản xe cả, chỉ tự tìm chết thôi."

"..." Đường Hoa lập tức cúi đầu ỉu xiu, chết tiệt, NPC Côn Lôn toàn là thứ gạt người.

Chưởng môn tựa như nhìn thấu suy nghĩ của Đường Hoa vậy, ông ta ngẫm ngẫm một lúc, xong lại nói: "Có lẽ... Người mà người kia nói đến là kẻ khác đấy."

"Ai?"

"Ma tôn Trọng Lâu. Có điều... Tuy giao tình giữa hắn với Thục Sơn thâm hậu là thật, nhưng không phải là hướng hoà hảo đâu, ngược lại hắn còn hận không dẹp yên được phái Thục Sơn ta kia kìa. Người là một tên đệ tử Thục Sơn, đừng nói là gặp được hắn khó hơn lên trời, cho dù có gặp được, mà báo ra tên môn phái thì hắn không giết người cũng không đời nào chịu hỗ trợ đâu."

"Chưởng môn, Thục Sơn ta còn chọc phải một kẻ như vậy á?" Đường Hoa choáng váng, Côn Lôn người ta nhân số khoảng hai chục người đi trêu Cửu Thiên Huyền Nữ đã là ngày ngày bất an, mà Thục Sơn bây giờ ngon hơn, người chỉ có năm mà đi trêu với ma tôn lận. Ma tôn là cái gì chứ? Giả dụ mình có vượt được ma kiếp thứ hai thì cũng chỉ mới được xưng là thiên ma Thục Sơn thôi, qua được ma kiếp thứ ba mới là ma tôn Thục Sơn. Có

điều tới đó vẫn chỉ là ma tôn của một phái, trong khi người ta là ma tôn của toàn bộ thiên hạ lận.

Chưởng môn lắc đầu: "Ân ân oán oán, nào có thể nói cho rõ ràng. Tuy ma tôn hãn hận Thục Sơn ta đến thấu xương, nhưng nếu Thục Sơn ta gặp chuyện thì hãn cũng không ngồi yên mặc kệ đâu."

"... Cái này là dây mơ rễ má thế nào ấy nhỉ?" Đường Hoa hết sức buồn bực.

"Đều vì chữ "Tình" thôi!" Chưởng môn nhắm mắt lại, nói: "Muốn gặp được ma tôn thì hoặc là phải đánh đổ Tỏa Yêu Tháp tìm chết, còn không thì phải đến Giang Nam tìm một phú hào họ Cảnh. Muốn nhờ phú hào này hỗ trợ thì nhất định phải thuyết phục được vợ của hãn trước. Ta chỉ nói đến đây thôi, người đi đi."

"Vâng! Đúng rồi chưởng môn, sẵn tiện cho đệ tử hỏi một câu, ngài có pháp khí nào để độ ma kiếp thứ hai không?"

Chưởng môn cười khở: "Tiên thể của ta là nhờ người ta mới có được đấy, chứ chưa bao giờ vọng tưởng qua tiên kiếp thứ hai cả, nói chi là ma kiếp. Nếu như người có duyên gặp được ma tôn, thì nhờ hãn chỉ điểm người một hai thứ, vậy có qua ma kiếp thứ hai cũng không khó. Được rồi, người đi đi."

* * * * *

Giang Nam? Giang Nam lớn chừng... Túm lại là lớn lắm! Đã vừa tìm người lại còn phải dỗ bà xã người ta trước nữa... Thôi vậy thôi vậy! Đường Hoa than một hơi, dù sao thì ba loại hàn khí còn chưa tới tay nhanh vậy đâu, chuyện này cứ từ từ tính. Còn chuyện hẹn ở Hàm Đan thì mình tới không kịp là cái chắc. Nhưng không sao đâu, tính cách của Mặc Tinh dễ dụ lắm, chẳng đến nỗi sẽ nổi giận với mình đâu.

Xem trái xem phải không còn chuyện gì nữa, Đường Hoa quyết định bắt đầu chuyển mạo hiểm vĩ đại của mình - đi biển Đông! Thực ra quyết định này đã sớm nảy sinh rồi, nhưng hãn vẫn định là đến cấp 50 mới đi, có điều bây giờ nhìn lại công đức của mình thì thiệt là không nên ở lại những nơi đông người nữa, mà điều trọng yếu nhất đó là Phá Toái từng mơ hồ nghe

NPC nói biển Đông có long vương đang tạo phản, nếu đánh chết được lính lác hoặc đầu mục cũng đều có thể đạt được công đức.

Điểm công đức âm vẫn luôn là cái búa treo trên đỉnh đầu của Đường Hoa, lúc nào cũng có khả năng rơi xuống. Khác với chính kiếp, ma kiếp nhất định phải tìm được phương pháp để qua, chứ nếu không cứ ngang ngành chống cự là gần như không còn cơ hội sống. Hiện giờ phương diện môn phái đã không trông cậy được rồi, mình đành phải đi những nơi khi ho cò gáy để tìm cơ duyên vậy. Tổng lại bây giờ biển Đông chính là lựa chọn tốt nhất, vừa nhân tiện đánh kiếm công đức, mà một khi tìm được phương pháp độ kiếp rồi thì đừng nói là khởi động ma kiếp thứ hai, chứ ma kiếp thứ ba cũng vậy, chỉ cần siêng năng cần cù giết người, kiếm điểm âm công đức là điều đơn giản.

Lần này rời bến mạo hiểm, vốn Đường Hoa hy vọng chỉ một mình mình đi, bởi vì hắn cũng không biết là sẽ có bao nhiêu nguy hiểm, cho nên không tất yếu phải kéo người khác chết chung với mình. Nhưng chẳng ngờ hắn vừa đến một trấn nhỏ ven biển Đông để bổ cấp thì lại đụng phải một người quen...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 86: BA XÀ

CHƯƠNG 86: BA XÀ

Người quen?

Hai đôi mắt đối lại nhìn nhau, nhìn Giáp như một oán phụ triền miên, nhìn Ất như một người đàn ông bội bạc.

Người đó? Sao người đó lại đến đây...

Người đó? Sao người đó lại ở nơi này...

Là ý trời không thể xoay chuyển, hay là một lời ước hẹn từ sâu thẳm xa xôi?

Bỗng chốc, hai người mê mang.

* * * * *

"Ây cha cha, đây chẳng phải là Lang ca sao?" Đường Hoa cảm thán trong lòng: Thiệt là dẫm phải phũn a...

"Cút xéo, đừng qua đây!" Sát Phá Lang một trăm phần trăm cảnh giác ngó chừng Đường Hoa, sự thật là chỉ cần mình làm chuyện gì có dính dáng đến Đường Hoa thì chín mươi chín phần trăm đều bất lợi.

"Đừng khẩn trương, sao người lại chạy đến nơi này vậy? Lẽ nào định ra khơi?"

"Can gì đến người?"

"Ra biển làm gì?"

"..." Đụng phải sự vồn vã nhiệt thành của Đường Hoa, Sát Phá Lang đành cân nhắc một hồi, cuối cùng quyết định là mình nên đáp đi, để tổng khứ thẳng này cho yên chuyện: "Tìm kiếm."

"Kiếm gì?"

"Tiên kiếm."

"Tiên kiếm gì?"

"Tiên kiếm tứ giai."

"A, phải rồi, người định thăng cấp ma kiếm mà... Ủa, chứ không phải người đã có một cây rồi sao?" Đường Hoa sẵn miệng quăng ra một câu rất đáng chặt.

Quả nhiên Sát Phá Lang nghe tới đây thì nghiêng răng nghiêng lợi: "Cây đó đã bị một thằng tiểu nhân dê tiện lừa mất rồi."

"... Không đúng! Lúc đó ta tiêu tiền mua mà." Đường Hoa sức tỉnh lại, nổi giận ngay.

"500 mua một cây tiên kiếm tứ giai, khác nào người đi cướp?" Sát Phá Lang xuất hiện ở nơi đây chẳng phải là ngẫu nhiên, mục đích của hắn rất đơn giản, đó là kiếm tiên kiếm. Trong đất liền thì dù là BOSS hình người cũng chỉ có khả năng rất thấp rút tiên kiếm, còn trong tứ đại cấm địa (Đại Tuyết Sơn, biển Đông, Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn) thì xác suất đó lớn hơn rất nhiều. Có điều vành ngoài của Đại Tuyết Sơn đa phần là rút phi kiếm tam giai, chẳng có bao nhiêu tác dụng cho Sát Phá Lang, còn vành ngoài của biển Đông có rút cả phi kiếm tứ, ngũ, lục giai, tất nhiên chính là

sự lựa chọn hàng đầu của hãn. Ở đây đầu mục nhỏ, BOSS nhỏ cũng có khả năng sẽ rất tiên kiếm, hơn nữa khác với Trung Nguyên là bốn cấm địa này chưa có người nào xúc phát được nhiệm vụ cả, cho nên chúng có thể coi như là thiên đường của những kẻ mạo hiểm.

Đường Hoa đã đại khái hiểu được ý đồ của Sát Phá Lang, hãn bắt buộc bản thân mình phải áy náy một giây, xong rồi nói: "Không thì... Đi cùng đi? Rốt tiên kiếm tứ giai thì sẽ thuộc về người."

"..." Thanh tiên kiếm tứ giai kia của Sát Phá Lang là do hãn ăn dầm nằm dề hết nửa tháng trong biển Đông mới có được, cô độc thì hãn không ngại, nhưng tình hình lúc đó thật sự quá hung hiểm, đến nỗi đến giờ lòng hãn vẫn còn tràn đầy nỗi khiếp sợ. Có một cao thủ như Đường Hoa đi theo hỗ trợ thì đương nhiên là tốt, có điều... Đối với nhân phẩm của Đường Hoa, hãn thủy chung cho rằng là thấp kém, khi hợp tác với người như thế, thì phải tùy thời cảnh giác chuyện mình bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

"..." Đường Hoa nhìn Sát Phá Lang rất không hài lòng, thân là một đại nam nhân mà sao khi phải chọn lựa vấn đề dễ dàng như thế còn phải bồi hồi hết nửa phút chưa trả lời mình nữa.

"Có thể! Nhưng ta phải làm đội trưởng." Cái này mới là quan trọng, ít nhất thì cũng có thể tránh cho lúc tiên kiếm rút ra thì đột nhiên phát hiện mình không còn nằm trong đội ngũ nữa.

"Không sao không sao!" Thực ra ý đồ chân chính của Đường Hoa chính là... Kiếm người dẫn đường. Tiên kiếm tứ giai thì thiệt hãn chẳng mon men gì, trong bọc của hãn còn thanh tiên kiếm lục giai kia kìa, có điều chưa thềm đem ra khoe mà thôi...

* * * * *

"Cái gì? Người còn chưa có Tị Thủy quyết?" Vừa khởi hành thì Sát Phá Lang đã bị Đường Hoa làm nộ khí xung thiên, bây giờ hãn đã biết được cái gì gọi là dũng khí của cao thủ rồi, không có lấy nửa phần năng lực tác chiến trong nước mà dám mò vào biển Đông lặn lội cơ đấy. Nhưng thấy Đường Hoa u u mê mê thì Sát Phá Lang vẫn đành phải lên lớp cho hãn một chập: "Biển Đông có sâu không?"

"..." Đường Hoa liếc nhìn Sát Phá Lang như xem một thằng dốt.

"Người... Người đứng ở trên phi kiếm đánh quái, quái chúng nó chỉ cần lặn một cái vào trong nước thì người đánh bằng cái địch gì? Người định chờ cho chúng nó nổi lên, hay là định dùng cần câu câu chúng lên phò?"

"Cái này... Đúng thật là vấn đề khó đấy." Đường Hoa vậy mà đã quên mất tằm rằng quái cũng biết chạy trốn đấy. Ngay cả trong Trung Nguyên thì lũ đầu mục nhỏ cũng đã trâu máu rồi, muốn miếu sát cũng là cả một vấn đề, càng huống chi là những tên đầu mục nhỏ trong cấm địa: "Vậy phải mần răng?"

"Đi đánh kiếm một bản chứ sao!" Sát Phá Lang than một hơi rồi đáp.

* * * * *

Quái có rớt Tị Thủy quyết chính là đầu mục tinh anh trên bờ biển, đẳng cấp không cao, chỉ chừng ba chục. Nhưng mà đã được gọi là đầu mục, thì tất nhiên là phải có một đồng đàn em rồi, hơn nữa đây lại còn là đầu mục nơi cấm địa nữa, càng khó giải quyết hơn.

Từ tên đầu mục này, Đường Hoa đã biết được sự khó khăn trong hành trình biển Đông của mình. Hãn và Sát Phá Lang cùng vây bắt một con cua, tên của nó là tướng quân Cua. Tướng quân Cua không những có máu dày, mà phòng ngự lại cao, hơn nữa thủ đoạn công kích lại phong phú đa dạng, hai cái kìm có thể bắn dài ra mười trượng để kẹp kẻ thù đằng xa, rồi lại còn có thể làm cho bờ cát dậy sóng nữa... Nhưng mà điều đáng ghét đáng ghét nhất đó là khi hãn muốn chịu không nổi nữa thì sẽ hô hào một tiếng, thế là nguyên đồng đàn em đang chồm hồm xem náo nhiệt sẽ cầm đầu lao lên, còn hãn thì tranh thủ nhanh chân chui vào biển, vừa vào trong biển thì máu của hãn lại bắt đầu hồi phục, chờ người ta thanh lý sạch sẽ xong lũ đàn em thì hãn cũng đã dồi dào khỏe mạnh lại rồi.

Nhưng mà có hung hãn đến mấy cũng chẳng hung hãn bằng Sát Phá Lang. Thằng này nhờ vào tiên kiếm hộ thân, không thèm để ý đến công kích của lũ Ất Giáp, cứ ngăm chết tướng quân Cua mà đánh thẳng, cuối cùng lại còn nhân kiếm hợp nhất bắn vào trong biển, lụm một bản Tị Thủy quyết đi ra.

Tị Thủy quyết: Liên tục tiêu hao pháp lực thì có thể tự do hành động trong nước với tốc độ bằng một nửa tốc độ trên bờ. Đường Hoa thử nghiệm

một cái, Tam Muội thì không thể sử dụng ở trong nước, sét thì có thể xài được đấy, nhưng lại bị giảm phân nửa tổn thương. Có thể giữ mức thương tổn hoàn toàn ở trong nước thì chỉ có hệ Kim thôi... Cái gì? Còn có Nước á? Không chơi với nước, vì các quái vật biển Đông đều lấy thuộc tính nước làm chủ đấy, kháng tính cao lắm.

Trong trò chơi này không có cái thứ như là thủy áp, chứ không long vương ở nơi sâu thế phỏng chừng đã sớm thành con tép rồi. Ánh sáng dưới nước cũng rất tốt, nên dù tầm nhìn bị giảm đi phân nửa cũng không cần phải xài đèn mỏ. Điều tồi tệ duy nhất bây giờ là Đường Hoa đã đánh chết không biết bao nhiêu cá tôm mà công đức vẫn chưa thềm tăng lên.

* * * * *

"Ba Xà!" Hai người mới bay được nửa ngày thì phát hiện có một con rắn dài đến trăm trượng đang nhào lộn ở trên biển. Sát Phá Lang không nói nhì nhảnh, trực tiếp quăng ra một tờ bùa giám định trị giá hai kim ra, lập tức có tin tức ngay. Đường có thấy tin tức chỉ đơn giản thế, nó đã đủ để thuyết minh rằng cái thứ này chính là mục tiêu của hai người đấy. Ba Xà nuốt voi, ví như lòng tham của con người là vô tận. Trong truyền thuyết, bởi vì Ba Xà ăn thịt người nên hoàng đế đã phái Hậu Nghệ đi đánh chết nó. Hậu Nghệ trước tiên dùng tên bắn nó, sau đó mới đuổi theo nó mãi đến nơi phương Tây xa xôi, chém nó làm hai đoạn. Thi thể của Ba Xà biến thành một gò núi, hiện giờ còn xưng là Ba lăng. (Lại có lời truyền rằng Hậu Nghệ là người thời Nghiêu)

Đường Hoa vừa định ra tay oanh tạc thì đột nhiên thấy con Ba Xà kia uốn mình một cái, cái đầu to như một trái núi mở miệng ra táp tới hai người. Sát Phá Lang vội vàng khởi động Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm, nhưng không ngờ tuy Ba Xà có bị thương, nhưng thế lao đến vẫn không giảm.

Mắt thấy miệng rắn to vật vã đã táp đến, đầu rắn che khuất cả ánh mặt trời, Đường Hoa vội lấy một tờ ngân phiếu ra hô: "Anh bạn, bảo trọng nhé, huynh đệ đi trước một bước đây."

Sát Phá Lang vẫn còn đang buồn bực chưa hiểu thì Đường Hoa đã biến mất tiêu, xuất hiện trở lại thì đã ở ngoài hai mươi thước rồi, đã thoát ly khỏi khu vực bị miệng rắn bao phủ. "Đệt, ta biết ngay là thằng này nó không biết

nghĩa khí là gì mà." Sát Phá Lang trong lòng vẫn còn kịp mắng chửi Đường Hoa, đồng thời nhân kiếm hợp nhất định lao ra, nhưng miệng rắn đã kịp khép lại rồi, Sát Phá Lang sắp phải bị nghiền vào cái hàm chắc chắn của nó, và trở thành một con tép...

Trên bầu trời, Đường Hoa lệ chảy ròn ròn, 20 kim cứ thế vỗ cánh bái bai rồi, đến giờ còn chưa có thu vào được cái gì mà đã tiêu ra mất một khoản, có lẽ phải đi kiểm điểm lại nhân phẩm của mình mất. Nhưng than thở thì than thở, hăn vẫn không quên hoá đau thương thành động lực, nện thẳng một tia chớp vào chỗ bẫy tắc của Ba Xà.

Ba Xà cũng là rắn, cho nên chỗ yếu hại bị đánh trúng một cái là giật nảy cả người, cái đuôi vung cho mặt biển xoáy thành một cái xoáy, Sát Phá Lang cũng thừa cơ này lao ra được khỏi miệng nó. Ra khỏi miệng rắn rồi, Sát Phá Lang nhìn qua bên Đường Hoa, trong lòng cảm thấy áy náy vụn vụn vì những lời mắng chửi vừa rồi: Thực ra người này cũng không phải là tồi tệ hết thuốc chữa, dù sao chỉ cần còn là con người thì cũng sẽ có lúc loé lên tia chớp mà.

Con sói nhỏ bé thiện lương trong thời khắc này đã quên đi vết thương mà con dê con tằm gây ra cho nó.

*** Ba Xà: là một con rắn khổng lồ sống thời cổ đại Trung Quốc, nghe nói thân nó dài đến 180 thước, vảy có màu xanh, đen, đỏ, vàng,... Nó còn được gọi là Tu Xà, cư ngụ nơi Động Đình Hồ, thường ăn những sinh vật đi ngang qua, nó từng nuốt cả một con voi, suốt 3 năm sau mới nhả xương ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 87: NƯỚC THỊ NHÂN

CHƯƠNG 87: NƯỚC THỊ NHÂN

Đừng có thấy nhiều trò chơi đưa Ba Xà ra làm tiểu binh mà bé cái nhăm, Ba Xà chân chính cho dù không được coi là thượng cổ dị thú thì cũng phải là thượng cổ cầm thú đấy... Chính từ trong truyền thuyết cũng có

thể thấy, Hậu Nghệ người ta "Xoẹt xoẹt" là chín cái mặt trời tanh bành, thế mà Ba Xà trúng tên của hắn vẫn còn có sức chạy trốn. Chưa nói đến lực công kích của nó có bao cao, chứ cái lực phòng ngự kiểu này phải gọi là biến thái, nên nhớ rằng Mặt Trời cách Trái Đất là... (Xanh: im...)

Sát Phá Lang kiếm được kiếm không xuất ra, mục đích là để tích súc nội khí. Kiếm nào kiếm nấy chém đều trúng chỗ bảy tấc hết, có điều hiệu quả thì tệ đến mức làm cho người ta toát mồ hôi hột. Bởi vì cấp bậc của ma kiếm thấp mà, phải chi hiện tại nó là tứ giai thì... Nghĩ đến đây, Sát Phá Lang lại chịu không nổi ai oán nhìn qua Đường Hoa, nếu không phải do tên khốn nạn này thì giờ đây mình đã rèn xong ma kiếm đánh cướp tứ xứ rồi, tội gì phải cùng rời bến với một thằng đực đầu.

Còn Đường Hoa bên kia thì cũng thở vắn than dài cầu nguyện không thôi: Xà ca à, ngài trở về trong biển đi thôi, ngài không đi thì ta cũng khó mà bỏ sĩ diện để đi lăm á, ta đi thì chẳng bằng ngài đi, thôi thì cứ đi đi, đi đi, làm rắn cũng phải học được lúc nào nên khôn lớn chứ.... Hắn cũng đang gặp phiền phức về phẩm cấp. Tuy Thiên Lô đã tới cấp ba rồi, nhưng bản thân nó cũng chỉ là pháp thuật tiến giai, cho nên không thể cưỡng chế đột phá về mặt uy lực được. Mà tiên thuật thì vẫn còn ở đẳng cấp quá thấp, chỉ tăng 38, bằng với đẳng cấp của mình mà thôi. Mà vẫn phải nói, con rắn này tinh minh thật, vừa thấy tiên thuật đánh ra là lặn xuống nước nửa thước ngay, lúc đó Liệt Diễm Nhiên Lô của Đường Hoa chỉ còn lại có sét, thế nên uy lực bị trừ thê thảm hơn là chỉ 50% bình thường. Cứ cù cưa như thế này, chi bằng mình thỉnh ông rắn đi cho nhẹ nợ, như thế mình cũng có sĩ diện mà rời đi, bởi lẽ mình đâu phải chỉ một cá nhân đâu mà nói trốn là trốn, mình còn phải đề phòng tên tiểu nhân nào đó nó phỉ báng nữa.

* * * * *

"Nhân kiếm hợp nhất!" Đây đã là lần hợp nhất thứ ba của Sát Phá Lang. Sau khi trải qua một trận cù cưa dai dẳng, Ba Xà cũng đã có mệt mỏi hơn, sóng nước bị quấy lên đã không còn mãnh liệt như hồi đầu nữa, nhưng đến bây giờ hai người chơi lại thành bức bối: "Sao đến nhường này rồi mà nó còn chưa chạy trốn?"

Đối với vấn đề này, Sát Phá Lang đưa ra lời giải thích của chính mình, theo phân tích về góc độ sinh vật của hãn thì rắn là loài sinh vật không thể hoàn toàn lặn lâu dưới nước.

Đường Hoa nghe được lời giải thích đó thì khịt mũi khinh thường, theo như góc độ sinh vật mà nói thì... Theo góc độ sinh vật mà nói thì thời gian lâu như vậy đừng nói một con rắn, cho dù là N con rắn cũng đã bị mình thiêu thành cám cả rồi.

* * * * *

Tuy bức bội thì bức bội, nhưng Đường - Lang cũng chẳng phải là hạng tay mềm, hai người cứ một kiếm một điện tra tấn con rắn khổng lồ này, đang mắt thấy chỉ cần chừng một tiếng đồng hồ nữa thôi là có thể hốt xác nó, ai dè dị biến lại nổi lên...

Hàng vạn thanh trường mâu... Không sai, đúng là hàng vạn thanh trường mâu đột nhiên phá tung mặt nước, bắn thẳng đến phía hai người. Trường mâu bố trí dày đặc như lưới nhện, mà Sát Phá Lang và Đường Hoa thì giờ này giống như hai con ruồi giữa lưới vậy, sau mâu thì lại có mâu, liên tiếp bất tận.

"Ta XX!" Biết rằng biển Đông biến thái, ai dè lại biến thái đến mức này, trận thế đây tuyệt đối phải vượt xa trận "Đại Phong" hôm nao của quân Tần. Đường Hoa lấy tờ ngân phiếu ra, do dự trong 0,001 giây, cuối cùng dứt khoát quăng trở lại vào túi Càn Khôn, rồi ôm đầu tránh ở sau lưng Sát Phá Lang, đưa đến tình trạng một mình Sát Phá Lang ngăn địch.

"Ây! Dù sao thì người cũng phải liều một cái chứ!" Sát Phá Lang hết biết phải nói gì, như vậy mà đã tước vũ khí đầu hàng... Nhưng bản thân Sát Phá Lang cũng đang lâm vào tình cảnh có lòng mà không đủ sức, nộ khí của kiếm anh đã sử dụng hết mất rồi, chỉ còn cách thu hồi ma kiếm hộ thân mà thôi. Có điều ma kiếm dù sao cũng không phải là Kim Chung Tráo, cho nên đối mặt với sự tiến công dày đặc như thế này, Sát Phá Lang cũng đã nghĩ đến phải kết thúc hành trình biển Đông của mình ở đây vậy: Quả nhiên là đi cùng thằng này chẳng bao giờ mình may mắn cả. Đến giờ phút cuối cùng, Sát Phá Lang vẫn không quên chuyện phải giữ bổ trách nhiệm.

Nhưng không ngờ rằng, những thanh trường mâu kia cũng không có công kích tới hai người, mà tất cả đều chỉ xẹt qua bên cạnh. Hai người đang còn chưa hiểu, thì nước biển ở tiền phương chợt bị quấy lên, rồi có một binh đoàn những... "Cái gì đó" trồi lên mặt nước. Vì sao lại là "Cái gì đó"? Bởi vì những thứ này trên cơ bản có thể nói là "Người", nhưng mà lại có những điểm đặc thù của cá. Nếu cần so sánh thì như vậy, trên cơ sở là mỹ nhân ngư của bên Đan Mạch tăng thêm mang cá, sau đó lại mang thêm bộ đồ vây cá chớp loè loè, như thế là được. Chẳng qua không thể nào nói là bọn họ khó coi được, mà ngược lại họ nam thì anh tuấn, nữ thì mỹ lệ, nguyên cả thấy cái binh đoàn mà xem qua không thấy có mấy ai xấu trai hơn mình cả... Đây là suy nghĩ trong lòng Đường Hoa.

Một tên đầu lĩnh người cá mở miệng nói: "Các người là ai? Vì sao lại đánh bị thương thần thú của nước Thị Nhân ta?"

"Thần thú?" Đường Hoa cùng Sát Phá Lang giật mình, lẽ nào xem tí nữa mình đã xử lý vật cưng của người ta rồi hay sao? Sát Phá Lang đẩy đẩy lưng Đường Hoa, xã giao không phải là phương diện mạnh của hắn. Đường Hoa cũng không khách sáo, ló người ra đáp: "Chúng ta là người, còn chuyện vì sao lại đánh thần thú của các người... Thì bởi vì nó muốn ăn chúng ta đấy." Trả lời rất là chân thực chuẩn xác.

"Bắt lấy bọn họ, giao cho nữ vương xử lý."

"Cơ hội!" Sát Phá Lang nói một tiếng trong kênh đội ngũ, Đường Hoa gật gật đầu quăng thước ra. Hai người phải nhún nhường là bởi vì hồi này trận hình người Thị Nhân đang hoàn chỉnh, mà lại có uy hiếp từ tầm tấn công xa, chứ bây giờ có cơ hội tạo thành tình thế "trong người có ta, trong ta có người" thì chưa chắc gì không thể sát ra một con đường máu được.

Chính ngay lúc này, lại một người Thị Nhân trồi lên: "Nữ vương có hỏi, các người tới biển Đông có chuyện gì?"

"A... Chúng ta nghe rằng long vương đang tạo phản, cho nên định đến bình định hắn." Chém gió xưa nay không chịu thuế.

Người cá mới đến gật gật đầu: "Nữ vương có lời mời hai vị khách quý."

Sát Phá Lang nói với Đường Hoa: "Cẩn thận bị lừa..."

"Lừa cái rằm, có nhiệm vụ đấy." Đường Hoa liếc khinh bỉ Sát Phá Lang, người ta mà muốn giết mình thì quá đơn giản mà, hồi nãy cũng đã đủ giết mình trăm lần rồi đấy. Tục ngữ có nói hảo hớn cũng chịu không nổi nhiều người, chẳng kể là trò chơi hay là hiện thực, thì đánh hội đồng bao giờ cũng là nhất, cứ là nhiều người thì chắc chắn phải có ưu thế. Người coi nước Mỹ mạnh lắm phải không? Bởi vì người ta đi đánh Đức, Triều Tiên, Việt Nam, Iraq... không bao giờ đi một mình, mà toàn kéo bè kéo lũ đi cả, vì nước Mỹ cũng biết rằng đánh solo là đồ dần, chỉ có đánh hội đồng mới là vương đạo. Thế mới nói nước Mỹ mới là nước hiểu sâu nhất thế nào là tinh túy của lưu manh du đảng. Rồi nhìn lại người Đức xem, trâu thì đúng là trâu thật đấy, nhưng mà lại đi lấy sức một người để đánh với một bầy, cuối cùng bị đánh tè le tét lét...

* * * * *

Lặn xuống nước theo mấy người cá chừng trăm thước, là đến được nước Thị Nhân. Nước Thị Nhân trông như là một thành thị dưới đáy biển thời viễn tưởng vậy, bao quanh nó là một màn khí bảo hộ khiến cho nước biển không thể thấm vào bên trong. Hoàng cung của nước ở nơi trung ương nhất, nhìn một cái thì có thể nhận ra ngay, bởi vì nó lớn hơn nhiều so với những nơi khác. Chắc là các độc giả đã từng nghe rằng phòng ngủ của lãnh đạo nước X có tới 100 mét vuông rồi chứ, thế đó thôi, dấu hiệu tượng trưng cho thân phận mà, không sửa được.

Nữ vương rất là xinh đẹp... Cái này đúng là nói thừa, vì người ở đây ai cũng đều đẹp cả, đẹp đến nỗi nếu ở vào tình trạng trần truồng thì chẳng nhận được ai là ai nữa.

Mời ngồi, rồi mời uống trà, xong thì nữ vương thuận tiện hỏi thăm phong thổ của Trung Nguyên, đồng thời cũng kể rằng bọn họ vốn cũng là người trên lục địa, bởi vì chiến tranh lan tràn mà bất đắc dĩ phải chạy tới biển Đông, thời may gặp được hai vị tiên nhân, nên không những đã có nơi ở, mà còn được tiên nhân dùng pháp khí khiến cho bọn họ trẻ mãi không già.

Nói đến đây thì bắt đầu tới nhiệm vụ. Bối cảnh của nhiệm vụ cũng không tính gì là mới, đó là bọn họ vốn đang sống một cuộc sống tốt đẹp yên

lành, thì đột nhiên long vương biển Đông tạo phản. Long vương có chín tên đại tướng quân thủ hạ, chia nhau ra trú ở các góc biển Đông, tên ở gần nước Thị Nhân nhất là một con rồng đen, chỉ có điều con rồng đen này có chút không phúc hậu, không những không thêm đoàn kết lại những lực lượng nào có thể đoàn kết được, mà còn cứ bắt gặp người Thị Nhân nào là sẽ ăn ngay, nguyên nhân rất đơn giản, vì có thể dưỡng nhan không già.

Nhiệm vụ rất đơn giản: Xử lý con Hắc Long vương. Nhưng nữ vương ngàn dặn vạn khuyên, đừng nên đừng nên đừng nên chạm vào một cái con dấu ở trên vách tường cung điện của con rồng kia, nếu không thì cả nước Thị Nhân lẫn con rồng này đều phải chết hết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 88: SỰ LƯƠNG THIỆN CỦA SÓI

CHƯƠNG 88: SỰ LƯƠNG THIỆN CỦA SÓI

"Cô ta đòi chúng ta đi giết rồng đấy." Sát Phá Lang ngoẹo đầu bảo.

"Là Hắc Long vương." Đường Hoa chữa lại.

Hai người đã từng thấy qua uy lực của giao long rồi, dưới sự vây công của cả mấy ngàn người mà nó vẫn còn sừng sững tung hoành được, chứ đừng nói chi là rồng thật sự, hơn nữa lại còn là long vương nữa chứ. Ngoài ra còn phải nói cho rõ cái này, con giao long ở Thái Sơn kia chỉ là hàng Trung Nguyên, mà con long vương này lại là đặc sản của cấm địa, hai con là hai tầng trời khác nhau. Bây giờ thì Đường Hoa đã hiểu rồi, có lẽ chính vì câu nói thối phồng của mình đã khiến cho mình chọc phải nhiệm vụ khó khăn như vậy. Hắn đang thắc mắc không biết ai mới là người thật sự đảm nhận nhiệm vụ này.

"Người nói xem nếu bọn ta không chịu làm, thì bọn họ có trở mặt hay không?" Sát Phá Lang hỏi. Địa bàn nhà người ta, thì người ta sẽ làm chủ mà, vạn nhất mà người ta trở mặt bắt lỗi người chuyện đả thương Ba Xà thì quả là phiền lớn, không chừng lại phải máu nhuộm nước Thị Nhân mất.

"Không đâu! Bởi vì chúng ta sẽ phải nhận." Đường Hoa thấy Sát Phá Lang nghi hoặc thì giải thích: "Người không có nghe cô ta nói gì sao? Không phải là không thể thịt được con rồng kia, chỉ cần có sách lược là được... Đó chính là phải động vào con dấu kia, động vào một cái thì rồng sẽ chết."

"Nhưng mà... Người Thị Nhân cũng sẽ bị chết a."

"Bọn họ là bà con của người à?"

"... Không phải." Sát Phá Lang chảy một giọt mồ hôi.

"Vậy là bạn của người, hay là ân nhân cứu mạng của người à?"

"... Cũng không phải!" Sát Phá Lang rất là xấu hổ, thân là kẻ cướp đứng đầu như mình vậy mà động tới chuyện sinh tử của người ta lại lừng khừng như đàn bà thế này. Nhưng... Hắn lại cảm thấy rằng không phải là do lý do mình mềm lòng, mà chắc phải là do lý do khác, có điều trong lúc nhất thời hắn không kịp biết là cái gì, chỉ biết là dưới sự ép hỏi của Đường Hoa, thì hắn cứ cảm thấy mình đuối lý bé người sao sao ấy.

"Thế đó, cho nên điều quan trọng của nhiệm vụ lần này không phải ở chỗ có giết rồng hay không, mà là có thể lấy được phần thưởng trước khi đi làm nhiệm vụ hay không. Ăn được đảng Đông, lại ăn được cả đảng Tây, vừa được đồ lại sẵn tiện giết rồng kiếm bảo. Thân là đội trưởng, chắc là người sẽ không chối từ nhiệm vụ này đó chứ?"

"Ta..." Sát Phá Lang ấp úng cả nửa ngày, nhưng cũng không thể nào nói câu "Ta ngại" ra được, ai bảo mình cứ sống chết đòi làm đội trưởng làm chi, với lại từ đầu giờ vẫn luôn là Đường Hoa đối đáp với người ta, mình mà không ra chút công gì đó thì chắc cũng mất mặt với Đường Hoa lắm. Bởi thế, Sát Phá Lang đành phải thầm nghĩ rằng bước lên nói với nữ vương: "Cái... cái kia... cái kia..." Sát Phá Lang thật không biết phải nên mở miệng nói gì, trước giờ nào có cái chuyện chưa làm nhiệm vụ mà đã đòi phần thưởng đâu.

"Cái gì thế?"

Đội viên Đường Hoa nhìn thấy đội trưởng Sát Phá Lang như thế thì đành phải thở dài, nói: "Nữ vương bề hạ, ý của đội trưởng ta là vậy, dấu sao chúng ta cũng đến từ Trung Nguyên, cho nên chưa có chút kinh nghiệm tác

chiến trong nước nào cả, mà con rồng kia thì lại hung hãn vô cùng, cho nên nếu như có thể có được thêm chút trang bị, hoặc là chút kinh nghiệm để tăng cường sức mạnh thì... Mà không được thì có tiền thôi cũng tạm vậy, tục ngữ có nói là tiền làm con người bạo gan mà, với lại chúng ta đây cũng chưa có mua bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn nữa. Tuy chúng ta cũng biết là trong tâm có chính nghĩa thì sẽ có dũng khí vô cùng, chắc chắn có thể chiến thắng tên long vương tà ác kia, nhưng mà... Có khích lệ thì cũng tốt hơn chứ. Ha ha, ngài... Hiếu chứ?"

"Cái này..." Nữ vương có vẻ khó xử: "Chưa bao giờ có tiền lệ này cả."

"Đó là do chúng ta chưa tới thôi, bây giờ tới rồi." Đường Hoa rất thẳng thắn và rất thành khẩn.

"Quy củ là không được phép phá hư... Nhưng thôi vậy đi, ta đang có một bản Tị Thủy quyết nằm ngoài phần thưởng của nhiệm vụ, có thể đưa cho hai vị được, hai vị xem xem..."

Đường Hoa sững người ba giây, xong chân thành tha thiết nói: "Có lẽ nữ vương đang hiểu lầm đây, bọn ta không phải là đệ tử của Cái bang trong Trung Nguyên..."

"Được rồi được rồi!" Sát Phá Lang đứng bên cạnh nói: "Có thì còn hơn là không có." Hắn thật là không dám nhìn Đường Hoa biểu diễn tiếp tục nữa đâu, xấu hổ lắm! Cho dù đối phương là NPC, nhưng cũng nên nhớ rằng mục đích hiện giờ của hai người chính là xử lý luôn cả mục tiêu nhiệm vụ lẫn người phát nhiệm vụ, thế mà còn định vơ vét của nả nhà người ta trước khi đi nữa thì quả là chuyện ác tuyệt, mình trước giờ nào đã làm đâu.

"Được cái gì mà được chớ." Đường Hoa nổi giận, thẳng nhãi này, có việc gì thì cứ thương lượng trong kênh đội ngũ không được à, sao lại cứ phải nói ra trước mặt người ta thế, người đã nói ra như vậy, ta da mặt có dày hơn tường thành cũng chả dám đòi tiếp rồi.

"Cứ vậy đi!" Sát Phá Lang nhận lấy bản Tị Thủy quyết trong tay nữ vương rồi vứt cho Đường Hoa: "Người cứ cầm đi bán lấy tiền đi, ta không cần phần nào trong mớ tiền đó, được chưa?"

Đường Hoa nhìn nhìn nữ vương rồi lại nhìn Sát Phá Lang, than một hơi. Từ lúc nào mà thẳng này đã có lòng nhân từ rồi vậy? Nguyên tắc là nên đối

xử với bạn bè như mùa xuân ấm áp, đối với địch nhân phải tàn khốc như mùa đông, mà đối với người xa lạ thì phải luôn rút gân lột da mới là chánh đạo. Mình đây tuy mấy khoản nợ đeo trên thân đã được Huy Hoàng gánh giùm cho, nhưng vấn đề là hiện giờ trong tay mình đang có hai cái kỹ năng đốt tiền đó, Càn Khôn Nhất Độn thì mình đã có xài một lần, còn Càn Khôn Nhất Trích thì ngay gan xài cũng không có.

* * * * *

Cáo biệt nữ vương và cầm tờ bản đồ long cung của Hắc Long vương xong, hai người liền xẹt ra ngoài, cú xẹt này khiến cho Sát Phá Lang kinh hãi vạn lần, không ngờ tốc độ trong nước của Đường Hoa lại chẳng hề kém với tốc độ trên không trung chút nào cả, mà hơn nữa mức tiêu hao pháp lực lại chẳng khác gì với khi bay trên không trung. Lẽ nào... Lẽ nào... Sát Phá Lang nghiêng chặt răng ngăn cho mình không nghĩ tiếp nữa, nhưng sự thực thì hẳn vẫn lơ mờ hiểu, cái bản Tị Thủy quyết mới lấy được không phải là hàng trong lục địa mà hẳn từng học. Bất kể là Tị Thủy Châu hay là hàng nào đó tương đương thì đều phải giảm đi một nửa tốc độ trong nước mới có thể hoạt động tự do được, chứ còn hàng mà khiến cho mình hoạt động trong nước không khác gì trên không thì... Nước mắt của Sát Phá Lang sắp tuôn ra rồi, có lẽ nào mình đã tự tay quăng một bản pháp quyết vô giá cho người ta mất rồi hay sao?

Chẳng qua Sát Phá Lang thủy chung vẫn còn chưa dám tin sự thực lại tàn khốc đến như thế, cho nên hẳn cần thận giả vờ thản nhiên hỏi Đường Hoa: "Ta nói này Gia Tử... Có vẻ như người không hề chịu hoàn cảnh trong nước ảnh hưởng, có phải là do tác dụng của bản Tị Thủy quyết hồi nãy không?" Vẫn cứ có vẻ vờ vờ vệt vệt sao ấy.

"Đúng vậy!" Đường Hoa quay đầu lại nghi hoặc: "Nữ vương đưa cho mà, tất nhiên phải là hàng tốt chứ. Sao vậy?"

"Không, ta chỉ tùy tiện hỏi chút thôi mà." Sát Phá Lang rất trấn tĩnh trả lời, xong lại nói: "Chậm chút với!" Sát Phá Lang lúc này đột nhiên nhớ lại lời một bài hát, một bài hát mà có thể phản ánh lên tâm tình của mình lúc này: Lại một người đi mãi, chắc không quay trở về... Tuy trường hợp không giống nhau cho lắm, nhưng nước mắt hối hận cũng đã ào ào như nước sông

chảy xiết, rồi lại hoá thành nước biển mênh mông mất rồi. Ghi chú: Nước biển khi trời bão! Sát Phá Lang thật hận không thể nhân kiếm hợp nhất bằm thẳng Đường Hoa trước mặt một trăm lần, một trăm lần!!!!

Nhưng... Không thể ra tay được, một khi ra tay thì người ta sẽ bảo là mình hẹp hòi, và một khi ra tay thì ngày sau còn biết giấu mặt nơi đâu... Thế là Sát Phá Lang chỉ đành phải ngậm ngùi nuốt nước mắt mà hoà ái nói: "Từ từ, chậm chút với."

* * * * *

Long cung thật quá đơn sơ, không có tên lính nào cả, cũng chẳng có ai trông cửa, chỉ có một cái bảng hiệu lẻ loi, mặt trên viết: Hắc Long vương cung! Từ nơi sâu trong cung thỉnh thoảng truyền ra tiếng ngáy khò khè khi dài khi ngắn.

"Coi bộ con rồng này chả được lòng người lắm nhỉ."

Sát Phá Lang nói: "Chính sự!"

"Ừ!" Đường Hoa và Sát Phá Lang lần sờ đi vào bên trong. Tuy từng không có, cung nữ cũng không, chỉ có nơi sâu trong đại sảnh đang có một con rồng màu đen cuộn mình ngáy ngủ trên một cái ghế lớn, mà nơi vách tường phía sau lưng nó là một cái thứ gì đó có hình dạng giống như là cái ấn, đang loé ra ánh sáng mỏng manh.

"Người đi dụ nó hay là ta dụ?" Đường Hoa ngó ngó con rồng, đầu không quay lại, hỏi.

"..." Sát Phá Lang cuối cùng đã rõ ràng vì sao lúc đó mình có cảm giác lừng khờ rồi, hoá ra là do cái này! Đó là: Ai dụ rồng, và ai lấy ấn!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 89: Ỡ KIỂM KHINH NGƯỜI

CHƯƠNG 89: Ỡ KIỂM KHINH NGƯỜI

"Vậy ta đi dụ phải không?" Đường Hoa chí công vô tư thấy Sát Phá Lang mê mang như thế thì đành tự đứng ra đảm đương nhiệm vụ nguy hiểm

nhất - dụ rồng.

"..." Nhưng Sát Phá Lang vẫn còn trầm tư. Người dụ à? Vạn nhất ta chạm vào ấn, rồng bị chết thì không nói, nhưng cả tộc Thị Nhân cũng bị chết thì điểm công đức bị trừ là không thể nào nhỏ được. Diệt quốc, diệt chủng, phản ngư loại... Không đúng, là phản nhân loại, cái tội này có khác nào tự tay mình diệt chủng hết những con gấu trúc ở trên thế giới đâu... Nếu mà làm ra loại chuyện như thế thì trời cao không thể nào mà không quản được, trừ phi người nước Thị Nhân đã từng làm trái với ý trời, hoặc là mình có nhiệm vụ diệt trừ nước Thị Nhân tà ác trong người trước mới được. Mình khổ công cực nhọc mới kiếm được có mấy chục điểm công đức nơi tay, vậy một khi chạm vào ấn có lẽ sẽ có khả năng khởi động được cả ma kiếp thứ hai luôn đó chứ nhỉ?

"Còn không thì người đi dụ?"

"..." Ta đi dụ? Ta đi dụ lại càng không xong, dụ rồng thì chắc chắn sẽ phải thoát ly đội ngũ, rồng mà chết rồi thì chẳng phải là mọi đồ tốt đều do một mình người nhận hay sao? Ày, Tị Thủy quyết là của người, ấn cũng là của người, mà mấy thứ rồng rút ra cũng là của người... Vậy ta đến đây để làm cái gì? Ăn no rừng mỡ lại đi ra biển kiếm rồng chơi sao?

Rối lắm a... Sát Phá Lang đau đầu lắm! Chuyện này lợi ích và nguy hiểm đều cùng tồn tại, nếu muốn được lợi ích thì người phải chấp nhận mạo hiểm, bằng không thì người chỉ có thể cầu nguyện cho Đường Hoa đột nhiên nổi dậy lương tâm, chia những thứ đã rút vào trong bao của hãn cho mình. Đường Hoa có thể nào làm như vậy không? Không! Đây chính là đáp án chắc chắn của Sát Phá Lang. Đường Hoa có đối xử tốt với ai không thì không biết, chứ với mình thì không. Những lần dính dáng đến hãn không những không bòn rút được chút nào từ hầu bao của hãn, mà ngược lại còn bị hãn đánh phản, lấy mất vài thứ trong bao... Với chuyện bòn rút của người khác thì thăng nhãi này đã có tâm đắc lắm rồi, cứ nhìn cái chuyện hãn moi móc của cải của nữ vương thì biết, mong người này chia của, chỉ có nước sông chảy ngược hoặc là mặt trời mọc hướng Tây.

Chạm vào ấn, độ khó thì thấp nhất, nhưng mà lại khảo nghiệm lòng dũng cảm nhiều nhất!

Dụ rồng, độ nguy hiểm thấp nhất, nhưng lại không có hồi báo!

Thiên kiếp a... Nếu mà mình có thanh ma kiếm lục giai thì ma kiếp cũng không phải là bất khả kháng rồi. Có điều... Phải nói, nếu mà không bị trừ công đức thì sao? Đầu tiên là một bản Tị Thủy quyết đã mất đi rồi, bây giờ lẽ nào lại đưa đồ của BOSS cho hăn nữa?

"Anh hai, anh cân nhắc xong chưa, đã một tiếng đồng hồ rồi đấy. Coi chừng người ta ngủ trưa xong thì bắt hai chúng ta làm mỗi năm bảy chừ." Đường Hoa thiết hữu khí vô lực. Hăn khác với Sát Phá Lang, trong lòng hăn vẫn có tâm lý cầu may, vạn nhất mà không bị dính ma kiếp thứ hai thì sao? Còn việc Sát Phá Lang lấy ấn xong có ăn hết đồ đặc không thì hăn lại không lo lắng, bởi vì hăn biết, Sát Phá Lang lương thiện.

* * * * *

Như người ta nói là cầu phú quý giữa hiểm nguy, Sát Phá Lang đành nghiêng răng dậm chân nói: "Tốc độ của người nhanh, người đi dụ rồng ta đi chạm ấn vậy."

"Được!" Đường Hoa lén lén tiến lên thêm một chút, vừa đủ cho con rồng tiến vào tầm bắn của mình, sau đó phóng một tia chớp ra... Ồ không không, Đường Hoa đâu thể nào mà đơn giản xuất tia chớp như vậy được! Chỉ thấy trước tiên hăn... thoát ly đội ngũ, sau đó tạc một tia chớp lên đỉnh đầu con rồng, cuối cùng là xoay người bỏ chạy...

Thằng chết toi... Một tia máu tươi chảy xuống từ kẽ răng của Sát Phá Lang, nếu bây giờ không có con rồng này ở đây thì hăn đã xâu Đường Hoa thành hồ lô đường rồi.

Có ba cái nguyên tắc rút đồ như sau: Một, người công kích đầu tiên. Hai, người gây thương tổn cao nhất. Ba, kẻ đánh ra một kích cuối cùng. Sau khi thằng chết toi kia thoát ly đội ngũ thì đã chiếm mất hai cái trước rồi. Mình... Sao mình lúc đó không nghĩ ra chiêu này vậy chứ? Báo hại hiện giờ mình đành phải gánh một mối nguy hiểm đồ sộ đi đặt cược vào một phần ba lợi ích còn lại vậy nè. Oan cho ta lắm a! Sát Phá Lang than thở một tiếng, nhưng mà cũng không thể phủ nhận rằng lựa chọn là do mình chọn, còn biện pháp là do người ta nghĩ ra mà... Cho nên mình cũng không có lý do gì để trách hăn gian trá cả.

Ấn đã ở trước mặt của mình, có nên lấy hay không? Lấy, tựa hồ hồi báo chẳng bằng với sự nguy hiểm mà mình phải gánh chịu. Không lấy, thì chẳng có hồi báo nào cả...

Bố chơi! Sát Phá Lang nghiêng chặt rằng chộp lấy cái ấn, nhìn thoáng qua, tức khắc mừng rỡ! Oa ha ha... Ai bảo rằng người thiện thì không có hảo báo chứ? Ai dám bảo rằng mình từng nhiều lần bị khi dễ thì... Không! Từ giờ phút này trở đi, mình phải nói không với tất cả những thứ đó. Đông Phương Gia Tử, cho dù người có khôn lanh như ma, thì cũng phải có ngày đổ vỡ cho ta thôi. Ha ha ha, ngay cả một điểm công đức ta cũng không bị trừ đây...

Không Động ấn: Một trong mười đại thần khí thời thượng cổ; trên ấn có khắc tướng mạo của vua năm phương, phân biệt là Quá Hạo, Viêm Đế, Thiếu Hạo, Chuyên Húc chưởng quản Đông, Nam, Tây, Bắc, cùng với Hoàng Đế nơi trung ương, ngoài ra còn có những con rồng vàng rồng bạc uốn lượn chung quanh; nghe nói có thể giúp cho người ta bất lão bất tử.

Trời cao a, đất dày a, đang có thiên sứ tỷ tỷ nào ngó đến ta vậy? Sát Phá Lang đang tưởng tượng trong lòng rằng Đường Hoa sẽ phải kinh ngạc, hồi hận, đau khổ đến thế nào... Thoải mái quá! Rốt cục cũng đã tới lúc chính mình nhếch mép vùng đầu quăng đi ân cừu rồi.

Sát Phá Lang đang nở một nụ cười mỹ mãn ngọt ngào thì đột nhiên lại cực kỳ kinh hãi, hắn cảm thấy được có một lực lượng nặng tựa ngàn cân, mang theo một khí thế không thể địch nổi ép từ trên trời xuống, mà thanh ma kiếm ở trong người thì bị thương huyết lên một tiếng, giống như là gặp phải khắc tinh vậy.

"Hiên Viên kiếm, ta x!" Sát Phá Lang vội ngẩng đầu lên trông, thâm đồ mờ mờ ào ạt, chỉ thấy hơn trăm thước nước biển đã bị kiếm khí bổ ra, một thanh kiếm vàng khổng lồ ngang nhiên trảm ngang làn nước biển, mà trên mặt biển thì có một tên nam tử mặc giáp hoàng kim đang nắm lấy Hiên Viên kiếm chậm rãi bay tới phía mình.

* * * * *

"Đưa ấn cho ta!" Nam tử tới trước mặt Sát Phá Lang, xong thân nhiên nói, tựa như chuyện đưa ấn cho hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa vậy.

Sát Phá Lang trong lúc này vậy mà lại có vẻ mê mang, người cứ ngây ngây ngốc ngốc đưa ấn ra...

"Thiên Lô Không Phá!" Vào thời điểm sống chết, Đường Hoa đã khẩn cấp bắn đến, đánh một tia chớp xong kêu: "Quăng ấn vào trong túi Càn Khôn nhanh."

Đúng, quăng vào trong túi Càn Khôn thì người có muốn lấy cũng phải đến điểm sống lại tìm ta thôi. Sát Phá Lang lúc này như mới tỉnh được mộng, nhưng mà đã muộn mất rồi, nam tử kia chỉ phất tay một cái, cánh tay của Sát Phá Lang đã bị đứt lìa, nam tử kia thoải mái chớp Không Động ấn, nhưng không giết Sát Phá Lang mà chỉ lạnh lùng cười, sau đó xoay người rời đi...

"Khốn kiếp! Cướp đồ của ta mà còn muốn rời đi à!" Đường Hoa nổi đóa lên, bố người chúng ta đánh sống đánh chết, còn phải diệt toàn tộc người ta để thành toàn cho NPC người à? Không nhiều lời nữa, hắn bắn vọt theo nam tử đó.

Nam tử dường như có chút tán thưởng cho dũng khí của Đường Hoa, bèn cười với hắn, sau đó vung ra một luồng kiếm khí, xong không quay đầu lại, khoanh tay mà đi...

Nhưng không ngờ Đường Hoa cũng không phải là hàng hết đất, sử dụng Hộ Giá ngăn kiếm khí lại, sau đó thúc đẩy Lượng Thiên Xích, lật tay một cái đã bao phủ nam tử kia trong biển lôi hỏa.

Hiên Viên kiếm biến lớn lên, không những trụ vững trong lôi hỏa, mà còn đưa nam tử kia thoát ly khỏi phạm vi oanh tạc nữa. Tuy có chút thương tích, nhưng phong tư của người này vẫn còn, hắn không phản kích, mà chỉ đứng ở trên Hiên Viên kiếm nói: "Ta đang phải xử lý chuyện đại sự nên không có thời gian, nếu không thì tất nhiên sẽ không cần dùng kiếm này mà đánh một trận sáng khoái với ngươi. Có rảnh thì đến Đại Lương tìm ta, ta gọi là Vũ Văn Thác."

"Lưới Huyền Băng!" Đường Hoa không lý tới những lời nói đó, hắn ném ra một tấm lưới nhỏ. Trong biển Đông có rất nhiều quái thuộc tính nước, từ lúc Đường Hoa đánh kiếm Tị Thủy quyết đến giờ đã tạo được chín sợi dây Huyền Băng rồi, tuy chỉ tạo được thành trận nhỏ, và tuy lưới chỉ có

được tam giai, nhưng vẫn là một pháp bảo nhất đẳng, nên đã tức thì vây nam tử trong trận Huyền Băng.

Phá! Vũ Văn Thác quát một tiếng từ trong trận, định cường chế phá trận đi ra.

Đường Hoa kinh hãi cực kỳ, pháp lực của mình đang bị lưới Huyền Băng hút đi như hồng thủy vậy, sự uy mãnh của Hiên Viên kiếm quả thật không thể dùng những vật tam giai vây khốn được. Lưới Huyền Băng chỉ có thể vây khốn được Vũ Văn Thác không đến 10 giây, sau đó bởi vì pháp lực của Đường Hoa khô kiệt mà đành trở về nguyên dạng.

Sau khi ra khỏi trận, Vũ Văn Thác chẳng hề có chút tức giận nào cả, hắn chỉ gật gật đầu nói: "Không tệ! Cái danh Thục Sơn tán nhân quả thật không giả. Tạm biệt!"

"Ta XX!" Đường Hoa rất bất đắc dĩ nhìn theo Vũ Văn Thác đi xa dần.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 90: TRỞ VỀ NƯỚC THỊ NHÂN

CHƯƠNG 90: TRỞ VỀ NƯỚC THỊ NHÂN

"Người bị bệnh à, sao lại đưa đồ trong tay cho người ta?" Đường Hoa lao vào trong biển, túm cổ áo Sát Phá Lang quát. Phải biết rằng những thứ này cho dù mình không xài được thì cũng không nên đưa miễn phí cho NPC chứ, bắt bí bắt chẹt được chừng nào hay chừng nấy, còn không thì cứ quăng thẳng vào trong bao, tội gì phải làm một cái động tác đưa cho người ta vậy...

"Ta thích đấy, thì sao?" Sát Phá Lang nói rất lạnh lùng, hắn không muốn nói cho Đường Hoa biết rằng vì hắn đang trong trạng thái mê loạn cho nên mới đưa ản cho người ta, lúc đó suy nghĩ của hắn rất quái dị, hắn nghĩ rằng một người tay cầm Hiên Viên kiếm thì làm sao mà lại có những loại pháp thuật hay vật phẩm yêu dị như vậy được, trong mắt hắn thì người nắm giữ Hiên Viên kiếm hắn phải là một người đường đường chính chính, cũng như

nếu hăn mà có Hiên Viên kiếm trong tay thì chắc chắn sẽ đường đường chính chính mà cầm nó đi cướp BOSS. Nhưng hăn cũng đã ghi nhớ loại hương vị khi mê loạn rồi, lần sau nếu còn gặp lại thì chắc chắn phải làm cho rõ ràng là vì sao.

"Hừ! Làm mất đồ mà còn bày đặt vênh vênh vào vào." Đường Hoa có chút bực, nhưng vẫn móc một thanh kiếm ra ném qua: "Của người đây, tiên kiếm tứ giai." Cái này tất nhiên là đồ do rồng rút.

"Người... Đưa cho ta?" Sát Phá Lang cầm kiếm mà ngẩn người, cái này giống như là lời tuyên bố rằng Trung Quốc không có xí nghiệp lũng đoạn thị trường vậy, quái quỷ vô cùng. Thật lâu sau Sát Phá Lang vẫn chưa có hồi phục tinh thần, vẫn cứ cầm kiếm ngây ngốc hỏi: "Để làm gì?"

"Đưa cho người a."

"Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta đã thoả thuận rồi mà." Đường Hoa rất là nghi hoặc, thằng này có phải đã uống lộn thuốc rồi hay không?

"Người... Biết tuân thủ lời hứa à?"

"Ây!" Đường Hoa bực lên: "Nói chuyện thì phải chú ý mồm miệng tí chứ, ông đây từng hại người vài lần, nhưng có lần nào ông nói mà không giữ lời không? Những chuyện mà Đông Phương Gia Tử ta đáp ứng, đã lần nào đổi ý chưa?"

"..." Sát Phá Lang lâm vào trầm tư, quả thật là như thế, chẳng hạn là như lần viết giấy vay nợ nơi Hoa Sơn, người ta chỉ đáp ứng là khi viết giấy vay nợ thì sẽ không động thủ, chứ không có nói viết xong thì được tấn công hay không mà. Rồi lại nhớ lại lúc giết BOSS mà bị đá ra khỏi đội ngũ, lúc đó cũng không có bất cứ quy định gì bắt buộc không được phép đá đội hữu ra khỏi đội ngũ... Mà mình đã đáp ứng cái gì ấy nhỉ? Mình chỉ cần tiên kiếm tứ giai, còn ngoài ra đều không quan tâm... Lẽ nào thật phải để cho hăn hết?

"Ừm... Đây là của người." Sát Phá Lang mặt không biểu tình ném chiến lợi phẩm của mình ra.

Đường Hoa đón lấy nhìn qua, là một sách pháp thuật, tuy không hữu dụng với mình cho lắm, nhưng lại rất có giá trị thị trường. Phong Sa Cam Lâm thuật, là phép trị liệu tập thể cấp cao, khôi phục một biên độ sinh mệnh

nhỏ cho toàn bộ nhân viên và sinh vật bên trong phạm vi nhất định. Đây chính là một trong những pháp thuật cần thiết cho quần chiến, là một quyển sách pháp thuật khá là có tiền đề trên thị trường.

Đường Hoa lấy sách xong vung tay lên: "Đi!"

"Đi đâu?"

"Nước Thị Nhân!"

Sát Phá Lang bị lời này của Đường Hoa chấn cho muốn phun máu, tư tưởng của người này thật là mình không có khả năng so sánh, nhưng vì thanh tiên kiếm tứ giai, Sát Phá Lang đành quyết định cư xử tốt với thằng này một tí: "Còn đi nước Thị Nhân làm chi?"

"Vì sao lại không đi?"

"... Ta giải thích chút đã." Thái độ của Sát Phá Lang khá là tốt: "Chúng ta nhận nhiệm vụ từ người ta, xong lại hại chết người ta, nếu bây giờ người định đi nhận lỗi trước mộ người ta thì ta sẽ cảm thấy người dối trá lắm, nên nếu như thế ta sẽ không đi cùng người."

"Nếu như là đi đánh cướp thì sao?" Đường Hoa hạ thấp thanh âm: "Người nghĩ xem, nguyên cả cái tộc người đều chết hết rồi, vậy sẽ có bao nhiêu thứ được lưu lại nào... Mà cho dù mọi thứ đều vô dụng đi nữa, thì không phải còn một con Ba Xà đang chờ chúng ta đi thịt hay sao?"

"A... Ý của người là... Chúng ta hại chết người ta, sau đó lại còn đi vơ vét di vật của họ, cuối cùng còn đem con vật cứng duy nhất của họ ra làm mồi nhảm?"

"..." Đường Hoa gân đen nổi lên đầy đầu, nói: "Sao mà thông qua cái miệng của người thì chất lượng mọi việc đều hạ xuống thế, người không thể lý giải thành chúng ta vì không để cho mọi vết tích của họ biến mất trong dòng sông lịch sử dài đằng đằng nên đóng góp chút cống hiến lớn lao được hay sao? Ta hỏi lần cuối, người muốn đi hay không?"

Sát Phá Lang sau cùng đã hiểu ra, vì sao mỗi lần mình đều thua trong tay Đường Hoa, đó là bởi vì thiên phú về mặt nào đó của hắn quả thật đã hơn mình quá xa, không ngờ mình một đời độc hành khách, tự nhận là mười bước cướp một BOSS, ngàn dặm không lưu chân, nhưng vẫn thua

hắn, hắn đã đạt tới cảnh giới một bước đào một mộ phần, giữa lúc cười mà lên bắn đạn rồi.

Ôi... Sói vốn thiện lương.

* * * * *

Sát Phá Lang tất nhiên là muốn đi rồi. Trên đường hai người trở về nước Thị Nhân thì có tham thảo về chuyện vì sao Sát Phá Lang lại không bị sét đánh. Sát Phá Lang kiên trì ý kiến là bởi vì mình có diện mạo, nhân phẩm, và còn có tâm địa thiện lương, mà Đường Hoa thì lại cho rằng bởi vì diện mạo của Sát Phá Lang cho nên hắn không có tư cách tiếp nhận sét đánh.

Nhưng khi tới được nước Thị Nhân rồi thì hai người mới biết được vì sao lại không dính tới thiên kiếp. Nguyên nhân rất đơn giản, nữ vương tộc Thị Nhân đã lừa bọn họ, thực sự là người Thị Nhân không có ai bị chết cả, chỉ là phần lớn người trong tộc đã không còn tuổi thanh xuân nữa, đã trở thành tóc bạc da mồi hết rồi.

Trẻ mãi không già, vốn chính là phản đạo, là làm trái ý trời; sinh lão bệnh tử mới là thiên đạo, chứ nếu không thì sao người ta lại bảo rằng tu đạo chính là đi ngược lại ý trời, nên phải trải qua kiếp nạn mới chứng được đạo chứ. Sát Phá Lang chạm đến ẩn chỉ khiến cho bọn họ khôi phục lại bộ dáng vốn có, cho nên không thể nào dẫn đến thiên kiếp được.

Nghênh đón hai người bọn họ chính là trận thế rút gươm giương nỗ sẵn sàng của người Thị Nhân, người ta già thì già, chớ vẫn còn bảo trì trạng thái oánh hội đồng được.

"Lát nữa người đừng nói gì cả, nếu không ta trở mặt với người." Đường Hoa nói xong, Sát Phá Lang khịt mũi coi thường một cái. Đường Hoa cũng không thèm lý tới hắn, mà bí thống giơ tay lên: "Nữ vương, ta muốn tấn kiến nữ vương."

"Ta chính là nữ vương đây!" Một bà cụ nói.

"Nữ vương bệ hạ, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, con rồng đen đã đền tội rồi."

"Hừ! Tất nhiên là ta biết rồi, nhưng vì sao các người không nghe lời ta nói, lại đi động vào cái ẩn ở trên vách tường làm gì? Động vào ẩn thì trận sẽ

võ, người trong tộc của ta không còn có thể giữ lại tuổi thanh xuân và sự trường sinh được nữa."

"Báo cáo nữ vương, cái ấn đó... Không phải là do chúng ta động vào." Đường Hoa trước tiên kể về quá trình chiến đấu "Anh dũng, oai hùng, không sợ mệt nhọc, không sợ hy sinh, đã phải trải qua muôn vàn đau khổ mới có thể đánh chết Hắc Long vương", nhưng ai nào ngờ, đúng lúc đó thì có một tên chết tiệt tên gọi Vũ Văn Thác tay cầm Hiên Viên kiếm bổ nước biển, xông vào long cung lấy ấn thần đi, tuy hai người đã cố sống cố chết giữ người đó lại, nhưng thực không thể nào cự nổi kẻ cướp bóc đáng khinh này, đã bị người ta nhẹ nhàng đoạt ấn đi mất.

Lần này Đường Hoa chơi trò vu oan, cho nên Sát Phá Lang đứng một bên thờ ơ.

"Thật là như thế?" Nữ vương bán tín bán nghi, nhưng lời nói của Đường Hoa lại có đầu có đuôi lắm, mà lại còn biết cả quốc sư Đại Tùy là Vũ Văn Thác nữa, không hề giống nói dối chút nào cả. Hơn nữa trên thân hai người cũng không hề có cảm giác về dấu vết nào của ấn thần cả.

"Đương nhiên là như thế rồi!" Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Xin nữ vương yên tâm, lần này không cần phải tuyên bố thêm nhiệm vụ cho chúng ta đâu, chúng ta nhất định sẽ đoạt lại ấn thần cho."

"Thôi thôi, cho dù có lấy lại được ấn thần thì chỉ sợ cũng không có ai bày trận cả." Nữ vương than một hơi, trận pháp này vốn là do tiên nhân ở hải ngoại bố trí, cho nên dù có lấy lại được ấn mà không tìm thấy vị tiên nhân này thì cũng chỉ là công cốc: "Đã hiểu lắm hai vị tráng sĩ rồi, xin đi theo ta."

* * * * *

Không cần phải diễn tả thêm, hai vị "Tráng sĩ" nhờ vào tài lừa đảo và ba tấc lưỡi cuối cùng cũng đã lấy được phần thưởng.

Hai người đều lấy được một kỹ năng chuyên biệt cho mình, có điều cả hai cái kỹ năng này đều dị thường bi tráng.

Ngũ Mang Trấn Tà Phá: Kỹ năng bị động, ở trong trạng thái gần chết (sinh mệnh còn 1%) có xác suất nhất định cưỡng chế khởi động Ngũ Mang Trấn Tà Phá trong 1 phút. Sau khi khởi động, uy lực của kỹ năng sẽ gia tăng

300%, sau khi hiệu quả biến mất thì trong vòng 1 ngày không thể sử dụng bất cứ kỹ năng nào. Có thể thăng cấp!

Tu La Tuyệt Sát Trận: Kỹ năng bị động, ở trong trạng thái gần chết (sinh mệnh còn 1%) có xác suất nhất định cường chế khởi động Tu La Tuyệt Sát Trận trong 1 phút. Sau khi khởi động, uy lực của pháp thuật sẽ gia tăng 300%, sau khi hiệu quả biến mất thì trong vòng 1 ngày không thể sử dụng bất cứ pháp thuật nào. Có thể thăng cấp!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 91: Chương quá độ

Chương 91: Chương quá độ

Hai người trước khi cáo biệt nữ vương thì cũng nhân tiện hỏi thăm được một thông tin, rằng nơi sâu trong biển Đông có một hòn đảo của tiên nhân, tiên nhân đã từng kết trận bảo hộ trường sinh giúp nữ vương rất có khả năng đang ở trên đảo đó.

Sát Phá Lang và Đường Hoa đến biên giới của nước Thị Nhân thì mỗi người một ngả, Sát Phá Lang muốn đi luyện kiếm trì bên nước Khương để tăng phẩm cấp của ma kiếm, sẵn tiện nhận nhiệm vụ ngũ giai cho ma kiếm, mà Đường Hoa thì chuẩn bị dạo dạo nơi phụ cận để kiếm cho đủ một bộ lưới Huyền Băng. Ở phụ cận phần nhiều là quái cấp 30+, đối phó cũng có nhiều phiền phức, nhưng với kẻ có Tị Thủy quyết cao cấp là Đường Hoa thì chỉ cần có đủ kiên nhẫn là không có bao nhiêu khó khăn khi kiếm cho đủ bộ trận Huyền Băng tam giai.

Hiện giờ đẳng cấp của địch nhân gặp được ngày càng lên cao, mà đẳng cấp trang bị của người chơi phổ thông cũng đã không còn thấp, hai loại pháp thuật tiền giai Thiên Lô Không Phá và Tam Muội Chân Hỏa đã không còn hiệu quả cho lắm. Vì tránh cho bản thân mình chỉ có một thủ đoạn công kích là Liệt Diễm Nhiên Lô, Đường Hoa chú tâm vào tu luyện pháp bảo. Còn chuyện gom góp thành Thiên La Địa Võng, hẳn không tơ tưởng. Đến

hiện giờ, dây tơ Lửa mới được 5%, dây Sét 40%, chờ hẵn kiểm đủ rồi chắc Thiên La Địa Vồng tam giai đã là đồ lạc hậu.

Ở phụ cận nước Thị Nhân cũng có thể ngẫu nhiên gặp được binh tôm tướng cá của tên long vương tạo phản, sau khi thanh lý chúng thì không những có thể luyện được dây Huyền Băng, mà còn có thể gia tăng được mức công đức nhất định. Lúc này nước Thị Nhân lại đóng vai trò là nơi bổ cấp cho "Tráng sĩ" Đường Hoa, tuy giá cả có hơi mắc, nhưng bù lại là thu hoạch trên biển rất phong phú, mỗi ngày tiền bán phi kiếm trang bị rác rưởi cho hệ thống cũng lên đến mấy kim.

* * * * *

Nửa tháng sau, Đường Hoa lên cấp 42, cũng đã thu thập được đủ một bộ lưới Huyền Băng, thế là tự sát trở lại Thục Sơn. Trước tiên, hẵn tiến hành bế quan nguyên anh, sau đó là chọn kỹ năng môn phái.

Tiên Phong Vân Thuật: Tốc độ gia tăng 200%, duy trì 10 giây, thời gian cooldown 5 phút.

Vạn Lý Cuồng Sa: Ngưng tụ pháp lực, biến thành bão cát thật lớn, có thể che trời ngăn nắng, mắt không nhìn nổi.

* * * * *

Sau khi hoàn thành hết thầy, Đường Hoa phải lựa chọn một trong hai điều: mời Mặc Tinh một bữa cơm nhận lỗi, hoặc là đi nhận buổi tiệc tạ ơn của Huy Hoàng. Sau rốt, hẵn kéo Mặc Tinh đi theo ăn tiệc tạ ơn của Huy Hoàng.

Huy Hoàng hiện giờ đã là một trong hai đại trưởng lão của bang Nhất Kiếm. Hẵn là người hào sảng, luôn có nghĩa khí với bạn bè, lại không kỳ thị cấp nhỏ, rồi đối đãi với mọi người thì cũng khoan dung, luôn rộng rãi với bên ngoài mà nghiêm khắc kiểm chế bản thân, cho nên tuy hẵn vào bang chưa lâu nhưng đã có danh tiếng không tệ, thậm chí là người như Sát Phá Lang cũng rất khách khí với Huy Hoàng.

"Chào trưởng lão Huy Hoàng!" Đường Hoa cười ha hả chào.

"Gia Tử, đừng có làm cái kiểu đó nữa, ngồi đi, Mặc Tinh cũng ngồi đi." Huy Hoàng mời hai người ngồi xuống xong thì vừa rót rượu lại vừa nói:

"Nghe nói Gia Tử người đi biển Đông khổ tu hơn nửa tháng trời, không biết đã có cái gì tâm đắc chưa?"

"Ừm... Luyện cấp thì không hiệu suất cho lắm, nhưng sản vật của cấm địa thì lại có phần phong phú." Đường Hoa hỏi: "Nghe nói gần đây bang hội các người đang có chút phiền phức à?"

Phiền phức mà Đường Hoa nói ở đây chính là sự quật khởi của bang hội Thiên Đường. Thiên Đường hiện đang trú ở Lữ Sơn. Thực ra cũng không phải do Thiên Đường khiêu khích, mà là do ba đại bang hội liên hợp lại chỉ trích Thiên Đường. Nguyên nhân rất đơn giản: Mức thu nhập từ nhiệm vụ của bang chúng phổ thông trong Thiên Đường là 80%, nó đã đánh vỡ quy tắc ngầm trong ngành bang hội. Hiện giờ đang có rất nhiều bang chúng trong ba bang bất mãn với đãi ngộ phúc lợi của bang mình, chỉ trong mấy ngày mà số người xin phép rời bang Nhất Kiếm đã lên tới trăm. Tam Thương càng bi thảm, có tới hơn bốn trăm người xin rời đi, ngoài ra còn có một bộ phận tự bỏ bang nữa.

Nước lên thì thuyền lên, Thiên Đường bắt đầu mở thêm phân đà Thần Giới, Thiên Giới, trong nhất thời nó đã trở thành bang hội hấp dẫn nhất, náo nhiệt nhất và thu hút tầm mắt công chúng nhất, và thủ lĩnh bang hội là Thăng Giả Vi Vương cũng có một dạo trở thành nhân vật thu hút thông tin nhất trong Giang Hồ nhật báo.

Khác với ba bang kia quản lý kiểu công ty, trong Thiên Đường không khí rất khác, rất có khí phách độc bá giang hồ. Nó không những phá vỡ những quy tắc ngầm, mà còn định phá vỡ hết tất cả những thứ cũ kỹ nữa. Đường chủ được bầu ra từ các người chơi, trong bang còn có đặt ra uỷ ban giám sát cùng trọng tài để xúc tiến việc cạnh tranh lên vị trí cấp cao hơn của các đường chủ.

"Thiệt chẳng biết bọn họ lấy từ đâu ra nhiều tiền thế." Huy Hoàng lắc đầu nói: "Thư Sinh đã thử tính rồi, bọn họ chiếm Lữ Sơn, kiến thiết cơ sở và mở phân đà, tính ra cũng phải hơn 2000 kim, chỉ trong thời gian một tháng mà từ hai bàn tay không tạo dựng được quy mô như hiện nay, có thể coi là một kỳ tích rồi đấy."

"Có phải các người dự định thừa dịp hiện tại người ta thực lực đang nhỏ yếu thì tiến đánh Lư Sơn không?"

"A!" Huy Hoàng sững sốt: "Sao người lại biết?"

"Ta đoán!" Đường Hoa cười cười.

"Lợi hại... Tuy rằng trong lòng ta không đồng ý cho lắm, nhưng người cũng biết đấy, ta giống như một tên hoà thượng nửa đường xuất gia, chưa có quyền có ý kiến." Huy Hoàng nói: "Ta cũng không giấu gì các người, Thư Sinh thấy Thiên Đường nhận người quá tạp, nên đã cùng Hạo Nhiên, Phong Vân Nộ cộng đồng phái ra mấy trăm người gia nhập vào trong đó, sau đó thì tìm được một hai ngày cơ hội là sẽ cưỡng chế rời bang, trực tiếp công kích kiếm đài của Thiên Đường cung trên Lư Sơn ngay. Nói thẳng thì bang Thiên Đường nhuệ khí mười phần, nhưng lực phòng ngự trong nội bộ lại quá kém, Thư Sinh hỏi thăm thì mới biết rằng ngay cả Lư Sơn kiếm trận cũng còn chưa lập đấy."

"Chắc chắc! Ta có xấu bụng đến đâu thì cũng chẳng xấu bằng lũ chính trị gia được." Đường Hoa thuận miệng lại hỏi: "Có phải là hiện giờ vẫn đang công khai hiệp thương với người ta để cho người ta buông lỏng cảnh giác không?"

Huy Hoàng sững người lại xong cười to: "Chẳng trách sao người ta vẫn nói Gia Tử người là người thành tinh. Ai... Chúng ta không nói đến việc này nữa, thật là mất hứng. Đến nào, ly này là để cảm ơn Gia Tử người đã đưa kiếm cho ta... Mặc Tinh, người cũng uống đi."

"... Được, được!" Mặc Tinh quỳnh tay quỳnh chân nâng ly lên.

Đường Hoa hơi chút nghi hoặc liếc qua Mặc Tinh, quái, con bé này hôm nay khác thường quá.

Rượu đã qua ba tuần, bang hội có việc nên Huy Hoàng cáo từ trước, hẳn không những đã thanh toán tiền, mà còn cần thận chi dư thêm nữa.

Huy Hoàng vừa đi, thì Mặc Tinh cũng đứng lên: "Ta... Cũng đi đây."

"Gấp cái gì!" Đường Hoa cười hà hà: "Từ lúc nào người lại có quan hệ với người trong bang Thiên Đường vậy?"

"Ta... Không có!" Mặc Tinh dẫu môi đáp.

Đường Hoa lắc đầu lẩm bẩm: "Thập bát niên hoa xuân tâm động..."

"Hứ, chẳng phải."

"Vậy là chuyện gì?"

"..." Mặc Tinh không chịu trả lời.

"Dù sao thì... Huy Hoàng cũng không xử tệ với chúng ta, người không nên hại người ta. Vả lại con bé Mông Mông kia từng giết qua ta đấy. Đúng rồi, con bé Mông Mông kia là phó bang chủ phải không?"

"Là trưởng lão!" Mặc Tinh nói xong vội che miệng, nhưng thấy đã lộ tẩy rồi nên đành nói thẳng: "Người ta có nói với ta là chỉ trêu người mà thôi, với lại người đã ức hiếp nàng đến như thế, coi như thù gì cũng đã báo xong rồi, không phải hay sao?"

"Người làm sao lại giao hảo với bên Thiên Đường vậy?" Đường Hoa nói: "Ta vẫn luôn cho rằng bạn bè của ta đều là những người không có dã tâm đó chứ."

"Là... Hồi ở Hàm Đan quen nhau, ta cảm thấy bọn họ rất tốt, không hề đối trá như những người khác, mà bọn họ đối xử với ta cũng tốt nữa. Vậy người nói xem, bạn của ta hiện sắp bị ám toán, lẽ nào ta không quản?"

"Không thể!" Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Người hẳn nên đi mật báo ngay."

"Là "thông tri"!" Mặc Tinh chữa lời, nói là "mật báo" thì khó nghe quá.

"Ừ ừ! Vậy người nhanh đi thông tri đi, hai ngày sau là người ta động thủ rồi đó."

"Ừ, vậy ta đi đây."

Đường Hoa còn lại một mình cầm ly rượu khẽ cười, bạn của người bị ám toán thì người phải quản, nhưng mà bạn của ta đi ám toán người ta, thì ta cũng không thể làm ngơ. Thực ra ta chả có tí hứng thú nào với mấy chuyện trong bang hội cả, vì ai nhất thống giang hồ có liên quan nhiều gì đến ta đâu, chẳng qua Mặc Tinh người vì đi theo ta cho nên mới lấy được thông tin từ Huy Hoàng, bởi thế ta không thể nào không xen vào được.

Nha đầu chết tiệt, mới có một tháng không gặp mà đã biết ăn cây táo rào cây sung rồi.

*** Tiên Phong Vân Thế: phong = gió; vân = mây; thế = thân thể.

*** Vạ̣n Lý Cuộ̀ng Sa: sa = cạ́t. --> Cạ́t bay vạ̣n dặ̣m.

*** Thập bát niên hoa xuân tâm động: Mười tám tuổi tròn xuân tâm động. Ý bảo là "yêu" đấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 92: Đấu giá

Chương 92: Đấu giá

Bình pháp có nói: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng... Kỳ thực câu nói này có chỗ thiếu sót, nếu như cả hai bên đều biết, vậy tới cùng là ai thắng?

Đường Hoa lên đường đến Hoàng Sơn An Huy, nơi đóng quân của bang Song Sư để tìm hiểu một cách có hệ thống các loại phương tiện ở nơi này. Hắn tham quan Song Sư cung, đồng thời cũng quan sát đỉnh Thiên Nguyên, đài Kiểm Tiên ở tầm gần. Đợt nghiên cứu này khiến cho hắn vui mừng quá đôi...

* * * * *

Dưới chân núi Lư Sơn có một cái trấn nhỏ, vùng này trên cơ bản đã bị bang Thiên Đường bao thầu hết rồi, nếu như có người ngoài đến thì cũng đều là tán nhân đến xin vào bang. Đường Hoa ở đây nghe ra được tên của một tên tiếp đãi nhận người là Thiên Nguyên, bèn móc Hồ Ly Diện Cự ra viết lên hai chữ "Thiên Nguyên", sau đó lắc mình biến thân, nghênh ngang hướng nơi sâu trong núi bay đi...

Đồng thời với lúc này, Thăng Giả Vi Vương đã nhận được tin báo cáo của Mặc Tinh, nhưng vì bản thân mình còn đang ở Thái Sơn bàn bạc với Nhất Kiếm Cầu Bại, nên đành vội vàng phân phó cho Mông Mông đang ở cạnh Lư Sơn phối hợp cùng phó bang chủ phụ trách bảo vệ Thiên Đường cung, đồng thời cũng giao phó là chuyện này nhất định không thể nào làm lộ liễu, vì một khi bị tiết lộ thông tin thì những người kia sẽ không lộ mặt nữa, mà sẽ tiếp tục ẩn náu. Mông Mông nhận lệnh, tứ xứ liên hệ với những

người đáng tin, ước chừng hơn ba trăm người cùng nhau lặng lẽ mai phục trong ngoài Thiên Đường cung.

* * * * *

"Báo cáo trưởng lão, có người tiến vào Thiên Đường cung, giống như là đang tra xét tài chính tồn bên trong đỉnh Thiên Nguyên."

"Hắn tên là gì?"

"Thiên Nguyên!"

"Không phải hắn đâu, tiếp tục giám thị đi." Thiên Nguyên kia chính là thành viên lớp đầu của bang hội, rất là đáng tin. Với lại, địch nhân đến là để diệt bang chứ có phải đến để đập đỉnh cướp tiền đâu.

Đường Hoa nhìn đỉnh Thiên Nguyên mà tức giận, ghét nhất là những bang hội theo lối dân chủ, vốn tài chính lưu động gom hết mới có được chừng ba trăm kim hà. Nếu mà đổi thành những bang hội kiểu gia trưởng, chẳng hạn như Song Sư, thì trong đỉnh ít ra cũng phải chừng hai ngàn, đó là còn chưa kể phần mà những thành viên quản lý chia nhau giữ nữa.

"Thiên Nguyên, người qua đây chút." Đường Hoa vừa xem xét xong định đi ra ngoài, thì lại bị một mỹ nữ gọi lại.

"Gọi ta á?" Đường Hoa chỉ mình.

"Ừ!" Mỹ nữ phát ra lời mời tổ đội.

Đường Hoa chọn xác định vào đội, nhìn thoáng qua tên của mỹ nữ này, mém chút nữa phún máu. Tên của mỹ nữ này là Thăng Giả Vi Hậu. Bang chủ là Thăng Giả Vi Vương, vậy Thăng Giả Vi Hậu này là ai thì dùng cái mông để nghĩ cũng biết được.

Thăng Giả Vi Hậu nói trong kênh đội ngũ: "Hôm nay sẽ có một nhóm quấy rối, người cứ dạo dạo quanh nơi này đừng đi xa, tùy thời chú ý tình hình trong cung. Ta ở gần đây, nên nếu có người nào khả nghi thì cứ hô lên trong kênh đội ngũ."

"Được!"

"Hử? Sao hôm nay giọng của người có chút lạ vậy..."

"Hôm qua bị cảm." Đường Hoa chảy một giọt mồ hôi.

"À, vậy chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn nhé... Khoan, người đang trong trò chơi mà bị cảm à?" Thăng Giả Vi Hậu một thoáng sau mới phát hiện có chỗ

không đúng.

Đường Hoa thương tâm thở dài: "Ai... Ngay cả thanh âm của ta ra sao người cũng không còn nhớ được nữa..."

Thăng Giả Vi Hậu sững người một lúc, rồi hơi áy náy nói: "Một tháng gần đây thật bận quá, nên không có thời gian trò chuyện với những thành viên gạo cội được. Người thấy đấy, hôm nay những bang hội kia còn định âm mưu diệt bang ta nữa này..."

"Ra sao vậy?" Đường Hoa quan hoài hỏi.

"Chúng ta thu được một tin tức từ một người bạn, nói là..." Thăng Giả Vi Hậu lược sơ qua sự tình, rồi sau đó nói: "Cố lên, thêm cho người mười điểm cộng trước đã." Điểm cộng chính là một hình thức đặc hữu trong bang Thiên Đường, nói trắng ra đó chính là điểm cống hiến bang hội, nhưng lại là do người chơi tự tính toán với nhau.

"Được!"

* * * * *

Chờ đã hai tiếng đồng hồ rồi, phải nói rằng Thăng Giả Vi Hậu thật rất có lòng kiên nhẫn, không những là không hề nôn nóng, mà cứ mỗi mười phút lại còn hỏi một lần rằng có kẻ nào khả nghi không. Đường Hoa thì vẫn cứ cảm giác rằng mình mới là người đáng nghi nhất, chẳng có việc gì lại cứ quanh quanh quẩn quẩn ở một khu vực suốt hai tiếng đồng hồ, hấp dẫn vô số ánh mắt của người ta đi qua.

Suốt vẫn không thấy có ai rõ ràng khả nghi đến, nhưng Đường Hoa lại có cảm giác không đúng. Bên trong bên ngoài Thiên Đường cung người chơi quanh quẩn càng lúc càng đông, những người này đa phần là tùm hai tùm ba bay lui bay tới. Thiên Đường cung tuy không có NPC tuyên bố nhiệm vụ, nhưng lại có NPC cấp phép đào quặng và hái dược trên Lư Sơn, cho nên có người tới lui cũng không lạ, lạ là lạ ở chỗ những người này cứ tự được thành ba người xong thì sẽ có một người bay đi, còn hai người còn lại thì ngồi nghỉ ngơi tán dóc.

Trong rừng tùng có một nhóm người, cạnh ao sen bên ngoài cung cũng có một nhóm, mà giống như mình, ban ngày ngồi ngó ngẫm sao trời ở cửa cung cũng có một nhóm.

"Thiên Nguyên, có phát hiện thấy ai khả nghi không?"

"Không có!" Đường Hoa trả lời.

Đúng lúc này đột nhiên có một cụm pháo hoa bắn lên trên không nổ tung, Đường Hoa tức thì thấy có ba nhóm người biến mất biểu tượng của bang Thiên Đường, cái này chỉ có một lời giải thích, đó là cường chế rời bang. Biểu tượng của họ vừa biến mất, Đường Hoa lập tức đập kiếm đào tẩu, đúng như hắc nghị, hắc vừa mới bay lên là có ngay chục thanh phi kiếm trảm tới chỗ hắc vừa ngồi.

"Thiên Nguyên, tình hình thế nào rồi?" Thằng Giả Vi Hậ thấy hệ thống nhắc nhở là có chừng trăm người đột ngột cường chế rời bang thì lập tức đoán được ngay là người ta đã động thủ rồi. Nàng không đợi Đường Hoa trả lời, đã hô lên một tiếng, mấy trăm người cùng nhau cười kiếm vút hướng Thiên Đường cung.

"Trúng kế rồi!" Người của ba bang liên minh thấy thế thì biết ngay là tin tức đã bị lộ rồi, nhưng lúc này đã không còn đường lui nữa, chỉ còn cách quyết liệt đến cùng mà thôi, thế là trăm người phân thành hai tổ, một tổ thì chống cự lại địch nhân, còn tổ kia thì bắt đầu tấn công đài Kiếm Tiên.

Nhưng tình thế vẫn nghiêng về một bên, ba mươi mấy đệ tử Huyền Nguyệt am của bang Thiên Đường ở vòng ngoài nhất tề dốc phép cho đài Kiếm Tiên, đài Kiếm Tiên dưới sự công kích vẫn không thấy lượng máu có chút giảm sút nào, mà chỉ thấy càng ngày càng lên cao, mà người của ba bang thì không thể nào ở trong tình trạng bị đánh hội đồng mà phân thân đi đánh đệ tử Huyền Nguyệt am được, chỉ có thể giãy dụa một cách vô vọng.

Thằng Giả Vi Hậ cười trong kênh đội ngũ: "Lẽ nào mấy người này không biết rằng trước sức mạnh áp đảo thì các âm mưu quỷ kế đều là vô dụng sao?"

Đường Hoa gật gật đầu, thuận miệng lại hỏi: "Đúng rồi, lần trước sao các người lại đi ám sát ba đại cao thủ thế?"

"Lần trước? À..." Thằng Giả Vi Hậ nói: "Người từng xem qua phim Siêu Nữ Khoái Nam chưa? Có từng thấy những hành vi phản tư duy bình thường trong phim Điện Kích Nam không? Nếu như người đã từng xem qua những bộ phim này, thì chắc người cũng hiểu, trên đời này ai mà chẳng

muốn nổi danh, ai mà lại bằng lòng với cuộc sống lẳng lặng chứ. Âm sát ba đại cao thủ kia chính là phương pháp nổi danh nhanh nhất đấy."

"Thế người có biết rằng Đông Phương Gia Tử là một kẻ rất thù dai không?"

"Thù dai thì đã thế nào?" Thằng Giả Vi Hậ cười khinh thường: "Chẳng lẽ hần còn dám chống lại mấy vạn người trong bang Thiên Đường chúng ta sao?"

"Có lẽ vậy..." Đường Hoa cười quái dị một tiếng, Thằng Giả Vi Hậ đột nhiên cảm thấy bốn phía cuồng phong mãnh liệt, một màn cát vàng che trời phủ đất bay đến, ở trung ương của nó là một lỗ xoáy thật lớn trực tiếp quét đến ba mươi mấy tên đệ tử Huyền Nguyệt am.

Bang chúng bang Thiên Đường còn chưa rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra, thì từ mặt đất đã nổi lên một biển lửa, khiến cho tầm nhìn trong màn cát giảm gần như bằng 0, hai bên đang định tấn công lẫn đang định rút lui đều bị đâm sầm vào nhau, không thể nào phân biệt nổi ai là địch nhân, ai là chiến hữu. Cho dù có người nào tìm đúng phương hướng mà lao ra khỏi màn cát, thì cũng sẽ phát hiện thấy mình đang ở trong trận Huyền Băng, chẳng những máu liên tục bị rút, mà còn bị mơ hồ luôn cả phương hướng nữa. Đáng sợ nhất chính là thi thoảng lại có sét đánh xuống, những tia sét này lực công kích quá cao, cứ bị đánh trúng thì trên cơ bản là chết ngay tức khắc.

"Viện quân đến rồi, chém đi các huynh đệ!" Người của ba bang liên minh đại chấn tinh thần lên, trừ những người chặn cửa thì tất cả còn lại đều nhất loạt bắn phi kiếm, pháp thuật vào đài Kiếm Tiên.

* * * * *

Màn cát vàng biến mất rất nhanh, Thằng Giả Vi Hậ và mấy chục tên tàn binh còn lại trông thấy ngay Thiên Nguyên kia đang một mình đứng ở trên bầu trời Thiên Đường cung.

"Người là ai?" Thằng Giả Vi Hậ quát hỏi người mà tới giờ vẫn đang còn cùng một đội ngũ với mình - Đường Hoa.

Đường Hoa lắc đầu cười ha ha, nói: "Đài Kiếm Tiên chỉ còn 1/3 máu thôi đấy, Tình huống là như vậy, ta, hiện giờ tuyên bố, đấu giá cái đài Kiếm

Tiền này, ai ra giá cao sẽ được."

*** Thăng Giả Vi Hậu: Người thắng làm hoàng hậu.

*** Thăng Giả Vi Vương: Người thắng làm vua.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 93: Nhà giàu mới nổi

Chương 93: Nhà giàu mới nổi

"Ta XX!" Hai bên đều bị câu nói này chấn động, tục ngữ đã nói thế này, trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, mọi người ở đây đều cho rằng sắm vai nhân vật quan trọng như ngư ông hẳn phải là bên ta hoặc bên địch, nào có ngờ bên nào cũng chẳng phải, mà lại là một kẻ bịp bợm tổng tiền.

Mông Mông ở bên người Thăng Giả Vi Hậu nói gấp: "Vi Hậu tỷ, hiện giờ phải ngăn người của ba bang kia lại trước đã, viện quân của ta sắp đến rồi, a Kiếm cùng lắm nửa giờ nữa sẽ đến đây."

"Làm cách nào để ngăn?"

"Đưa tiền!"

"Đưa tiền?"

"Phải!" Mông Mông kiên định gật đầu.

* * * * *

Đưa tiền, đương nhiên không phải là đưa cho người của ba bang kia rồi, Thăng Giả Vi Hậu nói trong kênh đội ngũ: "Trước tiên người bảo bọn họ dừng tay lại đã, bao nhiêu tiền người cứ nói đi."

"300 kim tiền đặt cọc."

"Người chờ một chút."

Đường Hoa nhìn tràng cảnh kế tiếp mà cảm thấy trong lòng không ổn, chỉ thấy Thăng Giả Vi Hậu xoay người nói vài câu, mấy chục tên tàn binh tức khắc tập hợp lại với nhau góp tiền. Người một kim ta một kim, tạo thành một cảnh giao dịch hỗn loạn.

Ai... Mình là một kẻ cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo điển hình, sao hôm nay lại có cảm giác như đang bóc lột giai cấp vô sản thế này... Đương nhiên, nhà nghèo ở đây là chỉ quảng đại quần chúng lao động, mà chia thì là chia cho mình, vì mình cũng là một thành viên trong quảng đại quần chúng lao động thuộc giai cấp vô sản quang vinh mà.

"Chỉ 284." Giọng Thằng Giả Vi Hậu lạnh như băng, nhưng trong lời nói lại lộ ra một tia khẩn cầu bất đắc dĩ: "Tạm thời chỉ được như vậy."

"Được rồi được rồi!" Đường Hoa giao dịch ngân phiếu trong kênh đội ngũ, sau đó nói với bọn kia: "Được rồi, đình công đi nào."

... Chả ai thêm nghĩa hăn, người của ba bang vẫn đang thừa cơ công kích đài Kiếm Tiên, hồn nhiên không phát giác rằng dưới lòng bàn chân đang bốc lửa, và một màn lưới bằng băng đang dần dần bao phủ bọn họ trong đó. Trong màn lưới, lửa lần sét hoành hành ngang ngược, tới lúc gần chết rồi bọn họ mới hiểu ra, mình đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi...

"Lui ra phía sau!" Đường Hoa thu lưới lại, đánh một tia chớp vào đài Kiếm Tiên, đài Kiếm Tiên lập tức nứt ra một khe hở, lúc này chỉ cần thêm một tia chớp như vậy nữa thôi là nó sẽ bể tan tành: "Lui ra phía sau năm trăm mét."

Có một điều này mọi người đừng có hiểu lầm, Song Kiếm không phải là một trò chơi mà một tên cao thủ có thể đánh với một đám người chơi được. Nếu trong phạm vi cấp 30, với cao thủ thành thạo điều luyện thì chuyện một mình đấu với một bang hội còn là chuyện có thể, nhưng khi có người chơi cấp 40 xuất hiện, thì tình huống này sẽ phải xoay chuyển ngay. Nguyên nhân chủ yếu nhất đó là những người chơi đã bắt đầu học được những kỹ năng khống chế. Kỹ năng khống chế là những kỹ năng nào? Loại đơn giản thì có giảm tốc, giảm công, giảm phòng, loại phức tạp thì có ngủ, cuồng, loạn, định, phong pháp, phong kỹ, vân vân. Nhưng những kỹ năng khống chế đều có vài khuyết điểm, đầu tiên là phải có thời gian chuẩn bị, như kỹ năng "Ngủ" có thời gian chuẩn bị thấp nhất thì cũng đến bốn giây, khuyết điểm tiếp theo là nhất định phải ở cự ly gần với đối phương. Cuối cùng, cho dù có đạt được đủ điều kiện thì tỷ lệ thành công cũng còn phải căn cứ vào mức chênh lệch giữa pháp lực của mình và của đối phương nữa. Nếu bây

giờ mà đưa một tên người chơi không có tiên khí đi định thân Đường Hoa thì tỷ lệ thành công sẽ thấp đến mức khiến cho người ta buồn bã.

Nhưng mà người ta có nhiều người lắm, biết đâu trong đó có người bộc phát vận may thì sao? Thế nên để an toàn, Đường Hoa không những bày ra màn lưới Huyền Băng ở trước mặt mình, mà còn yêu cầu mọi người phải lui ra ngoài hơn năm trăm mét.

* * * * *

"Gia Tử, mặc kệ bọn họ ra bao nhiêu tiền, bọn ta sẽ ra hơn họ 100 kim." Hạo Nhiên nhắn tin đến.

Đường Hoa trả lời: "Cái gì?"

"... Người đang ở đâu thế?"

"Ta đang uống rượu với Phật Pháp Vô Biên ở phủ Tế Nam đây, hẳn đang định làm một đặc san về biển Đông. Có chuyện gì đấy?"

"VẬY... Người ở Lư Sơn không phải là người à?"

"Lư Sơn nào thế? Chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người cứ uống thong thả đi, hôm nào lại tán gẫu tiếp."

Thư Sinh hỏi: "Thế nào?"

Hạo Nhiên lắc đầu: "Ta thấy tám chín phần mười không phải là Gia Tử, chưa từng nghe nói là Gia Tử có thể hoá ra cát vàng với lập trận băng, hơn nữa người của chúng ta cũng có nói là không thấy có pháp thuật nào hỗn hợp sét với lửa cả. Trừ tia chớp ra thì chẳng còn điều gì giống cả."

"VẬY người này tới cùng là ai nhỉ?" Thư Sinh nhíu mày lại. Ngay lúc này hẳn đột nhiên thu được một tin nhắn: "Thư Sinh, ta là Thi Thi đây, bây giờ xin vui lòng ra giá đối với đài Kiếm Tiên trên Lư Sơn."

Thi Thi... Ta x. Thư Sinh bất đắc dĩ hỏi một câu: "Người có định nói cho lão băng hữu ta đây biết ai đang uy thác người đấu giá không đấy?"

"Hi hi! Không, vì nguyên tắc bảo mật hàng đầu của ta là giữ bí mật thông tin cho khách hàng mà. Nếu không thì người có nghiệp vụ cũng sẽ không tìm đến ta đâu. Xin vui lòng 5 phút sau đưa ra giá đầu tiên."

* * * * *

Cũng đồng dạng, Thăng Giả Vi Vương cũng thu được tin của Thi Thi, bảo hã ra giá cho đài Kiếm Tiên trên Lư Sơn. Khác với Thư Sinh, Thăng Giả Vi Vương nghĩ đến chuyện đồ của mình mà bị người ta lấy ra bắt bớ mình, thế là nổi cơn tam bành lên, mở miệng văng một chuỗi thô tục, không những chửi Thi Thi là gà móng đỏ, mà còn yêu cầu Thi Thi PK trong hiện thực với hã, chỉ cần Thi Thi nói ra địa điểm là hã tìm tới ngay.

Đối với loại yêu cầu bại não như thế, Thi Thi vẫn cứ dùng thái độ ôn hoà viết tin: "Có người ra giá 2000 kim rồi, ngài cách thời gian giới hạn trả giá còn 4 phút nữa."

* * * * *

"A Kiếm." Mông Mông hỏi một thiếu niên âm trầm đứng bên người mình: "Có chắc chắn được không?"

A Kiếm lắc đầu: "Nếu trước mặt hã không có trận băng kia thì ta còn có khả năng nhất định, có điều pháp lực của người này chắc chắn cao hơn ta, ẩn quyết của ta chưa chắc thuận lợi."

Mông Mông có vẻ khinh thường: "Hừ, vậy mà ngày nào cũng rêu rao rằng mình là đệ nhất cao thủ trong bang, nói rằng Sát Phá Lang không phải là đối thủ của người, thế mà đến lúc hữu dụng thì lại..."

"..." A Kiếm nghe tới đây thì lửa giận bốc cao ba trượng, tức thì định lao ra.

Thăng Giả Vi Hậu vội vàng ngăn lại, nói: "Đừng làm càn... A Thăng (Thăng Giả Vi Vương) vừa phát tin, nói mọi người góp tiền lại, các người đi liên hệ với đường chủ các phân đường trước đi, xem có thể gom được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Mông Mông, người nói xem người này có phải là Đông Phương Gia Tử, tên bạn của Mặc Tinh không?"

"Ừm... Nhìn phong cách hành xử thì có giống, có điều vừa nãy Mặc Tinh có hỏi rồi, tên kia đang ở Tế Nam tán gẫu về biển Đông với phóng viên. Mặc Tinh cũng đã thăm dò tên phóng viên đó rồi, đúng thực là thật cả." Mông Mông ngẫm ngẫm một chút rồi nói: "Nếu đúng là hã thật thì chúng ta phiền phức rồi. Người này rất hẹp hòi, lần trước ta giết hã có một lần, mà hã không những giày xéo... À, ức hiếp ta, mà khi Thi Thi tỷ tỷ cầu tình hã, hã còn nhả tâm giết ta nữa. Thi Thi nói rằng người này không

nên chọc vào, vì hắn không giống với Sát Phá Lang. Sát Phá Lang thì giống như một nhát đao, một đao đi qua là ân oán tiêu tàn, còn người này thì lại là một miếng kẹo cao su, có thời cơ là sẽ dính lấy người, có lẽ hắn sẽ không cố ý bám theo phá người, nhưng một khi mà hắn bắt gặp người rồi là sẽ tuyệt đối không buông tha. Nhớ lúc đó Phong Vân Nộ có giết Gia Tử một lần ở Bồng Lai, kết quả là cho đến bây giờ hắn rảnh rảnh là lại đi tính kế Phong Vân Nộ."

Thăng Giả Vi Hậ cả giận: "Thật là một tên tiểu nhân."

"Cũng bởi vì hắn là tiểu nhân cho nên ta cầu trời cho người này không phải là hắn đấy. Nhưng mà cũng lạ, vì bạn bè của tên tiểu nhân này lại toàn là những người đường đường chính chính cả, ngay cả Bồng Lai Phá Toái, Côn Lôn Huy Hoàng là hai nhân vật đại biểu cho hai môn phái cũng đều có giao hảo với hắn..."

"Tạm thời đừng nói đến hắn nữa, Mông Mông, người đi phụ trách chuẩn bị tiền trước đi, được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

"Được!"

* * * * *

Thi Thi và Tôn Minh ngồi trong tửu lâu tại phủ Tế Nam, vừa uống rượu lại vừa phát tin cho Thăng Giả Vi Vương: "Bên Giáp ra giá 3000, người có 5 phút để ra giá tiếp theo."

Tôn Minh nâng ly mà tán thán: "Súc sinh a súc sinh... Có cơ hội phát tài tốt như vậy mà không gọi ta theo. Gia súc a gia súc."

Thi Thi hỏi: "Người mắng ai đó?"

"Mắng cái thằng bảo ta ngồi gần người ở đây ngắm mỹ nữ chứ thằng nào nữa."

"Người thiếu tiền mà đến mượn hắn, thì hắn có cho người mượn không?" Trong ký ức của Thi Thi, thì Đường Hoa đối xử với bạn bè cũng không tệ.

Tôn Minh rơi lệ đầy mặt: "Quan trọng là ta không có thiếu tiền."

"..." Thi Thi hiểu rồi, theo tình huống trước mắt thì Đường Hoa thật rất có đủ các điều kiện đầu tiên để trở thành một tên nhà giàu mới nổi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 94: Thi Thi

Chương 94: Thi Thi

Thi Thi là một người như thế nào?

Giống như trong mắt trăm người thì sẽ có trăm con tôm Hà Tả, vậy trong mắt một trăm người cũng sẽ có một trăm Thi Thi.

Sát Phá Lang sẽ trả lời: "Cao thủ! Có tiên khí mạnh mẽ nhưng lại là người phung phí của trời."

Tôn Minh: "Rất khéo nói, nói chuyện với nàng là một chuyện rất thoải mái, dù cho người có những thói quen xấu, thì nàng cũng chỉ cười và coi đó là chuyện thú vị."

Thư Sinh: "Là một người có năng lực rất lớn, nàng nắm giữ rất nhiều tài nguyên mà nhiều thủ lĩnh bang hội cũng không nắm được."

Huy Hoàng: "Chưa từng tiếp xúc qua."

Phá Toái: "Không xinh đẹp bằng Nhược Hãn nhà ta."

Đường Hoa trả lời: "... Thâm bất khả trắc. Nhưng ta có thể nói rõ ràng như thế này: nàng là một cô gái, và là một cô gái đẹp trẻ tuổi thành thực. Có lúc nàng rất thiện lương, có khi thì lại tàn nhẫn, bên dưới lớp mặt nạ sẽ là nàng, hay là một "nàng" khác, hay lại là một "nàng" khác nữa? Chỉ sợ phải đi hỏi bản thân của nàng thôi, cảm ơn!"

Nếu như hỏi vấn đề này với Thi Thi, Thi Thi sẽ cười và trả lời: "Thực ra... ta chỉ là một thương nhân."

* * * * *

Đường Hoa nghe Thi Thi báo giá mà như mở cờ trong bụng. Nhưng đến cuối cùng thì lại cảm thấy đau đầu. Vì sao lại đau đầu? Vì không biết phải làm sao để xài số tiền này cả.

Bên này thì Thiên Đường gần như đã ép cạn mọi nguồn vốn của những người có tình cảm với bang hội rồi, nhưng trước sự tăng giá ào ào của người ba bang liên minh, Thiên Đường đành phải bắt đầu làm công tác tư

tưởng với những người thường ngày cà nhông cà nhõng. Cho dù là đứa dốt cũng đều biết rằng một khi mà bị mất đi Lư Sơn thì ba bang kia tuyệt đối sẽ liên thủ áp chế Thiên Đường ngay, mà người muốn chiếm danh sơn khác thì không chỉ đơn giản là phải thông qua nhiệm vụ như trước nữa.

So với sự bất đắc dĩ của Thiên Đường, thì biểu tình của thành phần quản lý trong ba bang kia mới thực sự là phần nộ. Tiền của bang Thiên Đường dù sao cũng là do mọi người cùng nhau bỏ ra, nhưng với ba bang này thì lại là đang tự rút máu của mình. Ăn vào trong bụng rồi mà còn phải phun ra, vậy người ta sẽ điên bao nhiêu khỏi nói cũng biết. Nhưng bọn hắn lại biết là lần này mà không đánh gục được Thiên Đường thì về sau sự xói mòn nhân viên lại càng nghiêm trọng, đến cuối cùng biết đâu có khả năng lưu lạc đi làm Cái bang lắm. Với lại lần này cũng là một cơ hội rất tốt, vì người của ba bang không có ai tham dự vào trong đó, cho nên dư luận của đại chúng không thể chữa mũi dùi về phía mình được.

Tăng... Tăng! Đường Hoa cười ha ha, vẫn là đầu óc mình thông minh, trong nháy mắt đã nhìn ra được một cơ hội làm ăn lớn như thế. Chính xác! Cái mà mình đang làm chính là trắng trợn cướp bóc, bắt bí, bắt chẹt. Nhưng, nếu những bang hội này không có dã tâm phân tranh cùng nhau thì mình nào có thể áp chế được ai? Một người ức hiếp cả bốn đại bang hội, không thể phủ nhận là trong lòng cũng có chút hồi hộp, nhưng cảm giác tự hào vẫn trỗi lên rất chân thực, và số tiền khổng lồ sắp được kia cũng là chân thực nữa.

* * * * *

Gần được rồi! Đường Hoa cười cười, chuẩn bị kêu Thi Thi dứt khoát quyết định luôn. Làm người không thể quá tham lam được, làm chuyện gì thì cũng phải có giới hạn của nó. Có điều hắn còn chưa kịp phát tin, thì đã phát hiện phía bên trái bang chúng Thiên Đường có một người đang lặng lẽ tiến đến gần hắn.

Mấy vạn người chơi của Thiên Đường đã vây quanh Đường Hoa đến mức nước chảy không lọt, cho nên có đột nhiên xuất hiện thêm một người dường như cũng không khiến cho họ chú ý. Người kia vẫn đang chậm rãi từ trong rừng tùng bay đến phía Đường Hoa.

Người kia có nguy trang, nhưng Đường Hoa nhìn thấu được, có điều nhìn ra rồi thì hẳn lại bị giật nảy người, người này... Ta x, sao người này lại đến rồi?

"Đừng qua đây, người mà qua nữa thì ta sẽ..." Đường Hoa choáng luôn, đũa ngốc này sau rốt là về bên phe ai vậy? Mà mình nên dùng thủ đoạn gì uy hiếp đây?

Thắng Giả Vi Hậu cũng phát hiện có người đang định tiếp cận Đường Hoa, bèn vội hô: "Ai kia quay lại đi."

Người này không phải ai khác, chính là Sát Phá Lang. Hẳn căn bản chả thèm để ý tới lời của Thắng Giả Vi Hậu, vẫn cứ từ từ nhắm Đường Hoa bay đến. Lần này Đường Hoa thiệt là rối rắm, thắng này tới cùng đến phá đài hay là giết mình ấy nhỉ? Không biết mục đích đến của người ta thì không có thủ đoạn uy hiếp hữu hiệu được.

Theo lẽ thường mà nói, thì Sát Phá Lang là bang chủ của bang Nhất Kiếm, tất nhiên là phải tới phá đài Kiếm Tiên, nhưng thắng này ngay cả bang chủ Nhất Kiếm Cầu Bại hẳn cũng chặt, đâu có chỗ nào giống như là một người sẽ vì bang hội mà một mình mạo hiểm đâu chớ. Nhưng không suy nghĩ theo lẽ thường thì lại càng vô lý, lẽ nào hẳn tới giết mình bảo hộ đài Kiếm Tiên à?

Thắng Giả Vi Hậu lập tức phát hiện ra tình hình đang trở nên thú vị, bèn vội ước thúc mọi người không nên công kích, rồi sau đó bảo a Kiếm bắt đầu sử dụng ẩn quyết, tiến vào trạng thái ẩn thân đến gần hai người kia.

"Tên chết bầm kia, cút xéo ngay đi!" Đường Hoa tức giận rồi, nhưng lúc cả nửa ngày trời mới biết ra, mình chưa có thêm hảo hữu Sát Phá Lang. Không có hảo hữu tức là không thể nhắn tin, nhưng yêu cầu thêm hảo hữu thì lại thấy đối phương vốn đã tắt chức năng đó rồi. Cái này rối rắm thiệt a.

Lại thấy Sát Phá Lang đã thoải mái vòng qua lưới Huyền Băng, sau đó cười âm trầm một tiếng, quát: "Nhân kiếm hợp nhất!", bắn thắng đến Đường Hoa đang đứng dưới chân đài Kiếm Tiên.

"Ta x, động thủ thật!" Số tiền thật lớn sắp không còn rồi, Đường Hoa vội vàng thả Hộ Giá ra định liều đỡ một đòn, nhưng không ngờ Sát Phá Lang đang trên không trung đột ngột vẽ thành một đường cong, lại chuyển

hướng tiếp tục bắn tới mình nữa. Cự ly quá gần, tập kích quá đột nhiên, lúc này muốn tránh cũng tránh không được, muốn né cũng né không xong...

Đường Hoa không biết là lúc này Sát Phá Lang cũng đang có nỗi khổ mà không thể nói ra. Sát Phá Lang đã phát hiện ra người tên Thiên Nguyên thế mà cũng biết sử dụng công năng hộ giá mà Đường Hoa biết sử dụng! Với lại tên Hộ Giá này cũng nhìn rất quen mắt, dường như đã từng gặp qua...

Đến khi có một tia chớp đánh vào đầu của hắn thì hắn đã hiểu hoàn toàn... Tên này mười phần mười là Đường Hoa! Tuy nói rằng Sát Phá Lang đúng là lục thân bất nhận, dù Đường Hoa có lêu bêu trên biển cùng hắn lâu như thế thì hắn cũng vẫn không có chút nào nương tay, nhưng chính là vì đột đi biển đó, mà hắn đã hiểu ra nơi mà hai người chênh lệch. Hắn không sợ có kẻ thù, nhưng mà một kẻ thù hắc ám từ trong xương cốt như thế hắn thật không muốn có chút nào. Mà huống chi... Một kiếm của mình đang chém bay đi cả ngàn kim của người ta, mỗi thù này...

Nhân kiếm hợp nhất, chính là chiêu thức quyết tiến mà người không chết thì ta vong, không phải là loại chiêu thức mà người sử dụng muốn dừng là dừng được. Sát Phá Lang rất bất đắc dĩ nhìn ma kiếm đánh ra bạo kích trên thân Đường Hoa, sau đó một cụm ánh trắng bốc lên.. Kẻ hay ức hiếp mình nhất đã bị toi, nhưng Sát Phá Lang lại không cảm thấy bao nhiêu cao hứng, mà ngược lại còn hô lên trong lòng: Thế này là phiền lớn rồi.

Có điều Sát Phá Lang cũng không phải là một người uỷ mị, cho nên hắn chỉ hơi cảm thán một tiếng, rồi gửi tin nhắn đi: "Chuyện xong rồi! Tiền thì người cứ Phi Kiếm Truyền Thư cho ta."

Ở tửu lâu tại Tế Nam, Thi Thi nhận được tin xong thì phản hồi: "Trong vòng một ngày sẽ gửi đến." Sau đó lại cho nhắn cho Mông Mông: "Xong xuôi."

Mông Mông cảm kích nhắn lại: "Cám ơn Thi Thi tỷ, tên sát thủ kia là ai thế? Có phải là Sát Phá Lang hay không?"

B"í mật! Về sau nếu có cần thì có thể tùy thời liên hệ ta."

"Không dám, phần thu phí của Thi Thi tỷ thiệt là cao quá hà."

"Không phải là ta thu phí cao, mà là sát thủ mà ta tìm chào giá cao, gặp lại sau nha." Lời Thi Thi nói chính là lời thật, nàng chỉ kiếm phí dụng môi giới thôi. Giống như lời nàng đã nói, nàng chỉ là một người thương nhân, Đường Hoa ủy thác thì nàng nhận, Mông Mông ủy thác nàng cũng vẫn nhận. Nhận ủy thác của Đường Hoa, nàng sẽ cung cấp dịch vụ ích lợi lớn nhất cho khách hàng, gắng hết khả năng giúp khách hàng bóc lột ba bang và bang Thiên Đường. Nhận ủy thác của Mông Mông, nàng đi tìm sát thủ thích hợp nhất cho nhiệm vụ - Sát Phá Lang.

Có rất nhiều người sẽ cho rằng hành vi của nàng là mâu thuẫn, nhưng bản thân nàng lại không cho là vậy: Ta chỉ là một người thương nhân, là một thương nhân có danh dự và thành tín. Nguyên tắc cơ bản đầu tiên của ta là nhận tiền rồi làm việc, nguyên tắc cơ bản thứ hai của ta là không từ chối ủy thác, mà nguyên tắc thứ ba của ta là phải tạo ra điều kiện tốt nhất cho khách hàng.

* * * * *

"A!" Tôn Minh đập mặt bàn cả giận: "Vậy mà thất bại, tên đầu heo này, chuyện đơn giản như vậy mà lại thất bại cho được, tiểu nhị... Cho một bàn Mãn Hán Toàn Tịch, có loại rượu nào ngon thì đưa loại ấy ra."

Thi Thi cười hỏi: "Người định hoá bi phần thành sức ăn đấy à?"

"Ai... Không phải là ta ăn đâu, là cho Gia Tử đấy. Bây giờ chắc chắn hẳn đang bức lắm đấy, ta hy vọng khi hẳn thấy ta bị vờ nợ thế này thì có thể thoải mái hơn một chút."

"Các người rất tốt với nhau phải không?"

"Tốt cái gì, thằng này ngày ngày ăn chực ta, đáng ghét hơn là ta còn cảm thấy hẳn ăn chực như thế là chuyện thiên kinh địa nghĩa, mà cực cực cực đáng ghét đó là hẳn cũng nghĩ giống như ta."

"Ha ha!" Thi Thi cười một tiếng, mà trong lòng đột nhiên thấy chua xót, không phải vì nàng đã khiến cho Đường Hoa thất bại, mà là xót cho bản thân nàng... Cảm giác có bạn thật là tốt đấy.

* * * * *

"Gà!" Đường Hoa xạm mặt lại, Tôn Minh đưa miếng gà xé phay đến trước mặt hẳn.

"Rượu!" Tôn Minh lập tức rót rượu.

Thi Thi nhìn Đường Hoa chỉ thốt từng chữ từng chữ một mà nhỏ giọng hỏi Tôn Minh: "Hắn không sao chứ?"

"Không có việc gì!" Tôn Minh lặng lẽ nói: "Hắn bây giờ chẳng qua là không thể tiếp thụ nổi hiện thực tàn khốc như thế thôi, chờ đến khi hắn có thể tiếp thụ được rồi thì sẽ cười một tiếng cho qua thôi, không để lại gánh nặng tâm lý và áp lực cho mình đâu."

"Sao người lại biết?"

"Năm đó hắn có ái mộ một lão sư dạy âm nhạc tiểu học..." Tôn Minh nói đến một nửa, lại vội vàng bịt miệng: "Có sát khí."

"Sát cái đầu người!" Đường Hoa ngậm một cái chân gà, dựa lưng vào ghế nhìn lên trần nhà: "Cực cực nhọc nhọc ba mươi năm, một đêm trở lại trước cái cách, đã từng có một món tiền quá lớn đặt ở trước mặt ta mà ta không biết quý trọng... Vẫn là ta tham lam quá, sớm biết vậy thì ở một ngàn ta đã bán đi rồi."

"Hoa ca, ca không có sát khí a."

"Sát khí gì?"

"Sát khí đối với Sát Phá Lang a?"

"... Sao người lại biết đó là Sát Phá Lang?" Đường Hoa nghi hoặc hỏi.

"Thi Thi nói."

Thi Thi giật mình vội nói: "Ta có người ở trong bang Thiên Đường, hắn nhận ra Sát Phá Lang."

"À... Khó trách!" Đường Hoa nâng cốc: "Uống rượu!"

"Ta xin cạn trước coi như kính người." Thi Thi cũng nâng cốc, sau đó nói: "Ta còn có chút việc, hai người các người cứ tán gẫu thông thả nhé, lần sau có cơ hội lại hợp tác."

* * * * *

Tôn Minh nhìn trái nhìn phải thấy không có ai thì hỏi: "Hoa tử, sao lại đột nhiên có địch ý với Thi Thi thế?"

"Sao người lại nhìn ra được?"

"À... Khó trách, uống rượu!" Tôn Minh học lối nói chuyện của Đường Hoa, sau nói: "Quá giả."

"Người có biết là ở trên Lư Sơn Sát Phá Lang có sử dụng mặt nạ hay là không không?"

"... Không, sao nào?"

"Ta nói cho người, thanh kiếm kia của Sát Phá Lang không phải là tiên kiếm phổ thông, với lại hãn đã thông tâm với nó rồi, cho nên ta dám nói rằng người nhìn thấu được sự nguy trang của hãn trên đời này không có nhiều, ngay bản thân ta nếu chưa độ kiếp chắc cũng không nhận ra được. Thủ hạ của Thi Thi được bao nhiêu năng lực? Còn nữa, từ lúc Sát Phá Lang lên tràng cho đến khi ta bị trảm thì đâu có phải là một giây nửa giây, sao Thi Thi lại không hề nhắc cho ta được một lời nhắc nhở?"

Tôn Minh như ngộ ra, gật gật đầu: "Ý của người là nữ nhân này ít nhất cũng biết là Sát Phá Lang muốn đi giết người."

"Ừ! Nàng có lẽ không ngờ rằng Sát Phá Lang cũng có thủ đoạn ám sát của riêng hãn, rằng hãn cũng biết nguy trang. Kết quả không những làm cho nàng không hoàn thành được lời nói dối, mà còn lộ ra dấu vết càng nhiều. Nàng cứ cho rằng hết thảy người trên Lư Sơn đều biết kẻ ra tay là Sát Phá Lang, nhưng thực ra... Có lẽ toàn Lư Sơn chỉ có mình ta biết mà thôi."

"Vậy người có tính toán gì?"

"Có thể có tính toán gì nữa chứ, nàng đã không coi ta là bạn, nhưng dù sao ta cũng coi nàng là bạn. Bạn bè một thời gian... Thôi vậy, về sau ít tiếp xúc là được rồi."

Tôn Minh xắn tay áo hỏi: "Có muốn ta moi toàn bộ chuyện nội bộ trong công ty nàng ra ngoài ánh sáng không?"

"Người thiệt là đàn bà, ta đã nói thôi rồi mà."

"Được rồi!" Tôn Minh lấy bút và giấy ra nói: "Đã người tìm được kẻ đầu têu rồi, thì giờ chúng ta bắt đầu thôi, tập san này sẽ có tên là Dò tìm bí mật nơi biển Đông..."

"Tiền nhuận bút chia bảy ba, ta bảy người ba."

"Sáu bốn, người bốn ta sáu."

"..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 95: Trấn ngục Minh Vương

Chương 95: Trấn ngục Minh Vương

Thi Thi đi ra từ lâu, tức khắc có ngay một nữ sinh đuổi theo báo cáo: "Tiền của Sát Phá Lang đã truyền thư qua rồi."

"Ừ!"

"Thi Thi tỷ, muội có một chuyện không hiểu cho lắm."

"Chuyện gì?"

"Gia Tử thành công thì tỷ được tiền, mà số tiền này phải lớn hơn là do ám sát hẳn nhiều lắm. Tỷ thường nói tỷ là một thương nhân, và Gia Tử lại là bạn của tỷ nữa..."

"Có thể được ít hay nhiều à?" Thi Thi cười nói: "Nói riêng đến ích lợi, thì tính chất công việc của chúng ta đã quyết định rằng chúng ta phải hy vọng một cục diện hỗn loạn mới được. Thiên Đường tan vỡ rồi thì còn hỗn loạn gì nữa? Tiếp theo là thông qua chuyện này, con đường tín nhiệm uỷ thác giữa chúng ta với Thiên Đường và ba bang kia đã được mở ra, chúng ta sẽ như cá gặp nước, và cái mà chúng ta không thiếu nhất chính là nhân tài. Loại làm nhiệm vụ, loại làm sát thủ, loại chuyên theo dõi, loại chuyên nắm vùng, vân vân... Một người thương nhân thành đạt không thể chỉ thoả mãn những cái ích lợi trước mắt, mà còn phải lo tính lâu dài nữa. Và lại nói, lẽ nào chuyện này sẽ không có điều xấu xảy ra sao? Vạn nhất mà Gia Tử giữa đường thất bại thì sao? Chúng ta nhận uỷ thác cả hai bên thì ít nhất cũng có thể cam đoan được mức lợi ích nhất định mới được. Mặt khác, người phải biết rằng trừ Mông Mông ra thì ngay cả Thằng Giả Vi Vương cũng không hề biết là chúng ta đang nhận uỷ thác của cả hai bên. Cuối cùng, Thiên Đường không nên sụp đổ, sự tồn tại của bọn họ sẽ mang đến PK đại quy mô, mang đến những cuộc báo thù, nhu cầu được phẩm, vân vân,... Chúng ta chào giá tuy có cao, nhưng có rất nhiều tình huống họ phải cần đến chúng ta, cho nên, bỏ đi mấy trăm kim trước mắt này, tương lai sẽ lời được ngàn kim, vạn kim, thậm chí cả vạn vạn kim đấy."

"Nhưng... Thi Thi tỷ à, Gia Tử là bạn của tỷ mà?"

"Bạn..." Thi Thi hơi ngần ngợ một lúc, sau đó nói: "Bạn bè là bạn bè, mà công việc là công việc. Có điều... Ai! Ngạn ngữ Trung Quốc có nói, hai bên nặng nhẹ thì chọn nhẹ. Ta không thể vì ích lợi của một người bạn mà buông bỏ đi cơ hội vô cùng được. Sau này hắn muốn lấy bao nhiêu tiền, thì chỉ cần mở miệng, ta cũng sẽ đưa cho hắn, lẽ nào không được tính là bạn bè sao?"

Nữ sinh kia ngần ngợ một hồi, rồi trả lời: "Bạn thì có thể tính là bạn, nhưng... Có vẻ như không đủ tình bạn cho lắm."

* * * * *

Đường Hoa vẫn còn đang uống rượu, thì tin nhắn của Mặc Tinh bay qua: "Gia Tử, lát nữa ta mời người ăn cơm ở Cửu Giang."

"Vì sao?"

Mặc Tinh ở đầu bên kia trầm mặc một phút sau mới trả lời lại: "Tháng sau là sinh nhật của ta."

"Vậy có phải là người định đưa ta đi làm quen với một vài người bạn của người không?"

"... Đúng là có mấy người bạn."

"Mặc Tinh, bên ta đang có một bàn Mãn Hán Toàn Tịch đây này, người có muốn qua hay không?"

Mặc Tinh ở đầu bên kia nuốt nước miếng ừng ực, từ lúc vào trò chơi, vì mua những đồ trang sức xa xỉ mà nàng chẳng ăn ngon được chút nào, đã vậy vẫn còn phải tự an ủi mình làm vậy là để bảo trì vóc người nữa. Mỗi lần thấy miệng thèm ăn, nàng cũng chỉ đành lấy những cái vòng cổ trân châu, những cái nhẫn bằng phỉ thúy ra để tự an ủi tâm hồn thương tổn của mình. Cũng chỉ có khi đi lêu bêu cùng Đường Hoa nàng mới sinh hoạt xa hoa hơn được chút ít, thời gian còn lại thì đều ăn mì ăn liền cả. Bây giờ nghe thấy có bàn Mãn Hán Toàn Tịch trị giá mấy chục kim đang chờ mình thì ngón trở đã không nhịn được mà ngọ nguậy lung tung rồi.

Nhưng nhất định phải kiên trì nguyên tắc của mình mới được, Mặc Tinh nuốt nước miếng vào, nàng không hy vọng gì sau này đi đường mà thấy hai người bạn của mình choảng nhau, nhưng... Tin nhắn vô tình của Đường

Hoa lại đến: "Brandy, rượu nho, Nữ Nhi Hồng, dê hầm, chân gấu chưng, đuôi lợn chưng, vịt quay, gà quay, ngỗng quay, heo kho vịt kho gà tương thịt khô..."

"Chờ ta, đừng có ăn hết, ta đến ngay!" Mặc Tinh xoay người nắm tay Mông Mông nói: "Ta đang có chuyện gấp, hôm nào chúng ta hẹn lại nhé."

"Chuyện gì gấp vậy?" Mông Mông quan tâm hỏi.

"À... Đi cứu vớt động vật." Mặc Tinh nói xong thì "Xoẹt" một tiếng biến mất.

* * * * *

Hai tiếng đồng hồ sau, Mặc Tinh xuất hiện ở trong phòng riêng của tửu lâu phủ Tế Nam. Trước tiên nàng nhìn quét qua mặt bàn, trong lòng cũng có phần ưng ý, chín phần đồ ăn chưa từng bị động vào, hơn nữa lại còn đang nóng hôi hổi. Tức khắc nàng không thêm khách khí chào hỏi, cứ thế cầm đĩa gấp ăn.

Tôn Minh truyền âm: "Có nên ác như vậy không, người ta phải bay cả hai tiếng đồng hồ mới ăn được một chút như vậy thôi, mà lại còn là con gái nữa."

"Cho nàng ăn bên trong bởi bên ngoài." Đường Hoa đứng lên nói: "Mặc Tinh, Phá Toái tìm ta, ta ra ngoài xem đã."

"Ừ ừ!" Mặc Tinh gật đầu liên tục.

Ba phút sau, Tôn Minh nhìn nhìn cái cổ tay không có đồng hồ của mình, nói: "Sao mà lại đi lâu vậy? Gia Tử cũng thật là, cũng không bảo Phá Toái vào ngồi. Ta ra ngoài coi cái."

"Ừ ừ!"

Tôn Minh đi xuống dưới lầu xong, hỏi Đường Hoa: "Người có tính toán gì ở sau?"

Đường Hoa cười rồi bước ra ngoài, thuận tay tóm lấy một tên bang chúng Thiên Đường, nói: "Nói với trưởng lão Mông Mông của các người là bạn của nàng đang bị vây ở trong tửu lâu ấy, bảo nàng mau mau cầm tiền chuộc đến chuộc người kia."

Tên bang chúng Thiên Đường này còn chưa kịp nói gì, thì đột nhiên hệ thống phát thanh: Phá Toái độ tiên kiếp thành công, tấn chức thành Bồng

Lai tán nhân.

"Đúng lúc thế?" Đường Hoa nhìn nhìn Tôn Minh, Tôn Minh nhìn nhìn Đường Hoa...

"Phản!" Hai người chuyển phi kiếm xuống dưới chân, mở ra tốc lực lớn nhất biến mất, đồng thời cũng không quên đóng chức năng nhận tin từ hảo hữu lại.

Trong tửu lâu, Mặc Tinh vừa ăn vừa tự lầm bầm: "Phá Toái độ tiên kiếp ở Tế Nam... Ở Tế Nam? Độ tiên kiếp? A ~~~" Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng khắp bầu trời phủ Tế Nam...

* * * * *

Đường Hoa đang cầm đầu bay như điên tất nhiên là không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đó, mà hắn cũng chả có tâm tư nào đi để ý tới, vì cơ hồ như đồng thời với lúc hệ thống phát thanh, hắn thu được tin của hệ thống: Thục Sơn tao ngộ công kích, môn hạ đệ tử mau mau trở về cứu viện.

* * * * *

Đã độ tiên kiếp xong xuôi, Phá Toái đuổi tay đuổi chân, cảm giác thật là sảng khoái. Nhưng tức khắc, hắn lại nhận được tin của hệ thống: Môn phái tuyên bố nhiệm vụ sư môn khẩn cấp. Phá Toái chỉnh lý lại y phục, xong nói với Nhược Hãn ở bên cạnh: "Ta biết thế nào ta thành công thì cũng sẽ có kẻ phải xui xẻo mà, không biết lần này là môn phái nào bị đây... Đệt, thằng Gia Tử chết toi này vậy mà không gửi tin chúc mừng đến." Rà soát lại tin nhắn chúc mừng xong, Phá Toái rất là bất mãn với Đường Hoa.

* * * * *

Thục Sơn bây giờ lâm vào tình trạng trong ngoài hai tầng khác nhau, từ cách xa trăm dặm đã trông thấy khí đen bốc lên tận trời. Hầu như mọi NPC đều đã rút lui ra khỏi môn phái, mà người tuyên bố nhiệm vụ sư môn là Trung Hành thì đã dời chỗ đứng sang nơi mới ở khoảng một cây số phía bên trên Thục Sơn.

Đường Hoa vừa xía răng, vừa nói với Trung Hành: "NPC các người có phải có phần quá đáng lắm hay không, xảy ra chuyện một cái là trốn chạy ngay, ngay cả bác gái chuyên rửa chén trong phòng bếp cũng chạy nhanh hơn là ta phi kiếm nữa... Nói sao đi nữa thì mọi người cũng đều lầy lắt ở

Thục Sơn hết mà, chuyện này mà truyền đi ra thì ngày sau làm sao chúng ta có mặt mũi gặp người khác được?"

"Yêu ma hung ác, chúng ta vì giữ gìn một chút ngọn lửa cách mạng nên mới như thế đấy chứ." Trung Hành cười mị mị trả lời, xong nói thêm: "Một khi chính điện bị đột phá thì đẳng cấp của tất cả đệ tử Thục Sơn đều bị giảm năm."

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thiên Sứ là người thứ hai về đến, vừa mở miệng đã hỏi ngay.

"Tà Kiếm Tiên tiến đánh Tỏa Yêu Tháp, tất cả yêu ma trong Tỏa Yêu Tháp đã thoát ra được rồi. Mười ngày sau, yêu ma sẽ tung hoành Thần Châu đại địa. Nhất định phải lấy được năm linh châu Lôi, Phong, Thủy, Thổ, Hoả mới có thể chữa trị Tỏa Yêu Tháp được." Nói xong, Trung Hành lấy một quyển sách ra đưa cho Thiên Sứ rồi nói: "Đây là "Hàng Yêu Phục Ma lục" chuyên dụng của đệ tử Thục Sơn, có thể ghi chép lại việc đánh chết những yêu ma đã chạy khỏi tháp." Đây là dạng đối thoại theo công thức có sẵn, Trung Hành rất hài lòng với chuyện Thục Sơn ít người, đương nhiên nếu ít hơn chút nữa thì lại càng tốt, mình đỡ khỏi phải mở miệng.

Đường Hoa lục lục túi Càn Khôn rồi hỏi: "Thiên Sứ muốn móng heo hay cánh gà?"

"Cánh gà đi." Thiên Sứ nhận một đĩa cánh gà, vừa gặm vừa hỏi Trung Hành: "Chương môn đâu?"

Trung Hành trả lời: "Phi thăng rồi."

Đường Hoa tức thì một đầu đầy gân đen. Chương môn đúng là chương môn, quả nhiên danh bất hư truyền, môn hạ đệ tử thấy tình thế không hay thì cùng lắm chạy khỏi môn phái, mà người ta nhìn thấy không ổn thì trực tiếp phi thăng luôn. Thật là một tên chương môn tốt, "tử đệ tử bất tử chương môn".

"Chết tiệt!" Nhất Tiểu và Nhu Mễ phăm phăm bay vào, mở miệng ra là đã một câu thô tục: "Mẹ nó, mấy ngày trước Phá Toái vẫn còn đùa với ta, nói Thục Sơn ta chỉ có năm mống độc đinh, rui đâu Tà Kiếm Tiên đến thì xem chúng ta sẽ chết như thế nào. Cái miệng quạ đen chết tiệt."

Thiên Sứ đưa đĩa qua: "Nhu Mễ, ăn một ít không?"

"Ta không thích ăn thịt." Nhu Mễ có hơi gầy gò.

Đường Hoa lục lục túi Càn Khôn: "VẬY MUỐN ĂN CHÔM CHÔM HAY LÀ TRÁI VẢI? ĂN NO RỒI HỒI NỮA MỚI ĐÁNH ĐẮM ĐƯỢC. NHẤT TIỂU, NGƯỜI MUỐN LỢN SỮA HAY LÀ VỊT QUAY?"

"Vịt quay." Nhất Tiểu đón lấy một con vịt quay, tán thưởng: "Vẫn là tiêu chuẩn sinh hoạt của Gia Tử cao."

"Không! Vừa nãy có người bạn mời khách, ta sẵn tay gói theo một phần Mãn Hán Toàn Tịch đó mà." Đường Hoa thuận tay lại lấy một cái chân gấu ra bắt đầu gặm. Đứng không mà chờ Thiếu Gia đến cho đủ số thì chẳng biết đến khi nào mới được ăn.

Nhất Tiểu nhận Hàng Yêu Phục Ma lục rồi nói: "Thiếu Gia đâu? Phát cái tin thúc hẩn nhanh lên đi chứ."

"Đã giục rồi, đang trên đường đấy." Đường Hoa nói: "Thiếu Gia vừa đi Cửu Giang mở chi nhánh. Với tốc độ ngang bằng con rùa của hẩn thì phỏng chừng còn phải chờ một hồi nữa cơ."

* * * * *

Mấy người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn uống, cuối cùng Thiếu Gia cũng khoan thai đến nơi. Vừa gặp mặt, hẩn đã phất tay: "Xin lỗi đã chậm, ta mang theo hai bàn tiệc cho mọi người đây, lát nữa vừa đánh vừa ăn. Bên trong đã tan tành hết chưa?"

"Phỏng chừng vẫn chưa."

Trung Hành thấy người đã đến đủ thì ho khan một tiếng, nói một đồng lời nhảm giới thiệu sơ qua tình hình trong môn phái. Ý tứ đại khái là Tà Kiếm Tiên đã phá tháp, bầy yêu chạy loạn. Hiện giờ môn phái vẫn còn chưa bị công kích quy mô lớn, vì Tỏa Yêu Tháp vẫn còn chưa bị phá hư hoàn toàn. Yêu ma càng lúc càng nhiều con được thả ra, nhưng điều phiền phức nhất vẫn là trong tầng dưới chót nhất của Tỏa Yêu Tháp có một con đại BOSS tên là Thiên Yêu Hoàng, tên này mới thực sự là ghê gớm, ba trăm năm trước phải khuynh động hết lực của mọi người, bao gồm cả chương môn lẫn cả của bác gái rửa rau mới có thể miễn cưỡng vây khốn được hẩn, hơn nữa đã vận dụng cả thần binh của Thục Sơn để trấn áp mà hẩn vẫn còn chưa có hết, vẫn còn chờ đợi thời cơ phá tháp mà ra. Nghe nói Thiên Yêu

Hoàng này có công lực không thua kém gì Tà Kiếm Tiên, nên hiện giờ Tà Kiếm Tiên cũng đang rất mâu thuẫn, hẳn rất thèm thanh thần binh kia, nhưng lại sợ lấy thần binh đi rồi thì Thiên Yêu Hoàng sẽ tỉnh lại, lãnh đạo bày yêu diệt hẳn trước.

Hiện giờ tình hình là chín tầng Tỏa Yêu Tháp đã bị phá mất ba tầng, sau đó cứ mỗi ngày qua đi thì nó sẽ bị phá thêm một tầng nữa. Mà qua mỗi ngày, công lực của Thiên Yêu Hoàng sẽ khôi phục thêm 10%, một khi mà tới ngày thứ 10 còn chưa bắt được Thiên Yêu Hoàng thì hậu quả không thể lường nổi.

"Trong Thục Sơn giờ còn có lực lượng nào chống cự không?" Thiếu Gia hỏi.

"Có!" Trung Hành trả lời: "Trấn Ngục Minh Vương được Thiên Đình ngự phong vẫn đang bảo hộ Tỏa Yêu Tháp."

"Sao lại có chuyện các người đều chạy để lưu lại non xanh, mà hẳn thì ở đó chặn lỗ châu mai được?"

"Hẳn không được phép chạy, một khi mà Tỏa Yêu Tháp sập thì hẳn sẽ bị hủy bỏ chức tiên, đánh vào luân hồi vì lý do thất trách ngay. Nếu không nhờ có hẳn, thì các người cho rằng đại diện Thục Sơn bây giờ còn nổi sao?" Trung Hành lại giới thiệu sơ sơ một chút nữa, hoá ra Trấn Ngục Minh Vương này cũng chả phải là hàng tốt gì cả, dã tâm của hẳn lớn lắm, nhưng lại bị cấp trên đưa ra làm con dê thế tội mà phái đi trông coi Tỏa Yêu Tháp này. Chẳng qua dù sao người ta cũng là nhân vật khoẻ tay trên thiên cung mà, tuy so ra kém hàng như Cửu Thiên Huyền Nữ chút xíu, nhưng so với Tà Kiếm Tiên thì lại mạnh hơn ba phần. Có điều lão Tà người ta nhiều người, lại đề tiện hơn hẳn nữa, cho nên hẳn chẳng thể nào làm gì lão Tà được, chỉ biết giương mắt nhìn Tỏa Yêu Tháp bị đột phá từng tầng từng tầng, bây giờ hy vọng duy nhất của hẳn chính là viện quân của người chơi.

Chẳng qua theo như phỏng đoán của bọn Đường Hoa, thì viện quân ngoài phái nhanh nhất cũng phải tối mai mới đến được. Đã có thần tiên phòng thủ cho đại diện, nên mấy người này cũng chẳng tiến vào trong môn phái làm chi, cứ ở bên ngoài thảo luận nhiệt liệt về việc viện quân.

*** tử đệ tử bất tử chương môn: đệ tử chết thì chết, chương môn không chết là được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 96: Viên Quân

Chương 96: Viên Quân

Có nhiều người thắc mắc vì sao lại không đi vào trong môn phái nhìn xem tình hình ra sao. Cái này nguyên nhân là vì mấy người Thục Sơn có cái nhìn đại cục rất tốt, đồng thời cũng có chút khiếp sợ dư lại đối với những loại bẫy của hệ thống. Phải biết rằng muốn hồi sinh sau khi tử vong thì phải chọn một trong hai: một, chọn hồi sinh ở điểm sống lại gần với nơi tử vong nhất; hai, lựa chọn hồi sinh ở điểm sống lại trong môn phái. Bên trong phái Thục Sơn hiện giờ thật là sát khí trùng trùng, đi sai một bước là kéo theo ngàn bước sai ngay, cuối cùng có thể dẫn đến chuyện bị kẹt lại ở điểm sống lại trong môn phái, bị NPC luân phiên X cho đến khi về cấp 0 nữa. Luyện đến cấp hiện nay, chết một lần hoặc nửa lần còn chưa sao, nhưng mà mất tới một hay hai cấp thì tâm huyết chắc chắn còn lại cho.

Thế cho nên dưới tình huống thế đơn lực bạc, mọi người đều kiên quyết từ chối đề nghị đi vào tử chiến bảo vệ gia viên của Nhất Tiểu.

"Thân là đệ tử Thục Sơn, thế mà lúc Thục Sơn gặp nạn thì chúng ta lại ngồi uống rượu, ăn đậu phộng, người nói xem nếu truyền ra ngoài thì có bất lợi cho danh dự của chúng ta lắm không?" Nhất Tiểu hỏi.

Thiếu Gia lắc đầu: "Quả thật là rất mất mặt, và một hồi nữa viện quân chạy tới thì cũng sẽ khó ăn khó nói. Đã như vậy, thôi đành phái một người đi vào xem tình hình đi nhỉ?"

"Người đi đi a!" Đường Hoa nằm ở trên phi kiếm ném đậu phộng vào miệng, uể oải nói: "Bọn yêu đông như kiến cả, chúng ta vẫn cứ nên chờ viện quân tới đã, rồi sau đó mới dựa vào mức độ chiến tổn của họ mà phán đoán đến trình độ hung hiểm bên trong."

"Hừ!" Thiên Sứ xuất phi kiếm khỏi vỏ, tay nắm lấy chuôi kiếm, chỉ xéo xuống mặt đất thâm trầm nói: "Chờ tin thắng lợi của tỷ." Sau đó một thanh phi kiếm hiện ra dưới chân, mở pháp bảo phòng ngự ra, trùng sát vào phái Thục Sơn...

* * * * *

Hai phút sau, Thiên Sứ còn lại xú máu xuất hiện ở trước mặt bốn người. Dưới ánh mắt dò hỏi của bốn người, nàng cầm một chén rượu lên uống cạn sạch, sau đó dõi ánh mắt phiến muộn nhìn về phương xa, một bộ dáng như là cao thủ vô địch.

"Tình huống thế nào?" Thiếu Gia nghiêng răng hỏi.

"... Ta còn đang cân nhắc xem nên nói thế nào." Thiên Sứ trả lời xong thì lại ngẫm ngẫm một hồi, nói: "Tóm lại là, Tỏa Yêu Tháp thì yêu khí nồng nặc, mà môn phái thì lại thanh tịnh bình thường, ngay cả cây cỏ đều chưa bị tổn thương. Trong môn phái chỉ có hai NPC, một thì đang đi tản bộ, còn một thì đang ngủ, nhìn thì đều có vẻ hiền lành cả."

"Pháp bảo phòng ngự của người đâu rồi?"

Thiên Sứ trầm tư một hồi xong mới trả lời: "Tên tản bộ chính là Tà Kiếm Tiên."

"À!" Mọi người giật mình, nhưng Đường Hoa thì thận trọng hơn, hẳn nhớ hồi trước ở Bồng Lai thì một kiếm của Tà Kiếm Tiên vẫn chưa có thể giết nổi Thiên Sứ, càng huống chi với lực phòng ngự của Thiên Sứ hiện giờ. Thế nên hẳn nghi hoặc hỏi: "Vậy sao sinh mệnh của người gần cạn vậy?"

"Kẻ đang ngủ chính là Trấn Ngục Minh Vương, hẳn tựa như không hài lòng lắm về việc ta quấy rầy giấc ngủ trưa của hắn."

Nhất Tiểu sửng sốt hỏi: "Ý của người là hai tên NPC cùng liên thủ trăm người chơi à?" Hắn còn đang trông vào chuyện hai đại BOSS kia sẽ đánh tới lưỡng bại câu thương để cho mình đi làm ngư ông, sau đó là một kiếm tiêu dao, cầm theo trăm thanh thần binh, mang theo Nhu Mễ cùng nhau tiểu ngạo giang hồ đấy.

"Ừ!" Thiên Sứ gật đầu khẳng định chắc nịch, triệt để đánh vỡ đi ý niệm tưởng bở trong đầu Nhất Tiểu.

"NPC mà dựa vào được thì hoá có heo mẹ biết leo cây." Toàn bộ mọi người đều nhất tề khinh bỉ Trung Hành một cái. Thân là đệ tử của Thục Sơn, cho nên cũng biết ít nhiều về tên Tà Kiếm Tiên này. Tên Tà Kiếm Tiên này là tổng hợp thực lực của một chưởng môn và bốn trưởng lão chừng trăm năm trước tạo ra. Năm người này vì để phi thăng thành tiên mà ép tà niệm của mình ra ngoài cơ thể, nhốt vào trong Tỏa Yêu Tháp, không ngờ năm tà niệm này lại tự tu luyện thành hình hợp nhất lại được. Cho nên có thể nói Tà Kiếm Tiên chính là sự dung hợp của những ưu điểm như đề tiện, vô sỉ, hạ lưu, âm hiểm, tàn nhẫn của cả năm người, không những có chỉ số thông minh cao, mà pháp lực lại còn thâm sâu, rất khó đối phó.

"Uống rượu, chờ viện quân đi."

* * * * *

Đội cứu viện đầu tiên đã đến, Phong Vân Nộ dẫn theo phái Nga Mi, Nhất Kiếm Cầu Bại dẫn theo Thanh Thành. Hai phái đều là đại phái, cho nên đội này đông nghìn nghịt, ước chừng hơn trăm ngàn người.

"Dừng!" Hai lên anh đại không có bỏ qua bọn Thục Sơn đang co ro ở một xó, hai người cùng nhau bước ra khỏi đội ngũ, bay tới trước mặt năm người. Nhất Kiếm Cầu Bại mở miệng hỏi trước: "Tình huống thế nào rồi?"

Thiếu Gia nâng cốc ngang thái dương, nói: "Chỉ có hai con BOSS, bọn ta ăn không nổi, giao cho các người vậy."

"Mỗi người một con?" Phong Vân Nộ không lý tới bọn Thục Sơn mà xuất ra khí thế "thiên hạ ta là đệ nhất" với Nhất Kiếm Cầu Bại.

"Hay!"

* * * * *

Nhiều người thì hỗn loạn, Đường Hoa chào mấy người kia xong thì trà trộn vào trong bầy người, nhưng vì đảm bảo an toàn là hàng đầu, hẳn chỉ đi theo ở mặt sau thôi.

Phong Vân Nộ đầu tiên quắc mắt nhìn Tà Kiếm Tiên đang tản bộ, sau đó chỉ kiếm trong tay quát một tiếng: "Lên!"

Nhưng còn chưa chờ bọn người của hắn xông lên, thì đã trông thấy Tà Kiếm Tiên kia quay đầu cười âm trầm, ngón tay quẹt một cái trên thân kiếm, năm chữ "Sâm La Vạn Tượng Kiếm" to đùng xuất hiện ở giữa bầy

người. Trong khi mọi người vẫn còn kinh ngạc, thì tầng tầng phi kiếm như che trời lấp đất đã xuyên từ tầng mây xuống, rít gào bắn về phía họ...

"Càn Khôn Vô Địch Kiếm", Tà Kiếm Tiên lại bắt một kiếm quyết nữa, quanh thân hắt loé lên vạn thanh kiếm, những thanh kiếm này đột ngột nhất tề quay đầu bắn về bọn Nga Mi ở hướng Đông Nam.

"Chạy a!" Phong Vân Nộ vội vàng la lên, bên này của mình còn chưa có động thủ đã bị quét sạch một mảng rồi. Hắn đã cảm nhận được rồi, BOSS ở cấp bậc này không thể nào mà chơi hội đồng là chơi được. Có điều, người của Nga Mi đang bị Sâm La Vạn Tượng Kiếm đánh cho ù đầu chưa hồi phục tinh thần lại được, lấy đâu mà chạy? Cứ thế vạn kiếm đan xem bắn vào...

"Lui! Lui!" Phong Vân Nộ rống to lên một tiếng, nhưng lại kinh hãi phát hiện trên thân mình xuất hiện bốn chữ to Trùng Thiên Nhất Kiếm, quay đầu lại đã thấy Càn Khôn Vô Địch Kiếm hợp nhất vạn kiếm thành một thanh kiếm khổng lồ trăm trượng sáng lóng lánh lạnh toát đang mang theo uy lực của thiên lôi bắn thẳng đến mình. Trong thế lao tới, mọi ánh sáng bị lu mờ, mà giữa tiếng sét đì đùng thì ẩn chứa những thanh âm quỷ khóc thần gào. Phong Vân Nộ chỉ kịp dỡ xuống áo giáp Đốt Tiên của mình xong là hóa thành ánh trắng...

Không khá khẩm gì hơn tình trạng của bọn Nga Mi, bên Thanh Thành cũng vừa giáp mặt là giống như rơm rạ gặp phải lưỡi liềm, ngã rạp thành từng mảnh. Trấn Ngục Minh Vương nơi phụ cận Tỏa Yêu Tháp hung mãnh phi thường, lắc mình một cái hoá thành bản thể cao trăm trượng, có ba đầu sáu tay múa may vũ khí lẫn pháp thuật vô tình quét bay bọn người chơi Thanh Thành, khí thế thật giống câu "mình ta vô địch, đánh khắp tứ phương không gì cản nổi."

Đến bây giờ mấy người chơi này mới hiểu ra, giữa BOSS và BOSS cũng có khác nhau. Như con giao long ở Thái Sơn cùng lắm chỉ được xưng là một sinh vật BOSS mà thôi, cứ đánh hội đồng là có thể gục được, mà những tên BOSS hình người có dính mấy chữ thần, tiên, ma này thì không những da dày thịt béo mà thủ đoạn công kích cũng đáng tởm phi thường. Chẳng hạn như cấm pháp Hủy Diệt Thiên Địa cùng Mạt Nhật Sát Thần của

Tà Kiếm Tiên kia, tuy công kích đơn thể thì không cao, nhưng cũng đủ để miểu sát người chơi trong giai đoạn hiện giờ, hơn nữa diện tích bao trùm lại quá rộng, đã vượt hẳn khỏi phạm vi của môn phái Thục Sơn luôn rồi. Mà chiêu cực cực cực đáng tửm Mạt Nhật Sát Thần của hắn thì phạm vi công kích với uy lực tuy không bằng Hủy Diệt Thiên Địa, nhưng lại có thể hấp thu sinh mệnh. Hắn đánh rớt người chơi bao nhiêu máu, thì bản thân hắn có thể khôi phục bấy nhiêu sinh mệnh, hơn nữa lại càng hút càng mạnh, mờ mờ đã có dấu hiệu tăng lên cảnh giới, thành tiên ngay tức khắc rồi.

* * * * *

Đường Hoa quanh quẩn một vòng xong quay về báo cáo: "Mười thì chết bảy tám, bị thảm lắm. Theo như ta thấy thì hai con BOSS này chỉ có thể đơn chiến hoặc là tác chiến bằng tiểu tổ, có điều hiện giờ chưa có loại cao thủ như vậy."

"Các người nói có lạ không." Nhất Tiểu buồn bực nói: "Hệ thống làm sao lại có thể an bài cho chúng ta những nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành chứ?" Phải biết rằng Bồng Lai cũng vậy, mà Hàm Đan hay là Lôi Châu cũng vậy, tuy độ khó đều cao, nhưng nếu như người chơi đồng lòng với nhau thì cũng không phải là không có khả năng hoàn thành. Mà trong nhiệm vụ này nếu muốn giết cả hai con BOSS thì thiệt là khó quá...

"Ta từng nghe Phá Toái nói qua, rằng hồi đó điểm trọng yếu trong nhiệm vụ của Bồng Lai không phải là đánh chết Tà Kiếm Tiên, mà là phải bảo vệ cho chưởng môn không bị Tà Kiếm Tiên bắt đi. Bọn họ đã làm được, cho nên ta nghĩ..." Nhu Mễ ngẫm nghĩ xong rồi nói: "Có phải là chúng ta có chỗ nào hiểu lầm nhiệm vụ rồi hay không?"

"Hiểu lầm?" Bốn người còn lại đều moi bảng nhiệm vụ ra dò lại cẩn thận, cuối cùng mới giật nảy người phát hiện là nhiệm vụ này từ đầu đến đuôi chẳng có nói gì về chuyện phải giết Tà Kiếm Tiên cả, mà chỉ nói là Tà Kiếm Tiên đã phá hư Tỏa Yêu Tháp thôi. Trọng điểm của nhiệm vụ đều tập trung ở trên thân Thiên Yêu Hoàng. Nhiệm vụ một là đánh chết hoặc là phong ấn Thiên Yêu Hoàng, nhiệm vụ hai là tìm kiếm năm viên linh châu để chữa trị Tỏa Yêu Tháp.

Thiếu Gia búng ngón tay nói: "Túm lại, nhiệm vụ chân chính chính là phải tiến vào Tòa Yêu Tháp, xử lý Thiên Yêu Hoàng trong khi chúng ta còn có thể, nếu không chờ khi hãn khôi phục hoàn toàn công lực phá tháp mà ra thì chính là thời điểm đại diện bị hủy diệt, và đó cũng là lúc chúng ta thất bại nhiệm vụ."

"Đại ca!" Nhất Tiểu nói: "Tiến vào tháp thì có hai con đường, một là truyền tống từ đáy tháp lên trên, nhưng chỗ đó hiện đang có Trấn Ngục Minh Vương nghỉ trưa, còn con đường kia là phải bay thẳng lên tầng chín, đương nhiên là phải chạm mặt với Tà Kiếm Tiên đang tản bộ. Ngài nói xem chúng ta nên chui vào từ con đường nào?"

"Ta nghe nói..." Thiếu Gia cười hề hề một tiếng, sau đó hạ thấp giọng: "Viện quân của Bồng Lai sắp đến rồi, chỉ cần bọn ta đừng nói với bọn họ là hai con BOSS này rất mạnh thì..."

"... Súc sinh!" Đường Hoa và Nhất Tiểu đồng thanh mắng một tiếng và nói: "Người ta đã tới để cứu Thục Sơn chúng ta, thế mà giờ ta lại mặc cho họ chui vào hòng của địch nhân, người có thấy quá đáng không?"

"Vậy các người có làm hay không nào?"

"Chơi!" Đường Hoa và Nhất Tiểu đều đồng thanh trả lời. Nói nhảm à, làm nhiệm vụ như vậy là để kiếm sư cống thôi, mà chỉ có tiến được vào Tòa Yêu Tháp thì mới kiếm được sư cống chứ.

* * * * *

Rất nhanh, viện quân của bốn phái Bồng Lai, Huyền Nguyệt am, Thủy Nguyệt cung, Đại Từ Ân tự đều đã tới, nhìn thanh thế thì có vẻ như mạnh hơn liên quân Nga Mi Thanh Thành ba phần.

Phá Toái không dám chạy tới gặp bọn Thục Sơn, vì chuyện xui xẻo này của Thục Sơn có tám chín phần mười là do mình độ kiếp nên mới gây ra. Hãn đã sớm nghĩ đến chuyện đến Thục Sơn thì sẽ làm ra một bộ dáng mày chau mặt khổ, ngoài ra còn có mấy vụ tránh không nổi như là hạ giọng nhỏ nhẹ, rồi mời khách đi ăn cơm nữa. Người khác thì không dám nói, chứ với nhận thức về nhân phẩm của Thiếu Gia thì hãn khẳng định Thiếu Gia sẽ khiến cho mình phải te tua một trận. Tuy sớm hay muộn cũng có người phải

độ tiên kiếp, nhưng mình thiệt chịu không nổi sự ai oán của bạn bè a... Cho nên đành phải phái một tên sư đệ đi tìm hiểu thông tin cái đã.

Gạt Phá Toái thì ngại, chớ gạt người khác thì vô tư, Đường Hoa há mồm là phìa ra ngay, Nga Mi với Thanh Thành bị giết là do không có phối hợp nghề nghiệp hợp lý. Nếu như có thể đưa mấy tên đầu trọc phòng ngự cao lên hàng đầu, hàng tiếp theo là lũ bắn đạn, còn dân phụ trợ ở hậu phương thì biết đâu còn có khả năng hạ được.

Phá Toái nhận được thông tin này thiệt là vui, lập tức liên hệ ngay bọn đầu trọc với ni cô, cộng thêm một mớ cô nương tạo thành trận Yển Nguyệt để đánh Tà Kiếm Tiên trước. Mà bọn năm người Thục Sơn thì cũng không rảnh rồi, đều nhao nhao trà trộn vào trong các nhánh đội ngũ, chuẩn bị tùy thời xông vào Tỏa Yêu Tháp.

Phần thưởng tiên kiếp của Phá Toái là loại lựa chọn. Hoặc là mọi kiếm quyết được tăng hai tầng, hoặc là tăng hai cấp cho bộ tiên kiếm kia. Phá Toái đã phải rối rắm hồi lâu mới lựa chọn tăng thêm cho kiếm quyết. Theo mức đề cao của kiếm quyết, thì đôi kiếm bộ không được kiếm quyết Bồng Lai tăng thêm kia càng ngày càng không theo nổi thời đại nữa.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Phá Toái đã tụt xuống, mà ngược lại vì hắn đã gia tăng kiếm quyết nên không thể coi thường được. Phần thưởng ma kiếp của Đường Hoa là tiên, ma thể, mà phần thưởng cho tiên kiếp của Phá Toái là cảnh giới kiếm tâm, kiếm linh. Kiếm tâm tức là tăng lên cảnh giới sử dụng phi kiếm của mình, còn kiếm linh tức là trình độ tương thông giữa mình với bất cứ loại phi kiếm nào. Phá Toái luôn kiên trì chuyện người phải ngự kiếm, chứ không phải kiếm ngự người, thế nên lựa chọn kiếm tâm.

Người trong nghề vừa ra tay là đã biết ngay, tán nhân Bồng Lai Phá Toái đưa tay chỉ một cái, một đôi kiếm hoá thành không lồ, không những đã phá vỡ đồng kiếm của Càn Khôn Vô Định Kiếm mà lại còn mang theo sát khí bắn đến Tà Kiếm Tiên...

Chương 97: Càn Khôn nhất độ

Chương 97: Càn Khôn nhất độ

Phá Toái lấy một loại khí thể "cao thủ oai hùng" đang đánh với Tà Kiếm Tiên thật đầm đìa sáng khoái, ai dè Tà Kiếm Tiên lại chơi lại trò cũ, sau Càn Khôn Vô Dịch Kiếm thì vạn kiếm lại hợp nhất thành thanh kiếm khổng lồ trảm đến Phá Toái. Phá Toái vừa thấy khí thể của thanh kiếm kia thì vội vàng bắt một cái kiếm quyết, kiếm đỏ thì hộ thân, kiếm xanh thì mang theo mình theo một góc 45 độ xông thẳng lên trời... Thoát được rồi!

Trong khi Tà Kiếm Tiên lực cũ đã kiệt, lực mới chưa sinh thì năm người Thục Sơn từ hậu quân đánh đến. Đường Hoa oanh tạc lôi hỏa, Thiên Sứ, Nhất Tiểu và Nhu Mễ thì dùng kiếm kỹ nhao nhao bắn hướng Tà Kiếm Tiên. Tà Kiếm Tiên bị đánh cho trở tay không kịp, sau khi hoàn hồn thì lập tức sử ra Hủy Diệt Thiên Địa, từ thân hắt khí đen xông ra, không những chặn được những công kích về phía mình, mà còn quét qua cả thầy phạm vi môn phái Thục Sơn. Ngoài ra cũng có một luồng khí đen vùn vùn né qua lôi hỏa xộc đến bọn năm người Đường Hoa.

Thiếu Gia bị tao ương đầu tiên, chỉ miễn cưỡng múa may cây quạt được có hai cái là đã bị kéo vào giữa đám khí đen, bị nhào nặn te tua. Mấy người kia không thể nào cứu kịp được nữa, thế là Thiếu Gia hóa thành ánh trắng.

Hy sinh Thiếu Gia để thoát khỏi truy binh, nhưng sắp sửa đến đỉnh tháp thì lại có một bầy yêu ma đột ngột xuất hiện chặn lại bốn người. Đường Hoa trái sét phải lửa mở đường đi qua, tuy xua tan được chúng yêu nhưng cũng bị cản lại một thoáng. Lúc này phi kiếm của Tà Kiếm Tiên đã đến, Thiên Sứ và Nhất Tiểu cùng liên thủ thả phi kiếm ra chống đỡ, chỉ nghe vài thanh âm kim loại giao nhau vang lên, phi kiếm của hai người đều bị đánh nát cả, mà thế tới của phi kiếm kia vẫn còn chưa dứt, đánh thẳng vào Thiên Sứ, lại một lần nữa đánh bay pháp bảo phòng ngự của nàng.

Mắt thấy khí đen sắp bao trùm đến bốn người, Lượng Thiên Xích của Đường Hoa được khởi động thành công, hắt oanh tạc một trận long trời lở đất, thế mà áp chế được màn khí đen đó ba phần! Dưới sự yểm trợ của

Đường Hoa, Nhất Tiểu, Thiên Sứ, Nhu Mễ rốt cục cũng chạy vào được trong tháp. Ba người vừa tiến vào trong tháp thì Đường Hoa cũng cùng lúc bị nhắc rằng đã thoát ly khỏi đội ngũ, hẳn chẳng thềm quan tâm là Tà Kiếm Tiên sẽ dùng loại thần thông nào tiếp theo nữa, cứ thế ném một con Hộ Giá ra, rồi cũng vọt vào trong Tỏa Yêu Tháp.

* * * * *

Bên trong Tỏa Yêu Tháp có thế giới khác, Đường Hoa vừa mới vào tháp thì có gió mạnh từ phía Tây thổi tới, hận vội đưa tay bắn một tia chớp qua, đánh cho một con phong linh hoá thành ánh trắng.

"Gia Tử!" Sau khi Đường Hoa lang thang được vài vòng, thì có thanh âm của Nhất Tiểu vang lên. Chẳng bao lâu, Nhất Tiểu xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Nhu Mễ với Thiên Sứ đâu?"

"Lạc rồi, liên hệ không được." Nhất Tiểu thuận tay mời Đường Hoa vào tổ, xong nói: "Cái Tỏa Yêu Tháp này như có vẻ lớn hơn rất nhiều so với khi bọn mình còn làm cu li nhỉ."

"Nói thừa!"

"Ý của ta không phải là lớn bình thường. Ta đã bay dọc theo một hướng cả hai phút rồi, mà vẫn chưa ra khỏi tháp nữa đây." Trong Tỏa Yêu Tháp có rất nhiều cơ quan, mà các loại chương ngại ngũ hành cũng có rất nhiều. Trên mặt đất thì thi thoảng lại có mấy vòi Nước Hoá Yêu phụt lên cao đến mấy trượng.

Đường Hoa gật gật đầu: "Ừ, quả thật là lớn hơn không ít. Nhưng hiện giờ phải kiếm cách tiến đến tầng tám trước đã."

"Cái này đơn giản." Nhất Tiểu bảo Đường Hoa đi theo hắn. Sau khi hai người vượt qua vài thế trận thì tới được một cái lỗ lớn. Cái lỗ này không những thật lớn, mà trong nó còn có yêu khí cuộn cuộn nữa...

Đường Hoa than một hơi hỏi: "Ý của người không phải là nhảy xuống đó chứ?"

"Người cũng có thể chọn cách "Bay" xuống mà." Nhất Tiểu cười ha ha: "Dù sao ta cũng chỉ biết có một con đường này thôi, là lúc vô ý phát hiện ra đấy, xuống hay không thì tự người xem đi."

Đường Hoa thuận tay bắn vài tia chớp vào trong lỗ, có vẻ như không có vấn đề gì, hắn quay qua nhìn Nhất Tiểu. Nhất Tiểu gật đầu, sau đó thay trang bị máu cao vào, bay vào trong lỗ, Đường Hoa cũng theo sau...

Bay đại khái chừng thời gian một bữa cơm, thì trước mắt hai người sáng lên, hai người dừng lại trên một cái sàn bằng đá rộng chừng mười mét vuông.

Quét mắt nhìn qua là đã thấy rõ ràng. Trong tầng này có hàng trăm hàng ngàn những khối sàn như vậy, chúng đều bị bao quanh bởi Nước Hoá Yêu. Có thể chia tầng này thành năm khu vực, Đông Tây Nam Bắc bốn khu đều có chừng trăm khối sàn, mà ở trung gian thì chỉ có một khối sàn chơ vơ. Trên mỗi khối sàn đều có truyền tổng trận ở hai bên trái phải, không ít khối sàn còn có cả quái tinh anh đang nghỉ ngơi.

"Có lẽ truyền tổng trận ở khối sàn trung gian chính là trận truyền tổng xuống tầng bảy đấy."

"Ta đi thử xem!" Nhất Tiểu điều khiển phi kiếm xuống dưới chân, nhưng mới bay ra khỏi khối sàn thì Nước Hoá Yêu đã phun mạnh lên cao mấy trượng, cũng may Đường Hoa sớm có chuẩn bị kéo phắt hắn lại nên hắn mới thoát được. Nhất Tiểu vượt vượt ngực, trong lòng vẫn còn sợ. Lúc sau, hắn thử điều khiển một thanh phi kiếm bay ra ngoài khối sàn, Nước Hoá Yêu phun lên, trong nháy mắt thanh phi kiếm kia chỉ còn lại một nửa. Thứ này thiệt so với acid sulfuric còn độc hơn...

"Người là heo à?" Đường Hoa xạm mặt lại nói: "Nhìn sơ cũng biết là không thể bay qua rồi, nếu không thì cần nhiều pháp trận như thế để làm gì?"

"Biết đâu..."

"Ầy, ta đi chơi đây." Đường Hoa tiến vào trận bên trái trước, một ánh hào quang loé lên đã đến một khối sàn ở mặt Tây, vào pháp trận nữa, lần này đến mặt Nam...

Nhất Tiểu đã thoát ly đội ngũ, hắn đứng ở mặt Tây hô lên: "Gia Tử, chơi có vui không?"

"Người nói đi!" Mặt Đường Hoa xạm lại.

"Cẩn thận!" Đường Hoa vừa đặt chân vào một khối sàn mới thì Nhất Tiểu vội vàng kêu lên. Một tên người hồ nâng cây búa lớn lên nhằm thẳng vào đầu Đường Hoa mà bổ xuống. Không thể tránh nổi, mà một khi bị bổ trúng thì thật chỉ có nước hương tiêu ngọc vẫn mất thôi. Đường Hoa cũng thật giỏi, trong lúc khẩn cấp vẫn nhanh trí, thọc tay vào túi Càn Khôn khoảng một cái, một tờ ngân phiếu đã cầm trên tay...

Hắn đã vô sỉ tới mức độ đi hồi lộ quái tinh anh rồi sao? Nhất Tiểu đang buồn bực nghĩ thế thì đã thấy thân hình của Đường Hoa đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện ở trên khối sàn bên cạnh.

Đường Hoa nước mắt rơi ào ạt, đứa nào nói là có lý thì đi khắp thiên hạ vậy chứ, ông mày đây phải có tiền mới đi được đây này.

Nhất Tiểu đứng trên sàn mà rơi lệ đầy mặt: "Gia Tử ca, ca không phải là đang định bỏ lại đệ ở đây, một mình ca đi đó chứ?"

"... Câu hỏi này của người khiến ta khó trả lời lắm." Đường Hoa vừa đau xót quăng ngân phiếu ra, lại vừa an ủi chính mình: Gió thổi vỏ trứng gà, tài đi người yên vui... Lại 10 kim bay đi rồi...

* * * * *

Rốt cục sau khi đã quăng ra trăm kim, Đường Hoa đã tới được khối sàn ở trung ương. Quay qua phía Nhất Tiểu đang ủ ê như gái bị chồng ruồng bỏ, Đường Hoa vội vàng kêu lên: "Cẩn thận!"

"Cái gì... A..." Nhất Tiểu ngẩng đầu lên, thấy Tà Kiếm Tiên đang từ trên trời giáng xuống, một bàn tay vươn ra chộp vào Nhất Tiểu. Nhất Tiểu thấy vậy bèn vội vàng sải bước lao vào pháp trận bên phải, Tà Kiếm Tiên chỉ quơ được có một cái áo khoác vào tay, hấn phần nộ huy động pháp lực, chấn cho cái áo hoá thành bụi cuốn theo chiều gió.

"Có ngon người đi giết ta này." Nhất Tiểu quay về phía Tà Kiếm Tiên dựng ngón giữa khiêu khích.

"Ai...!" Đường Hoa phát tay nói: "Hai người các người cứ từ từ chơi đùa đi nhé, ta đi trước đây."

Đồng thời với lúc thân ảnh của Đường Hoa biến mất ở tầng tám, bởi vì không có Tà Kiếm Tiên cản đường nên bảy người chơi đã nhao nhao cùng xông vào Tỏa Yêu Tháp. Tầng chín thì đơn giản, nên mọi người đều xông

vào tầng tám được. Vừa đến tầng tám, mọi người đã trông thấy Nhất Tiểu và Tà Kiếm Tiên đang chơi trò chơi trốn tìm. Sau khi tốn mất mấy cái mạng để hiểu ra được quy tắc, một bầy người chơi bắt đầu chơi trốn tìm với Tà Kiếm Tiên, đồng thời đội ngũ này còn đang không ngừng mở rộng.

Mục tiêu của người chơi là tới được khối sàn đơn độc ở trung ương, mà mục tiêu của Tà Kiếm Tiên thì lại là giết hết tất cả mọi người chơi tiến vào trong Tỏa Yêu Tháp! Thế là cả chục ngàn người chơi cùng với một tên BOSS bắt đầu chơi trò chơi dẫm phá trận truyền tống. Hệ thống vì để cho mọi người được chơi vui vẻ cũng rất nhân đạo mở rộng tầng tám thêm cho bằng tỷ lệ với số người, ước chừng đã thêm khoảng chục ngàn cái sàn nữa.

* * * * *

Bên tầng tám thì chơi vui náo nhiệt, mà bên tầng bảy thì Đường Hoa đang khóc thương tâm. Hắn đã nhận ra sự biến thái của Tỏa Yêu Tháp. Biến thái ở đây không phải là lũ quái mạnh bao nhiêu, cũng không phải là có bao nhiêu hung hiểm, mà chính là chỉ việc dựa theo địa hình mà thiết kế mê cung. Hắn dám cam đoan, bây giờ cho dù có tùm máy tính có trí năng Ốc Vít đến, hắn cũng chưa chắc có thể thoát ra ngoài.

Việc đau đầu nhất là truyền tống trận nhiều quá, không biết là nên vào cái nào thì mới đúng, mà cứ bất cần một cái là người lại có vinh hạnh được đưa trở về điểm xuất phát ngay, lại bắt đầu một lần giải mê cung rồi nữa.

Việc đau đầu thứ hai chính là cơ quan. Những cơ quan ở nơi này được thiết kế ác độc vô cùng, ác độc ở đây không phải là chúng dễ tiện bao nhiêu hay là uy lực lớn bao nhiêu, mà bởi vì cơ quan có quá nhiều. Cứ khởi động cơ quan là sẽ xuất hiện một đường đi mới, nhưng lại biến mất tiêu một đường đi cũ. Chờ đến khi người chạy đến một khúc nào đó của đường mới thì mới phát hiện là nhất định phải cần có đường cũ, nhưng đường cũ đã mất, đành phải chạy về kích hoạt lại đường cũ, đến lúc đó thì đường mới lại mất tăm...

Việc đau đầu thứ ba chính là mê trận, nó sẽ trùng trùng bao vây theo từng bước người đi, người mà quẹo theo nó thì hồi nữa sẽ phát hiện rằng mình đã lạc mất phương hướng mất toi, đến nổi ra khỏi mê trận rồi mà cũng không thể nhớ được là có đi qua chỗ này hay chưa.

Cái thứ tư là chướng ngại ngũ hành, như Đường Hoa thì chỉ có thể đi qua con đường lửa hoặc sét, chứ còn gặp thuộc tính khác thì chỉ có thể né qua đường khác, thậm chí có khi phải quẹo cả một vòng lớn nữa cơ.

Trên đời này, mê cung đã đáng ghét, nhưng còn có thứ đáng ghét hơn cả mê cung, đó chính là kẻ đã thiết kế ra nó, mà đáng ghét hơn kẻ thiết kế, chỉ có thể là cái túi tiền xẹp lép!

Càn Khôn Nhất Độn, ta độn, ta độn, ta độn độn...

Tiền trôi đi như nước chảy hững hờ, lúc tới được tầng sáu thì tim của Đường Hoa đã không còn nhỏ máu nữa, tới tầng năm thì hãn đã chai sạn; tới tầng thứ tư, hãn không quăng tiền thì lại cảm thấy mất tự nhiên, tới tầng thứ ba, hãn... Hết tiền rồi.

* * * * *

Tầng thứ ba là trò xích sắt. mỗi khi người khởi động một cơ quan thì sẽ có một cái xích sắt dâng lên từ giữa Nước Hoá Yêu nối với sàn, đồng thời cũng có một cái khác bị trầm xuống. Nhiệm vụ của người là phải lợi dụng xích sắt để đi qua 28 cái sàn, đi tới truyền tổng trận của tầng hai. Còn phần mấy con quái tinh anh càng ngày càng mạnh trên những cái sàn thì Đường Hoa thiệt không có tâm tình đi giỡn với chúng nó, nhưng mà lại không thể không chơi, rồi khi chơi xong thì mới phát hiện là mình đã quên mất tiêu rằng cái xích nào dâng lên từ đâu.

Đường Hoa thì đau khổ và chết lặng ở giữa tầng ba, còn mấy người khác thì đang buồn bực trong tầng bảy, tầng tám. Chẳng ai mà ngờ trong thiên hạ lại còn cái loại mê cung ác độc đến như vậy. Cái này là âm mưu của nhà thiết kế đây mà, chắc hãn đã dùng hết những tâm tư thâm độc nhất trên đời, thế phải khiến cho người chơi chết đói hết đây... Nhưng nếu như vậy mà còn chưa được tính là bi ai, thì cái chuyện từng nhóm từng nhóm viện quân cứ phẫn đấu quên mình nhảy vào trong hố đen để tham gia vào trò chơi có chết không có thưởng này chắc cũng nên được tính chứ nhỉ.

Hôm nay chơi vui vẻ nhất đương nhiên chính là Tà Kiếm Tiên ở nơi tầng tám. Tên BOSS này cũng bắt đầu lười biếng lên, thế là bèn thủ chết ở một khối sàn chờ người chơi truyền tổng qua, cứ đến tên nào là diệt tên đấy, còn không đến thì hãn cũng lười động vào.

Nhân số giết không hết đâu, vì cứ xem đây, Phong Vân Nộ và Nhất Kiếm Cầu Bại sau khi đi ra từ địa ngục cũng đã lại bắt đầu chinh đồn nhân mã để chuẩn bị tiến vào Tỏa Yêu Tháp nhảy hố đen luôn kìa.

* * * * *

Tám, mười sáu, hai mươi bốn! Đường Hoa thầm tính số sàn mà mình đã trải qua. Bây giờ không nói phét chứ hẳn có nhắm mắt cũng có thể đi dạo quanh cái sàn số hai mươi bốn một vòng được. Sàn số hai mươi bốn cách sàn số hai mươi tám chỉ có một thước cự ly mà thôi, nhưng mà một thước này đủ khiến cho một người đàn ông kiên cường cũng phải khóc ba ngày không dứt. Đến sàn hai mươi bốn thì không còn đường nữa rồi, vì muốn đi thì phải mở ra cơ quan số 2, nhưng cơ quan này lại khiến xích số 7 chìm xuống, sàn số năm thì có cơ quan mở xích số 7, nhưng sẽ khiến cho xích số 8 chìm đi.

Phải làm sao giờ? Đường Hoa quyết định là cho dù có chết bản thân Đường Hoa thì cũng không để chết tế bào não được, thế là hẳn xuất ra một thanh phi kiếm, lại do dự một lúc rồi mới phát ra truyền thư: "Tiền! Đưa ít tiền đây!" Tin này gửi cho Tôn Minh, bởi vì Đường Hoa đã bất đắc dĩ phát hiện rằng Thiếu Gia hiện đang trong địa ngục, Mặc Tinh thì còn ở trong tửu lâu Tế Nam, Tôn Minh và Phá Toái thì chẳng giàu có bao nhiêu, duy độc chỉ còn tên phóng viên Tôn Minh coi tiền như rác là còn có thể bắt bí được.

Phi kiếm vừa phát ra thì Đường Hoa thở dài một hơi, hẳn đột nhiên lại nhớ tới chuyện lần trước mình gom tiền để mua kiếm cho Huy Hoàng, thì Thi Thi đã có nói câu "Còn thiếu bao nhiêu tiền thì ta bù cho".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 98: Đào hầm

Chương 98: Đào hầm

Chẳng bao lâu, phi kiếm bay trở về. Đường Hoa gỡ ngân phiếu ra, nhìn số tiền mà cả kinh, tới tám trăm kim lện! Ngoài nhân phiếu còn kèm theo

một lá thư của Tôn Minh: "Đừng ngạc nhiên vì số tiền trong ngân phiếu, ca đây là phóng viên, có thu chút tiền hối lộ cũng là bình thường lắm."

"Ta đệt!" Đường Hoa thu ngân phiếu vào, lại đổi ngân phiếu thành tiền trong túi Càn Khôn, sau đó moi ra một kim từ trong đó, thi triển Càn Khôn Nhất Độn tới sần số hai mươi tám, cuối cùng ung dung tiến vào tầng thứ hai.

Vào được tầng hai, Đường Hoa không khỏi cảm thán một tiếng: Hoá ra mình chỉ cách thành công có vèn vèn một kim chênh lệch.

Cấu trúc của tầng hai đơn giản cực kỳ, chỉ có một khối sàn không lớn không nhỏ, ở đầu phía Nam có một cơ quan. Đường Hoa khởi động cơ quan, thì bên trái của cơ quan xuất hiện một cái pháp trận đi thông đến tầng một.

Đường Hoa vừa định bước vào pháp trận thì đột nhiên trong đầu chột động, vội vàng thu chân lại. Hắn lấy bản ghi chép nhiệm vụ ra xem xét cẩn thận lại hơn chục lần, cuối cùng cũng mới phát hiện ra được cái bẫy che dấu trong đó.

Theo như hắn phân tích bản ghi chép này thì có thể đưa ra vài kết luận sau đây. Thứ nhất: Tà Kiếm Tiên không thể tự thân rút thần binh trên thân Thiên Yêu Hoàng ra được. Thứ hai, mục tiêu của Tà Kiếm Tiên là thanh thần binh kia. Hai điều này nói lên rằng phải có ai đó làm con quỷ thế mạng để lấy được thần binh giùm cho Tà Kiếm Tiên. Theo như điều đã biết ở trong trò chơi này, thì tình huống NPC hoặc là BOSS hỗn hợp với nhau oánh người chơi chắc là không có, nhưng nhiệm vụ này lại đề cập đến lợi ích của cả hai bên thì sẽ làm thế nào bây giờ? Vậy kết luận là chỉ có thể Thiên Yêu Hoàng, Tà Kiếm Tiên một trước một sau thi nhau X người chơi. Dựa theo trình tự thì hẳn phải là người chơi rút thần binh ra, Thiên Yêu Hoàng thức tỉnh, Tà Kiếm Tiên đoạt kiếm, còn Thiên Yêu Hoàng thì xé người chơi, xé không chết thì Tà Kiếm Tiên lại xé.

Cái gì? Người hỏi Tà Kiếm Tiên không biết Càn Khôn Nhất Độn thì làm sao tới tầng chót nhanh như vậy à? Cái này Đường Hoa rõ lắm, người ta đã bị nhốt trong Tỏa Yêu Tháp cả trăm năm, chắc trình quen thuộc của người ta đối với Tỏa Yêu Tháp đã ngang với sân sau nhà người ta rồi. Do

đó cũng có thể thấy được sự đê tiện của Tà Kiếm Tiên, rõ ràng hắn biết địa hình, vậy mà không truy sát Đường Hoa, lại đi giả vờ chơi cút bắt với người chơi.

Đường Hoa phỏng chừng tên này chắc chắn có phái phân thân đi theo mình, mình vào tầng hai thì hắn vào tầng ba chờ, mình vào tầng một thì hắn đến tầng hai, mà một khi mình rút thần binh ra thì chắc chắn hắn sẽ đến cướp. Đừng quên rằng người ta là hoá thân của sự tà ác và đê tiện nhé, cho nên có chuyện gì mà hắn không làm ra được đâu. Còn chuyện thần binh vừa tới tay là ném vào trong túi Càn Khôn thì... Đường Hoa nghĩ chắc không làm được, vì nhất định phải có sự hạn chế nào đó, nếu không nhiệm vụ này đã không phải là yêu cầu tiêu diệt Thiên Yêu Hoàng, mà là yêu cầu cướp thần binh rồi.

Còn hạn chế cái gì thì... Lý do nhiều lắm...

Vậy phải làm thế nào đây? Làm sao để tránh cho chuyện mình đang ám toán Thiên Yêu Hoàng thì lại bị Tà Kiếm Tiên ám toán đây? Đường Hoa ngồi bệt xuống đất bắt đầu trầm tư...

* * * * *

"Thiên Lôi Không Phá!" Đường Hoa vẩy tay một cái, một tia chớp đánh vào khối sàn. Đường Hoa nằm sấp xuống mặt đất lấy cái kính lúp từ hồi tân thủ thôn ra để soi cẩn thận, xong cho kết luận: Khối sàn này cách điện 100%, sét đánh như thế mà cũng không có lấy một cái hố nào cả.

Triệu hồi phi kiếm ra trăm lên sàn, vẫn không có vết tích nào. Đường Hoa bèn lấy thanh tiên kiếm lục giai mà hiện giờ còn chưa có thể trang bị ra, chém! Một thanh âm thanh thúy vang lên, Đường Hoa vừa mừng vừa kinh thấy sàn đã bị chém ra một vết nhỏ. Chẳng lẽ chiêu thức của hệ thống thì không có hiệu quả à?

Phi Kiếm Truyền Thư: Đưa đây một cây chùy lớn.

Cây chùy được gửi đến, nện xuống nện xuống, hiệu quả càng rõ ràng hơn so với tiên kiếm.

Phi Kiếm Truyền Thư: Búa sắt cộng đinh sắt... Tốt nhất là có thể mang mấy bao TNT tới.

Phi kiểm hồi thư: Mấy thứ kia đang gom góp, TNT thì khó khăn lắm, đang tìm kỹ sư hoá học đây... Sẵn tiện cho hỏi thăm, người đó, đang làm ở bộ phận nào thế?

Truyền thư: Thục Sơn!

Hồi thư: Ta còn đang tưởng là người làm trong tổ chức khủng bố của Tà Kiếm Tiên đây này.

* * * * *

Đường Hoa đang định làm cái gì thế? Rất đơn giản, hắn đang định đục một lỗ thủng ở điểm truyền tổng từ tầng ba đến tầng hai, như thế Tà Kiếm Tiên vừa đến tầng hai là sẽ bị rơi vào giữa Nước Hóa Yêu ngay.

Người đề tiện thì ta cũng đề tiện... Xem ai đề tiện hơn! Đường Hoa xắn tay áo lên làm việc. Hại chết người này, coi ta có hại chết người không này, cho người tính kế ta à...

Đã một ngày một đêm rồi... Nhưng như chúng ta biết đấy, Đường Hoa là một con người đơn thuần, là một người có thể chịu được sự cô quạnh, là một người có lòng kiên nhẫn, có quyết tâm, là một người...

Lại truyền thư thêm mấy loại công cụ nữa, xong thì cuối cùng Đường Hoa cũng đã đào được một cái lỗ lớn trong pháp trận. Chỉ cần ai đó dám đi từ tầng ba xuống thì bất kể là thần hay tiên, cam đoan đều lọt vào trong Nước Hóa Yêu không thừa một đứa.

Đường Hoa vắn vắn sống lưng, rất chi là vừa lòng với kiệt tác của mình. Có nên thử hiệu quả thực sự của nó không nhỉ, vì biết đâu cách xử lý của hệ thống còn đề tiện vô si hơn mình nữa thì sao? Chính đang nghĩ đến đó thì đột nhiên có một vật thể xuất hiện ở chính giữa lỗ thủng. Đường Hoa nhìn kỹ hơn, hoá ra đó là một con người, mà người này đã bị ngập hết nửa thân vào trong Nước Hóa Yêu rồi, cơ hồ là bị hóa thành ánh trắng trong tích tắc.

Là Tinh Tinh đấy! Đường Hoa rất chắc chắn về thân phận của kẻ bị rơi này. Ngồi ngẫm nghĩ lại kiệt tác của mình xong, Đường Hoa cảm thán một câu: Thật là hồng nhan thì bạc mệnh...

"Bôm" một tiếng, lại có người rơi xuống nước, Đường Hoa lại ngồi xổm bên hồ nói: "Song Sư Hạo Nhiên, đã giám định xong."

"Bôm", "trưởng lão của Song Sư".

"... Lại thêm một tên trưởng lão nữa, chắc hẳn sau đây là đường chủ này."

"Oa, thật đúng là đường chủ đấy, mà lại là phân đường của mình nữa." Tuy chẳng có ai có thời gian đi tra xét thân phận thực của mình trong bang Song Sư, nhưng Đường Hoa vẫn cảm thấy có phần áy náy, dù sao thì cũng đều là người trong bang hội mà, mình làm ra chuyện như thế này quả là có chút ác thật... Thế là hắn lấy ra giấy và bút lông viết lên: "Bên dưới có cái hố!", sau đó dán vào vách hố, coi như là xong việc, kể đó đi đến bên cơ quan, khởi động, thông qua pháp trận đi vào tầng một.

Tầng một còn đơn giản hơn so với tầng hai, chỉ có một cái sàn chừng trăm mét vuông bị Nước Hóa Yêu bao bọc, sàn này có hình chữ thập. Đầu bên trái của sàn là một đồng hải cốt, có một thanh thần binh cắm xuyên qua áo choàng màu xanh lục đang bao bọc đồng xương đó.

* * * * *

Thiên Yêu Hoàng cảm thấy có người sống xuất hiện thì lặng lẽ phục hồi một chút ý thức, chỉ thấy có một tên người chơi đang ngồi xổm cách mình nửa thước, lấy một cái kính lúp ra soi mói... xương cốt của mình!

Hắn xem xét soi mói đánh giá rất cẩn thận, đặc biệt là đối với bộ ngực của mình... thiệt ra đó là chỗ bị thần binh đâm vào. Hắn còn thi thoảng lấy tay gõ gõ xương sườn của mình nữa, tựa hồ đang kiểm tra dựa hấu có chín chưa vậy.

Bốn tọa dù sao năm đó cũng là nhân vật tiểu ngạo thiên hạ mà, thế mà hắn dám vũ nhục ta thế này... Nhưng hố lạc đồng bằng bị chó khi, Thiên Yêu Hoàng chỉ đành cầu nguyện cho Đường Hoa nhanh tập trung lực chú ý vào thanh thần binh kia một chút. Hắn đã "nhìn thấy" rằng tên người chơi trước mặt này có lòng tham lam rất nặng, sẽ không bao giờ bỏ qua cho một thanh thần binh có một không hai như vậy ở trước mặt mình đâu. Nhưng vấn đề là hắn đừng có soi mói hết riêng tư của mình như vậy chứ, tuy mình hiện là một đồng xương khô, nhưng xương khô thì cũng có lòng tự tôn mà.

Lại thấy tên người chơi kia lại dời ánh mắt xuống bên dưới nữa, Thiên Yêu Hoàng tức thì giật mình, nhưng mà may mắn người ta lại dời ánh mắt lên trên thanh thần binh ngay.

... Rút a... Rút a... Thiên Yêu Hoàng khẩn trương quan sát từng động tác của tên người chơi kia. Chỉ cần hắt rút ra một cái là mình sẽ khôi phục tự do ngay, mà một khi mình được tự do thì sẽ bóp nghiêng cho tên khốn dám quan sát thân thể của mình đây thành cám! Ô, hắt... Hắt đã nắm lấy chuôi thần binh rồi... Rút a, rút ra đi, thần binh sẽ là của ngươi ngay mà!

Đường Hoa nắm lấy chuôi thần binh, một chân đạp lên phía trên bộ xương, nhưng lại cảm thấy như vậy thì không xong, thế là buông tay, kéo nó đến bên bờ Nước Hóa Yêu, lẩm bẩm: "Đã là thần binh thì hắt sẽ không bị hoà tan đâu nhỉ?"

Thiên Yêu Hoàng đang thân là xương khô nghe thấy lời này vậy mà cũng phải rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh. Thằng này nó ác lắm, nó đang định quăng thân thể của mình vào trong Nước Hóa Yêu quấy quấy kia...

Đường Hoa vừa định đẩy hắt cốt xuống, thì đột nhiên từ hắt cốt hiện ra một người, nhưng nói là "người" thì cũng hơi quá khác biệt, vì người này trên đầu có mọc hai cái sừng hươu, mà sắc mặt thì lại xanh màu lục, rất xanh, rất xanh.

Người này rất hoà nhã hỏi: "Anh bạn nhỏ, cậu là người phái Thục Sơn à?"

"Phải! Ngài là Thiên Yêu Hoàng à?" Đường Hoa vẫn nắm chặt chuôi thần binh, rất cảnh giác, chỉ cần thấy không ổn một cái là hắt sẽ quăng cả thần binh lẫn hắt cốt vào Nước Hóa Yêu ngay.

"Phải!" Thiên Yêu Hoàng vẫn hòa ái gật gật đầu: "Anh bạn nhỏ năm nay bao tuổi a?"

"... Có phải ngài đang lo ta sẽ quăng bộ xương này vào trong Nước Hóa Yêu không?"

Bộ xương cái gì? Đó là bản thể của ta đó! Thiên Yêu Hoàng cũng không hổ là lão yêu lẩn lộn mấy trăm năm, hắt cười ha hả nói: "Anh bạn nhỏ có lẽ đang hiểu lầm, cho dù cậu có ném bản thể của ta vào trong Nước Hóa Yêu thì cũng không lấy được thanh thần binh đó đâu."

"Tại sao?"

"Anh bạn chắc cũng biết bộ ngựa bắt ve, chim sẽ đang chờ chứ?"

"Yên tâm đi, chim sẻ không đến được đâu." Đường Hoa cười hè hè, con chim sẻ đó chỉ cần dám xuất hiện một cái là cam đoan nó trụ lông ngay.

"Không phải đâu, dù con chim sẻ kia không tới, thì Trấn Yêu kiếm này cậu cũng không dùng nổi đâu." Thiên Yêu Hoàng nói: "Kiếm này chính là thần binh đệ nhất trong đất trời, pháp lực của cậu áp đảo nó không nổi. Một khi mà ra khỏi Tỏa Yêu Tháp thì nó sẽ tự bay đi tìm chủ nhân của nó ngay. Thế thì khác nào công của cậu thành công đã tròng xe cát?"

"Theo như lời ngài nói, lẽ nào người chơi bọn ta không thể nào dùng được thần binh sao?"

"Không! Các người nếu muốn có thần binh, thì một là tự mình luyện ra rồi bồi dưỡng, hai là tìm thần binh vô chủ, nhưng mà thanh thần binh này chủ nhân của nó cứ đời đời luân hồi, lại có cao nhân bảo hộ nên cậu không thể thu phục được."

"... Ý của ngài là ta phải xử chủ nhân của nó trước à?"

Thiên Yêu Hoàng lắc đầu: "Không phải! Thần binh có linh tính, nên nếu cậu giết chủ của nó để đoạt nó thì nó thà bị tan tành cũng sẽ không thuận theo cậu đâu."

"À, hoá ra là như thế." Đường Hoa than một hơi xong lại hỏi: "Được rồi, vậy chúng ta sẽ bàn xem, ngài định dùng chỗ tốt gì để mua bộ xương của mình nào?"

Thiên Yêu Hoàng khinh bỉ: "Đệ tử Thục Sơn mà sao lại tục tằng như thế..."

"Đệ tử Thục Sơn còn chức trách trăm yêu trừ ma nữa đấy. Ngài vui lòng khi thấy đệ tử Thục Sơn có thể thương lượng được, hay là vui lòng khi nhìn thấy đệ tử Thục Sơn trăm yêu trừ ma không thương lượng?"

"Cái này..." Thiên Yêu Hoàng ngần người, nói: "Người muốn chỗ tốt gì nào?"

"Ừm... Vậy thì phải coi coi ngài có thể đưa ra chỗ tốt gì được." Đường Hoa mon men lại gần, nói: "Nếu như hợp tác thoải mái, thì lần sau nếu ngài bị bắt vào đây, ta lại thả ngài ra nữa."

"Ừ... Ta có thể giao cho người năng lực triệu hồi bảy yêu!"

"Đều là những con tiểu yêu chém cái là chết phải không?"

"... Sao người lại biết?"

"Đại ca, anh đưa ra một chỗ tốt nào thực tế tí được không? Đàn em đi từ tầng chín đến đây, ngay cả vay nặng lãi cũng dính vào rồi đấy."

Thiên Yêu Hoàng trầm tư một hồi lâu rồi mới nói: "Ta trên thân không còn vật gì cả, mà yêu pháp thì người lại không thể học, giờ thiệt chẳng biết phải đưa chỗ tốt gì cho người. Không bằng như vậy, ta đưa cho người ba cái lệnh bài, lúc nào người cần thì có thể triệu hồi ta đến trợ trận."

Đường Hoa ném ba cái lệnh bài vào trong túi Càn Khôn, xong lắc đầu: "Nếu như chúng ta không có liên quan nhau về ích lợi thì như vậy cũng được rồi, nhưng nếu như bây giờ ta diệt ngài, thì phái ta sẽ lấy được rất nhiều chỗ tốt... Ngài nói xem?"

Thế mà câu nói này vẫn không khiến cho Thiên Yêu Hoàng tức giận, ngược lại hắn lại cười nói: "Người ta vẫn nói lòng người tham lam, coi bộ quả đúng thế thật. Đành vậy, ta đưa cái chiến bào đã theo ta mấy trăm năm này cho người đây. Đừng coi thường nó, yêu quái tu luyện sẽ dễ dẫn đến thiên kiếp, mà áo bào này đã giúp ta qua được hai lần chết đấy. Đáng tiếc... Yêu kiếp thứ ba nó không có khả năng chịu nổi, nay ta tặng nó cho người, hy vọng người bảo quản nó cho tốt nhé."

"Đại ca... Thứ này thì tự ta cũng lấy được mà?"

"Người mà cầm vào thì nó sẽ hoá thành bụi ngay."

"... Thành giao!" Đường Hoa vừa dứt lời thì chiếc áo bào màu lục kia đã bay lên, rơi vào trên người Đường Hoa. Đường Hoa nhìn thoáng qua, thấy: Yêu Hoàng Chiến Bào, chính là vật thần kỳ dùng để kháng thiên kiếp của các đời yêu hoàng, có hàng vạn kiểu diệu dụng.

"Còn chuyện chiến bào có những thần thông nào thì phải tự người lĩnh hội mới được."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 99: Cái chết của Đường Hoa

Chương 99: Cái chết của Đường Hoa

Tự mình ngộ ra à? Tức là tự mình phải đi nghiên cứu sử dụng... Mà nghe ẩn ý của Thiên Yêu Hoàng thì cái áo choàng này không phải chỉ đơn giản là giúp mình độ kiếp, mà còn có hiệu dụng khác nữa.

Đường Hoa ném áo choàng vào túi Càn Khôn xong thì nói: "Ta nói này Yêu Hoàng, ta nghe người trong môn phái ta nói rằng độ tín nhiệm của ngài đối với loài người cực kỳ cực kỳ thấp, không biết vì sao lại đi tin tưởng ta thế này?" Lời này là lời của Trung Hành từng nói, năm đó Thiên Yêu Hoàng rất là lợi hại, suất lĩnh bảy yêu không gì cản nổi, Trung Nguyên không người có thể kháng cự. Cuối cùng chương môn của Thục Sơn mới bày ra kế dùng loại phép "Gọi Thần" cổ xưa để mê hoặc bảy yêu, dẫn chúng vào trong Tỏa Yêu Tháp để cầm tù, đồng thời lệnh cho chúng đệ tử kết thành đại trận Ngũ Linh thôi thúc Nước Hóa Yêu bên trong tháp để gia tốc cho việc luyện hóa yêu nghiệt. Qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, yêu nghiệt khác đều đã bị hàng phục, duy chỉ mỗi Thiên Yêu Hoàng có yêu lực mạnh mẽ, định mượn lực phá tháp mà ra, lúc đó Tỏa Yêu Tháp nguy ngập vô cùng! May nhờ đệ tử Thục Sơn là Duy Kính dũng cảm mang theo Trấn Yêu kiếm đi vào Tỏa Yêu Tháp, đại chiến với Thiên Yêu Hoàng suốt ba ngày, cuối cùng đâm chết hẳn, nhưng bản thân Duy Kính cũng bị kiệt lực mà chết...

"Người còn chưa có thực hiện lời thoả thuận." Thiên Yêu Hoàng không trả lời thẳng vấn đề mà lại nói sang chuyện khác.

"Ha ha!" Đường Hoa thuận tay rút Trấn Yêu kiếm lên, thấy giới thiệu văn tắt: Trấn Yêu kiếm, thập giai, chủ là Phi Bồng. Giới thiệu đơn giản vô cùng, nhưng mà càng đơn giản thì lại càng hiện rõ giá trị của thanh kiếm này. Nó cũng đơn giản như lời giới thiệu Ma Kiếm của Sát Phá Lang vậy: Ma Kiếm, tứ giai, chủ là Sát Phá Lang. Đường Hoa cưỡng chế rút linh lực vào, thấy như là đụng phải tường đồng vách sắt vậy, không mấy may tiến vào được một chút, chỉ đành phải ném nó vào trong túi Càn Khôn, nhưng Trấn Yêu kiếm ở trong đó vẫn không có không an phận, lúc nào cũng chờ chực lao đi ra.

Trần Yêu kiếm vừa được rút ra, thì ánh ảo kia liền hoá thành khí đen thu vào trong bộ hài cốt. Chẳng bao lâu, một Thiên Yêu Hoàng bằng da bằng thịt xuất hiện ở trước mặt Đường Hoa.

* * * * *

"Người cũng biết chuyện lúc đó, vậy chắc hẳn cũng biết là cho dù quăng hài cốt của ta vào trong Nước Hóa Yêu thì ta vẫn không chết, mà ngược lại còn có thể mượn Nước Hóa Yêu để gia tăng tu vi rồi." Thiên Yêu Hoàng hỏi: Có thể cho ta mượn ít đồ mặc được không?"

"..." Đường Hoa đưa cho Thiên Yêu Hoàng một cái áo khoác không thuộc tính, xong hỏi: "Vậy người..."

"Có một cô gái người Nữ Oa từng đi vào trong này, nàng có cái nhìn rất bất đồng với quan niệm người - yêu của ta, nàng còn cứu một cặp dưới của ta ra ngoài nữa, nhưng ta vẫn không tin lòng người, cho nên không ra ngoài theo. Bao nhiêu năm qua, ta vẫn chưa biết được kết cục của cặp dưới kia sau khi ra tháp thì ra sao, cho nên ta cũng muốn thử cược một lần xem lòng người có đáng tin hay không. Người tuy rằng lòng tham lam rất lớn, nhưng lòng người tham lam, lẽ nào lòng yêu lại không thế?"

"Vậy... chuyện thoả thuận của chúng ta có được coi là thực hiện xong rồi không?"

"Đương nhiên rồi, ai... Nếu như một trăm năm trước ta bằng lòng tin vào con người một lần, thì đã không lâu như thế không thấy ánh mặt trời rồi." Giọng nói của Thiên Yêu Hoàng có chút cô đơn, nhưng rồi lại chuyển biến: "Nhưng ta đang rất phấn chấn..."

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa trước tiên bắn sét, sau đó tạc lôi hoá tới. Đánh lén... Hẳn lành nghề nhất là cái này đấy.

"Người..." Thiên Yêu Hoàng không ngờ rằng Đường Hoa lại đột ngột ra tay như thế, trong nhất thời đã bị oanh tạc hết sức chật vật, lại thêm công lực mới khôi phục được quá ít, nên chỉ có thể miễn cưỡng tụ tập một ít yêu khí để hình thành màn hào quang bảo vệ bản thân mình.

"Hiệp nghị giữa chúng ta đã hoàn thành rồi. Theo góc độ của đệ tử Thực Sơn mà nói, thì giết người chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn theo góc độ của người chơi, thì giết người là để hoàn thành nhiệm vụ. Cuối

cùng, theo góc độ là con người mà nói, thì ta giết người là để trừ hại cho dân, cho nên xin đừng sùng sốt như thế..." Đường Hoa miệng thì nói, mà tay lại không dừng, cả khối sần đã hoàn toàn bị bao phủ trong màn lôi hoá.

"Ha ha! Nói rất hay!" Thiên Yêu Hoàng múa tay một cái, trăm ra một hình chữ thập cong bắn qua màn lôi hoá, đánh thẳng đến Đường Hoa. Nhưng Đường Hoa cũng có thủ đoạn của mình, hắn ném ra Lôi Thần từ trong thiên thư ngăn lại kích đó, hai tay vẫn không ngừng một sét một lôi hoá cùng nhau oanh tạc.

"Thuật Gọi Yêu!" Thiên Yêu Hoàng bắt một pháp quyết, trong nháy mắt trên sàn xuất hiện một lỗ đen, bày yêu cùng nhau hứng khởi xông đến Đường Hoa ở chỗ trung tâm của lưới lôi hoá. Điều đau khổ nhất của Đường Hoa chính là tầng thứ của tiên thuật quá thấp, nên không thể miêu sát được lũ yêu, mà một khi bị chúng đánh trúng thì tiên thuật sẽ phải bị ngắt ngang. Nếu thế thì vụ đánh lén sẽ không còn hiệu quả nữa, và lúc đó Thiên Yêu Hoàng sẽ tranh thủ thời gian rảnh để hóa bị động thành chủ động, hấp thụ yêu lực để tiến hành phản kích...

Suy tính của Thiên Yêu Hoàng từ đầu cũng chính là như thế này. Chỉ cần Đường Hoa có thời gian ngắt quãng, thì hắn sẽ xuất ra nhiều loại thủ đoạn để chậm rãi đánh du kích nhằm hồi phục thực lực từ từ ngay. Hắn không hề coi thường Đường Hoa, vì dù sao Đường Hoa cũng là Thục Sơn tán nhân, đã có tiên thể, lại có tiên khí phụ trợ, ngay cả mình ở thời kỳ mạnh nhất cũng phải hao chút sức lực mới bắt được, nói gì hiện giờ mình vừa mới thoát ly khỏi sự trói buộc của Trấn Yêu kiếm, yêu lực mới phục hồi chưa đến mấy thành, mà lại bị chiếm mất tiên cơ.

Nhưng... Hắn chợt phát hiện bày yêu đang bị khựng lại. Hắn nhìn cẩn thận hơn, thì thấy một tấm lưới gần như trong suốt đang bồng bềnh ở giữa bày yêu, từ lỗ đen đi ra bao nhiêu yêu quái thì đều bị nó bao lại cả, cho nên không có con nào có thể đến gần được Đường Hoa. Thiên Yêu Hoàng đành bất đắc dĩ thu hồi lỗ đen lại để bảo trì thực lực. Mắt thấy công lực của mình đã bị mất một khoảng, mà đối thủ thì vẫn còn đang oanh tạc khoan khoái không ngừng, Thiên Yêu Hoàng chỉ đành kêu khổ. Coi bộ chuyển này mình mà không chết thì cũng phải mất một thời gian thật lâu mới khôi phục lại

được công lực đây. Nhưng không ngờ ngay lúc này, Đường Hoa lại dừng tay lui lại, đành chỉ oanh tạc...

"?" Trên đỉnh đầu Thiên Yêu Hoàng nổi lên một cái dấu chấm hỏi thật bự.

Đường Hoa móc móc trong túi Càn Khôn một hồi, lấy ra cái lệnh bài, hỏi: "Cái này... Nếu như người bị chết rồi thì có phải nó sẽ thành vô dụng phải không?"

"Tất nhiên!" Thiên Yêu Hoàng than một hơi, quả nhiên mình không nhìn nhầm, hẳn quả thật là loại người tham lam. Nhưng hẳn lại buồn bực một chuyện khác, sao người tham lam như thế mà lại không sáng suốt nhỉ, phải biết rằng nếu giết mình thì chỗ lợi đạt được sẽ lớn hơn so với ba tấm lệnh bài đó nhiều mà? Hừ, lòng người tham lam được voi đòi tiên, đó luôn là nhược điểm lớn nhất của bọn chúng.

Đang nghĩ đến đây, hẳn cười khinh miệt một tiếng, vừa đang định bắt đầu khôi phục công lực tiếp, thì lại đột nhiên thấy lôi hỏa đầy trời đang đánh lén đến tiếp.

"Xin lỗi nhé, vừa nãy pháp lực hết mất rồi." Đường Hoa rất tiếc nuối lắc đầu, nói: "Bị đánh lén lần đầu tức là ta dể tiện, nhưng bị đánh lén đến lần thứ hai thì người chỉ có thể tự trách người ngu xuẩn thôi. Oa ha ha ha..."

"..." Thiên Yêu Hoàng đột nhiên có ý muốn mắng ra vài câu thô tục.

Lòng bàn chân thì có lửa bốc lên, trên đỉnh đầu thì có tia sét đánh xuống, mà lại có lôi hỏa dũng mãnh của tiên gia xen lẫn ở giữa, Thiên Yêu Hoàng cảm thấy thật đau đớn a, nhưng đến cùng cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình, yêu tính vốn thiện lương.

Oanh tạc đến đất trời mù mịt...

Đường Hoa bị phản quát lên: "Người... Sao người còn chưa có chết?" Khoa trương quá, tiên thể của mình cộng thêm uy lực của Lượng Thiên Xích, sau đó còn hy sinh 50% sinh mệnh để chuyển thành 50% pháp lực bằng chiêu Bát Phương Quy Nguyên, thế mà sau hai đợt oanh tạc người ta vẫn kiên trì không chết, còn mình thì hai lần sử dụng Bát Phương Quy Nguyên đã khiến cho bây giờ sinh mệnh, pháp lực gần cạn hết, đang ở vào trạng thái gần chết này.

"A..." Thiên Yêu Hoàng nằm sấp trên mặt đất thở hỗn hển. Đường Hoa gục, hãn cũng gục. Vì đề phòng "lòng người đê tiện" thêm một lần nữa, hãn tra xét trạng thái của Đường Hoa, quả nhiên thực sự là sinh mệnh pháp lực đều cạn cả rồi. Tuy Đường Hoa đang tự bổ sung pháp lực, nhưng hãn cũng có phải đầu đất đâu, hãn cũng đang tự hồi phục yêu lực lại. Sau đó, hãn chỉ cần tùy tiện bắn ra vài cái kỹ năng là có thể đánh cho Đường Hoa đang gần chết thành ánh trắng rồi. Tiếp theo, hãn đã biết thông minh hơn, và Đường Hoa khôi phục được một thành pháp lực để tạo thành thương hại thì hãn lại có thể khôi phục được hai lần màn hào quang hồi nãy. Cuối cùng, cho dù là Trấn Yêu kiếm cũng không thể giết nổi mình, thì loại tiên thuật có tầng thứ thấp của Đường Hoa bây giờ đâu có thể nào đánh mất hoàn toàn bản thể của mình được.

Nhưng... Khi mà pháp lực của Đường Hoa sắp đầy, thì đại biến nổi lên!

Trên thân Đường Hoa đột nhiên thoát ra năm chữ màu kim: Tu La Tuyệt Sát Trận. Ngay sau đó, những luồng khí màu máu cuộn cuộn xộc lên, một tên tu la hai tay chấp lại, mắt trợn trừng xuất hiện bên trong làn khí.

"Chuyện gì vậy?" Tự bản thân Đường Hoa cũng hết hồn nhảy dựng lên, chẳng lẽ tên Tà Kiếm Tiên kia đã chạy xuống rồi hay sao? Nhưng nhìn trái nhìn phải lại thấy không phải, mà lại trông thấy trên khuôn mặt Thiên Yêu Hoàng có một chút hoang mang, thế là nhìn lại trạng thái của mình, thấy trừ Lượng Thiên Xích còn thời gian một phút rưỡi thì còn có một dấu hiệu, tên gọi: Tu La Tuyệt Sát Trận.

Tu La Tuyệt Sát Trận: Kỹ năng bị động, ở trong trạng thái gần chết (sinh mệnh còn 1%) thì có tỷ lệ nhất định cường chế khởi động Tu La Tuyệt Sát Trận, thời gian duy trì một phút. Sau khi được khởi động, uy lực của pháp thuật tăng lên 300%, sau khi hiệu quả biến mất thì trong vòng một ngày không thể sử dụng bất cứ pháp thuật gì. Có thể thăng cấp!

Đường Hoa mừng rỡ, lật tay một cái, lần này xuất hiện trên không trung không phải là mây đỏ nữa, mà là mây tím, trong mây lại mơ hồ có thanh âm thần khóc...

"Dẫn!" Thiên Yêu Hoàng thấy vậy không dám chậm trễ, vội tụ tập yêu lực bắt một cái pháp quyết, định dẫn lôi hỏa vào Nước Hóa Yêu.

Thiên Yêu Hoàng quả nhiên thân thủ bất phạm, lôi hỏa đang chực rơi xuống bị chiêu này dẫn dắt thì lao ra khỏi sàn hết, Nước Hóa Yêu bùng bùng chồm lên, định nuốt chửng lôi hỏa, nhưng không ngờ lôi hỏa này đã có uy lực mạnh vô cùng, không những không bị dung hoà mà còn trộn lẫn với Nước Hóa Yêu cùng đánh vào vách Tỏa Yêu Tháp...

Dù là những người chơi đang ở trên không trung cũng cảm nhận được sự chấn động mạnh mẽ của không khí lúc này, một tiếng nổ bùng, tầng dưới chót của Tỏa Yêu Tháp bị bung ra một lỗ thủng lớn, Nước Hóa Yêu đựng ánh nắng thì bị biến mất, một yêu quái chạy ra, một người truy sát phía sau...

"Ngăn hãm lại!" Đường Hoa rống lên một tiếng, chuyện này phiền lớn rồi, không biết NPC Thục Sơn mai mốt có tìm mình tính sổ hay không đây, túi tiền của mình đã cạn rồi. Có điều nói thế nào đi nữa thì cũng phải đánh gục Thiên Yêu Hoàng trước đã. Hắn nhìn lại, Tu La Tuyệt Sát Trận chỉ còn thời gian 50 giây nữa thôi, mà Thiên Yêu Hoàng đã chạy ra ngoài tầm bắn mất rồi, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện cho mấy trăm ngàn người chơi tụ tập trong phái Thục Sơn có thể ngăn Thiên Yêu Hoàng lại một chút mới được.

Nhưng Thiên Yêu Hoàng lại không để ý đến phi kiếm của người chơi, cắm đầu xông qua, mắt thấy hắn sắp lao ra khỏi bầy người, thoát khỏi phạm vi Thục Sơn rồi...

"Ngũ Linh Luân!" Một cái bàn xoay đột nhiên xuất hiện ở bên dưới Thiên Yêu Hoàng. Lôi, Phong, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, bảy chữ đều sáng lên, chiếu vào Thiên Yêu Hoàng khiến cho hắn đứng khựng trong không trung không nhúc nhích được. Mắt thấy hắn sắp phải dính vào tầm bắn của Đường Hoa, thì tình hình lại có biến, tên Trấn Ngục Minh Vương ở ngoài tháp lại truy kích tới, đã biến ra ba đầu sáu tay...

"Ta đệt a!" Đường Hoa nổi giận lên, bất đắc dĩ đành phải xoay người bỏ qua cho Thiên Yêu Hoàng, hắn khởi động Liệt Diễm Nhiên Lôi, trong màn khí màu máu chỉ thấy tu la và Đường Hoa cùng bắt một loại pháp quyết giống nhau, mây tím từ trên bầu trời áp xuống, bầu trời vô quang, đất không ánh sáng, trong tiếng sét ầm ầm trời lở đất, những cụm lôi hỏa cấp tốc trút xuống như một cơn hồng thủy.

Trần Ngọc Minh Vương thấy vậy thì kinh hãi cực kỳ, nhưng đã không còn kịp lui nữa rồi, giữa màn lôi hoả, hắn đã bị đánh cho hoàn toàn lạc mất phương hướng, nhìn đâu cũng thấy một màn như tu la địa ngục vậy. Cơ hồ trong nháy mắt, pháp tướng ba đầu sáu tay của hắn đã bị đánh thành tro bụi, trong trận giờ chỉ còn xen lẫn những tia chớp to cả trượng phát ra những thanh âm kinh hoàng át cả những tiếng sét vang bình thường...

Không phải nghi ngờ gì nữa, Trần Ngọc Minh Vương giữa màn lôi hoả đã hoá thành ánh trắng...

Đường Hoa thu tay lại mà trong lòng lộp bộp một tiếng: Xong rồi! Mình không những nổ banh Tỏa Yêu Tháp mà còn làm thịt luôn cả tên giữ cửa nữa... Nhưng hắn còn chưa nghĩ tiếp hậu quả sẽ là cái gì thì thân thể đột nhiên hụt một cái, ngã xuống từ giữa không trung, đồng thời thanh Trấn Yêu kiếm cũng vút ra khỏi túi Càn Khôn, bay về hướng Nam...

Những người chơi đang vây xem khá là mù mờ, toàn bộ đều chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Đầu tiên là một tên đại BOSS cướp đường chạy trốn, sau đó là Đường Hoa uy phong tứ phương bát hướng, dùng sức mạnh mà bọn họ không thể tưởng tượng nổi đánh Trần Ngọc Minh Vương thành tro, mà cuối cùng thì tên nam nhân uy phong ngời ngời này thế mà lại ngã chết...

"Tình huống thế nào vậy?" Một tên phóng viên phỏng vấn.

"Không biết!" Mọi người chơi đều nâng tay nhún vai, những gì mà bọn họ trông thấy và biết đều chẳng có khác gì với phóng viên kia cả.

Người chơi một đồng mê mang, giống như là xem phim Mỹ chiếu rạp mà không có phiên dịch vậy, náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng chẳng biết người ta đang làm cái gì cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 100: Tân Tiên giới

Chương 100: Tân Tiên giới

Tục ngữ có nói rất hay, người chơi nào chưa tử qua một lần thì chưa phải là người chơi ngoan. Đây đã là lần thứ N mà Đường Hoa đến địa ngục, nhìn quanh nhìn quần cũng chẳng thấy gì khác so với trước kia. Trước tiên cũng là tới một bản đồ riêng - điện Diêm vương, Diêm vương như mọi khi vẫn không có ở đó, chỉ có phán quan phán xét chuyện sinh tử của mình, sau đó mới quyết định đánh người vào tầng địa ngục thứ mấy.

Phán quan làm bộ làm tịch lật lật quyển sổ sinh tử, sau đó tuyên bố: "Lỡ tay tự sát! Đánh vào tầng ba địa ngục, giam giữ thời gian hai tiếng đồng hồ, không được nộp tiền bảo lãnh, người đâu, kéo hẳn xuống đi."

Lỡ tay tự sát à? Đường Hoa chửi một tiếng mợ nó, đó là do pháp thuật của mình bị giam hết, không thể điều khiển được phi kiếm nữa nên ngã chết mà? Cái này phải là thương tổn ngoài ý muốn chứ? Nhưng mà cãi lại phán quan tức là cãi lại Diêm vương, mà cãi lại Diêm vương tức là cãi lại Thiên Đình, cãi lại Thiên Đình tức là cãi lại hệ thống, cãi lại hệ thống tức là cãi lại chính phủ, cái tội này lớn lắm a!

Tự sát thì phải ở tầng bốn địa ngục, cũng thời gian hai giờ, mà lỡ tay tự sát thì ở tầng ba. Tầng ba trống trơn, Đường Hoa chỉ cần nhìn lại cái bảng số 0301 của mình thì biết ngay mình chính là kẻ bị giam duy nhất trong đây. Hiện giờ hẳn đã có thời gian để suy đoán xem mình sẽ bị trừng phạt như thế nào trong môn phái.

Tuy bề ngoài nhìn thì có vẻ là Tòa Yêu Tháp do Thiên Yêu Hoàng xử lý, nhưng mà hệ thống ngay cả cái tội lỡ tay tự sát cũng có, biết đâu nó cũng có thể gán cho mình cái tội danh lỡ tay phá hoại thì sao? Tội này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nếu gặp người nào phân rõ trái phải có lẽ chẳng có chuyện gì lớn, nhưng mà gặp kẻ không cần đạo lý thì biết đâu sẽ bị trục xuất khỏi môn phái mất.

Trong trò chơi đã có không ít những vụ người chơi bị trục xuất khỏi môn phái rồi, chẳng hạn như có kẻ định thịt NPC trong môn phái để kiếm đồ, hoặc là vì bức bối khi làm nhiệm vụ mà phóng hỏa trong môn phái, hay vì những lý do tương tự như thế... Một khi đã bị trục xuất thì tất cả các kỹ năng môn phái sẽ bị huỷ bỏ, đồng thời trong vòng hai tháng không thể gia nhập vào môn phái khác, đây cũng chính là lý do mà Thục Sơn ít người đẩy.

Trò chơi này không giống với các trò chơi khác, mọi người chơi đều tập thể đăng nhập vào, cho nên tới một giai đoạn nhất định thì họ cũng là tập thể đi tìm môn phái. Thục Sơn là nơi rất nhiều người chơi hướng tới, nhưng lại phát hiện rằng họ đi không đến nổi, bởi vậy chẳng mấy ai bèn lòng, họ đều chuyển sang môn phái khác cả. Ai có kinh nghiệm về trò chơi thì đều biết, giai đoạn đầu trong trò chơi chính là giai đoạn có thời cơ trọng yếu nhất, còn những giai đoạn khác thì đã tương đối cân bằng trong môn phái rồi.

Trục xuất khỏi môn phái à? Đường Hoa bắt đầu lục lợi những kỹ năng và pháp thuật của mình, nhằm suy tính cho trường hợp tồi tệ nhất sau khi mình được ra tù. May thay, những kỹ năng giữ nhà của mình đều không phải là kỹ năng môn phái. Thế là Đường Hoa yên tâm được một nửa, bắt đầu nằm xuống, phiêu.

* * * * *

Điểm sống lại một: phái Thục Sơn, điểm sống lại hai: phái Thục Sơn. Đường Hoa vừa trông thấy hai loại lựa chọn này là rung mình một cái, nên nhớ rằng sự kiện lần này còn chưa có kết thúc đấy, trong phái Thục Sơn không chỉ có BOSS và tiểu binh có thể làm thịt mình, mà ngay cả người chơi cũng có thể thoải mái PK mình nữa. Mình bây giờ chỉ là một con cừ non tay không tấc sắt, điều hy vọng duy nhất là có thể kiếm một nơi an toàn nào đó trốn qua thời gian một ngày, từ từ hồi phục lại bộ mặt con sói.

"Có thể không đi không?" Đường Hoa nhớ là có thể tiêu tiền để mua chỗ nằm.

"Có thể, tầng một địa ngục thì một kim một giờ, người hiện giờ đang bị giam trong tầng ba địa ngục, cho nên phí một giờ là ba kim."

"..." Đường Hoa nghe tới đó, lập tức chọn sống lại bằng lựa chọn số một ngay, ha, chả bằng ta ra ngoài để cho người ta giết một lần trước rồi mới mua chỗ nằm sau.

* * * * *

Vừa sống lại xong, Đường Hoa đi từ trong đại điện ra, cái đập vào mắt đầu tiên là toàn phái Thục Sơn ngoài ánh trắng thì còn có thêm ánh đỏ, ánh trắng là ánh sáng khi người chơi tử vong, còn ánh đỏ là màu của lửa. Cái

thứ hai đập vào mắt là Thiếu Gia đang ngồi uống rượu trong một xó của đại điện.

"Sao?" Đường Hoa hỏi, theo như hắc nhớ thì có vẻ như trong ba tên BOSS, chỉ còn lại có mỗi Tà Kiếm Tiên là đang còn lăn qua lộn lại trong Tỏa Yêu Tháp thôi chứ, nhưng sao nhìn bên ngoài lại như đang đại chiến thế giới vậy nhở?

Thiếu Gia trả lời thật đơn giản: "Tà Kiếm Tiên điên rồi!" Hoá ra là tên Tà Kiếm Tiên vốn có năm cái phân thân, không ngờ lúc ở trong Tỏa Yêu Tháp lại bị Đường Hoa đào bẫy chết mất một cái rồi, sau đó lại phát hiện thấy thanh Trấn Yêu kiếm mà mình khổ tâm tranh đoạt đã bay đi tìm chủ nhân của nó mất tiêu, thế là hắc phần nộ điên cuồng lên, hóa thân từ một thành bốn đi tàn sát tất cả những sinh vật còn đang cử động được ở bên trong phạm vi trăm dặm của phái Thục Sơn.

NPC nổi điên lên tuy có khủng khiếp, nhưng điều đó cũng đại biểu cho cơ hội có thể lợi dụng được, thế là bọn người chơi lấy đơn vị là môn phái hoặc là bang hội nhao nhao bắt đầu tổ chức bao vây phân cách bốn phân thân đó. Họ chọn dùng chiến thuật xa luân chiến thường thấy nhất để từ từ gặm chết Tà Kiếm Tiên. Theo như Thiếu Gia thấy, thì bọn người chơi đang hoàn toàn chiếm cứ thượng phong, chỉ cần không có nội chiến thì chuyện đánh gục Tà Kiếm Tiên chỉ còn là thời gian mà thôi.

"Đúng rồi!" Thiếu Gia nói: "Môn phái tuyên bố nhiệm vụ mới."

"Nhiệm vụ gì?"

"Tróc nã tên Đông Phương Gia Tử đã phá hư Tỏa Yêu Tháp."

"..." Đường Hoa nổi gân xanh đầy mặt.

"Nhưng mà có cái quái lắm, chỉ có người tuyên bố nhiệm vụ là Trung Hành chứ không có NPC nhận mục tiêu của nhiệm vụ."

"Nói nhảm, chương môn chả phải đã phi thăng rồi hay sao, đưa ai được nữa chứ? Mà có nói là sau khi bắt về xong thì trừng phạt thế nào không?"

"Diện bích ba ngày, phạt tiền ngàn hai." Thiếu Gia chuyển đề tài: "Ta hỏi này, người xử lý Trấn Ngục Minh Vương thì được thứ gì đó?"

"... Không có!" Từ trên trán Đường Hoa lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

"A?" Thiếu Gia khá là nghi hoặc nhìn Đường Hoa, không có à? Cái này cũng giống như chuyện phản lại lực hấp dẫn trên Trái Đất vậy, BOSS mà không rút thứ gì thì trái với nguyên tắc của trò chơi rồi.

"Thật không có!" Đường Hoa vội vàng chuyển đề tài, nói chuyện phiếm với Thiếu Gia. Có có thì có đó, nhưng mà thứ đó nó hơi có phần... biến thái! Thứ hần nhận được là một bản văn thư phong thần của Thiên Đình, lúc trong ngục giam Đường Hoa nhìn thấy thứ đồ này là không nói hai lời chọn xác định sử dụng ngay. Sau khi sử dụng, hần được phong làm Trấn Ngục Minh Vương, nhận được một cái lệnh bài, sau khi chọn sử dụng lệnh bài thì có thể hoá thành ba đầu sáu tay, có thể sử dụng được cấm pháp Địa Liệt Thiên Băng, tầng thứ của cấm pháp ngang bằng với đẳng cấp của nhân vật, trong lúc biến thân thì không thể sử dụng những vật phẩm và kỹ năng vốn có của nhân vật, bù lại là sinh mệnh và pháp lực được tăng lên gấp đôi.

Nhìn thì trâu bò lắm, nhưng mà Đường Hoa biết rõ cái lực lượng của quần chúng và lực lượng của dư luận nó khủng khiếp đến bao nhiêu, lỡ đâu mình bị chụp hình cảnh đang có ba cái đầu, sáu cái cánh tay thì chắc chắn sẽ lên mặt báo nguyên cả một tuần liên tiếp ngay chứ chẳng chơi. Mà lại nói, tiên thuật của mình thì còn được cộng uy lực thêm 10 tầng, mà cấm pháp lại chỉ tương đương cùng đẳng cấp của nhân vật, lại còn không được sử dụng trang bị và pháp bảo nữa, vậy có khác nào là một cái kỹ năng xài ra để bị người khác đùa chơi mình đâu? Cái lo nhất là trong này không có nói khi nào có thể biến trở lại thành hình người được...

Cách nghĩ này của Đường Hoa là tiêu cực. Thử hỏi có bao nhiêu người có thể có tiên thuật chứ? Cái này cũng giống như chuyện người hay ăn sơn hào hải vị thì cảm thấy không ngon bằng rau cải luộc đó mà. Đối lại là người khác thì người ta thà chẳng cần tiên kiếm cũng phải lấy cho bằng được kỹ năng biến thân này, có thứ này chẳng khác gì có một cái máy kiếm kinh nghiệm cả.

* * * * *

Qua chừng nửa ngày, Nhất Tiểu và Thiên Sứ cũng tới điểm sống lại trong đại điện để đưa tin. Mọi người trước tiên tán dương ánh mắt nhìn xa của Thiếu Gia, đã cẩn thận đem theo hai bàn rượu và thức ăn, sau đó phê

phán Đường Hoa không chịu khai ra chỗ lợi đã mò được từ BOSS, cuối cùng bốn người cùng nhau đặt cược xem lúc nào Nhu Mễ sẽ chết trở lại đây.

Cách thời hạn Đường Hoa biến thân trở lại thành sói xám còn có hai tiếng đồng hồ, thì rốt cục Tà Kiếm Tiên bị người đánh gục. Phá Toái tập hợp dân Bồng Lai xử phân thân số một, bang Nhất Kiếm thì xử phân thân số hai, Nga Mi và Thanh Thành xử phân thân số ba, Thiên Đường xử phân thân số bốn.

Sau khi Tà Kiếm Tiên bị giết hết phân thân, thì có năm luồng khí đen xông lên trời, hợp lại thành pháp tướng của hắn, trốn về hướng Đông. Điều này nghĩa là bọn người chơi thực sự có đánh bại Tà Kiếm Tiên, và cũng lấy được phần thưởng của hệ thống, nhưng vẫn còn chưa có tiêu diệt được Tà Kiếm Tiên. Giống như khi Đường Hoa đánh với Thiên Yêu Hoàng vậy, muốn giết chết hắn thì hoặc là dùng thần binh, hoặc là phải có tiên thuật cao cấp. Lúc đó Đường Hoa khởi động được Tu La Tuyệt Sát Trận, đề cao tiên thuật của mình đến một mức độ khủng khiếp đã khiến cho Thiên Yêu Hoàng cảm thấy mỗi nguy hiểm thật sự, cho nên hắn mới liều mạng chạy trốn như thế.

Vì thế, kết luận là Tà Kiếm Tiên sẽ vẫn còn quay lại!

* * * * *

Sau khi lão Tà chạy trốn xong, hệ thống liền bắt đầu phát thanh, ý đại khái của nó là lũ yêu vốn bị giam giữ trong Tòa Yêu Tháp tại Thục Sơn đã chạy trốn vào nhân gian, thế đạo bắt đầu trở nên không thái bình nữa. Có yêu sẽ chiếm đất làm vương, có yêu sẽ trả thù loài người, có yêu sẽ tiếp tục tu luyện,... Mà đa phần là những con yêu sẽ trà trộn vào trong những bầy quái phổ thông, dĩ nhiên nó cũng có chỉ số thông minh khá chứ không như lũ quái đó. Ngoài ra còn một bộ phận sẽ hoá thân thành loài người, thay danh đổi tánh bắt đầu cuộc sống của bình thường.

Bắt đầu từ giờ phút này, người chơi sẽ không còn đánh quái đơn giản như trước nữa, mà sẽ có kèm theo cả trách nhiệm bắt yêu quái. Mỗi khi bắt được một con yêu quái vào trong Sổ Bắt Yêu do môn phái phân phát thì có thể đổi lấy điểm cống hiến sư môn, nhưng đánh chết nó thì lại không có

điểm cống hiến, thế nên người phải nhất định cẩn thận đánh nó đến mức còn chút xíu máu, sau đó dùng Sổ Bắt Yêu thu phục mới được.

Cuối cùng hệ thống còn nhắc nhở thêm, đã có một bộ phận yêu quái trà trộn vào trong tầng quản lý của nước nào đó, chúng đang cấu kết cùng yêu ma phương Tây để chuẩn bị nội ứng ngoại hợp tiến công vào Trung Nguyên.

* * * * *

Ngày thứ hai sau khi kết thúc sự kiện ở Thục Sơn, Đường Hoa rất dở khóc dở cười tiếp nhận nhiệm vụ tróc nã Đông Phương Gia Tử ở chỗ Trung Hành. Đây là dạng nhiệm vụ cứng nhắc, nghĩa là nhất định phải có người nhận nó, mà có làm hay không thì tùy người. Dù sao Đường Hoa cũng biết là bốn người còn lại sẽ không chơi xấu mình, mà lẽ dĩ nhiên là bản thân mình cũng không có khả năng nào làm hại mình được. Cái chuyện tổn người hại mình để làm đề tài giải trí cho đại chúng không phải là hành vi của người thông minh như mình đâu.

Trung Hành còn dò ra được vị trí đại khái của năm viên linh châu cần thiết để chữa trị Toả Yêu Tháp: Đầu tiên là Thủy Linh châu, có hai viên, có liên quan đến hai người nữ. Hỏa Linh châu và Lôi Linh châu thì đang ở địa ngục, Phong Linh châu ở trên thiên giới, Thổ Linh châu lưu lạc trên thế gian.

* * * * *

"Ây! Ây!" Nhất Tiểu tay cầm tờ báo hai mắt phát sáng lên, nói: "Sự kiện mà Song Kiếm Nhật Báo cử hành đã được hệ thống phê chuẩn rồi đấy. Một tuần sau sẽ mở ra Tân Tiên giới để tiến hành, hiện giờ các đô thị đang an bài sân thi đấu kìa."

"Sự kiện gì vậy?" Đường Hoa có hơi buồn bực hỏi.

Bốn người kia nhất tề liếc mắt khinh bỉ hất một cái, Thiên Sứ thuyết minh: "Đơn giản mà nói thì: Luận võ chọn rể, thiên hạ đệ nhất."

"?" Thời nào rồi mà còn luận võ chọn rể?

"Lúc đó người còn đang ở biển Đông nên không biết, thiên hạ đệ nhất đó là chỉ đại hội luận võ, những cao thủ đứng 50 hạng đầu có thể lên cấp tiếp theo, tổng cộng có chừng một ngàn tên tuyển thủ tham gia đại hội luận

võ đấy. Minh tinh ca nhạc hiện đang nổi danh nhất là Huyền Huyền sẽ lựa chọn lang quân như ý của mình trong số một ngàn tuyển thủ tham gia đại hội luận võ trong Tân Tiên giới này. Tiền thưởng của sự kiện này tổng cộng có tới mười vạn kim, người thứ nhất được tới ba ngàn, cộng thêm phần thưởng bí mật của hệ thống, và nếu như được Huyền Huyền chấm trúng thì có của hồi môn năm nghìn, về sau cho dù tình cảm không hợp mà chia tay thì số tiền này vẫn là của người đó."

"A... Tám... Tám ngàn kim!" Miệng Đường Hoa há thành hình chữ O, mà trong mắt thì toát ra ngọn lửa hùng hực. Thiên hạ đệ nhất cao thủ, trừ ta ra còn ai? Oa ha ha ha...

"Ây! Gia Tử, ngươi có nghe rõ ràng không đó?" Thiên Sứ cuộn tờ báo lại gõ vào đầu của Đường Hoa đang chảy nước miếng ròn ròn, nói: "Phải được Huyền Huyền chấm trúng mới có thể lấy được năm nghìn kim đó."

"Hừ! Muốn rước lợi vào thân, phải câu Huyền Huyền trước." Đường Hoa lột phăng áo ra, ánh mắt rừng rừng nói: "Tám ngàn kim, ta chấp nhận làm trai bao cho nàng một tháng, nàng muốn làm gì thân ta thì làm."

"..." Bốn người kia bị đánh bại ngay, thằng cha này đã bị tâm hồn tham tiền làm u mê rồi, có phải ngươi muốn mà được đâu, phải được người ta bằng lòng đã chứ? Chẳng qua là lúc vừa mới công bố thông tin này thì cả Nhất Tiểu cũng tức khắc có tâm tư định buông xuôi bên Nhu Mễ luôn đấy, mà cho dù là người ít tình yêu như Thiếu Gia cũng đã xắn tay áo lên, tỏ vẻ rằng mình sẽ phải đi liều mạng, cho dù không lấy được danh hiệu đệ nhất thì cũng phải lấy được năm nghìn kim kia mới bỏ. Tuy mình chả phải là cao thủ gì, nhưng mà ai bảo mình tao nhã tuyệt đại, cơ trí hơn người cơ chứ, chỉ cần Huyền Huyền có con mắt biết thưởng thức thì mình tuyệt đối là sự lựa chọn thích hợp nhất ngay.

"Không đúng a!" Đường Hoa hồi phục tinh thần lại, hỏi: "Thế không phải là kỳ thị nữ tính sao? Vậy chẳng phải các người đi tham gia thì sẽ thiệt mất một phần ý nghĩa à?"

"NO!" Thiên Sứ lắc lắc ngón tay, nói: "Nữ giới thì tiền thưởng tăng gấp đôi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 101: Đấu chọn

Chương 101: Đấu chọn

Quy tắc rất là đơn giản, người đứng đầu sẽ được 3000 kim, nếu như là nữ thì sẽ được 6000, tức là nhiều thêm 3000 kim. Những tuyển thủ vào được Tân Tiên giới thì đều sẽ được thưởng cho 20 kim, còn về sau thì sẽ được chia tiền thưởng theo thứ tự.

Nếu muốn nói đến bên có nhiều tiền nhất trong trò chơi, thì đó chẳng phải là những thủ lĩnh của các bang hội, mà là tập đoàn Song Kiếm Nhật Báo. Là tập đoàn độc quyền duy nhất trong Song Kiếm, nên trừ việc bị giám sát bởi hệ thống thì nó không có bất cứ ràng buộc nào nữa cả.

Bàn tiếp về cô nàng ngôi sao ca nhạc đang nổi Huyền Huyền, nàng vừa vào trong trò chơi là đã chạy sô đi diễn thường xuyên rồi. Chuyện mời mình tinh đi ăn bữa cơm, trong hiện thực có lẽ có người ngượng vì không đủ tiền, chứ trong trò chơi dùng tiền ảo thì nhiều người bằng lòng lắm, mà hơn nữa hiện nay còn có nghe nói Huyền Huyền đang là đại sứ phát ngôn cho bang Thiên Đường, nên càng khiến cho mức độ được mến mộ của nàng lên cao hơn. Còn trẻ nhiều kim lại thêm sự xinh đẹp thanh thuần, cách nói năng lại bất phàm, nàng đã trở thành mục tiêu săn đuổi số một của toàn thể mọi người chơi nam giới.

Bởi vậy khi nhật báo vừa mới tuyên bố chuyện thi đấu đã được hệ thống phê duyệt, thì không chỉ có đôi mắt của lũ sói lấp lánh lên, mà độ nổi danh của Huyền Huyền cũng đã được tăng lên một tầng cao mới.

Chẳng quản là có chuyện lừa gạt gì ở đây không, sự nhiệt tình của đại quần chúng vẫn cứ tăng vọt...

* * * * *

Đường Hoa xem Vô Biên đặc san xong thì lắc đầu: "Chẳng biết nhãi con người đang nghĩ gì đấy, định của gái mà lại đi nói người ta lừa gạt."

"Hoa tử, đây là người chưa hiểu đấy." Tôn Minh vừa uống trà vừa nói: "Nàng còn lạ gì cái chuyện được người ta theo đuổi kiểu nâng như nâng trứng đâu? Hừ! Cho dù là nàng có biết lạ đi nữa, thì hết chín phần đàn ông theo đuổi nàng đều coi nàng như là nữ thần vậy, người nói xem sẽ có bao nhiêu người cứng chiu nàng chứ? Vậy thì phải làm sao mới có được sự chú ý của nàng? Thứ nhất: giả vờ ngẫu. Thứ hai: làm giống như ta vậy, trong một đồng hoa tươi thì đem cho người ta một bãi bùn, như vậy sẽ có vẻ đáng chú ý hơn. Ít nhất thì đầu tiên ta đã lưu lại được ấn tượng cho nàng rồi, bất quản là tốt hay xấu."

"Ừ, nói có lý đấy... Vậy được rồi! Hợp tác đi vậy, nếu như thành công thì cô ta về phần người, còn tiền thì phần ta."

"Nói vậy, ta cần nàng làm gì? Tiền phần ta, gái phần người."

"Moá! Nhài con người định đấu giá à?" Đường Hoa nghiêng rằng: "Gái cộng thêm một ngàn kim về phần người."

"Gái cộng thêm hai ngàn kim về phần người." Tôn Minh trợn mắt lên nói.

"Gái cộng thêm ba ngàn về phần người."

"... Người ngon, ta nghĩ lại đã!" Tôn Minh cắn cắn ngón tay, một lúc sau nói: "Ta liều luôn, gái cộng thêm cả bốn ngàn đều về phần người, ta chỉ cần một ngàn."

"Ông XX, ông đây chỉ cần năm trăm, còn lại về mi cả." Đường Hoa đập bàn uy hiếp: "Mi đó, còn nói thêm nữa thì ông cóc thềm xuất chiến thay mi cho coi."

"..." Tôn Minh nghiêng rằng nắm chặt nắm đấm, vì theo lẽ thường mà làm thì hẳn chẳng có khả năng nào vào được danh sách một ngàn tên cả, chỉ còn cách nhờ Đường Hoa dùng Hồ Ly Diện Cự xuất chiến thay hẳn mà thôi. Giai đoạn hiện nay hệ thống chưa nhúng tay vào việc thi đấu, cho nên kẻ có thể nhìn thấu sự nguy trang của Đường Hoa có lẽ chỉ có một mình Phá Toái thôi: "Chấp nhận, ta x, ta rước một cô nàng minh tinh về để làm chi đầu trời?"

Thế là hai người đã lén thu Huyền Huyền vào trong túi, đồng thời cũng đã phân phối xong...

* * * * *

Nơi báo danh thi đấu, Đường Hoa trang bị mặt nạ vào, nộp 1 kim phí báo danh, viết tên là Phật Pháp Vô Biên, sau đó tiến vào bản đồ khiêu chiến riêng. Mục "khiêu chiến" rất đơn giản, chỉ cần đánh bại được năm con quái tinh anh có đẳng cấp bằng với đẳng cấp trung bình của người chơi hiện thời là có thể vào được "vòng lấy điểm cộng".

Vòng lấy điểm cộng sẽ được tiến hành mười lượt, những tuyến thủ nào có tổng số điểm cộng lớn hơn 950 sẽ có cơ hội tiến vào Tân Tiên giới, nếu như có nhiều người có cùng tổng số điểm cộng thì sẽ tiến hành thêm một cuộc thi đào thải một chọi một nữa.

* * * * *

"..." Đường Hoa nhìn đối thủ đầu tiên của mình mà nước mắt lăn ào ạt. Sao lại trùng hợp thế này nhỉ, đây là tiểu cô nương Mặc Tinh mà!

Mặc Tinh có biết chi tiết của Tôn Minh, thế là trong lòng vừa mừng thầm, lại vừa cảm thấy buồn cho Tôn Minh. Nhưng nàng không phải là dạng người hay nhăn nhó như Đường Hoa, nàng đưa tay lên chơi một cái Kinh Thiên Động Địa quyền ngay. Nhưng không ngờ, sét và lôi hoả rất nhanh đã nuốt chửng lấy nàng...

"Oa... Hoá ra là tên bại hoại nhà người này." Mặc Tinh cuối cùng cũng đã nhận ra đó là Đường Hoa. Hẳn chính là kẻ đã khiến cho mình phải ở trong tửu lâu đến ba ngày trời, hẳn chính là kẻ đã ức hiếp mình, là hẳn là hẳn, chính là hẳn...

Bị nhận ra rồi...

"Người xem đây là cái gì này?" Đường Hoa dừng tay lại, móc ra một cái dây chuyền bằng phi thủy lấp lắt.

"..." Mặc Tinh chỉ còn chút xú máu, nàng liếc mắt lườm Đường Hoa, tỏ vẻ là mình đã miễn dịch với cái loại đồ chơi này rồi.

"Thôi nào, đừng giận nữa, ta chỉ đùa chút chút với người thôi, thật ra đó là ta muốn coi coi những người bạn Thiên Đường của người có coi người là bạn không đó mà." Đường Hoa bay đến gần Mặc Tinh, đưa dây chuyền phi thủy ra nói: "Cái này không phải là dây chuyền bình thường đâu, truyền thuyết nói dây chuyền này vốn có tên là Dây Chuyền Tai Nạn, mới đầu nó

thuộc về Vương mẫu nương nương, nhưng vừa mới đeo chưa được bao ngày thì đã phát sinh sự kiện Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung. Sau đó bà chuyển giao cho tiên nữ thứ bảy, kết quả lại phát sinh chuyện nàng này bỏ trốn khỏi thiên cung, bỏ lại cha mẹ không phụng dưỡng. Sau này Ngưu Lang khi đã mất vợ thì cảm thấy cái dây này có tên không hay, sẽ đem đến tai nạn cho con cháu mình nên đã đổi tên nó thành Dây Chuyền Của Thần đấy."

Mặc Tinh nhận lấy dây chuyền, bán tín bán nghi hỏi: "Sau đó thì sao nữa?"

"Sau đó sợi dây này được truyền đời trong nhà họ Ngưu, cuối cùng khi nhà họ Ngưu sinh ra được một danh nhân cấp độ thế giới thì sợi Dây Chuyền Của Thần này được cả thế giới biết đến."

"Là danh nhân nào?"

"Ngưu Đốn (Newton) a!"

"Ta..." Mặc Tinh ép lắm mới không nôn ra một bùm máu, nàng bóp chặt tay lên trán sảm hỏi: "Thượng Đế ơi, xin ngài tha thứ khi con phải mắng những lời thô tục ngay sau đây..."

Nhưng mà những lời thô tục còn chưa có thấy đâu, thì tia sét của Đường Hoa đã đến rồi. Một cụm ánh trắng loé lên, Đường Hoa rất là vừa lòng với bản thân mình, vì tránh cho chuyện khi gặp mặt sẽ bị Mặc Tinh tính sổ mà hai ngày trước hắn đã phải bỏ ra 50 bạc mua sợi dây chuyền không thuộc tính này từ tay người chơi đấy.

* * * * *

"Đệt, hoà thượng sao lại xài pháp thuật được, ta kháng nghị..."

Một cụm ánh trắng, Đường Hoa thối thối ngón tay, nói: "Cái này gọi là "phật điện" đấy anh bạn ạ, không có kiến thức thì không phải là lỗi của người, nhưng mà không có kiến thức còn nói chắc nịch như thế thì tức là người sai đấy!"

* * * * *

"Sư phụ!" Một người chơi nữ tỏ vẻ đáng thương: "..."

Một tia sét, Đường Hoa theo thói quen thối thối ngón tay: "Sư phụ à? Ta là Bát Giới đó."

* * * * *

Quá quan trọng, không gì cản nổi. Đẳng cấp thì cao, lại cộng thêm tiên thể tăng cường pháp thuật, cho nên mười trận hẳn thắng cả mười.

Vừa đi ra khỏi bản đồ riêng, thì Tôn Minh đã mắt mũi tìm lem kéo lấy Đường Hoa đang gỡ mặt nạ ra, hỏi: "Có cần phải liều cái mạng già như thế hay không hả?"

"Không cần phải cảm ơn ta, vì huynh đệ làm chút chuyện nhỏ thì hẳn phải nên đó mà."

"Cảm ơn cái rắm này. Ông chủ của ta gọi điện báo: Tiểu Tôn à, thật không ngờ người lại khoẻ tay đến thế đấy, có lẽ ở lại toà soạn báo đúng là phí hoài tài năng của người đó nhỉ? Quần chúng người ta đang nhìn đó nha, nói với bạn của người nên lựa thời cơ mà thua một hai trận thật hợp lý đi chứ? Không nên làm cho nổi bật, vì đang là thời kỳ mẫn cảm đấy, mà thân phận của người cũng là mẫn cảm nữa, rủi đâu mà lộ ra thì ta khó ăn khó nói lắm. Tiểu Tôn à, người trẻ tuổi thì xông xáo cũng không sai, ta vẫn luôn coi trọng người ở điểm ấy, nhưng mà đừng có xúc động không suy tính khi đang làm việc như vậy chứ, cũng có mặt mũi của ta ở đằng sau nữa mà... Ông ta nói thế lúc đang trong trận thứ tám đấy, mà người bây giờ gây dựng hình tượng xuất hiện lần đầu của ta thành toàn thắng mười trận mất rồi, ta biết nói năng sao với ông ta bây giờ?"

"Ông chủ người thiệt là này nọ đó." Đường Hoa vỗ vỗ vai Tôn Minh: "Nói ông ta biết, nếu như đuổi việc người thì về sau sẽ không có kẻ moi tin hàng đầu nữa đâu. Những kẻ công tác trong chính trị như ông chủ của người chắc hẳn không thể nào mà không có thủ đoạn lừa gạt dân chúng được, chỉ cần ông ta lấy được chỗ lợi là được hết thôi."

"Chỉ đành như vậy thôi." Tôn Minh than một hơi, sau đó thần bí nói: "Ấy! Ta vừa được một tin nội bộ này."

"Tin gì?"

"Cô nàng Huyền Huyền lần này không phải là lừa gạt đâu, mà là có ý định tìm ông xã thực sự đấy, và lại đã có đối tượng hẳn hoi luôn rồi."

"A?"

"Đồng sự của ta báo tin, nói là nàng định mượn sự kiện lần này để thử tâm ý của đảng trai luôn. Nếu như có thể tăng tị với nhau được thì nàng sẵn từ chỗ cao hạ bậc thang xuống tóm lấy tên kia. Đây chính là chiêu "một ná hạ ba chim" đấy, thứ nhất là có thể đề cao mức độ nổi danh của mình, thứ hai là biết được tâm ý của đối phương, thứ ba là thổ lộ tâm ý của mình."

"Vậy người nam kia là ai?"

Tôn Minh giơ tay nhún vai: "Không biết, chỉ biết rằng hắn nằm trong số 50 cao thủ đứng đầu bảng thôi. Người thì không có hảo hữu của nàng, lại chưa bao giờ nói chuyện qua, chưa từng tổ đội qua, thậm chí còn chưa bao giờ xem nàng diễn cả, cho nên đừng có làm cóc mà đòi ăn thịt thiên nga nữa, năm nghìn kim kia ta với người không có duyên phận đâu."

"Đậu xanh, năm nghìn kim thế mà lại bị lưu chuyển trong nội bộ mất rồi." Đường Hoa nghiêng răng nói: "Người tra xem đó là ai đi, ta phải tìm hắn, phải làm thịt hắn mới được. Bà nội nó, muốn làm kẻ thù chung của toàn dân thì phải xem lại phân lượng của mình trước đã chứ."

Trong khi Đường Hoa còn đang phản hận bất bình vì năm nghìn kim, thì bầy người ở phụ cận lại ồn ào náo nhiệt lên: "Huyền Huyền, Huyền Huyền đến rồi."

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy phương Đông đang bay đến một đám người, người ở giữa chân đạp một món pháp bảo giống như mảnh lụa năm màu chính là Huyền Huyền. Chỉ thấy áo của nàng là màu hồng gần chuyển sang trắng, còn quần thì màu lục nhạt, nét thanh xuân hiển lộ ngời ngời. Nàng vừa chậm rãi bay đến địa điểm thi đấu nơi thành đô, lại vừa mỉm cười phất tay chào mọi người...

"Hong phối với lục, thật chó má." Tôn Minh nói với Đường Hoa: "Trông thấy người nam trẻ tuổi mặc đồ vải bố, trên lưng đeo theo hộp kiếm ở bên cạnh nàng không? Trong hộp kiếm đó có một bộ tiên kiếm tứ giai tổng cộng bảy thanh, tên là Huyền Vũ Nguyệt Ẩn kiếm, khi sử dụng không những có năng lực ẩn hình người sử dụng, mà bảy thanh kiếm kia còn giống như là những miếng băng mỏng vậy, không nhìn cẩn thận là rất khó có thể phát hiện ra. Hắn nhờ vào bộ tiên kiếm này mà tự xưng là đệ nhất cao thủ

trong bang Thiên Đường, cũng là sứ giả hộ hoa đệ nhất của Huyền Huyền đấy, hiện giờ đang xếp hạng thứ mười hai trong bảng cao thủ."

"Tên gọi là gì?" Trong ấn tượng của Đường Hoa ra vẻ không có người này. Còn chuyện bảng cao thủ thì mỗi lần hẳn xem chủ yếu là tìm tên của mình, với lại vị trí hiện thời của mấy người bạn thôi, chả ai lại có hứng thú đi nghiên cứu từng người từng người trong bảng cả.

"Phi Thường Kiếm, mấy thủ lĩnh trong Thiên Đường đều gọi hẳn là tiểu Kiếm cả, dường như hẳn còn là một trưởng lão nữa..."

"Cái gì? Tên hẳn là gì?"

"Phi Thường Kiếm..."

"Tên thật là trâu, chắc chắc!"

Bên này Tôn Minh còn chưa có đáp lời, thì Huyền Huyền đã dừng lại ở trước mặt hẳn, khuôn mặt mang theo nét cười tinh nghịch, đưa tay ra: "Vô Biên đại phóng viên."

"Ây cha! Huyền Huyền." Tôn Minh vội mau bước lên thêm hai bước, bắt tay với nàng, xong nói: "Lâu rồi không thấy, Huyền Huyền tiểu thư vẫn rục rờ như ngày nào."

"Có đâu, có đâu. Chỉ có ngôn ngữ của Vô Biên đại phóng viên càng lúc càng thêm sắc bén là thật thôi, sắp khiến cho cô gái nhỏ như muội đây không có nơi dung thân nổi rồi."

"Ha ha! Lăn lộn kiếm chút cơm ăn thôi hà, Huyền Huyền đừng nên đặt ở trong lòng nhé. Ta nghĩ trong đó có lẽ đã có chút hiểu lầm gì đó rồi, không bằng... Không bằng ta mời cô ăn một bữa cơm bồi tội đi, sẵn tiện làm một kỳ phỏng vấn riêng vậy? Các độc giả rất là quan tâm tình hình gần đây của Huyền Huyền tiểu thư đấy."

"Sao lại nói thành bồi tội chứ, đại phóng viên nói đùa rồi." Huyền Huyền quay đầu qua nhìn, hỏi: "Vị kia có phải là người đang đứng ở đầu bảng cao thủ, Đông Phương Gia Tử đó không?"

"Chính là hẳn đó." Tôn Minh hô lên trong kênh đội ngũ: "Gọi người kia!"

"Ai?" Đường Hoa hỏi lại, hẳn đang nhắn tin với Mặc Tinh, sắp làm nàng hạ hoả được rồi.

"Huyền Huyền a."

"Để làm chi?" Năm nghìn kim không còn nữa, thì ngôi sao ca nhạc gì gì đó trong mắt Đường Hoa chẳng khác gì với chúng sinh tầm thường đâu.

"Người đây chẳng phải là đang khiến cho ta rớt hết mặt mũi sao? Cút qua đây."

"Moá!" Đường Hoa nhăn nót một cái tin xong thì đi qua, ra vẻ vừa mừng vừa kinh nói: "Đây... Đây không phải là Huyền Huyền sao? ... Cô... Cô thật đúng là Huyền Huyền sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 102: Nhân gian chánh đạo tang thương

Chương 102: Nhân gian chánh đạo tang thương

"Ta x! Giả quá." Tôn Minh rống lên một tiếng trong kênh đội ngũ, sau đó rất văn nhã nói: "Để ta giới thiệu sơ qua một chút, Đông Phương Gia Tử, bạn của ta, quen biết sau quá trình phỏng vấn lâu dài, hẳn là người khá giàu tình yêu, thương động vật nhỏ, thích hòa bình. Gia Tử, đây là Huyền Huyền tiểu thư mà người luôn ngưỡng mộ đấy."

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Đường Hoa bắt tay với Huyền Huyền trong trạng thái ngớ ngẩn: "Thật sự là rất xinh đẹp."

Huyền Huyền rất tự nhiên rút tay về, khẽ cười: "Đệ nhất cao thủ cũng là người anh tuấn bất phàm."

"Có đâu có đâu." Không thể phủ nhận được, bà má này có ánh mắt không phải "độc" dạng thường đâu, thế mà có thể phát hiện thấy những điều mà người khác không phát hiện được.

"Gia Tử a, hồi nữa cùng nhau đi ăn bữa cơm đi, để mọi người biết nhau hơn một chút, ta cũng sẵn tiện phỏng vấn luôn."

"Người cút đi chết đi a!" Đường Hoa nổi giận, cái loại tiệc này làm sao có thể được gọi là "ăn bữa cơm" chứ? Một đám người nhả nhận uống hai chén nước, ăn chút đồ ăn chỉ đủ để no bụng mấy con mèo, sau đó lấy khăn

lau lau vài cái bảo là mình no rồi, mà hành xác kiểu này còn phải trải dài cả mấy tiếng đồng hồ nữa, mình chả thích cái bầu không khí như thế này xiu xiu nào cả.

"Ấy! Người không phát hiện ra nàng đang có chút ý đồ gì đó với người sao?"

"Ý đồ gì?" Nữ nhân mà không có tiền chẳng khác chi cây cỏ, có muốn có ý đồ gì đó với mình thì cũng phải coi lại coi mình có bằng lòng không đã chứ. Nhưng mà bộ dạng thì coi cũng còn được, cũng không phải là không thể cân nhắc đâu, mà đồng thời cô nàng này cũng tiềm ẩn tiềm lực phát triển cực mạnh nữa...

"Ta đoán tám chín phần mười là định thương lượng cho người nương tay đấy. Hoa tử, đây là mối tiền a."

"A? Lẽ nào người mà nàng chắm là Sát Phá Lang hay là Phá Toái sao?" Trong ấn tượng của Đường Hoa thì hai người này có khả năng đạt quán quân nhất. Phá Toái chắc là không phải, người ta đã có mục tiêu rồi, chẳng lẽ tên công địch đó lại là Sát Phá Lang? Cái này thiệt cũng có khả năng lắm, tục ngữ có nói nam giới không hư thì nữ giới không yếu mà, tên Sát Phá Lang này làm đủ thứ chuyện xấu, giết người cướp quái nơi đâu cũng thấy, vừa ngẫu lại vừa xấu xa lại vừa thần bí, thế thì có lực sát thương với nữ giới lắm. Khắc khắc, nếu muốn ta nương tay với thằng này, vậy người phải mất máu thôi. Đường Hoa vui vẻ nói: "Vô Biên đại phóng viên mời khách thì sao ta dám không đi được."

* * * * *

Tôn Minh ra tay thật là xa hoa, khiến cho Đường Hoa phải nghiêng răng nghiêng lợi. Không những là vào gian riêng, mà đối với đồ ăn hân còn rất là nghiêm khắc. Thịt bò thì phải chọn những con bê non vừa đầy tháng, rau xanh thì trừ hoa ra còn lại đều bỏ hết, chân vịt thì phải bỏ xương bỏ luôn cả gân, cho dù là hoa quả thì đều phải là nhập từ tỉnh ngoài tới...

Bố mày lần sau sẽ gọi thịt long vương biển Đông...

Minh tinh ngồi vào bàn, còn những người như Phi Thường Kiếm cùng với bảo an, lái xe,... đều ngồi riêng một bàn ăn uống với nhau. Điều khiến cho Đường Hoa sửng sốt chính là mấy người này đều không có nửa câu nào

oán hận cả, mà cũng chẳng cần phải nhắc nhở chi, cứ thế rất tự nhiên ngồi nơi đại sảnh nhận rượu và thức ăn. Thế là bên trong gian riêng chỉ còn lại có Đường Hoa, Huyền Huyền và Tôn Minh ba người.

Không khí có hơi chút xấu hổ, Huyền Huyền bèn mở miệng: "Gia Tử, nghe nói huynh rất quen thuộc với Phá Toái, dường như còn là lão bằng hữu nữa phải không?"

"... Quân tử giao tình nhạt như nước! Ha ha." Đường Hoa rớt một giọt mồ hôi, nếu mục tiêu là Phá Toái thì có phiền phức rồi, cái này sẽ mắc mớ tới chuyện tình tay ba giữa hai mình tình mất, mà mình thì cũng không thể nào chặt chém người nhà được, dù sao cũng là bạn bè mà. Đường nhiên, nếu như ra tiền thật nhiều thì cũng không loại trừ khả năng mình kết phùng với Phá Toái làm ăn một vốn.

"Ta còn có nghe bảo Sát Phá Lang cũng có giao tình không cạn với Gia Tử huynh nữa."

"Sát Phá Lang?" Đường Hoa nghiêng rằng: "Chúng ta có giao tình sanh tử, nó sâu có thể sánh với ngàn kim, tình nghĩa ước chừng năm ngàn kim."

"Quả nhiên là giao du rộng khắp." Huyền Huyền lấy khăn tay lau khế nơi khoé miệng, xong lại hỏi: "Nghe nói Huy Hoàng..."

"Quen!" Lúc này Đường Hoa lại trở nên buồn bực, cuối cùng thì người yêu ai a? Cũng phải có một cái khung với chứ? Nếu như là Huy Hoàng thì cũng khó xử đấy, thằng này một thân chính khí, sẽ không vì chút tiền mà bán đi khí tiết của mình đâu. Nhưng mà cũng có thể dùng cách mình lấy tiền trước, sau đó dùng thân phận bè bạn mà bắt hãn phải hiến thân... Như vậy có phải quá ác liệt không nhỉ?

Tôn Minh ngồi một bên nói vào: "Huyền Huyền tiểu thư, cô có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói đi, không sao đâu."

Huyền Huyền lắc đầu: "Có lẽ các huynh đã hiểu lầm ý của ta rồi, thực ra ta chỉ muốn biết, những cao thủ như Gia Tử đây sẽ có cái nhìn thế nào với tình yêu mà thôi, vì ta nghe nói ngoài Phá Toái ra thì các cao thủ khác đều không có vướng mắc tình cảm gì cả."

"..." Đường Hoa rớt một giọt mồ hôi, trả lời: "Chẳng khác gì với người thường cả."

"Không phải vậy! Ý của ta muốn hỏi là những cao thủ như các huynh đây thì sau khi có bạn gái, sẽ có bằng lòng vì bạn gái mà không làm hoặc là ít đi làm nhiệm vụ lại hay không, có thể không luyện cấp, hoặc là ít luyện cấp lại để cùng bạn gái đi ngắm biển, ngắm mặt trời mọc, leo núi lội suối, cùng đi du ngoạn phong cảnh thiên nhiên hay không? Các huynh có thể chấp nhận được chuyện từ một cao thủ biến thành một người chơi còn kém hơn cả mức phổ thông hay không? Các huynh có bằng lòng vì một người con gái mà trả ra một cái giá như thế không? Ví như bây giờ thì các huynh đi ức hiếp người khác, mà sau này bởi vì làm bạn bên cạnh người yêu mà chuyển thành bị người khác ức hiếp thì các huynh sẽ có hối hận vì quyết định yêu lúc trước không?"

"Vấn đề này..." Đường Hoa ngẫm ngẫm, xong rồi nói: "Người khác nghĩ như thế nào thì ta không rõ, chứ đối là ta thì ta thật không biết. Hay nhất vẫn là vừa làm cao thủ, lại vừa có bà xã."

"Nếu như bắt huynh phải chọn thì sao?"

"... Ta chỉ có thể nói như vậy, trước mắt thì ta còn chưa có gặp được người con gái có thể khiến ta phải chọn lựa." Đường Hoa trả lời rất chắc chắn, xong lại hỏi: "Cô nói xem cao thủ này là ai nào? Có lẽ ý nghĩ của hân không giống với ta thì sao?"

"Ừm... Ta kể một câu chuyện vậy!" Ánh mắt của Huyền Huyền trở nên mê ly, chậm rãi nói: "Có một lần buổi diễn kết thúc, ta cảm thấy rất phiền chán với nếp sinh hoạt như vậy, cho nên đã học đòi theo người ta một mình đi luyện cấp thử, nhưng không ngờ lại lạc bước vào trong U Minh Quỷ Cốc, những con quái vật bên trong khiến cho ta sợ muốn chết luôn, lúc thường người ta mang ta đi những nơi vừa phải để luyện cấp, cho nên đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy những con quái vật đáng sợ như vậy... Nói thiệt đừng cười, mém chút nữa ta sợ đến té xỉu đấy. Mà lúc đó lại còn đụng phải một con BOSS nhỏ gọi là U Minh Quỷ Trảo nữa, trên thân nó chảy ra chất nhầy màu lục kinh tởm cực kỳ, nó nhào qua phía ta, lúc đó ta tưởng là nó sẽ chạm vào người ta mất thôi, trong đầu ta lúc đó một mảnh trắng xoá..."

Thế là ngay lúc đó, anh chàng đẹp trai của chúng ta xuất hiện, hân đang điều khiển phi kiếm bay qua vùng trời của Quỷ Cốc, lại đột nhiên phát hiện

bên dưới có điều khác thường. Hắn không hề do dự, không hề chần chừ, mày kiếm hơi nhả, thân đã vọt xuống. Tuy con BOSS nhỏ này có đẳng cấp cao hơn hắn không ít, nhưng mà vì bảo vệ cho một cô gái còn đang mê mang kia, hắn chấp nhận đánh xáp lá cà với U Minh Quỷ Trảo. Trận đánh này có thể nói là kinh thiên địa động quỷ thần, tuy chàng đẹp trai liên tục ở gần bên bìa tử vong, nhưng hắn vẫn không hề nghĩ đến chuyện lùi bước hay bỏ trốn... Cuối cùng hắn nhờ vào dũng khí hơn người đã chém chết được U Minh Quỷ Trảo.

Huyền Huyền ngưỡng mộ nhìn người anh hùng kia, chính đang định nói lời cảm tạ với hắn thì đã thấy người anh hùng đó vung nhẹ áo, khẽ liếc nhìn mình một cái, rồi một câu cũng không nói ngượng kiêu rồi đi, chỉ lưu cho nàng một bóng lưng khô ngô hùng vĩ.

Từ đó bắt đầu, nàng phát hiện trong lòng mình đã có người ấy, nàng hỏi thăm được tên của người ta, bất kể là hắn đi tới đâu, nàng cũng bằng lòng đuổi theo, bởi vì chỉ cần được ở bên cạnh hắn, nàng sẽ cảm giác được sự an toàn, cảm giác được sự thư thái. Nhưng mà sau khi hắn biết được thân phận của nàng rồi thì cũng vẫn không hề có ý định đi gặp nàng, mà hắn cũng chưa từng nói qua với ai rằng hắn đã từng khổ chiến cùng BOSS chỉ để cứu một người con gái vốn không quen không biết.

"Tuyệt đối không phải là ta đâu." Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: "Nếu như là ta, thì ta sẽ hỏi xem nàng chịu ra bao nhiêu phí bảo hộ, nếu không ra thì ta sẽ hợp tác với U Minh Quỷ Trảo để cùng dọa nàng."

Cái tên này đúng là một người như vậy thật. Tôn Minh nghĩ, xong lại hỏi Huyền Huyền: "Là Huy Hoàng sao?" Trong ký ức của hắn, thì cao thủ mà có lòng chính nghĩa như vậy chỉ có độc mỗi Huy Hoàng.

Huyền Huyền lắc đầu.

"Phá Toái?" Khả năng này thấp hơn một chút, Phá Toái thì có thể sẽ hỗ trợ, nhưng mà tuyệt đối sẽ không rời đi mà không để lại câu nào cả.

Huyền Huyền lại lắc đầu.

"Vậy thì là ai?" Tôn Minh moi ra tờ báo, bắt đầu xem xét lại bảng cao thủ, nhưng mà nhìn hết cả năm mươi cái tên vẫn không phát hiện thấy một

cái tên nào thích hợp với hình mẫu anh hùng cứu mỹ nhân mà không để lại một câu cả.

"Lẽ nào..." Đường Hoa ở một bên đột nhiên mắt loé lên, tay che miệng gắng kìm một bùm máu đang muốn nôn ra, hỏi: "Lẽ nào người mà cô nói lại là... Sát Phá Lang?"

Tôn Minh lập tức mắng lên trong kênh đội ngũ: "Người đi chết đi." Cho dù mình có nghĩ nát óc đi chẳng nữa thì cũng không thể nào nghĩ ra đó là Sát Phá Lang được. Tên kia tâm hung tay ác, làm sao lại có khả năng có sự tích quang vinh như thế được?

Không ngờ Huyền Huyền thế mà lại có chút ngượng ngùng nhẹ nhàng gật đầu xuống, đồng thời cũng phát ra một thanh âm nghe như muỗi kêu: "Ừ!"

"Á... Thượng Đế a! Thế giới này điên quá rồi, con sói lông vàng lại đi làm phù dâu cho con gà mái. Trời cao a, ta thà rằng tin Hoa tử là đàn bà, chứ cũng không thể nào đi tin Sát Phá Lang lại có thể vĩ đại đến như thế..." Tôn Minh hô lên trong kênh đội ngũ, hẳn đã bị sự thật này đả kích cho muốn sụp đổ luôn rồi.

"Người heo a! Ta hỏi người này, khi đó Huyền Huyền đang đối mặt với cái gì?" Đường Hoa hỏi.

Tôn Minh khinh bỉ trả lời: "Tất nhiên là một con BOSS đang mang đến cho nàng sự tối tăm và khủng hoảng rồi."

"Vậy sở trường của Sát Phá Lang là gì?"

"Cướp BOSS... Lẽ nào là... Không phải chứ? Oh my dog, NO..." Tôn Minh đã sụp đổ thực sự.

"NO cái đầu người, ta đoán khi đó thì Sát Phá Lang đang đi ngang qua, đột nhiên phát hiện có người đang đánh BOSS, thế là lập tức ra tay cướp. Hẳn có Ma Kiếm, một con BOSS nhỏ cao hơn hẳn mấy cấp làm gì mà bức hẳn chặt vật như vậy được? Tám chín phần mười là hẳn phân tâm đề phòng bị Huyền Huyền đánh lén đấy." Đường Hoa phân tích xong thì mắng mợ nó một tiếng: "Đậu xanh, đi cướp con BOSS mà lại thu được con bà xã nhiều kim lại là đại mỹ nữ, bây giờ mà con mợ nó đưa nào dám bước ra bảo rằng người xấu không có trái lành thì ta đây liều với hẳn."

Huyền Huyền nghi hoặc nhìn hai tên nam nhân đang có vẻ thất thố ở trước mặt: "Có... Cái gì không đúng à? Thực ra ta cũng biết là thanh danh của hã không được tốt lắm, nhưng ta cũng biết hã tuyệt đối không phải là kẻ xấu."

Tôn Minh gắng áp chế khí huyết đang sôi trào, nói: "Huyền Huyền a! Sát Phá Lang có danh là cướp BOSS đó, cô có cho rằng khả năng khi đó hã..."

"Không có khả năng." Huyền Huyền một lời phủ nhận ngay: "Ta mới đầu cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng mà khi hã đang đánh U Minh Quý Trảo thì luôn liếc nhìn ta với ánh mắt quan tâm mà..."

Tôn Minh khóc ròng: "Biết đâu hã đang phòng bị người đánh lén?"

"Sao lại có khả năng được, nếu đúng như vậy thì hã trực tiếp giết ta luôn là được rồi, sao lại còn phải phân tâm phòng bị làm gì?"

"Cái này... Vấn đề này người trả lời đi." Tôn Minh ngó Đường Hoa.

"Không biết!" Mạch suy luận của Đường Hoa phải cao minh hơn của Tôn Minh nhiều. Lúc đó có thể có nhiều lý do lắm. Có lẽ là trùng hợp điểm công đức không cho phép hã giết người thêm nữa, hoặc là do Sát Phá Lang mỗi khi đi cướp BOSS đều không bao giờ chủ động giết người, giống như lần ở Hoa Sơn chỉ đánh gãy binh khí của người ta vậy. Cho dù lúc giết Nhất Kiếm Cầu Bại, cũng là bởi vì Nhất Kiếm Cầu Bại vô tình đi vào quỹ đạo kiếm thế của hã mà ra. Rồi còn có rất nhiều khả năng nữa, chẳng hạn như đột nhiên lương tâm trỗi lên, chẳng hạn như đột nhiên cảm thấy hôm nay không muốn giết người, rồi chẳng hạn như hôm nay là sinh nhật của mình, v.v... Đường Hoa cảm thán một tiếng nâng cốc ngâm thơ: "Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân. Ngã dục thành ma tùy phong khứ... Cáo từ!" Uống xong cốc rượu trong tay, Đường Hoa tung nó đi, đầu cũng không quay lại đã điều khiển phi kiếm lao ra khỏi cửa sổ, hã muốn đi tìm một nơi nào đó không có ai chung quanh để cười hoặc là khóc ba ngày liên tiếp...

"Huynh ấy bị sao vậy?" Huyền Huyền nghi hoặc hỏi.

"Không biết, không biết." Tôn Minh lung lay đứng dậy.

"Huynh đi đâu thế?"

"Ta đi trả thù, ta đi trả thù." Tôn Minh tập tễnh bước đi, vừa đi mà trong lòng vừa rơi lệ: Nhân gian chánh đạo tang thương a.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 103: Thiên Thư

Chương 103: Thiên Thư

Lời nói thời cổ đại: Hối thế gian tình là vật chi, mà sao đôi lứa cùng nguyện thề sống chết?

Lời nói thời cận đại: Sinh mệnh thật là đáng quý, tình yêu lại càng đáng quý hơn, nhưng vì tự do khoan khoái, hai thứ đó đều có thể quăng.

Lời nói thời hiện đại: Có xe không? Không có xe thì chắc cũng phải có nhà ở chứ? Không xe không nhà thì cũng phải có một công tác có thu nhập ổn định chứ? Không xe không nhà không thu nhập ổn định, vậy người lấy cái gì nuôi bà xã, nuôi con cái? Lẽ nào người hy vọng ta sẽ cựa cẳng cả một cuộc đời hạnh phúc cho tương lai của người sao?

Lời nói trong thời tương lai: Phối ngẫu máy đây, sẽ là một nửa kia hoàn hảo với ngài, xin đặt hàng bằng điện thoại số XXXXXX, nếu sử dụng mà không vừa lòng thì có thể đổi lại miễn phí, bảo hành trọn đời. Ghi chú: Con cái mà sản phẩm của chúng tôi sinh ra phù hợp với những nguyên tắc cơ bản của kế hoạch hoá gia đình.

Thời đại đang đổi thay, giá trị của tình yêu trong mắt mọi người tựa hồ cũng đang biến chuyển. Nhưng không thể phủ nhận được một điều, giống như lời một cô gái lâu xanh đã từng hát: Nhân gian đâu cũng có chân tình (một giờ ba trăm mảy).

Có quyển tiểu thuyết kia đã viết rằng, hôn nhân giống như một toà thành khép kín vậy, người bên trong thì ra không được, mà người bên ngoài thì không được vào. Tình yêu cũng là như thế, không có thì muốn có cho bằng được, mà có rồi thì lại chẳng biết quý trọng là chi.

Như Đường Hoa thì là dạng không có nên muốn có, lúc bình thường đi lê lêu cùng mấy đứa bạn xấu thì cũng vui vẻ, cảm thấy độc thân cũng không có gì không tốt cả, người thì tự do tự tại, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy. Nhưng bây giờ ngay cả tên bại hoại cô độc như Sát Phá Lang mà cũng có một tình yêu chân thật chờ đón hẵn rồi, dù chưa biết sẽ duy trì được bao lâu. Chuyện này đối với Đường Hoa cho dù không được coi là một sự đả kích, thì cũng phải có chút gì đó buồn bực.

Một cái trấn nhỏ, liễu rũ xanh um ven hồ, Đường Hoa nằm trên mặt cỏ, đầu đội mũ rơm, hưởng thụ sự khoan khoái của từng làn gió miên man dịu nhẹ. Khó lắm mới có được chút thời nhàn, Đường Hoa quyết định làm biếng hai ngày để an ủi cho tâm hồn đang bị đả kích của hẵn. Dù sao thì thân là nhân vật chính, Đường Hoa cũng không thể không có lúc nghĩ mấy vấn đề này được, nếu không thì độc giả sớm hay muộn cũng sẽ trở mặt

ngay! Vì để cho hài hoà, ít ra cũng phải tốn chút thời gian nghiêm ngẫm lại mới được.

* * * * *

Ngay trong khi Đường Hoa đang nghĩ sâu hơn đến vấn đề đi tìm nữ chính, thì tiểu nha đầu Mặc Tinh lại nhả tin quấy rầy: "Gia Tử, ở đâu rồi?"

"Ở XX, có gì không?"

"A, người vẫn còn đang ở phụ cận thành đô sao? Người là đồ lừa đảo, người nói sẽ đi Hàm Dương tìm Xích Tùng Tử với ta nên ta mới tha thứ cho người, người... Người khi dễ người quá đáng." Từ trong tin nhắn có thể nhìn ra được, tiểu nha đầu Mặc Tinh này hiện đang rướm rướm nước mắt vì giận dỗi. Nuốt lời thì không đáng sợ, mà đáng sợ chính là lời nói đó vừa mới nói có ba tiếng đồng hồ trước thôi hà.

Ầy, Thượng Đế a! Sao lại quên mất việc này cơ chứ? Đường Hoa tự khiến mình phải tự tiến hành việc kiểm điểm nghiêm khắc nhất trong... một giây, sau đó trả lời: "Trong vòng hai tiếng đồng hồ nữa sẽ đến!" Sau đó điều khiển phi kiếm xuống dưới chân, theo gió mà vút lên, trong nháy mắt đã biến mất nơi ven hồ, chỉ còn lưu lại một đồng vỏ hạt dưa như chứng minh nơi đây đã từng có người đến.

* * * * *

"Hây!" Đường Hoa rơi xuống bên người của Mặc Tinh đang trừng mắt nhìn hằm, cảm thấy trong lòng có vài phần áy náy, thế là thò tay moi từ trong túi Càn Khôn ra một bao gì đó: "Cắn hạt dưa không?"

"Hừ!" Mặc Tinh quay ngoắt đầu đi, không thèm so đo chuyện Đường Hoa nuốt lời nữa, mà phất tay: "Xuất phát."

"Khá là có tác phong quân nhân." Đường Hoa không quên ca ngợi một câu, sau đó dùng mò nhiệm vụ đại pháp của nhà họ Đường bắt đầu kéo NPC lại: "Lão trưởng xin dừng bước, tiểu sinh đây có lễ. Xin hỏi lão trưởng có biết phủ đệ của quốc sư Xích Tùng Tử ở đâu không ạ?"

"Không biết." NPC lắc đầu.

Nhiệm vụ của Mặc Tinh là phải tiến vào Vân Trung giới học cơ quan thuật cao cấp, mà muốn tiến vào Vân Trung giới thì chỉ có thể đi tìm quốc sư triều Tần là Xích Tùng Tử.

Biện pháp gốc của Đường Hoa thế mà khá là hữu hiệu, hỏi có ba người thôi là đã được đường tới phủ đệ của quốc sư rồi. Có điều là phủ đệ thì tới rồi đó, nhưng NPC thủ vệ lại không cho phép đi vào. Cũng giống mấy nơi trọng địa như hoàng cung, người chơi không thể tự tiện đột nhập vào trong, nếu không thì thứ chào đón người chính là pháp thuật bảo vệ ăn gian của hệ thống. Nhớ có một đoạn thời gian trước, có một anh bạn kia nhất định đòi lấy cho bằng được chữ ký của Điều Thiện, cho nên đã dẫn theo vài người bạn mò vào phủ đệ nhà người ta, nhưng mà vừa mới mò vào bên trong thì mới phát hiện ra, hộ viện nhà người ta chính BOSS cấp bậc ngang với Tà Kiếm Tiên, thế là không những bị đánh thành tro, mà còn bởi vì dính vào tội cướp mà bị giam ở tầng địa ngục thứ tám đến bốn tiếng đồng hồ.

Cũng tức là những nơi nào đó, dưới tình huống người không có bất cứ liên quan gì thì không được phép vào. Chẳng hạn như người muốn lên vào tận giường của Điều Thiện thì cũng có thể đấy, nhưng tiền đề là người tối thiểu cũng phải quen biết với NPC nào đó trong đây trước, hoặc là có nhiệm vụ nào đó có quan hệ với trang viên này mới được. Chứ nếu không thì hệ thống sẽ chìa ra bàn tay vàng có pha hợp kim để đập cho người nát bấy. Coi cái phong cách đề tiện của người ta, thì cho ra lò mấy chục ngàn tên Tà Kiếm Tiên oánh hội đồng người chắc cũng không phải là không được.

Khả năng là bởi vì Mặc Tinh có chút liên quan, cho nên thủ vệ có lộ ra một cái bí mật nho nhỏ. Muốn gặp được quốc sư, thì phải nhờ đệ tử của quốc sư dẫn đến mới được. Đệ tử của quốc sư không chỉ có NPC, mà còn có người chơi nữa.

Đệ tử à? Đường Hoa thì thiệt có biết một tên đệ tử của quốc sư, chính là tên NPC mà hồi Hàm Đan hắc đã từng đầu hàng đấy. Nhưng mà... Đường Hoa bị ai phát hiện rằng, mình đã quên người nợ tên là gì mất tiêu rồi. Cái này không thể trách mình được, chỉ có duyên gặp mặt một lần, mà lại là NPC nữa, điểm đặc biệt thì không có, diện mạo lại không đặc thù, một là chưa cho mình tiền lì xì, hai là chưa cho mình nhiệm vụ, hiện giờ mình còn có thể nhớ rằng có một người như thế đã tính là hay lắm rồi.

Không có danh tính thì không thể hỏi thăm được, Đường Hoa khuyên Mặc Tinh, thứ này vẫn phải nhờ duyên phận là hơn, vì có khi tên đệ tử này sẽ đứng ở bên cạnh người, mà có khi hắt lại xa xôi nơi góc bể. Đừng nên để ý quá, rồi sẽ có một ngày đột nhiên người phát hiện, lang thang nát guốc tìm không gặp, được đến mà không phí công phu.

Trên nguyên tắc, Mặc Tinh đồng ý với cái nhìn của Đường Hoa, nhưng nàng vẫn tỏ ý là sẽ tự mình ôm cây đợi thỏ, tử thủ đại môn để chờ đệ tử. Đường Hoa thì nghiêm khắc phủ định phương án này, so với việc ngồi chết một chỗ, hắt thà cùng Mặc Tinh đi dạo phố. Mặc Tinh vui vẻ đồng ý, thế là hai người bay thêm mấy giờ, bắt đầu dạo vòng vèo tứ xứ Hàm Dương.

* * * * *

Trên đời này chuyện đau đớn nhất đó là cùng con gái đi dạo phố. Không phải là bởi vì mệt người, mà chủ yếu là mệt về tâm lý. Nam nhân đi dạo phố thì có mục tiêu có phương hướng, mà nữ nhân đi dạo phố thì ngay cả bản thân họ cũng chả biết là mình cần đi mua cái gì, có khi đi cả một ngày thì đột nhiên mới phát hiện là căn bản chưa mua cái chi cả, nhưng các nàng vẫn thoả mãn với thu hoạch của ngày hôm nay.

"Mông Mông?" Mặc Tinh hơi sửng sốt khi thấy có một người quen đang đi vào một quán trà, có điều điều làm cho nàng sửng sốt không phải là bản thân người quen đó, mà là người đang đi cùng người ta, đó là Sát Phá Lang!

Trong trò chơi này, việc nói chuyện phiếm ở cự ly xa là rất bất tiện, cho nên khi xử lý những chuyện xấu nhỏ nào đó, người ta thường sẽ gặp mặt nhau để bàn bạc. Đường Hoa nhớ tới lần mình đụng độ Sát Phá Lang, Sát Phá Lang đã từng nói: ta đây còn kiêm chức cả sát thủ, kết hợp với lần mình bị giết nơi Lư Sơn, hiện giờ nếu mình không có đoán sai thì...

"Đi nhìn xem không?" Mặc Tinh hỏi.

"Con bé ngốc này, đi xem làm sao được? Người ta nói chuyện trong gian riêng mà."

"Nhưng mà... Người ta rất hiếu kỳ."

"Ừm... Đi theo ta." Đường Hoa dẫn Mặc Tinh đi vào quán trà, sau đó chọn bàn gần với thang lầu nhất, ngồi xuống hô: "Cho một bình trà." Bay ra

bằng đường cửa sổ thông thường là vì để quyết tiền, người như Sát Phá Lang chắc hẳn sẽ không làm những chuyện mất mặt như vậy mới đúng.

Quả nhiên không bao lâu sau, Mông Mông cùng Sát Phá Lang một trước một sau từ trên thang lầu đi xuống. Mông Mông trông thấy Mặc Tinh thì rõ ràng ngỡ người đi một thoáng, Đường Hoa vội chụp tay Mặc Tinh hạ giọng: "Đừng nhúc nhích đầu của người, cứ tập trung đi, coi như chúng ta đang tình cảm với nhau vậy, phải làm như trong mắt không có người nào, mà trong lòng cũng không có thấy ai cả."

"Ừ ừ!" Mặc Tinh bắt đầu nhìn Đường Hoa một cách ngớ ngẩn.

"..." Đường Hoa bị nhìn như vậy thì rất mất tự nhiên, thầm mắng chính mình sao ăn no rửng mỡ lại vì lòng tò mò của một nữ nhân mà đi rình chuyện riêng tư của người khác làm chi.

Cũng không biết là do Mặc Tinh có thiên phú biểu diễn, hay là do Mông Mông quá khẩn trương mà Mông Mông thật sự cho rằng Mặc Tinh với Đường Hoa không nhìn thấy mình, thế là rất cẩn thận đi lẹ qua bên cạnh, rồi chạy trốn chết ra khỏi quán trà.

Sát Phá Lang đi ra sau nhìn thấy trạng huống này thì cười lạnh một tiếng, xuống thang lầu, trực tiếp ngồi ngay bên người Đường Hoa: "Người theo dõi ta?"

"Người cho rằng người là Huyền Huyền à?" Đường Hoa liếc khinh bỉ Sát Phá Lang một cái, xong hỏi: "Uống cái gì?"

"Nói chuyện thôi, ta đang gấp." Sát Phá Lang rất trực tiếp, nói thật ngay cả hẳn cũng không biết vì sao sẽ chấp nhận cù cựa với Đường Hoa. Nếu là người khác, đừng nói là mình chủ động đi hỏi chuyện, ngay cả nhìn hẳn cũng chả thèm đấy chứ.

"Tốt, nói chính sự vậy." Đường Hoa chìa ra hai ngón tay nói: "Có hai cái vấn đề, một là của nàng, một là của ta."

"Mặc Tinh, chuyện gì vậy?"

Nghe cách nói năng này, trong lòng Đường Hoa "Lộp bộp" một tiếng, vội vàng ngấm lại chuyện ở Lôi Châu kia, Sát Phá Lang trái với thái độ lúc thường cứ bám theo mình, mình lúc đó vẫn cho là hẳn đi theo để ăn chức điểm sư cống... Rồi cũng khoảng thời gian đó ở Lôi Châu, lúc mà Mặc Tinh

phê bình hành vi của hắn, hoặc là bất mãn vì hành động của hắn, thì hắn chưa bao giờ nổi giận qua, theo mình nhớ thì cho dù thái độ có quá lắm cũng chỉ là hừ một tiếng, mà hơn nữa thái độ của hắn đối với Mặc Tinh so với thái độ mà hắn đối với mình hay Tôn Minh thì đúng là hai cấp độ khác nhau. Nếu như loại trừ lý do mình là người xấu nên hắn mới có thái độ kém như thế, thì chỉ còn lại một lời giải thích...

Mặc Tinh hỏi: "Mông Mông tìm người làm gì thế?"

"... Giết người."

"Giết ai?"

"Cái này..." Sát Phá Lang rất là khó xử, một hồi sau mới nói: "Không hỏi vấn đề này có được không?"

Đường Hoa ngồi một bên, vừa thưởng thức trà lại vừa nói: "Thời gian mở Tân Tiên giới chỉ có nửa tiếng đồng hồ, những người có vé mời thì mới có thể sử dụng nó để vào trong Tân Tiên giới trong khoảng thời gian ấy, mà nếu như có ai đó trùng hợp đang ở địa ngục trong khoảng thời gian này... Thì vé mời của người đó coi như là phế. Đúng không, Lang ca?"

"Hừ!" Sát Phá Lang không biết là do khinh bỉ thái độ làm người của Đường Hoa hay là do cảnh giác có bấy, mà đối với lời nói của Đường Hoa đều hết thấy bỏ ngoài tai.

"À!" Mặc Tinh giật mình: "Mông Mông nhờ người tiêu diệt cao thủ trong ba bang kia, khiến cho bọn họ không thể tham gia thi đấu phải không?"

"Không phải!" Sát Phá Lang phủ nhận.

"Vậy là gì?" Mặc Tinh mở tròn đôi mắt to nhìn Sát Phá Lang.

"... Tóm lại là người này chẳng có quan hệ gì với các người cả, khả năng là các người còn chẳng quen biết ấy chứ, cho nên đừng hỏi." Sát Phá Lang dời sang Đường Hoa: "Người có vấn đề gì?"

"Vấn đề của ta đó là... Lần trước là ai nhờ người. Người đừng có mà nói với ta đó là bang Thiên Đường đấy, Thăng Giả Vi Hậu người ta chẳng hề biết chút gì cả kìa." Đường Hoa thấy Sát Phá Lang không trả lời thì lại nói: "Thực ra, ta cũng biết mang máng, nhưng mà ta muốn được chứng minh từ đương sự."

"Vậy người cứ tự mình đoán đi! Cáo từ." Sát Phá Lang xoay người định đi.

"Ây! Đứng lại, người sao lại như vậy chứ?" Mặc Tinh quát lớn: "Nói như thế nào thì chúng ta cũng đã từng đi chung ở Lôi Châu trong thời gian dài như thế, ít nhiều gì cũng có chút giao tình chứ, người ta hỏi người có chút chuyện mà còn không chịu nói nữa, chúng ta nghe rồi có nói ra đâu. Gia Tử... Người vừa nói lần trước là lần nào?"

"A, lần trước a!" Đường Hoa rớt một giọt mồ hôi, trả lời: "Là lần nào, lần nào nhỉ..."

Sát Phá Lang quay đầu lại nói: "Là lần ở Lư Sơn, hắn đeo mặt nạ lấy đài Kiếm Tiên ra để bắt bí ba bang kia và bang Thiên Đường, rồi bị ta trảm đó."

"Người..." Mặc Tinh chỉ vào Đường Hoa, nổi giận, thẳng nhai này bán trời không văn tự, hắn lại còn lừa mình là khi đó đang nhận phỏng vấn ở Tế Nam nữa kìa. A... Chẳng trách hắn còn ném mình vào trong tửu lâu nữa, nói là muốn coi coi những người bạn của mình trong bang Thiên Đường có nghĩa khí hay không, mà tên chết tiệt này lại gói theo hai phần Mãn Hán Toàn Tịch, kết quả khiến cho Mông Mông phải gom góp hồi lâu mới kiếm đủ tiền chuộc mình đi ra. Kẹt kẹt...

Đường Hoa vội vàng mon men lại gần Mặc Tinh nói vào tai nàng: "Chuyện của chúng ta là mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, bây giờ hắn phải nên nhất trí đối ngoại trước đã chứ."

"Ừ!" Mặc Tinh cảm thấy rất có lý, thế nên kéo Sát Phá Lang ngồi xuống, nói: "Mông Mông đã đáp ứng ta là không so đo chuyện Gia Tử trước kia đã làm, ta nghĩ nàng sẽ không nuốt lời đâu."

"Nàng có mà dám so đo đấy." Đường Hoa khinh thường.

Sát Phá Lang than một hơi: "Không phải là hắn, thật không phải hắn đâu."

"Vậy là ai? Đã là người mà chúng ta đều có khả năng không quen biết, thì người cứ nói ra đi."

"Nói cho các người biết thì cũng có thể, nhưng mà nhất định phải giữ bí mật trong ba ngày." Sát Phá Lang liếc khinh bỉ Đường Hoa đang bên cạnh Mặc Tinh. Tin được vào Gia Tử, hoá có heo biết leo cây, nhưng hắn cũng

chả thèm để tâm nữa, nói tiếp: "Mục tiêu là Huyền Huyền. Mục đích thì không khác lắm với lời của Gia Tử đã nói, tức là không để cho nàng vào được Tân Tiên giới. Đừng hỏi ta vì sao, ta chỉ lấy tiền làm việc thôi, chẳng giống như ai đó, lòng tò mò có thể hại chết một con mèo đấy. Mặc Tinh, ta không nói người."

Tên này hôm nay lắm mồm quá... Đường Hoa không lý tới sự khinh bỉ của Sát Phá Lang, hấn lâm vào trong trầm tư.

Sát Phá Lang nhìn nhìn, xong đứng lên nói: "Đi đây!"

Đường Hoa vội nói: "Khoan!"

"Chuyện đó người tự mình đoán đi."

"Trao đổi một cái tình báo này với người." Đường Hoa cười mỉ mỉ nói: "Ta cam đoan nếu như người không lấy tình báo này thì người có hối hận suốt đời hay không ta không dám nói, chứ hối hận cả một tháng là chắc rồi."

"Người có biết hay không, ta ghét nhất chính là cái vẻ cười này của người đấy."

"Nói vậy, đây rõ ràng là vẻ cười hòa nhã dễ gần mà. Ta biết rằng người không tin được ta, thôi thì thế này, ta nói thông tin này cho Mặc Tinh, sau đó nếu nàng nói rằng người nhất định phải biết, thì người nói ta biết là lần trước ai thuê người."

"Được!" Sát Phá Lang một lời đáp ứng ngay.

Đường Hoa ghé sát tai Mặc Tinh, Sát Phá Lang cũng mon men qua, Đường Hoa cười hề hề một tiếng, không nói bên ngoài mà lại nói trong kênh đội ngũ: "Tin của ta là... Lần này ông xã mà Huyền Huyền đi tìm chỉ độc mỗi Sát Phá Lang thôi."

"Phụp!" Mặc Tinh phún một bùm nước trà lên mặt Đường Hoa.

Đệt, thế mà cũng bị coi là PK đấy, mình đang ở vào trạng thái chiến đấu phản kích đây này. Đường Hoa lấy một cái áo ra lau mặt, sau đó nhét trở lại vào túi Càn Khôn.

"Người! Nhất định phải trao đổi thông tin này!" Mặc Tinh rất trịnh trọng chỉ vào Sát Phá Lang, nói.

"... Là Thi Thi!" Sát Phá Lang nói xong thì hỏi: "Tin của người?"

Quả nhiên là nàng, ai... Đường Hoa tự nhận là đối xử với bạn bè không tệ, cho nên vẫn luôn không muốn tin rằng Thi Thi có tham dự vào trong đó. Nhưng hiện giờ đã được đáp án chính xác rồi, cũng khiến cho trong lòng hãn thoải mái hơn không ít: "Tin tình báo của người chính là... Người chính là tình lang mà Huyền Huyền nhắm tới."

"Ta?" Sát Phá Lang cực kỳ sửng sốt chỉ vào chính mình. Hãn thà chấp nhận đi tin rằng bản thân hãn là một tên khốn nạn, còn hơn là tin vào một chuyện hoang đường như thế.

"Nói thật ra thì ta cũng không tin rằng đây là sự thật đâu. Chúng ta nghe thử xem một tình huống từ một chuyện cướp BOSS mà dẫn đến bi kịch thế nào đã." Đường Hoa tỉ mỉ miêu tả lại câu chuyện đó. Lần này thì không có thêm mắm thêm muối, vì có muốn thêm cũng chẳng biết nên thêm vào đâu thì được.

Nghe xong câu chuyện, Sát Phá Lang hừ lạnh một tiếng, nói: "Người này không phải là ta."

"Không phải là người?"

"Uống cho Gia Tử người gian trá giao hoạt, ngay cả cái lỗ hổng cơ bản nhất cũng không thấy." Sát Phá Lang lạnh nhạt nói: "Bên người BOSS thì chắc chắn phải có tiểu quái, người cho rằng ta đây đi cướp BOSS mà còn bảo vệ cho Huyền Huyền an toàn sao? Mặt khác, chả phải chỉ là một con BOSS nhỏ sao, ta cần gì phải luôn phòng bị một tên người chơi kém hơn ta tới 10 cấp chứ? Một điều cuối cùng, cho dù ta không có sử dụng nhân kiếm hợp nhất đi nữa, thì giết một con BOSS nhỏ nhiều nhất cũng 10 phút là cùng, sao có khả năng bị nó đánh cho đầu bụi mặt lấm hả?"

Đường Hoa ngớ người: "Này... Này... Vậy nàng lừa ta để làm gì đây?" Vì hãn xem ra thì Huyền Huyền hoàn toàn không có tất yếu phải lừa gạt mình, hơn nữa lại còn là phí công phí sức đến như vậy...

"Phụ trương, phụ trương! Vô Biên đặc san phân tích thế giới nội tâm của Huyền Huyền, và xác định tình lang..."

"Cho một tờ." Đường Hoa đổ mồ hôi ra như tắm, vội chớp lấy. Quả nhiên, Tôn Minh đã miêu tả ra một câu chuyện mền thâm sến lòi cả ra, đồng thời còn có cả một đoạn cắt cảnh chuyện đệ nhất cao thủ Đông

Phượng Gia Tử bị sự thật này đã kích cho đến mức bước đi tập tễnh, cơm nước không màng, buồn bực không vui.

"Mấy con heo..." Sát Phá Lang kể sát tai Đường Hoa nhỏ giọng nói: "Đều bị chết bởi như vậy."

"Ta XX!" Đường Hoa thiệt không biết phải làm sao để miêu tả tâm tình hiện tại của mình. Muốn khóc, muốn cười, muốn khinh bỉ chính mình... Cái này gọi là cái gì đây? Là bị người ta bán mà còn giúp người ta đếm tiền đây này. Mình một đời anh minh, ngờ đâu lại bị một con hát chọc cho quay vòng vòng, đã vì người ta mà tạo gió, rồi vì người ta mà chum lửa, rồi lại lấy danh tiếng đệ nhất cao thủ ra trợ uy cho người ta.

"Người không sao chứ?" Mặc Tinh quan tâm hỏi.

"... Không có việc gì, ta đi tự sát đây." Đường Hoa đưa một tay ngăn Mặc Tinh đi theo, nói: "Chỉ một mình!"

Sát Phá Lang thấy vậy thì cười lạnh, rồi phất tay với Mặc Tinh: "Ta cũng đi đây."

"Khoan khoan..."

"?"

"... Cho ta mượn chút tiền trả tiền trà."

"..." Sự nhận thức của Sát Phá Lang đối với Đường Hoa lại tiến thêm một bước, cái này quả đúng là trốn trả tiền một cách quang minh chính đại a.

* * * * *

Bên một dòng suối nhỏ nơi ngoại ô Hàm Dương, Đường Hoa nhìn guồng nước đang quay chậm rãi. Hắn cũng không có trách Huyền Huyền, người ta ăn phần cơm đó, thì cũng phải tự có nguyên tắc của người ta. Nhưng hắn lại có chút buồn bực, vì danh khí của Huyền Huyền bây giờ tuyệt đối là phải đủ rồi chứ, vì sao lại còn muốn mượn danh của mình để vươn lên đây? Lẽ nào... Lẽ nào là lấy lui làm tiến, để tính kế Sát Phá Lang?

"Khụ!" Một ông lão NPC đang đi qua một cây cầu gỗ cách Đường Hoa không xa, ông lão phải chống gậy rồi, đi rất chậm.

"Cẩn thận..." Đường Hoa chưa kịp nói dứt lời thì chỉ thấy ông lão đã đạp lên một tấm ván gỗ, tấm ván này bị gãy ra ngay, ông lão bị sứt một

chân xuống, có vẻ rất là đau đớn.

Đường Hoa đổ một giọt mồ hôi, tấm ván gỗ này tất nhiên là có liên quan chút chút tới hắc rồi. Hắc đã nghĩ rằng biết đâu rằng sẽ có đôi người chơi uyên ương nào đó ra đây sụt chân để cho hắc vui vẻ được chút, ai ngờ uyên ương thì không có, mà chỉ có một ông già. Như vậy thì hơi quá đáng một chút, dù sao thì Đường Hoa cũng có điểm ranh giới đạo đức của mình, thế nên hắc hốt ha hốt hải chạy lên cầu, nâng ông lão lên, trách cứ: "Lão trượng, không có việc gì thì đừng chạy đi ra ngoài hóng gió thế, gần đây Trái Đất nguy hiểm lắm."

"..." Ông già này là ai? Ông già này thật ra có danh tiếng lắm, ông ta chính là quốc sư nước Tần Xích Tùng Tử đấy, chính là BOSS thuộc hàng nhất đẳng trong trò chơi. Ông ta xuất hiện không phải vì ngẫu nhiên, mà là chuyện tất nhiên. Nguyên nhân dẫn đến sự xuất hiện của ông ta chính là vì chuyện Mặc Tinh và Đường Hoa đi đến cửa ngoài của phủ đệ quốc sư. Có điều nhiệm vụ này không phải là của Mặc Tinh, mà là của Đường Hoa. Bởi vì trên thân Đường Hoa đang có mảnh của Thiên Thư, tức là tương đương như đệ tử của Xích Tùng Tử, cho nên dựa theo nguyện vọng thì ông ta nhất định phải đến khảo hạch trình độ đạo đức của người đệ tử này mới được.

Ông lão thoáng động cái chân, Đường Hoa nhìn sợ, há, ông già này cũng thiệt là nhân tài, một cái giày đã bị bay dính trên một hòn đá lớn ở giữa dòng suối rồi. Đường Hoa rất là khăng khái mò từ trong túi Càn Khôn ra một đôi giày đưa cho ông lão: "Hài Ngọc Phượng, gia tăng thể chất 8, rất có tác dụng với ngài."

"..." Ông già như có vẻ nổi giận, quơ đôi giày ném vào giữa lòng suối.

Đường Hoa rút một giọt mồ hôi, vội mò ra một đôi nữa: "Đôi này chắc chắn là giày nam này, ngài xem tên nó có uy phong không, hài Lý Thiên."

"..." Ông già vẫn không nói chuyện, lại quơ tay ném đi tiếp.

Coi nè! Người mà xui xẻo thì ngay uống nước cũng bị nghẹn đấy. Tuy mình đưa một đôi giày cấp 40 mới mang được cho một NPC cấp 1 là có hơi quá đáng, nhưng mà không mang được thì cứ trả lại cho ta đi chứ? "Được! Coi như là ta sợ ngài rồi." Đường Hoa ào ào trút hết mấy đôi giày trong túi Càn Khôn ra, nói: "Ngài cứ lựa đi nhé, lựa trúng bao nhiêu thì lấy bấy

nhieu, còn nếu ngài mang được hết thì cứ lấy hết, không cần phải ngại ngần." Mấy cái bầy xui xẻo này, coi bộ về sau mấy cái chuyện hại người không hại mình thì phải ít làm hơn một chút mới được. Làm người mà không phúc hậu là có báo ứng đấy!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 104: Hộ giá thất hành

Chương 104: Hộ giá thất hành

Xích Tùng Tử rất là cảm tức, lần này ông dùng tên giả Hoàng Thạch công đi ra ngoài không phải là để kiểm tra dung lượng túi Càn Khôn của đệ tử mình, mà là kiểm tra đức tính kính lão của hắn. Nhưng không ngờ bất cẩn một cái lại dẫm phải khối ván mục, may mà mình có được sự nhạy bén của NPC cao đẳng, nên mới vung được một chiếc giày lên trên tảng đá ở giữa dòng một cách rất là phản vật lý đó.

Nhưng mà lại không ngờ nữa là nhà thằng này nó mở tiệm giày, hết đôi này đến đôi khác bày ra, không có chút nào là có ý định đi nhặt giày cho mình cả, thế này thì phải làm sao để diễn tiếp hả?

Xích Tùng Tử thì rồi rắm, còn Đường Hoa bên này thì thật là khẳng khái, hắn móc ra một tờ ngân phiếu, nói: "Lão trượng nếu thấy không hợp thì cứ cầm đi mua một đôi nhé."

Đã đến tình cảnh thế này, Xích Tùng Tử thiệt không thể nào mà không mở miệng được nữa. Thế là ông ho khan một tiếng, nói: "Nhặt giúp ta cái giày kia."

"Cái chiếc giày nát đó mà ngài còn muốn à?" Đường Hoa thật sững sốt, đứng từ trên cầu nhìn qua cũng thấy rõ là nó bị thủng mất một lỗ rồi đó. Nếu đây là mùa hè thì còn có thể hiểu là để phòng bệnh phù chân, nhưng đây đang gần tới mùa đông rồi mà...

"Phải!" Xích Tùng Tử rất là kiên quyết, lấy cả sự cứng đầu cộng thêm sự vô lý ra để trả lời.

"Vậ ngài chờ chút!" Đường Hoa nhảy lên trên tảng đá, cầm cái giày lên sẫm soi trái phải rồi hô: "Lão trượng, đế giày cũng muốn nát luôn rồi, ngài xác định vẫn cần chứ?"

"... Xác định." Xích Tùng Tử cảm thấy lúc này mình mất mặt lắm.

"Sở thích của ngài khá là đặc biệt đấy." Đường Hoa điều khiển phi kiếm phóng trở lên cầu, rồi lại hỏi: "Ngài xác định là chỉ cần cái giày nát này chứ? Ta nói với ngài này, làm người thì phải có sự truy cầu cơ bản nhất chứ."

"Mang vào giúp ta!"

"..." Đường Hoa xạm mặt lại: "Ông già, yêu cầu này của ông có phần quá đáng rồi đấy."

"Mang vào!" Ông già rít qua kẽ răng bằng khẩu khí như là mệnh lệnh.

Lẽ nào là nhiệm vụ ấ? Đường Hoa lục lục bảng nhắc nhở nhiệm vụ trước, thấy rõ ràng là mình chưa có nhận bất cứ nhiệm vụ nào. Lại tìm trong túi Càn Khôn, nhìn xem mình có nhặt nhầm vật phẩm nào có gây ra nhiệm vụ hay không, nhưng rất thất vọng chính là vẫn không thấy có. Lại nhìn lại ông già này, thấy thế nào cũng giống y như là một người đang cố ý gây chuyện vậy ấy.

Thôi vậy thôi vậy, đầu cua tai nheo cũng do cái trò của mình cả, Đường Hoa than một hơi, giúp ông già mang giày vào. Ông già mang giày xong thì dẫm dẫm chân, vừa lòng gật đầu, sau đó lại đột nhiên vung chân một cái, chiếc giày đó lại bị bay ra, rớt chính xác ngay tảng đá hồi nãy.

"..." Đường Hoa làm như không nhìn thấy, đỡ lấy người ông già, nhẹ nhàng nói: "Ông à, đi tản bộ chậm chậm thôi, đừng có làm rớt giày nữa đấy, chào ông."

Ông già nhanh tay lẹ mắt túm lấy Đường Hoa đang định chuồn đi, chìa tay xuống phía dưới: "Giày lại rớt rồi."

"Đã đôi giày nát này không vừa với chân của ngài như thế..." Đường Hoa gọi ra một tia chớp, tạc cho chiếc giày trên tảng đá kia nát thành cám, sau đó lấy một đôi giày cùng với một tờ ngân phiếu ra, đưa cho ông già: "Ngài không nên lưu luyến nó nữa, ta đi đây."

Thế này là thế nào đây hả? Xích Tùng Tử muốn phát điên lên rồi, dựa theo nguyên tắc thì mình sẽ vung giày đi ba lần, Đường Hoa sẽ phải mang giày lại giúp mình mang ba lần, như vậy thì mới được coi là thông qua được khảo nghiệm chứ. Nhưng mà hiện giờ đạo cụ thì không có nữa, dĩ nhiên mình cũng có thể mặt dày vung luôn cả chiếc còn lại nơi chân, nhưng rồi người ta cũng sẽ thuận tay thêm một tia chớp nữa mà thôi.

"Thôi vậy thôi vậy!" Xích Tùng Tử rất bất đắc dĩ, nói: "Sáng sớm ngày mai đến chỗ này chờ ta."

Đường Hoa nhìn nhìn thời gian của hệ thống, hỏi: "Có thể chuyển thành hôm nay luôn được không?" Giờ này cách ngày mai còn tới 23 tiếng đồng hồ lận, tuy ông già này nhìn có vẻ cổ quái, nhưng mà phải lãng phí cả một ngày nơi Hàm Dương này thì thiệt là bức bối lắm.

"Sáng sớm ngày mai!" Xích Tùng Tử thở hào hển, nói xong thì buông Đường Hoa ra, tiếp tục đi về phía trước...

"Cẩn thận!" Đường Hoa vừa mới điều khiển phi kiếm xuống dưới chân mình, thì thấy không ổn, vội vàng la lên một tiếng.

"Cái gì?" Ông già còn chưa có rõ là vì sao, thì đột nhiên nghe được một tiếng "Rắc rắc", một khối ván đã bị mình đâm gãy...

"Vù", Đường Hoa biến mất. Cái bẫy này có nguyên lý rất là đơn giản, chỉ là dùng kiếm cắt đi phần đáy của hai khối ván, sau đó lại thả lại chỗ cũ, như thế thì chỉ cần không có kỹ năng X quang là pháp lực có cao đến bao nhiêu cũng không phát giác nổi. Đường nhiên, cái bẫy này Đường Hoa làm ra chủ yếu để bẫy mấy cặp tình lữ, nếu như thấy có cái bẫy nào chỉ có một tấm ván, vậy kẻ làm ra nó khẳng định không phải là Đường Hoa.

* * * * *

Đối với yêu cầu sáng sớm ngày mai gặp mặt của ông già nọ, Đường Hoa vẫn chọn chấp nhận. Hắn vẫn cứ cảm giác đó là cái nhiệm vụ ẩn nào đấy.

Lại đi dạo phố uống trà với Mặc Tinh, sau cùng là cầm cần câu cá đến câu cá bên bờ suối nhỏ, chờ ông già đó xuất hiện...

Rạng sáng, trời trong vắt vạn dặm không mây, ánh mặt trời rạng rỡ, đây là cảnh tượng chỉ có thể có trong trò chơi. Mà thời gian này cũng là thời

gian cố định trong trò chơi, bởi vì chả ai lại thích xách đèn lồng đi đánh quái cả. Mà hướng chi tối đèn tắt lửa, mọi người thì bay ở trên không trung, bất cần một cái bị đụng chết cũng chả biết là do đụng người hay là đụng phải núi. Chả lẽ bắt người ta phải cầm đèn pin, vừa bay lại vừa rọi, thế cũng quái đản lắm.

Đúng một giờ rạng sáng, ông già kia lại run lấy bảy bước lên trên cầu. Lần này người ta đã đề phòng rồi, chân phải dẫm chắc chắn vào mặt cầu rồi mới bước tới một bước, động tác như vậy lại tăng thêm trong tay chống cây gậy khiến cho tốc độ tiến lên chả khác nào con rùa cả, nhưng có điều cẩn thận thì đồ lâu hư, ngày hôm qua đi có năm mét mặt cầu thôi mà bị ngã tới ba lần, nếu truyền ra ngoài chắc mặt mũi NPC cao cấp mất hết đấy.

"Lão trượng cứ yên tâm, ta đã kiểm tra qua rồi." Đường Hoa kéo con cá nhỏ lên, sau đó phóng sinh rồi chạy lên trên cầu, dìu ông già đi qua.

Ông già gật gật đầu, lấy từ trong lòng ra một mảnh trúc, nói: "Tu luyện cho tốt, khi thời cơ chín muồi thì ta lại đến tìm ngươi."

Pháp bảo "Mảnh trúc?"!

Oa, đây là mảnh Thiên Thư đó nha. Đường Hoa vội rót linh lực vào, quả nhiên đúng là mảnh nhỏ của Thiên Thư thật, có điều nó khác với mảnh của mình, mảnh của mình chỉ có đơn độc hộ giá Lô, mà hợp nhất mảnh này với mảnh vốn có thì mở ra được hộ giá của cả thất hành, đồng thời hệ thống còn nhắc mình rằng đã thu thập mảnh Thiên Thư được một phần ba, có thể hoàn toàn khởi động công năng hộ giá và các chỉ lệnh.

Ý là nói còn có hai bộ công năng khác à?

"Lão trượng! Còn hai bộ kia ở đâu ạ?"

"Đương nhiên là ở trên người của hai người khác rồi." Ông già phất tay nói: "Đi đây đi đây, đến lúc đó thì sẽ biết thôi."

"À, vậy ngài đi thông thả." Nghe ý của NPC này là về sau mình sẽ cùng hợp tác hoàn thành một nhiệm vụ nào đó với hai người xa lạ nữa. Có điều bây giờ nhiệm vụ cấp bách hẳn phải là đi kiếm thêm vài con hộ giá cái đã, ít nhất thì cũng phải bổ đầy cho vị trí sáu con hộ giá còn lại mới được.

* * * * *

"Ta đại diện cho Thiên Thư tiêu diệt ngươi." Cuối cùng thì một con hộ giá Hoả cấp 35 đã bay vào bên trong Thiên Thư. Đường Hoa lau mồ hôi, bỏ ra có một ngày là bắt đủ hết, tuy chất lượng chả được bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì cũng chỉ là đồ dùng một lần thôi mà, giống như người đi tìm gái lâu xanh vậy, chả lẽ ngươi còn muốn nàng xinh đẹp thanh thuần, dùng được lâu dài? Cứ có thể dùng được là ổn.

Đường Hoa mới thở ra được một hơi thì có tin nhắn của Hạo Nhiên phát đến, ý đại khái là còn có sáu tiếng đồng hồ trước khi Tân Tiên giới mở ra nữa thôi, hy vọng là mình nên trở về bang hội để nghỉ ngơi chỉnh đốn, ngàn vạn phải cẩn thận đừng để một tiếng đồng hồ cuối cùng mà bị tiểu nhân ám toán.

Đường Hoa thuận tay trả lời một câu: "Được", sau đó nghĩ đến Huyền Huyền. Hành tung của Huyền Huyền rất công khai, mấy ngày nay nàng đều ở trong thành đô cả. Đường Hoa lấy thông tin từ bên Tôn Minh xong thì liền điều khiển phi kiếm bay về hướng thành đô.

Lẽ nào Đường Hoa muốn đi làm anh hùng cứu mỹ nhân? Đáp án tất nhiên là không. Mục đích chủ yếu của hắn chỉ là coi náo nhiệt thôi, và để vạn nhất Sát Phá Lang mà ám sát thất bại thì mình sẽ thuận tiện bồi thêm cho rốt ráo. Dùng tên tuổi của ca mà đi lừa gạt thì phải chuẩn bị tinh thần có ngày bị ca bóp chết đó nha. Đường Hoa tuy chẳng phải là con người trừng mắt tất đánh, nhưng cũng không phải là loại người dễ dãi cho qua. Mà lại nói... Sát Phá Lang đã từng giết mình mà, hiện giờ mình mà không đi xen vào mào náo nhiệt này thì trên có lỗi với trời, dưới có lỗi với đất, trung gian có lỗi với lương tâm của mình mất.

Vì tránh cho gặp phải chuyện bọ ngựa canh ve, vàng anh canh bọ ngựa, thì nguy trang là chuyện tất phải làm. Có điều thời gian cooldown của Hồ Ly Diện Cụ là mười ngày lận, mới mấy ngày trước mang tên Tôn Minh đi thi đấu mất rồi, cho nên lần này đành phải dùng cái tên của hắn tiếp.

* * * * *

Bởi vì sắp phải rời khỏi phạm trần một tuần lễ, cho nên Huyền Huyền bèn tổ chức một buổi diễn hợp tác nơi quảng trường thành đô. Tham gia trong buổi diễn không chỉ có nàng, mà còn có các bạn bè trong ngành giải

trí của nàng nữa. Nào là nhóm XX, nghệ sĩ mới XX, ca sĩ trường phái thực lực XX, ca sĩ trường phái sống động XX, ca sĩ trường phái thần tượng XX, nhóm kim đồng lục nữ XX và XX, đạo diễn XX, nhà tài trợ XX cùng với những nhân vật khách mời. Trong khi các tiết mục đang diễn ra, thì sẽ có hoạt động rút thăm trúng thưởng, và đương nhiên cũng có cả việc ngôi sao ca nhạc XX tự tay ký tên nữa.

Từ lúc bắt đầu có chuyện người hâm mộ ngôi sao, có nhiều người vẫn không rõ nổi tư tưởng của các fans cuồng nhiệt vì lý do nào mà mãi mê hâm mộ đến tán gia bại sản, vì lẽ nào mà hâm mộ ngôi sao đến thà rằng cả đời không lấy vợ chồng...

Hội fans của Huyền Huyền là hội fans mạnh nhất, chủ yếu bởi vì nòng cốt trong hội này đều theo nàng từ trong hiện thực mà vào đây. Tuy hoàn cảnh có thay đổi, nhưng mà giá trị quan vẫn y nguyên, đó là kiếm tiền, vì mọi người đều biết rằng tiền trò chơi có thể hối đoái thành tiền tệ Liên Bang sau khi tới được hành tinh M.

Bởi vì được thông qua đơn xin nơi hệ thống và đã giao nộp phí dụng, cho nên quảng trường lớn nơi thành đô đã bị Huyền Huyền bao hết. Lúc Đường Hoa tới thì cũng là lúc mọi người vào sân rồi. Đường Hoa còn chưa kịp nghĩ sẽ phải làm chi thì đã có ngay một nhân viên công tác nhận ra hẳn là Tôn Minh đại phóng viên. Cái này không trách người khác được, cái đầu trọc của tên Tôn Minh này sáng quá, sáng đến nỗi không thể nào không làm cho người ta chú ý được.

Phóng viên có cần phải mua vé không? Không! Vì phóng viên là ông cố nội rồi. Minh tinh mà đắc tội với fans thì chưa chắc có bị sao cả, bởi vì fans có thể thông cảm, chứ nếu đắc tội với phóng viên thì sẽ phiền ngay, người ta một bàn tay đen một bàn tay trắng, phải xem xem người biểu hiện ra như thế nào đấy. Đừng nói là trong ngành giải trí, mà ngay cả trong ngành than đá thì có nhiều tên phóng viên còn đen hơn so với than đá nữa đấy!

"Khách sáo quá, cái này ngượng lắm!" Đường Hoa rất bất đắc dĩ bị đưa vào ghế khách quý của phóng viên. Nhìn thoáng qua bên trái bên phải, chỉ còn có một nữ phóng viên đang căn hạt dưa bên cạnh mình thôi hà. Dù sao

thì hiện giờ ngành báo chí chỉ một nhà lũng đoạn, nên phải một phóng viên đi là ổn.

Không lâu sau, Tinh Tinh cũng theo lời hẹn mà vào sân, Đường Hoa nói nhỏ với nhân viên công tác vài câu, thế là nhờ vào tên tuổi của Tôn Minh đại phóng viên, Tinh Tinh cũng được dẫn tới ghế phóng viên.

* * * * *

Phép bói Quỷ Cốc!

"A! Pháp lực của Sát Phá Lang đột nhiên cao lên rồi!" Tinh Tinh cực kỳ sửng sốt: "Chỉ có thể mơ hồ biết rằng đang ở trong phạm vi ba dặm chung quanh, nhưng không thể đo lường tính toán ra tọa độ cụ thể được."

Lẽ nào tên này đã tăng ma kiếm lên ngũ giai lận rồi? Cái này cũng không phải là không khả năng đâu. Dưới tình huống không có bất cứ kiếm quyết gì tăng thêm thì cấp 40 mới có thể sử dụng kiếm ngũ giai, mà Sát Phá Lang luôn có sẵn vật phong phú, trong người có thanh tiên kiếm ngũ giai cũng chả có gì lạ, do đó hẳn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thăng giai thôi là có thể tăng giai cho ma kiếm liền. Đường Hoa hỏi: "Huyền Huyền ở đâu?"

"Cách đây 80 thước, theo tọa độ mà tính thì hẳn là đang ở trong hậu trường." Tinh Tinh lại nói: Lúc buổi diễn bắt đầu thì trừ phi trước đó Sát Phá Lang đã trà trộn vào được, chứ không thì ngồi nơi ghế người xem chắc chắn không có khả năng ám sát được Huyền Huyền.

Đường Hoa gật đầu, điều này là nhất định rồi. Cửa thì không có bảo an mà, với lại mấy người chơi người nào mà không mang theo hàng hoá trong người, trong hiện thực nếu xem diễn mà thấy gớm thì người ta ném trứng gà thối, chớ trong trò chơi này người ta ném chằng phải phi kiếm thì cũng là pháp thuật, thế nên có bảo hộ cũng là phải.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 105: Ma Kiếm ngũ giai

Chương 105: Ma Kiếm ngũ giai

Rất nhanh, buổi diễn đã bắt đầu, trước tiên, người chủ trì đi ra. Người chủ trì này có thân phận không đơn giản, chính là một MC trong hiện thực. Đương nhiên, trong làng giải trí thì số lượng MC đã muốn nhiều hơn cả số cán bộ nơi Bắc Kinh luôn rồi, nếu quăng họ vào chung một đồng thì có lẽ sẽ chẳng thấy đặc biệt chi, nhưng nếu đưa một người tới một thành thị cấp ba, có lẽ sẽ trở thành một minh tinh chói lóa không chừng.

Đầu tiên là màn khởi động, Huyền Huyền dẫn theo đàn em mới lên, đó là một chàng trai, hát cũng không tệ. Sau một màn hò hét và vỗ tay ào ào, chàng trai này bắt đầu hát. Người rất đẹp trai, mà hát cũng không tồi, người xem hưởng ứng khá nhiệt liệt, bên dưới sân khấu các nữ sinh liên tục hét toáng lên, thậm chí còn có người bị kích động đến ngất xỉu...

"Có quá lắm không?" Đường Hoa ói ra một bùm máu, người ta đang ca hát chứ có phải là xài phép thuật Thiên Cương hay là Địa Sát để gây hôn mê đâu. Hát có một bản này thôi mà hôn mê đến sáu đứa, thiệt là trâu hơn vũ khí sóng siêu thanh nhiều lắm, với lại còn có thể cưỡng chế xuyên qua màn bảo hộ của hệ thống, trực tiếp gây hôn mê luôn đó kìa.

Nữ phóng viên ngồi một bên nói: "Hôn mê 5 kim, khóc rống lên thì 3 kim, la hét thì 2 kim. Những cái này đều có bảng giá cả."

Đường Hoa thuận miệng hỏi: "Bọn họ không sợ bị vạch trần à?"

"Cái này gọi là làm tăng bầu không khí đấy!" Nữ phóng viên cười: "Trong hiện thực thì thường là đưa lên xe cứu hộ, mà người xem, bên đây cũng chỉ đành phải khiêng đi qua nơi không có người! Ha ha." Nàng cũng không thể nhịn cười thành tiếng được.

Tinh Tinh lắc đầu: "Nếu là ta thì đã chuẩn bị vài tên đệ tử Huyền Nguyệt am rồi, cứ một cái phép trị liệu quăng qua là lại mạnh khỏe dồi dào nhảy lên hét tiếp cho coi."

* * * * *

Ánh sáng màu lam từ trên bầu trời sân khấu chiếu xuống, ca sĩ mới XX nắm tay Huyền Huyền cúi đầu cảm ơn mọi người, Huyền Huyền cũng theo thường lệ nói nhảm một chút, tiếp đó là màn nam nữ hợp xướng. Hết màn này, Huyền Huyền đi đổi trang phục, còn ca sĩ phái thần tượng XX lên biểu

diễn. Đường Hoa hết sức buồn bực, chơi trò chơi này có muốn đổi trang thì chỉ 0.01 giây là xong, cần gì phải chạy xuống khỏi sân khấu?

"Thằng nhãi Sát Phá Lang này chắc hẳn không cho bà con leo cây đấy chứ?" Đường Hoa càng xem mà càng nghi hoặc, theo vị trí ngồi của mình thì tuy không thể thấy toàn cảnh hậu trường, nhưng ít ra cũng nhìn được gần hết, mình thấy bọn họ nói chuyện với nhau bằng bộ dáng rất quen thuộc, đâu có vẻ gì là có người khác đang trà trộn vào bên trong?

"Không biết!" Tinh Tinh lắc đầu, nàng tuy cũng có pháp bảo tiên khí, nhưng rõ ràng là pháp lực của Sát Phá Lang cao hơn nàng rất nhiều: "Hệ thống nhắc rằng tu vi của đối phương quá sâu, không thể tra xét chính xác được."

"Vậy cứ xem trước đi!" Đường Hoa hỏi: "Ây! Người là nữ nhân, vậy có thể đoán ra được nguyên nhân vì sao Mông Mông phải làm vậy không?"

"Ghen tị!" Tinh Tinh không cần suy nghĩ đã trả lời ngay: "Một người nữ có được cơ hội bày ra phong tư của mình ở trước mặt ngàn tên cao thủ, đồng thời cũng trở thành nhân vật chính thực sự của cả cuộc thi, đó chính là một vinh hạnh lớn lao."

"Người cũng ghen tị à?"

"Đúng vậy, thế thì sao nào? Không được hả? Đừng nói đến lòng hư vinh của chúng ta, nam nhân các người chẳng phải cũng thường xuyên thà chết vẫn cần sĩ diện đó sao?" Tinh Tinh lại nói: "Vì khoảnh khắc kia, mà rất nhiều nữ nhân đã bằng lòng trả giá bằng mồ hôi, bằng tuổi thanh xuân, thậm chí là bằng sinh mạng. Có nói với người người cũng không hiểu đâu, người cứ thử nghĩ lại với nam nhân các người đi, vì sao mà liều chết liều sống cũng phải bước lên bục quán quân thế? Vì tiền là một, mà vì vinh dự là mười... Người mà lại nhìn ta với cái ánh mắt nhìn người dở hơi đó thì ta không để yên đâu đấy."

"Nói bậy, đây là ánh mắt nhìn người ngốc mà." Đường Hoa đưa cho Tinh Tinh một bao hạt dưa, xong hỏi: "Bên này có minh tinh nào mà người thích không?"

"Có a, là Huyền Huyền đó."

"... Chẳng phải người ghen tị sao?"

"... Vừa sùng bái lại vừa ghen tị, nữ sinh luôn huyền tưởng đến cảm giác khi mình đứng ở trên sân khấu kia. Đương nhiên nếu như Huyền Huyền bị xui xẻo thì chúng ta cũng sẽ không thể nào mà không vui được."

"VẬY HỒI NỮ NGƯỜI CHUẨN BỊ VUI ĐI."

"NGƯỜI XÁC ĐỊNH LÀ SÁT PHÁ LANG SẼ ĐẾN À?"

"XÁC ĐỊNH!"

"VỪA RỒI CHẴNG PHẢI NGƯỜI CÒN HOÀI NGHI..."

"HẮN VỪA XIN THÊM HẢO HỮU TA NÀY, SẴN TIỆN NÓI TA ĐỪNG LÀM LỘ RA NỮA." Đường Hoa nói đến đây thì trong lòng lại nghe lộp bộp một cái, Sát Phá Lang làm thế nào nhìn thấu được mặt nạ của mình, chẳng lẽ...

* * * * *

Còn có một tiếng đồng hồ nữa là Tân Tiên giới sẽ mở ra, buổi diễn vẫn còn tiếp tục. Giữa chừng còn có hoạt động rút thăm trúng thưởng, tên Đường Hoa này trong tay không có phiếu, nhưng cũng rất may mắn rút trúng được một tấm hình chụp đặc tả cắt cảnh của Huyền Huyền trong trò chơi, đồng thời còn có chữ ký của nàng nữa. Đường Hoa thuận theo đại thế kích động hét lên hai tiếng, khiến cho Tinh Tinh khinh bỉ hẳn suốt cả 10 phút, nguyên nhân là vì Đường Hoa hét lên mà không có chảy nước mắt chút nào, chẳng chân thực gì cả.

* * * * *

Còn có nửa tiếng đồng hồ nữa là Tân Tiên giới sẽ mở ra, có thể nói là hiện giờ đã đến thời gian của thích khách. Nếu trong thời gian này mà tử vong thì không thể nào tiến vào Tân Tiên giới được. Có điều lúc này buổi diễn cũng sắp chào màn rồi, màn diễn cuối cùng chính là ca khúc thành danh của Huyền Huyền: XXXX. Đây là một ca khúc có tiết tấu hơi thông thả, rất thử thách với trình độ hát của ca sĩ. Dĩ nhiên, Huyền Huyền dù sao cũng là ca sĩ đại biểu của trường phái thực lực cộng thêm trường phái thần tượng, cho nên hát rất tự nhiên.

"Huyền Huyền sắp phải rời khỏi quý vị một thời gian rồi, nếu như trong khoảng thời gian này mà mọi người không gặp Huyền Huyền, thì vẫn mong mọi người cố vũ cho Huyền Huyền ở trong lòng nhé, còn nếu có ai nhớ đến Huyền Huyền, thì hãy nói với chính mình, rằng Huyền Huyền cũng rất nhớ

mọi người (khóc...) Lần này từ Tân Tiên giới trở về thì Huyền Huyền sẽ trình bày thêm ca khúc mới..." Sau một đồng lời nói kích động tình cảm, Huyền Huyền lấy ra vé mời: "Một tuần sau, Huyền Huyền vẫn là Huyền Huyền, hy vọng mọi người sẽ vẫn ủng hộ Huyền Huyền như trước..."

Lời còn chưa nói xong, thì trên sân khấu đột nhiên loé lên năm chữ màu kim: Lưu Quang Tru Tiên Trảm!

"Moá!" Đường Hoa mắng một tiếng, loại chữ thể này hẳn cũng không xa lạ gì, lúc mà hẳn khởi động được Tu La Tuyệt Sát Trận thì cũng có xuất hiện những loại chữ trâu bò hò hét như vậy, ngoài ra còn có ba cái búa bự của Tà Kiếm Tiên cũng có điềm báo kiểu như thế. Một khi mà xuất hiện dòng chữ màu kim, thì tức là biểu hiện có kỹ năng cao cấp xuất hiện. Thăng này quả nhiên đã nâng Ma Kiếm lên ngũ giai rồi. Lúc còn ở biển Đông, Sát Phá Lang đã có nói qua với Đường Hoa, rằng sau khi tâm ý tương thông với thanh Ma Kiếm này, thì cứ hai giai hẳn lại lĩnh ngộ được một kỹ năng mới. Chẳng hạn như lúc nhất giai thì là Nhân Kiếm Hợp Nhất, tam giai là Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm, còn Lưu Quang Tru Tiên Trảm kia dĩ nhiên là kỹ năng ngũ giai rồi.

"Lưu quang", hai chữ này quả nhiên không nói hoang, kiếm quang sáng lấp lánh làm cho người ta không dám mở to mắt, mọi người chỉ có thể miễn cưỡng trông thấy vô số thanh kiếm nhỏ đang tung hoành ngang dọc qua khoé mắt khép nhỏ của mình, cho dù là Huyền Huyền đã bị hoá thành ánh trắng rồi thì chúng vẫn cứ còn xuyên qua xuyên lại, phát ra những thanh âm rít gió. Trong vòng trăm mét vuông, một kiếm xuất ra là không sinh vật nào còn sống.

Đây là kiếm trận a! Hơn nữa lại còn là loại kiếm trận dạng mai phục nữa. Đường Hoa tỉ mỉ phân tích, nếu như hẳn không đoán sai, thì kiếm trận này là do Sát Phá Lang đã sắp đặt sẵn bên dưới sân khấu, sau đó thì dùng chỉ lệnh để kích hoạt, hoặc là thời gian đến thì sẽ tự nhiên khởi động. Với pháp lực của mình thế mà cũng không phát hiện được sân khấu có điều gì bất thường, Ma Kiếm thật quá dũng mãnh, mà đây mới chỉ là ngũ giai, trên đó vẫn còn kỹ năng của thất giai và cửu giai nữa...

Đường Hoa lau mồ hôi, nhìn nhìn lại tiên thuật của mình, chỉ mới có tầng 41 thôi hà. Dựa theo đẳng cấp cùng với phần thưởng của hệ thống cho mình, thì hiện giờ mình có thể tăng nó lên đến tầng 52 mới đúng. Lại nhìn tới Lượng Thiên Xích, bởi vì mình không còn kiên trì hành vi ném thức lúc rảnh rồi, cho nên còn tới 1/3 độ thuần thực mới có thể thăng cấp được. Hộ Giá của Thiên Thư thì... Vẫn chẳng vừa mắt, kỹ năng của người ta là kỹ năng lóc thịt phạm vi quần thể, có ra bao nhiêu tên Hộ Giá cũng chẳng thể bảo hộ nổi mình.

Lục tới lục lui, thế mà Đường Hoa cũng không có phát hiện được biện pháp nào để có thể áp chế Sát Phá Lang cả. Biện pháp duy nhất chính là trong vòng nửa giờ tiếp theo phải tăng đẳng cấp tiên thuật của mình lên đến tầng 50, như vậy mới có thể ganh đua cùng hãn một phen. Cái này gọi là "lúc trẻ không nỗ lực, về già phải rùn chân" đây. Cứ tưởng rằng dựa vào ma kiếp và tiên thuật là đã coi mình thiên hạ đệ nhất, có ngờ rằng đã có người âm thầm lặng lẽ đuổi sát sau lưng. Trông thấy được thì chỉ có mỗi Sát Phá Lang, còn những người chưa lộ diện thì sao?

Nam nhân có những khi phải hung ác với bản thân mình, Đường Hoa hạ quyết tâm sắt đá, lần này từ Tân Tiên giới về phải bế quan một tháng, nâng tiên thuật và Lượng Thiên Xích của mình lên một cấp bậc mới.

* * * * *

Tân Tiên giới? Đây chẳng phải là khung cảnh mà hồi tân thủ thôn trông thấy sao? Nếu nói có bất đồng, thì đó là những khán đài đang bùng bùng khắp bốn phía Tân Tiên giới, và còn một cái khán đài chủ bùng bùng ở trung ương.

Những khán đài này không phải là để dành cho khán giả, mà là để cho khách quý và các tuyển thủ nghỉ ngơi hoặc là quan sát thi đấu. Những người không liên quan thì cho dù có tiền cũng không thể đến được nơi đây. Nói theo lời nói của người chủ trì, thì đây là một thánh địa chiến đấu chứ không phải là cái sân coi trò khỉ. Đương nhiên vị trí khách quý của Huyền Huyền là trống không rồi, tuy chuyện phát sinh ở nửa giờ trước, nhưng mà cơ hồ mọi tuyển thủ đều đã biết được thông tin Huyền Huyền bị ám sát mất rồi.

Người chủ trì là một tên NPC, mang mũ quan của Thiên Đình. Hắn tuyên bố quy tắc thi đấu: Đầu tiên là vòng điểm cộng trăm tổ. Một ngàn người sẽ phân thành mười tổ tiến vào bản đồ thi đấu riêng, hai người đứng đầu tổ sẽ lọt vào vòng trong. Tổng hai trăm người sẽ lại phân tiếp thành mười tổ đánh điểm cộng như vậy để chọn ra 20 người, 20 người này tiến hành bắt thăm đấu một đối một, 10 người thua trong đợt này sẽ thi đấu với nhau để chọn ra 5 tên được vào tiếp vòng 15 người.

Sau vòng 15 người là vòng đào thải, người có tổng điểm cao nhất trong vòng 20 người sẽ vào thẳng vòng trong.

Từ vòng 8 người trở về sau đều theo chế độ rút thăm thi đấu đào thải.

Tất cả mọi trận đấu nếu vượt qua thời hạn một tiếng đồng hồ mà chưa phân ra thắng bại, thì cả hai đều bị phán là thua.

Khi đã lọt được vào vòng 20 người, thì trong trận đấu thi thoảng sẽ có những lễ vật thần bí bay qua bay lại trên không trung, thời gian mà chúng nó tồn tại là 15 giây, hai bên tuyển thủ đều có quyền cướp đoạt. Người chủ trì cũng thuận tiện công bố một ít loại lễ vật có trong đó, như Ngọc Lộ đan có thể trong nháy mắt hồi phục đầy sinh mệnh và pháp lực, như đá Tinh Luyện có thể đề cao phẩm cấp của tiên kiếm, như đá Long Tinh có thể tăng cường năng lực phi hành của tiên kiếm, còn có sách Sư Môn Công Hiến có thể trực tiếp tăng cống hiến sư môn lên một tầng, v.v... Thậm chí còn có khả năng lấy được tiên kiếm hoặc là pháp bảo cấp cao.

Hàng ngon thì ai không muốn? Mấu chốt là người muốn thì đối thủ của người cũng muốn, có lẽ trong khoảnh khắc đó, thực lực không hoàn toàn là điểm mấu chốt để quyết thắng bại nữa...

* * * * *

Tiến vào bản đồ thi đấu riêng, Đường Hoa trông thấy tổ 10 người của mình, cứ một chọi một cắn xé nhau, năm cặp cùng đồng thời đấu. Cao thủ trong bảng của Đường Hoa chỉ là một tên xếp hạng gần một trăm nên không có vấn đề gì, chín trận toàn thắng, thắng cấp.

Vòng 20 người, tổ của Đường Hoa có 10 người, có hai tên là cao thủ trong bảng, nhưng mà cả hai đều không có pháp bảo độc môn hay là kỹ năng độc môn gì cả, hai người được vào bảng bởi vì có có một thanh tiên

kiếm hoặc là có pháp thuật mạnh mẽ. Ài này cũng không có vấn đề, vẫn toàn thắng.

* * * * *

Trước khi bắt thăm vòng 20 người, mọi tuyển thủ đều được nghỉ ngơi 2 tiếng đồng hồ, có thể đi dạo mọi nơi. Tân Tiên giới có một cái chợ nhỏ, không những có đầy đủ cả khách sạn, tửu lâu, mà còn có bán cả một ít đan dược tiên gia nữa.

Huyết Ngưng Tinh: Giải trạng thái Ngủ, Cuồng, Loạn. Hộ Tâm đan: gia tăng 20% phòng ngự, duy trì 10 phút...

Tuy giá cả chẳng phải chẳng cho lắm, nhưng mà đại chiến đang ở ngay trước mặt nên không ai dám qua loa, mọi người đều nhao nhao dọn trống rác rưởi trong túi Càn Khôn để lấy chỗ mua sắm các loại dược phẩm để phòng khi cấp bách.

Tranh mua dược phẩm xong là tới phần bổ sung đồ ăn đồ uống.

Rất nhanh, hai tiếng đồng hồ nghỉ giải lao đã hết, cuộc đua 20 người bắt đầu!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 106: Vòng 20 người

Chương 106: Vòng 20 người

Số người mà Đường Hoa quen biết trong vòng 20 này quả thật không ít, có Huy Hoàng, Phá Toái, Phong Vân Nộ, Mặc Tinh, Sát Phá Lang, Phi Thường Kiếm. Còn phần Thiên Sứ, Nhu Mễ và Tôn Minh thì đều bị rút hết trong vòng điểm cộng rồi. Thiếu Gia và Nhất Tiểu cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Trong số những người mà Đường Hoa không quen thì được chú ý nhất chính là một nữ sinh tên là Liên Vân Sơ, đệ tử Thủy Nguyệt cung. Người thường thì xem náo nhiệt, người trong nghề thì xem cách thức. Người khác chỉ cảm thấy pháp thuật của cô nàng này mãnh liệt, chỉ có Đường Hoa là

biết, pháp thuật mà Liên Vân Sơ này sử dụng chính là một loại tiên thuật hỗn hợp giữa sét và đất, bằng cấp với tiên thuật của mình, tên là Tinh Trầm Địa Động. Phạm vi của chiêu này rộng hơn Liệt Diễm Nhiên Lôi của Đường Hoa, nhưng uy lực thì nhỏ hơn. Tiên thuật của Đường Hoa có đặc điểm phá tà, cháy liên tục, còn tiên thuật của Liên Vân Sơ thì có đặc điểm là làm yếu bớt thuộc tính của đối phương.

Nhưng tổng lại mà nói thì giữa Liên Vân Sơ và Đường Hoa vẫn còn chênh lệch lớn lắm, vì dù sao đi nữa thì Đường Hoa vẫn có tiên thể, có Lượng Thiên Xích... và cả sự đề tiện vô liêm sỉ nữa.

Số lượng người sử dụng pháp thuật trong vòng 20 rất là ít, bởi vì khi đơn đấu thì người dùng pháp thuật luôn chịu thiệt rất nhiều. Kỹ năng khống chế mà nhiều thì năng lực công kích lại kém, năng lực công kích mà tốt thì phòng ngự lại yếu ớt. Do đó, người dùng pháp thuật khi đơn đấu với kiếm thủ quả thật có khó khăn rất lớn.

* * * * *

"Tràng thứ nhất, Sát Phá Lang đấu với Liên Vân Sơ!"

Người chủ trì vừa tuyên bố xong, thì toàn bộ mọi người đều vỗ oà lên. Đây quả thực là hành vi trù dập. Trừ bản thân Đường Hoa ra, thì toàn bộ mọi người đều hy vọng là Sát Phá Lang sẽ đấu với Đông Phương Gia Tử cơ. Trong nhóm 20 hiện giờ, thì Sát Phá Lang, Đường Hoa, Phá Toái và Phong Vân Nộ được công nhận là bốn cao thủ khó chơi nhất. Trong đó, Sát Phá Lang sau khi ám sát Huyền Huyền xong thì lại càng bộc phát ra một luồng khí thế "thiên hạ mình ta vô địch". Dĩ nhiên, bởi vì đã sát hại người con gái mến thầm mình, cho nên Sát Phá Lang cũng phải chịu đủ sự nhiếc móc của quần chúng, thành ra bây giờ người xem cơ hồ đều thiên về xu hướng cổ vũ cho Liên Vân Sơ hết.

* * * * *

Hai bên bị cưỡng chế truyền tống lên trên không trung cách mặt đất 500 thước. Khoảng cách này không những đã vượt qua khỏi phạm vi công kích của kỹ năng, mà còn vượt luôn cả phạm vi công kích của pháp thuật.

"Bắt đầu!" Người chủ trì vừa mới dứt lời, thì Sát Phá Lang đã không hề do dự xông qua Liên Vân Sơ.

Liên Vân Sơ nâng tay lên: "Càn Sơn Bích Chương!" Một vách đá chắc chắn đột ngột dâng lên. Sát Phá Lang hoá một kiếm thành bảy kiếm, đâm thẳng vào tường đá, khi kiếm vừa đâm được vào thì lại hợp nhất từ bảy thành một, khoan một động lớn trên vách tường. Liên Vân Sơ thấy thế, biết pháp thuật phòng ngự này quá yếu, không thể ngăn cản được Sát Phá Lang, lại thấy phi kiếm vẫn đến với khí thế ào ạt, bèn vội sử ra một chiêu Thừa Thiên Tái Vật. Đất vốn dung được vạn vật, nếu tự thân hoá thành đại địa thì trong nháy mắt sẽ được tăng phòng ngự lên đến mấy lần, chỉ thấy trên thân Liên Vân Sơ có ánh vàng chớp qua, đã quạt cường tiếp được một kiếm.

Lượng máu tụt xuống một phần ba, kinh nghiệm của Liên Vân Sơ cũng rất phong phú, thấy thế xông lên của Sát Phá Lang vẫn chưa giảm thì thu ngay bánh xe bay dưới chân, thân thể nàng lập tức rơi xuống phía dưới, khiến cho đòn đánh thứ hai của Sát Phá Lang bị hụt. Trong khi đang rơi xuống, Liên Vân Sơ lật hai tay, xuất ra từng vòng từng vòng sáng chụp về hướng Sát Phá Lang, bên trong vòng sáng có đất đá quay cuồng, uy thế long trời lở đất, lại còn có bao hàm cả những tiếng sấm chớp đì đùng, gây ra một cảnh tượng như ngày tận thế.

Sát Phá Lang cười lạnh một tiếng, không công kích nữa mà không nhanh không chậm bắt một kiếm quyết, thu Ma Kiếm về hộ thân. Mặc cho Liên Vân Sơ dùng tiên thuật thổ lôi oanh tạc điên cuồng, Sát Phá Lang vẫn sừng sững đứng đó. Qua thời gian mười giây, pháp lực của Liên Vân Sơ đã cạn đáy mà lượng máu của Sát Phá Lang vẫn còn tới bốn phần năm.

Sát Phá Lang phất tay một cái, Ma Kiếm lại bắn về phía Liên Vân Sơ, Liên Vân Sơ thấy thế thì chỉ đành than một hơi nhận mệnh, bị đánh thành ánh trắng quay trở về trên ghế ngồi.

Một trận này chỉ tốn có thời gian một phút, Sát Phá Lang chỉ sử dụng kiếm quyết chứ chưa hề vận dụng tới nội khí của kiếm anh mà vẫn thoải mái thắng. Đây chính là chênh lệch giữa cao thủ và chuẩn cao thủ.

Trận đầu, máy bay ném bom đấu với máy bay chiến đấu, kết cục là máy bay ném bom thảm bại!

* * * * *

"Tràng thứ hai, Đông Phương Gia Tử đánh với Phá Toái!"

Nghe thế này, Đường Hoa và Phá Toái đồng thời giơ chân: "Kháng nghị! Bọn ta là tuyển thủ hạt giống"

Người chủ trì còn chưa kịp nói gì, thì người xem đã rống giận: "Kháng nghị không có hiệu quả!" Máy bay ném bom siêu cấp đánh với máy bay chiến đấu siêu cấp, đây chính là trận quyết chiến mà bọn họ vẫn chờ mong! Đồng thời đây cũng chính là hai người duy nhất được biết là đã độ kiếp thành công cho đến nay, cho nên sự chờ mong của công chúng càng dâng cao hơn nữa...

Công chúng bất bình là không thể cãi lại, vì thế hai người mặt xám mày đen xuất hiện trên không trung!

"Bắt đầu!" Người chủ trì vừa dứt lời thì bọn người xem "Oa" lên một tiếng, trợn trừng to mắt ra, cao thủ quả nhiên vẫn là cao thủ, vừa bắt đầu là trực tiếp lao thẳng vào nhau ngay. Hai người càng bay càng gần, Phá Toái thì mày kiếm giương lên giận dữ, Đường Hoa thì tay như đang bắt pháp quyết, mắt thấy hai người như sao Hoả và Trái Đất sắp đâm sầm nhau... Họ đột ngột dừng lại cách nhau 50cm, hai ánh mắt thâm tình...

"Búa kéo bao, búa! Búa kéo bao, bao! Búa! Oa ha ha ha!" Đường Hoa nắm chặt tay lại: "Người thua!"

"Người chậm nửa nhịp..." Phá Toái nghiêng rằng: "Nhãi con, ngay cả chơi oẳn tù tì mà người cũng ăn gian nữa... Coi như người ngon, hồi nữa ta được mở lễ vật trước."

"Chấp nhận."

"..." Bầy người xem tập thể xạm mặt lại. Nếu mà không có sự bảo vệ của hệ thống thì có lẽ trong một ngàn người ở đây ít nhất cũng có năm trăm người xông qua phân thây họ rồi. Hai người này đáng căm, không phải bởi vì bọn họ chơi trò oẳn tù tì để quyết định thắng bại, mà là vì họ bắt mọi người phải chờ họ đến một tiếng đồng hồ nữa.

Trong khi bọn người xem đang phẫn nộ la ó, thì một chiếc thùng có cánh xuất hiện ở hướng Đông Nam của hai người, trên đầu nó còn có con số đếm ngược: 15, 14...

Phá Toái mừng rỡ, điều khiển phi kiếm lao thẳng đến, không ngờ cái thùng kia thật là gian xảo, lập tức chạy trốn ngay. Đường Hoa xoay người

đuổi theo, tay vung một cái, một màn Lôi Bích xuất hiện. Chiếc rương không có lực công kích, nên đành phải quay đầu lại, nhưng Phá Toái đã xông đến rồi, thế là hăn thoải mái mở thùng báu ra, một viên đan dược toả ánh kim chói loá xuất hiện bên trên chiếc thùng.

Thất Hành thần đan, sau khi dùng thì sẽ vĩnh cửu gia tăng 5 điểm của cả bảy loại thuộc tính. Trong tiếng nuốt nước miếng đánh "Ực" của Đường Hoa, Phá Toái ném viên đan dược vào trong miệng, và... nuốt xuống.

Xong chuyện, hai người lại ngồi trở lại trên phi kiếm của mình nói chuyện phiếm uống rượu. Đề tài chủ yếu là mỗ xẻ thông tin về Sát Phá Lang. Đầu tiên, hai người cùng tỏ ra khinh bỉ trình độ đạo đức của Sát Phá Lang, sau đó khinh bỉ tiếp cái xã hội hiện đang người xấu đầy đường này, cuối cùng là phân tích kỹ năng của Sát Phá Lang. Phá Toái rất thẳng thắn thừa nhận rằng mình thua Sát Phá Lang về quá nhiều phương diện, đặc biệt là sau khi Đường Hoa miêu tả lại Lưu Quang Tru Tiên Trảm thì Phá Toái lại càng mất lòng tin hơn. Hai người nhất trí kết luận rằng thanh Ma Kiếm kia của Sát Phá Lang thật là khủng.

Mà lúc này trên chỗ ghế ngồi, Sát Phá Lang lại cho rằng nhiệm vụ hiện nay của hăn mới đúng là hàng khủng thật sự. Trước mắt, nhiệm vụ của hăn chính là phải tìm kiếm Cẩm Tú Giang Sơn, đồng thời địa điểm cũng đã chuyển từ nước Dương sang nước Tề. Hỏi thăm, biết được Cẩm Tú Giang Sơn rất có khả năng đang ở trong Kiếm Trùng, nhưng mà Kiếm Trùng nó ở đâu nè? Hiện giờ không cần thiết phải tìm kiếm tài liệu nữa – tiên kiếm cũng khó cầu, nhưng lại chuyển sang cái khó khác, đó là bản thân nhiệm vụ càng ngày càng thật biến thái.

* * * * *

Cảnh giới hiện giờ của Phá Toái là "trong người có kiếm, trong kiếm có người", chính là một kiếm nhân! Mà Đường Hoa thì trong tay không có kiếm, trong lòng lại có kiếm, chính là kiếm trung chi kiếm, cho nên sức miễn dịch của hai người đối với những tiếng la ó, những tiếng huýt sáo phản đối của khán giả đã đạt tới 100% rồi.

Chúng la thì mặc chúng la, ta thì ta cứ việc ta ta làm.

"Thùng!" Phá Toái mắt sắc, chỉ lên trời. Đường Hoa ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là có một cái thùng có cánh thật, nhưng hắn còn chưa có động thân, thì thùng đã từ một hoá hai, từ hai hoá bốn chạy tứ tán.

Phá Toái cười gian: "Ngượng thật, mỗi người hai cái vậy." Hắn vừa nói dứt lời thì Đường Hoa ở bên cạnh đã "Vù" một tiếng biến mất, Phá Toái tức thì đổ một giọt mồ hôi lạnh, tốc độ này tuyệt đối phải vượt qua 500.

Tốc độ đó không chỉ khiến cho Phá Toái giật bản lên, mà còn khiến cho Sát Phá Lang trong lòng căng thẳng. Từ khi luyện thành Ma Kiếm ngũ giai, hắn luôn tràn đầy cảm giác tự tin, nhưng bây giờ khi nhìn thấy như vậy... Hắn không kìm được phải nghĩ đến một danh từ chuyên dụng trong võng du: chơi điều!

"Chơi điều" là kỹ xảo của người chơi theo trường phái kỹ thuật, thông thường thường được dùng bởi cung tiễn thủ hoặc pháp sư. Họ sẽ lợi dụng những kỹ năng khống chế để kéo dẫn cự ly với phe cận chiến, sau đó hao mòn dần người ta cho đến chết. Mà đối lại là Đường Hoa thì càng hung ác hơn, hắn chẳng cần phải chơi kỹ năng khống chế gì cả, trực tiếp so tốc độ với người luôn. Mà trong Song Kiếm thì cự ly công kích của pháp thuật bao giờ cũng xa hơn cự ly công kích của phi kiếm một chút... Còn có một điều trọng yếu hơn, Đường Hoa chẳng phải là Liên Vân Sơ, thắng này chẳng những có công kích mạnh biến thái, mà tâm hồn cũng đen tối cực kỳ, mảnh lối càng là vô tận... Sát Phá Lang lập tức điều chỉnh lại xác suất thắng lợi từ bảy – ba thành bốn – sáu.

Kiểm quyết rất quý báu, kiếm thủ nào cũng chẳng nỡ tiêu phí nó cho việc tu luyện Tốc Hành, mà hầu hết đều đặt nặng vào uy lực và tàn sát công kích. Pháp sư tuy cũng có người chuyên tập tốc hành, nhưng tiếc rằng Đường Hoa thân có hai điểm thưởng Tốc Hành từ ma kiếp, mà mỗi lần xuống núi lại kiếm đầy ắp điểm sư cống trở về, lại cộng thêm món Kỳ Môn Phi Giáp, cho nên tạm thời bây giờ trong giới người chơi thì tốc độ của Đường Hoa là cao nhất. Sát Phá Lang mơ hồ có chút hối hận, dù sao thì lực công kích của mình cũng đã đủ mạnh rồi, không cần thiết phải lãng phí kiếm quyết vào đó nữa...

* * * * *

Pháp bảo Đào Càn Chuyển Khôn kính! Sau khi sử dụng thì có thể dời đi tổn thương do bị đối phương công kích sang cho đồng đội, nếu như đồng đội bị chết thì người sử dụng sẽ bị trừ điểm công đức ngang với mức PK chết đồng đội. Thời gian cooldown một giờ, thời gian duy trì một phút.

Cái thứ này... có vẻ như vô bổ a! Không những không có tác dụng bao lớn, mà còn phải đeo cái tiếng xấu sát bằng bán hữu trên lưng nữa. Nhưng mà dù sao cũng là pháp bảo, đã do chính mình khai quang thì cứ cất nó vào túi Càn Khôn đi, méo mó có hơn không mà!

Đường Hoa và Phá Toái lại chờ hơn mười phút nữa, vẫn không có chiếc thùng nào xuất hiện. Thấy thời gian cũng không còn nhiều, Phá Toái bị phần cởi sạch trơn trang bị, Đường Hoa cho hai tia sét giúp hắn bay trở về trên ghế ngồi, chuẩn bị tranh một trong năm vé vớt.

Máy bay ném bom nhờ vào việc ăn gian khi chơi oản tù tì đã chiến thắng máy bay chiến đấu!

Tuy rằng nghênh đón mình không phải là hoa tươi mà là những tiếng la ó phản đối, nhưng Đường Hoa vẫn bảo trì phong độ, vẫy tay cảm tạ mọi người.

Trờ lại trên ghế ngồi, Tôn Minh ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, hạ giọng: "Người đừng có nói chuyện với ta, cũng đừng có nói là quen biết với ta, ta mất mặt lắm."

"Moá! Nghiêm trọng đến vậy sao?"

"Nếu như người phải ngồi ngẩn ngơ xem hai thằng dờ người ngồi uống rượu tán dóc suốt một tiếng đồng hồ thì người sẽ cảm nhận được sự phẫn nộ của quần chúng đối với người lớn đến bao nhiêu."

* * * * *

"Tràng thứ ba, Huy Hoàng đấu với cao thủ Giáp!"

"Bắt đầu!"

Huy Hoàng rất lễ độ gật đầu chào, hai bên bắt đầu cẩn thận tiếp cận nhau. Vừa mới tiến vào phạm vi công kích thì Huy Hoàng đã bắt kiếm quyết, phi kiếm đang vờn quanh thân hắn chợt như biến mất, dưới ánh nắng chỉ mơ hồ trông thấy không khí đang dao động, và có tiếng rít gió...

Cao thủ Giáp tất nhiên cũng không phải là hàng bèo, chớp mắt đã nhìn ra được tính chất của tiên kiếm mà Huy Hoàng đang sử dụng, hần thu phi kiếm về hộ thân. "Kang...", ba tiếng vang vang lên, cao thủ Giáp vẫn bị dính một kiếm. Tốc độ ra tay và tần suất công kích của Huy Hoàng rất nhanh, nhưng mà lực công kích lại không đủ mạnh, chỉ có thể lấy đi 10% máu của cao thủ Giáp.

Nhưng mà khi cao thủ Giáp định phản kích lại thì Huy Hoàng đã hoàn thành một trình tự thu kiếm, xuất kiếm rồi. Phi kiếm của Huy Hoàng chém loạn xạ trên thân của cao thủ Giáp, mà phi kiếm của cao thủ Giáp lúc này mới khó khăn lắm bắn được tới trước mắt của Huy Hoàng. Huy Hoàng gắng chịu một kiếm này, phi kiếm của hắn đã kịp trở về hộ thân, không chút mệt nhọc đỡ được toàn bộ công kích còn lại.

Toàn bộ mọi người đều tính thử: cao thủ Giáp ra tay một lần chỉ có thể chém được Huy Hoàng một kiếm, mà cũng trong thời gian đó thì Huy Hoàng đã ra tay được hai lần, chém tới tám kiếm! Mà điểm cực kỳ chết người chính là kiếm của cao thủ Giáp chỉ là phi kiếm phổ thông, không có khả năng có tâm ý tương thông, cũng không có khả năng có tuyệt chiêu loại mạnh.

Trận này cũng giống như trận Sát Phá Lang, Huy Hoàng không ngoài dự đoán giành được thắng lợi, mà Huy Hoàng cũng chưa hề phải dùng đến nội khí của kiếm anh.

Máy bay chiến đấu đời thứ 5 đã thắng máy bay chiến đấu đời thứ 3!

*** Thừa Thiên Tái Vật: thừa thiên = gánh trời ; tái vật = tải vật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 107: Vì vinh dự mà chiến

Chương 107: Vì vinh dự mà chiến

Những trận đấu tiếp theo, bên thắng cũng luôn gắng hết khả năng để che dấu đi một phần thực lực của mình. Chẳng hạn như là Phi Thường Kiếm, hẳn không hiển lộ ra kỹ xảo tàng hình của mình, mà là lấy uy lực của bộ Huyền Vũ Nguyệt Ẩn kiếm để chiến thắng, có điều mọi người ai cũng đều nhìn ra được cái trò đó. Kiếm của Huy Hoàng tuy cũng khó nhìn rõ được, nhưng đó là do kiếm của hắn quá nhanh, phải nói là cực kỳ nhanh, với lại bản thân của thanh kiếm cũng gần như trong suốt, còn bên Phi Thường Kiếm thì bản thân kiếm của hắn là trong suốt, mà lại phi hành không nhanh, cho nên không có gây ra sóng âm, cũng như không dẫn tới không khí dao động. Bản thân của hắn thì vì nguyên nhân pháp lực còn có thể bị nhìn ra, chứ kiếm của hắn thì chẳng ai có thể thấy được!

Hôm nay vận khí của Mặc Tinh không được đẹp cho lắm, trận đầu tiên nàng đã phải đánh với Phong Vân Nộ rồi. Vừa vào trận thì đã khiếp đảm mất ba phần rồi, cái này thì không trách được, có ai hy vọng mình sẽ phải đánh với một đối thủ đánh hoài không ngã đâu. Phong Vân Nộ tuy không có tiên kiếm, nhưng lại có một cái pháp bảo Phần Thiên Xích, có kèm theo một cái kỹ năng nộ khí kiếm anh: Tuyệt Thế Phần Thiên. Không cần nghi ngờ, Mặc Tinh bị nốc ao.

Đến vòng tranh vé vớt, cô nàng xui xẻo Mặc Tinh này lại phải đánh với Phá Toái. Tên Phá Toái này lại không thích chơi oẳn tù tì với nàng...

* * * * *

Trong số 15 người còn lại thì Sát Phá Lang có thành tích đánh bại đối thủ trong thời gian ngắn nhất nên lần này được vào thẳng!

"Đông Phương Gia Tử đánh với Liên Vân Sơ!"

"Ừm..." Đường Hoa cảm thấy trận này có hơi bất công cho Liên Vân Sơ, nhưng hiển nhiên Liên Vân Sơ lại không nghĩ như thế. Người chủ trì vừa hô lên "Bắt đầu" xong là nàng lập tức chủ động tiếp cận mục tiêu, định tấn công trước. Nàng nghĩ rằng Đường Hoa cũng là pháp sư, tất nhiên cũng máu ít da mỏng, mình chỉ cần chiếm lấy tiên cơ thì cũng có được phần thắng nhất định.

Đã tiến vào bán kính tác chiến lớn nhất, Liên Vân Sơ lật tay một cái...

"Dừng tay!"

Liên Vân Sơ ngẩn người: "Chuyện gì?"

Đường Hoa nước mắt ào ạt rơi xuống, thật là một cô nàng thuần khiết lắm thay, hai quân giao chiến mà bảo nàng dừng tay thì quả nhiên dừng tay thật. Thời nay nữ nhi tốt như vậy chẳng còn nhiều đâu. Vì tương lai của Tổ quốc, vì sự tiến bộ của xã hội, vì có thể khiến cho người con gái thuần khiết này thích ứng được với sự đen tối của cuộc sống... Đường Hoa trước sét sau lôi hoả, dùng dùng ầm ầm tạc cho Liên Vân Sơ đang chờ câu trả lời thành ánh trắng!

Quần chúng ồ lên, ai cũng dự liệu được là Liên Vân Sơ chỉ như trứng gà chọi đá, nhưng mà tảng đá làm bậy thì tảng đá cũng sai rồi, hơn nữa hẳn lại còn lợi dụng nhược điểm tâm lý của đối phương để làm bậy nữa, cái này lại càng sai. Mà huống chi thanh danh của Đường Hoa ở trong trò chơi cũng không phải tốt lành gì cho lắm, tuy không tệ hại giống như Sát Phá Lang, nhưng cũng thuộc về hàng ngũ những kẻ quấy rối. Thế nên quần chúng kiên quyết yêu cầu thủ tiêu thành tích của Đường Hoa, đòi đuổi cổ tên tuyển thủ không có tinh thần thi đấu này ra khỏi Tân Tiên giới.

Người chủ trì không chút động lòng với tiếng hô hào của mọi người, bắt đầu trận tiếp theo: "Huy Hoàng đánh với cao thủ Ất!"

Đường Hoa trở lại chỗ ngồi của mình, Tôn Minh than một hơi, hỏi: "Người nữ lòng nào đối xử với một cô gái gốc nghềch như vậy sao?"

"Nếu như là người thì người làm sao?"

"Ta sẽ bảo với nàng rằng sau lưng có người kia, sau đó mới hạ độc thủ!"
Tôn Minh hề hề cười, khui một chai Coca đưa cho Đường Hoa.

* * * * *

Những trận sau chẳng dậy lên chút sóng gió nào cả. Đường Hoa, Huy Hoàng, Phá Toái, Phong Vân Nộ, Sát Phá Lang, Phi Thường Kiếm, cao thủ X và cao thủ XX cùng lọt vào vòng 8 người!

Nghỉ ngơi năm tiếng đồng hồ, sau đó sẽ tiến hành vòng tứ kết!

Đường Hoa vừa dạo dạo quanh chợ hai vòng đã bị Tôn Minh chộp được, mục đích mà Tôn Minh tóm Đường Hoa rất đơn giản: đòi tiền! Lần trước trong Toả Yêu Tháp Đường Hoa đã mượn 800 kim, đã dùng một kim

trong đó, nhưng còn lại 799 kim thì Đường Hoa cảm thấy mình cho dù có trả, người ta cũng ngại cầm, cho nên im hơi lặng tiếng thôi luôn.

Nay vừa nghe Tôn Minh đòi tiền, Đường Hoa lại có vài phần sững sốt. Nhưng Tôn Minh lập tức giải thích nghi vấn cho Đường Hoa, có người đang đi vay nặng lãi, có dùng giấy vay nợ của hệ thống, mượn một trăm, năm ngày sau trả một trăm ba.

"Ai a?" Đường Hoa sững sốt cực kỳ, trong trò chơi này thì đi đến nơi đâu cũng phải dùng đến tiền, người chơi trừ làm nhiệm vụ thì chỉ có cách bán hàng phế thải cho cửa hàng của hệ thống để lấy lại ít xu lẻ, do đó không tồn tại chuyện kim tệ bị giảm giá trị.

"Là bang chúng của bang Tam Thương, có điều do Phong Vân Nộ đưa ra lời đảm bảo. Căn cứ vào đánh giá của hệ thống thì Phong Vân Nộ hiện đang có bang Tam Thương, có thể mượn được 10.000 kim trong thời hạn nửa năm. Cho nên độ tin cậy của hắn khá cao, vụ này sẽ không lỗ đâu!" Mượn tiền chính là một nét đặc sắc trong Song Kiếm, chẳng hạn như nếu Đường Hoa vay tiền, hệ thống sẽ căn cứ vào số tiền khí mà hắn có được để đưa ra phán đoán về độ tin cậy. Nếu đúng thời hạn rồi mà Đường Hoa không thể trả nổi tiền, thì hệ thống sẽ trả tiền thay cho Đường Hoa, có điều Đường Hoa cũng phải trả lại số tiền đó cho hệ thống với hạn chót là ngày X, nếu không thì sẽ bị tịch thu hết sạch của nả.

Hệ thống chuyển nghề thành xã hội đen, tay hung tâm ác lộ cho người đến mức chỉ còn dính cái quần lót không phải là không có khả năng! Đường nhiên nói tiếp thì chỉ cần người còn lại được một cái quần lót, người vẫn còn có quyền vay tiền của hệ thống, có điều giá trị của quần lót sẽ bị giảm bớt sáu phần rồi mới chuyển thành tiền cho người vay.

Nếu như bị phá sản thì kỹ năng của người sẽ bị giam lại hết, sau đó phải công tác cho hệ thống cho đến khi trả xong nợ thì mới được thả kỹ năng ra. Còn chuyện công tác thì không sợ thiếu, chẳng hạn như đi làm bồi bàn trong quán trà, chẳng hạn như đi thanh lý những thứ rác mà người chơi quăng xuống đất, chẳng hạn như đi làm nhân viên giữ cửa, rồi chẳng hạn như đi gõ mõ cầm canh, v.v... Dù cho không có nghề nghiệp nào đang rảnh, thì hệ thống cũng sẽ tạo ra chỗ cho người làm! Nếu như người không thích

làm việc mà muốn làm anh đại, vậy khủng khiếp lắm, núi đao biển lửa mười tám tầng địa ngục, toàn bộ đều cho người hưởng với mức cảm giác được điều chỉnh thành 100%! Nói đến đây, có người sẽ hỏi, lẽ nào hệ thống không sợ rằng người bị tra tấn sẽ sinh ra bệnh tâm lý sao? Đáp án là không, bởi vì hiện giờ hành tinh M chả cần những người lười biếng.

"Đây!" Đường Hoa đưa cho Tôn Minh một mớ tiền, trong này ngoài 800 kim còn có 300 kim mà mình bán Phong Sa Cam Lâm thuật có được, trong người giờ chỉ còn lại có 12 kim để phòng thân, ít nhất thì cũng đảm bảo cho mình trong năm ngày ở đây không bị chết đói.

Đứng ở nơi đây đều là cao thủ, mà cao thủ thì ai cũng nghèo cả, như Huy Hoàng ấy, cũng phải trả nợ, đến mức tuy đã có thân phận là trưởng lão mà vẫn nát mông toí cả ra. Phá Toái thì có vài xu tiền trinh, nhưng mà phần nhiều đều lấy tiền cho gái, cũng chẳng có thứ chi gửi ngân hàng. Kẻ duy nhất có tiền, tất nhiên là tiểu Lang ca của chúng ta rồi! Tên này ra tay thật rộng rãi, trực tiếp quăng ra tờ ngân phiếu 4.000 kim luôn.

Cho nên sau khi loanh quanh một vòng, Phong Vân Nộ túm ngân phiếu trong tay mà lòng thì kiên định chắc chắn. Chống lại Sát Phá Lang thì đã sao nào? Cứ ăn hai cái kiếm nộ của hắn trước, sau đó tà tà dùng tiền đổi máu của hắn! Mình đây hiện đang có tới 12.000 kim, cũng tương đương có 120.000 máu, hai lần công kích của Sát Phá Lang nhiều nhất cũng chỉ 20.000 máu, chỉ cần 2.000 kim là gánh được. Phải biết rằng phần thưởng cho quán quân có tới 3.000 kim lận, đó là còn chưa kể đến số tiền thưởng khi vào được vòng 8 người đấy.

* * * * *

Vòng tứ kết!

"Trận đầu tiên!" Người chủ trì nhìn nhìn tờ giấy trong tay, xong tuyên bố: "Đông Phương Gia Tử đánh với Phong Vân Nộ!"

"Dừng tay!" Phong Vân Nộ bị truyền tổng lên trên không trung, vội vàng la lên một tiếng, tới bảy người mà sao trước hết lại phải đánh với thằng chết bầm này vậy, hắn nhất định phải tính toán trước xem có cần phải gỡ cái áo giáp Đốt Tiền xuống hay không đã. Thằng này thuộc dạng chơi thương tổn liên tục, mà thân pháp thì lại xảo quyết, tốc độ lại quá nhanh,

pháp lực rất nhiều, mà thương tổn thì lại cao, nếu như mà bị hấn oanh tạc suốt một tiếng đồng hồ thì... Hình như không có lợi! Phong Vân Nộ nghĩ đến đây, đành nghiêng răng dậm chân dỡ áo giáp xuống, nhưng lại xảy ra một chuyện bất ngờ, hệ thống thông báo: Ngài đang ở trong trạng thái chiến đấu, không thể dỡ bỏ pháp bảo và trang bị! Hệ thống còn bổ sung thêm một câu: Gỡ phi kiếm thì được!

Dừng tay à? Khả khả! Đường Hoa cười lạnh hai tiếng, bố đây chơi lừa gạt từ nhỏ đến lớn đấy, muốn xài chiêu của bố mà gạt bố thì người còn non lắm cơ! Tâm tình của Đường Hoa rất là tệ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hẳn biết mình sẽ phải bị đào thải! Trong vòng một giờ mà không đánh chết được đối phương thì hai bên đều bị thua! Đậu xanh rau má nhà nó... Đường Ha vừa mắng lại vừa nện sét, nện tiên thuật vào Phong Vân Nộ, sẵn tiện khởi động Lượng Thiên Xích luôn...

Đường Hoa chẳng lo chuyện Phong Vân Nộ có thể thương tổn đến chính mình, vì thanh kiếm cùn kia của Phong Vân Nộ chẳng thể nào xông qua nổi phạm vi lôi hỏa đang bao vây cả, mà kiếm nộ của Phong Vân Nộ lại là thuần thuộc tính lửa nữa, sức phòng hỏa mạnh mẽ của mình căn bản có thể không để ý đến chút xíu này.

Những người đang ngồi xem trên ghế đều là một lũ cười trên nỗi đau của người khác, cho dù là không phải thì cuối cùng cũng sẽ là phải. Cho nên cuối cùng thành ra mọi người đều là như thế. Ngay như người phúc hậu như Huy Hoàng mà nhìn thấy thủ đoạn mãnh liệt của Đường Hoa trong lòng cũng cảm thấy mình có phần may mắn. Đều là tiên thuật, có điều trong tay Liên Vân Sơ và Đường Hoa sử xuất ra không hề là một cấp bậc giống nhau! Đường Hoa không những có uy lực lớn, mà lại còn am hiểu khổng chế tần suất sử dụng pháp thuật, khiến cho tiên anh có thể cung cấp pháp lực cuộn cuộn không ngừng. Trong tình huống bị oanh tạc như thế này, chỉ có thể nhờ vào tiên kiếm hộ thể, hoặc là nhờ vào pháp bảo phòng ngự cường chế xông ra, công kích Đường Hoa để ngắt ngang pháp thuật của hắn nhằm tranh thủ sự chủ động.

Nhưng chết cái là hai dạng này Phong Vân Nộ đều không có... Cũng không phải hoàn toàn không có, mình dù sao cũng còn có món áo giáp

phòng ngự hoàn toàn, nhưng vấn đề là tốc độ của mình đuổi không kịp người ta, mình vừa tiếp cận là người ta sẽ quay đầu bỏ chạy ngay, chạy đến một cự ly nhất định mà hồi phục đầy pháp lực rồi thì lại quay đầu oanh tạc tiếp. Mà đáng giận hơn chính là thằng nhãi này nham hiểm lắm, rõ ràng mình đang lao ra, ai ngờ lại có cái tấm lưới điện chình ình ngay trước mặt, mà lưới điện thì không thể lấy thân thể phá nổi, chỉ có thể đành xuất kiếm phá nó đi, có điều trong thời gian đó thì người ta đã kéo dẫn cự ly mất rồi...

Hai mươi phút lặp đi lặp lại, không những Đường Hoa và Phong Vân Nộ đã chai sạn cảm giác, mà người xem cũng bị như vậy. Lúc trước phải nhìn người ta uống rượu suốt một giờ, bây giờ lại phải xem người ta lặp đi lặp lại cũng suốt một giờ, mệt mỏi thần kinh thị giác lắm!

Nhưng mà chuyện gì cũng phải có hồi chuyển cơ, khi mà một cái thùng có cánh xuất hiện ở phía sau lưng Đường Hoa, thì Phong Vân Nộ biết rằng thời cơ giải thoát mình đã đến! Bây giờ không phải là thời điểm hành động theo cảm tính có cừu tất báo, mình tuy có thể chắc chắn chịu đựng được một tiếng đồng hồ đấy, nhưng mà sau đó thì thể nào cũng phải đi làm công trong quán trà!

"Chạy đi đâu?" Đường Hoa vừa thấy Phong Vân Nộ muốn chạy thì quát to một tiếng, cảm thấy mình rất có phần bi tráng! Giống như hồi Worldcup 98 vậy, đội Tây Ban Nha đá trận cuối cùng mà vừa dẫn bóng lại vừa rơi lệ. Mình giờ đây cũng vì vinh dự mà chiến đấu!

Phong Vân Nộ vừa thấy cái thùng đầu bị lừa đá này sắp đuổi theo, thì vội vàng chỉ tay nhắc: "Đằng sau người có cái thùng kia."

"Ta không bị lừa đâu! Đường Hoa cười lạnh một tiếng, có thùng mà người sẽ đi nhắc nhở ta à? Nếu có thì người đã lợi dụng lực phòng ngự tuyệt đối của người để lấy mất rồi, mà nếu người không lấy thì sức mấy mà để cho ta? Cái thủ đoạn lừa gạt trẻ con này cũng dám sử dụng, thật chẳng xem ta là nhân vật chính gì cả. Cho dù chết, mình cũng phải chết nặng tựa Thái Sơn, vì vinh dự mà chiến đấu tới cùng!

Thời gian của thùng chỉ còn có 10 giây, Phong Vân Nộ cũng không nề hà nữa, mở miệng quát: "Ta mà gạt người thì là đồ chó đẻ!"

"A?" Đường Hoa nghe thấy thề độc như thế, thì bèn quay đầu lại nhìn, quả nhiên là có một cái thùng đang chạy trốn ra xa. Lúc này hãn quăng hết cả vinh dự vào trong thùng rác, dùng hết tiềm năng rượt theo, đồng thời trong lòng còn còn không quên kiểm điểm bản thân mình: Phong Vân Nộ... Đường như cũng không có tội tệ như mình nghĩ, người này vẫn có phương diện nào đó là tốt đẹp!

Còn Phong Vân Nộ thì lại cuống cuồng chạy trốn qua hướng ngược lại, mình công kích hay bị đối thủ công kích mà không có tử vong, thì phải có thời gian một phút không công kích hoặc là không bị công kích thì mới thoát ly trạng thái chiến đấu được! Phong Vân Nộ bây giờ chỉ cầu nguyện có một chuyện: Thùng ơi thùng ơi, người bay nhanh lên chút nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 108: Tứ cường

Chương 108: Tứ cường

"5, 4, 3..." Quần chúng cùng nhau hô lên những con số đếm ngược của chiếc thùng, mắt thấy sắp đuổi không kịp rồi, thì lại thấy Đường Hoa nghiêng rãng moi từ túi Càn Khôn ra toàn bộ gia sản 12 kim phát tay một cái, rốt cục ở 0,1 giây cuối cùng mở được thùng báu.

"Xời..." Bọn quần chúng có vẻ không khoái lắm. Bởi vì tốc độ của cái thùng thì nhanh, cho nên người muốn bắt nó phải đuổi theo ngay từ đầu mới được, có điều đối thủ của người lại không cho người được như ý, thế nên trong vòng 20 người đến hiện giờ duy độc có Phá Toái và Đường Hoa dưới tình huống không có đối thủ quấy nhiễu mới lấy được. Chữ "xời" này đại biểu cho tâm lý u ám của mọi người, đương nhiên cũng không thể bài trừ lý do thanh danh không tốt của Đường Hoa được.

Được một cái lệnh bài cống hiến sư môn: giao lại cho môn phái thì có thể lấy được một bản kiểm quyết! Không tệ không tệ không tệ... Đường Hoa hớn hở ném nó vào trong túi Càn Khôn.

Phong Vân Nộ lúc này chẳng có tâm đầu mà ganh tỵ nữa, hắn đang thầm đếm ngược thời gian. Hắn trông thấy thái độ không nhanh không chậm sau khi lấy được thùng của Đường Hoa thì trong lòng rất là mừng. Nhiều người cho rằng hắn dốt hắn ngu, nhưng mà thực ra thì ngược lại, hắn cực kỳ khôn khéo, hắn rất biết lợi dụng tất cả mọi thủ đoạn có thể sử dụng được để sử dụng. Chẳng hạn như là việc mang áo giáp để chiến đấu, nếu không phải là gặp Đường Hoa mà là những máy bay chiến đấu khác, thì phần thắng của hắn rất là to, đồng thời cái giá phải trả cũng nằm trong vòng chấp nhận được. Nên nhớ rằng cứ vượt qua được một vòng thì tiền thưởng đạt được sẽ cao hơn một phần, kèm theo đó là thanh danh sẽ đề cao lên. Thanh danh có lẽ không có tác dụng lớn đối với người khác, nhưng mà với kẻ đứng đầu một bang như hắn thì nó vẫn còn rất hữu dụng.

Nhưng cũng bởi vì hắn quá khôn khéo, mà người khôn khéo thì thường hay thiếu quyết đoán, nên thành ra lâm trận dễ đưa đến do dự không quyết, vì hắn cứ phải chờ đến khi đưa ra được phán đoán có lợi nhất. Hắn thật không ngờ rằng lúc mà mình bảo dừng tay thì tên Đường Hoa này một chút mặt mũi cũng không cho, nhắc tay lên là tạc ngay, cuối cùng tạo thành tình thế chật vật như vừa rồi. Cũng phải biết rằng thân thủ của hắn không có gì đặc sắc, hắn có thể có được vị trí đệ nhất cao thủ của Nga Mi, rồi một trong ba đại cao thủ trên giang hồ, đều là nhờ có bộ áo giáp của hắn cả. Nếu không có nó, hắn chẳng là cái gì cả, không có danh tiếng, không có tiền, không có gái đẹp... Đừng tưởng rằng gái đẹp đều có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân, cứ phải nhè nhàng nghèo mà lấy, đó chỉ là trong chuyện cổ tích thiếu nhi thôi. Tất nhiên, cũng đừng có nghĩ rằng gái đẹp thích được gả cho người giàu nứt đổ đổ vách, chín phần mười nữ giới đều theo đuổi cảm giác ấm áp cùng gia đình, và cả cảm giác an toàn nữa, mà điều trùng hợp đó là người cực giàu và cả người cực nghèo đều không cung cấp được hai điểm này. Như những câu chuyện thần thoại thời cổ đại chẳng hạn, chả phải đều là mong nhà gái đưa của hồi môn cho mình để mình thành địa chủ đó sao?

Đã nói nhảm xong! Bởi vì Đường Hoa cũng không biết chi tiết về vũ khí bí mật của Phong Vân Nộ, cho nên sau khi lấy được thùng xong cũng

không có truy kích tiếp, thế là cuối cùng Phong Vân Nộ cũng có thể thoát ly được trạng thái chiến đấu. Đến khi giao chiến trở lại, Đường Hoa cùng với tập thể quần chúng đều "Ô?" lên một tiếng, bởi vì Phong Vân Nộ bắt đầu mất máu!

Phong Vân Nộ trước ánh mắt nghi hoặc của Đường Hoa thì thản nhiên mỉm cười, nói: "Đã ta không thể thắng được, vậy cũng không tất yếu phải khiến cho người cũng phải thua. Lại nói, mấy người xem người ta chờ cũng thấy ngán rồi. Lần này coi như là kết cái tình bằng hữu đi, trước kia có những chuyện gì không vui thì đều nên bỏ qua nhé, nếu người có rảnh thì tới bang Tam Thương của ta ngồi chơi."

"... Nhất định nhất định!" Đường Hoa lại bắn sét ra, đánh cho Phong Vân Nộ thành bụi tro, trong lòng tuy rằng vẫn còn buồn bực như trước, nhưng cũng cho rằng mình phải nhận định lại tên kẻ thù đầu tiên trong trò chơi này.

Chiêu này của Phong Vân Nộ thật là đẹp, từ đầu tuy quần chúng vẫn mong sẽ chứng kiến được cảnh lưỡng bại câu thương nên cực kỳ bất mãn với hành vi nường tay của hắn, nhưng vẫn có phần lớn người tỏ vẻ tán thành với nhân phẩm của Phong Vân Nộ. Ít nhất thì mọi người cũng đều cho rằng Phong Vân Nộ là một người khá là ổn.

Trận chiến này tuy Đường Hoa thắng, nhưng mà Phong Vân Nộ dù bại vẫn vinh.

Trở lại ghế ngồi, Tôn Minh mặt không biểu tình, nói: "Tên này có vấn đề."

"Ừ!" Đường Hoa gật đầu, mình và Phong Vân Nộ tiếp xúc đâu phải là chuyện mới ngày một ngày hai, nhưng chưa bao giờ phát hiện thấy hắn còn có một nhân cách vĩ đại như thế.

"Có nghe nói chưa, Tam Thương Vô Cực định lấy lại bang của mình, Phong Vân Nộ cũng đồng ý nhượng lại, nhưng cuối cùng lại phát sinh chút chuyện, trong mười tên đường chủ thì có tám không tán thành chuyện này. Trong tám người này thì có bốn là nòng cốt từ lâu của Tam Thương đó." Tôn Minh nói đến đây thì huých huých Đường Hoa: "Ây! Ta định hạ thủ từ

bên Công Chúa để moi ra bí mật đao thương bất nhập của Phong Vân Nộ đấy."

"Người nghĩ hay nhỉ, cho dù Công Chúa có biết thì ả lại đi nói với người à?"

"Người còn có điều chưa biết, nữ giới khi mà có bí mật phải giấu thì sẽ rất khó chịu, thường thường sẽ đi nói với bạn thân của mình. Mà bạn thân của Công Chúa thì trùng hợp là ta cũng có biết. Ta định thử xem."

"A? Người còn có món này nữa à? ... Moi ra được rồi thì đừng có vội lộ ra, phải xem xem có khả năng bắt chẹt được hắc không cái đã." Đường Hoa trong nháy mắt đã quên mất tiêu chuyện người ta vừa nường tay cộng nường chỗ tốt cho mình rồi.

"Đương nhiên, thằng nhãi này nào giờ ta nhìn thấy đã không khoái rồi!"

"Vì sao? Hắc có diệt toàn môn phái của người đâu?"

"Anh tuấn, nhiều kim, còn trẻ phong lưu, bên người thì gái đẹp nhiều như mây, cái nào cũng đủ để trở thành kẻ thù chung của toàn thể nam giới cả."

"Ừ ừ!" Đường Hoa cuối cùng cũng biết rõ là vì sao trước giờ vẫn không vừa mắt Phong Vân Nộ rồi, có lẽ nguyên nhân chính là ở chỗ này đây. Thân là tầng lớp thảo dân trong xã hội, thì nhất định phải căm thù tầng lớp quý tộc lũng đoạn thị trường, lũng đoạn gái đẹp: "Trên thân còn bao nhiêu tiền?"

"Ba kim, cho vay nặng lãi hết cả rồi."

"Có chút ít còn hơn không có." Đường Hoa mở bảng giao dịch, lấy qua ba kim.

* * * * *

Nữ giới mà chơi trò chơi... thì trừ trường hợp có tiền trong hiện thực đắp vào, còn không thì sẽ luôn lạc hậu hơn nam giới một ít. Chẳng hạn như trong rất nhiều trò chơi có nghề nghiệp vú em đấy, những người có kinh nghiệm đều biết là chọn vú em thì tốt nhất nên chọn nam, nếu không thì chọn GAY cũng được, chứ nếu mà vào bản đồ riêng cùng vú em nữ giới thì không những độ nguy hiểm cao, mà hiệu suất cũng xuống thấp nữa. Thứ nhất là bởi vì tinh thần chuyên nghiệp, thứ hai là bởi vì người chơi nữ

thường thích nói chuyện phiếm, thứ ba là nữ giới thì hưởng thụ quá trình, còn nam giới thì lại hưởng thụ kết quả...

Như trong Song Kiếm này, thì trong bát cường chỉ rất toàn nam giới.

Huy Hoàng đánh với cao thủ X, cao thủ X là người chơi pháp sư, kỹ năng khống chế rất nhiều, đồng thời còn có tiên khí chuyên dụng có thể cam đoan đạt được tỷ lệ thành công nhất định nữa. Nhưng mà kỹ năng khống chế cũng có nhược điểm của nó, chẳng hạn như "Ngủ" thì thời gian cooldown ngắn, thời gian tác dụng dài, nhưng trong thời gian đối phương đang ngủ thì không nên công kích, bởi vì nếu công kích thì đối phương sẽ tỉnh dậy, bởi thế trong thời gian này người chỉ có thể bổ sung lại sinh mệnh và pháp lực của mình, có điều đối phương ở trong trạng thái ngủ thì cũng tự động hồi phục sinh mệnh, pháp lực của hắn. Còn trạng thái "Định" thì có thể công kích, nhưng mà thời gian cooldown dài, thời gian tác dụng lại ngắn.

Kỹ năng "Cuồng" càng không nên sử dụng, bởi vì khi bị cuồng lên, thì lực công kích sẽ tăng gấp đôi, đồng thời cũng tự động công kích tất cả mọi mục tiêu có thể công kích được, mà trong lúc đấu tay đôi thì mục tiêu chỉ có mỗi một đứa là mình, trừ khi mình chán sống, chứ nếu không thì không xài vẫn hơn.

"Giảm kỹ năng", cái này không những có thời gian tác dụng ngắn, mà lại chẳng có tác dụng bao lâu đối với đối phương có tiên kiếm vốn có lực sát thương lớn, bởi vì những công kích phổ thông của người ta cũng đã mạnh rồi.

Cái duy nhất xài ngon là dùng "Giảm tốc" để chơi điều, nhưng mà Huy Hoàng xuất kiếm thật là quá nhanh đi, bên mình vừa mới xuất ra được một cái kỹ năng, thì Huy Hoàng đã bay vào phạm vi công kích rồi, sau đó mình còn chưa có kịp quay người chạy trốn thì kiếm của hắn đã công kích lên thân.

Huy Hoàng thắng!

Phá Toái đánh với cao thủ XX, cao thủ XX có được một thanh tiên kiếm tam giai, đồng thời cũng có kiếm quyết khá cao, mà thao tác thì cũng rất tốt. Có điều Phá Toái ngoại trừ cũng có được những đặc điểm đó, thì còn có

được thêm con bài là tiên kiếp nữa, cán cân nghiêng về bên nào nhìn qua cũng rõ.

Phá Toái thắng!

Trò diễn chính xuất hiện cuối cùng: Sát Phá Lang đánh với Phi Thường Kiếm!

Nhìn thì có vẻ như không có gì đáng so sánh, nhưng mà cục diện lại là một tràng kịch liệt mà mọi người chẳng ai ngờ. Sát Phá Lang khá là đau đầu với đặc tính của Huyền Vũ Nguyệt Ấn kiếm, tuy hắn luôn muốn chọi cứng với Phi Thường Kiếm theo kiểu người chém một kiếm thì ta cũng chém một kiếm, nhưng mà Phi Thường Kiếm lại rất khéo léo lợi dụng ánh mặt trời cùng với kỹ năng tàng hình của bản thân, lần lượt hoá giải từng đợt từng đợt ý đồ chọi cứng của Sát Phá Lang, chuyển thành chiến thuật du kích.

Có thể đến được vòng này, tất nhiên phải có vài lá bài tẩy. Sát Phá Lang chịu thiệt là bởi vì hắn không biết được bao nhiêu thông tin về đối thủ, thậm chí hắn chẳng hề biết được nội khí kiếm anh của Phi Thường Kiếm là kỹ năng thế nào. Nhưng mà Phi Thường Kiếm định dựa vào chiến thuật du kích để tiêu hao dần Sát Phá Lang cũng chỉ có thể là một sự ảo tưởng, bởi vì thanh Ma Kiếm kia của Sát Phá Lang thực quá mức dũng mãnh, tấn công thì có thể trí mạng, hộ thân thì có thể bảo hộ bình an...

Trận chiến đấu này hai người đều hết sức cẩn thận, thậm chí có thùng bay qua bên cạnh cũng không hề liếc mắt đến. Theo thời gian trôi đi, Sát Phá Lang dần dần hiểu rõ hơn về đặc tính của Huyền Vũ Nguyệt Ấn kiếm, hắn không những đã bắt đầu chuyển từ chín thủ một công thành năm thủ năm công, mà đồng thời còn bắt đầu chủ động tranh thủ chiếm trước nguồn lợi ánh sáng nữa.

Đây là một trận không chiến tiêu chuẩn, giống hệt như những máy bay chiến đấu trong hiện thực, việc chiếm được vị trí có lợi là mục tiêu hàng đầu. Phi Thường Kiếm thuộc dạng máy bay chiến đấu tàng hình, còn Sát Phá Lang thì là máy bay tiêm kích loại mạnh. So sánh hai bên với nhau, thì bên Phi Thường Kiếm tuy xuất quỷ nhập thần, nhưng lực công kích, lực phòng ngự và mấy loại tính năng khác rõ ràng thấp hơn Sát Phá Lang. Sát Phá Lang là phi cơ có lắp đặt hệ thống radar, tính năng linh hoạt đa dạng,

uy lực công kích thì cực mạnh, mà đồng thời còn có giắt thêm hai quả đạn đạo hồng ngoại tự động dò tìm, có năng lực một kích trí mạng. Tuy lần đầu đánh với phi cơ loại này, khó truy tìm được thân hình của đối thủ, nhưng mà một khi thời gian phi hành vượt qua một ngàn giờ thì kinh nghiệm đã già dặn, trong khi du đấu sẽ nhạy bén phát giác được nhược điểm của đối phương, cuối cùng tiến hành chiến thuật đâm sầm vào nhau cực hung ác để chèn ép không gian hoạt động của đối thủ, buộc đối thủ phải sử dụng đến một quả đạn đạo duy nhất đang có để chọi cứng với mình.

Cơ hội! Đường Hoa, Huy Hoàng, Phá Toái và mấy cao thủ ở đây đều hô lên ở trong lòng, lúc này chính là lúc Phi Thường Kiếm vừa mới chiếm được địa hình có lợi, nhưng không ngờ Sát Phá Lang đã sớm đặt bẫy nơi đây. Phi Thường Kiếm vừa chiếm được vị trí, còn chưa có khởi động kỹ năng tàng hình thì trên thân đã loé lên năm chữ màu kim: Lưu Quang Tru Tiên Trảm!, vội vàng đưa tiên kiếm hộ thân, sau một trận chặt chém thì tuy có tiên kiếm bảo hộ nhưng phần lớn sinh mệnh đã bị mất rồi, lúc này Sát Phá Lang nhân kiếm hợp nhất cũng vừa lúc bắn đến, thoải mái trảm cho Phi Thường Kiếm thành ánh trắng.

Sát Phá Lang thắng!

* * * * *

Tứ cường đã được xác định, sau khi nghỉ ngơi chính là vòng bán kết giữa Phá Toái, Huy Hoàng, Đường Hoa và Sát Phá Lang!

Phá Toái, Huy Hoàng với Đường Hoa trong thời gian giải lao thì đến một quán rượu nhỏ, ngồi nghiên cứu tình thế, sẵn tiện nhận phỏng vấn từ Tôn Minh.

Huy Hoàng đối với câu hỏi của phóng viên thì rất坦然 trả lời: "Ta không có khả năng vào được trận chung kết." Hẳn tự biết bản thân, vốn mục tiêu của hắn chỉ là tiến vào vòng 20 người, nhưng không ngờ vận khí lại tốt, gặp được một pháp sư chơi kỹ năng khống chế. Kỹ năng khống chế tuy rất lợi hại, nhưng mà nó cũng có thiên địch, đó chính là "nhanh". Cho nên trong lòng Huy Hoàng cũng cảm thấy mình thật sự rất là may mắn, có điều hắn cũng tỏ vẻ rằng mình sẽ căn cứ theo thái độ học hỏi để đánh đàng hoàng mỗi trận thi đấu, sẽ không vì trình độ không đủ mà bỏ cuộc.

Tôn Minh đưa ra câu hỏi rằng Phá Toái hy vọng đối thủ của mình là ai nhất, thì Phá Toái trầm tư thật lâu sau, trả lời: "Một trái tim nhiệt huyết, hai bàn tay sẵn sàng."

Đường Hoa khi được hỏi đánh với Sát Phá Lang sẽ có bao nhiêu phần thắng, đã trả lời: "Sát Phá Lang chẳng qua chỉ là hàng nhái nhép, câu nói này nếu ta thắng thì phát. Kỳ phùng địch thủ, vận khí sẽ trở thành mấu chốt của thắng bại, câu này nếu ta thua thì phát."

Bởi vì phóng viên thì thân chẳng một đồng, mà hai người còn lại thì nhà đột tường chơ vơ, cho nên đành để người được phỏng vấn là Phá Toái phụ trách trả thù!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 109: Người thua

Chương 109: Người thua

Trận đánh giữa Phá Toái với Huy Hoàng chỉ có một từ ngữ có thể hình dung: khốc liệt. Nếu mà phải xài ba chữ để hình dung, thì đó là: khá khốc liệt, còn nếu dùng nguyên một câu hoàn chỉnh, thì đó là: chiến tranh giữa những người đàn ông. Hai người đều có điểm thua nhau, Phá Toái chịu thiệt ở chỗ phẩm cấp của tiên kiếm không cao, Huy Hoàng thì chịu thiệt ở chỗ chưa có độ kiếp. Tuy cục diện vẫn luôn là Phá Toái áp chế Huy Hoàng, nhưng mà Huy Hoàng trong cơn sóng gió vẫn có thể dồn dập xuất kỳ chiêu.

Phong cách ngự kiếm của Phá Toái như là biển chứa trăm sông, mỗi một chiêu đều có bài có bản, công thủ cân bằng. Phong cách ngự kiếm của Huy Hoàng thì như là một trụ trời sừng sững, mỗi khi Phá Toái phải phân ra thêm hai phần sức lực để tấn công, thì Huy Hoàng lại có thể dựa vào tốc độ xuất kiếm nhanh chóng của mình để phản kích lại, bởi thế tuy từ đầu đến cuối Phá Toái luôn chiếm cứ thế chủ động, nhưng vẫn cứ như có hoa mà chưa có quả.

Một trận này, Phá Toái đã hiển lộ đầm đìa phong phạm của một cao thủ, nào là lôi kéo, lừa gạt, cường bức, v.v... các loại thủ đoạn đều được dùng ra, mưu toan xé rách phòng tuyến của Huy Hoàng, nhưng Huy Hoàng thì tuân theo chiến thuật địch mạnh ta cũng mạnh, mặc cho Phá Toái tấn công như mưa rền gió giạt, hấn vắn sừng sững không nghiêng.

Trận chiến kéo dài cho đến mười phút cuối cùng, Phá Toái rốt cục chơi tồi mò ra một tấm gương lấp lên trên mũi của mình, thỉnh thoảng lại lợi dụng ánh mặt trời làm chói mắt Huy Hoàng, cuối cùng cũng quơ được một sơ hở, lấy khí thế đồng quy vu tận bắn một kích tất sát tới, trăm cho Huy Hoàng té ngã.

* * * * *

"Cũng phải tới lúc ta lên sân rồi!" Đường Hoa và Sát Phá Lang đồng thời xuất hiện trên không trung. Bọn quần chúng nhao nhao dõi mắt trông chờ, tuy hai tên này đều là người xấu cả, và Sát Phá Lang thì có vẻ như tệ hơn, nhưng dân tâm hiển nhiên vẫn thiên về phía hắn. Nguyên nhân trọng yếu, chính là do mấy trận vừa rồi Đường Hoa đánh chẳng đẹp tí nào. Đánh với Phá Toái thì chơi oản tù tì để phân thắng bại, gặp Liên Vân Sơ thì dùng kế lừa nàng để đánh lén, rồi gặp Phong Vân Nộ thì rõ ràng là Phong Vân Nộ nhân hậu nhường tay cho. Tổng lại thì chẳng có một trận nào là thắng một cách sáng khoái đầm đìa cả. Thậm chí, có không ít người ác ý đoán rằng có thể Đường Hoa này dựa vào những thủ đoạn vô sỉ mới có thể đứng vào hàng ngũ top 3 trên bảng, thật ra thì trình độ thực sự chẳng được bao lắm.

Nhưng khi tới trận này rồi thì lại không giống lúc trước nữa, là con tôm hay là con tép thì cũng đều phải lộ ra. Rất nhiều người biết rằng Sát Phá Lang và Đường Hoa có mâu thuẫn rất sâu, đặc biệt là lúc ở Thái Sơn, Sát Phá Lang trước mặt quần hùng đã truy sát Đường Hoa tới N lần, từ đây đã khiến cho định mệnh hai người phải trở thành một đôi oan gia. Hai cường giả đánh nhau, chỉ sợ rằng mức độ kịch liệt phải không kém hơn trận giữa Phá Toái với Huy Hoàng.

Chỉ là... Toàn thể quần chúng lúc này đều phải rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh...

"Lang ca, ta có chuyện muốn nói." Sát Phá Lang vừa trầm lại, chuẩn bị chiến đấu thì Đường Hoa lại phất tay lên, kêu.

Sát Phá Lang cảnh giác: "Người lại định đánh lén ta lần nữa á?" Một chữ "lại" này đã đủ chứng minh, sự cảnh giác của Sát Phá Lang không phải là không có nguyên nhân.

"Sẽ không đâu! Ta làm sao lại là loại người này được? Lang ca, ca vẫn luôn hiểu lầm ta đấy." Ngôn ngữ của Đường Hoa thật chân thành tha thiết, biểu lộ rất thực thà.

Nhưng mà Sát Phá Lang lại không bị cái bộ dạng này làm ảnh hưởng: "Thề đi, trong lúc nói chuyện cùng với một phút sau khi nói chuyện mà ai động thủ thì người đó chết cả nhà."

Moá! Ác vậy à. Đường Hoa tuy biết đây chỉ là lời thề tiêu chuẩn trên mạng internet, nhưng cũng nhin không được phải mắng một câu: "Ta thề!"

* * * * *

"Lang ca!" Đường Hoa bay đến gần Sát Phá Lang, sau đó làm giống như bán đĩa phim cầm, lén lút moi ra lệnh bài sư môn cống hiến, nhỏ giọng hỏi: "Ca có biết cái này trị giá bao nhiêu tiền không?"

"Hây!" Sát Phá Lang còn chưa có trả lời, thì một làn sóng những tiếng la ó đã vang lên từ bên trên khán đài, Tôn Minh lại càng hung hơn, cầm loa rống to: "Đừng tưởng bọn ta là người chết, có nói nhỏ hơn nữa thì bọn ta vẫn nghe được!" Trong sân này thì có thể điều chỉnh mức âm lượng nghe được, nhằm mục đích giúp cho người xem có thể nắm được mọi chi tiết trong trận đấu.

Đường Hoa tuy không quan tâm tới những tiếng la ó, nhưng mà cũng nhất định phải chú ý tới trọng tài, thế là gửi một cái yêu cầu tổ đội qua. Sát Phá Lang xác định vào đội, xong thì nhìn nhìn mục giới thiệu của lệnh bài, nói: "Ít nhất cũng phải 800 kim."

"Vậy ca tính thử xem." Đường Hoa lôi ra một cái máy tính: "Mỗi trận thi đấu thì ít nhất có hai cơ hội lấy được thùng, vị chi tương đương với 1.600 kim, mà tỷ lệ thắng giữa ta với ca chỉ là 5-5, phần thưởng cho quán quân 3.000 kim, nói cách khác, 5-5 có nghĩa là mỗi người trong hai chúng ta chỉ được 1,500 kim."

"Ý của người tới cùng là cái gì?"

"Ý của ta chính là... Chúng ta cứ lùi một bước đi, hoặc là ta lấy hai cái thùng rồi bỏ cuộc trận này, hoặc là ta lấy hai cái thùng rồi ta bỏ cuộc. Ta là một người thông minh, chắc không phải cổ hủ như Huy Hoàng, bày đặt chẳng thêm thùng mà nhất định phải huyết chiến tới cùng đó chứ?" Đường Hoa nuốt nước bọt, xong nói tiếp: "Hơn nữa, ca có phát hiện hay không, trong vòng 20 người thì mấy cái thùng có phần phế thải, nhưng mà càng vào vòng trong thì lại càng có chất lượng cao hơn, biết đâu trong vòng này sẽ có thanh tiên kiếm lục giai đấy nhỉ. Cho dù không phải là tiên kiếm, thì cầm viên đá Long Tinh để tăng cường uy lực cho Ma Kiếm của ca cũng là kiếm bộn đó chứ. Mà nói đến, thì lão ca ngài có để tâm đến số tiền 3.000 kim đó đâu phải không? Trong trò chơi này, thứ quý nhất không phải là tiền, mà là những đạo cụ, là những thứ mà có tiền cũng mua không được. Ngài nói xem, ai có đá Long Tinh mà lại mang ra bán chứ? Ai mà không mong đến ngày nào đó tăng lên thuộc tính cho tiên kiếm của mình? Mà cứ tính lại bây giờ xem, ca với ta liều chết với nhau, tổng giá trị sản lượng nhiều nhất cũng chỉ 3.000 kim, mà nếu đổi thành hợp tác thì tổng giá trị sản lượng sẽ bằng 3.000 kim cộng thêm hai cái thùng giá trị liên thành. Hiện giờ tỷ lệ thắng bại giữa chúng ta là 5-5, vậy khả năng lớn nhất là ca rượt ta không kịp, mà ta cũng đánh không chết ca, kết quả chẳng những không có được 3.000 kim, mà thậm chí một cái thùng cũng chẳng có. Dựa theo xác suất bên toán học, thì độ rủi ro khi đánh sẽ lớn hơn gấp đôi độ rủi ro khi hợp tác, còn ích lợi khi hợp tác thì lớn hơn lợi ích khi đánh nhau đến 2/3. Ngài cứ thử nghĩ xem." Đường Hoa nói xong, thì ngồi hẳn lên trên phi kiếm, không để tâm đến những tiếng la ó ngập tràn, móc ra một lon bia, khui uống.

"Phê phán bán độ!" Một tấm biểu ngữ được kéo lên, dưới sự dẫn dắt của XX, quần chúng cao giọng hò hét: "Trả lại fair play, tẩy chay bán độ!" Theo những khẩu hiệu này, thì có thể thấy được rằng quần chúng vẫn còn bình tĩnh lắm, ít nhất thì cũng còn chưa có hô lên "Trả tiền vé lại".

Không có chứng cứ mà lại đi vu hãm lung tung, chẳng thêm để ý đến quần chúng nữa! Đường Hoa ngó sang Sát Phá Lang còn đang do dự, uống

một hộp bia, nói: "Phá Toái là bạn của ta, người cũng biết chứ, bọn ta đã bàn rồi, ai tiến được vào được trận chung kết thì 40 phút đầu sẽ không đánh, lấy thùng trước, thùng xuất hiện ở gần ai thì người đó lấy. Nếu như người quyết định vào chung kết mà để rường lại cho ta, thì trận chung kết giữa người với Phá Toái cũng có thể dùng phương pháp như thế, vậy là người sẽ có thêm cơ hội được một nửa thùng."

Đường Hoa biết Sát Phá Lang không phải là đang định cự tuyệt yêu cầu của hắn, mà là đang tính toán xem nên hợp tác thế nào để có ích lợi lớn nhất. Từ mặt ngoài xem, thì nhường cho Đường Hoa hai cái thùng, còn mình tiến vào trận chung kết chính là có lời nhất, nhưng mà Sát Phá Lang nhất định phải bận tâm đến một chuyện: Đường Hoa lấy được rường rồi thì có đổi ý hay không. Phải biết rằng Phá Toái là bạn của Đường Hoa, có khả năng hai người đã lén thương lượng rồi, Đường Hoa đánh hoà với Sát Phá Lang, còn Phá Toái đoạt quán quân xong thì lại lén chia của với Đường Hoa. Bởi thế, Đường Hoa và Phá Toái sẽ kiếm được bọn, còn Sát Phá Lang không những trắng tay mà còn biến thành một trò cười cực lớn!

Sát Phá Lang suy tư, suy tư rồi lại suy tư, cuối cùng thở thật dài một hơi, rất phiền lòng hỏi: "Mới này người đã thề như thế nào?"

"A?" Đường Hoa hơi ngớ người, nhưng vẫn trả lời: "Nói rằng trong lúc mà chúng ta đàm phán, ai mà động thủ thì chết cả nhà."

"Người thề như thế thật sao?"

"Đúng vậy! Thì sao nào?" Đường Hoa buồn bực hỏi lại.

Sát Phá Lang lộ ra một nụ cười hiểm thấy: "Ngại thật! Ta thì không... Nhân kiếm hợp nhất!"

"Ta XX!" Đường Hoa vội vàng thọc tay vào túi Càn Khôn để móc ngân phiếu, nhưng cự ly thật là gần quá, gần sát như là cự ly giữa hai người tình lữ vậy, mà Sát Phá Lang không động thì thôi, đã động thì như điện chớp, thành ra trong chớp mắt đã có một con số màu đỏ loé lên trên thân của Đường Hoa. Trên khán đài, quần chúng cùng kích động: chia của không đều, đã động thủ rồi.

Mạng còn dai thật, không hổ là tiên thể! Sát Phá Lang cười lạnh một tiếng, sau khi con số màu đỏ đó loé lên thì tay vẫn không ngừng, ở cự ly

siêu cấp gần phát động lần nhân kiểm hợp nhất thứ hai, lần này Sát Phá Lang nhặt được cục vàng, thế mà khởi động được bạo kích, một con số màu vàng lớn hơn 10.000 xuất hiện...

Không có bất cứ ai có thể trong giai đoạn hiện nay thừa nhận nổi tổng số thương hại như thế này, ngay cả Đường Hoa cũng không thể...

Bọn người xem đều há hốc miệng ra nhìn một tràng cảnh không thể tưởng tượng nổi: Đường Hoa vậy mà vẫn còn trong trạng thái đầy máu! Nhưng trên bầu trời lại có ánh trắng dâng lên, Sát Phá Lang lúc này mới phát hiện ra sinh mệnh của mình đã biến thành con số không có khả năng nhất: 0.

"Làm người thì phải phúc hậu!" Đường Hoa cười mỉ mỉ, gỡ Đảo Càn Chuyển Khôn kính xuống, hỏi: "Người có biết vì sao mà bị thua không?"

"Bởi vì người đê tiện!" Sát Phá Lang nghiêng răng, tuy không biết nguyên nhân vì sao, nhưng mà tuyệt đối có thể khẳng định được một điểm này.

"Người sai rồi!" Đường Hoa lắc đầu, nghiêm túc giải thích: "Bởi vì người không có bạn bè!"

"Bạn bè?" Sát Phá Lang trong lúc nghi hoặc cũng đã biến mất.

Thực ra trận này kể từ lúc Sát Phá Lang đồng ý với yêu cầu nói chuyện với Đường Hoa là trước mắt hắn đã xuất hiện cả một trăm cái bẫy chờ hắn rồi!

Trong các lựa chọn của Sát Phá Lang, thì cái đầu tiên là chọn lấy thùng, nhường vé vào chung kết cho Đường Hoa, có lẽ đây chính là lựa chọn chính xác duy nhất.

Lựa chọn thứ hai là vào trận chung kết, thì như Sát Phá Lang đoán trước, Đường Hoa sau khi lấy được thùng sẽ trở mặt ngay. Có lẽ khi đó thì thời gian thi đấu đã chẳng còn lại bao nhiêu rồi, nhưng cái mà Đường Hoa nhắm đến chính là một trận hoà, bởi vì hắn với Phá Toái đúng thật đã chia chác phần thường quán quân với nhau xong rồi.

Lựa chọn thứ ba, cũng là lựa chọn có khả năng xảy ra nhất, cũng chính là lựa chọn đã phát sinh. Lựa chọn này nhất định là phải gạt cho Sát Phá Lang tiến vào đội ngũ. Lừa gạt một, lợi dụng tâm lý mang ý đồ ám toán

Đường Hoa của Sát Phá Lang, khiến cho hắn nghĩ rằng chỉ cần vào đội là coi như Đường Hoa đã buông bỏ mất ưu thế cùng với tính cảnh giác của mình. Lừa đợt hai: cái loa của Tôn Minh, khiến cho việc tổ đội giữa hai người biến thành chuyện tất nhiên. Sau đó thì đến lượt Đường Hoa làm ra vẻ buông lỏng cảnh giác hoàn toàn, dụ cho Sát Phá Lang ra tay. Trong chuyện này còn có một điểm mấu chốt nữa, đó chính là Sát Phá Lang rất sĩ diện, nếu như mà định ra ước định trước mặt người xem thì chắc chắn sẽ không thể chạy làng, do đó vào đội để tán gẫu cũng sẽ là ý nghĩ của Sát Phá Lang!

Lựa chọn thứ tư: Nghiêm chính cự tuyệt yêu cầu của Đường Hoa, đồng thời rời khỏi đội ngũ, bất quá nếu như Sát Phá Lang mà đi chọn cái này, thì hắn sẽ là Huy Hoàng, chứ không phải là Sát Phá Lang nữa!

Cho nên tuy tỷ lệ thắng thua giữa hai người là 5-5, nhưng mà chỉ cần Sát Phá Lang bằng lòng nghe Đường Hoa nói chuyện, vậy thì phần thắng của hắn chỉ còn lại có một, thậm chí càng ít hơn. Mà phải thực hiện những thủ đoạn trên, cái quan trọng nhất là Đường Hoa phải tin vào bè bạn, cũng tức là phải tin vào Phá Toái. Nếu như Đường Hoa không tin nhiệm Phá Toái mà lo Phá Toái độc chiếm toàn bộ phần thưởng của quán quân, thì lúc đó Đường Hoa cũng chỉ còn nước liều mạng với Sát Phá Lang!

Cũng giống như hồi ở Thái Sơn vậy, Đường Hoa đánh bại được Sát Phá Lang là do mình có bạn mình giúp đỡ, mà lúc này ở Tân Tiên giới, đánh bại được Sát Phá Lang vẫn như cũ là nhờ có bạn bè. Bạn bè thì không quý ở chỗ nhiều, những cái thứ mà giao du rộng khắp, rồi gặp người là xưng huynh gọi đệ thì thường thường đều không thể cậy vào. Trong ba người Phá Toái, Sát Phá Lang và Đường Hoa, thì Đường Hoa là kẻ có khả năng đoạt giải quán quân nhất, nhưng mà hắn lại cam tâm buông bỏ cho xác suất lớn nhất này, bởi vì hắn lựa chọn hợp tác cùng Phá Toái còn có nguyên nhân lớn nhất nữa, đó chính là hắn không hy vọng nhìn thấy cảnh bạn bè lại đánh nhau máu chảy đầu rơi vì thắng lợi cuối cùng, mà hắn muốn cùng bè bạn cộng hưởng niềm vui sướng khi thắng lợi.

Cho nên Đường Hoa cũng không có nói dối với Sát Phá Lang, nguyên nhân Sát Phá Lang thua là bởi vì hắn chẳng có một người bạn nào cả!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 110: Sự phiền phức cực lớn

Chương 110: Sự phiền phức cực lớn

Từ xưa đến nay trong giới võng du, chưa từng có trận chung kết nào mà lại chán nản như trận chung kết trong trò Song Kiếm lúc này! Chán đến mức mà người xem ngay cả tâm trạng để la ó cũng không có.

Song Kiếm Nhật Báo đánh giá trận thi đấu này như sau: nhân vật chính ngu ngơ, quá trình thì nặng nề, làm người xem chán nản. Giống như là món ớt xào gan heo vậy, không những gan heo khó ăn vô cùng, mà ngay những trái ớt dính đầy gan heo cũng khiến người ta chẳng muốn ăn.

Ngược với những người xem đang mơ màng buồn ngủ, thì hai tên nhân vật chính đang tiến hành một cuộc đàm phán không lấy gì là kịch liệt cho lắm.

"Tiền thưởng quán quân chia đều!"

"Không có ý kiến!"

"Hai cái thùng, hoặc là lễ vật thần bí của quán quân, xin vui lòng chọn."

Phá Toái trầm tư thật lâu, sau đó đau khổ hỏi: "Có thể lấy hết hay không?"

"Người đoán xem?"

Có sát khí! Phá Toái rút đầu lại khai bia: "Có phương hướng nào ít đau khổ hơn vậy không?"

"Chẳng hạn như...?"

"Chẳng hạn như... Không thì người cứ giết ta đi cho rồi." Trên đời này, điều đau khổ nhất không phải là không có tiền, mà là việc phải lựa chọn như thế nào khi đang có hai con đường kiếm tiền ở ngay trước mặt.

"Nếu không thì như vậy đi, chúng ta cứ nhìn xem trong thùng đầu tiên có cái gì. Nếu là đồ mà người xài được, thì người chọn thùng, còn nếu là đồ ta xài được thì ta chọn thùng."

Phá Toái mừng rỡ: "Sao ta lại không nghĩ được cái biện pháp này nhỉ?"

"Cái này có liên quan đến vấn đề phát dục của người, ta đang nói đến phương diện chỉ số thông minh đấy."

"..." Phá Toái chìa ngón giữa lên.

* * * * *

Chiếc thùng đầu tiên xuất hiện ở phút thứ 20, dưới sự phối hợp của hai tuyển thủ thì không có vấn đề gì, nó được mở ra. Đường Hoa nhờ vào tốc độ của mình, chớp lấy vật phẩm nhìn trước, sau đó triển lãm nó trong kênh đội ngũ: "Đá Tinh Luyện, là một trong những loại đá cực kỳ cổ xưa tồn tại trong truyền thuyết, nơi sản sinh là Ngạo Lai châu, đã trải qua hàng trăm triệu năm hun đúc của của trời đất. Có công năng siêu phàm, sau khi sử dụng thì có thể tăng phẩm cấp của tiên kiếm thêm một giai. Chúc mừng người! Thanh kiếm nát của người có thể lên đến tứ giai rồi."

"A... Cứu mạng a!" Phá Toái thất vọng tràn trề, tứ giai thì dùng được cái rằm.

Đường Hoa khinh bỉ liếc Phá Toái một cái, nói: "Heo a! Người không biết đi kiếm một thanh lục giai, sau đó nện cho nó lên thất giai à?"

"... Cũng đúng á!" Phá Toái đổ mồ hôi, sao mình lại chỉ nghĩ được chuyện tăng cường cho bộ kiếm của mình thế nhỉ? Tục ngữ người ta nói, người trong cuộc thì không tỉnh, mà kẻ ở ngoài thì rõ ràng, đó cũng không phải là không có lý đâu. Mà như thế nhìn lại, thì viên đá Tinh Luyện này có thể nói là có giá trị liên thành cơ đấy. Nghĩ đến đây, Phá Toái hớn hờ nhận lấy viên đá, ném vào trong túi Càn Khôn. Nhưng... Hắn không ngờ được là, bởi vì sự xuất hiện của viên đá đó, mà kể từ nay về sau hắn phải trải qua một cuộc sống cực kỳ đau khổ. Từ lúc này trở đi, hắn bắt đầu thời khắc nào cũng phải tự hỏi bản thân: tăng hay là không tăng? Từ tam giai lên tứ giai thì tất nhiên là không thêm, vậy thì tăng từ ngũ giai lên lục giai thì sao? Mà từ lục giai lên thất giai thì có nên không, hay là chờ cho đến khi lấy được bát giai rồi hăng thẳng cửu giai cho nó? Hay là nhịn cho đến khi kiếm được cửu giai rồi thăng nó lên thập giai?

Vô vàn những oán niệm như đang đeo bám lấy kiếp sống bên trong trò chơi của Phá Toái...

Phút thứ 50, chiếc thùng thứ hai được mở ra. "Hàng ngon", Phá Toái lập tức khen một tiếng. Sách kỹ năng Kiếm Nộ Chân Giải, sau khi học được thì có thể giảm bớt thời gian súc tích nộ khí, có thể tu luyện!

Túm lấy hai món hàng, Phá Toái rất là vừa lòng mỉm cười nơi chín suối.

* * * * *

Trong khúc nhạc tiên bi tráng, Đường Hoa chậm rãi bước lên bục khen thưởng cao nhất. Nghênh đón hẳn không phải là hoa tươi, mà là những quả trứng thối, đây chính là vũ khí mà đơn vị xử lý chủ đạo - hệ thống đã cố ý chuẩn bị cho quảng đại quần chúng, để cho họ có thể phát tiết đi sự tức giận trong lòng. Tuy trị giá mỗi quả trứng thối tới một kim, nhưng mà cũng tiêu thụ được cả ngàn viên đấy.

Có điều những người xem đang phần nộ rất hiển nhiên đã đánh giá thấp đi sự đề tiện của hệ thống mất rồi, bục khen thưởng đã có sự bảo hộ của pháp lực. Đây cũng là điều đương nhiên, chứ không thì Đường Hoa đã sớm bị người ta xông lên băm thây mất rồi.

Quán quân: Đường Hoa, á quân: Phá Toái. Sát Phá Lang và Huy Hoàng đồng hạng ba.

"Đầu tiên, xin mời quan viên XX trao giải cho hai người đồng hạng ba là Sát Phá Lang và Huy Hoàng." Sau đó, một tên NPC là cán bộ trên Thiên Đình ngời sáng bước vào sân. Đường Hoa liền bức bối, vì sao nhất định phải kêu cán bộ đến trao giải chứ? Nếu mà là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thì mình có thể quang minh chính đại mà đến ôm một cái, rồi hôn một cái mà...

Huy Hoàng ở bên cạnh giải thích nghi hoặc cho Đường Hoa, đây là vì sắc thái chính trị, nhờ chúng ta để tăng danh tiếng cho cán bộ thôi, chứ nếu mà cán bộ có thể tăng thêm vinh dự cho tuyển thủ thì mấy cái buổi trưng bày xe hơi đã đổi từ người mẫu sang cán bộ mất rồi, số lượng cán bộ nhiều hơn người mẫu nhiều lắm.

Phá Toái thì không cho là đúng, rất phản đối về việc Huy Hoàng vợ dùa cả năm này, hẳn thừa nhận rằng có một số cực ít cán bộ cá biệt không xứng với chức vụ của mình hoặc là có hiện tượng khác, nhưng mà điều đó không thể đại biểu cho số đông được, hầu hết cán bộ vẫn vì người dân phục vụ mà.

Thế là Đường Hoa và Huy Hoàng sau khi xác nhận xong Phá Toái cũng là cán bộ, thì lập tức tán đồng với cái nhìn đó của Phá Toái ngay. Phá Toái cũng nghĩ rằng chừng nào tới hành tinh M, sẽ cam đoan rằng nhà ở của hai người sẽ là loại tốt nhất, công việc cũng sẽ là thoải mái nhất, còn nếu như có chuyện khó khăn, thì hẳn có thể ưu tiên giải quyết cho.

Vì thế một nghi lễ trao giải đã kết thúc trong sự phá hỏng của một tên cán bộ! Đường Hoa và Phá Toái sau khi chia nhau 3.000 kim thì trưng bày ra lễ vật thần bí của mình.

Hậu Nghệ Xạ Nhật cung, thần binh ngũ giai, trong truyền thuyết chính là cây cung thần mà Hậu Nghệ dùng để xử lý chín đứa con của Thượng Đế - anh đại của mình! Kỹ năng kèm theo: Đồng Thiên Quán Nhật thức, thời gian cooldown 3 phút, dùng phi kiếm thay cho mũi tên bình thường để phát ra một kích trí mạng đối với mục tiêu, lực công kích tỷ lệ thuận với chất lượng của phi kiếm, sau khi sử dụng thì bản thân người sử dụng sẽ bị trạng thái "Mù" trong 1 phút. Chú ý: Phi kiếm thoát ly khỏi phạm vi có thể thu hồi thì sẽ bị trở thành "phi kiếm vỡ nát".

Phi kiếm phổ thông, rồi tam phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm tiên binh, cuối cùng mới là thần binh, hoặc cũng có khi gọi là ma binh!

Phá Toái đã nước mắt nước mũi tèm lem hết, hắt ra sức chửi mình ngu si. Hai cái thùng ở trong trận chung kết chính là hàng có giá trị liên thành, vậy thì lễ vật thần bí của hệ thống phải là càng cao cấp hơn mới đúng chứ. Huy Hoàng cũng rất là hâm mộ cây cung này, tuy việc bổ sung mũi tên cho nó có phần khó khăn, nhưng mà không thể phủ nhận được rằng một khi mà Đường Hoa dùng cung bắn một thanh tiên kiếm về phía người chơi nào đó, thì người đó coi như đã chết chắc.

Ba người cự tuyệt yêu cầu cùng nhau quan khán của tên Tôn Minh miệng rộng, rồi cùng nhau thí nghiệm cung trong sân riêng của Tân Tiên giới, cuối cùng được kết luận như sau: một, chỉ có thể sử dụng phi kiếm từ ngũ giai trở xuống để làm thủ đoạn công kích. Hai, dùng phi kiếm phổ thông để công kích thì tuy uy lực cũng rất lớn, nhưng mà nếu như đối thủ có tiên kiếm hộ thân thì không thể miểu sát nổi. Ba, bởi vì ba người không giàu đến mức lấy tiên kiếm ra làm thí nghiệm, cho nên vẫn chưa thể mò ra

lực công kích lớn nhất là bao nhiêu. Bỗng, cây cung này khá là xinh đẹp, cho nên có hiềm nghi hoa nhài cắm bãi *** trâu.

Đường Hoa tỏ vẻ phủ định đối với điều thứ tư, với điều thứ ba thì tỏ vẻ tiếc nuối, điều thứ hai thì tỏ vẻ u oán, cuối cùng đối với điều thứ nhất thì tỏ vẻ rất bất mãn.

Sau khi xong xuôi hết thủy, ba người rốt cục rời khỏi Tân Tiên giới, Tân Tiên giới bởi vì người chơi đã toàn bộ rời đi, nên tạm thời đóng kín!

* * * * *

Ba người lựa chọn xuất hiện nơi thành đô, chuẩn bị đi uống chút rượu ngoại đắt tiền nào đó để ăn mừng, nhưng vừa đặt chân xuống đất thì cảm thấy khác lạ, không khí nhân gian có cái gì đó không bình thường a! Chỗ không bình thường đó là khắp thành đô đã bị dán đầy lên những tấm giấy ghi những chữ to đùng, trên tường cũng đã bị dán cho chặt kín cả lên. Mấy thứ này sẽ bị hệ thống dọn vệ sinh mỗi khi đúng giờ, cho nên nhìn số lượng giấy dán khắp cả thành đô, ta có thể nhận ra đây không phải là tác phẩm của một cá nhân hay một tiểu đoàn thể nào có thể làm được cả.

Những dòng chữ thường thấy nhất là: "Tên Sát Phá Cầu súc vật, giết hẳn đi!"

Những dòng chữ thường thường mới thấy: "Sát Phá Cầu, cha của người sao lúc trước không bắn người lên trên tường chứ?"

Đôi khi mới thấy là một ít tấm giấy ghi những lời thăm hỏi nữ tính cả nhà tên "Sát Phá Cầu" kia.

Những dòng chữ hiếm thấy hơn là một ít lời trào phúng của mấy người văn hoa, trong đó có bàn về vấn đề giới tính của "Sát Phá Cầu".

Ít thấy nhất, chính là: "Sát Phá Lang, ta hận ngươi!"

Trông thấy cái tờ giấy này, cuối cùng ba người mới hiểu được, "Sát Phá Cầu" đó là ai. Phá Toái và Đường Hoa thì lau một giọt mồ hôi lạnh, lúc đầu mới trở lại nhân gian cứ ngỡ rằng mình đã trở thành kẻ thù chung của nhân dân mất rồi, ai ngờ đó lại là Sát Phá Lang.

"Hắn đã đắc tội ai vậy?" Ba người đồng thanh hỏi. Tuy đồng thời là một câu nói, nhưng mà câu của Huy Hoàng thì mang theo sự quan tâm, câu của Phá Toái thì mang theo vẻ cười trên nỗi đau của người khác, còn câu của

Đường Hoa thì kèm theo sự tò mò nhiều chuyện. Có điều ba người đều có nghi vấn chung, đó là, ai mà lại tấn công Sát Phá Lang cả về mặt thể xác lẫn mặt tinh thần như thế này thế?

Có thắc mắc thì cứ kiểm Tôn Minh! Đường Hoa rủ Tôn Minh cũng đang bận rộn nơi thành đô đến, Tôn Minh ngó ý rằng mình đang thân không một cắc, chỉ dám bằng lòng cùng chư quân đi hóng gió sông uống rượu chung thôi, Đường Hoa khẳng khái tỏ ý rằng mình sẽ bao thầu, Tôn Minh không tin, cuối cùng thì phải Huy Hoàng đứng ra đáp ứng bao thầu mới kéo được Tôn Minh vào tửu lâu!

* * * * *

"Ai? Huyền Huyền a, chứ còn ai nữa." Tôn Minh nói: "Nghe nói bởi vì không thể đúng hạn tham dự sự kiện trong Tân Tiên giới mà Huyền Huyền khóc muốn mù mắt luôn rồi..."

"Khoan đã! Đây là người nghe người kể hay là thấy thật?"

"Nghe người kể thôi, có điều trong mấy lần lộ diện công khai gần đây nhất, khi bị hỏi đến vấn đề này, Huyền Huyền lại vừa nói vừa rút nước mắt, còn bảo đây là lần đầu tiên mình lỡ hẹn trong đời, rất đau lòng và áy náy. Ủm... Ta có ảnh chụp đây này." Tôn Minh đưa ra một tấm ảnh: "Lệ rơi như hoa, đáng thương vô cùng, ít nhất thì cũng khiến cho bọn nam nhân tan nát cả cõi lòng. Vì thế fans của nàng đã hô hào mọi người đuổi tận giết tuyệt tên Sát Phá Lang. Sau khi biết sự, Huyền Huyền nói công khai: Chỉ cần Sát Phá Lang bằng lòng xin lỗi nàng, và kể ra ai là người xui khiến, thì nàng sẽ nỗ lực làm dịu đi cơn giận của các fans."

"Kêu Sát Phá Lang xin lỗi?" Đường Hoa thật là sửng sốt, cô gái này lẽ nào không biết kết cục khi Phong Vân Nộ yêu cầu Sát Phá Lang xin lỗi sao?

Đường Hoa hỏi: "Sát Phá Lang hiện đang ở đâu?"

"Địa ngục!" Tôn Minh giải thích: "Ta với hãn vừa từ Tân Tiên giới xuống tới thành đô thì đã bị người ta theo dõi, mười phút sau thì có năm nghìn người cùng nhau tấn công, hãn bị vây chết rồi. Hiện giờ vẫn đang có mấy ngàn người đang canh me hãn nơi điểm sống lại đấy, trừ phi hãn chọn

hồi sinh bằng điểm sống lại của môn phái, nếu không thì việc bị chết đến hết cấp cũng không phải là giấc mộng đâu."

"Vô nghĩa." Huy Hoàng cả giận lên, nói: "Sát Phá Lang tuy nhân phẩm có phần không tốt, nhưng mà cho dù có làm chuyện xấu cũng quang minh chính đại mà làm, có giống mấy người nào đó cứ đạo mạo trang nghiêm, mà bụng thì toàn xấu xa tệ hại đâu... Cái này... Gia Tử... Ta không có nói người, thật đó, người ăn mặc lôi thôi như thế này làm sao mà lại là đạo mạo trang nghiêm được... Ý của ta là, Sát Phá Lang không phải là kẻ chủ mưu, thế mà lại còn bày đặt làm như vậy để làm gì, định biểu hiện ra khí thế của một người hô trăm người ứng à, hay là định leo lên thành nhân vật chính chói sáng nhất của Song Kiếm? Người có làm thế nào cũng đừng có giày xéo người ta đến như vậy chứ."

Phá Toái tiếp lời: "Huy Hoàng ngồi xuống trước đi, đừng có kích động. Ta nói như vậy nè, việc này đối lại là ta hay là người, hay là Gia Tử thì Huyền Huyền chẳng dám như thế đâu. Sau lưng người thì có Côn Lôn, có bang Nhất Kiếm, ta thì có Bồng Lai và Song Sư, Gia Tử tuy thâm hơn chút, nhưng mà ít nhất cũng còn có mấy người Thục Sơn cộng thêm bọn bạn bè chúng ta nữa. Mà tên Lang có gì? Thanh danh của hắn lại tệ như thế, có ai thích hắn đâu, nên cũng sẽ không có ai đứng ra nói chuyện thay hắn cả."

"Đúng á!" Tôn Minh tiếp lời: "Theo như ý kiến của mấy người đồng sự của ta, thì Huyền Huyền vốn định nhờ vào sự kiện trong Tân Tiên giới lần này để trở thành nữ vương của Song Kiếm, nhưng không ngờ lại bị Lang hãm hại. Rất khả năng nàng ta thuận thế nâng chính mình lên một phen nữa. Ta hỏi các người này, trừ một bộ phận người ra, thì mấy người chơi trò chơi như chúng ta nào có ai biết mình tình mình tiếc gì đâu phải không? Nhưng mà lần này chơi một vở như vậy, người cứ tùy tiện tóm ai đó lại xem, người ta cũng biết Huyền Huyền là ai, lại biết đâu đã từng xem qua tấm ảnh chụp đang khóc khiến cho nam nhân tan nát cõi lòng của Huyền Huyền nữa đấy. Rồi lại coi lại báo của ngày hôm nay xem, tin về việc tranh bá của cao thủ các người đã bị đưa tới trang 3, mà Huyền Huyền lại chiếm hết hai trang đầu rồi. Nổi a! Rất là nổi a! Nàng đã hoàn thành được việc mà chưa có khả năng hoàn thành trong hiện thực là nhà nhà đều biết rồi đó."

Huy Hoàng biết ý tứ của mấy người này, nhưng mà hắn vẫn nói: "Việc này nếu như không xảy ra trên thân của Sát Phá Lang thì khả năng ta sẽ không quản, nhưng mà Sát Phá Lang đang là người trong bang Nhất Kiếm, ta lại là trưởng lão của Nhất Kiếm, ta lại đã từng đứng chung một cái bục khen thưởng với hắn nữa, thấy hắn bị chà đạp như vậy, ta khó chịu."

Tôn Minh lắc đầu: "Sát Phá Lang đã bị đuổi ra khỏi bang Nhất Kiếm rồi. Lý do: Cá nhân khơi mào mâu thuẫn đối ngoại của bang hội."

*** Kiếm Nộ Chân Giải: chân giải = giải thích, giải nghĩa

*** Hậu Nghệ Xạ Nhật cung: xạ nhật = bắn mặt trời

*** Đồng Thiên Quán Nhật: bắn xuyên mặt trời

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 111: Người nam nhân thần bí

Chương 111: Người nam nhân thần bí

Nghe xong lời của Tôn Minh, Huy Hoàng chết lặng một lúc. Lúc trước Sát Phá Lang cướp BOSS của bang hội, sẵn tay giết luôn Nhất Kiếm Cầu Bại thì Nhất Kiếm Cầu Bại và Thư Sinh nghĩ tình công chiếm Thái Sơn, cho nên không xử hắn. Nào ngờ bây giờ lại bị đuổi ra khỏi bang hội. Cứ như thế này, cho dù mình có lòng cũng không có lý do gì đi giúp Sát Phá Lang được.

Phá Toái nhìn qua Huy Hoàng, nói: "Huy Hoàng, ta hiểu ý của ngươi, nhưng mà chuyện này không dễ đâu. Đầu tiên là Sát Phá Lang đã phá hư mất một sự kiện mà hệ thống đã duyệt, tiếp đó là chuyện giữa một nữ sinh yếu điệu với một tên ác nam thanh danh không lấy gì làm tốt. Cẩn thận mà xét lại, thì Sát Phá Lang đã đắc tội với không chỉ là Huyền Huyền đâu, người xem xem, Huyền Huyền đang là người phát ngôn của bang Thiên Đường đấy, vậy thì coi như đã đắc tội luôn với bang Thiên Đường rồi. Lại

còn có gần một ngàn người tham gia sự kiện nơi Tân Tiên giới mong có cơ hội ôm được 5.000 kim lẫn cả người đẹp nữa, thế mà lại bị hấn..."

"Không đúng a, trong chuyện này có chỗ không đúng!" Đường Hoa xoa tay, hấn vẫn luôn cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà vẫn không thể nào nói ra được là chỗ nào. Bây giờ câu nói này của Phá Toái đã cảnh tỉnh cho hấn: "Đầu tiên, kẻ thuê Sát Phá Lang chính là trưởng lão của bang Thiên Đường. Còn nữa, Huyền Huyền đã bị giết, nhưng mà trong lúc Sát Phá Lang ở Tân Tiên giới thì lại không hề có bất cứ người nào trong bang Thiên Đường tỏ thái độ bất mãn với hấn cả. Có lẽ người khác thì không sao, nhưng mà Phi Thường Kiếm lại là nhân vật bảo tiêu bên người Huyền Huyền đó, còn là trưởng lão của bang Thiên Đường nữa cơ. Thế mà nhìn lại thái độ quan khán thi đấu của hấn qua các trận thì thấy, tựa hồ hấn có khuynh hướng nghiêng về Sát Phá Lang. Trận ta đấu với Lang, cho dù ta có đáng ghét đến mấy đi nữa thì hấn cũng không tất yếu phải la ó ta chớ, như vậy không có lý tí nào cả. Với lại khi đang đi chợ trong thời gian nghỉ ngơi, Phi Thường Kiếm cũng chẳng có thái độ thù địch gì cả, ngay cả một tí va chạm cũng không xảy ra, lẽ nào các người không cảm thấy có cái gì đó kỳ quái sao?"

Mấy người vội hỏi: "Sao người lại biết người phía sau màn là trưởng lão bang Thiên Đường?"

"Bởi vì ta vô tình thấy!" Đường Hoa đem sự tình kể ra một lần.

* * * * *

"Thật là một trù tính thâm hiểm, ác độc." Huy Hoàng lập tức moi ra một mớ manh mối: "Sát Phá Lang chỉ có thể là một vật hy sinh. Từ lúc nhận vụ ám sát này, là hấn đã bị trúng kế rồi. Mấy người đó muốn lấy hấn làm bàn đạp để dương danh lập vạn đây. Cũng may hấn không có được quán quân, chứ nếu không bọn người trong bang Thiên Đường đã cười đến thắt cả ruột rồi."

Một ná N chim! Đầu tiên, Huyền Huyền có thể lấy lý do để không phải xuất ra 5.000 kim, mà lại được đến hiệu quả tuyên truyền của 5.000 kim đó. Tiếp theo, thanh danh của Huyền Huyền được thêm một bước tăng trưởng nhảy vọt. Tiếp nữa, bang Thiên Đường được cái danh chính nghĩa, không

sợ ác bá, dựng được một cái biểu tượng tốt lành. Tiếp tiếp nữa, có thể lôi kéo được những người đang tiềm ẩn bên trong nội bộ chính thức gia nhập vào Thiên Đường. Tiếp tiếp tiếp nữa, đả kích được bang Nhất Kiếm, cũng không bài trừ khả năng là đang muốn nhân cơ hội thuận phục luôn Sát Phá Lang. Cuối cùng, là có thể hiển lộ ra lực ảnh hưởng cùng với năng lực tiềm ẩn của Huyền Huyền lẫn bang Thiên Đường. Điều đáng tiếc duy nhất là Sát Phá Lang không lấy được quán quân, nếu không thì người ta đã kiếm được tràn bồn tràn bát rồi.

Huy Hoàng lắc đầu: "Không đúng, nếu như kế hoạch này là do Thư Sinh và Hạo Nhiên nghĩ ra thì còn có khả năng, chứ theo ta biết thì tầng quản lý của bang Thiên Đường toàn là mấy đứa nhãi con, kinh nghiệm xã hội còn chưa có hoàn thiện, sẽ không nghĩ ra được những thủ đoạn cay độc như vậy đâu. Lẽ nào có người đứng phía sau nữa?"

"Chuyện này cứ để ta lo cho." Tôn Minh vỗ ngực: "Sở trường của Gia Tử là "bào", mà sở trường của ta là "đào"."

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Hai từ này có gì khác nhau sao?"

" "Bào" tức là bào mòn mọi thứ, bỏ vào hầu bao của mình, còn "đào" là phải moi móc những thứ được che giấu nơi sâu lên, khiến cho nó phải xuất hiện dưới ánh mặt trời. Bởi vậy "bào" thì chỉ cần vô sỉ một chút là có thể làm được, chứ "đào" thì lại là một nghệ thuật đấy."

"Ta X!" Đường Hoa khinh bỉ Tôn Minh.

Mấy người đang nói chuyện, thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người hô lên: "Sát Phá Cầu sống lại rồi, mọi người cùng nhau đi đánh chó đi, cao thủ của bang Thiên Đường đã bao vây hãm rồi!"

Sát Phá Lang thế mà dám sống lại nơi thành đô sao? Mọi người sửng sốt vô cùng. Tôn Minh lộ đầu ra, nhìn thoáng, nói: "Tên vừa mới lớn giọng kia là đường chủ của Thiên Đường đấy."

"Đi coi đi!" Huy Hoàng hất vạt áo một cái, tức khắc bay ra. Đường Hoa cùng Phá Toái thấy vậy cũng bất đắc dĩ nâng tay nhún vai, bay theo Huy Hoàng ra cửa sổ. Tôn Minh cũng đưa phi kiếm xuống dưới chân, mưu toan học đòi theo hành vi của ba đại cao thủ, nào ngờ từ lâu đột nhiên đóng lưới

sắt lại, vây khốn hãn, một tên có bộ dáng của tiểu nhị cúi người tiến vào:
"Khách quan, bốn điểm vốn nhỏ lợi ít..."

"Ta x móá!" Tôn Minh phát điên lên, cao thủ quả nhiên là cao thủ, ngay cả ăn quýt cũng chính nghĩa nghiêm nghị hết sức như vậy.

* * * * *

Điểm sống lại của thành đô, Sát Phá Lang ôm Ma Kiếm, lạnh lùng nhìn quần chúng đông nghìn nghịt đang bao vây hãn. Bọn quần chúng văng ra đủ tứ tung những câu dung tục, thế lớn như Trường Giang vỡ đê, lại hung như Hoàng Hà lấn bờ, nhưng tổng lại thì chỉ có một ý: muốn Sát Phá Lang ra khỏi điểm sống lại để nhận lấy cái chết. Điểm sống lại tuy có thể bảo hộ cho người hồi sinh, nhưng cũng chỉ được 10 phút mà thôi. Bọn quần chúng lại dùng ngôn ngữ cực kỳ kịch liệt, tựa hồ như cả 10 phút này cũng không vui lòng để lại cho Sát Phá Lang.

"Mọi người xin lặng yên một chút." Có khoảng trăm người cùng nhau hô lên một câu, sau đó có một đám người chen qua quần chúng, xuất hiện ở trước mặt Sát Phá Lang. Người tới là Thăng Giả Vi Vương, Vi Hậu, Phi Thường Kiếm, Huyền Huyền và vài tên nòng cốt nữa của bang Thiên Đường.

Thăng Giả Vi Vương cao giọng nói: "Quả nhiên là một hảo hán, vẫn dám sống lại nơi thành đô. Sát Phá Lang, chỉ cần người nói ra kẻ chủ mưu đằng sau, ta cam đoan người sẽ bằng bằng an an rời đi, đồng thời về sau cũng sẽ không bị phiền phức gì cả."

Một góc giữa bầy người, Phá Toái đang ngồi chồm hổm sừng sốt hỏi: "Kẻ chủ mưu chẳng phải là bọn họ sao?"

Đường Hoa khinh bỉ liếc hãn một cái, nói: "Cái này gọi là vu oan đây. Thăng Giả Vi Vương đã nói rất rõ ràng rồi, chỉ cần Sát Phá Lang vu hãm là bang nào trong ba bang chủ mưu, thì bọn họ có thể buông tha cho hãn, rồi nhân cơ hội này kéo bang đó xuống vũng nước đục ngay."

"A! Quả nhiên là độc thật, người vạch kế nhất định là nhân vật cấp bậc cục trưởng đây." Hãn chỉ là một cán bộ cấp phó cục thôi, tự nhận là còn chưa có nổi tư tưởng hãm hại chính trị như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của Thằng Giả Vi Vương, Sát Phá Lang vẫn như cũ chẳng có một chút biểu tình, vẫn chỉ lẳng lặng ôm Ma Kiếm, không biết đang suy tư điều gì.

Lúc này Huyền Huyền mở miệng: "Sát Phá Lang, chúng ta không muốn làm khó người, chúng ta chỉ muốn người nói ra kẻ chủ mưu phía sau thôi, lẽ nào chỉ một yêu cầu như thế mà người cũng không thể làm được sao? Ta muốn biết ai có thù hận lớn đến như thế với ta, nếu như là thật sự ta làm không đúng, thì ta bằng lòng nhận lỗi..."

Dưới sự hấp dẫn của mỹ nữ, Sát Phá Lang luôn bất động rồi cục cũng ngửa mặt lên trời than một hơi, nói: "... Cút!"

"Huyền Huyền, muội đừng phí lời với hãn nữ, chúng ta đánh hãn hết cấp luôn đi!" Một đám giữa quần chúng hô lên.

"Đánh hết cấp hãn." Toàn thể quần chúng cũng đã bị một chữ "Cút" chọc giận, đều cùng hô lên, đồng thời bắt đầu đếm ngược thời gian bảo hộ người sống lại: "10, 9, 8, 7..."

Huy Hoàng nhỏ giọng: "Ta muốn ra tay."

Phá Toái vội nói: "Người đỡ không nổi đâu, kéo cả ba bang vào vũng nước đục chính là mục đích cuối cùng của bọn họ, đúng không Gia Tử?"

"Ta... Ta x... Đệt tiên sư nhà nó." Đường Hoa đột nhiên lắp bắp mắng ra một câu.

"Cái gì?"

"Chạy a! Ma kiếp!" Đường Hoa đưa phi kiếm xuống dưới chân, xoay người, hiển thị tên của mình lên trên đỉnh đầu, rống to: "Đông Phương Gia Tử, cản ta là chết..."

Phá Toái cùng Huy Hoàng bị một câu hô này của Đường Hoa dọa cho mém chút nữa té sấp. Căn cứ theo điều tra của Vô Biên đặc san: Ma kiếp một khi khởi động, thì những người bị chết trong phạm vi của nó hết thảy đều tính ngang như độ ma kiếp thất bại, mà cái phạm vi này nó không phải chỉ là "lớn" bình thường đâu. Thế là tức thì hai người cũng học theo cách của Đường Hoa, đưa chữ lên trên đầu, phân biệt quát lên "Nhiếp Thiên Diệt Ma Kiếm" và "Hỗn Nguyên Thiên Vũ Kiếm".

Hai luồng kiếm nộ của hai cao thủ, cộng thêm tiên thuật của Đường Hoa đã lập tức mở ngay được một con đường máu ở giữa quần chúng, ba người từ trong những ánh trắng tử vong bay lên trời xanh, nhìn một tầng kiếp vùn ở phía không xa đang áp xuống, đồng thời lau giọt mồ hôi lạnh, trong lòng thề: Sau này không đi coi náo nhiệt nữa.

* * * * *

Một tràng bi kịch lớn nhất trong trò chơi đột nhiên bị kéo lên tấm màn cực lớn của nó. Sát Phá Lang nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghe được lời nhắc của hệ thống: Bởi vì XX trợ giúp độ kiếp, nên uy lực của ma kiếp đã tăng thêm, bởi vì XX trợ giúp...

Bọn quần chúng tuy phát hiện đám người phía Nam bị rối loạn, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không có nghĩ đến chuyện ma kiếp đột nhiên giáng xuống, mà lại cũng không có bất cứ nhắc nhở gì từ hệ thống cả, chỉ đột nhiên nghe sét đánh một tiếng, thế là ngàn vạn luồng tiên lôi oanh tạc xuống như che trời lấp đất. Khí thế ma kiếp mà năm đó Đường Hoa độ so với lần này hoàn toàn chỉ là trò trẻ con. Chỉ thấy một cảnh tượng bầu trời u ám, toàn bộ thành đô đất rung núi lở, mọi kiến trúc cơ hồ đồng thời đều bị một tiếng sét kia đánh cho chấn động.

Chỉ tiếng sét đánh thôi mà đã muốn san thành đô thành đất bằng, càng huống chi là thương tổn của bản thân tiên lôi? Hơn năm nghìn người sau đợt đả kích đầu tiên thì chỉ còn dư lại có chưa đến ba trăm người chơi có pháp bảo phòng ngự. Mọi người còn đang hồn phách chưa định, thì lại một tiếng sét đánh tiếp theo, tiên lôi hỗn hợp thổ và hoả dàn trải xuống. Từ khí thế của đợt này thì có thể thấy nó đã yếu bớt đi, nhưng đó cũng chỉ là so với đợt thứ nhất, chứ cái khí thế này chẳng yếu hơn ngàn tên Tà Kiếm Tiên đang đồng thời phát động chiêu Hủy Diệt Thiên Địa chút nào.

Sát Phá Lang hai chân ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt lại, Ma Kiếm thì đã hoá thành một thanh kiếm cao trăm trượng, trên thân kiếm ma khí bông bông, gằng ngăn trở tiên lôi. Tuy rằng trải qua mỗi đợt tập kích, nó đều như uế oải không gánh nổi nữa, nhưng mà vẫn sừng sững không ngã, trung tâm hộ chủ như cũ.

Kiểm này là do thái tử nước Khương thời xưa là Long Dương dựa theo quyền dạy đúc ma kiếm do ma giới truyền cho mà đúc thành. Theo ghi chép, thì Ma Kiếm có thể biến oán khí của con người thành linh lực của bản thân. Ngay cả cừu hận, chiến ý, oán niệm, v.v... cũng đều là nguồn sức mạnh của Ma Kiếm. Kiếm này vốn chính là thần binh nghịch thiên, mà nhờ vào cừu hận cùng với chiến ý của chủ nhân Sát Phá Lang, càng khiến cho uy lực toàn bộ khai triển, uy phong凛冽, ngạo thị ma kiếp.

* * * * *

Sau đợt thứ ba, trừ Sát Phá Lang thì bên trong lôi hỏa không còn ai sống nữa! Bọn bang Thiên Đường, bao quát cả Huyền Huyền toàn bộ đều bị đánh về môn phái diện tích mười ngày, mọi đạo cụ, vũ khí, vật phẩm đều bị nát hết, chỉ còn sót lại kỹ năng trên thân mình. Mà tiên lôi bởi vì mấy người này đã tử vong cho nên khôi phục lại uy lực như bình thường, một tia sét chỉ có uy lực cỡ tam giai, mà Ma Kiếm của Sát Phá Lang là ngũ giai, cho nên ngăn cản thật là thoải mái. Lúc này nếu lại có ai đó tiến vào trong phạm vi của ma kiếp thì cũng sẽ không làm tăng thêm uy lực của nó nữa, mà sét của ma kiếp cũng không tạo thành thương tổn cho những kẻ đó.

Một đám người còn chưa có chết thì trừ việc cảm thấy mình rất may mắn, hiển nhiên cũng do quen đọc Vô Biên đặc san cho nên tức khắc có vài tên thành viên bang Thiên Đường trong đó dẫn đầu quát lên: "Thừa dịp này giết hẳn đi!" Bọn hắn rất phẫn nộ, mà phẫn nộ đương nhiên là có nguyên nhân, vì vốn tính toán xong xuôi hết rồi, thế mà lại bị sự thâm hiểm của Sát Phá Lang xoay cho lăn qua lộn lại đến cuối cùng trộm gà không được còn phải mất năm gạo, không những cao thủ bị chết ráo, mà bang chủ cùng với trưởng lão cũng đã bị đánh thành bụi tro luôn.

Bọn quần chúng lập tức hưởng ứng lời kêu gọi...

"Coi bọn ta là người chết à?" Phá Toái đột ngột xuất hiện sừng sững ở trước mặt Sát Phá Lang, quát: "Bồng Lai nổi dậy."

"Có!" Một tiếng, mấy trăm tên người chơi từ bên ngoài bay tới, dừng ở trước mặt Phá Toái.

"Côn Lôn còn có người sống không?" Huy Hoàng rống một tiếng, hơn chục tên người chơi đến hội hợp với Huy Hoàng để bảo vệ cho Sát Phá

Lang.

"Thục Sơn đi ra biểu diễn nào." Đường Hoa bắt chước hai người rống lên, ngôn phong thật là uy vũ, nhưng trên đầu của mọi người chơi ở đây đều rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh! Đường Hoa rất là xấu hổ cười trừ: "Ha ha, ha ha! Đều không có ở đây, ha ha."

"Phá Toái, Huy Hoàng, các người đang tính đối nghịch với toàn anh hùng thiên hạ sao?" Một ông chú đáng điệu bĩ ối dẫn đầu quần hùng quát hỏi.

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, cảm thấy hơi có vẻ quen mắt, lại ngẫm kỹ hơn thì mới nhớ, ông chú đáng khinh này chẳng phải là tổng chỉ huy giết gà nơi tân thủ thôn đó sao? Nhưng mà người quen thì người quen, Đường Hoa rất bất mãn nói: "Ây! Đừng có bỏ qua sự tồn tại của ông đây chứ, ông đây là đệ nhất cao thủ được Thiên Đình ban cho giấy chứng nhận đấy."

Thật là không coi quán quân ra cái cán bộ gì cả. Nhưng hẳn có biết đâu, hẳn tuy là cao thủ thật, nhưng mà lại chả có cái phong độ thủ lĩnh nào cả. Nhìn Phá Toái người ta, có vai trò đại ca nơi phái Bồng Lai đấy, còn phái Côn Lôn bên Huy Hoàng tuy ít người một chút, nhưng mà hẳn trên giang hồ có danh tiếng rất tốt, đã có mỹ danh là Côn Lôn đại hiệp lặn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 112: Hội chiến

Chương 112: Hội chiến

Hai bên vẫn còn đang giằng co, mắt thấy cảm xúc của quần chúng đang dao động quá nhiều, lúc nào cũng có thể ra tay cả. Bang Thiên Đường hôm nay chịu thiệt nhiều đến như thế, tuy bị đánh chấu chỉ có phân nửa người, nhưng mà trong đó toàn là cao thủ, làm sao mà bọn họ có thể nuốt trôi cục tức này được? Mà kẻ thù trước mặt thì lại đang quanh quẩn bên lẫn ranh giữa thiên đường và địa ngục, lui thì là vực sâu vạn trượng, còn tiến thì có thể ngạo thị quần hùng. Thế thì sao không "giúp" cho kẻ thù một chút chứ?

Phần Phá Toái thì hẳn đang sâu sắc cảm thấy rằng nhân thủ bên mình chưa đủ. Vấn đề chủ yếu nhất là: Mục tiêu của người ta là Sát Phá Lang, mà việc bảo vệ một người thì phải khó khăn hơn là giết một người rất là nhiều. Mặt khác, còn có một vấn đề thực tế nữa: Công đức! Người ta tràn qua như thế, cho dù người có thể giết nổi thì người có dám giết không? Nếu như người chỉ chăm chăm nhờ vào trạng thái phản kích, vậy làm sao có thể bảo hộ Sát Phá Lang?

Ông chú đáng khinh kia hiển nhiên cũng hiểu điều này, nhưng mà ông ta cũng đánh giá rất cao Đường Hoa. Thực ra, tuyệt đại đa số người đều cho rằng Đường Hoa có thể giết người mà không kiêng kỵ gì cả.

* * * * *

Ngay khi sao Hoả và Trái Đất sắp đụng vào nhau, thì đột nhiên hệ thống bắt đầu phát thanh: Bang Nhất Kiếm tuyên chiến với bang Thiên Đường, hai bang ở vào trạng thái đối địch. Bang Song Sư tuyên chiến với bang Thiên Đường... Bang Tam Thương tuyên chiến với bang Thiên Đường...

Người chơi ở vào trạng thái đối địch thì không thể tổ đội, giết chết người chơi đối địch thì không những không bị trừ công đức, mà còn có thể đạt được điểm cống hiến bang hội, còn bên bị giết thì bị rớt kinh nghiệm gấp đôi.

Đường Hoa mở kênh bang hội ra, chỉ thấy đường chủ của phân đường là Cách Cách Đạo đã bắt đầu triệu tập nhân mã, nhắm thẳng mục tiêu đến Lư Sơn. Đồng thời cũng có nghe đường chủ nói, Tinh Anh đường đã xuất phát rồi, tinh anh của ba bang sẽ phân thành ba hướng đi càn quét ba phân đà của bang Thiên Đường trước! Nếu như bang Thiên Đường đi cứu viện cho phân đà, thì Lư Sơn chắc chắn lung lay, còn như cứu viện cho Lư Sơn, thì phân đà sẽ bị diệt, vậy thì sẽ có nửa số quân Thiên Đường vì đầy người mà bị cưỡng chế đá ra khỏi bang hội.

Lần này rốt cuộc ba bang không thềm dùng cờ hiệu chính nghĩa gì nữa, cũng chẳng thềm bận tâm gì đến ngôn luận luân, hoàn toàn là theo thái độ ngang ngược cá lớn nuốt cá bé. Bang chúng bang Thiên Đường nghe thấy tin này thì vỡ oà cả lên. Đã mấy tên lãnh đạo thì giao cho cái công vụ cũng phải giải quyết hết mười ngày chưa xong, mấy tên đường chủ còn sống thì

mỗi tên một cái nhìn, lại tăng thêm gian tế của ba bang ở bên trong quấy rối, thế là toàn bang bắt đầu loạn xạ cả lên.

Phá Toái cười hề hề: "Các người đang mời bọn ta quang minh chính đại kiểm điểm bang cống đây à?" Bên này là mấy tên cao thủ đứng từ hàng thứ nhất đến hàng thứ bốn trong cuộc thi, nếu mà liên thủ thì sẽ rất là khủng khiếp, trong thời khắc bị tuyên chiến như bây giờ, người mà đi du lịch địa ngục một tiếng đồng hồ thì... Chỉ sợ chờ đến khi người trở về, bang hội đã phải giải tán mất tiêu.

"..." Mấy thành viên bang Thiên Đường đứng đực ra, người nhìn ta ta nhìn người.

* * * * *

"Tán đi tán đi!" Đường Hoa phát tay, bởi vì bang Thiên Đường đã buông bỏ ân oán tư nhân, chuyển sang khẩn cấp trở về cứu viện Lữ Sơn, cho nên hiện trường chỉ còn lại có khoảng ngàn tên người xem "Không rõ chân tướng". Người tuy nhiều, nhưng mà chỉ là một mâm cát rời, sau khi thấy bọn Huy Hoàng lại đón thêm một ít nhân viên giúp đỡ nữa thì đều biết rằng chẳng còn hy vọng chi báo thù cho Huyền Huyền yêu dấu, đành ôm hận mà rời khỏi.

Đường Hoa đưa tay giựt một sợi tóc của Sát Phá Lang, thờ dãi nói: "Tuy là ma kiếp, nhưng mà uy lực chỉ có tam giai, thật là chẳng hay ho gì cả."

"Cũng không thể nói như vậy." Huy Hoàng chỉ ra: "Nếu như mà không nhờ có thanh Ma Kiếm này, chỉ sợ không thể nào thoải mái như vậy... Gia Tử, người đừng có cầm gậy gõ chọt lỗ mũi người ta chứ."

Phá Toái phụ họa: "Đúng vậy, nghiêm chút đi, người ta đang độ kiếp mà." Hẳn với Sát Phá Lang là hai trường hợp khác nhau. Sát Phá Lang là kiếm ngự người, kiếm là chủ, người và kiếm thông linh mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, còn Phá Toái thì là người ngự kiếm, cho dù là thần binh bất quá cũng chỉ là công cụ mà thôi, chẳng quản là loại phi kiếm nào, rơi vào trong tay hẳn đều có thể phát huy ra uy lực bất tục.

"Chẳng phải là còn tới 15 phút nữa sao, nhàm chán mà, lại khó có được cơ hội chọc ghẹo tầm gần thế này nữa!" Đường Hoa cầm cái cây nhỏ bằng gỗ chọt chọt tai, mũi, ngực cùng với... của Sát Phá Lang, vừa đâm lại vừa

hạ thấp thanh âm, nghiêng răng nói: "Con mẹ nó, người ám toán ta làm ta mất mấy ngàn kim, ta còn chưa có tính sổ với người, mà bây giờ độ ma kiếp cũng không có nói một tiếng, hại ta mém chút nữa toi mạng. Người mà còn trừng ta nữa thì ta lại tìm cái cây to hơn để chọt người..."

"..." Sát Phá Lang vội nhắm mắt lại, bảo trì thông linh với Ma Kiếm, mà trong lòng thì cảm thấy rất uất ức. Ám toán người, chẳng phải vì không biết đó là người sao? Không báo cho người biết việc ta độ ma kiếp, chẳng phải vì ta không nhìn thấy người sao? Nhưng mà giải thích hoặc là kháng cự là không có hiệu quả. Thứ nhất, có thể khiến cho mình phân tâm, thứ hai là có thể khiến cho tên tiểu nhân nào đó càng được nước sử dụng những thủ đoạn thâm hiểm hơn với mình. Tuy Phá Toái với Huy Hoàng đang đứng bên cạnh nhìn đấy, nhưng mà thủ đoạn của Đường Hoa há là thứ mà hai người bọn họ có thể ngộ ra? Chẳng cần nói đâu xa, tóm lấy con rết quăng vào trong quần của mình, thế là mình sẽ toi ngay... Có điều hăn lại hơi chút buồn bực, vì dựa theo sự hiểu biết của hăn đối với Đường Hoa, hăn đã khiến cho Đường Hoa tổn thất nhiều tiền như thế, Đường Hoa hăn đã sớm bỏ đá xuống giếng mới phải chứ, sao lại còn đi giúp mình vậy?

Hăn nào có biết đâu, bởi vì Thi Thi, nên Đường Hoa mới không có chấp nhất gì hăn. Còn chuyện giúp hăn... Đó là do thể diện của Huy Hoàng, chứ nếu không thì Đường Hoa với Phá Toái đã chẳng thềm nhúng tay.

Sau khi chịu đựng hơn mười phút bị chọc ghẹo, Sát Phá Lang rốt cục độ kiếp xong.

"Cám ơn!" Sát Phá Lang gật đầu với Phá Toái và Huy Hoàng, chẳng thềm ghé mắt đến Đường Hoa đang đứng bên cạnh, hăn ôm quyền: "Nhất định sẽ trả lại cho các người. Tạm biệt!" Nói xong bèn điều khiển phi kiếm rời khỏi thành đô.

Huy Hoàng nhìn theo bóng lưng của Sát Phá Lang, nói: "Coi bộ, sau đây sẽ có rất nhiều người bắt đầu độ kiếp!"

"Phải!" Phá Toái gật đầu: "Đẳng cấp của nhân vật tăng lên, pháp bảo, phi kiếm và pháp thuật thì được thay đổi mạnh hơn, lại tăng thêm yếu tố là uy lực của kiếp thứ nhất luôn luôn bảo trì ở mức tam giai... Số người thử đi

độ kiếp chỉ sợ sẽ không ít đâu. Mà chính kiếp thì khó nhận, ma kiếp thì dễ nhận, chỉ sợ thời đại PK cuồng nhiệt sẽ phải đến rồi."

Đường Hoa lắc đầu: "Cái này thì chưa chắc, vì ma kiếp tuy cũng chỉ tam giai, nhưng mà độ hung hiểm thì quả thực rất khiếp người. Các người chưa có độ thì chưa biết, độ hung hiểm trong đó chỉ có đường sự mới rõ thôi. Nếu ta mà không có bộ cờ Nghịch Thiên, thì cho dù đổi thành hiện tại, cũng chỉ có thể năm ăn năm thua đấy."

Phá Toái xoay người nói với chúng nhân Bồng Lai: "Đi! Ta mời mọi người uống rượu."

"Hay!" Chúng Bồng Lai hưởng ứng.

"Có điều... Các người tốt nhất cho ta mượn chút tiền trước đã."

"Xì! Đi đây, có việc thì gọi." Chúng Bồng Lai phất tay từ biệt.

Phá Toái thở dài: "Thật là nam nhân độc thân thì không biết nỗi khổ của người đã có bạn gái."

Đường Hoa lúc này mới nhớ đến, hỏi: "Nữ nhân của người đâu?"

"Đang chiến tranh lạnh trong thời kỳ yêu nhau cuồng nhiệt. Đi, chúng ta đi Lư Sơn xem đi."

* * * * *

Lúc ba người tới Lư Sơn, thì bên ngoài Lư Sơn đã bắt đầu một tràng cảnh PK đồ sộ. Toàn bộ mọi người đưa tên của bang hội mình lên trên đỉnh đầu để chơi không chiến. Điều này là đương nhiên, vì có ai rảnh mà đi dòm biểu tượng bang hội nơi ngực đâu. Bang Nhất Kiếm thì tiến công từ hướng Nam, Song Sư thì hướng Bắc, còn Tam Thương thì phụ trách mặt Tây.

Gần vạn người sát phạt nhau cả trên trời lẫn dưới đất ở Lư Sơn. Pháp thuật thì rực rỡ, phi kiếm thì toả ánh lạnh ra tứ phía, những pháp bảo kỳ môn quái dị thì đụng độ nhau tạo ra những đốm lửa xinh đẹp. Nhân số tuy tương đương, nhưng trình độ chỉ huy thì không phải là một tầng thứ. Nhìn lại ba bang, có thể thấy rằng sĩ khí đều ngút cao, bởi vì bọn họ có sự đảm bảo chắc chắn về hậu cần. Ba bang đã liên hiệp với nhau đưa ra những biện pháp như bồi thường tử vong, phần thưởng giết địch, phần thưởng khi phá hư công trình, v.v...

Nhưng mà dù sao cũng là chiến đấu ở bên trong địa phận Lư Sơn, nên bang Thiên Đường có rất nhiều tài nguyên hỗ trợ cho mình. Chẳng hạn như là có thể chậm rãi hồi phục máu và pháp lực, chẳng hạn như là có Lư Sơn kiểm trận trợ trận cho, chẳng hạn như là nơi chính điện còn có những toà tháp phòng ngự toả ánh sáng tím. Bởi thế nên tuy ưu thế đang nghiêng về bên của ba bang, nhưng mà ba bang muốn đánh hạ Lư Sơn cũng không thể nào là chuyện một sớm một chiều được.

Thư Sinh cũng là một người rất sáng ý. Người có thể coi đó là thâm hiểm, cũng có thể nói đó là đen tối, hoặc cũng có thể nói rằng người này lòng dạ rất sâu, nhưng mà cho thế nào đi nữa thì cục diện tưởng chừng như bế tắc này dưới sự bố trí của hắn cũng đã đảo ngược rất nhiều.

Thủ đoạn đầu tiên, chiêu an: mời chào những đường chủ còn dư lại trong bang Thiên Đường cùng với ba đà chủ của ba phân đà. Đàm phán bằng tiền tươi thóc thật, chỉ cần người dám đưa ra điều kiện, thì ta cũng dám đáp ứng người.

Thủ đoạn thứ hai, thu mua: Thư Sinh tuyên bố ra bên ngoài rằng bang chúng tinh anh của ba bang có thu nhập 8 phần trong tiền làm nhiệm vụ, còn bang chúng phổ thông thì cũng tới 7 phần. Hiện giờ bang hội chưa có chuẩn bị mở phân đà, cho nên vị trí tuyển chọn chỉ hữu hạn, ưu tiên tuyển nhận thành viên của bang Thiên Đường vào.

Thủ đoạn thứ ba, phát tán thông tin giả: Phân đà X đã khởi nghĩa tập thể, rồi nơi nào đó đã bị minh quân công phá, rồi bang hội nào đó đã gia nhập vào mặt trận phê phán bang Thiên Đường, v.v...

Thủ đoạn thứ tư: không tiếc bất cứ giá nào, sau khi công chiếm được công trình nào đó của Thiên Đường xong thì sẽ phong tỏa được phẩm và thực phẩm lại. Đồng thời cũng bày ra nhân thủ nơi thành trấn gần đó để phục kích những người chơi bang Thiên Đường đang đi mua mua đồ ăn và được phẩm.

* * * * *

Ba người bọn Đường Hoa đang thưởng thức cảnh tượng PK tập thể hoành tráng, thì một cái tin nhắn bay qua: "Gia Tử, ta là Thi Thi đây, hiện đang ở quán trà Cửu Giang, có rảnh để qua không?"

Thi Thi? Đường Hoa trầm tư, sau đó nói với hai người bạn Phá Toái: "Các người cứ chơi đùa trước đi, ta đi gặp một người bạn cái đã."

* * * * *

"Thi Thi! Chuyện gì a?" Đường Hoa đón trà xong, nói tiếng cảm ơn rồi ngồi vào chỗ.

"Thực ra cũng không có chuyện gì. Chỉ là kêu người qua đây ngồi chút thôi, đã lâu không liên hệ rồi." Thi Thi cười nhẹ nhàng, rót thêm trà cho Đường Hoa rồi nói: "Gần đây thế nào rồi?"

"Ừm... Không tệ lắm."

"Đúng rồi, lần trước người nhờ ta hỏi thăm người nọ, đã tìm được rồi đấy. NPC này tên là Cảnh Thiên, là ông chủ lớn trong trấn Đường Gia, có một NPC vợ cùng với một đứa con, có vô số bất động sản, cơ hồ cả thầy trấn Đường Gia đều là của hắn cả. Theo lời của người trong trấn Đường Gia thì lúc còn trẻ Cảnh Thiên từng học qua tiên thuật của Thục Sơn, hơn nữa chương môn tiền nhiệm của các người, cũng tức là tên đã phi thăng khi Thục Sơn gặp phiền phức đó, chính là đại ca của hắn. Cho nên ta mới nghĩ rằng đây chính là người mà người muốn tìm, đây là bản đồ." Thi Thi lấy ra một tờ bản đồ Thục trung, chỉ xuống trấn Đường Gia cách năm mươi cây số từ hướng Tây của Du Châu, nói: "Chính là nơi đây. Tuy có nghe nói chưa ai từng gặp qua Cảnh Thiên, nhưng mà lại thường trông thấy con của hắn xách theo cây kiếm gì đuổi theo gà vịt khắp lối, ta nghĩ nếu như muốn gặp được Cảnh Thiên, thì có lẽ phải nhờ vào con của hắn. Đây là sở thích của con hắn do ta phái người chuyên môn tìm hiểu đấy. Người xem đi!"

Đường Hoa nhận lấy tờ giấy từ Thi Thi, thấy trên đó có viết hồ lô đường, ngựa gỗ, con quay. Hắn xem kỹ càng xong, thu tờ giấy lại, lấy ra tờ ngân phiếu đặt trên mặt bàn, nói: "Đây là thù lao."

"Gia Tử, người đang làm cái gì thế?" Thi Thi không nhìn tới ngân phiếu là bao nhiêu, đã đẩy trở lại: "Người giúp bạn bè làm chút chuyện, lẽ nào cũng sẽ lấy tiền sao?"

"Ha ha!" Đường Hoa cười, thu lại ngân phiếu: "Vẫn là Thi Thi người lợi hại."

"Lợi hại.." Thi Thi buồn phiền lắc đầu nói: "Ai..."

Đến rồi! Đường Hoa quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

"Không có việc gì, không có việc gì!"

"Nói đi, nếu như ta có thể giúp được, thì tuyệt đối không chối từ."

"A... Là vậy, ta có nhận một ủy thác, mà không có người thích hợp đi làm."

"Ủy thác gì?"

"Diệt Tam Thương." Thi Thi nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai thì nhỏ giọng: "Vô Cực ủy thác."

Đường Hoa sững người, hỏi lại: "Tam Thương Vô Cực?"

"Phải! Hẳn phát hiện mình đã bị mất đi quyền lực, rồi bang hội vất vả dựng nên cũng đã bị người ta lấy đi, đồng thời lại còn bị Công Chúa lừa gạt... Người cũng biết đấy, chuyện như thế này sẽ khiến cho nam nhân các người tức giận lắm, thế nên hẳn định vỗ tay một cái đường ai nấy đi, bởi vậy mới tới đây tìm ta." Thi Thi lại nói: "Ta thấy gần đây Tam Thương vì đối phó với bang Thiên Đường nên cơ hồ đều đưa hết người đi rồi, nơi Lao Sơn chỉ còn chưa đến trăm người, hơn nữa lại phần lớn lại là đệ tử Huyền Nguyệt am. Nếu như người của Thiên Đường tấn công thì người ta dựa vào hệ thống phòng ngự của Lao Sơn, cộng với năng lực của đệ tử Huyền Nguyệt am là hoàn toàn có thể cầm cự cho đến khi viện quân đến nơi được."

"Vậy ý của người..."

"Nhất định phải tìm ra một tên cao thủ bên trong ba bang, rồi dùng danh nghĩa trợ giúp phòng thủ, đánh lén giết họ, bên ta cũng phái vài người đến hỗ trợ, thì có thể thoải mái huỷ đi đài Kiếm Tiên thôi."

"Cái này... Thì thù lao sẽ ra sao đây?" Đường Hoa cười mỉ mỉ, hỏi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 113: Thuê Sương Vũ

Chương 113: Thuê Sương Vũ

"Trả trước 300 kim, sau khi xong chuyện thì sẽ đưa 2700 kim còn lại."

Đường Hoa trầm tư một hồi, xong nói: "Được!"

"Nhưng mà phải nói rõ trước, thời hạn chỉ có hai ngày."

"Tốt!" Đường Hoa nhận lấy ngân phiếu 300 kim, nói: "Vậy người cứ chờ tin thắng lợi của ta đi. À, sẵn tiện hỏi một câu, Vô Cực lấy từ đâu ra nhiều tiền vậy?"

Thi Thi cười thần bí: "Người đừng quan tâm làm gì, dù sao thì 3000 kim của hãn cũng đang nằm trong túi Càn Khôn của ta!"

"Tốt lắm! Vậy ta đi đây!"

Thi Thi thấy Đường Hoa đi rồi thì than nhẹ. Lần uỷ thác này tất nhiên không phải là của Vô Cực, mà là do nàng chủ động Phi Kiếm Truyền Thư cho Thảng Giả Vi Vương và Thảng Giả Vi Hậu đề nghị. Thảng Giả Vi Vương tuy bị đánh rớt về cấp 20, trên thân không còn vật phẩm nhiệm vụ nào cả, nhưng kỹ năng thì vẫn còn, nên hãn Phi Kiếm Truyền Thư cho Thi Thi: chỉ cần giữ lại được bang hội thì giá bao nhiêu không thành vấn đề.

Trong những người mà Thi Thi quen biết thì kẻ thích hợp nhất để xử lý chuyện này chính là Đường Hoa. Hãn thấy tiền là mờ mắt, hãn không có hảo cảm với Tam Thương, và hãn có năng lực làm được uỷ thác đó. Nhưng phiền một cái là tên Đường Hoa chẳng những không có chút hảo cảm nào với Thiên Đường, mà sau sự tình ở thành đô, hãn đã cảm thấy không vừa mắt với Thiên Đường rồi. Nếu bảo hãn biết đây là uỷ thác của Thiên Đường thì cho dù hãn chấp nhận, hũ gạo nhà này cũng sẽ bị hãn vét một mớ nữa. Vạn nhất mà hãn không những không nhận, lại còn tiết lộ thông tin ra ngoài thì sao?

Trong khi Thi Thi đang lâm vào phiền não thì lại nhớ tới uỷ thác mấy ngày trước của Vô Cực. Việc hãn uỷ thác rất đơn giản, đó là điều tra quan hệ giữa Công Chúa và Phong Vân Nộ. Bởi vì giới hạn trong trò chơi, không thể lắp đặt mấy loại máy móc thiết bị như máy nghe trộm, cho nên mãi vẫn chưa có hoàn thành được. Có điều nhìn thấy nó lại làm mắt nàng sáng rõ lên, sao ta lại không đi mượn danh nghĩa của Vô Cực nhỉ? Dù sao thì tình cảnh của tên Vô Cực này cũng đã xui xẻo tới mức kẻ thù của hãn cũng phải đồng tình mà.

Còn chuyện danh dự của Đường Hoa thì nàng vẫn còn yên tâm. Tuy người này có danh là vô sỉ, nhưng hẳn sẽ không làm cái chuyện quyt ba trăm kim tiền đàm phán này.

Mọi chuyện đều nằm trong vòng khống chế! Thi Thi bưng lấy một cốc chè xanh, tỉ mỉ thưởng thức...

* * * * *

Ngàn dặm một ngày, đây chính là miêu tả về tốc độ trong Song Kiếm. Trong trò chơi này không có mấy thứ như âm chương hay là lực cản của không khí, nên chỉ cần hệ thống bảo rằng người làm được, vậy tức là người làm được. Đương nhiên, đây cũng chính là chỗ thu hút của trò chơi. Chứ trong hiện thực người phất tay mà nổ bùng lên được thì phải là phần tử khủng bố, ít ra cũng sẽ bị cáo buộc là "mang theo hàng cấm" đấy chứ...

Đường Hoa rất nhanh trở lại bên ngoài chiến trường chính, sau khi hỏi trái hỏi phải biết được địa chỉ của bộ chỉ huy, thì hẳn hướng tới một cái trấn nhỏ.

* * * * *

"Sương Vũ!" Đường Hoa vẫy tay chào Sương Vũ đang ngồi câu cá ở bên bờ sông. Sương Vũ rất là nhàn, chức trách của nàng là cam đoan làm sao cho việc phát tiền trợ cấp được công bằng công chính, nhưng bởi vì đã có hệ thống nên mấy công việc công tác thống kê số liệu rườm rà nàng chẳng phải quan tâm chi. Việc nàng phải làm chính là chờ sau khi kết thúc chiến đấu thì giao số tiền trợ cấp mà hệ thống nhắc nhở cho từng nhân viên đã tử vong mà thôi.

"Sao người lại đến đây vậy?" Sương Vũ có chút sửng sốt, trong ấn tượng của nàng thì Đường Hoa là kẻ không có lợi thì không mở mắt, nên sẽ không có hứng thú với mấy màn PK thế này đó chứ.

Đường Hoa không trực tiếp trả lời, mà ngồi lên mặt cỏ bên cạnh Sương Vũ: "Người cũng câu cá à?"

"Ừ... Hồi trước thì không thích lắm, nhưng mà bây giờ lại thấy mỗi khi ngồi câu cá thì tâm tình của ta sẽ bình tĩnh lại."

"Còn nhớ thương Vô Cực không?"

Sương Vũ cười, vung cần: "Người coi thường tỷ tỷ quá, tỷ cho dù có nhớ thương người thì cũng sẽ không nhớ hăn đâu."

"... Lời này sao nghe mất tự nhiên thế nhỉ?" Đường Hoa nói: "Ây! Ta nghe nói Vô Cực không tham gia vào việc tấn công Lư Sơn lần này đây."

"Ừ! Hăn đang uống rượu nơi phủ Tế Nam." Sương Vũ trả lời xong thì cảnh giác nhìn Đường Hoa: "Khai báo thật đi, người định làm gì?"

"Làm gì à? He he..." Đường Hoa cười âm hiểm: "Ta định thuê người hai ngày."

"Tỷ đây chỉ bán thân thể, không bán linh hồn."

"Cái ta muốn thuê chính là thân thể của người đấy." Đường Hoa nói: "Có điều, trước tiên phải thoả thuận đã, hai ngày này người không thể có cảm xúc gì khác, nhất định mọi việc phải nghe lời ta."

"Người theo đuổi tỷ tỷ đây xếp hàng dài từ Lư Sơn đến Lao Sơn đấy, bị người thuê mất hai ngày thì... Người đừng có nói với ta là đi làm miễn phí đó."

"Một ngàn kim!"

"A?" Sương Vũ giật nảy người lên, nhưng nhìn thấy bộ dáng Đường Hoa không giống như đang đùa giỡn thì bèn sờ sờ nơi trán của Đường Hoa, xác định không phải là sốt thì nghiêm nghị hỏi: "Trước tiên nói xem người định làm gì?" Theo suy nghĩ của Sương Vũ, thì tên Đường Hoa chuyên lột da người ta này nếu như không có lợi ích gấp đôi thì tuyệt đối sẽ không bao giờ đưa cho mình một món tiền lớn đến như thế. Hoặc là hăn đã yêu mình, hoặc là phải có âm mưu, đương nhiên cũng có khả năng là đầu đã bị con lừa nó đá cho một cái. Dù sao thì Sương Vũ là phó bang chủ, hiện nay lại đang là thời kỳ mất cảm, mà mục tiêu lại là kẻ cũng cùng chức vị phó bang chủ như mình - Vô Cực, xét lại nhân phẩm của Đường Hoa, không cần thận là không được.

"Ừm... Có người thuê ta hạ thủ bang Tam Thương, ta nghĩ nếu thông qua chồng cũ của người thì tiện hơn."

"Là bạn trai cũ, tỷ tỷ ta chưa có kết hôn." Sương Vũ ngẫm ngẫm, xong nói: "Bắt ta phải nghe theo người hai ngày này thì không có vấn đề, nhưng ta vẫn yêu cầu được giữ quyền đối ý. Còn phần thù lao... Ta không thu của

người. Nếu như thành công thì người mời ta ăn một bữa tiệc tối sang trọng là được."

"Chấp nhận!"

* * * * *

Uống rượu trong trò chơi có say không? Đáp án là vừa có lẫn không, bởi vì người có thể khiến cho mình say, cũng có thể khiến mình không say. Tiêu chuẩn duy nhất chính là việc điều chỉnh hệ thống cá nhân của người. Có rất ít người lại điều chỉnh lực chống cự men rượu của mình thành 0%, cho dù có muốn thưởng thức rượu ngon, thì cũng toàn điều chỉnh thành ngoài 40% cả.

Có điều hôm nay Vô Cực lại là một ngoại lệ, hẳn muốn uống say! Ba bang liên hợp hành động mà lại chẳng có ai thông tri cho hẳn, cũng chẳng ai hỏi ý kiến từ hẳn, thậm chí chẳng ai báo cho hẳn biết sắp phát sinh chuyện gì, và vì sao lại phát sinh chuyện như thế. Khi hẳn biết chân tướng rồi, hẳn hỏi Công Chúa, thì Công Chúa trả lời: Lát nữa nói sau. Hỏi Phong Vân Nộ, thì Phong Vân Nộ rất khách khí bảo rằng chỉ là việc nhỏ, thấy hẳn mấy ngày nay làm việc vất vả nên không có làm phiền hẳn.

"Làm việc vất vả" cái rắm, thân là một tên phó bang chủ, nhưng hẳn có phụ trách bất cứ sự tình gì trong bang hội đâu. Có nhiều việc hẳn không biết, nhưng những thân tín của hẳn thì lại biết, có điều khi hẳn nghe họ nói đến một số chuyện mất cảm thì hẳn lại xua tay đuổi họ đi, vì hẳn không muốn nghe chuyện về Công Chúa cùng Phong Vân Nộ, lại càng không muốn nghe mấy người anh em lái nhái "nếu như còn có Vô Song tử"...

Hẳn tất nhiên là biết khi đó mình đã sai rồi, nhưng sai mà không hối mới thực là hán tử. Đồng thời, hẳn cũng hiểu Sương Vũ, một người mà ngay cả cái tên cũng đã thay đi rồi, thì sẽ không còn tình cảm gì với hẳn nữa, tuy hẳn biết gần đây những thân tín của mình vẫn báo tình hình của mình cho Sương Vũ biết.

"Hẳn đã uống nhiều quá rồi!" Một tên nam nhân có vẻ lôi thôi ngồi xuống đối diện với Vô Cực, giơ tay hô: "Tiểu nhị, cho một bàn rượu và thức ăn trước, ngoài ra còn đóng gói cho hai phần."

"Người này rất quen mặt a!" Vô Cực lắc lắc đầu để cho mình tỉnh táo hơn một tí, lại phát hiện bên trái mình đang ngồi một nữ nhân. Nữ nhân này mình có quen, chắc chắn hôm nay nàng tới để châm biếm tình trạng bây giờ của mình đấy.

"Cút! Cút hết cho ta!" Vô Cực lật tung bàn.

"Hừ!" Sương Vũ sắc mặt giận dữ định đứng lên, lại bị Đường Hoa giữ lại.

Đường Hoa nhẹ nhàng nói với Vô Cực: "Mở bảng hệ thống ra, sau đó lựa chọn điều tiết thích ứng sinh lý, điều chỉnh lực chống cự men rượu lên 100%."

"Ta... Vì sao ta phải nghe người?" Vô Cực lú cả lưỡi, có vẻ dỗi hờn như con nít.

"Bởi vì ta là ba ba của người mà, ngoan, mở bảng hệ thống ra đi... Đúng rồi..."

Vô Cực đột nhiên tỉnh lại, nhìn Đường Hoa đang cười híp mắt, quát: "Người mới là ba ba của ta..."

Sương Vũ bóp hai bên má của Đường Hoa lại, tránh cho hấn lại kích thích Vô Cực, nào ngờ Đường Hoa lại liếm vào tay nàng một cái, sau đó thừa dịp nàng đang giật mình thì cười xởi lởi, nói: "Vô Cực, đã lâu không gặp."

"Hừ! Các người thực đã thông đồng với nhau đó hử."

Sương Vũ nghe không vừa tai, nói: "Không được sao? Ít ra hấn cũng thông minh hơn người."

"Hừ!"

Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: "Ây, ta thuê người mà, nói theo kịch bản của ta đi chứ."

"Người sàm sỡ ta."

"Người sờ mặt ta trước."

"Thèm vào, da dày thịt béo."

"Nói bậy, người coi coi, da mặt ta đã bị tay người làm trầy rồi đây này."

"Người... Người vô sỉ." Sương Vũ dờ khóc dờ cười.

"Có chuyện gì, nói!" Vô Cực nhìn thấy hai người mập mờ với nhau thì rất là khó chịu, khó chịu cực kỳ...

Đường Hoa thấy không khí đã hạ xuống rồi, bèn dọn dẹp mặt bàn, xong lấy hai bình rượu từ mặt đất lên, nói: "Vô Cực, thực ra ta đang tìm người nhờ hỗ trợ."

"Vì sao ta phải giúp người?"

"Bởi vì người nợ bà xã ta." Nghe Đường Hoa nói, Sương Vũ suýt nữa hộc máu, nhưng mà Đường Hoa lập tức hô trong kênh đội ngũ: "Ta thuê người."

"Các người... Thật sự..." Vô Cực nhìn Sương Vũ, không dám tin tưởng.

"Ừ!" Sương Vũ gật đầu, nói: "Hắn rất quan tâm ta, hơn nữa không vì ta lẩn lút mà đâm ra chán ghét, bộ dạng hắn tuy không ra gì cho lắm, nhưng mà lại rất tốt với ta, ở bên cạnh hắn ta rất vui, luôn có thể quên đi rất nhiều rất nhiều những ưu phiền. Hơn nữa... Có khi hắn rất nghịch ngợm, như một đứa bé vậy, thích diễn trò..."

"Ấy!" Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh, vội nói: "Không cần thiết phải nói nhiều như vậy."

Sương Vũ cười nhẹ, nói: "Nói tóm lại... Ta cảm thấy rất hạnh phúc, và cũng cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt."

Vô Cực nghe Sương Vũ nói xong thì cười chua xót: "Em có thể vui vẻ thì anh cũng vui. Vô Song, anh sai rồi, thật sự sai rồi. Anh biết anh đã có lỗi với em... Một phút trước đây có đánh chết anh cũng không tin rằng anh sẽ nói ra điều đó... Đông Phương Gia Tử, người có chuyện gì thì cứ nói thẳng, chỉ cần ta có thể làm được thì ta giúp."

"Rất đơn giản!" Đường Hoa cười hề hề, phân phó: "Bà xã, em ra ngoài đi dạo trước đi! Bọn anh phải bàn chuyện giữa đàn ông với nhau."

"..." Sương Vũ nghiêng răng cạo trong kênh đội ngũ: "Thằng nhãi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, coi chừng tỷ giết người."

* * * * *

Rời tửu lâu, hai người ngự kiếm phi hành. Đường Hoa khá là bất mãn: "Ấy! Ta dùng một bữa cơm thuê người đó, sao người lại không tuân theo

hợp đồng thế hả. Suýt chút nữa người đã khiến cho hản từ áy áy chuyển sang thù hận, suýt chút nữa phá chuyện của ta mất rồi."

"Nếu như lời của ta nói là thật thì sao?" Sương Vũ thản nhiên hỏi.

Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: "Người đừng làm ta sợ. Người đã từng nói rồi, nếu như yêu tử thì ngày sau nhất định sẽ hối hận."

"Nếu như người không yêu tử, thì bây giờ người sẽ phải hối hận." Sương Vũ nhe răng cười với Đường Hoa, nói: "Giỡn chơi thôi. Người hiểu hản hơn hay là ta hiểu hản hơn? Nếu như không đập tan đi điều ảo tưởng cuối cùng của hản, thì chưa chắc hản đã chấp nhận giúp người dễ dàng như thế. Ấy! Ta hỏi, tới cùng người tính làm gì đó?"

"Có thể giữ im lặng không?"

"Có thể!" Sương Vũ nở một nụ cười nham hiểm với Đường Hoa.

"Được được, nói người biết vậy." Đường Hoa kể đầu đuôi sự tình một lần...

"Thi Thi?" Sương Vũ sững sốt cực kỳ, hỏi lại: "Ta vẫn cho rằng các người là bạn bè đấy chứ."

"Trước kia ta cũng cho là như vậy." Đường Hoa lại kể ra chuyện ở Lư Sơn...

"..." Sương Vũ nghiêng rằng: "Ta vẫn nghĩ chẳng biết là ai mà lại lớn mật, lai vô sỉ đến như thế, hết ăn nhà Đông lại đến ăn nhà Tây, đem mấy thứ không phải của mình ra đấu giá một cách quang minh chính đại, quả nhiên là người."

"Không cần phải khen ta." Vẻ mặt Đường Hoa không vui: "Kết quả vẫn bị Thi Thi làm hỏng đấy. Bà má này thật biết chọn người, tìm một cái là chuẩn ngay, đổi lại là người khác thì thật không làm gì được ta."

"Ta không có khen người... Từ góc nhìn là một người bạn, thì chuyện này Thi Thi làm thật không hay. Bước tiếp theo người định làm thế nào?"

"Hà hà! Vừa mới thuê thân thể của người, ngày mai ta sẽ thuê thanh danh của người."

"?"

"Đừng có hỏi nhiều vậy nữa, đến lúc rồi thì sẽ hiểu thôi. Bây giờ ca ca đưa người đi câu cá nơi Bột Hải!"

"Con nít ranh... Bày đặt ca ca cái gì!" Sương Vũ cười mắng một câu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 114: Khá là giàu đấy

Chương 114: Khá là giàu đấy

Trong Song Kiếm thì làm sao để câu cá? Người không thể đi câu mấy cái đồng quái được. Quái là quái, mà cá là cá, hai bên có bản chất khác nhau. Quái ở biển thì ngoại trừ những giống đặc thù ra, còn lại đều ở cách lục địa ít nhất một trăm thước cả. Thế cho nên trong phạm vi trăm thước quanh các hòn đảo ngoài biển, mọi người có thể tận tình thả câu. Còn chuyện mồi, mọi người có thể mua từ cửa hàng, cũng có thể dùng Tị Thủy quyết lặn xuống biển để bắt tôm bắt cá. Dĩ nhiên, thu hoạch do xài Tị Thủy quyết thì nhiều hơn thả câu nhiều, nhưng mà thả câu lại có lạc thú hơn làm bừa kiểu đó nhiều lắm.

Hai người cùng vung cần, cùng ngồi câu dưới ánh mặt trời dịu dịu, gió biển hiu hiu, cách xa thế nhân ồn ào, thật không có hoàn cảnh nào có thể thoải mái bằng được.

"Người định sẽ xử lý chuyện này như thế nào?" Vì để dụ đi sự xấu hổ do bầu không khí quá mức ấm áp tạo thành, Sương Vũ kiểm đề tài nói chuyện.

"Ta nhớ khi đó mua tiên kiếm giúp cho Huy Hoàng, ta sợ Sát Phá Lang lấy giá quá cao cho nên nơi nơi vay tiền, khi hỏi đến Thi Thi, nàng trực tiếp bảo thiếu bao nhiêu thì nàng bao nốt..."

"Có phải không nở xuống tay hay không?"

"Không thể phủ nhận rằng có một chút."

Sương Vũ cười, hỏi: "Nếu như Thi Thi không phải là một mỹ nữ mà là một nữ nhân rất bình thường thì sao?"

"Cái này..." Đường Hoa gãi đầu.

"Ha! Lòi cái đuôi cáo ra rồi đó nhé. Nam nhân các người đều là như vậy, đối với những người khác phái mà xinh đẹp thì luôn đối xử khác biệt hơn những người bình thường."

"Nam nhân mà..." Đường Hoa cười tự giễu, lại vung cần ra, nói: "Ta chỉ định làm cho nàng chịu chút thiệt thòi nhỏ là được rồi."

"Thực ra có rất nhiều người là như vậy. Với người bình thường, thì độ tận tâm đối với bạn bè cao hơn ích lợi của bang hội hoặc là của đoàn thể. Nhưng ta cũng từng gặp qua không ít người nghĩ khác. Trước kia chơi trò chơi thì mỗi máy chủ đều rất dễ dàng xảy ra chiến tranh giữa bang hội, phần lớn người chơi đều sẽ quy bạn bè ra bạn bè, mà bang hội ra bang hội, lúc PK nếu tránh không nổi mà bị bạn giết hoặc là giết bạn thì cũng chỉ cười đùa mà thôi. Nhưng cũng có một bộ phận người... Chẳng hạn như ta bị người trong bang hội đối địch ức hiếp, sẽ dẫn tới PK quy mô nhỏ, sau đó ta sẽ đâm ra ghét cái bang hội đó, ghét lây luôn cả bạn bè của ta ở trong bang hội này. Nếu có cãi cọ làm tăng thêm xích mích thì có thể dẫn đến kết quả là bỏ hảo hữu trở mặt với nhau, những người như thế này không phải là ít." Sương Vũ lại nói: "Thì Thi cũng vậy đấy, nếu như nàng không có giúp bang Thiên Đường đang lâm vào thế yếu, thì đoàn thể kia của nàng sẽ phải gánh chịu tổn thất, thành ra nàng mới phải lợi dụng người bạn như người làm một chuyện như vậy... Người cũng đừng trách nàng, ta hiểu cho nàng lắm, một nữ nhân mà phải chèo chống cả một đoàn thể như thế thì quả thật rất lao tâm lao lực."

"Vì sao nàng ta nhất định phải chèo chống chứ..."

"Heo a! Người cho rằng trò chơi này chỉ đơn thuần là trò chơi thôi sao? Đây chính là khởi đầu cho tương lai của người trên hành tinh M đấy. Người thử nhìn Huyền Huyền xem, nàng có dã tâm gì chứ? Không có, nàng chỉ mong bảo trì được danh tiếng cho đến khi đến hành tinh M thôi, nàng không muốn vì mấy năm trong trò chơi mà mọi người quên mất nàng, lúc đó nàng tới hành tinh M thì còn có thể làm được gì nữa chứ? Đó đều là những người có tài nguyên có năng lực, còn người phổ thông thì đều nghĩ phải tồn thêm chút tiền nữa, nhằm sau này hồi đoái được thêm một ít tiền

Liên Bang hành tinh M. Đường nhiên, hiện giờ thời gian vẫn còn sớm, tăng cường thực lực cho bản thân mình cũng là điều rất trọng yếu."

"Chơi trò chơi thì cứ chơi cho vui vẻ một chút đi! Dù sao thì trò chơi này chơi cũng rất vui mà."

"Người làm như ai cũng đều vô tư vô lự như người vậy!" Sương Vũ ngẫm ngẫm một hồi, lại nói: "Không thì vậy đi, người đưa tiền trên người người đây cho ta, ta giúp người đầu tư tiền tiết kiệm đảm bảo, tránh cho người lâm vào cảnh nghèo xác nghèo xơ khi đến hành tinh M. Chứ lẽ nào người định dùng tiên thuật để xây nhà cho mình chắc?"

"Người có nghĩ đến một chuyện này hay không..." Đường Hoa ghé sát tai Sương Vũ, nói: "5 vạn đồng tiền Liên Bang của ta mới đổi được có 5 lượng bạc, vậy 1 vạn lượng vàng thì có thể đổi được bao nhiêu tiền hành tinh M?"

"..." Sương Vũ chết lặng, một lúc sau phất tay, nói: "Mặc kệ người đi, tập trung câu cá nào."

Ha! Hẳn mạnh mẽ hẳn mạnh, ta theo gió ta bay, không cần ngày mai vui, chỉ cần hôm nay khoái. Đường Hoa kéo cần câu một nhát, một con mực bay trúng mặt Sương Vũ. Qua cơn kinh hãi, Sương Vũ tóm lấy Đường Hoa nện mấy đòn. A, đây không phải là chuyện đánh thương mạng yêu đâu, mà là PK đấy. Vì sao? Bởi vì hệ thống nói vậy...

* * * * *

"Sự tình ra sao rồi?"

Đường Hoa nhận được tin nhắn thứ mười hai của Thi Thi. Hẳn thuận tay hồi đáp như cũ: "Sắp xong rồi." Sau đó nhìn thấy thời gian cũng đã xấp xỉ, hẳn thu cần câu lại, nói: "Cũng đến lúc rồi, hiện giờ ta lại thuê người một lần nữa!"

"Người hoàn toàn có thể nói là nhờ ta mà." Sương Vũ rất là không hài lòng với chữ "thuê".

"Cũng như nhau cả đó chứ!"

* * * * *

Một ngày ngàn dặm...

Đến gần Cửu Giang, Đường Hoa gửi tin nhắn: "Ở đâu?"

Thi Thi đáp: "Chỗ cũ! Sự tình xử lý ra sao rồi?" Nguyên một ngày này, hỏa lực của mình quân lại càng thêm hung ác, mà lực lượng chống cự của Thiên Đường đã bị tan rã lần lần mất rồi, bây giờ cũng chỉ còn lại có một tầng cuối cùng, cũng chính là tầng khó gặm nhất. Thành viên chủ chốt của tầng này là những bang chúng đã cưỡng chế hoặc là xin phép rời khỏi ba bang, nhân số tuy ít, nhưng lại hết sức đoàn kết, ngoài ra còn có những phần tử ngoan cố của Thiên Đường... Những người khác thì hoặc là không còn ý chí chiến đấu nữa, hoặc là đã rời khỏi Thiên Đường. Một bang ba phân đà, ba đà ở Nam Kinh, thành đô và Trường An đã bị Tinh Anh đường của ba bang thanh lý, tuy không đến nỗi phải giải tán bang, nhưng vì không có nơi trú quân, khiến cho nhân số chứa được bị giảm đi kịch liệt, rất nhiều người phải bị cưỡng chế đá ra khỏi bang. Mà những người như thế dù lòng có muốn chiến đấu cho Thiên Đường cũng không dám, lý do đơn giản, vì công đức!

Đài Kiểm Tiên bị phá thì bang hội phải giải tán. Nếu muốn mở lại bang lần nữa thì rất khó, mà muốn chiếm được nơi trú quân thì lại càng khó hơn, Thư Sinh sẽ không cho bọn họ cơ hội để chiếm được bất cứ danh sơn nào, thậm chí là những nơi trú quân ngoại thành cũng không có hy vọng. Nếu thế, thì sự tồn tại của bang Thiên Đường đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, bởi vì dù muốn miễn cưỡng mở bang, cũng không có một hệ thống những nhiệm vụ để làm, sớm hay muộn bang chúng cũng sẽ rời đi, để lại một cái danh "bang hội" rỗng.

Chính vì như thế nên Thi Thi mới một ngày hai mươi lần nhắn tin thúc giục hỏi tiến triển với Đường Hoa, nàng mơ hồ cảm thấy có phần hối hận khi đã đặt hy vọng lên trên thân Đường Hoa! Có điều bây giờ tin nhắn mà Đường Hoa trả lời nàng lại khiến cho nàng buồn bực: "Sự tình hoàn thành rồi, gặp mặt nói chuyện."

Hoàn thành rồi? Thi Thi đẩy cửa sổ ra nhìn, phía đối diện có một tên bang chúng Tam Thương đang trấn thủ nơi bổ sung vật phẩm, không những trên ngực có đeo biểu tượng của Tam Thương, mà còn cố ý hiện lên chữ "Tam Thương" trên đỉnh đầu nữa.

* * * * *

"Ý gì đây?" Thi Thi có chút hờn giận, thế mà hăn còn mang theo cả phó bang chủ Song Sư là Sương Vũ nữa! Đây là ý gì chứ? Mặc dù mình không ngại khi có người khác biết chuyện mình đang làm, vì mình không chấp thuận chỉ nhận uỷ thác của độc một nhà duy nhất, nhưng mình cũng sẽ không vui lòng lắm nếu người biết được trước tiên lại là người của ba bang.

"Ý gì à?" Đường Hoa hơi sững người, sau đó ngồi xuống rồi nói: "Báo cáo, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi."

"Hoàn thành rồi?" Thi Thi không nhanh không chậm hỏi một câu, nàng thật muốn xem xem Đường Hoa định diễn trò gì.

"Đúng!" Đường Hoa cười nói: "Chúng ta làm nhiệm vụ không phải vì muốn người uỷ thác được vừa lòng sao?"

"Nhưng mà người uỷ thác chưa vừa lòng, thậm chí người đó còn không biết người đã làm cái gì nữa mà?"

"Tin ta đi, người uỷ thác rất hài lòng." Đường Hoa móc một tờ giấy ra, đặt ở trên bàn: "Người xem đi."

"A?" Thi Thi lấy tờ giấy, chỉ nhìn sơ qua là đã nôn ra một búm máu...

Trên giấy có viết: Ta là Vô Cực, ta xác nhận Đông Phương Gia Tử đã hoàn thành uỷ thác của ta nơi Thi Thi, người trung gian Thi Thi có thể giao khoản tiền uỷ thác còn lại cho Đông Phương Gia Tử. Phần tiền trả thù lao cho môi giới thì do ta trả. Nếu như có nghi vấn gì thì có thể gửi tin hỏi. Vô Cực! X giờ ngày X tháng X năm X!

Đường Hoa ở một bên giải thích: "Người xem xem, ta có diệt Tam Thương hay không thật ra cũng không sao cả, chỉ cần người uỷ thác vui lòng là mọi chuyện đều xong xuôi ngay. Hiện giờ Vô Cực đã khá là hài lòng rồi, vậy người kiếm được phí môi giới của người, ta thì lấy phí lao động của ta, mọi người cùng nhau vui vẻ. Thế nào, ta lợi hại đó chứ?"

"..." Thi Thi không nói gì, nàng nhìn nhìn Sương Vũ đang ngồi mỉm cười không nói đằng kia, lúc này nàng mới hiểu ra vì sao Sương Vũ lại đến! Ngay cả đám người Thiên Đường cũng biết rằng Sương Vũ là người công chính nghiêm minh, chuyện mà nàng tuyên bố ra sẽ là vàng thật không sợ lửa. Cho nên hy vọng duy nhất hiện giờ... Chính là: lời trên tờ giấy này là giả.

Nhưng mà tin do Vô Cực nhắn qua thì vô tình lắm, hắn chẳng thèm nói gì cả, chỉ vào đề ngay, rằng hắn xác nhận Đường Hoa đã hoàn thành uỷ thác mà hắn giao nơi Thi Thi. Hỏi hắn vì sao thì hắn hết thấy không trả lời, chỉ kiên trì nói có một câu: Đường Hoa đã hoàn thành uỷ thác.

"Thi Thi? Sao vậy? Sao sắc mặt khó coi vậy?" Đường Hoa thân thiết hỏi, trên tay lại sẵn tiện làm dấu hiệu vò tiền, ý nhắc Thi Thi đưa khoản còn lại cho hắn.

Chuyện không thành công thì không nói, lại còn làm chậm trễ thời gian của ta, giờ bắt ta phải tổn thất cả 3000 kim nữa? Thi Thi miễn cưỡng cười với Đường Hoa: "Thực ra... Gia Tử, nhiệm vụ này không phải là do Vô Cực uỷ thác đâu..."

"Thi Thi!" Sương Vũ mở miệng ngắt ngang: "Người như vậy là không được rồi, lẽ nào lúc trước vì để hoàn thành uỷ thác mà người vẫn gạt bạn của người sao? Cái này... Nếu là thật thì sẽ không tốt cho danh dự của người lắm đâu đấy. Vì dù sao đi nữa, chẳng ai dám tin tưởng nơi một người môi giới dám lừa gạt cùng lợi dụng bạn bè cả. Ngay cả bạn cũng gạt, vậy một ngày nào đó biết đâu bán luôn cả khách hàng đó chứ."

Thi Thi vội nói: "Không phải không phải..."

"Vậy chẳng lẽ là... Người tham ô mất khoản tiền do Vô Cực uỷ thác rồi hay sao? ... Như vậy đi, Gia Tử cũng là người mình mà, cứ coi như nợ hắn đi, Gia Tử, người đó, giấy nợ cũng không cần lấy nhen, đừng nên bức ép bạn của mình."

Đường Hoa vội nói: "Phải phải, hết thấy đều nghe theo Sương Vũ tỷ."

"..." Theo phán đoán của Thi Thi, thì Đường Hoa không bao giờ đi hại người nhà, nhưng mà nhìn thái độ kẻ xướng người hoạ của hai người thì rõ ràng là như thế. Lẽ nào có chỗ bị lộ? Chỗ nào có vấn đề chứ... Thi Thi vội nhắn tin hỏi Sát Phá Lang: "Gia Tử có biết chuyện Lư Sơn là ta mời người không?"

"Có!" Sát Phá Lang trả lời thật ngắn gọn.

"Vì sao? Vì sao người lại bán đứng khách hàng chứ?" Thi Thi giận dữ.

"Nguyên nhân mà ta không có bạn bè chính là bởi vì ta đã bán đứng người khác nhiều đấy."

"?"

"Gặp lại sau!" Sát Phá Lang không giải thích thêm.

"Thái độ của người thế này, về sau còn ai dám thuê người?"

"Ta không cần ai thuê nữa."

* * * * *

"Thi Thi?" Sương Vũ thân thiết hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao!" Thi Thi nhẹ nhàng cười khổ, quay đầu nói với Đường Hoa: "Người... Thôi vậy, đây là thù lao của người." Thi Thi đưa ra một tờ ngân phiếu.

Đường Hoa nhìn thoáng qua số tiền, vội huỷ bỏ: "Thi Thi, lầm rồi, là 2700 chứ không phải là 4200!"

"Không lầm đâu, đây là giá đấu giá cao nhất khi đó ở Lư Sơn."

"Ai....Chuyện Lư Sơn ta không có trách người, chỉ tự trách ta không cẩn thận mà thôi." Đường Hoa siết nắm tay lại: "Lần sau ta sẽ lấy cả Lư Sơn ra đấu giá, bị một lần thì đề phòng rồi."

"... Tuy người vậy." Thi Thi nghe Đường Hoa nói xong, thì đã biết quan hệ giữa hai người đã không còn có thể hàn gắn lại được nữa, nếu còn nói tiếp thì hai bên lại càng khó xử thêm, vì thế nàng có vẻ mệt mỏi lấy ra một tờ ngân phiếu: "2700 thù lao đây!"

"OK!" Đường Hoa nhận ngân phiếu, ném vào trong túi Càn Khôn, xong nói: "Người cũng đang vội, vậy ta không quấy rầy người nữa, bọn ta đi đây."

"Chờ đã! Sương Vũ có rảnh không, ngồi đây với ta một lát, ta có việc muốn thỉnh giáo."

Sương Vũ cười, nói: "Đương nhiên là có thể rồi. Gia Tử, xuống dưới lầu chờ ta nhé, không được lên chuồn đâu đấy."

"... Nói ngắn gọn thôi." Đường Hoa dặn một câu, xong đi ra ngoài. Hai nữ cường nhân này nói chuyện gì được nhỉ? Dùng cái mông mà nghĩ thì cũng biết, không phải là tình thế trước mắt, rồi xu thế tương lai thì là cái gì nữa. Đường Hoa chẳng có hứng thú xiu nào với mấy vấn đề này cả, ông đây hiện giờ khá là giàu đấy, cho nên việc trọng yếu trước mắt là phải nghĩ biện

pháp tiêu tiền mới là chí phải. "Tiểu nhị, cho một bàn rượu và thức ăn, tính số cho khách nhân ở gian riêng trên lầu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 115: Du Châu

Chương 115: Du Châu

Tục ngữ có nói, hai người con gái bằng với một ngàn con vịt, ý thứ nhất là nói rằng nữ nhân chính là công cụ chế tạo tạp âm rất xuất sắc, ý thứ hai là nói rằng phụ nữ rất giỏi trong vấn đề tán gẫu với nhau. Như là Sương Vũ và Thi Thi ấy, hai nữ nhân chưa từng quen biết với nhau, thế mà tán gẫu một cái là hết cả tiếng đồng hồ.

Đường Hoa thấy hai người đi xuống lầu, thì ngồi ngay lại, hô: "Không cần không cần đâu, Thi Thi người cứ đi đi, lát nữa ta trả tiền cho mà... A! Đâu cần phải làm vậy chứ!"

Thi Thi cười nhìn Đường Hoa vẫn đang ngồi yên trên ghế, nàng tính tiền xong thì kéo tay Sương Vũ lại nói mấy câu, lúc này mới phất tay cáo biệt!

"Trả tiền, tức là trả bằng ngân phiếu!" Sương Vũ ngồi vào bên cạnh Đường Hoa, bắt đầu giải thích nghĩa của từ ngữ: "Chứ không phải là trả bằng chân gà. Ta xin phỏng vấn "người nào đó", nếu như mà "người nữ kia" tin lời của hã, kết quả không tính tiền mà đi, thì "người nào đó" nên xử lý như thế nào?"

"Ây cha! Túi tiền của ta đâu rồi?"

Sương Vũ phì cười, nói: "Người vô sỉ thiệt."

Đường Hoa cười hè hè, hỏi: "Các người tán gẫu chuyện gì đó?"

"Không phải về thể cục của Song Kiếm thì còn là chuyện gì nữa. Có điều, Thi Thi cũng biết là lần này Thiên Đường phải tan rã rồi." Sương Vũ chuyển đề tài: "Người bản lĩnh lắm, dùng tên tuổi của ta mà chèn ép được tới 3000 kim cho bản thân, người không sợ ta làm mất thể diện người à?"

"Sao lại có thể nói là chèn ép được chứ? Là nàng gạt ta trước mà. Nếu như nàng lúc đó thành thật nói với ta rằng đó là uỷ thác của Thăng Giả Vi Vương, thì chỉ cần có giá cả thích hợp, chưa chắc ta chối từ cơ mà."

"Ta vẫn còn thắc mắc một chuyện. Đã người nói rằng bắt chẹt 3000 kim của nàng chỉ là chút thiệt thòi nhỏ, vậy nếu là thiệt thòi lớn thì sẽ là gì?"

"Lớn à? Ta sẽ mời bạn của ta làm một lần phỏng vấn riêng, vạch trần bí mật của một nữ nhân bí ẩn nhất Song Kiếm, rồi còn có thể vu oan vụ Sát Phá Lang lên trên đầu nàng, ngoài ra ta còn có thể giả bộ như một người bị hại không bằng lòng tiết lộ danh tính để kể lể rằng nàng chẳng những không có tình có nghĩa, mà còn ăn nhà Đông, ăn cả nhà Tây như thế nào, thật là không có chút lương tâm của nhà dịch vụ nào cả... Dù sao đi nữa thì cũng vẫn là kéo nàng ra ngoài sáng, bỏ qua những ưu điểm, tăng cường những khuyết điểm của nàng, phóng đại nhân cách đến tận mức lớn nhất."

"... Còn một vấn đề cuối cùng, thù lao của ta đâu?"

Đường Hoa chỉ chỉ lên bàn: "Mời!" Rượu và thức ăn đã được đổi một phần mới, chỉ còn chờ Sương Vũ đến khai tiệc nữa thôi.

"Mượn hoa hiến phật thì người tự mà hưởng đi, tỷ tỷ ta có việc phải đi trước."

"Đi đâu?"

"Thì Thi vừa nói có một môn phái dân gian tên gọi Phích Lịch đường, ta muốn đi xem xem ở đó có vũ khí sát thương quy mô lớn hay không."

"Phích Lịch đường?" Đường Hoa gãi gãi đầu, nghi hoặc hỏi: "Phích Lịch đường chẳng phải là cái môn phái mà tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp, có võ công đặc biệt kém, động một cái là bị diệt cả nhà, hoặc là đi diệt cả môn phái nhà người ta đó sao?"

"Bởi vậy ta mới thấy kỳ quái đây, chẳng hiểu vì sao trong trò chơi tiên hiệp lại có một môn phái như thế nữa. Ta đi đây, về sau có chuyện cũng không cần phải gọi ta nhé."

"Đi đi đi đi!" Phích Lịch đường gì chứ, ta đây là con cháu của Đường Gia bảo đây này. Mà nhắc mới nhớ, hình như có cái trấn kia tên là trấn Đường Gia ấy nhỉ, lẽ nào trong đó có bà con xa của mình sao? Thôi thì sẵn

trên thân không có chuyện gì, chẳng bằng mình cứ đi xem thử xem, biết đâu lại tìm được Cảnh Thiên không chừng.

Trên thân không có chuyện gì à? Hiện nay đang là thời kỳ bang chiến căng thẳng, thân là đệ nhất cao thủ trong bang mà lại có ý nghĩ như vậy đấy! Nhưng mà cũng không trách người ta được, kiếm sư cống thì còn có thể lấy được kiếm quyết, chớ kiếm bang cống thì chỉ có thể lấy được tiền thôi hà, mà với dân nhà giàu mới nổi như Đường Hoa, chút tiền còm đó chẳng đáng bao lăm.

Một ngày ngàn dặm...

Thực ra trấn Đường Gia cũng không xa lắm, cách thành đô chừng 300 cây số chính là Du Châu, mà cách Du Châu 50 cây số chính là nó. Gọi "Du Châu", có thể có nhiều người không biết, chứ nếu nói tên "Trùng Khánh" thì chắc người Trung Quốc nào cũng rành.

Nhưng Du Châu dù sao cũng không phải là Trùng Khánh, nó tuy là một thành thị lớn, nhưng trong Song Kiếm, nó chỉ là một thành thị cấp hai, số lượng người chơi vẫn không ít, nhưng nếu đem ra so với lượng người chơi trong những thành thị cấp một như thành đô, Trường An, Hàm Dương,... thì ít ỏi đến đáng thương. Có điều, thành thị cấp hai vẫn có ưu thế của nó, đó là giá phòng sẽ rẻ hơn, cho nên Du Châu vẫn có một bang hội kiến thiết chỗ trú quân nơi ngoại thành.

Có nơi trú quân, tức là có một hệ thống những nhiệm vụ có thể làm. Tuy đẳng cấp của những nhiệm vụ này không thể so sánh nổi với nhiệm vụ của những nơi đóng quân trên danh sơn, vì một bên thì chỉ nhận được uỷ thác của các cư dân Du Châu, còn một bên thì nhận được cả uỷ thác của các tiên nhân, tán tiên, Đại La Kim Tiên, nhưng dù sao thì có nơi trú quân vẫn còn hơn là không có.

Bang hội nơi Du Châu có tên là Huyết Chiến Đồ Thành, nghe cái tên đủ biết tên bang chủ của nó khá là lậm sách, khí phách thì cũng có, nhưng nghe ra vẫn đáng ăn đòn. Có điều khi Đường Hoa đặt chân đến Du Châu, hẳn không hề thấy bất cứ hành động cậy thế khinh người nào của người trong bang này cả, mà ngược lại, người nào trong bang đó cũng coi Du Châu như

là nhà của mình, chắc vì lý do nếu loại trừ bọn họ ra thì Du Châu chẳng còn bao nhiêu người chơi xuất hiện nữa.

Đương nhiên, dạng đến để làm nhiệm vụ như Đường Hoa cũng là dạng bình thường. Đường Hoa vốn không định dừng lại nơi đây, nhưng lại đột nhiên nhớ tới sở thích của tên quý con nhà Cảnh Thiên mà Thi Thi từng đề cập tới, sợ rằng mình không mua được những thứ đó trong trấn Đường Gia, nên đành quyết định dừng lại Du Châu mua sắm một vòng trước.

Hồ lô đường, ngựa gỗ, còn có con quay nữa... mấy thứ này để có bán ở chỗ NPC đầu đường, mà bởi vì con nít thời xưa dễ nuôi nên giá cũng không lấy gì làm đắt. Dừng lại một chốc như thế, hắn vô tình nghe được một thông tin tiết lộ bởi NPC: Khu rừng Cổ Đăng ở mặt Bắc đang có điều dị thường. "Điều dị thường", trong trò chơi sẽ có nghĩa: trong khu rừng đó đang có bảo bối!

"Gia Tử!" Một tiếng kêu cực kỳ sảng sốt vang lên từ phía sau của Đường Hoa.

Đường Hoa xoay người nhìn lại, rồi sững sờ đến ba giây... Trung Quốc này cũng nhỏ thật, hắn nhìn thấy người mà hắn vừa tạm biệt cách đây mấy tiếng nơi thành đô - Sương Vũ.

Sương Vũ bị Đường Hoa nhìn chằm chằm thì mặt đỏ lên: "Người đi theo ta làm gì?"

"Ta... Đi theo người?" Đường Hoa gãi đầu, thật không biết phải trả lời thế nào cả: "Người nói xem vì sao đây nhỉ, hay đây là tình huống lộ mọ mà đâm phải cục phun?"

"... Đi dạo với ta một chút được không?"

"Được!"

* * * * *

Trên bờ sông ở vùng ngoại ô, Đường Hoa cảm thấy tù mù cả đầu, đây là chuyện gì chứ? Kêu mình đi dạo một chút thôi, thế mà cả mười phút rồi, mình nói gì cô ta cũng chỉ "ừm", "a" cả... Coi cái bộ dạng này chắc là hồi xuân rồi đây... Nhưng mà không đúng a, mới tạm biệt cách đây có mấy tiếng đồng hồ mà sao đã bị yêu sớm thế nhỉ? Lẽ nào trên đời này đúng thật có tiếng sét ái tình? Nàng rủ mình ra đây, chả lẽ định nhờ mình giúp đỡ á?

Cái này có độ khó cao lắm cơ, trong hiện thực thì đã dễ, cứ túm lấy cái thằng nhãi mặt trắng kia, rồi đập cho nó xui, cho nó uống ít thuốc, sau một trận mây mưa có lẽ có khả năng được.

"Ừm... Gia... Gia Tử..."

Đường Hoa vội vàng giơ tay: "Một chữ "Gia" thôi, cứ gọi "Gia Tử" là được rồi."

"Chúng ta... Không hợp lắm đâu."

"?"

Sương Vũ sau cùng cũng cắn răng, lấy hết dũng khí quay đầu lại nói với Đường Hoa: "Thực ra con người của người rất tốt, ta cũng đã từng cân nhắc qua việc qua lại với người, nhưng mà... Chúng ta thực sự không hợp nhau đâu. Tuy ta đã không còn quan hệ gì với Vô Cực nữa, cũng đã bỏ đi mọi tình cảm với hắn trong lòng, nhưng trái tim của ta đã mệt mỏi rồi, ta rất sợ lại bị tổn thương thêm một lần nữa... Người thật sự rất tốt, thật sự, nhưng mà ta không xứng với người..."

A? A! Đường Hoa nghe ra mà đổ mồ hôi như thác, chẳng lẽ thằng nhãi mặt trắng kia lại là mình à? Nhưng hắn lại cảm thấy kỳ lạ, sao Sương Vũ lại nghĩ theo hướng này cơ nhỉ? Mình trước giờ vẫn luôn kiên trì giữ mức quan hệ đồng chí bình thường với nàng thôi mà? Mình có làm cái gì đâu cơ chứ, không tặng hoa, không tặng socola, cũng chẳng bao giờ đón đường người ta khắp lối cả, khi không nàng lại nghĩ thế này là sao đây? Thật là xấu hổ quá đi mất!

Nhưng nghĩ lại, thì mấy lần tiếp xúc giữa mình với nàng... Hình như có mập mờ một chút... Nếu nói cho rõ hơn, thì đó giống như là một sự mập mờ đã được tính toán trước vậy!

Vô tình gặp nhau trên Tuyết Sơn, có thể coi như là mình rấp tâm làm vậy, vì có biết bao người chơi, sao tự dưng lại gặp đúng mình? Nếu mà truy tra về trước, thì mọi chuyện bắt đầu từ hồi ở phủ Tế Nam...

Chuyện làm nhiệm vụ ở núi Côn Lôn, chắc không thể nghi ngờ mình được ấy nhỉ? Mình hoàn toàn căn cứ theo tinh thần quả cảm mà hỗ trợ thôi mà. Nhưng mà trong ải "Sắc" đó thiệt cũng có chút hại người, khiến cho mình chật vật lắm. Những câu đối thoại của hai người lúc đó đã vượt ra

khỏi quan hệ đồng chí bình thường rất nhiều, nhưng đó chẳng phải là do bị bắt buộc sao?

Còn gặp ở Du Châu lần này... Có đất trời chứng giám, mình tuyệt đối nào có mưu đồ âm thầm đi theo bảo vệ nàng đâu, ở trong trò chơi mà còn âm thầm đi theo bảo vệ đối tượng mình thầm mến thì chỉ có hai loại người, một là loại đại gái, còn loại thứ hai là ngu! Mình đây tướng mạo đường hoàng, cử chỉ văn nhã, lễ nghĩa chín chu, nhìn sao cũng chẳng thể giống hai loại người đó được.

Nhưng... nếu xâu chuỗi tất cả sự kiện trên làm một, thì ta lại được một câu chuyện thế này: Đầu tiên là vô tình gặp gỡ chốn Hoa Sơn, hắn đã coi Sương Vũ là người trong lòng, sau này hỏi thăm, biết được Sương Vũ đang có ý đồ chiếm Lao Sơn cho nên hắn vội tới phủ Tế Nam để gặp nàng cho thoả nỗi tương tư đang gánh. Ngờ đâu chứng kiến cảnh giai nhân đang bị phản bội, ruột gan hắn như đứt ra, ngật nỗi mình ra mặt thì ngại, cho nên mới vờ hào hửu Phá Toái đến để hết lòng trợ giúp.

Trong tim vẫn nhung nhớ giai nhân, nên hắn lại âm thầm theo dõi suốt cả chặng đường nàng đến Tuyết Sơn, rồi quang minh chính đại thành hảo hữu. Tiếp theo, mượn cơ bãi phỏng cầu hữu Huy Hoàng để đến Côn Lôn, Huy Hoàng đang bị phạt không thể phân thân ra đón, cho nên chỉ còn lẻ loi một tên có thể làm hướng dẫn viên, hắn thực hiện được mưu đồ công khai tiến hành tiếp xúc...

Những điểm trên có thể dẫn đến kết luận sau: Thứ nhất, gặp trên Tuyết Sơn là chuyện vô tình đã có tính toán, thứ hai, hắn kết giao với Huy Hoàng là có mưu đồ hiểm ác khó lường.

Nếu chỉ có đơn giản như thế, tất nhiên Sương Vũ sẽ không hiểu lầm, nhưng mà chết cái lại là phát sinh chuyện tình cờ gặp nơi Du Châu này nữa. Sương Vũ là một cô gái thông minh, nên những việc liên tục gặp nhau vô tình nơi hẻo lánh không thể không làm cho nàng liên tưởng đến một vài chuyện...

Thi Thi chết tiệt! Sương Vũ thì thông minh, còn Đường Hoa thì có chút khôn vặt, nên hắn đã lập tức nghĩ ra được nguyên do. Nếu mình đoán không sai, thì trong khi Thi Thi hỏi thăm giúp mình đã tình cờ nghe được một ít

tin tức của Phích Lịch đường. Rồi trong khi nói chuyện phiếm, mà phụ nữ nói chuyện phiếm với nhau thì có thể vô tình để lộ ra đủ thứ, Sương Vũ chớp được thông tin về Phích Lịch đường trong đó, cuối cùng tạo nên chuyện hiểu lầm rằng mình đang theo dõi người ta, thật là một hiểu lầm cực xấu hổ.

"Trước khi người còn chưa tung hô ta lên thành một người hoàn mỹ như thần thánh, thì cho phép ta ngắt ngang cái đã." Đường Hoa hỏi: "Phích Lịch đường mà người muốn tới ở vị trí nào?"

"A? À... Ở trong vòng năm mươi cây số quanh Du Châu!"

"Vậy có thể phiền người giúp ta làm nhiệm vụ trước không, Thi Thi nói rằng mục tiêu nhiệm vụ của ta đang ở cách Du Châu năm mươi cây số đấy."

"..." Nếu nói khuôn mặt vừa rồi của Sương Vũ là ửng hồng, thì bây giờ chính là đỏ như máu, đỏ cực kỳ. Thật là mặt mặt đỏ nha.

"Chúng ta xuất phát nào!" Đường Hoa nghiêm nghị nói, mắt không hề ngó nghiêng, thần sắc toát ra một vẻ tang thương sâu đậm. Tất nhiên trong bụng hắn đang nín cười gần bế luôn rồi, nhưng cho dù có đánh chết Sương Vũ, hắn cũng không nói đâu.

"A... Khoan đã!" Sương Vũ đột nhiên nhớ ra: "Ta phải đi một chuyến đến rừng Cổ Đằng với bạn của ta đã, hắn chính là bang chủ Huyết Chiến Đồ Thành, Sát Vô Xá."

"Bạn của người?" Đường Hoa vờ mờ hồ, không ngờ Sương Vũ lại còn là thành viên của tổ chức nhân đạo quốc tế liên hiệp quốc nữa đấy, bởi vậy mới bằng lòng làm bạn với mấy người thế này.

"Không phải, không phải!" Sương Vũ vội nói: "Hắn vốn là một thành viên nòng cốt của bang Tam Thương, sau khi hắn rời bang thì tự mình mở một bang khác. Bình thường không quen biết cho lắm, chỉ ngẫu nhiên gặp, thế là hắn mời ta đến hỗ trợ, ta chấp nhận thế thôi."

"À, không quen biết thì được, có muốn ta đi cùng với người không?" Không quen thì đáng cướp cứ cướp, đáng giết cứ giết. Có quen thì cũng không sao, ta cứ lén cướp lén giết là được. Từ sau khi lêu bêu biển Đông với Sát Phá Lang xong, Đường Hoa cảm thấy phẩm chất đạo đức của mình ngày càng thăng hoa, hắn đã triệt để xóa bỏ đi suy nghĩ "thấy đồ không

cướp" của mình, mà kết hợp với đặc điểm nhà họ Đường để tạo ra một bộ nguyên tắc mới: Có chỗ lợi thì nhất định phải lên, có chỗ khó khăn thì nhất định phải lùi xuống! Lưu danh muôn thuở cứ dành cho người khác, phú ông thư thả là chuyện của mình. Hẳn thừa nhận rằng giác ngộ chính trị của mình không cao, nếu là sống trong thời đại khác thì hẳn chắc đã bị chụp cho cái gông mà kéo đi dạo phố, sau đó bị quăng đi giáo dục tư tưởng rồi mất. Nhưng mà giác ngộ chính trị cao, rồi hãm hại người khác, đều chẳng phải vì mục đích muốn sống thư thả ăn chơi sao? Cái này thì một thằng nông dân hay là một tên trọc phú có nghĩ gì khác nhau?

*** Sát Vô Xá: = giết không tha

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 116: Cẩn thận

Chương 116: Cẩn thận

Tuy Đường Hoa định cùng Sương Vũ đi rừng Cổ Đằng, nhưng... Ý định đó lại bị Sát Vô Xá từ chối một cách uyển chuyển. Sát Vô Xá tuy tuổi không lớn, đẳng cấp lại thông thường, nhưng mà phòng bị người ngoài rất chặt. Ngay cả trong bang hội, hẳn cũng chỉ mời đến có ba người có thể tin được thôi, cộng thêm hẳn với Sương Vũ là vừa vặn thành một đội ngũ, do đó người ngoài như Đường Hoa đã trở thành người thừa.

Làm những nhiệm vụ dò xét như vậy rất là xấu hổ, bởi vì nếu vận dụng toàn bộ lực lượng của bang hội thì những bang chúng phổ thông chẳng được hồi báo bao nhiêu, mà chỉ có bang chủ được độc hưởng chỗ lợi trong đó, điều này dễ làm ảnh hưởng đến sự hài hòa trong bang. Mà càng quan trọng hơn, bang hội là một tập thể lớn, chẳng ai có rảnh đi thăm tra giác ngộ chính trị của mỗi người, cho nên khả năng có mấy người thấy của sinh lòng tham là rất lớn. Bang hội lớn thì tổ chức nghiêm mật, nên một khi có chuyện như thế phát sinh, không những sẽ đá ra khỏi bang, mà còn cho

nhân viên chuyên môn truy sát người đó nữa, bang hội lớn thì diện tích hoạt động sẽ lớn, cho nên những kẻ cướp của người cùng bang sau này sẽ sống rất gian nan. Còn trong bang hội nhỏ thì khác... Bởi vậy bang hội nhỏ tuy ít người, nhưng mà những chuyện như vậy lại phát sinh nhiều lần hơn bang hội lớn.

Đường Hoa rất là hào phóng phát tay: "VẬY CÁC NGƯỜI CỨ ĐI NHÉ."

Sương Vũ không ngờ Sát Vô Xá sẽ như thế, nên cũng có chút ngại, nàng hỏi: "VẬY NGƯỜI ĐỊNH ĐI TRẦN ĐƯỜNG GIA TRƯỚC À?"

"Hà hà!" Đường Hoa cười hiền hòa một tiếng, không trả lời, trong lòng Sương Vũ trở nên lạnh toát, quả nhiên mình đã đoán trúng rồi, thằng nhãi này đang nhắm mục tiêu thẳng vào rừng Cổ Đằng đấy. Nhưng mà chuyện này không thể nói ra được, đầu tiên, là quan hệ giữa nàng với Đường Hoa cũng có phần tốt, thứ hai là bảo vật thì chẳng của riêng ai, người ta đã chẳng ở trong đội ngũ, mà cũng chẳng phải thân thích bà con của Sát Vô Xá kia, chỉ đành ai có năng lực thì người đó được.

* * * * *

"Gia Tử, báo cáo vị trí nào." Sương Vũ vừa mới xuất phát không lâu thì đã nhận tin.

"CÁCH CÁC NGƯỜI KHOẢNG 5 CÂY SỐ!"

"NGƯỜI ĐỊNH GIẾT NGƯỜI CƯỚP CỦA, HAY LÀ..."

"TÙY TÌNH HÌNH THÔI, NGƯỜI ĐẸP, NÀNG CÓ BẰNG LÒNG LÀM GIAN TẾ KHÔNG?"

"LÀM CÁI ĐÀU QUỲ NHÀ NGƯỜI!"

* * * * *

Thiết kế của rừng Cổ Đằng thật là đê tiện lắm, bên ngoài thì bị bao phủ bởi hăng hà là dây leo, chỉ có chút ánh sáng có thể len vào, người có thể phá dây leo mà vào, nhưng mà nhất định phải sẵn sàng đón những đòn tấn công không lường trước được của chúng. Chẳng hạn như là Đường Hoa vậy, hắn vừa mới đến gần đám dây leo đã kêu lên "không xong", đám dây leo dường như sống lại bất ngờ, vươn dài hơn mười trượng, chụp tới giống như là một chiếc lưới nhện. Mắt thấy tránh không nổi, phú hộ Đường Hoa lập tức phát động Càn Khôn Nhất Độn dịch chuyển vào trong rừng. Nhưng ai có ngờ, chính vì như vậy mà chuyện càng thêm hỏng bét, hắn thấy hắn lúc này đã

như một con chim nhỏ bị bao vây, mọi cây cối trong rừng đều tấn công hấn. Bất đắc dĩ, hấn lại đành phải độn, độn... Cuối cùng mất toi 200 kim mới có thể về lại vị trí an toàn trên không trung. Sau một màn thăm dò thâm như thế, Đường Hoa đành ngậm ngùi tiến vào theo con đường mòn duy nhất mà chính phủ cho phép.

Đi vào theo con đường này, Đường Hoa không bị tấn công kiểu kinh hoàng như vậy nữa, hấn lại còn phát hiện ánh sáng trong rừng cũng khá là sáng sủa, chỉ có điều không gian để phi hành thì khá nhỏ, đám dây leo cách mặt đất chỉ có chừng năm thước thôi. Dọc đường không có con quái nào cả, chỉ thấy đường sâu hun hút, chẳng biết dẫn đến nơi nao. Bay ước chừng nửa tiếng đồng hồ, hấn nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước.

Bay đến coi, hóa ra là đội ngũ của Sương Vũ, họ đang đánh với một ông già trên một trảng đất trống... Hấn phải nói là ông già này một mình đánh cả bọn Sương Vũ chứ, vì ông già này là NPC hệ pháp thuật, biết dùng pháp thuật quần công trung cấp hệ Thổ, mà nơi đây không gian phi hành hạn chế, cho nên bọn người chơi chịu thiệt rất nhiều.

Cái khổ lớn hơn của họ thì Đường Hoa không có thấy được, vì hấn là người ngoài, Đường Hoa chỉ thấy lúc này năm tên người chơi gắng sức khá nhiều, nhưng mà ông già NPC kia vẫn giống như không chịu phải bất cứ công kích nào, vẫn mạnh khỏe dồi dào như cũ, pháp thuật của lão thì liên tu bất tận, đã có pháp thuật quần công lại còn tăng thêm kỹ năng trói tập thể, khiến cho năm người lúc nào cũng có nguy cơ bị diệt đoàn. Đệ tử Huyền Nguyệt am vẫn luôn phải sử dụng thuật trị liệu liên tục mới cam đoan được an toàn cho đội hữu, tình huống như vậy coi thì có vẻ là đang bế tắc, nhưng mà sự thật thì pháp lực của đệ tử Huyền Nguyệt am đã chỉ còn lại có năm phần.

* * * * *

Đường Hoa cầm bình rượu nhàn nhã ngồi trên một khối đá lớn, thường thức cảnh đánh hội đồng. Mình chẳng phải là Sát Phá Lang, mình có đạo đức nghề nghiệp. Sát Phá Lang thì quen cướp quái trên tay người khác, còn mình thì chỉ quen chờ cho người ta chết sạch rồi mới ra tay.

"Gia Tử chết tiệt, qua hỗ trợ mau!" Sương Vũ nổi nóng lên, lúc này nàng trông thật là càn quấy, thật là không có hình tượng mỹ nữ gì cả. Nàng tức vì bản thân mình đang toát mồ hôi chiến đấu, còn tên kia thì lại quang minh chính đại ngồi ở ngoài biểu lộ rằng mình chỉ là dân xem hát.

"Ai ô ây, sao ngài lại nói như thế chứ, lúc trước chẳng phải ngài nói rằng đội ngũ đã đầy người rồi mà, ta đây làm sao dám xấu mặt đi làm bên thứ ba được chứ." Đường Hoa cười hề hề, móc ra một cái áo, sau đó "xẹt xẹt" xé làm hai nửa, tiếp theo lấy hai cây gậy cột vải vào thành hai cây cờ nhỏ nhỏ, hân múa may: "Cố lên, cố lên. Nhiệt liệt cố lên... Ấy, hồi tiểu học chào đón lãnh đạo nhiều quá, hình như bị bệnh ngôn ngữ mất rồi."

"Lát nữa bà đây phải giết mi." Sương Vũ nghiêng răng.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu." Sắc mặt Đường Hoa đột nhiên biến đổi, hân chỉ tay hô: "Cẩn thận!"

"Cái gì?" Năm người dòm Đường Hoa.

"Pháp thuật đến rồi!" Đường Hoa vừa dứt lời, quả nhiên một đợt pháp thuật hệ Thổ đã đánh đến. Bởi vì một tiếng kêu của Đường Hoa, thành ra năm người bị phân tâm, một tên pháp sư máu ít nhất, lại không có bảo hộ cho nên hóa thành ánh trắng. Đường Hoa thấy bốn người trợn mắt nhìn hân thì phát tay: "Đã bảo các người cẩn thận rồi mà, ai...!"

"..." Bốn người kia giận nhưng còn chưa kịp chỉ trích thì đã phải vội vàng điều chỉnh vị trí để đánh tiếp. Phải nói tên đệ tử Huyền Nguyệt am trong số bốn người này cũng khá là chuyên nghiệp, hân còn có thể hút pháp lực của địch được nữa, cho nên tuy thấy bốn người lão đảo rồi, nhưng vẫn cứ kiên trì đánh tiếp. Đường nhiên, trong đó cũng có một phần lý do là ông già NPC kia đang chơi trò mèo vờn chuột.

"Sao vẫn còn chưa chết vậy?" Đường Hoa thấy Sương Vũ quay đầu lại trừng mắt với mình thì vội vàng giải thích: "Ta nói ông già kia đó mà. Cẩn thận!" Đường Hoa lại hô lên, bốn người vội vàng đề phòng, quả nhiên lại một đợt pháp thuật hệ Thổ nữa đánh đến. So với bọn họ, tất nhiên Đường Hoa càng hiểu về pháp thuật hơn, nên có thể căn cứ vào động tác của NPC để phán đoán ra thời gian phát động pháp thuật.

Chẳng lẽ hẳn thật sự đến giúp mình sao? Trong lòng bốn người đều treo lủng lẳng một dấu chấm hỏi. Nhờ sự báo trước vừa nãy của Đường Hoa, mà Sát Vô Xá đã chủ động đứng ra đón lấy phần lớn đòn đánh đúng lúc, phòng ngự của hắn cao, cho nên đệ tử Huyền Nguyệt có phần dễ thở hơn.

"Cẩn thận!" Đường Hoa lại hô lên, quả nhiên lại là một đợt pháp thuật tiếp. Đờ được đợt tấn công này, Sương Vũ xoay người giơ ngón tay cái lên với Đường Hoa, chỉ cần kiên nhẫn theo đà này thì bốn người hoàn toàn có thể tiêu hao chết lão ấy.

Tuy không đánh giá cao nhân phẩm của Đường Hoa, nhưng Sương Vũ cũng biết rằng Đường Hoa sẽ không nhìn mình chết mà không để ý. Nghĩ vậy, trong lòng Sương Vũ rất là ấm áp, dưới tình cảm dịu dàng của mình, rốt cục Đường Hoa đã buông bỏ những hành vi đê tiện rồi, hắn đã trở thành một người có ích cho xã hội, là một người thoát ly khỏi những thú vui cấp thấp... A! Có tin nhắn, Sương Vũ tạm dừng sự khen ngợi đối với Đường Hoa, mà lôi in nhắn ra nhìn qua, chỉ có hai chữ: "Cẩn thận!"

A! Đồ chết bầm. Sương Vũ rơi lệ đầy mặt mắng một câu, nhưng còn chưa kịp cảnh báo cho đội ngũ thì đợt tập kích tiếp theo đã đến. Bởi vì bốn người ỷ lại vào năng lực phán đoán mạnh mẽ của Đường Hoa, thành ra đã đánh mất đi sự phán đoán của chính mình. Đệ tử Huyền Nguyệt lúc này bị tấn công trực diện, lượng máu mém cạn, vội vàng bổ sung sinh mệnh cho bản thân.

"Cẩn thận!" Một tiếng hô nữa, bốn người kinh hãi cực kỳ, sao tần suất công kích lại nhanh như vậy được, Sát Vô Xá vội vàng dời đến mặt trước, nhưng sau khi khẩn trương chờ đợi mấy giây, vẫn chưa thấy ông già kia tấn công bằng pháp thuật nọ, chỉ có phát ra phép trói mà thôi.

Bốn người nổi giận lên, Sương Vũ đang muốn đe dọa Đường Hoa, thì phát hiện mình lại thu được một tin nhắn, thế là không kịp xem đã vội hô: "Cẩn thận!" Bốn người lập tức lại xếp thành một hàng thẳng tắp, Sát Vô Xá đứng đầu hàng. Nhưng... Đến 10 giây sau, ông già kia vẫn chẳng hề có chút động tĩnh, Sương Vũ ngơ ngẩn lôi tin nhắn ra nhìn, suýt nữa ói ra bùm máu, vì trên tin nhắn viết: "Mỹ nữ, nàng thật là đẹp đó."

"Cẩn thận!" Đường Hoa lại hô lên, bốn người tập thể quay đầu chĩa ngón giữa với hắn, bày tỏ sự khinh bỉ của mình. Nhưng không ngờ, lần này lại thật sự có pháp thuật quần công đánh tới, thế là tên đệ tử Huyền Nguyệt am cùng với một tên khác nắm tay nhau hóa thành ánh trắng.

Sát Vô Xá giận dữ mắng Đường Hoa: "Ta x cả nhà người."

Một tia chớp đánh "rầm" xuống, tiền Sát Vô Xá máu không còn bao nhiêu đến địa ngục. Đường Hoa thối thối ngón tay, lắc đầu: "Lần sau mà có chửi thì cũng phải coi lại đối tượng trước nhé... Ấy! Cô nàng mỹ nữ xinh đẹp mỹ miều kia, rời khỏi trận nhanh lên a!"

"Người... Người... Ta chết cho người xem!" Sương Vũ bị Đường Hoa chọc tức đến nổi nước mắt sắp rơi xuống, nàng khởi động phi kiếm, định lao vào ông già kia, nào ngờ vừa mới cử động một cái là đã thấy mình đang ở trong một thế giới băng tuyết. Là lưới Huyền Băng... Đối với loại lưới Huyền Băng tam giai này thì chỉ cần công kích vài lần là phá vỡ được, nhưng mà trong trò chơi thì người có thể chết, chứ bảo bối không được phép hủy... Sương Vũ than một hơi, đành bất đắc dĩ hô: "Được rồi được rồi!"

Sương Vũ bay về phía Đường Hoa, đám dây leo trên mặt đất đuổi theo, Đường Hoa nện xuống một đám lôi hỏa, chúng đều nhao nhao hóa thành ánh trắng. Ông già kia thấy vậy cũng không có truy kích nữa, mà lão đảo bay tới ngồi xếp bằng trên một cái đài để dưỡng thần.

"Ta... Ta giết chết người!" Sương Vũ không dùng đến kỹ năng, mà lao vào sử dụng mấy thế võ đánh nhau của đàn bà, túm lấy bả vai Đường Hoa hất miện ra cần. Đường Hoa đã sớm có phòng bị, tay phải thủ sẵn một miếng bánh mì, nhét chuẩn xác vào miệng Sương Vũ, rồi sau đó đẩy tay lên, khiến cho Sương Vũ tự cắn phải đầu lưỡi. Tuy không đau, nhưng mà cũng ảnh hưởng đến việc nói chuyện: "Người... Người ồm ồm!"

"Đốn tiếp à? Ta đốn cái gì chứ?"

Sương Vũ hết cách với tên này, mà trong lòng vừa giận lại vừa buồn cười, đành đập hắn mấy cái rồi thôi.

* * * * *

Theo như lời kể của đương sự là Sương Vũ, thì chuyện là như vậy: Họ đi đến nơi đây, thấy ông già ấy, nói bao nhiêu ông ta cũng không trả lời, thế là năm người đi tiếp, không ngờ lại bị một lưới dây leo cản đường, năm người ý kiến với ông già, ông ta vẫn chẳng thèm để ý tới, thành ra đấu võ.

Theo nhận xét của Sương Vũ, thì ông già này có năng lực né tránh cực kỳ cao, công kích vật lý có một nửa bị hụt, còn sức miễn dịch pháp thuật của ông ta cũng lợi hại, trong bảy thuộc tính thì trừ hệ Hỏa chỉ miễn dịch năm phần, còn lại đều đã ngoài bảy phần hết. Hơn nữa, ông già này lại còn có thể nhờ vào sức mạnh của mặt đất để hồi phục máu từ từ, hoàn cảnh thì hạn chế không gian hoạt động của người chơi, cho nên dù không có sự phá hoại của Đường Hoa thì năm người cũng vẫn sẽ thất bại.

"À?" Đường Hoa cẩn thận tiếp cận ông già nọ, quả nhiên ông ta không có tấn công. Đường Hoa rất lễ phép nói: "Vị gia gia này, tiểu sinh đây có lễ."

"..." Ông già vẫn nhắm mắt không nói.

"Ông già, cho mượn đường, hôm nào mời ông đi uống rượu."

"..."

"Ta cảnh cáo ông, ông đang làm trái với quyền sử dụng đường đi của công dân đây, ai cũng đều được hưởng quyền lợi sử dụng đường đi, hành vi chặn đường này của ông sẽ bị pháp luật chế tài một cách nghiêm khắc đấy."

* * * * *

Quả nhiên đúng y như lời Sương Vũ, bất kể Đường Hoa có nói một cách nhã nhặn hay là ác độc, ông ta vẫn cứ lặng im. Chẳng lẽ nhất định phải đánh sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 117: Mất trộm

Chương 117: Mất trộm

Đánh nhau, lôi hỏa oanh tạc tứ phía, tia chớp xen lẫn bên trong, mà đánh lén cũng không thể thiếu...

"Oa! Ông già này chơi xấu a!" Đường Hoa thu tay lui lại, ông già này trâu bò lắm. Phương thức công kích của ông ta chỉ có mỗi pháp thuật hệ Thổ kia, cộng với phép trời không có lực công kích, cái này trong mắt người chơi cao cấp thì chẳng có sức uy hiếp bao nhiêu, nhưng mà cái chính là ông già này chịu đòn giỏi lắm. Tuy không mở ra Lượng Thiên Xích, nhưng mà nguyên một lượt pháp lực của mình trút xuống, đừng nói chi người chơi, cho dù là BOSS cấp cao cũng có phần mệt mỏi, thế mà ông già này mệt mỏi thì cũng có, có điều Đường Hoa chỉ cần thả lỏng đôi chút, là ông ta đã giống như được uống đại bổ hoàn, cấp tốc phục hồi trạng thái.

Đường Hoa lui về bên người Sương Vũ, ông già kia không truy theo mà lại quay lại trên đài, hai bên đều thoát ly trạng thái chiến đấu.

"Nếu ta đoán không lầm, thì đây chính là một pháp thuật phục hồi máu liên tục, hoặc là đặc tính cộng hưởng sinh mệnh cùng với mớ dây leo kia." Sương Vũ nói: "Trừ khi còn có một người công mạnh như người vậy, nếu không đánh không chết nổi ông ta."

Đã đánh không chết, thì Đường Hoa đành quyết định câu thông bằng con đường hòa bình, nhưng mà vẫn như cũ chẳng có kết quả chi, ông lão này đã đạt tới cảnh giới trong mắt không người, trong lòng không nghĩ. Mặc cho Đường Hoa đe dọa, quấy rầy, khẩn cầu, mắng chửi,... ông ta vẫn không có động tĩnh! Trừ tiếng cười của Sương Vũ, Đường Hoa chẳng thu được gì nữa cả.

"Đi coi mấy cái dây leo chặn đường kia đi." Đường Hoa bảo với Sương Vũ, chủ yếu là hắn muốn thử xem có thể chơi một mồi lửa đốt hết chúng hay không.

Có một con đường bị một đám lưới dây leo ngăn lại, Sương Vũ khai báo: "Thứ này không thể dùng vũ lực phá, nếu không thì cây cối trong rừng sẽ mở chức năng gian lận ra công kích chúng ta."

"Đậu xanh... Người nói xem vấn đề có phải từ mấy sợi dây leo này không?" Đường Hoa hỏi: "Người xem xem, mấy cái dây leo này dường như

không phải sinh trưởng bình thường, mà là do có người cố ý bố trí như vậy..."

"Đó là một bức tranh." Người trả lời Đường Hoa không phải là Sương Vũ, mà là ông già NPC kia!

"Tranh?" Đường Hoa sửng sốt, lại đánh giá một hồi, rồi hỏi: "Phái trừu tượng?"

Ông già ngồi trên đài hỏi: "Phái trừu tượng là cái gì?"

"Phàm là những thứ mà ta xem mà không hiểu đều là phái trừu tượng." Đường Hoa bổ sung: "Cháu gái của ta năm nay bốn tuổi, bắt cần làm đồ một đĩa nước tương lên trên giấy, thế là được mấy người khách kia khen là có tiềm năng làm đệ tử của Picasso."

"Cái này gọi là Vạn Lý Giang Sơn đồ..."

Sương Vũ nói bên tai Đường Hoa: "Ta khá là đồng ý với cái nhìn của người."

"Hè hè!" Đường Hoa xoay người nói với ông già: "Ngài có thể kéo nhẹ Vạn Lý Giang Sơn đồ của ngài ra một lỗ để cho chúng ta đi qua được không?"

"Muốn qua ải này cũng không khó." Ông già nói: "Hoặc là đánh bại ta, hoặc là cược một trận."

"Cược?"

"Đúng! Cược xem ta có thể nhìn thấu được thứ trân quý nhất trong lòng các người hay không. Nếu ta thắng thì các người phải bỏ ra ba giờ bố trí lại Vạn Lý Giang Sơn đồ giúp ta, ta thua thì sẽ để cho các người đi qua."

"Ngài nhìn thấu trang bị cùng kỹ năng của ta thì ta còn tin, chứ nhìn thấu nội tâm của ta à, có thôi phỏng không đấy?" Đường Hoa hất đầu: "Sương Vũ, lên..."

"Ây! Vì sao lại là ta?" Sương Vũ bất mãn, hỏi.

"Lẽ nào người cũng giống như ta, trong lòng cũng có những thứ xấu xa không thể nói ra à?"

"Người mới vậy đó, ta lên thì lên!" Sương Vũ vì muốn chứng minh sự trong sạch của mình, và giá trị quan của mình khác với Đường Hoa nên mới bước lên.

Một pháp thuật được phát ra, ánh trắng bao phủ trên thân Sương Vũ một chốc, sau đó ông già vung tay, lấy đi những ánh trắng đó, gật gật đầu nói: "Thứ quý giá nhất trong lòng người chính là tình yêu, người đang khao khát có một nam tử..."

"Dừng! Coi như ngài đúng, Gia Tử, lên!"

"Tình yêu?" Đường Hoa nhe răng ra cười: "Không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu từng có nhau. Có thấy không? Cảnh giới cao nhất của tình yêu chính là chồng hờ vợ tạm."

"Ây! Tại sao thứ tốt đẹp nhất của loài người khi đến trên miệng người lại chỉ như yêu đương vụng trộm vậy chứ?"

"Ừm... Hai thứ đó chỉ có trình tự bất đồng nhau thôi, một cái là yêu trước làm sau, cái kia là làm trước yêu sau, điều khác nhau duy nhất đó là cái trước thì hao phí thời gian dài, nhưng về sau có phần thuận lợi, còn cái sau thì hao phí thời gian ngắn, nhưng về sau độ hòa hợp lại không cao."

"Người đi chết đi!" Sương Vũ co chân cho hấn một đá.

* * * * *

Ánh trắng bao phủ trên thân Đường Hoa, ông già hơi có chút đau khổ, hồi lâu sau mới nói: "Tiền người cũng muốn, nữ nhân người cũng muốn, bạn bè người cũng muốn, thần binh người cũng muốn, pháp bảo tiên gia người cũng muốn. Người có cái chuẩn mực nào không vậy?"

"Oa! Vậy mà cũng có thể tính ra được." Đường Hoa sửng sốt cực kỳ.

Sương Vũ đứng một bên nói: "Nói thừa, người ta liên thông trực tiếp với máy tính có trí năng đó."

"Già rồi!" Ông già lắc đầu, nói: "Ta tính được kết quả là: Người có thể vì tiền mà vứt bỏ nữ nhân, có thể vì nữ nhân mà vứt bỏ bạn bè, có thể vì bạn bè mà vứt bỏ thần binh, lại có thể vì thần binh mà vứt bỏ tiền..."

"Ta nói này lão nhân gia, sự tồn tại của loài người đã là một mâu thuẫn, cho nên ngài đừng nên đi phân tích những thứ trong lòng của loài người, vì như thế chỉ hao hơi chẳng được việc chi đâu."

"Coi như ta thua!" Ông già vẫy tay một cái, Vạn Lý Giang Sơn đồ mở ra một lối đi. Ông già thành ý sâu xa nói với Đường Hoa: "Người trẻ tuổi, làm người thì phải có mục tiêu."

"Ta có mục tiêu a! Đó chính là tiền." Đường Hoa giải thích: "Có tiền thì ta có thể mua thần binh, có thần binh thì mới có thể đi càng nhiều nơi để kết giao bè bạn, kết giao nhiều bè bạn thì mới có thể từ trong đó lựa lấy nữ nhân mình cần, có nữ nhân hỗ trợ quản gia rồi thì muốn nghèo cũng khó."

"Vậy mục tiêu cuối cùng của ngươi là gì?" Sương Vũ không rõ cho lắm.

"Đã nói rồi, là tiền đấy." Đường Hoa cười nói: "Có tiền thì đi khắp thiên hạ, không tiền thì nửa bước khó qua."

Ông già thở dài: "Chẳng trách ta tính không ra." Cách tính này của Đường Hoa là dạng tuần hoàn, mọi mục tiêu đều để có tiền, nhưng có tiền cũng chỉ vì mục đích khác, mà mục đích khác cũng hướng tới mục tiêu là phải có tiền, mà tiền cuối cùng cũng để hoàn thành mục đích khác...

* * * * *

Trừ việc đả thông con đường đi tiếp, thì Sương Vũ còn hiểu thêm một ít về nhân phẩm của Đường Hoa. Hai người bàn luận một ít về vấn đề tình yêu, Đường Hoa thì khẳng định thứ này có tồn tại, nhưng hãn phủ nhận sự cao thượng của nó, bởi vì những người mà Đường Hoa quen biết là giai cấp bình dân, những chuyện vì tiền mà bỏ tình hãn đã thấy nhiều lắm. Có nhiều người coi việc lấy chồng nghèo làm nhục, mà lấy chồng giàu làm vinh, hai người đồng học có ngồi với nhau cũng chỉ bàn về chuyện mình đang sống như thế nào, rồi ông xã của mình có bản lĩnh ra sao, chứ chuyện hai người từng ngồi chung bàn thì đã bị bỏ quên đi cùng với một mớ kỷ niệm khác.

Sương Vũ thì phủ định cách nghĩ đó của Đường Hoa, nàng cho rằng Đường Hoa nói như thế là xạo lắm, Đường Hoa vẫn kiên trì, bảo rằng những lời mình nói chính là giá trị quan của hiện thực, vì như Ngưu Lang đó, không phải mỹ nữ hãn đâu có lấy đâu, đồng thời cũng bảo rằng những lời Sương Vũ nói chỉ là trong đồng thoại, bởi vì cả nàng cũng từng bị bỏ rơi đó thôi. Cuối cùng, Sương Vũ vì không thể đưa ra chứng cứ có sức nặng mà giận lên quay mặt đi, Đường Hoa lập tức tỏ vẻ rằng hãn sẽ lấy "thứ đồ chơi" tình yêu này làm mục tiêu theo đuổi cao nhất, chặt chẽ đoàn kết trong trường phái huyền tưởng mà Sương Vũ làm lãnh đạo, sẽ phấn đấu vì tình yêu đến cùng.

Cuối cùng Đường Hoa đành thề độc, rằng mình mà không lấy tình yêu làm mục tiêu cao nhất thì sẽ bị chết đuối giữa Thái Bình Dương ở Trái Đất, Sương Vũ mới không so đo chuyện Đường Hoa chạm đến vết sẹo kia nữa, đồng thời cũng rất hài lòng với kết quả của công tác tư tưởng chính trị cộng với tra tấn ép cung mình mới thi hành, thế là chuyện này tạm dừng ở đây.

* * * * *

Hai người vừa đi tới, lại vừa nói chuyện phiếm. Người nói chủ yếu là Sương Vũ, nàng moi tìm móc mạt ra được mấy câu chuyện tình yêu cảm động từ cổ chí kim, nhưng Đường Hoa lại rất uyển chuyển bày tỏ ý kiến của mình: "Điều Thiện ít nhất cũng đã từng lên giường với hai người đàn ông, Tần Hương Liên thì bức tử người chồng đang theo đuổi một tình yêu tốt đẹp, còn phần Mạnh Khương Nữ thì... Ta phỏng chừng là đòi tiền lương chưa lấy của chồng mình không được, nên mới phá hư việc xây dựng kia thôi."

"Người... Đòi chết đi!"

"Chết đâu bây giờ... Ấy cha!" Một bóng đen lướt qua sau lưng Đường Hoa, hắn chỉ kịp nhìn thấy nó có bộ dáng giống khỉ, thì nó đã trốn vào cây rừng bên ven đường rồi.

"Sao vậy?" Sương Vũ không biết chuyện có bóng đen xuất hiện.

Một giọt mồ hôi rớt từ trên đầu Đường Hoa rớt xuống, hắn lắp bắp: "Tiền... Tiền bị trộm rồi!"

"A?" Sương Vũ sửng sốt, lẽ nào trong trò chơi này lại có cả kỹ năng ăn trộm?

"Mất 500 kim rồi, chết tiệt, rút ra đây cho ta!" Đường Hoa nổi giận rồi, hắn giận kinh khủng, hắn ngoặt chân một cái, bỏ lại Sương Vũ vút vào rừng cây ven đường...

Mười phút sau, Đường Hoa mặt mũi xám xịt từ trong rừng cây đi ra. Sương Vũ rất quan tâm hỏi: "Mất thật rồi à?"

"Nói nhảm!"

"Báo ứng..." Sương Vũ thấy Đường Hoa trừng mắt thì vội nói: "Ta nói với ngươi, nếu quả thực có kẻ trộm tiền của ngươi, vậy thì hắn nhất định sẽ còn tới nữa, biết đâu chừng hắn đang ở phụ cận rình chúng ta đấy."

* * * * *

"Mục tiêu ở trên cây, cách chúng ta ba mươi thước." Sương Vũ cất tấm gương hóa trang, xong nói trong kênh đội ngũ: "Là một con khi, ánh mắt gian xảo láo liên lắm."

"Bây giờ nó đang ở đâu?"

"Ây! Ta đâu thể trong năm phút mà hóa trang tới ba lần được, sẽ khiến nó nghi ngờ đấy."

"Cho ta xin, ta cảm thấy hiện giờ chúng ta đã rất khả nghi rồi."

"Được rồi, ta lại xem xem vậy!" Sương Vũ lấy gương ra, nhìn, sau đó cực kỳ kinh hãi: "Đâu mất rồi!"

"Mất rồi?" Đường Hoa không quay đầu nhìn lại, loại chuyện này xảy ra nhiều lắm, khi mình quay đầu nhìn lại thì đối phương sẽ đánh lén người từ một góc chết nào đó ngay. À! Chuyện thế này mình cũng hay làm lắm, cho nên sbiện pháp chính xác nhất bây giờ phải là...

Lưới Huyền Băng chụp một nhát, chụp luôn cả Sương Vũ lẫn một vật thể không rõ thân phận vào trong.

"Tình huống thế nào rồi?" Sương Vũ vội hỏi. Hệ thống nhắc rằng nàng đang bị đội hữu PK.

"Người và kẻ trộm đều bị chụp vào trong băng trận rồi. A..." Đường Hoa đột nhiên thấy pháp lực của mình bị lưới Huyền Băng hút đi non nửa, điều này cho thấy kẻ trộm đang phá lưới. Phẩm cấp của lưới Huyền Băng vẫn còn thấp quá, Đường Hoa vội vàng thu nó lại, trước mặt hần xuất hiện một con khi khổng lồ cao bốn thước.

"Phi Nham Thuật!" Con khi mở miệng nói tiếng người, trong tay thì xuất hiện một khối đá khổng lồ, nện vào Đường Hoa.

Bà nội nó, chuyển từ trộm sang cướp rồi! Đường Hoa Tá Vật Đại Hình trao đổi vị trí với một khúc cây ở không xa, sau đó phát động pháp quyết, lôi hỏa lập tức bao trùm. Con khi kia phát động Thừa Thiên Tá Vật đỡ thẳng công kích của Đường Hoa, đồng thời lại tiếp tục phát động Phi Nham Thuật công kích hần, Đường Hoa né tránh, tiên thuật bị ngắt ngang.

Thất Hành Hộ Giá! Thấy đối thủ có phần khó chơi, Đường Hoa lập tức hô hào bọn đàn em ra đánh hội đồng, thế là một người bảy quái cùng bao

vây đánh khi, Sương Vũ cũng gia nhập vào, hai thanh phi kiếm trên dưới quay cuồng. Sau một hồi, con khi kia không chống nổi nữa, bị đánh hồi phục chân thân là một con khi chỉ cao có bốn tấc, nằm sấp thoi thóp trong bụi cỏ.

"Dừng tay, oa! Thật đáng yêu á." Sương Vũ đi qua ôm lấy con khi, rồi cho nó một viên thuốc phục hồi máu! Đường Hoa thấy Sương Vũ đã tiến vào khu vực công kích thì đành dừng tay, híp mắt khinh bỉ lòng yêu thương đối với kẻ trộm của Sương Vũ.

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa quát một tiếng, mở thành công, sau đó hắt cùng bảy tên Hộ Giá cùng bao vây con khi và Sương Vũ, nói: "Bất kể người có chết thật hay là chết giả, trong vòng mười phút nếu không trả lại tiền cho ta thì ta cam đoan sẽ đánh người đến không chừa một hạt tro."

"Người không cảm thấy nó rất đáng yêu sao?" Sương Vũ hỏi.

"Đúng là có đáng yêu thật!" Đường Hoa gật đầu thừa nhận, sau đó nói: "Nhưng mà chẳng bằng được 500 kim, người đừng có ngăn ta, vì khiến cho bạn bè đang bao che kẻ trộm có cơ hội tỉnh ngộ, ta sẵn lòng xử lý cả bạn bè lẫn kẻ trộm luôn đấy."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 118: CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC

CHƯƠNG 118: CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC

Tuy Sương Vũ biết Đường Hoa chỉ nói để dọa con khi kia, nhưng vẫn "Xùy xùy" khinh bỉ hắt. Đường Hoa cười hà hà, quát: "Họ tên!"

"..."

Lôi Chú nện lên đầu con khi, Đường Hoa lại quát: "Họ tên!"

Sương Vũ vội vàng nhét cho nó một viên thuốc hồi máu: "Hắn là kẻ xấu, chúng ta mặc kệ hắn."

"Nó hay ta mới là kẻ xấu? Nó này giờ vẫn cứ sờ tới sờ lui kia."

"Sờ cái gì?..." Sương Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, đỏ bừng mặt lên, vội quăng con khỉ ra.

"Tên họ... Đừng có bắt ta phải dùng óc khỉ để đổi lại số tiền ta đã mất đó."

Con khỉ kia ngồi trên mặt đất, hai tay khoanh trước ngực, rất là hống hách nghech đầu qua một bên: "Tinh Tinh."

"Tốt! Tinh Tinh đồng học, đầu tiên, có thể vui lòng trả lại ta số tiền kia không?"

"Không thể trả lại cho người được."

"Vì sao?"

"Vì đây là quy định chết tiệt của hệ thống!" Trừ khi người hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là gây ra nhiệm vụ, chứ không thì NPC không thể giao dịch gì với người chơi được.

"Quy định... Đã không trả tiền lại được..." Đường Hoa ve ve cái cằm nhẵn thín của mình, ghé sát tai Tinh Tinh nói: "Vậ kỹ năng ăn trộm của người có thể..."

"Không thể!" Tinh Tinh cự tuyệt một cách quả quyết.

Đường Hoa trầm mặt xuống, bắt một cái pháp quyết, hỏi: "Vậ giết người thì có thể rút được sách kỹ năng không?"

"Hừ!" Tinh Tinh không bị bạo lực đe dọa, quay đầu đi không thèm để ý tới Đường Hoa nữa.

"Thiên Lôi Không..."

"Người có thể đổi bằng mấy thứ nào đó lấp lánh."

"A?" Đường Hoa quăng tia sét trên tay vào một gốc cây, sau đó vừa lục túi Càn Khôn lại vừa hỏi: "Thứ lấp lánh là thứ gì?"

Tinh Tinh khinh bỉ: "Lấp lánh tức là lấp lánh!"

* * * * *

"Người xem thanh phi kiếm này nè, tên nó là Hoa Chớp đấy. Nghe tên là thấy sáng rồi đúng không, mà lại nhìn thân nó đi, có thể dùng làm gương đó. Sao? Đủ sáng chưa?"

"Ta tự giết mình cũng có thể rút hai cây Hoa Chớp này đấy."

Quả thật là đã xem thường chỉ số thông minh của người ta mất rồi. Đường Hoa gãi đầu gãi tai hồi lâu, ánh mắt sáng lên, lấy từ trong túi ra một chai bia, đổ hết bia ra rồi nói: "Nhìn xem này! Là... Thủy tinh công nghệ cao đấy. Thế nào?"

"Một bình giá 20 bạc." Tinh Tinh trả lời khá là khéo léo.

Đường Hoa nghiêng răng cả giận: "Ta đi đâu tìm mấy thứ sáng lấp lánh cho người bây giờ, nếu không ta đưa người tiền rồi người tự đi mua đi."

"Heo... Đều chết bởi vì như vậy đấy." Sương Vũ than một hơi, lấy một viên dạ minh châu ra, hỏi: "Cái này có phải là thứ "sáng lấp lánh" hay không?"

Trong mắt Tinh Tinh có ánh sao lấp lóe, liên tục gật đầu: "Phải, phải!" sau đó định đưa tay qua lấy.

Sương Vũ dời tay đi, giao dịch dạ minh châu cho Đường Hoa, Tinh Tinh thấy vậy thì rất là bất mãn, hừ một tiếng. Đường Hoa cầm dạ minh châu cười hề hề: "Sao nào?"

"Gọi "sư phụ!" Tinh Tinh không có biểu tình, hiển nhiên là chẳng thích gì Đường Hoa.

"... Sư phụ!" Đại trưởng phu có thể co được có thể duỗi được.

* * * * *

Phi Long Tham Vân Thủ cấp 1: Tiêu hao 50% pháp lực, ăn cắp vật phẩm chưa cố định của mục tiêu hình người ở gần mình, nếu ăn cắp thất bại thì công đức bị giảm đi 10 điểm, bị cường chế định thân 5 giây. Tỷ lệ thành công có liên quan với đẳng cấp, pháp lực. Trước mắt, tỷ lệ thành công cao nhất là 10%, nếu sử dụng liên tục với cùng một mục tiêu thì tỷ lệ thành công sẽ giảm xuống.

Đường Hoa tóm lấy Tinh Tinh, rồi học theo tư thế đá cầu, tung Tinh Tinh lên, sút một cước cho "sư phụ" của mình bay tuốt vào trong rừng cây, tiếp đó nghi hoặc hỏi Sương Vũ: "Theo ta nhớ thì người không phải là dạng nữ nhân tham những cái hư vinh, lúc nào cũng mang theo những món đồ xa xỉ mà?"

"Người là heo à? Có kênh đấu giá bang hội mà không biết xài sao? Ta đã treo giải để lấy nó đấy!" Sương Vũ liếc Đường Hoa một cái ra chiều

khinh bỉ, xong nổi giận hỏi: "Sao lại đánh ta?"

"Ta có đánh đâu?"

"Vậy sao ta lại ở vào trạng thái phản kích với người?"

"Ta nào biết... Oa!" Đường Hoa móc ra một bộ đồ bơi nữ, soi mói: "Thật gợi cảm đó..."

"Nhìn quen mắt ghê... A! Gia Tử chết tiệt, người muốn chết à, tỷ tỷ giết người!"

* * * * *

Từ khoảng cách năm thước, Sương Vũ cảnh cáo Đường Hoa một lần nữa: "Nếu như người dám tới gần ta, thì tỷ tỷ đây sẽ trở mặt một ngàn phần trăm luôn."

Đường Hoa đau buồn nói: "Yên tâm... Sẽ không dùng nữa đâu. Nãy giờ bị trừ công đức thảm lắm rồi." Chỉ trong mấy phút Sương Vũ đánh hấn như thế, hấn đã ăn cắp tới 20 lần, toàn bộ đều thất bại, công đức bị "xoẹt xoẹt" trừ mất 200 điểm. Mình tuy không có lập chí làm người tốt, nhưng cũng chưa muốn đổi mặt với ma kiếp thứ hai đâu. Bao nhiêu chuyện đã chứng minh rồi, NPC mà tin được thì họa có heo biết trèo cây, tuy trong tay mình có một cái Yêu Hoàng Chiến Bào, nhưng nhiều nhất cũng chỉ dám tin rằng nó có thể trợ giúp mình độ kiếp thôi. Ba lần thiên kiếp sẽ lần lượt là tam giai, lục giai và cửu giai, cho nên ít nhất cũng phải chờ mình đến cấp 60 đã rồi mới tính.

Mà lại nói, cái kỹ năng Phi Vân Tham Long Thủ gì đây cũng khá là vô bổ đấy. Đương nhiên, nếu như kỹ năng này lên cấp 7 mà có tỷ lệ thành công 70% thì sẽ là một kỹ năng trâu bò lắm. Có điều, 70% đó cũng phải ở trong điều kiện "gần người", cộng với tiêu hao 50% pháp lực cơ, mà trong trạng thái chiến đấu gần như không có khả năng tiến đến gần đối thủ được. Chưa thăng cấp thì kỹ năng này chỉ là một thứ phế thải, sau khi thăng cấp thì có khá hơn, nhưng mà không biết phải dùng tới bao nhiêu công đức để đắp cho nó lên nổi... Còn một chuyện nữa, nếu sử dụng nhiều lần với cùng một mục tiêu thì tỷ lệ thành công sẽ bị giảm xuống, cho nên muốn luyện cho nó tăng lên, thì ít ra cũng phải tìm được 10 người chịu đứng im cho mình trộm mới được... Tổng kết lại, kỹ năng này là một kỹ năng trâu bò khá khó luyện.

Trong Song Kiếm là như thế đó, kỹ năng càng dùng mãi bao nhiêu thì điều kiện để luyện được lại càng khắc nghiệt. Chẳng hạn như cấm pháp của Thục Sơn - Hồng Liên Địa Ngục, tài liệu cần thiết thật là một con số khổng lồ, còn có nhiệm vụ luyện kiếm nữa, cơ hồ là không có khả năng hoàn thành nổi. Tiên thuật: cần phải luyện dần dần từ những loại pháp thuật còi cọc ban đầu. Kiếm quyết: hiện giờ muốn đổi một bản thì cần tới N điểm sư cống. Ma Kiếm của Sát Phá Lang: nhiệm vụ thăng giai ngày một khó, còn phải hy sinh một thanh tiên kiếm mới có thể hoàn thành thăng giai, mấy cấp trước còn đỡ, chờ đến khi bát giai trở lên thì mới chết, một thanh tiên kiếm có giá tới mấy chục vạn lạng hoàng kim lận...

* * * * *

Không có quái vật... Hai người đi tiếp, nhưng không thấy có tiểu quái nào, cứ thế mà bay đến nơi sâu nhất của rừng Cổ Đằng.

Trên một mảnh đất trống phủ đầy dây leo, một hạt châu phát ra ánh sáng màu vàng đang trôi nổi. Hào quang mà nó phát ra lúc tỏa lúc thu, khiến cho người ta cảm thấy bên trong nó đang chứa đựng một sức mạnh cực kỳ to lớn.

Đường Hoa túm Sương Vũ đang định đi lấy hạt châu lại, nói: "Chắc hẳn có bẫy đấy."

"Sao người lại biết?"

"Vì ta biết." Đường Hoa không thèm nói lý do. Hắn nói tiếp: "Hạt châu này nếu như ta đoán không sai, thì phải là Thổ Linh châu, có lẽ chính là trung tâm của rừng Cổ Đằng."

"Sao người lại biết?"

Đường Hoa gọi một con Hộ Giá ra, giới thiệu: "Tiểu Lôi Thần, cấp 37, bắt được từ trong Lôi Linh châu." Tên này hồi mình bắt được thì là cấp 30, có điều chỉ cần thả nó ra, thì nó sẽ chia đều kinh nghiệm với chủ nhân để thăng cấp.

"Vậy có thể có loại bẫy nào?"

"Không biết!" Tuy không biết, nhưng lại hiểu, chỗ đất trống này là do hệ thống dọn ra để làm khu vực chiến đấu. Hơn nữa, cho tới giờ Đường Hoa vẫn chưa từng thấy có chuyện hệ thống lại tự nhiên đưa bảo bối cho

người chơi cả. Hắn lấy ra một tờ ngân phiếu, chậm rãi tới gần Thổ Linh châu. Khi còn cách Thổ Linh châu chừng 10 thước thì đúng thật có biến...

Lấy Đường Hoa làm tâm của vòng tròn, đám dây leo trong phạm vi đó đều vụt lên như vật sống. Đường Hoa cười khinh miệt, thứ nhãi nhép, không biết ta là người có tiền sao? Ngân phiếu vung lên, người đã trở lại bên cạnh Sương Vũ. Đám dây leo đó cũng không phục hồi lại nguyên trạng, mà càng lúc càng quấn dày hơn, những dây leo ở gần đó cũng trườn tới, đến khi dây leo chung quanh đã quấn vào hết, thì một vật thể lạ có tứ chi cao chừng bốn trượng xuất hiện trước mặt hai người.

Sương Vũ ném ra một tờ Bùa Giám Định, xong báo cáo: "Cấp 42, Cổ Đăng Tinh, thuộc tính Mộc và Thổ, chủng tộc là yêu."

"Lượng Thiên Xích... Ờ? Có thể thăng cấp rồi." Đường Hoa mừng rỡ, vội vàng trút một ngàn vạn linh lực vào Lượng Thiên Xích. Nhưng không ngờ Cổ Đăng Tinh lại không cho hắn chút mặt mũi nào cả, nó phát động công kích trước. Hàng trăm sợi dây leo xuyên từ lòng đất ra, vì hai người không bay cao được nên bị chúng cuốn lấy phi kiếm. Gần như cùng với lúc đó, một cánh tay của Cổ Đăng Tinh biến thành một cây roi lớn quất về phía hai người.

Sương Vũ cao tay, lập tức lợi dụng đặc tính ngự kiếm Song Kiếm Tề Phi của Côn Lôn, biến phi kiếm thành kiếm công kích, phối hợp với thanh kiếm công kích ban đầu cùng nhau cấp tốc chém dây leo. Khi cây roi kia sắp quất tới, mắt thấy không tránh nổi, lòng nàng chợt động, bèn lén đến phía sau Đường Hoa, định nhờ thân thể Đường Hoa chặn lại một kích, ai ngờ chỉ thấy trước mắt lóe một cái, Đường Hoa đã biến mất tiêu, Sương Vũ không kịp cười khở, chỉ đành lấy hai kiếm múa thành một màn kiếm dày, gắng đỡ.

Tiền... Không thể nào tiêu phí cách này được! Đường Hoa rơi lệ đầy mặt, cộng cả số tiền 500 kim bị Tinh Tinh trộm thì mình đã mất cả ngàn kim trong cái chỗ quỷ này rồi. Tiền thưởng Tân Tiên giới 3000, chia đều với Phá Toái được 1500, cộng thêm 3000 của Thi Thi là 4500, nhưng chỉ thoáng qua một buổi trời đã chỉ còn lại có hơn 3000 kim. Từ giai cấp tư

bản, trong một ngày bị thành giai cấp trung bản, mình có đi buôn vàng đầu, oan lắm cơ!

Chảy nước mắt là hiện tượng đau thương của nội tâm, nhưng hiện giờ nó càng khiến cho vẻ mặt của Đường Hoa hung tàn hơn. Lượng Thiên Xích cấp 3, độ khó khi khởi động đã giảm đi rất nhiều, cứ quãng hai lần thì Đường Hoa có thể khởi động được một, một khi khởi động thì trong vòng nửa mẫu đất, ánh đỏ bùng lên, uy lực của tiên thuật đột nhiên tăng vọt lên một cảnh giới mới. Lúc này, Cổ Đăng Tinh trong màn lôi hỏa không những không thể công kích nổi, mà những thứ vụn vặt gì đó cơ hồ vừa biến ra là đã bị hủy mất. Tuy vẫn chưa thể kết liễu nó, nhưng công kích của nó đã hoàn toàn bị áp chế rồi.

Tất nhiên Cổ Đăng Tinh sẽ không bó tay chờ chết, nó tức khắc triệu hoán Thổ Thần trong Thổ Linh châu ra, mà bởi vì Cổ Đăng Tinh vốn có hai thuộc tính Thổ và Mộc, thuộc tính Thổ rất cao, cho nên Thổ Thần được triệu hoán ra thế mà đã vượt qua đẳng cấp của chính nó, đạt tới cấp 45!

Thổ Thần vừa xuất hiện thì thân mình đã cuộn lại, phía sau hân dăng lên sóng đất cao ba thước, bản thân thì sử dụng Thừa Thiên Tái Vật không sợ lôi hỏa, dùng dùng lao tới Đường Hoa. Đường Hoa thấy vậy nhưng không hề sợ hãi, tóm lấy Thổ Hộ Giá quăng ra, sau khi Thổ Hộ Giá chết rồi thì hân giờ Thiên Thư lên niệm một chữ "Thu", Thổ Thần bị biến thành ánh trắng nhập vào Thiên Thư, thế chỗ cho Thổ Hộ Giá vừa rồi.

Quen đường quen lối, chuyện này Đường Hoa làm không chỉ một lần. Thiên Thư này tuy không thu BOSS được, nhưng mà thu mấy con quái tinh anh thì vẫn còn công hiệu lắm lắm. Hơn nữa người ta lại tốt bụng, thứ gì thu được thì thu được, thu không được thì thu không được, chứ không có cái việc mà xác suất xác suất gì hết. Đường Hoa vừa mừng vừa kinh phát hiện, Thổ Thần cấp 45 tuy lực công kích không mạnh bằng của Lôi Thần cấp 37, nhưng mà chịu đòn giỏi lắm, đặc biệt là sau khi sử dụng kỹ năng Thừa Thiên Tái Vật, ít nhất da của nó cũng dày hơn Đường Hoa gấp mấy lần.

Ngày sau này thì thoải mái rồi, quăng Lôi Thần ra để hân xài pháp thuật quần công Kinh Lôi Thiểm, còn Thổ Thần thì phụ trách bảo vệ, thế là mình

và mỹ nữ có thể thoải mái ngồi trên đất, chuyện trò huyền thuyên, mần mò chút xiu, lại còn thu được không ít điểm kinh nghiệm nữa... Cuộc sống thật hạnh phúc ha!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 119: DỊCH CHUYỂN TỨC THỜI

CHƯƠNG 119: DỊCH CHUYỂN TỨC THỜI

BOSS cấp 42... Đối với Đường Hoa mà nói thì tuy có chút khó giải quyết, nhưng không phải là không thể hạ được. Có độc giả sẽ hỏi, vì sao lúc đó tên BOSS trên Thái Sơn kia Đường Hoa lại không chống nổi? Nguyên nhân đơn giản lắm, không phải là tên BOSS này yếu hơn tên kia, mà là Đường Hoa đã mạnh hơn so với lúc trước. Đầu tiên, đẳng cấp đã tăng thêm, tiếp theo, so với khi ở trên Thái Sơn thì Đường Hoa đã độ kiếp thành công, tiên thuật có cấp cao hơn, các loại pháp bảo đã thăng cấp, lại còn có pháp thuật mới, mấy loại trang bị đều đã mới hơn... Nhưng nếu như tất cả những lý do trên chưa đủ sức thuyết phục, thì còn có một cái nữa...

Đường Hoa đã là phú hộ!

Càn Khôn Nhất Trịch thì hẳn không có gan dùng, nhưng mà Càn Khôn Nhất Độn thì thiệt là như ăn cơm uống nước vậy. Khi mà người sử dụng 100 kim lần đầu tiên, người sẽ thấy lòng đau như dao cắt, khi người dùng 100 kim lần thứ hai, người sẽ thấy đau lòng, nhưng khi đã dùng đến lần thứ ba, bốn, thì người sẽ chỉ thấy mình đã chết lặng. Đến lần thứ năm, thứ sáu, người lại cảm thấy nếu mình không xài thì toàn thân không thoải mái...

Dưới sự kiên trì gian khổ của Đường Hoa, cộng với khí thế của 1500 kim, Cổ Đằng Tinh ầm ầm ngã xuống đất, trơ lại viên Thổ Linh châu kia đang phát ra ánh sáng lờ mờ, trôi nổi giữa không trung.

Sương Vũ nghiêng đầu nhìn Đường Hoa đang bày POSS, hỏi: "Người đã dùng chiêu thức vô lại gì đấy?" Thấy Đường Hoa dùng dịch chuyển tức thời một hai lần thì còn có thể hiểu lầm rằng đây là kỹ năng hoặc là pháp

thuật mà pháp bảo kèm theo, nhưng mà thấy hấn xài đến mấy chục lần, lại còn không có cả thời gian cooldown thì thật là đáng nghi lắm. Hoặc là Đường Hoa chính là con riêng của máy tính có trí năng Ốc Vít - Tiểu Ốc Vít, còn không thì trong chuyện này phải có che dấu một bí mật thật là lớn.

"Rất là vô lại à?"

"Xin lỗi, không phải là vô lại, mà là vô sỉ!" Chiêu thức này khá vô sỉ, muốn lợi hại hơn cả chiêu phòng ngự tuyệt đối của Phong Vân Nộ rồi đấy. Sương Vũ ghé sát tai vào, hỏi: "Nữ nhân ai cũng có lòng tò mò, có thể tiết lộ hay không?"

"Nam nhân cũng có quyền riêng tư." Không phải là kỹ năng đáng tự hào gì cho lắm, không nói. Đường Hoa bay về phía Thổ Linh châu, trong lòng không khỏi cảm thán: Rốt cục cũng đã làm được chút chuyện cho Thục Sơn rồi. Biết bao nhiêu tháng nay, thân là một đệ tử Thục Sơn, mình vẫn luôn xấu hổ vô cùng. Hồi nhập môn, làm nhiệm vụ thì dùng mánh lối, ngày sau thì quấy rầy chương môn để kiểm nhiệm vụ, Thục Sơn bị người ta tới quấy thì chỉ biết đứng nơi xa xem náo nhiệt, lại còn thuận tay phá đi Tỏa Yêu tháp, xử lý cả thần tướng duy nhất mà Thục Sơn có được là Trấn Ngọc Minh Vương, sau đó thì dù chết một lần rồi vẫn không biết hối cải, vẫn đứng coi náo nhiệt với đám đệ tử Thục Sơn, mặc cho Tà Kiếm Tiên, kẻ thù lớn nhất của Thục Sơn giết người phóng hỏa ngay trong môn phái.

Nhưng, lúc này, khi mà Đường Hoa đang chuẩn bị nắm lấy viên châu đầu tiên, trở thành anh hùng của Thục Sơn, thì có đại biến...

"Cẩn thận!" Sương Vũ hô lên, Đường Hoa quẹo đầu sang trái nhìn thoáng qua, một người trưởng thành có chiều cao ngang bằng một người Dwarf đang từ bên cạnh đâm sâu vào hấn.

Nhanh! Rất nhanh! Cực kỳ nhanh! Trong số những người chơi hiện giờ, Đường Hoa chưa từng thấy ai có thân pháp nhanh đến như vậy, cho dù là BOSS cũng chưa từng. Mới đưa mắt nhìn thì đang ở ngoài trăm mét, nhưng trong chớp mắt đã chỉ còn năm mươi. Nếu phải đặt tốc độ cho hấn, thì nhất định phải vượt qua 2000. Nếu nhanh hơn hai ngàn thì chính là tốc độ viên đạn súng trường, xấp xỉ 2500, nhanh hơn tốc độ viên đạn thì chính là tốc độ

ánh sáng, 30 vạn, mà nhanh hơn tốc độ ánh sáng thì chỉ có thể là Càn Khôn Nhất Độn...

Nhưng... Càn Khôn Nhất Độn trừ cái công năng tiêu tiền làm cho người ta tan nát cõi lòng, thì còn một yêu cầu "mềm" nữa. Yêu cầu "mềm" này chính là thủ pháp sử dụng. Nói đơn giản hơn, chính là yêu cầu về tốc độ móc ngân phiếu. Người nhất định phải đưa vào một con số chính xác, nếu không thì hậu quả nghiêm trọng lắm, chẳng hạn như Đường Hoa, vì hắn có thâm niên sử dụng nên tính được ngay số tiền cần phải sử dụng để thoát ly khỏi phạm vi công kích của tên Dwarf này là 15 kim, nếu người vì khẩn trương mà đưa vào dư mất một con số 0, thì chẳng những trái tim mỏng manh của người sẽ tan nát, mà biết đâu thân thể sẽ bị kẹt vào trong cây cối, hoặc là trong đồng nham thạch. Dĩ nhiên, nếu mà dư thêm một con số 0 nữa thì chắc chắn cả trái tim bằng kim cương cũng phải bể. Còn dư thêm một con số 0 nữa? Chúc mừng người, lúc đó nếu người không bị kẹt trong tâm của Trái Đất, thì tức là đã thoát ly khỏi Trái Đất, phi thăng thành tiên rồi.

Bởi vậy khi đưa con số vào để lấy ngân phiếu thì tay không được phép run, nhất định phải đạt tới cảnh giới vô tâm, không để ý đến vạn vật thì mới có thể lấy ngân phiếu chính xác, đồng thời sử dụng ngay trong chớp mắt được. Đường Hoa là loại người đạt tới cảnh giới này sao? Đáp án tất nhiên là không, bởi vì hắn muốn tiền, muốn nữ nhân, muốn thần binh, muốn pháp bảo,...

Đương nhiên, Đường Hoa cũng không phải là người bình thường, hắn không lo chuyện có quăng ngân phiếu ra kịp hay không, hay là lỡ tay quăng 150 kim như người khác. Ngân phiếu trên tay, có cả thiên hạ, Đường Hoa chớp mắt quăng ra ngân phiếu, khởi động dịch chuyển tức thời...

Ở một bên, Sương Vũ cũng không rảnh rồi, nàng quăng ra một tờ Bùa Giám Định, nhưng nhìn thấy kết quả rồi thì kinh hãi vô cùng. Kết quả chỉ có mấy chữ: La Như Liệt. Không những không có một lời giới thiệu lai lịch, mà ngay cả đẳng cấp cũng không thấy. Cái này chỉ có thể nói lên một điều, tên La Như Liệt Dwarf này chính là một tên đại BOSS! Nhưng nàng cũng rất vui khi nhìn thấy thân hình của Đường Hoa lóe lên một cái, chứng tỏ hắn đã khởi động chiêu thức vô sỉ kia rồi.

Nhưng Sương Vũ lại lập tức phản nộ ngay, cái tên không có nghĩa khí kia vậy mà đã bỏ mình lại chạy trốn mất rồi, hắn lại nở lòng nào để lại một mỹ nữ yếu điệu như mình trong rừng cùng với một tên Dwarf bạo lực vậy chứ... Có điều ba giây sau, Sương Vũ lại tha thứ cho Đường Hoa, vì nàng phát hiện tên kia đã chạy thẳng đến uống trà cùng với Diêm vương rồi!

Không sai, Đường Hoa xuống địa ngục chơi rồi, bởi vì số tiền mà hắn quăng ra không phải là 150 kim, mà là 1,5 kim! Mà như thế thì không thể nào thoát khỏi phạm vi công kích của La Như Liệt được. Đường Hoa dù có tiên thể, nhưng điều kiện khách quan về đẳng cấp, cũng như đặc tính của pháp sư đã khiến hắn phải chịu kết cục bi thảm chắc chắn sau khi bị BOSS đến bên người. Hơn nữa, những tên BOSS hình người thì hung ác hơn so với mấy BOSS loại cây cối hoặc là động vật nhiều, nguyên nhân chủ yếu là vì chỉ số thông minh của họ đều rất cao. Với tu vi của La Như Liệt, hắn liếc mắt một cái là đã nhìn thấu được kỹ năng của Đường Hoa ngay, sau đó hắn dùng chỉ số thông minh của mình để phân tích ra cách tốt nhất có thể giết kẻ này ngay trong một kích. Tuy vẫn bị Đường Hoa khởi động được Càn Khôn Nhất Độ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến cho hắn hài lòng.

* * * * *

Sông Du Châu, Sương Vũ ngồi trên bờ, dùng chân trần đá nước. Nàng đang chờ Đường Hoa. Nàng không bị chết, không những không bị giết, mà La Như Liệt đó lại chẳng thèm ngó lấy nàng một cái nữa, hắn vừa lấy được Thổ Linh châu là biến ngay. Theo phân tích của Sương Vũ, tốc độ của tên La Như Liệt này phải nhanh hơn so với tốc độ của hai nhân vật chính trong trận chiến thần ma mà nàng xem hồi lính mới nhiều. Nhưng hắn cũng có thể có điểm yếu, đó chính là năng lực công kích viễn trình... Nhưng mà hình như tên chết toi kia đã khởi động được tuyệt chiêu dịch chuyển tức thời mà, sao lại bị chết được nhỉ? Bây giờ không biết bang Thiên Đường đã bị giải tán chưa nhỉ? Lát nữa nên đi Phích Lịch đường trước hay là đi trấn Đường Gia trước đây...

"Vô Song tử, thằng nhãi kia đâu rồi?" Trong khi Sương Vũ còn đang suy nghĩ lung tung, thì Sát Vô Xá dẫn theo chừng trăm người tìm đến.

Trả thù! Đây chính là chuyện thường thấy nhất trong võng du. Có lẽ, lý do là vì kinh nghiệm từ một con tiểu quái, có lẽ là vì một câu nói trên miệng, có lẽ là vì nhìn thấy một mỹ nữ đã có chủ... Như chuyện mà Đường Hoa đã làm thì dựa theo pháp luật với quy tắc ngầm trong võng du, hẳn không có lỗi gì cả. Thứ nhất, hẳn không cướp quái, thứ hai, hẳn không khiêu khích. Nhưng mà người khác có nghĩ vậy đâu, người không có cướp quái, nhưng người lại nhắc sai người ta. Người không có khiêu khích, nhưng người lại chủ động PK, mà người bị người xử lý lại là một tên bang chủ nữa...

Sương Vũ thấy vậy thì cười khổ một tiếng, trong tám người đứng đầu Tân Tiên giới, mấy người như Huy Hoàng với Phá Toái có lẽ có thể bị một biến người nhấn cho chết đuối, cho dù là Sát Phá Lang thì cũng có thể bị vài cái biến người nhấn chết, duy chỉ có mỗi Phong Vân Nộ được công nhận là kẻ không thể bị chết chìm. Mà bây giờ, sau khi Sương Vũ nhìn thấy chiêu dịch chuyển tức thời của Đường Hoa, nàng cũng liệt hẳn vào hàng ngũ không thể chết chìm nổi. Mặc dù nàng không muốn nhúng tay vào cho lắm, nhưng mà vẫn phải nghĩ đến chút tình nghĩa ngày xưa: "Tiểu Sát, đừng tìm Đông Phương Gia Tử nữa, coi như coi lại mặt mũi của tỷ mà quay về đi."

Đông Phương Gia Tử? Bây giờ Sát Vô Xá mới biết kẻ giết mình là ai. Người có tiếng, cây có bóng, sau sự kiện Tân Tiên giới cùng với thành đô, Đường Hoa đã được công nhận là cao thủ vô sỉ đệ nhất, tuyệt đối là một tiểu nhân. Nếu người có đụng phải mấy người quân tử như Huy Hoàng, người ta sẽ không so đo với người, có khi lại còn xin lỗi người nữa. Gặp phải Phá Toái cũng không có bao nhiêu di chứng để lại, nhưng chỉ có Đường Hoa với Sát Phá Lang là không thể chọc được! Theo bản "Vén màn bí mật theo yêu cầu" độc quyền của Vô Biên đặc san, tên Đường Hoa này từ nhỏ đã ăn không uống không, thời học sinh thì vừa dùng lợi lộc dụ dỗ cộng với đe dọa bạn ngồi cùng bàn để tạo tình huống thuận tiện quay bài, đến khi ra ngoài xã hội thì chọn loại nghề nghiệp mà lừa chết người ta cũng không bị ra tòa, đó chính là nhân viên bán hàng. Đặc san còn miêu tả một cách kỹ càng tỉ mỉ chuyện tên này sau khi vào Song Kiếm nữa. Trên thì có

gạt NPC, dưới thì có gạt người chơi, thậm chí còn có chuyện xích mích với bạn hữu nữa. Đặc biệt, hẳn có một người bạn là hòa thượng, dưới sự uy hiếp của hẳn, người này ngày ngày đã phải sống một cuộc sống mà sống không bằng chết như thế nào. Thật là quá thâm, quá hiểm... À, hai chữ vừa rồi chính là dành cho kẻ vừa bán Đường Hoa tới N lần để lấy tiền - Tôn Minh.

"Náo nhiệt như vậy à?" Đường Hoa không biết đã tới từ khi nào, trong khi hạ xuống thì thu phi kiếm lại, vững vàng tiếp đất bên người Sương Vũ, hẳn nhìn Sát Vô Xá một cái, chợt sững sốt: "Anh bạn này, nhìn hơi quen đó."

Vừa bị người giết, mà chốc lát đã quên rồi sao? Sát Vô Xá nghiêng răng, nhưng cái này không trách Đường Hoa được, Sát Vô Xá lúc này đã đổi lại toàn bộ trang bị để đánh nhau, mà màu cùng với kiểu dáng của y phục cũng đã có sự thay đổi thật lớn... Người nói mặt à? Hẳn có phải gái đẹp đâu, mà Đường Hoa cũng không có khuynh hướng làm GAY, với lại trong rừng Cổ Đằng lúc đó còn có Sương Vũ nữa mà, người ta tập trung nhìn dáng vóc với khuôn mặt của nàng đó chứ, ngu đâu mà lại đi nhìn mấy thằng đực rựa...

Đánh! Không nên. Không đánh! Cũng không tốt. Sát Vô Xá quay đầu lại bảo: "Hôm nay xem thể diện của Vô Song tử, mọi người đi thôi."

Đường Hoa nhìn bóng lưng của trăm tên nô đi xa mà buồn bực hỏi: "Người lại đi dắt mối nữa à?"

Tuy Sương Vũ hiểu Đường Hoa nói "dắt mối" chính là ý bảo mình hay đi điều tiết mâu thuẫn, nhưng mà nàng vẫn rất không thực nữ, chìa lên một ngón giữa, nàng không những tỏ ra khinh bỉ đối với cách dùng ngôn ngữ của Đường Hoa, mà còn tỏ ra khinh bỉ đối với cảnh giới giết người như ma, giết qua là quên của tên này. Có điều đối với tên Đường Hoa lợn chết không sợ bóng nước sôi này, Sương Vũ trừ việc khinh bỉ hẳn thì còn có thể làm gì được nữa đây? Bèn nói sang chuyện khác: "Có muốn ta đi một chuyến đến trấn Đường Gia với người trước hay không?"

"Tốt!" Có mỹ nữ làm bạn thì hành trình mới không cô quạnh, đâu có giống với cái chuyến biển Đông kia, đi cùng với một tên Sát Phá Lang suốt ngày chả buồn đánh rắm, cảm thấy cuộc đời chẳng thú vị gì cả.

"Xuất phát!" Sương Vũ hô một tiếng, hai người bay lên không. Sương Vũ lạt lạt kênh bang hội, nói: "Lư Sơn sắp tiêu rồi, hiện giờ đã bao vây Thiên Đường cung, tỷ lệ nhân số là 25 trên 1, đã tiến vào tiêu hao chiến rồi."

"Chẳng hứng thú, ta hỏi này, các người cảm thấy chơi có vui không?"

"Không phải là bọn ta cảm thấy chơi vui, mà là người chơi cảm thấy chơi vui." Sương Vũ giải thích: "Trong trò chơi, nếu bọn người chơi không thích làm chuyện gì, thì chuyện đó chắc chắn chẳng ai thèm làm. Nhìn từ mặt ngoài thì bọn ta vì lợi ích của mình mà diệt bang Thiên Đường, nhưng thực ra làm vậy cũng chỉ vì thỏa mãn nhu cầu tìm sự kích thích và PK của người chơi cả thôi. Đã vậy còn có có trợ cấp tử vong, rồi phần thưởng giết người từ bang hội nữa, cho nên trận đánh này họ đánh thật sáng khoái biết bao nhiêu."

"Vậy nếu mà Thiên Đường không còn nữa thì sao?"

Sương Vũ cười khở một tiếng: "Không còn? Không còn thì về sau ba bang liên minh nội chiến là được rồi. Từ hiếu lắm nhỏ dẫn đến PK, sau đó căm thù nhau, cuối cùng là công khai trở thành bang hội đối địch, tiếp đó người trong bang Thiên Đường nhân cơ hội mà quật khởi một lần nữa..."

"Người đã biết như vậy." Đường Hoa liếc nàng ra chiều khinh bỉ: "Vậy còn đánh làm cái rắm."

"Heo à? Đã nói là có một phần nguyên nhân là vì đề cao mức độ hạnh phúc của người chơi, đồng thời chỉnh đốn lại lực ngưng tụ của bang hội mà."

"Ngớ ngẩn!" Đường Hoa quăng ra hai chữ, rồi tăng tốc độ lên hai phần, chạy trối chết về hướng trấn Đường Gia.

"Tỷ tỷ giết người!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 120: TRẤN ĐƯỜNG GIA

CHƯƠNG 120: TRẦN ĐƯỜNG GIA

Trần Đường Gia phần vinh giàu có, mà lại an tường hài hòa, thân là những số liệu, các cư dân rất hưởng thụ với cuộc sống như thế. Nói thật, Đường Hoa cũng thích cuộc sống như vậy, tiết tấu chậm, chỉ số hạnh phúc rất cao. Đương nhiên, nếu người cứ nhất định bảo rằng chỉ số hạnh phúc cao sẽ ức chế sự tăng trưởng của kinh tế thì cũng đành chịu.

Tuy trấn Đường Gia có rất nhiều ưu điểm, nhưng nhìn qua nhìn lại, người chơi một mống cũng không, trừ Đường Hoa với Sương Vũ, còn lại tất cả đều là NPC. Trong lúc ngẩn ngơ, Đường Hoa có cảm giác như mình đã trở về thời đại máy tính chưa kết nối internet hồi cuối thế kỷ 20 vậy.

"Bắt đầu thế nào bây giờ?"

"Bắt đầu thế nào à?" Đường Hoa cười hè hè, tóm lấy một NPC em bé bên cạnh, cười híp mắt hỏi: "Tên là gì nào, trả lời chính xác thì có kẹo ăn đấy."

"Cầu Đản!"

"Có biết một thằng bé họ Cảnh không? Là thằng bé mà hằng ngày cầm cây kiếm gì đó."

"Không biết, thúc thúc, tiểu diệt muốn kẹo."

"Ngoan, đi chỗ khác chơi đi."

"Kẹo đâu?"

"Bị chó ăn rồi." Đường Hoa bỏ qua Cầu Đản, hướng đến mục tiêu tiếp theo...

Đừng nghi ngờ, đây chính là "tìm nhiệm vụ đại pháp" của nhà họ Đường đấy. Trong đó bao hàm cả "dùng thực phẩm hấp dẫn pháp", "tra tấn ép hỏi pháp", "hiền lành thân thiết pháp", v.v...

"Có phải là thằng bé kia không?" Sương Vũ đưa tay chỉ, Đường Hoa nhìn theo, chỉ thấy ở phía xa có một thằng bé mặc đồ đỏ, tuổi chừng sáu - bảy, trên đầu chỉ có một búi tóc dựng thẳng lên, tay thì kéo lê theo một cây kiếm rỉ sét, khiến tóe ra hoa lửa trên con đường đá xanh.

"Quỷ nhỏ, đừng có đi!" Đường Hoa vội vàng xông qua, nhưng không ngờ thằng bé kia lại chui vào giữa đám người trong chợ, thế là nháy mắt

biến mất tiêu, Đường Hoa hô lên trong kênh đội ngũ: "Mỹ nữ mỹ nữ, ta là anh đẹp trai đây, thỉnh cầu chi viện trên không."

"Mỹ nữ nghe được, anh xấu trai cố lên." Sương Vũ ngự kiếm thăng lên trời, bay vòng vòng trên chợ, còn Đường Hoa thì len vào trong đó, ý vào đẳng cấp, trang bị, sự cao dần thoáng máy cùng với sự dày mặt của mình chen cho nam nhân, nữ nhân, người già đều phải nghiêng trái ngã phải. Hắn làm đổ một quán bán dưa hấu, bị NPC giữ lại, NPC lấy tiền xong thì bảo là nhiều quá, nhất định phải đưa cho Đường Hoa 10 trái dưa hấu rồi mới cho đi, Đường Hoa bất đắc dĩ đành quăng bớt một mớ phi kiếm để lấy chỗ cho dưa hấu trong túi Càn Khôn, sau đó nước mắt nước mũi tèm lem chạy tiếp. Thế mới thấy, tư tưởng của nhân dân chất phác quá cũng không phải là chuyện tốt lành.

Những cư dân thế này thì người cũng có thể giết, có điều sát hại cư dân tay không tấc sắt thì hậu quả nghiêm trọng lắm. Bị trừ điểm công đức là tất nhiên, ngoài ra nếu tội nhẹ thì sẽ bị vĩnh viễn tăng mức xử phạt tử vong lên gấp đôi, tội nặng thì còn có khả năng bị đuổi khỏi môn phái. Dĩ nhiên, chuyện ở Lôi Châu chỉ là ngộ thương, không bị trừng phạt. Ở trong trò chơi, cố ý giết người và vô ý giết người là hai tội khác nhau về căn bản.

"Phát hiện mục tiêu, hướng 2 giờ, người đông quá không hạ xuống được."

2 giờ à? Đường Hoa ào ào rút nước mắt, đã bao nhiêu năm ca đây không mang đồng hồ rồi, nhưng may mà vẫn nhớ được mang máng bộ dáng của đồng hồ, sau khi gắng nhớ lại một chút, tính được hướng 2 giờ ở đâu thì tiếp tục mặt dày chen vào bầy người đi tiếp.

"Mục tiêu đã lùi vào tửu lâu rồi."

"Đây làm gì có tửu lâu?"

"Cửa treo hai cái đèn lồng, có ba cái bậc thang."

"... Đệt, đây rõ ràng là phường nhuộm mà."

* * * * *

Thằng nhãi chết toi này chạy Đông chạy Tây, chắc chắn là quen lối quen đường rồi, bởi vậy dù tên đầu bự Đường Hoa có người chi viện trên không trung, nhưng cũng không bắt kịp được nó. Đường Hoa vừa đuổi theo

lại vừa than thở: "Bây giờ ta mới biết vì sao người ta vẫn mãi tìm bắt Bin Laden không được."

"Là bởi vì quân Mỹ cũng vô năng như người à?"

"Nói vậy, ta anh dũng giống như quân Mỹ trong cuộc chiến Hoa kháng Nhật đấy."

"Người nói vậy, quân Mỹ vào Hoa để kháng Nhật lúc nào?"

"Không bàn chuyện chính trị nữa, mục tiêu giáo hoạt kia đâu rồi?"

"A... Mục tiêu biến mất rồi."

"... Người... Người còn Ý Tả Lị hơn cả người Ý nữa."

"Mợ nó chứ người là đồ người Pháp, bản thân mình vô năng mà lại còn đi chỉ trích đội hữu tạo nội chiến."

"Không bàn về World Cup nữa... Tìm nhanh lên đi."

* * * * *

Thất bại, quá thất bại rồi! Đường Hoa rũ đầu ngồi ngoài chợ. Có được mấy bay trinh sát đời thứ 10, lại có cả bộ đội mặt đất dũng mãnh nhất, thế mà không những không tóm được mục tiêu, lại còn bị thất lạc nó nữa.

"Đừng buồn bức nữa, tỷ tỷ lại đi tìm tiếp với người chứ có gì đâu." Sương Vũ đứng ở một bên an ủi: "Dù sao thì nó cũng không thể chạy khỏi cái trấn này được đâu mà."

"... Nào, ăn dưa hấu!" Đường Hoa moi tiên kiếm lục giai ra, xoẹt xoẹt chặt dưa hấu thành tám miếng.

"Chặc chặc!" Sương Vũ khen: "Dưa hấu này ăn ngon thật đó."

"Nói thừa, hàng tự nhiên không hóa chất ô nhiễm mà." Nói đến đây, Đường Hoa mon men lại gần Sương Vũ, cười híp mắt hỏi: "Người có biết nó được bón gì để lớn không?"

"Phân hóa học à? Không thể nào được... Vậy là cái gì?" Sương Vũ lại gặm thêm một miếng dưa nữa.

Đường Hoa cũng gặm một miếng, trả lời: "Đại tiểu tiện."

"Phụt!" Sương Vũ phun hết ra, quát lớn: "Người phải chết. Sao lại đi nói ta biết làm chi?"

"Quý con! Đừng chạy!" Đường Hoa thấy thằng bé mặc đồ đỏ kia loáng thoáng xuất hiện ở đầu hẻm nhỏ, đang định lui tiếp vào chợ thì vội vàng

quát lớn lên, nhưng mà thằng nhóc này lại làm thình như không nghe không thấy, sắp lúi được vào trong đám đông. Đường Hoa thật nhanh trí, tức thì quăng vỏ dừa hấu trong tay ra, quát: "Xem vỏ!"

"Ây cha!" Thằng bé kia hét lên một tiếng, té xỉu trên mặt đất.

Đường Hoa vội vàng giải thích với Sương Vũ đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ: "Ta vốn không định ném vào đầu nó, chỉ muốn cho nó trượt chân thôi."

"Thật không ngờ, Đông Phương Gia Tử người đường đường là đệ nhất cao thủ, thế mà cũng hạ độc thủ với một đứa con nít như thế."

"Ta nói là lầm mà."

"Ừ, người làm đệ nhất cao thủ chính là một chuyện sai lầm."

"... Ta không tranh cãi với nữ nhân." Đường Hoa đi qua, nhìn quanh nhìn quẩn không thấy ai chú ý bèn móc một cái bao tải ra từ túi Càn Khôn, quăng thẳng bé đang hôn mê vào. Tiếp đó hắt thử mấy lần, chỉ nhận được mấy cái cảnh báo nghiêm nghị từ hệ thống: Túi Càn Khôn không có phụ trách công tác bắt cóc tổng tiền, thế là đành phải khiêng bao tải lên, ì ạch chạy...

... Ngôi miếu tàn trong trấn Đường Gia...

Đường Hoa cầm cây kiếm gỉ xem xét, vật phẩm biểu hiện: Kiếm gỉ! Công kích 1-2. Hắt lại gõ gõ thân kiếm, nói: "Cây kiếm này nhìn có vẻ quen đấy."

"A?" Sương Vũ chỉ ừ hử một câu, xong vội vàng gặm dừa hấu tiếp.

Có phần giống Trấn Yêu kiếm... Nhưng mà cái bộ dạng này lại kinh tởm quá. Thần binh thập giai của người ta ánh sáng chói lóa như ngân hà sa xuống làm cho người khác không dám mở mắt nhìn, mà nhìn lại cây kiếm này xem, đầu tiên là chuyện han gỉ, thần binh mà lại bị han gỉ, nói ra thì dân phái Thục Sơn biết chui mặt vào đầu, rồi lại nhìn thân kiếm coi, chỗ nào cũng thấy vết mẻ, kiếm chặt dừa hấu, vỏ chưa vỡ mà ruột đã bị đánh nát rồi!

Lại bàn theo lẽ thường, Cảnh Thiên mà lấy được Trấn Yêu kiếm thì cũng có khả năng, nhưng cho dù hắt lấy được thần binh thập giai, lẽ nào hắt lại dám đưa cho thằng con mình cầm đi khắp xóm hờ? Hắt không tiếc

thần binh thì cũng phải tiếc đứa con mình, sợ đứa con mình bị thương chứ? Trừ phi... Hẳn là cha dượng của thằng bé này, hoặc là phát hiện ra nó không phải là con của mình... Nhưng vậy lại càng không thể nào đưa thần binh thập giai cho nó chơi được...

Đường Hoa đánh đổ từng cái từng cái luận chứng mà mình nghĩ ra, sau khi khẳng định rằng mình hoàn toàn là hoa mắt, thì ném thanh kiếm vào trong túi Càn Khôn, sau đó lấy nước lạnh xối lên đầu thằng bé. Sương Vũ vừa ăn dưa hấu lại vừa lắc đầu: "Chắc chắc, ai mà lấy người làm chồng thì tức là con của nàng kiếp trước ăn ở thiếu đức."

"Ây! Đây là NPC mà." Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Ngàn vạn lần không thể nường tay với NPC được, đây là bài học xương máu của ca đấy."

Nước lạnh vừa dội vào, hiệu quả xuất hiện ngay, thằng bé từ từ tỉnh dậy, nhưng nó ngồi dậy xong thì vẫn không hề sợ hãi, mà chỉ chớp chớp mắt nhìn Đường Hoa, nói đúng hơn là nhìn cây hồ lô đường trong tay hắn.

Đường Hoa cười híp mắt, nói: "Trả lời đúng một vấn đề thì được một cục kẹo, được không?" Sương Vũ lại chắc chắc lắc đầu, vừa mới quen biết thì thấy tên này cũng có thể coi là một người tốt được, nhưng bây giờ nhìn lại xem, đã trở thành loại người bại hoại đi bắt cóc, dụ dỗ nhi đồng rồi đấy. Mà làm sao có thể luyện thành tính cách bại hoại như thế được nhỉ?

"Được!" Tiếng trẻ con trong trẻo, ngây thơ vang lên.

"Người tên là gì?"

"Cảnh Tiểu Lâu."

"Vì sao lại có tên này?"

"Phụ thân nói là vì để kỷ niệm một a di tên là Tiểu Quỳ, cùng một thúc thúc tên là Trọng Lâu."

Đường Hoa lại hỏi: "Cha người hiện giờ đang ở đâu?"

"Chắc là đang quỳ gối ở trong nhà."

"... Tại sao?"

"Bởi vì ta muốn nghịch kiếm, ông ấy không cho, lại còn định đánh ta nữa."

"Nên người bắt ông ta quỳ à?" Phán rồi, lẽ nào thời cổ đại cũng là xã hội hài nô như thời hiện đại sao? Một xã hội mà bố chính là con, con chính

là bố, bố mẹ đều sống khổ sở vì đứa con?

"Là mẹ ta!"

"A... Mẫu thân của người thật là lợi hại đấy."

"Đúng thật là lợi hại." Thăng bé chụp lấy hồ lô đường, hiển nhiên là coi như trả lời xong vấn đề rồi.

Đường Hoa ngẫm ngẫm một hồi, rồi hỏi: "Có thể dẫn bọn ta gặp cha của người không?"

"Ừm..."

"Đây là ngựa gỗ, đây là con quay!" Đường Hoa cười híp mắt lại.

* * * * *

Cảnh Thiên nghe con mình bảo có đệ tử Thục Sơn đến bái phỏng, lập tức đi ra nghênh đón. Đường Hoa rất khách khí gọi "sư thúc" vài câu, sau đó Cảnh Thiên dẫn hai người vào trong nhà.

Vừa vào là đã thấy đây chính là một nhà phú hộ. Châm trà xong, Cảnh Thiên đầu tiên tỏ vẻ đau buồn với chuyện phi thăng của chương môn Thục Sơn là Từ Trường Khanh, sau đó cũng lo lắng cho tình trạng trước mắt của Thục Sơn.

Đường Hoa nói chuyện một lúc thì bắt đầu nhập đề tài. Hắn với Sương Vũ kẻ xướng người họa, ý đại khái chính là nói Cửu Thiên Huyền Nữ nơi chín tầng trời bởi vì nguyên nhân nào đó mà định hủy diệt phái Côn Lôn, cho nên đệ tử Côn Lôn mới khẩn cấp cầu viện với Thục Sơn. Nhưng mà chương môn phái Thục Sơn hiện đã phi thăng, cho nên bây giờ trong Thục Sơn đã không còn cao thủ nào nữa, thành ra hắn định mời Cảnh Thiên tìm thời cơ xuất mã dẹp yên Cửu Thiên Huyền Nữ đang định gây họa cho bách tính kia.

Cảnh Thiên đầu tiên tỏ vẻ rằng mình đã không còn là đứa trẻ ngây thơ nữa, sau đó bảo rằng việc này từ đầu đến cuối đã có nghe bè bạn nói qua rồi. Trong lúc Sương Vũ đang ngồi cúi đầu xấu hổ thì Cảnh Thiên nói tiếp, ý bảo rằng một khi Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện thì đúng thật là sẽ có tai họa cho dân lành, vì nếu nàng thắng lợi trong cuộc chiến với Côn Lôn, thì nàng sẽ quăng núi Côn Lôn xuống phạm trần, hắn không hề nghi ngờ gì về việc đó. Có điều, hiềm vì mình bây giờ đã có nhà cửa có con cái, nên từ lâu

không còn chí lớn nữa. Lại thêm hãn hiện giờ chỉ là xác phàm, không những không thể kháng nổi Cửu Thiên Huyền Nữ, mà cho dù có kháng lại thành công, thì cũng phải lo đến chuyện đàn em của bà ta sẽ gây khó dễ cho nhà mình. Chẳng hạn như tạo vài trận hồng thủy, rồi tạo vài trận động đất, hay những thứ tương tự như thế, dù sao thì mấy chuyện đặc sắc này chắc chắn bọn họ sẽ thích làm.

Trong sự thất vọng của hai người, Cảnh Thiên bảo vẫn còn hy vọng, đó chính là mời ma tôn, cũng tức là bạn của mình - Trọng Lâu - ra mặt giải quyết. Nhưng mà muốn gặp được Trọng Lâu thì nhất định phải vượt qua lần ma kiếp thứ hai, nhận được danh hiệu Thiên Ma Thục Sơn, như vậy mới có khả năng đột phá phạm giới, thông qua Thần Ma Chi Tinh mà vào ma giới được. Tiếp theo chính là chuyện thuyết phục Trọng Lâu hỗ trợ, Cảnh Thiên đưa cho Đường Hoa một ngọc bài, bảo rằng Trọng Lâu này rất là cao ngạo, sẽ không thềm nhúng tay đến chuyện thế gian, cho nên ngọc bài này có hữu dụng hay không thì Cảnh Thiên không dám khẳng định, nhưng ít ra cũng chắc rằng ma tôn sẽ vì ngọc bài này mà không giết Đường Hoa.

Sau đó ba người nói đến Thổ Linh Châu, Cảnh Thiên bảo rằng La Như Liệt kia là hợp thể giữa người với yêu, có thể nói là cao thủ đệ nhất dưới trướng của Tà Kiếm Tiên. Rồi cũng như Sương Vũ đoán, La Như Liệt chính là một cao thủ võ thuật có thân pháp cực nhanh, nhưng lại không có năng lực tác chiến trên không. Cảnh Thiên cũng có khuyên hai người tạm thời đừng nên đi Phích Lịch đường, vì nơi đó hiện nay đang rất nguy hiểm.

Tiếp đó, Cảnh Thiên đưa cho Đường Hoa một lệnh bài thần giới, bảo là để đi tìm Phong Linh châu trên chín tầng trời. Hỏa Linh châu với Lôi Linh châu thì phải đi qua Phong Đô, nhờ cơ duyên trùng hợp để tiến vào quỷ giới, đánh bại Hỏa Quỷ vương mới lấy lại được. Cuối cùng nói tới Thủy Linh châu thì Cảnh Thiên bảo chính hãn cũng không biết đang ở nơi nào. Tổng lại theo ý tứ của hãn, thì năm viên linh châu này trừ phi qua được ma kiếp thứ hai, còn không thì đừng mơ đến.

*** Thần Ma Chi Tinh = Giếng Thần Ma.

CHƯƠNG 121: ĐẠN DỪA HẦU

CHƯƠNG 121: ĐẠN DỪA HẦU

Có thể thấy Cảnh Thiên rất là nhiệt tình với Đường Hoa. Chuyện này theo lời hắn nói là vì tuy hắn không phải là đệ tử của Thục Sơn, nhưng Thục Sơn từng có ơn sâu với hắn, đồng thời chưởng môn đã phi thăng bỏ trốn kia lại là đại ca của hắn. Đường Hoa hỏi gì hắn cũng trả lời, cho nên sau một hồi hỏi đáp, rốt cục Đường Hoa với Sương Vũ cũng đã có chút hiểu biết mơ hồ về thế giới Song Kiếm.

Thế giới Song Kiếm lấy ba giới nhân, ma, tiên làm chủ đạo, ngoài ra còn có những giới khác do năng lực của thần khí mở ra. Những kẻ đã vượt qua tiên kiếp hoặc ma kiếp thứ hai thì có thể băng qua Thần Ma Chi Tinh để tiến vào tiên, ma giới. Đến khi có một số lượng người nhất định tiến vào hai giới, tức là làm trái với đạo trời, thì Thần Châu đại địa sẽ phải có đại kiếp nạn xảy ra. Trong hai giới kia có rất nhiều nhiệm vụ, tiên binh ma binh tiên pháp ma pháp sẽ là vũ khí chính trong thời kỳ đó, cũng tức là nói, sau lần thiên kiếp thứ hai thì khoảng cách thực lực giữa người chơi với nhau sẽ bị triệt để kéo dẫn.

Nhưng Cảnh Thiên nhắc nhở Đường Hoa, độ khó trong Thần Ma Chi Tinh vượt quá sức tưởng tượng, đề nghị nên đi theo tiểu đội. Sau đó, hắn hỏi thăm đến việc chuẩn bị độ ma kiếp thứ hai của Đường Hoa.

"Xem!" Đường Hoa giơ Yêu Hoàng Chiến Bào lên, nói: "Thứ này cấp 50 là trang bị được, nhưng ta định đến sau cấp 60 mới độ kiếp."

"Thiên Yêu Hoàng?" Cảnh Thiên xem xét cẩn thận xong thì nói một cách thành khẩn: "Tiểu huynh đệ, lời của yêu đa số là mê hoặc, mà kẻ này lại là yêu trong yêu, chỉ sợ tác dụng thực chiến của chiếc bào này rất hữu hạn."

"Đối với vấn đề đó... Ta cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi." Đường Hoa tất nhiên sẽ không trông cậy hết thảy vào chiếc bào này. Hắn thấy Cảnh Thiên đã chủ động nói ra, thì cũng không khách khí: "Theo ý của ngài thì..."

"Thiên kiếp lần thứ hai thật khó qua, đặc biệt là ma kiếp." Cảnh Thiên chỉ, hoặc là Đường Hoa phải luyện dị bảo Thiên La Địa Vồng mà hắn đang có lên thành lục giai, hoặc là hắn phải lưu lạc thế gian tìm tiên hủ bảo. Nếu không với thực lực bây giờ của Đường Hoa chỉ có được vẹn vẹn một phần xác suất qua được ma kiếp thứ hai mà thôi.

Bàn chính sự xong, Cảnh Thiên dẫn hai người đi tham quan nơi giấu bảo vật của hắn, đó là hàng trăm món đồ cổ quý báu, tiếp đó hắn khách khí mời hai người ở lại dùng cơm, hai người uyển chuyển từ chối, Cảnh Thiên đành tiệc nuôi tiễn hai người ra cửa...

Ra đến cửa chính, Cảnh Thiên nhìn trái nhìn phải thấy bà xã với thằng con đều không có đây, bèn ra về thần bí, nói: "Căn cốt của tiểu huynh đệ thật tốt, ta đây có một kỹ năng mà kiếp trước tự nghĩ ra, không biết người có hứng thú học hay không?"

Đường Hoa thấy bộ dáng tên này thì hít vào một luồng hơi lạnh, mới nãy tác phong của hắn thật đúng là một đại hiệp đường đường chính chính, nhưng sao vừa bước chân ra khỏi cửa thì đã biến thành kiểu cách con buôn rồi? Có điều dưới sự hấp dẫn của kỹ năng tuyệt thế, Đường Hoa đành cẩn thận hỏi: "Không phải là đòi tiền đó chứ?" Bộ dạng bây giờ của Cảnh Thiên, chỉ cần cầm thêm cái bàn tính trên tay nữa thì một trăm phần trăm giống gian thương luôn.

"À... Tục ngữ có nói, sách không mượn thì không thể đọc, mà kỹ năng không bỏ tiền thì cũng không thể học."

"Bao nhiêu tiền?"

"Ta tính đã!" Cảnh Thiên móc một cái bàn tính từ trong lòng ra, rồi vừa gảy hạt tính, vừa lẩm nhẩm: "Nghe nói ta lĩnh ngộ kỹ năng này phải tiêu phí mất một ngàn năm, kim tiền hao phí trong đó phải hơn vạn. Theo tiêu chuẩn này mà nhân thêm lực sát thương của kỹ năng, rồi trừ cho giới hạn của nó..."

"Chờ đã!" Đường Hoa lau mồ hôi, nói: "Đại ca, cái nào có lợi cho ngài thì ngài dùng phép nhân, mà cái nào có lợi cho ta thì ngài chỉ dùng phép trừ, có phải không công bằng với ta lắm không?"

"Vậy người nói xem?"

"Nếu ngài nhất quyết phải dùng phép nhân, thì bên ta phải dùng phép chia."

"Được..." Cảnh Thiên rất thoải mái, hần gáy loạn xà ngầu một trận xong thì nói: "Tất cả là một vạn ba ngàn kim."

"... Ọe!" Suýt chút nữa Đường Hoa bị hộc máu.

"Chẳng qua vì người là đệ tử Thục Sơn, lại vừa trò chuyện với ta rất vui, rồi lại là mối làm ăn đầu tiên của ta nữa, cho nên ta chiết khấu cho người, 3872 kim. Người xem, con số này thế nào?"

"..." Đường Hoa lặng lẽ một hồi lâu, xong mới nói: "Ngài định không chừa chút lộ phí nào cho ta sao?" Lão này thế mà nói trúng phóc số tiền trong túi của mình luôn.

"3871?" Cảnh Thiên dụ dỗ: "Đây chính là kỹ năng mà ta nghĩ ra hồi còn là đệ nhất thần tướng trên thiên cung đấy."

"Hai trăm."

"Đi thông thả, không tiền."

Đường Hoa vội kéo Cảnh Thiên lại: "Ba trăm! Ngài cũng đâu có muốn nhìn thấy kỹ năng này không có truyền nhân đâu phải không?"

"Ba ngàn! Một giá thôi, ta sẵn khoái mà người cũng sẵn khoái. Nhớ năm đó ma tôn Trọng Lâu cũng phải đau đầu với chiêu này của ta đấy."

"Đại ca, tiểu đệ ta đây hăm hại lừa gạt người khác kiếm mớ tiền này cũng có dễ dàng đâu, bốn trăm đi."

"Tiểu huynh đệ, người chưa có kết hôn thì không biết chuyện đau khổ khi không có vốn riêng đâu. Hai ngàn chín trăm chín mươi chín, người xem, con số này may mắn biết mấy."

Sương Vũ đứng một bên chỉ biết lắc đầu: Tên NPC này nhất định phải có xuất thân là thương nhân. Nàng cũng không ngờ rằng nàng đoán trúng mất rồi. Cảnh Thiên trước kia là một tên tiểu nhị nho nhỏ của một cửa hiệu cầm đồ, nhờ vào đức hạnh tính toán tỉ mỉ, thà chịu khổ không chịu lỗ mà chỉ ngần ngại mấy năm đã có được gia tài bạc vạn, trở thành phú ông giàu nhất đất Xuyên. Đừng ai nghĩ rằng người có tiền thì sẽ hào phóng. Ngược lại, người càng có tiền thì lại càng bủn xỉn. Có người có thể quyên góp ba tháng tiền lương, chứ chẳng thấy ai giàu mà quyên góp được ba tháng thu

nhập cả. Ngoài ra, đừng có nhìn số tiền do mấy cái xí nghiệp công ty quyên ra mà sợ hãi, bởi vì số tiền đó không phải là của họ, mà là của nhân dân. Cái tổn thất là tiền của người dân, mà cái có được chính là thanh danh của bọn họ. Nếu mà bắt họ phải quyên góp bằng tiền của chính mình thì...

Cảnh Thiên xuất thân là thương nhân chốn phố phường, mà Đường Hoa thì xuất thân là nhân viên bán hàng nơi đô thị, năng lực ra giá trả giá của hai người đều đã đạt tới tiêu chuẩn bốn sao. Cảnh Thiên thì ra giá tận trên trời, Đường Hoa thì hạ giá xuống mặt đất. Cảnh Thiên thì kể lể về cuộc sống quần bách của mình, rằng mình sắp phải thành giám đốc trên danh nghĩa vì trong nhà có một con cạp, rồi tiền tiêu vặt mỗi ngày của mình sắp phải thấp hơn của thằng con mất rồi. Đường Hoa thì bảo tiền trong túi mình có chín phần là do người khác gửi tạm, tài nguyên có thể phân phối của mình ít ỏi vô cùng, hy vọng Cảnh Thiên không xem mặt tăng thì xem giùm mặt phật, xem giùm mặt mũi của chương môn đã phi thăng mà bán với giá tiện nghi.

Sự khốc liệt của trận chiến này không hề thua trận diệt Trấn Ngục Minh Vương của Đường Hoa hồi ở Thục Sơn chút nào, hai người một người muốn bán một người muốn mua, nước miếng văng tung tóe trước cửa chính. Đường Hoa tử thủ năm trăm kim thà chết không buông, Cảnh Thiên thì cắn chặt 2888 không chịu nhả. Chiến sự rơi vào giằng co, xem thái độ của hai người thì rất có khả năng sẽ kéo dài trận chiến này đến trời hoang đất lão, biển cạn đá mòn.

"Tiền thì không có." Đường Hoa kéo áo lên: "Một cân thịt 6 kim, xương sườn thì 12."

Cảnh Thiên thấy Đường Hoa chơi thô bỉ thì nghiêng rằng: "3000 kim, tặng kèm người một thanh thần binh thập giai - Trấn Yêu kiếm."

"Thập giai bây giờ ta chưa xài được."

"Không!" Cảnh Thiên giải thích, thần binh khác với tiên kiếm, chẳng hạn như Đường Hoa hiện giờ cấp 47 thì thần binh hắn có sẽ là ngũ giai, sau đó thông qua nhiệm vụ của thần binh để thăng giai cho nó.

"2888!" Dưới sự dụ hoặc, Đường Hoa nện năm đấm vào bàn tay mình.

"Chấp nhận!" Cảnh Thiên sáng khoái, quăng thẳng một quyển tập ra, không cần Đường Hoa phải giao dịch, hắn vừa đón được nó thì tiền cũng bị

trừ đi 2888 kim.

"Thần binh đâu?" Đường Hoa sững sốt, hệ thống đang chơi xấu đấy à, mình chưa thu được thần binh mà tiền đã bị trừ mất rồi?

"Bên trong túi Càn Khôn của người đấy, chính là cây kiếm mà con trai ta cầm đi chơi đó."

"A?" Đường Hoa móc cây kiếm gỉ ra xem, hồi lâu sau lộ rơi đầy mặt: "Ca ca, ta không mua có được không?" Tên kiếm đã được sửa lại rồi: Trấn Yêu kiếm? Nhiệm vụ: đi đến lò luyện Thiên Địa để đúc lại kiếm này.

"Hàng đã bán ra, không nhận lại." Tuy nói như vậy, nhưng Cảnh Thiên vẫn cung cấp thêm dịch vụ hậu mãi: "Kiếm này tuy còn phải đến lò luyện Thiên Địa để khai quang thì mới sử dụng được tốt, nhưng hiện giờ nó vẫn có chỗ hữu dụng."

"Dùng vào việc gì thế?"

"Hậu Nghệ Xạ Nhật cung, trang bị kiếm này thì bắn ra khỏi cự ly thu hồi nó sẽ tự biến trở về trong túi Càn Khôn."

"A?"

"Người thử xem!"

Đường Hoa gạt đầu, cầm cung kéo kiếm, nhắm chuẩn một cây đại thụ cách trăm thước rồi bắn ra, một tiếng rỗng ngâm vang lên, thanh kiếm gỉ bắn vút đến, kiếm găm vào thân cây, rồi đột nhiên biến mất. Đường Hoa mò mò trong túi Càn Khôn, quả nhiên nó đã trở lại trong bao rồi, cảm thấy hài lòng lắm. Nhưng vì sao là "Mò" mà không phải là "Nhìn" vậy? Đơn giản lắm, vì sử dụng cung này xong thì sẽ rơi vào trạng thái Mù trong 1 phút.

1 phút sau, Đường Hoa mở mắt ra, Cảnh Thiên đã đi mất rồi, chỉ còn lại Sương Vũ đang che miệng cười trộm.

"Người kia đâu?"

"Về nhà rồi!"

"Người cười cái gì?"

"Ta cười người bị lừa!" Sương Vũ lại cười một tiếng: "Một thanh kiếm đến bắn cây cũng không thủng, thế mà người lại bỏ ra ba ngàn kim mua nó."

"Ấy! Nhưng sau khi khai quang xong thì nó sẽ là thần binh đó."

"Cái này chính là lý do mà ta cười người ngốc đấy. Người là một tên tu ma, lại muốn đi mượn bếp lò của tử thù thiên cung xài, người tưởng người ta ngớ ngẩn à?"

"Sao người lại chắc chắn rằng ta làm không được?" Đường Hoa cười gian, nói: "Ta đoán hắn cũng cho rằng ta không làm được nên mới đánh bài chuồn đấy."

"A?"

"Xem, đây là cái gì?" Đường Hoa huơ huơ một vật phẩm trên tay, lầm bầm: "Phong Thần lệnh, xá phong cho Đông Phương Gia Tử làm Trấn Ngục Minh Vương, được nhập tiên tịch, oa ha ha ha! Phải nói là chịu đấm thì có xôi ăn!" Chỉ cần Đường Hoa hóa thân thành ba đầu sáu tay một cái thì hệ thống sẽ hiện thị hắn đã vượt qua tiên kiếp thứ hai ngay, Thiên Đình sẽ ngự phong cho thân phận là thần tướng. Lấy thân phận này mà đi mượn cái bếp lò chắc chắn không phải là vấn đề lớn.

Sương Vũ nhìn bóng lưng của Đường Hoa đang đặc ý bay lắt lư thì nghiêng rằng: "Tên tiện nhân chết tiệt này, bây giờ ngay cả NPC cũng lừa được rồi... Ấy! Chờ đã, người học được kỹ năng gì thế?"

"Khuynh Quốc Ngân Đạn Ba. Nói đơn giản một chút thì chính là kỹ năng mà mình bay lên trên đỉnh đầu của đối phương rồi bắt đầu quăng rác. Trang bị phế thải, rồi phi kiếm phế thải gì gì đó, ngay cả thảo dược, quả táo, dưa hấu, chỉ cần không phải là những thứ đã cố định thì đều có thể ném tất. Ném tới bên cạnh của mục tiêu thì sẽ sinh ra nổ mạnh, rồi hình thành sóng đạn, lực công kích của nó tỷ lệ thuận với phẩm chất của rác được quăng." Đường Hoa cười hề hề: "Sau này không cần phải lo túi Càn Khôn không đủ chỗ nữa rồi." Trước kia thì phiền phức lắm, mấy thứ đồ bỏ đi thì cần phải túm từng cái, rồi chọn xác định quăng bỏ mới được. Bây giờ chỉ cần vạch ra một khu vực trong túi Càn Khôn, rồi xếp hết rác rưởi vào trong đó, đến khi đầy thì cứ trực tiếp dùng kỹ năng là có thể tiêu hủy hết rác rưởi trong khu vực đó rồi, sẵn tiện sát thương địch nhân luôn. Thật là một kỹ năng tuyệt hảo cho người lười.

"Có dùng tốt hay không đấy?" Mặt Dương Vũ tràn đầy vẻ hoài nghi: "Phòng tôm nhiều quá kìa!"

"Thử xem!"

"Được! Thử làm sao?" Sương Vũ vừa dứt lời thì Đường Hoa trước mắt nàng đã biến mất, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, tám trái dưa hấu bự chẳng đang xé gió lao xuống, nhìn tốc độ này có thể khẳng định chúng đã vi phạm lực vạn vật hấp dẫn của Trái Đất, vì lao xuống quá nhanh.

"Bang" một tiếng, một trái dưa hấu nổ tung, một luồng sóng màu bạc lan ra tứ phía, Sương Vũ còn chưa kịp xem lại sinh mệnh của mình thì trái thứ hai, trái thứ ba,... rồi trái thứ tám đã nối tiếp nhau nổ tung gần như trong tức khắc. Tám luồng sóng màu bạc tụ tập lại với nhau, cùng giao lại trên thân Sương Vũ, cuối cùng nổ mạnh thêm một lần nữa...

"Oa!" Đường Nhìn bầu trời vắng lặng không một bóng người, rất là sung sướng với hiệu quả của đạn dưa hấu. Tuy Sương Vũ không phải là cao thủ gì cho lắm, nhưng thứ mình dùng là hoa quả mà. Hoa quả đã trâu như thế, vậy phi kiếm với trang bị còn tới cỡ nào? Đáng tiếc thời gian cooldown phải tới 10 phút, hơn nữa Lượng Thiên Xích không tăng cường cho nó được, có điều cũng là một kỹ năng thiết yếu để ra ngoài giết người, ở nhà sinh hoạt chồng vợ.

Kéo tên Sương Vũ vào sổ đen, chờ đến ngày mai cơn tức của nàng tiêu mất rồi thì kéo ra lại. Giết tỷ tỷ rồi, tỷ tỷ tức lắm đấy, hậu quả nghiêm trọng lắm! Cái gì? Người nói tỷ tỷ đã đồng ý à? Không không! Đừng bao giờ thử nghiệm việc nói đạo lý với nữ nhân, nếu không thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng!

*** Khuynh Quốc Ngân Đạn Ba: khuynh quốc = nghiêng thành; ngân đạn = đạn màu bạc; ba = sóng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 122: ĐẢO PHÙ DU

CHƯƠNG 122: ĐẢO PHÙ DU

Dĩ nhiên, chúng ta cũng phải giải thích cho rõ ràng. Đường Hoa vốn không định giết Sương Vũ, chẳng qua hẳn không rõ lắm về uy lực của vũ khí thôi. Căn cứ theo nguyên tắc "Tin được vào NPC, họa có heo biết trèo cây", Đường Hoa vẫn luôn ôm thái độ dè dặt đối với uy lực của sóng đạn. Nhưng không ngờ cuối cùng nó lại vượt qua sức tưởng tượng của hẳn, thế là hậu quả không thể vãn hồi nổi.

Trong lúc Đường Hoa đang cảm nhận được sát khí của Sương Vũ dâng lên từ địa ngục, thì liên minh ba bang rốt cục cũng đánh tan được Lữ Sơn. Dựa theo tiến độ bình thường hẳn không thể nhanh như vậy được, nhưng không ngờ Sát Phá Lang vốn đã bị Nhất Kiếm khai trừ lại xuất hiện. Trong lúc ba bang đang gắng sức phá lô-cốt địch thì một mình hẳn chém rách cả một lỗ hổng lớn nơi Thiên Đường cung. Nơi bóng kiếm lan đến, không gì có thể cản nổi. Dưới khí thế kinh người đó, bọn tàn binh trong Thiên Đường cung mất đi chiến ý, Thử Sinh nhắm đúng thời cơ thúc một hơi sĩ khí, đài Kiếm Tiên vỡ vụn.

Như thế, sự tồn tại của bang Thiên Đường chỉ còn trên danh nghĩa. Ba bang phá Lữ Sơn xong thì trực tiếp tiến hành chiêu mộ bang chúng bang Thiên Đường ngay bên cạnh luôn, một bang hội không còn nơi trú quân, thậm chí không có khả năng một lần nữa chiếm được nơi trú quân trong thời gian ngắn thì sẽ giữ thành viên không nổi.

Cho nên dù Đường Hoa không kéo tên Sương Vũ vào sổ đen thì nàng cũng không có thời gian đi so đo với hẳn. Đường nhiên, điều này cũng không ngăn được chuyện nàng mắng chửi Đường Hoa trong lòng, đồng thời nàng cũng có ý định lấy thân phận tư nhân của mình làm khách mời của Vô Biên đặc san một lần, thế sẽ vạch trần bộ mặt xấu xa nhất của tên đệ nhất cao thủ kia cho mọi người biết. Nhưng dù sao phụ nữ cũng là phụ nữ, chỉ cần không phải nhắm vào người cùng giới tính thì các nàng giận nhanh, quên cũng nhanh. Thành ra bận rộn quay quay một hồi, Sương Vũ đã quên mất vụ lỗ tay giết người này của Đường Hoa.

Sương Vũ đang bận bịu phát trợ cấp cho mọi người thì không nhớ được Đường Hoa, có điều Hạo Nhiên đang có phần rảnh rỗi thì lại nghĩ đến hẳn.

Thế là nhận một tin nhắn qua: "Người cho rằng Sát Phá Lang có khả năng sẽ vào bang không?"

Đường Hoa trả lời: "Vào bang? Vào bang để cướp trang bị của người à?"

Hạo Nhiên: "Ha ha!"

Sói vốn không phải là động vật quần cư, đã có bài học của bang Nhất Kiếm mà còn muốn kéo tên này vào bọn thì thật là ngớ ngẩn. Những kẻ như Đường Hoa với Sát Phá Lang đều không thể trở thành nòng cốt trong bang hội được. Kẻ sau thì bởi vì hung, quá hung, mà kẻ trước thì bởi vì lười, quá lười. Nếu như phải moi ra một điểm chung nào đó, thì đó chính là lấy của công bèo túi tư... Cái gì? Người bảo trong trò chơi người ta giám thị nghiêm à? Đúng đó, đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất mà Đường Hoa không làm nòng cốt.

Xem náo nhiệt thì ngại sự tình không đủ lớn, chẳng hạn như Tôn Minh vậy, chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ không có loạn. Ngay lúc Thăng Giả Vi Vương vừa mới xuất quan, hắn đã chạy đến phòng vấn ngay. Đối với câu hỏi của Tôn Minh, Thăng Giả Vi Vương rất thành khẩn chìa lên ngón giữa. Nhưng nào ngờ, trong hai thứ người khó nuôi nhất là nữ nhân và tiểu nhân thì tên Tôn Minh này chính là một tên tiểu nhân, mà còn là tiểu nhân trong tiểu nhân nữa. Thế là hắn sửa ngay tiêu đề: Lư Sơn bị hủy, Thăng Giả Vi Vương khinh bỉ toàn thể bang chúng. Kết quả khiến cho những bang chúng còn ôm hy vọng phục bang bị đả kích, nhân số rời bang tăng vọt như thủy triều.

Hai ngày sau, bang Thiên Đường tuyên bố giải thể, dù sao thì cũng chẳng ai thèm trông cậy vào một đám người cấp 20 được nữa. Trò chơi rất giống với hiện thực, trong trò chơi người trang bị tốt, đẳng cấp cao tất nhiên có nhiều người nghe theo, mà trong hiện thực người có tiền có địa vị, chắc chắn có uy tín hơn nhiều. Nhưng một khi người không còn trang bị không còn đẳng cấp nữa... Thì người chẳng còn là cái gì của người ta cả, cái danh lẫn tụt trong trò chơi cũng chẳng đáng tiền.

Chuyện giang hồ đã xong, mọi người đều trở lại với cuộc sống có phần bình tĩnh thường ngày. Ngày nào ngày nấy đều làm nhiệm vụ, tìm trang bị,

tình tự, leo núi vọc nước, luyện cấp đánh bảo... Mỗi người đều có thể tìm thấy lạc thú của mình trong đó.

Gần đây chuyện nóng hổi nhất của Đường Hoa chính là làm một con tê tê, đào phủ đào mộ. Hắn kéo ra tấm bản đồ Trung Quốc, rồi nghiên cứu xem chỗ nào có khả năng có thần tiên lui tới, sau đó xắn tay áo đi ngay. Hắn đang làm như lời Cảnh Thiên nói, rằng hắn muốn độ được kiếp thì một là luyện thành một bộ Thiên La Địa Vĩ lục giai, hai là phải tìm tiên hủ bảo. Kết quả là sau nửa tháng, bảo với tiên đâu chưa thấy, nhưng lại rước vào cái bệnh nghề nghiệp, cứ thấy sơn động là lại muốn chui vô.

Tôn Minh vội vàng ngắt ngang sự nghiệp của Đường Hoa, hắn lấy số liệu ra để phân tích rồi kết luận rằng khả năng Đường Hoa tìm được bảo cho dù không phải là 0%, thì cũng không thể lớn hơn 1% được, bởi vì điểm đặc tính mà Đường Hoa cộng chính là Căn Cốt chứ không phải là Phúc Duyên.

Trong sự thất vọng của Đường Hoa, Tôn Minh an ủi bằng cách quăng ra một thông tin: "Có người mời người đi ăn đó."

"Không hứng thú!"

"Ta khuyên người nên có hứng thú đi, bởi vì sẽ có tiền đấy."

"Tiền! Chỉ là mây bay nước chảy với ca..." Đào hang đã nửa tháng nay, hai mắt Đường Hoa mất cả thần hồn.

Quả nhiên đã trúng tà rồi! Tôn Minh đặt một bàn tay lên đầu Đường Hoa, nói: "Huyền Huyền liên hệ với ta, muốn mời người, Sát Phá Lang cùng với Huy Hoàng ăn bữa cơm đấy."

"Bỏ xuống đi!" Đường Hoa khinh bỉ: "Sát Phá Lang tuyệt đối sẽ không đi, Huy Hoàng lại càng không thể nào vì tiền mà bán đứng thân thể."

"Cho nên mới mời người đi đó."

"... À! Chẳng lẽ là muốn nhờ ông dẫn mỗi à, ông nội đây không rảnh." Đường Hoa móc ra một cái xẻng, nói: "Côn Lôn vẫn còn hai cái động đang chờ ông đào đấy." Theo lời Huy Hoàng kể thì núi Côn Lôn kéo dài vạn dặm, chắc chắn phải có thứ gì đấy.

"Ây ây! Được rồi được rồi. Không có được tiền." Tôn Minh rất hiểu Đường Hoa, hy sinh thân thể cũng không phải là không thể, nhưng hy sinh

thân thể mà còn cầm tiền nữa thì lại là chuyện khác. Tôn Minh ghé sát Đường Hoa, nói: "Ta yêu rồi..."

"Thiên Lôi Không Phá..."

"Hoa ca, đừng động thủ." Tôn Minh vội ngăn tên Đường Hoa giết bằng hữu như chặt dưa chém chuối này lại: "Ai... Chẳng phải vì ta đây nhất thời mềm lòng nên mới đáp ứng đó sao?"

"Không có lợi thì người sẽ không đáp ứng."

"Vẫn là Hoa ca hiểu ta, Huyền Huyền đã đáp ứng mỗi tuần sẽ làm khách mời của đặc san một lần, chủ yếu là phát biểu cái nhìn của mình về những sự kiện lớn nhỏ trong Song Kiếm một tuần qua."

"Chẳng lẽ đặc san của người chuẩn bị biến thành báo lảm chuyện à?"

"Cho ta xin đi, lảm chuyện thì mới có người xem chứ. Người nhìn trong hiện thực đi, báo Nhân Dân là phải cường chế bắt người ta đặt đấy, còn báo khác muốn có lượng tiêu thụ tốt thì hoặc là phải dám nói thật, hoặc là phải nhờ những tin hoa hòe lá hẹ để thu hút độc giả. Người nghĩ rằng dân chúng người ta thích thú với chuyện ngày ngày trông thấy mấy cái tin lãnh đạo XX gặp gỡ XX, rồi lãnh đạo XX đưa ra chỉ thị..... à? Cái mà họ muốn thấy chính là những chuyện xích mích của giới nhà giàu, muốn xem những chuyện riêng tư của người nổi tiếng, muốn phát tiết sự bất mãn trong lòng, muốn biết thật nhiều thật nhiều những chuyện quái lạ trên thế giới, muốn biết những chuyện mà họ chưa biết. Mục tiêu của ta không phải là làm một tòa soạn báo cho chính phủ, mà là tòa soạn báo có lượng tiêu thụ lớn nhất. Ta nói người biết, ta đã xin phép thành lập tòa soạn riêng, thoát ly tòa soạn báo Song Kiếm rồi, người cũng đã kiếm đủ, chỉ còn chờ hệ thống phê chuẩn nữa thôi." Tôn Minh đẩy đẩy Đường Hoa đang rối loạn tinh thần: "Ây, vậy người có giúp hay không hả? Cô nàng Huyền Huyền này là trò diễn chính đó."

"Lúc nào?"

"Giữa Ngọ ngày mốt, thuyền hoa số ba trên Tây Hồ."

* * * * *

Huy Hoàng thì không có vấn đề, nhưng việc mời Sát Phá Lang thì hơi rắc rối. Sát Phá Lang rất là cẩn thận dò hỏi nguyên nhân mà Đường Hoa

mời hẳn đi ăn, vì theo hẳn, Đường Hoa mà mời khách thì một là mặt trời mọc đằng Tây, hai là có âm mưu gì đó. Cuối cùng, Đường Hoa đành bất đắc dĩ nói thật rằng Huy Hoàng cũng có đi, sau khi Sát Phá Lang xác nhận thông tin chính xác nơi Huy Hoàng xong, rốt cục cũng đồng ý.

* * * * *

"Tìm ông xã?" Đường Hoa với Huy Hoàng đồng thời sửng sốt hỏi lại một câu, Sát Phá Lang thì không có động tĩnh, bởi vì hẳn không vui, mà nguyên nhân không vui chính là vì bị Đường Hoa lừa.

Tìm ông xã? Đây chính là điểm đặc sắc nhất của võng du, cũng là một chuyện phổ thông mà phổ thông hơn cả PK. Quyển truyện này là truyện võng du, tất nhiên phải có chuyện như vậy.

"Có phải là yêu cầu phải tốt với người, có thể cùng làm nhiệm vụ, cùng nói chuyện phiếm với người, đẳng cấp phải trên 45, tối thiểu phải có một thanh tiên kiếm không?" Đường Hoa hỏi một câu.

"Sao người lại biết?" Huyền Huyền sửng sốt.

Huy Hoàng lắc đầu: "Chỉ cần người nào chơi trò chơi khoảng một tháng đều sẽ biết được tiêu chuẩn tìm ông xã này mà. Có điều... Người tìm bọn ta thì có quan hệ gì với chuyện này?"

Huyền Huyền có phần xấu hổ, cười: "Ta định sẽ quảng cáo trên Song Kiếm Nhật Báo, nhưng sợ chưa đủ mức thu hút, nên định nhờ ba vị kí tên lên trên bảng quảng cáo. Đương nhiên, trước kia có điều gì có lỗi, xin ba vị lượng thứ."

Đường Hoa thu được một tin nhắn, mở ra nhìn, hóa ra là từ Sát Phá Lang: "Ta gửi được mùi âm mưu."

"Người là Phá Lang, không phải là Phá Cầu."

"Muốn chết!" Ma Kiếm rời vỏ, sát khí ngập tràn, Đường Hoa thì Lượng Thiên Xích trên tay, có cả thiên hạ. Bọn người Huy Hoàng còn chưa kịp khuyên can thì hai máy bay chiến đấu đã vút lên không choảng nhau, càng đánh càng xa hơn. Rất nhanh, bọn người đuổi theo can đã chạy không kịp tốc độ của hai người.

* * * * *

"Ây! Ta nói..." Sát Phá Lang đang suy xét nên dùng từ thế nào: "Ừm... Có thể giúp ta làm nhiệm vụ được không?"

"Nhiệm vụ gì?"

"Nhiệm vụ thắng lực giai cho kiếm của ta."

"Đệt, người cấp 50 rồi? Đậu xanh, ta mới cấp 49."

"Chúng ta không phải đến đây để bàn luận chuyện đẳng cấp." Sát Phá Lang lúc này cũng không dám nói thẳng tiếng, hẳn rất cẩn thận trình bày nhiệm vụ của mình. Ma Kiếm muốn thắng lực giai phải có một đạo cụ rất quan trọng là Giang Sơn Cầm Tú đồ. Trong truyền thuyết, bức vẽ này do mẫu thân của thái tử Long Dương vẽ nên, được giấu trong Kiếm Trùng.

"Ta đã tìm được vị trí của Kiếm Trùng, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

Sát Phá Lang ngẫm ngẫm một chốc, lại nói: "Trong đó trừ đài đúc kiếm ra, ta tìm hết các góc rồi mà vẫn không phát hiện gì cả."

"Vậy thì tìm trong đài đúc kiếm!"

".. Ma Kiếm nói với ta, trong phòng đúc kiếm có nguy hiểm cực lớn."

"Có nguy hiểm thì người tìm ta à?"

"Đó chẳng phải là vì ta không có sự đê tiện của người đó sao?"

"Ừ, vậy cũng... Ây! Người nói gì?"

Sát Phá Lang vội nói: "Ta không thông minh như người, người yên tâm, xong chuyện rồi thì thù lao chắc chắn không mọn."

"Hả! Nhìn ta giống cái loại người tham tiền à?" Đường Hoa bất mãn phản bác một câu, xong nói: "Có công cụ độ ma kiếp không?"

"..."

"?"

"Đổi thành loại thù lao khác được không?"

"A?" Trong mắt Đường Hoa lóe lên ánh sao, tên này quả nhiên có hàng. Con sói con này... Ai... Quả thật là một kẻ thành thực. Người không nói cũng được mà,, bây giờ người bảo người có hàng, mà người lại đang cầu ta giúp nữa... Chắc chắn! Thật là!

* * * * *

Yên Vũ thần kính: Đạo cụ dạng tiêu hao, sau khi sử dụng có thể phản xạ mọi công kích, thời gian duy trì 1 phút.

"... Chỉ có một tấm à?"

Đường Hoa liếc mắt.

Sát Phá Lang ủ ử một hồi, xong lại đưa ra một tấm nữa, thề trước mặt Đường Hoa đang nước miếng ròng ròng: "Không còn nữa! Gạt người thì chết cả nhà."

Được đến tấm kính này thiệt là khó lắm, bởi vì nó chỉ có ở những quái vật trên đảo Phù Du, mà lũ quái này khó đối phó kinh hồn. Nguyên nhân đơn giản nhất chính là bọn chúng phản xạ được công kích, rồi không những lực công kích tự thân của chúng cao, mà tỷ lệ rút đồ lại rất là thấp nữa. Sát Phá Lang bị chết mất năm lần mới kiếm được hai tấm kính này. Hơn nữa, đảo Phù Du cũng không phải là nơi mà người muốn thấy thì thấy được, nó chính là nơi định cư sau khi bỏ trốn trong truyền thuyết của cặp tiên nữ thiên cung với một nam nhân ma giới. Vì tránh sự bao vây tiêu trừ của thiên cung, hòn đảo này vẫn luôn bồng bềnh khắp nơi trên biển rộng, khi ẩn khi hiện, mỗi lần xuất hiện chỉ vền vẹn có hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Người thường gặp được nó đã khó khăn, mà trên đảo lại còn có cấm chế của tiên ma nữa, bởi vậy dù muốn lên đảo nhưng không có được thân thủ cỡ Sát Phá Lang thì cũng chỉ có nước chết.

Mà đây chỉ là tầng thứ nhất, theo suy đoán của Sát Phá Lang, ít nhất vẫn còn bốn tầng nữa, phỏng chừng quái vật tầng sau còn biến thái hơn ở tầng trước!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 123: TRUY SÁT VÀ PHẢN TRUY SÁT

CHƯƠNG 123: TRUY SÁT VÀ PHẢN TRUY SÁT

Nhận quà thì mềm tay, thế là Đường Hoa vinh quang trở thành một tên lính đánh thuê, đi theo Sát Phá Lang đến nơi cũ của nước Khương, cũng tức

là vùng phụ cận của Hồng Động Sơn Tây bây giờ. Nước Khương tuy được xưng là "nước", nhưng mọi người cũng nên biết, vào thời kì Xuân Thu các nước chư hầu lớn nhỏ có đến trăm cái lặn, cho nên diện tích thống trị của nó thật là có hạn lắm lắm. Đương nhiên cũng nhờ có nguyên nhân khách quan ấy mà Sát Phá Lang mới thuận lợi tìm được chỗ của Kiếm Trùng.

Sát Phá Lang hiện đã làm sạch trơn hết những nhiệm vụ giết người trong nước Dương, tiếp theo là đến nước Tề. Năm đó nước Dương đánh nước Khương, bây giờ hãn giết người nước Dương thì còn hiểu được, nhưng sao lại có liên quan đến nước Tề? Vì năm đó Dương đánh Khương, Khương cự không nổi bèn cầu cứu Tề, Tề yêu cầu trong hai năm Khương vương hậu phải vẽ được một bức Giang Sơn Cẩm Tú đồ, nhưng không ngờ vẽ sắp xong thì vương hậu từ trần, thế là Tề không bảo vệ Khương nữa, Dương nhào vào đánh tiếp. Thái tử nước Khương là Long Dương, cũng tức là chủ nhân của Ma Kiếm, vì bảo hộ nước Khương mà làm trái tổ quy, mở ra quyền dạy dục ma kiếm được truyền bao đời nay. Nửa năm sau, kiếm chưa xong mà thành bị hãm, Long Dương với Khương vương chết, nước Khương bị diệt vong. Em gái của hãn là Long Quỳnh vì thương anh bị chết mà nhất thời xúc động ôm Ma Kiếm lúc đó chưa thành hình nhảy vào lò đúc quỳên sinh. Không ngờ máu xử nữ của Long Quỳnh kết hợp cùng vô số oán linh khiến Ma Kiếm được hoàn thành, nhất thời trời giáng mưa máu, quân nước Dương toàn bộ chết bất đắc kỳ tử.

* * * * *

Một cái sơn cốc, một kiến trúc bằng đá, một con đường nghiêng nghiêng kéo dài xuống dưới. Hết thảy những thứ này khiến Đường Hoa nổi lên dục vọng muốn đào mấy xẻng. Nửa tháng nay hãn đã đào đến trăm cái huyết động như thế rồi, tuy không được cái chi cả, nhưng lại luyện được một thân bản lĩnh của chuột đồng. Đừng nên hoài nghi lòng kiên nhẫn của Đường Hoa, nếu không phải bị Tôn Minh quấy rầy thì hãn tuyệt đối có xu hướng đào xuyên cả Trái Đất.

"Độ cao ở bên trong là 10 thước, có ba tầng, địa hình có phần phức tạp, phòng đúc kiếm ở trên nửa khu Nam tầng ba, không có tiểu quái." Sát Phá

Lang giới thiệu đơn giản xong rồi lại hỏi cẩn thận: "Tên kia... Lâm trợn người có bỏ chạy hay không đấy?"

"Lang à, phải biết tin tưởng người khác chứ!"

"Với người khác thì ta tin, nhưng với người..."

"Lấy hai cái Yên Vũ thần kính của người, ta có thể chết hai lần cho người xem."

Sát Phá Lang lắc đầu: "Nếu đưa người rồi bắt người đi chết thì ta dẫn người theo làm cái gì... Thật không biết phải nói gì... đi thôi!"

* * * * *

Chỗ này giống như một xưởng công binh ngăm vậy, khắp nơi vương vãi toàn những cục đồng thau. Đường Hoa lo xa, bèn ném bốn mươi chín cục vào trong khu vực xác định của túi Càn Khôn, để sẵn sàng sử dụng bất cứ khi nào. Sát Phá Lang không hiểu lý do hẩn làm vậy cho lắm, nhưng cũng không có ngăn cản hay hỏi han, biết đâu chừng trong hiện thực người ta làm nghề này đó, ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng đáng được tôn trọng mà.

Rất nhanh hai người đã đến bên ngoài phòng đúc kiếm, bởi vì có một vách tường ngăn tạo thành góc khuất, nên hai người không thể nhìn thấy được tình cảnh bên trong phòng. Đường Hoa ngửi ngửi vài cái trong không khí, xong nói: "Ồ? Ta ngửi thấy mùi của Tà Kiếm Tiên này."

"Người là loài chó à?"

"Người thật là, một chút hài hước cũng không có." Đường Hoa thuận tay thay pháp bảo thành Đao Càn Chuyển Khôn kính, nói: "Ông chủ xuất tiền cứ đợi ở đây, dân bán mạng ta đi dò đường trước."

"Hừ!" Sát Phá Lang rút kiếm ra để phòng, nhìn theo Đường Hoa đang cầm một tờ ngân phiếu trên tay đi vào phòng, nhưng còn chưa được mấy giây thì nghe một thanh âm xé gió, rồi thấy Đường Hoa xuất hiện trước mặt mình.

Đường Hoa lau mồ hôi đang đổ như thác: "Ta hẩn phải đi mua vé số thôi."

"Tình huống thế nào?"

"Tà Kiếm Tiên... Chạy giữ mạng mau!" Đường Hoa "xoẹt" một tiếng đã cấp tốc chạy trốn. Sát Phá Lang ngậy người một thoáng, rồi chạm mắt với Tà Kiếm Tiên vừa từ trong phòng lao ra. Rất rõ ràng, Tà Kiếm Tiên cũng không ngờ bên ngoài còn có người, mà lại gần với góc quẹo như thế, nên cũng sửng sờ.

Nhiệm vụ cường chế: chạy trốn khỏi Kiếm Trùng, tử vong thì Ma Kiếm sẽ bị trở về nhất giai.

Nhiệm vụ cường chế: chạy trốn khỏi Kiếm Trùng, tử vong sẽ bị cướp mất Trấn Yêu kiếm.

"Ta x bà nội của Ốc Vít!" Sát Phá Lang lúc này mới hiểu cái gì gọi là "nguy hiểm lớn lao", mình ở ngoài có chết một trăm lần cũng không bằng chết một lần trong đây: "Lưu Quang Tru Tiên Trảm!" Đây là kiếm trận mà Sát Phá Lang đã mai phục ổn thỏa, hấn khởi động được nó trước khi Tà Kiếm Tiên kịp động đây. Sau đó hấn cũng chẳng nhìn hiệu quả thế nào mà cắm đầu trốn ngay.

Sát Phá Lang chạy được một đoạn, lại thấy phía xa Đường Hoa đang quay đầu bay về, trong lòng đã chã nước mắt, người bạn này vẫn còn nghĩa khí lắm, ít nhất thì lấy tiền người ta xong cũng còn có đạo đức nghề nghiệp.

"Lạc đường!"

"..." Sát Phá Lang học máu, rồi không thèm để ý đến Đường Hoa, dẫn đường chạy trốn, Đường Hoa bay sát theo hấn. "Lưu Quang Tru Tiên Trảm!" Kiếm trận mai phục sẵn được khởi động, Tà Kiếm Tiên lại bị vây trong kiếm trận một lần nữa. Đường Hoa cũng không dám giấu riêng, vội vàng quăng lưới Huyền Băng ra. Chuyện này không phải đùa, có quan hệ đến chuyện thần binh đi hay ở đấy.

Không đến 10 giây sau, hệ thống báo với Đường Hoa rằng lưới Huyền Băng đã thành lưới nhện nhện rồi, đã bị phá triệt để, không thể sử dụng được nữa. Hai người một yêu diễn trò một truy hai trốn, mãi đến một thông đạo thẳng tắp. Đường Hoa tỏ vẻ nghi ngờ: "Lúc tới có thấy cái thông đạo lớn như vậy đâu?"

"Vậy người quay lại đi!" Sát Phá Lang khinh bỉ Đường Hoa, sau đó lại khinh bỉ tiếp chính mình, mình thế mà cũng bị lạc đường luôn rồi. Đường

nhiên chuyện này không trách mình được, vì địa hình Kiếm Trùng khá là phức tạp, nếu lúc thường thì không khó lắm, nhưng mình đã bị nhiệm vụ cường chế kia làm cho hải, lại còn phải sắp đặt sẵn kiếm trận, rồi tên Tà Kiếm Tiên kia cứ hùng hổ truy đuổi giống như mình trộm mất bà xã của hắn đi, tiếp thêm thẳng Đường Hoa này cứ nghi ngờ lải nhải suốt bên tai nữa, không lạc đường mới là lạ.

"Lưu Quang Tru Tiên Trảm!" Sát Phá Lang lại khởi động một cái kiếm trận, xong báo cáo: "Ba lần kiếm nộ đã xài hết rồi đây."

"Đằng trước trái phải đều có đường, người chọn đi!"

"Trái!"

"Phải, bảo trọng!" Đường Hoa ngoặt phi kiếm một cái, chạy trốn theo đường bên phải, đồng thời cũng phát tin nhắn tập thể đến bọn hảo hữu: "Hồng Động Sơn Tây, tọa độ XX, XX, tầng ba, mau mau đem đại đội nhân mã đến cứu mạng."

"Càn Khôn Vô Địch Kiếm!"

Ta x, sao lại đuổi theo ta? Đường Hoa kinh hải cực kỳ, vốn nghĩ Sát Phá Lang sẽ dẫn truy binh rời đi, còn mình thì trốn vào một xó kiên trì chờ bộ đội cứu viện đến, ai dè từ đâu người ta đã ngấm đến mình rồi. Vô Địch Kiếm vừa ra, mưa kiếm hắt trọn cả thấy tầng lầu cao 10 thước, Đường Hoa vội vàng tung một tờ ngân phiếu lên, nhưng hệ thống lại báo: Mục tiêu nằm ở vùng không nhìn thấy, không thể sử dụng.

Một chuỗi phi kiếm đánh thẳng vào trên thân Đường Hoa, nhưng nhân phẩm của hắn há là thứ mà Tà Kiếm Tiên có thể phỏng đoán được, không những vẫn sừng sững trong màn mưa kiếm, mà sinh mệnh cũng không hề bị giảm đi chút nào.

Bên này, Sát Phá Lang cực kỳ kinh hải, sao mình không gặp công kích mà máu lại bị rút nhanh thế? Nhưng hắn cũng không phải là người thường, với lại đã có vết xe đổ nơi Tân Tiên giới nên lập tức biết ngay có thẳng công nhân đang bán đứng ông chủ. Thế là tức thì thoát ly đội ngũ, quả nhiên vừa thoát ly xong thì sinh mệnh dừng lại ở mức đỏ không hạ thêm nữa. Mà phải nói, mình mới là người mang nhiệm vụ chính cơ mà, sao BOSS lại không rượt theo mình ấy nhỉ?

"Ta x, thật là không có nghĩa khí." Đường Hoa cấp bách mắng một câu, lấy một tờ ngân phiếu ra độn lên phía trước hai mươi thước, cuối cùng cũng thoát được phạm vi công kích của Càn Khôn Vô Địch Kiếm. Chỗ rẽ có nhiều lắm, mà Càn Khôn Nhất Độn thì nhất định phải ở trong phạm vi nhìn thấy được, nên sử dụng cũng khó khăn.

"Sâm La Vạn Tượng Kiếm." Vô số phi kiếm hắt ra từ trong tay Tà Kiếm Tiên, chúng truy đuổi Đường Hoa trong thông đạo, đến ngã rẽ lại còn biết quẹo theo nữa.

Đường Hoa lại lau mồ hôi, nếu mình không đoán sai thì tiếp theo sẽ là Oanh Thiên Nhất Kiếm, đòn này chính là công kích đơn thể cực mạnh, dính vào là chết chắc luôn.

"Càn Khôn Nhất Độn!" Đường Hoa nghiêng răng xoay người, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của Tà Kiếm Tiên. Điều này không những khiến Vạn Tượng Kiếm thất bại, mà ngay cả Tà Kiếm Tiên cũng phải bị sửng sờ. "Sóng đạn!" Đường Hoa phất tay một cái, bốn mươi chín cục đồng thau cộng với mười thanh phi kiếm rác rưởi cùng nhau bắn xuống.

Tám trái dưa hấu đã có uy thế lớn kinh người, vậy gần sáu mươi món kim loại thì sao đây?

Đường Hoa nhận được lời giải thích của hệ thống: Những khối đồng thau đó thuộc dạng vật trang sức cho cảnh quan, không thể sử dụng trong chiêu thức được. Cuối cùng còn bồi thêm một câu, xin hãy quý trọng môi trường, bắt đầu bằng những hành động cá nhân.

Cái quỷ! Đường Hoa vừa thấy mấy câu này thì lông trên người dựng đứng lên. Hồi còn học tiểu học, lão sư dạy phải phân loại rác, Đường Hoa cũng rất ngoan, động viên cả nhà mình cùng nhau phân loại. Nhưng mà chính phủ người ta trâu lắm, chẳng kể người có phân loại hay không, cứ trực tiếp dồn với nhau đem đi đốt rồi chôn hết. Cho nên cách nói đúng phải là quý trọng môi trường, bắt đầu từ thay đổi thể chế. Trung Quốc có tổ chất quan viên thấp chứ không phải là tổ chất người dân thấp.

Mấy cục đồng thau không có nổ, nhưng mười thanh phi kiếm tứ giai kia thì thực sự tạo ra sóng. Đúng theo lời Cảnh Thiên, kỹ năng này quả thật rất mạnh, lại thêm Tà Kiếm Tiên vốn không ngờ Đường Hoa có gan đến thế

nên không khởi động bất cứ thủ đoạn phòng ngự gì, kết quả bị mười trận nhỏ cộng với một trận nổ lớn khiến cho giật bắn cả lên. Có điều nguyên thần bị tổn thương đôi chút, nhưng thực lực vẫn còn y nguyên, hắn đưa tay, phi kiếm lại đuổi theo Đường Hoa tiếp. Đường Hoa khởi động pháp thuật Tá Vật Đại Hình ngăn được một chiêu, xong hai người lại bắt đầu chơi trò một truy một trốn.

Bởi vì đòn đánh của Đường Hoa không gây thương tổn bao lớn cho Tà Kiếm Tiên, cho nên dưới tình huống đẳng cấp, tu vi cách nhau quá xa, Đường Hoa chỉ còn nước xài Càn Khôn Nhất Độn, tiêu tiền mua mạng. Tà Kiếm Tiên cũng rất rõ chênh lệch giữa hai người nên một chiêu Oanh Thiên Nhất Kiếm vẫn tụ lực mà chưa tung, chờ thời cơ tốt nhất rồi mới một kích tất sát.

Tiền là thứ gì? Tiền là thứ chết bầm. Đường Hoa rưng rưng lệ. Đã có mấy lần hắn muốn xoay người lại để người ta giết chết cho xong, nhưng lại nghĩ, từ đầu đến giờ bỏ ra nhiều tiền như thế không phải là oan lắm hay sao? Ai... Kể từ khi có Càn Khôn Nhất Độn, mình chưa bao giờ được giàu cả...

"Ây cha!" Đường Hoa vừa quẹo qua thì chuẩn xác đụng trúng Sát Phá Lang trên không trung, hai người "bịch bịch" rớt xuống đất. Đường Hoa vừa mở miệng là mắng ngay: "Khốn kiếp, sao người còn chưa cút ra ngoài?"

"... Bị lạc đường!" Sát Phá Lang ủ rũ, quẹo qua quẹo lại cả tiếng đồng hồ, thế mà không tìm nổi đường ra, thật là... Mất mặt quá!

"Oanh Thiên Nhất Kiếm!" Một thanh kiếm khổng lồ mang theo khí thế "Quyết chí xông lên" bắn đến phía hai người không chút lưu tình, ý đồ rất rõ ràng, chính là muốn một kiếm xuyên hai mạng.

"Đệt!" Hai người đồng thời mắng một câu, lúc này có quãng ngân phiếu cũng không kịp nữa rồi, Đường Hoa rốt cục phải dùng tới một chiêu gia truyền nhà họ Đường mà trước giờ chưa từng xài được trong trò chơi: Thái Cực quyền - Tứ lượng bạt thiên cân, quát: "Xem ám khí đây!" Rồi túm lấy Sát Phá Lang quăng về phía thanh kiếm khổng lồ, còn mình thì ba chân bốn cẳng bỏ chạy, ngay cả phi kiếm cũng không kịp cưỡi lên.

"Đang" một tiếng, Đường Hoa quay đầu lại nhìn, rồi sửng sốt phát hiện Sát Phá Lang thế mà vẫn chưa chết, một thanh Ma Kiếm ngũ giai thế mà có thể cản được Oanh Thiên Nhất Kiếm kia. Tuy lượng máu gần cạn đáy, nhưng sự thật là hắn vẫn chưa chết!

Nhưng phải đối mặt với Tà Kiếm Tiên đang bay đến, Sát Phá Lang có khác gì người đã chết đâu? Đừng nói Đường Hoa không muốn cứu, cho dù có muốn cứu, chỉ sợ Sát Phá Lang cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn này.

Nhưng... Vận may của Sát Phá Lang đột nhiên bộc phát. Phải biết rằng người thì có nhân phẩm, sói cũng có lang phẩm, phẩm đủ cao thì vận may bộc phát. Một cột sáng do năm màu kim, vàng, đỏ, lam, lục hình thành đột nhiên bùng tỏa phía sau hắn, một chữ "Phá" màu kim hiện lên trên trán hắn, lượng máu trở lại đầy ắp. Sát Phá Lang hoành kiếm, lạnh lẽo nhìn Tà Kiếm Tiên, nói một câu: "Đuổi cái con mẹ ngươi!"

Ngũ Mang Trấn Tà Phá: Kỹ năng bị động, ở trong trạng thái gần chết (sinh mệnh còn 1%) có xác suất nhất định cưỡng chế khởi động Ngũ Mang Trấn Tà Phá trong 1 phút. Sau khi khởi động, uy lực của kỹ năng sẽ gia tăng 300%, sau khi hiệu quả biến mất thì trong vòng 1 ngày không thể sử dụng bất cứ kỹ năng nào. Có thể thăng cấp!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

CHƯƠNG 124: SÓI ĐI BẮT CHUỘT NHẮT

CHƯƠNG 124: SÓI ĐI BẮT CHUỘT NHẮT

Sát Phá Lang khi lượng máu tràn đầy, ba lượt kiếm nộ có đủ sẽ đáng sợ đến thế nào? Không ai biết đáp án này cả, ngay cả Đường Hoa cũng không, bởi vì hắn chỉ từng đứng im để Sát Phá Lang sử dụng một lần kiếm nộ là đã chết rồi.

Vậy Sát Phá Lang sau khi khởi động Ngũ Mang Trấn Tà Phá lại khủng khiếp đến bao nhiêu? Đối với vấn đề này, người bị phỏng vấn là Tà Kiếm Tiên cự tuyệt trả lời.

Từ sau ma kiếp, tốc độ hồi phục kiếm nộ của Sát Phá Lang đã tăng thêm 20%, nên trong thời gian Tà Kiếm Tiên đuổi theo Đường Hoa, hắn đã khôi phục hoàn toàn ba lượt kiếm nộ. Có thể nói, Sát Phá Lang lúc này chính đang ở trạng thái đỉnh cao nhất...

"Nhân kiếm hợp nhất!" Ta tức là kiếm, kiếm tức là ta, tâm có tương thông, thiên hạ vô địch.

Nhân - kiếm vừa bắn qua thân thể của Tà Kiếm Tiên đã lập tức đảo ngược trở về, lập tức phát động một lần nữa...

Không có tiếng vang dị thường, không có ánh sáng chói lóa, chỉ có lực thương hại cực kỳ thực tế, cực kỳ bá đạo...

Tà Kiếm Tiên kêu thảm một tiếng, toàn thân có khí đen bay ra, tựa hồ đang ở vào trạng thái gần chết.

Có rất nhiều người nghi ngờ về nhân phẩm của Đường Hoa, tin tức của Tôn Minh, và tình yêu trong võng du, nhưng tuyệt đối không ai nghi ngờ về lực sát thương bộc phát trong nháy mắt của Sát Phá Lang cả. Tà Kiếm Tiên cũng không, bởi vì hắn không rảnh mà nghi ngờ, hắn phải chạy...

Tà Kiếm Tiên xoay người đánh ra một cụm khí đen, còn bản thân thì điều khiển phi kiếm định chạy trốn. Dưới tình huống bị trọng thương, tốc độ phi hành của hắn đã thấp hơn hai người nhiều, nhưng hắn tin cụm khí đen kia có thể ngăn cản hai người trong một lúc, chỉ cần một lúc đó thôi, mình đã có thể thoát thân an toàn, phải biết rằng hoàn cảnh nơi đây không ai có thể quen thuộc bằng mình được.

Hắn tính toán thì thuận lợi như thế, nhưng hiển nhiên hắn đã xem nhẹ sự giáo hoạt của Đường Hoa, hắn vừa đánh khí đen ra thì Đường Hoa đã khởi động dịch chuyển tức thời, vững vàng ngăn trước mặt hắn. Đường Hoa cười hề hề một tiếng, sau đó ném Lượng Thiên Xích lên, lôi hỏa ầm ầm trút tới.

Theo cách nói của Đường Hoa với Sát Phá Lang thì đây là đánh chó đang rút nước, mà theo cách nói của Tà Kiếm Tiên thì đây chính là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Nhưng bất kể có nói thế nào đi nữa, thì sự thật vẫn là sự thật. Đường Hoa nhả một tin nhắn qua cho Sát Phá Lang: "Cái đầu của tên này về phần ta, còn rút ra thứ gì thì đưa người." Tại sao lại

là nhân tin mà không phải là nói trong kênh đội ngũ? Nguyên nhân rất đơn giản, Sát Phá Lang đã phát lời thề độc, ít nhất thì cuộc đời này cũng tuyệt đối không tổ đội với Đường Hoa.

"Người cần cái đầu của hắc đế làm gì?" Câu hỏi này của Sát Phá Lang đã là khách khí lắm, dù sao thì cũng còn phải nhờ người ta hỗ trợ tìm Giang Sơn Cẩm Tú đồ nữa.

"Nhiệm vụ!" Đường Hoa lơ mờ nhớ được là dòng đầu tiên trong nhiệm vụ cấm pháp của Thục Sơn có ghi yêu cầu đánh chết Tà Kiếm Tiên một lần, tiếp theo mới yêu cầu các dạng tài liệu.

"Nếu ta không đáp ứng thì sao?" Đối mặt với nhân phẩm của Đường Hoa và bài học xương máu mình đã nhận được, Sát Phá Lang rất là do dự.

"Vậy ta sẽ nhường đường cho hắc đế ngay." Đường Hoa đe dọa một cách trần trụi. Hắc đế rất rõ ràng, đối với Sát Phá Lang thì đừng nên giải thích rằng nhân phẩm của mình rất cao thượng, mặc dù thua anh hùng kháng Nhật một chút, nhưng ít nhất cũng được coi là anh hùng nội chiến hay mấy cái gì gì đó tượng tự. Lời giải thích tốt nhất chính là đưa ra phương án nào liên quan đến ích lợi, người không đồng ý thì ta sẽ nhường đường cho Tà Kiếm Tiên rồi chặn đường người, để coi một tên người chơi đang không thể sử dụng kỹ năng như người có thể đánh thắng hoặc là chạy thắng được đại BOSS không.

"Hừ! Hy vọng người nói thì giữ lời."

* * * * *

"Thiên Lôi Không Phá!" Không ngoài ý muốn, Đường Hoa rất nhanh đã lấy được tính mệnh của Tà Kiếm Tiên. Bởi vì đây là lần thứ hai Tà Kiếm Tiên mất mạng, cho nên chiến lợi phẩm không được phong phú bao nhiêu, chỉ được một ít trang bị rác rưởi, lẫn thêm một viên đá Long Tinh để tinh lọc tiên kiếm nữa. Nghe nói phải giết Tà Kiếm Tiên đến năm lần mới có thể triệt để giết chết hắc đế, nhưng càng về sau chiến lợi phẩm lại càng rác rưởi, thiệt là càng lúc càng mất mặt thân phận BOSS.

"Gia Tử, ta lạc đường rồi!" Đây là tin nhắn của Mặc Tinh cô nương.

Đường Hoa nhận được tin này xong mới nhớ là mình đã từng kêu cứu với bọn hảo hữu, thế là vội vàng lau một mớ mồ hôi lạnh rồi phát tin nhắn

tập thể đi: "Nguy cơ giải trừ rồi, mọi người về nhà chơi với con cái đi thôi."

Tin nhắn tỏ vẻ khinh bỉ của Tôn Minh, tin nhắn yêu cầu mời khách của Phá Toái, tin nhắn chúc mừng của bọn Thiếu Gia... Là chúc mừng mình không cần phải chạy xa nữa, hay là chúc mừng hãn thoát nạn ấy nhỉ? Còn có tin nhắn khách sáo của Nhu Mễ, v.v... Đường Hoa rất kiên nhẫn hồi phục từng cái từng cái một, chẳng hạn như khách sáo trở lại với Nhu Mễ, v.v... Mỗi cái tin nhắn là 1 lượng bạc, Tà Kiếm Tiên trong lúc vô ý đã làm ra cống hiến đồ sộ với lượng GDP, có thể nói là chết có ý nghĩa.

* * * * *

Tuyền Quy giáp, ngọc Như Ý, Tiêu Dao thảo, Linh Xà thuế, Huyền Nữ huyết thạch, Hồn Độn Xá Lợi... Đường Hoa nhìn danh sách tài liệu nhiệm vụ mà đau đầu. Có điều nếu so với lượng tài liệu cần thiết để làm nhiệm vụ luyện kiếm thì bên cấm pháp có thể nói chỉ là trò trẻ con. Điểm quan trọng nhất trong nhiệm vụ cấm pháp chính là yêu cầu giết Tà Kiếm Tiên một lần, bởi thế độ khó có phần cao hơn. Nếu không nhờ Sát Phá Lang sử dụng công cụ làm bậy thì bản thân mình muốn giết tên kia phải khó khăn hơn vài phần.

Mấy cái chuyện thu thập tài liệu như vậy sức một mình không thể hoàn thành nổi, thế là Đường Hoa lập tức liên hệ với Sương Vũ, Sương Vũ trả lời bằng một cái ngón giữa, hiển nhiên nàng muốn tính đến chuyện Đường Hoa đã làm gì với mình, nàng không chấp nhận lời xin lỗi của Đường Hoa, theo ý của nàng là phải giết hãn. Nhưng không ngờ Đường Hoa đâu có chút áy náy nào, hãn căn bản không có muốn nhận lỗi chuyện nửa tháng trước, mà chỉ phát cho Sương Vũ một bảng danh sách. Sương Vũ trả lời "Mặc kệ", mà song song với đó thì lại tuyên bố treo giải.

Nữ nhân đó nha, thực ra đều là miệng cứng mà lòng mềm cả. Đường Hoa nhìn thấy Sương vũ treo giải trên kênh bang hội mà cảm thán một câu. Hãn đã tính toán rồi, Sương Vũ có thể thu thập được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, còn lại bao nhiêu thì hãn nhờ Thư Sinh treo giải trong bang Nhất Kiếm. Giết Tà Kiếm Tiên xong, sự truy cầu cấm pháp của hãn lại càng bức thiết hơn, tiên thuật lôi hỏa đương nhiên là dùng tốt, nhưng mà cũng có vấn đề rất lớn, đó là khi Đường Hoa đánh với quái thuộc tính sét thì đều cảm thấy không ăn thua gì cả, đặc biệt là đối phó với quái tinh anh có thuộc tính

sét vượt hơn 100 lại càng khó khăn hơn. Quái vật mỗi khi có thuộc tính nào vượt qua 100 thì nếu nó bị công kích thuộc tính này tấn công, không những không bị trừ sinh mệnh mà còn có thể hấp thu pháp thuật để khôi phục sinh mệnh nữa. Cho nên kiếm một cái cấm pháp thuần Hỏa chính là điều tất yếu cực kỳ.

* * * * *

Đường Hoa tốn một tiếng đồng hồ mới mò ra khỏi tầng ba được, trong tầng hai hẳn đón Mặc Tinh cô nương đang nằm chống cằm ngăn người, sau đó lại quay về tầng ba hội hợp với Sát Phá Lang. Sát Phá Lang tuy không thể sử dụng kỹ năng, nhưng vẫn còn được hai chân, hẳn chạy bộ theo hai thanh phi kiếm. Chạy một hồi, người chủ nhiệm vụ này bãi công, thật là không phúc hậu đấy, hai tên cầu nam nữ này căn bản không có lo lắng cho người bất tiện là mình chút nào cả, chẳng hề có chút động lòng thông cảm chi, chỉ lo nói chuyện phiếm phi hành. Nhưng... đối với kháng nghị của hẳn, đôi cầu nam nữ kia không thèm để ý, cũng chả có ý định chờ hẳn gì cả... Đành phải chạy tiếp thôi.

Phòng đúc kiếm rất rộng, có một ngọn lửa không bao giờ tắt và một cái lò luyện.

"Nào có Giang Sơn Cẩm Tú đồ gì." Mặc Tinh tùy tiện nhìn lướt qua vài lần, coi như đã điều tra xong.

Đường Hoa thì lại khác, dù sao cũng đã lấy hai cái thần kính của người ta, rồi sẵn tiện hoàn thành một cái nhiệm vụ nữa, mà làm người dù sao cũng phải có lòng biết ơn chứ. Thế là hẳn đi dạo quanh phòng hai vòng, kết luận: "Chỗ này quả thật không có."

Chủ nhiệm vụ là Sát Phá Lang ung dung đến trễ, Đường Hoa khá là bất mãn, Sát Phá Lang vẫn xạm mặt, không thèm biện hộ, dù sao biện hộ cũng là không tốt. Sát Phá Lang nhìn thoáng qua phòng đúc kiếm trống rỗng mà lòng buồn vô hạn, đánh sống đánh chết, cửu tử nhất sinh chỉ đổi lấy một kết quả như vậy, không cam tâm đâu!

Mặc Tinh thấy Sát Phá Lang ngồi dưới đất bi thương thì cảm thấy bất nhẫn, bèn nói với Đường Hoa: "Không thì tìm lại lần nữa thử xem."

"Tốt!" Đường Hoa rất dễ chịu đi hai vòng, xong báo cáo: "Không có."

Sát Phá Lang âm thầm ngẩng đầu lên hỏi: "Người sẽ trả lại ta một cái thần kính chứ?" Dựa theo đạo lý mà nói thì Đường Hoa phải liều mạng hoàn thành một nhiệm vụ bất khả thi cho Sát Phá Lang, nhiệm vụ không có manh mối gì cả, vậy trả lại một nửa tiền đặt cọc có vẻ như là hợp lý. Có điều hẳn lại quên mất nguyên nhân mà hẳn thuê Đường Hoa, không phải vì Đường Hoa đánh đấm khá, mà là vì Đường Hoa đê tiện. Người muốn một người đê tiện phải moi ra những thứ mà người đó đã nhét vào trong túi thì thật là...

"Sẽ không!" Đường Hoa cười gian trả lời.

... Đoán đúng rồi! Sát Phá Lang chỉ có thể than khổ một tiếng, bây giờ người ta tùy tiện chĩa ngón út ra cũng có thể đè chết mình. Ai...

Mặc Tinh hỏi: "Nhiệm vụ này thực sự trọng yếu đến như vậy sao?"

Phải! Sát Phá Lang ử rử gật đầu.

"Xem ta!" Mặc Tinh lấy một lồng sắt từ trong túi Càn Khôn ra, bên trong có một con chuột bé bé màu rậm nắng đáng yêu siêu cấp.

"Cái gì đó?" Hết trần châu phỉ thúy giờ lại bắt đầu sưu tầm đến động vật nhỏ, sở thích của cô nàng này thiệt không phải là bình thường đó nhen.

"Sưu Bảo thử!" Mặc Tinh trả lời xong thì hỏi con chuột: "Nơi này có bảo bối không?"

Con chuột gật đầu, Mặc Tinh mở lồng sắt ra, con chuột chạy lủi đi. Mặc Tinh vội vàng hô một tiếng, Sát Phá Lang với Đường Hoa cùng chạy theo. Chỉ thấy con chuột kia trước tiên lượn vài vòng trong phòng luyện kiếm, rồi chạy ra bên ngoài. Mặc Tinh với Đường Hoa tức thì tỏ ra khinh bỉ Sát Phá Lang, Sát Phá Lang thật là xấu hổ. Nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho ba người cùng xấu hổ luôn.

Bên ngoài phòng luyện kiếm có một bức tường, cũng là bức tường ngăn cản tầm mắt ở chương trước, Đường Hoa cùng với Sát Phá Lang đã đứng bên cạnh bức tường này một hồi lâu... Thế nhưng hai người không ai phát hiện trên tường có hoa văn cả. Phúi đi đám bụi bám trên tường, một bức Giang Sơn Cẩm Tú đồ xuất hiện trước mắt cả bọn.

Trừ bức vẽ, bên cạnh còn có lời chú giải của Khương vương hậu nữa: Tác phẩm thêu thùa lớn đến như thế, sức của một cá nhân căn bản không

thể hoàn thành, bà bèn khắc bức tranh lên trên tường rồi âm thầm triệu tập các cô gái khéo tay trong dân gian, truyền thụ tài nghệ cho họ, sau đó ngày đêm gấp rút chế tạo bức tranh trong một gian phòng. Bởi vậy bức tranh bằng gấm kia thực sự còn chưa có hoàn thành, cái được hoàn thành chính là bức vẽ được khắc trên tường này.

"Bắt lấy nó." Mặc Tinh chỉ tay kêu lên. Chỉ thấy con Sưu Bảo thử kia hoàn thành công tác xong thì nhân lúc ba người đang còn hồ thẹn với vui sướng, nó nhấc chân lùi đi.

"Lượng Thiên Xích!" Đường Hoa hét to một tiếng, nhưng lại bị Mặc Tinh hất chân đá bay vào trong xó, không hổ là dân luyện võ.

"Là bắt, không phải là giết!" Mặc Tinh vừa đuổi theo con chuột lại vừa đau đầu, nhờ tên Đường Hoa cuồng bạo lực này giúp mình bắt chuột thì... Thiệt là đáng lo quá. Nhưng hình như còn có một người muốn bạo lực cũng không bạo lực được nữa mà. Nghĩ đến đây, nàng quay đầu lại hô: "Sát Phá Lang, qua đây phụ bắt chuột, Gia Tử, người không được động."

Sát Phá Lang tìm được Giang Sơn Đồ, nhiệm vụ đã hoàn thành. Nhiệm vụ hoàn thành rồi thì tâm tình rất tốt, thế là vung tay một cái, nói: "Ta đến!"

Đường Hoa cười gian: "Sói đi bắt chuột nhắt..."

"..." Sát Phá Lang khựng người lại, từ trên trán lăn xuống một giọt mồ hôi. Mình là cao thủ, cao cao thủ, mà thân là cao thủ, lại đi bắt chuột giùm cho một tiểu nữ sinh...

"Sát Phá Lang! Nhanh lên!" Mặc Tinh cáu lên rồi, một mình mình chặn nó không nổi nữa.

Nghiến răng dậm chân, Sát Phá Lang tặng cho Đường Hoa một ngón giữa, sau đó chạy qua với Mặc Tinh...

"Ai... Mùa xuân thật tươi đẹp." Đường Hoa điều khiển phi kiếm xuống dưới chân, bay đến phía trên của hai người, rồi lấy máy chụp hình của hệ thống ra, chụp điên cuồng cảnh hai người đang vây bắt con chuột lắt. Còn nơi đến của ảnh chụp, đương nhiên là đặc san của Tôn Minh rồi, nước phù sa không lưu cho ruộng ngoài!

*** Tuyên Quy giáp: tuyên = ngọc (loại ngọc đẹp); quy = rùa.

*** Tiêu Dao thảo: thảo = cỏ.

*** Linh Xà thuế: thuế = xác được lột ra

*** Sưu Bảo thử: sưu bảo = truy tìm bảo vật; thử = chuột

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 125: Táng Ái

Chương 125: Táng Ái

Chuột bắt lại được rồi, Mặc Tinh hài lòng lắm. Mặc Tinh hài lòng, Sát Phá Lang cũng thỏa mãn. Đường Hoa thấy hai người đều mừng, hẳn cũng khá vui. Mấy tấm ảnh được gửi đi ngay từ đầu rồi, hẳn cũng dặn dò: "Là yêu thầm, yêu thầm trong đau khổ, nếu nhất định phải tăng thêm tình yêu tay ba cũng được, nhưng dám kéo ta vào thì ta cắt jj của người."

Tôn Minh cân nhắc hồi lâu, cho rằng nhất định phải có người thứ ba, thế là hỏi: "Huy Hoàng có được không?"

"Có thể!"

Hai tên nhàm chán, chế tạo ra tin tức nhàm chán cho những người nhàm chán xem. Đây chính là lắm chuyện.

Người nhàm chán không chỉ mỗi Đường Hoa, Sát Phá Lang cũng vậy. Đương nhiên, cái nhàm chán của Sát Phá Lang không giống như cái nhàm chán của Đường Hoa.

"Vân Trung giới?" Sát Phá Lang trầm tư một hồi rồi nói: "Ta đến Hàm Dương với người xem sao."

Phản ứng đầu tiên của Mặc Tinh không phải là mừng rỡ hay là vui vẻ, mà là ngoảnh đầu lại phê bình giáo dục Đường Hoa: "Có thấy không? Đây chính là điểm khác biệt đấy, người ta nghe thấy ta có khó khăn là hỗ trợ ngay, còn người thì sao? Cớ này cớ nọ."

"Thế ta làm sai à?" Đường Hoa gãi đầu, hình như mình đã tận tâm lắm rồi cơ mà, đâu thể cứ túm người khác trên đường lại hỏi, "Xin hỏi ngài có phải là đệ tử của Xích Tùng tử không" được?

"Phải phải!"

"Thôi được, vậy ta đi với người xem sao." Rốt cục Đường Hoa cũng hạ quyết tâm buông xuôi cho sự nghiệp đào hang.

"Chờ ta một ngày đã." Sát Phá Lang ở bên cạnh nói.

"Người không muốn đi đến như vậy à?" Đường Hoa nghi hoặc hỏi lại, bản thân mình thì chạy không thoát rồi, phải biết rằng đi làm nhiệm vụ nơi Hàm Dương chỉ là giả, mà dạo phố với người ta mới là thật. Cái nhiệm vụ kia không phải kiên nhẫn thì làm được, mà là phải có vận may kha khá.

Nhưng câu hỏi khiếm nhã này của Đường Hoa lại làm khó Sát Phá Lang. Hắn lăm nhăm hồi lâu rồi nói: "Ta có nên đi không?"

"Đi! Đi cùng nhau! Chúng ta chờ người một ngày." Mặc Tinh đáp lại rất kiên quyết. Thêm một cao thủ là thêm một phần chắc chắn. Hơn nữa, từ khi biết sự khó khăn của Sát Phá Lang trong quá trình làm nhiệm vụ nâng Ma Kiếm lên ngũ giai, Mặc Tinh càng tin tưởng hơn, đồng thời âm thầm thề: Chuyện này không thành công cũng phải thành công.

* * * * *

Sát Phá Lang ngẩn ngơ đi dạo bên cạnh Kiếm Trùng để giết thời gian, dĩ nhiên cũng có thể giải thích là trầm tư, Mặc Tinh cùng Đường Hoa thì chạy đến vùng phụ cận đánh quái kiếm chút kinh nghiệm, Mặc Tinh cũng ngẫu nhiên làm khách mời đào đất đôi lần. Chỉ cần trên không trung phát hiện thứ gì na ná như sơn động, lại có dấu vết nhân tạo, Đường Hoa chắc chắn sẽ xuống đào.

"Ây!" Mặc Tinh nhìn trái nhìn phải thấy không ai mới hạ thấp thanh âm nói trong kênh đội ngũ: "Hình như đối với ta, Sát Phá Lang có chút..."

"Ý đồ?"

"... Hảo cảm." Mặc Tinh cho rằng ý của Đường Hoa cũng không sai, nhưng cách dùng từ lại không thỏa đáng tí nào cả.

"Người... Thích hẳn?"

"Không cảm giác."

"Vậy sao người lại cười híp cả mắt thế?"

"Được người khác thích mà vui lòng, không phải là vì người cũng thích người đó, mà là vì..."

"Hư vinh!" Đường Hoa gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

"Chẳng phải thế đâu, người đi chết đi."

"Đời người xưa nay ai không chết... Được đến mà không phí công phu... Trời, gặp quỷ rồi!" Đường Hoa sững sốt nhìn dưới chân mình, dưới đó có một triền núi đất vàng rất bình thường bao lại thành một cái sơn cốc, trong sơn cốc có một kiến trúc hao hao như một miếu thờ cũ nát. Nhìn kỹ hơn, kiến trúc này còn treo thêm một biển hiệu lớn, trên đó viết: Lăng Nữ Oa.

Đường Hoa nhìn lại mình, rồi lại nhìn nhìn Mặc Tinh một cách kỳ quái, hỏi: "Điểm thiên phú của người chẳng phải đã thêm vào Ngộ Tính sao?"

"Cái gì?" Mặc Tinh không hiểu cho lắm.

Đường Hoa không trả lời, chỉ giao dịch cho Mặc Tinh một cái xẻng, xong phất tay nói: "Lên!"

Người trong tộc Nữ Oa cư trú ở Miêu Cương, mà mộ địa của Nữ Oa lại ở chỗ này... Đường Hoa lập tức gửi tin cho bách khoa toàn thư Nhu Mễ: "Giải thích danh từ - Nữ Oa!"

Rất nhanh, Nhu Mễ đã trả lời.

"Nữ Oa là một nhân vật từng tồn tại thật sự trong lịch sử, chủ yếu hoạt động nơi cao nguyên Hoàng Thổ, lăng tẩm của bà ở tỉnh Sơn Tây gần phía Đông thôn Hầu thành trấn Huyền Triệu Hồng Động. Thời gian tồn tại của lăng Nữ Oa có thể đã ngoài ba bốn ngàn năm, cũng tương tự như lăng Hoàng Đế, cũng là miếu tế lễ của các hoàng đế Trung Quốc thời cổ đại. Địa phương này hằng năm vào ngày mười tháng ba âm lịch đều cử hành hoạt động hội làng cùng cúng lễ kéo dài đến bảy ngày."

Xong rồi Nhu Mễ còn bổ sung thêm một câu, nếu muốn biết về truyền thuyết, đề nghị nói chuyện trực tiếp.

Đường Hoa ngăn Mặc Tinh đang định liều xông vào trong, gửi tin tiếp: "Kể về truyền thuyết thịnh hành nhất ấy."

Nhu Mễ trả lời: "Cộng Công thị tranh đế với Nữ Oa, Nữ Oa lệnh Chúc Dung thị lãnh binh tấn công Cộng Công thị, Cộng Công thị thua, tức giận dùng đầu đụng Bất Chu sơn. Bất Chu sơn chính là cây cột chống trời, bây giờ thế núi bị sụp đổ, trụ trời gãy, đất đai lệch nghiêng về hướng Đông Nam, nước biển chảy ngược lên lục địa. Nữ Oa chọn các loại đá ngũ sắc, đốt lửa lên nung chúng chảy lỏng ra rồi dùng chất này vá bầu trời lại, tiếp đó lại chêm bốn chân của một con rùa khổng lồ để làm bốn cây cột nâng bầu trời đã sập lên. Đây chính là chân tượng của tích Nữ Oa vá trời, bởi vì nội chiến mà làm cho dân chúng lầm than, cuối cùng thủ lĩnh tinh ngộ, sửa chữa lại mọi thứ. Tuy từng có sai lầm, nhưng so với thủ lĩnh nào đó trong lịch sử thì cũng được coi là minh quân."

Đường Hoa lại dò hỏi quan hệ giữa Nữ Oa và tộc Nữ Oa, Nhu Mễ tỏ ý rằng truyền thuyết này khác với truyền thuyết kia. Nàng nhân tiện đưa ra một ví dụ uyển chuyển để nói rằng vấn đề của Đường Hoa là ngớ ngẩn: Trong Tây Du ký, tiểu Tôn đánh cho Thái Thượng lão quân tơi bời hoa lá, rồi đánh ngang tay với Nhị Lang thần, nhưng đến Phong Thần bảng, Thái Thượng lão quân chĩa một đầu ngón tay có thể ép chết một bầy Nhị Lang thần cộng thêm một con chó.

Đường Hoa chấp nhận sự phê bình của Nhu Mễ, đồng thời cũng tỏ ý rằng nhất định sẽ không rối rắm giữa hai cái truyền thuyết và lịch sử nữa.

Cuối cùng Nhu Mễ giải thích thêm, theo nghiên cứu của khảo cổ và các văn kiện lịch sử, rất có thể là do thiên thạch nổ trên bầu trời nên mới tạo thành mưa thiên thạch.

* * * * *

Hai người đáp xuống trước cửa miếu, chỉ thấy trong miếu có hai dàn đèn thấp sáng đến tận nơi sâu. Mặc Tinh túm chặt một bên vạt áo của Đường Hoa, Đường Hoa rất hòa nhã nói với nàng, bọn ta tuy là trộm mộ, nhưng đây không phải là phim Quý Thối Đèn. Ngoài ra, nên chuẩn bị sẵn chiêu thức để đề phòng, BOSS lúc nào cũng có thể tập kích đấy.

Hai người dẫm phi kiếm bay là cách mặt đất chừng một thước, chậm rãi phi hành về phía trước, nhưng mãi cho đến sâu vào phía trong vẫn không bị cái gì tập kích. Sâu tận cùng có một bức tượng Nữ Oa sống động như thật, trước pho tượng có một cái hộp nhỏ.

"Có khi nào mở hộp ra sẽ có ba điều ước không nhỉ?"

Nữ nhân thật là giàu trí tưởng tượng. Đường Hoa khinh bỉ trong lòng, sau đó nghiêm nghị nói: "Đó là đèn thần, còn đây là hộp thần."

"Vậy sẽ có thứ gì?"

"Hộp thần sản xuất trong nước..." Đường Hoa chìa ra bốn ngón tay: "Có bốn điều ước."

"Thật không?" Trong mắt Mặc Tinh lóe lên ánh sao.

"Giả!" Đường Hoa phá nát sự huyền tưởng của cô gái một cách tàn nhẫn, sau đó hẩn mở hộp, lấy từ bên trong ra một cái mai rùa màu đen, thì thầm: "Nhiệm vụ: Trảm Cộng Công nơi Bất Chu sơn."

"Oa, người có thể đọc được chữ giáp cốt nữa cơ đấy." Mặc Tinh nhận lấy nhìn qua, há, là chữ giản thể! Nàng cũng thì thầm: "Thu thập đá Nữ Oa ngũ sắc."

Hai người nhìn nhau một cái, đã hiểu huyền cơ của miếu Nữ Oa này rồi. Rất đơn giản, đây là một cỗ máy tuyên bố nhiệm vụ. Mặc Tinh là người thực tế, lập tức gửi tin nhắn cho Sát Phá Lang. Sát Phá Lang tỏ ý rằng hẳn cũng muốn qua lắm, nhưng mà đường xá xa xôi, rồi quái vật trên mặt đất lại dày đặc, hy vọng có thể có người bảo tiêu.

Đường Hoa tức thì góp ý, ngày mai đến cũng được.

Nhắn tin xong, Đường Hoa thuận tay đốt nhang ở trên văn án, vái ba vái xong thì đi đánh kinh nghiệm nơi phụ cận cùng Mặc Tinh.

Ngày thứ hai, Sát Phá Lang đến, nhiệm vụ hẳn nhận được là tìm Phục Hy cầm. Phục Hy là anh trai của Nữ Oa, là nhân vật có thật, được sách sử ghi lại là vị vua sớm nhất.

Ba người mới ra khỏi cửa miếu thì có mấy người chơi tùm năm tùm ba đến, hầu như đều vì nghe bạn bè nói ở đây có cái máy tuyên bố nhiệm vụ cấp S, thành ra đều tới đây tìm nhiệm vụ, hy vọng có thể gặp may. Nhưng hỏi han nhau xong mới biết, nhiệm vụ nơi đây chẳng có cái nào là khó nhất, chỉ có cái sau càng khó hơn cái trước mà thôi. Chẳng hạn như đến biển Đông tìm chân rùa thần, rồi Đường Hoa thì nhận được nhiệm vụ trăm Cộng Công nơi Bất Chu sơn, nhưng có người kia lại nhận được nhiệm vụ đánh bại Cộng Công đã thành thần sau khi chết.

Nếu vậy thì cũng còn được, nhưng điều càng ti tiện hơn chính là không có bất cứ thuyết minh nhiệm vụ nào cả, thậm chí nguyên nhân gây ra và lời nhắc nhở cũng không có, đến cả thù lao cũng không. Thế này chắc chắn những tên tiểu nhân như Đường Hoa sẽ phỏng đoán đây chính là một trò lừa của hệ thống để dụ cả bọn đi chịu chết. Bất Chu sơn? Núi nào không bằng phẳng thì đều được gọi là Bất Chu sơn hết ráo. Tìm được nó đã khó, mà lại còn phải xử lý cả đại thần thời thượng cổ nữa.

Có điều theo phân tích của nhu Mễ thì đây chính là một nhiệm vụ khổng lồ, bắt đầu từ truyền thuyết Hoa Hạ thượng cổ đuổi Cộng Công, bởi vì Cộng Công là một thần có ý nghĩ xấu. Nhưng khi chết rồi, Cộng Công lại

được tôn kính, con của ông ta tên là Hậu Thổ, cũng tức là Hậu Thổ mà chúng ta hay thề "Hậu Thổ tại hạ", có chức là thổ địa. Dù sao thì đây cũng là một truyền thuyết khá rối rắm, Nhu Mễ bảo sẽ thông tri cho mấy người Thục Sơn đến đó kiểm nhiệm vụ.

Tất nhiên Đường Hoa cũng chia thông tin này cho Tôn Minh, thế là toàn thể người chơi đều biết đến sự tồn tại của miếu Nữ Oa, lục đục kéo nhau tới.

* * * * *

Hàm Dương, đây là lần thứ N đến Hàm Dương của Đường Hoa, luật cũ, tiếp đất, túm người, hỏi, sau đó tiếp tục đến trước nhà Xích Tùng tử ngồi.

Ngồi được chừng một tiếng đồng hồ, chỉ số kiên nhẫn của Mặc Tinh xuống thành 0, thế là đề nghị đi dạo phố. Hai nam đồng ý, nhưng Đường Hoa lại viện cớ mình mắc tiểu...

"Oa. Thật đẹp quá!" Hơn mười tên nam sĩ đang đứng vây bên ngoài một trà lâu, cùng cảm thán.

Có náo nhiệt mà không xem là đồ chết dẫm, thế là Đường Hoa chen vào giữa mấy người, duỗi đầu nhìn vô, trong lòng cũng phải than một câu: thật đẹp. Chỉ thấy mấy thước phía trước có một cô gái áo trắng đang ngồi uống trà, dường như đang đợi ai đó. Nhìn nàg... Dù sao cũng khá là xinh đẹp. Nói như thế này đi, nếu điểm của Huyền Huyền là 10, thì cô gái này nhất định phải được 12. Phối thêm một bộ đồ màu trắng, tay cầm một quyển sách bằng tre, khiến người ta thoáng nhìn cứ ngỡ như tiên tử hạ phàm. Dĩ nhiên, nếu không được 12 điểm thì đã không có mấy tên mê gái vây xem công khai như vậy.

"Có phải là hàng đã qua thẩm mỹ không nhỉ?"

"Thẩm mỹ cái đầu người, ca ca đây nói người biết, đây tuyệt đối là hàng thuần tự nhiên đấy."

Một anh bạn nói với điệu bộ thâm trầm: "Vẫn còn có khuyết điểm."

"Khuyết điểm nào?"

"Không có khuyết điểm chính là một cái khuyết điểm."

"Xì!"

Trà lâu đã đầy khách, mọi người đều là người văn minh, đều dùng cách nói chuyện phiếm để bớt ngại ngùng, mà nhìn lại cô gái kia, nàng nhìn thấy đàn sói bên ngoài, hiển nhiên đã quen mắt, nên nhẹ nhàng cười với chúng, sau đó tiếp tục tập trung thưởng thức trà.

"Tiểu Ái!" Một tên nam tử mặc áo trắng chen ra từ giữa bầy người, bước đến ngồi trước mặt cô gái kia, dẫn đến ngàn luồng sát khí đeo bám. Nhưng sau khi thấy rõ ràng người tới là ai, chúng nhân nhao nhao thu hồi sát khí lại. Hóa ra đây không những là hoa đã có chủ, mà còn là chủ cấp khủng nữa, bèn khua tay tản đi hết.

Nam tử áo trắng này Đường Hoa có biết, hẳn phải nói là quá quen biết luôn. Hẳn chính là đại ca của Nga Mi, là bang chủ hiện thời của Tam Thương - Phong Vân Nộ. Phong Vân Nộ lúc này dường như rất thích thú hưởng thụ ánh mắt ghen tị của bọn nam nhân kia.

Tuy trong mắt Đường Hoa, Phong Vân Nộ có vẻ như không được ưa thích cho lắm, nhưng đưa vào trong võng du thì hẳn đẹp trai, tao nhã, cách nói năng bất phàm, có thể lực, có địa vị, có năng lực, có phong độ lãnh đạo, cái nào cái nấy đều là những đặc điểm khiến nữ nhân mê đắm đến chết không đền tiền. Nhưng quan trọng là bây giờ Đường Hoa nhìn thấy Phong Vân Nộ thì rất là bức bối, bức bối cực kỳ luôn.

Hắn nhắn tin cho Mặc Tinh: "Trong quán trà XX phát hiện người tình nghi là đệ tử của Xích Tùng tử". Nhắn xong, Đường Hoa chỉnh đốn lại trang phục, bước vào quán trà, sừng sốt nói: "Phong Vân, sao trùng hợp như vậy?"

Trùng hợp cái rắm, bố đây thấy người ở ngoài lâu rồi. Nhưng lời này không thể nói được, nói ra là rớt giá của mình ngay, Phong Vân Nộ đành ôm quyền:- "Gia Tử... Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp..." Trong lòng Đường Hoa lộ bộ một cái, hẳn phát hiện quyển sách bằng tre mà mỹ nữ tiểu Ái kia đang nghịch nghịch trên tay kia có vẻ rất quen mắt, vội vàng nhìn lại trong túi Càn Khôn, quả nhiên, pháp bảo Thiên Thư của mình giống nó y đúc. Bèn vội hỏi: "Vị này..."

"Gia Tử, người đang chờ người phải không?" Phong Vân Nộ rất là bức bối với kiểu suông sã như thế của Đường Hoa.

Đường Hoa không để ý tới hắc, lấy Thiên Thư ra huơ huơ, thần bí nói: "Thiên vương cái địa hồ."

Khụ... Tiểu Ái vốn cho rằng Đường Hoa cũng là một người đáng chán, đang chờ Phong Vân Nộ xua đi, nhưng không ngờ Đường Hoa lại có cái này, nàng nhìn kỹ hơn, rồi có chút vui mừng nói: "Cái... Cái này của người cũng là Thiên Thư?"

"Phải phải!" Đường Hoa liên tục gật đầu, cái này quả là "Hữu duyên ngàn dặm vẫn gặp nhau". Hoàng Thạch công ời Hoàng Thạch công, ông có biết ông đã tác thành cho một nhân duyên kỳ diệu rồi không? Lão Hoàng từng nói qua, Thiên Thư được chia thành ba bộ phận rơi vào tay của ba người chơi, mỗi bộ phận có công năng khác nhau. Nhưng Đường Hoa không ngờ, nhân lực của Hoàng Thạch công ác đến như thế, nhất định cứ phải đẩy một mỹ nữ qua cho mình. Đẩy qua thì cứ đẩy qua đi... Thân là một người giữ Thiên Thư, đây cũng là nghĩa vụ bất đắc dĩ.

Tiểu Ái vội đứng lên nói: "Chào sư huynh."

"... Chào sư muội." Chuyện gì cũng có khả năng cả. Đường Hoa ra hiệu bảo tiểu Ái ngồi xuống cùng mình, rồi hỏi: "Còn một vị nữa đâu rồi?"

"Không biết." Tiểu Ái lắc đầu. Đột nhiên cảm thấy mình thất lễ, vội nói với Phong Vân Nộ vẫn đang còn đứng: "Phong Vân ca ca, ngồi đi."

Đường Hoa bình thản ung dung uống một hớp trà, tùy ý hỏi: "Tên đầy đủ của sư muội là gì vậy?"

"Táng Ái, còn sư huynh?"

Đường Hoa ve ve cái cằm, hơi nghiêm nghị lại, nói: "Gia Tử, Đông Phương Gia Tử."

"A..." Tiểu Ái cực kỳ sửng sốt, hỏi lại: "Chính là Đông Phương Gia Tử thanh danh xấu tệ kia à?"

"..." Đường Hoa nổi gân đen đầy mặt, nhìn qua Phong Vân Nộ. Phong Vân Nộ vẫn đang mỉm cười thưởng thức trà, tựa hồ không nghe thấy hai người nói gì cả. Ai bảo người là tiểu nhân làm chi...

Tiểu Ái vừa nói ra miệng thì cũng xấu hổ vô cùng, đang định nói gì để chữa lại thì đột nhiên thấy một nam một nữ bước vào trà lâu, nữ vừa tiến vào thì đã mở miệng hô: "Gia Tử, người người nói là người nào?" Hai

người này tất nhiên là Sát Phá Lang và Mặc Tinh. Mặc Tinh nghe bảo đã tìm được đệ tử của Xích Tùng tử thì không nói nhiều lời, lập tức kéo theo Sát Phá Lang chạy đến.

"Cái nào cái gì?" Đường Hoa không quay đầu lại, hỏi.

"Ờ? Tên tiểu nhân Phong Vân Nộ cũng ở đây à?" Mặc Tinh sửng sốt hô một câu, điều khiến nàng sửng sốt không phải là vì Phong Vân Nộ có ở đây, mà là vì không ngờ Phong Vân Nộ lại đang ngồi cùng bàn với Đường Hoa. Có điều câu nói này lại trực tiếp quá, trực tiếp đến nỗi khiến cho mọi người không thể nói gì được cả.

Vẫn là tiểu Ái phản ứng nhanh, chuyển đề tài trở lại: "Người tìm đồ đệ của Xích Tùng tử làm gì thế?"

"Người có biết à?" Trong mắt Mặc Tinh lóe lên ánh sao.

"Cái này... Chẳng phải Gia Tử cũng là đồ đệ của Xích Tùng tử đó sao?"

"A?" Đường Hoa cùng Mặc Tinh đồng thời sửng sốt, chẳng qua trong cái sửng sốt của Mặc Tinh lại có mang vài phần sát khí.

"Hoàng Thạch công chính là Xích Tùng tử, ông ta chưa nói với người sao?" Giờ lại đến phiên Tiểu Ái sửng sốt.

Đường Hoa với Mặc Tinh nhìn nhau, cùng trả lời rất chắc chắn: "Không có!" Trừ lần đầu tiên, ngoài ra Mặc Tinh đều có mặt cả, nhưng chưa từng nghe Hoàng Thạch công kia nói gì về thân phận của bản thân ông ta.

"... Vậy à." Tiểu Ái ngẫm ngẫm một lúc, rồi giải thích: "Xích Tùng tử với Hoàng Thạch công là một người, tên đầu tiên của ông ta là Hồ Trung Tiên, nghe nói là thần tiên cư trú bên trong một trong mười đại thần khí thượng cổ - Luyện Yêu hồ."

Thần tiên? Đường Hoa gãi đầu, dường như thân thủ của thần tiên kia chẳng ra sao cả. Mà ông ta còn chưa có hỏi mình đồng ý hay không đã quy mình vào môn phái rồi, thật là hơi có phần bá đạo. Dĩ nhiên, coi lại mặt mũi của sư muội là mỹ nữ, mình có thể tha thứ cho ông ta một lần.

"A!" Mặc Tinh kêu hoảng lên một tiếng: "Phái của ta có một nhiệm vụ cấp cuối, chính là phải giết Xích Tùng tử một lần. Cái này... Gia Tử, đây chẳng phải là phải giết sư phụ người sao?"

"VẬY chẳng phải là tiện lợi hơn nhiều à." Đường Hoa cười híp mắt: "Ta đánh lén cho ông ta bị trọng thương, rồi người dứt điểm." Dù sao đi nữa thì Đường Hoa cũng chẳng thấy cái Thiên Thư này ngon lành bao nhiêu.

Phong Vân Nộ mỉm cười nói với tiểu Ái trong kênh đội ngũ: "Có thấy không, ngay cả sư phụ của mình mà cũng muốn hại, ta không lừa muội chứ?"

Tiểu Ái than một hơi: "Ta thật không ngờ, có một tên sư huynh thôi mà lại là loại người như vậy. Không biết người còn lại có tốt lành gì hơn không. Thôi vậy, chúng ta đi thôi."

"Được!"

Tiểu Ái đứng lên nói: "Chúng ta còn có chút chuyện, xin phép đi trước."

"Đi sớm như vậy à?" Đường Hoa sững sốt, còn chưa có tán gẫu được đôi câu, thậm chí còn chưa có kiếm được cái cố xin hảo hữu nữa mà.

Sát Phá Lang ở bên cạnh cười lạnh: "Người ta ghét bỏ cái nhân phẩm ti tiện của người, không muốn ngồi uống trà chung một bàn với người đó."

"Ta ti tiện chỗ nào?" Đường Hoa nổi nóng, lấy Lượng Thiên Xích ra, Sát Phá Lang cũng rút Ma Kiếm, hai bên gườm gườm nhau, sát khí ngập tràn.

"Không có, không có! Thật sự ta có việc mà." Tiểu Ái vội vàng giải thích, rồi gật đầu chào mọi người, sau đó đi ra khỏi trà lâu với Phong Vân Nộ.

"Chờ đã!" Đường Hoa vội vã chạy ra khỏi tửu lâu, gọi hai người đứng lại.

Tiểu Ái rõ ràng có chút bất nhẫn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Các người còn chưa có trả tiền mà." Định ăn quyết trước mặt ông tổ nghề ăn quyết đây à, đừng nói người đẹp như tiên, cho dù là đẹp như hoa cũng vô dụng.

"..." Tiểu Ái cùng Phong Vân Nộ lặng lẽ một hồi lâu, rất lâu.

Lần gặp gỡ đầu tiên, Đường Hoa đã để lại một hình tượng ác liệt mãi không phai mờ trong lòng tiểu Ái, đồng thời cũng vinh quang đoạt lấy huy chương "Nam sĩ mất phong độ nhất thế kỷ" trong lòng nàng.

Nhưng, nào ai có ngờ, lần gặp gỡ thứ hai lại đến nhanh như vậy.

Hai mươi phút sau, hai người lại gặp mặt trong nhà Xích Tùng tử.

Mặc Tinh nghe ra thân phận của Đường Hoa thì không thèm đi dạo phố, cũng không ăn uống gì nữa, cứ nhất định tóm lấy Đường Hoa bắt phải đi đến nhà của Xích Tùng tử. Nhiệm vụ mình đã làm mấy tháng nay, hóa ra nhân vật mấu chốt lại ở gần mình như thế.

Đến trước nhà Xích Tùng tử, Đường Hoa báo tên, không có vấn đề gì cả. Rất nhanh đã có một NPC quản gia dẫn ba người đi vào. Vừa đến phòng khách, không những Hoàng Thạch công kia có mặt, mà cả tiểu Ái với Phong Vân Nộ cũng có ở đây, cho nên lần thứ hai, hai người gặp mặt.

Thấy ba người bọn Đường Hoa, Xích Tùng tử lập tức tập trung sự chú ý lên Mặc Tinh, ông ta mở miệng hỏi: "Đứa bé nhà học Mặc phải không?"

"Vâng!"

"Thân thể phụ nhân nhà họ Mặc vẫn khỏe chứ?"

"... Khỏe ạ!"

"Người muốn vào Vân Trung giới à?"

"Vâng!" Trong mắt Mặc Tinh lại lóe lên ánh sao, lẽ nào lại đơn giản thế chứ?

Xích Tùng tử cười một cái rồi phất tay: "Đông Phương Gia Tử, Táng Ái, các người đi cùng với nàng một chuyến đi."

Mặc Tinh vội chỉ vào Sát Phá Lang, nói: "Hắn cũng đi nữa." Tay đầm càng nhiều thì càng tốt mà.

Phong Vân Nộ giơ tay: "Ta có thể đi cùng không?"

Đường Hoa vội giơ tay: "Ta không đi." Không thích lâu bêu với tên Phong Vân Nộ.

Xích Tùng tử tiếp thu ý kiến của Mặc Tinh cùng Phong Vân Nộ, không để ý đến kháng nghị của Đường Hoa, khua tay một cái, năm người đã biến mất trong phòng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 126: Ảo ảnh trận

Chương 126: Ảo ảnh trận

Vân Trung giới? Trong lòng Đường Hoa đánh "ực" một tiếng. Năm người hiện đang ở trên mặt đất của một khối lục địa chừng một km vuông trôi nổi trên không trung. Lục địa này bị một cấm chế thần bí bao vây. Sát Phá Lang thử một lần, hệ thống thông báo hấn rằng bởi vì nguyên nhân tu vi pháp lực nên không thể cưỡng chế đột phá cấm chế được. Trên lục địa này còn có một pháp trận cùng một điểm sống lại. Quét mắt nhìn chung quanh, lục địa trôi nổi như vậy ít nhất có năm cái.

Nhiệm vụ: Đến được Vân Trung giới.

Đội ngũ thì năm người một tiểu tổ, nhưng năm người này lại phân thành hai tiểu tổ, với lại chẳng hề có dự vọng giao lưu gì với nhau. Đường Hoa nhìn nhìn Phong Vân Nộ, ra một dấu hiệu mời, Phong Vân Nộ lạnh lùng cười, sau đó bước chân lên pháp trận. Pháp trận này cũng chính là con đường duy nhất mà bọn họ biết...

Nhưng Phong Vân Nộ đã bước vào trong pháp trận rồi mà vẫn chưa biến mất, trong pháp trận lại dâng lên một cụm ánh sáng màu trắng. Cụm sáng này bay lên, rơi xuống phía xa của năm người rồi biến thành hai cái ảo ảnh.

Ảo ảnh một là Phong Vân Nộ, ảo ảnh hai là Sát Phá Lang.

Trong khi năm người còn đang buồn bực thì Phong Vân Nộ ảo ảnh mở miệng: "Trừ Đông Phương Gia Tử thì trong trò chơi, người này là người tồi tệ nhất, vừa nham hiểm, vừa ích kỷ, lại ngông cuồng tự cao tự đại."

Táng Ái đứng một bên che miệng sừng sốt nói: "Phong Vân ca ca, đây... Đây chẳng phải là nguyên văn của câu mà huynh từng nói với ta đó sao?"

Hai luồng sát khí từ Sát Phá Lang và Đường Hoa cùng rơi xuống trên người Phong Vân Nộ, có điều chưa chờ hai người thanh lý kẻ bại hoại thì Phong Vân Nộ ảo ảnh đã biến mất, một giọng nói ôn hòa truyền xuống từ trên không: "Nham hiểm, ích kỷ, ngông cuồng tự cao tự đại. Phòng ngự hạ xuống 20%, xác suất phát động bạo kích đề cao thêm 5%... 3, 2..."

Trong thời gian đếm ngược, Phong Vân Nộ, Đường Hoa, Tang Ái cùng với Mặc Tinh đều bị một màn hào quang màu xám bao phủ, mọi kỹ năng bị

biến thành màu xám không thể sử dụng, đồng thời cũng ở vào trạng thái vô địch.

"Chiến thắng bản thân mình trong mắt người khác, khiêu chiến chính mình." Thanh âm ôn hòa kia vừa nói xong thì Sát Phá Lang ảo ảnh khởi động, bắt đầu xông tới. Sát Phá Lang vội vàng bay lên không ứng chiến.

"Nhân kiếm hợp nhất!" Đây là kỹ năng công kích đơn thể mạnh nhất của Sát Phá Lang. Hai con sói đồng thời phát chiêu, cùng xẹt qua nhau nhanh như hai tia chớp. Sát Phá Lang ảo ảnh khởi động được bạo kích, đánh rớt được hai phần ba sinh mệnh của Sát Phá Lang. Sát Phá Lang đánh rớt được một phần ba sinh mệnh của Sát Phá Lang ảo ảnh.

"Hừ!" Vận khí cũng là một bộ phận của chiến đấu. Sát Phá Lang xoay người đề phòng, đột nhiên dưới chân chớp lên ánh kiếm quang, Lưu Quang Tru Tiên Trảm phát động, hóa ra nơi đây đã bị Sát Phá Lang ảo ảnh mai phục kiếm trận rồi.

Sát Phá Lang hóa thành ánh trắng, Sát Phá Lang ảo ảnh cười gian, nói: "Ta nham hiểm, ta kiêu ngạo vì nó." Xong rồi mất tích, hết thấy khôi phục lại bình tĩnh. Trừ chuyện Sát Phá Lang mất đi, ngoài ra không có gì khác với lúc năm người vừa được truyền tống đến đây cả.

Bốn người trầm mặc...

Đường Hoa đi qua chỉ tay nói: "Người, Táng Ái, nữ nhân yếu đuối vô năng. Người, Phong Vân Nộ, nam nhân yếu đuối vô năng. Người, Mặc Tinh, nữ nhân yếu đuối vô năng... Được rồi, mọi người đọc theo ta một lần nào. Đâu xanh, coi ta chơi chết hệ thống thế nào."

Mặc Tinh không khách sáo học theo Đường Hoa quả mặng ba người. Phong Vân Nộ rất thích chí khi quả mặng Đường Hoa cùng Mặc Tinh, rất đau khổ khi quả mặng Táng Ái, Táng Ái thì rất ngượng ngùng lặp lại lời nói của ba người một lần.

Quy tắc rất là rõ ràng, đó là đánh giá trong lòng A đối với B sẽ được phơi bày ra trên ảo ảnh của B. Mà B nhất định phải chiến thắng được ảo ảnh của mình.

* * * * *

"Sát Phá Lang có trở lại không?" Phong Vân Nộ hỏi Đường Hoa.

"Ta nào biết." Đường Hoa nói thêm: "Nếu là ta thì chắc chắn sẽ không quay lại." Hắc không dự định, ít nhất cũng chưa từng dự định sẽ đi cùng Phong Vân Nộ.

Mặc Tinh cười hì hì nói: "Ta cho rằng hắc sẽ quay lại, ai dám cược với ta?"

"Chẳng lẽ người tự tin với sức thu hút của mình đến vậy à?"

"Hì hì!"

Không ngờ Mặc Tinh quả nhiên có sức thu hút thật, một tiếng đồng hồ sau, Sát Phá Lang xuất hiện nơi điểm sống lại. Biểu tình của hắc rất bình tĩnh, nhìn nhìn mọi người rồi nói: "Đứa nào còn dám nói ta nham hiểm, khi ra ngoài ta truy sát một tháng." Bà nội, ảo ảnh của bố mà lại đề tiện y chang Đường Hoa luôn.

Mặc Tinh nói: "Sát Phá Lang, người đã chết một lần rồi, lần này người lên đi." Quy tắc của trò chơi này thì mọi người đều hiểu, người bước lên pháp trận sẽ không bị khiêu chiến, đây cũng là vì Mặc Tinh tốt bụng muốn tránh cho Sát Phá Lang bị chết lần thứ hai mà đề nghị.

"Được!" Sát Phá Lang đi qua, đặt một chân lên pháp trận.

* * * * *

Sát Phá Lang ảo ảnh nói với Đường Hoa ảo ảnh: "Bà nội, ảo ảnh của bố mà lại đề tiện y chang Đường Hoa luôn."

Thanh âm ôn hòa hồi nãy: "Đề tiện. Lực công kích của pháp thuật tăng lên 50%, lực phòng ngự vật lý giảm xuống 50%."

"Bố x tổ tiên nhà nó." Đường Hoa ói ra một bùm máu: "Bố mày có tội tệ hơn cũng không bằng Ốc Vít được."

Mặc Tinh phê bình Sát Phá Lang: "Sao người lại có thể nói Gia Tử như thế chứ?"

Sát Phá Lang vội vàng giải thích: "Đó là lời ta suy nghĩ trong đầu thôi mà. Cần thận, đánh rồi kìa!"

"Lượng Thiên Xích!" Hai Đường Hoa cùng rống lên, sau đó nhìn chăm chăm vào nhau. Tuy kết quả gần như chắc chắn sẽ thua, vì Đường Hoa ảo ảnh được gia tăng thuộc tính một cách quá vô sỉ, giảm vật phòng mà tăng

pháp công, nhưng cũng không ngăn trở được quyết tâm đánh một trận thỏa sức của Đường Hoa.

"Thiên Lô Không Phá!" Hai người xuất chiêu, tiếp đó lại là một cái Liệt Diễm Nhiên Lô, chiêu thức đều giống nhau như đúc, hai người không tránh không né, cứ oanh tạc lẫn nhau. Dùng Càn Khôn Nhất Độ là vô dụng, bởi vì người thoát ly khu vực chiến đấu thì đối phương cũng vậy, phạm vi công kích đã được cố định rồi.

20 giây sau, Đường Hoa ảo ảnh biến thành ánh trắng, Đường Hoa thối phù ngón tay trở của mình, thần nhiên nói: "Dám so đê tiện với ca à?"

Đáp xuống đất, bốn người kia nhìn Đường Hoa như thể nhìn quái vật, trên mặt đều hiện lên dòng chữ: Thăng này không phải người nữa rồi. Đường Hoa không giải thích, chỉ ngửa mặt lên trời cười ha ha một tiếng. Mặc Tinh không nhin được sự hiếu kỳ nữa, bèn kéo Đường Hoa ra một góc, thấp giọng hỏi: "Sao thăng được vậy?"

"Sao thăng được à?"

Đường Hoa cười hề hề, triển lãm công năng của Đảo Càn Chuyển Khôn kính cho Mặc Tinh xem, Mặc Tinh giật mình, than thở rằng mình vẫn còn thuần khiết lắm. Sau đó Mặc Tinh lặng lẽ báo cho Sát phá Lang, Sát Phá Lang đột nhiên nhớ lại, hình như hôm qua mình có thể tuyệt đối sẽ không tổ đội với Đường tiểu nhân nữa ấy nhỉ? Mình thực là vẫn còn lương thiện quá, nhất định phải suy xét, suy xét lại mới được...

Thanh âm ôn hòa kia: "Đường Hoa đã qua ải, không cần phải chiến đấu tiếp nữa. Phần thưởng qua ải: vĩnh cửu gia tăng 3% hạn mức tối đa của sinh mệnh." Dứt lời, pháp trận chuyển hóa thành truyền tống, năm người đến một khối lục địa trôi nổi y chang như cái trước.

* * * * *

"Đến ai nào?" Đường Hoa cười híp mắt, hỏi: "Nếu không thì để ta lên, để cho các người thấy được sự tà ác trong nội tâm của ta?"

Bốn người tập thể lắc đầu, người ta bây giờ chỉ là dân đứng xem, vạn nhất mà hăn chơi trò đê tiện một hồi thì phòng chừng người bị chọn sẽ thập tử vô sinh mất.

"Hay ta lên đi?" Táng Ái đưa ánh mắt dò hỏi mọi người, thấy không ai có ý kiến thì bước lên pháp trận...

Táng Ái ảo ảnh nói: "Mình có cảm giác rất an toàn khi ở bên cạnh Phong Vân ca ca."

"..." Mặc Tinh, Đường Hoa Sát, Phá Lang cùng ới.

Thanh âm ôn hòa: "Cảm giác an toàn, phòng ngự tăng thêm 100%, khả năng tránh né giảm 100%. 3, 2..."

Phong Vân Nộ vội gỡ áo giáp vô địch xuống, đây không phải chơi, mình không có nhiều tiền bằng hệ thống được.

* * * * *

Người đâm một kiếm, ta chọt một đòn, Phong Vân Nộ có khả năng tránh né cao, Phong Vân Nộ ảo ảnh thì có khả năng phòng ngự cao...

Sát Phá Lang thản nhiên nói: "Thật rác rưởi."

"Ừ!" Đường Hoa gật đầu: "Một mình ta có thể đánh được một trăm tên như vậy."

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi: "Sao hử không mở phòng ngự tuyệt đối lên nhỉ?"

"Hử không thể mở phòng ngự tuyệt đối, trang bị của ảo ảnh cũng giống y như hử, nếu ảo ảnh cũng dùng phòng ngự tuyệt đối, vậy người nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào? Đường Hoa nói.

Mặc Tinh ngẫm mà rùng mình, nếu hai người kia làm thế thì chỉ có nước đánh nhau từ đầu đen đến khi tóc bạc, đánh đến trời hoang đất lão, biển cạn đá mòn, đánh đến tận thế rồi cũng chưa xong.

"Các người không cảm thấy sau lưng người ta mà lén nói người ta rác rưởi chính là một hành động vô đạo đức sao? Hơn nữa, đây lại là chiến hữu cùng chiến đấu với các người nữa." Táng Ái tỏ ra khinh bỉ hai tên nam sinh.

"Đúng thật!" Sát Phá Lang ngẩng đầu hô: "Phong Vân Nộ, người không phải là rác rưởi thông thường!"

Đường Hoa nói với Táng Ái: "Hử nói trước mặt rồi đấy."

Phong Vân Nộ nghe tiếng hô của Sát Phá Lang thì trong lòng cảm thấy giận dữ, thế là đâm ra bất cẩn bị Phong Vân Nộ ảo ảnh đâm cho một kiếm, thành ra máu của hai bên lại bằng nhau, hử vội vàng điều chỉnh trạng thái

lại. Nếu thua trận thì có phải hai người bọn hắc chết đâu, thế nên bọn họ đâu có ngại ngần chuyện chọc phá.

"Các người..." Táng Ái nhìn hai tên lưu manh này mà không biết nói gì cả. Nhưng không ngờ ngay cả Mặc Tinh là con gái mà dường như cũng đồng tình với hai tên này lắm.

Mặc Tinh nói với Táng Ái: "Tiểu Ái, thực ra người này tệ lắm."

"Tất nhiên các người phải nói như thế."

Đường Hoa sửa lời Mặc Tinh vừa nói: "Thực ra hắc không xấu xa bằng ta đâu."

"A?"

"Phong Vân, cẩn thận phía sau lưng!" Đường Hoa hô lên, Phong Vân Nộ giật mình vội vàng quay đầu lại, kết quả lại bị Phong Vân Nộ ảo ảnh chọc cho thêm một kiếm nữa. Đường Hoa cười híp mắt nói với Táng Ái: "Có thấy không, hắc không xấu xa bằng ta."

"Thấy rồi." Táng Ái lạnh lùng nói.

"Cô nương, đừng có bị những thứ cô nhìn thấy cùng những lời bình luận của người ngoài lừa dối tâm linh của cô. Những điều tận mắt trông thấy chưa chắc là chuyện thực." Đường Hoa nói tiếp: "Như mới nãy cô trông thấy là chuyện thực, đúng là ta muốn hại chết hắc, nhưng nó cũng nói lên rằng ta đang hại người một cách quang minh chính đại, cũng có thể tạm coi là ưu điểm được. Chuyện vừa nãy không những đã chứng minh rằng ta là người rất xấu xa, mà còn chứng minh rằng hắc không tự tin vào bản thân hắc, vậy làm gì gây ra cảm giác an toàn cho người khác được?"

"..."

Mặc Tinh nói: "Gia Tử, hôm nay người quá lạ quá."

"Quái chỗ nào?"

Sát Phá Lang hừ một tiếng, nói: "Lần đầu tiên thấy người lo chuyện bao đồng."

"..." Đường Hoa tự hỏi một lúc, xong hỏi hai người: "Vì chứng minh cho sự trong sạch của mình, có phải ta nên giết cô ta hay không?"

Thích cái đẹp, thích nhân thân chính là điều bình thường của mỗi người, không thể phủ nhận rằng Gia Tử của chúng ta có một chút hảo cảm với

Táng Ái, nhưng cũng không thể phủ nhận được rằng hắn cũng đã tăng thêm một ít chán ghét đối với Phong Vân Nộ. Nhưng đây chính là điều mà gần như tất cả nam nhân dính phải. Sự ghen tị, có nhiều khi nam nhân ghen tị sẽ mạnh mẽ hơn nữ nhân nhiều lắm. Có điều đừng lấy Sát Phá Lang ra làm ví dụ, trong mắt tình nhân ra Tây Thi, trong mắt Tây Thi ra đồng ghèn...

Mặt dưới đang thảo luận, mặt trên tiếp tục ta một kiếm người một kiếm, không có hàm chứa kỹ thuật chút nào, cũng không có chiêu thức rực rỡ uy phong, chỉ có người một kiếm ta một kiếm.

"Chắc chắc!" Đường Hoa lắc đầu: "Ít ra cũng chứng minh được thêm một điểm, chỉ số thông minh của Phong Vân Nộ chẳng được bao nhiêu."

"Nói xấu người khác thì phải có chứng cứ." Táng Ái vẫn biện hộ cho Phong Vân Nộ.

"Ít ra... Đã biết đối phương tăng giảm thuộc tính như thế nào thì trước khi tiến vào trạng thái chiến đấu phải điều chỉnh lại trang bị của mình chứ."

"Chẳng hạn như?"

"Chẳng hạn như trang bị tất cả những trang bị nào có tăng khả năng né tránh, rồi giảm phòng ngự đến thấp nhất, bởi vì như thế sẽ khiến phần thắng tăng nhiều hơn, chẳng giống như lúc này, phải trông chờ vào vận khí."

"Huynh ấy... Có lẽ chưa nghĩ ra."

Đường Hoa chìa ngón út ra, nói: "Ta cược với cô một ván, một ăn mười. Sau khi hắn xuống đây, cô hỏi hắn xem vì sao không đổi lại trang bị có lợi cho mình hơn, hắn chắc chắn sẽ không dám nói mình ngốc, mà sẽ bảo rằng thắng bại hay không trong lòng tự rõ, nên phải đường đường chính chính chiến thắng bản thân mình."

"... 50 kim, ta cược với người." Táng Ái nghiêng răng.

"Tốt!"

Sát Phá Lang ghé sát tai Mặc Tinh nói: "Có thấy không, thật là một cao thủ ly gián bậc nhất, hắn tăng cường khuyết điểm của người khác đến tối đa để che dấu đi khuyết điểm của chính mình."

"Ở chỗ nào?"

"Gia Tử hấp dẫn sự chú ý của Táng Ái vào ván cược này để cược nhân phẩm của Phong Vân Nộ. Như thế mọi việc sẽ đảo ngược lại, Gia Tử trở

thành một quân tử quang minh chính đại, còn Phong Vân Nộ bị biến thành một tiểu nhân nói dối không đở mặt."

Mặc Tinh hỏi: "Thế nếu như Phong Vân Nộ thừa nhận rằng mình ngốc, không nghĩ ra cách đối trang bị thì sao?"

"Người cảm thấy có khả năng này sao?" Sát Phá Lang lại nói: "Không những khiến mỹ nữ chuyển biến quan điểm, mà còn kiếm lời được 50 kim. Đã lời tiền mà người ta còn phải khen hãn biết nhìn, thật là nham hiểm quá."

"Không được nói Gia Tử nham hiểm, đấy là cơ trí."

"Lẽ nào người đã quên chuyện hãn bỏ mặc người trong tù lâu..."

Mặc Tinh ngắt lời: "Đầu tiên, phải nói rằng hãn rất tệ hại, nhưng đó cũng là do ta đã làm chuyện không phải trước. Tiếp theo... Công lực ly gián của người còn thấp lắm, như vậy sẽ làm người mất điểm trong mắt ta đấy."

"..."

Mặc Tinh lại nói thêm: "Hãn là loại người thế nào, ta đã sớm biết. Dù sao đi nữa thì hãn vẫn rất tốt với ta, lúc bản thân không có bao nhiêu tiền mà hãn cũng xẻ một phần ra để cho ta tiêu vặt đấy."

"Người..." Sát Phá Lang đã triệt để bị đánh bại rồi, đây chính là cái đạo lý "bất kể đạo lý" đấy, ta mặc kệ hãn xấu xa thế nào, hãn đối xử tốt với ta thì hãn là người tốt. Tuy lúc trước Mặc Tinh từng bất mãn vì Đường Hoa đút lót, nhưng theo thời gian trôi đi, nàng cảm thấy chuyện đó cũng chẳng quá đáng gì. Tuy Đường Hoa có làm nhiều chuyện xấu, nhưng từ đó cũng thấy được cái thông minh và đảm lược của hãn.

* * * * *

Bởi vì Đường Hoa không quấy rối nữa, nên rốt cục Phong Vân Nộ cũng tiêu hao chết được Phong Vân Nộ ảo ảnh. Sau khi hãn hạ xuống, câu nói đầu tiên chính là: "Mọi người đã đợi lâu."

Đường Hoa nhìn Táng Ái, Táng Ái hỏi: "Phong Vân ca ca, sao lúc này huynh không thay trang bị cao né tránh tháp phòng vào?"

"À... Tiểu Ái, huynh không giống mấy người nào đó, cứ dùng mảnh lối gian lận. Huynh vốn thế nào thì bây giờ là thế đó, với lại chiến thắng bản thân mình chính là một thể nghiệm khó được trên đời."

Đường Hoa không chút biểu tình nào trên mặt, đi qua hạ giọng nói:
"Tiền!"

"Tiền gì thế?" Phong Vân Nộ kinh ngạc hỏi.

"Không có gì!" Táng Ái cười miễn cưỡng, giao dịch một tờ ngân phiếu 50 kim cho Đường Hoa.

* * * * *

"Ai tiếp?" Trên khối lục địa thứ ba, Đường Hoa hỏi.

"..." Không ai lên tiếng cả, chẳng ai muốn tiết lộ những bí mật trong lòng mình.

"Vậy ta lên!" Đường Hoa đặt một chân lên pháp trận.

Đường Hoa ảo ảnh nói với Táng Ái ảo ảnh: "Cô là một ả ngổ ngẩn có bộ dạng xinh đẹp."

Thanh âm ôn hòa: "Ngổ ngẩn..."

Táng Ái ảo ảnh và Táng Ái cùng mặt đối mặt, chăm chú nhìn nhau thật lâu, thật lâu...

Lại một hồi lâu sau, Táng Ái nóng nảy quay xuống dưới hô: "Gia Tử, Thiên Thư của ta có năng lực là phục chế kỹ năng của đối phương, cô ta không ra tay thì ta cũng không làm gì được." Phong Vân Nộ nhướng mày nhìn về phía Đường Hoa, thẳng nhai này đã dùng thủ đoạn gì, sao Táng Ái có vấn đề lại đi hỏi hăn mà không hỏi mình vậy?

"A?" Đường Hoa rơi lệ đầy mặt. Đâu xanh, đều là đồ đệ cả, mà sao Thiên Thư của người ta là phục chế kỹ năng, còn của mình lại hướng tới nghề nghiệp làm vú em nuôi một bầy quái vật vậy chứ? Tại sao lại chênh lệch lớn đến như thế chứ?

Thiên Thư của Táng Ái có thể tùy tiện phục chế một kỹ năng của mục tiêu nào đó, đồng thời không có thời gian chờ. Tất nhiên nó cũng có hạn chế, đầu tiên là chỉ có thể phục chế một kỹ năng, tiếp theo là trong 12 tiếng đồng hồ người chỉ có thể sử dụng kỹ năng này 3 lần. Một khi phục chế rồi mà chưa sử dụng xong 3 lần thì không thể phục chế kỹ năng khác được. Đương nhiên, những kỹ năng phục chế phải là những kỹ năng mà đẳng cấp mình có thể đạt tới yêu cầu.

"Làm thế nào đây?"

Đường Hoa yếu ớt nói: "Cô thật ngớ ngẩn, người ta đã đứng yên đó thì cô cứ trực tiếp dùng nắm đấm đấm chết là được rồi."

"A?" Táng Ái không xài nắm đấm, dù sao thì nàng cũng không ngốc như trong tưởng tượng của Đường Hoa, nàng lấy ra một thanh phi kiếm, rồi dùng công kích phổ thông đánh Táng Ái ảo ảnh. Quả nhiên, Táng Ái ảo ảnh không hề có phản ứng gì, cứ đứng im ngây ngô nhìn sinh mệnh của mình tụt xuống.

Kiểm thứ hai, kiểm thứ ba...

Không chần chừ, Táng Ái ảo ảnh bị chém thành ánh trắng. Táng Ái chiến thắng xong, câu đầu tiên khi hạ xuống đất chính là nói với Đường Hoa: "Cám ơn."

Sát Phá Lang đứng bên cạnh lạnh nhạt nói: "Cảm ơn hãn mãng người là đồ ngớ ngẩn à?"

"Lượng Thiên Xích!" Một thước nơi tay, có cả thiên hạ.

"Hừ!" Ma Kiếm rời vỏ, đất trời ảm đạm.

Sát khí tràn ngập, Đường Hoa đại biểu cho thành tựu cao nhất về pháp thuật, Sát Phá Lang đại biểu cho thành tựu cao nhất về kỹ năng. Không xuất chiêu thì thôi, mà xuất rồi thì chắc chắn đất rung núi lở. Mặc Tinh đứng giữa hai người, gật gật đầu: "Có muốn ta khuyên can hay không?"

Nàng nhìn ra được, Đường Hoa cố kỵ thanh Ma Kiếm kia của Sát Phá Lang, mà Sát Phá Lang thì cố kỵ pháp thuật cổ quái kỳ lạ, cùng với manh tâm khó lường của Đường Hoa.

"Đừng đánh, chúng ta còn phải cùng hội cùng thuyền đây." Táng Ái đứng ra khuyên can.

"Hừ! Xem mặt mũi của Táng Ái, ta tha người đấy." Đường Hoa thu thước lại.

"Hừ!" Sát Phá Lang thu kiếm. Vốn hãn có vài phần e dè Đường Hoa, nhưng nhìn thấy Mặc Tinh tín nhiệm Đường Hoa một cách vô điều kiện, đồng thời ít nhất cũng đã đến tình trạng bạn thân chí cốt rồi thì trong lòng hãn cứ bức bối đến nghẹn cả lên. Yêu là mù quáng, đó cũng chính là lý do mà nhiều người thất tình xong lại cứ đi nhảy lầu, cho dù bình thường đừng

nói là giết bản thân đó, chỉ cần bắt họ giết gà thôi là đã run tim rồi. Yêu khiến gan người ta lớn lên...

* * * * *

Khối lực địa thứ tư, bây giờ chỉ còn lại Mặc Tinh và Sát Phá Lang là chưa qua ải.

Không cần đề cử, Mặc Tinh tức khắc bảo Đường Hoa đi lên. Lúc này, nàng vừa hy vọng lại vừa không hy vọng mình là một người vừa dần vừa dốt trong lòng Đường Hoa.

Tất nhiên Đường Hoa hiểu tâm tình của Mặc Tinh, nếu ải này nàng qua được thì mình cũng sẽ bị trách móc vì đã mắng nàng, làm người thật khó ghê cơ... Đường Hoa bước một chân lên pháp trận, Sát Phá Lang thở phào một hơi, vì mục tiêu của ảo ảnh không phải là mình mà là Mặc Tinh.

Ảo ảnh lặp lại một câu mà Đường Hoa từng nói với Tôn Minh: "Người đừng có thấy nàng nhỏ con mà xem thường, thân thủ của nàng lợi hại lắm. Nàng ta từng sinh hoạt trong quân doanh đến 10 năm, ra tay giết khi không hề chậm hơn giết kiến. Ít ra thì trong số những người mà ta từng thấy qua, nàng là lợi hại nhất, cực cực lợi hại."

Vừa dứt lời, trên đầu của mọi người đều lặn xuống một giọt mồ hôi lạnh, rồi trong những tiếng thở dài bi ai, Mặc Tinh "oa" một tiếng, khóc: "Ta không qua nổi rồi."

Quả nhiên, thanh âm ôn hòa thốt lên: "Cực cực lợi hại, lực công kích, lực phòng ngự, khả năng tránh né, xác suất bạo kích, sinh mệnh,... đều tăng thêm 100%, đồng thời thương tổn nhận được giảm xuống 50%."

Đường Hoa gào khóc: "Mặc Tinh, ta có lỗi với ngươi lắm."

"Ta mặc kệ, ngươi phải giúp ta đánh thắng nó."

"Mặc Tinh tỷ tỷ, khi thực lực của đối phương đã mạnh đến mức biến thái rồi thì bất cứ mưu kế hay trí tuệ gì cũng không còn đất dụng võ được nữa. Ngài đi vui vẻ nhé, ta chờ ngài một giờ."

"Ta mặc kệ đấy!" Tiếng khóc của Mặc Tinh hết sức bi thiết, trận này chính là một trận chịu chết mà. Còn vì sao nàng lại bi thiết như thế thì rất đơn giản, chuyện bị điện giật khi vô ý với điện giật khi cố ý có chênh lệch tâm lý lớn lắm đấy. Không biết mình sẽ chết thì còn có tâm lý may rủi để

mà đánh liều một lần, nhưng biết rõ ràng là đường chết mà vẫn phải đâm đầu tới, cảm giác này thật...

Lỗ Tấn đã từng nói qua, sống trên đời đường nên đi vào hai loại đường, đường thứ nhất là đường quanh co, đường thứ hai còn nguy hiểm hơn, đó là đường cụt. Mà hiện nay, Mặc Tinh đúng là đang đi trên con đường như vậy.

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, Mặc Tinh đi ra từ điểm sống lại, động tác đầu tiên chính là chỉ tay vào Đường Hoa: "Người phải theo ta đi dạo phố, đi mua sắm với ta, đi làm nhiệm vụ với ta."

"Chỉ mời ăn cơm thôi, ba cái kia không chịu trách nhiệm."

"Cũng được!" Mặc Tinh quay đầu lại hô: "Sát Phá Lang, người lên nào."

"Ừ!" Sát Phá Lang bước đến bên pháp trận mà trong lòng cầu nguyện: Ta muốn ba cái kia, ta muốn ba cái kia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 127: Vân Trung giới

Chương 127: Vân Trung giới

Một cụm ánh sáng bay đến phía xa, xuất hiện ảo ảnh của Sát Phá Lang cùng Mặc Tinh.

"Nàng?" Sát Phá Lang ảo ảnh dường như đang tự nói chuyện với mình: "Nàng là nữ thần."

Thanh âm ôn hòa: "Nữ thần..."

Mặc Tinh ngửa mặt lên trời khóc to: "Cứu mạng với..." Mọi cảm xúc của nàng đều gói gọn trong ba chữ này. Trong năm người, nàng là kẻ có đẳng cấp thấp nhất, đơn chiến cũng kém nhất, thế mà còn bị chụp lên mấy cái danh hiệu "lợi hại", "nữ thần",... Trời cao thật không có mắt mà.

Đường Hoa kéo kéo Sát Phá Lang: "Chúng ta đi qua một xó ngòi vẽ vòng tròn đi thôi."

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, Mặc Tinh bước ra từ điểm sống lại. Mặt nàng rất xám, rất xám. Nàng túm lấy áo Sát Phá Lang, nhìn chăm chăm tới ba phút, hai tay Sát Phá Lang giơ lên cao, biểu tình ra vẻ hết sức hoảng sợ. Đẩy hẳn ra, hai mắt Mặc Tinh rưng rưng nhìn Đường Hoa: "Không chơi hành hạ người khác thế này nữa, người nghĩ biện pháp nào cho ta đi."

Đường Hoa khó xử: "Thứ hàng này trực tiếp nhận thông tin từ dây thần kinh của người, khó ăn gian lận đó."

"Ta mặc kệ, người phải cam đoan làm sao lần này ta nhất định qua ải được."

"Cái này..." Đột nhiên ánh mắt Đường Hoa sáng lên: "Có rồi, tuy ta không biết có thành công hay không, nhưng cứ thử xem sao."

"Cái gì thế?" Đường Hoa bảo có, tức là có. Mặc Tinh vẫn khá là tín nhiệm Đường Hoa.

"Người đưa lỗi tai qua đây."

Mặc Tinh ghé đầu qua, Đường Hoa nói một trận, ba người còn lại đều vò đầu bứt tai, trong lòng đầy dấu chấm hỏi: là diệu kế gì vậy nhỉ?

* * * * *

Sau khi trải qua một đợt rút thăm, Táng Ái bước chân lên pháp trận, một cụm ánh sáng bay ra xa, Táng Ái ảo ảnh nói với Mặc Tinh ảo ảnh: "Nữ nhân này là ai vậy? Cao thủ như Đông Phương Gia Tử và Sát Phá Lang mà cư xử bình đẳng với nàng như thế, ắt hẳn nàng phải là một người thâm sâu khó dò."

Táng Ái nghe ảo ảnh của mình nói như thế thì vội vàng lên tiếng: "Xin lỗi, xin lỗi." "Lợi hại", "nữ thần", "thâm sâu khó dò", đây đều là những từ ngữ chơi chết người không cần đền mạng.

Không ngờ Mặc Tinh lại hào sảng vung tay lên: "Không sao đâu."

Thanh âm ôn hòa: "Thâm sâu khó dò, mọi kỹ năng được tăng lên một tầng thứ, nhân vật được tăng thêm một cảnh giới."

Đối mặt với tình cảnh còn ác liệt hơn hai lần trước, Mặc Tinh chỉ lạnh lùng cười một tiếng, sau đó cấp tốc bỏ hết mọi trang bị, pháp bảo, phi kiếm, bao tay trên người, mặc vào một bộ trang phục lính mới. Mọi trang bị của

ảo ảnh đều giống với Mặc Tinh, cho nên cũng bị gỡ mất hết phi kiếm, trang bị, pháp bảo.

Không có phi kiếm, pháp bảo tức là không thể phi hành và không có kỹ năng, không có bao tay tức là không có Kinh Thiên Động Địa quyền. Sau khi kết thúc thời gian đếm ngược, Mặc Tinh rút từ trong túi Càn Khôn ra một thanh phi kiếm, nhẹ nhàng cười cầm kiếm tiếp cận Mặc Tinh ảo ảnh.

Lăn lộn suốt mười năm trong quân doanh bộ binh vũ trụ cũng không phải là uống phí, Mặc Tinh cầm phi kiếm trên tay đã là có lợi thế hơn Mặc Tinh ảo ảnh chỉ có tay không, mà càng bị thảm hơn, ảo ảnh chỉ biết có chiêu thức của hệ thống chứ đâu có biết kỹ xảo chiến đấu cận thân.

Lên gối, giựt chỗ, khóa cổ,... Chiêu nào tàn nhẫn thì dùng chiêu đó, nội khí của Mặc Tinh tăng lên 200%, đánh cho Mặc Tinh ảo ảnh đang ôm đầu ngồi bệt xuống đất phải lăn qua té lại. Đáng thương cho Mặc Tinh ảo ảnh kia, nàng chỉ biết có túm tóc, cào mặt, xé đồ, đâu thể nào có khả năng phản kháng được Mặc Tinh. Đáng buồn hơn là Mặc Tinh cầm kiếm thấy không thuận tay nên đã quăng nó đi để dùng nắm đấm, mà lực công kích của nắm đấm thì thấp hết chỗ chê, thành ra Mặc Tinh ảo ảnh bị đánh đến mức tim gan phèo phổi muốn nôn ra, nhưng vẫn còn chưa có chết...

Đường Hoa lau mấy giọt mồ hôi lạnh, dùng khuỷu tay thúc thúc Sát Phá Lang: "Có thấy chưa?"

Sát Phá Lang: "..."

"Sinh mệnh thì đáng quý, mà ái tình càng cao hơn. Có điều ta vẫn đề nghị khi tới hành tinh M, người nên mua hai phần bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn trọn đời cho chắc."

"..." Sát Phá Lang lại dứt khoát đưa tay lau mồ hôi lạnh một lần nữa.

* * * * *

"Gia Tử, ta yêu người đến chết mất." Mặc Tinh qua ải xong thì động tác đầu tiên là chạy đến làm nũng trước mặt Đường Hoa.

Đường Hoa cảm thấy bên người có sát khí ngút trời, bèn phất tay nói: "Chuyện nhỏ đó mà, có qua được hay không, chỉ cần một lời của ta là được." Lời đe dọa trần trụi vừa thốt ra, sát khí bên người tức khắc yếu lại.

Sát Phá Lang âm thầm nghiêng rặng, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài chút nào, bởi vì người chưa qua ải chỉ còn lại có mình hăn thôi. Tuy hăn có phần bán tín bán nghi, nhưng quả thật không dám chắc chắn lát nữa khi mình ra chiến trường, Đường tiểu nhân kia có xuất ám chiêu gì không. Thà đắc tội với Huy Hoàng, chứ không thể đắc tội Đường Hoa được.

* * * * *

"Dường như lúc nào trong bụng người cũng toàn âm mưu quỷ kế nhỉ?" Táng Ái có phần hiếu kỳ, hỏi.

Đường Hoa lập tức phản bác: "Người nói thế này là vu hãm ta đấy."

"Vu hãm chỗ nào? Đây là sự thực mà."

"Trong bụng ta còn có ruột, trong ruột còn có..."

"Im miệng, ghê tởm quá."

"Ý ta nói là bên trong ruột mới có thể chứa thứ gì được chứ, cho nên dùng từ "một bụng" để hình dung là không chính xác, phải nói là "đầy ruột cơ trí" chứ."

"Cơ trí cái gì, chỉ là chút khôn vặt."

Phong Vân Nộ bàng quan nhìn Táng Ái đang cười khế, rồi nhìn lại Đường Hoa, trong lòng hiện lên hai chữ to: "Tình địch!" Nhưng hăn là người thông minh, biết lúc này mà lại bảo Đường Hoa đang nói bậy thì chỉ tổ phản tác dụng...

"Thấy sắc quên bạn!" Mặc Tinh nghiêng rặng, bước qua túm Đường Hoa hỏi: "Phần Sát Phá Lang thì ai lên?"

"Ta đi!" Đường Hoa giơ tay lên, sẵn tiện cười âm hiểm một tiếng.

Sát Phá Lang giật thót lên trong lòng, nói: "Người không được đi."

"Tiểu nhân, thật là tiểu nhân đấy!" Đường Hoa nói với Mặc Tinh: "Trong đây người hiểu sỏi con nhất là ta, nếu là người khác đi lên thì chắc chắn mấy chữ "cao thâm khó lường" không chạy khỏi đâu, biết đâu còn có mấy chữ "hung ác", "lục thân bất nhận" gì gì đó nữa."

"Có lý đó!" Mặc Tinh nện nắm đấm vào lòng bàn tay, nói: "Vậy người đi lên đi."

"Không dám, người ta nói ta không được đi kìa."

Mặc Tinh quay người nói với Sát Phá Lang: "Thế là người không đúng đây, sao lại nghi ngờ ý tốt của Gia Tử vậy chứ? Người phải xin lỗi."

Ta XX! Sát Phá Lang rất thành khẩn đến trước mặt Đường Hoa, cúi đầu nói: "Nhân kiểm hợp nhất!" Lửa giận kìm hãm suốt ngày nay cuối cùng cũng bùng nổ.

"Tá Vật Đại Hình." Vừa thấy Sát Phá Lang rời tổ, Đường Hoa đã sớm phòng bị rồi. Đường Hoa trao đổi vị trí với một tảng đá, sau đó vung tay lên, cát vàng cuộn cuộn bao phủ, đợi đến khi cát vàng che hết tầm mắt thì lôi hỏa cũng tuôn xuống.

Sát Phá Lang không sợ lôi hỏa, dùng Ma Kiểm hộ thân dũng mãnh xông lên, đến chỗ Đường Hoa vừa đứng thì lại không thấy hắc đây, ngẩng đầu lên chỉ thấy tám trái dưa hấu lớn đang rơi xuống.

"Khuyên Quốc Ngân Đạn Ba!" Sau chín lần nổ, sinh mệnh của Sát Phá Lang đã không còn bao nhiêu. Tuy Sát Phá Lang rắp tâm đánh lén trước, nhưng lại bị nhìn thấu nên bị Đường Hoa đánh lén phản lại, vừa ra tay là đã bị động, bị Đường Hoa tóm lấy cái mũi mà đánh, thật là chịu thiệt hết sức.

Cao thủ so chiêu, tốc độ cực kỳ nhanh, đến lúc này Mặc Tinh mới tới chắn ngang giữa hai người, ngăn tình thế chuyển biến xấu hơn. Sát Phá Lang "Hừ" một tiếng, hạ xuống đất, trong lòng bức bối vô cùng. Hắc bức bối bởi vì sự thực thì mình bị đánh lén nên mới rơi xuống hạ phong, có điều người ngoài nhìn vào chỉ trông thấy người đánh lén là hắc, thật là trộm gà không được lại mất năm gạo.

Trong lúc Mặc Tinh đang khuyên can Đường Hoa thì Phong Vân Nộ lặng lẽ tiến đến gần Sát Phá Lang: "Lang huynh, ta thấy hai chúng ta tất yếu phải liên thủ..."

"Cút!" Sát Phá Lang lạnh lùng thốt ra một chữ.

Táng Ái đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng hết, bèn than nhẹ một hơi: Đây chính là đội ngũ không hài hòa nhất mà nàng từng thấy qua.

* * * * *

Mặc Tinh tóm lấy Đường Hoa kéo đến bên pháp trận, theo như lời Đường Hoa, hắc là người hiểu rõ Sát Phá Lang nhất, mà vừa mới này hai người giao thủ, coi bộ hắc cũng không sợ hãi gì Sát Phá Lang, cho nên hắc

chắc chắn là người thích hợp nhất để khởi động pháp trận. Nhưng Sát Phá Lang rất can trường ngăn lại hành vi đó của Mặc Tinh.

Cục diện lâm vào trong bế tắc, Mặc Tinh đổi, bước vào pháp trận...

Mặc Tinh ảo ảnh nói: "Người cũng còn được, chỉ có cái là hẹp hòi."

Thanh âm ôn hòa: "Hẹp hòi, pháp lực và sinh mệnh bị giảm bớt 50%."

"Ya!" Mặc Tinh nắm chặt tay hô lên một tiếng, hồn nhiên không nhìn thấy Sát Phá Lang bên cạnh đang xám xịt cả mặt mày.

Hai sói bay lên không, Đường Hoa cười híp mắt: "Người có tin ta có thể làm cho hãn thua không?"

"Người đừng có làm càn đó." Mặc Tinh nghiêm nghị cảnh cáo: "Người ta đang giúp ta làm nhiệm vụ đây. Ta nói này... Có phải người còn nhớ thù chuyện người ta giết người trên Lư Sơn không?"

"Phải!"

"Người đã bảo là không so đo nữa mà?"

Đường Hoa hát đầu về hướng Phong Vân Nộ: "Lúc còn cấp 20, tên này đã giết toàn bộ 5 người Thục Sơn ta."

"Người còn hẹp hòi hơn cả Sát Phá Lang nữa."

"Ta có bao giờ bảo không phải đâu?"

"Người..." Mặc Tinh giận quá thành cười: "Người thật là vô sỉ đó."

"Ta có bao giờ bảo không phải đâu?"

"Thua người rồi." Mặc Tinh bí bí mật mật ghé sát Đường Hoa hỏi: "Người nghĩ coi, Sát Phá Lang động thủ với người có phải do nổi máu ghen vì chúng ta hơi thân với nhau không?"

Đường Hoa lườm nòng ra vẻ khinh thường: "Người thực sự cho rằng sức hấp dẫn của mình lớn đến mức người ta phải chết sống thích người à?"

"Ta thực sự cho là như vậy."

"... Người còn vô sỉ hơn ta." Đường Hoa cũng chịu thua.

* * * * *

Mặc Tinh lợi dụng thủ đoạn nói chuyện phiếm để ngăn lại ý đồ gây rối của Đường Hoa, kết quả thành công, Sát Phá Lang thoải mái chiến thắng. Trước khi bước vào truyền tống trận, Táng Ái gơ tay: "Chúng ta sắp phải

bước vào một thế giới chưa từng biết, chúng ta hẳn phải nên gạt bỏ những hiềm khích trước kia để đoàn kết hợp tác chứ nhỉ?"

"Đừng có tính ta vào." Sát Phá Lang bày tỏ thái độ trước tiên.

Đường Hoa nói: "Ý của ta thế mà giống hẵn đến kinh người luôn."

Phong Vân Nộ lắc đầu thở dài: "Khuyết thiếu tư tưởng đoàn thể."

Đường Hoa cười hề hề xuất ra Đao Càn Chuyển Khôn kính, huơ huơ: "Phong Vân Nộ, người dám tố tội với ta không?"

"..." Phong Vân Nộ toát mồ hôi hột, quả nhiên là người xấu, ngay cả pháp bảo trên thân cũng xấu xa y hệt.

Đường Hoa cười cười, thu kính lại rồi nói với Táng Ái: "Cô thấy đấy, ngay cả chút tín nhiệm cơ bản nhất với nhau mà mọi người cũng không có, vậy làm sao có khả năng đoàn kết hợp tác?"

Táng Ái thở dài, bất đắc dĩ từ bỏ ý định.

Tiểu đội năm người này thế mà lại chia thành ba tổ, Táng Ái cùng Phong Vân Nộ một tổ, Mặc Tinh với Đường Hoa một tổ, còn Sát Phá Lang thì một mình.

* * * * *

Trên chín tầng trời là thần, dưới mặt đất là phàm, vậy trung gian hai nơi ấy là gì?

Có lẽ Vân Trung giới có thể trả lời, đây chính là một thế giới tồn tại ngoài tam giới. Trong màn mây khói lượn lờ, có một tòa tháp sừng sững cao ngất, tựa như một cây trụ trời chống đỡ cả thủy Vân Trung giới. Trừ ngọn tháp này ra, còn lại đều không khác gì thế gian bình thường cả, cũng có núi có nước có cây có cỏ có hoa...

"Đẹp quá!" Cả bọn hiện đang ở trên một bờ cát giao giữa nước biển cùng rừng núi. Mặc Tinh đưa mắt nhìn chung quanh, không nhìn được phải cảm thán một câu.

"Yên tĩnh thật!" Táng Ái nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở vài luồng không khí thanh tĩnh.

Trong lúc hai người nữ đang tán thưởng, ba người nam còn lại dường như cũng bị lây nhiễm bởi bầu không khí ấy, cho nên cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại cảm thụ...

"Giết! Giết! Giết!" Đột nhiên một thanh âm long trời lở đất vang lên. Năm người vội vàng mở mắt nhìn lại, chỉ thấy phía Đông Nam có một đám vật thể nào đó đông nghìn nghịt đang cấp tốc bay về hướng này. Chính giữa những vật thể màu đen đó còn có một cây cờ, bên trên viết hai chữ: Đa Mao.

Năm người cấp tốc bay lên không hề phòng. Mặc Tinh lau mồ hôi, hỏi: "Chuyện gì vậy nhỉ?"

"Không biết!" Đường Hoa vừa nói xong thì mặt biển hướng Tây Bắc năm người tựa như đang sôi trào, rồi một đám những vật thể trắng xóa từ trong cuộn sóng vọt tới phía bọn họ. Ở giữa những vật thể này cũng có một cây cờ, trên có viết hai chữ: Thủy Ngư.

"Trốn hay là đánh đây?" Đường Hoa nắm lấy một tờ ngân phiếu, hỏi.

Mặc Tinh bị ai nói: "Gia Tử, ta trốn không nổi rồi, người nhớ ngày này sang năm..."

"Vây phải liều thôi." Đường Hoa thở dài thu ngân phiếu lại.

Đám vật thể đen với vật thể trắng cùng ngừng lại cách năm người chừng ba km. Lúc này Đường Hoa mới thấy rõ ràng, đám đen chính là một bầy chim, còn đám trắng chính là một đàn cá. Nhưng bất đồng với thế giới thường chính là không những trên thân chim có khôi giáp, mà tay còn cầm cả binh khí, chúng hô hào: "Giết! Giết! Giết!." Bên cá cũng không kém cạnh, không những bố trí thành trận vây cá, mà tiếng hô "Giết! Giết! Giết!" cũng có tiết tấu hơn bên chim.

"Qua được không?" Sát Phá Lang có phần lo lắng hỏi Đường Hoa.

"Đại ca, hai bên tổng cộng có đến cả trăm vạn đấy, dù đánh một đòn chết một con thì cũng phải đánh cả tháng lận."

"Chuẩn bị!" Chính giữa bầy chim có một con hô bằng tiếng người, tiếp đó tiếng kéo kệt kéo dây cung vang lên.

"Chuẩn bị!" Bầy cá cũng không chịu yếu thế, dây cung cũng căng đầy.

"Dừng tay!" Đường Hoa lấy một món đồ trắng ra, giơ lên cao làm cờ hàng rồi hét.

"Ơ? Có dân Hiên Viên..." Hai bên cùng sững sốt dừng lại, sau đó từ mỗi bên đều bay ra một thủ lĩnh, quan sát năm người từ xa.

Con chim thủ lĩnh cao chừng nửa thước, mào màu lục lông màu xanh, thân lại đeo một áo giáp màu bạc, tay cầm trường thương dài trượng hai quát hỏi: "Ở bộ phận nào?"

"..." Bốn người còn lại đều nhìn vào Đường Hoa, đối phó với những chuyện này thì phải nhờ những người như vậy. Đường Hoa không biết phải nhìn đi đâu, đành phải vầy vầy cây cờ trắng trả lời: "Thiên vương cái địa hồ."

Táng Ái nghiêng rằng: "Người có thể đổi chút gì mới mẻ hơn không?"

Đường Hoa nhẹ nhàng nói: "Ta định thăm dò thân phận của đối phương trước, xem có phải là dân lẫn lộn trong xã hội đen không."

"Này!" Chim thủ lĩnh chỉ trường thương tới, quát: "Bốn điều đang hỏi người ở trong bộ phận nào, đừng có coi bốn điều là chim ngốc."

Đường Hoa thở dài: "Điều ca à, ta cũng không biết bọn ta ở bên bộ phận nào nữa."

Cá thủ lĩnh bức bối, quơ hai thanh đao trong tay, quát: "Con chim nhãi nhép đê tiện, người lại đi tìm người giúp à?"

"Xì! Đường đường là Đa Mao quốc ta mà phải nhờ những con dân Hiên Viên cấp thấp hỗ trợ à?"

Đường Hoa giơ tay hỏi: "Dân Hiên Viên là cái gì?"

"Chính là người!" Chim và cá cùng chỉ hấn.

"Đậu xanh, chuẩn bị chiến đấu." Đường Hoa cầm ngân phiếu trên tay, nhưng trong ánh mắt giận dữ của bốn người, hấn đành đổi ngân phiếu thành Lượng Thiên Xích.

Cá thủ lĩnh quát: "Dân Hiên Viên, các người có bằng lòng nghe theo sự điều khiển của chúng ta, cùng nhau đối kháng với Đa Mao quốc tà ác không?"

"Cái nơi chim bôi này!" Sát Phá Lang nghiêng rằng nói: "Động vật còn hung hăng hơn cả loài người nữa."

"Đúng! Đây là nơi của chim. Các con dân Hiên Viên, nếu các người bằng lòng theo chúng ta đi tiêu diệt Thủy Ngư quốc thì sẽ được thẻ xanh của Đa Mao quốc."

"Chúng ta là tổ chức cứu viện nhân đạo chữ thập đỏ của liên hiệp quốc, có thể đứng xem náo nhiệt thôi được không?" Đường Hoa vẽ cái dấu chữ thập đỏ lên cờ trắng của mình xong thì hỏi. Trong mấy người bọn họ, Đường Hoa và Sát Phá Lang thì không sợ, chứ Mặc Tinh và Táng Ái là bao chết luôn. Mà tràng cảnh lớn đến như thế, thân thủ có cao hơn cũng không thể cam đoan sự an toàn cho đội hữu mình được.

"Trước hết phải giết lũ dân Hiên Viên mưu mô khó lường này đã." Hai thủ lĩnh cùng ra lệnh, cả trăm vạn cây cung cùng nhao nhao nhắm đúng năm người.

"Dừng tay! Chúng ta thương lượng với nhau một lát đã." Đường Hoa kêu hai bên dừng lại, rồi nói với bốn người: "Tình huống bây giờ mọi người đã biết rồi đấy, nếu chúng ta cứ kiên trì nguyên tắc ban đầu thì phỏng chừng một nửa nhân số sẽ chết nơi đây. Vậy mọi người bỏ phiếu biểu quyết đi."

Mặc Tinh nói: "Nhiệm vụ của ta là tìm kiếm Tật Bằng, các người cho rằng Tật Bằng này là chim hay là cá?"

Đường Hoa nói chắc nịch: "Có chữ Bằng, ắt phải là chim."

"Hừ!" Sát Phá Lang phản biện: "Vậy dựa theo lời người nói thì trong tên của con chuột chắc chắn phải có chữ Thử, báo biển chắc chắn tên có chữ Báo, còn con voi phải có tên có chữ Tượng à?"

"Lượng Thiên Xích!"

"Ma Kiếm rời vỏ."

Mặc Tinh tức giận gầm lên: "Có yên lặng hay không?" Hai người giống hệt như oan gia, cứ nói được vài câu là phải đánh. Nhưng nàng nào biết, hai người này gây sự với nhau là bởi vì nàng.

Táng Ái ngấm lại một lúc, xong nói: "Ta tán thành với ý kiến của Gia Tử."

Phong Vân Nộ nói: "Nếu không thì vậy đi, chúng ta tách ra, một nửa đi nước cá, một nửa đi nước chim, hỏi được thông tin về Tật Bằng thì dùng Phi Kiếm Truyền Thư cho nhau, sau đó mới tập hợp lại để nghĩ cách, được không?"

Mặc Tinh vỗ tay: "Đây là một cách hay đấy."

Táng Ái hỏi trong kênh đội ngũ: "Chúng ta vốn đã ít người, sao lại còn muốn tách ra?"

"Tiểu Ái, khó khăn lắm mới tới được một thế giới khác như thế này, có thể nói chúng ta đang ở trong một kho tàng bảo vật đấy, nhưng có Sát Phá Lang và Đông Phương Gia Tử đi theo, ta đảm bảo có bảo vật cũng không đến phiên chúng ta đâu." Phong Vân Nộ nói với mọi người: "Ta với tiểu Ái sẽ đến nước cá xem xem."

Mặc Tinh nói: "Vậy thì ta với Gia Tử, Sát Phá Lang đến nước chim."

"Ta không đi!" Sát Phá Lang lạnh nhạt nói: "Ta muốn đi dạo bên ngoài xem sao."

"... Tùy người thôi, tự mình cẩn thận đấy, có chuyện thì gọi chúng ta."

* * * * *

Đường Hoa cùng với Mặc Tinh bay đến bên người chim thủ lĩnh, nói: "Chúng ta quyết định trợ giúp các ngài đánh bọn Thủy Ngư quốc tà ác."

"Các người lại xảy ra nội chiến à?" Chim thủ lĩnh nhìn cảnh năm người chia thành ba đám thì nói: "Dân Hiên Viên các người chỉ biết thích nội chiến."

"Đậu má!" Đường Hoa nghiêng răng.

"Là loại đậu gì thế?"

"Là một loại đậu lai rau má. Ý chỉ sự ân cần thăm hỏi mẫu thân của ngài có khỏe hay không đó mà."

Chim thủ lĩnh gật gật đầu: "Tuy lực lượng của các người có hạn, nhưng vẫn cảm tạ các người đã gia nhập chúng ta. Đậu má."

"Đậu xanh..." Đường Hoa phất tay một cái: "Đánh thôi!"

"Đánh!" Chim thủ lĩnh nâng thương lên.

Nước cá dĩ nhiên cũng không yếu kém, hai bên cơ hồ bắn tên cùng một lúc. Đường Hoa báo cáo: "Ta đi xem xem tình hình dự trữ quân lương... Cũng tức là con sâu của quân ta thế nào." Nói xong, không chờ chim thủ lĩnh đồng ý đã kéo lấy Mặc Tinh bay về hướng hậu quân.

Hai bên này về cơ bản là lược lượng ngang nhau cả, người tới ta tới, đều có công có thủ. Đánh được khoảng chừng mấy tiếng đồng hồ thì hai bên lấy lý do là đói bụng, cùng kết thúc chiến đấu, rút lui khỏi chiến trường. Mà bởi

như vậy nên bọn người chơi cũng đã thành công trà trộn vào trong Vân Trung giới.

* * * * *

"Báo!" Một con chim thám báo cầm theo một cây cờ lệnh báo cáo: "Đại vương muốn gặp dân Hiên Viên."

"Vậy người dẫn bọn họ đi đi, những người còn lại đi quét tước chiến trường, chuẩn bị lui lại."

Hai người một chim phi hành trên không trung, Đường Hoa hỏi thám báo: "Đại vương của các người tên là gì thế?"

"Đại vương."

"Moá! Người thật là một con chim ngốc, vậy bộ dạng của ông ta ra sao?"

Chim thám báo nhìn hẩn ra chiều khinh bỉ: "Ngốc! Chim đại vương thì còn có thể có bộ dạng thế nào được nữa?"

Đường Hoa khó khăn lắm mới ngăn nổi mình không đánh chết con chim này. Hẩn hít sâu một hơi để làm dịu tâm tình lại rồi mới hỏi: "Người có nghe nói đến một chim gọi là Tật Bằng không?"

"Tật Bằng? Chưa nghe qua." Chim thám báo khinh khinh nói với Đường Hoa, dường như cảm thấy cái tên ấy rất tầm thường.

Đường Hoa nghiêng răng nói với Mặc Tinh: "Ta có cảm giác lũ chim này là chim nước Anh đấy."

"Vì sao?"

"Rất là ngạo mạn. Nếu là bình thường, hẩn đã chết một ngàn bảy trăm lần rồi."

Tất nhiên chim thám báo không nghe được những lời nói của Đường Hoa. Hẩn dẫn theo hai người bay, khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau thì đến được nơi cần đến, cũng tức là đại bản doanh của Đa Mao quốc, là một cây đại thụ cao ngút trời.

Cái cây này không phải là cây bình thường, hoàn toàn có thể so sánh được với Kiến Mộc trong truyền thuyết. Vào bên trong nhìn thoáng qua, bên trong cây là rỗng, ánh mặt trời từ bên ngoài có thể chiếu vào từ ngọn cây. Dân Đa Mao không giống như những loài chim bình thường chỉ làm tổ

được trên các chạc cây, họ có thể đào hang nơi vách tường phía bên trong, mà tình hình sinh hoạt cũng rất là tốt. Bởi vì đại thụ rất cao, không tiện lợi khi phi hành giữa những sào huyết có độ cao bất đồng, cho nên bên trong đại thụ có thêm một sợi dây leo thật to uốn vòng từ dưới lên trên, liên kết với tất cả các sào huyết, đây cũng là con đường giao thông quan trọng nhất trong Đa Mao quốc.

Cảm nhận đầu tiên của Đường Hoa khi đến đây là: Chỗ chim bòi này quá giống một cái thành thị.

*** Đa Mao: lắm lông.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 128: Thất Sắc Hồng Thạch

Chương 128: Thất Sắc Hồng Thạch

"Đại vương của người đây à?" Đường Hoa rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, hỏi chim thám báo: "Chẳng phải người nói đại vương nhà người có bộ dạng là chim sao?" Trước mặt hẳn... Cái thứ này, cho dù có kết hôn họ hàng gần cũng không thể sinh ra nổi, nó có liên quan gì tới loài chim đâu? Nói một cách khái quát, thì con chim đại vương này là: một người đàn ông bằng đồng thau.

Thám báo còn chưa có trả lời thì người đồng thau kia dường như rất mất hứng, đến gần Đường Hoa, hỏi: "Dân Hiên Viên, từ nơi đâu đến?"

"... Trái Đất." Đường Hoa trả lời, Mặc Tinh đổ mồ hôi.

"Đến Vân Trung giới của ta có chuyện gì?"

"Ngưỡng mộ đại danh Vân Trung giới đã lâu, cố ý đến bái phỏng."

"Dân Hiên Viên đáng ghét, dám nói dối..."

"Ây! Con người chim này, đừng có mở miệng ngậm miệng là "dân Hiên Viên" này nọ, cẩn thận bố đây trở mặt, mà trở mặt qua là cái mông, khó xem lắm."

"Người lại còn dám đe dọa bốn vương, người đâu..."

"Khoan!" Mặc Tinh vội giữ chặt Đường Hoa lại, nói: "Chúng ta đến để tìm "Tật Bằng"."

"Tật Bằng?" Người đồng thau phất tay cho thủ hạ lui ra, hỏi: "Bằng hữu hay địch nhân của người?"

Mặc Tinh nhìn Đường Hoa, Đường Hoa lập tức nghi hoặc hỏi: "Ngài làm sao mà biết Tật Bằng được?"

"Nói nhảm!" Người đồng thau có chút tức giận, nói: "Tật Bằng chính là bốn vương, bốn vương chính là Tật Bằng."

"A!" Mặc Tinh kích động, nói: "Ta tìm được ngài rồi."

"..." Người đồng thau hỏi: "Người là người nhà họ Mặc à?"

"Vâng!"

"Tiểu Phụ còn khỏe không?"

"... Đã qua đời rồi." Mặc Tinh lau mồ hôi trong kênh đội ngũ: "Tiểu Phụ này là ông xã của bà đại phái ta, tên người đồng này nói đến ông ấy có vẻ hung hăng càn quấy thật."

"Chết rồi à? Vậy tiểu Tang thì sao?"

"Hỏi chương môn phái ta đây." Mặc Tinh trả lời: "Gần đây không ổn lắm, quân Tần bức bách lắm rồi, mỗi ngày phải dời chỗ một lần mà chúng vẫn dẫn quân đến phạm, sắp hết nơi dung thân mất..."

"Cái gì?" Đầu của người đồng thau bị mở ra, một con vệt từ bên trong nhào tới, cả giận quát: "Ta biết ngay mà, một khi ta không có mặt là bị ức hiếp ngay."

Người có ở đó thì cũng bị ức hiếp thôi. Đường Hoa khinh thường nhìn nó. Hắn đã thấy qua uy lực của mấy cái xe nổ bên quân Tần rồi, nếu lấy thân thủ của hắn hiện nay, trốn thì không có vấn đề, nhưng mà muốn thủ thắng là không có khả năng. Lần trước Đường Hoa không tham gia trận chiến thủ thành Hàm Đan là chính xác, vì lần này bọn người chơi vẫn bị đồ sát như lần trước. Đối phó với quân đội, cho dù thân thủ người có tốt hơn, chỉ cần không đoàn kết thì không có khả năng nào thủ thắng được.

Mặc Tinh thấy thời cơ đã chín muồi, bèn bàn vào vấn đề chính: "Đại vương, phu nhân nhà họ Mặc bảo ta đến Vân Trung giới tìm cơ quan thuật..."

Đường Hoa vội tiếp lời: "Tìm cơ quan thuật chủ yếu là vì bảo vệ cho đệ tử nhà họ Mặc không chịu cái khổ bị tàn sát, giúp cho phu nhân nhà họ Mặc bớt phải hao tâm hao lực thêm, vì để thiên hạ chúng sinh có thể cách xa lửa chiến, vì sự bình an trong đất trời,..."

Vệ Tật Bằng sững sờ nhìn Đường Hoa tới một phút, sau mới nói: "Tiểu ca này thế mà còn biết thối phòng hơn cả ta đó."

... Người cũng thừa nhận người biết thối phòng mà.

"Khụ!" Con vệ lừng thừng đi trên người của bộ giáp đồng thau vài bước, nói: "Vân Trung giới là một nơi vạn vật sống chung hòa bình..."

Đường Hoa thuận tay quơ lấy chim thám báo bên người, chỉ chỉ cây cung sau lưng hẳn.

"... Nơi có chim có cá tất nhiên là sẽ có tranh đấu rồi, bọn dân Thủy Ngư đáng ghét. Ta nói đến đâu rồi ấy nhỉ?" Tật Bằng dò hỏi, biểu tình và ngữ khí của nó rất mất hứng, đặc biệt là lúc nhìn về tên Đường Hoa không biết điều kia.

Mặc Tinh dè dặt nói: "Vân Trung giới rất hòa bình."

"À! Cho nên những kỹ thuật chiến tranh như cơ quan thuật đều đã bị phong ấn trong Vân Chi Uyên hết rồi, nó là cái tòa tháp cao kia ấy. Nếu muốn vào được Vân Chi Uyên thì nhất định phải mở ra Thái Hồng Chi Kiều, nếu muốn mở được Thái Hồng Chi Kiều thì nhất định phải thu thập bảy viên Thất Sắc Hồng Thạch."

"Ở đâu có thể thu thập được nó?"

"Vân Trung giới có ba trăm cái bộ tộc, có ngàn động vạn ổ..."

"Mẹ ôi!" Tật Bằng chưa nói xong thì Mặc Tinh đã kêu lên thảm thiết. Ba trăm cái bộ tộc giống như hai bộ tộc chim, cá này, nếu muốn tìm bảy viên đá trong đó thì mạng già sao chịu nổi?

Vệ Tật Bằng khinh bỉ liếc Mặc Tinh một cái, lên giọng: "Đệ tử nhà họ Mặc mà sao lại không có kiên nhẫn như thế?"

"Nhưng cái này là biển rộng mò kim mà đại vương?"

"Ta nói người không kiên nhẫn là chỉ người không có kiên nhẫn mà nghe cho hết đây. Vân Trung giới có ba trăm cái bộ tộc, trong đó Đa Mao quốc, Thủy Ngư quốc là lớn nhất, Thất Sắc Hồng Thạch nằm trong hai quốc

gia này." Tật Bằng đưa ra một khối đá nhỏ màu cầu vồng, rất hào phóng ném cho Mặc Tinh: "Cái này coi như là lễ gặp mặt ta cho người đấy, ngoài ra bốn vương tặng thêm cho các người hai tờ giấy thông hành Đa Mao quốc, các người cầm nó có thể tùy ý ra vào bất cứ địa phương nào, còn lại thì các người phải tự nghĩ cách lấy. Hôm nay bốn đại vương đã phí nước miếng nhiều lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi thôi. Có việc cũng đừng có quấy rầy ta."

Tật Bằng khua khua tay, rồi nó cùng cả đàn chim biết mất không lưu lại một hạt khối, nguyên cái điều cung bực chẳng chỉ còn lại hai tên người chơi nhìn nhau.

Phi Kiểm Truyền Thư cho Sát Phá Lang, Táng Ái. Nhiệm vụ trọng yếu: Thất Sắc Hồng Thạch. Đường Hoa thấy nội dung truyền thư mà Mặc Tinh viết thì quơ tay một cái chụp xuống, tự viết ra một tờ rồi bảo Mặc Tinh sao lại y chang: Thất Sắc Hồng Thạch có thể mở ra Vân Chi Uyên, bảo khổ Vân Trung giới, đã được một khối đá cầu vồng. Phạm vi tìm tòi: Đa Mao quốc, Thủy Ngư quốc.

Tuy Mặc Tinh cho rằng Đường Hoa không phúc hậu, nhưng nàng cũng không phủ nhận lời viết đó của Đường Hoa là chính xác. Chuyện "phúc hậu" với "chính xác" thường xuyên vẫn có mâu thuẫn với nhau. Da mặt Mặc Tinh mỏng, không làm được chuyện này, nhưng nàng rất vui lòng khi quen biết một người da mặt dày là Đường Hoa.

Phong Vân Nộ nhận được thông tin xong thì cân nhắc một hồi lâu, rốt cục cũng không yêu cầu tập hợp đại hội phân chia của. Một tên Sát Phá Lang, rồi một tên Đường Hoa, còn của cho người lấy mới là lạ. Đường nhiên, đá là vẫn phải kiếm, đến lúc đó chỉ cần xài một cái mảnh khố nhỏ thì kẻ người là thần cướp hay là lưu manh hạng nhất, ta muốn thế nào thì được thế nấy.

Sát Phá Lang nhận được tin thì hỏi lại: "Là trong khu cư trú của hai nước, hay là toàn phạm vi quốc thổ?"

Mặc Tinh mang theo nghi vấn này gõ cửa Tật Bằng.

Tật Bằng mắt mũi lim dim hỏi: "Tìm ta có việc à?"

"Phải! Bọn ta..."

"Ta nói rồi, có việc cũng đừng có tìm ta. Người đâu? Quảng ra ngoài."

Ta XX, Mặc Tinh nghiêng rặng quay đầu lại nói với Đường Hoa: "Ta rất tán thành với kế hoạch làm thịt vẹt của người."

* * * * *

Nghề nào trong đô thị phồn hoa mà phải dậy sớm hơn gà, làm nhiều hơn trâu, chạy nhanh hơn chó? Trừ kẻ trộm, vậy chỉ còn cái nghề dán quảng cáo luôn phải biết kiên trì bền bỉ đánh du kích tới cùng rồi. Những người làm nghề này có khi khiến người tức giận đến muôn phần, nhưng cũng có khi làm người vui sướng như điên. Khi mà bồn cầu nhà người bị nghẹt, người sẽ cảm thấy những dòng chữ mãi không phai mờ trên mấy bức tường màu trắng kia quả thật thân thiết lắm. Đương nhiên, khi mà người chẳng bị chuyện gì, người sẽ hận sao không thể túm lấy tên chủ của mấy số điện thoại kia đập cho tơi tả.

Đường Hoa hiện đang làm cái nghề có tiền đồ vô cùng ấy. Sau khi dò hỏi biết tỷ lệ dân Đa Mao quốc biết chữ đạt tới 100%, hẳn liền kéo Mặc Tinh đi làm. Nội dung của tờ quảng cáo nho nhỏ: Thu mấy viên đá có màu như cầu vồng, mỗi viên có thể đến trước cửa khách sạn dưới đáy cây đối lấy một túi sâu róm năm mươi cân. Đương nhiên, Đường Hoa không nói ra là trong túi sâu róm năm mươi cân đó, trọng lượng chiếc túi đã là hai lạng, lại còn tặng kèm thêm cả một cục đá nhỏ bên trong. Vì sao lại bủn xỉn như thế? Không phải do Đường Hoa keo kiệt, mà là vì tìm sâu róm trong điều quốc này khó lắm, chẳng kém hơn việc trúng xổ số 500 vạn chút nào. Còn việc đi mua nơi cửa hàng thì... Nói như bình thường, cửa hàng của hệ thống phục vụ cho người chơi, mà với hiểu biết của Đường Hoa lẫn Ốc Vít thì người chơi chẳng ai lấy sâu róm làm đồ ăn cả.

* * * * *

Bên này Đường Hoa dán quảng cáo thì bên kia Phong Vân Nộ cũng bận rộn. Tuy cũng đều dán quảng cáo hết, nhưng rõ ràng Phong Vân Nộ đã phạm phải một sai lầm, đó là chữ trên quảng cáo: Giá lớn cầu nhiệm vụ có đá màu cầu vồng.

Một cái là "thu mua", một bên là "cầu nhiệm vụ". Chuyện này không những chứng minh mức chênh lệch trong sự vô sỉ của hai người, mà từ đó

còn có thể thấy tế bào não của ai phát triển hơn.

Sát Phá Lang vì không có giấy thông hành của cả hai bên, bèn áp dụng phương pháp đơn giản nhất - giết! Gặp một con giết một con, gặp hai con giết một cặp. Đối tượng hạ thủ của hắn đều là chim và cá. Ý định của hắn cũng đơn giản: coi có rớt đá cầu vòng hay không. Tác chiến theo tập đoàn thì đương nhiên Sát Phá Lang không phải là đối thủ, nhưng chỉ lác đác một, hai, quái phổ thông hay quái tinh anh cấp 30 - 50, hắn ứng phó dễ dàng vô cùng.

* * * * *

Vì hành vi buôn bán hiểm độc của Đường Hoa, rất nhanh Tật Bằng đã nhận được báo cáo trách cứ của con dân, thế là tức khắc lên đường tìm đến Đường Hoa và Mặc Tinh đang bày quán dưới đáy đại thụ.

"Tìm ta có việc à?" Đã lấy được viên đá cầu vòng thứ hai, tâm tình của Đường Hoa rất vui vẻ.

"Có, ta nghe nói..."

"Có việc cũng đừng có tìm ta." Đường Hoa cười hè hè, lặp lại nguyên văn Tật Bằng từng nói, sẵn tiện bổ sung thêm một câu: "Quý điều chắc sẽ không làm việc bất cần đạo lý đâu nhỉ, hay chỉ là ngụy biện?"

Tật Bằng nghiêm chỉnh nói: "Nếu người vẫn cứ tiếp tục làm thế này, sẽ chẳng có ai bán cho người đâu."

"Tin ta đi, thế nào cũng sẽ có chim nào đó tham món lợi nhỏ, ánh mắt của quần chúng luôn bị ích lợi lừa gạt đó mà." Đường Hoa lấy bút lông ra sửa lại biển hiệu bên người: Trăm cân sâu róm đổi lấy đá cầu vòng.

"Công dân cao quý của Đa Mao quốc sẽ không bị lừa bởi cái này đâu."

"Cực một lần nào, tiền đề là ngài không được phép can thiệp vào." Đường Hoa duỗi ngón út ra, cười híp mắt: "100 kim, ngài có thể ngồi bên cạnh ta chờ, nhiều nhất hai tiếng đồng hồ thôi."

"Được, ta ở đây hai giờ."

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi trong kênh đội ngũ: "Người chắc ăn như vậy sao? Vạn nhất mà con chim kia đi tuyên truyền rằng chúng ta lừa đảo thì..."

Đường Hoa trả lời: "Ngốc, không thấy đại vương nhà người ta đang quảng cáo sống cho chúng ta đó à?"

"Ta..." Mặc Tinh chịu thua rồi, hiện giờ công lực lừa đảo NPC của hắn càng ngày càng mạnh mẽ.

* * * * *

Mặt Tật Bềnh không còn chút "điều sắc" đặt một tờ ngân phiếu lên trên bàn, nó buồn bực vô cùng, vì sao còn có thể có chim bị lừa vậy?

Đường Hoa giao dịch ba viên đá cầu vòng cho Mặc Tinh, nói: "Ta cảm thấy trong nước chim này còn ít nhất một viên đá nữa."

"Vậy người định làm thế nào?"

"Chẳng phải chúng nó tự nhận là cao quý sao?" Đường Hoa "xoẹt xoẹt" viết quảng cáo tiếp: Bản nhân bị trộm mất một viên đá cầu vòng trong Đa Mao quốc, treo giải bắt kẻ trộm với số tiền to.

"Đây là ý gì thế?"

"Đã bọn chim này cảm thấy chúng cao quý hơn so với loài người, vậy chắc chắn chúng nó sẽ không bằng lòng mang cái vết bẩn này trên lưng. Nếu thực sự có đá cầu vòng thì ta tin rằng trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi dán quảng cáo, sẽ có người tìm đến tranh luận phải trái với chúng ta."

"Nhưng mà..." Mặc Tinh đưa ra nghi vấn: "Cho dù nó có đến tranh luận, nhưng nếu nó không chịu trao đổi với chúng ta thì biết làm sao?"

"Giết nó."

"Người..." Mặc Tinh giơ ngón tay cái lên: "Là tên khốn kiếp bại hoại nhất mà ta từng thấy đấy."

* * * * *

Bên này thì Đường Hoa thu thập đá cầu vòng thuận buồm xuôi gió, nhưng bên kia, nơi Thủy Ngư quốc, Phong Vân Nộ đang thê thảm vô cùng. Manh mối có rồi, nhiệm vụ cũng có luôn, nhưng vấn đề là nhiệm vụ rất khó, rất phiền phức. Chẳng hạn như hắn nhận được nhiệm vụ là đưa cá A về, khó khăn lắm hắn mới kiếm được cá A, nhưng cá A lại nói nó đang chờ cá B, thế là hắn phải đi tìm con cá đó. Cá B bảo nó có thứ đồ gì đó muốn đưa cho cá C, khó khăn lắm Phong Vân Nộ mới tìm được nhà của cá C, có điều mẹ của nó lại bảo nó ra ngoài rồi. Lại khó khăn lắm mới tìm được nơi mà cá C định đến, lần này hiện thực tàn khốc bảo với hắn, cá C đã bị tên Sát Phá Lang tàn nhẫn kia sát hại rồi.

"Ngài cứ đi theo ta xem nơi mất trộm thì sẽ biết ta có vu hãm hay không."

Một con chim cầm viên đá cầu vồng trong tay, phản nộ: "Người thế mà dám vu hãm dân Đa Mao cao quý ăn cắp vật phẩm của dân Hiên Viên người à, lẽ trời ở đâu..."

"Người không đi tức là người là có tội giết mình."

"Đi!"

Hai người một chim đi ra bên ngoài cây, Sát Phá Lang đã sớm trốn sẵn, tung ra một kiếm chém chết con chim kia, viên đá cầu vồng rớt xuống. Đường Hoa cầm theo tấm hình chụp cảnh con chim đó bị sát hại đến tìm Tật Bằng đang ngủ trưa báo cáo: Có ác ma đang sát hại con dân của quốc gia ta khắp nơi, kẻ hèn này nguyện lòng thay chim trừ hại, điều kiện đầu tiên là một viên đá cầu vồng.

"Chuẩn!" Trong cơn giận dữ, Tật Bằng tuyên bố nhiệm vụ.

Mặc Tinh đánh chết Sát Phá Lang, từ đó nhận được viên đá cầu vồng thứ năm trong tay Tật Bằng.

* * * * *

"Có lầm hay không vậy hả?" Vừa mới bắt đầu cuộc hội nghị ở một nơi bí mật nào đó, Đường Hoa không chút khách khí phê bình Phong Vân Nộ: "Bọn ta đã được năm viên rồi, vậy mà hai người các người ngay cả một viên cũng chưa có. Ai nhận nhiệm vụ vậy?"

"Người nhận nhiệm vụ là ta, nhưng chúng ta có cách nào khác đâu, A muốn tìm B, B muốn tìm C, C lại bị Sát Phá Lang giết mất rồi." Táng Ái bất mãn liếc Sát Phá Lang một cái: "Ngay cả chúng ta, hãn cũng muốn giết luôn."

"Thôi vậy, vậy không trông cậy vào các người nữa." Đường Hoa phất tay: "Để ta hoàn thành nhiệm vụ này cho, lát nữa tiểu Ái đi phối hợp hành động với ta. Còn nhiệm vụ để lấy viên đá cuối cùng là gì vậy?"

Không một ai có lòng hoài nghi Đường Hoa có thể hoàn thành được nhiệm vụ bất khả này hay không cả, bởi vì bốn người đều biết, Đường Hoa đã bảo hãn sẽ hoàn thành, vậy tức là hãn có thể hoàn thành được. Cứ nhìn lại quá trình thu thập năm viên đá kia của người ta đi, trong đó tập hợp đủ

sự tinh túy của các phép khích, lừa, cướp,... đấy. Có thể nói thế này, bụng xấu ngang với Tào Tháo, da dầy sánh với Lưu Bị...

Táng Ái nhìn nhìn lại bảng nhiệm vụ, nói: "Cũng là do ta nhận, người tuyên bố nhiệm vụ là Thủy Ngư vương, mục đích của nhiệm vụ là ký kết hiệp ước hòa bình với Đa Mao quốc."

"..." Đường Hoa ới ra một bụm máu.

Táng Ái dôi dôi mắt mỹ lệ, chờ mong Đường Hoa có thể ới ra bụm máu thứ hai.

"Tỷ tỷ, ngài..." Đường Hoa than dài một hơi: "Trước tiên chúng ta vẫn phải lừa được viên đá thứ sáu đi rồi hẵng tính tiếp." Hiệp ước hòa bình... Cái hiệp ước hòa bình nào mà chẳng phải do đánh nhau đến hơn chục năm trời, sau đó phát hiện thấy không đánh được nữa rồi mới ký kết? Hiện giờ cũng không biết hiệp ước hòa bình giả tạo có được tính hay không...

* * * * *

Thủy Ngư quốc, tất nhiên phải ở trong nước. Đường Hoa đi với Táng Ái đến vành ngoài lãnh thổ Thủy Ngư, cầm Hồ Ly Diện Cự đưa vào tên "C", sau đó lặn mình biến thành một con cá lớn đuôi đỏ vảy trắng, có chân có tay.

"Được không đấy?" Táng Ái rất hoài nghi, vì cá thì không cần phải dùng Tị Thủy quyết.

"Không thử thì làm sao mà biết được." Đường Hoa bắn vọt ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức khiến Táng Ái phải giật thót. Quả nhiên không phải là người bình thường, ngay cả việc bơi lặn mà cũng có dụng cụ làm bậy. Có điều nhìn thấy màn đấy, Táng Ái cũng bỏ đi nỗi lo trong tâm, tốc độ này tuyệt đối không thua tốc độ trong nước của cá.

* * * * *

Cá B thân thiết bắt tay với Đường Hoa, sau đó đưa cho Đường Hoa một bọc lá sen, Đường Hoa vui vẻ nhận, nhiệm vụ hoàn thành, Táng Ái dẫn B đi tìm A. Đường Hoa mở lá sen ra nhìn qua, là một viên đan dược, trên đó viết: Chúc Long Nội Đan, tiến vào trạng thái vô địch đối với những thương tổn không phải của người chơi, thời gian duy trì 1 phút.

Hàng ngon, trong mắt Đường Hoa lóe ra ánh sao, cộng thêm hai cái Yên Vũ thần kính của mình, vậy là mình đã có thể sống qua 3 phút trong ma kiếp thứ hai rồi... À, hình như còn 57 phút nữa.

Kẻ đồng lõa đi lừa đảo - Táng Ái rất nhanh đã mang theo một viên đá cầu vòng quay lại, thế là chỉ còn lại một viên cuối cùng trong tay Thủy Ngư vương nữa thôi.

Ý kiến của Sát Phá Lang là giết, giết xong thì tất nhiên sẽ rơi ra, vừa trực tiếp lại vừa đơn giản. Táng Ái phủ quyết, bởi vì muốn gặp được Thủy Ngư vương thì nhất định phải bỏ hết mọi trang bị vũ khí pháp bảo ra. Người ta tuy là cá, như tốt xấu gì cũng là cán bộ lãnh đạo của xã hội thượng lưu, cũng phải có hệ thống bảo an nhất định mà.

Cuối cùng, có bốn người đồng ý với đề nghị của Mặc Tinh: Đường Hoa đi lừa gạt tiếp. Đường Hoa phản đối, nhưng bị bác bỏ.

* * * * *

Điều cung...

"Hà? Người nói là Thủy Ngư vương yêu cầu hoà đàm à?" Tật Bằng cân nhắc một chốc, rồi hỏi: "Vì sao đột nhiên hăn lại đưa ra đề nghị này vậy?"

"Ừm... Căn cứ theo suy đoán của bản nhân thì nguyên nhân đầu tiên là do hăn muốn buông dao đồ tể để thành Phật; nguyên nhân thứ hai là do sinh hoạt trong nước quá lâu ngày, đầu đã bị nước vào; nguyên nhân thứ ba là hăn cho rằng mình đánh không lại Đa Mao quốc; nguyên nhân thứ tư là do mâu thuẫn trong nước đã quá nhiều, làm thế này để dời đi ánh mắt của quốc dân. Có điều có khả năng nhất chính là nguyên nhân thứ năm, đó là sợ vì đại vương ngài đây anh minh thần võ, anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, một đóa hoa lê áp mọi bông hải đường, mỹ mạo thì thắng cả Phan An, lại kiêm thêm một thân mưu lược quyết thắng ngoài ngàn dặm, lòng có chí lớn hùng tài, đi đứng đều có phong độ quân vương, vung tay một cái thì thiên hạ đều ứng, đã chính khí nghiêm nghị có trời đất cùng soi, lại có đạo lý đời đời ủng hộ, hiển hiện một luồng khí thể thiên hạ giang sơn ta là độc nhất..."

"Ừ ừ!" Tật Bằng liên tục gật đầu: "Ta khá là tán thành với cái nhìn trong điều thứ năm của người. Có điều bốn vương đã lợi hại như thế, vì sao còn

phải đàm phán với Thủy Ngư vương?"

"Đó là bởi vì đại vương ngài yêu dân như con, tuy những chiến sĩ anh dũng của Đa Mao quốc ta vì tiêu diệt lũ dân Thủy Ngư kia mà không sợ chết sống, nhưng đại vương buồn vì nỗi buồn của thiên hạ, không nỡ nhìn binh lính của mình phải đổ máu thêm, mà cũng làm theo nguyên tắc thương xót chúng sinh cho nên mới cho dân Thủy Ngư một con đường sống. Lòng bao dung của đại vương có thể sánh bằng Nghiêu Thuấn, mà vương khí của ngài có thể sánh cùng Đường tông Đường tổ..."

Tật Bằng phiêu phiêu nói: "Có lý có lý, bốn vương chuẩn. Có điều Thủy Ngư vương kia nhất định phải tự thân đến cung điện này của ta để ký kết hiệp ước."

"Cái này..."

"Lẽ nào lại muốn một đấng minh vương như ta đây phải đi gặp nó?"

"Phải phải phải phải! Ta sẽ đi nói với hắn. Có điều xin ngài phát cho tẩm lệnh bài sứ giả, để ta xuất nhập thuận tiện hơn."

"Cái này không có vấn đề."

* * * * *

"Phẩm chất của con chim này thật ti tiện vô cùng, lại muốn bổ vương phải đến cung điện của nó à? Chỉ sợ tráng sĩ một đi không quay lại đấy." Thủy Ngư vương phủ quyết đề nghị, nói: "Chuyển lời lại cho đại vương nhà ngươi, nếu có thành ý thì tự đến Thủy Ngư cung của ta."

"Vâng... chủ yếu là đại vương nhà ta không rành bơi lội."

"Cầm viên ngọc này đi, kéo không lại bảo ta khi dễ hắn."

Đường Hoa nhận hạt châu nhìn qua, trong mắt lại chớp ánh sao, là pháp bảo giúp không giảm tốc trong nước, có thể bán được một số tiền to đây. Đường Hoa cất hạt châu vào trong túi Càn Khôn, nói: "Đại vương yên tâm, đại vương nhà ta vốn định tự thân đến chỗ này, ông ấy nói: tất nhiên chúng ta phải đi rồi, ta chính là một đấng minh vương mà, tất nhiên phải có lòng độ lượng chứ. Con giặc cá kia nếu mà hại ta thì cũng coi như là rạng thêm cho danh tiếng anh minh một đời của ta, mà nó thì sẽ bị thiên hạ phỉ báng đến vạn vạn năm nữa."

Thủy Ngư đẩy văn án ra, cả giận nói: "Coi khinh bốn vương à? Nếu hần là minh vương, thì ta đây chính là minh quân. Trở về nói với con giặc chim đó, ngày mai bốn vương chỉ mang theo hai tên tùy tùng đến, nếu muốn mai phục thì nhanh nhanh mà chuẩn bị đi."

"Vâng vâng!"

... Trong hội nghị bí mật...

Đường Hoa chỉ vào bản đồ, nói: "Ngày mai ngư vương sẽ đi theo lộ tuyến này đến Đa Mao quốc. Bên này là một mảnh đất rộng rãi không tiện để mai phục, chỉ đến khi sắp tiếp cận Đa Mao quốc rồi mới có một khu rừng rậm. Có điều khi hạ thủ cần phải nhanh, chuẩn, hung, tránh cho binh lính Đa Mao quốc nghe báo động mà chạy đến. Lang, người công kích đợt đầu, Phong Vân Nộ ngăn ngư vương chạy bằng bất cứ mọi giá, Mặc Tinh giảm tốc, tiểu Ái phối hợp tác chiến."

Táng Ái giơ tay hỏi: "Chẳng phải chờ đàm phán xong là được rồi hay sao, cần gì phải làm điều thừa ư?"

Đường Hoa cười hề hề, nói: "Vận mệnh thì phải nắm trong tay mình, ngàn vạn đừng có trông cậy hai tên chính trị gia có thể thương lượng ra được kết quả gì."

*** Thất Sắc Hồng Thạch: thất sắc = bảy màu; hồng = cầu vồng; thạch = đá.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 129: Vũ Hận Vân Sầu

Chương 129: Vũ Hận Vân Sầu

Mai phục là một môn nghệ thuật, điểm cốt yếu là phải kín và tĩnh. Nhưng mà năm tên người chơi lại không ai làm được cái này. Mỗi người đều có ý định cần bàn bạc về chuyện mở ra Vân Chi Uyên sắp tới.

Đường Hoa với Mặc Tinh thì khá là quang minh chính đại, hai người đều biết rằng trong đó chẳng có bảo vật gì cả, chỉ có một cái nhiệm vụ của

Mặc Tinh mà thôi. Có điều Tật Bằng từng dặn dò, rằng trong Vân Chi Uyên có cư ngụ một tên ma đầu. Ma đầu này chính là kẻ đã phong ấn nó vào Vân Trung giới. Nói đến Tật Bằng, mọi người đừng cho rằng nó chỉ đơn giản là một con chim nhỏ xíu đáng ghét, thật ra, nó là một con chim già rất có lịch sử.

Nó nguyên là một tên tướng quân vệt từng phục vụ cho loài người, biết lý biết lẽ, tinh thông thao lược. Vì hình thể quá nhỏ nên lúc hành quân chiến đấu, nó luôn ở trong một cỗ máy hình người bằng đồng, người thường hầu như không ai biết đến hình dáng thật sự của nó. Sau khi chủ nhân cũ là Thục Tang tử bại lộ âm mưu làm việc xấu, nó đi theo con gái của Thục Tang tử là Tang Văn Cầm và đệ tử nhà họ Mặc là Phụ Tử Triệt. Sau này Phụ Tử Triệt bại binh nơi Tứ Thủy, nó bị tên ma đầu đó ném vào trong Vân Trung giới này.

Phong Vân Nộ kéo Táng Ái qua một góc, Táng Ái nghi hoặc hỏi: "Sao không để muội đưa đá cầu vòng cho Mặc Tinh?"

"Tin huynh đi, huynh bảo vậy là có nguyên nhân."

Sát Phá Lang tựa lưng vào một gốc cây đại thụ nhìn không trung, hẳn đang tự hỏi mình một vấn đề, đó là liệu hẳn có cướp đồ của Mặc Tinh hay không...

* * * * *

"Đến rồi!" Đường Hoa hô lên trong kênh đội ngũ, toàn bộ mọi người vào vị trí. Thủy Ngư vương quả nhiên có khí phách, thật sự chỉ mang theo hai tên tùy tùng đập sóng đến đây.

Sát Phá Lang nói trong kênh đội ngũ: "Có chút phiền phức."

"Phiền gì thế?"

"Hai tên tùy tùng này tên là Tả - Hữu tướng quân, cấp 60."

Phong Vân Nộ nghi hoặc hỏi: "Vậy thì có gì mà phiền?"

"Heo!" Sát Phá Lang không khách khí mắng cho một tiếng, sau đó mới giải thích: "Bởi vì ta đã dùng một cái Bùa Giám Định mà chỉ được có hai thông tin là tên và đẳng cấp đó. Ta phỏng chừng một đối một cũng khó khăn đây."

Đường Hoa hỏi: "Thủy Ngư vương thì sao?"

"Phế thải." Sát Phá Lang ngấm một chút rồi mới bổ sung: "Đó là đối với ta."

Tham mưu trưởng Đường Hoa dò hỏi: "Phong Vân, người có thể ngăn lại được một tên tùy tùng không?"

"Không thể!" Phong Vân Nộ trả lời rất dứt khoát, vì phúc lợi của mọi người mà hy sinh tiền của mình, đó là một hành vi ngớ ngẩn.

Trong khi đang thảo luận, Thủy Ngư vương và hai tên tùy tùng cũng bay đến gần rừng cây. Mặc Tinh vội hỏi: "Gia Tử, làm thế nào?"

"Các người cứ ẩn nấp đợi thời cơ, ta đi ra xem cái đã." Đường Ha bay xéo lên trời, quát: "Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi đường này thì phải chi tiền mãi lộ."

"Người..."

"Ây cha, đây chẳng phải ngư vương đó sao?" Đường Hoa giật mình, xong vừa cười vừa bay đến gần: "Ngại quá, mấy năm nay chiến loạn liên tục, tiền tệ mất giá lắm, bốn sứ giả đôi khi cũng đành phải làm chút nghề không vốn để kiếm tiền mua vật dụng trong nhà."

Ngư vương: "...". Lời Đường Hoa khó hiểu quá, trong lúc nhất thời ngư vương có chút bối thực.

"Có điều người quen thì người quen, chứ cướp vẫn là cướp." Đường Hoa ném Lượng Thiên Xích lên, bắt đầu oanh kích, mình làm nghề gì thì phải yêu nghề đó, làm cướp thì phải có những hành vi thường ngày của họ.

Lôi hỏa đánh úp tới, Tả - Hữu tướng quân theo phản xạ tiến lên định tấn công Đường Hoa, nhưng Đường Hoa chỉ thi pháp hai giây đã bỏ đi, hai tướng quân truy kích được mấy bước thì quay trở lại bên ngư vương. Nào ngờ hai người quay đầu, Đường Hoa cũng quay đầu, lôi hỏa lại phủ tới. Hai tướng quân lại bay tới phạm vi bắn cung, Đường Hoa xoay người trốn, hai tướng quân quay về bên ngư vương, lôi hỏa Đường gia tới tiếp...

Với đầu pháp đến đến đi đi vô lại đó, ngư vương tuy được bảo hộ nhưng cũng phải bị mất đi không ít sinh mệnh. Mà điều quan trọng nhất là bị Đường Hoa quấy rầy như thế, bọn họ đi tới cũng không xong, lui lại cũng không được. Bởi vậy, ngư vương lựa chọn phương pháp khác. Tả tướng

quân đuổi theo Đường Hoa, mà Hữu tướng quân thì bảo hộ ngự vương cấp tốc lùi lại.

"Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm!" Thấy Đường Hoa vừa đánh vừa đi, đã đạt được mục đích là dụ Tả tướng quân theo mình, Sát Phá Lang bèn bắt đầu bước tiếp theo, Táng Ái và ba người kia cũng mạnh mẽ lao theo.

Trong màn kiếm loạn lạc, Hữu tướng quân thân mang áo giáp chắn ở trước mặt ngự vương, tay bắt pháp quyết, bắt đầu đếm ngược...

* * * * *

Lúc này Đường Hoa đang bị áp lực rất lớn, hắn không ngờ chỉ một tên tùy tùng mà lại lợi hại đến như vậy. Đương nhiên, cái này cũng chứng thực cho một câu: tin được vào NPC thì họa có heo mẹ biết leo cây, chỉ mang hai tùy tùng cái gì chứ, đó hoàn toàn là 2 con BOSS mà! Vũ khí của Tả tướng quân là cung, nhưng không phải là cung phổ thông, mà là cung có thể đánh ra chữ vàng. Một mũi tên đại biểu cho một kỹ năng công kích mạnh mẽ, xẹt qua là chết chắc.

Có điều Đường Hoa lại không phải là hàng trưng bày, cái chức quán quân Tân Tiên giới tuy có phần tai tiếng, nhưng mà dù sao cũng phải có chút miếng chữ. Thất Hành Hộ Giá toàn bộ dùng hết, nhờ vào lực phòng ngự biến thái của Thổ Thần Hộ Giá, Đường Hoa chuyển thủ làm công, bắt đầu chơi du kích chiến. Tuy không thể hạ được Tả tướng quân trong thời gian ngắn, nhưng Đường Hoa đã chắc mẩm lão sẽ là đồ trong túi mình. Ngay lúc hắn đang cân nhắc xem có nên thoát ly đội ngũ để một mình ăn mảnh Tả tướng quân hay không thì kênh đội ngũ lộn xộn...

"Gia Tử!" Mặc Tinh nói gấp rút: "Lang bị miểu sát rồi!"

"Cái gì?"

"Sát Phá Lang bị một pháp thuật miểu sát." Táng Ái kể lại sự tình một cách đơn giản, trật tự. Hóa ra Hữu tướng quân nhờ vào lực phòng ngự mạnh mẽ chống lại công kích của Sát Phá Lang, đến lúc bị thương rất nặng thì rốt cục cũng xuất được chiêu ra. Bốn chữ "Vũ Hận Vân Sâu" màu kim chói lóa trên thân Sát Phá Lang, ngàn vạn luồng sương mù, ngàn vạn đám hơi nước bao trùm lấy thân hắn, sau đó một gợn sóng màu lam xuất hiện, sương mù, hơi nước, và cả Sát Phá Lang cũng cùng nhau mất tích, thời gian trước sau

chỉ có một giây. Nhưng trong quá trình đó, cho dù là người đứng gần Sát Phá Lang nhất như Mặc Tinh lại không bị rút máu chút nào cả.

Quái lạ quá vậy? Đường Hoa vội vàng xem lại trạng thái của đội viên, quả nhiên Sát phá Lang đã biến mất trong danh sách đội ngũ, lại nhìn tới bảng hảo hữu, tên của hắn đã biến thành màu xám. Trong một trò chơi không thể logout như Song Kiếm thì tên biến thành màu xám chỉ có một trường hợp duy nhất thôi - tèo rồi.

Biến cố này khiến cho Đường Hoa trở tay không kịp, Thiên Lôi của mình cộng thêm Lượng Thiên Xích, dưới tình huống Sát Phá Lang không dùng Ma Kiếm phòng ngự thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng lấy được một phần tư sinh mệnh của hắn, sao lại có pháp thuật nào có khả năng miếu sát hắn được? Có điều... Đường Hoa nghĩ lại, Thiên Lôi Không Phá của mình dường như chỉ là pháp thuật hệ sét giai đoạn hai mà thôi, thuộc hàng ngũ pháp thuật cấp "cận thấp". Mà pháp thuật kia là một pháp thuật khiến BOSS phải đếm ngược 8 giây lận...

"Ta qua ngay đây, cố giữ vững, đừng để cho ngư vương chạy."

Táng Ái giải thích: "Pháp thuật mà đối phương sử dụng chính là pháp thuật ngũ giai cấp cao thuộc tính nước, đẳng cấp sử dụng thấp nhất là 60, Thiên Thư không phục chế được."

À, quả nhiên là như thế. Cho tới nay Đường Hoa vẫn còn phân vân một chuyện, chẳng hạn như Ma Kiếm của Sát Phá Lang, nếu tăng thêm một giai thì uy lực được đề cao không chỉ là một bậc, nhưng vì sao tiên thuật của mình được tăng thêm tới 10 tầng, mà diện tích bao trùm lại không tăng được một mức rõ ràng hơn? Hóa ra nguyên nhân là vì phẩm cấp của tiên thuật mình quá thấp. Tiên thuật cũng giống như tiên kiếm vậy, cho dù là một thanh tiên kiếm nhị giai cực phẩm thì uy lực cũng không thể nào vượt qua tiên kiếm tứ giai tam phẩm được. Nghĩ thông suốt như thế, Đường Hoa cảm thấy hối hận vì hành động buông bỏ Hỏa Túc và Lôi Giác của mình vô cùng. Có điều hắn không nghĩ lại ra, nếu không buông bỏ chúng, đến hiện nay hắn cũng không thể trở thành một cao thủ được.

Đường Hoa mới hối hận được có vài giây thì đã tới chiến trường, còn Tả tướng quân bám theo hắn thì đã bị hắn dùng Càn Khôn Nhất Độn bỏ xa

mất hút.

"Liệt Diễm Nhiên Lô!" Người đến thì pháp đến, Đường Hoa oanh tạc ngay tức thì. Bên trong lô hỏa, ngư vương ôm đầu, mà Hữu tướng quân thì tay bắt pháp quyết bắt đầu đếm ngược...

"Phong Vân Nộ, người..." Đường Hoa nghiêng rằng, tên này thế mà lại thoát ly khỏi đội ngũ mất rồi.

Phong Vân Nộ có phần áy náy, nói: "Gia Tử, ta thực không dám tin là người sẽ không chuyển thương tổn lên trên thân ta." Hắc đề cao độ đề tiện của Đường Hoa lên đến mức lớn nhất.

"..." Đường Hoa tức giận cực kỳ. Dĩ nhiên, đây cũng là vì hắc không biết bí mật phòng ngự tuyệt đối của Phong Vân Nộ. Sức kháng pháp thấp nhất của Đường Hoa nằm ở hai thuộc tính tương khắc của sét và lửa: gió và nước. Pháp thuật người ta đánh qua, cơ hồ phòng ngự là 0. Đối mặt với pháp thuật hoặc kỹ năng mạnh, Càn Khôn Nhất Độn không phát huy ra bao nhiêu tác dụng, bởi vì hai thứ đó đều có công năng tập trung, trừ phi người độn được ra khỏi phạm vi công kích của người ta, nếu không thì sẽ bị đuổi theo mãi. Chưa cần nói đến chuyện độn thì phải tốn tiền, mà trước tiên, người độn ra ngoài thì người ta cũng thoát ly trạng thái chiến đấu. Ngàn vạn lần đừng có thi hồi phục máu với BOSS, người hồi phục được 10 điểm thì người ta có thể đã hồi phục tới mấy trăm, thậm chí mấy ngàn điểm rồi. Hơn nữa pháp thuật mà Hữu tướng quân sử dụng còn là pháp thuật thuộc tính nước nữa. Mỗi hệ pháp thuật đều có đặc tính của riêng mình, sét thì nhanh, lửa thì bỏng liên tục, đất thì tăng cường khả năng phòng ngự của bản thân, gió thì tăng cường tốc độ cho người dùng,... Mà nước thì là khôi phục sinh mệnh, trị liệu thương thế.

Nếu bây giờ chạy đi, vậy chuyện Sát Phá Lang đã hy sinh tính mạng để Hữu tướng quân trọng thương chẳng phải sẽ không còn ý nghĩa gì hay sao? Đường Hoa không chịu làm ăn lỗ vốn. Thế là bèn căn rằng bay lên trên đầu Hữu tướng quân, quăng hết thấy mọi rác rưởi có thể quăng được xuống, sau đó tiếp tục tập kích bằng lô hỏa. Mắt thấy Hữu tướng quân đang lão đảo sắp ngã, nhưng thời gian đếm ngược cũng gần kề, lòng bàn tay mọi người đều toát mồ hôi, cuối cùng rồi ai sẽ ngã xuống trước đây?

Đối phương có phòng ngự cao, mà phát thuật của mình thì đẳng cấp thấp, mắt thấy bản thân mình sắp phải đi trước đối phương rồi... "Ta liều!" Đường Hoa móc một tờ ngân phiếu ra, dùng tới kỹ năng mà trước giờ mình chưa bao giờ sử dụng: Càn Khôn Nhất Trích. Một đồng tiền đồ sộ xuất hiện trên không trung, sau đó cấp tốc xoay tròn, với một thanh âm xé gió cắt qua người Hữu tướng quân. 11000 thương tổn! Một con số thương tổn có thể miếu sát cả Sát Phá Lang, một con số thương tổn không đếm xỉa đến phòng ngự, một con số thương tổn tiêu phí mất một ngàn kim, đã biến Hữu tướng quân thành ánh trắng.

"Tiền, tiền!" Mắt thấy Tả tướng quân đang đánh đến nơi, Đường Hoa chưa kịp ăn mừng thì đánh ném ra yêu cầu giao dịch với Mặc Tinh và Táng Ái. Mặc Tinh không chút do dự ném năm mươi kim lên, Táng Ái thì chưa kịp phản ứng, bảng giao dịch đã biến mất. Đường Hoa vì tránh mũi tên của Tả tướng quân mà khởi động Càn Khôn Nhất Động, thoát ly khỏi phạm vi giao dịch rồi.

Năm mươi kim thì giết không nổi Tả tướng quân, nhưng với ngư vương thì được. Một sự thông thì vạn sự thông, Đường Hoa triệu hồi Hộ Giá bảo hộ, rồi dùng Càn Khôn Nhất Động đi du đấu, dời mục tiêu chủ công đến Thủy Ngư vương. Dù Tả tướng quân có lòng bảo vệ Thủy Ngư vương, nhưng phạm vi công kích của pháp thuật khiến hẳn phải tiêu tan hết hy vọng, đành toàn tâm toàn ý truy đuổi Đường Hoa...

Xong! Dù sao Thủy Ngư vương cũng là cán bộ, mà đã là cán bộ thì đều có thân thể hủ bại, hoặc là bụng béo phì, hoặc là bị đàn bà làm cho thân thể héo hắt, bây giờ lại bị Đường Hoa oanh tạc một trận thế này, làm sao có thể chịu nổi, thế là một mạng ô hô ai tai. Đường Hoa thấy nhân vật chính đã hạ đài, mà túi mình với túi Mặc Tinh cũng đã trống trơn, hiện giờ thực sự không có biện pháp nào có thể đánh được Tả tướng quân nữa, bèn kêu lên: "Lui!"

Tuy đối tượng mà Tả tướng quân truy kích chính là Đường Hoa, nhưng thủ đoạn chạy giữ mạng của Đường Hoa là không cần phải nghi ngờ. Người ta không những có thể trải đủ thứ chương ngại cho người, hơn nữa các loại

trang bị, pháp bảo và pháp quyết tăng tốc cũng không hề ít. Hẳn khởi động tốc độ tối cao, "xẹt" một cái là biến mất.

... Hội nghị bí mật ở một nơi nào đó...

Viên đá cầu vòng thứ bảy đã nằm trong túi Mặc Tinh, nhưng viên thứ sáu thì vẫn nằm trong tay của Táng Ái...

"Ta có đề nghị này." Phong Vân Nộ nói: "Ta cho rằng chúng ta thuận lợi thu thập được Thất Sắc Hồng Thạch, hoàn toàn là vì có đoàn kết..."

"Rầm thối!" Sát Phá Lang đứng một bên lạnh nhạt nói: "Người có giúp được cái gì à?" Đường Hoa với Mặc Tinh thì dán quảng cáo, Táng Ái thì nhận được hai nhiệm vụ của Thủy Ngư quốc, Sát Phá Lang bỏ mình đến hai lần, đồng thời còn gây trọng thương cho Hữu tướng quân, duy chỉ có Phong Vân Nộ là chưa giúp được gì cả.

Đường Hoa với Mặc Tinh thì không quan trọng chuyện này cho lắm, vì bởi vì hai người bọn họ biết chân tướng của Vân Chi Uyên. Nói trắng ra, bây giờ Phong Vân Nộ chính là lính làm công không ăn lương, không ăn bảo hiểm, không bao ăn ở của hai người. Ít nhất Sát Phá Lang cũng còn được lợi là có thể lưu lại một ấn tượng tốt trong lòng Mặc Tinh, chứ Phong Vân Nộ với lại Táng Ái thì đúng là oan thật sự. Bởi vì có mang tâm lý như thế, nên Đường Hoa cũng không phản cảm bao nhiêu với chuyện Phong Vân Nộ lâm trận bỏ chạy.

"Để Phong Vân huynh nói cho xong đi đã." Đường Hoa nói, còn chưa biết cái Vân Chi Uyên kia nó như thế nào, bởi vậy bảo trì hài hòa trong đội ngũ là cần thiết.

"Ý của ta là... Chúng ta không nên tản ra nữa. Gia Tử, chỉ cần người không trang bị cái pháp bảo biến thái hại người kia, Phong Vân Nộ ta sẽ tuyệt đối liều mạng." Phong Vân Nộ nói tiếp: "Không phải là ta không tin vào người nào đó, nhưng thanh danh của người nào đó quả thật không được tốt cho lắm mà. Cho nên trước khi tiến vào bảo khố Vân Chi Uyên, ta muốn xác định một người làm đội trưởng trước, đồng thời mọi vật phẩm cũng phải phân phối theo phương án của đội trưởng." Đội trưởng rất quan trọng, đội trưởng xấu thì chẳng hạn như lúc Đường Hoa tổ đội với Sát Phá Lang

nơi Thái Sơn vậy, đội trưởng giải tán đội ngũ, quăng hết mọi công lao vào một thân.

Đường Hoa và Mặc Tinh giơ tay: "Đồng ý!" Vật phẩm nhiệm vụ thì chỉ có thể do người làm nhiệm vụ giữ, cho nên hai người khá là tán thành với lời đề nghị ấy.

Sát Phá Lang rất hoài nghi nhìn nhìn Đường Hoa, nhưng nhìn lại mặt mũi của Mặc Tinh, cũng đành giơ tay: "Đồng ý."

"Tốt lắm, vậy vấn đề hiện tại là ai sẽ đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đó." Phong Vân Nộ nhìn nhìn mọi người, nói: "Ta đề nghị tiểu Ái."

"Đồng ý!" Đường - Mặc không có ý kiến.

Đồng ý! Sát Phá Lang liếc mắt nhìn Đường Hoa, hắn cũng muốn xem thật ra tên này đang có ý đồ quỷ gì. Hắn cũng như Phong Vân Nộ vậy, nếu Đường Hoa bảo Vân Chi Uyên là bảo khố, đánh chết họ không tin, nhưng Mặc Tinh đã bảo là bảo khố, vậy chín phần mười là sự thật rồi. Bởi vậy từ đầu tới giờ vẫn chưa ai nghi ngờ mà nghĩ lại rằng gần heo thì mau béo, cho dù Mặc Tinh muốn đường đường chính chính, nhưng cũng phải hỏi xem Đường Hoa có bằng lòng là một người thành thật hay không chứ. Nếu đó thật là bảo khố, Đường Hoa sớm đã chịu đấm ăn xôi rồi, cho dù không có người khác hỗ trợ, hắn vẫn có lòng tin một mình mình thu thập được mấy viên đá đó.

"Ta không được đâu!" Táng Ái thì lại do dự: "Trong đây Gia Tử khôn khéo nhất, chi bằng..."

Sát Phá Lang và Phong Vân Nộ cùng hô lên trong lòng: Chính bởi vì hắn quá khôn khéo đó. Phong Vân Nộ nói một cách uyển chuyển: "Gia Tử là người có chiến lược lớn nhất, đảm nhiệm chức vụ đội trưởng thì sẽ bị phân tâm, tiểu Ái, muội cứ nhận đi."

"Mọi người đều không có ý kiến chứ?" Tiểu Ái nhìn chung quanh, thấy bốn người đều gật đầu cả thì nàng cũng gật gật đầu: "Ta nhất định sẽ không khiến mọi người phải thất vọng đâu. Gia Tử... Đây là chiến lợi phẩm vừa đạt được từ Hữu tướng quân, ta học thì không hiệu quả cho lắm, cho người vậy."

"Cái gì thế?" Đường Hoa nhận một quyển tập, nhìn qua, sững người: Vũ Hận Vân Sầu, pháp thuật công kích đơn thể cao giai thuộc tính nước... "Tiểu... Tiểu Ái, về sau cô sẽ là đội trưởng cả một đời của Đông Phương Gia Tử ta." Nước mắt và nước mũi của Đường Hoa cùng nhau lăn dài. Đây là gì? Là tinh thần Norman Bethune của chủ nghĩa cộng sản quốc tế đấy! Chỉ có điều... Vì sao lại là nước? Đường Hoa nhìn nhìn lại bảng thuộc tính của mình, a, thuộc tính nước thế mà là 0 cơ đấy, nhưng mà quyển tập này bán cũng được nhiều tiền. Nói đến Norman Bethune, sẵn tiện đề cập vài câu, ông này đúng thật là một người tốt siêu đẳng, mấy ngày trước cũng có nghe nói nước ta có thành lập hội chuyên môn nghiên cứu về tinh thần của Norman Bethune, có hội trưởng, N phó hội trưởng, NN thành viên,... Nhưng vì sao mặt y đức lại người này kém hơn người kia thế nhỉ?

Đường Hoa thì chảy nước mắt kích động, mà Phong Vân Nộ thì chảy máu tươi nơi khoe môi. So với Phong Vân Nộ, phản ứng của Sát Phá Lang không lớn, vì quyển tập này là vô dụng với hắn, còn bán lấy tiền thì... Sát Phá Lang đã không có Càn Khôn Nhất Độn, Nhất Trịch, lại cũng không có Đầu Tệ Thức Khải Giáp, cho nên chính là một người giàu hàng trùm. Ít nhất thì điều này cũng đúng với mấy người nơi đây.

* * * * *

Vân Chi Uyên...

Đội trưởng Táng Ái và bốn thành viên cùng đi qua hàng trăm cái thôn làng, rốt cục cũng tới được Vân Chi Uyên. Vân Chi Uyên là một tòa tháp cao, bốn phía là vực sâu, từ dưới vực dâng lên từng luồng sương màu quanh quần bên tháp.

Mặc Tinh sử dụng Thất Sắc Hồng Thạch, một luồng cầu vòng xuất hiện từ dưới chân năm người, cầu vòng dần dần kéo dài lên cao, cuối cùng tạo thành một cây cầu nối với cửa tháp.

"Cái này có thể đi lên được thật sao?" Mặc Tinh cẩn thận dẫm dẫm chân xuống, hỏi: "Có khi nào đi lên giữa chừng thì bị rớt xuống không?"

"Cho nên... Đường Hoa chạy xẹt qua: Chúng ta phải cần tranh thủ thời gian."

"Ây! Chờ ta với." Dưới sự đe dọa và dẫn dụ của Đường Hoa, bốn người chạy với tốc độ cao nhất, cùng nhau hành quân qua cầu.

* * * * *

Năm người vào được trong tháp thì cầu vòng biến mất ngay. Thân là đội trưởng, Táng Ái cân nhắc giùm cho đội viên: "Lát nữa làm sao mà về được?"

"Xe đến trước núi ắt có đường." Nhận quà thì nường tay, Đường Hoa cũng không nói thẳng rằng vấn đề này thật quá ngớ ngẩn. Có điều hẳn cũng nhìn ra, Táng Ái là dạng nữ nhân rất hướng tới vị trí lãnh đạo, nhưng lại sợ mình làm không tốt. Nàng thỏa mãn với cảm giác thành tựu khi chỉ huy đội ngũ phối hợp, nhưng lại không có lòng tự tin bao nhiêu. Đường Hoa thật sự rất muốn nói cho nàng biết, đội ngũ này hoàn toàn không thiết yếu phải lãnh đạo, bởi vì trong lòng ai cũng đều có ý xấu cả, ngay từ đầu nó đã là một đội ngũ không có khả năng đoàn kết rồi.

Tiến vào bên trong tháp, liếc sơ qua là thấy trọn vẹn tầng một ngay. Có một Xích Tùng tử mini chỉ cao 30 cm đang đứng bên cạnh pháp trận truyền tống. Đường Hoa ném ra một tờ Bùa Giám Định của hệ thống, rồi nói trong kênh đội ngũ: "Tiểu Hồ Trung Tiên, NPC công năng."

Năm người còn chưa có mở miệng thì Tiểu Hồ Trung Tiên đã hô hào: "Nhìn xem nhìn xem, thang máy khoa học kỹ thuật hiện đại nhất Song Kiếm đây, có thể giúp người tự do qua lại giữa tầng 1 đến tầng 8 đấy, mỗi lần 20 kim."

Đường Hoa hỏi: "Có thể tùy ý đến bất cứ tầng nào à?"

"Không không!" Tiểu Hồ Trung Tiên trả lời: "Các người nhất định phải giao tiền trước, sau đó tiến vào trong pháp trận trả lời một vấn đề, pháp trận sẽ căn cứ vào câu trả lời của người mà đưa người đến tầng tương thích."

"Vấn đề gì thế?" Táng Ái hỏi.

"Về Vân Trung giới và lý tưởng của chủ nhân ta."

"Lang, cho mượn ít tiền." Ăn mày Đường Hoa hỏi.

"Không có!" Sát Phá Lang lạnh băng băng trả lời.

"Lang, cho mượn ít tiền." Mặc Tinh, cũng là ăn mày, hỏi.

"Ừ!" Sát Phá Lang tung qua 500 kim, không những không cần giấy nỏ, mà lông mày cũng chẳng hề nhăn một xú.

Mặc Tinh chia một nửa tiền cho Đường Hoa, Sát Phá Lang quan sát một lúc nhưng vẫn không thấy Đường Hoa có vẻ xấu hổ gì, trong lòng cảm thấy vạn phần bức bối.

"VẬY ta lên trước cho!" Đã có ngân phiếu trong tay, Đường Hoa đưa 20 kim cho Tiểu Hồ Trung Tiên, sau đó tiến vào pháp trận.

Tiểu Hồ Trung Tiên hỏi: "Người và yêu có khả năng sống chung không?"

"CÓ!"

"Dưới tình huống nào?"

"Đây là câu hỏi thứ hai rồi, đưa 50 kim thì ta sẽ trả lời ngay."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 130: Lý tưởng

Chương 130: Lý tưởng

"..." Đối mặt với kiểu nói thuận miệng cướp bóc của Đường Hoa, Tiểu Hồ Trung Tiên rất bình tĩnh đưa lên một ngón giữa. Bao nhiêu năm qua, chỉ có mình đây đi bắt chẹt người khác, chứ nào có ai bắt chẹt nổi mình. Tuy năm người này là nhóm khách đầu tiên, nhưng cũng chính là vì nhóm đầu tiên cho nên tuyệt đối không được phép lỗ vốn.

Vân Trung giới là một thế giới lý tưởng của Hồ Trung Tiên, cũng tức là Xích Tùng tử. Lý tưởng của Xích Tùng tử chính là sáng tạo ra một thế giới mà người, yêu, thần có thể sống chung với nhau. Nhưng ông ta lại gặp phải một nan đề cực lớn, đó là chủng tộc nào cũng muốn bản thân mình làm chủ nhân duy nhất của thế giới này. Tâm tự lợi chính là thứ mà không ai thoát được. Ma vương cũng vậy, thượng đế cũng thế, thiên đế chẳng khác chi, đến phật tổ cũng không ngoại lệ, ai cũng đều muốn mình phải là kẻ đứng đầu trên đỉnh kim tự tháp quyền lợi, là đối tượng để mọi người quỳ bái. Hồ

Trung Tiên cũng chẳng ngoài vòng, ông ta định hợp Cửu Lê đại địa của mình với Thần Châu đại địa thành một khối, sau đó thì mọi người sẽ hòa bình sống chung, không tranh không đấu. Ông ta muốn trở thành vị thần duy nhất, muốn cho mọi quyền lợi biến mất, như thế chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là tập trung tất cả quyền lợi vào một mình ông ta, sau đó mới từ từ khiến cho nó biến mất. Nhưng ai có thể chấp nhận chuyện này? Ai có thể tin phục ông ta?

Cho nên ông ta muốn có người ủng hộ, đặc biệt là ba đồ đệ của mình...

"40 được không?" Tiểu Hồ Trung Tiên nhận được mệnh lệnh của anh đại mình, đành phải cực kỳ bất đắc dĩ vi phạm nguyên tắc của mình mà thương lượng giá cả.

"Có thể!"

Tiểu Hồ Trung Tiên đưa cho Đường Hoa một tờ ngân phiếu, xong hỏi: "Dưới tình huống nào thì người và yêu có thể sống chung?"

"Trong trò chơi, cảm ơn!" Thân hình của Đường Hoa biến mất trong pháp trận.

Anh đại à, hẳn đang trêu chọc ngài đấy. Tiểu Hồ Trung Tiên rơi lệ đầy mặt quát: "Người sau."

Sát Phá Lang nộp 20 kim.

Tiểu Hồ Trung Tiên hỏi: "Dưới tình huống nào mà người và yêu có thể sống chung?" Hẳn đã thông minh hơn rồi.

Sát Phá Lang trả lời: "Tình huống nào cũng không có khả năng cả."

"Vì sao?"

"Vấn đề thêm, 50kim."

"Ta..." Tiểu Hồ Trung Tiên tức khắc muốn nổi điên lên.

* * * * *

Tiểu Hồ Trung Tiên hỏi Mặc Tinh: "Nếu người cho rằng người và yêu có thể chung sống, xin nói ra nguyên nhân, nếu người cho rằng không thể, cũng xin nói nguyên nhân."

Mặc Tinh trả lời: "Cũng không phải là không thể, đương nhiên cũng không thể nói rằng có thể, cái này phải xem tình huống cụ thể."

"Tình huống thế nào?" Tiểu Hồ Trung Tiên tự tát cho mình một cái.

* * * * *

Táng Ái trả lời: "Bản thân ta rất đồng ý với việc người và yêu cùng chung sống, nhưng nhất định phải có điều kiện tiền đề."

"Điều kiện gì?" Tiểu Hồ Trung Tiên thuận tay đưa qua một tờ ngân phiếu.

Táng Ái thu ngân phiếu, trả lời: "Đầu tiên là yêu không thể xấu đến quá đáng, ngài tưởng tượng thử xem, đang ăn tối trong nhà hàng Tây, đột nhiên bên cạnh bàn chìa ra một cái đầu rắn hỏi ngài có cần dùng gì nữa không, vậy ai mà chịu cho nổi. Tiếp theo là ngài đã bỏ qua một vấn đề rất trọng yếu."

"Vấn đề gì?" Đưa tiền.

"Sau khi người và yêu chung sống thì hai bên phải ăn thứ gì? Trư yêu, kê yêu, ngưu yêu có thể đứng nhìn đồng loại của mình bị làm thành món ăn sao? Hoặc là con người sẽ có thể dừng dừng khi thấy yêu quái kho thịt người à? Ăn cây cỏ cũng không được, vì cây thì có thụ yêu, mà cỏ thì có thảo quái. Ta hỏi ngài, nếu thật sự sống chung, vậy ngài định ăn thứ gì để sống?"

"Ta..."

* * * * *

Tiểu Hồ Trung Tiên hỏi Phong Vân Nộ: "Đi tầng mấy?"

"Vì sao ngài không hỏi ta vấn đề về người và yêu?" Phong Vân Nộ sửng sốt hỏi.

"Hết tiền rồi." Tiểu Hồ Trung Tiên đưa tay ra: "Trả lời người một vấn đề, 40 kim, nộp thêm 20 kim thì có thể chọn lựa trả lời vấn đề một lần nữa."

"Ta x..."

* * * * *

Đường Hoa xuất hiện ở tầng bảy, chờ một hồi vẫn không thấy có đội viên nào tới, bèn đi vào bên trong. Qua một ngã rẽ, hẩn trông thấy Xích Tùng tử đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lẳng lặng nhìn hẩn.

Đường Hoa nhìn người sư phụ nhận vợ này của mình, cân nhắc hồi lâu, vẫn cảm thấy mình nên chào hỏi trước: "A... Cái..."

"Vân Trung giới thế nào?" Xích Tùng tử hỏi.

"... Cũng được." Vậy là đối thoại cái gì chứ, Đường Hoa lau mồ hôi, hai người thì không quen biết, mà Thiên Thư thì cũng không hữu dụng bao nhiêu...

"Ta đã dẫn một bộ phận loài người đến đây cư trú." Xích Tùng tử ngẫm ngẫm một lúc, rồi giải thích: "Là dân chúng nước Tấn chiến bại trong trận Phì Thủy."

"Khoan đã, trận Phì Thủy là nước Tấn thắng mà?"

"Lịch sử thật sự là nước Tần của Ngũ Hồ thắng, nhưng bởi vì nước Tấn có một người xuyên qua ngàn năm, trở lại sửa sinh khắc nên nước Tấn cũng mơ hồ mà cải sử lịch sử. Người phải biết rằng lúc đó nước Tần có tới 20 vạn binh thị tộc, thêm hơn 20 vạn binh lực của các tộc khác như tộc Tiên Bi, mà dân phu người Hán thì cũng có tới 60 vạn. Trong khi đó, Đông Tấn chỉ có 7 vạn binh Bắc phủ, kẻ lãnh đạo lại là tên Tạ An vô năng, làm sao có khả năng thắng nổi?"

"Ta chỉ biết rằng bên thắng là nước Tấn, hơn nữa đây lại là lịch sử chân thực. Nếu ngài cứ nhất định phải bóp méo lịch sử Trung Hoa, vũ nhục anh hùng của dân tộc thì ngài lấy lại Thiên Thư đi." Đường Hoa rất tức tối, lão này bị thấm nước vào đầu rồi, trong thế giới thực thì đại biểu của Viêm Hoàng là nước Tấn chiến thắng, lão lại bảo là do có người làm bậy, hơn nữa lại còn nói Tạ An là một kẻ vô năng, biến một chiến dịch lấy ít thắng nhiều kinh điển thành một màn gian dối của một cá nhân.

"Ai thắng ai thua có quan trọng gì sao?" Xích Tùng tử chậm rãi nói: "Thiên hạ đều như nhau..."

"Rầm! Tất nhiên là quan trọng rồi, quân Nhật xâm lược Trung Hoa khác với Ngũ Hồ xâm lược Trung Hoa à? Lẽ nào ông còn định bảo do có người Trung Quốc xuyên đến ngàn năm trước sửa lại sinh khắc cho nên mới không bị diệt chủng à? Lẽ nào những kẻ kháng Nhật đều là người dốt, đều là người ngu?"

"Ha ha! Lúc triều Thanh thống nhất Trung Quốc, chẳng phải sách sử các người cũng đều trầm trồ khen ngợi đó sao? Người đừng nói tộc Nữ Chân triều Thanh là Hoa tộc nhé, tộc Nữ Chân là một quốc gia, là nước láng giềng của Trung Quốc các người. Thủ đoạn của họ cũng rất kịch liệt, ba lần đồ sát nơi Gia Định, mười ngày trăm thủ ở Dương Châu. Số người bị chết không hề ít hơn so với trận đồ sát nơi Nam Kinh."

"Đạo bất đồng thì không có tiếng nói chung." Đường Hoa vung Lược Thiên Xích lên: "Đánh đi."

Xích Tùng tử lắc đầu: "Người không phải là đối thủ của ta, tại sao lại muốn chết?"

"Ba lần đồ sát ở Gia Định là bởi vì Nữ Chân đã hạ lệnh "Để tóc không để đầu" đụng chạm đến giới hạn chịu đựng của tộc Hán, còn ông bây giờ vì sửa lại lịch sử nên đụng tới giới hạn của ta. Dù biết là chết, ta cũng nhất định phải phản kháng."

"Vậy ta hỏi người một vấn đề." Xích Tùng tử nói: "Triều Thanh tàn ác như thế, vì sao khi nó bị diệt, còn có rất nhiều người Hán vẫn không bỏ được thói quen cắt tóc, ngày ngày hô hào "Đại Thanh của ta thế này thế này" đến vậy?"

"Vấn đề này không có ý nghĩa gì cả, nơi đâu cũng phải có những hạng người đó, Trung Quốc không thiếu anh hùng, nhưng cũng không ít những tên bán nước."

Xích Tùng tử than một hơi, người mà có lý niệm dân tộc như thế thì sẽ không có khả năng tán thành lý tưởng của mình. Như vậy thì trong lòng người vĩnh viễn cũng sẽ có sự phân biệt đồng loại và dị loại.

Đường Hoa lấy Thiên Thư ra: "Thứ này đã bị cố định rồi, nếu ông có thể lấy lại được thì lấy, đỡ phải làm sư phụ bất đắc dĩ của ta."

"Ừ!" Xích Tùng tử gật gật đầu, vung tay lên, Thiên Thư đã trở lại trên tay ông ta. Sau đó, một màn hào quang bao phủ Đường Hoa, Xích Tùng Tử giải thích: "Tăng thêm một cảnh giới cho người, coi như là bồi thường cho người vậy."

Hệ thống nhắc nhở: Cảnh giới tăng lên một giai đoạn mới, tới Luyện Thần Phản Hư. Tốc độ hồi phục khí huyết nhanh hơn; giảm bớt thời gian

chờ của kỹ năng, pháp thuật. Trong số những người mà Đường Hoa quen biết, chỉ có duy nhất Thiên Sư là từng tăng cảnh giới lên. Cảnh giới nàng đạt được là Luyện Khí Hóa Thần, có tác dụng tăng uy lực của kỹ năng thêm 50%.

Dùng Thiên Thư để đổi lấy một tầng cảnh giới, Đường Hoa cảm thấy mình tuyệt đối có lời. Buôn bán lời thì tâm tình tốt, tâm tình tốt thì nhìn Xích Tùng tử cũng thuận mắt hơn. Thấy Xích Tùng tử có phần uể oải, Đường Hoa an ủi: "Vực tinh thần lên đi chứ, chẳng phải ta vừa nói đó sao, người Trung Quốc chấp nhận làm Hán gian nhiều lắm, biết đâu chừng có người sẽ ủng hộ lý tưởng đại đồng không phân dân tộc của ông thì sao."

Xích Tùng tử lắc đầu: "Thứ mà ta muốn thành lập là một thế giới không có phân tranh, người và người, người và yêu hòa bình chung sống, chứ không phải là thành lập trại tập trung Hán gian."

"Ha ha, ông cứ thối phòng đi." Đường Hoa cười nói: "Ông xem xem, chẳng phải Đa Mao quốc và Thủy Ngư quốc vẫn đánh nhau hết sức náo nhiệt đó thôi? Trừ phi một phương đầu hàng thần phục, nếu không sẽ vẫn còn đánh mãi. Ông cụ ạ, chúng tộc bất đồng, giá trị quan sẽ bất đồng, phương thức sinh hoạt cũng bất đồng luôn, đều là loài người mà còn có xung đột, chẳng lẽ ông còn trông cậy vào chuyện loài người và yêu quái sẽ sống chung hòa bình sao? Đừng nằm mơ nữa."

"Đây là lý tưởng của ta."

"Vậy báai bai ngài!"

* * * * *

Trở lại tầng một Vân Chi Uyên, tâm tình của Đường Hoa hết sức thoải mái, người sư phụ nhận vợ này vẫn luôn khiến hắn cảm thấy không tự nhiên. U u mê mê mà bị người ta nhận làm đệ tử, dù là ai cũng không khoái được. Tuy có phần tiếc Thiên Thư, nhưng người ta cũng đã nói trước rồi, muốn tìm ba đồ đệ giúp ông ta hoàn thành lý tưởng vĩ đại. Mình đã không thích hợp, vậy tất nhiên là phải trả lại đồ thôi.

Người thứ hai bước ra là Sát Phá Lang, hắn nhìn Đường Hoa một cái, rồi ngồi bên người Đường Hoa, nói: "Mẹ nó, bị vào lớp học tẩy não."

"Tẩy thế nào?"

"Nói người, chim, cá, sâu, dù sao chỉ cần là sinh vật thì đều là người một nhà, mọi người phải hòa bình chung sống với nhau."

"Người trả lời thế nào?"

"Ta nói với lão ta, ta thề không đội trời chung với bò."

"Bò?"

"Bò bít tết, thịt bò khô... Là những món mà ta thích nhất." Sát Phá Lang hỏi: "Người thì sao?"

"Ta nói với lão, trừ hồ ly tinh, ta không thích sống chung với những loài yêu quái khác."

"Táng Ái ra rồi kìa."

Đường Hoa vẫy tay: "Tiểu Ái."

"Hây!" Táng Ái hữu khí vô lực đáp một tiếng, cũng bắt chước hai người ngồi dựa vào tường.

"Tình huống thế nào?"

"Không có gì cả, ta không muốn nói về vấn đề này."

* * * * *

Phong Vân Nộ vừa đi ra là đã kích động nói: "Tiểu Ái, muội chắc chắn không biết chuyện gì đã xảy ra đâu."

"Chuyện gì?"

Phong Vân Nộ hươu hươu Thiên Thư trong tay mình: "Ta bây giờ là sư huynh của muội rồi."

"A?" Tiểu Ái sững sốt: "Lẽ nào ông ấy đã kiếm đủ ba đồ đệ rồi?"

Đường Hoa giơ tay: "Thanh minh: ta đã trả Thiên Thư lại cho ông ta rồi."

Táng Ái lại càng sững sốt hơn: "Vì sao?"

"Ta không tán đồng lý tưởng của ông ta."

Phong Vân Nộ nói: "Lý tưởng của sư phụ rất vĩ đại, ông ấy muốn thành lập một thế giới mà vạn vật hòa bình sống chung."

"Mặc Tinh còn chưa đi ra." Đường Hoa nhìn nhìn cổ tay, không để ý lời của Phong Vân Nộ.

"Đến rồi kìa!" Sát Phá Lang đứng lên chỉ hướng cửa thang máy.

"Chạy mau, Xích Tùng tử đuổi theo đấy." Mặc Tinh chạy thực mạng ra ngoài cửa.

Đường Hoa nhanh tay lẹ mắt quơ một cái túm lấy nàng: "Bên ngoài không có đường, tình huống thế nào?"

"Ta nhận nhiệm vụ ám sát phu nhân nhà họ Mặc từ Xích Tùng tử, lão ta liền đưa cơ quan thuật cho ta. Sau đó ta nói lão ta biết rằng ta đang lừa lão, lão tức khắc trở mặt." Mặc Tinh bổ sung: "Nhiệm vụ: Chạy trốn khỏi Vân Trung giới. Tử vong thì cơ quan thuật sẽ rút xuống."

"Thiên Lô Không Phá!" Đường Hoa nện một tia chớp, thêm một màn lôi hỏa đánh cho Mặc Tinh hóa thành ánh trắng, sau đó nhặt một quyển sách bằng tre trên mặt đất quăng vào túi Càn Khôn của mình.

Hoàn thành hết thấy mọi hành động, thân ảnh của Xích Tùng tử cũng vừa hiện ra ở tầng này, ông ta nhìn chung quanh, xong hỏi: "Đứa bé nhà họ Mặc đâu?"

"Báo cáo!" Đường Hoa giơ tay: "Bởi vì đứa bé nhà họ Mặc kia bất kính với ngài, ta đã giết nàng rồi."

"VẬY ĐƯA CƠ QUAN THUẬT ĐÂY." Xích Tùng tử chìa tay.

"Có lẽ ngài không biết, thứ gì ta ăn vào trong bụng xong là không có khả năng phun ra." Đường Hoa lật hết trang bị: "Muốn giết, muốn thịt, muốn tra tấn... Cứ tùy tiện."

Lợn chết có lẽ nào lại sợ nước sôi, chơi trò chơi có thể nào không bao giờ chết? Đường Hoa bị chết, Sát Phá Lang cũng ra đi theo. Xích Tùng tử than một hơi, nói với hai đồ đệ còn lại: "Tìm, đồng thời giết chết phu nhân nhà họ Mặc."

"VÌ SAO?" Táng Ái hỏi.

"Chỉ khi thiên hạ được thống nhất thì ta mới có thể tiếp tục lý tưởng của ta. Mà chướng ngại lớn nhất để Tần vương thống nhất thiên hạ chính là nhà họ Mặc. Ta rất kính trọng họ, nhưng muốn thành đại sự thì tất phải có người hy sinh."

"Nhưng mà..."

Phong Vân Nộ vội nói trong kênh đội ngũ: "Tiểu Ái, đây chẳng phải chỉ là một cái nhiệm vụ thôi sao? Chúng ta hiện đang chơi trò chơi mà, muội

nhìn Gia Tử kia, chẳng phải hẳn cũng giết Mặc Tinh để bảo tồn cơ quan thuật đó sao? Muội nói xem, nếu nhà họ Mặc bắt Mặc Tinh giao ra cơ quan thuật thì liệu Gia Tử có chặt luôn cả nhà họ Mặc hay không? Gia Tử người ta đã bắt kể nhà họ Mặc hay không họ Mặc, muội quản nhiều như vậy làm gì? Muội chỉ cần coi đó là một nhiệm vụ của hệ thống đi."

V"ấn đề là sẽ phải đối lập với Mặc Tinh."

"Nói vậy, sao lại đối lập chứ? Nhiệm vụ của Mặc Tinh là giết Xích Tùng Tử, nhiệm vụ của chúng ta là xử lý phu nhân nhà họ Mặc mà. Muội cứ tin ta, chúng ta thậm chí còn có thể tìm Gia Tử thương lượng, chỉ cần hẳn giúp chúng ta giết phu nhân nhà họ Mặc thì chúng ta cũng có thể giúp Mặc Tinh đánh chết Xích Tùng tử."

"Như vậy cũng được à?"

"Đương nhiên là được."

* * * * *

Đường Hoa: "Có thể!"

Mặc Tinh giận: "Không được."

Sát Phá Lang: "Có thể!"

Mặc Tinh lại giận: "Không được!"

Căn cứ vào nội dung Phi Kiếm Truyền Thư của Phong Vân Nộ và Táng Ái, sau khi trở về nhân gian, ba người đã mở một cuộc thảo luận cực kỳ tàn khốc. Ý của Đường Hoa là trước tiên giết Xích Tùng tử, sau đó lại giết phu nhân nhà họ Mặc. Đừng sợ giết không nổi Xích Tùng tử, chỉ cần có thể dụ được ông ta ra ngoài là xong. Người chơi là cao thủ thì có nhiều bẻ bạn lắm, lại còn có thể bố trí bẫy rập, mai phục,... cùng nhiều thủ đoạn khác để vây chết ông ta. Tà Kiếm Tiên mà còn nói xử là xử, huống chi là Xích Tùng tử? Chỉ cần Xích Tùng tử dám xuất hiện, sẽ cho ông ta biết thế nào là lực lượng của quần chúng. Còn phần nhà họ Mặc thì căn bản không có bao nhiêu cao thủ cả. Chuyện khó khăn nhất chính là phải tìm được chỗ của họ mà thôi, mà trong số người chơi, chỉ có duy nhất Mặc Tinh là biết được.

Nhưng bất kể Đường Hoa có dụ dỗ như thế nào, Mặc Tinh cũng nhất quyết không đồng ý. Sát Phá Lang đề nghị có thể giết Xích Tùng tử trước, sau đó mới hủy lời, Mặc Tinh suy nghĩ thật lâu, sau đó vui vẻ đồng ý, đồng

thời cũng biểu hiện rất hài lòng với sự tăng trưởng chỉ số thông minh của Sát Phá Lang.

Bên Phong Vân Nộ phản hồi, chờ thời cơ thích hợp đến rồi lại thảo luận tiếp.

Cho nên chuyện này tạm thời không ai nhắc đến nữa.

* * * * *

Hành trình Vân Trung giới xem như đã kết thúc một giai đoạn, Mặc Tinh đã học được cơ quan thuật, phải đi thu thập tài liệu chế tác binh giáp máy cùng mấy thứ linh tinh, cho nên tạm thời bắt đầu bế quan.

Sát Phá Lang đã lấy được Giang Sơn đồ, phải làm bước tiếp theo của nhiệm vụ, nên cũng phát tay cáo biệt.

Còn phần Đường Hoa, hẳn cũng không buồn chán, vì hẳn đang đi tìm Sương Vũ.

... Một ngày ngàn dặm đến Hoàng Sơn.

Sương Vũ nhìn Đường Hoa, trong mắt tràn ngập ý cười: "Ngày đó tháng đó năm đó, có một mỹ nữ bị người ta dùng dưa hấu nện chết. Hỏi: mỹ nữ này nên trả thù thế nào?"

"Ăn tươi nuốt sống dưa hấu luôn." Đường Hoa lấy ra một trái dưa hấu, lau đợt mồ hôi lạnh.

"Lại hỏi: mỹ nữ nào đó có thứ mà hung thủ kia cần, vậy thì hung thủ này phải làm sao?"

"Tỷ tỷ!" Đường Hoa ngân ngấn nước mắt: "Ta sai rồi."

"Xin lỗi mà hữu dụng thì đã chẳng còn cần đến cảnh sát." Sương Vũ nhẹ nhàng đưa ngón tay nâng cằm của Đường Hoa lên: "Có muốn không?"

"Muốn... cái gì?" Đường Hoa hiểu sai, thoáng chốc hơi thở trở nên dồn dập.

"Muốn tài liệu chứ còn muốn cái gì nữa, xấu xa!" Sương Vũ đứng lên lấy ra một tờ danh sách: "Trừ cái thứ gì đó gọi là "thần thú cách", còn lại đều đã đủ hết rồi. Trong toàn thể ba bang đều chẳng ai có nó cả, ta đã treo giải 300 kim mà chưa thấy có ai trả lời. Đúng rồi, nói đến chuyện này... Lần này tỷ đã tốn mất 1200 kim, người xem có nên trả cho mau không? Lại còn có phí lao lực, phí lao động, phí thủ tục nữa..."

Tiền... Sau khi trở về nhân gian, trả cho Sát Phá Lang 250 kim xong thì Đường Hoa chỉ còn được mỗi 20 kim bắt chẹt được từ Tiểu Hồ Trung Tiên, mà gần đây vấn đề tài chính của Vô Biên đặc san đang cấp bách, mình cũng ngại mở miệng hỏi hoa hồng. Có điều đã nhờ người ta thu thập tài liệu giúp, dù cho là bạn bè thân nhất, phí lao động không tính cũng được, nhưng phí tổn mua đồ mà khôn tính luôn thì thật là không còn gì để nói nữa. Hơn nữa người ta lại còn nhắc cả chuyện mình đem người ta ra thí nghiệm thì...

"Tỷ tỷ, tỷ muốn làm thế nào thì làm thế ấy." Đường Hoa cười sạch trang bị, quăng người nằm xuống mặt đất: "Tiền thì không có, nhưng ta tuyệt đối sẽ không phản kháng đâu."

"Ta tắm!" Sương Vũ nói: "Bên ta đang có một vị trí công tác đấy, không những có tiền lương cố định, mà chỉ cần vận khí không quá tệ thì rất có khả năng sẽ lời lớn một phen cơ."

"Chỉ cần có tiền." Đường Hoa bật dậy, trong mắt lấp lánh ánh sao: "Cho dù có bán tỷ đi cũng không thành vấn đề."

"Người nữ lòng bán ta à?" Sương Vũ ai oán nhìn Đường Hoa một cái, lại nói: "Thư Sinh và Tinh Tinh đã liên thủ tính được ba ngày sau đảo Phù Du sẽ xuất hiện ở vị trí cách An Khê bốn mươi dặm về hướng Nam. A... Người có biết đảo Phù Du không?"

Đường Hoa moi ra một tấm Yên Vũ thần kính, nói: "Đánh được từ tầng một đảo Phù Du."

"A!" Sương Vũ sung sướng nói: "Chính là người rồi, ngày mốt tập hợp ở An Khê nhé. Năm đội hai mươi người, chúng ta đang lo không có người dẫn đường để phá cấm chế đây."

Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: "Không có ai biết phá cấm chế sao?"

"Không có, cho nên lúc này mới định tổ chức cao thủ đi thử nghiệm đây." Sương Vũ quét đôi mắt mỹ lệ qua Đường Hoa: "Ta nghĩ, người sẽ không có vấn đề gì, đúng chứ?"

"Sẽ không, làm sao mà có vấn đề được." Vì tiền mà quăng cái mạng vào... À, quăng mạng của người khác, để lấy tiền lương.

* * * * *

Kiểm cái xó nào đó không người, nhắn tin cho Sát Phá Lang: "Lần trước người đi đảo Phù Du, làm thế nào phá cấm chế để vào bên trong thế?"

"Ma Kiểm hộ thân, xông thẳng vào."

"..." Đường Hoa lại hỏi: "Có cách phá nào có kỹ thuật hơn không?"

"Vì sao lại phải tìm cách phá có kỹ thuật?"

"Gặp lại sau!"

Thối phòng quá đáng rồi... Ba ngày sau mình nên xin nghỉ ốm hay là nghỉ sanh đây nhỉ? Sương Vũ chết tiệt, vì sợ mình cho nàng leo cây nên đã giữ lại tài liệu hết rồi. Lần này vạn nhất mà bị diệt đoàn thì...

Trên báo chí cũng có đề cập đến đảo Phù Du, nói đó hẳn phải là một bảo khố thần bí nhất nhân gian. Căn cứ vào kết quả dò hỏi mấy người Đường Tăng, các phóng viên đã chỉnh lý lại tư liệu đôi chút. Đầu tiên, có thể khẳng định trong này có bảo vật quý báu. Tiếp theo, tiểu quái biến thái vô cùng. Cuối cùng là về cấm chế, khá là khó chơi. Thật ra thì cấm chế này cũng đơn giản lắm, chính là một tấm màn bảy màu bao phủ cửa xuất nhập. Bảy thứ màu sắc này không ngừng xoay tròn, mà chúng cũng đại biểu cho bảy loại pháp thuật có thuộc tính khác nhau.

Chẳng hạn như Đường Hoa đấy, nhảy đến khu vực lửa, là thuộc tính mà hẳn có sức kháng cao nhất, phỏng chừng sẽ qua được, nhảy vào khu vực sấm sét cũng biết đâu có thể qua, nhưng có vấn đề lớn nhất, đó là màn ánh sáng này xoay tròn rất nhanh, nửa người trên của người còn ở khu vực lửa, nửa người dưới đã ở trong khu vực nước, bị cắt sống thành hai đoạn cũng không phải là không có khả năng đâu. Nếu như là Sát Phá Lang thì có thể áp dụng thủ đoạn vô lại, điều chỉnh lại trang bị để cân bằng sức kháng bảy thuộc tính, sau đó dùng Ma Kiểm hộ thân mà nhảy vào, chỉ cần không nhảy đến nhằm trung tâm của cấm chế, dẫn phát tiên thuật ba thuộc tính hỗn hợp, thì trên cơ bản là có thể an toàn tiến vào.

Đường Hoa đang nghĩ đến đây thì nhận được tin nhắn của Tôn Minh: "Lát nữa đến chỗ ta để phỏng vấn về Vân Trung giới nhé."

"Người giúp ta rải thông tin này ra trước cái đã."

"Thông tin gì?"

"Ba ngày sau, đảo Phù Du sẽ xuất hiện ở phụ cận của An Khê."

*** Cửu Lê: cửu = số chín; Lê: con dân, dân chúng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 131: Ba cao thủ VS tấm gương

Chương 131: Ba cao thủ VS tấm gương

Tôn Minh mà biết thời gian xuất hiện đảo Phù Du thì có nghĩa là gì? Có nghĩa là tất cả mọi dân chúng Trái Đất đều biết được. Vì thế vốn ban đầu là đợt thám hiểm của hai mươi cao thủ, kết quả lại bị biến thành một sự kiện lớn sôi nổi trong trò chơi.

Trong số bốn đại cấm địa trên thế gian, vì đẳng cấp cần thiết của Đại Tuyết Sơn thấp nhất, cho nên đã có không ít người đến đó thám hiểm. Tuy chỉ giới hạn được bên ngoài, nhưng thu hoạch quả thật không ít, tỷ lệ rút của trang bị, phi kiếm rất cao, những người này bán cho cửa hàng của hệ thống cũng dư sức sánh ngang với thu hoạch khi làm nhiệm vụ cho bang hội rồi. Cũng chính vì thế, tiền ảo trong trò chơi đang có dấu hiệu giảm giá trị. Có điều càng thâm nhập sâu trong núi, nhiệm vụ lại càng có nhiều hơn, tuy độ khó có cao, nhưng phần thưởng đạt được cũng khá là phong phú.

Số người thám hiểm biển Đông thì rất ít, chủ yếu là bởi vì mọi người không thích ứng được với thủy chiến. Người dù sao cũng là người, cho dù như Đường Hoa có công cụ gia tốc trong nước, nhưng cũng không thích sống cùng cá cho lắm. Bởi vậy tuy biển Đông là nơi phù hợp nhất với đẳng cấp và thực lực của chúng nhân bây giờ, nhưng số người đến đó lại cực kỳ ít ỏi.

Còn Nam Cương, không những đẳng cấp cần thiết cao, mà lũ độc vật lại còn liên tu bất tận nữa. Dưới tình huống khan hiếm bác sĩ biết trị liệu tập thể, căn bản không ai có thể tác chiến lâu dài nổi. Phần Thập Vạn Đại Sơn thì... Nghe nói có người vừa mới vào núi đã gặp phải Thao Thiết, một trong tứ đại hung thú thời thượng cổ, vừa chạm mặt là cả thầy nhân mã trong tiểu đội đều bị nuốt sạch sạch sẽ sẽ luôn.

Cho nên lần này đảo Phù Du đã trở thành sự lựa chọn hàng đầu để tìm bảo vật của mọi người, đặc biệt là sau khi Vô Biên đặc san triển lãm thuộc tính của Yên Vũ thần kính do tiểu quái tăng thứ nhất rút, mọi người càng quyết tâm liều mạng hơn.

... Hội nghị liên minh...

Sương Vũ liếc qua Đường Hoa. Nàng dám lấy đầu ra thề với thượng đế, kẻ có thể bán tình báo mà không chút vướng bận tuyệt đối là thằng nhãi này. Có điều nàng rất là nghi hoặc, dựa theo điều mà nàng biết nơi Đường Hoa, thằng này hẳn là phải có thu hoạch xong rồi mới bán tình báo chứ, làm sao lại có chuyện chưa đào được vàng mà lại tiết lộ vị trí mỏ quặng như lần này?

Tinh Tinh mở màn: "Nhiệm vụ chủ yếu của lần này chính là đánh kiếm bảo vật. Ta đã lấy được một mảnh tín vật, cầm theo nó có thể đến tầng bốn dưới đáy đảo Phù Du để nhận một nhiệm vụ. Bây giờ đến vấn đề phân phối đội ngũ. Những cao thủ đứng đầu bên ta như ba người Gia Tử, Huy Hoàng, Phá Toái thì nên an bài đội ngũ ra sao đây? Kiếm bảo thì có lẽ kiếm ở tầng một là đủ rồi, có cao thủ nào chấp nhận xuống tầng bốn với ta không?"

Huy Hoàng tỏ vẻ áy náy: "Ngại thật, Thư Sinh đã sắp xếp ta dẫn một đội ngũ trong bang rồi."

Ừm, dù sao cũng là người trong bang khác. Tinh Tinh gật đầu nhìn về phía Phá Toái và Đường Hoa, hỏi: "Hai người thì sao?"

Phá Toái giơ tay: "Ta phải theo kèm bà xã."

Đường Hoa móc tờ Vô Biên đặc san ra, lẩm bẩm: "Căn cứ theo thông tin mà phóng viên bản báo liệu chết đạt được: Á quân Tân Tiên giới kiêm đệ nhất cao thủ Bồng Lai - Phá Toái đã thất bại trong lần tỏ tình thứ năm. Phóng viên đã phỏng vấn Nhược Hãn, tuy cô ta không muốn tiết lộ gì nhiều, nhưng vẫn có thể phát hiện ra được một số manh mối..."

"Gia Tử ca..." Phá Toái lườm mắt.

"Phá Toái à." Đường Hoa quăng đặc san vào lại túi Càn Khôn, tận tình khuyên nhủ: "Người không đi thì ta phải đi đấy. Người vì một nữ nhân mà hy sinh hạnh phúc của anh em mình, người nói có đáng không? Lại nói, với trình độ của Nhược Hãn, tám chín phần mười là qua không nổi cấm chế

đầu. Người coi Tinh Tinh nhà ta đây, cần khuôn mặt có khuôn mặt, muốn vóc người có vóc người, có khả năng sau một hành trình đầy biến lãng mạn, phương Đông không sáng, lại sáng phương Tây,..."

"Gia Tử... Người chẳng hiểu gì về tình yêu cả." Phá Toái lắc ngón tay: "Nữ nhân mà dễ đổ quá thì yêu không lâu dài, còn theo đuổi càng chặt vật thì..."

"Lại càng đáng quý... Hừ! Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng ăn vụng, ăn vụng không bằng ăn vụng không được." Tinh Tinh gõ nhẹ nhẹ mặt bàn, lườm mắt nhìn hai người.

Đường Hoa gửi tin nhắn qua: "Phá Toái ca, lần này đệ đây muốn được thỏa thích vùng vẫy, dù sao ca cũng đã mang theo một gánh nợ rồi, sợ gì không mang thêm một gánh nữa chứ?"

Phá Toái trả lời: "Nhược Hãn đã không qua nổi cấm chế, sao lại còn gánh nợ nào nữa?"

"Người... Đê tiện quá rồi."

"Cho ta xin đi đại ca, sự kiện lớn thế này mà không mang theo nàng, chắc chắn nàng lại ý kiến ý cò. Nhưng nếu do nàng không vào nổi, thì không thể trách được ta. Nói trước, lời này là lén nói với nhau đây, không được lộ ra bên ngoài."

"Sao lại thế được."

Trong lúc hai tên nam nhân đang nhắn tin với nhau, Sương Vũ kẻ sát tại Tinh Tinh nói nhỏ, Tinh Tinh liên tục gật đầu, xong bảo: "Bây giờ mọi người tổ đội tự do, nhớ phải tạo thành năm đội ngũ đấy, mỗi đội ngũ ít nhất bốn người, nếu muốn kéo người nhà theo thì nhất định phải quan tâm đến ý kiến của của các thành viên trong đội mình, gắng hết khả năng tránh bị nội chiến."

Đường Hoa ít khi qua lại với người trong bang hội, trừ có chút quen mặt với những người tham gia Tân Tiên giới, còn lại đều chẳng biết ai. Trong võng du, các cao thủ luôn có đội ngũ cố định, mà thực lực của các thành viên trong đội ngũ này đều chênh nhau không bao lắm. Rất nhanh, trừ Đường Hoa và Phá Toái, mấy người khác đều nhao nhao thành lập đội ngũ cả. Phá Toái tuy có quen biết khá nhiều với người trong bang, nhưng vì phải

kéo theo người nhà, hơn nữa ngày thường chưa bao giờ tổ đội với ai, cho nên cũng bị ra rìa.

Thế là sau một vòng tổ đội, Đường Hoa và Phá Toái phát hiện trước mắt mình chỉ có một con đường: phối hợp thành một đội với Sương Vũ và Tinh Tinh, sau đó lại kéo theo Nhược Hãn...

"Anh bạn, hình như vậy không đúng đâu." Phá Toái trước tiên tổ đội với Đường Hoa, sau mới nói trong kênh đội ngũ: "Như vậy dường như đội chúng ta đã biến thành đội ngũ rác rưởi nhất rồi. Nếu Nhược Hãn không vào được, vậy chúng ta sẽ không có đệ tử Huyền Nguyệt am nào cả. Tuy như vậy cũng chấp nhận được, nhưng tất nhiên hiệu suất sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Tinh Tinh chỉ biết đoán số, Sương Vũ lúc không xài kỹ năng thì có vẻ thật bạo lực, nhưng dùng kỹ năng rồi thì mới biết chỉ là phế thải. Đã sức công không có, lại còn phải phân tâm chiếu cố cho các nàng, điều chết người hơn chính là mục tiêu lại là tăng bốn..."

"Chúng ta trước tiểu nhân sau quân tử, sau khi năm đội ngũ này tiến vào trong đảo Phù Du, cho dù các người không bằng lòng hỗ trợ, thì cũng xin đừng công kích cướp quái của nhau. Lần này bang Nhất Kiếm và bang Song Sư vốn định để cho các người phối hợp, nhưng có vẻ khó làm được quá, vì thế mong mọi người đừng khiêu khích nhau, nhìn thấy người khác gặp khó khăn, có thể giúp được thì tốt nhất là nên giúp. Những đội ngũ đã tổ chức hoàn tất rồi thì đều đi chuẩn bị đi!" Sương Vũ thấy bốn đội kia đều đã rời khỏi rồi mới nói với Đường Hoa đang than vãn thở dài: "Gia Tử, người nghĩ lại xem, người đã từng có cống hiến gì cho bang hội chưa? Có từng kéo người chưa? Có từng đấu giá qua chưa? Ngay cả mức độ hoàn thành nhiệm vụ trong bang hội cũng là 0%, độ cống hiến cho bang hội cũng là 0 nốt..."

"Được rồi, được rồi!" Đường Hoa vội vàng ngắt ngang màn ca cẩm của Sương Vũ: "Lần này ta với Phá Toái đi chung là được rồi chứ gì? Phá Toái đâu!"

"Có đây!" Phá Toái hữu khí vô lực tổ đội với Sương Vũ và Tinh Tinh.

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ trước khi đảo Phù Du xuất hiện, địa điểm dự định đã trở thành biển người. Người đông nghìn nghịt, trải dài một mảnh không trung năm cây số, xa xa nhìn lại thật giống như một cái tổ ong vò vẽ.

Mở ra tên và tên bang hội, bốn người bọn Đường Hoa rất thuận lợi tới được vị trí cách không xa mục tiêu, sau đó bắt đầu thay trang bị. Như Đường Hoa thì chuyển tiên kiếm lục giai từ vị trí phi kiếm phi hành lên vị trí công kích, đồng thời ra mệnh lệnh hộ chủ cho nó. Thanh tiên kiếm này hẳn đoạt được nhờ gạt Sát Phá Lang nơi Thái Sơn năm ấy. Tiếp theo, Đường Hoa thay các loại trang bị tăng nhiều sinh mệnh, hấp thu bảy thuộc tính và phòng ngự pháp thuật, v.v... Đối phó với pháp thuật của cấm chế thì tỷ lệ né tránh là không có tác dụng gì. Thay trang bị xong, Phá Toái thêm Nhược Hãn vào đội, thế là đội ngũ đầy người.

"Năm mươi đệ tử Huyền Nguyệt am, thêm máu chuyên nghiệp, cầu tổ đánh bảo."

"Bốn mươi tám tiên kiếm Thanh Thành, cầu tổ đảo Phù Du."

"..."

Hiện trường rất là náo nhiệt, đội ngũ đủ người rồi thì điều chỉnh lại trang bị, chưa đủ người thì vội vàng kiếm người, chưa có đội ngũ thì loang quanh cầu tổ, xem có thể vào được cái dã đội nào hay không. "Dã đội" tức là một đội ngũ chấp vá gồm những người không có hảo hữu, không cùng bang hội, lực ngưng tụ đã kém, mà cũng thường xuyên xuất hiện hiện tượng nội chiến vì chia phần không đều.

Tràng cảnh hỗn loạn này mãi vẫn chưa kết thúc, cho dù đảo Phù Du xuất hiện cũng vẫn còn loạn nguyên xi. Hòn đảo Phù Du này đồ sộ như một tòa thôn trang, có một cái đĩa quay bảy màu che lại lối xuất nhập. Cấm chế bảy màu này quay với vận tốc rất nhanh, có điều bởi vì diện tích lớn, cho nên vòng ngoài vẫn có đủ không gian cho người chơi xông vào mà không xúc phát đến hai loại thuộc tính.

Kỳ quái! Trong lòng Đường Hoa nói thầm, diện tích nó đã lớn như thế, ắt hẳn mình sẽ không tiến vào sai thuộc tính mà, hơn nữa cũng hoàn toàn có đủ thời gian để thoát ly khỏi nó trước khi thuộc tính thứ hai tiến đến, vì sao Sát Phá Lang lại mô tả nó khó đến như vậy?

"Ta tới đây!" Một đơn vị chiến đội của người chơi rất cục nhịn không nổi nữa, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, tất cả cùng hướng phi kiếm vào khu vực màu đen, cũng tức là thuộc tính nước, bay xuống.

Không có ánh trăng cũng không có tiếng hoan hô vang lên, không ai biết chiến đội này đã chết hay còn sống cả. Mọi người nhìn nhau, rồi bắt đầu xông lên...

"Gia Tử!" Sương Vũ hô một tiếng.

Đường Hoa than một hơi, đều do mình đã thối phòng quá đáng. Có điều thối được thì phải chịu được, chút giắc ngộ đó Đường Hoa không thiếu, thế là điều khiển phi kiếm lao xuống khu vực lửa.

* * * * *

"Ta x!" Vừa vào trong cấm chế, Đường Hoa đã phải mắng một tiếng, từ bên ngoài nhìn vào, nó chỉ là một lớp mỏng, tiến vào bên trong rồi thì mới biết, mình đã ở bên trong một biển rộng màu đỏ sâu không thấy đáy.

Lấy lửa trị lửa! Đây chính là nguyên lý mà Đường Hoa học được từ bảy trận của Thái Sơn. Tay trái vung ra một biển lửa, sinh mệnh lập tức ngừng hạ. Có điều Đường Hoa vừa thư thả được một hơi thì biển lửa đã bị bùng nổ, trên bầu trời hình thành một đám mây màu đỏ, từ đó trút xuống vô vàn những sao băng nóng cháy.

Đậu xanh, cái này có vẻ là pháp thuật cấp trung cao của hệ hỏa - Lưu Tinh Hỏa Vũ thì phải? Bởi vì có lòng yêu thích nhiệt tình vô hạn với chuyện phóng hỏa, Đường Hoa có chút hiểu biết với pháp thuật của hệ này. Trước kia còn ở Thục Sơn, hắn đã dò hỏi biết được pháp thuật hệ hỏa có sáu tầng: Hỏa Chú, Tam Muội Chân Hỏa, Tịnh Y Chú, Lưu Tinh Hỏa Vũ, Luyện Ngục Hỏa Hải và ??.

Tiên kiếm hộ thân, uống thuốc, cộng thêm thuộc tính lửa cao, rất cục Đường Hoa đã chống chọi được qua Lưu Tinh Hỏa Vũ. Nhưng còn chưa kịp phản chấn, hắn phát hiện mình đã ở trong một khu vực không màu. Màu của các hệ mộc - hỏa - thổ - kim - thủy lần lượt là xanh - đỏ - vàng - trắng - đen, còn lôi và phong thì không màu.

Sét hay là gió đây nhỉ? Đường Hoa cẩn thận chờ biến hóa, một cái là thiên đường, còn một cái là địa ngục...

Cử Hỏa Liệu Thiên! Chữ màu kim, lại thấy chữ màu kim!!! Đường Hoa vội vàng dịch chuyển tức thời, cơ hồ trong tích tắc, một đám mây lửa bị gió cuốn phăng qua nơi mà hắn vừa đứng, sau đó ngoặt lại, đuổi theo hắn. Đâu xanh cả rồi. Đường Hoa ném ra tờ ngân phiếu cuối cùng, tránh thoát được một kiếp, nhưng Cử Hỏa Liệu Thiên vẫn kiên nhẫn miệt mài đuổi theo. Lần đầu tiên Đường Hoa cảm thấy cực kỳ cảm hận cái công năng truy đuổi của pháp thuật thể này. Tuy những kỹ năng mạnh mẽ như Nhân Kiếm Hợp Nhất cũng có, nhưng thời gian truy đuổi ngắn, chớ có giống cái đám mây này đâu, đuổi theo mình như mình thiếu nó năm trăm đồng tiền vậy.

Tuy nó có dáng vẻ là một cụm mây lửa, nhưng Đường Hoa chắc chắn nó không phải là pháp thuật hệ hỏa. Nó có khả năng là tiên thuật hỗn hợp của lửa và sét, hoặc lửa và gió. Lôi hỏa có thanh âm, sẽ không giết người trong lặng yên vô hình như vậy, cho nên đáp án chín phần phải là cái còn lại, tiên thuật hỗn hợp lửa và gió. Có điều Đường Hoa lại buồn bực suy nghĩ, Ma Kiếm của Sát Phá Lang tuy dùng mãnh đấy, nhưng đâu thể chịu nổi mức ngược đãi thể này, phải biết rằng bảy thứ thuộc tính của hắn đều không cao...

Vậy vấn đề ở chỗ nào nhỉ? Đường Hoa nhớ lại lời kể của Sát Phá Lang, hắn bảo là dùng Ma Kiếm hộ thân xông xuống... Xông xuống? Nghĩ đến đây, Đường Hoa tự tát cho mình một cái, nhân tiện mắng một tiếng "ngu đần". Sau khi thoát khỏi Lưu Tinh Hỏa Vũ, mình vẫn cứ đề phòng pháp thuật tiếp theo đến mà không có chút ý định tiến lên.

Bèn ném Lượng Thiên Xích lên, tiên thuật hỏa lôi đối chọi với tiên thuật phong hỏa, còn chính mình thì vừa oanh tạc lại vừa lao xuống phía dưới. Nhưng tốc độ của pháp thuật đâu phải là thứ mà con người có khả năng bắt kịp? Mắt thấy tiên thuật kia phá hủy tiên thuật của mình, tuy yếu bớt nhưng vẫn nhanh chóng bắn đến, Đường Hoa đã chuẩn bị bó tay chịu trói... Nhưng một người nào đó chợt xuất hiện trước mặt Đường Hoa, thậm chí Đường Hoa còn chưa kịp ghi nhận giới tính của người này thì người đó đã bị mây lửa quét thành ánh trắng.

Mây lửa giết người xong thì tức khắc biến mất, nhưng trước mặt Đường Hoa lại xuất hiện một màu đen, nước!

Phong Tuyết Băng Thiên, bốn chữ màu kim lóe sáng, tiên thuật hỗn hợp thủy - phong sắp đánh đến. Đường Hoa dõi mắt nhìn qua, vô số mũi băng bay theo gió như những mũi tên bắn vút về phía mình...

Nhưng dù sao Đường Hoa cũng may mắn lắm, tích tắc trước khi hấn phải hứng chịu Phong Tuyết Băng Thiên, hấn thoát được khỏi cấm chế, đặt chân lên mặt đất.

Thở dài một hơi, Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: "Phá Toái xuống đi, những người khác có thể về nhà." Sau đó giới thiệu tình hình cụ thể trong cấm chế một cách kỹ càng tỉ mỉ.

"A! Người là đồ lừa đảo." Sương Vũ tức thì nổi giận bùng bùng, hỏi: "Chẳng phải người từng nói, người đã đi tầng một rồi sao?"

"Tỷ tỷ, đừng có vu hãm lung tung, ta chỉ nói rằng tấm gương đó kiếm được nơi tầng một, chứ có nói do ta kiếm đâu." Đường Hoa lắc đầu: "Ta mà biết thế này, đã không nhờ Vô Biên rải thông tin giùm..."

Tinh Tinh nghiêng rằng: "Quả nhiên là người rải thông tin ra ngoài."

"Ừm... Nói đến chuyện này, ta thật áy náy khi hơn trăm vạn người sắp phải chết vì ta." Dựa theo tính toán của Đường Hoa, cho dù hấn triển khai toàn bộ tốc độ lao xuống ngay từ đầu thì chắc chắn cũng phải dính lấy một tiên thuật hỗn hợp. Hơn nữa, tiên thuật của mình không có chữ màu kim, còn của người ta thì có, uy lực chênh lệch ra sao, nhìn qua là biết. Vì thế Đường Hoa không nghĩ sẽ có nhiều người vượt qua được cấm chế.

* * * * *

Phá Toái rơi xuống đất, nhìn lại mức sinh mệnh gần trống không của mình, sau đó vỗ vỗ ngực: "Gia Tử chết tiệt, hôm nay có thể người sẽ hại chết không ít người đấy."

"Không sao cả!" Đường Hoa phất tay, nói: "Ta đã nhờ Vô Biên sửa tên của người thần bí phát tán thông tin thành Phong Vân Nộ rồi."

"Ha!" Phá Toái cười nói: "Gần đây có một cái tin đồn, ta vẫn không tin là thật, có điều hiện giờ coi bộ nó không phải tin thất thiệt rồi."

"Tin gì đó?"

"Nói người và Phong Vân Nộ đang cùng theo đuổi một người chơi nữ Nga Mi tên là Táng Ái."

"Nói bậy."

"Không phải là nói bậy." Phá Toái móc ra tờ Vô Biên đặc san, chỉ chỉ: "Đông Phương Gia Tử VS Phong Vân Nộ. Hỏi thế gian tình là vật chi, mà đôi lứa nguyện thề sinh tử... Dù sao thì ý đại khái của nó chính là: Táng Ái người ta phớt lờ người, người khổ sở bám theo kể đủ thứ chuyện cười cho người ta."

Phi Kiếm Truyền Thư: "Con mợ nó, là đứa nào vu hãm ta?"

Hồi thư: "Sát Phá Lang."

Đệt! Sát Phá Lang cũng đang phát triển theo con đường tiểu nhân nham hiểm sao? ...Vì sao ta lại dùng từ "Cũng" nhỉ? Đường Hoa dám chắc chắn, tên Sát Phá Lang này đang công khai trả thù mình đây mà. Hừ! Nhưng người đã quên rồi à, ông đây là cổ đông của Vô Biên đặc san đấy. Chẳng phải người đang muốn theo đuổi Mặc Tinh sao? Coi ta làm cho người theo đuổi đến mòn mòn cũng không được đây này.

Phi Kiếm Truyền Thư cho Mặc Tinh: Người hôm qua ngồi câu cá với Sát Phá Lang trên bờ biển có phải là người không?

Moá! Hắn muốn theo đuổi ta, lại còn hẹn hò với nữ nhân khác nữa à? Mặc Tinh không có phản ứng lắm với sự theo đuổi của Sát Phá Lang, tuy nàng không cự tuyệt, nhưng cũng không muốn chừa cơ hội cho một kẻ ba dạ hai lòng. Thế là quăng tên vào trong danh sách đen, cắt bỏ hảo hữu... Sau đó trong lòng trở nên thoải mái, tiếp tục dạo phố...

Đường Hoa thì truyền thư tới lui, còn Phá Toái thì đứng bên cạnh cười trộm, coi náo nhiệt mà không ngại đau ruột. Điều mà người hay nói, "gần heo thì mau béo", hoặc là "vật tụ theo loài" chính là chỉ trường hợp này.

Đường Hoa đang muốn gọi Phá Toái đi tiếp thì bỗng có một người rơi xuống, hai người nhìn qua, chẳng phải Huy Hoàng thì còn là ai đây? Huy Hoàng thấy hai người thì nhún vai: "Trừ ta, diệt đoàn hết rồi."

"Cùng nhau đi thôi!" Phá Toái tổ đội với Huy Hoàng, sau đó ba người cùng nhau thẳng tiến.

* * * * *

Vừa ra khỏi con đường vào đảo, quang cảnh trước mắt trở nên sáng sủa hơn. Tầng một do từng hòn từng hòn đảo nhỏ ghép lại với nhau, liếc mắt

qua là rõ hết. Có rất nhiều những tấm gương có sinh mạng đang âm ỉ nhảy nhót trên mây và vui đùa trong nước. Lúc thì chúng rong ruổi thành thời, lúc thì chơi trò cút bắt, thật giống những đứa trẻ ba tuổi đang chơi đùa vui vẻ với nhau.

"Đi!" Huy Hoàng vẫy tay một cái, tiên kiếm bắn đến một tấm gương gần nhất.

"Đừng!" Đường Hoa vội vã hô lên, nhưng tốc độ ra tay của Huy Hoàng nào phải tầm thường, Đường Hoa vừa mới lên tiếng thì kiếm đã trảm vào mặt gương. Trảm vào xong, Huy Hoàng kinh hãi cực kỳ, mặt mày thất sắc, sinh mệnh của tấm gương thì không có động tĩnh, mà máu của mình thì rút mất một phần ba.

Tấm gương bị công kích, liền chạy qua phía ba người. Bởi vì gần chỗ này có nhiều tấm gương quá, ba người đều là người từng trải, biết dưới tình huống này không những không thể loạn lên, mà còn không thể chạy lung tung được, nếu không thì sẽ làm động đến toàn bộ chúng nó, dẫn đến bị đánh hội đồng. Huy Hoàng lại xuất ra một kiếm, trì hoãn thời gian chạy tới của tấm gương, nhưng sinh mệnh cũng bị mất tiếp một phần tư nữa.

"Tam Muội Chân Hỏa!" Đường Hoa quăng một biển lửa ra, sau đó vừa mừng lại vừa kinh phát hiện, tấm gương bắt đầu mất máu, đồng thời chính mình cũng bị đốt cho te tua.

Phá Toái hô lên: "Sinh mệnh bị rút hơn phân nửa thì nằm xuống đất là hồi phục lại, bà cố tổ nó, con này là thứ quái gì vậy?"

"Đánh vào mặt trái của nó ấy." Đường Hoa quan sát rất cẩn thận.

"Được!" Phá Toái đáp một tiếng, sau đó bắn tiên kiếm ra, tiên kiếm bay một vòng rồi quay lại bắn vào mặt sau tấm gương, chẳng ngờ kiếm sắp chém tới thì tấm gương đột nhiên nhảy lên, mặt trước đổi thành mặt sau, mặt sau đổi thành mặt trước tiếp kiếm này. Nó thì an toàn, mà Phá Toái thì nước mắt lã ào ạt, sớm biết vậy đã đổi thành thanh kiếm đều rồi, một kiếm này thế mà xử lý mất một phần ba sinh mệnh của mình luôn.

"Coi người nhanh hơn hay ta nhanh hơn." Đường Hoa vừa nói xong, một tia sét đã đánh vào mặt trái của tấm gương, nhưng điều tiếp theo khiến ba cao thủ mém chút hộc máu, pháp thuật mà Đường Hoa đánh ra dường

như không phải là pháp thuật công kích, mà là pháp thuật trị liệu, sinh mệnh của tấm gương được hồi phục tràn đầy luôn.

Huy Hoàng quăng một tấm Bùa Giám Định chỉ sử dụng cho BOSS ra, báo cáo: "Yên Vũ thần kính, cấp 48, thuộc tính sét 120, những thuộc tính còn lại đều là 30, cao công thấp phòng. Gia Tử, đừng dùng sét nữa, thuộc tính nó vượt qua 100, đánh cũng chỉ tổ hồi phục sinh mệnh cho nó thôi... Coi ta đây!" Huy Hoàng xuất một phi kiếm vòng qua sau lưng tấm gương, tấm gương xoay ngược lại, phi kiếm đánh vào, Huy Hoàng tổn thất một ít sinh mệnh, nhưng gần như tức khắc, thanh tiên kiếm thứ hai của Huy Hoàng chém vào mặt trái của tấm gương, đánh cho sinh mệnh của nó xuống gần cạn đáy.

Đặc tính ngự kiếm của Côn Lôn: Song Kiếm Tề Phi.

Huy Hoàng cười nhẹ nhàng một tiếng, lại xuất cả hai kiếm ra, định thu mạng tấm gương này luôn. Ai nào ngờ, tấm gương này lại đáp xuống mặt đất ngay gần bên dưới nó, sau đó nằm ngửa mặt chính lên trời, mặt phụ úp xuống đất, dường như đang nói: Đánh đi, đánh ta đi, mau đánh ta đi...

Màn trước mặt này trực tiếp khiến ba cao thủ top 3 Tân Tiên giới phụt ra một bùm máu.

"Sao bây giờ?" Phá Toái nhìn tấm gương vô lại kia mà ngẩn người, Đường Hoa và Huy Hoàng thì hai mặt nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 132: Thành dưới đáy biển

Chương 132: Thành dưới đáy biển

"Các người có từng gặp qua loại tiểu quái vô sỉ thế này chưa?" Phá Toái nắm chặt nắm đấm, hăn hận không thể kéo tấm gương qua hiện thực để PK được.

"BOSS cũng chưa từng gặp qua con nào vô sỉ đến vậy." Đường Hoa nói: "Có điều cũng chỉ có loại quái vô lại như thế mới có thể rút được

những loại vật phẩm vô lại mà."

Huy Hoàng: "Gia Tử, dù sao việc này cũng phải giao cho người xử lý thôi. Thừa dịp bây giờ còn chưa có ai vào."

"Ừ ừ! Ai nói ra ngoài thì là đồ rùa con, Gia Tử đề xuất ý kiến đi." Phá Toái phụ họa.

Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: "Hai vị đại ca quả thực đề cao ta lắm."

Ba người tạo thành thế tam giác bao vây địch nhân, Đường Hoa cầm một cây gậy dài ba thước, nắm rạp người trườn tới. Đúng vậy, Đường Hoa hiện đang định xả thân vì nghĩa lớn, hẳn quyết định dùng sinh mệnh của mình để thu hút công kích của tấm gương. Chỉ cần nó công kích hẳn, Huy Hoàng và Phá Toái sẽ thừa cơ mà ung dung hạ độc thủ. Nhưng vì sao lại là Đường Hoa? Vì Huy Hoàng và Phá Toái kiên quyết cho rằng bản thân mình làm không được chuyện đó. Ngoài ra còn một lý do, đó chính là pháp thuật của Đường Hoa hầu như không có đất dụng võ với thần kính.

Đâm, đâm, đâm! Tấm gương bị gậy đâm rất là không thoải mái, nó nhích nhích thân thể. Không có con quái nào thích bị gậy đâm cả. Đường Hoa lại đâm thêm mấy cái, thế là tấm gương rốt cục nổi nóng lên, bật người dậy bắn qua Đường Hoa một luồng kiếm khí. Đường Hoa sớm đã có chuẩn bị, vừa thấy tấm gương bật lên là đã tức khắc dốc hết toàn bộ mã lực lao lên trời. Công kích của tấm gương mặc dù nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ phản ứng của hắn, Đường Hoa sít sao né qua luồng kiếm khí.

Đương nhiên Phá Toái với Huy Hoàng sẽ không bỏ phí cơ hội này, ba kiếm cùng đánh tới, rốt cục tấm gương bị hóa thành ánh trắng.

Không thấy rút gì cả. Gương không có, tài liệu cũng không, chẳng có chiến lợi phẩm nào hết. Ba cao thủ cùng than một hơi, đây chính là lần hao phí thời gian dài nhất để giết một con tiểu quái kể từ sau khi rời khỏi tân thủ thôn.

"Lối vào tầng hai ở đằng kia kìa." Huy Hoàng tính toán một chút rồi nói: "Bất kể là lựa chọn con đường nào thì đều nhất định phải trải qua ba mươi trận chiến như vừa nãy, hơn nữa có thể có trận nào đó gặp phải cục diện ba đối ba. Ba người đã lựa chọn buông bỏ ý định lấy gương, chuyển thành tiến vào tầng hai thám hiểm rồi. Tỷ lệ hồi báo và mạo hiểm khi đánh

tấm gương quá chênh lệch, phải biết rằng đảo Phù Du chỉ tồn tại có 24 tiếng đồng hồ, mà hiện giờ ba người đã tiêu phí hơn một tiếng rồi đấy. Nếu không tăng được hiệu suất lên thì thu hoạch chuyến này phải hữu hạn lắm.

Phá Toái chỉ đạo: "Gia Tử làm mỗi, dụ tấm gương bay lên không, càng cao càng tốt. Huy Hoàng chủ công, ta thủ ở dưới đất."

Sau khi an bài như trên, hiệu suất tăng lên đáng kể. Đường Hoa dụ tấm gương bay lên cao, song kiếm của Huy Hoàng một hư một thực bắn ra. Tấm gương bị trọng thương định khởi động chiêu "úp đất đại pháp" vô lại, nhưng gần chạm được mặt đất thì Phá Toái mai phục sẵn đã xuất kiếm ra. Phá Toái xuất kiếm, Huy Hoàng cũng đồng thời từ trên đánh xuống, chịu hy sinh nhất định sinh mệnh để thu thập một mớ sinh mệnh cuối cùng của tấm gương. Tuy mỗi lần đánh như thế đều phải vội vàng khôi phục khí huyết, nhưng đó là điều bất đắc dĩ, không thể làm khác hơn.

Đối phó với hai tấm hoặc là ba tấm thì có phần nguy hiểm, tuy người có thể tiêu diệt từng tấm, nhưng mà nhất định phải diệt xong ba tấm rồi mới hồi khí huyết được, thành ra thao tác phải cẩn thận hơn. Lúc này Đường Hoa mới biết chuyện Sát Phá Lang nói hăn dù đã hiểu đặc tính của chúng nhưng vẫn bất cẩn chết đến hai lần không phải là nói dối.

Không có chiến lợi phẩm... Không có chiến lợi phẩm... Hơn hai tiếng đồng hồ, diệt ba mươi một tấm gương, vậy mà đến một chiến lợi phẩm cũng không có.

Xuống tầng hai thì không cam tâm, mà không xuống thì tâm hay thần đều mệt nhọc. Xuống hay không đây? Đây là cả một vấn đề.

Bỏ phiếu biểu quyết: Huy Hoàng chọn tầng một, Phá Toái chọn tầng hai, Đường Hoa bói rồi một hồi xong thì chọn bỏ quyền, bị Phá Toái hành hung, bất đắc dĩ chọn xuống tầng hai. Vậy mà kết quả lại là có thể gặp được hàng dễ nắn.

Người khổng lồ! Đây là loại quái vật mà mọi kiếm thủ đau đầu nhất. Loại quái này có khả năng phòng ngự vật lý sánh vai với BOSS, đồng thời còn có năng lực hấp thu thương tổn vật lý chuyển thành sinh mệnh. Nhưng chúng lại là loại quái vật mà pháp sư yêu nhất. Di chuyển thì chậm chạp,

sức kháng bảy thuộc tính thì thấp, đánh với chúng nó chỉ có thể nói được một chữ mà thôi: khoái.

Người khổng lồ trong tầng hai có tên là Hải Đế Cự Nhân. Đường Hoa cười hề hề, thiên lôi cộng thêm lôi hỏa trực tiếp bao phủ ba con quái, chưa đến 10 giây đã thu thập được ba con, được một vật phẩm: Kính Phi Kính. Chú giải của vật phẩm: Sau khi sử dụng với mục tiêu nào thì trong thời gian một phút, mục tiêu đó không thể phản xạ công kích được.

A? Quả nhiên là có mâu thì tất có thuẫn. Ba người đại chấn tinh thần. Phá Toái chỉ đạo: "Huy Hoàng cầm tấm Kính Phi Kính này đi lên giết gương, ta dụ người khổng lồ, còn Đường Hoa thì cứ toàn lực khai hỏa."

Sau đó hết thấy mọi việc trở nên đơn giản hơn.

Phá Toái vọt vào trong bày quái dẫn dụ một đồng, Đường Hoa oanh tạc, người khổng lồ nhao nhao ngã xuống, Huy Hoàng lại lấy chiến lợi phẩm Kính Phi Kính đi lên tầng một giết gương.

Ba tiếng đồng hồ sau, tầng hai hết quái, Huy Hoàng được hai tấm Yên Vũ thần kính, chia cho Phá Toái và Đường Hoa mỗi người một tấm, bản thân Huy Hoàng kiên quyết không cần. Hai người biết tính tình của Huy Hoàng nên cũng không khách sáo bao nhiêu, nhận kính xong thì cùng xuống tầng kế tiếp.

* * * * *

Tầng ba rất khác với hai tầng trước. Tầng ba được chia làm hai thế giới, một bên là ma vực u ám âm trầm, đất đai cằn cỗi thê lương, còn một bên là tiên vực có nhạc tiên du dương, hạc tiên lượn lờ huyết khê. Chính giữa hai khu vực này là một sàn nhà do vô số những chữ Hán trải ra mà thành, ngoài ra còn có năm cột đèn chong nữa...

"Ý gì đây?" Pha Toái hỏi.

Đường Hoa trả lời: "Tám chín phần mười là trò chơi đánh vần." Nói xong thì tay vung một cái, phi kiếm bắn ra, điểm liên tục trên tấm sàn bằng chữ Hán. Khi hãn thu kiếm trở lại, giữa không trung xuất hiện một dãy chữ: "Bánh bao ném chó, chó không thềm ngó" đã ít hơn hoặc nhiều hơn bốn chữ, cũng có thể không phải là thành ngữ, xin vui lòng nhập một lần nữa.

"Bốn chữ, mà còn phải là thành ngữ nữa." Huy Hoàng xuất song kiếm ra điểm liên tục, sau thu kiếm về, nói: "Đây là tên một khúc ca mà ta thích nhất."

"Tình ý liên miên?" Đường Hoa hỏi.

"Không phải!"

"Vậy thì là cái gì?"

"Thập diện mai phục!"

"Thập diện mai phục..." Đường Hoa ói ra bùm máu, nhưng còn chưa kịp nói gì thì thấy đất đai rung động, những tảng đá khổng lồ dưới chân ba người ùn ùn lăn tới, quăng mình lên. Phản ứng của ba người đều không chậm, Đường Hoa lật tay một cái, tiên thuật ép đám đá khổng lồ, Phá Toái với Huy Hoàng thì ở hai bên trái phải mở đường, vội vàng rút lui khỏi khu vực công kích của chúng.

"Cẩn thận!" Phá Toái hô to, ba người vừa rời khỏi phạm vi công kích của đá thì đột nhiên tiên vực và ma vực có ánh sáng lạnh lóe lên, vô số phi kiếm không ngừng cuồn cuộn bắn tới.

"Vạn Lý Hoàng Sa!" Đường Hoa bắt một pháp quyết. Tuy lực công kích của Vạn Lý Hoàng Sa không ăn nhằm gì, nhưng diện tích của nó lớn, hơn nữa hần cũng không trông cậy pháp thuật đánh rơi được phi kiếm, chỉ cần nó có thể thay đổi hướng công kích của bầy phi kiếm này là đã ổn rồi.

Ba người vừa đánh vừa di chuyển, sinh mệnh và pháp lực đều tiêu hao không ít. Vừa xông ra khỏi kiếm trận, đang định thở một hơi thì có một tấm lưới khổng lồ từ trên không áp xuống, thế như che trời lấp đất, trên lưới lửa điện chớp lóe đầy.

Đường Hoa chảy nước mắt ròng ròng: "Làm sao lại còn nữa vậy? Không để cho người ta sống nữa à?"

Phá Toái vừa xuất kiếm phá lưới lại vừa giải thích: "Thập diện mai phục mà, đây mới chỉ là lần thứ ba thôi. Ta nói này Huy Hoàng, người không thể chọn một câu thành ngữ nào dịu dàng hơn như "hậu cung mỹ miều", "bầy nữ đùa nước", "hồng nhan ửng đỏ" à?"

Huy Hoàng rất áy náy: "Xin lỗi, xin lỗi."

Tuy thanh thế của tấm lưới hết sức hung dữ, nhưng Phá Toái với Huy Hoàng lại không phải là dân yếu tay. Ba thanh phi kiếm không những ngăn được xu thế chụp xuống của lưới, mà còn bắt đầu phá hỏng nó nữa....

Mưa độc tập kích...

Vạn vật thành binh...

Tứ diện Sở ca...

Ngàn cung vạn nổ...

Cực độ ma giới...

Đám mây về quê...

Địa lôi kiếm trận...

Không thể phủ nhận ba người đều là cao thủ, nhưng dù là cao thủ mà muốn sống sót trong điều kiện này thì cũng thật là khó khăn. Có điều ba người lại còn chưa có chết. Nguyên nhân mà chưa chết là vì có sự chỉ đạo phối hợp xuất sắc của Phá Toái, cùng với việc áp dụng chiến thuật hai chiến một nghỉ. Đường nhiên trong đó cũng có trí tuệ của Đường Hoa và sự trầm ổn không kinh hãi của Huy Hoàng.

... Một chiếc đèn chong bị tắt.

"Lần này nhất định phải nghĩ một câu gì đó sáng sủa hơn." Đường Hoa lau mồ hôi, nói: "Hơn nữa nhất định phải được cả ba người đồng ý mới được, ngàn vạn lần đừng có chọn câu "cử tử nhất sinh", "nghìn cân sợi tóc", "cùng đường bí lối", "gấp như lửa đốt", v.v..."

"Ừm... Đã thành ngữ, lại đòi hỏi phải sáng sủa..." Ánh mắt của Phá Toái sáng lên: "Phúc phủ đây người, thế nào?"

"Cái này được đấy!" Đường Hoa đáp ứng ngay, Huy Hoàng cười khở, nhưng cũng tỏ ý đồng ý.

Phá Toái xuất kiếm ra điểm vài cái trên sàn, chẳng bao lâu giữa không trung xuất hiện hai nàng mỹ nữ tuyệt sắc mặc cổ trang, hai nàng làm đại lễ với Phá Toái: "Lang quân!"

Trong nháy mắt, xương cốt của Phá Toái đều mềm nhũn, vội nói: "Miễn lễ, miễn lễ, nam nhân Trung Quốc chúng ta mà không quỳ bà xã là còn ngon lắm rồi. Nam nhân, vẫn là thời cổ đại hạnh phúc nhất đấy."

Mỹ nữ bay đến gần, yếu điệu đồng thanh hỏi: "Lang quân, ngài có gì muốn phân phó không?"

Đường Hoa lau đọt mồ hôi lạnh nói với Huy Hoàng: "Ta thực sợ các nàng lại nói một câu "Lang quân, có phải ngài đang đói đến run người rồi hay không" đấy... Phá Toái, kêu các nàng tự sát xem."

"Tự sát... Vậy không tốt lắm đâu." Phá Toái cười híp mắt: "Chi bằng thử cắt tay chân trước đi."

"Cẩn thận!" Tính Huy Hoàng vốn trầm ổn, từ đầu đến giờ vẫn luôn cẩn thận phòng ngự, vừa thấy không hay là hai kiếm đã nhất tề bắn ra, "Kang" một tiếng, chặn lại được một thanh tiên kiếm đang bay đến trước mặt Đường Hoa.

"Ta đệt cả tổ tiên nhà Phá Toái." Đường Hoa nổi giận bưng bưng: "Ta bảo người thịt nữ nhân kia mà. Nam nhân hay nữ nhân mà người cũng không phân biệt được à?"

Huy Hoàng vội nói: "Hắn đang ở trong trạng thái mê loạn." Hai kiếm lại xuất ra, chặn một đòn công kích nữa của Phá Toái. Huy Hoàng hô lên: "Vừa phòng ngự vừa chạy, tìm cơ hội trảm hai con NPC kia."

"Được!" Đường Hoa với Huy Hoàng phân ra trái phải hai hướng bay đi, Phá Toái cười híp mắt tiếp tục đuổi theo Huy Hoàng. Đường Hoa đang định ra tay thì đột nhiên trông thấy hai mỹ nữ NPC mỗi người xuất ra một thanh phi kiếm, cùng bắn về phía lưng của Phá Toái. Đường Hoa vẫn rất cao tay, ngoặt người quay trở lại, trước tiên bày ra Cường Hóa Lôi Bích sau lưng Phá Toái, sau đó dùng lôi hỏa công kích hai thanh phi kiếm kia, cường chế đánh rơi chúng...

Chiêu này của Đường Hoa thật đẹp, nhưng còn chưa chờ hắn đặc ý thì tiên kiếm của Phá Toái đã quay ngược lại đánh hắn. Vừa nãy vì bảo vệ Phá Toái nên cự ly giữa hắn với Phá Toái rất gần, thành ra không phản ứng kịp, trực tiếp ăn một kiếm. May mà không khởi động bạo kích, Đường Hoa cấp tốc kéo theo nửa ống máu chạy trốn. Hắn bỏ chạy giữ mạng, còn hai mỹ nữ kia lại tiếp tục hạ thủ với Phá Toái, Huy Hoàng chặn lại được, nhưng lại bị Phá Toái đánh cho một kiếm, lấy đi không ít sinh mệnh.

Đường Hoa cả giận: "Đánh cái máu, thế này làm sao mà đánh?" Hai ả mỹ nữ tuy thuộc tính đều rác rưởi, nhưng người ta lại thông minh, cứ gắng hết khả năng dựa vào gần Phá Toái. Huy Hoàng xuất kiếm công kích các nàng, Phá Toái sẽ bay về phía phi kiếm để làm tấm chắn miễn phí. Đỡ được xong một đợt công kích thì các nàng lại tiếp tục hạ độc thủ với Phá Toái, chuyện này khiến Đường Hoa và Huy Hoàng vốn thanh tỉnh cũng muốn phát điên lên.

Thiên Lôi Không Phá! Một mỹ nữ gần cận máu, nhưng bởi vì lúc công kích ở gần Phá Toái quá, Đường Hoa lại ăn thêm một kiếm. Nhìn lại sinh mệnh của mọi người: sinh mệnh của hai mỹ nữ, Đường Hoa và cả Phá Toái đều đã gần cạn đấy, bị đánh khê một đòn nữa là chết ngay, còn mỗi Huy Hoàng dư được một phần ba sinh mệnh. "Đậu xanh cái "Phúc phủ đầy người"", trong lòng Đường Hoa mắng to.

Huy Hoàng thấy tình hình này thì biết chỉ có thể do mình mạo hiểm thôi, bèn nghiêng răng cấp tốc xông qua. Phá Toái không ngoài dự liệu, bắn ra tiên kiếm truy tung Huy Hoàng, Huy Hoàng dùng tiên kiếm hộ thân ngăn công kích một nhát, sau đó dừng lại lơ lửng trên không trung, bắn thanh kiếm vốn dùng để phi hành về phía mỹ nữ A.

Thành công! Mỹ nữ A bị đánh chết! Huy Hoàng lại ăn thêm một kiếm của Phá Toái, tuy có tiên kiếm hộ thân nhưng sinh mệnh đã phải rút gần cạn đấy. Hết thấy mọi người đều rơi vào trong trạng thái thiếu máu, đụng khê là chết.

"Chi bằng... Xử lý luôn cả Phá Toái đi." Đường Hoa đề nghị. Hiện giờ hắn thậm chí chẳng cần đến tiên thuật nữa, cứ trực tiếp đánh ra một cái Tam Muội Chân Hỏa là Phá Toái và mỹ nữ B đều đi châu trời ngay. Dùng công kích đơn thể là không xong, vì cùng với lúc mình thịt mỹ nữ thì chắc chắn cũng sẽ bị Phá toái cho lên đĩa. Vì tránh để Phá Toái áy náy sau khi hồi tỉnh, Đường Hoa đưa ra đề nghị này.

"Không được." Huy Hoàng phủ quyết ngay.

"Vậy người cho ta chút tiền, ta giết NPC cho."

Ngân phiếu nơi tay, có cả thiên hạ. Đường Hoa đánh một tia chớp cho mỹ nữ hóa thành ánh trắng, sau đó trước khi tiên kiếm của Phá Toái đánh

đến người mình thì khởi động Càn Khôn Nhất Động đào thoát. Tuy tiên kiếm của Phá Toái tiếp tục truy kích đến, nhưng mỹ nữ chết rồi thì Phá Toái cũng tỉnh lại. Nhìn thấy tiên kiếm của mình đang bắn về phía Đường Hoa thiếu máu, Phá Toái vội vàng bắt pháp quyết thu nó lại.

... Đèn chong bị tắt hai, còn lại ba.

Phá Toái chấp tay cúi đầu: "Xin lỗi, xin lỗi."

Đường Hoa với Phá Huy Hoàng cùng nằm bệt dưới mặt đất, phất tay bảo Phá Toái đừng khách khí, hai người không muốn nói chuyện, vì đã mệt quá rồi, mệt không phải ở thân thể mà là trong tinh thần.

Phá Toái thấy hai người nằm bê bết, bèn đưa nước đưa đồ ăn, săn sóc ân cần, lại còn mát xa tay chân cho nữa. Tuy mọi người đều đồng ý chọn thành ngữ "Phúc phủ đầy người", nhưng kẻ đầu tiêu lại là mình đây. Cho dù Huy Hoàng sẽ không so đo, nhưng chắc chắn Đường Hoa sẽ ghi nợ lên trên đầu của mình, bởi vậy cái đít ngựa này vẫn phải bỏ.

* * * * *

"Kiếm cái thành ngữ nào tốt chút đi, nếu không là chết người đấy." Phá Toái nhìn Đường Hoa: "Gia Tử, lần này đến phiên ngươi."

"Được tiền ngoài ý?"

"Không không!" Phá Toái vội vàng phủ định: "Hai cái chữ "ngoài ý kia" sẽ bị hệ thống lợi dụng đến vô hạn đấy."

"Chiêu tài tiến bảo?"

"Vậy lần sau rất có khả năng sẽ phải đổi mặt với bầy mèo chiêu tài, chó tiến bảo."

"Vung tiền như rác?"

"Gia Tử ca, ca có thể đừng nghĩ đến tiền được không?" Phá Toái khóc ròng: "Vạn nhất người ta ném một cái là ra ngàn viên kim nguyên bảo thì tính sao đây?"

"Ừm..." Đường Hoa ngẫm ngẫm lại lời của Phá Toái, chợt hiểu ra, bảo: "Ta thấy cái này chính là một cái bẫy, bất kể ngươi dùng thành ngữ gì thì tên hệ thống Ốc Vít chết tiệt kia đều có thể biến nó thành một cảnh tượng hung hiểm bậc nhất. Để ta nghĩ lại xem..."

"Hóa ra Gia Tử cũng có lúc "hết sạch chiêu số" đấy nhỉ?" Huy Hoàng rất là vừa lòng vì bản thân mình đã dùng chính xác thành ngữ. Nói thật, hiện giờ đầy đầu của hắn đều là thành ngữ cả, may mà trong này không cần ngữ, nếu không hắn cam đoan mình sẽ mơ thấy bản thân đang lật quyển từ điển "Ba ngàn thành ngữ" cho xem.

Phá Toái lắc đầu, nhỏ giọng: "Người có thể khinh thường lực công kích của Sát Phá Lang, nhưng ngàn vạn lần đừng coi thường chỉ số thông minh của Gia Tử."

Bất chợt Đường Hoa búng một cái búng tay, đáp xuống mặt đất, đến trước mặt ba cốc đèn chong còn đang sáng, hít sâu một hơi, sau đó thổi tắt toàn bộ cả ba. Trên không trung tức khắc xuất hiện hai chữ: "Qua ải!"

Phá Toái nhin không nổi, ho khụ khụ vài tiếng rồi nói với Huy Hoàng: "Có thấy không? Ngay cả biện pháp loại này mà hắn cũng nghĩ ra được."

Đường Hoa nhìn hai chữ "Qua ải" mà ngây ngô cười he he hai tiếng. Hắn đã sớm cảm thấy mấy cốc đèn này không hợp lý rồi, dùng loại đạo cụ như vậy để đánh dấu qua ải thì thật là một trò hề. Nhưng bởi vì là trò hề, cho nên hắn vẫn không dám nghĩ đến hướng qua ải là nó, dù sao Đường Hoa cũng đã từng thấy qua thủ đoạn chọc người chơi của NPC rồi. Có lúc người đã đánh sống đánh chết mà vẫn giải quyết không nổi một vấn đề thì lại đột nhiên phát hiện, hóa ra vẫn còn có phương pháp khá là đơn giản khác nữa cơ.

Trong tân thủ thôn từng có một câu chuyện như vậy, có một tên thầy thuốc tuyên bố nhiệm vụ tìm Điền Thất, hết thầy bọn người chơi gần như quần nát cả đỉnh núi nơi phụ cận, nhưng vẫn không thể nào tìm được bóng dáng của nó. Cuối cùng có một tên người chơi dùng 10 đồng tiền mua Điền Thất từ thầy thuốc, sau đó giao lại cho ông ta thế là hoàn thành nhiệm vụ, được một thanh phi kiếm, thật là khiến quần chúng ngã bể cả mắt kiếng.

Như lời Ốc Vít khởi xướng vậy: vũ lực không phải là tất cả.

* * * * *

Một con đường đi xuất hiện trước mặt ba người, Phá Toái ngăn lại hai người, hỏi: "Các người có cảm thấy tầng ba có gì đó quái dị hay không?"

"Quái dị thế nào?"

"Loại trò chơi đánh vắn này liên can gì đến tiên vực, ma vực? Vì sao lại phải thiết kế ra cảnh tượng như thế?"

"Hình như ta từng nghe nói qua, chủ nhân của nơi này, cũng tức là BOSS hồi nữa chúng ta có khả năng gặp chính là một cặp vợ chồng. Nữ chính là thần tướng của thiên cung, nam chính là ái tướng của ma tôn. Hai người không đánh không yêu nhau, sau khi tăng tị với nhau thì bắt đầu cảm thấy chán ghét cuộc chiến thần ma, thế là quyết định cùng nhau bỏ trốn. Bên ma giới thì không sao, nhưng bên thiên cung thì không chấp nhận chuyện hai người bỏ trốn, bởi vậy truy sát hai người. Kết quả là không biết thế nào và vì sao mà hai người tạo ra được cả hòn đảo Phù Du. Bình thường, hòn đảo này phiêu bạt trên biển rộng, thỉnh thoảng lại lặn xuống dưới nước, cho nên thiên cung không tập trung được vị trí của họ, thành ra cũng không có biện pháp nào truy sát."

"Ừm... Một tên thiên tướng, một tên ma tướng..." Phá Toái hỏi: "Người nghĩ xem ba đứa người phạm chúng ta có bao nhiêu phần thắng?"

"Ừm..." Đường Hoa tự hỏi một lúc, xong nói: "Căn cứ vào tình huống này, nếu có thể châm ngòi sự bất hòa của hai vợ chồng bọn họ, để họ tự tàn sát thì chúng ta còn có phần thắng nhất định."

"Nhưng người ta vì tình yêu mà từ bỏ làm thần luôn cơ mà?"

"Trước khi kết hôn thì hầu như đều là như thế đấy."

Huy Hoàng giơ tay: "Đồng ý với cái nhìn của Gia Tử."

"Vậy xuống thôi, cùng lắm là chết một lần."

* * * * *

Gian nhà, cây cối, gia cầm... Ba người dường như đang đi vào một ảo cảnh. Bên dưới một tàng cây lớn ở cạnh nhà, có một nam một nữ đang pha trà đánh cờ, tập trung tinh thần đến mức tựa như không nhìn thấy ở đây đã có thêm ba người ngoài vậy. Gió nhẹ phấp phới thổi mái nhà tranh, thật là một cảnh tượng đẹp.

Đường Hoa hỏi: "Có phát hiện ra không?"

Phá Toái hỏi lại: "Phát hiện cái gì?"

"Giữa hai vợ chồng bọn họ đang che dấu một mâu thuẫn rất là sâu."

"Mâu thuẫn gì?" Phá Toái nghi hoặc, cẩn thận nhìn nhìn, xong lại lắc đầu hỏi tiếp: "Mâu thuẫn nào chứ?"

"Đã sống chung với nhau mấy ngàn năm rồi, thế mà không có lấy được một đứa con."

Nghe Đường Hoa nói đến đây, người nữ phun một ngụm nước trà ra ngoài, nàng cười khở thoáng quay đầu nói với ba tên: "Đây là BUG trong nguyên tác, xin vui lòng đừng để ý đến. Ta tên là Thủy Bích, đây là trưởng phu của ta, Khê Phong. Không biết ba vị đến đây có chuyện gì hay không?"

"Dường như người ta không có ý động thủ." Huy Hoàng nói trong kênh đội ngũ.

Phá Toái hỏi: "Vậy có nên đánh lén hay không?"

"Ta phỏng chừng đánh lén cũng chẳng phải là đối thủ của người ta." Đường Hoa ôm quyền cười ha ha, nói: "Ta thấy hai vị ân ân ái ái, có thể sánh bằng với thần điêu và hiệp lữ..."

Phá Toái đứng bên cạnh nhắc nhở: "Là Dương Quá và Tiểu Long Nữ, thần điêu là kẻ thứ ba."

"... Có thể sánh ngang với Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Phải nói như thế nào đây... Là như vậy, xã hội hiện nay, sự ham muốn hưởng thụ vật chất lan tràn, mọi người không biết tình yêu là vật chi..."

Phá Toái lại ngắt lời: "Đứa cháu gái của ta từ 8 tuổi đã biết yêu, còn sớm hơn ta 15 năm đấy."

"Nếu không thì người đi mà nói đi." Đường Hoa giận.

Thủy Bích phát tay: "Không cần phải nói nữa. Nếu ba vị đến đây vì nhiệm vụ, xin mời cứ nói ra. Nếu là đến đây vì giết vợ chồng ta, xin mời cứ ra tay. Nếu ba vị do lạc đường mà đến, xin hãy mau rời đi... Ờ? Người biết Phi Bồng à?" Thủy Bích cực kỳ sửng sốt nhìn Đường Hoa.

"À... Ta chỉ biết Thiên Bồng thôi." Đường Hoa lau mồ hôi, nói: "Ta còn biết cả Tề Thiên Đại Thánh nữa."

"Khối ngọc bội tín vật kia của người chính là vật của Phi Bồng. Hân hiện nay thế nào rồi?"

"Phu nhân nói cái này à?" Đường Hoa lấy ngọc bội do Cảnh Thiên đưa cho hân ra, thấy Thủy Bích gật đầu thì nghiêng răng bảo: "Khá là yên ổn, còn

bắt bí ta lấy 3000 kim nữa đấy. Nếu không vì hắn có phần quen biết với Thục Sơn thì ta đã lừa bán con trai của hắn rồi. Phu nhân quen biết hắn à?"

"Phải! Có thể nói hắn chính là nguyệt lão của vợ chồng ta đấy."

Hóa ra năm đó Trọng Lâu tư đấu với Phi Bồng, cũng tức là Cảnh Thiên, Thủy Bích chính là một trong những thần quan được phái đi bắt Cảnh Thiên. Chồng nàng là trợ thủ đắc lực của Trọng Lâu, trùng hợp lúc đó đang đến tìm Trọng Lâu, hai người gặp nhau là đấu võ, rồi càng đánh lại càng yêu... Cuối cùng là bỏ trốn.

"Thật không biết bọn họ đã dùng cái khí quan nào để đánh giá nữa." Ba người chơi cùng lau mồ hôi. Đánh nhau sống chết mà va chạm nhau tóe ra hoa lửa tình yêu luôn. Sau này muốn tìm bà xã thì đơn giản rồi, đi đường cứ tóm lấy nữ nhân nào đó đánh, đánh xong thì các người có thể lấy nhau sống chung luôn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 133: Thiên đường và địa ngục

Chương 133: Thiên đường và địa ngục

"Ây!" Đường Hoa nói trong kênh đục: "Có gì đó không đúng này."

"Chỗ nào mà không đúng?"

"Người xem. Người ta là thần tướng, chúng ta chỉ là ba người giữa trăm vạn người chơi mà thôi. Muốn nhiệm vụ không có nhiệm vụ, muốn đánh nhau thì đánh không lại, vì sao nàng lại phải kể rõ ràng sự tình ngày trước như thế?"

"Đúng nhỉ, thường thì NPC hình người ở cấp số này đâu có coi người chơi là người đâu. Hay là... Chúng ta lui?"

Đường Hoa trầm tư một lúc rồi hỏi lại: "Người nói xem, người ta đang nói rất phấn khởi, mà ba người bọn mình lại "Xẹt" một tiếng biến mất tăm, vậy có phải sẽ tổn thương đến lòng tự tôn của nàng lắm không?"

Phá Toái khinh bỉ: "Người ta là NPC, lại là bà xã của người khác, còn là một lão quái vật đã sống mấy ngàn năm nữa, lẽ nào người muốn câu người ta sao? Quan tâm tới tự tôn của nàng làm gì?"

"Đi chết đi, đây chẳng phải vì ta sợ người ta trở mặt đó sao?"

Huy Hoàng: "Không thì chờ nghe xong lại tính tiếp?"

"Ta chỉ sợ nghe xong thì chúng ta không còn cơ hội tính tiếp nữa đâu."

Đường Hoa thở dài: "Trái phải gì cũng đều là chết, chi bằng cứ nghe xong rồi chết để còn được mang tiếng quỷ mình bạch."

Tiếp đó Thủy Bích lại kể một câu chuyện anh hùng vĩ đại, thoát ly những thú vui cấp thấp. Nhân vật chính trong đó đương nhiên là vợ chồng Thủy Bích, nguyên nhân xảy ra câu chuyện chính là vì núi lửa nơi đáy biển An Khê sắp sửa phun trào. Diễn biến của câu chuyện chính là hai vợ chồng họ quyết định đặt đảo Phù Du ở phía trên của núi lửa để ngăn cho nó không bùng nổ. Hậu quả của câu chuyện chính là đảo Phù Du không thể di động được nữa, lại thêm phần Thủy Bích đã từng đăng ký thân phận thần tiên với Thiên Đình, cho nên rất có khả năng Thiên Đình đã phát hiện được vị trí của họ. Còn kết cục của câu chuyện thì vẫn còn bỏ ngỏ, chờ bọn người chơi đến biên soạn thêm.

"Vậy ý của phu nhân chính là Thiên Đình sẽ tức khắc sai người tới truy sát hai vị à?" Loại chuyện ngoại giao này đều là do Đường Hoa đi hoàn thành cả, Huy Hoàng với Phá Toái chỉ ở một bên vênh chân xem náo nhiệt là ổn. Dù sao thì nếu mà Đường Hoa đàm phán ngoại giao còn phải chịu thiệt, ắt hẳn hai người bọn họ chẳng khá khẩm gì hơn.

"Đúng!"

"Hai vị đánh không lại bọn họ?"

"Bởi vì pháp lực của hai vợ chồng chúng ta đang phải dùng để khống chế đảo Phù Du, cho nên rất có khả năng không phải là đối thủ." Điều này là tất yếu phải nói rõ ra, nếu không tay đấm số hai của ma vực và tay đấm được phái ra ngoài bắt tay đấm số một của thiên cung sẽ mất mặt lắm.

"Muốn đánh bại được bọn họ thì rất đơn giản, chỉ có điều các vị phải phối hợp một chút mới được."

"Phối hợp thế nào?"

"Cấm chế ngoài cửa của các vị quá là lợi hại, chi bằng để ta đưa ra một tờ danh sách, rồi các vị đưa mấy trăm người vào đây trước. Ta cam đoan thần đến thì giết thần, phật tới thì chết phật." Đường Hoa lại nói thêm: "Nếu như vẫn còn chưa được thì chúng ta lại cố động toàn bộ người chơi vào đây vây giết họ luôn."

"Mở cấm chế ra à?"

"Đúng vậy!"

Thủy Bích lau mồ hôi, trả lời: "Cái này không hợp quy củ đâu."

"Biết ngay các người sẽ trả lời như vậy." Đường Hoa lắc đầu thở dài: "Vậy cứ an tâm mà đi đi, chúng ta sẽ kể lại sự tích anh hùng của các người cho người thiên hạ biết... Sẵn tiện, cho ta hỏi một câu, các người có biết rằng lực phá hoại khi núi lửa phun trào bên trong biển và lực phá hoại khi nó phun trào trên lục địa không phải là một cấp độ giống nhau không?"

"Cái này..."

"Là!" [1] Một người đàn ông lực lưỡng ăn mặc giống như một thiên thần dẫn theo một con quái vật sáu chân bốn cánh đột nhiên xuất hiện ở chỗ không xa bọn họ: "Thủy Bích, xem người còn trốn được đi đâu?"

"Cự Linh thần, chỉ cần người chờ thêm ba canh giờ nữa, muốn chém muốn giết gì tùy ý người."

Phá Toái cười âm hiểm trong kênh đội ngũ: "Bọn họ tàn sát nhau, chúng ta làm ngư ông đắc lợi."

"Anh bạn à, đây là sự tình không có khả năng xuất hiện đâu." Đường Hoa phủ định cái ý tưởng tự hủy diệt đó của Phá Toái ngay, thẳng nhai này thật là coi truyện nhiều quá rồi. Vừa đến tân thủ thôn, bắt cần thấy ma vương cấp 999 đang solo với thượng đế cấp 999, kết quả là ma vương và thượng đế đều đi châu trời, thế là người chơi nhật được mấy tấn thần khí, sẵn tiện thu được Sí Thiên Sứ và Sa Đọa Thiên Sứ làm súng, sau đó thì người chặn giết người, phật cản giết phật, tán N gái, thu vài tên tiểu đệ, thành lập bang hội, nhất thống giang hồ, vạn thế thiên thu...

Quả nhiên, Đường Hoa vừa nói xong, trước mặt ba người chơi lập tức hiện ra một bảng lựa chọn: A - giúp Thủy Bích đánh đuổi truy binh của

Thiên Đình, B - giúp Thiên Đình tiêu diệt vợ chồng Thủy Bích, C - Đánh hội đồng cả vợ chồng Thủy Bích lần truy binh.

Bởi vì Phá Toái là đội trưởng, cho nên Đường Hoa với Huy Hoàng không có quyền chọn lựa. Phá Toái phát tay một cái: "Các người chờ đã... Mở hội nghị."

* * * * *

"Cự Linh thần, dường như rất rác rưởi đấy." Đường Hoa ngẫm ngẫm một lúc rồi nói tiếp: "Hắn từng bị Tôn Ngộ Không ức hiếp thảm lắm mà."

Phá Toái ném mấy tờ Bùa Giám Định của hệ thống ra, trả lời: "Cự Linh thần, thiên tướng. Đẳng cấp là 60. Cũng không phải là không thể chiến thắng được. Thủy Bích với chồng của ả đều cấp 60, đang ở vào trạng thái yếu ớt, lực chiến đấu đã bị hạ mất 30% rồi."

Huy Hoàng thoáng do dự rồi nói: "Dường như Thủy Bích đang làm chuyện tốt mà."

"Làm chuyện tốt hay chuyện xấu không nằm trong phạm vi quan tâm của chúng ta." Đường Hoa nói: "Sự thật là cả hai bên đều rất khó giết."

Phá Toái nói: "Ta chọn giết Thủy Bích, vì họ đang ở trong trạng thái yếu ớt. Lực chiến đấu của Cự Linh thần với con súng vật kia chắc chắn phải mạnh hơn nhiều, nếu không cũng sẽ không dám chạy tới truy sát người ta."

Huy Hoàng cười khố: "Ta chọn A. Dù sao thì các người cũng đã chọn B rồi, coi như ta tự an ủi tâm trạng áy náy của ta vậy."

Phá Toái hỏi: "Gia Tử, 1:1 rồi đấy, người thì sao? Có ý kiến gì không?"

"Đương nhiên là chọn B rồi. Mà kia là con quái vật nào thế, sao khó coi như vậy?"

"Đế Giang thần thú, cấp 50, còn có tên là Hồn Độn, là vật cưỡi của Thiên Đế đấy. Nó có thể chống đỡ công kích của hết thảy mọi tiên thuật. Tuy đẳng cấp của nó không cao, nhưng ta cảm thấy nó còn trâu hơn Cự Linh thần."

"Tên là gì?" Đường Hoa hỏi lại cho chắc.

"Đế Giang thần thú đó."

Đường Hoa tức khắc moi ra một tờ danh sách, hầu hết mọi tài liệu ghi trên đó đều đã được đánh dấu đỏ, chỉ có duy nhất một thứ cuối cùng là chưa

có. Thứ đó có tên thế này: Thần thú cách.

"Chánh đạo nhân gian tang thương lắm." Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Năm nghìn năm lịch sử Trung Hoa, luôn có một số anh hùng không chút tiếng tăm lặng thầm bảo vệ mảnh đất Thần Châu đại địa này. Bọn họ đã vì mọi sinh linh mà không tiếc hy sinh đi tính mạng, tình yêu và cả tự do nữa, rồi sau đó bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử cuồn cuộn. Mao chủ tịch đã từng nói qua, chết, có cái nặng tựa Thái Sơn, có cái nhẹ tựa lông hồng. Ta nguyện ý làm một đỉnh núi Thái Sơn vậy."

Phá Toái học máu, nói: "Đại ca, ngài đừng có làm ra cái bộ dạng này được không, người cứ trực tiếp nói A hay B là được rồi."

"A!" Đường Hoa trả lời một cách kiên định.

Câu trả lời này khiến Phá Toái và Huy Hoàng đều nhìn Đường Hoa như một người trên trời rớt xuống, cũng triệt để đảo điên hình tượng của Đường Hoa ở trong lòng bọn họ. Phá Toái cố nén không hỏi xem Đường Hoa này có phải thật hay không, hay là đầu đã bị cửa kẹp, chỉ dè dặt hỏi: "A? Giết Cự Linh thần à?"

"A! Giết Cự Linh thần." Đường Hoa bổ sung thêm một câu: "Có giết hẳn hay không không quan trọng, quan trọng nhất chính là phải làm thịt con Đế Giang thần thú kia dạng mà nhắm rựu."

"Giải thích vì sao?"

"Nhiệm vụ cấm pháp của ta đang còn thiếu một cái thần thú cách."

"Đại ca, thứ ngài thiếu là thần thú cách, chứ có phải "Đế Giang thần thú cách" đâu."

"Quan tâm làm gì... Chỉ cần tên nó có hai chữ thần thú là đã đáng chết rồi."

Phá Toái đau khổ gõ gõ đầu, nói: "2:1. Đầu tiên, chúng ta nhất định phải đánh lén trước. Bước này là không thể thiếu được. Bởi vì Đế Giang thần thú miễn dịch với pháp thuật, cho nên mục tiêu của Gia Tử sẽ là Cự Linh thần, nhiệm vụ là hấp dẫn cừu hận của lão ta. Huy Hoàng, người và ta phối hợp xa luân chiến trước sau, Đế Giang thần thú biết tiên thuật Tinh Trầm Địa Động, khi nó công kích ta thì ta lui người đánh, khi công kích người thì người lui ta đánh. Chỉ cần chú ý uống thuốc hồi máu, cam đoan bảo trì tiết

tấu chiến đấu như thế thì hao mòn nó đến chết không phải là vấn đề. Mà trận này Gia Tử là quan trọng nhất, người nhất định phải liều chết giữ chặt Cự Linh thần, không thể để lão phá hỏng trận chiến của bọn ta."

* * * * *

Ba người đến gần Cự Linh thần, Cự Linh thần rất kiêu căng, hỏi: "Đã chọn xong chưa?"

"Chưa xong!" Phá Toái ra hiệu một tiếng, Đường Hoa dùng Thiên Lô đánh vào đầu Cự Linh thần, Phá Toái và Huy Hoàng thì đồng thời khởi động kiếm nộ đánh lên người Đế Giang thần thú. Ba người đánh lén xong thì phân tán ra ngay. Quả nhiên, Đế Giang thần thú lập tức đuổi theo Phá Toái, còn Cự Linh thần thì đánh tới Đường Hoa. Phá Toái than một hơi, ấn chọn A xong nói: "Chúng ta thường là đánh trước rồi mới chọn."

* * * * *

Vũ khí mà Cự Linh thần sử dụng chính là một đôi búa. Đường tưởng nó chỉ là một cây búa bình thường, nó có năng lực công kích viễn trình đấy, lão này có thể ném cây búa ra như một cây boomerang, hơn nữa thanh thế rất là to lớn. Đường Hoa là một người thông minh, nhìn qua là đã biết, chỉ cần trúng chiêu này của lão thì chắc chắn chết luôn khỏi phải nghi ngờ. Bởi vậy hắn làm theo một phương án: trốn!

So với Đường Hoa, Phá Toái và Huy Hoàng thoải mái hơn nhiều lắm. Hai người một trước một sau dẫn dụ Đế Giang thần thú, pháp thuật của Đế Giang thần thú vừa bao phủ Phá Toái thì Phá Toái đã ra lệnh cho tiên kiếm hộ thân lao ra ngoài, Huy Hoàng thừa dịp này chặt chém lung tung, dùng mấy kỹ năng nho nhỏ liều chết xông vào Đế Giang thần thú. Sau đòn ấy, Huy Hoàng đã bị Đế Giang thần thú ngấm phải. Khi Đế Giang thần thú đang truy kích Huy Hoàng thì Phá Toái có thể thừa cơ phục hồi khí huyết. Huy Hoàng nhìn thấy Phá Toái đã khôi phục hoàn toàn khí huyết rồi thì dừng bước, chọc cho Đế Giang thần thú dùng Tinh Trầm Địa Động, thừa cơ đó Phá Toái lại bay vào dùng mấy kỹ năng vụn vặt liều mạng đánh...

Phương pháp chiến đấu này được giới võng du gọi là "phương pháp giằng co cừu hận". Yêu cầu của nó rất là cao, đầu tiên là năng lực khống chế của hai người, thực ra là năng lực chiến đấu của họ, cuối cùng là năng

lực phối hợp của cả hai. Mỗi một lần giằng co đều phải thật tinh tế và cẩn thận...

* * * * *

Lúc đến lúc đi, non nửa sinh mệnh của Đế Giang thần thú đã bị loại đấu pháp vô lại đó tiêu hao mất. Lúc này Cự Linh thần có phản ứng, dù sao cũng là người có chỉ số thông minh, đâu thể dễ thể được. Vì thế bèn hai tay chụp lấy hai chùy xoay người trở lại, nhưng lão vừa xoay người thì Đường Hoa cũng xoay, tiếp đó là Thiên Lô, lô hỏa thi nhau oanh tạc. Tốc độ của Cự Linh thần không nhanh bằng Đường Hoa, mà phạm vi công kích cũng không bằng hẳn, lão hiểu rất rõ, nếu mình thực sự đi chi viện cho Đế Giang thần thú thì chắc chắn sẽ bị Đường Hoa đuổi theo quấy phá liên tục, lúc đó rất có khả năng tình hình biến thành một kiếm thủ nào đó xài chiến thuật chơi đùa với Đế Giang thần thú, còn mình lại trở thành đối tượng bị bao vây tiêu trừ.

Phải lựa chọn là một việc rất đau khổ, cho dù lão là NPC, và lại là NPC có chỉ số thông minh nữa. Chính bởi vì có chỉ số thông minh, cho nên lão đưa ra một kết luận, nếu như mình đi cứu viện Đế Giang thần thú thì mình sẽ bị máy bay nhà họ Đường kia ném bom đến hết sạch máu, còn mình mà truy kích Đường Hoa, nếu Đường Hoa dám tạm thời dừng lại chừng hai giây, ắt phải bị mình giết... Vậy cứu viện thì chẳng có lời. Có điều nếu không cứu, một khi Đế Giang thần thú bỏ mình thì mình lại lâm vào cục diện một đánh ba, càng bị động hơn.

Cho nên bởi vì Cự Linh thần có chỉ số thông minh, lão trở nên bối rối...

Trong lúc lão còn đang bối rối, sinh mệnh của Đế Giang thần thú lại lần nữa thấp xuống. Cự Linh thần trông thấy kiếm nộ của Phá Toái sắp đầy rồi thì bèn nghiêng răng chịu màn lô hỏa, di động về hướng Đế Giang thần thú.

"Kéo không nổi!" Đường Hoa hô.

"Vậy ngươi đi chết đi!" Huy Hoàng lẫn Phá Toái đồng thời mắng một tiếng, hai nam nhân phối hợp ăn ý như thế, nào có dễ dàng đâu? Khó khăn lắm mới nhìn thấy được ánh bình minh của chiến thắng, thế mà tên Đường Hoa kia lại tuột xích.

"VẬY ta sẽ chết cho các người xem." Đường Hoa rất hiểu, nếu Đế Giang thần thú kia thực sự có thần thú cách, vậy mình sẽ là người thu lời lớn nhất, bây giờ mà không liều mạng, còn chờ đến khi nào? Thế là bèn nghiêng răng đánh một tia chớp lên trên đầu mình, sau đó là tia thứ hai, tia thứ ba...

"Ây, ây! Bon ta đùa thôi mà." Phá Toái vừa thấy Đường Hoa tự làm hại mình thì trong lòng hết sức áy náy. Mình hẳn không nên bảo hẳn đi chết, mà phải tự thân xử lý hẳn chứ, ít ra như vậy cũng có thể khiến hẳn bớt một tiếng đồng hồ thời gian ngồi trong địa ngục.

"Khởi động đi..." Đường Hoa rơi lệ đầy mặt, làm sao mà thời điểm quan trọng này lại tuột dây xích vậy? Sinh mệnh của mình đã không còn đủ 1% rồi, nhưng Tu La Tuyệt Sát Trận vẫn chưa chịu khởi động nữa. Đường Hoa bây giờ hận mấy thứ nào ghi "Có xác suất nhất định" lắm, xác suất nhất định là bao nhiêu? Là 99%, hay là 1%? Thật là hệ thống gạt người đến chết không đền mạng mà. A! Lượng máu vượt qua 1% rồi, Đường Hoa bèn dùng kiếm đâm một nhát vào đùi, sinh mệnh lại tụt xuống dưới 1%, nhưng Tu La Tuyệt Sát Trận vẫn không chịu khởi động... Lại vượt qua 1% rồi, đâm, chưa khởi động, uống thuốc, sinh mệnh lại vượt qua 1%, lại đâm... (Tác giả: thực ra số lượng từ dễ lừa lắm).

Huy Hoàng vội khuyên nhủ: "Gia Tử, thôi đi vậy. Lần này không được thì lần sau lại đến, đừng để cho bản thân xuất hiện bóng ma tâm lý, chẳng đáng đâu."

Đường Hoa không giải thích, trực tiếp hiển thị chú thích của kỹ năng ngay trong kênh đội ngũ...

Huy Hoàng nhìn qua, nói gắp: "VẬY người nhanh nhanh tự đâm nhiều lên đi."

"Đang đâm, đang đâm đây!" Đường Hoa rút một giọt mồ hôi. Nhưng thời gian đã không còn nhiều nữa rồi, Cự Linh thần sắp tiến vào phạm vi ném chùy đối với Phá Toái. Lúc Đường Hoa đâm xuống một kiếm cuối cùng mà vẫn chưa khởi động được pháp trận, ba người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Phá Toái than một hơi: "Chuẩn bị bảo tồn ngọn lửa cách mạng đi thôi. Ta đếm 1, 2, 3 thì mọi người cùng nhau chạy giữ mạng nhé." Không cam

tâm đầu, mắt thấy kiếm nộ của mình phải đầy rồi, sinh mệnh của Đế Giang thần thú cũng không còn mấy, thế mà phải buông bỏ đi thì thật bất cam...

"Cẩn thận." Huy Hoàng vội vàng hô lên, vừa rồi bởi vì Đường Hoa đã quá mức chú ý vào việc tự đâm mình, thành ra không phát hiện tên dê tiện tiểu Cự đã hoãn tốc độ lại, vị trí lúc này của Đường Hoa đã nằm trong phạm vi công kích của lão...

"Hè hè!" Đồng học tiểu Cự cười gian một tiếng, tiếp đó xoay người, trên thân Đường Hoa lóe lên năm chữ màu kim: Cự Linh thần chi chùy! (Toát mồ hôi) Hai chùy đều xuất hiện, xen lẫn bên trong tiếng sấm rền, khí thế giân dữ của thần linh cộng với uy lực nghiêng thành bạt trại nhất tề đánh lên trên thân Đường Hoa nhỏ bé...

Hết tiền rồi... Nước mắt Đường Hoa chảy ròng ròng. Đến khi cần xài tiền thì luôn hạn tiền quá ít. Nhớ năm đó ông đây cũng nằm trong hàng ngũ kẻ có tiền mà, đi ăn thì chuyên ăn bò bít tết của Australia, mặc thì chuyên...

Cây chùy không lồ chuôi cùng cũng đánh lên trên thân Đường Hoa, nhưng Đường Hoa là ai? Hẳn là nhân vật chính, mà nhân vật chính là cái gì? Chính là kẻ có được vương bát chi khí và cái mạng con gián đánh hoài không chết, tinh tặn mà người vẫn chưa vong.

Đường Hoa tiếp được chiêu này. Mặc cho người có uy lực vô địch, ta đây vẫn sờ sờ bất động. Không những bất động, mà sinh mệnh của Đường Hoa còn không rớt một chút nào. Nhìn lại Cự Linh thần, trên thân lão đang xuất hiện một con số màu vàng thật lớn, thế mà khởi động được bạo kích luôn! Một kích này trực tiếp khiến Cự Linh thần bị trọng thương, ngay cười mây cũng không được nữa, rớt thẳng từ không trung xuống tới dưới đất.

Nhưng Đường Hoa lại không đặc ý chút nào, ngược lại còn khóc lên. Yên Vũ thần kính, là thứ đảm bảo cho mình qua ma kiếp thứ hai, đã bị xài mất một cái rồi, đồng thời mình lại còn rơi vào trong trạng thái "Cấm" phong ấn toàn bộ pháp thuật công kích nữa.

Có lời không? Đáp án hiển nhiên là không dám chắc chắn. Nếu Đế Giang thần thú thật sự có thể rớt thần thú cách, vậy đáp án chính là có, còn nếu nó không rớt thần thú cách, hoặc chỉ rớt Đế Giang thần thú cách thì đáp án là không. Cả ba tên cao thủ đã phải lặn qua lộn lại mấy tiếng đồng hồ,

giấy dựa bên bờ vực sinh tử mới có thể lấy được hai tấm gương như thế đấy, hơn nữa đảo Phù Du không phải là nơi muốn gặp thì gặp đâu. Lần này nhờ có nhiệm vụ của Tinh Tinh chỉ dẫn, nàng mới có thể liên thủ với Thư Sinh tính ra được, sau này mà muốn tìm nó thì còn khó hơn lên trời. Đồng thời đến khi tìm được rồi thì chỉ sợ số người tiến vào trong đó đã chẳng phải chỉ có ba bọn họ. Quái thì chỉ có bấy nhiêu, mà người thì lại đông vô cùng, còn bao nhiêu cơ hội để lấy được?

Phi Long Tham Vân Thủ! Đường Hoa dừng lại trước mặt Cự Linh thần đang trọng thương, mang theo cơn giận ngập trời không chút khách khí nào đưa tay qua ăn cắp. Cái gì? Người bảo tiểu Cự sẽ cùng đường quay lại đánh à? Đường Hoa hiện đang ở trong trạng thái được thần kính bảo hộ, trừ phi lão không ngại bị chết nhanh quá, còn không thì chắc chắn sẽ không dám phản kích lại.

"Tên mập chết tiệt nhà ngươi, cứu đồng bọn thì cứ cứu đi, sao lại nhất định phải ám hại ông nội ngươi đây chứ? Biết ông nội ngươi đây là ai không? Ông nội ngươi đây có danh hiệu là "Hại khắp thiên hạ vô địch thủ" đó. Bà nội ngươi... Trả lại gương cho ta." Đường Hoa vừa trộm lại vừa mắng. Hắn rất tức giận, có thể nói là tức giận vô cùng. Mình bắt bí hai tấm gương đó từ Sát Phá Lang nào có dễ dàng đâu, bị Tà Kiếm Tiên truy sát mấy trăm cây số, lại còn tiêu phí cả N kim mới đào thoát được đấy: "Ám hại ta, ám hại ta này..."

Huy Hoàng với Phá Toái nhìn mà thở dài, Đường Hoa vừa trộm lại vừa mắng, chân còn đá liên tiếp vào bộ phận sinh dục của Cự Linh thần. Lần này nếu như mà lấy được thần thú cách thì còn đỡ, chứ nếu không thì phỏng chừng thẳng này ngày sau mỗi lần thấy người mập là sẽ bắt pháp quyết...

Một phút đã qua, Đường Hoa bay lên không, Cự Linh thần còn chưa kịp phản ứng thì ba mươi trái dưa hấu đã thi nhau nện xuống. Những làn sóng màu bạc liên tiếp nổ tung trên tấm thân trọng thương của Cự Linh thần. Lần nổ lớn nhất thứ ba mươi một còn chưa xuất hiện thì Cự Linh thần đã hóa thành ánh trắng châu trời. Đường Hoa lặng im nhìn nơi mà lão ta biến mất, một hồi nữa cũng không nhìn được mà mở miệng mắng tiếp: "Đậu má!"

* * * * *

"Xoẹt xoẹt!" Phá Toái với Huy Hoàng không đi an ủi Đường Hoa mà chỉ đẩy nhanh tiết tấu. Rất nhanh, Đế Giang thần thú đã hóa thành một cụm ánh trắng rồi biến mất.

"Có hay không?" Đường Hoa khẩn trương nhìn hai người, việc khẩn trương chờ đợi như vậy chỉ mới xảy ra có một lần duy nhất trong đời hắn. Lần đó cuồng đại một trận giữa đêm, sau đó cô gái kia liên tục ỏi mưa, khi Đường Hoa chờ nàng ta đi ra cho biết kết luận nơi bệnh viện thì cũng có tâm tình như thế. Thiên đường với địa ngục, có khi chỉ cách nhau có một vạch nhỏ. (Xanh: đương nhiên, một vạch là thiên đường, hai vạch thì...)

"Không có!" Hai người nhìn nhau, cuối cùng đều lắc đầu.

"Các người nhìn lại xem sao." Đường Hoa gần khóc đến nơi rồi.

Phá Toái trang nghiêm nhắc tay phải lên: "Nếu như ta đây có thần thú cách thì sẽ đoạn tuyệt tử tôn, chết sạch cả nhà."

Huy Hoàng lấy ra một cuốn thánh kinh, tay trái đưa lên mặt, tay phải giơ thẳng lên trời: "Ta thề với thượng đế, ta không có thần thú cách, nếu không thì khi chết sẽ không được thăng lên thiên đường."

... Con đường cổ, gió Tây ngựa gầy. Ánh tà dương lặn xuống trời Tây, đau lòng khách nơi xa thăm! Đường Hoa bước đi tập tễnh, dường như trong nháy mắt đã già thêm mấy tuổi. Cho dù Phá Toái đưa ra một thanh tiên kiếm lục giai nhị phẩm, hắn cũng coi như không thấy.

"Làm sao đây?" Phá Toái nhìn Huy Hoàng.

Huy Hoàng thở dài, bước đến trước mặt Đường Hoa, nói: "Thiên tướng chỉ rơi xuống được như thế, buồn làm chi cho thần hồn rũ rượi, lại hại đến gân cốt này... Tổng lại chỉ là một câu nói, ngày mai trời lại sáng. Đây là một cái pháp bảo chiến lợi phẩm mới rút ra, người cầm lấy đi."

Phá Toái cũng đưa thanh kiếm kia qua: "Gia Tử ca, ta không cần thanh tiên kiếm này nữa rồi, ngài cười lên một cái đi chứ... Cho dù ngài không cười nổi, thì cũng cứ nói một câu gì đi, đừng dọa chúng ta mà."

"Lúc này yên lặng thì tốt hơn." Đường Hoa thần thờ quay đầu lại hỏi: "Mấy thứ này các người đều tặng ta cả à?"

"Ừ ừ." Bệnh tình có phần chuyển biến tốt đẹp hơn rồi, trong lòng Phá Toái với Huy Hoàng thấy an ủi lắm.

"Cái kia... Hồi nãy ta tìm vũ khí để tự sát thì phát hiện cái này ở trong bao." Đường Hoa móc ra một vật.

"Thần thú cách!" Hai người kia đồng thời phun ra một bùm máu. Nhưng phun máu thì phun máu, vẫn không quên lao vào ấn Đường Hoa xuống dưới đất: "Trả tiên kiếm (pháp bảo) cho ta!"

"Là các người... Tự nguyện đưa cho ta mà." Đường Hoa ôm đầu, giải thích.

"... Đánh chết hẳn." Phá Toái dứt một viên huyết dược vào miệng Đường Hoa, sau đó hô: "Hôm nay mà không phun ra thì bọn ta nhất quyết không thả."

"Đều là vật ngoại thân cả thôi, hà tất gì phải làm thế?" Đường Hoa cười híp mắt, bản chất của thiên đường và địa ngục quả thật là khác nhau. Đường nhiên, cuối cùng Đường Hoa vẫn trả đồ lại cho hai người.

Hồng Liên Địa Ngục... Thật là mong chờ đấy!

[1]: Tiếng địa phương, bằng với chữ "này".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 134: Chương quá độ

Chương 134: Chương quá độ

Ta theo gió mà đến, ta theo gió mà đi... Đường Hoa lại nhẹ nhàng bay qua trước mặt Thủy Bích một lần nữa. Đại địch đã được trừ, Thủy Bích mở ra một cánh cổng truyền tống ra ngoài xong thì lại đánh cờ tiếp với phu quân của mình, coi như không thấy Đường Hoa đang lượn tới lượn lui.

Phá Toái đẩy Đường Hoa ra, đưa tay nện một nhát lên bàn cờ, hỏi: "Phần thưởng đâu mỹ nữ, người ta hoàn thành nhiệm vụ rồi thì người phải thưởng cho chứ?"

Thủy Bích ngẩng đầu mê mang nhìn Phá Toái một cái, xong hỏi lại: "Đó là lựa chọn của các người chứ có phải nhiệm vụ đâu, tại sao lại đòi phần thưởng?"

Phá Toái nghe vậy thì lui trở về mở hội nghị...

"Hai vợ chồng nhà này có ở trong trạng thái yếu ớt đâu, quả nhiên là đã có dự định quyết nợ từ đầu."

Đường Hoa kiểm kê lại một chút, xong báo cáo: "Thuốc của ta không còn mấy nữa." Bởi vì phải lấp đặt đạn dưa hấu, cho nên chỗ trống trong túi Càn Khôn đã có vẻ không đủ xài nữa rồi. Mà đánh trận chiến vừa này cũng phải uống một mớ thuốc hồi pháp, bởi vậy bây giờ hành trang của Đường Hoa gần như trống trơn.

"Ta cũng không còn nhiều nữa!" Lúc chơi xa luân chiến, pháp lực và sinh mệnh của Huy Hoàng đều phải được bổ sung, mà trong Song Kiếm thì được phẩm chỉ có tác dụng phục hồi từ từ, do đó trong khi đánh nhau, cơ bản là thuốc không rời khỏi miệng. Dĩ nhiên, tình hình của Phá Toái cũng chẳng khá khẩm hơn gì.

"Không được!" Phá Toái lắc đầu: "Bị họ quyết như vậy ta thấy không dễ chịu chút nào cả, không chịu thưởng cho thì phải nghĩ biện pháp xử lý bọn họ mới được."

"Vậy... Chỉ còn có một cái biện pháp nữa thôi." Đường Hoa phất tay, nện một tia chớp lên trên đầu mình.

Tức khắc Phá Toái đã biết là Đường Hoa đang định làm gì, bởi thế hăn cổ vũ: "Tự mình hại mình chính là con đường đúng đắn, cố lên."

"Ba vị tiểu ca." Rốt cục đến khi Đường Hoa tự đánh tia chớp thứ hai lên trên đầu mình, Thủy Bích cũng phải đứng lên: "Tuy chúng ta không có phần thưởng nhiệm vụ, nhưng cũng có chút lòng thành muốn dành cho ba vị, không biết ba vị có vui lòng nhận không?"

"Cái đó còn phải xem "Chút lòng thành" ấy là gì mới được."

"Lúc bản tướng còn ở Thiên Đình cũng có am hiểu về may vá, nếu ba vị không ghét bỏ thì ta sẽ tặng dung lượng cho túi Càn Khôn của ba vị đến mức lớn nhất là chín chín tám mươi một ô vuông, không biết ba vị nghĩ thế nào?"

Đường Hoa nhìn nhìn lại hai người kia, xong nói: "Nếu phu nhân đã có thành ý như thế thì đương nhiên bọn ta cũng không nên cự tuyệt."

* * * * *

Huy Hoàng là người cuối cùng nhận lại túi Càn Khôn. Nhìn thoáng qua nó, hẳn hết sức vui mừng: "Hồi đó ta xui xẻo lắm, quay chỉ được có bốn mươi chín điểm thôi hà, suýt chút nữa ta đã tự chặt tay của mình luôn đấy."

Đường Hoa hỏi: "Tiếp tục tự hại nữa không?"

Phá Toái lắc đầu: "Chỉ sợ không được gì đâu, ta thấy hai NPC này đã có chút ý liệu mạng rồi, cẩn thận người ta gây ông đập lưng ông đánh lén chúng ta bây giờ. Mà lại nói, người ta cũng còn có thể chạy nữa mà, chỉ cần người ta kiên trì được một phút thôi thì với số được phẩm còn lại của chúng ta, căn bản găm không chết họ được."

"Ừm... Vậy phản thôi, lần sau lại đến nữa."

"Phản!"

* * * * *

Ra khỏi đảo Phù Du, quét mắt nhìn sơ, vẫn có không ít người chơi quanh quần bên cạnh màn cấm chế, có người đang thay đổi trang bị để gia tăng thuộc tính đặng mà thử mạo hiểm, có người thì đang rối rắm lựa chọn nên xông vào hay không. Ba người thấy không ai chú ý đến mình thì mừng thầm, bay về hướng An Khê, tìm một tửu lâu nào đó ăn mừng thu hoạch.

Ba người ngồi xuống xong thì vấn đề đầu tiên được đặt ra: "Gia Tử, người vừa trộm được cái gì của Cự Linh thần đó?"

Đường Hoa giơ tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một tòa tháp nhỏ: "Pháp bảo Thần Quang bảo tháp, có thể sử dụng chỉ lệnh "Vây địch"."

"Vây địch?"

"Ta nghĩ, đại khái chính là giống như cái đỉnh trong phim mà chúng ta đã xem lúc còn ở tân thủ thôn ấy, nhốt địch nhân vào bên trong."

Huy Hoàng nói: "Tác dụng của loại pháp bảo này không lớn, địch bị nhốt thì người cũng không thể công kích hẳn, mà hẳn thì lại có thể phá hư bảo tháp của người. Nếu người muốn chữa trị nó thì sẽ phải tổn hao pháp lực, còn nếu người không chữa trị thì sớm hay muộn địch nhân cũng sẽ đánh nó quay về trong túi Càn Khôn. Nhìn thấy thì có vẻ là rất trâu, mà sự thật thì lại là vô bổ."

"Cái đó không phải là điểm mấu chốt đâu." Đường Hoa thu tháp lại, nói: "Nhị vị nghĩ giúp ta chiêu thức nào đi với."

"Chiêu gì?" Phá Toái hỏi.

"Là vì Sương Vũ đã thu thập tài liệu giúp ta, mà ta thì lại làm chuyện có lỗi với nàng... Phá Toái!" Đường Hoa xạm mặt lại, nói: "Đừng có làm ra cái biểu tình đó nữa, không phải giống như người nghĩ đâu. Chẳng qua là ta bất cần làm cho nàng bị chết thôi... Xem biểu tình của nàng thì dường như đang định bắt bẻ ta cái gì đó. Hai vị cũng biết đấy, hiện giờ ta đây đang nghèo kiệt xác mòng tơi, đi đâu cũng khó. Mà điều đáng chết đáng chết nhất chính là nàng đã tiêu phí mất 1200 kim để thu thập tài liệu giúp ta. Các người có biện pháp nào có thể giúp ta không động can qua mà lấy được tài liệu không?"

1200 kim. Huy Hoàng thở dài. Hãn thì đã nghèo quen rồi. Tuy có thân phận là trưởng lão trong bang, lại thuộc về hàng ngũ cao thủ, được lấy tiền lương, rồi còn cả hoa hồng từ bậc quản lý, với lại gần đây còn có tiền thưởng của Tân Tiên giới nữa, nhưng tính cách lại quá hào sảng, cứ gặp nạn là sẽ cứu, cho nên hai ống tay áo cũng nhẹ tênh.

Tình hình của Phá Toái chẳng hơn gì hãn, chỉ khác một điều là phần nhiều tiền của Phá Toái đều tiêu phí vào Nhược Hãn cả, hơn nữa, vì để có thể liên tục phát triển thì nhất định phải dự trữ một số tài chính phòng thân, chứ nếu không, hai người mà ra ngoài dùng bữa, một phần bỏ bít tét hai mươi kim cũng không trả nổi chẳng phải là mất mặt lắm sao? Ba điều tổn tiền nhất của đàn ông: khám bệnh, tán gái, nuôi con... Thành ra vốn tài chính lưu động của Phá Toái cũng chẳng còn bao nhiêu.

Có điều dù sao Phá Toái vẫn là Phá Toái, suy nghĩ một thoáng là đã hỏi lại ngay: "Vậy ý của người không những là phải giảm bớt nguy cơ kinh tế trước mắt mình, mà còn phải vơ vét hết mấy thứ đó vào trong hầu bao một cách nhanh chóng nhất phải không? Hơn nữa người lại không muốn tiêu tiền, mà còn mong kiếm được thêm là tốt nhất phải không?"

"Phá Toái ca!" Trong hai mắt của Đường Hoa bắt đầu dâng lên dòng lệ, đây chính là dòng nước mắt kích động.

"Thực ra nó đơn giản lắm." Phá Toái thông thả ung dung nói: "Câu nàng đi."

"..."

"Người xem, nàng là nhân vật số hai trong bang hội, hơn nữa hiện giờ đang rất được mọi người ưu ái. Vì lưu giữ nàng lại mà Hạo Nhiên đã đưa ra tỷ lệ chia hoa hồng khá lắm. Tuy gần đây có chuyện đề cao đãi ngộ lẫn tiền tương của công dân lao động, nhưng dù sao tầng lớp quản lý vẫn là phía được ăn phần to. Người nghĩ xem, nếu thực sự có thể câu được nàng rồi thì ăn ngon uống tốt, tiền tiêu hết cứ việc duỗi tay, lập tức lại có thể ngao du giang hồ liền. Cờ đỏ trong nhà sừng sững, mà cờ màu bên ngoài thì phiêu phiêu, chỉ cần đúng hạn nộp lương là được..."

"Thần Quang bảo tháp!" Đường Hoa ném pháp bảo ra, nhốt Phá Toái vào trong đó.

Huy Hoàng thấy vậy thì cười khở rồi nói: "Nếu không thì để ta nói chuyện với Sương Vũ cho người nợ lại trước đi, ta nghĩ thế nào nàng cũng nể tình mà chấp nhận đấy."

Đường Hoa thở dài: Không được rồi, tuy ta không muốn bỏ tiền mà lấy được tài liệu, nhưng tiền đề là không được bức bách người ta cơ, dù sao cũng là chỗ bạn bè mà, người ta đã vất vả giúp mình thu thập tài liệu như thế, mình có ghi giấy nợ cũng đã là quá đáng rồi, huống chi là chuyện vô sỉ như vậy, ta thật không làm được."

"Vậy thì ta không còn biện pháp nào hay nữa."

"Thực ra..." Đường Hoa ghé sát tai Huy Hoàng, nói: "Ta có một cái biện pháp nho nhỏ này, có điều phải làm phiền người nói dối một chút."

"A, sớm biết là người đã có biện pháp rồi. Như vậy đi, chỉ cần người đáp ứng ta sau này trả lại tiền cho Sương Vũ thì ta có thể giúp người lừa lấy tài liệu trước."

"Huy Hoàng ca ca!" Đường Hoa cảm động, mở miệng nhờ một người như Huy Hoàng đi nói dối giùm mình, vốn hẳn cũng không hy vọng gì cho lắm, ai ngờ người ta lại nhanh chóng đáp ứng ngay thế này.

* * * * *

Huy Hoàng nhắn tin cho Sương Vũ: "Người có phần quen thuộc với Gia Tử, có rảnh thì đi an ủi hần với."

"Hần bị sao vậy?"

"Mới rồi ở trong thành dưới đáy biển, hắn đã mua Côn Lân, một trong ba loại hàn khí từ tay NPC, nhưng kết quả sau khi ra ngoài phát hiện mình đã bị lừa, thế là hiện giờ đang buồn bực đây, ta có khuyên thế nào cũng vô dụng, người xem có nên qua đây hay không..."

"Một trong ba loại hàn khí à? Sao người lại không mua?" Đây là nhiệm vụ của Côn Lân mà nhỉ?

"Ta không có tiền, mà Gia Tử thì dường như vì phải tiêu tiền mua một mớ tài liệu gì đó, nên đã mượn một ít từ Phật Pháp Vô Biên, ai ngờ lại bị lừa như thế... Ai...!"

"Ở chỗ nào thế, ta qua xem."

* * * * *

Đường Hoa ngồi trên một tảng đá ngầm nhìn ra biển rộng xa tít, biểu tình chờ đợi. Sương Vũ nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh người hắn, rồi dè dặt hỏi: "Gia Tử?"

"A... Sao người lại đến đây thế?"

"Ta vừa lúc có việc đi ngang qua đây, tình cờ thấy người đang ngồi ngẩn người một mình." Sương Vũ hỏi: "Không có chuyện gì đấy chứ?"

"Không có." Đường Hoa than một hơi, rồi nói: "Nhìn biển rộng ta lại nhớ đến mẹ ta..."

"A? Nhớ nhà à?"

Đường Hoa miễn cưỡng cười, rồi đứng lên: "Ta đi đây, đang có chút chuyện gấp. Phần mớ tài liệu kia... Mấy ngày nữa ta lại đến tìm người vậy."

"Chờ đã." Sương Vũ gọi Đường Hoa lại: "Người cứ cầm tài liệu trước đi, chờ chừng nào có tiền thì lại trả cho ta."

"Cái này không tốt cho lắm." Đường Hoa do dự.

"Không tốt cái gì mà không tốt, đều là bạn bè cả mà." Sương Vũ mở bảng giao dịch, đưa N loại tài liệu qua cho Đường Hoa.

"Người thật là tốt!" Đường Hoa chăm chú nhìn Sương Vũ.

Sương Vũ đỏ mặt lên, quay đầu: "Đừng có nhìn ta như thế, bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau mới phải mà."

Đường Hoa nhìn đồng tài liệu đã được gom góp đầy đủ mà trong lòng ngửa ngáy, hận không thể ngay tức khắc tự sát để quay trở lại Thục Sơn.

Nhưng hẳn biết, lúc này mà trốn chạy là một hành vi cực kỳ mất đạo đức. Có điều không trốn đi thì lại chẳng biết phải nói cái gì cả.

May thay, Sương Vũ rất là lương thiện: "Ta còn có chút việc, hôm nào chúng ta lại tán gẫu tiếp."

"Ừ ừ!"

* * * * *

Ở nơi nào đó...

Huy Hoàng rất áy náy rót trà cho Sương Vũ: "Sương Vũ..."

"Người không cần phải nói." Sương Vũ mỉm cười: "Ta biết mà."

"Vậy sao người còn..."

"Huy Hoàng, không phải chuyện gì cũng phải cần làm rõ chân tướng đâu." Sương Vũ cầm ly trà, nói: "Chẳng phải như bây giờ vẫn rất tốt đó sao?"

* * * * *

"Hong Liên Địa Ngục!" Đường Hoa phất tay một cái, ngàn vạn đoá hoa sen màu đỏ rơi từ trên trời xuống, rồi trôi nổi giữa không trung, ngàn vạn bông hoa cùng chậm rãi xoay tròn theo làn gió trông rất là đẹp mắt. Một con chim nhỏ bị đám hoa sen vây quanh bắn một cây lông về phía Đường Hoa, nhưng mà không thể len lỏi qua đám sen được, lông chim đánh lên một đoá trong đám đó.

Hoa sen nổ tung, bốc lên một ngọn lửa cao đến mấy trượng, nó giống như một cuộn sóng khuếch tán ra tứ phía. Một bông hoa sen khác bị ngọn lửa chạm vào cũng nổ tung lên, rồi một truyền mười, mười truyền trăm, cơ hồ trong một nháy mắt, tất cả hoa sen đều đã nổ tung hết, một mảnh lửa dày tới mười trượng đang cuộn cuộn dâng trào như sóng cả, trong đó còn có hơn mười cơn lốc hoành hành tứ tung.

Đường Hoa bắt một cái pháp quyết, hơn mười luồng gió xoáy đó hợp lại với nhau thành một con rồng lửa khổng lồ, rồi dưới sự chỉ dẫn của Đường Hoa, nó lao ra khỏi biển lửa, bắn đến hướng Đông Nam, lao ra chừng vài dặm ngoài đó, thanh thế rất là kinh người, nơi nó đến thì rừng thiêu núi trụi, không gì có thể cản nổi.

Xét về pháp thuật: thương tổn ổn định. Khuyết điểm: có thời gian chuẩn bị và thời gian cooldown.

Xét về tiên thuật: ưu điểm: công kích liên tục. Khuyết điểm: uy lực nhỏ hơn, hao tổn pháp lực nhiều.

Xét về cấm pháp: ưu điểm: biến hóa tùy theo ý mình, ví dụ như Hồng Liên Địa Ngục của Đường Hoa có cung cấp hơn hai chục dạng pháp quyết để khống chế sóng lửa biến hóa thành nhiều dạng. Khuyết điểm: việc khống chế phức tạp, chẳng hạn như Đường Hoa có thể dùng xen lẫn tiên thuật và pháp thuật với nhau, nhưng một khi xài cấm pháp thì ngay cả Thiên Lô Không Phá cũng không xen vào được nữa, bàn tay trái nhất định phải luôn bắt pháp quyết thao túng sóng lửa, nếu một khi lỡ tay thì nó sẽ khuếch trương ra bốn phương tám hướng, cho đến khi biến mất. Bởi vậy uy lực của cấm pháp đã bị một điểm trừ thật to.

Nhưng bất kể thế nào đi nữa, nhờ vào lòng kiên trì theo đuổi mà cuối cùng Đường Hoa cũng đã nhận được giấy chứng nhận tư cách đứng đầu trong hàng ngũ những tên tội phạm phóng hỏa.

Có kỹ năng mới thì có thêm động lực, tên tội phạm Đường Hoa lại tiếp tục hoành hành ngang ngược nơi Vu Sơn, không biết tiêu phí mất bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng tăng Hồng Liên Địa Ngục lên được tăng thứ mười. So với mức gia tăng uy lực khi Liệt Diễm Nhiên Lô thăng cấp, mức gia tăng của Hồng Liên Địa Ngục lại càng rõ ràng hơn, mỗi thăng mười tầng thì số lượng hoa sen lại tăng thêm 20%. Số lượng hoa sen gia tăng không chỉ có ý nghĩa uy lực của cấm pháp gia tăng, mà cũng có ý nghĩa rằng phạm vi bao trùm của nó đã rộng hơn rồi. Đường nhiên cũng phải nói lại, công sức bỏ ra để thăng Hồng Liên Địa Ngục thêm mười tầng tuyệt đối không thể nhỏ hơn công sức bỏ ra để thăng Liệt Diễm Nhiên Lô thêm hai mươi tầng được.

Nếu không phải vì có một đợt phát thanh của hệ thống thì rất có khả năng Đường Hoa sẽ sống quãng đời còn lại ở Vu Sơn luôn.

Nội dung phát thanh: Sơn Hải giới được mở ra, tình huống cụ thể có thể đến quảng trường của các đại đô thị để tìm hiểu.

* * * * *

Đường Hoa tới quảng trường của thành đô thì phát hiện đã có thêm mười một tên NPC, phân biệt là các sứ giả XX. Người đứng chính giữa nhất chính là sứ giả Hiên Viên, bên người còn có một tờ bố cáo, trên đó ghi nội dung đại khái thế này:

Bởi vì đẳng cấp của người chơi đã sát sao quá rồi, để tránh cho xảy ra cục diện người nhiều quá ít đáng xấu hổ, và vì để gia tăng thêm khu vực mới đăng mà khai thác, cũng như gia tăng số lượng nhiệm vụ cho người chơi, rồi nhiều nhiều nhiều nhiều nhiều lý do khác nữa, Song Kiếm mở ra Sơn Hải giới, hoan nghênh đông đảo chúng người chơi xung phong tiến vào đó mạo hiểm.

Đối thoại với sứ giả của nước XX, đồng thời giao nộp mức phí dụng nhất định thì có thể tiến vào nước XX trong Sơn Hải giới. Sơn Hải giới không thiết lập điểm sống lại, cho nên chết rồi thì chỉ có thể hồi sinh nơi môn phái. Sơn Hải Giới cũng không thể thiết lập nơi trú quân của bang hội, đồng thời giữa nó và Trung Nguyên không thể liên hệ bình thường với nhau được, ngay cả Phi Kiếm Truyền Thư cùng những thủ đoạn khác cũng thế. Sau đó, trên bố cáo giới thiệu: Gần đây chiến tranh giữa các quốc gia trong Sơn Hải giới xảy ra rất nhiều, cho nên khi thám hiểm thì nên thật là cẩn thận.

Sứ giả Hiên Viên còn có tuyên bố thêm một nhiệm vụ nữa: thu thập Tinh Diệu thạch trong Sơn Hải giới. Tinh Diệu thạch có khả năng sẽ xuất hiện khi đánh quái hoặc làm nhiệm vụ, thu thập được đủ hai mươi tám viên thì có thể mang đến chỗ sứ giả Hiên Viên hoặc là sứ giả XX để đổi lấy một lễ vật thần bí hoặc là 1000 kim. Có điều vì Tinh Diệu thạch với lễ vật đều là loại vật phẩm cố định, không thể giao dịch, cho nên muốn thu được chúng thì nhất định phải tự thân cố gắng.

Ngoài ra mỗi sứ giả XX đều đại biểu cho một quốc gia, người thông qua sứ giả nào tiến vào Sơn Hải giới thì sẽ xuất hiện ở trong quốc gia đó, đồng thời còn có được một cái thẻ xanh. Nhưng mà phải chú ý, bởi vì người có thẻ xanh của nước XX, cho nên sẽ bị NPC của quốc gia đối địch với nước đó công kích, hơn nữa nếu tự tiện tiến vào thành thị của nước nào mà mình

chưa có thẻ xanh thì cũng rất có khả năng sẽ bị công kích luôn. Một khi tử vong thì thẻ xanh cũng sẽ bị biến mất.

Thanh Long quốc, Huyền Vũ quốc, Mao Dân quốc, Đế Nhân quốc, Kỳ Quảng quốc, Chu Nghiêu quốc, Nữ Nhi quốc, Bạch Hồ quốc, Chu Tước quốc, Yểm Hỏa quốc, Trường Cổ quốc, Ngư Nhân quốc, Bạch Dân quốc, Nhất Mục quốc. Đây chính là mười bốn quốc gia tạm thời được khai mở.

Sứ giả Thanh Long quốc: "Chúng ta là dân tộc của thần, tiên kiếm phải dùng đơn vị tấn để tính, pháp bảo phải dùng số hàng triệu để ghi. Đến đây đi, chỉ cần người có được thẻ xanh của Thanh Long quốc thì tiên kiếm pháp bảo sẽ lấy hoài không hết, dùng hoài không tận. Bằng hữu, người còn do dự cái gì nữa? Chỉ cần 80 kim thì người đã có thể tìm được tiên kiếm trong truyền thuyết rồi, đừng chần chờ làm gì..."

Đường Hoa rung mình một cái, thiết tình còn thối phồng hơn cả mấy cái quảng cáo trên TV nữa đó nha.

Sứ giả Chu Tước quốc: "Bốn quốc có được vô số các cao thủ, hiện giờ đã đánh khắp Sơn Hải vô địch thủ rồi, đang xâm lược khắp nơi đây. Nhiệm vụ trong quân nhiều lắm, kẻ có chiến công không những có thể được thưởng cho Tinh Diệu thạch, mà còn có thể được thưởng cho tiên bảo nữa. Nam nhi sống trên đời mà trải qua vó sắt chiến trận thì cho dù có da ngựa bọc thây cũng không uống một kiếp. Chỉ cần 100 kim là người đã có được quyền đồ sát, còn do dự làm chi? Hãy cầm lấy thanh kiếm trong tay người, cùng thống trị Sơn Hải giới với chúng ta nào!"

Sứ giả Mao Dân quốc: "Chúng ta là những người thành thật, mà người thành thật thì sẽ không nói dối, mà cũng bởi vì chúng ta thành thật, cho nên chúng ta là một quốc gia trung lập, mà bởi vì là một quốc gia trung lập, nên người hoàn toàn có thể chuyên tâm tầm bảo trong quốc gia của chúng ta. Chỉ cần 20 kim là người đã có được một tấm thẻ xanh của Mao Dân rồi. Lén nói cho người biết nhé, nội trong quốc gia chúng ta đã có 28 viên Tinh Diệu thạch thạch rồi đấy, nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết đó."

Sứ giả Ngư Nhân quốc: "Phong cảnh xinh đẹp cực kỳ nơi đáy biển chính là thánh địa cho tình yêu của người. Người muốn tản bộ trong biển

cùng với người bạn đời của người à? Người muốn hẹn hò trong biển với tình nhân của mình sao? Hay là người muốn 3X... Cũng không phải là không thể đâu, chỉ cần 50 kim thì hết thảy đều có thể thành sự thật hết."

Sứ giả Nữ Nhi quốc: "Những cô gái như hoa, một quốc gia như vẽ. Ngài đang âu sầu vì không được nhìn thấy mỹ nữ à? Chỉ cần đến Nữ Nhi quốc chúng ta..."

"Bao nhiêu tiền?" Đường Hoa còn chưa kịp nói gì thì bầy sói bên cạnh đã nhao nhao lên.

"Chỉ cần 200 kim là ngài đã có thể cùng trải qua một buổi tối tuyệt vời với vô số các cô gái hồn nhiên rồi."

"Mắc quá rồi! Rẻ chút đi, rẻ chút đi." Tuy có tính sói, nhưng cũng vẫn còn tính người, cho nên chuyện chặt giá là nhất định phải có.

Sứ giả Nữ Nhi quốc vội nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên, cho nên lấy giá ưu đãi vậy, hết thảy đều còn 80%, một trăm người đầu tiên đăng ký còn được tặng kèm một mỹ nữ hướng dẫn viên du lịch trong ba giờ nữa."

"Oa..." Bầy sói ủa lên.

Sứ giả Chu Tước quốc nghiêng răng nói với người bên cạnh: "Chừng nào về thì phải nói với đại vương diệt trừ Nữ Nhi quốc đầu tiên mới được. Bà cố tổ nhà nó, suốt cả buổi sáng chỉ toàn bọn nó làm ăn được thôi."

Sứ giả Nhất Mục quốc khóc ròng: "Đừng có thấy ta xấu xí mà lăm, thật ra ta cũng có nhiều ưu điểm lắm. Chỉ cần 5 kim thì người đã có thể biết những ưu điểm của chúng ta là gì rồi... Anh bạn à, 3 kim cũng được. Thôi vậy, 1 kim đi, 1 kim là đã có thể xanh rồi..."

Trong số các quốc gia thì náo nhiệt nhất chính là Nữ Nhi quốc, tiếp theo là Thanh Long quốc, sau đó đến Chu Tước quốc. Ngư Nhân quốc, Bạch Hổ quốc, Huyền Vũ quốc cũng có thu hoạch không nhỏ, còn phần những nước khác như Kỳ Quãng quốc, Bạch Dân quốc hay Nhất Mục quốc thì vì tướng mạo có phần dị dạng nên chẳng ai hỏi thăm cả.

Đường Hoa nắm ngân phiếu mà lắc đầu, gần đây bán hàng phế thải thu được hai mươi mấy kim, thế nên trừ mấy quốc gia có ngoại hình hung ác, còn lại đều không đi nổi. Câu nói "Đến khi cần xài tiền thì luôn chê ít"

chính là nói về mấy trường hợp này đây. Trong khi đang thất vọng thì hân nhanh tay lẹ mắt túm được một tên đầu trọc: "Giao tiền thì không giết."

"Hoa ca?" Tôn Minh cười ha ha, rồi khoác vai hân: "Nghe nói gần đây người bế quan ở cũ, cho nên mọi thông tin đều khóa lại cả."

"Ai nói thế?"

"Bút ký phỏng vấn Phá Toái của Vô Biên đặc san." Tôn Minh bất mãn nói: "Hoa ca! Đều là người mình cả, sao lần trước tìm người để hỏi vụ Vân Trung giới, người lại biến mất thế?"

Tên Phá Toái chết tiệt, chẳng phải chỉ là nhốt hân một hồi thôi sao? Đường Hoa hỏi: "Nếu không thì... Ngay bây giờ đi?"

"Không thể, bây giờ ta không rảnh đâu." Tôn Minh lắc lắc thẻ chứng nhận phóng viên: "Ta phải chạy khắp 14 quốc gia này một lượt đây."

"Miễn phí à?"

"Hỏi thừa, ta là phóng viên, ai dám thu tiền của ta, không sợ ta viết báo bôi nhọ hân à? Chắc Hoa ca người không biết đó chứ, những quốc gia này dùng tiền của người chơi để kiến thiết trong nước đấy. Số tiền mà bọn họ thu được sẽ có quan hệ tới thực lực của quốc gia. Đúng rồi, tới tháng sau là đặc san của chúng ta sẽ đặt khách lên rồi, cho nên nếu kinh tế của Hoa ca có phần khó khăn thì cũng ráng mà chịu đến khi đó nhé. Được rồi, ta đi đây." Tôn Minh nhìn qua thì biết Đường Hoa là giai cấp vô sản ngay, nhưng thật đáng tiếc là hiện giờ hân đang cũng ở trong hàng ngũ đó, thành ra mới phải nói trước, để tránh chuyện Đường Hoa hỏi mượn tiền mình không có mà đâm ra xấu hổ.

"Đi đi, đi đi!" Đường Hoa phất tay.

* * * * *

"Gia Tử!" Song Sư Tinh Tinh đột ngột xuất hiện trước mặt Đường Hoa, cười hỏi: "Nghe nói gần đây người đang ở cũ à?"

"Ta..." Chuyện tốt không ra ngoài, chuyện xấu thì đồn ngàn xa. Ngay cả chuyện xấu mình không làm mà cũng có thể lan truyền nhanh đến khiếp luôn.

"Biết là trò đùa rồi." Tinh Tinh cười nghịch ngợm, nói: "Làm sao lại có khả năng ở cũ trong trò chơi được."

"Ra khỏi trò chơi ta cũng không có."

"Rồi rồi! Gia Tử, có muốn đi cùng ta đến Thanh Long quốc chơi không? Nghe nói Thanh Long quốc được xây dựng ở trên một thân cây khổng lồ đó."

"A... Ta đang định đến Đa Mao quốc vui đùa một chút đây." Tinh Tinh không phải là Sương Vũ, mà cũng không quen thuộc bao nhiêu, cho nên nếu bắt bí nàng thì có nhiều chướng ngại trong tâm lý lắm.

"Không có cầu tiến gì hết." Tinh Tinh khinh bỉ: "Được rồi, ta đi đây!"

"Ai..." Đường Hoa nhìn lại mấy quốc gia mà mình có thể đi, thấy chỉ có bộ dạng của người Đa Mao quốc là còn giống người được chút, tuy lông có hơi nhiều, nhưng thôi chín bỏ làm mười đi! Thế là bèn đổi một tờ ngân phiếu lấy một tấm thẻ xanh, sau đó chọt vào thẻ xanh, biến mất.

*** Tinh Diệu thạch: tinh = ngôi sao; diệu = sáng lấp lánh; thạch = đá.

*** Đế Nhân quốc: Đế: một dân tộc thời cổ ở Trung Quốc.

*** Kỳ Quảng quốc: kỳ = kỳ lạ; quảng = cánh tay.

*** Chu Nghiêu quốc: chu = tuần lễ, vòng quanh, chu vi; nghiêu = may mắn.

*** Yểm Hỏa quốc: yểm = hài lòng, thỏa mãn, nhiều quá đến mức ngán; hỏa = lửa, nóng nảy, thịnh vượng.

*** Trường Cổ quốc: trường = dài; cổ = bắp đùi.

*** Bạch Dân quốc: bạch = màu trắng, rõ ràng; dân = nhân dân.

*** Nhất Mục quốc: nhất = một; mục = mắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 135: Bao sân

Chương 135: Bao sân

Mắc lừa rồi...

Đây là kết luận mà Đường Hoa đưa ra sau ba tiếng đồng hồ ở trong Mao Dân quốc!

Thành thị của Mao Dân quốc thiết không thể nào mà xưng là thành thị được, hẳn phải nói là một bộ lạc tụ tập toàn những người nguyên thủy mới đúng, cư dân toàn là cư trú trong huyết động cả. Đường nhiên đối với chuyện này Đường Hoa hoàn toàn đã có chuẩn bị, nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ, người nguyên thủy thì người nguyên thủy chứ, chín năm giáo dục bắt buộc nên thông dụng cũng phải thông dụng mà, đâu thể vì người ta là người nguyên thủy mà tước bỏ đi quyền được giáo dục của họ được?

Đường Hoa đáng thương vẫn cho rằng Sơn Hải giới có cùng cấp bậc với Vân Trung giới, cho nên đi khắp nơi dán quảng cáo thu Tinh Diệu thạch, ban đầu lòng còn tràn ngập hy vọng vào tương lai, mãi cho đến khi hẳn thấy một Mao dân ném tờ quảng cáo của hẳn vào trong miệng nhai, hẳn mới triệt để tỉnh ngộ ra, hóa ra đám người này từ quốc vương tới bình dân chẳng ai biết một chữ bẻ đôi cả.

Việc dán quảng cáo đã tiêu phí mất một tiếng đồng hồ của hẳn.

Tiếp đó là tìm nhiệm vụ, chỗ này thì may mà hệ thống còn có phần phúc hậu, không vì Mao dân mà thiết kế ra Mao ngữ, đường nhiên đây cũng không loại trừ duyên cớ là Ốc Vít lười. Nhưng bất kể thế nào đi nữa, thì việc nói chuyện với nhau là không có vấn đề. Đường Hoa bắt đầu giao tiếp mới phát hiện, bọn Mao dân đều nhìn mình như thể nhìn một miếng thịt bò bít tết vậy, hỏi ra mới biết, nếu không phải vì mình có thẻ xanh thì một tiếng đồng hồ trước đã bị biến thành đồ ăn trên bàn tiệc của người ta rồi. Là ăn sống...

Đừng có coi thường Mao dân, tuy họ chưa từng được kinh qua giáo dục bắt buộc, nhưng khi đánh nhau thì chắc chắn là không có ấu tả. Trong bọn họ có tế sư không những có thể bay cao bay nhanh giống với người chơi, mà thủ đoạn công kích bằng pháp thuật cũng đa dạng nữa. Quan trọng nhất là họ nhiều người. Trong quãng thời gian nửa tiếng đồng hồ mà Đường Hoa tiêu phí để tìm nhiệm vụ, hẳn phát hiện số tế sư không hề ít hơn ba trăm. Có tế sư, tất nhiên phải có chiến sĩ, chiến sĩ Mao dân có sức lớn vô cùng, có thể tóm lấy những vật phẩm to gấp hai lần người mình làm vũ khí để ném, ngoài ra còn có boomerang, lao ném, v.v... nữa. Đồng thời, dưới tình huống được pháp thuật của tế sư trong tộc phụ trợ, họ còn có thể bay lên không tác

chiến, ngoại trừ tốc độ nhanh chóng thì còn không ô nhiễm, khá là bảo vệ môi trường. Nếu như tách riêng hai nghề nghiệp này, một mình Đường Hoa có thể đánh một bày, nhưng một khi mà hai loại đi chung, dù Đường Hoa có cấm pháp cũng chỉ đành thở dài mà chạy giữ mạng. Mà điều đáng sợ vô cùng chính là mỗi khi có thêm hai người chơi tiến vào Mao Dân quốc, quốc gia này sẽ tăng thêm một tên tế sư hoặc là chiến sĩ. Theo số dân cư chiến đấu gia tăng, diện tích thành thị của họ cũng không ngừng mở rộng, hết thảy dường như đều dự báo rằng chiến tranh sẽ là chủ đề chính của Sơn Hải giới.

Tìm nhiệm vụ nơi bộ lạc nguyên thủy thì lựa chọn đầu tiên chính là trưởng lão và quốc vương. Nhưng điều bất hạnh chính là trưởng lão với quốc vương đều đã lên núi Mao Dân phụ cận để tìm trái đại hết rồi, thành ra tạm thời không có mặt. Sau đó người ta rất đồng tình nói cho Đường Hoa biết, nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ của quốc vương trước thì mới có thể được bọn cư dân tán thành, mới có thể tìm kiếm nhiệm vụ trong cư dân được. Nhưng phải tìm ba tên dã nhân ở trong rừng núi liên miên thế này thì...

Ít ra thì cho tới trước mắt, Đường Hoa nhờ vào nghị lực hơn người vẫn còn chưa nản lòng. Hẳn cấp tốc tổ chức thêm bốn người khác cũng đến Mao Dân quốc như hẳn lên núi tìm quốc vương.

Nhưng... Không ai có thể tưởng được lũ quái vật trên núi Mao Dân dũng mãnh đến mức nào, nói không hề khoa trương, lũ sơn tiêu trên núi đều là sơn tiêu ngàn năm cả, đạo hạnh thì thâm sâu, mà xài pháp thuật phi kiếm dễ dàng như đùa bỡn vậy. Năm người chơi vừa mới vào núi, trong vòng ba mươi giây đã bị đánh rụng hết bốn người, riêng Đường Hoa nhờ vào thân thủ cao thủ cao cao thủ đánh chết được hai con sơn tiêu xong thì chạy trốn, bị truy sát đến 10 dặm đường, cuối cùng cũng tới được khu vực an toàn. Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh, chẳng trách mà bảo giết quái cũng có thể rút được Tinh Diệu thạch. Chưa nói đến việc lấy được lễ vật thần bí, 28 viên Tinh Diệu thạch còn có thể đổi được 1000 kim, tương đương 1 viên là 35 kim. Trung Nguyên hiện đang nằm trong giai đoạn chênh lệch giàu nghèo khá lớn, 35 kim chính là thù lao mà một người chơi phổ thông nhận

được sau khi hoàn thành 17 lần nhiệm vụ bang hội, nếu mà dễ đạt được như thế thì chỉ sợ chẳng ai thèm đi làm nhiệm vụ bang hội nữa rồi.

Sau khi bị truy sát mà không chết, thủ vệ thành Mao Dân rất thành khẩn báo cho Đường Hoa biết: Lúc trước quên mất không nhắc, quốc vương với trưởng lão mấy tiếng đồng hồ nữa sẽ quay về.

Đây là chuyện phát sinh ở giờ thứ hai!

Đến giờ thứ ba, đài phát thanh nhân dân Sơn Hải giới phát thanh: Tam Thiếu Gia thành công thu được viên Tinh Diệu thạch thứ nhất nơi Bạch Hồ quốc. Sơn Hải giới không thể liên lạc được với Trung Nguyên, nhưng trong nội bộ Sơn Hải giới thì vẫn còn có thể. Đường Hoa phát tin nhắn qua: "Làm sao lấy được vậy?"

Thiếu Gia trả lời: "Chết ba lần, lần thứ ba tiến vào Sơn Hải giới thì nó tự động đưa cho ta. Mụ nội, mất của ta gần 300 kim rồi, lỗ chết mất."

Vì thế Đường Hoa tức khắc nhận định: Sơn Hải giới thực ra là công cụ rửa tiền của Ốc Vít, nó đang kiếm biện pháp để lột sạch hầu bao của bọn người chơi.

Lúc này Sát Phá Lang nhắn tin qua: "Có hứng thú hợp tác không?" Nơi mà Sát Phá Lang đến chính là Yểm Hỏa quốc, hắn phát hiện bằng vào sức của một người thì khó có thể lấy được thành quả, thế nên nghĩ ra ý định hợp tác. Vừa nghĩ đến chuyện hợp tác thì hắn đã nghĩ ngay tới Đường Hoa. Tuy mỗi lần hợp tác với Đường Hoa đều không vui vẻ, nhưng không thể phủ nhận được rằng Đường Hoa chính là đối tượng hợp tác tốt nhất, dù sao thì ngoại trừ Đường Hoa, Sát Phá Lang chẳng quen biết bao nhiêu với những cao thủ khác cả.

"Hợp tác như thế nào?"

"Giữa Ngọ ngày mốt, khách sạn XX nơi thành đô. Hai ngày nay để dành quen thuộc với Sơn Hải giới trước."

"Báo cáo: ta về Trung Nguyên thì dễ dàng, chứ quay lại Sơn Hải giới thì khó."

"Vì sao?"

"Không có tiền!" Trả lời khá là thẳng thắn hùng hồn.

Thật lâu sau Sát Phá Lang mới nhả qua: "Ta cho người mượn, có thể không cần ghi giấy nợ."

Tên quý hẹp hòi chết tiệt, người không thể nói là người sẽ bao lộ phí à.

* * * * *

Quốc vương cũng theo một giỏ quả đại rất vừa lòng quan sát Đường Hoa, nói: "Nhiệm vụ: tiêu diệt một tên sơn tiêu trên núi Mao Dân. Phần thưởng: một cái huyết động."

Đậu xanh! Đường Hoa đập kiếm bay lấy người, tới bên ngoài núi Mao Dân thì triển khai toàn bộ Hồng Liên Địa Ngục, sai sử một con rồng lửa lớn vọt vào trong núi. Rất nhanh, hệ thống đã thông báo: Cố ý sát hại hai công dân có thể xanh của quốc gia, trừ 40 điểm công đức. Trong lúc Đường Hoa đang chửi má nó thì cũng đồng thời khiến cho một sơn tiêu chạy đến truy kích, cả hai cùng rời núi. Tuy sơn tiêu này là sơn tiêu ngàn năm, nhưng Đường Hoa lại là con rùa già vạn tuổi, nhờ vào mấy thứ hàng có trong tay, phí đôi chút công sức là đã hoàn thành được nhiệm vụ rồi.

Công đức tăng thêm 1, đạt được một nơi ở tư nhân, độ tin cậy của Mao Dân quốc tăng thêm 10 điểm. Độ tin cậy sẽ không vì người tử vong mà biến mất, khi người đạt được đến một mức độ nhất định, cho dù người có cầm thẻ xanh của quốc gia đối địch thì người trong quốc gia này cũng sẽ không chủ động công kích người. Hơn nữa, theo sự gia tăng của độ tin cậy, sự hỗ trợ của họ đối với người càng nhiều hơn, chẳng hạn theo như lời của quốc vương Mao Dân quốc, khi độ tin cậy đạt tới một giá trị đủ cao, binh lính của của Mao Dân còn có thể đánh trận giúp người nữa.

Trần trọc nửa ngày như thế, Đường Hoa cũng coi như hiểu rồi. Nhiệm vụ của cư dân Mao Dân quốc chắc chắn là có Tinh Diệu thạch, nhưng mấu chốt là người phải có được độ tin cậy nhất định thì mới có thể xúc phát, bởi vậy trước mắt, mình vẫn còn chưa có thể nhận nhiệm vụ Tinh Diệu thạch được.

Làm nhiệm vụ thì không kiên nhẫn, đánh quái thì hiệu suất thấp, nhưng thân thì lại mang một món nợ kéch xù ở bên ngoài, Đường Hoa rối rắm lắm. Nếu đi ra ngoài lưu lạc để tìm vận may thì lại mua bản đồ không nổi, hơn nữa lại chẳng biết quốc gia nào đang là đối địch với mình. Một thế giới

chưa biết thật là nguy hiểm quá. Cuối cùng, Đường Hoa vẫn đi mạo hiểm, đơn thân cắm đầu vào trong Mê Vụ chiếu trạch ở gần Mao Dân quốc.

Bên trong Mê Vụ chiếu trạch không có cá sấu, mà chỉ toàn là cá sấu thành tinh, có tay có chân lại còn biết bay nữa, mà khắp đầm lầy thì tràn ngập khí độc, không những tầm nhìn kém, mà sinh mệnh còn bị rút liên tục.

Lạc đường, quái mạnh, khí độc! Đã lâm vào tuyệt cảnh, Đường Hoa bắt đầu phóng hỏa. Lúc này hẳn đã không ôm hy vọng còn sống nữa rồi, chỉ biết một bên nhìn sinh mệnh của mình tụt xuống liên liên, một bên sử dụng Hồng Liên Địa Ngục. Mắt thấy sinh mệnh sắp cạn đáy, chợt một tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến: Người lấy được một viên Tinh Diệu thạch.

Ha! Vẫn còn lời. Đường Hoa xem xét lại viên Tinh Diệu thạch, cuối cùng mỉm cười thẳng thien, dù sao thì cũng không có lỗ vốn...

* * * * *

Hội nghị của Đường - Lang nơi thành đô...

Lang nói: "Nơi chủ yếu rút Tinh Diệu thạch: đầu tiên, mê cung, BOSS nhỏ trong núi rừng. Thứ hai, NPC cao cấp. Thứ ba, nhiệm vụ quân đội. Tuy năng lực của BOSS nhỏ không khác biệt lắm với tiểu quái, nhưng phải giết một lượng tiểu quái nhất định thì mới xuất hiện một con. Bởi thế ta đề nghị bao sân, cũng tức là chiếm một ngọn núi hoặc là một mê cung rồi ra sức đánh."

"Núi nào?"

"Trong Nữ Nhi quốc có ngọn núi Nữ Nhi, quái vật trên núi phần lớn là sơn tiêu nữ tính, công cao phòng thấp."

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Không đúng, người cũng chỉ lưu lại đó có nửa ngày, sao lại biết kỹ càng tỉ mỉ như thế được?"

Sát Phá Lang quăng một tờ tạp chí ra: "Tự xem đi!"

Hóa ra là bản đặc biệt về Sơn Hải giới của Vô Biên đặc san. Bên trong tả rằng Huyền Vũ với Chu Tước đã hợp tác thành lập liên minh Trục Tâm, còn Nữ Nhi quốc, Bạch Hồ quốc, Đế Nhân quốc và Thanh Long quốc thì thành lập liên minh Đồng Minh, mà nay hai quân đang giăng co ở biên cảnh của Yểm Hỏa quốc và Bạch Hồ quốc. Vô Biên đặc san còn moi ra được rất nhiều nhiệm vụ có độ khó cao, chẳng hạn như thu thập bảy phần Bất Diệt

chi hỏa nơi Yểm Hỏa quốc, chẳng hạn như tìm Thiếu Vi gì đó nơi Chu Tước quốc, chúng đều là những nhiệm vụ mà không cần thẻ xanh, lại có thể làm trước rồi mới nhận nhiệm vụ, đồng thời chúng đều có xác suất 100% có thể đạt được ít nhất một viên Tinh Diệu thạch.

Sau đó là trình bày về kết quả khảo sát điểm luyện cấp của Vô Biên đặc san, đầu tiên là về núi Nữ Nhi, núi có đặc điểm: diện tích nhỏ, quái vật khá tập trung, sơn tiêu công mạnh thủ yếu, v.v...

Đường Hoa nhìn đến đây thì hỏi: "Chuyện mà hết thầy người Trái Đất đều biết, vậy còn đến phiên chúng ta sao?"

Sát Phá Lang trả lời: "Cái đó còn phải xem xem người có bận tâm về chuyện giết người hay không."

"Ây! Như vậy là sẽ thành công địch của toàn dân đấy."

"Người sợ?" Sát Phá Lang nói khích.

"..." Đường Hoa không để ý đến, nói: "Cho mượn 10 kim trước."

"..." Sát Phá Lang giao dịch 10 kim qua, xong trào phúng: "Không ngờ người quả thực nghèo đến tình cảnh như vậy."

Không để ý tới! Đường Hoa phát tin nhắn hàng loạt ra ngoài: "Bao núi ở Nữ Nhi quốc, tên nào dũng mãnh cuồng giết người thì đến đây. Hiện mới chỉ có một mình Sát Phá Lang, nhanh chóng báo danh."

Hạo Nhiên là người đầu tiên trả lời: "Gia Tử, bang hội đang tập hợp đi bao núi ở Trường Cổ quốc, người có muốn đi chung hay không?"

"Đến không nổi!" Đường Hoa trả lời xong thì nói với Sát Phá Lang: "Có mấy bang hội cũng đang tổ chức người đi bao núi, coi bộ không có viện quân rồi."

"Người sợ?" Sát Phá Lang lại nói khích.

"..." Móa! Đại tiện thì nhịn được chứ tiểu tiện thì không: "Đi thì đi! Đứa nào sợ đứa nào chứ, rùa đen mà sợ chùy sắt à?"

* * * * *

Đường Hoa với Sát Phá Lang đi đến Nữ Nhi quốc chưa bao lâu, một bang hội tên Thần Chi Lĩnh Vực ra đời nơi Trung Nguyên, bang chủ của nó không phải ai khác, chính là bang chủ lúc trước của Thiên Đường - Thăng

Giả Vi Vương. Dựa vào việc phát tin cho hảo hữu, rất nhanh họ đã tụ tập được một số nhân thủ nhất định, trực chỉ mục tiêu là Lư Sơn.

Liên minh của ba bang sớm đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, giữa ba bang với nhau có rất nhiều va chạm, lý do cũng là vì đã mất đi mục tiêu đối ngoại thống nhất, cho nên từ lâu đã không còn ai để ý đến chuyện mấy người bọn Thăng Giả Vi Vương này chết hay sống nữa rồi.

* * * * *

Nếu phải so sánh giữa Nữ Nhi quốc và Mao Dân quốc thì có thể nói, một cái là thiên đường, còn một cái là địa ngục. Nhìn lướt qua nơi Mao Dân quốc, thấy một biển lông, xem thêm thì khó chịu đến nổi lên một trăm tám mươi lần da gà cũng là hiện tượng bình thường. Mà Nữ Nhi quốc thì là một biển hoa, nào là loli, ngự tử, thực nữ, v.v... nhan nhản trên đường. Càng làm nổi bật hơn chính là câu quảng cáo kia: không có đẹp nhất, chỉ có người này đẹp hơn người kia. Nữ chiến sĩ võ trang toàn thân khí chất hiên ngang, nữ tế sư mặt đeo khăn vải tràn đầy hơi thở tử vong thần bí, mỹ nữ NPC công năng có nụ cười ngọt ngào xinh xắn, tiểu thư quý tộc thần thái lạnh như băng sương, bồi bàn tửu lâu đã man, chương quỳ tửu lâu điền đạm... Chỉ cần người muốn gặp một khía cạnh đẹp nào của nữ giới, đều có thể tìm được nơi Nữ Nhi quốc này.

Đương nhiên nơi này cũng đã trở thành khu giam giữ những tên trọng phạm, bởi vì những người chơi nào có hành động cố tình phi lễ với các NPC nữ này thì hết thảy đều bị hệ thống giam giữ sáu tiếng đồng hồ cả. Đây là còn may, chứ nếu là hạ thủ với người chơi mỹ nữ thì Ốc Vít sẽ khiến cho người phải hối hận vì đã chơi trò chơi này. Mà mức xử phạt nhẹ như thế cũng là vì cân nhắc đến nguyên nhân lực sát thương của các NPC nữ này lớn vô cùng.

Bởi vì Nữ Nhi quốc nhiều mỹ nữ quá, thành ra đã có hàng ngàn tên sói cử hành hoạt động ký tên ủng hộ thẻ chết sống bảo vệ cho nơi đây.

* * * * *

Sát Phá Lang nghiêm nghị nói với Đường Hoa: "Người đã chảy nước miếng tới 108 lần rồi đấy."

"Nam nhân hảo sắc, bản sắc anh hùng." Đường Hoa chặc chặc tán thưởng: "Ngoái đầu cười là thế gian thất sắc, tuy vẫn biết đây chỉ là những số liệu, nhưng cũng không kìm lòng được, bọn thiết kế này thật là trâu."

"Tâm thích cái đẹp, ai mà chẳng có." NPC mỹ nữ hướng dẫn viên du lịch của hai người che miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Cũng như đối với con gái, con gái cũng vì người ta tán thưởng mình mà lấy làm vinh đó."

"Được rồi, đã trễ hai tiếng đồng hồ rồi, nên làm chính sự thôi." Sát Phá Lang nói: "Hướng dẫn viên du lịch, đưa bọn ta tới núi Nữ Nhi."

"Ngồi một lát nữa đi."

"Chẳng phải là người mời khách thì đương nhiên là người sẽ nói vậy rồi." Sát Phá Lang nói trong kênh đội ngũ: "Tứ lâu này thu phí theo giờ ngồi đây, giá cả cũng không xê xích với chuyện làm ăn không vốn bao nhiêu đâu."

* * * * *

Trên núi Nữ Nhi quả nhiên là có rất nhiều người chơi, hơn nữa còn có không ít người chơi nữ nữa. Khác với bọn nam đến đây vì lưu luyến hương nữ nhi, mục đích của những người nữ cầm thẻ xanh Nữ Nhi quốc rất rõ ràng là đánh kiếm Tinh Diệu thạch. Ví dụ như cách Sát Phá Lang và Đường Hoa không xa có một đội ngũ do bốn người chơi nữ và một người chơi nam hợp thành.

Tuy Sát Phá Lang hồ ầm ỹ là bao núi, nhưng ý định thực sự chỉ là chiếm một khu vực mà thôi. Sát Phá Lang nhìn Đường Hoa, Đường Hoa nâng tay nhún vai, nói: "Mấy chuyện này người quen thuộc hơn."

Sát Phá Lang hừ một tiếng, rơi xuống bên cạnh năm người kia, nói: "Chỗ này có người rồi, nhường nào."

Đường Hoa thở dài nói với hướng dẫn viên du lịch bên người: "Câu mở màn rất là nhạt nhẽo, chúng ta cược một cái đi, xem bọn họ có đánh nhau hay không, thế nào?"

Hướng dẫn viên du lịch cười nói: "Ta không có Tinh Diệu thạch, không cần phải nhắm vào ta."

Đương nhiên Sát Phá Lang khiến năm người kia bất mãn mãnh liệt, có điều mấy người này biết hấn, mà cũng biết là chẳng có đạo lý gì có thể nói

được với người này, không muốn nhường địa bàn thì hoặc là giết hãn, hoặc là bị hãn giết thôi. Sát Phá Lang lại lạnh lùng bồi thêm một câu: "...". Năm người kia thương lượng sơ qua với nhau một hồi, sau đó nhìn thoáng về Đường Hoa đang ở phía xa, rồi một câu không nói, rời đi.

" Binh pháp không chiến mà khuất người." Đường Hoa tán thưởng: "Lang, người đã lĩnh ngộ cảnh giới cao nhất của binh pháp rồi."

"Người có biết mấy người kia là ai không?"

"Không biết, xa quá không nhìn rõ."

"Là người trong bang người đó, ta nói với họ là người muốn chiếm chỗ này, có ý kiến thì cứ ý kiến với Song Sư Hạo Nhiên đi."

"Ta đặt tổ tiên nhà người!" Đường Hoa nổi nóng.

Sát Phá Lang lấy Ma Kiếm ra vuốt ve: "Lục giai!"

Đường Hoa phất tay một cái, ngàn vạn đóa hoa sen bao phủ diện tích mười mẫu chung quanh, sau đó kêu: "Nổ!" Một nổ mười, mười nổ trăm, nháy mắt biển lửa đã nuốt chửng hai người, sóng lửa hung tàn thổi quét ra tứ phía. Sát Phá Lang nhìn thoáng qua mức thương tổn thì kinh hãi cực kỳ, vội vàng dùng Ma Kiếm hộ thân bắn thẳng lên trời, lao ra khỏi biển lửa. Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: "Cấm pháp!"

"Ta XX!" Sát Phá Lang bật mắng trong lòng.

"Bảo vệ ta!" Giữa biển lửa, Đường Hoa hô lên một tiếng, một sơn tiêu nữ bắn một thanh phi kiếm lục giai về phía hãn. Né tránh thì tất nhiên là có thể rồi, nhưng mà như vậy thì sóng lửa sẽ bị mất đi khống chế, sẽ khuếch tán ra xung quanh cho tới khi biến mất, mà dùng pháp quyết khống chế liên tục thì trong một khoảng thời gian nhất định, có thể tăng uy lực của sóng lửa dần dần cho đến khi đạt đến cực điểm.

"..." Dù sao Sát Phá Lang cũng là người hiểu chuyện, biết Đường Hoa đang chiến đấu vì ích lợi của hai người, thế là uống viên thuốc rồi điều khiển Ma Kiếm nhảy vào trong biển lửa, không những đánh rớt được phi kiếm kia mà còn đánh cho ả sơn tiêu vốn có khả năng chịu lửa rất cao kia hóa thành ánh trắng. Xong hết thấy mấy chuyện này, hãn lao ra khỏi biển lửa, lau giọt mồ hôi lạnh. Đây cũng là nhờ có Ma Kiếm lục giai hộ thân, chứ nếu không thì chỉ sợ mình đã chẳng đi được bao xa rồi. Từ sau khi Ma

Kiểm lên lục giai, hần xem pháp sư như những con kiến, cho dù là Đường Hoa, hần cũng tin rằng nếu Đường Hoa không đề tiện thì phần thắng của mình phải có ít nhất bảy phần đổ lên. Hộ thân, nhân kiểm hợp nhất, sau đó lại hợp nhất một lần nữa, cơ bản là chỉ chết chứ không có sống, phải biết rằng khi pháp sư thi triển pháp thuật là không thể khởi động tiên kiểm hộ thân được. Nhưng nay nhìn thấy đòn này của Đường Hoa, tim hần có phần thót lên. Nhưng hần có biết đâu, trên thiên hạ có mấy người biết cấm pháp chứ?

Môn phái nào cũng đều có tuyên bố nhiệm vụ cấm pháp, những thứ khác thì còn ổn, chứ trong đó có hai điều kiện hà khắc vô cùng. Thứ nhất, đánh chết một con BOSS lớn. Cứ tham khảo Tà Kiểm Tiên đấy, hần lập uy phong khắp tứ phía ở Thục Sơn, một mình chống lại cả trăm vạn người chơi. Tuy cuối cùng cũng bỏ mình, nhưng đã khiến cho mọi người chơi một ấn tượng thật là sâu đậm. Điều kiện thứ hai: một loại tài liệu cực kỳ khó kiếm. Hoàn thành được hai điều kiện trên, người lại còn phải có tiền để thu thập tài liệu, rồi phải có nơi thu tài liệu nữa. Nhưng cho dù làm được hết, người cũng phải nhớ một điều, Đường Hoa có Lượng Thiên Xích, cho nên dù người có học được cấm pháp, uy lực cũng sẽ nhỏ hơn hần gấp đôi.

Đương nhiên Sát Phá Lang cũng không phải là người thường, lập tức nhìn thấu được nhược điểm của cấm pháp này, đó chính là không được phép bị ngắt ngang. Kẻ thi triển một khi muốn di động thì nhất định phải đổi sang kiểm quyết để điều khiển phi kiểm, cấm pháp mà không có người khống chế thì uy lực bị nhỏ đi nhiều lắm.

* * * * *

Sau ba tiếng đồng hồ đồ sát, Đường Hoa thu được hai viên Tinh Diệu thạch, Sát Phá Lang lấy được một viên, ngoài ra còn có N món phi kiểm, trang bị phế thải khác nữa. Đang định khích lệ tinh thần thì có chủ nợ tìm đến.

"Gia Tử!" Sương Vũ xuất hiện ở phụ cận hai người, than một hơi: "Người lại làm chuyện xấu rồi."

"Chuyện xấu gì thế?" Đường Hoa thu lửa, giả ngu bay đến bên người Sương Vũ, đồng thời còn nhả một tin qua cho Sát Phá Lang: "Trảm chúng

nó đi, hừ, dám mách léo à."

"Chuyện xấu gì à?" Vẫn là cái đức hạnh này, Sương Vũ bất đắc dĩ nói: "Dựa theo lệ thường trong võng du thì cướp địa bàn đã là không đúng rồi, càng huống chi lại là cướp của người mình. Bọn nàng đang ồn ào ghê lắm, kênh tán gẫu của phân đường do Tinh Tinh quản đang toàn bộ phê phán người, Tinh Tinh không còn cách nào, đành phải nhờ ta qua đây hỏi đấy."

"Vì sao nàng không tự mình đến mà phải bắt người qua?"

"Nàng sợ Sát Phá Lang giết luôn cả nàng."

"Người thì không sợ à?"

"Ta không sợ." Sương Vũ cười: "Không phải là có người ở đây sao?"

"Sao người biết ta sẽ không ngồi yên bàng quan?"

"Người sẽ làm thế à?"

"Ta sẽ không, người là chủ nợ mà. Đúng rồi, lần trước ta có đề nghị dùng thân thể để trả nợ, người cân nhắc ra sao rồi?"

Sương Vũ cười hỏi: "Tính theo giá thịt heo hay là giá thịt vịt?"

"Cái này còn phải xem người..."

Sát Phá Lang bay đến ngắt ngang bầu không khí mập mờ này, nói: "Đã giết rồi."

"Giết ai?" Sương Vũ hỏi.

"Gia Tử nhờ ta giết mấy tên tiểu nhân đi đâm thọc mách léo." Nói xong, Sát Phá Lang bình tĩnh bay ra, một mình đánh quái.

*** Mê Vụ chiếu trạch: mê vụ = sương mù; chiếu trạch = đầm lầy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 136: Chu Tước

Chương 136: Chu Tước

Mặt Sương Vũ có phần xạm lại, Đường Hoa lau mồ hôi. Số lần mà Sương Vũ xạm mặt cũng không nhiều lắm, hẳn bèn tranh thủ thời gian ân

cần thăm hỏi nữ tính cả nhà của Sát Phá Lang một lần trước rồi mới cười cầu hòa: "Cái kia..."

"Gia Tử, nói thế nào đi nữa, ta cũng là phó bang chủ của bang hội, nhiệm vụ chủ yếu lúc thường là xử lý mâu thuẫn nội bộ một cách công bình. Không nói tới cái khác, người làm thế này chẳng phải là làm ta khó xử hơn sao?" Sương Vũ nói: "Ta vẫn luôn cho rằng con người người tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng đối xử với bạn bè vẫn khá là tốt. Cho dù người chỉ coi là ta là một người bạn bình thường cũng được, người làm như thế, chẳng phải khiến ta không còn đường lui hay sao?"

"Là hiểu lầm, hiểu lầm." Đường Hoa vội nói: "Người xem hiện giờ nên xử lý thế nào? Dù sao thì cũng đã giết rồi."

"Giết người mình để cướp địa bàn... Thông thường là đuổi khỏi bang." Sương Vũ than một hơi: "Người đưa ra một đơn xin rời bang đi, coi như là rời bang hợp pháp vậy."

Trong mắt Đường Hoa rưng rưng ánh lệ: "Ta sẽ nhớ người."

Sương Vũ lườm hắt: "Nhớ ta à? Người nhớ thù, lát nữa sau khi rời bang rồi sẽ dọn dẹp toàn bộ nữ giới Song Sư trong núi này thì có, phải không?"

Đường Hoa rùng mình một cái, hỏi: "Làm thế nào người biết?"

"Nói thừa, người chỉ từng đi đến nơi trú quân một lần, hơn nữa là vì ta thuê mới đi. Bang cống là không, kênh bang hội luôn luôn ở trạng thái đóng, chưa tham gia hoạt động của bang hội lấy một lần, cũng chưa tham gia hội nghị bang hội lấy một đợt... Người mà thương nhớ bang hội mới là lạ." Sương Vũ thuận tay phê chuẩn đơn xin của Đường Hoa, sau đó gửi đến Hạo Nhiên. Điều Sương Vũ không nói chính là, tên này có thù tất báo, ít nhất trong thời gian ngắn này vì phát tiết lửa giận trong lòng, sẽ cực kỳ có khả năng giận cá chém thớt đến những người nữ khác trong phân đường của Tinh Tinh ở Nữ Nhi quốc. Có vẻ như hắt rời bang thì còn tệ hơn lúc chưa rời bang nhỉ, lúc trước hẳn có muốn làm chuyện xấu với người mình thì cũng còn phải che nửa mặt, hiện giờ có thể trắng trợn hoành hành rồi, hơn nữa chắc chắn sẽ không vừa mắt với bọn người chơi nữ trong phân đường của Tinh Tinh nữa. Ai... Làm nhân viên quản lý thật đau đầu quá.

Hệ thống thông báo: Ngài đã rời khỏi bang Song Sư. Đường Hoa cười ha ha một tiếng, hồn nhiên không thèm để ý đến, tổ đội với Sương Vũ, sau đó vung tay một cái, ngàn vạn đóa hoa sen từ trên trời giáng xuống, đánh tới phía Sát Phá Lang...

* * * * *

Sương Vũ nói trong kênh đội ngũ: "Ta phải đi, đang bao núi bên Trường Cổ quốc đấy."

Sát Phá Lang nghiêng rằng: người có muốn đi thì nhanh nhanh lên chút đi! Gặp quỷ rồi. Viên Tinh Diệu thạch thứ tư, thứ năm toàn rơi vào trong bao của Sương Vũ cả. Nhưng dù sao Đường Hoa cũng là chủ lực đánh quái, hẳn không tiện mở miệng, đề phòng người ta sẽ trở mặt đốt luôn cả quái lẫn sói.

"Lẽ nào còn có thể hiệu suất hơn bọn ta nữa à?" Điều Đường Hoa nói chính là thật, tỷ lệ quái trong khu vực mà hắn và Sát Phá Lang khống chế tuyệt đối phải cao hơn của bang hội nhiều, hơn nữa hiện giờ việc phối hợp với Sát Phá Lang càng lúc càng thuận buồm xuôi gió hơn, hiệu suất cao lắm. Sát Phá Lang chỉ cần phụ trách xử lý các công kích đánh tới Đường Hoa, còn Đường Hoa thì có thể an tâm từng bước từng bước nâng cao thể lửa, sơn tiêu vừa xuất hiện, trừ những tên chịu lửa giỏi, còn lại cơ bản là chưa kịp ra tay đã biến thành ánh trắng hết.

"Nhưng đó là hoạt động của bang hội."

"Thôi đi, hoạt động đó có người cũng không nhiều, mà thiếu người cũng không ít." Đường Hoa phát tin cho Sương Vũ: "Người cứ lưu lại giúp ta chọc tức tiểu Lang đi, vậy ta thấy thoải mái lắm."

"Chọc thế nào?"

"Người là kẻ ngồi không ăn cơm mà cũng lấy được hai viên đá, người không thấy mắt hắn đang lóe ra ánh sáng màu lục đó sao?"

Sương Vũ ngẫm ngẫm một chốc, rồi cười: "Vậy thì ta đành nhận nhiệm vụ khó khăn này thôi."

* * * * *

Tuy Sương Vũ với Đường Hoa có ý đồ như vậy, nhưng hệ thống lại không phối hợp theo. Đánh được non nửa ngày, 12 viên đá thì Đường Hoa

được bốn, Sương Vũ năm, Sát Phá Lang ít nhiều gì cũng được ba viên.

"Bọn nàng hiện giờ không còn ý kiến gì nữa chứ?" Đường Hoa ngồi trên kiếm vừa chơi lửa vừa nói chuyện phiếm, Sát Phá Lang hữu dụng hơn là đám Hộ Giá nhiều lắm, mình chỉ cần tập trung oanh tạc là được, chuyện phòng ngự cứ giao cho hắn là xong.

Sương Vũ biết bản thân mình không giúp được gì, đã sớm học theo Đường Hoa ngồi trên phi kiếm ăn ít đồ ăn vặt nói chuyện phiếm: "Không có, đã sớm hết rồi." Sự thực là bọn nữ giới trong Tinh Tinh đường vẫn còn oán giận hành vi của Đường Hoa lắm, cứ yêu cầu đòi truy sát hắn mãi. Chuyện khó tha thứ nhất trong vòng du chính là lừa tiền lừa trang bị, chuyện thứ hai chính là giết người mình để cướp địa bàn. Tuy Đường Hoa chưa từng coi các nàng là người mình, nhưng dù sao cái danh hiệu cũng đang treo trên đỉnh đầu mà. Đương nhiên Sương Vũ sẽ không ngớ ngẩn đi đổ thêm dầu vô lửa: "Có điều lại có người bênh vực cho người đó."

"Thiên Sứ? Nhu Mễ?"

"Không phải, các nàng này đang ở Trung Nguyên mà." Sương Vũ nhìn nhìn kênh tán gẫu trong phân đường, nói: "Là một người chơi Nga Mi tên gọi Táng Ái, nàng nói tuy con người người có rất nhiều tật xấu, nhưng không phải là kẻ hư hỏng. Nàng bảo mọi người đừng nên nói người như vậy... Ta nói này, cô nàng Táng Ái này là ai đó? Dường như rất hiểu về người đấy."

"À, từng cùng đi Vân Trung giới với ta. Chậc chậc! Dáng vóc xinh đẹp vô cùng." Đường Hoa mê mẩn nói: "Cô nàng này tuyệt đối là đệ nhất mỹ nữ trong Song Kiếm đó."

"Ta biết."

"Người biết rồi còn hỏi."

"Ta nhìn người mà biết đấy." Sương Vũ nói: "Nam nhân các người đó nha, trông thấy nữ nhân xinh đẹp là cứ y như chó nhìn thấy cái kia vậy."

"Sói này! Có người nói xấu anh em của người kìa." "Anh em" mà Đường Hoa nói đến tuyệt đối không phải là chính bản thân hắn.

"Hừ!" Sát Phá Lang thay đổi quỹ tích vận hành của Ma Kiếm, mục nội nó, hai đũa đưa qua đẩy lại suốt ngày, coi ông đây là người vô hình, coi ông đây là không khí. Có điều hắn động thủ còn chưa thành công thì đã biến sắc, thu kiếm lại vào tay, nhìn về hướng Tây Bắc.

Đường Hoa và Sương Vũ ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời phía Tây Bắc đã rợp một màu đỏ, vô số những mũi tên lửa ào ào nối tiếp nhau rơi xuống. Phía sau tên lửa là hơn mười vạn chiến sĩ và tế sư Chu Tước. Từ sứ giả Chu Tước có thể thấy, cư dân trong quốc gia này toàn là đẹp trai và đẹp gái, đáng người tuyệt đối là những cây gậy dài hạng nhất. Bộ lông vũ màu đỏ không những khiến họ có thể tự do bay lượn, mà càng tăng thêm cho họ một sức hấp dẫn vô cùng. Trong biển màu đỏ đó lại có khoảng một nghìn tên người chơi, họ trà trộn bên trong quân đoàn Chu Tước... Ủ ừ, hắn phải cùng một hội.

Sương Vũ nghi hoặc lôi ra một tờ bản đồ, nhìn một lúc rồi nói: "Quái lạ, sao Chu Tước không đi ngang qua Bạch Hồ mà lại tới được Nữ Nhi quốc vậy?"

Đường Hoa ngậm một quả táo trên miệng, chỉ vào bản đồ: "Người ta là không quân, đi đường thẳng mà."

Đài phát thanh nhân dân Nữ Nhi: Chu Tước quốc phát động tập kích nước ta từ phía Tây Bắc, bởi vì phần lớn chiến sĩ nước ta đều đã ở tiền tuyến, thành ra hậu phương đang thiếu người, xin quần chúng người chơi mau mau nghênh chiến, bảo vệ cho Nữ Nhi quốc.

Trên thẻ xanh xuất hiện một nhiệm vụ: giết chết tộc nhân Chu Tước (bao gồm cả người chơi có thẻ xanh) để đổi độ tín dụng của Nữ Nhi quốc, số lượng đã giết: 0. Đường Hoa nhìn tấm thẻ, cười nói: "Hệ thống thực biết gây chuyện, có điều sao hắn lại không tạo ra nhiệm vụ bảo vệ Mao Dân quốc ấy nhỉ?"

"Ta nghĩ nhiệm vụ này xuất hiện là vì thẻ xanh của Nữ Nhi quốc đã đạt tới một số lượng nhất định đấy."

"Ừ." Đường Hoa phát tay: "Chúng ta đi!"

"Đi đâu?" Sát Phá Lang vội hỏi, chẳng phải thăng nhải này định thoát ly chiến trường đó chứ? Đừng có thấy quân địch đang tiếp cận, thực ra đây là một sự kiện của hệ thống đấy, chỗ tốt tuyệt đối phải lớn hơn chỗ tệ nhiều. Cho dù cuối cùng thủ Nữ Nhi quốc không nổi, người chơi chết sạch sẽ thì hệ thống cũng sẽ báo, viện quân của Nữ Nhi quốc đã tới rồi, cuối cùng chính nghĩa cũng sẽ thắng tà ác...

"Đi kiểm điểm tích lũy chứ đi đâu?"

"?"

Đường Hoa thấy hai người đều mù mờ thì chỉ vào bản đồ của Sương Vũ, giải thích: "Người xem, đây là vị trí hiện tại của chúng ta, đi tiếp là vị trí giằng co của hai quân đội, vậy đi tiếp nữa thì sao? Chính là Chu Tước quốc đấy. Nếu bây giờ chúng ta bay với đường thẳng tắp thì... Phóng chừng ba tiếng đồng hồ là có thể tới Chu Tước quốc ngay. Các người bằng lòng đánh nhau với binh lính, hay là solo với bình dân Chu Tước? Điểm tích lũy đều giống nhau cả đấy..."

"..." Sát Phá Lang với Sương Vũ cùng suy nghĩ.

"Còn có một điều nữa, cấm pháp của ta không hữu dụng, mà cũng không dám dùng khi hỗn chiến. Một khi tung lửa ra, đốt chết mười địch nhân cũng không bù lại nỗi cho thiệt hại khi đốt chết một người mình. Nếu tới Chu Tước quốc rồi thì biến Chu Tước quốc thành một biển lửa..."

"Còn chờ cái gì, xuất phát thôi!" Sát Phá Lang với Sương Vũ lập tức điều phi kiếm xuống dưới chân.

* * * * *

Song Kiếm dù sao cũng không phải là trò chơi offline, không yêu cầu người nhất định phải giải quyết được nhiệm vụ nào đó thì mới có thể đến được khu vực tiếp theo. Điều đáng lo duy nhất là đừng có lạc đường, vạn nhất mà bay đến một cái xó xỉnh nào đó không có lấy một con quái thì... Người muốn trở lại nhân gian, trừ tự sát, không còn đường nào khác nữa.

Bản đồ trong tay Sương Vũ rất mắc, rất rất mắc! Giá của nó cũng chỉ có vài anh đại trong bang hội mới mua nổi. Nhưng một khi có bản đồ này rồi thì giết người cướp của tiện lợi hơn nhiều lắm.

Lộ trình ban đầu được dự đoán ba giờ đã bị tăng lên thành bốn giờ, đây là bởi vì phải dẫn theo gánh nợ Sương Vũ. Tốc độ thanh Ma Kiếm kia của Sát Phá Lang đã gần với vận tốc âm thanh, mà Đường Hoa có các loại trang bị tăng tốc cộng thêm thanh tiên kiếm lục giai kia thì chỉ có nhanh hơn Sát Phá Lang chứ không hề kém, chỉ có mỗi Sương Vũ là không có lấy một thanh tiên kiếm, phi hành đường dài hết sức chậm chạp.

Sát Phá Lang nhìn thời gian rồi lại nhìn Sương Vũ, chẳng ai biết lúc nào sự kiện kia sẽ kết thúc cả, thành ra lòng hẩn nóng như lửa đốt. Hắn định thoát ly đội ngũ, đi trước mở đường, nhưng lại lo lát nữa tới Chu Tước quốc rồi Đường Hoa sẽ không tổ đội lại với mình. Trong Sơn Hải giới, độ tín dụng rất hữu dụng, không chỉ có thể được chiết khấu khi mua đồ, mà còn cần thiết để xúc phát nhiều dạng nhiệm vụ, độ tín dụng đạt tới một mức nhất định, thậm chí có thể nhờ quốc vương trợ giúp cho mình nữa.

Tuy Sát Phá Lang coi Sương Vũ là trâu già xe nát, nhưng thực ra, tốc độ của Sương Vũ đã là rất khá trong giới người chơi phổ thông rồi. Thân là thành viên quản lý, không nhất định phải yêu cầu người đánh nhau giỏi, nhưng sẽ thường xuyên yêu cầu người phải nhanh chóng đến được hiện trường, bởi vậy kiếm quyết tăng cường tốc độ là không thể thiếu. Còn phần tiên kiếm, tuy đã không còn khan hiếm như lúc đầu, nhưng cơ bản vẫn nằm trong tình cảnh ra giá mà không có bán, là một trong những thứ mà người có tiền cũng chưa chắc mua được.

Đương nhiên cuối cùng cũng phải tới Chu Tước quốc.

Một mảng thành quách to lớn, ngay ngoài cửa thành đã có chợ và khu dân cư. Theo diện tích của thủ đô này mà bàn thì đừng nói là Mao Dân quốc, ngay cả Nữ Nhi quốc cũng chỉ được chừng 1/5 mà thôi. Nước lớn thì quân mạnh, chẳng trách nó có thể lấy sức của một mình mà đi gây chiến.

"Lang mở đường!"

Sát Phá Lang đáp một tiếng, sau đó bổ nhào xuống, vừa đến gần thành thì bị vệ binh đứng trên tường phát hiện. Sau mấy tiếng cảnh báo, bên trong

thành có không ít lính chiến đấu và người chơi có thẻ xanh bắt đầu lên không. Sát Phá Lang thấy thế, không những không lùi lại, mà còn bay men sát mặt đất, chuyển qua chuyển lại tán loạn khắp đầu đường hẻm nhỏ. Tỉu lâu, chợ, khu cư trú, thậm chí là phía trước hoàng cung cũng đều có bóng dáng của hắn.

"Mồi" đã hấp dẫn được phần đông binh lực, máy bay ném bom nhà họ Đường bắt đầu khởi động. Hắn bay qua vùng trời thành quách, rải hoa sen một cách vô tội vạ. Với khu vực dạng này, muốn khống chế cấm pháp là chuyện không có khả năng, nên nhiệm vụ duy nhất của Đường Hoa chính là dùng cho sạch hết pháp lực của mình. Bốn lần, chỉ vền vện bốn lần vẩy hoa sen, pháp lực của Đường Hoa đã gần cạn kiệt. Tuy không được khống chế, nhưng hiệu quả của Hồng Liên Địa Ngục lại tốt hơn so với dự đoán rất nhiều. Đường Hoa bám đuôi Sát Phá Lang bay phía trước, sóng nhiệt cuộn cuộn chảy phía sau, con số trên thẻ xanh cấp tốc nhảy lên đã đủ để chứng minh cho uy lực của bốn đợt lửa đó.

Đường Hoa uống thuốc nhập định khôi phục pháp lực. Sát Phá Lang quanh co vòng trở về, một chiêu Lưu Quang Tru Tiên Trảm trảm cho hơn chục tên tế sư Chu Tước đang đuổi theo hóa thành ánh trắng, lại xoay tay trái, Nhân Kiếm Hợp Nhất bắn xéo xuống, ba tên chiến sĩ bị xuyên thẳng tắp một đường, cuối cùng Sát Phá Lang uy phong lẫm liệt ôm Ma Kiếm thủ hộ bên người Đường Hoa.

Lúc này, cuối cùng người Chu Tước cũng đã tỉnh ngộ ra, vội vàng điều chỉnh binh chủng đơn độc thành binh chủng hỗn hợp, đồng thời những ngọn tháp phát ánh sáng màu tím cũng nhao nhao được đưa lên bờ tường. Có điều còn chưa chờ họ làm xong hết thấy, pháp lực của Đường Hoa cũng đã tràn đầy, hươ tay một cái, ngàn vạn hoa sen lại rơi xuống như tuyết bay. Sát Phá Lang thì tranh thủ thời cơ bắt đầu đột kích về vị trí yếu kém nhất của địch...

Đây là một tràng chiến không cân sức, thực lực của thành Chu Tước tuyệt đối phải ở trên hai người, nhưng sự thật là hai kẻ này giết người phóng hỏa gần như không gặp phải bất cứ trở ngại nào cả. Miễn cưỡng tụ tập được binh đoàn hỗn hợp thì căn bản là đuổi không kịp dấu chân của

người ta, mà sử dụng phương pháp ôm cây đợi thỏ thì người ta lại không bay vào bẫy, thành ra cuối cùng lại tạo thành một tràng cảnh mà một đám người đuổi theo hai người. Đường Hoa cũng không hồi pháp theo thời gian cố định, hết pháp thì trực tiếp vừa bay vừa bổ, tuy hao phí thời gian nhiều, nhưng đã có Sát Phá Lang mở đường nơi mặt trước, cho dù không còn pháp lực, vấn đề an toàn cũng không phải lo lắng. Còn phần Sát Phá Lang thì lại càng không có vấn đề, hẳn có ba lượt kiếm nộ, lại có phần thưởng của ma kiếp là khôi phục kiếm nộ nhanh hơn, chỉ cần không phải là cắm đầu vào trong lưới vây của người ta, vèn vèn hai ba tên tiểu binh thì cứ cơ bản là trực tiếp chém. Phần Sương Vũ, chỉ tùy tiện bay theo, dù sao thì cũng chẳng có người Chu Tước nào ngấm vào nòng cាំ, nòng còn an toàn hơn cả Đường Hoa.

Cũng không biết đã đánh bao lâu, viện quân của Chu Tước cuối cùng cũng đã tới. Nhân số họ không nhiều, vèn vèn chỉ chừng chục, nhưng đều là những NPC cao đẳng cả, điều này cứ nhìn danh hiệu tướng quân hay là tham mưu của họ là hiểu. Vừa mới giáp trận, Sát Phá Lang đã chịu thiệt, Nhân Kiếm Hợp Nhất vừa bắn ra ngoài, đối phương không tránh không né, ba chữ màu kim "Tiễn Tật Trùng" đánh thẳng tới. Tuy kết quả là lưỡng bại câu thương, nhưng Sát Phá Lang hoảng sợ phát hiện hai lượt kiếm nộ còn lại của mình thế mà đã bị giảm mất 20% nộ khí rồi!

Đường Hoa cũng thấy chuyện không ổn, thuộc tính lửa của những tên này tuy không tới 100, nhưng đều đã ngoài 60 cả! Bèn xuất Thiên Lô ra thu tảm mạng của tên tướng quân kia giúp Sát Phá Lang, rồi hô: "Chạy trốn!"

Dứt lời, Đường Hoa với Sát Phá Lang cực kỳ ăn ý một trái một phải thẳng lên, Sương Vũ thì thừa dịp mọi người không chú ý đến mình, lặng lẽ bám sát mặt đất chậm chậm bay ra khỏi thành Chu Tước. Ra ngoài thành xong, nàng nhìn lại Đường Hoa và Sát Phá Lang, thấy một bầy người y như một chuỗi lửa đuổi theo sau mông của họ, tràng cảnh khá là to lớn. Nhìn thấy thế này, Sương Vũ chợt nhớ tới một câu thơ: hai hàng cò trắng liệng trên trời.

Đuổi chặt thật! Đường Hoa toát mồ hôi, mình đây đã khai hỏa toàn bộ mã lực rồi mà vẫn có đến năm tên Chu Tước bám sát theo, đồng thời còn có vẻ đang dần dần kéo gần cự ly nữa. Lại qua một hồi, năm người Chu Tước kia bắt đầu tản ra, tiếp cận Đường Hoa với trạng thái nửa bao vây, cũng sắp tiến vào phạm vi công kích hữu hiệu rồi.

Tình huống sắp không xong, Đường Hoa đột nhiên chúi xuống, năm người kia không hề do dự chúi theo. Không ngờ rời khỏi tầng mây, Đường Hoa vẫn thẳng tắp đâm xuống mặt hồ. Năm người kia cũng sợ, nhìn thoáng qua nhau rồi lại nổi đuôi chúi vào mặt nước. Nhưng vừa xuống hồ, năm người biết mình đã mắc mưu rồi, mình thì bị giảm tốc 50%, mà mục tiêu vẫn linh hoạt không khác chi trên không trung cả. Họ đuổi theo một đoạn đường ngắn nữa thì triệt để thất lạc bóng dáng của mục tiêu. Năm người nhìn nhau...

Bọn họ không biết Đường Hoa cũng kinh hãi lắm, thực lực của những NPC cao cấp này phải mạnh hơn rất nhiều so với dự đoán của Đường Hoa. Một đối một, Đường Hoa có thể chiếm thượng phong, một khi một đối hai, Đường Hoa cơ bản không có phần thắng. Hơn nữa tốc độ của địch nhân lại nhanh, chiêu thức thì kỳ quái, rất là khó chơi.

So với sự chật vật của Đường Hoa, Sát Phá Lang tuy tốc độ không bằng Đường Hoa nhưng việc thoát khỏi truy binh lại thoải mái hơn mấy phần. Hắn ngầm thiết lập hai lượt Lưu Quang Tru Tiên Trảm là đã dễ dàng thoát thân.

* * * * *

Sương Vũ nhắn tin: "Gia Tử ở đâu?"

"Không rõ nữa!" Đường Hoa nhìn ngang ngó dọc giữa đám mây, ngay cả một vật nào đó để tham chiếu cũng chẳng có này: "Mặt trời đang ở trên đỉnh đầu của ta."

"Người nhắm hướng Đông Nam bay đi."

"Được!"

Một giờ sau, một nam một nữ gặp lại, Đường Hoa đang muốn mở miệng thì Sương Vũ đã đưa tay ra hiệu: "Xuyt!"

"Chuyện gì thế?"

Sương Vũ vừa xem bản đồ vừa trả lời: "Ta cũng lạc đường rồi."

"..."

"Sao mà ngay cả một vật để tham chiếu cũng không có vậy chứ." Sương Vũ bất mãn nói: "Bản đồ này thô sơ quá."

"Lúc chúng ta tiến đến thì là hướng Đông Bắc..."

"Cho ta xin, chẳng phải là ta không biết phương hướng. Ta đang phân vân vì không biết vị trí hiện tại của chúng ta là ở đâu thôi."

"Ừm... Vậy cứ nhắm hướng Đông Bắc mà bay là được rồi. Dù sao đi nữa thì cũng sẽ không lệch lớn lắm."

"Được!"

* * * * *

Ước chừng một tiếng đồng hồ sau, Sương Vũ vui sướng nói: "Oa, chúng ta đã tới Trường Cổ quốc rồi!"

"Ta x!" Đường Hoa chớp bản đồ qua, nhìn thoáng rồi nghi hoặc nói: "Người đùa ta đó à, Trường Cổ quốc với Nữ Nhi quốc chênh nhau đâu chỉ một trăm tám mươi dặm?"

"Người nghĩ Song Sư còn có người thích trông thấy người à?" Sương Vũ khinh bỉ liếc hắt một cái, nói: "Đã đến đây, chi bằng cứ hạ xuống chào hỏi một cái đã."

"Được thôi!"

* * * * *

Trường Cổ, theo tên mà suy tức là người chân dài.

Đường Hoa dựng thẳng một ngón cái lên, nói: "Nam nhân chân dài dễ lấy lực, nữ nhân chân dài dễ vắt vai."

"..." Sương Vũ suýt nữa hộc máu, quay đầu âm trầm nói với Đường Hoa: "Kẻ nào phi lễ tử tử, thì ngay tức khắc phải trả tiền."

"... Đùa chút thôi." Đường Hoa dè dặt nói: "Không ngờ người lại là dạng người nhay bén như thế."

Sương Vũ nói: "Vì sao ta không thể biết được chứ? Lẽ nào người còn mong ta là xử..."

"Dừng! Đề tài này tế nhị quá." Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: "Chúng ta đổi đề tài khác, bang của người đã đến bao nhiêu người rồi?"

"Cơ bản là có thể đến thì đều đã đến hết rồi. Núi bên này lớn, hơn nữa điều quan trọng nhất là phí dụng tới Trường Cổ quốc thấp, phần lớn bang chúng đều trả được." Sương Vũ dẫn Đường Hoa băng qua một ngọn núi lớn, trên núi đang có ánh pháp thuật lóng lánh, kiếm khí bay tứ tung, hiển nhiên có là có người chơi đang đánh quái. Sương Vũ nhìn thoáng qua Đường Hoa vẫn đang có phần xấu hổ, nói: "Mới này ta đang nghĩ đến một vấn đề khó nên thái độ không tốt, đừng để bụng nhé."

"Sẽ không!" Người là địa chủ ác bá, ta là dân cùng khổ mà: "Vấn đề gì mà khó khăn vậy?"

"Hai tiếng đồng hồ trước, Thần Chi Linh Vực của Thăng Giả Vi Vương lại một lần nữa cướp được Lư Sơn..."

Đường Hoa vội ngắt ngang: "Cái này ta không có hứng thú."

Sương Vũ lắc đầu: "Không phải vậy, vừa này bang hội mở hội nghị trong kênh riêng, ta vô ý biết một thông tin, Quang Kỷ Hàn Đồ, một trong ba hàn khí, đã rơi vào trong tay của Mông Mông, trưởng lão Thần Chi Linh Vực. Ta đã thương lượng với Huy Hoàng rồi, nếu "ai kia" có thể lấy được thứ này thì không những không cần trả lại tiền, mà có yêu cầu gì thì cũng có thể đưa ra luôn."

Đường Hoa cúi đầu gãi gãi một hồi: "Ừm ừm!"

"Người có biết "ai kia" đây là ai không?"

Đường Hoa rơi lệ đầy mặt, giơ tay nói: "Không muốn biết thì có được hay không?"

"Không được! Theo phân tích của bọn ta thì kẻ có thể hoàn thành nhiệm vụ bất khả này chỉ có "ai kia" đó thôi."

"Tỷ tỷ, tuy ta có chút thông minh vật..."

Sương Vũ lắc ngón tay: "Chúng ta đều đã nghĩ rồi, đầu tiên người nhất định phải tranh thủ được sự tín nhiệm trong nội bộ địch nhân. Mông Mông hẳn vẫn chưa biết giá trị của đồ vật này đâu, cho nên người có thể mua được thì là tốt nhất, không thể mua thì cứ dùng việc rèn luyện kỹ năng làm có, kéo Mông Mông đến nơi không người, sau đó vườn ma thảo của người ra..."

"Tỷ tỷ!" Đường Hoa rùng mình một cái: "Truyện này không có sắc."

"Nghĩ đi đâu vậy, ý của ta là..." Sương Vũ hạ thấp thanh âm, nói: "Phi Long Tham Vân Thủ."

"Trộm?"

"Ừm... Người có thể coi là "lấy lại"."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 137: Tỏ tình

Chương 137: Tỏ tình

"Trộm với lấy thì có gì khác nhau?"

Sương Vũ nói một cách hợp lý hợp lẽ: "Mông Mông không phải là người trong phái Côn Lôn, giữ đạo cụ trọng yếu của Côn Lôn ta vốn là không đúng. Bây giờ chúng ta chỉ là tìm một người thích hợp lấy lại nó mà thôi."

"Vậy người tìm ai đó trực tiếp đi mua chẳng phải xong à? Cần chi phiền phức như thế?"

"Không ổn!" Sương Vũ lắc đầu: "Tuy Mông Mông không biết bức đồ đó để làm gì, nhưng hệ thống lại ghi rõ đó là "đạo cụ trọng yếu". Tìm nàng hỏi mua, ra tiền ít thì người ta không để ý, ra tiền nhiều thì người ta đâm hoài nghi. Mua bán hàng hóa không sợ cực phẩm, chỉ sợ những thứ hoàn toàn không biết giá trị như vậy này."

Đường Hoa nói: "Vậy cũng đâu thể là ta chớ, người xem, đầu tiên là phải lừa lấy lòng tín nhiệm của một cô gái, kẻ hèn đây thuộc dạng thần tượng của phụ nữ trung niên lão niên, hoàn toàn không thích hợp mà. Tiếp theo, còn phải khiến một cô gái hồn nhiên hoàn toàn phối hợp ta, trong đây cần nhiều mảnh lừa gạt lắm, để khiến cô ta sinh ra tâm trạng sa ngã, chán nản hết thấy trần tục, thuần túy là một loại hành vi phạm tội đấy. Cuối cùng, sau khi lấy được đồ vào tay, còn phải nhẫn tâm một cước đá văng cô gái đã bị thương tổn, bị lừa gạt này đi nữa..."

"Bất kể thành công hay không, nợ cũ một gạch xóa hết. Nếu lấy được thì ta thêm cho người một ngàn kim."

"A... Lại nói, không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng, dưới vòng tay mẹ hiền làm sao trưởng thành nổi. Vì đóa hoa của Tổ quốc, vì tương lai của xã hội, quả thật có tất yếu phải dạy một khóa học cuộc đời, khiến cho nàng sớm ngày trở thành rường cột của quốc gia."

Sương Vũ thở dài: "Đây cũng là vì sao mà người là ứng cử viên thích hợp nhất đấy."

"Vì sao thế?"

"Vì người vĩ đại đó thôi."

* * * * *

Tuy Hạo Nhiên đã phê chuẩn đơn rời bang của Đường Hoa, nhưng thấy Đường Hoa vẫn hết sức nhiệt tình như cũ. Hắn đang ngồi khoan khoái, lại còn mang theo đồ ăn vặt nữa. Hạo Nhiên không tham gia bao núi, hắn chỉ ở một bên nhìn. Đối với hắn mà nói, Song Sư đã đi vào quỹ đạo, đã có một dàn cơ chế vận tác rồi, hắn không cần phải trực tiếp đi quản lý bang chúng nữa, chỉ cần xử lý tốt quan hệ giữa các đường chủ là được.

Hạo Nhiên không hề đề cập đến chuyện Đường Hoa rời bang, nhưng Tinh Tinh ở bên cạnh hắn lại bất mãn. Nàng hỏi: "Gia Tử, người làm gì lại giết người trong bang?"

Đường Hoa nhún vai: "Tinh Tinh, ta hỏi người, người từ hồi tiểu học trở đi có phải đặc biệt hận mấy người hay đâm thọc mách lẻo với thầy cô không?"

"Không có!" Tinh Tinh trả lời rất uyển chuyển: "Ta luôn là lớp trưởng." Ý là: cho nên ta chính là kẻ hay đâm thọc mách lẻo.

"Thực ra là... Theo cái nhìn của cá nhân ta thì đó không phải là sai. Nhưng ta biết theo góc độ của các người mà nhìn thì ta lại là làm sai. Cái này... Không có cách nào giải thích được."

"Vậy vì sao người muốn cướp địa bàn của họ?"

"Họ cũng đi cướp địa bàn của người khác mà."

"Nhưng mà người cướp của người mình là không đúng."

"Là Sát Phá Lang cướp, có quan hệ gì đến ta?" Đường Hoa rất kiên nhẫn nói: "Ta nhờ Sát Phá Lang giết các nàng, có một nguyên nhân quan trọng nhất là vì các nàng nói lung tung, đã cực công Sương Vũ phải chạy một chuyến, đồng thời còn khiến Sương Vũ sinh ra bất mãn với ta, tạo thành mâu thuẫn giữa bạn bè. Mà trước khi sự xảy ra, ta không ra mặt đuổi họ đi, cũng không đe dọa họ. Các nàng thà tin tên tiểu nhân kiêu người ngoài như Sát Phá Lang, cũng không bằng lòng tới hỏi ta có ý gì. Có lẽ các nàng vốn không xem ta là người nhà, có điều, dù người không xem ta là người nhà, nhưng người bị người ức hiếp, sao lại đổ hết lên trên đầu ta?"

"... Lẽ nào... Lẽ nào là ta sai rồi?"

"Không, người không sai!" Đường Hoa giải thích: "Người có phần quen thuộc với các nàng, có tin các nàng cũng là bình thường. Chẳng hạn như ta với Sương Vũ là bạn bè, nàng nói Nhất Kiếm Cầu Bại là một nữ nhân, ta tức khắc coi hẵn ta là nữ ngay. Cũng chẳng sao cả. Chúng ta đã không phải là bạn bè, quan hệ cũng không thân thiết, người không tin ta là tất phải, là chắc chắn phải thôi. Lại nói, chơi cái trò chơi, làm gì có nhiều cái đúng - sai như thế."

"..."

Hạo Nhiên thấy em gái mình quẫn bách, bèn vội nói: "Được rồi được rồi. Đều là chuyện quá khứ rồi, miễn bàn nữa. Mọi người vẫn còn là bè bạn. Gia Tử, lúc nào muốn quay về cứ hô một tiếng là xong."

"Hạo Nhiên, người quá khách khí rồi." Đường Hoa nhìn nhìn thời gian, xong nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ta còn phải về Nữ Nhi quốc giao nhiệm vụ, không quấy rầy các người nữa."

Tinh Tinh hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

"Kiểm độ tin cậy đó."

"Người chạy xa như vậy để kiểm độ tin cậy của Nữ Nhi quốc à?"

Đường Hoa còn chưa trả lời, Sương Vũ đã cười khổ đáp: "Hẳn với Sát Phá Lang, hai tên biến thái cùng chạy đến thành Chu Tước lật ổ nhà người ta."

Hạo Nhiên thở dài gửi một tin nhắn qua cho Tinh Tinh: "Đã bảo mọi người đừng kích động như vậy mọi người lại không nghe. Mọi người biết tin này mà truyền

ra, có thể tăng bao nhiêu tiếng tăm cho Song Sư ta không?"

"Cái này... Chẳng phải Sương Vũ tử cũng có tham gia đó sao?"

"Tin của Sương Vũ là tin giả. Thôi vậy thôi vậy."

"Vậy ta xin cáo từ trước." Đường Hoa nhìn qua Sương Vũ: "Cẩn thận à, vạn nhất thời gian qua đi, người ta có quyền cự tuyệt hồi đoái độ tin cậy đó."

"..." Tên bại hoại này, Sương Vũ bất đắc dĩ nói với Hạo Nhiên: "Hạo Nhiên, ta cũng đi giao nhiệm vụ trước cái đã."

"Đi đi đi đi, bên này có ta xem, không có việc gì đâu."

* * * * *

"Ờ? Đây là trận doanh của hai quân mà." Đường Hoa từ trên không nhìn xuống, thấy trái phải hai quân đang cắm trại canh giữ lẫn nhau, tràng cảnh kéo dài tới trăm dặm. Đường Hoa nhìn xong cười hè hè, sau đó quảng hoa sen xuống, lập tức dẫn tới một vạn truy binh đuổi theo, Đường Hoa với Sương Vũ cùng cầm đầu chạy trốn.

Đối mặt với trò quái đản này của Đường Hoa, Sương Vũ vừa giận lại vừa buồn cười. Người bao lớn rồi, còn nghịch ngợm như vậy nữa. Nàng nào biết, cái này gọi là lòng hư vinh, có thể bị một vạn NPC truy sát không phải là đãi ngộ mà ai cũng có thể được hưởng.

* * * * *

932 điểm, cũng tức là đội của Đường Hoa đã xử lý 932 người, đồng thời cũng đại biểu Đường Hoa đã đổi lấy 932 điểm tín dụng của Nữ Nhi quốc. Có độ tín dụng cao như thế thì không cần phải vất vả đánh quái nữa, hoàn toàn có thể an tâm tìm kiếm nhiệm vụ trong Nữ Nhi quốc rồi.

Quả nhiên, chưa đến 5 phút, Đường Hoa đã nhận được một nhiệm vụ Tinh Diệu thạch ngay: chơi trốn tìm, cũng tức là trong thời gian quy định phải tìm được mấy đứa bé đang trốn trong Nữ Nhi quốc. Có chút khó khăn, nhưng quả thật không cao, vì Nữ Nhi quốc không phải là Chu Tước quốc, diện tích có phần nhỏ, từ trên không nhìn xuống một lần rất dễ dàng đã phát hiện được mục tiêu, lại thêm độ tín dụng của Đường Hoa cao, bọn cư dân rất sẵn lòng hỗ trợ, thành ra nhiệm vụ này trở nên đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Sương Vũ đổi điểm tín dụng xong thì cáo biệt Đường Hoa để trở về Trường Cổ quốc, đồng thời nhắc nhở Đường Hoa còn phải đi lừa một cô gái nào đó. Còn Sát Phá Lang, mãi vẫn không lộ diện, kênh hạo hữu cũng đóng kín, Đường Hoa thậm chí chẳng biết hẳn đã đổi điểm tín dụng hay chưa nữa. Đương nhiên nếu tên ấy lạc đường không về được thì Đường Hoa cũng chẳng đau lòng.

* * * * *

Suốt cả một ngày, Đường Hoa cơ bản là ngâm người ở trong Nữ Nhi quốc. Giống như phỏng đoán khi trước, nhiệm vụ trong thủ đô này quả thật rất nhiều, tuy không thưởng tiền, nhưng kinh nghiệm với công đức gia tăng rất nhanh. Độ tin cậy của Đường Hoa cũng đã sớm đột phá một ngàn, được quốc vương ban cho danh hiệu "thị dân vinh dự vĩnh cửu". Cũng tức là nói, dù lần sau Đường Hoa đến Sơn Hải giới mà cầm thẻ xanh Chu Tước trong tay, vẫn có thể tự do hành động nơi Nữ Nhi quốc.

Viên Tinh Diệu thạch thứ 13 tới tay xong, Đường Hoa liền bắt đầu đau đầu, nguyên nhân đau đầu rất đơn giản, mình đã không còn có thể xúc phát nhiệm vụ được nữa rồi, dù bỏ ra nửa ngày thời gian đối thoại một lượt với mọi NPC cũng vậy. Cuối cùng dò hỏi quốc vương mới biết, nhiệm vụ Tinh Diệu thạch trong đô thành được tính theo cấp số. Chẳng hạn như lượt 28 viên này, trong đó 100 điểm tín dụng có thể nhận X cái, 300, 500, 1000 cho đến 3000 có thể nhận được X cái. Chỉ dưới điều kiện điểm tín dụng của người đã đạt đến 3000, lại không có ai cướp nhiệm vụ Tinh Diệu thạch với người thì người mới có thể có khả năng độc hưởng 28 viên đá được.

Dựa theo sự hiểu biết về trò chơi của Đường Hoa, lễ vật thần bí mà người đầu tiên đổi Tinh Diệu thạch nhận được phải là cực cực tốt. Cho nên dù thế nào đi nữa cũng phải kiếm đủ 28 viên đá trước đã. Đã không còn nhiệm vụ, vậy chỉ còn đánh quái, nhưng không có Sát Phá Lang bảo vệ, hiệu suất đánh quái của Đường Hoa kém vô cùng. Tên Cầu chết tiệt kia lại chạy đi đâu mất rồi thế?

Đáp án rất nhanh đã lộ ra, Sát Phá Lang chủ động liên lạc với Đường Hoa, câu đầu tiên chính là: "Người con mợ nó làm sạch hết nhóm nhiệm vụ đầu tiên trong thành đô rồi à?"

"Không có!"

"A?"

"Chỉ 20 cái thôi!"

"Ta đệt!"

Trong tiếng mắng chửi của Sát Phá Lang, rốt cục Đường Hoa cũng biết được cảnh ngộ bi thảm hai ngày nay của hắn. Sát Phá Lang là kẻ đầu tiên trong ba người trở lại đô thành. Khi đó hắn nhận một nhiệm vụ là đưa thư nhà cho một tên lính trong đại doanh minh quân, không quá xa, chỉ nửa giờ lộ trình là tới. Sau đó dò hỏi mới biết được, tên lính này đã được phái đi doanh địa bên địch với tư cách sứ giả rồi. Sát Phá Lang chờ nửa ngày không có kết quả, bèn đến doanh trại liên minh Trục Tâm tìm, kết quả phát hiện tên lính này đã về châu ông vải. Sát Phá Lang bèn quay về Nữ Nhi quốc, người tuyên bố nhiệm vụ yêu cầu tìm chân tướng vụ sát hại này, nhưng liên minh Trục Tâm kiên quyết phủ nhận hành vi sát hại sứ giả, lại đổ cho người Nữ Nhi quốc tự sát hại tộc nhân... Thế là Sát Phá Lang cứ phải chạy qua chạy lại, nhiệm vụ bị đình trệ như thế.

Đường Hoa bấm ngón tay tính một chút... Có vẻ một tiếng đồng hồ trước khi Sát Phá Lang đi tìm tên lính kia, mình từng oanh tạc liên minh Trục Tâm tà ác một lần thì phải... Đương nhiên chuyện này sẽ không nói cho tiểu Lang biết đâu. Đường Hoa an ủi sơ sài đôi câu xong, Sát Phá Lang thập phần buồn bực tỵ với hắn, hai người một lần nữa bắt đầu bao khu vực đánh quái. Đường Hoa đề nghị mình sẽ dùng Đảo Càn Chuyển Khôn kính, Sát Phá Lang kiên quyết phản đối, pháp bảo kia đã lưu lại vết thương quá sâu cho hắn, lần nào cũng đều có cảm giác như bị người ta phi lễ vậy.

Đường Hoa với Sát Phá Lang mà đi bao khu, cơ bản không ai dám cướp quái. Bất kể trong trò chơi hay là hiện thực, chỉ cần người hư hỏng, vậy mọi người sẽ sợ người. Trong trò chơi còn khá, cướp địa bàn với người xấu, xử lý người xấu là xong, chứ ở hiện thực mà người bị ức hiếp, cứ thử xử lý người xấu đi xem, lưới pháp luật là lỏng lẻo, trái pháp luật là tất toi... Nhưng cũng bực, khi người xấu làm chuyện xấu thì lưới pháp luật ở đâu đấy?

Khu vực tốt như vậy tất nhiên phải có người thêm thường, huống chi hai người lại đang chiếm vị trí của hai mươi người nữa. Nhưng... Toàn bộ mọi người đều chỉ nhìn thoáng qua rồi đi. Dù sao bỏ ra 200 kim đến Nữ Nhi quốc một lần cũng không dễ dàng, không tất yếu phải đi tìm chết. Đánh được thì tất nhiên có thể trừ hại cho dân, sẵn tiện khinh bỉ hai người làm màu bị sét đánh, giả ngây ngô bị người luân hãm. Nhưng vấn đề là đánh không lại. Thực lực hai người này dồi dào cũng không đơn giản chỉ là một cộng một bằng hai như rửa.

* * * * *

"Các người chờ chút." Đường Hoa bất ngờ mở miệng gọi ngừng một đội người chơi đang sắp phải rời đi. Sát Phá Lang nghi hoặc nhìn đội nhân mã kia, xong lập tức sát khí bắn ra tứ phía. Đây chính là tiểu đội do trưởng lão trước kia của Thiên Đường - Mông Mông đồng học dẫn dắt.

"Người... Người định làm gì?" Mông Mông rất có ý tứ dùng thân thể che trước người bốn tên đội hữu. Đường Hoa, không thể phủ nhận hành vi này có phần ngớ ngẩn, hai người này đều là kẻ có trong tay vũ khí sát thương quy mô lớn, không phải chỉ dùng thân thể là cản được.

"Ừm... Cùng đánh đi." Đường Hoa nói: "Thực ra bọn ta cũng dùng không hết khu vực lớn đến thế này."

Lời Đường Hoa nói chính là thật, quả thật không dùng hết được khu vực lớn thế này, nhưng... Sát Phá Lang ngó Đường Hoa một cái: đầu tên tiểu quỷ này bị nước ngầm vào sao? Không đâu không đâu, vậy thì nguyên nhân là gì? Lẽ nào... Hắn đang thiết kế một cách chết cực kỳ tàn khốc, định đánh gục cả thân thể lẫn tâm lý của năm người này sao? Nhất định đúng thế, ừ ừ, tuyệt đối là thế. Giết người bằng thủ đoạn mềm dẻo, tên này lại bắt đầu muốn hại người đây. Sát Phá Lang phát hiện mình đang có phần đồng tình với Mông Mông, đương nhiên Sát Phá Lang cũng sẽ không mở miệng nhắc nàng, dù sao cũng là kẻ thù của mình, kẻ thù đau, mình sẽ khoái mà!

Tính cảnh giác của Mông Mông rất cao, nàng dùng đôi mắt mỹ lệ (...) đề phòng nhìn Đường Hoa: "Vì sao?"

"Vì sao à?" Đường Hoa đau đầu, đúng nhỉ, vì sao vậy? Mình đột nhiên lạc đường biết quay lại, lãng tử hồi đầu à? Mình đột nhiên lương tâm trỗi

dậy, đập địa thành phật á? Ít nhất bản thân mình cũng phải tin được chỗ, ngay mình cũng không tin nổi thì lấy cái chi đi thuyết phục người khác tin bây giờ? Người nói xem là vì sao nào?

Người cứ bịa đi! Sát Phá Lang bàng quan xem Đường Hoa biểu diễn, đột nhiên có cảm giác xem diễn kịch như vậy có hứng thú hơn đánh quái nhiều lắm. Hắn thật muốn xem xem làm thế nào Đường Hoa đưa ra được một lý do tối thiểu để vượt qua đây.

"..." Mông Mông không trả lời Đường Hoa, bởi vì nàng căn bản không biết phải trả lời sao cả.

"Hay cứ để ta nghĩ xem vì sao đi." Đường Hoa vỗ vỗ đầu hỏi: "Người xem, nếu ta vì đẳng cấp các người thấp, mới chừng 40, không dễ lẫn lộn nơi đây mà đột nhiên nổi lòng thương hại thì... Người có tin không?"

"..." Tập thể lắc đầu, bao gồm cả Sát Phá Lang. Xem thế nào cũng thấy tên này chẳng phải là người ăn chay. "Lòng thương hại" cái quái gì, theo tin người ta truyền nhau, kẻ này luôn luôn chơi trò bỏ đá xuống giếng, lại đánh chó rút nước rất hung. Nói hắn có lòng thương hại, ngay cả ma vương cũng không đồng ý.

"Vậy nếu nói hôm nay là sinh nhật của ta..."

"Giết thì giết đi, bày trò cái rắm." Sát Phá Lang cầm Ma Kiếm nơi tay, toàn thân sát khí loạn xạ. Mặt mày Mông Mông thất sắc...

"Dừng tay!" Đường Hoa vội gọi ngừng Sát Phá Lang lại. Không làm trò không được mà, cái này quan hệ đến mấy ngàn kim đó. Cổ nhân nói rất hay, "không vì năm đấu gạo mà khom lưng", nhưng nếu là sáu đấu thì sao? Dù sao mình vốn đã tính phải khom lưng rồi. Đường Hoa hạ xuống trung gian hai bên, đạp kiếm đứng trên không nói: "Mọi người bình tĩnh, nghe ta bịa... Nghe ta nói xong đã."

"..." Đám người này thật không biết trong hồ lô của Đường Hoa đang bán thứ thuốc gì. Nói Đường Hoa định dùng thủ đoạn mềm dẻo mà giết người, nhưng nhìn sơ qua, không thấy hắn có chút mưu kế nào cả. Nói Đường Hoa bất mãn với Mông Mông, nhưng hắn lại không có dấu hiệu phải công kích. Trong nhất thời, ngay cả Sát Phá Lang cũng mê mang... Lẽ

nào hẳn có đam mê gạt người, nhất định phải gạt người chứ không giết, đã đạt tới cảnh giới tha chết tế bào não chứ nhất quyết không dùng vũ lực à?

"Thực ra, thực ra..." Đường Hoa nghiêng rặng, dậm chân, lại hung tợn tát cho mình một tát, sau đó nhìn vào mắt Mông Mông, nói một cách chân thành: "Thực ra... Huynh nói thật với muội đi, Mông Mông! Huynh đã yêu muội từ lâu, từ lúc thấy muội nơi dòng sông Tương Tư..."

"..." Toàn bộ mọi người lâm vào trạng thái ngắt mạch.

Đường Hoa quỳ một gối xuống đất, tay móc ra một bó hoa hồng, mắt chan chứa tình nói: "Mông Mông... Huynh yêu muội." Thực là tiện! Đường Hoa nhin không được phải mắng cho mình một câu.

"..." Chó biết leo cây, vẹt nắm liềm giấy, những hành vi của Đường Hoa đã hoàn toàn vượt qua khỏi giới hạn thừa nhận của những người đứng nơi này rồi. Toàn thể nhân viên vẫn bảo trì trạng thái ngắt điện.

Sát Phá Lang không hổ là kẻ từng lêu lổng lâu ngày với Đường Hoa, tức khắc thanh tỉnh lại, nhưng cũng không phải là tỉnh lắm, hẳn hỏi: "Người lấy hoa hồng từ đâu ra?"

"Nhiệm vụ thưởng." Đường Hoa trả lời một câu trong kênh đội ngũ. Sát Phá Lang nhìn Đường Hoa như thể nhìn người trời, có thể bảo trì trấn tĩnh nói rõ ràng như thế trong kênh đội ngũ, hiển nhiên người này đang tỉnh táo vô cùng. Dựa theo đó mà suy tính, giết người chẳng qua chỉ để lại hậu quả có một tiếng đồng hồ, nên kẻ này đang định dùng chiêu tỏ tình để thực hiện được âm mưu lưu lại hậu quả đến vĩnh viễn, thực là xưa nay chưa từng có, ngày sau chẳng ai bằng.

"Oa..." Mông Mông thế mà khóc òa lên rồi xoay người bỏ chạy, Sát Phá Lang xác định, nhận định, khẳng định, nhất định nàng đã bị Đường Hoa làm cho sợ quá mà khóc.

"Baby, No..." Đường Hoa cầm hoa hồng trên tay, bi thảm nhìn Mông Mông đi xa, dường như cõi lòng hẳn đang tan nát, dường như trái tim hẳn đang bị cào xé, thật là khiến người xem phải rơi lệ, thật là khiến người nghe phải thương tâm.

Không phải là sự thật đó chứ? Sát Phá Lang nhất thời cũng mê mang... Cũng có khả năng, tình yêu đến lạnh lẽ, mà đi cũng âm thầm, chẳng hạn

như Mặc Tinh... Sát Phá Lang thất thần rồi...

Đường Hoa thấy năm người đã đi xa, bèn thu hoa hồng, kiễng chân ném hoa sen phóng hỏa tiếp. Thấy Sát Phá Lang vẫn ngẩn người đứng đó, bèn cả giận: "Đánh quái đi, đừng thù người đó làm chi?"

"Người..." Đang mơ thấy hôn mê đấy! Sát Phá Lang nghiêng rằng, có điều lại không phải là đối thủ của Đường Hoa, bèn xoay người thanh lý lũ quái vật còn sót: "Người... Có ý đồ gì thế?" Xem cái dạng chim bò này, nào có nửa phần cảm giác thương tâm muốn chết khi người yêu đi xa đâu?

"Không nói người biết!" Đường Hoa trả lời xong, do dự một chút lại hỏi: "Vừa nãy có phải mất mặt lắm không?"

"Không phải là mất mặt... Mà là cực kỳ mất mặt. Không thể phủ nhận, người người yêu bộ dạng cũng không tệ, nhưng người ta ít nhất cũng thua người tới 5 tuổi, người nữ hạ thủ à?"

"Hạ thủ được hay không, chẳng phải đều phải hạ sao?" Đường Hoa ưu sầu nhìn về nơi xa, cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần phải nỗ lực.

"Ừm... Thực ra, tuổi tác không phải là vấn đề, dù sao cũng chỉ mới 5 tuổi thôi." Lời Sát Phá Lang nói chính là thật, hẳn đã nghĩ thật lâu mới nghĩ đến chỗ không tự nhiên trong chuyện này: "Các người... Các người căn bản không có điểm chung nào, thậm chí ngay cả một điểm cũng không có. Giá trị quan của hai người các người cũng hoàn toàn là hai phương diện khác nhau. Gia Tử à! Cái này gọi là khoảng cách lớn đấy... Hơn nữa..."

"Hơn nữa gì cơ?"

"Hơn nữa... Người trừ chuyện đánh giỏi ra, còn có chỗ nào có thể hấp dẫn nữ giới nào? Không những không có tiền, mà bộ dạng lại như vậy nữa..."

"Bộ dạng lại như vậy? Là ý gì?"

"Người hiểu lầm rồi, ý ta là "chỉ trung bình". Sát Phá Lang cũng chẳng biết vì sao hôm nay mình lại nói nhiều như thế: "Nhân phẩm... Người cũng không có! Người ta từ điểm nào mà để ý đến người? Người nói cho ta xem?"

"Ta có nói bất kể thế nào cũng phải khiến cô ta có ý với ta à?" Đường Hoa nói: "Ta chỉ cần khiến cô ta nghĩ rằng ta bất kể ra sao cũng phải khiến cô ta có ý với ta là được."

"... Người có âm mưu!"

"Có âm mưu cũng không nói người biết! Đánh quái đi, nhìn cái gì mà nhìn!"

* * * * *

Rất nhanh, tin nhắn của Tôn Minh bay tới: "Ha ha, khoái chết ta rồi, có người báo cho ta, người tỏ tình với Mông Mông."

"..." Anh danh một đời là trọng yếu, hay kim tiền là trọng yếu? Đường Hoa tỏ vẻ rối rắm hỏi Sát Phá Lang: "Người nói xem... Nếu cho người một ngàn kim, người có bằng lòng làm chuyện mất mặt hay không?"

"?"

"Ta đang nghĩ chuyện hồi nãy. Thật là mất mặt quá, anh danh một đời đã bị hủy mất rồi."

Sát Phá Lang nghi hoặc hỏi: "Người có cái anh danh gì?"

"Ừ..." Đường Hoa gãi gãi đầu hồi lâu, sau trả lời tin Tôn Minh: "Là thật!"

"Thượng Đế của ta ời!" Tôn Minh lau mồ hôi: "Hoa ca, người nói ngọn nguồn cho ta được không, độc giả thì có thể bị lừa, chứ người không thể lừa cả ta đây được."

"Chuyện cụ thể thì dài lắm. Đơn giản thế này đi: địa chủ ác ôn bắt nông dân cùng khổ phải bán mình gán nợ."

"Ờ? Chuyện cổ tích chẳng phải địa chủ bắt nông dân phải gán con gái mình hay sao?"

"Người cứ kỳ kèo, người cảm thấy ta muốn mua gái mà không thông tri trước với người sao? Ít nói thừa lại đi, nên viết thế nào cứ viết thế ấy, ta vẫn còn là cổ đông của đặc san nhà người đấy."

"Được! Người nói thế ta liền biết phải viết thế nào rồi. Hoa ca, người ta là tiểu cô nương đấy, bộ dạng không tệ, người cũng không phải là hư hỏng, tốt xấu gì người cũng hạ thủ nhẹ tay tí, đừng lưu lại ám ảnh trong tâm linh hồn nhiên của người ta nha."

"Móa! Ông đây cả mặt mũi cũng không cần nữa rồi, người còn bận tâm đến tâm lý của người khác"!

"Đừng giận, ta sai rồi Hoa ca, ta lập tức đi đưa tin, hôm nay ra chuyên bản cho người luôn." Tôn Minh tắt bản tin, than một hơi rồi tự nói với bản thân: "Người sống trên đời không dễ dàng mà, cho dù là đệ nhất cao thủ."

Đường Hoa ngửa mặt lên trời: "Trời cao ời, ông không thấy ngay đệ nhất cao thủ cũng bị ép thành cái dạng gì đây sao? A... Coi bộ rất có tất yếu phải tìm người bao dưỡng!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 138: Trong lúc của gái...

Chương 138: Trong lúc của gái...

Thấy mỹ nữ, bầy sói: cầu giao kết, sắc lang: cầu giao phối.

Nhưng cao thủ cỡ Đường Hoa đương nhiên không thể tục tằn như thế, bởi vậy chỉ cần bao dưỡng là ổn. Phát một loạt tin nhắn cầu bao dưỡng ra xong, bầy hảo hữu mỗi người phát lại một cái tin khinh bỉ. Coi bộ đường này không thông rồi, phải tìm tài lộ khác thôi.

Hát rong, không có giọng. Bán mình, không có tư thái. Bán máu, chẳng ai mua. Bán mạng, chẳng ai dám lấy.

Cho nên chỉ đành phải ảm đạm thờ dài, bắt đầu phác thảo kế hoạch trong lòng, xem làm thế nào làm thế nào thu hàn đồ vào trong tay.

28 viên đá rất nhanh đã đủ, Đường Hoa chuẩn bị võ mông chạy lấy người thì Sát Phá Lang hấp tấp níu hãm, hỏi: "Cái kia... Có thể mang theo ta hay không?"

"Mang theo người làm chi?" Đường Hoa nghi hoặc hỏi lại.

"Cái kia... Ta... Muốn học hỏi một chút."

"Học cái gì?" Đường Hoa ngăn người một chốc, rồi giật mình: "Người không phải là nói muốn học xem ta của gái thế nào đó chứ?" Tuổi Mặc Tinh

chưa lớn, nhiều nhất hơn Mông Mông chừng hai năm thôi, phỏng chừng tên này định nghiên cứu từ thực tiễn đây.

"Ừm... Đại khái là ý như vậy đấy."

"Người... Đã bấy nhiêu tuổi rồi, chắc không phải là chưa có mối tình đầu đó chứ?" Đường Hoa cũng không phải là kẻ dày dạn gì, mối tình đầu là hồi đó yêu thầm lớp trưởng, sau đó chỉ yêu đương bình thường một phen, có điều cũng có chút kinh nghiệm sơ sơ, hẳn nhìn ra được ngay, Sát Phá Lang là chíp bông.

"Có!" Sát Phá Lang bổ sung thêm: "Có điều là yêu thầm."

"Học phí 200. Bao học bao hiểu." Phòng tôm muốn thối bao nhiêu thì thối.

"Tiền đặt cọc 50. Người của được Mông Mông xong lại giao 150 còn lại."

"Tiền đặt cọc 100." Trăm phần trăm là của không được đâu, bởi vì... Mình căn bản có muốn của đâu nào.

"60!"

"Bái bai!"

"100 thì 100." Sát Phá Lang vội giao dịch cho Đường Hoa một tờ ngân phiếu. 100 kim biết đâu có khả năng mua được hạnh phúc suốt đời đấy.

Đường Hoa thu ngân phiếu mà cảm thán. Chẳng thà người cứ lấy 100 kim hồi lộ ta đi, chỉ cần ta nói ngọt vài câu giúp người thì người ta đâu thể nào không cho người cơ hội như bây giờ nào. Chíp bông vẫn là chíp bông, có muốn làm thật là phải làm thật những tên chạy theo tình yêu như người vậy đấy. Trong chớp mắt này Đường Hoa chợt nhớ tới hoa hồng với bò bít tết trong ngày lễ tình nhân, đó mới chân chính là những thứ giết người không chớp mắt.

Tới quảng trường thành đô nơi Trung Nguyên, Sát Phá Lang hỏi: "Bước đầu tiên là?"

"Đổi lễ vật thần bí!" Đường Hoa xoay người đến chỗ sứ giả Hiên Viên đổi đá, sau đó trong lòng cầu nguyện với thần tiên lục giới cộng thêm bà ngoại của Ốc Vít một lần, cuối cùng mới mở chiếc hộp lễ vật thần bí ra.

A, lại là một cái hộp... Vẫn là một cái hộp... Tiếp theo lại là một cái hộp...

Đường Hoa cầm một chiếc hộp nhỏ như hộp diêm hỏi: "Người đoán xem trong này là cái gì?"

"Mau đi!" Sát Phá Lang mất kiên nhẫn.

"... My god!" Đường Hoa đau buồn lấy một cây thước từ trong hộp ra, nói: "Lang, người ngàn vạn đừng có hỏi đây là thứ gì, nếu không chắc chắn người sẽ phát điên cộng trở mặt đấy..." Ta x tổ tiên nhà Ốc Vít.

"Là thứ gì vậy?" Sát Phá Lang hỏi.

"Là do chính người hỏi đấy. Tự xem đi."

Đường Hoa triển lãm thuộc tính của cây thước ra.

Cửu Thiên Toán Xích: thượng cổ thần khí. Có thể sử dụng để suy tính kỹ năng. Trong trạng thái chiến đấu nếu suy tính thành công, kỹ năng tiếp theo sẽ được gia tăng uy lực 100%, cũng 100% xuất hiện thương tổn bạo kích, thương tổn trí mạng. Suy tính thất bại sẽ bị phong ấn thước 10 phút.

"Lưu Quang Tru Tiên Trảm!" Sát Phá Lang ói ra máu, trực tiếp khởi động kỹ năng chữ kim ngay. Lý do chặt Đường Hoa rất là đầy đủ, thứ nhất: bản thân mình hoàn toàn có cơ hội là kẻ đầu tiên đoạt được đủ 28 viên đá, nhưng Đường tiện nhân lại quét sạch sẽ hết nhiệm vụ kiếm đá trong Nữ Nhi quốc trước rồi. Thứ hai: Đường Hoa vô tội, nhưng ôm thước thì có tội. Lý do ba, cũng là lý do đáng ghét nhất, người đó, một pháp sư lại lấy mất pháp bảo cực phẩm của chiến sĩ làm cái gì? Cái này mà rơi vào trong tay mình, chính là nửa cái Ngũ Mang Trấn Tà Phá đó. Người chặn giết người, phạt cản giết phạt, trời lớn đất lớn ta lớn nhất...

"Lang, không cần phải xúc động như vậy." Đường Hoa hoàn toàn không để ý đến dòng chữ màu kim, đứng giữa kiếm trận an ủi: "Ta còn không đau lòng, người đau lòng làm cái gì?"

"Vì sao người lại không đau lòng?"

"Thứ biến thái như vậy vẫn là nằm trong tay mình thì tốt hơn." Đường Hoa vẫn có vẻ vừa lòng vì mình mới bóp chết sự xuất hiện của một tên cao thủ, khiến mình vẫn bảo trì vị trí cô độc nơi cao nhất.

"Vì sao người lại không rút máu?" Sát Phá Lang quăng ra vấn đề thứ hai. Có điều còn chưa chờ Đường Hoa trả lời, bản thân hắn đã nhảy dựng lên như mèo bị dẫm phải đuôi, hấp tấp nhìn lại sinh mệnh của mình, quả nhiên đã gần cạn đáy rồi. Mụ nội, lại bị phi lễ một lần nữa! Sát Phá Lang cho rằng thứ pháp bảo vô sỉ nhất trong thiên hạ này chính là tấm gương ấy của Đường Hoa. Hoàn toàn phát huy được tinh thần "Đạo hữu chết thì kệ, miễn bản đạo không chết".

* * * * *

Quá biến thái! Đường Hoa tán thưởng. Thứ này còn phải biến thái hơn Lượng Thiên Xích của mình nữa, vả lại phương thức suy tính cũng phức tạp hơn. Lượng Thiên Xích chỉ có một vạch đỏ, người phải làm sao cho điểm đỏ dừng đúng ngay vạch kia, mà Cửu Thiên Toán Xích thì sẽ giao cho người một đề toán số học. Chẳng hạn như $(19) + (?) \times (?) = 72$. Con số không thể lặp lại, trong vòng ba giây phải trả lời đúng, nếu không phong ấn thước trong 10 phút. Xem thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế đến thời điểm chiến đấu mà còn phải phân tâm tính đúng đề bài trong thời gian quy định thì đòi hỏi năng lực tổng hợp phải rất cao.

Lại nói, dù sao Lượng Thiên Xích cũng chỉ là tiên khí, mà Cửu Thiên Toán Xích lại là thần khí lận. Thần khí khó cầu biết bao nhiêu, khiến người ta không dám hy vọng xa vời, trong hiểu biết của Đường Hoa thì đến nay mới chỉ có thanh Ma Kiếm của Sát Phá Lang là phải. Còn thanh Trấn Yêu kiếm kia của mình, tuy trên danh nghĩa cũng là thần khí, nhưng bây giờ chẳng tiện dụng bằng một cây gậy nhóm lửa nữa cơ. Ủ ừ! May mà không lưu lạc vào trong tay Sát Phá Lang, nếu không chẳng phải sau này người ta sẽ ức hiếp mình như mình vẫn đang ức hiếp người ta đó sao?

* * * * *

Hệ thống đã sớm nói rõ, đá là cố định, mà lễ vật cũng là như thế, cho nên Sát Phá Lang còn có thể làm được gì nữa đâu? Chỉ có thể cầu nguyện lần sau mình có thể lấy được một cây Bát Thiên Toán Xích.

Mọi chuyện xong, Sát Phá Lang lại bắt đầu đề cập đến chuyện tán gái.

"Đừng vội!" Đường Hoa dẫn Sát Phá Lang tới thành Nam, quả nhiên nơi nơi đều thấy thông báo tuyển dụng của các bang hội.

Đường Hoa nộp một đơn xin gia nhập Thần Chi Linh Vực, sau đó ra hiệu một cái, Sát Phá Lang cũng trình đơn xin lên. Hai người bọn họ thì thoả mái đấy, có điều tên phụ trách thông báo tuyển dụng kia lại phát cuồng lên rồi. Hẳn tuy là nhân viên nòng cốt của Thần Chi Linh Vực, lại cũng có thân phận là đường chủ, nhưng chuyện của hai tôn thần này thật không phải hẳn có thể làm chủ được, bèn vội vàng liên hệ với bang chủ và trưởng lão, đáng tiếc cả bọn đều đang đi Sơn Hải giới hết, căn bản là không thể liên hệ được.

Cuối cùng chỉ đành mời hai tôn thần đến một trà lâu bên cạnh nghỉ ngơi, tiền trà do hẳn chi trước, sau đó tiêu tiền truyền tống đến Nhất Mục quốc nơi Sơn Hải giới, liên hệ với bọn Thăng Giả Vi Vương...

Thăng Giả Vi Vương nghe đến tên hai người này thì ngay ý đồ cũng chưa kịp hỏi đã bùng bùng tức giận, có điều đến khi cấp dưới nói rõ hai người này đến để xin vào bang xong, hẳn đại ra một hồi lâu.

Ý gì chứ? Xin nhập bang à? Bang hội trong thiên hạ đều đã chết hết rồi hay sao? Hay là có âm mưu? Lẽ nào ba bang đang định cài gian tế làm nội ứng trong nội bộ của mình, chuẩn bị dỡ đài Kiếm Tiên một lần nữa sao? Tuy Thăng Giả Vi Vương quả có phần ngờ vực vô căn cứ, nhưng không thể phủ nhận được, hẳn nghi ngờ thế này cũng khá là bình thường. Không những Sát Phá Lang là tử cừu của mình, mà ngay tên Đường Hoa kia, thù hận giữa hẳn với mình đã hoàn toàn có thể chất đầy một xe tải.

Thăng Giả Vi Vương vốn định trực tiếp cự tuyệt, nhưng lại bị Thăng Giả Vi Hậu cản. Dù sao Thăng Giả Vi Hậu cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì nội tâm sẽ có phần tinh tế. Nàng cho rằng tuyệt đối không thể từ chối hai người này nhập bang. Nguyên nhân thứ nhất: sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt với danh dự của bang, nếu người trong bang biết có hai cao thủ đến xin nhập bang nhưng lại bị cự ngay ngoài cửa thì hiển nhiên sẽ không xem trọng tiền đồ của bang cho lắm. Lý do thứ hai: trực tiếp chọc giận hai người này, coi chừng người ta then quá hoá giận, thấy người Thần Chi Linh Vực là sẽ chặt đó... Phải biết rằng hai người này gần như là hai tên phe "ma" duy nhất trong trò chơi, giết người căn bản không cố kỵ công đức gì cả. Lý do thứ ba: nếu ba bang hội phái gian tế, cũng sẽ không phái gian tế nổi bật thế

này, hai người này nổi quá. Căn cứ vào những lý do trên, Thăng Giả Vi Hậu thuyết phục Thăng Giả Vi Vương: chúng ta phải mở hội nghị.

Thăng Giả Vi Vương cảm thấy rằng phu nhân mình nói rất có lý, thế là ra lệnh: nhân viên từ cấp đường chủ đổ lên mở hội nghị.

Hội nghị vừa mở màn, mọi người nghe có chuyện như thế đều đâm ra mê mang, giữa lúc ấy Mông Mông lại rít lên một tiếng hết sức chói tai. Nàng tức khắc biểu lộ rõ thái độ của mình: Tuyệt đối không thể cho hai người kia vào bang, còn phần lý do thì Mông Mông tỏ ý, đánh chết mình cũng không nói.

Nàng không nói, Vô Biên đặc san sẽ nói. Tên đường chủ nào đó nhận đặc san xong, lướt qua lần đầu là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó hần đọc tiêu đề đặc san ngay giữa hội nghị: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đệ nhất cao thủ đã bị sa đọa nơi bể ái tình. Tiếp đó đặc san tiến hành miêu tả về quá trình tỏ tình của Đường Hoa, sau đó lại tiến hành phân tích về hậu quả của nó. Tiếp tới còn có chuyên gia XX mở hội nghị phân tích nguyên nhân vì sao Đường Hoa lại yêu Mông Mông. Dựa theo kết luận của hội nghị, Đường yêu Mông là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là chuyện ắt thế, là có trách nhiệm với loài người, là không tồn tại vấn đề ngẫu nhiên.

Lúc này Song Kiếm Nhật Báo lại đăng tin: Đường Hoa vì cướp địa bàn giết người mình, đã rời khỏi bang Song Sư. So với sự lan man của Tôn Minh, hiển nhiên Song Kiếm Nhật Báo có uy tín hơn nhiều lắm, cho nên rất nhanh mọi người đã phỏng đoán được đại khái cội nguồn của sự tình.

Đầu tiên, lúc Đường Hoa bị Mông Mông sát hại ở Lôi Châu, hần đã yêu Mông Mông, sau đó hần tiến hành sự trả thù vô nhân đạo với nàng chẳng qua vì để che dấu sự thật ấy. Việc này có thể nhận ra thông qua chuyện từ đầu tới cuối hần vẫn không tham gia vào vụ vây công Lư Sơn. Tiếp theo, người này vì hành vi có chút không đoan chính nên bị đuổi khỏi bang hội, trùng hợp thời điểm trong lòng đang mất mát nhất thì lại gặp được nữ thần trong lòng mình - Mông Mông, thế là phòng tuyến tâm lý thoáng chốc đã bị đột phá, mới sinh ra chuyện tỏ tình nơi Nữ Nhi quốc lúc đó. Mông Mông chạy trốn, Đường Hoa vẫn chưa tắt hy vọng, hần nuôi ý đồ nhập bang để tiếp cận lâu ngày sinh tình cảm, có điều lại lo sức nặng không đủ, sẽ bị

Mông Mông từ chối, lại sợ người ta nghĩ lòng mang ý xấu, cho nên mới kéo Sát Phá Lang nhập bọn theo.

Thắng Giả Vi Vương nói: "Trọng lượng của hai người này không nhẹ đâu. Mọi người đều biết đấy, lực hiệu triệu trong võng du bao gồm thứ nhất là trang bị, thứ hai là đẳng cấp, thứ ba là kim tiền. Ta nói về ưu điểm trước, nếu hai người này vào bang, đầu tiên sẽ tuyệt đi ý tưởng diệt bang ta của ba bang kia, sau đó sẽ có càng nhiều người vì thực lực bang ta tăng thêm mà chạy đến gia nhập. Tiếp theo, bản thân hai người này đều có quen biết với thủ lãnh ba bang ấy. Hơn nữa, tên Đông Phương Gia Tử có vẻ như là bạn bè trong hiện thực với tổng biên tập Phật Pháp Vô Biên của Vô Biên đặc san. Dưới tình trạng nhỏ yếu hiện giờ của chúng ta, những ưu điểm trên là điều mà chúng ta cần thiết nhất. Đương nhiên cũng có khuyết điểm, chẳng hạn như Sát Phá Lang vậy, đã cướp BOSS là lục thân bất nhận, đừng nói là bang chúng, ngay cả ta hẳn cũng sẽ hạ thủ luôn, đương nhiên còn có chuyện Đông Phương Gia Tử cướp địa bàn của người nhà như lần này nữa. Mặt khác, hai người bọn họ cho tới giờ này vẫn chưa bao giờ tham gia hoạt động của bang hội, không làm nhiệm vụ bang hội, không giúp PK, bản thân mình PK cũng không gọi người... Bởi vậy ta muốn trưng cầu ý kiến của mọi người trước."

Mông Mông giơ tay: "Phản đối, phản đối! Mọi người phải biết, bộ dạng tay cầm hoa hồng, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm ta của tên kia đã làm ta phải toát hết mồ hôi ra đấy."

Thắng Giả Vi Hậu nói: "Lý do này xin mọi người không cần quan tâm. Người ta nói nhập bang chứ chưa có nói là muốn theo đuổi Mông Mông mà. Còn có ý kiến nào khác nữa không?"

Phi Thường Kiếm: "Nhận đi! Dù sao không nhận họ cũng cướp, nhận họ cũng cướp, ít nhất sau khi nhận rồi người ta có cướp cũng sẽ có chút ngượng ngùng, tối tối thiểu cũng sẽ tiên lễ hậu binh. Coi như bỏ hai vị trí trong bang hội ra cho hai người bọn họ để ít người chết hơn."

"Phải, Phi Thường Kiếm nói rất có lý. Hơn nữa, ta nghe nói hai người này ngay cả kênh bang hội cũng không bao giờ mở lên, cơ bản là có họ hay không cũng chẳng có gì khác nhau cả. Vừa không đắc tội họ, lại khiến hai

người họ khi làm việc có phần cố kỵ hơn. Lại tưởng tượng, nếu ba bang thực sự đánh tới đây, chỉ cần Đông Phương Gia Tử ra mặt, dù không động thủ, chỉ động khẩu cũng đủ giúp chúng ta lời ít nhiều rồi."

Mông Mông phản đối: "Sao huynh biết hắc sẽ nhúng tay?"

"Đây chẳng phải là vì còn có muội hay sao?"

Đường Hoa mãi cứ mong tạo ra cục diện Mông Mông cho rằng hắc có ý với nàng, hiện giờ vẫn chỉ mới nằm trên kế hoạch, ai ngờ trong lần hội nghị này của Thần Chi Lĩnh Vực, bởi vì mọi người đưa ra các loại phán đoán, đã trực tiếp khiến Mông Mông đưa ra kết luận luôn: Ấy da, đúng thật là hắc có ý với mình rồi.

Lời nói dối, nói một lần là giả, nhưng nói đến một trăm, một ngàn lần thì cho dù là người nói cũng sẽ bị chính mình thôi miên, cho điều đó là thật.

"Tốt!" Thăng Giả Vi Vương nói: "Đã không có ý kiến, vậy sự tình cứ định như thế đi. Đề tài thảo luận tiếp theo là, phải đặt bọn hắc trong phân đường nào?"

Cả bầy hô lên: "Đương nhiên là phân đường XX của Mông Mông trưởng lão kiêm đường chủ rồi."

"Có lý! Vậy Mông Mông quay về Trung Nguyên với huynh trước để giải quyết vấn đề thủ tục, sẵn tiện làm nghi thức hoan nghênh luôn."

* * * * *

Hệ thống nhắc nhở: Ngài đã gia nhập bang Thần Chi Lĩnh Vực, ngài đã được phân phối vào phân đường XX!

Thăng Giả Vi Vương nói trong kênh phân đường XX: "Hoan nghênh đệ nhất cao thủ của Song Kiếm..."

"Chào đường chủ." Đường Hoa la lên, rõ ràng trong mắt không hề có bang chủ nào tồn tại. Sát Phá Lang thì một câu cũng không nói, chỉ lặng xem Đường Hoa làm sao câu được Mông Mông.

"Xin chào!" Mông Mông rất xấu hổ hồi đáp một câu, rồi hỏi: "Bang hội đang đánh kiếm Tinh Diệu thạch nơi Huyền Vũ quốc, các người có cùng tới không?"

"Thôi toi..." Đường Hoa vội ép câu nói lại, đáp: "Được!"

* * * * *

"Mông Mông..." Đường Hoa nhìn Mông Mông, nói: "Thực ra huynh cũng biết huynh quá đường đột, huynh cũng biết... Thôi vậy, huynh chỉ hy vọng có thể kết bạn với muội thôi. Huynh biết muội có thành kiến với huynh, nhưng vẫn hy vọng muội có thể cho huynh cơ hội để biểu hiện."

"..." Mông Mông im lặng. Từ câu này có thể thấy được khoảng cách lớn giữa hai người. Nếu nàng mà là người nam thì sẽ nói: "Muội là của huynh, huynh tin như thế. Cho dù muội có chồng đi nữa, muội vẫn là của huynh." Cách nói thật rõ ràng trần trụi, đâu mà uyển chuyển như Đường Hoa đâu. Mông Mông ỉu xiu rũ rượi nói: "Cùng đi kiếm Tinh Diệu thạch trước đã."

"Huynh đây..." Đường Hoa có vẻ khó xử, nói: "Thuộc dạng công kích toàn thể, sẽ bắt cần công kích đến người mình."

"Là lửa phải không? Không sao, mọi người sẽ thông cảm mà."

"Ừ ừ, vậy tốt!" Đường Hoa phát Tam Muội Chân Hỏa ra, bắt cần một cái hệ thống đã thông báo: Mông Mông đang ở vào trạng thái phản kích với người. Đường Hoa rất ngưỡng ngùng nâng tay nhún vai, trạng thái phản kích sẽ duy trì trong 1 phút, trong thời gian 1 phút này hai người không thể tăng trạng thái phụ trợ cho nhau, cũng không thể sử dụng pháp thuật khôi phục sinh mệnh hay pháp lực cho nhau được.

Thực là phiền chán, chẳng có chút thoải mái nào cả. Mông Mông uống viên thuốc vào, lắc đầu ý bảo không sao cả.

Phi Long Tham Vân Thủ cấp 1: Tiêu hao 50% pháp lực, ăn cắp vật phẩm chưa cố định của mục tiêu hình người ở gần mình, nếu ăn cắp thất bại thì công đức bị giảm đi 10 điểm, bị cưỡng chế định thân 5 giây. Tỷ lệ thành công có liên quan với đẳng cấp, pháp lực. Trước mắt, tỷ lệ thành công cao nhất là 10%, nếu sử dụng liên tục với cùng một mục tiêu thì tỷ lệ thành công sẽ giảm xuống.

Ta trộm! Pháp lực tiêu hao mất 50%, không thành công, bị định thân 5 giây. Bởi vì lúc trước đã ở trong trạng thái phản kích nên Mông Mông không nhận được thêm cảnh báo từ hệ thống.

Ta lại trộm! Oa, lại thất bại nữa. Hết pháp lực rồi. Đường Hoa khôi phục một chút pháp lực xong, lại đánh ra Tam Muội Chân Hỏa, loại pháp thuật ít hao phí pháp lực nhất của hắn, sau đó tiếp tục chờ cho pháp lực khôi phục.

Sát Phá Lang có cảm giác mình đã bị lừa, quan sát đã lâu, thế mà chưa phát hiện thủ đoạn nào của Đường Hoa có thể làm tham khảo cho mình cả, chuyện duy nhất hẳn làm được là cứ áp sát vào thân nữ sinh nhà người ta, người ta đã bay dạt ra hai lần rồi, người còn mặt dày mày dạn áp cái gì mà áp?

Tay Đường Hoa không cẩn thận giơ lên một cái, đánh trúng tay Mông Mông, lại rơi vào trạng thái phản kích tiếp. Đường Hoa cười khổ với Mông Mông, Mông Mông chết lặng lắc đầu, Đường Hoa thấy nàng không chú ý tới mình, bèn vội vàng đưa tay ra... Lần này trong mắt Đường Hoa lóe lên ánh sao, thế mà thành công rồi, oa ha ha, ngày tháng khổ cực đã kết thúc rồi, bố phải đi đây. Nhưng mà liếc qua tang vật vừa được ném vào trong túi Càn Khôn, Đường Hoa học máu mắng: Đậu má, thế mà lại là một miếng bánh quy có nhân. Đường Hoa nhìn nhìn dáng người của Mông Mông, trong lòng phỉ báng: Đã béo như thế lại còn ham ăn. Ta thành công một lần nào có dễ dàng đâu chứ?

Mông Mông bị Đường Hoa kề cận thì khó chịu vô cùng, cứ có cảm giác tên này đang chảy nước miếng ngó khuôn mặt, bộ ngực với hạ bộ của mình hoài, tựa như một con sâu róm bám vào thân mình vậy, kinh tởm muốn chết. Nhưng mà mình đổi sang chỗ khác, tên sắc lang này lại bám đi theo, mình thì lại khó mở miệng nói hẳn rút ra xa được... Nghĩ đến cảnh ngày tháng thế này không biết đến bao giờ mới kết thúc, Mông Mông cảm thấy nổi buồn trào lên.

"Ta đi thành trấn phụ cận mua chút đồ ăn." Mông Mông tìm một cái cớ.

"Huynh đi cùng muội." Đường Hoa lập tức dán theo: "Huynh bảo vệ cho muội."

"Cám ơn! Không cần." Mông Mông nghiêng rằng.

"Muội... Có phải rất chán ghét huynh không?" Đường Hoa âm thầm: "Huynh biết huynh không đẹp trai, lại không có tiền, thanh danh lại không tốt. Huynh dám thề với mẹ mình, huynh thật không có hy vọng xa vời rằng muội sẽ trở thành bạn gái của huynh, huynh chỉ mong... Được ở cạnh để bảo vệ cho muội. Sau này... Nếu muội tìm được người thích hợp..."

Mông Mông đập cái trán vào bàn tay, thở dài nói: "Đi cùng nhau vậy... Người đừng có luôn đụng vào ta chứ! Luôn ở trong trạng thái phản kích, tuy không rút máu nhưng nhìn hệ thống thông báo liên tục, người không phiền sao?"

"Xin lỗi, xin lỗi!" Tổ mẫu cái chân giò nhà nó! Nữ nhân chết tiết này thế mà còn định đi mua đồ ăn đấy... Đại tỷ à, người đã mua muốn đầy một cái túi Càn Khôn rồi đó, đây chẳng phải bức ta trộm người đến bạc đầu hay sao? Một phút sẽ đầy pháp lực, cũng tức là một phút sẽ có hai hành vi trộm cắp. Dựa theo xác suất 10% mà suy, vậy tức là 5 phút sẽ thành công một lần. Tăng thêm cả chuyện sử dụng liên tục với cùng một mục tiêu sẽ bị giảm tỷ lệ thành công, vậy đại khái 7,5 phút mới thành công được một lần. Giả dụ túi Càn Khôn của nữ nhân chết tiết này là 64 ô vuông, vật phẩm cố định là 12 ô, vậy tức là còn tới 52 cái ô vuông. Lại giả dụ 52 ô vuông này đều đầy hết, 7,5 lần thành công được một lần, thế thời gian để mình trộm được thứ cần trộm sẽ là... Ta đặt ta x, tới sáu cái nửa tiếng đồng hồ! Thượng Đế ôi! Phải cọ cọ với một con nhãi béo suốt sáu cái nửa tiếng đồng hồ, cứu mạng với...

* * * * *

Mông Mông nhắn tin cho Thăng Giả Vi Hậu: "Hắn cứ lợi dụng chạm muội hoài hà, cơ hồ mỗi một phút phải đụng thoáng qua một cái, tuy không phải là bộ vị mẫn cảm, nhưng thực vẫn khó chịu lắm. Vi Hậu tỷ, tỷ nghĩ biện pháp giúp muội với."

"A, không phải là mỗi tình đầu của hắn đó chứ? Nghe nói người mới yêu lần đầu đều hận không thể hòa tan được với nhau, không có chuyện gì cũng phải đụng một chút vào người của đối phương, nhằm thỏa mãn tâm lý của mình."

"Không phải chứ? Nhìn hắn coi bộ đã chừng hai ba hai bốn, bộ dạng lại cũng không tệ như vậy."

"Khó nói lắm! Đừng sợ đừng sợ. Ngoài hiện thực còn sợ người ta biến thái, chứ trong trò chơi thì lo gì. Lại nói, người ta thích muội như thế, lợi dụng chạm muội chút xíu, muội cũng xem như không chịu thiệt mà."

"Vây cũng phải, dù sao cũng là đệ nhất cao thủ mà." Mông Mông thoảng nổi lên lòng hư vinh, trả lời.

* * * * *

Đường Hoa bỏ lại Mông Mông đang mua đồ ăn, mặt xám xịt quay lại địa điểm chiến đấu, sau đó giao dịch với Sát Phá Lang, tổng một đám bánh bích quy, dưa chuột, đậu Hà Lan, quả mận, v.v... qua. Đậu xanh, vừa nãy lại thành công được một lần, nhưng hệ thống lại nhắc nhở túi của mình đã bị đầy rồi. Ta giận!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 139: Thành công

Chương 139: Thành công

Túi của Đường Hoa thường thường được chuẩn bị đến mấy tổ dưa hấu để dành khi oanh tạc. Khi nó được khuếch trương, hẳn lại mang dưa hấu càng nhiều, thành ra không gian khả dụng chẳng khác gì so với lúc trước cả.

Nhìn lại người bị ăn cắp - Mông Mông, tuy bộ dạng không có vẻ cầu thả, nhưng đã bị trộm nhiều vật phẩm như thế, lại vẫn còn chưa phát hiện ra có chỗ nào bất thường. Lúc chuẩn bị ăn vặt, phát hiện hoa quả XX tìm không được, chỉ hoài nghi rằng mình đã không mua nó mà thôi.

"Ây... Người kia!" Mông Mông bay đến bên cạnh hai tên nam nhân đang ăn đồ ăn vặt, nhìn trái nhìn phải, nói: "Người kia, ta vừa mới nhận được một nhiệm vụ của Nhất Mục quốc nơi trấn trên, người đi cùng ta chứ?"

"Có thể!" Đường Hoa hỏi Sát Phá Lang: "Người đi không?"

"Đi!"

* * * * *

Dân Đa Mao, lông có phần nhiều, cùng loại với dã nhân, có thể tiếp thụ. Trường Cổ quốc, chân có phần dài, có vẻ như tuyển thủ chạy cự li dài, có thể tiếp thụ. Nữ Nhi quốc, đều là nữ nhân, có phần xinh đẹp, rất dễ tiếp thụ.

Chu Tước quốc: bộ lông màu đỏ mềm mại tựa như y phục bọc lấy người, rất là đẹp mắt...

Bộ dạng xấu đến mức khiến người ta khó có thể tiếp thụ được chỉ độc mỗi Nhất Mục quốc này. Chỉ có một mắt ngay giữa trán, nhìn hết sức kinh tởm. Đương nhiên đây cũng là nguyên do mà phí dụng vào Sơn Hải giới của Nhất Mục quốc là thấp nhất. Một kim có thể xanh đã là định mức mà hầu hết người chơi đều có thể thoải mái chấp nhận được.

Nhiệm vụ: Mây tím đang bao phủ Nhất Mục quốc, khiến nhiệt độ không khí đột ngột tăng, hãy giải quyết sự kiện này.

Đường Hoa chỉ vào thành thị nho nhỏ của Nhất Mục quốc, nói: "Muội vào bên trong, đối thoại với mọi NPC một lần là được ngay."

"Người... Không vào cùng ta sao?" Đường Hoa thì cảm thấy kinh tởm, còn Mông Mông là sợ hãi. Dựa theo logic của tình yêu mà xét, những hoàn cảnh kinh dị chính là thời cơ cực tốt để nam chính có thể cua được nữ chính, mà nữ chính cũng có thể căn cứ vào bầu không khí mà "vô ý" dựa vào người nam chính. Tuy màn này có cũ, nhưng vẫn luôn là bí quyết độc môn tất sát từ xưa đến nay trong "Cua Gái Pháp Diễn". Đương nhiên người không thể hét lên cùng với con gái người ta được, nếu không hiệu quả sẽ tương phản hoàn toàn.

Dường như với thân phận hiện tại của mình, đi theo nàng là nên phải đấy. Đường Hoa bèn bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên là đi cùng muội rồi. Lang, người thì sao?"

"Không đi!" Tên này đã nhìn ra rồi, Đường Hoa căn bản chẳng có sở trường gì trong phương diện của gái cả, thậm chí có thể nói là chẳng có chút xú thiên phú nào. Hiện giờ điều trọng yếu là làm sao lấy lại được 100 kim của mình, mình đang còn phải gấp rút đi kiếm Bát Thiên Toán Xích đây mà. Có điều, đồ người ta đã nuốt vào, có khả năng phun ra hay sao?

* * * * *

"Làm Nhiệm Vụ Đại Pháp" của nhà họ Đường là một loại bảo điển tập hợp những khó khăn trong việc tìm nhiệm vụ ở games offline, cộng với những khả năng khi làm nhiệm vụ trong games online mà thành, thuộc dạng tuyệt học chẳng vá "gáo bể làm muôi", nhưng không thể phủ nhận, bởi vì

diện tích bao phủ của nó rộng, lực công kích cũng có phần mạnh mẽ, nên hiệu quả hết sức rõ ràng. Đương nhiên cũng vì đây là một nước nhỏ, nếu đổi thành loại thành thị lớn như Tế Nam, vậy cái này sẽ thành tuyệt chiêu tự sát mạn tính.

Theo như lời giới thiệu của một NPC có thâm niên, nếu muốn phá mây tím, nhất định phải có Ngưng Tâm thảo nơi Chung Sơn, mà Ngưng Tâm thảo lại là loại cỏ ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, cho nên chẳng những toàn Chung Sơn chỉ có một cây, mà có khả năng còn có thượng cổ quái thú canh giữ nó nữa. Cuối cùng NPC này còn tặng giấy thông hành để đội trưởng có thể kéo đội đi vào Chung Sơn.

Thực ra đây cũng chỉ là một nhiệm vụ đánh BOSS phổ thông. Với loại nhiệm vụ này, người khác sẽ không bao giờ thấy BOSS ấy, chỉ khi có người cầm vật phẩm nhiệm vụ đến, nó mới xuất hiện. Mà phần thưởng của nhiệm vụ sẽ chủ yếu nằm trên thân con BOSS này, sau khi giao nhiệm vụ, có phần thưởng thêm hay không thì phải trông vào nhân phẩm. Trước kia mục tiêu của loại nhiệm vụ như vậy chỉ là những đầu mục nhỏ nhỏ, còn lần này lại là thượng cổ quái thú, đương nhiên không thể không thương lượng với Sát Phá Lang một chút.

"Đánh không nổi!" Sát Phá Lang lập tức phủ quyết ngay, xong rồi giải thích: "Thượng cổ quái thú chia thành thượng cổ thần thú, thượng cổ hung thú, thượng cổ dị thú. Dựa vào quá trình mà ta từng giao thủ với chúng, người với ta nếu có một người qua được thiên kiếp thứ hai, phỏng chừng cũng chỉ có tỷ lệ 5 - 5, bây giờ mà đi chỉ là đưa đồ ăn cho người ta thôi."

"Không tới mức vậy chứ? Lần trước ta với Huy Hoàng Phá Toái chém Đế Giang thần thú có khác gì xắt rau dưa đâu."

"Ta biết, ta đã từng hỏi thăm Phá Toái rồi, cũng biết lúc đó người đang ở cũ." Sát Phá Lang thấy Đường Hoa sắp trở mặt rồi, bèn nói: "Ta đã tra rồi, Đế Giang thần thú chẳng qua chỉ là một thứ vật cưỡi của Đế Giang mà thôi, mà Đế Giang mới đúng là thượng cổ thần thú. Người có biết Đế Giang là gì không? Trong hệ thống đạo giáo, hẳn là một trong những phân thân của Hồng Vận lão tổ đấy. Điển tịch đạo giao có ghi: Đế Giang thuận gió mà đi,

ngày tám vạn dặm, tuần tra trời đất, giữ gìn ổn định trong trời đất này, công đức vô lượng, cũng là một trong sáu thánh của đạo gia."

"Người từ đâu mò đến mấy tư liệu này?"

"Bỏ 100 kim mua một cái thẻ hội viên, có thể đọc sách trong khắp các thư quán ở mọi đại đô thị." Sát Phá Lang nói: "Dù sao cũng là cạp không nổi đâu, ta khuyên người nên từ bỏ đi."

"Chờ chút đã!" Đường Hoa dặn dò Mông Mông đang lâm vào thất vọng một câu, rồi kéo Sát Phá Lang qua một góc: "Đại ca, dù không được cũng phải đi đó. Bây giờ quan trọng nhất không phải là làm sao giết được thượng cổ thần thú, mà là làm sao để nữ nhân kia tín nhiệm ta."

"Ý người là?"

"Nhân sinh xưa nay ai không chết."

"Lần này đi sẽ cứu tử nhất sinh, người đi chết thì cứ đi, ta không đi."

"Người đi thì cứu tử nhất sinh, mà người không đi thì chắc chắn thập tử vô sinh."

"Dựa vào cái gì bắt ta giúp người?"

"Ngày một ta sẽ đi ăn với Mặc Tinh."

"Người..."

* * * * *

Vì thế một bọn ba người cùng đến núi Chung Sơn. Chung Sơn cách thành Nhất Mục chừng trăm dặm, ở vị trí đối diện xeo xéo với núi Nhất Mục. Tốc độ của Mông Mông tuy chậm, nhưng dù sao cũng là nhân vật chính của ngày hôm nay, do đó hai nam nhân kia không vượt nàng mà cứ chậm rãi bay bên cạnh. Sát Phá Lang thầm thề trong lòng, sau lần này, bất kể có học được gì hay không cũng phải nhất định bỏ kèo với Đường Hoa. Dù sao hắn cũng đã nhìn ra rồi, trình độ tên lão sư này hữu hạn đến vô kể.

Đến Chung Sơn, lối vào đang bị một loại cấm chế nhìn tựa như gió xoáy bao vây, Mông Mông dùng giấy thông hành, ba người thoải mái bước qua, sau đó cũng rất thoải mái tìm thấy một cây Ngưng Tâm thảo ở trên đỉnh núi.

"Ngắt!" Đường Hoa cầm ngân phiếu trên tay, nói. Tuy hắn đã thề với trời đất không dưới mười lần, rằng tuyệt đối sẽ không sử dụng Càn Khôn

Nhất Độ nữa, nếu không sẽ bị trời giáng ngũ lôi, nhưng nhìn vào đặc tính chịu sét của mình, cộng với tâm lý cầu may, hắn vẫn không tự giác được mà rút ngân phiếu. Tuy hắn vẫn biết như thế này không phải là biện pháp tốt, nhưng người còn có biện pháp nào hay hơn nữa không?

Mông Mông gật đầu, hít sâu một hơi rồi duỗi tay về phía Ngưng Tâm thảo. Lúc tay nàng vừa mới chạm vào cây, bầu trời chợt hiện mây đen, một con khi tay cầm cây cung màu kim từ trên mây nhảy xuống, dừng ở trước mặt ba người: "..."

"..." Đường Hoa lặn một giọt mồ hôi, thu ngân phiếu lại rồi chìa tay ra: "Sao khéo vậy nhỉ, chẳng phải người đang lêu bêu rõ khỏe bên Tuyết Sơn kia mà, làm thế nào lại bị điều đến Sơn Hải giới đây?"

"Còn chẳng phải là vì người!" Con khi này rất không vừa lòng bắt tay với Đường Hoa, nó đương nhiên là thượng cổ dị thú mà Đường Hoa từng gặp tại Tuyết Sơn - Chu Yếm.

"Bởi vì ta?"

"Bởi vì có hiềm nghi giúp người làm bậy, cho nên bị miễn chức ngay tại chỗ, âm thầm không tiếng động chuyển qua làm BOSS nơi Sơn Hải giới này."

"Vậy ý là..." Trong mắt Đường Hoa lấp lánh ánh sao, người quen thì dễ làm việc.

"Không được. Ta hiện đang thuộc dạng BOSS vi phạm kỷ luật, đưa sang đây đã là châm chước rồi, nếu lúc này còn gây chuyện nữa, cấp trên sẽ khó ra mặt che chở cho ta thêm. Bởi thế... Nếu người muốn lấy cây cỏ rách này thì chúng ta chắc chắn phải đánh nhau."

Đường Hoa khổ sở suy nghĩ một lúc, rồi kéo Chu Yếm qua một bên nhỏ giọng: "Đánh hay không chỉ là việc nhỏ, người có thể giúp ta một việc hay không?"

Chu Yếm tức khắc cũng lén lút nói: "Chỉ cần không trái với nguyên tắc."

"Nguyên tắc gì thế?"

"Nguyên tắc là người muốn bắt cổ thì phải đánh với ta, đánh chết ta thì người mới có thể bắt."

"Coi ngài nói kìa, làm như ta có thể hạ thủ với ngài không bằng vậy. Nguyên tắc này là nhất định phải giữ vững."

* * * * *

Đường Hoa bay đến bên người Mông Mông, Mông Mông nhìn Đường Hoa như thể nhìn thấy thượng cổ yêu quái vậy. Nàng nào có biết độ tin cậy giữa Đường Hoa với Chu Yếm kia rất cao, cho nên người ta mới không động thủ. Những NPC có trí năng này, chẳng hạn như bọn Xích Tùng tử, Tà Kiếm Tiên,... tuy cũng có những nguyên tắc nhất định, nhưng độ tự do rõ ràng cao hơn những BOSS khác nhiều lắm, bọn họ cũng có vui buồn của riêng mình, chẳng hạn như nguyên tắc bây giờ của Chu Yếm là giữ cở, cở còn khi còn, cở mất khi vong. Chỉ cần Đường Hoa không trái với nguyên tắc này, Chu Yếm người ta cơ bản sẽ không động thủ. Dù sao thì hồi ở Tuyết Sơn Đường Hoa đã rất giữ chữ tín, nên lưu lại ấn tượng rất tốt với y.

"Các người quen nhau à?" Mông Mông cuối cùng cũng mở miệng.

"Không quen lắm!" Đường Hoa trả lời.

"Vậy có thể nhờ nó châm chước cho một chút không?"

Đường Hoa lắc đầu: "Chỉ sợ không được. Muội không biết đâu, cở này là Cửu Thiên Hàn Thảo, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa suốt chín chín tám mươi một vạn năm mà thành. Mà con khi kia đã bị trúng hỏa độc, nhất định phải dùng khí lạnh áp chế, cho nên mới canh giữ bên cạnh Ngưng Tâm thảo. Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi có vật cực lạnh nào đó đưa cho hãn, để hãn áp chế hỏa độc, hãn mới có thể rời khỏi nơi đây, nếu không thì một khi chúng ta muốn ngắt cở, hãn sẽ chết sống với chúng ta..." Đường Hoa dùng ánh mắt thâm tình nhìn Mông Mông, con nhãi, bố đây có BOSS chống lưng, không tin không lừa nổi người.

"Khí lạnh?" Mông Mông trầm tư một lúc: "Không nghe nói có ai có cả."

"Có thể phần giới thiệu hoặc miêu tả của nó không có viết hai chữ "khí lạnh", nó hãn phải là một thứ gì đó kỳ quái, trong tên ít nhất phải có một chữ "hàn". Có khả năng là một bức đồ hoặc một bức tranh..." Đường Hoa rất kiên nhẫn mô tả.

"Đồ?" Mông Mông như tỉnh ra, bắt đầu lục tìm trong túi Càn Khôn.

"Người định lấy cái quái gì đó?" Sát Phá Lang phát đến một tin nhắn.

"Không nói người biết."

"Không nói ta, ta báo nàng ta biết rằng người đang lừa nàng ngay. Sớm đã biết tên oắt con nhà người không ổn rồi. Nói, âm mưu gì?"

"... Mặc Tinh nhờ ta trộm một vật trên thân Mông Mông, tên Quang Kỳ Hàn Đồ." Đường Hoa múa lưỡi bồ sung: "Đừng hỏi ta vì sao, nữ nhân mà muốn một thứ đồ gì đó, đều có lý do "giống như" chính đáng lắm."

Mặc Tinh? Sát Phá Lang vốn nghĩ sẽ thông qua biện pháp bắt bí để lấy lại 100 kim, sẵn tiện ép Đường Hoa đưa thêm một mớ nữa, nhưng không ngờ cái thứ này lại là đồ mà Mặc Tinh cần, thế này... Khó chơi rồi, nếu mình cứ kiên trì bắt bí Đường Hoa, chặn chặn tên nào đó sẽ đổ hết toàn bộ lỗi lầm lên trên thân mình, trong khi bây giờ mình đã trở thành một tên bại hoại làm việc gì cũng tồi tệ trong mắt Mặc Tinh rồi.

* * * * *

"Người xem cái này có được không?" Mông Mông tìm một hồi, lôi từ trong bọc ra một bức đồ. Từ động tác của nàng có thể thấy nàng thật chẳng bận tâm gì đến vật ấy hết, vì chẳng hạn như những cao thủ cờ Đường Hoa, họ đều phân chia khu vực trong túi Càn Khôn hết cả. Pháp bảo với trang bị sẽ được đặt trong một khu vực, đồng thời còn trưng bày chỉnh tề để có thể lấy ra trang bị trong thời gian ngắn nhất. Được phẩm nằm ở một khu vực riêng, vì phải sử dụng nhiều lần nhất, cho nên khu vực này sẽ nằm ở vị trí thuận tay nhất. Những vật phẩm quý giá sẽ được bảo tồn trong một góc, để phòng sẽ quăng ra làm đạn sòng cùng với dưa hấu. Còn vật phẩm thuộc dạng thức ăn thì cứ ném tùy tiện, dù sao chậm rãi tìm cũng được mà.

"Huynh xem xem!" Đường Hoa nhận lấy nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức nở hoa, quả đúng là Quang Kỳ Hàn Đồ. Xem ra trộm cướp thủy chung vẫn là nghề hao phí khí lực, rất là không thích hợp với mình. Mình vẫn hợp với nghề lừa gạt hơn. Đương nhiên nếu mình chẳng có một chút quen biết nào với Mông Mông thì người ta cơ bản sẽ chẳng tin nhiệm mình, tuyệt đối sẽ không đưa bức đồ này cho mình như vậy. Đường Hoa cầm bức đồ, nói: "Huynh cũng không biết nữa, để huynh tới hỏi một chút."

"Chu ca, bạn ta bên kia không có ý kiến, chẳng qua chỉ là một cái nhiệm vụ thôi." Đường Hoa lại nói: "Có điều, lại nói, bạn ta tuy không có ý kiến, nhưng ngài xem... Ít nhiều gì cũng nên tỏ ý một chút."

"... Không có quy củ này." Chu Yếm khinh bỉ ngó Đường Hoa: "Đừng cho rằng ta không có nghe thấy. Người vừa mới lừa gạt một cô gái, mà đáng buồn là cô gái kia bị lừa, nhưng vẫn tràn ngập hy vọng với cuộc sống."

"Ừm... Chu ca, ngài nói vậy cũng có phần khó nghe quá. Ngài chờ một chút!" Đường Hoa cầm đầu chạy về nói với Mông Mông: "Cơ bản là có thể, có điều..."

"Có điều gì?"

"Người ta đòi 300 kim mới bằng lòng đưa Ngưng Tâm thảo cho."

"Ta xem xem!" Mông Mông dòm lại túi Càn Khôn, nói: "Ta chỉ có 50 kim thôi, không thì chờ ta một chút, ta tìm người mượn đi?"

"50 thì 50! 250 còn lại cứ để huynh lột cho." Đường Hoa thu ngân phiếu, lại nhảy qua chỗ Chu Yếm.

Sát Phá Lang lần đầu tiên bị lương tâm trách móc... Bởi vì mình tham luyện Mặc Tinh, thành ra không những không thể bắt bí được Đường Hoa, lại càng khiến cho Đường tiểu nhân ung dung bóc lột một cô gái trước mặt mình nữa. Ừ ừ... Chủ yếu là do mình không có phần. Bảo sao lại chẳng có câu nói: kim tiền là đáng quý, ái tình lại càng cao. Bây giờ hẳn lại muốn xem thử xem Đường Hoa làm sao để kết thúc được trò hài này đây, là dày mặt quay lưng chối biến, hay là dùng biện pháp thoát thân nào khác? Có điều bất kể như thế nào, Sát Phá Lang cũng có lòng tin thanh danh của Đường Hoa sẽ tuyệt đối vượt qua mình, trở thành đệ nhất bại hoại trong Song Kiếm.

Chẳng lâu sau, Đường Hoa lại từ bên Chu Yếm chạy qua: "Mông Mông, trên tay còn thứ gì đáng giá không? Tên này dường như còn chưa vừa lòng cho lắm, mà trên thân huynh lại không có nổi một phân tiền. Hẳn nói, nếu hoàn thành nhiệm vụ này sẽ lấy được thứ tốt đấy. Mà cũng đúng, đây là nhiệm vụ giết thượng cổ dị thú lận mả."

Mông Mông khóc: "Ta thật đúng là không còn tiền nữa."

"À... Vậy thôi vậy!" Đường Hoa lại chạy qua bên Chu Yếm.

Sát Phá Lang thật không nhịn nổi nữa, bèn bay đến gần Mông Mông, hỏi: "Ây! Người nói xem việc này có phải là một cái bẫy hay không?"

"Bẫy?" Mông Mông hỏi lại.

"Đúng, người xem..."

Sát Phá Lang còn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến thanh âm phần nộ của Đường Hoa: "Người thực đê tiện, uống cho chúng ta đã từng kết bạn, vậy mà nỡ gạt ta..." Trong lúc cấp bách, Đường Hoa nhìn cho Sương Vũ: Một giờ sau đến Thục Sơn lấy hàng.

Sát Phá Lang với Mông Mông nhất tề nhìn qua, thấy giữa ánh trăng Đường Hoa đang quay đầu hét với họ: "Chạy mau!"

"Đi!" Sát Phá Lang vội hô lên một tiếng, ngầm thiết lập ba lượt Lưu Quang Tru Tiên Trảm, rồi kéo Mông Mông bỏ chạy. Chạy được vài bước, Sát Phá Lang mới tỉnh ngộ lại, chắc chắn là tên nhãi kia đang diễn trò rồi. Lừa được đồ, lừa được người, lừa được tiền, sau đó rất quang minh chính đại trốn chạy. Sau khi sống lại chỉ cần nói một tiếng: "Mông Mông, huynh nhất định sẽ trả lại tiền cho muội", thế là không những trở thành nam nhi tốt biết trọng tình trọng nghĩa, mà số tiền tham ô được còn không cần phải ới ra. Nữ sinh dạng như Mông Mông sẽ không đi xát muối vào miệng vết thương của người khác. Người ta vì nhiệm vụ của nàng mà chết, lẽ nào nàng lại mặt dày bắt người ta phải trả lại vật ngoài thân sao?

Trên đỉnh núi, Chu Yếu chìa ngón tay ra ngoáy lỗ mũi, cũng không truy sát Mông Mông với Sát Phá Lang mà nhảy trở vào trong mây đen, sau đó mây tan mặt trời lộ, Chung Sơn khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

* * * * *

Ông nội đây chết rồi! Đường Hoa đứng trong địa ngục nhìn Quang Kỳ Hàn Đồ mà trong lòng thật vui sướng. Mấy ngày nay phải làm vờ làm vịt thật không uống công, bỏ ra bao nhiêu, hồi báo bấy nhiêu. Mùa xuân ta trồng xuống một cô nàng Sương Vũ, mùa thu ta thu hoạch vô số cô nàng Sương Vũ. Không có khổ công, lấy gì được hồi báo? Bây giờ chỉ còn thiếu phần kết thúc nữa thôi, lau khô mồ hôi xong ta lại là một trang hán tử.

Một tiếng đồng hồ sau, Đường Hoa sống lại ở phái Thục Sơn, nhưng vừa xuất hiện đã giật bắn lên: đôi mắt của Mông Mông đang chăm chăm

nhìn mình ở cự ly chỉ 50 cm. Không phải là sự việc đã bại lộ, cô nàng đến tìm ta tính sổ đó chứ? Đường Hoa lau đọt mồ hôi lạnh, nếu đúng như vậy thì thật là rối lắm.

"Xin lỗi, đã liên lụy đến huynh." Mông Mông lại bồi thêm một câu: "Tối cấp này của huynh chắc chết một lần phải luyện lại tối mấy ngày phải không?"

"Một ngày là đã có thể rồi, không sao đâu, ai bảo chúng ta là bạn bè chứ." Đường Hoa rất áy náy nói: "Tiền với bức đồ kia, huynh sẽ tìm cách..."

"Thôi kệ nó đi! Bức đồ kia muội vốn không biết lấy để làm gì nữa, tiền lại càng là chuyện nhỏ. Không thì muội mời huynh đi ăn nha?"

"... Đều đang trong thời kỳ khó khăn mà, huynh thấy nếu miễn được thì miễn đi vậy." Đường Hoa nói: "Muội yên tâm, huynh nhất định sẽ khiến con khi kia cả vốn lẫn lãi trả lại cho muội."

"Muội tin huynh."

"Cám ơn!" Đường Hoa không biết tiếp theo phải nói gì nữa, bèn vội chuyển đề tài: "Lang đâu?"

"Hắn không ra ngoài, vẫn còn trong Sơn Hải giới. Huynh có biết không, lúc huynh hô lên "chạy mau", muội đã khóc luôn đấy."

"A... Cái này à, không có gì."

"Huynh thật tốt với muội, đến lúc đó mà vẫn còn quan tâm đến muội..."

Đường Hoa rùng mình một cái: "Chỉ thường thôi, huynh thấy vẫn còn chưa đủ, sau này huynh sẽ còn nỗ lực tiếp." Coi bộ tình hình có phần không hay rồi, đã ăn xong hết rồi thì nên trốn thôi. Đường Hoa vội vàng gửi đi một tin nhắn.

"Huynh không đưa muội đi thăm thú Thục Sơn sao?"

"Cái này... Gần đây không tiện lợi lắm." Đường Hoa đổ mồ hôi như thác, nói: "Huynh hiện giờ vẫn còn là tội phạm truy nã của Thục Sơn, tuy NPC không bắt huynh, nhưng cũng không thể ung dung qua lại trước mặt họ được, kích động lòng tà ác muốn bán đứng đồng môn của họ là không tốt."

"Huynh bị truy nã à?"

"Đúng vậy!"

Mông Mông nghịch ngợm cười một cái: "Vây chúng ta lén đi, không kinh động đến họ là được rồi. Đầu tiên là phải nhón mũi chân lên..."

Đường Hoa lại đổ mồ hôi như thác, sao vẫn còn chưa đến vậy nè...

"Lão công!" Sương Vũ xuất hiện ở cửa điện, tựa mình nơi cửa, ánh mắt ngập tình như tơ, thật là một yêu tinh chính hiệu: "Lão công, huynh đang làm cái gì đó?"

"Có cần phải làm buồn nôn đến vậy không?" Đường Hoa rất bất mãn nhả tin cho Sương Vũ, sau đó lấp bắp nói: "Lão... lão bà."

"Đây chính là vợ bé mà huynh tìm à?" Sương Vũ đi qua, cười híp mắt nhìn nhìn Mông Mông với cự li gần, sau đó không để ý đến Mông Mông đang ngạc nhiên, nói: "Lão công, hôm nay là sinh nhật của người ta, huynh đã quên rồi sao?"

Nhả tin: "Người làm chết người á." Đường Hoa cười khở: "Cái này.. Sinh nhật của muội à?"

Mông Mông quay đầu nhìn chăm chăm vào Đường Hoa: "Huynh có vợ rồi à?"

"Ai... Lần trước, sau khi bị muội cự tuyệt, lòng huynh như tro tàn, nàng bèn thừa dịp mà lén tới. Xin lỗi, huynh... Đi đây!" Đường Hoa nghiêng răng, bỏ lại Mông Mông, cước đạp tiên kiếm xông thẳng lên trời, sau đó đưa đơn xin rời bang, xóa hảo hữu, kéo tên vào danh sách đen.

"Lão công!" Sương Vũ đuổi kịp Đường Hoa: "Em gái của muội vẫn còn đang đứng ở Thục Sơn đau lòng kìa."

"Người đã đùa đủ chưa?" Đường Hoa xạm mặt lại: "Cái này là cái quý gì vậy. Lúc cần nàng thích, nàng không thích, khiến ta phải mệt chết mệt sống bày ra một loạt kế hoạch hãm hại lừa gạt. Đến khi không cần nàng thích, nàng lại có cảm giác."

"Ta chỉ bảo người trà trộn đến bên cạnh nàng, không bảo người đi của nàng."

"Cô nương, cô có muốn lấy bức đồ nữa hay không?"

"Rồi, ta sai rồi có được chưa. Một đại nam nhân mà lại hẹp hòi như vậy, đùa chút thôi mà đã xấu hổ rồi." Sương Vũ mở bàn giao dịch ra, ném lên đó 1000 kim: "Đưa đồ đây, đây là của hồi môn của tỷ tỷ đây."

Đường Hoa hủy bỏ giao dịch, lắc đầu nói: "Không cần tiền! Lần này đùa quá lỗ rồi, ta cũng không muốn tàn hại đóa hoa của Tổ quốc, tương lai của xã hội, nhưng lại không biết phải làm sao để dứt điểm được cả. Người dọn dẹp giúp ta được không?"

"Đơn giản!" Sương Vũ thu Quang Kỳ Hàn Đồ xong phát tay: "Hồi ta bằng tuổi nàng, tình yêu đến nhanh mà đi cũng nhanh. Để ta xử lý cho, chuyện nhỏ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 140: Thanh long quốc

Chương 140: Thanh long quốc

Ba hàn khí đã lấy được một, Huy Hoàng, Sương Vũ với chúng nhân Côn Lôn tất nhiên sẽ càng để tâm đến chuyện tìm hai loại khác hơn. Sương Vũ không thất hẹn, tiến hành hoạt động xoa dịu Mông Mông ngay. Nhân vật hành động là một anh chàng vừa đẹp trai lại vừa ngầu, vô tình gặp Mông Mông đang buồn rầu nơi hồ Thạch Tượng, làm bộ trượt chân rơi xuống nước, dẫn đến cảnh mỹ nữ cứu anh hùng, thế là quen biết. Tiếp đó...

Bên này, Đường Hoa lại gặp phải đôi chút phiền phức nhỏ, đó là Tôn Minh mời hẳn ăn cơm.

"Hoa ca, ta đã ém lại một bản tin về ngài đấy."

"Thôi khỏi, ta cũng đã bị người bán đến hơn chục lần rồi, không bận tâm chuyện bị người bán thêm một lần nữa đâu." Chỉ cần có thể đổi ra tiền xài là được, ai bảo mình cũng là cổ đông chứ.

"Thực ra cũng không tính là ta ém lại, mà là có một người bảo ta trước khi đăng tin phải hỏi ý ngài trước. Nếu ngài chấp nhận trả 1000 kim, hẳn đồng ý không đưa tin này cho bên Song Kiếm Nhật Báo."

Tôn Minh nói rất nghiêm túc, khiến Đường Hoa cũng phải lặng người một chốc, nếu tình hình không nghiêm trọng, Tôn Minh sẽ không bao giờ nói vậy với hẳn: "Tình hình thế nào?"

Tình huống xuất hiện ở Sát Phá Lang. Thằng nhãi này vốn huyền tường ngày X sẽ đi ăn cơm với Mặc Tinh, sau mới biết chuyện này hoàn toàn là do Đường Hoa gạt hăn, thế là nổi giận! Hăn muốn phê phán, hăn muốn đưa sự việc ra ngoài ánh sáng. Thế là hăn sắp xếp lại tư liệu, viết ra một bản tin. Nội dung chủ yếu của bản tin là: Đường Hoa là kẻ lừa đảo. Đương nhiên Sát Phá Lang sẽ không kể chuyện Đường Hoa đã gạt tiền của mình, lại còn lợi dụng Mặc Tinh để lừa mình như thế nào. Chuyện hăn kể là chuyện Đường Hoa đã làm sao để lừa gạt Mông Mông.

Cả thầy quá trình gần như Sát Phá Lang đều tự thân trải qua, các loại thủ đoạn cũng bị hăn đoán được bảy tám phần, cho nên bản tin này mô tả gần như chính xác đầu đuôi sự việc lúc đó, gồm nào là trộm cắp, mỹ nam kế, lừa tình, gạt gẫm,... Tâm tư hiểm ác làm người ta phải sôi gan, thủ đoạn ti tiện khiến người ta phải xấu hổ toát mồ hôi hột...

"Hoa ca! Loại chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Lớn thì ngài sẽ thành công địch của toàn dân. Chuyện ngài biết kỹ năng trộm cắp là một điều khiến người ta rất lo sợ. Nếu bị người nào đó xuyên tạc một phen thành một loại kỹ năng có thể trộm được bất cứ vật phẩm gì thì hậu quả sẽ... Ngoài ra, trong vòng du, người ta căm hận nhất là trộm tài khoản, thứ đến là kẻ lừa đảo, hai loại nghề này đều thuộc dạng sẽ bị đánh hội đồng... Hơn nữa Sát Phá Lang lại còn đưa cho ta đây mấy tấm ảnh để làm chứng cứ nữa, bên ta thì phỏng chừng không sao, dù sao cũng chỉ là một đặc san giải trí, nhưng nếu tin này được đăng trên Song Kiếm Nhật Báo, chỉ sợ sẽ không dễ xong đâu."

"Chỉ mấy tấm ảnh chụp mà có thể..."

"Có thể, nếu tăng thêm lời kể tường tận của người thụ hại - Mông Mông." Tôn Minh nói: "Ta đây đang có mấy biện pháp, người xem xem cái nào khả thi. Một, khiến Mông Mông không nhận phỏng vấn từ Song Kiếm Nhật Báo, vậy chắc chắn Song Kiếm Nhật Báo không thể gửi bản thảo được."

"Cái này... Có phần khó."

"Tiếp theo là kéo dài thời gian Sát Phá Lang báo tin cho Song Kiếm Nhật Báo, ít nhất là một tuần, thời gian qua đi càng lâu thì nhật báo lại càng

khó công bố."

"Coi bộ nhất định phải hy sinh sắc đẹp của Mặc Tinh rồi." Đường Hoa nghiêng rằng: "Bà nội nó, Sát Phá Lang, dám giở trò hãm hại bố, bố không hại mi suốt đời độc thân thì không yên."

"Xì! Người thì chẳng gạt người ta à? Còn thu học phí dạy tán gái nữa chứ. Cái trình độ của người mà đòi làm thầy người ta, vậy có khác gì người đi cướp?" Tôn Minh nói tiếp: "Ta tìm người còn có chuyện khác nữa, ta bắt cần hỏi thăm được bí mật của Sơn Hải giới rồi."

"Bí mật?"

"Ừ! Truyền thuyết..."

Trong truyền thuyết, Sơn Hải giới đang giam giữ một con đại BOSS, tên nó là Thanh nhi, lại có tên là Hạng Bạt, chính là con gái của Thiên Đế, vốn yêu nhau với Hoàng Đế, nhưng vì khiến cho Trung Nguyên khô hạn liên tục đến ba năm, dân chúng đói kém chết rất nhiều, cho nên đã bị Hoàng Đế phong ấn vào trong Sơn Hải giới. Vốn mấy ngàn năm nay không hề có chuyện gì, nhưng chẳng biết vì sao Hạng Bạt lại thức tỉnh, rồi nàng định về Trung Nguyên để gặp Hoàng Đế nói cho ra lẽ. Sau khi nàng thức tỉnh, nhiệt độ của Sơn Hải giới sẽ liên tục lên cao, sau khi đạt tới một mức độ nhất định, nàng sẽ phá phong ấn thoát ra, trước càn quét Sơn Hải giới, sau tiến vào Trung Nguyên.

"Ừm... Can gì đến ta chứ?" Đường Hoa hỏi.

"Người không chú ý cái gì sao? Có một con đại BOSS có thể hủy diệt được Sơn Hải giới đấy, người nói xem con BOSS này sẽ lớn đến bao nhiêu, rồi sẽ rút thần khí lớn đến bao nhiêu?"

"Hử?"

"Hơn nữa con BOSS này tuy hiện giờ đã thức tỉnh, nhưng thân thể lại vẫn còn trong trạng thái bị phong ấn, nếu trước khi nàng phá phong ấn mà tìm được nàng, sau đó..."

"Sau đó xử nàng ta." Trong mắt Đường Hoa lấp lánh ánh sao: "Vậy là sẽ phát tài ngay."

"Đúng vậy! Cho nên ta ém lại không đưa tin, định xem xem tên đệ nhất cao thủ nhà người có thể tìm được chút dấu vết nào để bắt con BOSS này

hay không đấy."

"Cần có thời gian."

"Ừ, không gấp không gấp! Đến lúc tìm được thì nhớ kêu ta, ta đi chụp mấy tấm ảnh." Tôn Minh dặn dò: "Có điều phải hạ thủ nhanh, đám rùa con nhà Song Kiếm Nhật Báo kia hiện vẫn đang moi tin trong Sơn Hải giới đấy."

"Ừ, ta thấy thì sẽ sẵn tiện xử giúp người luôn."

"Hoa ca thật tuyệt, ta tùy tiện nói một chút, ngài đã hiểu rồi."

* * * * *

Mặc Tinh hung tợn cạp hai miếng vào chiếc giò heo: "Những ngày này thật là chán chết mất, ngày ngày phải làm thợ mộc, ngay thành thị cũng không vào. Làm sao người biết được hôm nay ta xuất quan mà cố ý mời ta ăn cơm vậy?"

"Ta nói là trùng hợp thì người có tin không?"

"Không tin!" Mặc Tinh cười hì hì một tiếng: "Nghe nói mới mở Sơn Hải giới, tình huống bên trong thế nào rồi?"

"Cái này... Nói đến thì thực là dài lắm, một lát nữa ta đưa người đi dạo một vòng rồi nói." Đường Hoa nói: "Người giúp ta một chuyện trước, nhắn cho Sát Phá Lang một cái tin: Thứ tư tới là ngày sinh của người, mời hẳn đến chỗ XX tham dự tiệc sinh nhật."

Mặc Tinh theo yêu cầu phát tin nhắn ra, rồi hỏi: "Vì sao vậy?"

"Nói đến thì dài, người có kiên nhẫn nghe hết không?"

"Không có!" Mặc Tinh hô: "Tiểu nhị. Đóng gói. Mục tiêu Sơn Hải giới, xuất phát."

* * * * *

Người cách ba ngày, nhìn lại đã khác. Mặc Tinh không dầm phi kiếm mà sau lưng nàng xuất hiện một đôi cánh gỗ mỏng, hai cánh đập một lần, người đã như tia chớp xông thẳng lên trời, trôi nổi hay lướt đi đều tùy tâm điều khiển, tĩnh thì như núi, động thì như thỏ, hai tay không cần phải bắt pháp quyết cũng không cần phải bắt kiếm quyết, hoàn toàn dựa vào suy nghĩ trong lòng mà khống chế phương hướng cũng như tốc độ phi hành. Nếu lúc trước nàng muốn sử dụng Kinh Thiên Động Địa quyền, nhất định

phải dùng phi kiếm dưới chân để rảnh bàn tay đang bắt kiếm quyết thì mới có thể đánh ra được. Hiện giờ thì nàng đã có thể tùy ý xuất quyền trong lúc phi hành rồi.

Đến núi Mao Dân trong Sơn Hải giới, Mặc Tinh lấy một con hổ gỗ ra, nó tức khắc vọt tới quần nhau với một sơn tiêu trong núi. Con hổ gỗ này kỹ năng chất đồng, phòng ngự cực mạnh, một mình đấu bốn con sơn tiêu mà vẫn chiếm được thế thượng phong. Càng biến thái là con hổ gỗ này không cần phải khống chế, một khi Mặc Tinh phối hợp với nó, uy lực sinh ra không hề yếu hơn cấm pháp của Đường Hoa chút nào.

Dựa theo lời của Mặc Tinh, tài liệu gỗ của nàng hiện giờ quá kém, đều chỉ là hàng phổ thông. Nếu có thể tìm được cây thần trong truyền thuyết - Kiến Mộc Chi Thụ, vậy sản phẩm làm ra mới thực sự là tinh phẩm. Hơn nữa trong tay Mặc Tinh còn đang nắm giữ bản vẽ của một loại vũ khí sát thương quy mô lớn, có điều lại thiếu khuyết loại nhiên liệu cần thiết - Hắc Hỏa. Nếu có Kiến Mộc để tạo thành loại vũ khí nói trên, lại có trong tay vô hạn Hắc Hỏa, vậy một mình nàng có thể dẹp yên cả ngọn núi Mao Dân.

Đường Hoa hỏi rõ ràng Kiến Mộc với Hắc Hỏa là thứ gì xong thì mãnh liệt khinh bỉ: Nếu cho mình một thanh thần binh thập giai, cộng thêm 180 tầng cấm pháp, vậy mình có thể xử lý luôn cả núi Mao Dân lẫn Mao Dân quốc.

* * * * *

"Kiến Mộc?" Một trưởng lão của Nữ Nhi quốc do dự một lát rồi nói: "Trong truyền thuyết, nó ở trong Thanh Long quốc, có điều gỗ này cứng rắn vô cùng, những binh khí pháp khí tiên gia phổ thông không thể làm sút mẻ được. Hơn nữa, binh lực của cả Thanh Long quốc đều đang canh giữ cây này."

"Cám ơn trưởng lão!" Dù sao cũng có độ tin cậy cao, cứ tùy tiện hỏi thông tin là được. Đường Hoa nói với Mặc Tinh: "Thế nào? Có muốn đi xem thử hay không?"

"Được!"

"Có điều..." Đường Hoa ảm đạm nói: "Chuyến đến Nữ Nhi quốc đã tiêu hết toàn bộ tiền của ta rồi, người còn có lộ phí đến Thanh Long quốc

không?"

Mặc Tinh cũng âm đạm: "Không có!"

"Vậy chúng ta vẫn cứ kiếm Tinh Diệu thạch trước đi." Đến thì cũng đã đến rồi, đâu thể để lãng phí lộ phí được.

* * * * *

Tới núi Nữ Nhi, vẫn là khu vực cũ, một người đồ đen cô liêu đang ra sức sát hại nữ sơn tiêu. Tuy hắn có lực công kích không ai địch nổi, nhưng một mình không thể lo hai hướng, có thủ thì sẽ không có công, hiệu suất đánh quái thấp đến mức làm cho người ta buồn bã.

Người này tất nhiên là Sát Phá Lang, hắn đã thu được 18 viên đá, đã bước một bước dài đến gần với Bát Thiên Toán Xích của hắn rồi. Đường Hoa dạo dò trong kênh đội ngũ: "Hắn có hỏi người sinh nhật gì thì đừng có hé ra. Hề hề! Có nguồn lộ phí cho chúng ta rồi."

"Ừ ừ!" Mặc Tinh vỗ tay hô: "Sát Phá Lang."

Sát Phá Lang quay đầu lại trông thấy hai người, trong lòng lại dâng lên vạn ngàn cảm xúc. Có điều Mặc Tinh chịu chào hỏi với hắn, thật là khiến lòng hắn vui lắm, thế là vỗ tay đáp lại: "Đã lâu không gặp rồi."

"Ừ! Người làm gì cứ làm tiếp đi." Đường Hoa kéo Mặc Tinh, chuẩn bị chuyển sang hướng khác.

Sát Phá Lang vội bay qua: "Khu vực bên này lớn mà, dù sao ta cũng không quản hết được."

"Vây cảm ơn nhé!" Đường Hoa nói xong, bắt đầu chơi hoa sen, khiến Mặc Tinh kinh thán liên tục, sự tươi đẹp của Hồng Liên Địa Ngục đã khiến nàng quên mất bên người còn tồn tại một tên Sát Phá Lang.

Sát Phá Lang thấy tình hình này tất nhiên sẽ không thoải mái, nhưng hắn cũng ngại nhắc cho Mặc Tinh rằng vẫn còn có mình tồn tại nơi đây. Cơ mà ngại nhắc Mặc Tinh thì vẫn còn Đường Hoa mà, hắn bèn phát tin: "Tổ!"

"Tổ một lần là 100 kim."

"Người... Người bắt chẹt." Sát Phá Lang giận, bùng bùng bốc lửa lên.

"Ai bắt chẹt ai trước?" Đường Hoa giận ngược lại.

"Người... Quá vô sỉ."

Đến lúc này Mặc Tinh cũng coi như phát hiện ra sự tồn tại của Sát Phá Lang, bèn hỏi trong kênh đội ngũ: "Sao không tổ hấn thế?"

"Đang bắt chệt lộ phí đây."

"À!" Mặc Tinh trả lời xong thì không để ý nữa, bắt đầu chơi với cạp gỗ.

"Tiểu nhân!" Sát Phá Lang tức giận đập một tờ ngân phiếu qua. Nếu Mặc Tinh cũng tham dự vào vụ bắt chệt này, tất nhiên hẳn sẽ quay lưng bỏ đi mà không thèm ngoảnh đầu lại, nhưng quan trọng là Mặc Tinh người ta luôn chất phác vô tri, chỉ có duy nhất kẻ đại diện kinh tế của nàng bắt chệt mình mà thôi. Sát Phá Lang dâng lên xung động muốn cứu Mặc Tinh ra khỏi ma trảo của Đường Hoa. Đường Hoa càng tà ác, Sát Phá Lang càng cảm thấy Mặc Tinh giống một con cừu non hơn, tựa như một con cừu non bị lừa gạt bởi một mạng lưới bện bằng vô số những lời nói dối vạy. Sát Phá Lang cho rằng bản thân mình hoàn toàn phải có trách nhiệm lẫn nghĩa vụ cứu con dê con khỏi bể khổ.

* * * * *

"Tiểu Lang, gần đây người vẫn còn ổn chứ?"

Trong lòng Sát Phá Lang chột hãi, thế mà gọi mình là "tiểu Lang" luôn, trước giờ nàng chỉ gọi đầy đủ tên thôi hà, tiến bộ ời tiến bộ ~~ Sát Phá Lang thuận tay đỡ một đòn công kích của sơn tiêu nhằm về phía Mặc Tinh xong, hỏi: "Vẫn ổn, người thì sao?"

"Ta? Lẽ nào người không nhìn thấy à?" Mặc Tinh vỗ vỗ đôi cánh, sau đó lại chĩa về phía con cạp.

Chết thật! Vậy mà không chú ý đến. Tên Đông Phương Gia Tử đáng chết. Mặt Sát Phá Lang không biểu tình, đáp: "Có thấy. Thời gian vừa qua phải bề quan à?"

Đường Hoa than một hơi, người như vậy nếu có thể cưa được gái thì thật là ông trời mù mắt rồi. Nếu đổi lại là người không có kinh nghiệm phong phú như mình, cũng sẽ hỏi: "Lúc bề quan có nhớ huynh không?" Người ta trả lời "không có" thì người có thể nói tiếp: "Huynh thì nhớ muội lắm." Câu nói này có thể xúc động đến tâm hồn của người con gái, dù nàng không thích gặp người, nhưng cũng sẽ cảm động vì tấm chân tình ấy.

"Phải bế quan. Người thì sao? Nhiệm vụ thế nào?" Mặc Tinh cảm thấy dạng đối thoại này thật là nhàm, mệt thật! Đâu có giống lúc nói chuyện với Đường Hoa, trời cao biển rộng tha hồ mà tán dóc, thích nói thế nào thì nói. Thật không kích thích gì cả!

"Nhiệm vụ hoàn thành rồi." Trả lời xong, Sát Phá Lang với Mặc Tinh đồng thời nhắn tin cho Đường Hoa: "Đến đây nói chuyện."

"Khụ! Cái kia..." Đường Hoa nói: "Sói! Mặc Tinh chuẩn bị đi Thanh Long quốc kiểm chút Kiến Mộc, người có đi..."

"Đi! Lúc nào?"

Mặc Tinh rất là hài lòng với Đường Hoa, một câu nói đã khiến đề tài hết nhàm ngay. Nàng gật đầu phụ họa: "Chỉ là bọn ta không có lộ phí, đi không nổi."

"Lộ phí thì dễ, nhưng các người có biết Kiến Mộc là cái gì không?"

"A? Người biết à?" Đường Hoa và Mặc Tinh đồng thanh hỏi.

"Ừ! Kiến Mộc thực ra chính là quốc gia của Thanh Long quốc, giống như những thành trì mà chúng ta thấy đấy. Tộc nhân Thanh Long sinh hoạt bên trong Kiến Mộc. Người muốn lấy Kiến Mộc, bằng với dỡ nhà của người ta. Chỉ sợ... Người ta sẽ không chấp thuận đâu."

Đường Hoa nói: "Cái này, chúng ta sẽ không trông cậy họ có đáp ứng hay không."

"Một điểm khác, Kiến Mộc cứng rắn vô cùng..."

"Cứng hơn Ma Kiếm của người à?" Đường Hoa hỏi.

Từ nào tới giờ chưa bao giờ Sát Phá Lang cảm thấy Đường Hoa đáng ghét như ngày hôm nay. Đương nhiên, bây giờ chưa phải là lúc nên tính toán số sách, nói thế nào hiện tại người ta đã thân mật với Mặc Tinh thêm một chút rồi. Hơn nữa lúc này mà có ý kiến trước mặt nàng thì thật là mất mặt lắm. Nghĩ tới đây, hẳn không thèm để ý đến Đường Hoa nữa, nói: "Đương nhiên, cũng không phải là không thể đi. Tình hình bên Thanh Long quốc kia cũng chỉ là ta nghe nói mà thôi, tốt nhất chúng ta vẫn nên đến đó quan sát thực địa."

"Tốt ghê!" Mặc Tinh nói: "Vây tập hợp nơi quảng trường thành đô nhé, tiểu Lang cho mượn tiền trước, khi nào Gia Tử có tiền thì sẽ trả lại cho

người."

"..." Câu nói này của Mặc Tinh khiến lòng Sát Phá Lang cảm thấy chua xót, rất khó tiếp nhận nổi. Hắn nhả Đường Hoa: "Cần bao nhiêu tiền thì người mới biến mất?"

"Cái này... Ít nhất người phải trả lại lộ phí đến Nữ Nhi quốc của ta với Mặc Tinh. Đương nhiên đưa nhiều hơn ta cũng không ngại." Đường Hoa che miệng cười thầm, anh bạn này rất biết điều đó chứ, ai bảo hắn không biết của gái đâu?

"Chấp nhận!"

Vì thế Đường Hoa giả vờ lấy cớ lưu lại Nữ Nhi quốc, để Sát Phá Lang với Mặc Tinh cùng thông qua thành đô đến Thanh Long quốc.

* * * * *

Một mình đánh đá hiệu suất kém vô cùng, Đường Hoa bèn quay lại Nữ Nhi quốc, thỉnh thoảng túm lại người nào đó hỏi việc Hạng Bạt. Không ngờ thật sự lại có thể hỏi được một ít. Một nữ nhân diện mạo bình thường nói, nếu muốn tìm manh mối về Hạng Bạt, nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ trước. Nhiệm vụ này chính là nhiệm vụ đã từng được nói trước kia, ai cũng có thể làm, lại cũng có thể làm trước rồi mới nhận: Thu thập bảy phần Bất Diệt chi hỏa. Loại lửa này không thể chế tạo vô hạn như Tinh Diệu thạch được, toàn Sơn Hải giới này chỉ có bảy phần.

Đường Hoa tự hỏi thật lâu rồi báo tin cho Tôn Minh. Ngày kế tiếp Vô Biên đặc san đăng lên một tin như thế này: Những người chơi có Bất Diệt chi hỏa trong tay xin cấp tốc liên hệ với bản san.

Đây vốn không phải là nhiệm vụ của một cá nhân.

Lêu lổng Nữ Nhi quốc một ngày, làm vài nhiệm vụ vụn vặt, lại chạy tới đại doanh mình quân làm thêm mấy nhiệm vụ chiến đấu. Kinh nghiệm vẫn có phần khả quan, đồng thời công đức cũng tăng lên với một mức độ nhất định. Đương nhiên đây là dựa trên độ tin cậy của Đường Hoa mà nói.

Một tin nhắn cầu cứu bay đến. Đường Hoa đọc tin xong bèn trở nên vui vẻ, đây là tin của Mặc Tinh: "Bọn ta đã bị người Thanh Long quốc bắt rồi." Sau đó là mấy tin nhắn tiếp theo kể về đầu đuôi sự việc.

Hóa ra trùng hợp lúc hai người này đến được Thanh Long quốc, ở đó cũng vừa xảy ra một vụ mất trộm, thánh vật Thánh Vũ bàn đã bị lấy đi. Mà bấy giờ hai người đang phá hoại quy mô lớn đối với Kiến Mộc, Sát Phá Lang lại có thái độ bất hảo xử lý mất vài tên chiến sĩ Thanh Long quốc tiến đến hỏi han, thế là hai người bị thánh sứ Thanh Long quốc bắt đi, ép hỏi nơi giấu Thánh Vũ bàn.

Nếu bình thường thì chết rồi là xong, nhưng thánh sứ Thanh Long quốc này lại có thần thông, vây chặt hai người ở Thanh Long quốc, không thể tự sát được. Hai ngày sau hai người sẽ bị thẩm phán ở đó.

Tuy Mặc Tinh kể rất phức tạp, nhưng Đường Hoa rất nhanh đã phân tích ra nguyên nhân. Đây chính là một nhiệm vụ được xúc phát trong lúc vô ý, chỉ cần chứng minh mình không có quan hệ gì đến vụ mất trộm Thánh Vũ bàn, vậy sẽ được bồi thường ngay, cũng tức là được phần thưởng của nhiệm vụ. Nếu không được, vậy người đành chịu bị giam, rồi sau đó bị chém. Dù sao thì trước đó người cũng đã có ý định ăn cắp Kiến Mộc của nhà người ta.

Mặc Tinh cầu cứu, tất nhiên phải qua. Có điều việc này sợ rằng một mình khó làm được lắm, thế là liên hệ một chút, vì Phá Toái đang phải rong ruổi với nữ nhân, đành phải bắt Huy Hoàng vô công rồi nghề làm cu li. Còn mấy người khác, có đi chỉ sợ cũng không giúp được nhiều.

* * * * *

Một cây đại thụ chọc trời sừng sững trong mây, đây chính là Kiến Mộc, cũng là thủ đô của Thanh Long quốc.

"Xin chào!" Bên ngoài hoàng cung, Đường Hoa đưa một tấm danh thiếp cho thủ vệ: "Ta họ Đông, tên Phương Gia Tử, là luật sư của Mặc Tinh và Sát Phá Lang, hiện muốn gặp đương sự của ta."

Hai thủ vệ nhìn nhau, sau đó một tên nói: "Ta đi bẩm báo."

Huy Hoàng cảm thán trong kênh đội ngũ: "VẬY mà cũng được."

* * * * *

Mặc Tinh thở vắn than dài: "Bà cụ già chết toi kia, cứ nhất định bảo là bọn ta lấy thánh vật. Bọn ta bảo không lấy, bà ta bèn hỏi bọn ta lén lút lút đến chỗ đặt thánh vật làm gì."

"Đặt ở chỗ nào?"

"Ở bên cạnh một tổ chim." Mặc Tinh nói: "Chúng ta cũng thật là xui, vừa khéo phát hiện nhánh cây ở cạnh ổ chim có vẻ mảnh, đang chuẩn bị thử xem có chém xuống được hay không, nhưng còn chưa kịp động thủ thì người ta tới lấy thánh vật, sau đó thánh vật đã mất, gần đó lại chỉ có hai người bọn ta, thế là bọn ta bị vu hãm luôn."

Đường Hoa ghi chép lại xong thì gật đầu, hỏi Sát Phá Lang: "Vì sao người lại dùng bạo lực kháng pháp luật?"

"Bọn chúng tấn công bọn ta trước. Sau khi ta giết mấy người thì thánh sứ của bọn chúng liền ra tay."

Mặc Tinh hỏi: "Gia Tử, Huy Hoàng, có phải định cướp ngục hay không?"

"Cướp cái máu!" Đường Hoa khép cuốn vở lại: "Dùng vũ lực là chẳng đủ nhét kẻ rảnh cho người ta. Ta đã lấy được văn thư của Nữ Nhi quốc để dùng thân phận ngoại giao đến biện hộ cho các người rồi."

"Vậy người mang Huy Hoàng đến làm gì?"

"Hắn phụ trách truy tra thánh vật." Đường Hoa hạ thấp thanh âm: "Là thánh vật đó, Trung Quốc có một câu nói là "tiền tài không nên lộ ra", đã lộ ra rồi thì đừng trách bọn ta đến nhúng tay."

Huy Hoàng gật đầu: "Cho nên ta có mấy vấn đề cần hỏi các người, các người phải nghiêm túc trả lời. Thứ nhất: lúc các người đến gần tổ chim, có phát hiện tình huống dị thường nào hay không. Thứ hai: có người nào chỉ lối cho các người đến tổ chim hay không. Thứ ba: trên đường các người đến tổ chim, có phát hiện những người khác hay không, bao gồm cả người chơi lẫn NPC. Thứ tư: bọn họ có mô tả hình dáng của thánh vật ra sao không. Thứ năm: họ có tiết lộ rằng còn có ai đó biết chỗ giữ thánh vật hay không."

Mặc Tinh, Sát Phá Lang: "..."

Đường Hoa giảng giải: "Cho ta xin đi, là thánh vật đó. Thứ này chắc chắn có giá trị liên thành. Công tác truy tra thánh vật chủ yếu là của Huy Hoàng, đương nhiên, dù lấy lại được thánh vật thì cũng sẽ lén giấu thôi, tuyệt đối sẽ không lấy ra rửa oan cho hai người các người đâu, cho nên các người phải chuẩn bị sẵn tinh thần. Còn ta, nhiệm vụ của ta là cãi thẳng trên

tòa giúp các người. Trong hiện thực ta không phải là luật sư, cho dù trường có cuộc thi biện luận cũng không có phần của ta, cho nên dù ta sẽ dốc hết sức, nhưng các người vẫn phải chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất."

Huy Hoàng bổ sung: "Thánh vật tới tay, bốn người chia đều."

Mặc Tinh với Sát Phá Lang tức khắc gật đầu: "Có thể!" Vẫn là Huy Hoàng thực tế nhất.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 141: Cung

Chương 141: Cung

Dựa theo manh mối mà Mặc Tinh và Sát Phá Lang cung cấp, thám tử Huy Hoàng bắt đầu chính thức điều tra. Vẫn phải nói, tuy manh mối không ít, nhưng Huy Hoàng là dân ngoài nghề, đương nhiên Đường Hoa lại càng ngoài nghề hơn, cho nên đành phải gáo bể làm muôi vậy. Bên cạnh đó, hai người lại có tâm lý muốn nuốt luôn cả thánh vật, bởi vậy đã khiến cho một nhiệm vụ đơn giản biến thành phức tạp.

Dựa theo trình tự của nhiệm vụ, người bị vu hãm chỉ cần đối thoại với thánh sứ, thánh sứ sẽ cấp cho người đó thời gian truy tra, tiếp theo chỉ cần ngồi rình một góc là có thể biết ai là kẻ trộm. Đương nhiên, dù sao cũng là trò chơi vòng du, cho nên vẫn phải có một trận chiến kịch liệt.

Đường Hoa với Huy Hoàng không thể nào mà không đoán được chuyện đại khái sẽ xảy ra như thế, nhưng vì thánh vật, đầu có thể đứt, máu có thể đổ, huống chi đầu bị đứt là đầu của người khác, máu bị đổ là máu của người ta.

Cư dân bên ngoài Kiến Mộc khá ít, nhưng chỗ để thánh vật cứ mỗi ba phút sẽ có một đội lính tuần tra đi qua. Huy Hoàng với Đường Hoa ngồi bên trong cây, nhìn ra tổ chim nơi không xa. Trong tổ chim có một chiếc đĩa, đương nhiên là đĩa bằng sứ, có điều trên mặt nó có khắc bốn chữ to: Thánh Vũ bàn 2.

"Được không đó?" Thậm chí ngay cả người thành thật như Huy Hoàng cũng nghi ngờ biện pháp tồi tệ này của Đường Hoa.

"Người có biện pháp nào tốt hơn không?"

"Không có!"

"Vậy chúng ta cứ phải tin đi!" Đường Hoa thuận tay thử bẻ một cành nhỏ bên người, độ dai cực kỳ cao, dù chỉ là một chiếc lá cây, Đường Hoa cũng không ngắt nổi.

Huy Hoàng thấy Đường Hoa làm thế thì bảo: "Theo như ta quan sát, dù có thành công phá hư Kiến Mộc, nhiều nhất 3 phút sau cũng sẽ bị đánh hội đồng."

"Trừ phi có thể thành công chỉ trong một tích tắc!"

"A... Đến rồi!" Đột nhiên một bóng đen trùm đến che khuất cả mặt trời, hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên, một con chim khổng lồ đang bay qua đỉnh đầu của họ. Con này không phải là chim bình thường, không những vóc dáng rất to, mà trên thân còn có chín cái đầu đang rú rít, chín chiếc đầu này bao quanh một chiếc đầu của nữ nhân.

"Cửu Phượng, cấp 60." Huy Hoàng ném một tờ Bùa Giám Định ra, đồng thời song kiếm cùng bổ vào chiếc đầu người của Cửu Phượng: "Choáng, miễn dịch với thương tổn."

"Chém vào gáy nó!" Đường Hoa xuất một tia sét đánh lên trên đầu của Cửu Phượng, lập tức xuất hiện thương tổn ngay.

"Đệt! Nó có mười ống máu." Huy Hoàng lại bổ vào một chiếc đầu khác. Trên thân Cửu Phượng thể mà xuất hiện đến mười ống máu, Huy Hoàng vừa dừng tay một chốc, ống máu của chiếc đầu bị công kích kia đã hồi phục được một chút rồi.

Huy Hoàng với Đường Hoa xuất chiêu rất nhanh, trong khoảnh khắc này đã tấn công được hai đợt. Nhưng BOSS dù sao cũng là BOSS, thân vừa xoay, ngàn vạn cây lông chim biến thành mũi tên bắn vọt đến hai người. Đường Hoa kéo Huy Hoàng trốn đằng sau cây, quả nhiên Kiến Mộc không hổ là cây thần, vô cùng cứng chắc, thoải mái đỡ được toàn bộ đòn tấn công của Cửu Phượng.

Huy Hoàng lùi về phía sau, Đường Hoa vẩy sen thành biển lửa. Ngọn lửa ùn ùn biến thành vạn mũi tên bắn tới Cửu Phượng. Cửu Phượng rụt gáy, xoay người lại, dùng lưng chặn lại toàn bộ ngọn lửa.

"Đệt, sau lưng cũng miễn dịch nữa. Để ta coi coi người làm sao làm con rùa đen rụt đầu được nào." Đường Hoa đời biển lửa qua, nhưng Cửu Phượng vốn không muốn tắm trong lửa, nó đôi cánh giương ra, xông thẳng lên trời.

Đuổi theo tức là mất đi sự bảo vệ của Kiến Mộc, không đuổi theo thì địch nhân sẽ chạy mất. Tất nhiên là phải đuổi theo rồi! Đường Hoa và Huy Hoàng lao lên không theo thế kìm kẹp một trái một phải. Ở sau lưng Cửu Phượng, hai người thật không có cách nào đánh được cả, Huy Hoàng bèn tăng tốc bay lên trên đỉnh đầu của nó, rồi xoay người vừa bay ngược vừa đánh.

Cửu Phượng dừng lại, chuẩn bị tấn công Huy Hoàng thì Thiên Lô của Đường Hoa đã kịp thời bay tới. Cửu Phượng không dám đối kháng chính diện với Đường Hoa, vì một khi đối mặt, Đường Hoa sẽ tung hỏa lôi loạn xạ, tuy uy lực không lấy gì làm lớn, nhưng một khi rơi vào trong màn lôi hỏa, chín chiếc đầu sẽ đồng thời chịu thương tổn, như vậy nó không thể khôi phục sinh mệnh được.

Huy Hoàng giống như con dòi bám trong xương, cứ mãi đeo theo đường đi của Cửu Phượng, hấn ra tay nhanh, tốc độ bay cũng nhanh, khiến Cửu Phượng hết sức khó chịu, tuy trong lòng muốn dừng lại để tiêu diệt Huy Hoàng, nhưng như thế thì lôi hỏa phía sau sẽ đánh tới ngay, tình cảnh khá là uất ức. Đường Hoa với Huy Hoàng đều là dân lão làng, chỉ một trước một sau bám chết theo Cửu Phượng chứ không chạy hết đến trước mặt nó, vì như thế người ta chỉ cần xoay một cái, chìa cái bờ lưng đồ sộ ra cho mình rồi thông dong hồi phục máu thì chỉ còn nước khóc thôi.

Mắt thấy có một đầu sắp bị Huy Hoàng gặm chết rồi, Cửu Phượng liền biến chiêu. Nó chịu cho Đường Hoa oanh tạc vài giây, bức lui Huy Hoàng, sau đó nghiêng người, bay nhanh xuống phía trái. Cửu Phượng biến đổi lộ tuyến như thế, Huy Hoàng với Đường Hoa chỉ còn có thể trông thấy được phần lưng của nó.

"Mẹ nó thật giáo hoạt." Huy Hoàng tức giận mắng một câu.

"Coi ta đây! Thần Quang bảo tháp!" Bảo tháp rời tay Đường Hoa bay ra, đón gió lớn lên đến ba trượng cao thì chụp vào trên thân Cửu Phượng. Hai người chơi thử phào, nhưng kẻ vui hơn lại chính là Cửu Phượng, vì bị giam trong tháp thì sẽ không bị tấn công, nó có thể cấp tốc khôi phục lại mấy chiếc đầu đang bị thương...

Nhưng không ngờ còn chưa khôi phục được bao nhiêu sinh mệnh, bảo tháp đột nhiên biến mất, thay vào đó là biển lửa hùng hực. Lúc này nó mới nhớ ra, bảo tháp là của người ta, người ta muốn thu lúc nào thì thu, làm gì có chuyện để yên cho mình có thời gian khôi phục sinh mệnh được.

Lửa này không phải là lửa phạm, mà bên ngoài biển lửa vẫn còn có ngàn vạn đoá sen nguyên vẹn đang bao vây nữa. Đường Hoa đã bố trí Hồng Liên Địa Ngục ở ba khu vực, có thể vây quanh nhau nhưng sẽ không kích phát lẫn nhau. Bảo tháp vừa bị thu lại, Cửu Phượng đã động đến một đoá sen, làm bùng lên biển lửa thứ nhất, hẵn bên không chế nó bao phủ lấy Cửu Phượng.

Biển lửa không thuộc dạng công kích đơn thể, nó thuộc dạng công kích toàn vẹn, nên trừ ống máu chủ của Cửu Phượng, chín ống máu còn lại của nó đều bị tụt xuống kịch liệt. Còn chưa chờ nó có phản ứng, hai chiếc đầu có sinh mệnh ít nhất dưới sự tấn công của hai luồng lốc xoáy lửa đã bị hóa thành ánh trắng.

Một là liều mạng, hai là chạy trốn! Đầu tiên Cửu Phượng chọn một, nhưng vừa lao đến trước mặt tên tội phạm phóng hoả thì người ta đã biến mất tiêu, bởi vậy nó đành chọn hai, nhưng không ngờ Đường Hoa lại xuất hiện ở phía trái của nó, hẵn phất tay một cái, đám sen thứ hai bay tới bao bọc quanh Cửu Phượng, lại hình thành một biển lửa tiếp. Cửu Phượng lại chọn một, lần nữa lao đến trước mặt Đường Hoa, lúc này Cửu Phượng đã biến thành Ngũ Phượng, mà năm chiếc đầu còn lại cũng không còn bao nhiêu sinh mệnh rồi.

Đường Hoa lại biến mất, độn một nhát đến trên đỉnh đầu của Cửu Phượng, sau đó một đồng dưa hấu bị nện xuống...

Cửu Phương mất hết những chiếc đầu nhỏ bèn gom sức tàn giãy giụa , nó lê theo nửa ống máu cố gắng xông ra ngoài, nào ngờ đụng phải Huy Hoàng vốn đã chờ sẵn, một chiêu kiếm nộ tựa như thiên lôi đánh cho nó hóa thành ánh trắng.

Hai người đã áp dụng chiến thuật "vây ba thả một", Huy Hoàng chuẩn bị sẵn sàng kiếm nộ, chỉ chờ Cửu Phương lao ra là sẽ đánh ngay. Ban đầu dù Cửu Phương lựa chọn đánh với Huy Hoàng trước hay đánh với biển lửa trước cũng như vậy. Có điều đây là do hai người phối hợp tốt, chứ nếu không người ta xoay lưng rồi lại thì không có cách chi hạ thủ được hết.

Chiến lợi phẩm: Thánh Vũ bàn cùng với một ít tài liệu hi hữu.

Hai người nhìn Thánh Vũ bàn, tức thì phát điên lên. Trong phần giới thiệu của nó có ghi rõ ràng là "đạo cụ nhiệm vụ"!

Huy Hoàng thở dài, nằm nửa mặt lên trời trên phi kiếm: "Đánh sống đánh chết thế mà cuối cùng lại là đạo cụ nhiệm vụ."

"Người thì còn đỡ, ta đây lỗ cả vốn gốc này." Mình đã dùng tới hai lần Càn Khôn Nhất Độn rồi, Đường Hoa càng nghĩ lại càng bức bối, bèn siết chặt Thánh Vũ bàn, nói: "Không được, ông phải xem xem có thể bắt chẹt Thanh Long quốc lấy được thứ gì hay không."

"Khoan!" Huy Hoàng vội vàng giữ chặt tên Đường Hoa tinh trùng thượng não này lại: "Người làm vậy chẳng phải đâm đầu đi cho người ta bắt sao?" Hiện giờ toàn thành đều đang tìm tang vật, nếu một khi Đường Hoa lộ Thánh Vũ bàn ra, trăm phần trăm sẽ gánh phải cái tội danh trộm cắp, mà hơn nữa tên này lại đúng là có kỹ năng ăn trộm, đến lúc đó biết đâu nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội ấy chứ.

* * * * *

"Báo... Thánh sứ đại nhân." Đường Hoa cung kính nói: "Thánh Vũ bàn mà ngài muốn tìm đã có tung tích rồi."

Thánh sứ là một bà lão da gà, nghe Đường Hoa nói vậy thì bảo: "Tốt. Đưa Thánh Vũ bàn đến đây thì có thể rửa được oan cho đồng bạn của người, lúc đó tất nhiên Thanh Long quốc chúng ta sẽ bồi thường cho họ."

"Vậy còn bọn ta thì sao?" Đường Hoa thấy thánh sứ chưa hiểu ý mình thì giải thích: "Nói thật với ngài vậy, ta vốn không quen biết gì với mấy

đương sự đó cả, bây giờ chúng ta đã phải trải biết bao nhiêu trắc trở mới tìm thấy một chút manh mối như thế, chắc cũng không thể làm không công chứ nhỉ?"

"Người muốn được trả công thế nào?" Thánh sứ hỏi.

"VẬY phải xem xem ngài có thể cho thứ gì." Đường Hoa nói: "Thánh Vũ bàn có ở trong tay bọn ta cũng chẳng đáng một xu, cho nên ta không có hứng thú với nó. Chỉ cần ngài đưa chút chút gì đó là hết thấy suôn sẻ ngay."

"Nếu không thì sao?" Thánh sứ hỏi.

Không à? Đường Hoa cười ha ha: "Chờ đến sau khi ngài xử hai tên trộm kia xong, ta sẽ tuyên bố Thánh Vũ bàn là do ta trộm, vậy ngài sẽ mất mặt lắm... Đại tể, bọn ta là người chơi, có đánh cũng không chết, ngài hà tất phải xung đột với bọn ta làm gì. Lấy mấy vạn kim đuổi bọn ta đi, rồi mọi người cùng vui vẻ chẳng phải tốt lắm sao? Đường nhiên tiên kiếm tiên bảo bọn ta cũng ráng mà nhận, có thần binh thì cứ đưa trăm món, bọn ta cũng không ghét bỏ đâu."

* * * * *

Đường Hoa vừa đi ra khỏi hoàng cung, Huy Hoàng khẩn trương hỏi: "Sao rồi?" Hỏi xong lại cảm thấy mình hỏi thừa, người ta đã còn sống đi ra, lẽ nào không chứng tỏ đã đàm phán thành công hay sao?

"..." Đường Hoa gãi đầu, có vẻ khó xử: "Thành công thì thành công rồi, nhưng mà, có vẻ như chỗ lợi chỉ có mình ta được thôi."

"Không sao cả, có thể lấy được thì đã tốt rồi, là thứ gì thế?" Huy Hoàng không hề giả dối.

"Xem!" Đường Hoa vung tay một cái, trong tay xuất hiện một ngọn lửa: "Bất Diệt chi hỏa, người sở hữu được tăng 5% uy lực của pháp thuật hệ lửa. Trong truyền thuyết, nó là một trong bảy chìa khóa mở ra phong ấn... Ban đầu ta bắt chẹt bà ta đòi lấy một vạn kim, bị từ chối. Bà già này đúng là một con gà đầu sắt, nói rõ ràng với ta là không có tiền, có chết cũng không đưa. Cuối cùng khó khăn lắm mới lấy được ngọn lửa này đó."

"Lấy được là tốt rồi." Tuy Huy Hoàng có chút cảm giác mất mát, nhưng không những không đặt trong lòng, mà còn an ủi Đường Hoa: "Thứ này ta không dùng được, người lấy được thì vừa đúng."

"Nhưng mà..." Đường Hoa cười gian: "Người đưa Thánh Vũ bàn cho ta, người đi vào bắt bí. Hây da, chưa thu hàng mà đã đưa đồ trước, bà này già quá nên hồ đồ rồi."

"Như vậy... Cũng có thể hả?"

"Không thử thì làm sao biết được?" Trong nguyên tắc thì rất nhiều nhân vật thần cấp đều bị ngớ ngẩn mà.

* * * * *

Tuy thánh sứ biết khôn hơn, yêu cầu dùng Thánh Vũ bàn để trao đổi, nhưng hai người cũng đã lấy được lợi rồi. Huy Hoàng chạy ra ngoài cung điện, lấy Thánh Vũ bàn đổi một thanh tiên kiếm ngũ giai tam phẩm từ thánh sứ. Sau đó...

Sau đó hai người bị bao vây, nguyên nhân rất đơn giản, Huy Hoàng đã lấy ra Thánh vũ bàn, vậy Huy Hoàng chính là kẻ trộm. Tuy hai người đều dũng mãnh thiện chiến, nhưng khổ nỗi người ta lại có thánh sứ áp trận, thế là hai người chỉ kiên trì được một phút đã bị đánh vào địa ngục. Còn Sát Phá Lang với Mặc Tinh thì đều được rửa sạch oan khuất, được phóng thích ngay giữa pháp đình.

* * * * *

Rời địa ngục tới Trung Nguyên, nhận được ngay tin nhắn của Tôn Minh: đã có hai người chơi có Bất Diệt chi hỏa liên hệ với hắc. Điều khiến Đường Hoa sửng sốt chính là một trong hai người đó lại là Táng Ái! Mà người còn lại Đường Hoa cũng có biết, là Phi Thường Kiếm của Thần Chi Linh Vực. So với Táng Ái, Phi Thường Kiếm càng khiến Đường Hoa sửng sốt hơn, Phi Thường Kiếm vì bị ma kiếp của Sát Phá Lang dính đến, đã bị đánh thành bụi tro, vật phẩm trên thân đã toàn bộ nát bấy, hai thanh tiên kiếm có kỹ năng ẩn hình kia của hắc cũng như thế, cho nên trong thời gian ngắn từ đó đến đây luyện được trở lại cấp lúc trước đã không dễ dàng, chẳng ngờ lại còn thu được Bất Diệt chi hỏa đấy.

Có điều tuy đó là Phi Thường Kiếm, nhưng Đường Hoa cũng không phản đối. Nhiệm vụ Bất Diệt chi hỏa này nhất định phải bảy người hợp lực thì mới lấy được lợi ích lớn nhất. Đường nhiên sau khi mở phong ấn thì không cần phải khách khí. Đúng rồi, dường như hiện giờ Phi Thường Kiếm

là người cùng bang với mình ấy nhỉ? Lần trước Đường Hoa đã đưa đơn xin rời bang, nhưng Thăng Giả Vi Vương lại không phê chuẩn, Thăng Giả Vi Vương nhắn cho hắn: hy vọng hắn có thể nán lại thêm mấy ngày, để y tiếp tục mượn hiệu ứng danh nhân mà kéo người vào bang. Lúc đó Đường Hoa cũng có phần áy náy với Mông Mông, cho nên đã đáp ứng. Còn phần Sát Phá Lang, hắn đi đâu chẳng phải là đi, mà ở bang nào chẳng phải là ở, cho nên hắn không hề có ý định rời bang, chỉ đơn giản đóng kênh phân đường là xong.

* * * * *

Tiếp tục hành trình nơi Thanh Long quốc, phải nhớ rằng Bất Diệt chi hỏa với Thánh Vũ bản chỉ là một khúc nhạc đệm thôi, mục tiêu ban đầu chính là nhắm đến Kiến Mộc. Đường Hoa, Sát Phá Lang, Mặc Tinh nhờ lộ phí của Sát Phá Lang lại một lần nữa đến Thanh Long quốc.

"Nhân kiếm hợp nhất!" Sát Phá Lang trong trạng thái tấn công cao nhất chém một nhát về Kiến Mộc. Đã làm trộm tất nhiên phải có người trông chừng, kẻ trông chừng chính là Đường Hoa với Mặc Tinh, hai người một trái một phải lộ đầu ra, trông chừng vị trí của lính tuần tra từng thời từng khắc.

"Sao rồi?" Mặc Tinh hỏi trong kênh đội ngũ.

"Ngay cả một vết ngón cũng không có." Sát Phá Lang ủ rũ nói: "Có khi nào là đồ của hệ thống, không thể phá hư được không?"

"Không thể nào!" Đường Hoa nói: "Đã hệ thống nói Mặc Tinh cần một loại tài liệu như thế, vậy nhất định có thể phá hư được. Dù sao cũng là cây thần mà, người kiên nhẫn thêm một chút nữa có được không? Chú ý: lính tuần tra đến rồi."

Sát Phá Lang "xoẹt" một tiếng xuất hiện ở giữa hai người, Đường Hoa moi ra một tấm khăn trải bàn trải lên trên ba thanh phi kiếm, Mặc Tinh thì lấy hạt dưa với đồ điểm tâm ra, nhìn ba người giống như đang hóng mát nói chuyện phiếm dưới tàng cây vậy. Một đội lính tuần tra của Thanh Long quốc bay qua bên cạnh ba người, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại bay tiếp.

"Nhân kiếm hợp nhất! Ta x!" Sát Phá Lang thử lại lần thứ hai, cũng thất bại.

"Các người nói xem chúng ta có nên đi tìm vài con Bạch Mã Nghĩ về không?" Nữ nhân luôn luôn giàu sự huyền tưởng.

"Muốn tìm cũng phải tìm Bạch Thần Nghĩ." Đường Hoa nói: "Người ta gặm một trăm năm mới xong thì chúng ta cũng phải chờ một trăm năm à?"

"Dùng máy thủy áp để cắt được không?" Mặc Tinh lại hỏi, dù sao đó cũng chính là dụng cụ cắt thép dễ như cắt đậu hủ đó.

Đường Hoa trả lời: "Ta cam đoan thanh kiếm này của Sát Phá Lang mà đến hiện thực thì một kiếm có thể đánh xuyên qua nửa Trái Đất."

Mặc Tinh thất vọng hỏi: "Vậy là phải kiếm thứ có thể đánh xuyên qua cả thủy Trái Đất à?"

"..." Đường Hoa có chút dăm chiêu, tiếp đó nói: "Lang, quay về."

"Đến đây!" Sát Phá Lang quay về ăn chút đồ vật.

"Người có tiên kiếm không?"

"Có đó! Để làm chi?" Sát Phá Lang dè chừng nhìn Đường Hoa.

Đường Hoa cười hề hề, lấy Hậu Nghệ Xạ Nhật cung ra: "Nó chính là thứ có thể bắn thủng cả Mặt Trời, mà mật độ của Mặt Trời lớn hơn Trái Đất bao nhiêu lần có biết không?"

"Đại ca, đó là trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết thì Mặt Trời chỉ lớn hơn cái chén có một chút thôi."

Đường Hoa lại lấy thêm Cửu Thiên Toán Xích ra: "Tăng thêm cái này nữa thì sao?"

"..." Sát Phá Lang khóc hỏi: "Chẳng phải người cũng có tiên kiếm đó sao?"

"Ta hỏi xem người có thanh nào thừa không, chẳng lẽ lấy vật cười của ta đi làm thí nghiệm à?"

Mặc Tinh đứng bên cạnh mở miệng nói: "Nếu không thì thôi vậy, vạn nhất không thành công lại phải phí mất một thanh tiên kiếm."

Sát Phá Lang lập tức lấy tiên kiếm ra, nói: "Không sao cả, chẳng phải chỉ là một thanh tiên kiếm thôi sao?"

Đường Hoa nhận lấy nhìn thoáng qua, ngũ giai nhị phẩm, khá là vừa lòng gật đầu, rồi trang bị Hậu Nghệ cung lên. Đầu tiên phải tiến hành suy tính cái đã, Đường Hoa K Mặc Tinh để tiến vào trạng thái chiến đấu, sau đó

bắt đầu giải đề toán. Không có vấn đề, dưới tình huống không bị quấy nhiễu, chỉ ba giây Đường Hoa đã trả lời đúng một đề bài tính toán đơn vị hàng trăm. Trả lời xong, toàn thân ánh sao chuyển vờn, lại có cả ánh hồ quang lấp lánh.

Đặt tiên kiếm lên, mũi kiếm hình thành một lỗ xoáy nhỏ không ngừng xoay tròn, dây cung bị kéo về sau một phần, gió lại càng xoay nhanh thêm một phần. Đến khi dây cung bị kéo căng, gió xoáy đã lớn đến mức lá cây trong phạm vi trăm mét đều bị lay động, giữa không trung thỉnh thoảng còn có từng luồng hồ quang bắn vào mũi kiếm, kèm theo tiếng gió rít, khiến trời đất nhuốm một màu điêu tàn...

Đột nhiên hết thấy hết thấy biến mất vô tung vô ảnh, Đường Hoa thu tay lại tán thưởng: "Quả nhiên không hổ danh tiên kiếm, bước chuẩn bị mà cũng trâu bò như thế."

Mặc Tinh nghiêng rằng: "Người không biết để một lát nữa rồi hãy cảm thán à, tim ta muốn ngừng đập luôn rồi, vậy mà người lại cứ..." Không thể thất ý nói cái từ "bắn ra" được.

"Đúng! Lắm chuyện." Sát Phá Lang rất coi thường người như vậy, tuy hẳn quả thực cũng muốn Đường Hoa phải trả thù.

"Tốt, Mặc Tinh làm chứng." Đường Hoa một hơi kéo căng dây Hậu Nghệ cung, rồi trong nháy mắt buông tay ra. Một tiếng rùng ngâm, tiên kiếm biến mất tăm, đã hoàn toàn vượt khỏi tốc độ phản ứng của con người, trong không khí chỉ còn lưu lại một luồng ánh sáng màu trắng mãnh liệt biểu hiện cho hướng bay của tiên kiếm.

Ba người quay qua nhìn nhau, trong lòng Sát Phá Lang chảy rùng rùng nước mắt, Mặc Tinh thì quệt cái miệng nhỏ nhắn như muốn khóc. Đường Hoa định đòi một cây tiên kiếm lục giai để thử nghiệm, vậy phải mở miệng nói thế nào nhỉ? À, chờ trạng thái mù của mình kết thúc đi rồi hẵng nói...

"Kẹt" một tiếng, nơi luồng sáng biến mất, Kiến Mộc xuất hiện một vết nứt nhỏ bé, sau đó cả thân cây tách khỏi thân cây, rớt xuống.

Sát Phá Lang vội kêu: "Nhanh bắt lấy."

Lúc này Mặc Tinh mới kịp phản ứng, giương đôi cánh lao xuống, bắt lấy nhánh Kiến Mộc dài chừng ba thước, to bằng cổ tay này rồi ném vào

trong túi Càn Khôn.

Đường Hoa vội hỏi: "Thế nào rồi?" Hắc không nhìn thấy, có điều tiếng "kẹt" kia nghe rất là thân thiết đấy.

"Thành công rồi!" Mặc Tinh hưng phấn ôm chầm lấy Đường Hoa, sau đó đập tay với Sát Phá Lang hoan hô: "Tiến độ thu thập tài liệu được 5% rồi."

"Ya! Lang, đưa tiếp 20 thanh tiên kiếm nữa nào."

"Tiền kiếm của cả nhà người mới dùng đơn vị là 20 cái một tổ để tính." Sát Phá Lang buồn bực nói, mà càng buồn bực hơn chính là Mặc Tinh thế mà không ôm mình, cực kỳ cực kỳ buồn bực nữa là Mặc Tinh lại ôm Đường Hoa. Ta đệt! Ốc Vít đã chết đâu mất rồi, ôm nhau rõ ràng rành rành như thế mà lại không dùng biện pháp cách ly.

Mặc Tinh thất vọng hỏi: "Thật không có à?"

"Còn một thanh tứ giai tam phẩm." Sát Phá Lang khá là thành thật.

"Vây thôi vậy." Mặc Tinh lấy Kiến Mộc ra hỏi: "Người có muốn lấy không? Là nhờ kiếm của người mà."

"Ta có lấy cũng vô dụng, người giữ đi. Từ từ rồi thu thập, dù sao cũng không gấp."

"Ừ ừ, ta sẽ làm hai cái chân trước. Kiếm thì sau này ta sẽ trả lại cho người."

"Không cần, đều là bạn bè cả mà!"

"Lang, hôm nay người nói nhiều thật." Người mù Đường Hoa ở bên cạnh chõ vào một câu: "Lại còn học được thói khách sáo nữa."

"Solo đi!" Sát Phá Lang nổi giận. Nhưng từ biểu hiện của hắc có thể thấy rõ là hắc không quyết liệt cho lắm, vì uy lực một mũi tên kia của Đường Hoa khiến người ta thật là sợ hãi. Xem thì chỉ là tăng thêm một chút kỹ xảo đặc biệt mà thôi, nhưng người ở đây đều biết Kiến Mộc cứng rắn đến thế nào, cho nên có thể nói một mũi tên này đã là thứ nghịch thiên. Đương nhiên, tiền đề là người phải có tiên kiếm để mà lãng phí, giá một thanh tiên kiếm ngũ giai trên thị trường bây giờ đã được hô lên tới 1400 kim, càng huống chi nó lại là nhị phẩm. Chẳng thà Đường Hoa đổi nó ra

thành tiền, rồi thoải mái mà dùng Càn Khôn Nhất Trịch, chẳng bị dính trạng thái mù nữa chứ.

Cửu Phượng: còn có tên là cửu Hoàng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 142: Lệnh truy nã

Chương 142: Lệnh truy nã

Đối mặt với thỉnh cầu đơn đấu của Sát Phá Lang, Đường Hoa rất là hăng hái. Giống như Sát Phá Lang bị kỹ năng của hắn uy hiếp, hắn cũng bị kỹ năng của Sát Phá Lang uy hiếp. Chỗ bị uy hiếp của Sát Phá Lang là y không chịu nổi thủ đoạn tấn công liên tu bất tận của mình, ngoài ra còn có tính thần bí của Càn Khôn Nhất Độ. Nên biết rằng phạm vi bao phủ của các kỹ năng do Sát Phá Lang xuất ra là khá lớn, nếu tăng thêm ba lượt kiểm nộ, mình không tiêu 300 kim thì sẽ không trốn nổi. Mà xem lại giá trị của 300 kim thì... Đường Hoa thà chết trận còn hơn.

Sát Phá Lang không biết Đường Hoa có một khuyết điểm cực lớn, đó chính là hầu hết các thủ đoạn công kích đều đến từ pháp bảo. Thần Quang bảo tháp, Lượng Thiên Xích, Đảo Càn Chuyển Khôn kính, Hấp Ma Hồ, Phong Thần lệnh, Kỳ Môn Phi Giáp, v.v..., ngoài ra còn có Bất Diệt chi hỏa... Vị trí pháp bảo chỉ có bốn cái, trang bị cái này thì nhất định phải bỏ cái kia. Đường nhiên cũng vì Sát Phá Lang không biết được Đường Hoa đang mang loại pháp bảo gì, cho nên mới e dè.

Bởi vậy nếu hai người giao thủ công bằng, tỷ lệ thắng thua sẽ là 5-5, chỉ cần xem ai có thể chiếm thế thượng phong trước. Mà trùng hợp là Sát Phá Lang luôn một lòng chờ Đường Hoa xuất chiêu, hy vọng có thể gặp chiêu phá chiêu, bởi vậy về cơ bản hắn không còn bao nhiêu phần thắng nữa. Phân tích những pháp bảo của Đường Hoa thì nếu xài đơn độc một thứ sẽ không có gì hiểm lạ. Lượng Thiên Xích tăng uy lực, Càn Khôn kính hại đội viên, Hấp Ma Hồ hồi phục pháp lực, Kỳ Môn Phi Giáp tăng tốc độ. Cái

duy nhất có kỹ năng khống chế là Thần Quang bảo tháp, nhưng thứ này mà dùng với Sát Phá Lang thì thiệt là vô dụng, một khi người giam hãm, hãm nhờ vào lực công kích cao ngất chọi một chiêu kiếm nộ, pháp lực duy trì bảo tháp của người sẽ trực tiếp rớt thành 0 ngay. Một tên pháp sư không có pháp lực mà đối mặt với con sói hung hãn thì ngay cả cơ hội để chạy giữ mạng cũng không có.

Đường Hoa ném Lượng Thiên Xích ra, nhưng chưa kịp khiêu khích thì phía bên phải của ba người bay tới một đám người khác. Đường Hoa nhìn kỹ, đám đó không hề ít hơn ngàn người, kẻ đi đầu chính là thánh sứ của Thanh Long quốc, mặt sau là một dàn toàn tướng quân, tế sư, đều là NPC có tên riêng cả, mà phía sau họ lại là một dàn chiến sĩ cũng có tên riêng!

"Tình huống thế nào?" Đường Hoa hỏi, lẽ nào họ biết ở đây sắp xảy ra màn hành sói thê thảm tuyệt trần gian, cho nên kéo đến đây xem à? Ta đây có thu phí đó!

"Có vẻ... Do chúng ta hủy nhà của người ta, cho nên người ta tìm chúng ta tính sổ đấy." Mặc Tinh vẫn chưa từng gặp qua tràng cảnh lớn đến như thế. Tuy nàng rất hy vọng rằng đám người này không phải đến vì mình, nhưng quanh đây trừ ba người bọn mình, thật không còn sinh vật nào còn sống cả: "Làm sao bây giờ? Bà thánh sứ kia có cái Khốn Hồn Tác, có thể cầm tù người chọi bị đánh chết 48 tiếng đồng hồ..."

"Chạy!" Bảo sao người ta nói ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Dưới tình huống thực lực của ta với địch đã cách xa nhau đến mức biến thái, trốn chạy chính là lựa chọn tốt nhất.

"Chạy không nổi!" Sát Phá Lang chuyển hướng mũi kiếm, nhắm ngay vào thánh sứ đang càng ngày càng đến gần: "Mặc Tinh đi trước, bọn ta cản lại."

"Ta..."

"Nhanh lên!" Sát Phá Lang lạnh lùng nói: "Lẽ nào người hy vọng Kiến Mộc bị họ giết rớt ra sao?"

Người có thể chết, chứ đồ không thể rớt, đây chính là nguyên tắc tối cao của võng du. Mặc Tinh bèn gật đầu, nói: "Vậy các người cố lên!" Sau đó giương cánh bay về hướng Đông Nam.

Mặc Tinh mất dạng rồi, Sát Phá Lang mới thở phào một hơi, quay đầu lại thấy Đường Hoa đang vò đầu bứt tóc thì không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Làm chi vậy? Phóng hoa sen đi!"

"Làm gì à? Đều là do người gây ra đấy, vừa mới điều chỉnh trang bị xong, bây giờ lại phải chỉnh lại nữa." Pháp bảo, trang bị dùng để đánh nhau với Sát Phá Lang tất nhiên phải là thứ độc đáo, giờ lại phải đổi về lúc thường.

"Điều chỉnh trang bị gì thế?" Sát Phá Lang hỏi, hỏi rõ ràng thì mình cũng dễ phối hợp. Chẳng hạn như trang bị tập trung tăng sinh mệnh phòng ngự thì mình không phải bảo vệ Đường Hoa, còn nếu là trang bị tập trung gia tăng công kích, mình phải phân tâm bảo vệ cho hắn. Đây là nguyên tắc hợp tác tối thiểu của võng du - bảo vệ lẫn nhau. Ví dụ như tay đánh thì phải có nghĩa vụ bảo vệ cho vú em, chiến sĩ thì phải có nghĩa vụ bảo vệ cho người phát ra thương tổn chủ yếu, v.v... Chỉ có như thế, việc phối hợp của đoàn đội mới có thể đạt được hiệu suất lớn nhất, trong những trò chơi nào đó, đội trưởng tốt hay tệ sẽ đại biểu cho việc có diệt đoàn hay không, đồng thời cũng sẽ đại biểu cho hiệu suất và mức hài hòa trong đội ngũ.

"Trang bị gì á? Tăng tốc đó, ngốc!"

"Thêm cái máu!" Sát Phá Lang khinh bỉ, hóa ra thằng này định chạy trốn đấy: "Người bị mù à, xem tốc độ của mục thánh sứ kia, rồi soi lại tốc độ của mình xem. Tốc độ người có cao lắm cũng cùng lắm là ngang với cấp tướng quân, người còn mong có thể chạy nhanh hơn một tên đại BOSS trấn quốc của nước người ta à?"

"... Người có chỗ hiểu lầm rồi, ta không mong chạy nhanh hơn BOSS."

"Vậy người...?"

"Ý của ta là chỉ cần chạy nhanh hơn người là được, cảm ơn, hẹn gặp lại!" Vừa dứt lời, Đường Hoa đã "xoẹt" một tiếng, biến mất.

Ngậm máu của Sát Phá Lang vẫn ngậm trong miệng không phun ra, chạy cái bà nội nhà người! Mình vừa xuất lộ phí lại vừa phải xuất lực, đã không có chỗ lợi nào cả, bây giờ lại phải chết trận một mình, của gái cái gì chứ, lẽ nào khó khăn tới thế sao? Sát Phá Lang rơi lệ đầy mặt, nhưng đối mặt với quân địch đang tiến vào phạm vi công kích cũng không hề muốn

thỏa hiệp, bèn hóa bi phần thành lực lượng, quát: "Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm!"

* * * * *

Thánh sứ nói với hồn phách của Sát Phá Lang: "Chỉ cần người nói ra Kiến Mộc đang ở trong tay ai..."

Hồn phách của Sát Phá Lang nói: "Sinh mệnh là đáng quý, tình yêu lại càng hơn..."

"Ta sẽ thả người!"

"..." Nếu vì để tự do, hai cái đều quăng hết. Hóa ra kẻ phản đồ được sinh ra trong tình cảnh như thế này đây. Hồn phách Sát Phá Lang lập tức giơ tay nói: "Đông Phương Gia Tử, phái Thục Sơn, nam, thân cao một thước bảy tám, thể trọng 72.000 gr... Đồ ở trong tay hắn." Ta không có nói là "đồ" gì đâu, sau này có vấn đề cũng đừng có tìm ta.

Thánh sứ rất hài lòng, gật đầu nói: "Ta có nói thả người vào lúc nào à?"

"..."

Thánh sứ phát tay: "Mang đi, tuyên bố lệnh treo giải."

"Con mụ chết tiệt, không giữ chữ tín." Sát Phá Lang nổi giận bưng bưng, ha, sao mình cứ luôn gặp phải những người như vậy nhỉ, lẽ nào đây chính là "nhân phẩm" trong truyền thuyết à?

"Ta chỉ nói sẽ thả người, nhưng không có nói vào lúc nào." Nói xong, thánh sứ rất hiền lành bồi thêm: "Con trai, chỉ có trong nghịch cảnh mới có thể trưởng thành được."

Hồn phách của Sát Phá Lang đưa lên một ngón giữa. Nghịch cảnh à? Gần đây ông gặp đủ rồi! Có điều dù éo le hơn cũng không thể trách xã hội, dù mạng có khổ hơn cũng không thể trách chính phủ. Mình vì yêu phải người không nên yêu, quen với người không nên quen nên mới thế này. Độ vô sỉ thì không bằng Đường Hoa, độ đề tiện thì không bằng NPC, không nhận mệnh thì còn biết sao nữa?

* * * * *

Đài phát thanh đồng minh Sơn Hải giới, hiện bá báo lệnh truy nã: Đông Phương Gia Tử, nam... Bất kể sống chết, một lần được 30 kim thù lao, giết

chết Đông Phương Gia Tử đạt được Kiến Mộc có thể đến vương cung Thanh Long quốc đổi lấy lễ vật thần bí.

"Cung hỉ, cung hỉ!" Bầy hảo hữu nhao nhao phát điện mừng tới.

"Đồng hỉ, đồng hỉ!" Gửi điện trả lời đồng loạt. Tên Sát Phá Lang đáng chết! Đường Hoa chắc chắn 100% đây là do thằng nhãi này vu oan cho mình giữ tang vật. Thật là không phúc hậu, nói như thế nào đi nữa, chuyện giữa sói với mình cũng là chuyện mâu thuẫn giai cấp trong nội bộ, hắn bán đứng mình như thế này mà nói nghiêm trọng thì chính là phản đồ, là game – gian đấy. Thông đồng với NPC phản người chơi, tội không thể tha thứ, mà càng khiến cho người ta phải sôi gan chính là tên này không những làm game - gian, lại còn mượn tay NPC giết Gia Tử vô tội nữa, thật là nghiêm trọng phá hư tính ổn định của thị trường rau dưa.

Muốn hỏi sẽ có người vì 30 kim mà giết người không à? Đáp án là "có". Có, tuyệt đối có! Chẳng hạn như lúc mình nghèo muốn khùng lên, 10 kim cũng sẽ giết. Dù sao thì biển người mờ mịt người tìm cũng không thấy ta. Lại nói, Song Kiếm không có kênh thể giới, cho nên muốn chửi người cũng không biết phải đi đâu chửi. Đương nhiên mình sẽ không vì 30 kim mà tự giết bản thân mình, chủ yếu là vì khó lĩnh thưởng. Người chạy vào hoàng cung người ta nói: ta đã xử lý Đông Phương Gia Tử. Người ta hỏi người: người tên là gì? Người trả lời: ta tên là Đông Phương Gia Tử. Người ta báo lên: Đông Phương Gia Tử đã xử lý Đông Phương Gia Tử, tiền thưởng 30 kim. Quá... Đương nhiên nguyên nhân cực cực cực trọng yếu chính là, tự giết một lần mới 30 kim, mà đi Thanh Long quốc một lần phải tốn tới 80 kim. 80 - 30, lỗ mất 50 kim.

Song song với lúc Đường Hoa bị tuyên bố lệnh truy sát, hắn cũng nhận được một nhiệm vụ cưỡng chế, đó là loại bỏ lệnh truy sát, nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần xử lý người tuyên bố nhiệm vụ - thánh sứ là được. Sau khi Đường Hoa ước chừng lại độ chênh lệch của hai bên xong thì cho rằng mình vẫn nên giữ lòng kính già yêu trẻ, không thể hạ độc thủ với một bà cụ già được.

* * * * *

Đầu tiên khi Mặc Tinh hội hợp với Đường Hoa, nàng hỏi một vấn đề ngớ ngẩn: "Chẳng phải Kiến Mộc đang ở trên người ta sao?"

"..." Đường Hoa khinh bỉ, lý do khinh bỉ đầy đủ đến không thể đầy đủ hơn.

Tiếp theo Mặc Tinh lại hỏi một vấn đề khiến cho Đường Hoa khá là bối phục: "Người nói xem ta cầm Kiến Mộc này đi thì có thể đổi được lễ vật thần bí hay không?" Sau khi lêu bêu mấy ngày cùng với Đường Hoa, tư duy của Mặc Tinh đã khá là nhanh nhẹn.

"Có khả năng nhất định có thể đổi được, có điều độ nguy hiểm rất cao." Đường Hoa nói: "Trước mắt, nhiệm vụ chủ yếu nhất là thu thập 20 thanh tiên kiếm ngoài ngũ giai, để giúp người tạo ra vũ khí sát thương quy mô lớn trước đây."

"Ừ ừ! Chỉ cần có kiên nhẫn, xà beng cũng có thể mài thành kim." Mặc Tinh tràn đầy tin tưởng. Vũ khí sát thương quy mô lớn đó của nàng tương đương với một thần binh thập giai, nhưng tiếp theo nàng phải kiếm cho được 20 thanh tiên kiếm, rồi phải một lần nữa đến Thanh Long quốc ăn cắp, cho dù cả 20 lần đều thành công thì cũng còn phải đi kiếm hắc Hỏa gì gì đó, điều tồi tồi tồi tệ nhất chính là, Hắc Hỏa là nhiên liệu, mà quy luật cơ bản của nhiên liệu là sẽ tiêu hao... Bởi vậy độ gập ghềnh trên con đường thành thần của Mặc Tinh thật không kém hơn con đường khai quang Trấn Yêu Kiếm của Đường Hoa chút nào.

* * * * *

Vì để chứng minh quảng đại quần chúng sẽ không vì ba mươi kim mà bán rẻ linh hồn của mình, Đường Hoa với Mặc Tinh một trước một sau trở lại Thanh Long quốc một lần nữa. Bởi vì nhiệm vụ đã được tuyên bố, mà NPC sẽ không giành nhiệm vụ với người chơi, cho nên hai người không bị NPC chặn lại. Nhìn lại người chơi trong thành, thấy thật ra có phần rục rịch muốn ra tay, nhưng có điều mọi người đều hiểu một chuyện, mấy chục người xông lên đầu sẽ được vinh danh là liệt sĩ, mấy chục người trung gian sẽ được vinh danh là tử sĩ, mấy chục người sau đó được vinh danh là dũng sĩ, còn kẻ hốt cú chót mới được vinh danh là trí sĩ.

Vì kẻ lưu manh quá hung ác, cho nên tạm thời chưa phát hiện có người ra tay làm việc nghĩa. Đường Hoa dẫn Mặc Tinh nghênh ngang khệnh khạng rời Thanh Long quốc trở lại Trung Nguyên.

* * * * *

Vừa về đến Trung Nguyên, Tôn Minh theo lệ thường phát điện mừng đến: "Cung hỉ cung hỉ, xin hỏi còn có nơi nào mà ngài còn chưa gây phiền toái nữa không?"

"Ừm... Cái này chứng minh rằng sức hấp dẫn của ca đã không phải là thứ mà tên tiểu dân phố phường như ngươi có khả năng hiểu được."

Lúc này Nhất Tiểu cũng phát tin đến: "Gia Tử, NPC Thục Sơn có hỏi lúc nào chúng ta kiếm đủ năm linh châu đấy. Bọn họ nói kiếm đủ năm linh châu về mới có chương môn, có chương môn rồi mới có thể tuyên bố một ít nhiệm vụ ngon lành được."

"Người trả lời ra sao?"

"Sớm thì dăm ba ngày, muộn thì dăm ba năm!"

"Trả lời rất tốt!"

Thiếu Gia: "Đến uống rượu!"

"Hay!"

Phá Toái: "Cứu mạng với."

"Tình huống thế nào?"

"Nhược Hãn giận dữ lắm rồi."

"Số điện thoại này hiện thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau." Đường Hoa tắt liên lạc mà than thở, người ta nói "tất bật túi bụi, quên ăn quên ngủ" là thế này đây, vừa về đến Trung Nguyên là bị chuyện thế tục bám vào thân liền. Có điều như Nhất Tiểu nói, phải để tâm một chút tới năm viên linh châu kia thôi, ít nhiều gì cũng phải tìm về một, hai viên cho có đường ăn nói.

Hỏa, Lôi ở trong tay Hỏa Quỷ vương, nghe nói lão ta ở dưới địa ngục, lần sau bị trảm thì phải tìm phán quan hỏi thăm mới được.

Thổ ở chỗ La Như Liệt.

Phong thì nghe nói ở trên thiên đình.

Thủy thì ở trong tay hai người nữ chưa biết tên.

... Lại bàn bạc tiếp vậy! Đường Hoa buông bỏ ý định tìm kiếm chúng, độ khó khi tìm mỗi viên đều cao vô cùng. Đã muốn bàn bạc, vậy tức là không có chuyện gì để làm, Đường Hoa bèn kéo Mặc Tinh đi tửu lâu của Thiếu Gia uống rượu.

* * * * *

Rượu là rượu ngon, nhưng không phải là hàng uống không! Rượu qua được ba tuần, Thiếu Gia liền trình bày nguyên nhân hấn mời Đường Hoa uống rượu, đương nhiên Đường Hoa cũng đã có sự chuẩn bị sẵn rồi, đâu thể nào không không mà mình vừa về Trung Nguyên, người ta đã gọi mình được.

"Có rắc thì mau thả ra đi, người ghen thế không thấy khó chịu à?"

"Người trẻ tuổi sao không có nhẫn nại thế nhỉ." Thiếu Gia xòe cây quạt ra, nói: "Là như vậy, ta có một người bạn muốn đi Vu Sơn tìm một thứ, muốn hỏi xem người có rảnh hay không."

"Vu Sơn?" Đường Hoa sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ một lúc xong hỏi: "Có phải là đi tìm cái thứ gọi là Ngọc Ngô Đồng Cầm hay không?"

Thiếu Gia kinh ngạc vô cùng: "Người... Sao người biết được?"

Đường Hoa không trả lời, chỉ hỏi: "Có phải là Nhược Hãn hay không?"

"A! Hèn chi người ta vẫn bảo Gia Tử người rất trâu..."

"Quen biết thế này rồi còn bày đặt võ mông ngựa." Đường Hoa khinh bỉ. Dựa vào tin nhắn lúc trước nhận được rồi xâu chuỗi với tình huống bây giờ có thể đưa ra kết luận: Phá Toái một lòng muốn đi Sơn Hải giới lẫn lộn, nhưng Nhược Hãn lại thích tìm cổ cầm, thấy tinh thần Phá Toái không yên, thế là giận lên rồi đi, định thông qua bè bạn để triệu tập nhân thủ vào Vu Sơn. Trùng hợp, Thiệu Gia chính là một trong những người bạn của nàng, hẳn thấy mình đã trở lại Trung Nguyên, tất nhiên sẽ thuận miệng hỏi thăm xem sao.

"Những nơi khác trong Vu Sơn thì không sợ, chỉ lo cái kiếm trận ngũ hành kia thôi. Đương nhiên còn có ngọn Dục Nữ ở chính giữa nữa." Đường Hoa ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Nói như vậy đi, một mình ta đi, đến ngọn giữa cũng không có vấn đề. Nhưng phải dẫn người theo, thì nhất định phải phá trận, cái đấy ta không có nắm chắc. Lại nói nếu ta chỉ đi có một mình, rủi thực sự tìm được cổ cầm, người ta nhất định phải gả cho ta chứ không theo người khác, bức ta phải cố định trang bị luôn thì làm thế nào?"

"Kiếm trận ngũ hành là chuyện thế nào vậy?"

"Ví dụ như trận Hỏa. Bao phủ trăm dặm, chỉ cần người ở vào trong phạm vi ấy, sẽ luôn luôn có ngàn vạn thanh phi kiếm thuộc tính lửa tấn công người với đủ mọi phương thức, vấn đề này không lớn, ít nhất là đối với ta. Phiền phức nhất là... Nói thế nào nhỉ. Trong phạm vi trăm dặm này, có một thanh phi kiếm trí mạng nhất. Nó có khả năng trà trộn trong những phi kiếm khác, cũng có khả năng ẩn trong đất, thậm chí còn có khả năng trực tiếp ẩn hình luôn. Thành thật mà nói, lúc đó ta đoán thanh kiếm này mười phần có tám, chín là tiên kiếm, cho nên không tự lượng sức đi bắt nó, kết quả là đi vào kiếm trận ba lần, không có lần nào còn sống trở ra." Đường Hoa kết luận: "Dù sao ta cũng không giao hoạt bằng nó, thanh kiếm này biết biến thành các loại hình dạng để ẩn núp, hơn nữa không động thì thôi, một khi động sẽ tất sát... Trận Hỏa Kiếm là như thế, còn những kiếm trận khác thì ta chưa đi qua, ta không biết."

"Cần bao nhiêu người giúp?"

"Ừm... Phá Toái thì chắc chắn là cần, nếu phải dắt người qua trận, ít nhất còn phải cần một tên phương sĩ lợi hại có thể tính ra được vị trí chủ kiểm của các trận nữa. Phải đánh hay phải tránh thì nhất định phải có sự chuẩn bị trước." Trong lòng Đường Hoa vẫn còn dư chút khiếp sợ với lực công kích của chủ kiểm trận Hỏa. Sau khi tập được cấm pháp, hắn có đi qua vài lần, xông thẳng qua thì không có vấn đề, chỉ ần xài dịch chuyển tức thời một cái là được, nhưng nếu muốn bắt chủ kiểm thì sẽ thảm ngay. Lần đầu tiên trên cơ bản là chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã chết ngắc, lần thứ hai thì thấy được thân kiểm trong nửa giây, lần thứ ba, cuối cùng cũng coi như đã thấy rõ ràng bộ dáng của nó. Nói không chút khoa trương, lực công kích tất sát của chủ kiểm lớn hơn lực công kích nhân kiểm hợp nhất của Sát Phá Lang. Sau khi đã chết ba lần, Đường Hoa không đi vào thử nghiệm nữa. Có điều sau hành trình Sơn Hải giới, thật lòng hắn lại muốn đến một lần, dựa theo truyền thuyết, cây Ngọc Ngô Đồng Cầm kia chính là một trong bốn bảo vật tùy thân của BOSS cuối trong Sơn Hải giới là Thanh nhi, nói không chừng, mấu chốt để xử lý Thanh nhi chính là ở cây cầm này.

"Phương sĩ à?" Thiệu Gia ngẫm nghĩ, nói: "Biết thì đúng là có biết vài tên, nhưng tỷ lệ chính xác còn thua cả bà thầy bói sống ở đối diện nhà ta nữa, tốt xấu bà này còn có xác suất trúng 50%. Gia Tử người giao du rộng khắp, chắc không thể nào mà không quen biết ai đó chứ?"

"Có đó! Có điều đều là nhân vật số hai trong bang hội cả, hiện giờ người ta đều đang tổ chức săn đá luyện cấp nơi Sơn Hải giới rồi, 90% là không có thời gian đi."

"Người hỏi thăm đi, chẳng phải vẫn có 10% hy vọng đó sao?"

"Ta nói, Nhược Hãn này là ai của người chớ? Sao nhiệt tình như vậy?"

Thiệu Gia cười hì hì, nói: "Nàng là khách hàng lớn nhất chỗ ta đấy, hơn nữa có đến nơi khác cũng chỉ vào ăn mỗi chi nhánh của ta thôi."

"Chẳng trách, vậy được, để ta hỏi một chút." Đường Hoa nhắn tin cho Thư Sinh với Tinh Tinh: "Có rảnh đi Vu Sơn thám hiểm không?" Hệ thống nhắc Thư Sinh hiện không ở Trung Nguyên.

Có điều Tinh Tinh lại thật sự hồi tin: "Được! Lúc nào?"

Đột, đúng thực có đũa rảnh, làm sao người lại có thể xem chuyện lên Vu Sơn là chơi đùa mà quăng quốc gia đại sự qua một bên như thế được. Đường Hoa hỏi: "Lúc nào xuất phát?"

"Trễ nhất là ngày mốt, hai ngày tiếp theo người đừng đi Sơn Hải giới làm gì. Ta nói cho người biết, đó là cái hố tiền. cũng tức là một dạng thủ đoạn thu hồi tiền tệ của hệ thống đó." Thiếu Gia giải thích: "Trừ những tên biến thái như người, bá tánh bình dân dù ở riết trong Sơn Hải giới từ lúc đầu đến hiện giờ cũng có mấy viên đá đầu? Bên Song Kiếm Nhật Báo đã điều tra, có ba viên đá là do may mắn mà được, còn lại cũng chỉ có hai viên là do đánh ra, nhưng xác suất tử vong lại gấp sáu lần ở Trung Nguyên đấy."

Đây chính là sự thật, ngay bản thân mình nếu không nhờ nhiệm vụ ở Nữ Nhi quốc được hai mươi viên, chỉ dựa vào công trình đánh quái với Sát Phá Lang thì phỏng chừng đến bây giờ cũng còn chưa kiếm được đủ một bộ đó chứ. Hơn nữa nhiệm vụ, có mấy ai có thể có độ tin cậy cao bằng mình? Có mấy ai có thể càn quét Chu Tước quốc?

* * * * *

Nhược Hãn rất nhanh đã đi đến thành đô, nhưng nàng cắn chặt răng tuyệt đối không nói chuyện với Phá Toái. Đường Hoa rất bất đắc dĩ đành phải làm bà mai phát tin cho Phá Toái: "Nữ nhân của người đang ở chỗ ta."

Phá Toái nhận tin xong thì cảm động ào ào rót nước mắt, đương nhiên cũng trình bày luôn đầu đuôi nguyên nhân cãi nhau, chủ yếu là vì bọn huynh đệ Bồng Lai muốn nhờ Phá Toái dẫn đến Sơn Hải giới xem xem thế nào. Sơn Hải giới vẫn có phần nguy hiểm đối với người chơi phổ thông, nếu có cao thủ áp trận, khả năng sống sót sẽ cao thêm không ít. Đương nhiên Phá Toái khó mà nói rõ ra rằng mình vì nữ nhân của mình nên đang nghiên cứu Vu Sơn, đành phải nói cái đạo lý nữ nhân là tay chân, huynh đệ là quần áo với Nhược Hãn, hãn nói quần áo tuy có thể vứt bỏ, nhưng vẫn nhất định phải cần, còn tay chân thì vĩnh viễn liền với nhau.

Nhược Hãn không thích nghe kiểu này, đồng thời cũng rất rất nóng máu, vốn sau khi Phá Toái độ tiên kiếp xong đã đáp ứng đưa nàng đi Vu Sơn xem tình hình, nhưng dù sao Phá Toái cũng là nhân vật nửa công chúng, nào là phải hòa giải phân tranh trong nội bộ Bồng Lai, nào là phải

đưa quân Bồng Lai đến Thục Sơn dập lửa, nào là các nhiệm vụ hệ thống, lịch đã bị sắp kín chỗ, cho nên mãi vẫn chưa thực hiện lời hứa được. Nhược Hãn cũng là người thấu tình đạt lý, lúc trước đều cho qua, nhưng càng ngày lòng kiên nhẫn càng bị mài mòn, cuối cùng không thềm nói lời nào nữa, trực tiếp lánh người đóng kênh, khiến Phá Toái sôi gan nóng ruột.

* * * * *

Phá Toái ngồi bên người Nhược Hãn, thật thà mặc kệ cười một cái, Nhược Hãn quay người đi không dòm tới hăn, nhưng chẳng bao lâu đã quay lại, sửa y phục cho Phá Toái.

Phá Toái hạnh phúc cười một cái, lấy bản đồ ra, nói: "Lần này có Gia Tử với hai vị mỹ nữ Mặc Tinh Tinh Tinh tọa trấn, ta nghĩ hăn phải khá đơn giản. Có điều ta mất lòng trước đặng lòng sau, phần khó nhất trong lần này là phá trận, tức là phải bắt được chủ kiếm, nhưng vạn nhất bắt được nó rồi thì làm sao phân phối, mọi người có nghĩ chưa?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 143: Địa Liệt Thiên Bằng

Chương 143: Địa Liệt Thiên Bằng

"Búa, kéo, bao!" Đề nghị đơn giản này của Mặc Tinh bị phần lớn nhân viên trong hội phản đối. Đầu tiên là Nhược Hãn, nàng chẳng cần kiểm kiế gì cả, Phá Toái với Đường Hoa đều kiên quyết phản đối phương pháp phân phối này, Tinh Tinh thì tán đồng, nhưng rõ ràng chẳng có bao nhiêu tiếng nói.

"Như vậy, dựa theo quy củ của võng du, người được kiếm xuất 1.000 kim ra chia hoa hồng cho mọi người." Đường Hoa đề nghị.

Đề nghị được thông qua. Bạn bè lêu bêu với nhau thì dựa theo nhu cầu mà phân phối, nhưng nếu ai cũng cần vậy chỉ có thể phân phối bằng cách này. Đương nhiên nếu bọn người là dã đội, vậy ai lấy được thì là bản lĩnh của người đó.

* * * * *

Vu Sơn mịt mờ sương khói thật nhiều những truyền thuyết hủ bại, đều là những chuyện về hoàng đế XX đã XXOO với thần tiên Vu Sơn, dân chúng chẳng có phần nào, ai bảo thần tiên không ngại bần yêu phú chớ? Bên cạnh đó, truyền thuyết cũng phản ánh một chuyện rằng trong Vu Sơn rất có khả năng gặp mấy thần tiên khó chơi. Vu Sơn cũng là một trong số ít những danh sơn không thể trở thành nơi trú quân của bang hội.

Phong cảnh Vu Sơn đẹp, đẹp đến thế nào? Khá là đẹp! Bọn năm người Đường Hoa, Phá Toái, Tinh Tinh, Nhược Hãn, Mặc Tinh vừa mới bước chân vào Vu Sơn liền phát biểu ý kiến về phong cảnh nơi đây ngay: đẹp! Đẹp ở chỗ nào? Ai cũng không nói được là ở chỗ nào, dù sao chỉ cần núi non mà không bị phá hư một cách nghiêm trọng, trong hiện thực đều được coi là đẹp.

Vành ngoài Vu Sơn không có gì khó khăn, đều là mấy tiểu quái cô độc, theo cách nói của Phá Toái với Đường Hoa, giết bọn chúng khiến họ có cảm giác rất rớt giá của mình.

Trong Vu Sơn sương mù lượn lờ, tuy không đến nỗi khiến cho người ta mờ tịt, nhưng cũng giảm đi phần lớn tầm nhìn của mọi người. Đường Hoa giới thiệu: "Sáu ngọn. Thuận chiều kim đồng hồ là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, còn một ngọn là kiếm trận hỗn hợp. Nhìn thì bình thường, nhưng sau khi tiến vào sẽ có quang cảnh khác, hơn nữa diện tích sẽ bị mở rộng rất nhiều, đường kính trăm dặm vẫn còn là chủ quan đấy."

"Kiếm trận hỗn hợp?" Tinh Tinh ngẫm nghĩ một chốc, nói: "Nghe nói mười cao thủ hai chi đội ngũ của bang Nhất Kiếm vào bên trong đều lỗ vốn hết. Còn những kiếm trận khác thì có mất vài mạng người, nhưng vẫn có thể xông qua được."

"Moá! Có lính tuần tra, khéo vậy?" Phá Toái mắt bén, thấy ngoài ngọn Hỏa trận có ba tổ mười lăm tên người chơi cấp độ bậc trung đang tới lui vành ngoài.

"Bang gì đó?"

"Tam Thương!" Phá Toái bổ sung thêm một câu: "Coi bộ trọng trách đoạt kiếm phải rơi vào tay Gia Tử rồi." Dù sao hiện giờ bọn họ vẫn còn là

bang kết minh, cướp bóc quá trắng trợn sẽ không dễ ăn nói cho lắm, càng huống chi Tinh Tinh lại là đường chủ. Còn phần Đường Hoa, trên cơ bản không có gì cố kỵ cả. Lại nói lúc đường Hoa còn ở bang Song Sư, cũng chẳng thấy hấn có cố kỵ gì.

Đầu lĩnh bọn lính tuần tra vẫn nhận ra được mấy người này, cũng không hung hăng hô hào bao sân, mà là bay lên thương lượng: "Xin chào các vị huynh đệ Song Sư."

"Chào!" Phá Toái đáp lời một tiếng, đánh mắt với Đường Hoa. Trang bị lần này mà năm người mang đều là trang bị phòng lửa, bắt họ đối trận thì lại phải dạo thị trường một lần nữa để moi một bộ khác. Túi Càn Khôn chỉ có bấy nhiêu đó không gian, đầu tiên người phải chần chẫn có một bộ cao sinh mệnh cao phòng ngự, như Đường Hoa thì còn có thể trang bị thêm một bộ cao lửa cao sét, Phá Toái là cao công cao bạo kích. Bởi vậy trừ khi bọn họ chấp nhận làm đám cháu chắt, nếu không ngày hôm nay sẽ phải chạy không một chuyến rồi. Đừng nói là Đường Hoa không chấp nhận, cho dù là Phá Toái cũng sẽ không cam tâm làm cháu chắt người ta, bên người còn có nữ nhân của mình đang nhìn mà.

"Cái kia..." Đường Hoa ngẫm một chốc, sau đó hỏi: "Người bên trong có chết sạch hết chưa?"

Hỏi kiểu gì vậy chứ? Có điều tên thủ lĩnh vẫn rất khách khí, nói: "Lực phòng ngự của bang chủ bọn ta thì các vị biết đấy, chỉ cần có thời gian, thành công không phải là vấn đề." Trong giọng nói mơ hồ có mùi đe dọa.

"Vậy các người đây định qua Hỏa trận, hay là bắt chủ kiếm?"

"Đương nhiên là bắt chủ kiếm rồi, các vị là..?"

"Cũng vậy, cũng là bắt chủ kiếm." Đường Hoa cười ha ha một tiếng, hoa sen rơi xuống đất nổ tung, sau đó là lôi hỏa oanh tạc tới. Bởi vì hấn nói trở mặt là trở mặt ngay, cho nên hơn chục tên người chơi chỉ có hai tên xông được ra ngoài, có điều còn chưa kịp có phản kháng gì thì Đường Hoa đã bắt kịp, mỗi người bị bồi thêm một tia sét là xuống địa ngục mất ráo. Đường Hoa giết sạch xong thì quay người chìa tay làm hình chữ V, nói: "Phá Toái, có phải cũng muốn rời bang rồi hay không?"

"Ông đây sống là chiến thần Song Sư, chết là tử thần Song Sư." Phá Toái trả lời xong thì phất tay một cái: "Đi!"

Tinh Tinh vội hỏi: "Như vậy có tệ lắm hay không?" Nàng là kẻ làm quan, chuyện cần cân nhắc có nhiều lắm.

Đường Hoa lục lục túi Cần Khôn, lấy một chiếc khăn trùm đầu tự chế ra bay tới đưa cho Tinh Tinh: "Mang vào sẽ không phải sợ người ta nhận ra người nữa."

Tinh Tinh nhận lấy khăn, mang vào...

Đường Hoa nén cười: "Đây chính là vừa muốn lập đền thờ lại vừa muốn..."

"Người đi chết đi!" Tinh Tinh nổi giận bưng bưng, giựt phắt khăn trùm ném xuống đất, nói: "Ai sợ ai chứ, đi!" Phá Toái len lén giơ ngón cái với Đường Hoa, chiêu này của Đường Hoa đã hoàn toàn đánh tan tâm tình do dự, trước sợ sói sau sợ hổ của Tinh Tinh rồi.

* * * * *

Vừa bước chân vào Hỏa trận, tưởng như bước vào hiện trường phim bom tấn của Hollywood vậy, đỉnh đầu có bầy kiếm bay như chim, chia làm mười đội có tổ chức bay qua lại trên không, chốc chốc lướt là là mặt đất, chốc chốc lại xông thẳng lên trời, chốc chốc lại bày ra đủ loại đồ án. Thoáng nhìn qua một vòng, thấy bầy phi kiếm như là những người cá trong biển vậy, tùy tiện rong ruổi trong trời đất.

"Cẩn thận!" Tinh Tinh cầm la bàn, mặt tái mét nói: "Chủ kiếm chỉ cách chúng ta chừng trăm mét, bảy mươi mét, bốn mươi mét, ở đâu? Ta không thể nào thấy nó ở đâu cả." Đập vào tầm mắt, trừ bầy phi kiếm đang bay lượn, cũng chỉ còn các loại cây cối mọc trên đất cộng với đám động vật hùng hực lửa trên bầu trời, tầm bốn mươi thước nào có phi kiếm gì đâu?

"Mọi người tìm xem!" Đội trưởng Phá Toái chỉ đạo.

"Ba mươi mét, hai mươi mét..."

Đường Hoa: "Xuất trận! Lui." Nói xong đã xoay người, xẹt ra ngoài trận.

* * * * *

Phá Toái đi ra xong, nhìn lại số nhân viên, cực kỳ kinh hãi hỏi: "Nhược Hãn đâu?"

Đường Hoa nhún vai: "Mười phần có tám, chính là bị trảm rồi."

"Không có!" Phá Toái nhìn lại mục hảo hữu, không thấy có màu xám: "Nàng vẫn còn trong trận. Ta phải đi tìm nàng." Nói xong bèn vào trận trở lại. Bọn Đường Hoa bất đắc dĩ cũng đành phải vào theo.

Trong trận, Nhược Hãn có chút đỡ đỡ nhìn đám phi kiếm đang bay lượn, có vẻ như nàng không bị công kích gì cả. Phá Toái thở phào một hơi, đồng thời cũng khinh bỉ la bàn của Tinh Tinh, ở đây nào có thanh chủ kiếm nào đâu.

Nhưng Tinh Tinh bị khinh bỉ vẫn không nản, vẫn tiếp tục báo cáo tin xấu: "Chủ kiếm đang cách chúng ta mười mét!"

"Có chủ kiếm cái máu!" Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng Phá toái vẫn thả tiên kiếm ra hộ thân, hắn đi đến sau lưng Nhược Hãn, đặt tay phải lên bả vai nàng, hỏi: "Không bị hãi chứ?"

Tiếp đó, bọn người Đường Hoa liền trông thấy một màn rất quái dị: Nhược Hãn xoay người lại, sau đó bắt đầu từ phần đầu, toàn bộ cơ thể bắn xuyên qua trái tim của Phá Toái, rồi nhìn bọn họ cười một cách âm hiểm.

Bùa Giám Định: Trục Nhật kiếm, đã biến hóa, cấp 60. "Đậu má! Thần Quang bảo tháp!" Đường Hoa nện bảo tháp xuống một nhát, hô: "Nhược Hãn này là do chủ kiến biến thành."

Phá Toái đã đi địa ngục rồi. Mặc Tinh vốn một mực tin Đường Hoa bèn bay tới phía trên bảo tháp, gật đầu với Đường Hoa, nàng đã sẵn sàng dùng Kinh Thiên Động Địa quyền. Tinh Tinh cũng không phải là tay mơ, sau khi tỉnh ngộ thì ném một tờ bùa nguyên rửa ra, nơi lá bùa biến mất đột ngột xuất hiện sáu sợi xích sắt. Tinh Tinh giải thích: "Lục Giới Thúc Phược trận, chỉ cần là vật trong lục giới, đều có thể bị nó bắt lại."

"Ừ!" Đường Hoa gật đầu, trong lòng niệm một từ "Thu" thu hồi bảo tháp, trong tháp không còn thân ảnh của Nhược Hãn, thay vào đó là một thanh kiếm lửa màu máu. Những cụm lửa chảy vòng quanh thân kiếm như những đụn dung nham ngàn năm trên núi lửa. Thân kiếm thấp thoáng như mặt trời, phát ra nhiệt độ nóng rực.

Đối mặt với sản phẩm thuộc tính lửa, thủ đoạn công kích của Đường Hoa cực kỳ eo hẹp, chỉ có một ngón Thiên Lô Không Phá là có thể đánh được. Hắn cuộn tay áo lên, còn chưa kịp phát ra Thiên Lô, chủ kiếm đã thoát khỏi Thúc Phược trận, biến thành bộ dạng của Phá Toái. Phá Toái giả phát tay lên, một thanh kiếm lửa bắn ra, nhắm thẳng hướng Tinh Tinh.

Kinh Thiên Động Địa quyền được Mặc Tinh vấy ra, trong thế giới ngập lửa này vậy mà lại xuất hiện cả một mảng sóng nước. Giữa những luồng sóng, Phá toái giả vì trở nên chậm chạp mà bị Thiên Lô của Đường Hoa chuẩn xác đánh trúng, còn thanh kiếm lửa đang bắn tới Tinh Tinh thì bị Đường Hoa cây thuộc tính lửa cao cường dùng thân chặn lại, tuy vẫn có lực công kích vật lý, nhưng may mà thanh kiếm này thực quá rác rưởi, sinh mệnh của Đường Hoa bị hạ xuống không nhiều.

Hồng Liên Địa Ngục chỉ tổ tăng máu cho chủ kiếm, Liệt Diễm Nhiên Lô thì một lửa một sét, tương đương với một tăng một giảm, hai loại pháp thuật này không nên dùng. Tuy là như thế, nhưng Đường Hoa cũng không phải đã hết cách, giữa bầu không khí gần như nóng cháy, hắn cuộn Vạn Lý Hoàng Sa lên, dùng chiêu "Lấy gậy ông đập lưng ông", không những khiến chủ kiếm rời khỏi vùng lửa không thể ẩn hình và biến thân, mà bản thân mình thì lại có thể ở vào trạng thái "Ẩn" ở trong biển cát vàng.

Chủ kiếm phát ra một tiếng rỗng ngậm, bày phi kiếm vẫn luôn bay lượn chọt như nghe được tiếng kêu gọi, như mưa rơi bắn về phía ba người. Mặc Tinh vội vàng gọi hổ gỗ ra bảo vệ, còn mình thì cầm đầu chạy trốn. Tinh Tinh thông minh hơn, trực tiếp chạy ra khỏi trận, Mặc Tinh thấy thế cũng học theo, tìm được con đường sống.

Hai nữ chờ ngoài trận một hồi mới thấy Đường Hoa mặt mũi tóc tai tơi tả xuất trận, hắn có vẻ bất mãn nói: "Các người chạy thực là nhanh đó."

Hai nữ vội khiêm tốn: "Đâu có đâu có."

"Ta không có khen các người." Đường Hoa ỉu xiu ngồi trên mặt đất, vầy không được, Tinh Tinh không có Phá Toái bảo vệ, một khi người ta cố ý nhắm về phía nàng, toàn bộ mọi người khó thể đi thêm được nửa bước. Có điều cũng kỳ quái... Đường Hoa hỏi: "Vừa nãy có trông thấy Nhược Hân không?"

"Không có!" Tinh Tinh lắc đầu, hỏi: "Bây giờ phải làm thế nào?"

"Chờ Phá Toái chứ còn làm sao được nữa." Vẫn là câu nói cũ kia, một mình đi thì không có vấn đề, chứ muốn mang theo người, phiền phức lắm.

* * * * *

Một giờ đồng hồ đã qua đi, sau khi Đường Hoa giết xong một nhóm bang chúng Tam Thương, Phá Toái cũng tới nơi. Điều khiến Phá Toái muốn té bổ ngựa chính là Nhược Hãn đến giờ vẫn còn chưa có chết, vẫn còn đang ở trong Hỏa trận.

"Có khi nào làm áp trại phu nhân cho người ta không nhỉ?" Đường Hoa là người đầu tiên đưa ra phỏng đoán.

Phá Toái không khách khí chìa ngón giữa lên, sau đó hất tóc, nói: "Muốn cướp nữ nhân với ta, có tư cách đó à?"

"Tự kỷ!" Tinh Tinh khinh bỉ một câu, sau đó theo Đường Hoa tiến vào trong trận một lần nữa.

* * * * *

Vào trong trận, phi kiếm vẫn còn bay lượn như cũ, có điều Tinh Tinh tính toán một lát xong thì nói: "Chủ kiếm đang cách chúng ta cực kỳ xa, chỉ có thể tính ra tin tức mơ hồ như vậy đây. Nhược Hãn thì đang ở hướng Tây Bắc, khoảng 20 km."

"Đi nào!" Phá Toái dẫn đầu, dưới sự chỉ dẫn của Tinh Tinh cùng bay tới hướng có Nhược Hãn, bầy phi kiếm vẫn cứ chơi đùa theo quỹ tích của mình, không tận lực đuổi theo bọn họ. Có điều suốt trên đường mọi người rất là buồn bực, dựa theo kết quả tính toán của Tinh Tinh, dường như Nhược Hãn vẫn chưa hề nhúc nhích qua, mà trong trận này thì điều quan trọng nhất là phải động, một khi đứng im, chủ kiếm sẽ tìm tới người. Thanh chủ kiếm này không những có chỉ số thông minh cao, mà bụng dạ lại đề tiện, dù là Đường Hoa cũng lần đầu mới thấy dạng như nó. Người như Nhược Hãn, muốn đăng cấp không có đăng cấp, muốn vô sỉ không có vô sỉ, làm sao có thể còn sống thế?

* * * * *

Đáp án được công bố ngay...

Đường Hoa chặc chặc hai tiếng, lặp lại lời của người nào đó vừa nói: "Muốn cướp nữ nhân với ta, có tư cách đó sao?" Chỗ không xa bọn họ đang có một đám người, mà Nhược Hân lại đang ở trong đó. Vị trí dẫn đầu của đám người này thành lĩnh chính là lão bằng hữu của Đường Hoa - Phong Vân Nộ, đương nhiên không thể thiếu hai người quen khác - Công Chúa với cô gái xinh đẹp Táng Ái.

Tâm tình Phá Toái có phần u ám, phản bác: "Gia Tử, đừng nói bậy."

"Không nói bậy, lẽ nào không tính bọn họ sao? Lẽ nào không tính Phong Vân Nộ à? Nhìn lại, Phong Vân Nộ người ta có diện mạo, có kim tiền, có địa vị, cách nói năng bất phàm, lại hài hước..."

"Hừ! Ta không giết hẳn mười lần thì không yên." Phá Toái âm trầm nói.

Tinh Tinh lặng lẽ kéo Đường Hoa hỏi: "Người làm gì phải châm ngòi lung tung thế?"

"Không thấy hắn đang đứng cùng với một tỷ tỷ xinh đẹp à?"

"Thực hẹp hòi!"

"Ta hẹp hòi gì chứ? Một tên nam nhân chiếm lấy nhiều nữ nhân như vậy, đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà đệ nhất cao thủ ta đây chưa có lão bà. Hừ! Mỗi người thấy tất phải giết."

Mặc Tinh ở bệnh cạnh cười nói: "Đừng có nghe hắn nói bừa, hồi 20 cấp Phong Vân Nộ đã từng giết cả phái Thục Sơn bọn hắn, cho nên hắn vẫn mãi canh cánh trong lòng đó. Phá Toái, đừng có tin hắn."

"Ta nhớ ra rồi." Phá Toái giật mình: "Chính là lúc mà Tà Kiếm Tiên tới đánh Bồng Lai. Ha, ở địa bàn của ta mà giết bằng hữu của ta, ta còn chưa có tìm hắn tính sổ đấy."

"Huynh đệ!" Đường Hoa bắt tay với Phá Toái.

Phá Toái trịnh trọng gật đầu: "Với bất cứ nam nhân nào quá hấp dẫn nữ giới, chúng ta nhất định phải tìm cách gây phiền phức cho chúng, không có cách cũng phải tạo ra cách cho bằng được. Nguyên cho lũ đẹp trai trên đời chết sạch."

Đường Hoa: "Ngàn dặm thuyền duyên mỗi tháng ẵm một con."

Tinh Tinh toát mồ hôi một trận, thật là một sự ghen tị trần trụi, trần trụi tới mức thiên kinh địa nghĩa luôn. Đương nhiên hai người bọn họ có thực

lực mới dám nói như thế.

* * * * *

Phong Vân Nộ hiển nhiên đã biết chuyện Đường Hoa sát hại người của hắn, cho nên hết sức bất mãn. Nhưng bất mãn cũng không có nghĩa là hắn sẽ khiêu khích Đường Hoa. Sau khi tùy ý chào hỏi vài câu, hắn bắt đầu thân thiết nói chuyện với Tinh Tinh. Nào là bang hội thế nào rồi, nào là anh của người có khỏe hay không, v.v...

Nhược Hãn cũng rất bất mãn với Phá Toái, hết sức lạnh lùng, nàng cực kỳ tức giận chuyện mấy người kia chạy trốn nhanh như thế, đã quăng lại một cô gái nhỏ như mình giữa hố lửa không thêm bận tâm. Nàng bị lạc đường giữa Hỏa trận, nếu không phải thời may gặp được Phong Vân Nộ, phỏng chừng đã sớm tới địa ngục rồi.

Đường Hoa cũng bất mãn với Nhược Hãn, trong cách nghĩ của hắn, đội viên thì phải biết nghe mệnh lệnh, kêu lui thì lui, còn bày đặt nổi bướng cứ nhất định tiến tới phía trước làm gì.

Tinh Tinh nói trong kênh đội ngũ: "Phong Vân Nộ nói, bọn họ đang ở đây chờ chủ kiếm, hắn nói kiếm này công mạnh phòng thấp, chỉ cần đánh cho nó hồi nguyên hình là có thể thu phục được ngay. Hiện hắn đang đứng ở ngoài để làm môi hấp dẫn chủ kiếm tấn công. Hắn hy vọng chúng ta đừng phá hư kế hoạch của bọn hắn."

Đường Hoa trả lời: "Người cứ nói là ta đồng ý."

Phá Toái trả lời: "Cũng bảo là ta đồng ý. Coi ta có cướp chết hắn hay không. Bà nội!" Nhược Hãn thế mà thà ở chung một tổ với Phong Vân Nộ cũng không thêm trở về đội này.

Đám Phong Vân Nộ có khoảng chừng hai chục người, cùng một sắc Nga Mi cả. Nhìn cấp độ, hắn có mấy người rất khá. Bọn họ phân ra một bộ phận để phòng bị Đường Hoa, mấy người khác thì đang chờ chủ kiếm tới.

"Gia Tử!" Táng Ái vẫy tay chào: "Đã lâu không gặp người rồi, hơn nữa cũng mãi không liên hệ được."

"Mỹ nữ liên hệ ta màn chi hi?" Đường Hoa cười híp mắt hỏi.

"... Ta đang khách sáo mà." Táng Ái ủ rũ trả lời.

"Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyện lạc hoa." Đường Hoa than thở một câu, khiến Táng Ái khẽ cười một tiếng. Chúng nhân Nga Mi thấy vậy, đã mất đi một ít cảnh giác với Đường Hoa. Phong Vân Nộ cũng thuận theo, nhờ Táng Ái nói chuyện phiếm một hồi với tên chết tiệt này. Hiện giờ trong đám "lai giả bất thiện" này, Đường Hoa chính là cây gai lớn nhất. Có điều theo thông tin mà Nhược Hãn cung cấp, thủ đoạn đối phó chủ kiếm của người này thật hữu hạn, có vẻ lực công kích cũng không cao, cho dù để mặc hãn cướp, phỏng chừng cũng khó mà rơi vào trong tay hãn được.

* * * * *

"Cách ba trăm mét! Hướng Đông Nam." Tinh Tinh báo cáo.

Đường Hoa vừa đối pháp bảo lại vừa tán gẫu với Táng Ái: "Có bạn trai chưa? Cô thấy ta thế nào? Người thì tốt, lại thiện lương..."

"Táng tận thiên lương thì có."

"Cô vu hãm nhân cách của ta, ta đau lòng lắm. Cô nhất định phải mời ta ăn cơm."

"Một nam một nữ mà người có mặt mũi để đăng gái bỏ tiền à?"

"Đã quên bảo ta còn có hai ưu điểm lớn, một là keo kiệt, hai là da dày."

* * * * *

"Cách mười mét!" Tinh Tinh rớt một giọt mồ hôi lạnh, mắt thường vẫn không thấy được sự tồn tại của chủ kiếm. Chẳng biết ai sẽ là vật hy sinh đầu tiên đây.

"Nơi đó!" Phong Vân Nộ hô lên một tiếng, một tên người chơi Nga Mi gật đầu, đưa phi kiếm lên giữa không trung, vẩy trăm luồng kiếm khí vào một chỗ cách đó chừng chục mét. Lực công kích của chiêu này tuy rất thấp, nhưng chỉ cần ép chủ kiếm tiến vào trạng thái chiến đấu, mục đích của chiến lược sẽ thành công.

"Cẩn thận!" Táng Ái hô lên một tiếng, chủ kiếm đột nhiên xuất hiện bên người Phong Vân Nộ, đồng thời dùng tốc độ không nhanh cho lắm xuyên qua thân thể của hãn. Phong Vân Nộ không kịp rút nước mắt đau lòng, đưa tay trực tiếp bắt lấy thân kiếm, bàn tay còn lại dán một tấm bùa nguyên rủa lên nó.

Đường Hoa nghi hoặc hỏi Táng Ái: "Phong Vân Nộ đổi nghề từ lúc nào đó?"

"Không phải đâu, đó là do nhiệm vụ thưởng cho, là phù chú phá ấn hình, đồng thời còn kèm theo giảm tốc."

"À!" Đường Hoa bừng tỉnh. Lại thấy khoảng chục tên Nga Mi đã bay vây cả Phong Vân Nộ lẫn chủ kiếm, phi kiếm pháp thuật cùng nhau trút vào chủ kiếm. Dưới từng đợt từng đợt thương tổn, chủ kiếm liên tục rên rỉ, nó có lòng muốn đột phá, nhưng vòng vây lại di chuyển theo nó ngay, bởi vì tốc độ đã bị giảm nên nó căn bản không có khả năng phá vây được.

Lại là một tiếng rống ngâm, lại là mảnh khóe cũ, bấy phi kiếm đang ngao du cùng bắn đến phía bọn Nga Mi. Mười tên Nga Mi từ đầu tới giờ chưa động thủ đều nhất tề tiến lên ngăn chặn. Theo trình độ phối hợp, cộng với mức quen thuộc với chủ kiếm mà suy, chắc hẳn bọn họ đã bị diệt đoàn ở chỗ quỷ này không dưới một lần hai lần rồi.

Phong Vân Nộ thấy chủ kiếm đã sắp bị thu phục bèn dặn dò trong kênh bang hội: "Nhớ phải cùng nhau tấn công, Đông Phương Gia Tử chỉ có Thiên Lô là có lực công kích mạnh, chỉ cần không bị hắn tìm được khoảng thời gian trống mà tấn công thì chủ kiếm sẽ là của chúng ta." Chỉ một người đánh, đến khi sinh mệnh của chủ kiếm không còn nhiều, Đường Hoa sẽ ra tay ăn hốt, mà hơn mười người kết thành một đơn vị tấn công, cơ hội mà Đường Hoa có thể mò được sẽ nhỏ hơn nhiều lắm.

"Cô đoán xem ta đang nghĩ cái gì nào?" Đường Hoa cười híp mắt hỏi.

"Người... Một khi cười như thế, tức là sắp làm chuyện xấu rồi." Táng Ái trả lời một cách rất chắc chắn.

"Trả lời đúng rồi, được cộng mười điểm!" Vừa dứt lời, một tia sét nện lên trên thân của Đường Hoa, thân thể của Đường Hoa chảy tràn những tia chớp, theo gió mà lớn lên, trong chớp mắt đã đạt đến ba trạng độ cao.

"Địa Liệt Thiên Băng!" Dùng Phong Thần lệnh biến thân thành Trấn Ngục Minh Vương thì có thể sử dụng cấm pháp Địa Liệt Thiên Băng, tầng thứ của cấm pháp tương đương với cấp độ của nhân vật. Trong lúc biến thân không thể sử dụng vật phẩm và kỹ năng vốn có của nhân vật, sinh mệnh và pháp lực được tăng lên gấp đôi. Cấm pháp tầng 53, tuy không thể

sử dụng Lương Thiên Xích, nhưng chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn cấm pháp Hồng Liên Địa Ngục tầng 20 có sử dụng Lương Thiên Xích.

Trong tiếng quỷ khóc thần gào, đất đai bị xé nát, trong phạm vi mười dặm có vô số những tảng đá to như những quả núi nhỏ cùng bay về phía bàn tay đang giơ lên cao của Đường Hoa, mà tầng mây trên đỉnh đầu của Đường Hoa lại bị vỡ thành vô số những khối nhỏ, cùng rơi xuống như mưa vậy. Cát bay đá chạy, không thể phân rõ vật nào với vật nào, trời cũng sụp, mà đất cũng nứt. Những tảng đất cát, núi đá mạnh mẽ không gì bì nổi, công với những vụn mây chết người cùng bắn về phía chủ kiếm. Có ba tên người chơi phái Nga Mi định chống cự, ngay lập tức đã bị một ngọn núi nhỏ nện thành ánh trắng...

Phá Toái than một tiếng, trong lòng đã chịu phục cái danh "đệ nhất cao thủ" của Đường Hoa. Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng đơn đấu với Đường Hoa hắn sẽ không có cơ hội thắng. Theo kết quả nghiên cứu lúc nhàm chán của hắn, muốn đối phó với Đường Hoa thì chỉ có thể dùng một thủ đoạn duy nhất, đó chính là tấn công trước, chứ không thể chờ Đường Hoa phát chiêu. Từ điểm này, có thể thấy Huy Hoàng lại chính là khắc tinh lớn nhất của Đường Hoa.

*** Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyện lạc hoa: Hoa rơi có ý theo nước chảy, nước chảy vô tình mặc hoa rơi.

*** Lai giả bất thiện: Trích từ câu "Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện" - "Người thiện thì không tới, người tới thì không thiện."

*** Táng tận thiên lương = táng tận lương tâm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 144: Lại thấy Vu Sơn không phải là như vậy

Chương 144: Lại thấy Vu Sơn không phải là như vậy

Sát Phá Lang cướp đồ luôn ổn, chuẩn, hung. So với hắn, Đường Hoa bị bọm thì nhiều nhưng nhân lực lại chẳng ra làm sao cả. Giữa cấm pháp

hệ thổ, chủ kiếm lão đảo như muốn ngã, nhưng chung quy vẫn chỉ là "lão đảo" mà thôi, tuy ánh sáng quanh thân đã ảm đạm, nhưng vẫn còn giữ được khí thế bất khuất. Có điều Đường Hoa không lo lắng bao nhiêu, mình vẫn còn tới một nửa ống pháp lực lận, đã dư sức dày vò nó tới chết rồi, thứ cần thiết duy nhất là thời gian mà thôi!

Nhìn lại, Phong Vân Nộ đã cực kỳ tức tối, cực kỳ cực kỳ tức tối. Từ khi bắt đầu trò chơi hắc đã đối đầu với tên Đông Phương Gia Tử này rồi. Chuyện ở Bồng Lai là do bọn Thục Sơn giết người cướp quái trước, mình là kẻ chiếm lý cơ mà... Lại nói, có lần nào mà mình không chiếm lý? Chẳng hạn như lần này, người ta đã giết người của mình, mình cũng không có bấy nhiêu so đo. Mình đã bị diệt đoàn mấy lần mới mò ra được quy luật của chủ kiếm, nào có dễ dàng? Mình là người đến trước, sao hắc lại có thể mặt dày mà hạ thủ như thế chứ?

Bởi vậy Phong Vân Nộ rất chi là tức tối, vì tức tối nên hắc hành động. Hắc trực tiếp bay về phía chủ kiếm ở trung tâm cấm pháp, dùng thân thể ngăn cản sự công kích của cấm pháp lại. Bầy Nga Mi còn sống sót thấy vậy thì không khỏi tán thưởng một câu, ngày xưa có Hoàng Kế Quang xả thân lấp lỗ châu mai, nay có Phong Vân Nộ liều mạng chặn lại cấm pháp.

Đậu xanh cả rồi! Đường Hoa tức giận, tức giận bưng bưng! Đây là chuyện gì vậy chứ, chẳng phải ông đây vì tâm địa quá thiện lương nên không thanh trừ người trước đó sao, cần gì cứ phải không biết tốt xấu phá hỏng chuyện của ông vậy? Trong lòng hắc tràn đầy căm phẫn, hồi ở Bồng Lai đã dựa vào nhiều người khi dễ ít người, diệt Thục Sơn ta, bây giờ lại dựa vào phòng ngự tuyệt đối không để ta lấy được lợi.

Hai bên đều giận, nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật. Dưới sự chở che tỉ mỉ của Phong Vân Nộ, ống pháp lực của Đường Hoa đã gần cạn rồi mà chưa hạ được chủ kiếm. Đường Hoa rất bất đắc dĩ, nhìn lại thì thấy đám Nga Mi đang chờ cấm pháp của mình dừng một cái là sẽ túm mình đi khai đao, đành tức thì buông tha cho chủ kiếm, hồi phục hình người, bay ngược về phía sau, đồng thời cũng uống thuốc đề phòng.

Bầy Nga Mi thấy Đường Hoa đã có sự chuẩn bị, nhất thời không ai dám tiến lên. Nhưng nếu bây giờ đi tấn công chủ kiếm, tên Đường Hoa này

100% sẽ quấy rối, còn vẫn cứ giằng co như bây giờ, bùa ếm trên thân của chủ kiếm sẽ mau hết thời gian hiệu lực mất thôi.

"Toàn Quang Thôn Nhật Nguyệt!" Ngay lúc mọi người còn đang cấp tốc suy nghĩ, Phá Toái đã hành động. Không động thì thôi, đã động là xuất ra kỹ năng giữ nhà ngay. Một đôi kiếm bộ tam giai áp dụng phương thức cực đoan nhất - tự hủy! Yển Chuẩn hóa mặt trời, Thanh Lộ hóa mặt trăng, một trên một dưới trực tiếp xẹt qua bảy người Nga Mi, tuy tốc độ chậm, nhưng khí thế dạt dào, nhắm thẳng đến chủ kiếm đang chật vật đằng kia. Đôi kiếm bộ này đã sớm lạc hậu, Phá Toái luôn mang theo chúng như để lưu lại kỷ niệm, nào ngờ lúc này lại có có hiệu dụng.

"Liều đi!" Phong Vân Nộ ra lệnh một tiếng, bảy người Nga Mi vứt bỏ sống chết, toàn bộ xoay người phát ra kỹ năng mà họ cho rằng mạnh nhất về phía chủ kiếm. Đường Hoa không cam cảnh cô quạnh cũng xuất hiện phía bên trên chủ kiếm, nện Khuynh Quốc Ngân Đạn Ba xuống. Ai có thủ đoạn nào thì xài thủ đoạn nấy, Tinh Tinh thấy cục diện đã hỗn loạn như thế, cũng trực tiếp nâng la bàn lên, triệu một tia chớp đánh lên trên la bàn, sau đó phản xạ đến chủ kiếm. Mặc Tinh dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, hồ gồ rít gào, phát ra một kỹ năng: Phô Thiên Cái Địa Thủ... Làm người diễn vai quần chúng duy nhất, Nhược Hãn than một hơi, tuy đã ở trong trò chơi không ít thời gian, nhưng nàng vẫn không tài nào hiểu được loại hành vi điên cuồng đỏ cả ánh mắt này của mọi người, đành nhẹ nhàng gảy dây đàn một cái, coi như để trấn an tinh thần của mình.

* * * * *

Sau cơn giông tố là một sự yên tĩnh chết chóc. Chủ kiếm đã biến mất. Động tác đầu tiên của mọi người không phải là trở mặt, mà là lục túi Càn Khôn. Sau khi lục xong thì người nhìn ta, ta nhìn người, sát khí ngập tràn.

Mặc Tinh nói trong kênh đội ngũ: "Ta không có!"

Đường Hoa lắc đầu: "Không có!"

Phá Toái thở dài: "Không có!"

Tinh Tinh nhún vai: "Không có!"

Bốn người nhìn lại Phong Vân Nộ, chỉ số sát khí của bên ấy cũng không hề kém bên mình, hai bên cùng rào rạt sát khí, đồng thời tự hỏi một vấn đề:

Ai đang giữ?

Sau một lúc đối thị như thế, đội ngũ hai bên đều xuất hiện mâu thuẫn. Đầu tiên Phong Vân Nộ hoài nghi người của mình giấu riêng, Phá Toái thì nghi ngờ Đường Hoa. Lòng của Đường Hoa trong sáng như nhật nguyệt, trừ Mặc Tinh ra, ai hăn cũng nghi cả.

Mà lúc này, Nhược Hãn run lấy bấy giờ một thanh kiếm lửa lên hỏi: "Sao... Sao lại qua chỗ ta vậy?"

Đường Hoa gắng kìm một ngụm máu tươi, nói trong kênh đội ngũ: "Phá Toái ca, không nhìn ra được nữ nhân của ngài lại là một cao thủ che dấu sâu như vậy đấy, giết người cướp quái đều trong vô hình." Ngữ khí của hăn không được tốt cho lắm, có điều cũng phải nói, gặp chuyện như thế ai cũng chẳng có ngữ khí tốt được cả. Nếu Nhược Hãn vẫn còn trong đội của hăn, dù Đường Hoa có phần mất mát, nhưng cũng không nói chuyện một cách chua chát đến vậy. Để Phong Vân Nộ đoạt được, mình cũng đành chấp nhận, ai đi ra lẫn lộn cũng phải chuẩn bị tinh thần như thế, nhưng Nhược Hãn lấy được thì phải làm gì đây?

Phá Toái cũng có phần xấu hổ, nói: "Gia Tử ca, thực ra ngài cũng biết đấy, tuy ta luôn coi nàng là lão bà ta, nhưng trước tới giờ nàng vẫn không coi ta là lão công. Theo suy đoán của ta, thanh kiếm này bọn ta sẽ không có phần đâu, người ta tám chín phần mười sẽ tặng cho Phong Vân Nộ đấy."

Phong Vân Nộ thì đang phỏng đoán: "Nữ nhân này, khó nói lắm. Tuy hiện nàng đang ở chung nhóm với chúng ta, nhưng cũng không phải do chúng ta mang vào đây."

Hai bên đều có một điểm chung - trầm mặc, cùng nhau trầm mặc nhìn Nhược Hãn.

Trong lòng Nhược Hãn hối hận lắm lắm, khi không lại đi gây dây đàn làm cái gì, nàng cũng không ngờ lực công kích chỉ có vài điểm như thế mà chủ kiếm được coi là mình giết chết mất rồi. Nhìn hai phe mà lòng nàng rối rắm hết sức, nếu trò chơi này có chức năng logout, nàng cam đoan sẽ tức khắc logout, suốt đời không vào lại ngay. Đáng tiếc, trò chơi này lại không có...

Trầm mặc lúc lâu, cuối cùng Phá Toái cũng mở miệng: "Thuộc tính thế nào?"

Nhược Hãn vội xem qua: "Trục Nhật kiếm, tiên kiếm thất giai cực phẩm. Bảo vật của tộc Khoa Phụ. Theo truyền thuyết là phối kiếm của Khoa Phụ."

"À!" Phá Toái lại tiếp tục trầm mặc, đồng thời trong lòng than thở: Toi rồi! Là cực phẩm trong cực phẩm rồi. Thế này mặc kệ đưa cho ai, cừu hận của hai bên cũng đều sẽ dâng tràn, mà mục tiêu có đến 90% sẽ là Nhược Hãn.

Nhược Hãn nhìn nhìn chung quanh, cố thu can đảm hỏi: "Thanh kiếm này... Ai trong các người muốn?"

"..." Không có ai trả lời, giá trị của thanh kiếm này đã gần được bằng với thần binh, dù là Đường Hoa cũng không thể không biết xấu hổ mà nói là mình muốn được.

"Ta có thể nói đôi câu không?" Mặc Tinh dè dặt giơ tay, không khí trước mắt đã kìm nén quá rồi.

"Người nói đi!" Nhược Hãn vội bảo.

"Chẳng phải Nhược Hãn tỷ đang muốn lấy được Ngọc Ngô Đồng Cầm sao? Tỷ đi đến nơi quản lý nhiệm vụ của người chơi phát một nhiệm vụ "bất cứ ai cầm Ngọc Ngô Đồng Cầm đến đều có thể đổi được thanh kiếm này" là xong."

"Đây thật đúng là một biện pháp hay." Nhược Hãn gật đầu: "VẬY ta chết ra ngoài tuyên bố nhiệm vụ đây." Nàng nhìn trái nhìn phải thấy mọi người không ai có ý kiến, bèn xông vào giữa bày phi kiếm đang ngao du hóa thành ánh trắng, cuối cùng cũng thoát được khỏi cục diện xấu hổ này giờ.

Đường Hoa hỏi trong kênh đội ngũ: "Mặc Tinh cô nương, từ lúc nào cô lại có ý kiến hại người như thế?"

Mặc Tinh hỏi: "Đâu mà hại người?"

Phá Toái than: "Đây chẳng phải là nhiệm vụ đo lường riêng cho Sát Phá Lang đó à? Lại còn nhân tiện hại chết được mấy vạn người nữa, còn chưa đủ hại người sao?"

"Sẽ chết mấy vạn người?"

Đường Hoa nói: "Mấy vạn chỉ là con số chủ quan mà thôi. Giá trị của thanh kiếm này nếu đối với theo những người chơi trình độ trung đẳng thì có thể tương đương với vũ khí cấp cuối đây. Người cho rằng sẽ có bao nhiêu người đến cướp cầm đây hả?"

"Đúng đó!" Phá Toái nói: "Hiện giờ những người có hy vọng nhất chính là những cao thủ thuộc nhóm đầu tiên tới ngọn Dục Nữ nơi trung tâm Vu Sơn. Ừm... Gia Tử, vì hòa bình của nhân loại?"

"Ừ! Hòa bình của hai ngàn tiền hoa hồng!"

"Tốt!" Phá Toái đáp một tiếng, một luồng kiếm nộ phát ra, quét về phía bày Nga Mi, Đường Hoa cũng không nhũn tay, các loại phát thuật tùy ý nhặt mang ra. Hai đại cao thủ nói đánh là đánh, hoàn toàn không giữ bất cứ phong độ nào, đã nằm ngoài dự đoán của toàn bộ mọi người ở đây, mười tên Nga Mi dư lại đang thảo luận về hành vi của Nhược Hãn đều bị đợt công kích này quét tới. Bao gồm cả Táng Ái, dân chúng Nga Mi gần như chết sạch sẽ, chỉ còn thừa lại độc mỗi Phong Vân Nộ.

Đối với Phong Vân Nộ, hai người vẫn có phần... Dù sao thì chỉ còn mỗi Phong Vân Nộ, Đường Hoa với Phá Toái không còn tâm tư tiếp tục đánh nữa. Chuyện Phong Vân Nộ công thấp phòng mạnh đã được mọi người công nhận, bây giờ chỉ xem hắn có biết điều hay không thôi.

Phong Vân Nộ cũng biết rõ đạo lý, bèn ôm quyền nói với hai người: "Non xanh còn đó, nước biếc còn đây, mọi người còn có ngày gặp lại!"

"Đi thông thả, không tiễn." Lật mặt thì sợ cái gì, ngay cả lộn ruột cũng chẳng sợ nữa là.

* * * * *

Mất đi chủ kiếm, kiếm trận hành hỏa này hoàn toàn đã trở thành vật trang trí, bốn người rất thoải mái thông qua trận pháp để tới ngọn Dục Nữ.

Nơi đây không có cấm chế, ít nhất cũng không có loại cấm chế mà mắt thường có thể trông thấy. Giữa ngọn tiên khí lượn lờ, mây nhẹ nhẹ trôi, xem núi tươi đẹp mà kiều mị, xem nước như tình mà như yêu... Thật là một nơi tốt để XXOO. Cũng có một khúc nhạc tiên bay tới, khiến cho người ta mê mê mang mang, hận không thể bước theo nhạc mà phi thăng thành tiên.

Thấy ba người kia có chút u muội, Đường Hoa vội nói: "Đừng đi qua, chết người đó."

"A?" Ba người nhất tề nhìn hẳn.

"Lần trước, sau khi ta tiến gần đến được nơi phát ra âm thanh kia, đã bất tri bất giác rơi vào trong trạng thái mê loạn, mơ thấy mình so cơ ngực với Nhị Lang thần, cuối cùng chết thế nào cũng không biết." Đường Hoa nói: "Tiếng đàn này phỏng chừng là từ Ngọc Ngô Đồng cầm mà ra đấy."

Tinh Tinh báo cáo: "Phượng hương có cầm cũng có BOSS, hơn nữa lại là BOSS không lồ luôn."

"Không lồ?"

"Ừ! Nếu nói thanh kiếm lửa kia là một đồng tiền, vậy con BOSS này là một trăm đồng tiền đấy." Tinh Tinh dùng phương pháp so sánh đơn giản nhất để tỏ rõ sự nguy hiểm của phượng hương kia.

Phá Toái gật đầu: "Theo tên của cầm mà phân tích, vậy con BOSS kia rất có khả năng là loài chim bất tử trong truyền thuyết -- Phượng Hoàng."

"Ta nghe sư phụ nói Hàm Chúc Chi Long, Kim Vũ Phượng Hoàng là hai đại thần vật của trời đất, đều có được tấm thân bất tử." Nàng nói tiếp: "Sư phụ còn căn dặn kỹ càng, gặp thiên binh ma tướng còn chưa sao, duy chỉ có hai anh đại này là không thể động vào, nếu không chỉ còn một con đường chết. Xuống một cấp thì có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, cũng đều là những thứ không dễ chọc hơn thượng cổ thần thú đấy."

"Ừm..." Đường Hoa ngẫm ngẫm một lúc rồi nói: "Cũng không có nói Phượng Hoàng này đang bảo vệ cầm phải không? Nghe nói Phượng Hoàng trâu bò như thế, ngay Thiên Đế nó cũng không thềm đặt vào trong mắt, hẳn là sẽ không bị con gái Thiên Đế túm lấy sai sử chứ nhỉ?"

"Cái này cũng có khả năng." Phá Toái nói: "Mọi người bịt tai lại, lấy tiên gia pháp bảo, tiên kiếm tốt nhất ra mà trang bị lên. Đến thì cũng đến rồi, tốt xấu gì cũng nên đi xem qua một cái." Qua lần này, phỏng chừng ngày sau Vu Sơn sẽ chật kín người đấy.

* * * * *

Ngọn Dục Nữ cũng có không gian khác, bốn người lần theo tiếng đàn chậm rãi bay về phía trước. Mặc Tinh vì tu vi thấp nhất, là người đầu tiên rơi vào trạng thái mê loạn. Đường Hoa xuất pháp bảo ra vây khốn nàng, mấy người còn lại hỗ trợ kéo nàng lùi lại một đoạn mới khôi phục lại được. Mặc Tinh không thể đi tiếp, đành phải bỏ cuộc. Có điều Đường Hoa với Phá Toái cùng cam đoan, ai trong bọn họ lấy được cầm đều sẽ xuất hai ngàn kim ra chia hoa hồng.

Ba người đi tiếp. Người thứ hai bỏ cuộc lại là Phá Toái! Đường Hoa có một thân đầy tiên bảo, thần binh cũng có hai thanh, Phá Toái không trông cậy bản thân mình có thể mạnh hơn hẳn, nhưng không thể ngờ ngay cả Tinh Tinh mình cũng không bằng được. Tinh Tinh bèn vội an ủi trái tim đang tan vỡ của Phá Toái: Mình là người trong nghề này, các dạng pháp thuật của mình có tác dụng lớn.

Phá Toái có phần vừa lòng với câu trả lời của Tinh Tinh, nhưng cũng mãi dằn dò Đường Hoa, vì không để cho quần chúng nhân dân không phải đi chịu chết không công, nhất định phải mang cây cầm ấy đi ra, tốt xấu cũng có thể phân chút tiền an ủi cho trái tim pha lê của mình.

* * * * *

Vượt qua núi, băng qua nước, Đường Hoa - kẻ trang bị thần binh Hậu Nghệ Xạ Nhật cung và Tinh Tinh - người tinh thông nghề này rất cục cựa cũng kiên trì được đến cùng.

Một cây ngô đồng cao mười trượng, một con phượng hoàng khổng lồ màu kim đậu ở trên ấy, bàng quan nhìn hai con côn trùng bé nhỏ đang điều khiển phi kiếm quan sát nó. Bên dưới tàng cây có một khe suối, một cô gái tóc dài màu đen đương tuổi thanh xuân ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đá, nhẹ nhàng gảy cây cầm đặt trên một chiếc bàn cũng bằng đá nốt.

Tinh Tinh nói trong kênh đội ngũ: "Người lên!"

"Khụ!" Đường Hoa cũng không dám đi qua, mà chỉ từ xa xa chào: "Cô nương, vì sao lại bị thương như vậy?"

Tiếng cầm dừng lại, người con gái kia cúi đầu nhìn cầm.

Tinh Tinh tỏ vẻ bội phục, hỏi: "Thật không nhận ra người lại có tế bào cảm âm nhạc đấy, biết nàng đang bị thương luôn."

"Cái máu! Chẳng phải ta đang đoán đó sao? Một chim một nữ, người nói xem nàng có bị thương hay không? Dù sao đổi là ta bị quăng trong một góc thế này, chắc chắn ta sẽ đau buồn lắm." Đường Hoa phất tay: "Ta biết nơi chủ nhân của cô đang ở đâu đấy." Nếu hần đoán không sai, cô gái xinh đẹp này chính là do cây cầm kia hóa thành.

Nằm ngoài dự kiến, cô gái kia nói: "Ta chính là Vu Sơn tiên tử, không có chủ nhân nào cả."

"Hóa ra là nữ nhân vật chính trong phim AV." Đường Hoa giải thích với Tinh Tinh xong thì hỏi: "Chào buổi sáng tiên tử, xin hỏi cô có biết Ngọc Ngô Đồng Cầm ở đâu không?"

"Người tìm Ngọc Ngô Đồng Cầm có chuyện gì?"

"Ừm... Chủ nhân của nó hiện đang ở trong Sơn Hải giới, rất là nhớ nó, chi bằng cô để ta lừa... À không, để ta dẫn nó đi qua đó xem một cái, để giải nỗi khổ tương tư của chủ nó vậy. Cô không biết đâu, chủ nó ngày cũng nhớ, đêm cũng nhớ, lúc ăn cơm, lúc nằm mơ cũng nhớ nó đấy." Đường Hoa thấy tiên tử kia không để ý cho lắm, bèn bổ sung thêm: "Hơn nữa hiện giờ đang có rất nhiều người xấu tiến đến nơi này nhằm vào nó, nó đang trong tình cảnh rất nguy hiểm đó."

"Làm sao người có thể chứng minh được người không phải là kẻ xấu?"

"Xem ngài kìa, nhìn sơ cũng biết ta đây là một người trung hậu rồi. Kẻ hèn đây ba đời bần nông, gốc chính rễ trong, tám đời vô duyên với hai từ "người xấu" đó." Đường Hoa rất cung kính nói tiếp: "Sau khi kẻ hèn này tu đạo, đã liên tục ba năm được vinh dự nhận giấy khen "thanh niên kiệt xuất của Thục Sơn", "tấm gương lao động tiêu biểu của Thục Sơn", vân vân. Hơn nữa vì đã giúp Thục Sơn đỡ bỏ kiến trúc trái pháp luật nên sự tích tiên tiến đã được dán đầy ở đó, đồng thời hành vi kính già yêu trẻ nơi Sơn Hải giới cũng đã được thánh sứ Thanh Long quốc kêu gọi học tập, thật là một mẫu mực noi theo cho cả thế hệ thanh thiếu niên đời này."

Tinh Tinh tán thưởng: "Người thật có khả năng thổi phồng đấy, đen mà có thể chuyển thành trắng, lệnh truy nã mà có thể biến thành lệnh khen ngợi luôn. Lợi hại, mà càng lợi hại hơn là mặt không hề đỏ dù chỉ một chút nào."

"Nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là nàng tin được là được."

Tiên tử cười khẽ một tiếng, nói: "Cây ngô đồng này là do Ngọc Ngô Đồng Cầm biến thành đấy, nếu người thật đúng là chính nhân quân tử, đưa cho người cũng không sao cả. Người có dám đến trước mặt phượng hoàng để biểu lộ rõ mình là quân tử hay là tiểu nhân hay không? Chỉ cần người là quân tử, tất nhiên sẽ không làm khó người. Nếu như người là tiểu nhân, tất sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục... Nói phổ thông hơn, chính là sau khi tử vong sẽ bị giam giữ chín tiếng đồng hồ đấy."

Đường Hoa rớt một giọt mồ hôi, hỏi: "Tinh Tinh, tư tưởng phẩm đức của người như thế nào?"

"Chắc là bình thường." Tinh Tinh liếc mắt hỏi: "Người hỏi làm gì?"

"Ta phỏng chừng ái này ta qua không nổi đâu. Ta vẫn còn mang công đức âm đây này." Đường Hoa cẩn thận ngẫm lại, mình thật không có chuyện tốt gì có thể kể ra được cả. Nếu muốn nghe chuyện xấu thì lại không có vấn đề, cho dù nói liên tiếp hai ba ngày cũng được.

"Ta không đi!" Thèm vào mà tiết lộ chuyện riêng tư trong lòng cho nam nhân biết ấy. Vạn nhất con phượng hoàng này phán mình là người xấu, bị giam chín tiếng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng một khi cái miệng thối của tên Đường Hoa này mà nói cho Vô Biên đặc san biết thì... Mình vẫn còn là khuê nữ, vẫn còn chưa có bạn trai đâu đấy.

"Người dám hay là không?" Tiên tử ép hỏi một câu.

Đường Hoa trả lời: "Có gì mà không dám, có điều chân ta đang đau, hôm nào chúng ta lại tán gẫu tiếp vậy."

Tiên tử vung tay lên, một luồng cầu vồng cuốn lấy Đường Hoa, đưa hắn đến bên cạnh cây ngô đồng: "Đã dám, thì ta giúp người vậy. Sẵn tiện nói một câu, phượng hoàng được coi là thần, không phải là vì tấm thân bất tử, cũng không phải vì đại biểu cho sự cát tường như ý, mà là bởi vì ghét ác như cừu. Nó mạnh hơn con Hàm Chúc Chi Long không quản sự gì, ở không thích giờ trò đùa quái đản kia nhiều lắm."

Đường Hoa lau mồ hôi đang đổ như thác. Dù chết chim cũng vẫn hướng lên trời, hắn bèn ra vẻ đau buồn nói với phượng hoàng: "Phượng

hoàng ca..."

Tiên tử ngắt ngang: "Lúc đầu phượng hoàng chỉ có nữ tính, sau này mới phân ra thành trống mái."

"Phượng hoàng tử tử, đệ biết thực ra đệ không phải là người tốt gì. Nhưng mà ngạn ngữ có nói rất hay, lãng tử quay đầu quý hơn vàng. Phật có rằng: lương phụ mà vụng trộm thì ác hơn kỹ nữ già hoàn lương. Người thì phải phạm sai lầm, nếu không sai lầm thì không phải là người nữa, mà là thần... Đây chính là chỉ phượng hoàng tử tử ngài đấy." Đường Hoa đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói được là ở chỗ nào, đành phải tiếp tục kể lể: "Thực ra đệ cũng không có hư hỏng đến vậy, có nhiều chuyện xấu xảy ra đều là vì lòng tốt mà thành ra hư hại cả thôi. Chẳng hạn như chuyện nơi Thục Sơn đấy, còn không phải là vì sốt ruột bảo vệ cho loài người cho nên mới làm hỏng Tỏa Yêu Tháp đó sao. Còn chuyện bị Thanh Long quốc truy nã, ý định ban đầu của đệ chỉ là muốn giúp đỡ cho một cô gái nhỏ yếu thôi mà..."

Tinh Tinh phát tin cho Phá Toái: "Choáng, Gia Tử hiện đang trong trạng thái mê loạn, đã ôm chân ta lại còn sám hối nữa, làm thế nào đây?"

Phá Toái trả lời: "Bảo hẩn viết mấy tờ biên nhận đi."

"Đúng nhỉ!" Trong mắt Tinh Tinh lóe lên ánh sao: "Ta thử xem!"

* * * * *

Phá Toái đau đầu nhận tin cho Đường Hoa: "Tinh Tinh bị rơi vào trạng thái mê loạn rồi, đang điên cuồng viết biên nhận, lại còn ký tên của người nữa đấy, làm sao bây giờ?"

Đường Hoa trả lời: "Người xem có thể làm cho nàng ký tên của nàng được không?"

* * * * *

Mặc Tinh đứng trước một chiếc bàn đá, trên mặt bàn có bày những quân cờ đen trắng. Một văn sĩ trung niên đang đánh cờ với một cô gái đương tuổi thanh xuân.

* * * * *

Không sai, toàn bộ bốn người đều đang ở trong trạng thái mê loạn. Vu Sơn mịt mờ, vốn chính là chuyện phát sinh trong mơ, sau khi tỉnh dậy, dù rõ

ràng như đang ở trước mắt, nhưng cũng giống như giấc mộng Nam Kha, như thực mà như ảo, nào ai có thể biết được đâu?

* * * * *

"Thực ra đệ luôn có ý định với mọi nữ nhân xinh đẹp, đệ muốn lên giường với họ, nhưng đệ lại biết hậu quả về sau, không phải đệ đang nói đến chuyện chuyên tâm theo đuổi, mà đó chính là một trận đọ sức giữa sự hấp dẫn với lý trí..." Đường Hoa vẫn còn đang tiếp tục moi móc bóng tối trong tâm hồn mình, đột nhiên xoay sang hỏi tiên tử: "Có phải hiện giờ ta đang ở trong trạng thái mê loạn hay không?" Dù sao cũng từng có sự tích mê loạn nơi Vu Sơn rồi.

"Người làm sao để chứng minh được người đang ở trong trạng thái mê loạn nào?" Tiên tử nhẹ giọng hỏi, biểu tình hấp dẫn đủ để khiến mọi nam nhân có mong muốn thử một lần.

"Rất đơn giản." Đường Hoa nói: "Ta đã sử dụng Phi Long Tham Vân Thủ với phượng hoàng, nhưng lại không có thông báo từ hệ thống."

"Người đối mặt với phượng hoàng mà còn dám trộm cắp?"

Đường Hoa ngượng ngùng nói: "Nói rồi nói rồi, ta đã cảm thấy mình không còn đường nào cứu được nữa, thế nên không thừa dịp mò một vớ trước khi chết, thực sẽ thẹn với cơ hội khó khăn lắm mới gặp được phượng hoàng một lần thế này đây." Vừa dứt lời, trước mắt Đường Hoa chợt lóa lên, nhìn lại, nào có phượng hoàng, tiên tử với ngô đồng ở đâu nữa. Cái còn lại chỉ là cảnh phong tình của Vu Sơn, sương mù dăng dăng, như thực mà như ảo, nhưng người làm sao có thể chắc chắn hiện giờ không phải là ảo cảnh đây?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 145: Kỹ năng giấy vàng

Chương 145: Kỹ năng giấy vàng

Đám người Đường Hoa thì đang mơ mơ màng màng, còn bên ngoài Vu Sơn, gần như toàn thể người chơi Song Kiếm đều lần đầu tiên sôi trào vì nhiệm vụ do một người chơi đưa ra. Tòa báo chủ lưu Song Kiếm Nhật Báo là bên đầu tiên phỏng vấn người tuyên bố nhiệm vụ - Nhược Hãn, mà Tôn Minh nhiều chuyện cũng không cam yếu thế, lập tức lệnh cho toàn bộ thủ hạ đang ở trong Sơn Hải giới trở về Trung Nguyên, toàn lực đưa tin việc này.

Vu Sơn có bảo! Hơn nữa lại là trọng bảo! Không cần nói cái khác, riêng năm thanh chủ kiếm còn lại cũng đủ để dẫn tới đại chiến thế giới rồi. Tuy mọi người đều biết một quy luật của Song Kiếm: sản phẩm do con BOSS đầu tiên sản xuất ra là có chất lượng cao nhất, thành ra năm trận khác có khả năng không được tiên kiếm cực phẩm, nhưng chỉ cần nhất phẩm cũng đã đủ để người ta phát cuồng phát điên lên. Vì thế mọi chiến đội ngày thường đều toàn bộ tụ lại, cùng nhau kêu gọi bạn bè giữa thành thị, giữa bang hội, mục tiêu không là thứ gì khác, chính là Vu Sơn.

Theo như Song Kiếm Nhật Báo đưa tin, Hỏa trận đã bị phá, cho nên mọi người chia thành hai dạng: dạng thứ nhất có phần bình thường là đi kiếm trận khác để bắt chủ kiếm, dạng này vì người quá nhiều, cho nên các cụm PK tập thể trong mỗi trận đều không ít hơn trăm người. Một cục diện hỗn loạn như thế, thân là chủ kiếm đề tiện há có thể không lợi dụng sao? Thế là chỉ mới một thời gian ngắn, địa ngục đã chật ních.

Song song với bọn người chơi điên cuồng vì chủ kiếm này, còn có một bộ phận cao thủ và một đám người còn lý trí đều lựa chọn thông qua Hỏa trận để đến Vu Sơn, mục tiêu của họ tất nhiên là lấy Ngọc Ngô Đồng Cầm để đổi Trục Nhật kiếm. Nhưng phải biết rằng, ngay như Đường Hoa có thần binh hộ thân cộng tiên khí đầy tràn mà cũng không cự nổi phải tiến vào mộng cảnh, vậy những người khác thì khỏi phải nói.

* * * * *

Sau khi ngọn Dục Nữ bị Ốc Vít vô sỉ động tay động chân vào, địa hình của nó đã trở nên phức tạp đến mức có thể sánh ngang được với mê cung cấp cao. Tuy không có lấy một con tiểu quái, nhưng tổng chín chín tám mươi một thông đạo, cái nào mới là thật? Đương nhiên người cũng không

thể loại trừ khả năng thực sự chỉ là một con đường, có điều hiện người đang ở trong ảo cảnh mà thôi.

Đường Hoa cũng không chắc chắn mình có còn đang bị Ốc Vít chọc hay không, hẳn đã phát hiện rất nhiều người bất bình thường. Chẳng hạn như có một anh bạn vác theo cái bao tải hô khắp nơi: Rượu uống rồi bán không (Có bán bình rượu hay không, tương đương với đi mua phế liệu), như vậy vẫn còn chưa hết, anh bạn này còn bắt lấy một con sóc nhất định đòi mua cho bằng được quả thông của nó, sau đó còn dùng sức nhét ngân phiếu vào bên trong cái ổ đã gần tung bành của con sóc này. Lại có một bà chị đang chơi trò dâm đẳng với một cây ngô đồng: Người dâm đẳng thì ta cũng dâm đẳng... Đương nhiên cũng có một ít người tranh thủ nước đục mà mò cá, đi ám toán kẻ thù.

Trông thấy người khác tự làm mình vui trong ảo cảnh, vậy những thứ bản thân mình trông thấy có phải cũng là ảo cảnh hay không? Dựa theo nghi vấn này, Đường Hoa gửi cho bà chị dâm đẳng kia với anh bạn ve chai hai tia chớp. Sự thật chứng minh: anh bạn ve chai thuộc ảo cảnh, hoặc là ảo giác. Mà bà chị dâm đẳng kia thì rơi vào trạng thái phản kích với hẳn.

Quanh co một hồi, người chơi ngày càng nhiều hơn, Đường Hoa cũng đã đại khái hiểu về nguyên lý của ảo cảnh này. Đó là mộng cảnh của rất nhiều người sẽ đan xen lại hết với nhau, muốn thoát khỏi nó, người nhất định phải đưa ra được căn cứ chính xác. Chẳng hạn như tấn công bà chị dâm đẳng kia, hệ thống vốn xưa nay chưa từng lừa gạt người sẽ nói cho người biết, người nào đó đang ở trong trạng thái phòng vệ với người, cái này chính là chứng cứ, người sẽ được tính là đã phá được ảo cảnh, sau đó dưới trạng thái tỉnh táo đi tới được địa điểm nào đó, sẽ được tính là qua được ảo trận. Lại ví dụ như người đi tấn công anh bạn ve chai không tồn tại thật sự kia, thì cho dù người vốn đang ở trong trạng thái tỉnh táo, cũng sẽ bị tiến vào ảo cảnh. Đương nhiên trong đây vẫn còn tồn tại một vấn đề lớn nhất, đó là người không biết lúc nào người sẽ lại rơi vào trong ảo cảnh. Hết thảy đều phải dựa vào sức phán đoán của mình...

* * * * *

Đường Hoa tự nhận là rất tinh táo bay chừng mười phút, ngay khi hắn đang định tìm một hòn đá thử vàng nào đó thử xem có phải là ảo cảnh hay không, hắn thấy phía đối diện chậm rãi bay đến một người.

Thế mà Sát Phá Lang kia... Giả, nhất định là giả. Đường Hoa tính lại thời gian, nếu Sát Phá Lang bị tù mãi 48 tiếng đồng hồ nơi Thanh Long quốc, vậy cũng còn ít nhất ba tiếng đồng hồ nữa mới có thể tới địa ngục để luân hồi. Hừ! Muốn lừa ta cần câu à, coi khinh chỉ số thông minh của ta quá... Đường Hoa chìa một ngón giữa ra với Sát Phá Lang, sau đó mặt không biểu tình bay tiếp về phía trước, dựa theo phỏng đoán, hắn là sắp đến nơi rồi.

Chĩa ngón giữa với mình à? Giả... Hoặc là hắn sẽ đánh nhau, hoặc là hắn sẽ nói chuyện, làm sao lại có chuyện chĩa ngón giữa với mình được? Sát Phá Lang phủ định sự chân thực của Đường Hoa. Hắn làm sao mà được phóng thích trước thời hạn? Rất đơn giản, nộp tiền bảo lãnh đó mà.

Bởi vì hai người đã phán đoán sai lầm, cho nên cả hai đều bị tiến vào ảo cảnh.

Một thác nước cao ba ngàn thước xuất hiện ở trước mắt Đường Hoa, có một ông lão đang ngồi thả câu ở bên cạnh thác nước. Đường Hoa quét mắt nhìn qua một vòng, toát mồ hôi biết mình đã sa vào ảo cảnh, lẽ nào tên Sát Phá Lang kia là thật? Hắn là kẻ có kinh nghiệm, nên lập tức nói với ông lão: "Là giả."

"Vì sao?"

"Bởi vì ông đang ngồi ở nơi hồ nước phản xạ ánh mặt trời, không thể thấy rõ phao được." Mỗi ảo cảnh đều có sơ hở, người có thể tìm nó, hoặc cũng có thể tự chế tạo ra.

Ông lão và thác nước cùng biến mất. Đường Hoa trở về với hiện thực, phát hiện mình đã bị thụt lùi tới năm trăm mét rồi! Đây cũng là nhờ nhanh tỉnh lại, chứ nếu còn rề rà thêm chút nữa thì biết đâu đã trực tiếp quay về vạch xuất phát luôn rồi.

So với Đường Hoa, Sát Phá Lang không may mắn cho lắm, hắn đang rất lễ phép thỉnh giáo các vấn đề về cá với ông lão. Ông lão thì biết gì đáp nấy, rất là hiền lành.

* * * * *

"Giả! Các người đang mặc y phục đời Đường, mà cờ vua thời nhà Đường đâu phải là như vậy. Cờ vua của Trung Quốc đến thời Bắc Tống mới được hoàn thiện, sau đó lưu truyền mãi cho tới nay."

"Ya!" Đường Hoa năm năm đắm, lại phá được một màn nữa rồi. Tiếp tục đi tới, vệt ra một mảng mây khói, thấy xuất hiện một mái nhà tranh, bên cạnh là một cô gái NPC trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, thân mang y trang năm màu, đang ngồi bên một khe suối nhìn mặt nước dập dờn mà nghĩ ngợi gì đó.

Nhà tranh không có sơ hở, suối nước không có sơ hở, cô gái không có sơ hở. Vậy sơ hở ở nơi mô? Đầu tiên Đường Hoa chui vào trong nhà tranh quây một hồi, sau đó đi mấy bước trong khe suối, cuối cùng mém chút nữa đã dờ váy của cô gái kia lên... Vẫn không phát hiện bất cứ chỗ nào không đúng cả...

"Xin chào?" Đường Hoa thăm dò.

"..." Cô gái không nói chuyện.

"Tỷ tỷ, đệ đang tìm Ngọc Ngộ Đồng Cầm, không biết tỷ tỷ có biết nó không?"

"..."

"Mẹ của người chết rồi." Không thể trách Đường Hoa độc ác được, phải biết rằng nếu bây giờ đang là ảo cảnh, vậy tức là hắn đang quay trở về, thời gian càng dài thì nỗ lực khi trước lại càng uổng phí hơn.

Nhưng không ngờ đã thăm hỏi ác độc đến thế rồi mà cô gái kia vẫn: "..."

"Mỹ nữ, cô có biết Thanh nhi không?"

"A?" Dường như cô gái này đã ở trong núi quá lâu, nên phản ứng có phần trì trệ, có điều cuối cùng cũng đã lên tiếng: "Người... Là ai?"

Có hy vọng rồi. Đường Hoa vội vàng tiến lên nói: "Tiểu sinh họ Đông, tên Phương Gia Tử, từ nhỏ thông minh thiện lương yêu thích âm luật, lớn lên thiên phú lại là loại ưu trong ưu, thiên bẩm âm nhạc không thể chê vào đâu được, ái quốc yêu dân yêu luôn các em gái xinh đẹp, tư tưởng đạo đức cực cao, phương diện âm luật cũng đứng hàng đỉnh của đỉnh, đã được dự

đoán là tương lai sẽ là một trong những danh nhân vĩ đại nhất bác ái nhất anh tuấn nhất trong lịch sử năm nghìn năm của Trung Hoa..."

"..." Cô gái kia chờ đợi nhìn Đường Hoa.

Lẽ nào không có hứng thú với sự tích quang vinh của ta à? Đường Hoa ngẫm ngẫm một lúc, sau nói: "Mỹ nữ, ta đang tìm Ngọc Ngộ Đồng Cầm, không biết cô có biết nó hay không?"

"Chính là ta!"

"A!" Trong mắt Đường Hoa hừng hực bốc lửa: "Tỷ tỷ, theo đệ đi cứu vớt Trái Đất đi."

"Vì sao ta phải đi cùng người?"

"Cái này..." Đường Hoa chợt nghĩ đến một vấn đề khó khăn, thế này là không được, cho dù bà má này đúng thật là Ngọc Ngộ Đồng Cầm, nhưng một khi mình giao bà má này cho Nhược Hãn, bà má này không chịu thì sao? Người ta thì muốn cầm, mà thứ mình giao lại là mỹ nữ, tuy nữ nhân này có vẻ sẽ có giá trị rất cao trong mắt bầy nam nhân, nhưng dù sao Nhược Hãn cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì luôn coi những nữ nhân khác như cặn bã... Có điều Đường Hoa quyết định cứ quăng vấn đề này sang một bên cái đã, bây giờ chuyên tâm lừa gạt mới là đúng đắn: "Chủ nhân Thanh nhi của cô nhờ ta tìm cô đấy."

"Chủ nhân của ta? Thanh nhi à? Nàng đang ở đâu?"

"Chính là Thanh nhi đấy, nàng hiện đang ăn ngon uống thỏa nơi Sơn Hải giới, còn tìm một anh đẹp trai gối đầu, sẵn tiện làm một nông trại bò sữa luôn. Điều tiếc nuối duy nhất là cô không ở bên người nàng ấy, lúc ngắm trăng thưởng gió với anh đẹp trai kia thì có phần thiếu âm nhạc, cho nên nàng bèn phái ta đi tìm cô."

"Vậy người là ai?"

Ta x! Đường Hoa kiên nhẫn nói: "Tại hạ họ Đông, tên Phương Gia Tử..."

Cuối cùng sau khi Đường Hoa lặp lại một lần nữa, cô gái kia mới gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận việc lừa gạt này: "Người mang ta đi tìm Thanh nhi sao?"

"Đúng!" Ngọn lửa nóng đang hừng hực thiêu đốt toàn thân, lần này chính là lửa giận.

"Nhưng mà, ta đi không nổi."

Đường Hoa hỏi: "Vì sao?"

"Thanh nhi vì bảo vệ ta mà đã đặt bản thể của ta ở giữa Hỗn Nguyên Kiếm Trận." Cô gái đưa một miếng tín vật qua: "Chỉ có người nào giữ tín vật này, mới có thể mang bản thể của ta rời đi được."

Đường Hoa nhận tín vật, tinh thần gần như sụp đổ hỏi: "... Ý của người là... Ông còn phải xông qua cái kiếm trận quý kia nữa à?"

"Là Hỗn Nguyên Kiếm Trận." Cô gái kia tốt bụng nhắc nhở.

"Hẹn gặp lại!"

"Khoan đã!" Cô gái kia vội vàng kêu lên: "Không phải người định mang ta đi sao?"

"Ừm... Sự hứng thú của ta đối với thân thể cô vượt hơn hứng thú đối với linh hồn. Cô phải kiên nhẫn chờ đợi, cô phải vững tin rằng cuối cùng sẽ có một ngày có một hoàng tử bạch mã cười mây tía bảy màu xuất hiện trước mặt cô, đó mới chính là người cần linh hồn của cô. Hẹn gặp lại!"

Thảm, thảm, thảm! Vào núi đã khó, rời núi càng khó hơn, khắp nơi đều là ảo cảnh. Sau khi Đường Hoa cân nhắc cẩn kẽ, bèn dừng cảm tự sát.

* * * * *

Sát Phá lang nhận tín vật xong thì lạnh lùng nói: "Ta không phải là cảnh sát, chuyện cứu phụ nữ không phải chuyện ta quản."

* * * * *

Huy Hoàng nhận tín vật: "Thật ra ta cũng muốn mang cô đi, có điều ta phải tự sát ra ngoài thôi, chỗ quý này đã nhốt ta ba ngày rồi. Không thì chờ cấp của ta cao thêm một ít, rồi lại đến đón cô ra được không?"

* * * * *

Phong Vân Nộ nhận tín vật: "Đi, ta mang cô ra ngoài." Vì thế Phong Vân Nộ bị mất tích hai mươi ngày, theo lời miêu tả của người tận mắt chứng kiến, lần cuối trông thấy hẳn là ở giữa biển mây, sau đó đã đi vào nơi sâu thẳm trong ấy rồi. Cuối cùng Vô Biên đặc san hỏi lúc phỏng vấn Phong Vân Nộ: "Ngài có áy náy gì với hành vi hủy đi cơ hội lấy tín vật của người khác không?" Phong Vân Nộ cá giận nói: "Áy náy cái bà nội nhà người, chẳng phải do ông khờ đó sao, mang theo kẻ chế tạo ảo cảnh đi phá ảo

cảnh, biết ông làm sao mà đi ra được không? Là chết đói nhả răng đi từ địa ngục ra đó."

* * * * *

Đây đã là ngày thứ hai Đường Hoa bị nhốt trong Hỗn Nguyên Kiếm Trận. Chủ kiếm trong này lại càng vô sỉ hạ lưu hơn so với chủ kiếm Hỏa Trận nhiều, tốt xấu gì người ta cũng chỉ có một thân, đây lại là năm thanh. Trận này đã được công nhận là một trận pháp mà giai đoạn hiện nay không có biện pháp bài trừ, trên cơ bản là đoàn vào đoàn chết, bang tiến bang diệt.

Theo như lời nhắc nhở, Đường Hoa chỉ cách bản thể của Ngọc Ngô Đồng Cầm có chừng hai mươi dặm, nhưng phạm vi hai mươi dặm này đã có không dưới ngàn tên người chơi ngã xuống. Chưa cần nói đến chủ kiếm, chỉ kiếm trận ngao du tứ phía đã khó chơi. Trên không có kiếm, trong đất giấu kiếm, giữa đá ẩn kiếm, một khi bị bắt cứ một phân thân nào trong năm chủ kiếm hô hào, lập tức chúng bắt đầu tấn công ngay, tuy uy lực không lớn, nhưng số lượng lại nhiều đến mức khiến người ta vừa trông thấy đã mất đi ý chí chiến đấu. Kiếm trận đã như thế, nói gì đến chủ kiếm.

Căn cứ theo tin tức và phân tích của các báo, chủ kiếm trận này là một bộ kiếm, gồm năm thanh, đều là tiên kiếm thất giai, thấp nhất cũng là nhị phẩm. Tuy không phải là tiên kiếm cực phẩm, nhưng nhờ vào thuộc tính ghép bộ, chúng còn khiến người ta tí mắt hơn là Trục Nhật kiếm. Có điều với Đường Hoa, sức hấp dẫn của chúng không lớn, tiên kiếm cũng chỉ có chức năng là vật cưỡi với hắc mà thôi. Cái gì? Dùng Hậu Nghệ Xạ Nhật cung? Một nhát bắn như thế uy lực thì chắc chắn, nhưng phải tính lại xem sẽ bay mất bao nhiêu tiền đã nhé.

Đường Hoa lêu bêu bên ven rìa khu vực nguy hiểm, chủ kiếm cũng không kiếm hắc làm phiền nhiều, chỉ có ngày hôm trước biến thành Mặc Tinh tiếp cận với hắc, còn ngày hôm qua lại biến thành Đông Phương Gia Tử đến tiếp cận. Có điều Đường Hoa là người đã từng trải, chút mách khéo đó không gạt nổi hắc, thành ra chủ kiếm không mận mà gì với hắc nữa.

Nó phớt lờ Đường Hoa, nhưng Đường Hoa lại thật muốn để ý tới nó. Nơi đây chính là một quan ải, tứ phía có vách núi cao đến tận đỉnh trận. Vách núi không dài, chỉ chừng một, hai dặm, nhưng vì thế hệ thống đã sắp

đặt khiến cho người không thể bay loạn xạ được, nhất định phải thông qua chặng đường hai dặm này. Hiện giờ, nơi quan ải đã dày đặc xương trắng, Đường Hoa định xông qua vài lần, nhưng lần nào cũng bị bức phải trở về, nếu không phải hãn có tốc độ hơn người thì lũ oan hồn bên này cũng đã có phần của hãn rồi.

Cách Đường Hoa chừng trăm mét về phía bên phải là Sát Phá Lang. Tên này đã tới nửa ngày rồi, hãn cũng giống như Đường Hoa, thử bao nhiêu lần đều bị ép lui lại bấy nhiêu, có một lần là nhờ Đường Hoa làm theo lời mách bảo của trái tim lương thiện ra tay cứu giúp, hãn mới còn sống để lui ra. Đường nhiên, người cũng có thể hiểu đây là âm mưu lợi dụng của Đường Hoa vậy.

Hiện giờ hai người đều không có ý tưởng nào cả, chỉ đành chờ một đám quỷ chết thay, sau đó mới đục nước mà béo cò. Nhưng trận pháp này đã bị bọn người chơi liệt vào dạng cấm địa cấp một, số người đến mạo hiểm thật là... Quá ít, đừng nói chi đến chuyện tập hợp được tập đoàn để mà xông lên.

Sát Phá Lang với Đường Hoa sẽ không hợp tác với nhau, mục tiêu này của hai người là nhất trí. Sát Phá Lang thì không có thói quen chia phần với người khác, còn Đường Hoa thì vốn đã đáp ứng chia hoa hồng rồi, bây giờ không muốn chia thêm nữa, nếu không sẽ lỗ vốn.

Mà đúng lúc này, Huy Hoàng tới...

"Mọi người cứ dây dưa chỗ này cũng không hay cho lắm, chi bằng thế này, các người đưa ta đi qua, nếu ta lấy được cầm, ba người chúng ta sẽ bốc thăm, thế nào?"

Hiển nhiên Đường Hoa với Sát Phá Lang đều biết nhân phẩm của Huy Hoàng, nếu nói trong trò chơi này còn có ai có thể làm được đại hiệp, thì đó chính là Huy Hoàng. Trong vòng du có rất nhiều người yêu quý danh dự như hãn, nhưng mà có thể bỏ chỗ lợi của mình ra để giữ gìn sự hài hòa và xem bảo bối như căn bã giống hãn thì thật không có mấy ai.

"Đồng ý!" Trông như là một tử cục phức tạp, nhưng vì Huy Hoàng đến mà đã biến thành một nhiệm vụ thoải mái vô cùng, cái này chính là nhân phẩm. Mà phải nói, cũng phải có bản lĩnh nhất định mới có tư cách hợp tác với người có nhân phẩm như thế đấy.

* * * * *

"Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm!" Sát Phá Lang đi đầu tấn công. Hai thanh chủ kiếm Kim, Mộc bắn ào về phía hắn, sắp đến được trước mặt thì Kim sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, biến thành bốn thanh chủ kiếm. Đây không phải lần đầu Sát Phá Lang gặp tình cảnh này, bèn lạnh lùng cười một tiếng, mặc cho bốn thanh kiếm cùng chém vào thân mình, bản thân lại gọi Ma Kiếm ra cản lại hai thanh chủ kiếm thực sự đang đánh lên phía sau lưng, đồng thời giằng co với chúng.

Đường Hoa thì mang theo ngàn đóa hoa sen vọt vào trong mảnh đất nguy hiểm. Kiếm Hỏa khởi động tấn công trước, Đường Hoa tung bảo tháp ra nhốt nó vào, sau đó biến sóng lửa thành trăm mặt tường lửa, ngăn cản thế công của hai kiếm Thủy và Thổ.

Thấy năm kiếm đã bị nhốt, Huy Hoàng bèn điều khiển phi kiếm cấp tốc tiến lên. Nhưng không ngờ chủ kiếm lại gian xảo, đã nhìn thấu được ý đồ của ba người, kiếm Kim phá vây trước, ngăn lại Huy Hoàng, đồng thời kiếm Hỏa từ trong bảo tháp bắn ra chập vào kiếm Kim, xuất hiện chữ màu kim: Địa Hỏa Kinh Thiên. Kỹ năng còn chưa được xuất ra, kiếm Mộc đã trở về, ba kiếm hợp nhất xuất hiện kỹ năng chữ màu kim tiếp: Vạn Linh Hoàn Thần Quang. Sau đó đến kiếm Thủy quay về, lại kỹ năng chữ màu kim: Kiếm Khí Nghịch Càn Khôn. Cuối cùng là năm kiếm hợp nhất: Thiên Địa Nguyên Linh Trảm.

Ba người cùng toát mồ hôi con, mồ hôi hột, mồ hôi mẹ. Hai kiếm hợp nhất đã là kỹ năng chữ màu kim, vậy năm kiếm hợp nhất lại là kỹ năng hủy trời diệt đất thế nào nữa chứ? Dùng cái mông mà suy nghĩ cũng biết là mình sắp phải đi châu Diêm vương rồi.

Một giây, hai giây, ba giây... Đột nhiên chủ kiếm biến hóa thành bộ dạng của Đường Hoa, nhìn ba tên người chơi đang hồn phi phách tán, rồi hươ tay một cái chụp lấy năm chữ màu kim Thiên Địa Nguyên Linh Trảm và thành một cục ném qua một bên, sau đó rất áy náy nói: "Đùa chơi chút thôi, đừng để ý."

"..." Ba người tập thể hộc máu. Ba người này đều là những kẻ từng vào Nam ra Bắc, cảnh đời nào chưa từng gặp qua, nhưng tới hôm nay rốt cục

mới thấm thía được một cách cực kỳ về cảnh giới vô sĩ của NPC. Hàng chữ màu kim kia chính là một mớ giấy vàng, thứ mà cửa hiệu tạp hoá bán một bó 50 bạc!

"Ta x!" Sát Phá Lang nghiêng rằng: "Lên lại!" Hắn đã hạ quyết tâm đời này phải chống đối với thanh chủ kiếm ấy.

"Khoan!" Đường Hoa vội nói: "Theo suy đoán cá nhân của ta, lần sau tên này sẽ có thể xuất chữ màu kim nữa."

Huy Hoàng nghi hoặc hỏi: "Lẽ nào người cho rằng chúng ta còn có khả năng bị lừa nữa hay sao?"

"Không phải vậy!" Đường Hoa lắc đầu: "Dùng tâm hồn thuần khiết của ta mà suy đoán, thì lần sau có khả năng chữ màu kim không phải là giấy nữa, mà là một trăm phần trăm kỹ năng công kích."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Chúng ta có thể làm như vậy như vậy..."

* * * * *

Huy Hoàng lau mồ hôi, đây nào phải là đấu sức đâu, hoàn toàn là đấu trí đó chứ.

Sát Phá Lang hô: "Một, hai, ba!"

Sát Phá Lang kéo Thổ, Thủy, Mộc. Đường Hoa kéo Kim, Hỏa, cùng nhau vọt về phía trước. Hai kiếm Kim - Hỏa tức khắc hợp lại tạo kỹ năng chữ màu kim: Địa Hỏa Kinh Thiên, Đường Hoa không chút sợ hãi ném một tờ ngân phiếu ra. Quả nhiên không sai, lần này đúng thực là chủ kiếm dùng kỹ năng thật. Nhưng giá trị bảy mươi kim lại khiến Đường Hoa rất an toàn thoát khỏi phạm vi công kích của nó, tiếp tục cắm đầu bay như điên về phía trước. Chủ kiếm thấy cửa ải đã thất thủ, nhưng cũng không nóng vội, nó hô lên một tiếng, bày kiếm ngũ hành cùng ngăn lại đường đi của Đường Hoa, còn hắn thì hợp nhất năm kiếm lại truy kích phía sau.

Sát Phá Lang đã thoát khỏi tình hình giằng co, bèn nện một chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất lên trên thân chủ kiếm, chủ kiếm bị đau, bèn vội vàng xoay người dùng một kỹ năng chữ kim khác ép lui Sát Phá Lang. Chờ đến khi chủ kiếm xoay người lại định đuổi theo Đường Hoa, tình cảnh trước mắt lại khiến nó phải giật thót. Chỉ thấy Đường Hoa đã lấy Hậu Nghệ Xạ Nhật

Cung ra, sau đó lấy thêm một thanh kiếm đặt lên trên, mặt lạnh như băng nói: "Trấn Yêu kiếm - Hậu Nghệ Xạ Nhật!"

Cung là cung thật, kiếm là kiếm thật. Chủ kiếm là con quý tinh ranh bậc nhất, đương nhiên phải biết hai thứ này mà hợp lại với nhau sẽ sinh ra uy lực lớn đến thế nào. Thần khí cộng thần khí không chỉ bằng hai cái thần khí thôi đâu. Lẽ nào ý đồ của chúng không phải là vượt ải lấy cầm, mà là...

"Nhân Kiếm Hợp Nhất!", Sát Phá Lang anh dũng không chờ chủ kiếm thấy rõ ràng thần binh giả mạo chất lượng kém của Đường Hoa, đã nện lượt kiếm nộ thứ hai tới. Trước có sói sau có hổ, càng chứng thực cho suy đoán của chủ kiếm hơn. "Nhân Kiếm Hợp Nhất!", Sát Phá Lang lại rống một tiếng nữa, luồng kiếm nộ thứ ba gần như không có khoảng giãn nối đuôi bắn tới. Sau đó Sát Phá Lang lại tiếp tục rống lên: "Nhân Kiếm Hợp Nhất!" Cái này khiến chủ kiếm hồn phi phách tán, làm sao lại còn vậy chứ hả? Bèn kịp thời quyết đoán, một chia làm năm, chạy tản ra bốn phương tám hướng.

Huy Hoàng sớm đã chuẩn bị tốt, vừa thấy hai người dọa được chủ kiếm bèn dùng tốc độ cao nhất tiến lên, mà Đường Hoa với Sát Phá Lang thì cùng liên thủ mở ra một con đường máu giữa bầy kiếm ngũ hành, để Huy Hoàng có thể nhẹ nhàng qua được đoạn đường nguy hiểm.

Chờ đến khi chủ kiếm hoàn hồn trở lại, Huy Hoàng đã mất tích rồi, mà hai tên lừa đảo kia thì đang một trái một phải chạy thục mạng. Chủ kiếm rất tức tối, đặc biệt là khi nghe tên người chơi Thục Sơn kia vừa chạy lại vừa hô: "Đến đuổi theo ta nào, bên này tuyệt đối không có phục binh đâu." Chủ kiếm đã kinh qua thủ đoạn của hai người rồi, giờ thật không dám chia binh ra đuổi nữa, sợ có bầy rập hay pháp trận nào đó đang chờ mình, vậy coi như mất trắng. Phải biết rằng, chẳng ai có thể khẳng định được mục đích thật sự của ba đứa tiểu nhân dê tiện này là lấy cầm hay là bắt mình đâu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 146: Cước

Chương 146: Cuộc

Tục ngữ đã nói làm việc tốt thường hay gặp trắc trở, ba người chia một cây cầm có phải là chuyện tốt hay không? Hiển nhiên là không, bởi vậy nên sẽ không gặp trắc trở. Huy Hoàng nhẹ nhàng nhanh chóng lấy được Ngọc Ngô Đồng Cầm, đồng thời oanh liệt tự sát. Vì sao lại là "oanh liệt"? Bởi vì tới giai đoạn hiện nay, 5% kinh nghiệm khi bị tử vong không phải muốn luyện là luyện lại được ngay. Đường Hoa đã tới cấp 54, luyện 5% là phải gặm màn thầu bung hết toàn bộ mã lực tới mười hai tiếng đồng hồ, phải biết rằng Đường Hoa còn là dạng quần công siêu cấp lớn đấy, đương nhiên cũng bởi vì hắn là pháp sư, cho nên số quái kéo được có phần ít. Như Huy Hoàng ấy, ra tay tuy nhanh, cũng có một ít kỹ năng sát thương địch nhân trong phạm vi nhỏ, nhưng 5% thì không có thời gian cả ngày là không được. Coi lại, thấy Sát Phá Lang ngon hơn nhiều lắm, hắn có ba lượt kiếm nộ, kéo bầy quái xong thì quét Ma Kiếm một nhát là hầu như sạch sẽ.

* * * * *

Thành đô, tửu lâu của Thiếu Gia. Thiếu Gia đã sớm nhận được thông báo từ Tôn Minh, vừa thấy ba anh đại tới, bèn tức khắc đóng cửa. Tôn Minh biết tin, tất nhiên sẽ không bỏ qua, cũng cấp tốc tới tửu lâu để quan sát lần thi bốc thăm đầu tiên trong Song Kiếm này. Nói là "lần đầu tiên" là bởi vì phần thưởng của lần này có thể nói "xưa chưa từng thấy, sau này cũng không". Phá Toái Tinh Tinh Mặc Tinh cũng muốn tham gia náo nhiệt, đáng tiếc sau khi tửu lâu đóng cửa, bên trong chỉ có thể còn lại một tiểu tổ do Thiếu Gia lãnh đạo, thành ra đành phải ở bên ngoài chờ tin.

Ba người trong tổ chia hoa hồng bên ngoài này còn khẩn trương hơn cả Đường Hoa nữa, Phá Toái bèn gắng sức thực thi nghĩa vụ nam nhân an ủi nữ nhân: "Yên tâm, nhân phẩm của tên Gia Tử đâu phải các người không biết đâu."

Mặc Tinh nói: "Nhân phẩm của Gia Tử thì biết, nhưng mà có Huy Hoàng ở đó, chắc Gia Tử sẽ không mất nhân phẩm đâu nhỉ?"

Tinh Tinh: "Ta nói này Phá Toái, ta vẫn luôn muốn hỏi người câu này, bạn gái người sao lại như vậy chứ? Người nói xem, không đưa kiếm cho người thì thôi đi, sao mà ngay cả chia hoa hồng cũng không vậy?"

"Miễn bàn!" Tinh Tinh đã động đến nỗi đau của Phá Toái, Phá Toái làm ra bộ dạng "chuyện xưa không muốn nhớ lại": "Lại nói, thực ra vẫn còn chưa thể tính là bạn gái của ta."

"Vậy người còn ngày ngày kéo theo nàng làm gì?"

"Các người không hiểu đâu." Phá Toái hất tóc: "Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng, vụng không bằng vụng không được, vụng không được không bằng cua không được, cua không được mới là cảnh giới phê nhất."

"Xì!" Hai nữ sinh đồng thời tỏ vẻ xem thường, nói nhiều như vậy chẳng phải chỉ vì muốn diễn đạt một ý kia thôi sao? Ý gì? Chính là: đê tiện!

Phá Toái lắc lắc ngón tay: "Ta thật sự cần lên lớp cho các người một lần mới được. Các người phải nhớ, thứ nào càng dễ dàng lấy được, đàn ông lại càng không biết quý trọng. Cổ ngữ có viết: sách không phải mượn thì không thích đọc. Các người phải ngẫm lại câu này cho kỹ. Đợi đến mười năm sau, rốt cục sẽ là lão công các người tìm vợ bé, hay là các người lén phéng bên ngoài đều có quan hệ rất lớn đến việc các người hiểu câu này đấy. Đừng có khinh ca, ca ca đang bàn đến vấn đề hạnh phúc cả đời của các người đấy."

* * * * *

"Bốc giấy, bốc đuôi chuột, rút cây tăm, búa kéo bao, đoán lớn nhỏ..." Huy Hoàng liệt kê ra một loạt những phương pháp bốc thăm rồi hỏi: "Chọn cái nào?"

Đường Hoa hỏi: "Thế nào là "bốc đuôi chuột"?"

Huy Hoàng cầm một tờ giấy với cây bút tới, viết lên trên giấy ba chữ "bỏ cuộc", "bỏ cuộc" và "thành công", sau đó vẽ đường gạch ngoằn ngoèo từ ba chữ đó, cuối cùng kết thúc thành ba cái đuôi nơi cuối mẫu giấy.

"Không ổn!" Sát Phá Lang bác bỏ: "Dễ dẫn đến tranh giành ở nơi giao nhau của các đường lăm, ta đề nghị dùng tăm đi, mỗi người quơ một mớ, ai nắm phải số lẻ sẽ bị ra rìa."

"Không được!" Đường Hoa bác bỏ.

"Vì sao?" Huy Hoàng cho rằng lời đề nghị này của Sát Phá Lang cũng không tệ lắm.

"Bởi vì do hần đề nghị, nên chắc chắn phải có mờ ám."

"Người nghĩ ta là người à?" Sát Phá Lang rút Ma Kiếm, Đường Hoa ném thước đo, Huy Hoàng vội ngăn cản.

Thiếu Gia cười ha ha một tiếng, sau đó rải ba hộp tăm lên trên bàn, nói: "Mỗi người tự chọn lấy một cái, số lẻ bị ra rìa, ta thực không nghĩ ra thế này còn có biện pháp nào ăn gian được."

"Ta đồng ý!" Huy Hoàng nói: "Đừng nói ta không có x quang, cho dù có, ta cũng không tính được rõ ràng trong này có tổng cộng mấy cây. Sát Phá Lang, Gia Tử, ý các người thế nào?"

Sát Phá Lang và Đường Hoa nhìn nhau một cái: "Được!"

Trong lòng Tôn Minh cười gian một tiếng, nhả tin cho Thiếu Gia: "Người ăn gian."

"A? Làm sao ta có thể ăn gian được, người nói thử xem?"

"Nếu như ta đoán không sai, số cây tăm trong ba bình này đều là lẻ. Rất hiển nhiên, Gia Tử cũng biết, cho nên lấy được bình nào không quan trọng, quan trọng là phải giấu cho được một cây tăm trong số đó."

"Vậy nếu bọn họ muốn chọn số chẵn thì sao?"

"Vậy thì sẽ hòa một ván, sau đó người sẽ đặt tiếp lên trên bàn ba hộp tăm toàn số chẵn."

"Vậy người nói xem làm sao để giấu được một cây tăm nào?"

"Lại là phép che mắt quá đơn giản, toàn bộ mọi người đều cho rằng người khác không biết số tăm chẵn hay lẻ, cho nên nếu lúc này có người cho một cây lọt vào trong ống tay áo của mình thì cũng không ai chú ý cả, như thế chẳng phải số lẻ sẽ thành số chẵn hay sao?"

"Ha ha, rất nhiều người đều cho rằng bằng vào một cặp mắt thì có thể trở thành đồ thần được, hoặc là công bằng mà cược vận khí cơ hội. Đáng tiếc thật, bọn họ không biết cá cược là thứ đứng đầu trong vạn ác, cái gì cũng có thể thử, duy nhất có bài bạc với chất gây nghiện là không nên! Sẵn tiện nói một tiếng, ý đồ xấu như thế không phải là do ta nghĩ ra đâu."

* * * * *

Ba người, mỗi người cầm một hộp tăm nơi tay. Huy Hoàng thấy hai người kia đều có vẻ như đang lâm đại địch, bèn hào phóng nói: "Ta tới

trước, Vô biên."

"Có!" Tôn Minh cẩn thận nhận lấy hộp tằm, mở nắp rồi đổ lên mặt bàn, sau đó cầm một chiếc đũa chằm chằm gạt từng cây từng cây, trong miệng thì thầm: "Bốn cây, bốn cây, bốn cây... Ngại quá Huy Hoàng, là số lẻ."

"Ai..." Huy Hoàng cười khở: "Số ta nó thế đấy!"

"Tiếp theo là ta nào." Đường Hoa đặt hộp tằm lên mặt bàn.

"Bốn cây... Bốn cây... Số chẵn, mọi người vỗ tay." Tôn Minh báo cáo xong, Đường Hoa vỗ tay rất là nhiệt liệt.

Cuối cùng là Sát Phá Lang, Tôn Minh rất cẩn thận gạt tằm: "Bốn cây, bốn cây..." Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, nhưng Tôn Minh không phải là người bình thường, mặt không mấy may biểu tình báo cáo: "Số chẵn."

Thiếu Gia với Đường Hoa đều giật thót lên trong lòng, có điều hai người cũng không biểu lộ ra chút gì, chỉ cấp tốc tiến hành trao đổi bằng tin nhắn: "Thiếu Gia, người không có tính sai đó chứ?"

"Ta lấy nhân cách ra bảo đảm, mỗi bình ta đã đếm đến ba lần rồi, làm sao lại có thể..."

"Coi bộ tên Sát Phá Lang đáng chết này đã khôn hơn rồi."

Sát Phá Lang cười lạnh một tiếng: "Bây giờ chỉ còn hai người chúng ta, chi bằng đổi phương pháp cược đi."

"Phương pháp nào?" Đường Hoa hỏi.

"Bây giờ thời gian của hệ thống là phút thứ 50, chúng ta đến điểm sống lại, cược xem sau phút thứ 00, người chơi đầu tiên sống lại là nam hay là nữ."

Đậu xanh rau má nhà nó, con sói chết tiệt này đã có chuẩn bị trước khi đến đây chắc luôn. Cho dù Diêm vương có là ông cụ lớn nhà ta, cũng không thể ăn gian kèo này nổi. Thực độc con bà nó. Đường Hoa đang định phản đối thì Huy Hoàng lại nói: "Đây cũng là một biện pháp hay đó. Gia Tử, người thấy thế nào?"

Không đồng ý tức là mình chột dạ, mà dù thợ săn có xảo quyết tới đâu, cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay Gia Tử được. Đường Hoa ung dung nói: "Đương nhiên là được."

* * * * *

Từ đánh cược phạm vi nhỏ biến thành cá cược phạm vi công chúng, ba người đường hoàng thuyết phục những người chơi chung quanh, những người này biết sự tình xong thì đều rất phối hợp, lại còn giúp đỡ dạt đường ranh cảnh giới nữa.

"Nam hay là nữ?" Sát Phá Lang hỏi.

"Nam!" Đường Hoa rất chắc chắn, dùng cái mông mà nghĩ cũng biết, tuy đây là trò chơi nửa cưỡng chế, nhưng tỉ lệ nam nữ trên Trái Đất là 10:8, lại thêm tinh thần mạo hiểm của nam giới lớn hơn nữ giới nhiều lắm, bởi vậy chọn nam thì sẽ có tới bảy phần thắng.

"Được! Vậy ta chọn nữ. Huy Hoàng, làm phiền người xem thời gian." Sát Phá Lang nói xong thì đi qua một bên lẳng lặng chờ. Đường Hoa đột nhiên cảm thấy có một luồng áp lực không hiểu từ đâu đến, dường như hôm nay Sát Phá Lang có phần quá tự tin.

57 ~ 58 sống lại ba người, toàn nam giới.

58 ~ 59 sống lại bốn người, ba nam một nữ.

59 ~ 60 sống lại ba người: hai nữ một nam.

"Bắt đầu!" Huy Hoàng xem kỹ lại thời gian của hệ thống, sau đó cao giọng hô lên một câu.

Sát Phá Lang hí mắt lại, khóe miệng dường như nhếch lên một nụ cười trào phúng, mà Đường Hoa thì rõ ràng không đủ tự tin, hết vò tai lại gãi đầu, bọn người xem thì như ngừng cả việc hít thở lại. Trước giờ chưa hề có một ván cược nào mà lại kích thích được như vậy, đầu tiên, hai bên đều là cao thủ được công nhận, tiếp theo, phần thưởng là vũ khí tốt nhất mà hiện giờ mọi người biết đến, cuối cùng, phương pháp đánh cược này cũng thật là khiến người ta nôn nao.

Một giây, hai giây...

"A!" Toàn bộ người chơi đồng thời kinh thán một tiếng, ở giây thứ hai, điểm sống lại xuất hiện một cảnh tượng mà "xưa chưa từng thấy, sau này cũng không": hơn hai mươi người chơi nữ tập thể sống lại. Giây thứ ba, lại có mười người chơi nữ sống lại tiếp, cho dù đến giây thứ tư vẫn còn có năm người chơi nữ xuất hiện.

Gần bốn mươi tên người chơi sống lại, nhưng không hề có lấy một người nam, thậm chí ngay cả người chơi gần gần nam giới cũng không có, tuyệt đối là một chuyện không hề có khả năng xảy ra. Mặt Đường Hoa xám như tro tàn. Là bởi vì làm chuyện xấu nhiều quá nên bị trời phạt sao? Hay là do Diêm vương không hài lòng chuyện mình cứ luôn đưa người đến làm phiền ông ta, cho nên mở cửa hậu?

"Cám ơn!" Sát Phá Lang nhận lấy Ngọc Ngô Đồng Cầm từ bảng giao dịch, hơi hơi gật đầu với Huy Hoàng, sau đó đến bên người Đường Hoa hỏi: "Biết vì sao hôm nay người thua mà ta thắng không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì ta có bạn bè." Sát Phá Lang cười, khẽ bẹo bẹo mặt Đường Hoa, sau đó đưa phi kiếm xuống dưới chân, nhắm hướng đơn vị quản lý nhiệm vụ mà bay đi.

Phá Toái đi qua vỗ vỗ vai Đường Hoa đang mặt xám như tro tàn, an ủi: "Thôi vậy, cái thứ này cũng giống như đàn bà, sinh không mang theo, chết không mang đi. Không thì để ta mời người đi uống chút rượu vậy."

Đường Hoa đau khổ nói: "Vậy ít nhất cũng phải được xài mấy ngày trước đã chứ."

Phá Toái cười khổ một cái, không biết phải nói gì hơn, đành tiếp tục vỗ vỗ vai hăn tỏ vẻ an ủi, rồi đánh mắt với Huy Hoàng, ý bảo không nên quấy rầy Đường Hoa, Huy Hoàng hiểu ý, bèn kéo Tinh Tinh với Mặc Tinh đi ăn cơm chung, chỉ lưu lại một tên Tôn Minh cho Đường Hoa.

Tôn Minh rẽ bầy người đang ồn ào náo nhiệt ra, kéo Đường Hoa tới một quán trà gần đấy, gọi một gian riêng rồi đẩy Đường Hoa vào.

* * * * *

"Đừng có nghĩ ngợi nữa, người bị lừa rồi!" Tôn Minh rót trà cho Đường Hoa xong thì nói tiếp: "Người ta đã tính kế người sẵn rồi. Đáng lẽ ngày thường người sẽ không bị lừa dễ như thế, đều là do người coi thường Sát Phá Lang quá, kiêu binh tất bại thôi. Bởi vậy nói tóm lại, người không bị bại bởi Sát Phá Lang, mà là bị bại bởi chính mình."

"Người đó, đừng có nói mát nữa." Đường Hoa uống một hơi cạn sạch chung trà, rồi đẩy cái bàn ra: "Ông chủ, đưa rượu."

"Đừng có làm rộn, quán trà ai đi bán rượu cho người." Tôn Minh tung cho Đường Hoa một lon bia, hỏi: "Người có chú ý đến bọn người chơi nữ vừa sống lại kia không?"

"?"

"Mấy bà má đó không những cùng một bang hội, mà còn chung một cái phân đường nữa đó."

"Ta... Thật không có chú ý." Sự đả kích đã quá lớn, trong nhất thời Đường Hoa không có cách nào tiếp thu nổi, bởi vậy không chú ý được những thứ ấy.

"Ta cũng là nhờ bọn thủ hạ phỏng vấn mới biết, các nàng đều là người trong bang hội hiện tại người đang tham gia - Thần Chi Linh Vực, nằm trong phân đường do Mông Mông phụ trách, độc một màu nữ giới cả." Tôn Minh thấy Đường Hoa vẫn còn đang mê mang, bèn giải thích kỹ càng hơn: "Ở khu vực chung quanh thành đô, các nàng đã tuân theo hiệu lệnh của Mông Mông trong cùng một khoảng thời gian giết nhau, chẳng hạn như ở giây thứ 58 của phút 59 bắt đầu đánh, các nàng đã gỡ hết trang bị, vậy chỉ vài giây thời gian là sẽ tử vong ngay. Chính vì như thế, các nàng sẽ sống lại trong khoảng thời gian 1 đến 4 giây của phút thứ 00. Ý của cách an bài như thế là muốn tăng xác suất xuất hiện người chơi nữ đầu tiên đến vô hạn."

"... Đều cùng một cái bang hội, không giúp ta thì thôi đi, sao lại còn kết phường ám toán ta chứ?" Đường Hoa nổi giận, nổi giận bừng bừng.

"Đừng vội, chuyện này quả thật Thăng Giả Vi Vương cũng không biết. Có điều cũng phải nói, người đã từng đắc tội với Mông Mông kia mà, không thì người ta cũng đâu có ám toán người làm gì đâu chứ. Cho dù theo lời Sát Phá Lang là bạn bè, nhưng cùng trong một bang hội cũng luôn có phần cố kỵ nhau, sao đi nữa, đây cũng liên quan đến một vũ khí gần với thần binh mà."

"Ta đắc tội nó cái máu ấy. Đậu xanh!" Với Mông Mông, Đường Hoa chỉ có chút cảm giác áy náy chứ không thấy mình sai ở chỗ nào cả: "Con nhãi này từ lúc nào đã cấu kết với Sát Phá Lang ấy nhỉ... Không đúng! Làm sao Sát Phá Lang lại biết ta sẽ dùng phương pháp cược ấy được?"

"Chẳng phải do người tự đại đó sao?" Tôn Minh khinh bỉ: "Tự cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất, không coi chỉ số thông minh của người khác ra gì. Người đó, trước mặt Sát Phá Lang người đã có tâm lý mình rất ưu việt. Chẳng hạn như lúc bốc thăm, nếu Sát Phá Lang không nhìn thấu được sơ hở, hẳn sẽ phản đối ngay. Nhưng phải nói, hẳn chắc chắn sẽ nhìn thấu được mảnh khoe của người, dù sao thì hẳn cũng đã đủ quen thuộc với người mà. Cho dù người không dùng mảnh khoe nào cả, chỉ cần hẳn lấy đi một cây thăm, vậy tỷ lệ thắng bại sẽ là 5-5, còn nếu người có hành vi ăn gian, vậy hẳn sẽ 100% thắng. Cho nên khi người chọn ăn gian lúc bốc thăm, hẳn đã đứng ở vị thế bất bại rồi, tiếp theo là dụ cho tên cà pháo nát nhà người vào tròng."

Đường Hoa nghe xong phân tích của Tôn Minh mới giật mình, nhưng lại không nhin được mà cười mắng một câu: "Mẹ nó đậu xanh cả rồi."

"Người có thể đừng lấy ngũ cốc ra mà mắng người được không?"

"Mẹ nó rau má cả rồi." Đường Hoa hít sâu một hơi, nói: "Thằng nhãi này càng ngày càng có tiền đồ rồi, có điều... Không oan đâu. Đi ra ngoài lăn lộn bao giờ cũng phải có lúc sẩy chân. Bây giờ ta thật ra lại có phần thích hẳn đấy."

"Hả? Đừng nói người sẽ không trả thù đó?"

"Cho ta xin, thích là một chuyện, mà trả thù lại là chuyện khác." Đường Hoa lại uống một ngụm trà nữa, nói tiếp: "Có thù không báo không phải là quân tử. Rau má nhà nó, phi kiểm thất giai cực phẩm. Ta cho hẳn phun luôn cả gốc lẫn lãi ra."

"Phun làm sao?"

"... Người như vậy là vô duyên lắm. Đây chẳng phải là ta đang hô hai câu khẩu hiệu để khôi phục lại tự tin, sẵn tiện tăng cường mức độ cừu hận với địch nhân đó sao?"

Trong lúc đang nói chuyện, Phi Kiểm Truyền Thư bay tới, nước trà bắn ra tứ phía, Đường Hoa nóng lên, túm lấy lá thư, trên đó viết: "Tin nhắn của Sát Phá Lang: tuy vận khí hai vị không tốt, nhưng cũng đã ra sức vì thanh kiếm này. Để cảm ơn sự trợ giúp của hai vị, xin dâng lên mỗi người một tờ ngân phiếu, kính xin hai vị vui lòng nhận cho. Huy Hoàng 1000 kim, Đông Phương Gia Tử 1 kim."

Đường Hoa hớn hở nhận tờ ngân phiếu 1 kim, ghi hai chữ lên lá thư hồi âm: "Cám ơn!"

Sát Phá Lang đón thư xong thì lặng im, thật là, tâm tính điều chỉnh nhanh quá đi mà. Coi bộ sắp tới tốt nhất nên cách xa Trung Nguyên thôi. Tuy đã thắng được một ván, nhưng độ bịp bợm của mình không nhiều bằng của người ta.

* * * * *

Huy Hoàng đập một tờ ngân phiếu lên mặt bàn, hỏi: "Ai có gan đi theo ta bắt một thanh chủ kiếm nào?"

Đường Hoa, Phá Toái cùng lắc đầu. Tinh Tinh với Mặc Tinh giơ tay báo danh, bị Huy Hoàng phớt lờ.

"Ta không muốn phải đi đến cái nơi khiến ta lật thuyền trong mương ấy nữa." Đường Hoa rất thẳng thắn, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hăn cho rằng chỉ đi có ba cao thủ như thế, thiết không thể bắt nổi thanh chủ kiếm nào cả.

Phá Toái thì nói: "Ca bận rồi, còn phải đi cua gái nữa, cho nên không có hứng thú đến Vu Sơn lêu bêu đâu."

Lúc ở đáy biển, Phá Toái đã lấy được một thanh tiên kiếm lục giai, mà Huy Hoàng thì cho đến tận giờ vẫn đang sử dụng thanh tiên kiếm hệ kim lúc trước Đường Hoa mua giùm từ Sát Phá Lang, bởi vậy khát vọng tiên kiếm của Huy Hoàng mãnh liệt lắm. Đường Hoa thấy Huy Hoàng thất vọng thì không nhịn được, nói: "Huy Hoàng, dù chúng ta đều đi cũng chưa chắc có thể thành công đâu. Ta thấy chi bằng người nhờ bang hội viện trợ đi. Người là trưởng lão, danh tiếng trong bang lại tốt, ai cũng phải nể mặt thôi mà."

"Mặt mũi còn có một lưỡi dao đang chờ kìa." Dĩ nhiên là Huy Hoàng đang nghĩ đến chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ sau này: "Có điều Gia Tử nói không sai, chỉ ba người chúng ta thì thực lực vẫn chưa đủ thật."

Đường Hoa nói: "Thế người không định mua lại thanh tiên kiếm thất giai kia của Sát Phá Lang à? Bản thân hăn đã có thanh thần binh kia là đủ rồi, gom thêm một thanh tiên kiếm nữa thì có phần lãng phí lắm."

"Đã định rồi!" Huy Hoàng than: "Lang nói qua tháng sau sẽ đấu giá công khai nơi Lạc Dương, hần nói nếu ta đấu giá thành công, hần sẽ trả lại 20% tiền cho ta, bởi vậy ta định sẽ đi Sơn Hải Giới săn đá một tháng, các người ai đi?"

Phá Toái uống rượu: "Đang cua gái..."

Đường Hoa: "Đang bị truy nã..."

Mặc Tinh giơ tay: "Ta, ta!"

Lần này rốt cục Huy Hoàng không phớt lờ nàng nữa, bèn chào một tiếng rồi cùng Mặc Tinh rời khỏi tử lâu. Bọn Huy Hoàng vừa đi, Phá Toái cũng cáo từ, hần lại đi theo gái tiếp. Cả thầy tử lâu cuối cùng còn dư lại mỗi hai người Tinh Tinh với Đường Hoa.

Tinh Tinh thấy Đường Hoa định đi, bèn vội túm áo hần lại, quăng sự rụt rè sang một bên, hỏi: "Người có biết vì sao ta bận ngập đầu mà vẫn đến Vu Sơn với người không?"

Đúng nhỉ! Mình lúc đó vẫn đang kỳ quái, vì sao Tinh Tinh lại đến giúp mình, lẽ ra hiện giờ Sơn Hải Giới đang ở trong trạng thái khai phá, nàng thân là một đường chủ, lại là em gái ruột của bang chủ, hần phải châu chực bên đó mới đúng chứ? Hơn nữa Tinh Tinh lại không giống với mọi người, mấy thứ như tiên kiếm không có tác dụng lớn với người ta, người ta là dân đoán số bịp bợm, có hai đồng tiền với một cái mồm dẻo là đã đủ kiếm cơm ăn rồi. Nhưng vì sao mình tùy tiện gọi, nàng lại thật sự đến giúp vậy chứ? Lẽ nào.... Đường Hoa rùng mình một cái, nói: "Đừng có yêu ca, ca đã rất mệt mỏi rồi."

"..." Thật tự kỷ ghê, Tinh Tinh than một câu, có điều bây giờ không phải là lúc so đo những chuyện này, nàng nói rất trực tiếp: "Thực ra ta giúp người là vì hy vọng người có thể giúp ta làm một nhiệm vụ đấy."

"Ha!" Mặt Đường Hoa cười mà như không cười: "Người? Chủ nhân thứ hai của một bang, trùm sò của phân đường XX, giang hồ xưng tụng là Song Dao Hỏa Kê, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hắc bạch hai đạo ai gặp người mà chẳng hô một tiếng "Tinh Tinh tử", người bảo ta giúp người làm nhiệm vụ, có phải đã quá coi trọng ta không?"

"... Không muốn giúp thì thôi, cần chi nói người ta như vậy." Tinh Tinh tức khắc quay đầu bỏ đi. Đi đến chỗ cầu thang, thấy Đường Hoa vẫn không ngăn mình thì quay đầu ai oán dậm chân nói: "Người thật không giúp à?"

Đường Hoa cầm cây tăm xỉa xỉa răng, nhìn chăm chăm Tinh Tinh, mãi cho đến khi Tinh Tinh đâm sợ mới nói: "Người đáp ứng một chuyện, ta sẽ giúp người."

Tinh Tinh mừng rỡ: "Nói đi!"

"Không được yêu ta."

"..." Tinh Tinh bị câu này làm cho nghẹn một hồi lâu mới học ra được: "Được! Ta đáp ứng người quá khứ, hiện tại và tương lai tuyệt đối sẽ không yêu người, ta thậm chí còn có thể không coi người là đàn ông hoặc là người nữa."

"Câu sau thì xin miễn đi." Đường Hoa đưa tay chỉ vào ghế: "Nói nhiệm vụ của người đi."

Tinh Tinh ngồi xuống, nói: "Người biết thứ ta học là Quỷ Cốc thần toán, vậy người có biết Tôn Tẫn với Bàn Quyên cũng đều là đệ tử của Quỷ Cốc không?"

Đường Hoa gật gù: "Coi bộ đồ đệ có rác rưởi hay không cũng không có quan hệ lắm tới sư phụ."

Ta nhin! Tinh Tinh tiếp tục nói: "Theo truyền thuyết, lúc hai người họ xuất sư đã hoàn thành ba nhiệm vụ của Quỷ Cốc tử. Mà ta đây bây giờ cũng nhận được nhiệm vụ như thế, có điều không phải là xuất sư, mà là lấy thần khí."

"Thần khí?" Đường Hoa nhảy dựng lên, trong đôi mắt lóng lánh ánh sáng màu lục.

"... Đừng có nhắm tới làm gì, là đồng tiền mà toàn trò chơi chỉ có một mình ta có thể sử dụng đấy, theo truyền thuyết thì độ chính xác vượt xa cả đạn đạo vũ trụ luôn. Có thể tính rõ ràng vị trí hiện thời của nhân vật không cao hơn ta hai đẳng, thậm chí có thể xem được tin nhắn của người có tu vi ngang với ta đó."

"Tức là loại thần khí tra xét riêng tư của người khác." Đường Hoa hữu khí vô lực ngồi trở lại: "Nói đi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 147: Hành khúc làm nhiệm vụ

Chương 147: Hành khúc làm nhiệm vụ

Chỉ nói ngoài miệng thì không bằng đến tận nơi quan sát, Tinh Tinh tức khắc kéo Đường Hoa đi ngay. Nghề nghiệp của Tinh Tinh dùng não nhiều hơn dùng tay, chú trọng đến âm dương ngũ hành, đoán số đoán chữ, phong thủy long mạch,... Nghề này mà đối đến hiện thực sẽ thành mê tín lừa đảo, nhưng trong trò chơi, nó lại là dạng nghề nghiệp phụ trợ mạnh mẽ nhất.

Những thứ như kỳ môn độn giáp thì khỏi nói, bị lạc đường có thể dùng tiền đồng để chỉ phương hướng, tương đương với hệ thống định vị toàn cầu GPS, trước khi gặp phải BOSS mạnh thì có thể biết đường mà chạy, tương đương với radar siêu cấp, ngoài ra còn có thể giúp đội hữu chuyển biến thuộc tính, tương đương với lá chắn năng lượng trong tương lai... Nhưng khuyết điểm chính là luyện đơn quá chậm, từ hồi tân thủ thôn đến bây giờ, Tinh Tinh chỉ có mỗi một cái kỹ năng là Lôi Điện, không những chỉ có thể công kích đơn thể, mà lực công kích còn chẳng ra làm sao, thời gian cooldown lại dài... Đương nhiên, dùng phi kiếm mà chém thì cũng được, có điều đó lại chẳng phải là kỹ năng, uy lực quá nhỏ. Cho dù là mấy loại sách kỹ năng được buôn bán ngoài thị trường, nàng cũng không thể học được.

Bởi vì những đặc điểm nêu trên, nàng nhất định phải có người giúp đỡ khi luyện cấp làm nhiệm vụ. Luyện cấp thì khỏi nói, nàng là người có thân phận, nhiều kim, bộ dạng lại xinh đẹp, bụng dạ lại tốt, tất nhiên sẽ có người kéo. Mà nhiệm vụ thì... Không phải ai muốn giúp cũng giúp được, chủ yếu là bởi vì nhiệm vụ sư môn của Tinh Tinh gần như không phải đấu sức, hơn nữa làm nhiệm vụ cá nhân, người cũng ngại phải hô hào một đám người chạy Đông chạy Tây với người mà.

Huy Hoàng đánh được, nhưng quá chính trực. Phá Toái đánh được, nhưng quá lợc lỏi. Sát Phá Lang đánh được, nhưng quá lạnh lùng. Đường

Hoa vừa đánh được lại vừa gian xảo, đây là chuyện mà người trong nghề đều đã công nhận. Những nhiệm vụ trước kia không cần phải nhờ đến Đường Hoa, nhưng nhiệm vụ lần này quả thật có phần quá khó khăn, có điều bởi vì hồi ở Sơn Hải giới Đường Hoa đã rời bang, khiến nàng cứ mãi ngượng không dám mở miệng, khó khăn lắm chờ được một lần Đường Hoa gọi người hỗ trợ, tất nhiên nàng phải xung phong lên đường đăng có cơ nhờ hân giúp.

Đường Hoa nghe giọng điệu dè dặt của cô nàng mà cười khố: "Thực ra người không cần phải nghĩ ta... thanh cao như vậy. Gần đây ta nghèo cứ phải luôn bán thân đấy, tùy tiện lấy lượng bạc ra là có thể mượn được ta rồi."

"Vậy mượn người một tháng thì bao nhiêu kim?" Tinh Tinh hỏi dò, tên này thì đừng nói là làm nhiệm vụ mà ngay như kéo quái, bảo vệ đều ngon, hân chính là một cỗ máy thu gặt kinh nghiệm công suất siêu cấp.

"Mỹ nữ, bây giờ không được rồi. Chờ đến khi ta thiếu tiền phải tìm người vay, người hăng lấy tiền ép ta." Đường Hoa cười rồi hỏi: "Đã tới chưa, rốt cục nhiệm vụ là gì?"

"Tới rồi!" Vừa nói, Tinh Tinh vừa lấy một miếng ngọc bài ra huơ một cái giữa đám mây, tức khắc mây rẽ ra thành một con đường. Đường Hoa theo nàng bay vào mới phát hiện trong một dãy núi nhìn bình thường như vậy lại có một thế giới khác. Đông, Nam, Tây, Bắc bốn thị trấn nhỏ, tuy không thể gọi là phồn hoa, nhưng lại khiến người ta có cảm giác an bình. Chính giữa chúng là một khe núi, trong đó có chừng mười gian nhà tranh. Tinh Tinh chỉ vào đám nhà tranh giới thiệu: "Đó chính là môn phái của ta, nơi đây có cả ban ngày ban đêm, đến buổi tối có thể trông thấy sao sáng đầy trời. Thế nào? Rất là có hương vị tự nhiên chứ?"

"Khá là... mộc mạc." Đây là môn phái keo kiệt nhất mà Đường Hoa từng gặp, cho dù là môn phái của NPC mà hân từng thấy nơi Miêu Cường cũng có tới mấy chục tòa đình đài lầu các lặn. Mặt tiền bên ngoài rất là quan trọng, nếu không sao người ta bảo ủy ban xã còn hoành tráng hơn ủy ban huyện chớ, đó là bởi vì người ta không có quyền lớn, cho nên chỉ có thể khoe mẽ bằng mặt tiền. Một danh nhân lịch sử không thua kém Đường

Tăng như Quỷ Cốc tử này, vốn đã có nhãn vàng, bây giờ đơn sơ một chút lại có vẻ như mình có phong cách.

Nhưng hiển nhiên Tinh Tinh không định mang Đường Hoa đi báỉ phòng danh nhân, nàng kéo hắỉ trực tiếp chạy thẳng đến trấn Đông.

"Theo như bản ghi chép nhiệm vụ, trấn này tên gọi là trấn Đông Cốc, có dân số 1230 người. Nhưng 5 ngày trước, bên điều tra hộ khẩu phát hiện trong trấn đã có 1231 người. Mà trong thời gian này lại không hề có sự kiện sinh đẻ nào cả. Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm cho ra người dư đó." Tinh Tinh lại nói tiếp: "Ta đã hỏi qua sư phụ, ông nói kẻ đó thực ra không phải là người, mà là một con hồ ly tinh đã tu luyện ngàn năm, vì muốn nhờ trận Quỷ Cốc tránh né thiên kiếp nên mới đến đây. Theo lời rắỉ "trời cao cũng có đức hiếu sinh", sư phụ đã dặn dò không thể tấn công con hồ ly ấy, ông đưa cho ta một tấm phù chú, bảo ta chỉ cần dán lên lưng nó là được, chuyện còn lại ông sẽ xử lý."

"Cái này đơn giản lắm mà. Cư dân đều quen biết nhau, tùy tiện hỏi thăm xem có người lạ không chẳng phải là được rồi hay sao?"

"Không! Sư phụ ta nói con hồ ly ấy đã biến thành một cư dân trong này, chỉ cần trong thời gian ngắn người không gặp phải người đó hai lần, người sẽ không nghi ngờ. Đồng thời nghe nói dáng điệu cử chỉ của con hồ ly ấy không khác chi người kia cả."

"Hồ ly làm gì mà lại không giết người kia đi vậy nhỉ?"

"Ấy! Đây là Quỷ Cốc đó. Giết cư dân chẳng phải sẽ khiến sư phụ ta ra tay sao? Sư phụ ta mà ra tay thì kinh khủng hơn cả thiên kiếp nữa đó." Tinh Tinh hỏi: "Bây giờ làm sao đây?"

Đường Hoa hạ xuống bên dưới bảng hiệu "trấn Đông Cốc", trông về phía xa một hồi rồi nói: "Nếu là mô phỏng theo hiện thực, vậy tên cư dân do con hồ ly kia biến thành phải có mấy đặc điểm sau đây: thứ nhất, độc thân, ít nhất cũng không có vợ."

"Vì sao?"

"Ừm... Cái này chờ đến khi người lớn lên rồi hắỉ nói người biết." Đường Hoa vừa nói xong, Tinh Tinh bừng tỉnh ngay, mặt đỏ hồng cả lên. Đường Hoa biết nàng hiểu sai, cũng không để ý mà nói tiếp: "Thứ hai,

không có nghề nghiệp, chẳng hạn như nhân viên thờ cúng ấy, nếu không sẽ rất dễ lộ tẩy, nếu ta đoán không lầm thì hẳn phải lấy nghề nông làm chủ, nhưng lại không được cần cù cho lắm. Thứ ba: diện mạo bình thường, không có tàn tật. Thứ tư: ở nơi hẻo lánh, hồ ly tinh vốn thông minh nhất gan, luôn cư trú ở những nơi có thể chạy trốn một cách nhanh nhất."

"Còn nữa không?" Tinh Tinh vừa ghi chép lại vừa hỏi.

"Ừm... Chú ý trọng điểm đến những người làm về đêm như phu canh. Ta đi uống trà đây, người cố lên."

"Ây! Người không giúp ta thăm dò à?"

"Không giúp."

"Vì sao?"

"Ta lười!"

* * * * *

Trà xong thì cơm, cơm xong thì xem kịch đèn chiếu, kịch xong lại uống trà, trà xong lại ăn cơm... Từ khi mặt trời mọc đến giờ Ngọ, rốt cục Tinh Tinh cũng mang một phần danh sách quay trở về. Nàng nói với vẻ hứng thú vô cùng: "Theo ta điều tra, có ba mươi cư dân phù hợp với những điều kiện đó."

"Nữ giới đến tuổi cập kê nhưng chưa lấy chồng thì trừ ra."

"Vì sao?"

"Để khiến bà mai chú ý."

"... Người không nói sớm." Tinh Tinh nghiêng răng, gạch tên mấy người xong thì báo cáo: "Bây giờ đang có..."

"Có tên quý nghèo nào chừng ba mươi tuổi, lại còn chưa có vợ, rồi lại có không ít tật xấu, cũng tức là một người khiến người ta không thích gặp không?"

"Không thích gặp?"

"Chẳng hạn như người có một người thân thích, cứ tới nhà là tìm người vay tiền, thích cờ bạc, không thích tắm rửa, cả ngày lêu bêu trên đường ngắm dâu trẻ nhà người ta... Kẻ thân thích như vậy, người có muốn lui tới không?"

"Người như thế, chỉ cần vừa ngó thấy là sẽ lập tức quay đầu đi ngay, sợ bị hấn phát hiện."

"Có không?"

"Thực có một tên!"

"Có phải tên là Trương Tam không?"

Tinh Tinh nhìn Đường Hoa với vẻ mặt tràn đầy sùng bái, giống như là nhìn một vị thần: "Người... Làm sao người biết được?"

"Ừm... Trình tự hoạt động lúc này ta chờ người là trà - cơm - kịch - trà. Có một tên kia là trà - cơm - kịch - phố - trà. Ta rõ ràng trông thấy hắn đang đi dạo phố, nhưng khi ta trở lại quán trà, lại phát hiện hắn đã ở trong đấy rồi. Ta vào quán, hắn đi. Ta ra khỏi quán, hắn lại vào. Lúc ta đến hiệu ăn, hắn cũng vừa vịn bước ra khỏi đó. Cho nên độ khả nghi của tên này rất là cao."

Tinh Tinh tán thưởng: "Đây quả thật không phải là điều mà những kẻ nhàn chán thông thường có thể phát hiện được." Cũng chỉ có Đường Hoa, kẻ đang cực kỳ buồn tẻ giết thời gian mới có thể phát hiện được chỗ sơ hở như thế.

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Vì sao người không trách ta không báo ngay cho người vậy?"

"A... Vì sao người không báo ngay cho ta thế?"

"Ta hư hỏng."

"Ta đệt!" Thực nữ Tinh Tinh cảm giác một cách sâu sắc rằng tên này hết sức đáng ăn đòn.

* * * * *

"Bây giờ mới là khâu phiền phức nhất." Đường Hoa nhìn Trương Tam đang ăn cơm, nói: "Phải từ hai tên Trương Tam phân biệt ra một thật một giả."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Hôm nay đã trễ rồi, ngày mai lại bàn tiếp!" Có buổi tối thì không hay ở chỗ này, không thể tiếp tục nhiệm vụ được.

"Vậy buổi tối sẽ làm gì nhỉ? Hay là ta dẫn người đi ngắm sao đi? Trong hiện thực đã không thể thấy, mà trong trò chơi thì trừ lần sự kiện đó ở Lôi

Châu, cũng chỉ có nơi này có thể thấy thôi." (sao trên trời = tinh tinh - giống tên của Tinh Tinh)

Đường Hoa thuận miệng hỏi: "Ngắm "tinh tinh" nào?" Vừa nói ra, đã thấy không ổn ngay, thế này rõ ràng có hiềm nghi đùa giỡn con gái nhà lành đấy.

Quả nhiên Tinh Tinh lập tức có phần lúng túng, lắp bắp nói: "Đương nhiên là ngắm... ngắm tinh tinh trên trời."

"Cũng phải! Ở dưới đất thì ngày nào cũng thấy, ngán đến tận cổ rồi."

"Người đi chết đi!"

* * * * *

"Oa! Sao băng!"

"Oa! Chùy sao băng!" Đường Hoa móc một cây búa chuyên dùng để trộm mộ ra, ngắm thẳng vào sao băng.

"Ha... Người thật biết pha trò. Thật không ngờ được, chúng ta sẽ phải đến một hành tinh khác, đến sống trên một ngôi sao mà chúng ta từng trông thấy bằng mắt thường."

"Tuổi còn trẻ, mà đã đa sầu đa cảm như thế. Rửa ráy rồi đi ngủ đi!"

* * * * *

"Dựa theo quy luật, sau khi Trương Tam - giáp ăn cơm xong chừng nửa tiếng đồng hồ, Trương Tam - ất nhất định sẽ đến ăn cơm. Ta sẽ bắt Trương Tam - giáp lại trước, nếu Trương Tam - ất không đến, vậy Trương Tam - ất chính là hồ ly tinh."

"Sau đó thì sao?"

"Xử lý Trương Tam - giáp, sau đó chỉ còn dư lại mỗi Trương Tam - ất." Hai trừ một còn một, thật là một đề toán đơn giản cực kỳ.

"Người thật trực tiếp, nếu Trương Tam - ất cũng dựa theo lịch trình tới ăn cơm, đồng thời cứ kiên quyết cho rằng chính mình là thật thì sao?"

Đường Hoa chăm chú nhìn Tinh Tinh một cách thâm tình, nói: "Ta không mấy tin rằng một nữ nhân xinh đẹp thế này lại là một mụ yêu quái nhân phẩm tồi tệ."

"..." Đây là mắng ta hay là khen ta ấy nhỉ?

"Trương Tam, trả tiền đây cho ta." Đường Hoa giơ một chân tức khắc gạt ngã Trương Tam, rất đáng tiếc, không có phản kháng gì cả. Trương Tam vừa bò được dậy, còn chưa kịp nói gì, Đường Hoa đã chơi một cú móc hàm, sau đó túm ghế đầu nện một nhát khiến y gục xuống: "Nợ thì phải trả, là chuyện thường tình trong trời đất." Câu này hẳn nói để cho bọn NPC đang vây xem nghe. Cũng không biết do những người này vốn ghét Trương Tam, hay do không thích xen vào mấy chuyện thế này không mà không thấy có người nào ra tay nghĩa hiệp cả. Thế là Đường Hoa - level đã hơn 50 - thoải mái không chế được Trương Tam.

* * * * *

"Đến rồi." Tinh Tinh đứng cạnh cửa sổ trông thấy Trương Tam - ắt đang chậm rãi khoan thai đi từ một đầu phố tới: "Gần rồi, hẳn đang nhìn lại bảng hiệu... Hẳn đã lên lầu rồi."

"Người thật là con quạ đen chết tiệt."

Tinh Tinh quay đầu lại hằm hằm nhìn.

Tiếp đó chính là màn đối mặt của hai Trương Tam, sau đó đều kinh thán: A, người là ai, vì sao giống y chang ta vậy? Thực ra... Chỉ cần không phải là người mà ngày soi gương ba lần, sẽ rất khó phát hiện có người nào đó có bộ dạng rất giống mình, cùng lắm chỉ là thấy có phần quen mà thôi. Đương nhiên, nếu người dán đầy hình của mình ở trong phòng thì... Có điều người nên nhớ đây là kịch cổ trang, gương là một loại vật phẩm xa xỉ, huống hồ chi là ảnh chụp.

"Dừng lại!" Đường Hoa tung mấy đấm ra, khoái! Cảm giác đánh hồ ly ngàn năm thực là khoái, mà không biết tên nào mới là thật, càng khoái gấp đôi: "Tinh Tinh, người mang Trương Tam - giáp qua một bên."

"Được không đó?" Tinh Tinh hỏi. Nhìn thoáng qua đã biết Đường Hoa định tách ra thăm vãn, sau đó tìm được điểm bất đồng rồi thì sẽ so sánh với nhau.

"Đừng có hỏi đàn ông "có được không", chỉ nên hỏi xem "có lên hay không"." Đường Hoa quàng tay qua vai Trương Tam - ắt kéo đến một bên, nhỏ giọng bảo: "Đưa ta chút lợi lộc, ta sẽ không bán đứng người."

"?" Trương Tam - ắt rất ngờ ngác.

"Người đừng có giả bộ." Đường Hoa nháy thần binh tiên khí ra một thoáng, sau đó bảo: "Đều là người đồng đạo cả, dù sao cũng không phải là nhiệm vụ của ta, người cứ đưa ta chút lợi lộc, ta sẽ xử lý tên Trương Tam thật giúp người, đồng thời vu hãm hãm mới thật là hồ ly tinh. Đừng có kì kèo, làm hay không chỉ một câu thôi."

"Lão gia, ta oan uổng lắm..."

Đường Hoa gọi một tia chớp đánh Trương Tam - ất thành bụi tro, oa, công đức bị trừ 100, ít có ác ghê à. Đường Hoa phất tay: "Tên kia là hồ ly tinh, nhanh chóng dán đi."

Tinh Tinh chưa kịp phát biểu ý kiến về thủ đoạn ác liệt của Đường Hoa, đã vội dán tấm phù lên lưng Trương Tam - giáp một cái "pặc", tên này tức khắc bị định thân. Tinh Tinh giơ ngón cái với Đường Hoa: "Biện pháp ác như vậy mà người cũng có thể nghĩ ra được."

"Cho ta xin đi, ta đang vì dân trừ hại đó." Đường Hoa nhắm ngay Trương Tam - giáp chơi một chiêu Phi Vân Tham Long Thủ, thất bại! Đang định sử dụng lần thứ hai thì Trương Tam - giáp đã hóa lại thành nguyên hình hồ ly, bởi lý do không phải dạng hình người, cho nên không thể ăn cắp được. Có điều Đường Hoa lại lâm vào trong trầm tư...

"Nhiệm vụ hoàn thành! Ya, ta đi giao nhiệm vụ đây... Ấy!" Tinh Tinh đẩy đẩy Đường Hoa: "Đang nghĩ cái gì thế?"

"Tinh Tinh." Đường Hoa xoay người lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ dịu dàng: "Người thật xinh đẹp."

Tinh Tinh rung mình một cái, theo ý thức đưa tay bảo vệ ngực: "Có chuyện thì người... người cứ nói, đừng có dọa người ta như vậy. Lạnh quá!"

"Tinh Tinh muội muội, ta giúp muội làm xong ba nhiệm vụ, vậy muội sẽ cảm tạ ta thế nào?"

"Người... người muốn thế nào?"

"Giúp ta làm một chuyện xấu."

"Chuyện xấu gì?"

"Bây giờ chưa thể nói được, người phải chờ sẽ giúp ta, nếu không người sẽ... vừa đến hành tinh M là bị hủy nhan sắc ngay."

"Oa, có cần phải độc ác đến vậy không?" Tinh Tinh nghiêng rằng: "Được, chỉ cần không có liên quan đến bang hội với bạn bè của ta, ta sẽ giúp người làm chuyện xấu, nếu không khi tới hành tinh M ta sẽ... bị hủy nhan sắc."

Xúi giục con gái nhà người ta làm chuyện xấu, nghĩ cũng tà ác thật. Đường Hoa cười hề hề, nói: "Đi giao nhiệm vụ đi, còn hai cái lận đấy, chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành."

* * * * *

Hai mươi phút sau, Tinh Tinh trở về báo: "Nhiệm vụ: đi vào trong bản đồ phụ giải cứu Tôn Tẫn. Nhiệm vụ nói, Tôn Tẫn đang ở trong xe ngựa của sứ giả nước Tề, Bàng Quyên đã phái ra một trăm chiếc chiến xa với một vạn binh lính truy theo để chặn đường rồi. Mục tiêu của nhiệm vụ là bảo vệ Tôn Tẫn từ Đại Lương nước Ngụy tới được Lâm Truy của nước Tề."

"Ha!" Đường Hoa có phần sửng sốt, không phải là vì độ khó của nhiệm vụ quá cao, mà ngược lại là vì nó quá thấp. Một vạn tên binh sĩ, nửa giờ là mình có thể giết sạch trơn ngay.

"Nhiệm vụ nhắc nhở: binh lính nước Ngụy thuộc dạng NPC, giết chết mỗi người sẽ đạt được -100 điểm công đức. Nếu như người giết chừng 1 vạn tên thôi thì... Cũng chỉ là âm 100 vạn, chẳng qua chỉ là độ ma kiếp thứ ba mà thôi." Tinh Tinh thấy Đường Hoa vò đầu bứt tóc bèn giới thiệu tiếp: "Trên đường phải qua tám thành hai mươi một trấn, quân Ngụy sẽ chặn cướp dọc đường, hoặc thậm chí phái ra thích khách ám sát. Ài này phỏng chừng là để kiểm tra năng lực thần toán của ta đấy, xem có đúng lúc tránh được vòng vây, rồi có tính ra được thân phận của thích khách hay không."

"Người có lòng tin không?"

"Nếu ta có lòng tin thì người sẽ không đi phải không?"

"... Phải!" Con bé này thật đúng là có chút thông minh.

"Vậy ta không có lòng tin."

"Tương truyền trước khi Tôn Tẫn với Bàng Quyên xuất sứ, Quỷ Cốc tử từng ra một đề bài cho bọn hăn, đó là lên núi tìm loại củi không khói. Tôn Tẫn lên núi xong lấy củi đốt, phát hiện có khói, vì tránh xảy ra hỏa hoạn bèn lấy đất dập thanh củi đang cháy giữa chừng đi. Bàng Quyên cũng đốt

củi, có điều hẵn lại để mặc cho nó cháy tới hết. Cuối cùng, Tôn Tần rút thanh củi ra được một thanh củi chưa cháy hết, đó cũng chính là củi không khói, tức là "than" theo như cách gọi của chúng ta."

Tinh Tinh nghe xong thì nghi hoặc hỏi: "Người kể câu chuyện này có liên quan gì tới nhiệm vụ của chúng ta?"

"Có! Ý nghĩa của câu chuyện này là chỉ cần thay đổi quan niệm tư tưởng là có thể đơn giản hóa được những vấn đề phức tạp."

"Là thế nào?"

"Ta đi mua ít đồ đã, người cứ ở đây chờ ta, hồi nữa tiến vào bản đồ phụ xong rồi ta cho người xem."

* * * * *

Sáng sớm nơi Đại Lương - thủ đô nước Ngụy, có ba người với một chiếc xe ngựa cùng lén lút chạy ngoài cửa thành. Đường Hoa với Tinh Tinh vừa hạ xuống đất, bên trong thành liền vang lên tiếng kêu của binh lính: "Giao Tôn Tần không giết, cần chết không cần sống."

Đường Hoa cười khố: "Người xem kìa, người ta vốn đang sống yên lành, người vừa đến là người ta bị truy sát ngay."

Bên trong xe ngựa có một người tên là Tôn Tần hỏi: "Vị này là Tinh Tinh sư muội phải không? Sư phụ phái muội đến giúp ta đó à?"

"Vâng!" Tinh Tinh ném đồng tiền lên xong nói với Đường Hoa: "Quê nói rằng gặp gỗ thì sống, gặp đá ắt vong. Có phải bảo chúng ta nên chui vào rừng cây hay không?"

"Heo! Bộ trong rừng cây không có tảng đá à? Dù sao nếu người bị đuổi theo, trên mặt đất sẽ xuất hiện một tảng đá, còn nếu người ta đuổi không kịp người, vậy ngay như đáy sông cũng sẽ có thuyền gỗ bị chìm."

"Người không phải là heo, vậy người nói xem nên làm thế nào? Chẳng phải người có biện pháp chuyển biến quan niệm tư tưởng sao? Là biện pháp gì?"

Đường Hoa cười hề hề: "Sư phụ người không có nói phải mang Tôn Tần còn sống đi, vậy mang Tôn Tần đã chết hoặc tro cốt của Tôn Tần đến nước Tề chắc cũng được đó nhờ?"

Tinh Tinh lo sợ vô cùng: "Người muốn làm cái gì?" Sẽ không ngờ ngần vậy đó chứ, cái này là chuyển biến quan niệm tư tưởng à? Nhưng sự thật là Đường Hoa lại rất ngờ ngẩn gọi tia chớp tới, không chút khách khí nện xuống.

"Người... Người đã làm cái gì... Tôn Tần vẫn còn chưa chết kìa." Tinh Tinh bỗng nhiên phát hiện hai tên sứ giả nước Tề đã chết ráo rồi, có điều mạng Tôn Tần lại còn rất dai.

Đường Hoa túm lấy một cây gậy trực tiếp nện cho Tôn Tần úp sấp trên mặt đất, sau đó ném lão ta vào bao tải, vác trên lưng mình.

Tinh Tinh hộc máu tức giận bưng bưng: "Người mới là heo đấy, đây là biện pháp chết toi của người đó à? Người có biết vác theo bao tải hoặc là người sống thì không thể bay được không? Bây giờ người giết mất hai người kia rồi, làm sao dẫn người đi nước Tề được?"

"Ta làm thử cho người xem." Đường Hoa xoay người, hướng mặt về cửa thành. Rất nhanh, cửa thành đã mở ra, một bày binh lính vọt tới, một tên tướng quân đầu lĩnh đứng trên chiến xa quát ngưng binh lính của mình lại, rồi chỉ Đường Hoa bảo: "Giao Tôn Tần ra, tiền thưởng ngàn lượng."

"Thật sự?" Đường Hoa nghe thấy bèn động lòng.

"Người dám!" Tinh Tinh giận dữ chỉ Đường Hoa, nhắc: "Ta còn phải giúp người làm chuyện xấu đấy."

"Đúng nhỉ!" Đường Hoa vẫy tay: "Đi đây, tướng quân!"

Tướng quân: "..."

"Gì thế?" Tinh Tinh vừa đi song song với Đường Hoa vừa hỏi: "Sao hần lại không giết người?"

"Heo, hần chém ta thì ta xử hần sẽ không bị trừ công đức. Chẳng phải Ốc Vít đề tiện thiết lập cho binh sĩ giữ thành thành level 1 sao? Ta xem xem làm sao bọn chúng có thể đánh chết được một tên người chơi level 50, toàn thân mang trang bị cực phẩm như ta nào."

"Ý của người là... Hần muốn bắt người thì phải đánh người trước. Hần đánh người, vậy người có thể tùy tiện đánh trả, thế là bọn họ đánh không chết được người, mà người lại có thể miếu sát được bọn họ. Đúng chứ?"

"Đúng đó! Cho nên mới nói cần phải chuyển biến tư tưởng. NPC trên level 10 thì tùy tiện giết, sát hại NPC level 10 sẽ bị trừ 10 điểm công đức, giết level 1 bị trừ 100 điểm. Tình hình này là Ốc Vít muốn dùng binh lính level 1 khiến chúng ta không dám ra tay, hạn chế lực công kích của chúng ta. Chúng ta liền phản lại, khiến binh lính này không dám động thủ."

"Người thực thông minh!"

"Đừng có tán dương ta, là do xem nhiều tiểu thuyết rồi nên vậy đấy. Có nhiều tiểu thuyết bịa ra tình tiết một bầy level nhỏ dựa vào quy định không thể bị pk bao vây người chơi level cao. Lúc đó ta cứ suy nghĩ, người bao vây người ta thì có thể làm được cái gì? Lại nói bao vây thì đã làm sao, người ta giở khinh công một cái là biến mất rồi. Lại còn có tình tiết ác liệt hơn, đó là dùng level nhỏ đi núm người level lớn... So ra Song Kiếm vẫn tốt, NPC ôm chân là ta có thể phản kích liền."

Tinh Tinh gật đầu một cái ra chiều rất tán thưởng, rồi giơ một ngón tay cái lên: "Bây giờ chỉ còn một cái vấn đề nữa, người biết lái xe ngựa hoặc là cưỡi ngựa không?"

"... Không biết!" Đường Hoa lau mồ hôi, sao lại quên mất việc này đó nhỉ?

"Vậy người định vác cái bao tải này đi bộ đến nước Tề à?"

"... Mỗi người vác nửa ngày có được không?" Cái này thì không có cách nào nữa, phu xe đã bị mình xử lý mất rồi. Thân là đệ nhất cao thủ, nếu bây giờ xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, chẳng phải sẽ khiến toàn thể người chơi cười đến rụng hàm răng sao?

*** Chùy sao băng:

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 148: Hành khúc làm nhiệm vụ - tiếp

Chương 148: Hành khúc làm nhiệm vụ - tiếp

Trong Tây Du Ký với Phong Thần Bảng, bất kể là đạo gia hay phật gia cũng đều có một lý luận công người phạm nặng tựa công Thái sơn, cũng tức là nói cho dù là Đại La Kim Tiên, nhưng nếu muốn công người phạm bay đi thì cũng cần phải có tu vi cao thâm. Mà cũng phải nói, tuy Song Kiếm là một trò chơi, nhưng cũng phải cân nhắc đến lòng tự tôn của người chơi, vì chẳng ai lại bằng lòng bị bắt đi cả, dù được đưa đi ngao du trên chín tầng trời, phỏng chừng cũng chẳng ai vui.

Tôn Tần là người phạm sao? Không chỉ là người phạm, mà còn là đàn ông nữa. Đường Hoa vừa đi lại vừa thở dài, nhiệm vụ này thực là thê thảm. Theo như tính toán của dân lừa đảo giang hồ Tinh Tinh, hẳn chỉ cần đi bộ thêm chừng hai mươi tiếng đồng hồ nữa là có thể đến đích. Nhưng mà... Hai mươi tiếng đồng hồ trước người ta cũng đã nói như vậy rồi. Đã có N lần Đường Hoa tưởng chừng muốn ném Tôn Tần xuống vách núi đi, để cho mọi người cùng được giải thoát, nhưng hiện nay lòng khát vọng Tinh Tinh nhận được thần khí của Đường Hoa còn lớn hơn của Tinh Tinh nữa. Ném được khổ trong mọi cái khổ, mới là người đứng trên mọi người. Ủm, đây là một câu, còn một câu tục ngữ nữa nói thế nào ấy nhỉ? Hình như là "thông minh lại bị thông minh hại" đấy.

Con người luôn có sức miễn dịch, chẳng hạn như huấn luyện chịu đòn, càng bị đánh lại càng giỏi chịu hơn. Tôn Tần cũng như vậy, lão càng ngày càng giỏi chịu hơn, thời gian hôn mê càng ngày càng ngắn lại. Bởi vì Đường Hoa phải vác bao tải trên lưng để phòng lính nước Ngụy đánh lén, nên nhiệm vụ đánh Tôn Tần rơi vào thân Tinh Tinh. Suốt đường đi, Đường Hoa kinh hoàng phát hiện Tinh Tinh càng ngày càng hung tàn hơn, lúc trước là dùng cây gậy, sau đó là tảng đá, cuối cùng còn hỏi mình mượn chùy sắt nữa... Cũng may sắp tới nước Tề rồi, nếu không Tinh Tinh lại còn phải ưu phiền nghĩ xem lần sau dùng hung khí gì nữa đây.

Đến được nước Tề, một tay giao người một tay giao tín vật. Lấy được tín vật xong, nhiệm vụ của Tinh Tinh được coi là đã hoàn thành, hai người cùng bị truyền tống ra khỏi bản đồ phụ, trở lại hiệu ăn ở trấn Đông Cốc.

Đường Hoa tiêu diệt hai nòi lâu lớn xong rồi nói: "Lần này người giao nhiệm vụ xong phải hỏi sư phụ người xem có nhiệm vụ thanh lý môn hộ,

ám sát Bàng Quyên hay không, ngàn vạn lần đừng vì nhất thời yêu đồ đệ mà sốt ruột, giao cho chúng ta một nhiệm vụ đi cứu Bàng Quyên đang bị Tôn Tần đánh bại đấy."

"Ừ ừ! Vất vả rồi!" Tinh Tinh rất ân cần ấm lòng cho Đường Hoa. Tâm tình của nàng không giống với Đường Hoa, mưu kế của Đường Hoa rất hợp ý nàng. Mục tiêu hàng đầu của nàng là có thể hoàn thành nhiệm vụ, mức độ nguy hiểm càng thấp càng tốt, mà mưu kế của Đường Hoa tuy hao phí thời gian rất dài, nhưng hiệu quả thực sự khá là ổn thỏa: "Thoải mái không?"

"Tay nghề cũng không tệ!"

"Hồi nhỏ ta vẫn thường mát xa cho mẹ ta đấy, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi nhận nhiệm vụ đây." Hôm nay Tinh Tinh rất là dịu dàng.

Nói thừa, kẻ ra sức là mình, nàng chỉ việc ngồi vênh chân lấy thần khí, không dịu dàng làm sao được. Đường Hoa phát tay: "Đi đi đi đi!"

* * * * *

"Điều đặc ý nhất của vi sư chẳng gì hơn là khả năng thần toán thiên cơ, âm dương bát quái với hành quân bày trận. Ải thứ nhất là để kiểm tra khả năng thần toán nhìn thấu của con, tốn ít thời gian hơn so với tưởng tượng của vi sư, tuy các loại phương pháp có phần ngoại đạo không hợp lệ, nhưng cũng được coi là kỳ đạo trong binh gia, vi sư rất an ủi. Ải thứ hai kiểm tra khả năng âm dương bát quái của con, quân Ngụy đuổi chặn, nhưng sẽ luôn chừa một con đường sống, đường sống ở đâu thì phải dựa vào năng lực cùng với khả năng nhìn thấu của con mà tìm. Nhưng con không những tiêu phí thời gian quá nhiều, mà phương pháp lại vụng về vô kế, vi sư giận lắm. Có điều dù sao cũng đã qua rồi. Bây giờ là ải thứ ba, ta kiểm tra khả năng hành quân bày trận của con. Sau đó sư phụ ta đưa cho ta một túi đậu, một tấm lệnh bài cùng với một tờ bản đồ địa hình." Tinh Tinh tiếp tục nhại theo giọng điệu của sư phụ nàng: "Túi này có hai ngàn hạt, có thể giúp con triệu hồi ba đại tướng trong lịch sử, cộng thêm hai ngàn binh mã. Hiện danh tướng quân Tần là Bạch Khởi đang dùng hai vạn năm nghìn người chặn đứt đường lui của bốn mươi lăm vạn quân Triệu, trấn giữ quan ải hiểm yếu. Con cầm ba tín vật này trong vòng bảy ngày công chiếm được quan ải thì hoàn thành nhiệm vụ. Chú ý, binh lính hai bên đều là level 1, tướng lĩnh hai

bên đều level 10. Con với bằng hữu của con bất kể phản kích hay là công kích, nếu giết chết một binh một tốt bên quân Tần sẽ bị phán thua."

Đường Hoa nghe xong, trầm tư hồi lâu rồi nói: "Hẹn gặp lại!"

"Đừng có đi!" Tinh Tinh vội vàng túm hắt lại: "Sư phụ ta bảo đều do người nên ải thứ hai đã trở thành vô nghĩa, vì thế ông giám quân mã từ một vạn xuống còn hai ngàn đó."

"Một vạn cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng!" Đường Hoa đẩy tay Tinh Tinh ra, ngồi trở lại rồi nói: "Chúng ta là bên công đó. Người không yêu cầu quân số vượt hơn quân Tần thì cũng phải kiểm số quân cho bằng để ta còn tính đường ăn gian chớ."

"..." Tinh Tinh rướm rướm nước mắt: "Phần thưởng của nó là thần khí đó." Nhiệm vụ thần khí tất nhiên phải gần như không có khả năng hoàn thành mà, hai cái trước đều rất đơn giản, vậy cái thứ ba phải khó lên chớ.

"..." Mặt Đường Hoa vẫn không có chút biểu tình.

"Chẳng phải trong lịch sử vẫn có nhiều chiến dịch kinh điển lấy ít thắng nhiều đó sao?"

"... Vậy cũng phải quay về thư viện của mấy thành thị lớn tìm xem mới được."

"Trấn phía Tây cũng có thư viện đó." Tinh Tinh thấy Đường Hoa đã có dấu hiệu mềm lòng bèn vội nói tiếp: "Hơn nữa lúc nào chúng ta tiến vào bản đồ phụ thì mới bắt đầu tính giờ, hiện vẫn đang có thừa thời gian mà."

* * * * *

"Trời ạ! Mọi chiến dịch đều nhất định phải là do chủ tướng đối phương lơ là sơ suất, sau đó bên ta cạn lương thực trước, rồi khích lệ binh sĩ lấy tinh thần quyết liệt đến cùng để một người bằng với mười người." Đường Hoa than thở một tiếng: "Dù chúng ta có dùng một làm mười, cũng mới chỉ hai vạn người, còn thua người ta năm ngàn lặn. Điều cực cực quan trọng nữa là, không có bất cứ chiến dịch điển hình nào là dùng ít người đi tấn công thành trì có nhiều người cả."

"Vậy là hết cách à?"

"Có!" Đường Hoa dựng ngón cái lên: "Thứ nhất: chúng ta lập tức phát minh ra TNT, sau đó mang hai vạn cân tới bản đồ phụ, lợi dụng bom người

nổ chết họ. Thứ hai: mời Xi Vưu, Lữ Bố với lại Lam Ba làm chủ soái của bên ta. Thứ ba: phái tên 007 đánh hoài không chết ra ám sát Bạch Khởi, sẵn tiện của luôn con gái lão."

"Nói chút gì đó hữu dụng hơn được không?"

"Không phải là được hay không, mà ta không có cách nào nữa cả."

"Sư phụ ta nói, giữa đường chết luôn phải có đường sống, ông nói chưa chắc đã không có cơ hội."

"Vậy người nhờ ông ta đi đánh một lần cho chúng ta xem đi."

"Xin người, người nghĩ thêm nữa đi."

"... Đưa bản đồ đến cho ta xem." Đã thiên thời với nhân hòa đều không có, vậy chỉ có thể nhìn xem có địa lợi hay không. Nếu ngay cả địa lợi cũng không giúp mình, vậy trừ bái bai thật không còn cách nào để mà nghĩ nữa cả.

* * * * *

Giữa hai vách núi hùng vĩ có một con đường rộng chừng tám thước, chính giữa nó bị một quan ải cao mười thước chặn ngang. Nơi bày trận của người chơi rất bằng phẳng, tầm nhìn rất rộng rãi. Có điều giữa nơi bày trận với quan ải có một dòng sông sâu chừng một thước ngăn cản, nước sông chảy vào kênh bảo vệ, sau đó lại chảy xuôi về hạ du. Bởi vì tác dụng chủ yếu của quan ải này là phòng ngự cánh quân nước Triệu ở chỗ khác, cho nên hệ thống vẫn có phần chính quy, thiết lập cho địa thế của người chơi cao nhất, cửa ải thứ hai, quân Triệu ở thấp nhất.

"Nếu như thắng." Đường Hoa chỉ về con sông kia, nói: "Thì sẽ thắng ở nhánh sông này, không cần phải nghĩ hướng khác nữa."

"Có phải là đắp đập ngăn nước, nhấn chìm bọn họ không?"

"Người xây đập có khả năng không chỉ mất bảy ngày, hơn nữa kênh bảo vệ nhà người ta cũng có đường thoát nước mà. Lại nói, người ta còn có thể tránh đến chỗ cao nữa."

"Vậy ý của người là...?"

"Hạ độc, mua thạch tín liên tục hạ độc về hạ du, khiến bọn họ không thể uống nước. Cho dù bọn họ có nước sạch dự trữ, ta nghĩ cũng không thể đủ cho hai vạn năm nghìn người uống ba ngày đâu. Con người không uống

nước chừng ba đến năm ngày sẽ chết khát, chúng ta đang đánh trận, chỉ cần bọn họ không có sức lực phản kháng nữa là được, cho nên nếu có thể khiến họ khát chừng hai ngày, chúng ta coi như là thắng."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Hai người chúng ta thì không được, người đi tìm thêm ba người chơi có túi Càn Khôn chín chín tám mươi một ô, bảo mua đầy thạch tín. Tốt nhất mấy người này phải có thân thủ tốt một chút, vạn nhất có dấu hiệu mưa xuống, phải cam đoan chúng ta có khả năng lên không đánh đổ Thiên Lô Diệt Mẫu Phong Bá Vũ Sư. Còn một vấn đề nữa..."

"Là cái gì?"

"Đó là người ta không ngu, vạn nhất người ta bỏ thành lao ra ngoài, hai vạn năm nghìn người cùng nhau liều mạng xông qua, chúng ta chỉ có nước ôm nhau khóc thôi."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Kéo lưới sắt, sau đó lúc bày trận thì chọn cung binh nhiều một chút. Lưới sắt phải đến chỗ thợ rèn đặt làm, thứ này không khó làm, hơn nữa yêu cầu công nghệ không cao, thời cổ đại cũng có thể sản xuất ra được, có điều như thế phải chiếm đi dung lượng túi Càn Khôn của hai người... Vậy thạch tín sẽ không đủ nhỉ." Đường Hoa có vẻ đau đầu, nói: "Nếu không người đi hỏi thăm sư phụ người xem có thể để chúng ta mang thêm nhiều người chơi hơn vào trong này không, hay là có thể tùy tiện ra vào bản đồ phụ cũng được."

Tinh Tinh lườm Đường Hoa một cái: "Người có thể đừng nói thừa nữa hay không?"

"Có thể... Vậy một người mang lưới sắt. Có điều lúc triệu hồi ba tướng quân thì nhất định phải có được một tướng quân cung thần tương tự như Lý Nghiễm vậy."

"Vậy được rồi, chúng ta lập tức đến thành thị thôi, có điều..." Tinh Tinh do dự một chút: "Túi Càn Khôn của ta là bảy bảy bốn mươi chín ô vuông, không ấy giảm thêm chút lưới sắt đi?"

"Té xui!" Đường Hoa thực bội phục nhân phẩm của Tinh Tinh, phải biết rằng bốn mươi chín với tám mươi một ô đều rất thừa thớt, gần như toàn bộ

mọi người đều là sáu mươi bốn ô cả: "Lưới sắt không thể giảm thêm được, nếu không thì không phải là chúng ta bao vây bọn họ, mà là bọn họ bao vây chúng ta. Không thì... Người bảo mấy người đến giúp hủy hết toàn bộ trang bị cố định với pháp bảo trên thân đi, sau này lại mua một bộ khác cho bọn họ?"

"Mua thạch tín, đặt làm lưới sắt, ngoài ra còn nguyên bộ trang bị cho mỗi người..." Tinh Tinh lau mồ hôi: "Có vẻ phải tốn rất nhiều rất nhiều tiền."

"Đường chủ như ngươi mà cũng sợ không có tiền à?"

"Bởi vì sự kiện nơi Sơn Hải Giới, toàn trò chơi đều đang lâm vào nguy cơ kinh tế, nhà địa chủ cũng không có lương thực dư nữa." Tinh Tinh thấy Đường Hoa muốn bùng lên, bèn vội nói: "Ta nghĩ cách là được, người có đi cùng ta không?"

"Không, ta đi mua thạch tín, trong trấn này cũng có. Ta nghe nói bên trấn Nam bên kia có điểm luyện cấp, ta đến đó luyện cấp mấy ngày trước đã, người làm xong rồi thì đến tìm ta."

"Vậy được! Ta đi đây. Chờ tin ta nhé."

"Khoan đã!" Đường Hoa vội kéo tay Tinh Tinh lại, nói: "Đưa tiền chớ."

"Tiền gì?"

"Tiền thạch tín."

"... Người không thể chờ xong chuyện rồi hẵng đòi à?"

"Ngại thật, ta là người nghèo, mà người ta lại không cho mua chịu."

Tinh Tinh vừa lắc đầu lại vừa móc ngân phiếu ra, nói: "Coi cái tiền đồ lẫn lộn của cao thủ nhà ngươi kìa."

* * * * *

Ba ngày sau, Tinh Tinh dẫn theo ba mm trở lại Quỷ Cốc. Đường Hoa vừa gặp đã phủ quyết một người ngay, đây chính là người đã mách lẻo mình trong Sơn Hải Giới. Tinh Tinh vội kiên nhẫn thuyết phục điều đình, lúc này mới ổn. Có điều Đường Hoa lại ném ra một vấn đề: "Bảo người tìm cao thủ mà, người thực sự cho rằng ta có thể cự được mấy tên thần tướng chắc? Nếu như có chút mưa, chúng ta sẽ toi hết ráo." Có ban đêm có ban ngày, tức là sẽ có lúc trời trong lúc trời mưa. Trong tiên hiệp, mưa rơi không phải là

quá trình vật lý tự nhiên, mà là quá trình hoạt động của một cá nhân. Đầu tiên, XX ra lệnh chỗ XX phải có mưa rơi, sau đó Phong Bá Vũ Sư tức khắc xuất phát. Nếu XX ra lệnh mưa phải có thanh thế, tốt nhất là có đông tố, vậy Thiên Lô Điện Mẫu cũng phải cùng xuất phát luôn. Mà trong đám người chơi cũng có một ít phương sĩ có vài thủ đoạn kêu gọi bọn họ làm mưa xuống. Nếu muốn cho trời đang sắp mưa phải sáng sủa, vậy chỉ có một cách duy nhất là xử lý bọn họ, hoặc là đánh cho họ chạy.

"Ta đã cân nhắc rồi." Tinh Tinh nói rất nghiêm túc: "Thực ra người làm mưa chỉ có mình Vũ Sư kia, ba người kia nếu ta không trêu vào thì chẳng sao cả. Hơn nữa ba người này lại là đệ tử Huyền Nguyệt am, có thể thêm máu cho binh lính đó."

Đường Hoa giờ ngón cái bội phục: "Hy vọng ba tên thần tướng còn lại cũng có chỉ số thông minh như người." Chủ với thứ mà cũng không phân cho rõ ràng được, binh lính chết hay không không phải là vấn đề quan trọng nhất, mà là phải phòng ngừa mưa rơi, đây là mục đích chiến lược.

Ba muội muội còn lại thấy hai người tranh luận thì đều không lên tiếng, hiển nhiên trước đó Tinh Tinh đã căn dặn kỹ càng qua rồi. Muốn nói chuyện muốn xả giận thì cứ xả bên trong kênh bang hội, tuyệt đối không thể tỏ vẻ bất mãn của mình ngay trước mặt hoặc trong kênh đội ngũ. Suy ngược từ việc này, có thể thấy địa vị của Đường Hoa trong lòng Tinh Tinh không bằng ba người bọn họ. Đường Hoa là người thành tinh, tất nhiên cũng rõ đạo lý này, bởi vậy cũng không kiên trì ý kiến chủ quan của mình. Tuy hẳn cần nhờ Tinh Tinh trợ giúp, nhưng không có nghĩa rằng hẳn sẽ tìm kiếm trợ giúp một cách không nguyên tắc.

Tận sức mình, xem ý trời. Lại nói, cơ hội chiến thắng vẫn chiếm hơn năm phần lặn.

* * * * *

Vào trong bản đồ phụ, địa thế trước mắt gần như không khác gì so với tưởng tượng của Đường Hoa với Tinh Tinh cả. Hệ thống nhắc nhở: Ngài có thời gian bày trận là nửa giờ.

Đường Hoa nói: "Triệu hồi 100 tên công binh để mắc nôi lưới sắt trước."

"Báo cáo!" Tinh Tinh nói: "Thời cổ đại không có công binh, người ta không cho chọn."

"Vậy có binh chủng gì?"

"Bộ, kỵ, xa, cung."

"Vậy triệu hồi 1000 tên cung thủ ra dăng lưới sắt trước, sau khi dăng xong thì quay về làm cung binh tiếp, sau này cũng có thể dùng để công thành."

"Muốn gọi lính phải gọi tướng trước, tổ chất của tướng đại biểu cho tổ chất của lính, cũng tức là nói chúng ta chỉ có thể an bài được ba binh chủng thôi."

"Vậy gọi tướng cung trước."

Tinh Tinh không chút nghi vấn triệu hồi tướng cung liền, còn phần là tướng nào thì đành nhờ vào nhân phẩm. Sau một luồng ánh sáng, một ông lão toàn thân mặc giáp, lưng đeo cung lớn, phong thái bất phàm xuất hiện, đồng thời sau lưng ông ta còn có ngàn tên cung thủ chinh tề đứng thẳng người.

"Liên Pha?" Đường Hoa dè dặt hỏi.

"Mặt tướng Hoàng Trung."

Được, vũ lực của ông lão này trong game Tam Quốc Chí thuộc top 10, đồng thời còn có thể đánh ngang tay với Võ Thánh Quan Vũ nữa. Đường Hoa khá là hài lòng, hệ thống cũng có phần phúc hậu, không có triệu đến mấy tên đại ca ở triều Thanh, nên biết rằng mấy người đó cũng biết xài cung đấy.

"Năm trăm kỵ binh!" Đây là binh chủng cần thiết để phòng ngừa địch nhân đánh úp, đột phá lưới sắt. Lại nói, chỉ cần xuống ngựa, người ta cũng có thể leo tường thành được.

"Mặt tướng Hoắc Khứ Bệnh!"

Được, người này từng lãnh binh đột ngột tiến đánh hai ngàn dặm, tập kích vùng trung bộ của Hung nô, tuyệt đối là tướng quân kỵ binh mạnh mẽ hàng đầu.

"Năm trăm bộ binh!" Lính leo tường chuyên nghiệp vẫn nhất định phải có, ta còn có thể chọn ra những tráng sĩ từ trong đó để tấn công quan ải nữa.

"Mặt tướng Cao Thuận!"

Người này... vẫn còn ổn! Tam Quốc Chí có ghi Cao Thuận từng dẫn bảy trăm người chỉ đâu đánh đó, đánh với kỵ binh hay công thành đều không hề chịu thua. Bảy trăm người thủ hạ của ông ta được xưng là Hãm Trần doanh, cũng có tên là Hãm Trận doanh, là những bộ binh giỏi hạng nhất trong Tam Quốc. Cao Thuận đánh nhau cũng không tệ, trong Diễn Nghĩa đã từng đánh bốn năm mươi hiệp với Hạ Hầu Đôn. Tuy chỉ số vũ lực trong game Tam Quốc chỉ có 80, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua đám bộ binh sau lưng ông ta cũng đủ biết, năm trăm bộ binh này là tinh phẩm trong tinh phẩm.

* * * * *

"Cao tướng quân, nhiệm vụ lúc đầu của ngài chủ yếu là hạ độc, thạch tín được bao nhiêu đó, ngài vừa phải cam đoan người ta uống nước sẽ bị độc, lại vừa phải cam đoan có thể sử dụng được trong ít nhất sáu ngày."

"Hoặc tướng quân, giai đoạn đầu ngài tìm một nơi cao nào đó, nhưng không thể cách quá xa, một khi có địch nhân đến cướp trại, ngài có thể lừa chúng xuống sông uống thạch tín. Đương nhiên nếu có thể nhân tiện vọt vào trong quan ải cùng chúng là tốt nhất."

"Hoàng tướng quân, nhiệm vụ của ngài nặng nhất, đó là phải xây dựng một chỗ cao, bắn chết mọi quân địch ra khỏi thành, đồng thời không chế mọi lửa, nếu địch nhân đánh lén ban đêm thì phải nhờ hoàn toàn vào các ngài đấy. Nghe nói ngài bắn cung rất xa, ngài xem, bên người không có việc gì thì cứ đi mấy nơi an toàn kéo mấy tên, bắn mấy tên sĩ binh đầu tường cũng được."

* * * * *

Đường Hoa mò mò ngực, kích động nói: "Có thể hợp tác với những danh tướng này, thật là đã nghiên."

Tinh Tinh cười nói: "Vậy chi bằng người cứ xuyên thời không đến thời cổ đại làm quân sư đầu chó đi. Tốt nhất là đi Tam Quốc, ngay cả Lữ Bố cũng phải xông trận giúp người."

"Ta chỉ sợ còn chưa có lên làm anh đại người ta, đã bị Trương Giác bắt đi làm tráng đinh mất rồi."

"Báo!" Hoàng Trung ngắt ngang nhã hứng của hai người: "Mặt tướng chuẩn bị an bài ba hàng chông ngựa ở trước lưới sắt, như vậy có thể phòng ngừa quân địch lao tới tự sát phá hư lưới sắt."

"Ngài cứ xem rồi làm đi."

"Báo!" Cao Thuận: "Mặt tướng đề nghị phái ra binh lính vào trong núi ở phụ cận đào cỏ độc, tăng cường độc tính trong nước."

"Chuẩn!"

"Báo! Mặt tướng đưa một trăm kỵ binh ra mảng trận để làm mồi nhử, dụ dỗ quân địch truy kích, phối hợp với Hoàng lão tướng quân sát thương sinh lực địch."

"Khoan đã, làm sao ngài lại biết được hai chữ "sinh lực" vậy chứ?"

"Báo, mặt tướng đã có thể đánh trận chung với Hoàng lão tướng quân, vậy hết thảy đều có khả năng cả."

"Chuẩn!" Đường Hoa bây giờ mới phát hiện được cái hay khi làm chủ, chỉ cần có mục tiêu chiến lược là những kẻ thủ hạ có năng lực đều có thể an bài rõ ràng được hết, không cần phải hỏi chi tiết nơi mình. Hoặc cũng có thể nói, kẻ chẳng biết thứ gì hết mới chính là người thích hợp làm lãnh đạo nhất.

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ vừa qua đi, hệ thống bắt đầu nhắc nhở: Quân địch đã bị chết trận ba người, trúng độc hơn ba trăm người. Không đến nửa tiếng đồng hồ, vì thời đại này thiếu thầy ít thuốc, ba trăm người trúng độc kia đều đã chết trận hết. Một ô vuông trong túi Càn Khôn có thể chứa 99 bao thạch tín, mỗi bao là một cân, vậy một ô vuông là gần trăm cân. Nếu như mấy túi Càn Khôn đều rộng hết cỡ, vậy tương đương với mỗi người đều mang theo chừng tám ngàn cân thạch tín, tức là bốn tấn thạch tín. Đường Hoa cảm thấy rất đặc ý, nhưng đồng thời cũng cứ có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp...

Đến khi trời chạng vạng, hăn mới biết chỗ nào không ổn. Các binh lính cần ăn cơm. Người nói người trong quan ải phải uống nước, vậy binh lính của người mà không cần phải ăn cơm thì thật là hết nói. Có điều Đường Hoa vẫn có biện pháp của Đường Hoa: Mỗi binh chủng rút ra một trăm

người làm quân nấu bếp, bắt cá đốn củi, săn thú đào đồ ăn. Đồng thời còn tuyên bố một chân lý: chúng ta bị đói, bọn chúng thì bị khát, bên chết trước nhất định là bọn chúng. Tuy ba tướng quân bên mình đều rất có năng lực, có điều tài nguyên thực sự hữu hạn, nên dù Đường Hoa đã phái ra ba trăm binh lính, vẫn chưa thể lấp đầy bụng cho mọi người.

Mãi cho đến khi trông thấy một nàng cấp dưới của Tinh Tinh bắt một con thỏ hoang, Đường Hoa mới sức tỉnh, lập tức sai bốn ả muội muội toàn bộ bay đi lòng bắt đồ ăn. Có đầu bếp hiệu suất cao như thế mà không biết dùng. Bởi vì kỹ năng của người chơi, cho nên chim bay trên bầu trời, mãnh thú chạy dưới mặt đất, thậm chí đến động thực vật bên trong quan ải cũng đều nằm trong phạm vi săn bắt của người chơi. Đương nhiên, lúc đánh thì phải cẩn thận, nếu bất cẩn đánh trúng quân định là bị coi như thất bại ngay.

Ngày thứ nhất cứ như thế yên ắng trôi đi, tuy đến buổi tối, địch nhân có dấu hiệu sẽ cướp trại, nhưng thủ hạ của Đường Hoa lại là ba danh tướng, nên đám binh lính qua lại rất có trật tự, quân địch đành phải bỏ ý định đó đi.

Ngày thứ hai, giữa những lựa chọn bị độc chết, bị khát chết với bị giết chết, địch nhân bắt đầu xông qua sông. Ngàn tên cung thủ bên quân ta bắt đầu phát uy, cơ bản chẳng có gì khác với cắt cỏ cả. Lúc này Đường Hoa mới biết được, tác dụng của lưới sắt thật không lớn, địch nhân đều là lính mang áo giáp, cứ trực tiếp nằm lên trên lưới sắt là chẳng bị thương tổn bao nhiêu, hơn nữa thì thể sẽ bị lưu lại trong ba phút. Cho dù có chông ngựa của Hoàng Trung ngăn kỵ binh địch nhân lại, Cao Thuận vẫn còn phải mang bộ binh ra quyết chiến với bộ binh đột tiến của địch, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Hoắc Khứ Bệnh mới thanh lý được tàn binh. Đương nhiên mục tiêu xông tới của quân địch là chủ soái, nhưng không ngờ, mình thì chạy bộ, mà chủ soái người ta thì rất vô lại, đang bay trên trời!

Hệ thống còn lại được một vạn bảy ngàn tên binh lính. Bên Đường Hoa: bộ binh còn một trăm, kỵ binh bốn trăm, cung binh một ngàn. Xét theo tỷ lệ, Đường Hoa cũng không lời được bao nhiêu. Đây là do một sai lầm trong chiến thuật của Đường Hoa. Đối với việc này, Đường Hoa nghiêm túc kiểm điểm trước mặt ba tướng quân với bốn người chơi, đồng thời mời mọi người cùng ăn dưa hấu.

Dưới sự chỉ đạo của ba vị tướng quân, sách lược chuyển biến từ dựa theo lưới sắt mà thủ sang dựa theo sông mà thủ. Kỵ binh bất kỳ lúc nào cũng có thể dồn quân địch trên bờ xuống giữa sông, cung thủ thì lợi dụng chiều rộng của sông để sát thương một cách hiệu quả những địch nhân muốn qua đây, chỉ cần địch nhân dám uống chừng hai ngụm nước, có thể coi như là đã chết. Trong nhất thời, dường như đám Đường Hoa đã chuyển thành bên thủ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 149: Làm nhiệm vụ (xong)

Chương 149: Làm nhiệm vụ (xong)

Thời gian trôi đi, đến ngày thứ ba, thời tiết sáng sủa, Đường Hoa tựa hồ đã trông thấy ánh rạng đông của thắng lợi. Sự thật cũng đúng như thế, vừa mới chập sáng, số lượng binh lính bị độc chết bên địch đã tăng lên vùn vụt, con số màu đỏ so sánh lực lượng hai bên nhảy liên hồi, chỉ trong một buổi sáng đã tụt từ một vạn bảy xuống đến tám ngàn. Điều đó cũng có nghĩa trong buổi sáng nay đã có tới chín ngàn người bị chết vì trúng độc, nhưng như thế vẫn còn chưa xong, buổi chiều vẫn còn tiếp diễn, mãi cho đến chạng vạng, nhân số còn sống của địch mới đứng yên ở mức 1500.

Đường Hoa mừng rỡ, lập tức tổ chức hội nghị tác chiến, chuẩn bị đến ngày mai sau khi 1500 người kia chết sạch sẽ rồi thì bắt đầu tiến công.

Nhưng...

Ba viên đại tướng tuy không tỏ vẻ khinh bỉ chỉ số thông minh của Đường Hoa, nhưng đều nói rất rõ ràng rằng, quan ải này hiện nay đã vững như thành đồng rồi. Đường Hoa nghe thế thì buồn bực hỏi: "Binh lính của chúng đã chết nhiều đến vậy, vì sao lại càng trở nên kiên cố hơn?"

Hoàng Trung giải thích: "Quân ta có cơ hội thắng là vì cắt đứt được nguồn nước của địch, khiến lượng nước sạch dự trữ của chúng không thể cung cấp đủ cho một vạn người. Nếu bên địch chia đều số nước đó, ngày mai ắt sẽ không còn sức chiến đấu nữa, nhưng hiện giờ theo như mặt tướng thấy, tình hình có vẻ không phải như thế, quân địch đã biết rõ ý đồ chiến lược của bên ta rồi, cho nên chúng lấy thái độ quyết tử của binh lính để cam đoan được lượng nước sạch cung cấp cho tinh binh."

"Ý của ngài là... Địch nhân cố ý thả nhiều binh lính như thế ra chịu chết, là để đảm bảo nguồn nước sạch dự trữ đủ cho một ngàn năm trăm người kia uống trong vòng bảy ngày?"

"Vâng, mặt tướng cho là như thế, quân địch không những thả binh lính ra chịu chết, mà còn dụ dỗ chúng ta tiến công nữa, chúng tạo ra dấu hiệu rằng đã khát đến mức gần chết để dụ dỗ quân ta tiến công trước. Xem mức so sánh binh lực hiện giờ là một ngàn năm trăm đánh với một ngàn năm trăm, quân địch lại đang có lợi về địa thế, phần thắng của quân ta nhỏ lắm."

"Địa lợi không phải là vấn đề." Chỉ bảo không thể giết binh mỗ tướng, chứ chưa nói không thể phá hư tường thành mà. Điều này Đường Hoa đã cân nhắc từ sớm rồi, nhưng mãi vẫn không động thủ là bởi vì binh lực địch nhân đang còn nhiều lắm, chẳng thà cứ để đó cho bọn chúng nghĩ rằng mình vẫn còn có nơi hiểm yếu, trong lòng vẫn thoải mái, như thế mình mới có thể chờ cơ hội đánh lén được. Đây vốn chính là con cờ cuối của mình, bây giờ đành phải lôi ra ngoài thôi: "Nếu như dựa theo binh lực hiện tại mà đánh nhau, một ngàn năm trăm đánh với một ngàn năm trăm, quân ta vẫn có cơ thủ thắng."

"Thứ cho mặt tướng nói thẳng!" Cao Thuận nói: "Tuy so sánh binh lực là bằng nhau, nhưng quân ta lại có hai điểm này thua thiệt quân địch, cái thứ nhất là đại soái."

"Đại soái? Ta cũng là đại soái mà!"

Ba tướng quân đều là người thành thật, nên mỗi người đều cúi đầu nhìn sàn nhà. Tinh Tinh nhỏ giọng nói bên tai Đường Hoa: "Ý họ là nói về một đại soái có thể nắm chắc thời cơ chiến đấu, phối hợp với ba quân. Lẽ nào người còn cho rằng trình độ của mình có thể sánh bằng Bạch Khởi à?"

"Cái tên Bạch Khởi này là một con gà con!" Đường Hoa cả giận nói: "Ốc Vít có phải định làm bữa hay không đấy, nào có cái lý lẽ đem toàn bộ binh lính của mình ra giết như thế này."

"Theo mặt tướng biết, ngoại hiệu của Bạch Khởi tướng quân là Nhân Đồ. Một đêm chôn sống bốn mươi vạn quân Triệu đầu hàng, sát khí nặng, ngược khí sâu được cho là đệ nhất cổ kim. Dù hăn có theo hướng này cũng là hợp tình hợp lý." Hoàng Trung lại nói tiếp: "Ngô Khởi mang binh luôn sinh hoạt cùng binh lính, binh lính đau thì hăn đau, binh lính khổ thì hăn khổ, cho nên khi binh lính ra chiến trường đều dùng hết mệnh mà báo đáp. Ngoài ra còn có Quách Tử Nghi mang binh tán hết gia tài, trọng thưởng kẻ có công, binh lính một khi có công, ắt sẽ nuôi dưỡng cho đến ngày xuôi tay, cho nên binh lính trên chiến trường đều anh dũng tiến bước, không hề sợ hãi."

"Hoàng lập tướng quân là người Hán mà biết chuyện đời Đường ta có thể không trách, nhưng ngài lại đề cập đến Ngô Khởi với Quách Tử Nghi là

có ý gì? Lẽ nào ngài định từ chức?"

"Mạt tướng nói đến hai người này, đều là những kẻ lấy chiến lược binh sĩ hung hãn mà nổi danh. Mà nay ta với quân địch đang lâm vào thế giằng co, nhưng vẫn cứ giằng co tiếp thì bên ta tất bại. Nếu muốn thắng được quân địch, một là nhất định phải phá hủy được tường ngoài của quan ải này."

"Cái này không có vấn đề."

"Hai là nhất định phải kích lệ sĩ khí của binh lính, lấy một làm mười. Theo lão tướng thấy, chiến ý của một ngàn năm trăm người bên địch rất cao, mỗi người đều sẵn sàng lấy mạng ra để trả ơn nghĩa, đây chính là điều thứ hai bên ta thua bên địch mà Cao tướng quân vẫn chưa nói xong. Nếu như quân ta không có biện pháp nào thay đổi cục diện, vậy trừ thủ vững doanh trại, đừng nên nghĩ đến việc khác."

Đường Hoa nhún vai hỏi: "Tình Tình, người xem bên người còn bao nhiêu tiền, có thể lấy ra chia cho mọi người hay không?"

Tình Tình thẳng thắn trả lời: "Tiền thì có không ít, nhưng nếu phải chia đều cho mỗi binh lính, vậy chỉ đủ để mua mấy gói mì ăn liền."

"Không thì ta hát cho họ nghe vậy?"

Tình Tình nghi hoặc hỏi: "Người là giọng ca vàng à?"

"Không phải, ta là giọng ca tồi, ta địnhร้อง đến khi họ cảm thấy sống trên đời chính là một cái sai lầm, sau đó cùng nhau xông qua, coi địch nhân là ta để mà chém."

Thục nữ Tình Tình tặng cho Đường Hoa một ngón giữa.

"Ai... Trí tuệ cổ nhân thật không phải là thứ mà ta có thể đoán được, ta vẫn luôn kỳ quái, biết bao nhiêu người xuyên thời không làm sao đều có thể chọc cổ nhân như những đứa ngốc vậy chứ, tụng một bài dâm thơ thôi là trở thành thái thú liền..." Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: "Vì sao đến lượt ta lại không ổn vậy? Ta đã vận dụng công cụ hiện đại hóa chiến tranh - lưới sắt, ta lại vận dụng cả vũ khí sát thương quy mô lớn - thạch tín, ta còn cắt cả nguồn nước của địch nữa, tại sao ta lại thất bại vậy chứ?"

Hoắc Khứ Bệnh cao giọng giảng giải: "Mạt tướng cho rằng sĩ khí của binh lính tăng vọt tất nhiên là một chuyện tốt, nhưng cũng chưa hoàn toàn là chuyện tốt lâu dài. Đại Hán ta lúc trước giao chiến với Hung nô, thất bại

liên tiếp, Hòa Thân lại hiển nữ, hèn mọn cực kỳ. Sĩ khí của địch nhân ngày càng lên cao, coi Đại Hán ta như là kho dự trữ. Mà sĩ khí càng lên cao, binh lại càng không nghe tướng, tướng lại càng không nghe soái. Soái còn có lý trí, nhưng đã không ước thúc nổi binh lính nữa, thế là mỗi người rẽ một đường. Có kẻ ham đánh cướp, có tên ham chiến công, cũng có người canh cánh định áp chủ soái. Giai đoạn tiền kì của Đại Hán, vì Hung nô có một đạo quân mã không nghe theo ước thúc của Thiên Vu, diệt toàn thể quân dân bên Thượng Cốc của ta, khiến Đại Hán lo lắng ngày sau, thế là toàn diện khai chiến với chúng, cuối cùng đuổi Hung nô đi xa."

"Vậy ý của ngài là?"

"Hiện giờ tuy Bạch Khởi vẫn còn ước thúc được chúng quân, nhưng vì có thành cao lũy sâu, binh lính hô hào cầu chiến, cho nên nhất định phải có một nhánh hoặc một tiểu đội nhân mã lao ra ngoài vừa cướp trại lại vừa rửa huyết hận cho đồng đội, chúng ta có thể lợi dụng điểm ấy. Tiêu diệt hoàn toàn đám quân này không những sẽ khiến quân địch tổn thất binh lực, mà còn có thể hạ nhuệ khí chúng một khoảng lớn nữa. Bởi vậy trận này không những phải diệt sạch được quân địch, mà còn phải giảm triệt để thương vong cho quân ta, thậm chí không có thương vong. Sau đó chúng ta có thể nhóm lửa chúc mừng cái chết của đám lính ngày hôm nay, thứ nhất có thể kích động sự tức giận của binh lính địch, thứ hai có thể khiến chúng cho rằng có cơ hội có thể lợi dụng được. Tuy bên đó có hiệu lệnh của Bạch Khởi tướng quân, nhưng mặt tướng tin rằng thế nào cũng phải có nhân mã đến cướp trại."

"..." Tên này có phải người hay không vậy? Nghe nói hãn 24 tuổi đã qua đời, nếu không phải thế, biết đâu Hung nô đã chết sạch sẽ rồi! Đường Hoa nào biết, lời đánh giá của hậu nhân đối với Hoắc Khứ Bệnh là "dụng binh linh hoạt, chú trọng phương lược, không câu nệ cổ pháp, dũng mãnh quyết đoán, trận nào cũng thắng". Mỗi một điều "chú trọng phương lược, không câu nệ cổ pháp" đã đủ gây dựng nên khí phách danh tướng của hãn rồi, huống hồ chi người ta lại còn mang binh truy sát quân Hung nô mãi đến hồ Baikal của liên bang Nga ngày nay mới thu binh lặn.

Tinh Tinh ghé sát vào Đường Hoa nói: "Ta bây giờ chẳng biết ta mời người tới là để làm gì nữa."

"Sao lại có thể nói như vậy chứ." Minh vẫn còn tự biết mình lắm, nào giờ đều cho rằng mình chỉ được chút khôn vặt, chứ chưa từng dám nói mình có đại trí tuệ bao giờ. Đường Hoa bèn nói: "Không thì chúng ta cướp một lần đi, ta đưa lệnh bài cho người, xem bọn họ có để ý tới người hay không."

"Cướp cái gì?"

"Cướp sau khi đến hành tinh M người sẽ mời ta ăn một bữa linh đình."

"Được!" Tiếp nhận lệnh bài mà Đường Hoa giao dịch qua, Tinh Tinh nâng lên nói: "Chúng ta sẽ nghe lệnh..."

"Chúng ta đường đường là nam nhi, há có thể chịu bị đàn bà điều khiển."

"Đại soái xin chờ để cho đàn bà chứng quản binh quyền, sẽ làm lạnh lòng của ba quân tướng sĩ."

"Nói phải lắm! Là ta không đúng." Đường Hoa vội giao dịch lệnh bài trở lại, nói với Tinh Tinh: "Người nghĩ xem vì sao sau khi Hoa Mộc Lan làm tướng quân thì vẫn không nói với người khác rằng mình là nữ nào? Mà trong hiện thực thì Hoa Mộc Lan có khả năng thay cha nhập ngũ, nhưng không có làm tướng quân gì cả, những người như Mộc Quế Anh chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết mà thôi." Không chỉ Mộc Quế Anh, mà Xà thái quân, Dương Tông Bảo đều là nhân vật trong tiểu thuyết hết cả.

Tinh Tinh nghiêng rằng: "Chẳng lẽ người tới chỉ để phát huy tác dụng là một nam nhân?"

"Ừ... Thân là một người nam nhân, ta cảm thấy vui mừng một cách sâu sắc từ đáy lòng với những lời đánh giá của người." Đường Hoa lại nói tiếp: "Ta từng nói rồi, thân là một kẻ lãnh đạo, không cần phải có năng lực gì cả. Từ đó mà suy, ta đúng là một nam nhân có khả năng lực lãnh đạo đấy."

Bốn người chơi nữ cùng nhau chĩa ngón giữa để biểu đạt sự khinh bỉ mãnh liệt của mình.

* * * * *

300 người đến cướp trại, không một ai trở lại, thậm chí bọn họ còn chưa tới được khu vực lửa trại nữa, vừa mới chạy được đến vùng đất trống trải

nơi bãi sông đã bị Hoàng Trung nâng đuốc lên hô hào, sau đó toàn bộ bị bắn chết nơi bãi sông và trong sông mất rồi. Cục diện giằng co binh lực của hai bên đã cấp tốc bị xoay vần, sĩ khí đã chuyển thành một mức ngang nhau.

Ngày thứ hai, bốn nữ cùng xuất phát đi dỡ tường thành. Vì sao Đường Hoa không đi? Rất đơn giản, vì Đường Hoa là đại soái, thân mang an nguy của toàn quân, không thể mạo hiểm đến phía trên tường được. Nói một cách công bằng, đây tuyệt đối không phải Đường Hoa lấy cớ làm biếng, mà là hấn đề phòng việc bất cẩn đánh chết binh lính nhà Tần, phải gánh trên lưng cái tội danh "làm thất bại nhiệm vụ".

Không xa phía sau bốn người chơi nữ là Hoàng Trung và 100 tên cung kỵ, vật cưỡi tất nhiên là lấy từ bên kỵ binh. Nhiệm vụ của mấy người này là bắn chết những tên địch muốn dùng thân thể bảo vệ tường thành. Bốn nữ nhân dỡ thành rất cẩn thận, rất cẩn thận, không dám dùng bất cứ kỹ năng quần công nào cả, pháp thuật với phi kiếm đều dùng loại công kích đơn thể hết. Bởi vậy dù bốn người đều là những kẻ tu tiên, nhưng để phá được một khoảng lớn tường thành vẫn phải tiêu phí cả ngày trời. Ngày thứ tư cứ thế qua đi.

"Quý lười đang nghĩ gì thế?" Tinh Tinh hỏi Đường Hoa đang ngồi ngẩn người.

"Đừng có đặt tên hiệu lung tung, coi chừng ta bảo Cao Thuận kéo người ra ngoài tử hình ngay tại chỗ đấy." Đường Hoa hù dọa Tinh Tinh xong mới hỏi: "Ta đang nghĩ, hiện chúng ta đã có hơn bảy thành phần thắng, chắc chắn Bạch Khởi sẽ không chờ bị diệt như thế, hấn sẽ nghĩ cách đấy."

"Còn nghĩ cách gì nữa? Bây giờ hấn tới bao nhiêu người là sẽ chết bấy nhiêu người thôi. Một ngàn cung binh đó! Mỗi người hai mũi tên, giết dăm ba trăm người là không thành vấn đề. Càng hưởng gì người dẫn dắt là Hoàng Trung, người ta đã bố trí vị trí cung binh làm sao cho mức sát thương địch nhân tăng đến mức lớn nhất mà."

"Chẳng hạn như... Người ta cũng có thể lợi dụng con sông này, chúng ta còn chưa biết trang bị binh chủng của hấn thế nào cả, một khi bắt đầu tiến công, chúng ta vừa tới được bờ bên kia mà bọn họ trước dùng kỵ binh xông

lên, sau dùng cung thủ bắn xối xả, vậy chúng ta sẽ toi ngay. Người xem, hiện giờ chênh lệch nhân số không phải là lớn, hơn nữa chúng ta lại là bên công, dọc đường chúng ta tiến công, người ta dùng một hai thủ đoạn nhỏ là có thể xoay chuyển tình thế liền. Tính như thế, phần thua của chúng ta vẫn còn rất cao."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Ta định tối hôm nay mạo hiểm xông qua, chẳng phải binh pháp đã có nói "xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị" sao?"

"Cho ta xin đi, tuy ta không hiểu biết nhiều, nhưng người ta là danh tướng, không thể nào không cân nhắc đến việc sẽ bị người đánh lén được."

"Đánh lén cái rắm, buổi tối toàn diện tiến công. Hiện giờ chúng ta đang có bảy thành phần thắng, chờ đến khi bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi thì chỉ còn được có ba thành mà thôi. Hẳn nhất định cho rằng hiện giờ chúng ta đã chiếm ưu thế, cho nên ắt phải tấn công vào thời gian ban ngày, sẽ không vội vã đánh đêm với hẳn như thế... Người đi gọi ba tướng quân tới đây đi."

* * * * *

"Tốt!" Lão Hoàng khen một tiếng: "Xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị. Quân địch sẽ chỉ nghĩ chúng ta có thể đánh lén vào ban đêm, chứ tuyệt đối không nghĩ đến việc đêm nay chúng ta đã tìm chúng quyết chiến. Bởi vì như thế, tất nhiên chúng ta sẽ cướp được thế chủ động. Đại soái anh minh."

Cao Thuận: "Một trăm binh Hãm Trận doanh của ta sẽ xuất phát trước, mở chông ngựa ra, gắng hết khả năng thâm nhập."

Hoàng Trung: "Một ngàn tên cung thủ của ta sẽ phân thành đội, sau khi thương lượng với hai vị tướng quân xong sẽ tùy khu vực mà xạ kích."

"Sau khi bắn xong được một vòng, kỵ binh của ta đã có thể đến được trước đại doanh quân địch, từ đó 400 kỵ binh sẽ liên tục đan xen với nhau, cho đến khi chỉ còn lại một người cuối cùng."

"Đa tạ ba vị tướng quân, qua ngày hôm nay, chúng ta sẽ không còn mấy khả năng gặp mặt nữa rồi." Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Tiền thì ta không có. Đây đang có bốn cô gái, các người tùy tiện lấy mỗi người một cô ra chơi, coi như chút lòng thành của ta."

"..." Ba tướng quân, bốn cô gái: quả nhiên miệng chó không mọc được ngà voi.

* * * * *

Đêm rất sâu, vẫn còn có ai đó khơi dậy vết thương của người như thế này. Vì sao trước khi đi ngủ còn giữ lại một cốc đèn, lẽ nào muốn nói rằng người định thông đồng với địch sao?

Vì tránh gây tiếng động, 100 tên bộ binh rũ bỏ giáp dày, giáp vải với một cây đoản đao chính là trang bị bây giờ của họ. Trường đao của họ đã cống hiến hết cho cung thủ rồi, tuy ai cũng biết sẽ không có hy vọng còn sống, nhưng bọn họ không những đi, mà còn không hề có nửa lời oán hận. Bởi vì đây là trò chơi...

Sau khi Cao Thuận xâm nhập được nửa canh giờ, một tiếng hô vang lên, dàn kỵ binh đã qua được sông bắt đầu từ bãi sông xông thẳng tới, mà bờ sông bên này, đám cung thủ sử dụng tên lửa lập tức bắt đầu ba lượt xạ kích của họ. Tiếp đó 700 cung thủ qua sông, 300 người còn lại tiếp tục bắn. Tuy khoảng cách vẫn còn rất xa, xa đến nỗi dù tên có bay đến được cũng chưa chắc có thể giết nổi người ta, nhưng mục đích của họ chỉ là tạo hỗn loạn, nhằm giảm bớt áp lực cho kỵ binh đang xông tới.

* * * * *

Bạch Khởi rất oan, số binh chủng hãn lưu lại có 1000 kỵ binh, 200 cung thủ. Hãn vốn không định lợi dụng bộ binh đánh trận địa chiến, hạng chiến với Đường Hoa. Mục tiêu của hãn rất đơn giản, đó là áp chế không cho quân địch qua sông. Đồng thời hãn có 500 kỵ binh luôn ở chỗ cao, tùy thời có thể xộc thẳng đến bãi sông, dồn cho địch nhân phải xuống sông uống nước. Nhưng ngàn vạn lần hãn không ngờ được là, kỵ binh của hãn vừa mới chuẩn bị khởi động xông phản lại, đã bị 100 người bọn Cao Thuận chặn đầu.

Kỵ binh mà không có thể xông tới, đánh với bọn bộ binh dùng vũ khí gần thân thủ linh hoạt thì tuyệt đối là một cơn ác mộng. Càng đáng sợ hơn là toàn bộ những tên bộ binh này đều là tử sĩ nữa. Có thể nói thế này, người có thể giết chết hãn, nhưng người chắc chắn cũng phải chết theo. Khi những

tên bộ binh này xuất hiện, tướng lãnh kỵ binh thủ hạ của Bạch Khởi biết ngay, ít nhất cũng phải có 100 tên kỵ binh của mình mất mạng.

Trong lúc hỗn loạn, 200 tên cung binh trong quân của Bạch Khởi bị cường chế tập kết. Lúc ứng phó với những đợt tấn công quy mô lớn hoặc đội kỵ binh, những cung binh đứng trong hào sâu tuyệt đối là những lực lượng chết người. Nhưng Hoắc Khứ Bệnh cũng quá nhanh, hơn nữa hãn vốn không thèm để ý đến 500 kỵ binh đang chạy tứ tán tìm vũ khí, tìm đội ngũ, không có lực phản kháng kia, hãn trực tiếp xông đến đại doanh của cung binh.

Không có cự ly đủ xa, cung thủ còn có thể làm gì được nữa? Làm sao có thể là đối thủ của những bộ binh chuyên phối hợp đoàn thể, đao pháp hung ác, hay những kỵ binh có lực càn quét kinh hoàng?

Hoắc Khứ Bệnh xộc thẳng vào trận hình của cung thủ, giết được bao nhiêu tên hãn không để ý, ý định của hãn chỉ là làm loạn trận hình của họ, khiến địch nhân không thể hình thành được sự tiến công hữu hiệu. Không chờ cho bọn cung thủ tập kết trở lại, Hoắc Khứ Bệnh đã quay đầu ngựa, mặt sau biến thành mặt trước, bắt đầu xộc qua lần nữa.

700 tên cung thủ của Hoàng Trung bắn hỏa tiễn vào những khu vực mà Cao, Hoắc không có khả năng xuất hiện, sau đó bỏ cung cầm đao trở thành bộ binh, bắt đầu phối hợp theo đơn vị tiểu đội sát thương hết tất cả những địch nhân có thể trông thấy, đồng thời cắt ra 200 người đến tiền trận chi viện cho đội Cao Thuận đang hỗn chiến với kỵ binh.

Quân đội của Bạch Khởi bị phân cách thành rất nhiều khối, nhưng hãn vẫn là danh tướng, tức khắc tập kết được 300 người trong số 500 kỵ binh đang hỗn loạn kia, bỏ đi chiến mã, ý đồ sử dụng biện pháp ủi đất cứu lại từng nhóm quân đang bị phân cách của mình, cuối cùng tạo thành một đội ngũ dũng mãnh. Nhưng vào lúc này, 300 tên cung binh hiện đang là đội dự bị của Đường Hoa đã tới! Trận hình chỉnh tề, bọn bộ binh trước mặt đang lao tới kia chính là tử thần. Bọn "nửa bộ binh" không có khiên chắn này bị lần lượt ngã rạp xuống như lúa bị gặt. Định lui lại? Phía sau vừa vặn có bọn kỵ binh đương tung hoành ngang dọc của Hoắc Khứ Bệnh. Kỵ binh rất biết sự mạnh mẽ của kỵ binh.

Một phương đã xuất hiện đào binh, còn một phương thì sĩ khí tăng vọt. Thiên thời nhân hòa đều đã chiếm hết, ai thắng ai bại liếc sơ qua là biết ngay.

* * * * *

Tinh Tinh nhìn tròng cảnh chém giết dưới chân mình, nàng nói với Đường Hoa: "Ta hẳn nên xin lỗi vì lời đã nói ngày hôm qua."

"Lời nào?"

"Ta nói người trừ thân phận là nam nhân ra, không còn một chút tác dụng nào nữa ấy." Tinh Tinh nói tiếp: "Không ngờ bọn chúng lại có đến 1000 kỵ binh lận, nếu thực sự tiến công vào ban ngày, gần như là tìm chết mất rồi. Bởi vậy ta hẳn phải cảm ơn người."

"Thực ra... Người người nên cảm ơn là sư phụ của người."

"Sư phụ ta?"

"Ừ, người không thấy à, ba vị tướng quân mà người triệu hồi tùy cơ kia hữu dụng biết bao nhiêu. Hơn nữa một đám người chúng ta có thể đánh bại được Bạch Khởi, nguyên nhân là nhờ có ba vị tướng quân này biết bày mưu vạch kế, sư phụ người chẳng thể nào không động tay động chân vào được, ít nhất ông ta cũng có tăng lên cường độ phối hợp của bọn họ đấy. Nếu không ông ta chỉ cần đưa cho người ba tên Trương Phi, người chỉ còn nước khóc thôi."

"Nhưng... Ít nhất nếu không có kế dùng thạch tín của người, chúng ta cũng không có khả năng giảm được nhiều sinh lực địch như thế. Tuy rằng chúng ta cũng có dấu hiệu ăn gian."

"Đó là đương nhiên, đây chính là giá trị của ta mà." Đường Hoa cười híp mắt nói: "Cũng có thể nói rằng thực ra quân sư đầu chó rất là lợi hại."

"Người cũng thừa nhận mình là đầu chó à?"

"Người ngon thử gọi xem."

"Đầu chó!" Tinh Tinh cười hì hì.

"Người đâu, kéo ả ngốc này ra ngoài viên môn chém."

"Ngốc thì ngốc. Dù sao cũng đã thắng rồi, người thích nói thế nào thì cứ việc." Tâm tình của Tinh Tinh rất thoải mái.

* * * * *

Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống mặt đất, trên đám đổ nát nơi đây đã cắm một cây cờ lớn, trên viết một chữ "Soái". Đây chính là quân kỳ trong đại doanh của Đường Hoa, hẳn từng ăn gian cắm theo nó bay lên trời. Khi một tên binh sĩ cắm cây cờ này giữa trận địa của quân địch, toàn bộ lính tướng đều biến mất sạch, chỉ còn trơ lại cây cờ này cùng với bốn ả nữ nhân ngốc.

Tinh Tinh nhìn cờ, nói: "Ta có cảm giác vui sướng sau khi thắng trận."

"Đó là do người không nhìn thấy những thi thể bên cạnh cây cờ ấy."

"Ây! Một buổi sáng đẹp đẽ như thế này, người có thể nào đừng nói mấy câu phá hoại phong cảnh như thế được không?" Tinh Tinh gửi yêu cầu giao dịch qua: "Đưa lệnh bài cho ta, đừng ta giao nhiệm vụ."

Đường Hoa đưa lệnh bài qua, thở dài nói: "Ta có chút thương cảm khi thấy ba vị tướng quân đột nhiên biến mất."

"Không ngờ người vẫn là một người có tình có nghĩa đấy."

"Vậy trước giờ người cho rằng ta là người thế nào?"

"Người xấu!"

"Người xấu thì không thể có tình nghĩa à? Có điều người nói làm ta nhớ lại, chúng ta còn phải đi làm chuyện xấu đấy."

"Có thể nào đừng nói mập mờ vậy được không, đây đang có người ngoài đấy, làm người ta hiểu lầm bây giờ."

"Vậy xử lý các nàng đi!"

"Đừng làm rộn, ta đi giao nhiệm vụ đây, lát nữa chúng ta gặp lại trong tiệm cơm ở trấn Đông cốc nhé."

*** hạng chiến: chiến đấu giữa những kiến trúc (như thành phố).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 150: Thi đấu bơi lội

Chương 150: Thi đấu bơi lội

Ba em gái làm nghĩa vụ đã bị Tinh Tinh xua trở về. Tuy Tinh Tinh cũng là em gái, nhưng biết rõ điều trọng yếu của câu "lời hứa đáng giá nghìn vàng". Có điều nghe ra ý đồ của Đường Hoa, nàng tức khắc có xung động muốn bỏ của chạy lấy người ngay. Thực ra chuyện mà Đường Hoa muốn làm cũng không phải xấu xa gì cho lắm, chỉ có điều một thiếu nữ ít rảnh rỗi như Tinh Tinh sẽ không thể nào tưởng tượng ra nó nổi.

Đường Hoa hỏi: "Vậy, người nghĩ khi ta nhờ người đi làm chuyện xấu thì sẽ là chuyện loại gì chứ?"

"Ừm..." Tinh Tinh trầm tư, quả thật mình không có bất cứ thứ gì có thể lợi dụng được để làm chuyện xấu khác thật. Ngàn vạn lần đừng nói đến chuyện cướp BOSS, thứ đó trong mắt những người như Đường Hoa đã không thể gọi là "xấu" được nữa rồi. Mà phải nói, cướp BOSS hiện nay đã trở thành một trào lưu trong Song Kiếm, bịt mắt lại một cái, thứ gì nên cướp thì cứ cướp, dù sao người cũng đâu biết ta là ai, không cướp thì uổng. Nhưng mà cướp cũng chưa chắc thành công, ngay cả dân chuyên nghiệp như Sát Phá Lang mà cũng từng bị lật thuyền đó chứ. Nguyên nhân chủ yếu là vì hắn đi có một mình, còn người ta lại kéo cả tập đoàn đi cướp, hai tên chủ lực, hai tên khống chế, một tên phương sĩ tu luyện Hỏa Nhân Kim Tinh. Bảo sao mà đạo này Sát Phá Lang cứ phải cảm thán, lòng người không còn chất phác, thế đạo trở nên gian nan.

Còn những "chuyện xấu" khác, Tinh Tinh suy nghĩ lâu thật lâu mà cũng chẳng nghĩ ra nổi có chuyện gì có thể xưng là "chuyện xấu" được.

"Cũng có bắt người làm chuyện gì khác đâu, chỉ cần người tính chắc cho ta vị trí của Sát Phá Lang, hắn luyện cấp ở đâu, ăn uống ở đâu, chọn món ăn gì, gửi tin nhắn cho ai, nội dung tin nhắn, v.v... là được. Người cứ coi như ta chưa từng nói mục đích của ta cho người đi."

"Nhưng mà... đây là trộm cắp đó."

"Cho ta xin đi, đây là trò chơi mà. Trong hiện thực làm ăn trộm giỏi lắm cũng chỉ tạm giam mấy ngày, ăn trộm chuyên nghiệp thì cũng mấy tháng thôi. Còn trong hiện thực người giết một người thì sẽ là tội danh gì nào? Nếu nói theo lời người, hơn bảy vạn công đức âm của ta đây đủ để xử bản ta hơn ngàn lần rồi đó."

"Vậy người có kế hoạch gì?"

"Kỹ năng của ta có hai khuyết điểm, thứ nhất là nhất định phải gần người, nhưng ta không thể để hẳn biết đó là ta, nếu không tên này sẽ cảnh giác một trăm phần trăm ngay. Khuyết điểm thứ hai là tỷ lệ thành công chỉ có 10%, hơn nữa nếu trong vòng 1 phút mà liên tục ra tay sẽ bị giảm xác suất thành công lại."

"Nhưng mà... nếu người ăn cắp thất bại, chẳng phải hệ thống sẽ thông báo cho người ta rằng "người đang ở trong trạng thái phản kích với xx" đó sao?"

"Cái đó cũng là phần khó nhất, có điều ta đã có biện pháp rồi, nhưng cũng chỉ giới hạn bên trong thành trấn. Nếu ở ngoài dã ngoại, thật khó mà hạ thủ được."

"Nhưng mà..."

Đường Hoa lạnh mặt lại: "Có phải người không muốn đi không?"

Phải! Tinh Tinh khóc: "Vậy ta có thể không đi được không?"

"Không thể."

"Được rồi, vậy ta đi."

* * * * *

Tu vi của Đường Hoa tất nhiên phải trên Sát Phá Lang rồi. Sát Phá Lang có một thanh thần binh, Đường Hoa có hai, cộng thêm một cây thần thước. Ngoài ra cảnh giới của Đường Hoa đã được tăng lên hồi đi Vân Trung giới, lại càng vượt hẳn Sát Phá Lang một đoạn. Bởi vậy xác suất 10% kia là cam đoan được. Hiện giờ vấn đề duy nhất là sau khi ăn trộm thất bại vẫn khiến Sát Phá Lang không thể phát giác được. Sát Phá Lang khác với Mông Mông, Sát Phá Lang rất ít khi đi đến nơi nào nhiều người, hơn nữa lại khá là miễn cảm với việc đụng chạm thân thể, thành ra rất khó dùng phương pháp trạng thái phản kích để ăn trộm.

Nhưng cái này không phải là vấn đề, Đường Hoa hẳn tin cho Tôn Minh: "Giúp ta tìm trong phái người khoảng mười người biết pháp thuật quần công."

"Chuyện gì thế?"

"Ta muốn lấy lại Trục Nhật kiếm."

"Đại ca, ngài làm ơn đừng nói "lấy lại", có vẻ có vấn đề ngôn ngữ quá."

"Vậy thì là cướp lại!"

"Được! Dù sao đám hòa thượng cũng đều là bầy vô công rồi nghề, ta sẽ tìm giúp người mấy tên, lực sát thương muốn lớn hay nhỏ?"

"Phạm vi sát thương gắng lớn hết sức, lực sát thương gắng nhỏ hết sức." Làm sao đừng lòi ra một tên cao thủ ẩn nào đó, miễn sát mình một cái là Tinh Tinh có thể cười rụng hai cái răng cửa ngay.

Trong khi Đường Hoa đang nhắn tin, Tinh Tinh báo cáo: "Tính ra được rồi, người ta không ở Trung Nguyên."

"Móa!" Đường Hoa ói ra bùm máu, không ở Trung Nguyên nghĩa là phải cần tiền, mà mình phải mời tới 10 người lặn, cho dù không trả tiền công, cũng phải ra tiền xe cộ chớ? Nhưng mà một đi một về, đi Nhất Mục quốc vẫn còn được, chứ nếu đi Nữ Nhi quốc, mỗi người phải 200 kim, 12 người là... Dù sao mình cũng không có nhiều tiền như vậy, đừng để phải bỏ ra không ít tiền mà kết quả cuối cùng lại thua kém quá đáng thì toi.

"Ờ?" Ngay khi Đường Hoa đang nghĩ mình không còn kế sách nào khả thi, Tinh Tinh nói: "Hắn đến Thái Nguyên rồi."

"Thái Nguyên?" Đường Hoa ngẫm lại, level của tên này vốn không cao hơn mình, hiện giờ vừa mới luyện một ngày một đêm nơi Sơn Hải Giới, rất khả năng mới chỉ gần gần 60, tính theo hiệu suất thì hắn phải xấp xỉ 57. Nếu hắn cộng thêm điểm cho kiếm tuệ, vậy level 58 là có thể xài được Ma Kiếm thất giai. Cứ theo đó mà tính, người ta xuất hiện nơi Thái Nguyên chắc chắn có mục tiêu là đi nhận nhiệm vụ thăng giai rồi. Mà khu vực trọng điểm trong nhiệm vụ của tên này hiện giờ đang là nước Tề, mục tiêu lại là tướng quân, hoàng đế... Vậy chắc chắn sẽ đến thủ đô nước Tề. Nghĩ đến đây, Đường Hoa hô lên: "Đi Lâm Truy!"

"Người ta ở Thái Nguyên mà?"

"Chúng ta cướp nhé, mục tiêu kế tiếp của hắn sẽ là đến một chốn xó xỉnh nào đó, rồi sẽ tới Lâm Truy."

"Không cướp, cướp với người ta chưa bao giờ thắng nổi cả." Mấy ngày nay Tinh Tinh đã nợ Đường Hoa mấy bữa tiệc khi đến hành tinh M rồi.

* * * * *

Tối Lâm Truy rồi, Đường Hoa mới phát hiện, hôm nay người ở Lâm Truy nhiều bất thường. Mua một tờ nhật báo xem qua mới biết, hai ngày sau nơi đây sẽ cử hành đại hội Olympic. Đường Hoa bèn buồn bực hỏi Tinh Tinh: "Sao người không biết vậy?" Hần sẽ không thể nào hỏi "vì sao ta không biết" đâu.

"Cho ta xin đi, chẳng phải do vẫn luôn ở trong bản đồ phụ đó sao? Ở trong đó không thể liên hệ với bên ngoài được, cho dù là kênh nói chuyện phiếm của bang hội thì cũng chỉ có thể nói với thành viên bang hội ở trong cùng bản đồ phụ thôi."

"Ừ ừ, có lý." Đường Hoa xem tiếp, tờ báo này ra ngày hôm nay, phần chuyên san về Olympic có giới thiệu: người chơi có thể dùng phương thức tổ đội đến kiểm tra nơi hoàng cung nước Tề, nếu kiểm tra thành công thì có thể trở thành đội viên trị an của Lâm Truy, trong thời gian diễn ra đại hội Olympic, sau khi họ giết chết người chơi sẽ có quyền hạn cầm tù 5 tiếng đồng hồ, đồng thời mỗi ngày được lãnh tiền lương 100 kim. Song song đó, toàn trò chơi đã nơi nơi tuyên bố nhiệm vụ khủng bố, bên tuyên bố là các quân phiệt cắt cứ thời Chiến quốc như Tần, Triệu, Tấn, có điều mục tiêu của họ không phải là hoạt động khủng bố, mà là ám sát Tề Hằng công. Tiền thưởng là 1000 lượng, một khi ám sát thành công, đội viên đội viên trị an không những không có bất cứ phần thưởng nào, mà mỗi người còn phải bị rớt 1 level.

Các trận đấu trong đại hội Olympic đều được tiến hành trong bản đồ phụ, bất cứ ai cũng đều có thể bỏ ra 1 kim để vào trong đó. Trận thi đấu đầu tiên sẽ là bơi lội, được cử hành vào ngày mốt, mục tiêu là bơi qua biển Đông. Trong khi diễn ra thi đấu, sẽ có các loại quái vật, thậm chí là BOSS đến tập kích. Ngoài ra trong biển còn có các loại rương báu nữa, chúng có thể bập bênh trên mặt nước, hoặc chìm ở dưới đáy. Tiền thưởng của người thứ nhất là 500 kim, top 10 được tiền thưởng 300, top 100 được 100 kim, những người chơi hoàn thành thi đấu có thể nhận được vé số, phần dãy số trúng thưởng thì sau đại hội này sẽ có kết quả. Trong hội nghị chiêu đãi phóng viên, Tề Hằng công đã ngỏ ý: tổng phần thưởng tuyệt đối không thấp hơn 10 thanh tiên kiếm lục giai, có thể nói đây là một đại hội khá có sức

hấp dẫn. Người thi đấu ra khỏi mặt nước sẽ bị thua, còn Tề Hằng công sẽ ngồi thuyền lớn quan sát thi đấu. Điều càng sốc hơn chính là trận thi đấu ma-ra-tông ở ngày thứ hai, tuyển thủ không được cao hơn mặt đất 3 thước, còn Tề Hằng công sẽ cưỡi máy bay lên thẳng để quan sát thi đấu.

Theo như điều tra của Song Kiếm Nhật Báo, hiện giờ đã có ngàn tên người chơi trở thành đội viên trị an, mà chọn làm nhiệm vụ ám sát chỉ có hơn mười người. Thích khách với cảnh sát đều có thể tham gia thi đấu, cảnh sát có thể trực tiếp đánh chết thích khách, nhưng nếu ngộ sát người vô tội thì cảnh sát đó sẽ bị tước đi cả quyền lợi lẫn tiền lương.

Cũng tức là trong các hạng mục vận động đặc sắc của Song Kiếm, chen thêm một trò chơi bắt trộm. Sát Phá Lang với Đường Hoa đến vừa kịp lúc đại hội.

* * * * *

"Sát Phá Lang đến thiệt rồi." Tinh Tinh hết sức bội phục sự anh minh của mình vì đã không cựa với Đường Hoa: "Ta có tốt không? Phân đường của mình thì nhờ người khác coi sóc giùm, bản thân lại đi làm chuyện xấu với người."

"Ừ ừ, cảm ơn mỹ nữ."

"Người nói Sát Phá Lang rất có khả năng là đi ám sát hoàng đế, vậy người sẽ báo danh làm cảnh sát à?"

"Không đi, mục tiêu của ta không phải là giết chết Sát Phá Lang. Lại nói những kẻ dám đi nhận nhiệm vụ ám sát, chịu bị thế nhân thóa mạ đều là những kẻ không dễ đối phó cả. Đừng có thấy Tề Hằng công có ngàn người bảo vệ mà an toàn, ta vẫn cứ có cảm giác hắc hung nhiều cát ít, người có muốn cựa không?" Đường Hoa đội nhiên cười tít mắt hỏi.

Tinh Tinh rùng mình một cái: "Không chơi. Đúng rồi, tối hôm nay sẽ có Huyền Huyền chủ trì dạ hội thường lệ trước Olympic, người có đi không?"

"Không đi."

"Nghe nói Huyền Huyền còn có thể hát bài "Sói yêu dê" đấy."

"Không đi!"

"Ta có thể xin nghỉ phép được không?"

"Không thể!"

"Oa! Người thật là bá đạo đó."

"Đổi thân phận nào!" Đường Hoa lấy Hồ Ly Diện Cự ra, đưa một cái tên vào: Phong Hỏa, tức khắc biến thành một tên người chơi Nga Mi ngay. Người này Đường Hoa từng quen biết hồi ở Lôi Châu, đẳng cấp không cao, tu vi không sâu, hơn nữa lại trầm mặc ít nói, chính là lựa chọn hàng đầu khi nguy trang của mình: "Ta có bá đạo đâu, ta đâu có bảo không cho người đi xem đâu nào. Có điều người phải tùy thời báo cáo tình huống của Sát Phá Lang mới được."

"Ya!"

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Cô nàng Huyền Huyền kia thực sự diễn hay đến vậy sao? Làm người phải cao hứng đến thế?"

"Đương nhiên." Tinh Tinh nói: "Trong một xã hội mà những người có ngoại hình kha khá đều mong được làm minh tinh, nàng có thể ở vị trí đứng đầu không người dám tranh giành, vậy chứng tỏ nàng không những có thực lực mà còn có điểm khiến người ta yêu thích nữa. Trước khi có một minh tinh nổi danh ngang như thế xuất hiện, nếu ta không thích Huyền Huyền, ta sẽ bị out ngay."

"Không thích thì sẽ out?"

"Không phải vậy, người cũng có thể chọn cách chán ghét hoặc hận thù nàng." Tinh Tinh nói: "Nói khác đi, chẳng hạn như người là người mê coi bóng đá, nếu có một cầu thủ đá cực kỳ giỏi, vậy người có thể phớt lờ sự tồn tại của người đó không? Nếu người không thích cũng không ghét người đó, vậy người sẽ không phải là người mê bóng đá. Đây cũng có đạo lý y như vậy. Mặt khác, vì sao nam nhân các người lại thích xem tạp chí bóng đá, lẽ nào chẳng phải vì muốn biết nhiều hơn về cầu thủ ngôi sao mà mình thích đó sao? Khi mà cầu thủ đó đến thành phố mà người cư trú, ta cam đoan người còn điên cuồng hơn ta nữa kìa."

"Bóng đá là một dạng vận động cao thượng." Đường Hoa thừa nhận, mình đã từng dùng một tháng tiền lương đến sân vận động xx để xem một câu lạc bộ nổi tiếng nước ngoài đến Trung Quốc thi đấu. Cho dù sau đó phải nhịn mì ăn liền suốt một tháng trời, đến bây giờ Đường Hoa vẫn cho

rằng thế là đáng giá. Nghĩ lại, nếu nói như thế, Huyền Huyền quả đúng là có vốn liếng khiến người ta phải hâm mộ thật.

"Người đuổi lý rồi thì bắt đầu vô lại kìa." Tinh Tinh cười hề hề, nhưng cũng không phản bác lại Đường Hoa. Quãng thời gian đi chung này, nàng đã hiểu một phần cơ bản về nam nhân này. Có chút hư hỏng, có chút lười, thích làm trò, thích gãi đầu, cứ quính lên là sẽ vò đầu...

"Phá Toái... Thế mà lại đi làm trị an viên kìa." Đường Hoa khéo léo dời đề tài đi, không ngờ nhờ vậy mà phát hiện ra Phá Toái đang dẫn theo 30 người tuần tra trong thành. Đường Hoa vội vàng móc Vô Biên đặc san ra nhìn sơ... Quả nhiên là như vậy, lần này Nhất Kiếm với Song Sư đều lựa chọn bảo vệ Tề Hằng công cả. Bọn họ áp dụng phương thức 1 cao thủ kéo theo 4 người để thông qua được vòng kiểm tra, gắng hết khả năng đưa nhiều bang chúng vào trong đội trị an để được lấy tiền lương, đó cũng có thể coi như là một dạng phúc lợi của bang hội vậy.

Phá Toái dừng lại, phất tay một cái, dẫn theo mọi người hạ xuống một quán ăn lộ thiên, Đường Hoa cho rằng hẳn chuẩn bị đưa ra nghi vấn ai là kẻ tình nghi, nào ngờ Phá Toái lại phất tay một cái nữa, mọi người bắt đầu chọn đồ ăn. Đường Hoa đang nguy trang thân phận nên để ý nhiều thì không hay, bèn quay đầu dặn dò: "Chúng ta chia ra ở đây đi, gắng hết khả năng đừng gặp mặt nhau, người phải tùy thời thông báo tình huống của Sát Phá Lang đấy, cứ liên hệ bằng tin nhắn."

"Ừ ừ!"

"Khoan đã!" Đường Hoa hỏi: "Hiện giờ ta đang nguy trang, người có thể tính ra được không?"

"Có thể tính ra vị trí của người, nhưng không cách nào tính ra tên hiện giờ của người được."

"Ừ... Người đi đi." Đường Hoa đột nhiên nghĩ, Sát Phá Lang không thể nào không nguy trang được, nếu không hẳn vừa lộ mặt trên đường, tuyệt đối sẽ nhận được đả ngộ ngang hàng với tổng thống ngay. Ai cũng đều biết cả, tên này mười phần có tám chín phần là do nhận nhiệm vụ ám sát mới tới.

* * * * *

"Sát Phá Lang đang ở cách người khoảng 20 thước!" Tinh Tinh thông báo.

Đường Hoa hiện giờ đang tựa người nơi cửa sổ của tửu lâu, vừa nhận được tin liền thò đầu ra ngắm soi người chơi cả trên đường lẫn trên không trung. Quả nhiên không có Sát Phá Lang, có điều người rất giống với một con đom đóm giữa trời đêm, xem ta làm thế nào tìm ra người đây nhé... Không có người chơi nào đi một mình cả, ít nhất đều là hai người kết bạn. Đường Hoa gật đầu, khi mà giữa trời đêm có cả một đàn đom đóm, ta không nhận ra người thật. Bây giờ hẳn có phần hận vụ đúng giờ mới cử hành sự kiện của hệ thống này, đã khiến cho kế hoạch của mình khó thêm đôi chút. Có điều vì thế này nên mới đỡ phiền phức cho tên bạn Tôn Minh của mình hơn.

* * * * *

Bản đồ phụ thi đấu bơi lội này không khác gì trong hiện thực cả, chủ yếu là để tránh gặp phải sự xấu hổ khi ở Lâm Truy lại xuất hiện biển Đông. Quy tắc của màn này như sau:

Thứ nhất: pk trong biển mà bị trọng tài của hệ thống phát hiện, vậy kẻ pk trước sẽ bị đuổi khỏi thi đấu. Ý là người có thể đánh nhau, nhưng đừng có để ta bắt gặp. Trọng tài là cá heo có đội mũ, trước ngực còn đeo một chiếc còi.

Thứ hai: bất cứ ai rời khỏi mặt nước biển không những đồng nghĩa với việc từ bỏ thi đấu, mà đội viên trị an còn có thể tự do săn giết người này trong thời hạn 3 phút, săn giết thành công thì được thưởng chút chút tiền.

Thứ ba: ở trong biển mà bị quái vật giết chết sẽ bị rút 5% kinh nghiệm, nhưng sẽ được miễn trừ những trừng phạt tử vong khác, đồng thời nếu giao nộp 1 kim thì có thể tiếp tục tham gia thi đấu.

Thứ tư: thời gian thi đấu là bảy giờ sáng đến bảy giờ tối, theo thời gian của hệ thống.

Thứ năm: trên mặt biển có thuyền bán đồ uống, thức ăn, giá cả ước chừng là gấp 3 lần trên thị trường.

* * * * *

Mấy cây cầu nhảy rộng chừng 5 thước bố trí khắp bờ biển trăm dặm đã phủ đầy người, đương nhiên người cũng có thể dùng cầu thang để xuống biển. Sự nhiệt tình tham dự của bọn người là hết sức cao. Nguyên do có chuyện như vậy là bởi vì loại thi đấu này không phải chuyên lợi cho các cao thủ. Hơn nữa cho dù không lấy được hạng đầu, nằm trong top 100 cũng sẽ có tiền thưởng, ngoài ra còn có mấy chiếc rương trôi nổi trên mặt biển hay chìm dưới đáy, cộng với vé số sẽ nhận được khi hoàn thành thi đấu nữa. Đương nhiên điều trọng yếu nhất là chẳng có gì vui bằng một bầu hảo hữu vừa bơi lội giỡn nước lại vừa nói chuyện phiếm với nhau.

Đường Hoa xếp hàng nhảy vào trong biển, hẳn cứ có cảm giác giống bọn chim cánh cụt xếp hàng nhảy xuống nước trong chương trình Animal Planet vậy. Ấy da! Cạn quá, chỉ vì theo đuổi tư thế mà kết quả đầu bị chúi xuống, sinh mệnh tổn thất mất 20%. Nhìn lại tứ phía, còn có mấy người bị ngã chết nửa kia. Đường Hoa bắt đầu bơi đi, lúc này hẳn mới chợt phát hiện, mình đã không chuẩn bị chu đáo rồi. Nhìn người chơi bên cạnh xem, đang sử dụng loại pháp thuật không biết tên nào đó, tốc độ trong nước lại không hề khác gì với trên không cả. Có vẻ mình không chiếm được bao nhiêu ưu thế rồi.

Bơi được mấy trăm thước, giữa đáy biển xuất hiện một vật thể phát sáng, mấy trăm tên người chơi quanh đó phấn chấn tinh thần lên, nhất tề bắn phi kiếm về phía nó. Lúc này Đường Hoa cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, người nói xem trong bảy loại pháp thuật, vì sao mình lại cố tình học phải sét với lửa chớ? Khi ở trong nước cơ bản không có chút đất dụng võ nào cả.

Phi kiếm chém vào vật thể phát sáng kia, mọi người đang chờ xem hoa sẽ rụng nhà ai, nào ngờ nước biển đột ngột sôi sục, vật kia nổi lên, mọi người nhìn qua rồi tập thể hộc máu, nào phải rương báu gì, đây là một con mực lớn! Có một anh bạn ném Bùa Giám Định ra xong kêu toáng lên: "Ồi giời, BOSS bị động level 70, các huynh đệ chạy mau đi."

Bị động à? Đường Hoa như được uống thuốc thả lỏng, hẳn bơi nháp nhô bên cạnh con mực kia nhìn đám người chơi bị nó truy sát, trong lòng thoải

mái vô cùng: ai bảo chỉ học sét với lửa là chịu thiệt? Mama từng nói rồi, chịu thiệt là phúc đấy.

Boss level 70 mạnh đến thế nào? Dù sao Đường Hoa biết mình cộng thêm Huy Hoàng, Phá Toái với Sát Phá Lang cũng không găm nổi nó được. Bởi vậy bọn người chơi cơ bản không thể chạy thoát nổi, đương nhiên trong đó có một nguyên nhân thật lớn là mọi người đều bơi về phía trước cả, cho nên con mực kia chỉ cần đuổi theo một hướng là tóm được. Sau khi giết sạch những người chơi đã tấn công mình, con mực này lại núp xuống dưới đáy biển, dưới đó lại xuất hiện một vật thể phát sáng, hấp dẫn đọt người chơi tiếp theo.

3 km sau, mọi người gặp phải BOSS chủ động công kích - cá mập nhỏ, là BOSS level 40, tuy level không cao, nhưng lại khá là gian xảo. Khi mọi người đến đó, con cá mập này đang nói chuyện phiếm với một tên trọng tài, cũng tức là cá heo, mọi người thấy đó là trọng tài nên cũng không quy nạp con cá mập này vào hàng ngũ quái vật, thậm chí còn có người cho rằng đó là người trong uỷ ban kỷ luật trọng tài đến để giám sát trọng tài. Nhưng nào ngờ vừa mới đến gần, người ta bùng lên ngay, trực tiếp giết chết 4 người, lúc này bọn người chơi mới tỉnh ra, nhao nhao cùng đoàn kết kháng chiến, thanh lý con BOSS nhỏ này.

Có người chơi đến chất vấn trọng tài, trọng tài cá heo ra vẻ khinh thường trả lời: "Ta có thể nói chuyện với người, vậy nói chuyện với nó thì đã sao? Lẽ nào các người cho rằng bộ dạng của ta với các người có phần nào giống à?"

Anh bạn này tức giận chửi tục, bị trọng tài trực tiếp phát thẻ đỏ đuổi ra khỏi cuộc thi. Anh bạn này không phục bèn phản kháng, bị trọng tài giết chết.

Quân khởi nghĩa bị trấn áp thành công, những dân chúng còn lại tức khắc nén giận im hơi lặng tiếng. Nhưng điều này không trở ngại cho việc họ dùng ánh mắt khinh bỉ trọng tài cá heo.

* * * * *

Thùng, ước chừng khoảng 8 giờ, mọi người lần nữa phát hiện một vật thể phát sáng, lần này nó bập bênh trên mặt biển. Tuy vậy, vì đã có vết xe

đổ, mọi người đều đến gần đã rồi mới dám ra tay. Trong biển thì Đường Hoa không có hàng, nhưng không có nghĩa rằng trên mặt nước hắc không có, rất nhanh Đường Hoa đã phát ra mấy tia sét lấy được rương báu.

Mở rương báu ra, một tinh linh nước xuất hiện ở trước mặt Đường Hoa, nó chỉ tay vào Đường Hoa, nói: "Tốc độ trong nước được cộng thêm 30%, duy trì 10 phút, thời gian bắt đầu." Đường Hoa giơ một tay siết cho tinh linh nước kia hóa thành ánh trắng, ha, muốn dụ mình xông lên phía trước mạo hiểm à, coi mình là ngốc hả? Biện pháp tốt nhất hiện giờ chính là bảo trì vị trí trong những người dẫn đầu, đồng thời dùng mạng sống lẫn máu tươi của các chiến hữu mở ra một con đường tới chức quán quân.

* * * * *

"Huyền Thiên Lôi Minh đạn!" Một người chơi lấy được một rương báu trong biển xong thì vui vẻ nói: "Là đạo cụ đặc thù có thể nổ mạnh ở trong nước, uy lực cực mạnh, xin kiểm giữ cẩn thận. Là ý gì?"

Mọi người chơi lập tức cách anh bạn này xa xa một chút. Có thể nổ, uy lực lớn, kiểm giữ cẩn thận. Ba đặc điểm này khiến mọi người chơi nơi này đều xem anh bạn đó như một quả bom người tùy thời có thể bùng nổ. Sự thật đã rất nhanh chứng minh rằng mọi người sai rồi, suốt nửa tiếng đồng hồ Huyền Thiên đạn vẫn chưa nổ, mọi người cũng lần nữa chấp nhận anh bạn này. Khi gặp con BOSS nhỏ thứ hai có level 48, anh bạn này ngửa tay ném đạn ra. Sự thật lại lần nữa chứng minh hệ thống là đúng, ít nhất nó cũng không hề gạt mọi người trong phần uy lực của vụ nổ, nổ một nhát xong sóng xung kích không những xử lý BOSS, mà còn xử lý luôn cả bản thân người ném lẫn đám người chơi gần đó. Đường Hoa lúc này mới cảm thấy sâu sắc hài lòng với việc mình đã học phép sét với lửa.

Khi rương báu thứ ba bập bênh trôi qua bên cạnh mọi người, tất cả đều phớt lờ nó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 151: Cái đuôi sói

Chương 151: Cái đuôi sói

Đường như bơi lội có thể gia tăng chỉ số thông minh hay sao ấy, ít ra thì sau khi Đường Hoa bơi được 3 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nhớ lại được ý đồ chủ yếu của mình không phải là làm Michael Phelps, cũng không phải làm Kinh Kha, càng không phải làm vệ sĩ của Trung Nam Hải, mà là đến để canh thời cơ. Vì thế hắn bèn lập tức nhắn tin cho Tinh Tinh: "Vị trí mục tiêu."

Phải nói hiệu suất của Tinh Tinh này thật là nhanh, gần như là trả lời trong tích tắc: "Báo cáo, ta đang tham gia hội kí tên của ca hữu, chưa có vào bản đồ phụ."

Ta đột... Đường Hoa giận, tức giận bùng bùng: "Lập tức tiến vào ngay."

"Nhưng còn chưa đến lượt ta kí tên."

"Ta lập tức bảo nàng cho người kí tên ngay." Đường Hoa gửi tin cho Huyền Huyền: "Xin chào đại minh tinh, ta là đại cao thủ đây, xin cấp tốc kê một nữ nhân ngọc tên là Tinh Tinh đến kí tên, cảm kích vô cùng."

"Không có vấn đề." Huyền Huyền trả lời cũng gần như trong tích tắc.

Nửa phút sau, Tinh Tinh nhắn tin hỏi: "Người rất quen thuộc với Huyền Huyền à?"

"Anh trai của người tuyệt đối quen nàng hơn ta nhiều, ta với nàng chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi."

"Bè nước gặp nhau?"

"Đúng vậy! Với nhân phẩm của ta, dù bè nước gặp nhau cũng sẽ có chút giao tình nhất định... Ta nói, người nhanh một chút cút qua đây đi chứ." Đường nhắn tin thì Đường Hoa thấy một chiếc thuyền lớn xuôi gió chạy đi, vượt khỏi đám người hàng thứ hai, chạy đến hướng đám người đang dẫn đầu.

Vì sao nhìn thấy được vậy? Bởi vì mọi người bơi ở đây không phải là lặn xuống nước. Vì sao không lặn xuống nước? Rất đơn giản, lặn xuống thì quá nguy hiểm, đám sinh vật không phân rõ thân phận trong biển nhiều lắm, cho nên cách hay nhất là nửa thân trên lộ ra ngoài mặt nước, thứ nhất không trái với quy tắc, thứ hai có thể nhìn xem trên mặt biển có thần binh

thập giai trôi nổi hay không, thứ ba là nhìn được đám cung nữ trên giường... À xin lỗi, là trên thuyền của Tề Hằng công. Thật là đám kí tự abc đáng chết!

Huýt ~~~ Tiếng huýt gió dấy lên vang dội. Theo lời người ta nói, trên thuyền của lão tề có Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Tu Hoa, Bế Nguyệt tứ đại mỹ nữ, ngoài ra còn có tám đại giai nhân Như Hoa, Tự Ngọc,... Đương nhiên điều quan trọng nhất ở đây không phải là vẻ đẹp của mười hai mỹ nữ, mà là hệ thống đã từng nói: khi người chơi tạo ra được một mức đề-xi-ben nhất định, mười hai mỹ nữ này sẽ ném hộp nữ trang xuống mặt nước. Nói rõ một câu: không có Đỗ Thập nương ở trong đó. Dù sao người ta cũng là đại vương, mang theo kỹ nữ ra ngoài không dễ nhìn cho lắm. Đương nhiên cũng không thể phủ nhận được rằng kỹ nữ thời cổ đại có rất nhiều người là phụ nữ bốn có: có lý tưởng có đạo đức có văn hóa có tu dưỡng.

"Đề-xi-ben không đủ!" Một anh bạn gấp gáp hô: "Mọi người gắng lên nào!"

Thiên Lôi Không Phá! Đường Hoa lặng lẽ ném một tia sét ra, có lớn tiếng cỡ nào cũng không lớn bằng tiếng sét chứ nhỉ. Quả nhiên sau một tiếng sét đó, chiếc cửa sổ viết tên "Như Hoa" mở ra đầu tiên. Người chơi mới liếc nhìn lần đầu đã hết sức đồng tình với lão Tề, có điều thời gian đồng tình chỉ kéo dài có một giây, bởi vì Như Hoa đã cầm hộp nữ trang chọi xuống.

"Báo cáo! Sát Phá Lang đang ở trong phạm vi 20 thước quanh người." Đường Hoa cấp tốc ngừng lại chiêu Liệt Diễm Thiên Lôi mà hân hám chút nữa đã phát ra. Phải biết rằng tuy sấm sét rất phổ biến, nhưng loại tiên thuật này lại khá là độc môn. Bởi vậy Đường Hoa chỉ đành phải trở mắt ra nhìn đám người chơi vô sỉ cướp đoạt mất chiến lợi phẩm của mình.

"Y phục màu kim level 58." Một người chơi nhảy lên khỏi mặt nước điên cuồng hét lên: "Như Hoa Như Hoa ta yêu nàng..."

Đột nhiên, bảy kiếm tám pháp nhất tề bắn tới, người chơi nọ bị đánh thành ánh trắng. Phá Toái chậm rãi bước ra khỏi mũi thuyền, nói: "Chân cách mặt nước ba thước, giết không tha."

"..." Mọi người trầm mặc, bày bừa sẽ bị sét đánh, ngay cả Đường Hoa cũng cảm thấy lần xuất hiện này của Phá Toái quá đáng đập, đương nhiên người ta cũng có vốn liếng này. Đường Hoa bèn phất tay hô: "Mọi người dùng sét đánh nào!"

Lúc này bày người chơi mới tỉnh ra, người nào biết pháp thuật thì tức khắc phóng ra đầy trời. Nào là Liệt Diễm Cửu Chuyển, Mộc Tòng Thiên Hàng, Kim Quang Thôi Xán, v.v... Thậm chí có người cầm phi kiếm vào vỏ kiếm rồi lại rút ra, gắng hết khả năng tạo ra sự ô nhiễm của tạp âm. Nếu người không biết pháp thuật mà cũng không biết cả rút đao kiếm... Vậy người cứ hét lên, cứ diên cuồng hét lên, hét cho đến khi vỡ cổ họng ra là được. Thậm chí có người nào đó còn bắt đầu huyền tưởng: bây giờ nếu xảy ra một lần thiên kiếp như hồi ở thành đô, không biết bọn Như Hoa có ném cả quần lót ra ngoài hay không...

Quả nhiên, lần này thanh thế quả là to lớn. Như Hoa cầm đầu tám giai nhân, với Trầm Ngư cầm đầu bốn đại mỹ nữ nhao nhao đẩy cửa sổ phòng mình ra, diên cuồng quăng hộp nữ trang vào trong nước, đồng thời hai tay chống nạnh đứng ở phía trước cửa sổ mắng to...

Bọn người chơi vừa gắng nén lại cảm giác ghê tởm lại vừa liều mạng nhắm tới hộp bảo bối mà khai đao. Đường Hoa mắt sáng nảo nhanh thân thể khỏe bèn đục nước béo cò, nhờ vào đặc điểm thi triển pháp thuật nhanh uy lực lớn của mình, ngang nhiên đoạt được một hộp. Nhìn lại chiếc thuyền kia, bởi vì rương báu đã ném xong rồi, nên đã bắt đầu quay đầu lại. Bọn người chơi lấy được rương báu vẫy tay đưa tiễn...

Vậy những người không lấy được rương thì sao? Có khi nào sẽ thẹn quá hoá giận không?

Đột nhiên, một tiếng rỗng ngâm vang lên, một thanh tiên kiếm màu lam nhạt lấy khí thế không thể địch nổi xẻ nước biển ra, kiếm vút trong nước không những không bị lực nước cản lại, mà trái lại lực nước còn giúp tăng cường uy thế của nó. Thanh tiên kiếm kia tựa như một quả ngư lôi vùn vụt bắn tới thuyền. Lúc sắp chạm vào thuyền, tiên kiếm đột ngột thay đổi phương hướng, bay khỏi mặt nước, hung tợn đâm vào ô cửa sổ có viết ba chữ "Tề Hằng công".

Khi mà bọn người chơi đều cho rằng tiên kiếm sẽ phá cửa sổ giống như cắt đậu hũ, nó lại bị cửa sổ cản lại. Sau đó, con thuyền bị lay động dữ dội, rồi bên trên nó xuất hiện một ống máu, ống máu biểu hiện thuyền đã bị phá hư 20%.

Còi cảnh báo vang lên, từ trong thuyền bay ra chừng trăm người dừng trên vùng trời của đám tuyến thủ dẫn đầu này. Cũng đồng thời với lúc này, con thuyền kia dừng tiến, bắt đầu tự chữa trị. Thuyền bị đánh trúng thì phải trong vòng 1 phút không bị đánh tiếp mới có thể thoát ly trạng thái chiến đấu, sau đó mới lựa chọn bắt đầu chạy giữ mạng hay là tuần tra tiếp tục được.

Phá Toái nhìn đám đầu người trong biển, hỏi người bên cạnh: "Có thấy rõ là ai làm không?"

Người này lắc đầu: "Không có, cả đoàn đều đi tránh tiếng ồn hồi nãy, ngay cả trạm gác cũng không chừa lại."

Quả nhiên là người chơi, thật là không chuyên nghiệp. Đường nhiên Phá Toái cũng thông cảm, người bảo pháp thuật thì cũng còn được đi, nhưng cái thuật rút đao kia quả thật quá là dễ tiên, quá chói tai, khiến người ta phải nghiêng răng mà oán hận, ngay chính mình cũng phải nhét hai hột đậu tương vào trong tai mới ổn. Bây giờ làm sao đây, biết rõ ràng có thích khách ở trong đây, nhưng mình không thể làm theo câu "thà giết lầm còn hơn bỏ sót" được... Lần này mình dẫn đội đi, mục đích là để cho người trong bang tranh thủ được một cơ hội dễ ăn, trăm người trên thuyền này đều là cao thủ được chọn lựa trong bang Song Sư, có điều không bao gồm Huy Hoàng, Huy Hoàng hiện đang ở trong Sơn Hải Giới khổ sở săn đá đổi tiền, nhằm chuẩn bị cho cuộc đấu giá nửa tháng sau.

Phá Toái ôm quyền thành khẩn nói: "Mọi người đều là kẻ lặn lội kiếm chút cơm ăn, Phá Toái ta tuy không phải là nhân vật lớn gì, nhưng cũng có một đám huynh đệ đi theo kiếm bữa. Ta hy vọng chư vị cao thủ có thể hạ thủ lưu tình, bây giờ thế đạo gian nan, kiếm chút tiền đâu có dễ."

Ai... Lặn lội trong giang hồ, làm sao không có lúc trúng đao. Thấy bằng hữu thê thảm như vậy, Đường Hoa cũng không nịn được gửi một tin nhắn

qua: "Sáu mươi thước về hướng ba giờ của người, người chơi Thanh Thành mang y phục màu lam."

Phá Toái đọc qua tin nhắn, tiếp tục nói: "Đã có người không bằng lòng bỏ chút giao tình với Phá Toái ta, vậy nhất định phải làm khó cho mọi người thôi..." Phá Toái đưa kiếm chỉ vào một mục tiêu: "Vậy qua đây nào."

Đường Hoa ở bên cạnh người chơi Thanh Thành kia, vừa bì bõm quạt tay vừa nhắc nhở: "Anh bạn, người bị phát hiện rồi kìa."

"Hắn đang lừa gạt đấy." Bỗng nhiên người này thốt lên giọng nữ rất trầm tĩnh.

"Đàn bà?" Đường Hoa sững sốt hỏi một câu, thế sự tới tình cảnh gì rồi đây, cứ hễ là cao thủ thì đều có mặt nạ cả vậy? Đường Hoa biết người này có nguy trang, nhưng tu vi của hắn còn chưa cao thâm tới mức có thể nhìn ra được bản thể. Thực ra bởi vì bà chị này có nguy trang, cho nên hắn mới hỏi ướm thử xem có phải là Sát Phá Lang hay không. Có điều điều hắn lo lắng chính là thanh thần binh kia của Sát Phá Lang quá mạnh, mình chưa chắc có thể phát hiện được rằng hắn đang có nguy trang, hơn nữa người ta lại còn có danh xưng là tổ sư gia cướp BOSS, trong tay có chút tiên khí cũng là chuyện bình thường. Nhưng cho dù là như thế, nhìn thấy có người nguy trang, hắn cũng phải thử một chút, dù sao cũng khó yên tâm mà.

"Con gái!" Bà chị này giải thích lại cho đúng.

"Tỷ tỷ!" Đường Hoa rất do dự nói: "Nếu biết tỷ là nữ, đệ đã không mật báo rồi, xin lỗi lắm."

"A... Người... Vậy mà đi mật báo..." Lời còn chưa nói xong, kiếm nộ của Phá Toái đã bắn qua. Bà chị này đỡ xong thì sinh mệnh cũng gần cạn, bèn tức thì lặn xuống nước, đám hộ vệ phân một nửa nhân mã ra bắt đầu đuổi theo...

Bà chị này tuy một chọi một không thể thắng nổi Phá Toái, nhưng thân thủ cũng khá là được, ngay bản thân Đường Hoa nhìn cũng thấy khó giải quyết, tuyệt đối không phải là người mà mình có thể giải quyết trong chốc lát được. Đặc biệt là sau khi vào trong nước, có tám phần truy binh bị giảm 50% tốc độ, chỉ còn hai phần có thể theo kịp bà chị ấy. Bà chị nhìn thoáng

qua, tức khắc xoay người đánh lại, chiêu này khiến Đường Hoa phải khen hay. Thật là độc, thật là bình tĩnh.

Chiêu của bà chị này xuất ra chính là kiếm nộ, đám cao thủ kia vội vàng tản tứ phía né tránh lẫn chống đỡ, nhưng vẫn cứ có hai người bị cuốn vào trong luồng kiếm hóa thành ánh trắng. Bà chị bèn cười hề hề, xoay người lại chạy tiếp. Theo đạo lý mà nói, người truy đuổi không đánh lại mình, vậy mình có thể bình yên chạy thoát, sau đó chỉ cần đổi cái áo khoác khác là lại có thể tiếp tục nghênh ngang giả trang ngay. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, nàng đặc ý xoay người bỏ trốn, mém chút nữa đã đụng phải một con cá heo mặt xam xám.

"Kẻ pk bị nốc-ao!" Trọng tài cá heo móc một tấm thẻ đỏ ra.

Bà chị vội giải thích: "Bọn họ đánh ta trước mà." Đừng nói là nàng, cho dù là Phá Toái, cũng không dám ra tay trước mặt cá heo. Cá heo chỉ để ý đến pk, lão Tề có chết hay không chẳng quan hệ gì tới nó cả. Khẩu hiệu của nó là: ai pk, người đó phải chịu trách nhiệm. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà tên tiện nhân Phá Toái không xuống biển truy đuổi.

Cá heo trịnh trọng nói: "Theo như bốn heo quan sát, có hai người đã bị người ác ý giết chết, nhưng bọn họ chưa hề tấn công người."

"Nhưng mà bọn họ đuổi theo ta."

"Theo điều tra của bốn heo: bất cứ cuộc thi bơi lội nào cũng đều có truy đuổi cả. Nếu người không chấp nhận hình phạt trục xuất khỏi bản đồ phụ, đồng thời hủy bỏ thành tích thi đấu lần này thì ta sẽ xử lý người."

Đường Hoa thấy bà chị này còn định nói thêm gì đó, bèn rất là thiện lương nhắc nhở: "Muội muội! Nói thêm một câu nữa, 5% kinh nghiệm sẽ mất toi đó."

"Nhãi con, người chờ đó cho ta, tỷ tỷ sẽ cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết." Bà chị này phần hận nhận lấy thẻ đỏ.

Cá heo rút tay thu thẻ lại: "Theo bốn heo nhìn thấy, người có hành vi đe dọa tuyên thủ thi đấu khác. Căn cứ vào pháp luật của bốn heo, người sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ. Nếu như có thắc mắc, xin tham khảo điều cuối cùng trong quy tắc của đại hội." Nói xong, phất tay một cái, trên thân bà chị này

xuất hiện một con số kinh khủng: 1 triệu, bà chị này quang vinh hóa thành ánh trăng.

Điều cuối cùng à? Đường Hoa lấy bản quy tắc tuyển thủ ra lật đến trang cuối cùng, căng mắt ra đọc một dòng chữ còn nhỏ hơn cả con kiến: "Quyền giải thích cuối cùng về bản quy tắc dự thi này thuộc về uỷ ban trọng tài cá heo, nếu như có thay đổi gì, sẽ không thông tri." Đường Hoa bị ai giùm cho muội muội kia trong 3 giây để bày tỏ kính ý, có muốn đấu với ai cũng đừng có tìm hệ thống mà đấu... Người ta là thần sáng thế.

* * * * *

Phá Toái có phần lo lắng, lực phòng ngự của thuyền này coi có vẻ không tệ lắm, nhưng nếu có dân nào khỏe tay như Sát Phá Lang đến, nhiều nhất hai lượt Nhân Kiếm Hợp Nhất là tanh bành ngay, sau đó sẽ rất thoải mái tấn công lão Tề vốn trời gà không chặt kia. Còn một điều lo lắng nữa là đám sát thủ sẽ liên hợp hành động. Tuy lo thì lo, nhưng hẳn vẫn gửi tin cho Đường Hoa: "Cảm ơn nhé, hôm nào ta mời đi ăn cơm. Sẵn tiện cho hỏi một câu, ý đồ của ngươi là gì vậy?" Quét nhìn qua một đám, vẫn chưa phát hiện ra Đường Hoa ở nơi nào, chứng tỏ thằng nhãi này có dịch dung, mà đã dịch dung, vậy không thể không khiến người ta nghi ngờ thằng nhãi này có ý đồ gì đó được.

Đường Hoa cũng sẽ không dễ đối phó hơn Sát Phá Lang bao nhiêu. Phá Toái đã từng tận mắt nhìn thấy cấm pháp của Đường Hoa rồi, tuy lực sát thương trong nháy mắt kém xa Sát Phá Lang, nhưng lực chiến đấu liên tục, cộng thêm năng lực chiến đấu đều mãnh liệt hơn Sát Phá Lang nhiều lắm. Hơn nữa với chỉ số thông minh của người này thì chưa chắc sẽ không làm ra mấy chuyện quái dị như đục thuyền trộm vua đâu. Coi bộ rất cần thiết phải tăng cường nhân thủ thôi, nhất định phải phân đám công nhân canh ăn cơm nhuễn này về cơ sở mới được.

"Yên tâm đi. Mục tiêu của ta là Sát Phá Lang." Đường Hoa sẵn tiện bổ sung thêm một câu: "Hắn hiện đang ở trong đám người này đấy."

"Cái gì?" Mức độ cảnh giác của Phá Toái lập tức lên đến 100%, tức khắc hẳn ra lệnh cho mấy người khác tạo thành lá chắn thịt bảo vệ cho thân tàu, cạnh đó còn cẩn thận phân biệt xem người nào là Sát Phá Lang...

Không có phát hiện gì cả... Phá Toái tin tưởng Đường Hoa sẽ không gạt mình. Mãi cho đến khi thuyền cách càng lúc càng xa đám người kia, Phá Toái mới thở ra được một hơi. Mà tin tức Tinh Tinh cấp cho Đường Hoa vẫn không có gì mới: mục tiêu đang ở phạm vi 30 thước quanh người người.

Là ai chứ nhỉ? Trong phạm vi 30 thước, ước chừng có trăm người. Đoán thì không được, chỉ có thể chờ cho Sát Phá Lang bại lộ thân thủ thôi. Bản thân Đường Hoa có mặt nạ nên hẳn biết, mặt nạ có hai khuyết điểm lớn, một là sẽ bị người có tu vi cao hơn phát hiện mình có nguy trang, thứ hai là 10 ngày mới có thể sử dụng được một lần, cũng tức là trong vòng 10 ngày này, người chỉ có thể hoặc là dùng mặt giả, hoặc là dùng mặt thật, không có khả năng dùng được bộ mặt thứ ba.

Dường như đã quên chuyện gì rồi... Đúng rồi, ruộng còn chưa có mở ra. Người chơi đều rất yên tâm về những chiếc ruộng mà bọn mỹ nữ ném xuống, có điều trong những chiếc ruộng này sẽ không có đao kiếm, còn tiền hoặc pháp bảo thì khẳng định phải có một loại, vận khí tốt còn có thể nhận được nhiệm vụ ẩn nữa.

Vận khí của Đường Hoa hôm nay chỉ trung bình, cho nên hẳn không nhận được nhiệm vụ ẩn, chỉ lấy được một cái pháp bảo. Bồ Tát Pháp Chú: sau khi trang bị, nếu tử vong sẽ có 50% khả năng sống lại mà không tổn thất bất cứ thứ gì, đồng thời sinh mệnh được khôi phục ở mức 30%; sau khi được sống lại, có 50% khả năng sẽ bị hư pháp bảo này; không thủ tu luyện. Đường Hoa không hài lòng cho lắm, món đồ chơi này tuy không phải là hàng đại lục, nhưng cũng không thể gọi là độc hữu được. Ở trên chợ, nó được bán 1 tấm 100 kim. Còn chẳng bằng một em gái bên cạnh mình, nhận được tiền lì xì của Như Ngọc, ước chừng tới 300 kim lận.

* * * * *

Tiếp tục bơi tới, bây giờ Đường Hoa thật lòng hy vọng mặt trước sẽ là một con đường có vô vàn gian nan, khiến cho Sát Phá Lang phải xuất ra kiếm nộ. Kiếm nộ của Sát Phá Lang mình đã quen thuộc lắm rồi, chỉ cần hẳn dám sử dụng, mình có thể tập trung được bộ mặt của hắn ngay, chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đường Hoa không phải là Bailey, cho nên lời cầu nguyện của hắn hiển linh, một trong tài cá heo vừa thối còi lại vừa hô: "Mười dặm phía trước có một vòng xoáy nước rộng chừng mười dặm đang nhanh chóng tiến về phía chúng ta. Theo như bản heo quan sát, nó hẳn là tam giác Bermuda đang dời đi theo mùa. Sẵn tiện nói rõ, ở phía trên xoáy nước sẽ tính độ cao 3 thước theo như mặt nước phẳng ở bên ngoài."

"Tam giác Bermuda của cả nhà người mới có thể dời đi ấy!" Những người còn sót lại trong hàng dẫn đầu đều cùng khinh bỉ cá heo.

Nhưng da của con cá heo đã dày đạt tới cảnh giới của Ốc Vít rồi: "Bốn heo cáo từ đây, mọi người tự cầu cho mình nhiều may mắn nhé." Nói xong, nó đã bắn vọt trong làn nước như một mũi tên, biến mất, chỉ để lại nơi đây một đám người chơi đang nhìn nhau.

* * * * *

"Làm thế nào đây các huynh đệ?" Một tên người chơi Bồng Lai mặc áo màu trắng hỏi: "Là lui hay là tới?"

"Dựa theo bản đồ thì chúng ta đã bơi được một nửa rồi. Bây giờ là 11 giờ giữa Ngọ, 3 giờ chiều có thể đến đích đó, cho nên không có lý do gì để lui về phía sau cả."

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta là người tu tiên, sợ tam giác Bermuda cái quái gì." Một anh bạn kêu lên: "Ta đi đầu trận, ta chết thì các người lại lui."

Vì thế bọn người chơi đều đồng lòng khiêu chiến.

* * * * *

"Tới rồi!" Bơi chưa được ba dặm, bọn người chơi đã đụng độ với xoáy nước kia. Đó là một vòng xoáy nước đồ sộ phát ra sức hút mạnh mẽ, cho dù là con chim bay trên trời cao cũng bị nó hút vào bên trong, có điều khi chỉ còn cách bọn người chơi chừng trăm mét, nó đột nhiên di chuyển chậm lại, dường như đang chờ bọn họ xuyên qua.

"Xem ta đây!" Anh bạn tiên phong hô lên một tiếng, điều khiển phi kiếm vượt lên khỏi mặt nước 1 thước, vọt thẳng tới xoáy nước.

Nửa dặm... 1 dặm... 2 dặm... 3 dặm... Còn chưa đạt được 4 dặm, anh bạn này đã giống như máy bay bị chết động cơ, cắm đầu vào trong xoáy nước, ngay cả một cái cột nước chưa kịp bắn lên đã bị cuốn đến nơi nào nơi

nao rồi. Lúc này mọi người mới giật mình, chẳng lẽ xoáy nước này ngừng di chuyển không phải là để cho người chơi có thời gian tự hỏi, mà là để tăng cường diện tích mà người chơi phải xuyên qua hay sao? Chứ nếu không, người tiến tới nó cũng tiến tới, vậy chỉ chớp mắt là đã qua rồi.

Lại nhìn lại địa thế mà xoáy nước này dừng lại, thực là trâu bò quá, trực tiếp dừng ở chính giữa của hai hòn đảo lớn luôn. Nếu người chơi muốn vòng qua nó, vậy đầu tiên nhất định phải vòng qua đảo, bởi vì thế quãng đường sẽ phải tăng thêm chừng 100 dặm. Cái gì? Bay qua đảo? Trên đảo có cá heo, cách mặt nước 3 thước là sẽ bị đào thải ngay. Bọn người chơi đều buồn bực về một chuyện: sao mới này không nhìn thấy hai hòn đảo này nhỉ?

Đây chính là một sự chọn lựa, người có dũng khí thì trực tiếp xuyên qua, vậy hy vọng nằm trong top 100 của người đó sẽ tăng lên nhiều. Người không có dũng khí thì đi đường vòng, nhưng như thế ít ra cũng lấy được một tờ vé số.

Có điều đối với Đường Hoa, đây chính là một chuyện tốt, hẳn đang chờ cho Sát Phá Lang ra tay. Nếu như hần đoán không sai, chắc chắn Sát Phá Lang sẽ sử dụng chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất để xông qua. Nếu chiêu thức mãnh liệt như thế mà còn có thể bị hút xuống, vậy bọn người chơi chỉ còn có thể tập thể tự sát để kháng nghị thôi.

"Ta đến!" Một người chơi có vẻ trầm ổn xuất hiện, nhìn dưới chân hần không có tiên kiếm gì cả, có chăng chỉ là một thái độ bình tĩnh.

Cao thủ! Toàn bộ mọi người đều khen một tiếng. Anh bạn hời này tốt xấu gì thân kiếm cũng có một chút ánh sáng lưu chuyển, mà kiếm của anh bạn này thì màu như tro tàn, nhưng hần lại có gan bước lên thử nghiệm, nếu hần không phải là một người ngớ ngẩn, vậy chỉ có thể là một cao thủ, cao cao thủ.

Nửa dặm... 1 dặm... Bọn người chơi nhìn anh bạn đó rơi vào trong trung tâm của xoáy nước: hóa ra là một tên ngớ ngẩn thật.

"Đi!" Ngay khi mọi người còn đang không biết nên khóc hay nên cười, một luồng ánh sáng màu đen chớp lên, tên người chơi Bồng Lai lúc này hỏi đi tới hay lùi lại đột ngột ra tay không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước.

Hành động này khiến mọi người chơi phải nhảy bắn lên. Ánh kiếm mang theo sát khí, trực tiếp vọt tới khoảng cách 5 dặm. Ở đó, anh bạn này chống cự một hồi rồi quay đầu lại nói: "Đúng là lợi hại."

Đúng là lợi hại? Lẽ nào hắc phải rơi xuống à? Mọi người chơi đều sinh ra nghi vấn này. Lúc này chỉ thấy người kia xoay chân một cái, thân thể lần nữa bắn tới, xuyên qua xoáy nước như một tia chớp, lẻ loi một mình xuất hiện bên cạnh xoáy nước, cách đám người ở đây chừng 10 dặm.

Trong khi hắc đang được reo hò, hắc cũng đã bị Đường Hoa tập trung vào: tên nhãi, lộ ra cái đuôi sói rồi đó hử? Có điều bây giờ Đường Hoa lại phải đối mặt với một vấn đề, đó là làm sao mình có thể qua được? Nếu bình thường, hắc nghĩ vấn đề sẽ không lớn, nhưng bây giờ quan trọng là không được lộ ra chiêu thức của mình, mà thế thì không còn dễ dàng nữa.

Kỹ năng hàng đại lục thì nhiều lắm, nhưng mà gần như không phát huy được tác dụng gì cả. Làm thế nào đây?

"Tiên bảo nhị phẩm: Đại Vũ kỳ, có thể làm nổi lên sóng to gió lớn." Một chị gái nâng một cây cờ lên quát: "Ai không sợ chết thì xông lên với ta." Ý định của nàng là chuẩn bị dùng sóng nước để lấp xoáy nước, cưỡng chế xông qua.

Đường Hoa lập tức báo danh: "Ta!"

"Ta!"

"Ta!" Rất nhanh, ba mươi mấy tên người chơi đã giơ tay tỏ vẻ chấp nhận lấy mạng ra cược một lần. Những người chơi này thuộc dạng đã khẳng định mình không thể xông qua xoáy nước được, cho nên bây giờ có ngoại lực trợ giúp, chẳng thà cứ cá cược một lần còn hơn.

"Chuẩn bị xong chưa?" Chị gái kia phất cây cờ, phía sau đột nhiên dựng lên một ngọn sóng cao chừng trăm trượng. Chị gái dùng cờ chỉ vào xoáy nước, làn sóng kia bổ nhào về phía đó.

*** Michael Phelps: vận động viên bơi lội nổi tiếng.

*** Trung Nam Hải: trụ sở của Đảng Cộng Sản Trung Quốc.

*** Liệt Diễm Cửu Chuyển: liệt diễm = lửa mạnh; cửu chuyển = chuyển 9 lần.

*** Mộc Tòng Thiên Hàng: mộc = gỗ; tòng thiên hàng= từ trên trời rơi xuống.

*** Kim Quang Thôi Xán: kim quang = ánh màu kim; thôi xán = sáng lạn, sáng chói.

*** Bailey: nhân vật chính trong phim It's a Wonderful Life: Cuộc sống tuyệt diệu, là một bộ phim xúc động.

Giáng sinh năm 1946, George Bailey (James Stewart) tuyệt vọng và có ý định tự tử. Lời cầu nguyện của George đã thấu đến những ngôi sao. Clarence Odbody, một thiên thần nhị đẳng, được gửi đến Trái đất để cứu George. Thiên thần trưởng lão Joseph cùng với Clarence tái hiện lại cuộc đời George.

Năm 1919, 12 tuổi, George nhảy xuống cứu cậu em Harry trong tảng băng bị sụp và bị hỏng tai trái do nhiễm lạnh. Một lần trong lúc làm việc tại một nhà thuốc trong thị trấn, phát hiện ra ông chủ Gower (H.B. Warner) đưa nhảm thuốc độc cho người mua, George đã giúp ông chủ thoát khỏi 20 năm tù.

Lớn lên ở thị trấn Bedford Falls, cậu bé George Bailey tốt bụng có rất nhiều hoài bão và ước mơ. Mơ ước của cậu là được đi khắp châu Âu và trở thành một kiến trúc sư giỏi, kiếm được nhiều tiền. Trong một lần họp mặt bạn bè cũ, George đã thổ lộ với cô bạn Mary Hatch (Donna Reed) những tâm sự của mình: "Tôi sẽ rũ bỏ đất của thị trấn Bedford Falls già cỗi này khỏi ống quần tôi. Tôi sẽ đi khắp thế giới, xây dựng những tòa nhà chọc trời, những chiếc cầu dài 100 m, những phi trường rộng bát ngát..." thế nhưng ước vọng lớn nhất đời anh đã không thực hiện được. Cha mất một ngày trước khi anh đi, và George đành phải tiếp quản công việc quản lý tiệm "Buiding & Loan", một tiệm chuyên cho người nghèo vay tiền. George đã dùng tất cả những số tiền tiết kiệm của mình cho đứa em Harry đi học đại học

Bốn năm trôi qua, cậu em trai Harry trở về với một người vợ và một công việc đầy hứa hẹn. Hy sinh vì hạnh phúc của em, George phải chấp nhận tiếp tục công việc của gia đình và từ bỏ ước mơ vẫn hằng nung nấu.

Anh biết là cuộc đời anh cuối cùng sẽ bị chôn vùi trong thị trấn Bedford Falls âm thầm này.

Cuối cùng, George cũng cưới Mary, mối tình mà mãi sau này anh mới nhận ra và giành được nó. Nhưng ngay cả ngày tân hôn của họ cũng không được trọn vẹn. Tất cả số tiền 2000 đô la dành cho tuần trăng mật đã cho tất cả mọi người trong thị trấn vay vì ngân hàng kiệt nợ.

Trong thị trấn có một lão già độc tài tên là Henry Potter (Lionel Barrymore). Bằng tiền bạc của mình, lão chiếm lĩnh gần như toàn bộ thị trấn Bedford Falls. Không muốn Bedford Falls rơi vào tay của lão, George Bailey cùng Building & Loan giúp mọi người trong thị trấn thoát khỏi khu ổ chuột.

Trong con người của George Bailey luôn có hai thái cực đấu tranh quyết liệt, một bên là những khát vọng của bản thân, một bên là trách nhiệm của một người trong gia đình và trong cộng đồng. Cả cuộc đời George đã hy sinh cho mọi người xung quanh nhưng lại hụt hẫng và đau khổ vì những ước muốn không bao giờ thành hiện thực. Từ khi 4 đứa con lần lượt ra đời, George hiểu rằng anh không bao giờ có thể ra khỏi Bedford được nữa.

Nỗi ám ảnh về khát vọng tuổi trẻ luôn đeo đẳng và dẫn dắt George cho đến khi một biến cố xảy ra. Ông chú đang trí của George để quên số tiền đặt cọc ngân hàng 8.000 đô trong một tờ báo, và tờ báo lại lọt vào tay lão Potter. Mất tiền đồng nghĩa với việc sẽ phải vào tù, George tuyệt vọng lang thang khắp Bedford Falls và đến một quán bar. Anh khóc cho số phận bất hạnh của mình. George cầu Chúa cứu rồi, nhưng những gì anh nhận được ngay sau đó là một cú đâm vào mặt của một tên côn đồ. Tin rằng đó chính là những gì mình nhận được sau khi cầu nguyện, George đi tới chiếc cầu, hoàn toàn mất niềm tin ở đời, ở Chúa, George nhìn xuống dòng sông và quyết định nhảy xuống...

Đúng lúc ấy, thiên thần Clarence hiện ra ở cây cầu và nhảy xuống nước trước cả George. Quên mất ý định tự tử, George cứu Clarence. Clarence nảy ra ý tưởng làm cho George tin cuộc đời của anh không phải là một thất bại: Clarence đã hóa phép làm cho George trở thành một người chưa từng có mặt trong đời... George của trước kia hoàn toàn biến mất.

Thị trấn Bedford Falls bỗng nhiên thay đổi, những ngôi nhà ấm cúng biến thành vũ trường, quán nhậu, tiệm cầm đồ, nhà thổ... gái làng chơi và những tên bợm nhậu lang thang đầy đường, tất cả thị trấn được bọc bởi những ánh đèn mờ đỏ. Tên thị trấn Bedford Falls cũng đổi tên thành Pottersville, chứng tỏ sự thâm tóm của Potter. Vẫn không tin vào mắt mình, George chạy đi tìm những người thân. Căn nhà nhỏ của anh và bốn đứa con đã biến thành đồng gạch vụn, ông Gower trở thành kẻ ăn xin, em trai chết vì không được George cứu, mẹ anh bây giờ là một bà già hám tiền, cô vợ Mary giờ là một bà cô thủ thư không chồng vô hồn. Lúc đó, Clarence hiện ra trước mặt George và nói: "Cuộc sống của mỗi con người chạm đến cuộc sống của rất nhiều người khác. Nếu anh ta không xuất hiện trên đời thì sẽ để lại một lỗ hổng lớn không bao giờ bù đắp được..." George chợt hiểu và nhận ra được ý nghĩa của mình trong cuộc sống.

Đoạn cuối phim có thể làm cho nhiều người xúc động. Sự đoàn tụ gia đình, và lòng tốt của George đã được đền đáp. Anh chìm trong vòng tay của những người dân nghèo của cả thị trấn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 152: Tín nhiệm

Chương 152: Tín nhiệm

Hơn ba mươi tên người chơi dưới sự dẫn dắt của bà chị kia bắt đầu xông thẳng hướng xoáy nước. Nhưng bởi vì... Bởi vì toàn bộ mọi người đều muốn chen vào gần chị ta, mong khiến hiệu quả của Đại Vũ kỳ được phát huy đến mức độ lớn nhất, thành ra kết quả là...

Đường Hoa chen nhiệt liệt nhất, bên kia Sát Phá Lang đang nhìn đấy, cho nên lợi dụng thân hình đầy đặn của bà chị này che lại thân hình nhỏ bé của mình chính là ý đồ tác chiến thực sự của hắn.

Kết quả là... bị kịch! Bà chị kia bị ba mươi mấy người chen cho nghiêng Đông lệch Tây. Đây dù sao đây cũng là trò chơi giả thiết, sẽ không xuất

hiện cảnh người chồng lên người "trong người có ta, trong ta có người" được. Mà bà chị này dĩ nhiên cũng không có ngờ tới quần chúng có lòng tha thiết với mình đến như vậy, tha thiết đến nỗi không thể bay lên nổi luôn. Bay không được vậy phải làm thế nào? Phải dừng lại, nhưng phía sau cũng có người mà, cho nên màn bi kịch cuối cùng đó là có ba tên người chơi cộng thêm bà chị ấy mất đi thăng bằng, nhao nhao rơi vào bên trong xoáy nước.

Không có sóng gió do bà chị kia tạo ra, bọn người chơi còn lại đều tròn mắt xoăn xuýt, trong đó Đường Hoa là kẻ thảm nhất. Vì chống cự lực hút của xoáy nước, pháp lực của hắn cứ liên tục tiêu hao. Tuy hắn có tiên thể, tổng thể pháp lực có thể được coi là đứng đầu trò chơi, nhưng điều phiền phức là nếu hắn không mượn ngoại lực mà tới được bờ bên kia, vậy chưa chắc Sát Phá Lang sẽ không hoài nghi. Con sói đáng chết này gần đây khôn khéo hơn nhiều lắm, không thể để xảy ra sơ suất được.

Nhìn bọn huynh đệ chiến hữu bên mình bắt đầu nhao nhao rớt xuống biển, từ trong lòng Đường Hoa dâng lên một nỗi buồn. Lẽ nào mình phải tự sát sao? Nhưng nếu không tự sát thì... Bây giờ mới bay được có 3 dặm, còn 7 dặm lận...

Còn 6 dặm nữa... Thời gian còn lại để mình cân nhắc đã không còn nhiều nữa, đồng bọn bên người đã rớt hết hai ba phần mười rồi, phỏng chừng một dặm tiếp theo sẽ còn thừa không đến được một nửa. Làm thế nào bây giờ?

"Các đồng chí, vì Tân Trung Quốc, tiến lên." Một anh bạn tới được khoảng cách 5 dặm, cuối cùng pháp lực bị hao hết, rớt vào trong biển. Tuy hắn không cam tâm quơ quào hai cái trong không khí, nhưng vẫn không thể kéo dài thời gian dừng lại được.

Còn có mười bảy người... Ngay khi Đường Hoa chuẩn bị rơi xuống cùng với những người khác, đột nhiên thấy dưới chân có ánh sáng chớp lên, bèn cúi đầu nhìn xuống, thấy trung tâm của xoáy nước đang có hàng vạn ánh kiếm cuồn cuộn lao đi.

Ha... Thế mà là Lưu Quang Tru Tiên Trảm đấy. Coi bộ con sói kia chuẩn bị ăn chay rồi đây, hồi nãy trong lúc thoáng dừng lại đã bày ra kiếm

trận rồi. Đường nhiên Đường Hoa sẽ không thực sự tin Sát Phá Lang đã đổi tính, hẳn cảm thấy Sát Phá Lang làm vậy ắt phải có đạo lý, cũng giống như việc hẳn định lao vào trong biển vậy. Có điều vì sao Sát Phá Lang phải cứu mọi người chứ?

Tru Tiên Trảm chính là kiếm nộ có được sau khi Ma Kiếm lên ngũ giai, cũng là kỹ năng chữ màu kim duy nhất của người chơi mà Đường Hoa từng trông thấy. Uy lực của chiêu này to lớn bao nhiêu không cần phải miêu tả thêm, dưới chiêu này, xoáy nước dường như cũng phải ngừng xoay lại. Áp lực của bọn người chơi trên xoáy nước chợt nhẹ đi, tốc độ hồi phục pháp lực cũng vượt qua tốc độ tiêu hao, mọi người bèn vội uống thuốc, sau đó gắng tăng thêm chút sức, cùng nhau xông qua chỗ này.

* * * * *

"Cảm ơn, cảm ơn!" Đường Hoa ôm quyền nói với tên người chơi Bồng Lai kia. Dù nói thế nào đi nữa, người ta cũng đã giải quyết giùm mình một nan đề mà.

Không ngờ tên này lại kinh ngạc hỏi: "Cảm ơn ta? Vì sao cảm ơn ta?" Trong ánh mắt dường như mang theo một tín hiệu hoài nghi mãnh liệt.

Đường Hoa chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Đúng nhỉ! Người ta có động thủ đâu, không có bất cứ chứng cứ gì cho thấy Tru Tiên Trảm là do hắn bố trí ra cả. Lại nói, tất cả người Trái Đất đều biết chiêu này chính là chiêu đặc hữu của Sát Phá Lang, mình làm thế này không thể nghi ngờ chính là trực tiếp xác nhận người này là Sát Phá Lang rồi. Đường Hoa vội hỏi: "Không phải là người sao? Thân thủ người tốt như thế, ta còn cho rằng là người đấy."

"Không phải là ta." Tên này lắc đầu.

Mấy người còn sống sót khác lại không ai hoài nghi tên này cả, mọi người đều có suy đoán của mình, ví dụ như số lượng người chết đến một mức độ nhất định sẽ khởi động kiếm trận Tru Tiên Trảm đã được thiếp lập sẵn đây, hoặc là Sát Phá Lang có ở trong số mười bảy người còn sống này chẳng hạn. Nói đến đây Đường Hoa mới sực nghĩ ra vì sao không ai hoài nghi tên người chơi Bồng Lai này là Sát Phá Lang. Nguyên nhân rất đơn giản, gần như không ai biết Lưu Quang Tru Tiên Trảm kia của Sát Phá Lang

là kiếm trận loại mai phục, chứ không phải là loại kỹ năng công kích hay kiếm nộ mà mắt thường có thể trông thấy cả. Dù là bản thân mình, cũng phải dựa vào một nửa trình thám một nửa suy đoán mới rõ ràng được nguyên lý của nó.

"Ngại quá, hình như ta lầm mất rồi." Đường Hoa nói với tên người chơi Bồng Lai này: "Ta tên là Phong Hỏa, chưa thành giáo...?"

"Đậu Hủ Nhũ!"

Pặc! Đường Hoa gửi một yêu cầu tổ đội qua, Đậu Hủ Nhũ lập tức từ chối, nói: "Ta không quen tổ đội."

"Không quen?"

"Ừ!" Đã từng có một người chơi để lại cho mình một vết thương vĩnh viễn không phai mờ vì tổ đội rồi.

"Người đều luyện cấp một mình à?"

"Ừ!"

"Nghe nói đại ca môn phái người - Phá Toái là một trong ba cao thủ đấy."

"Hắn? Rác rưởi!" Đậu Hủ Nhũ tỏ vẻ khinh thường, sau đó nói: "Đi đây, gặp lại sau."

"Chờ ta chút!" Đường Hoa vội đuổi theo Đậu Hủ Nhũ: "Đi cùng đi! Ta cam đoan nếu có khả năng là quán quân, nhất định cũng sẽ nhường lại cho người."

"Tùy người!" Dường như Đậu Hủ Nhũ không quen với việc có người bám theo mình như vậy, nhưng Đường Hoa lại chính là một kẻ chả quan tâm tới mặt mũi.

* * * * *

Trong hàng dẫn đầu có hai phần ba người chơi chọn đi đường vòng, bộ phận người này đã buông bỏ sự tranh đoạt top 10. Số người qua được xoáy nước đại khái chừng 100, dựa theo tình huống trước mắt mà xét, quán quân hẳn phải là một trong số những người này. Nhưng lộ trình vẫn còn một nửa nữa, người sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được Ốc Vít đề tiện đến mức nào, cũng như người sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được Hà Tả bác ái đến bao nhiêu.

Mười hai giờ, thuyền của lão Tề lại khoan thai lướt sóng đến phía bọn người chơi đang dẫn đầu. Đường Hoa nhìn thuyền lại đâm ra buồn bực, chẳng nhìn thấy một tên thủy thủ nào hết, sao thuyền chạy còn nhanh hơn phi cơ vậy chớ? Đường nhiên hắc sẽ không vì vấn đề này mà bày tỏ nghi vấn của mình với hệ thống, bởi vì cuộc đua ma-ra-tông ngày mai người ta sẽ còn cười cả máy bay lên thẳng dùng năng lượng mặt trời không cần tăng thêm bất cứ nhiên liệu gì nữa kia.

"Đậu Hủ, người là người ở đâu?" Đường Hoa rất thân thiết dò hỏi.

"Trung Quốc!" Đậu Hủ Nhũ trả lời, tinh thần hắc có vẻ bất an, sự chú ý của hắc đều đã sớm tập trung hết lên chiếc thuyền rồi.

"Khéo vậy? Ta cũng là người Trung Quốc đấy!" Đường Hoa thừa dịp Đậu Hủ Nhũ bận chú ý vào chiếc thuyền, đưng người vào y. Trong lúc hệ thống nhắc nhở có thể phản kích, hắc dùng Phi Vân Tham Long Thủ ngay. Cú này khiến Đường Hoa như mở cờ trong bụng, đắc thủ rồi kìa! 10% xác suất thể mà thành công kìa, nhân phẩm của mình thật đúng là vững chắc.

Tang vật là một thanh kiếm... Đường Hoa nhìn nó đang nằm trong túi Càn Khôn mà khóc cười không được: Đạp Lăng kiếm: Tiên kiếm tam phẩm ngũ giai, theo truyền thuyết, nó là bảo kiếm của Lữ Động Tân cười khi Bát Tiên vượt biển. Giá thị trường chừng 1000 kim. Nói thật, hắc không có cảm giác đặc ý nào cả, ngược lại lại có một chút cảm giác áy náy. Mục tiêu chính mà hắc sử dụng Phi Vân Tham Long Thủ là BOSS, còn với người chơi cũng chỉ là để lấy Hàn Khí do nhiệm vụ của Côn Lôn nhất định cần mà thôi. Lần này hạ thủ với Sát Phá Lang, ý nghĩ của hắc rất đơn giản: thanh Trục Nhật kiếm kia vốn phải thuộc họ Đông. Bây giờ cầm thanh Đạp Lăng kiếm này...

Đương nhiên, lấy thì cũng đã lấy rồi, Đường Hoa sẽ không ngớ ngẩn đến mức đi nói với người ta: a! Kiếm của người rút rồi kìa. Người ta sẽ hỏi: rút ở đâu vậy? Đường Hoa trả lời: rút vào trong bao của ta.

Vì lấy cắp được bảo vật, tâm tình của Đường Hoa trở nên chán nản vô cùng, đương nhiên gãi gãi lông mày vài cái xong là Đường Hoa đã quẳng cảm xúc đó đi ngay, sau này bù cho người ta chẳng phải là ổn rồi hay sao. Cái gì? Người nói đây không phải là Đường Hoa? Không, tên này chính là

Đường Hoa. Giết người cướp quái đoạt bảo thì được, dù sao mình cũng phải bỏ ra trí nhớ với thể lực mà, huống chi quái lại không phải là do nhà ai nuôi nhốt, ai có bản lĩnh thì người đó được thôi. Nhưng mà ăn cắp thì khác, ăn cắp được một bảo vật vốn chẳng có quan hệ cái máu gì với mình, hẳn không những chẳng cảm thấy một chút xiu vui sướng, mà ngược lại còn có cảm giác như mình đã làm một chuyện ác vậy. Hẳn không muốn mình sa đoạ đến mức về sau cứ lang thang trên đường thử cướp với 10% xác suất kia. Có vài thứ nào đó không nói rõ ràng ra được, nhưng đây cũng chính là giới hạn đạo đức của Đường Hoa.

* * * * *

"Người không phải là thích khách đó chứ?" Đường Hoa dè dặt hỏi một câu.

"Hử?" Đậu Hủ Nhũ hỏi lại, trong giọng nói đã có mang chút sát khí.

Đường Hoa vội nói: "Thực ra... Ta cũng là thích khách đấy."

"... Thứ ta cần chính là tín vật rớt ra sau khi Tề Hằng công chết, chắc hẳn không có xung đột trực tiếp với người chứ?"

"Không có, không có!" Đường Hoa trả lời xong thì đưa ra một yêu cầu tổ đội: "Hợp tác?"

"... Người không giúp được đâu." Đậu Hủ Nhũ lần thứ hai từ chối yêu cầu của Đường Hoa.

Tiếng hô, tiếng sấm, tiếng rút kiếm lại bắt đầu nặng xị lên. Bởi vì nhân số đã ít đi gấp đôi, kết quả chỉ có tám giai nhân mở cửa sổ. Đậu Hủ Nhũ đột nhiên lấy một chiếc khăn trùm đầu che lại mặt của mình, rồi trong khi tám giai nhân còn đang ném thùng cộng chửi đồng, Đậu Hủ Nhũ vọt như tia chớp vào cửa sổ của Như Hoa. Như Hoa định đóng cửa sổ lại, nhưng đã quá muộn, Đậu Hủ Nhũ trong tích tắc cuối cùng đã dùng Nhân Kiếm Hợp Nhất, không những lọt vào được trong thuyền, mà còn thành công chém chết Như Hoa cô nương luôn.

Cuộc tập kích bất thành lần này khiến người trên thuyền lâm vào hỗn loạn, Phá Toái từ mũi thuyền lao vào trong khoang thuyền, từ trong khoang lập tức vọt ra tiếng đao kiếm chém nhau. Bởi vì mọi người cùng nhau phát lực, con thuyền chịu chưa được 1 phút đã vỡ tanh bành. Nó chậm rãi

chìm xuống, lão Tề xuất hiện, lão đang ngay ngắn ngồi trên một tấm ván gỗ ở nơi vốn là mũi thuyền, bên người có chừng chục tên người chơi nằm trong bảng top 100 cao thủ.

Mà ở vị trí vốn là đuôi thuyền, Đậu Hủ Nhũ với Phá Toái đang kịch liệt đánh nhau. Người khác tuy có lòng muốn trợ chiến, nhưng trừ việc cho thêm trạng thái phụ trợ với bổ sung sinh mệnh, thật sự không thể nhúng tay vào nổi.

Cách bọn họ không xa, một tên trọng tài cá heo đang ngậm còi cũng ung dung thưởng thức trận chiến. Đường Hoa nhìn một hồi bèn nhin không nổi nữa, tiến đến hỏi nó: "Người không quản à?"

"Ta đang cân nhắc xem nên bắt ai."

"Bắt tên nào pk trước đó."

"Nhưng vấn đề là... Mục tiêu tập kích của người kia là NPC, không thuộc phạm trù quản lý của chúng ta. Mà người nọ vì có chức trách bảo vệ NPC, nên khi NPC bị tập kích, hẳn cũng ở vào trạng thái phản kích với người kia, chứ không chẳng lẽ các người đánh con dã quái cũng coi như các người pk à?"

Đường Hoa nhắc nhở: "Chân của họ đã vượt khỏi mặt nước N thước lận rồi kìa."

Cá heo lắc đầu: "Theo quy tắc cuộc thi, những khu vực đặc thù sẽ có cách tính riêng, chẳng hạn như xoáy nước thì tính theo mặt nước bên ngoài, còn trong phạm vi con thuyền này thì tính khoảng cách 3 thước bắt đầu từ phần cao nhất của nó."

Đường Hoa khinh bỉ hỏi: "Vậy người còn ngậm cái còi làm gì?"

Cá heo cười gian: "Ta đang chờ cho thuyền hoàn toàn chìm xuống, đặt hốt gọn bọn hăn một mẻ luôn."

* * * * *

Nói thực, Phá Toái vì nguyên nhân tiên kiếm nên yếu hơn Sát Phá Lang một chút. Nhưng mà bây giờ có người tăng trạng thái phụ trợ cho, lại thêm được cổ vũ, nên hăn càng đánh càng hăng. Nhìn lại Sát Phá Lang, bị mất chút máu nào là mất luôn chút đó, không hề có thời gian để hồi phục. Thấy tình cảnh như vậy, chân Sát Phá Lang dừng lại một tích tắc, rồi đột nhiên

lao vào trong nước biển. Đường nhiên hành động này khiến cho trọng tài cá heo rất là cáu tiết, có điều cáu thì cáu, quy tắc hăn vẫn nhất định phải tuân theo.

Bầy cao thủ đang định đuổi theo, Phá Toái vội hô: "Cẩn thận bị lừa! Gọi người, nhanh lên." Hăn đã nhận ra Sát Phá Lang không những vẫn còn có lực đánh tiếp, mà còn luôn trử lại hai lượt kiếm nộ chưa phát ra nữa. Lúc này nhân số bảo vệ lão Tề mà rời rạc đi, người ta từ dưới nước đánh lão ta, mình sẽ mất cả chì lẫn chài liền.

Đồng thời Phá Toái còn lau một đợt mồ hôi lạnh, quả nhiên Sát Phá Lang có tham dự ám sát thật, hơn nữa chắc chắn còn nguy trang bộ mặt nữa, thế này không được rồi. Phá Toái bèn ôm quyền nói với những người trong biển: "Chào các vị, xin mọi người tạm dừng lại nửa tiếng đồng hồ, chúng ta phải kiểm tra thích khách, xin mọi người giúp đỡ một chút." Phải tìm cho được Sát Phá Lang thôi.

Đường Hoa đang tìm tung tích của Đậu Hủ Nhũ thì một yêu cầu tổ đội bay đến, sau đó hăn trông thấy Đậu Hủ Nhũ đã đổi một bộ đồ khác, đồng thời cũng bỏ khăn che mặt đi, xuất hiện ở bên người mình, vừa lúc dùng thân thể của mình để che tầm mắt đám người Phá Toái lại.

Đường Hoa hiểu ý, bèn gật đầu nhận yêu cầu tổ đội, vừa nhìn lại tên người này, Đường Hoa suýt nữa đã ói ra một bùm máu. Chơi vông du lâu như vậy, cho tới bây giờ hăn cũng chưa từng nhìn thấy một cái tên dâm đẳng đến mức này. Đúng rồi, thực ra tên của Đậu Hủ Nhũ không phải là Đậu Hủ Nhũ, mà là Vọc Nhũ Nữ. Vì tờ vé quyền sách này không phải là sách "sắc", từ đây trở đi xin trực tiếp dùng tên Sát Phá Lang để thay.

* * * * *

Ba chiếc ca nô của hệ thống rất nhanh đã chạy tới, ngồi trên đó đường nhiên là những người chơi bảo an, đại khái có chừng trăm tên. Chiếc thuyền lớn vốn tanh bành, sau khi thoát ly chiến đấu đã bắt đầu tự động chữa trị, rất nhanh đã lấy lại được hình dáng cũ, lão Tề lại biến khỏi tầm mắt của người chơi. Có thể nói, một cơ hội ám sát cực tốt đã cứ thế bị trôi mất đi.

Phá Toái lặng lẽ hạ lệnh: "Mọi người phân khu vực tổ đội những người trong biển, ai không có đội ngũ thì liệt vào đối tượng hoài nghi trọng điểm."

Hắn biết, cho dù Sát Phá Lang có chơi trò ám sát thì cũng sẽ một thân một mình chơi.

"Mười một người không có tổ đội, trên cơ bản có thể bài trừ khả năng gây án."

Phá Toái gật đầu nhìn về phía khu vực có ba mươi mấy người bọn Đường Hoa, đây mới chính là khu vực khả nghi nhất, Sát Phá Lang đã từ khu vực này xông vào phòng của Như Hoa. Phá Toái đạp sòng bước qua: "Ta tin trong đây ít nhất cũng có một người biết thích khách là ai, ta treo giải riêng 200 kim."

200 kim? Đường lúc Đường Hoa chuẩn bị giơ tay, Sát Phá Lang đã nói trong kênh đội ngũ: "Ta cho người 250 kim."

"260 thì được."

"VẬY 260..." Sát Phá Lang thoáng nghi hoặc, hỏi: "Phong Hỏa, ngữ khí nói chuyện này của người ta cảm thấy quen lắm, trước kia chúng ta đã từng gặp chưa?"

"Chưa, tuyệt đối chưa." Đường Hoa lau mồ hôi, sao chỉ vừa mới nói đến tiền là mình đã lộ sơ hở ra vậy nhỉ, mình thật là bất cẩn quá, nhất định phải tỉnh táo lại mới được.

"Ta nhìn thấy hắn từ trong nước ngoi lên." Hai tên người chơi ở gần nhất chỉ vào Sát Phá Lang, báo cáo với Phá Toái.

"A?" Phá Toái bắt đầu quay qua thăm soi Đường Hoa và Sát Phá Lang.

"Mẹ nó." Sát Phá Lang mắng một tiếng trong kênh đội ngũ, trong lòng bức bối vô cùng. Một chơi một, Phá Toái chắc chắn không phải là đối thủ của hắn. Nhưng bây giờ hắn phải nhịn, giống như Đường Hoa suy nghĩ đấy, thời gian cooldown của một chiếc mặt nạ là 10 ngày, vạn nhất mà thân phận bị vạch trần, vậy trong vòng 10 ngày, khuôn mặt này sẽ rất khó làm ăn.

Sát Phá Lang bị chém thì Đường Hoa cũng không được lợi gì, vì thế hắn bèn nhắn tin cho Phá Toái: "Xem cái máu chứ xem, là ông đây." Tin nhắn không thể che dấu thân phận thật được, bởi vì chỉ có hảo hữu mới có thể nhắn tin cho nhau.

Móa! Trong lòng Phá Toái mắng một tiếng, lên tiếng hỏi: "Vừa nãy có phát hiện người nào khả nghi không?"

"Không có! Sóng cuộn lớn như thế, ta với họ đều song song với nhau, không xem rõ được."

"Người bên cạnh người là ai đấy?"

"Bạn."

"Ừ! Sát Phá Lang ở ngay trong khu vực này đấy, người có phát hiện thì báo với ta một tiếng." Phá Toái trở lại thuyền dặn dò: "Đối với khu vực ba mươi mấy người kia thì phải dùng biện pháp người theo dõi người, một người theo dõi một người."

"Chi bằng... Hy sinh ba mươi mấy huynh đệ, giết sạch bọn họ đi?"

"... Đánh không lại!" Phá Toái lau mồ hôi thẳng thắn thừa nhận, người có biết trong đám người đó có ai không? Một tên Đông Phương Gia Tử, một tên Sát Phá Lang, hai người này liên thủ không phải chỉ dùng hai từ "khủng khiếp" là hình dung được đâu. Lại nói còn tới 30 tên người chơi kia cũng không phải là lũ gà con chờ người ta mổ giết đâu mà. Nếu thực sự đánh nhau, bên mình không chỉ đơn giản tổn thất có ba mươi mấy người.

* * * * *

Vì thế đội ngũ tiếp tục bơi tới, có một bộ phận bảo an hành động trong nước nhanh thì xuống nước bơi với bọn Đường Hoa, Phá Toái có sai một chiếc ca nô trên có 30 người phụ trách khu vực này. Còn phần Phá Toái, tất nhiên hẳn đi theo thuyền của lão Tề, quay đầu đi về phía bọn người chơi ở hàng thứ hai.

Không nỡ dùng viên đạn vàng thì không bắt được uyên ương vàng, Đường Hoa từ chối yêu cầu giao dịch của Sát Phá Lang, nói: "Mới này chỉ là đùa thôi, bạn bè với nhau ai lại đi lấy tiền như thế."

"Cám ơn!" Sát Phá Lang do dự một lúc rồi thu ngân phiếu lại: "Thực ra... Ta tên là Sát Phá Lang."

"Sát Phá Lang?" Đường Hoa sửng sốt vạn phần, hỏi: "Là Sát Phá Lang nào?"

"Là Sát Phá Lang kia!"

Đường Hoa kích động chụp bả vai Sát Phá Lang, đồng thời cũng dùng luôn Phi Vân Tham Long Thủ: "Người có biết không, người luôn là thần tượng mà ta sùng bái đấy! Ký tên cho ta với!" Nói xong câu này là vừa

đúng 5 giây, thuận tay lại xuất chiêu lần nữa. Đậu xanh! Hai lần ăn cắp toàn bộ thất bại.

Sát Phá Lang lắc đầu: "Ta không phải là thần tượng gì cả, cũng không muốn kết bạn. Người đã giúp ta, ta cũng giúp người một lần. Nhiệm vụ của người chính là ám sát, chờ khi có cơ hội ta sẽ mở đường cho người ám sát, như thế chúng ta sẽ không ai nợ ai nữa."

"Thần tượng, ngài thật là ngẫu." Trong lòng Đường Hoa thật là kích động, trước thì tóm được cái đuôi sói, bây giờ lại được sói tín nhiệm. Chỉ một hồi nói chuyện như thế, mình đã hạ thủ được tới 5 lần. Dựa theo tình thế này mà phát triển, vậy ngày mà Trục Nhật kiếm về tay nguyên chủ sắp tới rồi. Bây giờ vấn đề duy nhất cần phải giải quyết chính là kỹ thuật.

* * * * *

"Tình Tình, người có thể tính ra vị trí của Trục Nhật kiếm được không?" Phi Vân Tham Long Thủ cũng giống như đưa tay vào trong bọc lấy đồ vậy, chỉ khác là không thể nhìn thấy đồ trong ấy. Nếu biết đồ vật kia được để ở vị trí nào, vậy mình cứ điên cuồng xài chiêu ấy với vị trí đó là xong. Đường nhiên nếu tính sai, cứ dùng Phi Vân Thủ với một vật phẩm đã bị cố định hoặc với một ô trống thì mãi cho đến tận thế cũng không thể thành công nổi.

"Cái này... Có thể thì cũng có thể, nhưng mà... Nói như vậy đi, nhất định phải để ta đứng ở cự ly gần với hắc trong vài phút, tốt nhất là có thể lừa hắc đi bói một chữ nào đó mới được."

"Không có vấn đề, sau khi kết thúc cuộc thi, chúng ta sẽ sắp đặt một kế hoạch cho hắc."

Đường Hoa hiểu, mà Sát Phá Lang cũng hiểu, cuộc thi bơi hôm nay sẽ không còn cơ hội nào hạ thủ nữa rồi.

Tiếp đó cuộc thi bơi càng lúc càng lắt léo hơn. Ốc Vít rất đê tiện đã lợi dụng tâm lý của loài người đả kích họ từng lượt từng lượt.

Bão bất chợt, núi lửa bùng nổ, bão cá bạo động, cá voi khổng lồ đánh úp, thủy lôi trôi nổi, hải tặc giặc cỏ, v.v... Chỉ cần có thể nghĩ ra được, Ốc Vít đều không chút khách khí quăng qua cho bọn người chơi. Mãi cho đến

nửa giờ cuối cùng của cuộc thi, nó vẫn còn lợi dụng tiếng ca của yêu quái biến để mê loạn người chơi nữa.

Đường Hoa với Sát Phá Lang không lấy được quán quân, thậm chí còn không vào được top 10 nữa, thứ hạng cuối cùng của Đường Hoa là 88, Sát Phá Lang là 89, miễn cưỡng vào trong top 100. Nguyên nhân có việc này một phần lớn là do các loại tai nạn chương ngại, Đường Hoa không dám xuất thực lực của mình, mà Sát Phá Lang vì bảo vệ cho tên Đường Hoa dường như rất rác rưởi này, đành phải chậm lại bước chân. Có vài lần vì cứu Đường Hoa mà Sát Phá Lang phải rơi vào trong hiểm cảnh nữa. Đường Hoa có phần cảm động, tên Sát Phá Lang này nếu như là bạn của mình thật cũng không tệ đâu.

Đương nhiên cảm động thì cảm động, giá trị "có giá mà không gặp" của Trúc Nhật kiếm vẫn vượt qua sự cảm động đó của Đường Hoa rất xa. Vấn đề trước mắt bây giờ là phải mang Sát Phá Lang tới đứng trước mặt của ả bịp giang hồ Tinh Tinh mấy phút...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 153: Sát! Phá! Lang!

Chương 153: Sát! Phá! Lang!

Đưa Sát Phá Lang đi bói chữ, nói thì nhẹ nhàng lắm, nhưng đừng nói là đi với Sát Phá Lang, đi dạo phố với bất cứ nam nhân nào trong trò chơi Đường Hoa cũng không thích cả. Trong tiểu thuyết thường là nam nhân nào đó bị nữ nhân nào đó gạt đi dạo phố, rồi trong lúc vô ý gặp được một thầy bói mù... Thông thường thầy bói đều là người mù cả, mù thật hay giả thì không phải là vấn đề lớn. Thầy bói sẽ nói với người nữ kia nhân duyên của người như thế nào như thế nào, rồi dùng ẩn ngữ tỏ vẻ rằng nam nhân của người chính là kẻ đang thầm mắng ta là kẻ lừa đảo bên cạnh người đấy. Sau đó nữ nhân này sẽ bắt đầu để ý tới nam nhân kia, cuối cùng dần dà phát hiện ra những ưu điểm của người này... Ủm ừm, nhất định phải đến cuối

cùng rồi mới phát hiện ra, tốt nhất nên là một sự bưng bít chói rục: oa, hóa ra là một nam nhân tốt như thế đấy.

Bởi vậy Đường Hoa luôn nghĩ chuyện này nó cứ có cái gì đó mất tự nhiên sao sao ấy, đây chẳng phải là có khuynh hướng GAY đó sao? Có điều vì mục tiêu cao cả của mình, cuối cùng Đường Hoa cũng đành phải mở miệng. Đường nhiên hẳn sẽ không nói "chúng ta đi bó chữ đi" được. Câu ấy mà nói ra, phỏng chừng người ta sẽ trực tiếp rút kiếm trở mặt ngay. Lý do của Đường Hoa là: Thần tượng, vì cuộc thi ma-ra-tông ngày mai, ngài giúp ta chọn vài món trang bị đi.

Sát Phá Lang lần thứ 100 bảo Đường Hoa đừng gọi mình là thần tượng, sau đó ầm ầm đổ ra một đồng trang bị tăng tốc độ, còn có hai thanh phi kiếm tăng tốc độ nữa. Sát Phá Lang khẳng khái nói: "Tùy tiện lấy mấy món đi, ưu đãi 60%."

Hàng do Sát Phá Lang đưa ra, tất phải là tinh phẩm. Nói thật, có hai món trong đó khiến Đường Hoa phải động lòng, nhưng mà... Phải rút rề. Đường Hoa tỏ ý rằng mình không thể chiếm lợi của bạn bè được, hơn nữa bản thân mình cũng không dùng nổi đồ tốt như thế, tiền trong túi cũng chỉ có tiền thưởng cuộc thi bơi vừa rồi. Sát Phá Lang thấy trên người không còn bận rộn gì, mà mình cũng đã lâu không đi thị trường moi bảo vật, thế là đáp ứng cùng đi.

* * * * *

"Da thượng đẳng của trâu do thần nuôi đây, được may thủ công, thuộc tính sát sao với trang bị màu kim, thêm máu thêm khí thêm công kích, chỉ bán 30 kim đây."

"Chỉnh lý túi Càn Khôn, đại phá giá rác rưởi, 1 kim một món, hoan nghênh tới đây moi bảo vật."

"Pháp bảo, pháp bảo... Chỉ cần 300 kim, tới thử vận may của người đi nào. Có khả năng là thần khí, cũng có khả năng là tiên khí, chỉ cần 300 kim, người sẽ có cơ hội chạm tay vào thần khí ngay."

Sát Phá Lang nhìn sơ thuộc tính của y phục, rồi nhìn lại Đường Hoa: "Y phục màu lam này vừa vặn level 48, hơn nữa tăng máu tăng tốc độ, còn có hấp thụ thương tổn nữa. Chỉ mới bán 30 kim, khá là có lời."

"Được!" Đường Hoa mua một món rác rưởi xong cuống cuống gọi Tinh Tinh: "Sao còn chưa lẫn qua đây, ta đang ở cuối phố Đông đấy."

"Ta đang ở đầu phố Đông này, gặp một nữ sinh cứ nhất định phải bắt ta bói chồng cho nàng ta, không thoát thân ra được."

"Ai bảo người sớm thay trang bị thầy bói vậy làm gì." Đường Hoa nhả: "Giết nàng."

"Cho ta xin đi, ta có lương tâm nghề nghiệp."

"Tỷ tỷ, ta đã bỏ 80 kim mua một đồng rác rồi đó, người mà còn không đến nữa là ta phá sản đấy." Nhả xong sẵn tiện khinh bỉ ánh mắt của Sát Phá Lang luôn, ngay thuộc tính phòng ngự cơ bản nhất của y phục mà cũng xem nhẹ nữa.

"Được rồi!"

* * * * *

Một phút sau Tinh Tinh xuất hiện ở chỗ không xa hai người, vừa hô khẩu hiệu lại vừa đi về phía hai người: "Bói số bói chữ, một quẻ 1 kim. Bói phúc duyên, bói nhân duyên, bói BOSS, bói nhiệm vụ..."

Đường Hoa gửi tin: "Thoát thân nhanh tới vậy à?"

"Ừ! Ta bảo với nữ sinh kia rằng ta là Đông Phương Gia Tử, vì theo đuổi nàng nên mới nghĩ ra chiêu này, thế là nàng chạy mất dép."

"..." Đường Hoa nghiêng rằng, đây chẳng phải là công khai mắng mình đó sao?

Hai bên càng ngày càng gần, có một nữ sinh đang đứng cạnh cửa hiệu đột nhiên kéo áo của nam nhân cạnh mình: "Có coi bói kìa."

Móa! Rõ ràng đó là kẻ lừa đảo mà người cũng muốn bị lừa à? Vậy làm sao ta diễn trò được? Đường Hoa bước một bước dài đến trước mặt Tinh Tinh, sẵn tiện chen đôi nam nữ kia qua 1 bên, thành khẩn nói: "Đại sư, xin bói giúp ta một quẻ."

Sát Phá Lang ở phía sau kêu lên: "Phong Hỏa, tên đó là người chơi, mười phần có tám chín là dân lừa đảo đấy." Hắn cứ hô lên giữa đường xá như thế, chẳng may chữa chút thể diện cho ả bịp Tinh Tinh chút nào.

"Nói ta là kẻ lừa đảo?" Tinh Tinh một tay cầm thẻ bài, một tay chống nạnh: "Người có dám cá một trận với ta không?"

"Không có hứng thú."

Tinh Tinh đưa tay sờ hai miếng tiền đồng, lạnh lùng cười một tiếng: "Không dám chứ gì, Sát Phá Lang?"

Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ, nhìn thoáng qua Đường Hoa, thấy Đường Hoa cũng tỏ vẻ sững sốt thì nghĩ chắc không phải tên này nói. Lẽ nào hành tung của mình đã bị nhìn thấu rồi? Sát Phá Lang nhìn Tinh Tinh một hồi, Tinh Tinh vẫn đối diện không chút sợ hãi, mấy giây sau Đường Hoa nói: "Trên đường nhiều người quá, nhìn như vậy mập mờ lắm, chi bằng tìm một gian riêng đi."

"Được!" Sát Phá Lang lạnh nhạt nói: "Ta hỏi vài vấn đề, người trả lời được thì 100 kim, không được thì ta trăm người."

"Được!"

* * * * *

Hai bên ngồi xuống xong, chăm chú nhìn nhau, Đường Hoa làm trọng tài, hô: "Rút đi, gâu!"

"Hỏi!" Sát Phá Lang đưa Ma Kiếm ra: "Kiếm này là kiếm thế nào?"

Sát Phá Lang kinh ngạc phát hiện, sau khi Tinh Tinh nhắm mắt lại, hai miếng tiền đồng trong tay lại bắt đầu có ánh sáng lóng lánh! Một phút sau, Tinh Tinh mở mắt ra trả lời: "Kiếm này thuộc cấp thần binh, cũng là ma binh. Trong kiếm có hai nữ quỷ ký túc, một lam một đỏ, đỏ là quỷ dữ, lam là chủ thể của kiếm."

"Rắc rắc!" Sát Phá Lang bóp nát chén trà trong tay mình, thế này... Thật không thể tưởng tượng nổi. Mỗi lần mình nhận nhiệm vụ, sau khi tới nước Khương cổ đại, hai nữ quỷ đỏ và lam sẽ xuất hiện tuyên bố nhiệm vụ ngay. Quỷ lam thì thiện lương, còn quỷ đỏ rất là thô bạo. Chuyện này... Trừ bản thân mình, tuyệt đối không có khả năng có người khác biết được. Quả nhiên là thiên hạ luôn có dị nhân thật. Trước tới giờ Sát Phá Lang vẫn luôn khinh thường đám phương sĩ, mà những đám bắt quỷ, đuổi quỷ, hô sét gọi mưa thì còn đỡ, chứ những kẻ bói toán xem tinh tượng như Thư Sinh là hẳn đặc biệt khinh bỉ. Không ngờ trong ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng có Trạng Nguyên. 100 kim! Sát Phá Lang cam tâm tình nguyện giao dịch ngay.

Lần đụng độ thứ nhất: Sát Phá Lang thảm bại.

"Đại sư đã biết ta là Sát Phá Lang, chắc cũng biết mục đích tới đây của ta chứ?" Vừa nãy là bói vật phẩm, bây giờ là bói nhiệm vụ. Tinh Tinh như đã có dự tính trước, lấy một tờ giấy với cây bút ra: "Mời tùy tiện viết một chữ." Tên nhãi nhép, cho người biết cái gì là nghề thầy bói nhé.

Sát Phá Lang cầm bút, không cần suy nghĩ đã viết ngay: Sát!

Tinh Tinh gật đầu, nói: "Nhìn qua chữ này là biết sát khí trong lòng người rất nặng. Chúng ta phân tích tiếp. Chữ "Sát", phía dưới là chữ "Tiểu", nhưng lại có thêm một dấu gạch ngang, ý là phủ định, nói lên lần này mục tiêu của người không phải là một nhân vật nhỏ, còn chữ "X" ở phía trên, ý chỉ sự mâu thuẫn, một sự mâu thuẫn đối lập rất cực đoan. Bởi vậy nhiệm vụ lần này của người một là giết một người không phải là nhân vật nhỏ, hai là bảo vệ cho chính người đó."

Tính sai rồi! Đường Hoa trở nên khẩn trương. Nhưng không ngờ Sát Phá Lang "A" lên một tiếng, rồi há rộng miệng kinh ngạc đến mức ngây người. Quả thật hẳn có hai nhiệm vụ, cái đầu tất nhiên là giết lão Tề lấy tín vật để thăng Ma Kiếm. Nhiệm vụ thứ hai là bảo vệ cho lão Tề, vì hẳn đã lấy thân phận là nhân viên bảo vệ. Đương nhiên nhiệm vụ sau hoàn toàn là vì để phục vụ cho nhiệm vụ trước, nhưng lời Tinh Tinh nói tuyệt đối không sai, bản thân mình quả thật đang có hai nhiệm vụ mâu thuẫn đến cực đoan với nhau. Chỉ trong thoáng chốc, hình tượng của Tinh Tinh trong lòng hẳn đã cao lớn gần bằng với thần linh.

"Tính đúng rồi à?" Đường Hoa dè dặt hỏi.

"Ừ!" Sát Phá Lang gật đầu, lại giao dịch một tờ ngân phiếu qua cho Tinh Tinh.

Không phải chứ? Con nhãi này thực sự siêu đến vậy à? Đường Hoa không tin có tà, bèn cầm bút lên viết một chữ "Phá", sau đó đẩy đến trước mặt Tinh Tinh.

Tinh Tinh hờ hững nhìn thoáng qua, nói: "Chữ này tách ra là hai chữ "Thạch" – "Bì", ý nói người có da mặt dày như đá."

"..." Đường Hoa phát khùng lên, con nhãi này đang bói hay là đang chửi xéo mình đấy? Chắc chắn là chửi xéo mình rồi, da mình làm gì dày bằng đá tảng đâu, cùng lắm cũng chỉ dày hơn da trâu già có một chút thôi hà.

Tinh Tinh thấy bộ dáng này của Đường Hoa mà trong lòng rất khoái, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh, nói: "Hôm nay còn có một quẻ, hai người các người ai sẽ bói?"

Đường Hoa đưa tay: "Mời người."

"Ừ!" Sát Phá Lang gật đầu, viết lên trên giấy một chữ "Lang", hỏi: "Đại sư, có thể bói xem lần này ta giết kẻ không phải là nhân vật nhỏ kia có thuận lợi không?"

"Ừm... Đoán trước tương lai... Chuyện này có phần khó khăn." Tinh Tinh nắm tiền đồng, nhắm mắt lại, làm ra một bộ dạng cao nhân thật khiến cho Đường Hoa muốn đập. Hồi lâu sau Tinh Tinh mới mở mắt ra, nói: "Bên phải chữ "Lang" là chữ "Lương", bên trái chữ "Lang" là chữ "x". Nếu người muốn thành công thì nhất định phải vừa thiện lương lại vừa giáo hoạt."

"?"

"Hệ thống chỉ nói có nhiều đó." Tinh Tinh thở dài, nói: "Theo lý giải của ta, người đối xử với người với vật thiện lương một chút, rất có khả năng sẽ có người nào đó có qua có lại, giúp đỡ người, mà người này chắc chắn là một người có phần khá là giáo hoạt."

"Vì sao không phải là bản thân hẳn tự giáo hoạt?" Đường Hoa rất là bất mãn vì hai chữ "giáo hoạt" kia rất có khả năng sẽ rơi vào trên người mình. Nói thật, nếu Sát Phá Lang tín nhiệm mình thêm một chút nữa, chắc chắn mình sẽ giúp hẳn xử lão Tề ngay, nhưng với điều kiện là phải lấy được kiểm trước đã.

Tinh Tinh lắc đầu: "Hẳn viết chữ "Sát", vốn là mâu thuẫn lắm rồi, làm sao còn có thể giáo hoạt được nữa. Có điều chữ "Phá" của người lại nhắc nhở ta đấy, da mặt của người dày, biết đâu chính là người sẽ giúp hẳn đấy."

"Thật hay giả vậy?" Trong lòng Đường Hoa nổi lên một dấu chấm hỏi, sao nghe ra nó huyền hoặc vậy nhỉ? Nhưng thật ra vẫn có vài phần có lý. Thế là bèn nhún nhún: "Ý gì đó?"

Tinh Tinh trả lời: "Đây chẳng phải là ta đang tăng thêm cơ hội cho người ở bên cạnh hẳn sao?"

"Vậy hai chữ "giáo hoạt" đó thì sao?"

"Đó là do bói ra, hơn nữa nó mơ hồ lắm. Ta nghĩ không biết có phải là hệ thống suy xét đến việc hai người các người tổ đội, sau đó thực lực sẽ được tăng thêm, cho nên mới bảo Sát Phá Lang tốt với người hơn một chút để người chịu giúp hần hay không."

"Vậy chữ "Phá" kia thì sao?"

"Cái đó không cần bói, ta trực tiếp đoán ra đấy."

"Đậu xanh người, vậy chữ "Sát" trước đó thì sao?"

"Cho ta xin đi, ta là thần toán đó, không thể nào mà hần có nhiệm vụ gì cũng không bói ra được. Nếu hần chỉ có một nhiệm vụ, vậy ta sẽ nói: mục đích chủ yếu của người là giết một người mà không phải là nhân vật nhỏ. Những thứ khác người cũng đừng hỏi nữa, thanh kiếm kia của hần cũng là nhờ bói ra đấy. Về sau đừng có gọi ta là "tiểu nha đầu" hay "kẻ đại bại" nữa, ta có sư phụ có danh tiếng đàn ông hoàng, lại có khả năng đàn ông hoàng, ngoài ra còn có thần khí đàn ông hoàng nữa."

"Đại sư..." Sát Phá Lang còn định nói thêm gì đó.

Tinh Tinh đưa tay ngăn lại: "Ta tặng người một quẻ, chữ mà hai người các người viết là "Sát Phá Lang", cũng là tên của người. Kẻ có sao Sát Phá Lang chiếu thì một đời phiêu bạt, mau lên mau xuống, cũng có tổ chất một trận thành danh của đấng anh hùng. Nhiệm vụ này của người cũng thế, mau lên mau xuống, hy vọng người có chuẩn bị sẵn về tâm lý."

"Tạ ơn đại sư, có thể được thấy mặt thật của đại sư không, đồng thời thêm hảo hữu nữa?"

Tinh Tinh gỡ mặt nạ xuống: "Thực ra chúng ta cũng là người quen đấy, có điều yên tâm, ta có đạo đức nghề nghiệp, sẽ không bán đứng người đâu. Còn phần thêm hảo hữu, ta có ba điều không thể bói: hảo hữu không thể bói, người cùng bang không thể bói, bản thân mình cũng không thể bói. Hơn nữa hệ thống còn nói, thứ này vừa phải dựa vào duyên phận, cũng vừa phải dựa vào sự nỗ lực của mình. Nếu về sau chúng ta còn có duyên phận thì lại tiếp tục bói." Nói xong bèn đứng dậy.

Thế mà là Tinh Tinh à? Có điều Sát Phá Lang không hoài nghi Tinh Tinh gì cả, hần rất cung kính đứng lên: "Xin mời, ngài đi thông thả."

Tinh Tinh vừa ra khỏi cửa, Đường Hoa vội nói: "Lang! Nữ nhân này là em gái của lão đại Song Sư đấy, lần này nhân thủ bảo vệ lão Tề là người của Nhất Kiếm với Song Sư cả, chúng ta có nên..."

"Nên gì?"

"Giết người diệt khẩu!" Đường Hoa hung ác nói.

Sát Phá Lang dòm Đường Hoa như thể dòm kẻ ngu: "Nàng có thể hồi sinh."

"..."

"Hơn nữa ta vẫn tin tưởng vào phẩm đức nghề nghiệp của nàng. Có điều vì sao nàng lại phải cải trang ra ngoài bói toán vậy nhỉ?"

"Rất có khả năng là do nhiệm vụ sư môn gì đó đấy, người ta ở trong môn phái bói toán mà, nhiệm vụ hằng ngày dĩ nhiên là bói cho người khác rồi."

"Dù thế nào đi nữa." Sát Phá Lang nói: "Coi bộ tốt nhất chúng ta vẫn phải hợp tác thôi."

"Ừ ừ!"

"Còn trang bị của mấy bộ vị nữa... Chúng ta đi lựa trước đã."

"Không cần đâu Lang ca." Đường Hoa khẩn trương ngay, mình không muốn phải mua đồ rác nữa đâu: "Tiết kiệm là mỹ đức."

"Ta có tiền!"

Đường Hoa nghiêm nghị nói: "Tiền đó là tiền của ngài."

"Vậy thôi vậy." Sát Phá Lang than một hơi: "Đã quên nhờ Tinh Tinh bói giúp mất rồi, ta mới phát hiện mình đã làm rớt một thanh tiên kiếm đi đâu rồi ấy."

"Tiên kiếm mà cũng có thể làm rớt được à?"

"Ta cũng đang kỳ quái đây. Không phải là mấy cái núi lửa sổng thần gì trong cuộc thi bơi có nhất định xác suất cuốn đi đồ trong túi Càn Khôn đó chứ?" Sát Phá Lang miễn cưỡng nghĩ ra được một lý do khá là gượng ép về việc mình bị mất đi tiên kiếm.

"Có lẽ!" Đường Hoa nhăn tin hỏi Tinh Tinh: "Bói ra được vị trí của Trục Nhật kiếm chưa?"

"Vừa rồi ta có đẹp không?"

"... Có vài chỗ không đẹp cho lắm."

"Không nói người biết!"

"Người rất là đẹp."

"Nó nằm ở góc dưới cùng bên trái."

"Này, hồi nãy người nói 3 điều không bói có phải là thật không đấy?"

"Là thật, hơn nữa mỗi ngày chỉ có thể bói 3 quẻ thôi. Bói tọa độ của người chơi không nằm trong đó. Vừa nãy ta rất đẹp phải không? Ta đã kết hợp khuôn mặt xinh đẹp, trí tuệ, tài hoa, tri thức, tài ăn nói, năng lực ứng biến khi lâm tràng làm một khối, có phải rất đẹp hay không?"

"Vấn đề này người đã hỏi qua rồi, gặp lại sau!"

* * * * *

Ma-ra-tông, nhìn tên đoán nghĩa thì tức là đường rất xa, đồng thời người tới đích đầu tiên sẽ thắng cuộc. Quy tắc như sau:

Những hành vi dưới đây sẽ bị thẻ vàng cảnh cáo:

Thứ nhất: vượt ra ngoài phạm vi đường chạy trong khoảng 1 thước.

Thứ hai: bay qua khỏi độ cao 3 thước, nhưng chưa vượt qua 4 thước.

Thứ 3: sử dụng kỹ năng dịch chuyển tức thời.

Những hành vi sau đây sẽ bị thẻ đỏ:

Thứ nhất: pk. Ghi chú: pk không bao gồm việc hệ thống thông báo phản kích khi tiếp xúc thân thể, có pk hay không thì có liên quan tới việc có sử dụng chiêu thức của hệ thống hay không.

Thứ hai: chĩa ngón giữa với trọng tài bồ câu.

Thứ ba: ra khỏi phạm vi đường đua ngoài 1 thước.

Thứ tư: bay vượt độ cao 4 thước.

* * * * *

Đường chạy rất rộng, ước chừng phải 30 mét. Trên đường chạy có sương mù bao phủ, trừ phi là những người chơi có kỹ năng đặc định, nếu không tầm nhìn không thể vượt nổi 100 mét. Máy bay của lão Tề sẽ lượn vòng qua lại trên vùng trời của các người chơi, độ cao chừng 20 mét. Nói đến đây không thể không đề cập đến chiếc máy bay kết hợp giữa trí tuệ của cổ nhân với khoa học kỹ thuật tương lai này của lão Tề. Nó rất lớn, gần như

lớn hơn cả máy bay chở khách A380 luôn, trừ phần mũi có dạng xoắn ốc, chung quanh thân máy bay còn có 24 chiếc đèn Khổng Minh nữa.

Đừng coi thường những chiếc đèn Khổng Minh này, bảo bối đều ở trong đó hết đấy. Khi người chơi giết tiểu quái trên đường chạy có thể lấy được những viên đá to bằng trứng ngỗng, tác dụng của chúng là có thể ném vào những chiếc đèn ấy. Nhớ là phải ném đá, chứ không phải là ném phi kiếm. Một khi ném vỡ được một chiếc đèn, hàng trăm món lễ vật sẽ nháy dù xuống. Nhưng phải nhìn cho rõ ràng, có vài thùng có hoa văn vẽ nguyên bảo, phi kiếm, hoặc là trang bị pháp bảo, nhưng cũng có những chiếc thùng có hoa văn vẽ lựu đạn với độc dược. Nếu lễ vật không được nhận, một khi chạm mặt đất sẽ bị biến mất.

* * * * *

"Vào vị trí nào!" Một con bồ câu cầm một cây súng lục còn to hơn cả người nó, quát: "Xuất phát!"

"Mẹ ôi!" Mọi người chơi đều kêu lên một tiếng, tuy vừa rồi đã xếp hàng xong xuôi hết, nhưng bởi vì có người phản ứng chậm, nên người phía sau đã xuất phát, nhưng người phía trước còn chưa, thành ra đâm sầm cả vào nhau. Loại tai nạn này rất nghiêm trọng, đụng vào một cái là sẽ một đụng mười, mười đụng trăm ngay. Mà lực ép vượt qua giới hạn nhất định thì sinh mệnh sẽ bắt đầu tụt xuống, cuối cùng hóa thành ánh trắng.

Vừa mới xuất phát, nói không chút khoa trương, số người chết trận đã lên tới mấy vạn. Sát Phá Lang đứng một bên xem náo nhiệt giơ ngón cái với Đường Hoa: "Lợi hại!"

"Đây là kiến thức bình thường thôi." Đường Hoa rất là ngại ngùng, nói.

"..." Sát Phá Lang cảm thấy dường như Đường Hoa đang nói mình ngu, có điều không muốn suy nghĩ nhiều, bèn phất tay một cái: "Chúng ta cũng xuất phát thôi, người đã trang bị đồ tăng tốc lên hết chưa?"

"Rồi!"

* * * * *

Hai người cùng nhau vọt lên, sau khi bay được chừng 100 mét, trên đường đã không còn cảnh bày người chen lấn nữa. Những người còn lại hoặc là tiên phong đi đầu, hoặc là lòng còn dư chút khiếp sợ quan sát tình

huống trên đường, hoặc là đang sống lại tiến vào bản đồ phụ. Màn sương trên đường càng lúc càng dày đặc...

"A!" Sát Phá Lang với Đường Hoa vừa mới bay được chừng 1 dặm, đột nhiên giữa màn sương mù xuất hiện một cây đại thụ, hai người vội vàng trái phải tách ra, vòng qua nó. Nhưng vừa mới vòng qua đại thụ, hai người tức thì phát hiện mình đã tới dưới chân một vách núi gần như dốc đứng một góc 90 độ. Hai người này quả không hổ danh cao thủ, dưới dạng quán tính như thế nhưng vẫn có thể cưỡng ép kéo cao đầu phi cơ, tránh phải thảm trạng đâm sầm vào vách núi.

Nhưng hai người còn chưa kịp cao hứng, đường chạy trên núi đột nhiên không còn nữa, nhìn lại thì thấy đã biến thành một con đường chúi xuống một góc 90 độ. Đâu má! Hai người đồng thời mắng một câu, lúc này mà chúi kiếm xuống đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì tốc độ quá nhanh, sẽ tức khắc phải lao ra ngoài 4 thước độ cao mất rồi. Người ta vẫn hay nói người cùng đường thì cái gì cũng có thể nghĩ ra được, Đường Hoa nhớ tới Mặc Tinh, vì thế hăn lập tức gỡ phi kiếm ra khỏi ô trang bị. Quả nhiên, không những không tiếp tục bay lên cao, mà người còn bị rơi thẳng xuống nữa. Nhưng hăn đã quên mất rồi, hiện giờ đang phải xuống núi, mà đây lại là một sườn núi dốc đứng 90 độ nữa. Thế là một tiếng kêu thảm thiết vang lên... Đường Hoa lăn lông lốc xuống dưới đáy dốc.

Một con bồ câu đang chìa thẻ đỏ với Sát Phá Lang nghe thấy tiếng kêu này thì "chặc chặt" hai tiếng: "Cho người bay nhanh cho lắm vào, lái xe vượt tốc chính là nguyên nhân chủ yếu gây ra tai nạn giao thông đấy."

Nhưng bất kể là Đường Hoa hay là Sát Phá Lang cũng đều không phải là kẻ đầu tiên rơi vào chiếc bẫy đã được hệ thống thiết kế một cách tỉ mỉ này, và cũng không phải là kẻ cuối cùng. Đoạn đường đột nhiên dốc lên với đột nhiên dốc xuống này khiến mọi người chơi đều phải chịu tai ương. Có bảy phần người trực tiếp lao ra khỏi độ cao 4 thước, có 3 phần thì giống Đường Hoa, ngã nhào xuống đáy dốc. Sườn dốc không cao cho lắm, chỉ cần sinh mệnh nhiều, phòng ngự cao, vẫn có thể không chết.

Hiện giờ Đường Hoa đang bị một bà chị đè lên trên, mà bà chị này giờ vẫn đang còn có tâm tình đi hoài niệm người thân: "Ồi mẹ ôi!"

Đậu xanh, trái phải không có trọng tài. Đường Hoa bèn cho một tia chớp, đánh bà chị này thành ánh trắng, sau đó đứng lên vội vàng rời khỏi khu vực này. Quả nhiên, sau khi rời khỏi chỗ đó được 3 giây, lại có 2 người chơi từ đỉnh núi ngã đánh "bịch" xuống đấy.

* * * * *

Bởi vì không thêm hảo hữu với Sát Phá Lang, Đường Hoa đành phải đứng chờ ở dưới vách núi, chờ đến khi đã có hơn 300 người ngã xuống chỗ này, Sát Phá Lang mới tới nơi. Câu nói đầu tiên của hắn là: "Ta đặt, đũa nào thiết kế ra con đường này mai một để con không có chỗ đánh rằm." Trong lúc hắn đang nói, lại có thêm 2 người chơi ngã xuống.

Một con bồ câu bay ngang qua chép miệng phản bác: "Các người vượt tốc, vậy có tai nạn thì phải tự chịu trách nhiệm."

"Vậy vì sao các người lại thiết kế cho sương mù dày đến thế?"

Bồ câu nghiêm nghị phản bác: "Biết rõ ràng có sương dày, sao người còn bay nhanh như vậy?"

"Ta..." Sát Phá Lang hết lý rồi. Quả thật, nếu là trong hiện thực, gặp sương mù dày như thế này mình sẽ chỉ chạy có 30 km/h là cùng, thậm chí chỉ 10 km/h. Nhưng vừa này tốc độ của mình tối thiểu phải là 800 km/h lận.

Bồ câu lại tiếp tục giảng bài: "Lúc trước vốn định chuẩn bị sắp đặt một dàn cột đá ở phía trên đỉnh núi, nhưng về sau Ốc Vít cảm thấy nó quá máu me quá bạo lực, cho nên đã hủy bỏ rồi. Bởi vậy các người may mắn lắm đấy. Nhớ nhé, lái xe đừng có vượt tốc."

*** chữ "Sát": 杀

*** chữ "Tiểu": 小

*** chữ "Phá": 破

*** chữ "Thạch": 石

*** chữ "Bì": 皮

*** chữ "Lang": 狼

*** chữ "Lương": 良

*** đèn Khổng Minh: lợi dụng nguyên lý không khí nóng thì tương đối nhẹ có thể bay lên cao mà chế thành chiếc đèn giấy, bên trên không có miệng, tim đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng đầy ắp ở bên trong

làm cho đèn bay lên cao. Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam quốc chế ra, đèn sáng hai chữ Khổng Minh, vì vậy kêu là đèn Khổng Minh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 154: Ma-ra-tông

Chương 154: Ma-ra-tông

So với Đường Hoa bị té xuống đáy dốc hay Sát Phá Lang bị dính thẻ đỏ nốc-ao, đoạn đường này còn có nhiều người bị dính tình trạng thê thảm hơn, đó là bị đụng chết. Sau khi né qua cây đại thụ, trước mặt sẽ có ngay một vách núi vuông góc, nếu trình độ lái xe không tốt là sẽ đâm sầm vào ngay, mà không chỉ một mình người bị đâm vào.

Ốc Vít không phúc hậu, đây là một bí mật mà mọi người đều biết. Nhưng trong cái không phúc hậu đó thực ra lại rất phúc hậu, vì cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ tuyên bố nhiệm vụ nào chỉ giới hạn trong một vòng tròn nhỏ cả. Chẳng hạn như lần đại hội luận võ ở Tân Tiên giới vậy, hắn không cử hành, bởi vì đây chỉ là sân khấu của các cao thủ. Số người tham gia thi đấu chỉ có 1000, chỉ là một hạt muối trong biển thẳm người chơi, cho nên Song Kiếm Nhật Báo xin phép thì hắn cung cấp sân bãi với nhân viên, chứ bên chủ trì quả thật không phải là hắn.

Ví như lần ma-ra-tông này, nếu chỉ cần dùng tốc độ nhanh mà thắng, vậy hắn sẽ không cần thiết phải cử hành làm gì, cứ trực tiếp dựa vào số liệu mà phát phần thưởng là được rồi. Cuộc thi bơi cũng như vậy, không phải cứ người có đồ tăng tốc trong nước là có thể đạt được thứ tự tốt, mà trong đó người phải có kiên nhẫn, cẩn thận, sức quan sát, và cả đảm lược nữa. Đương nhiên, không thể phủ nhận rằng những kẻ có được các bản lĩnh đặc thù của cao thủ vẫn luôn có thể chiếm được những chỗ lợi nhất định, nhưng có thể nói, bàn về mức độ giữ cân bằng trong trò chơi, Ốc Vít đã làm được rất tốt.

Lại nói, tuy Ốc Vít làm vậy chắc chắn sẽ tổn hại đến lợi ích của các cao thủ, nhưng trong những cuộc thi đấu với lại hành trình thú vị này, bọn cao thủ dù máu chảy đầu rơi, dù vẫn cứ mắng mẹ của Ốc Vít - Ốc Mẹ, nhưng lại không có ai trách cứ hấn bắt công cả, mọi người đều chỉ cảm thấy tên này thật là quá thâm hiểm mà thôi.

* * * * *

Trọng tài bỏ câu thôi còi quát: “Trăm dặm phía trước mặt đang bị mưa sao băng tập kích, mọi tuyển thủ xin tự mình cẩn thận.”

Đậu xanh... Đường Hoa với Sát Phá Lang hiện đang ở trong đám người hàng thứ hai, chuẩn bị vượt lên đuổi theo đám người dẫn đầu thì gặp đoạn đường như thế. Có điều cũng có tin tốt, đó là trong mấy trăm người dẫn đầu, hiện giờ tỷ lệ sống đã không còn nổi 5%.

Đường - Lang hai người vừa mới tiến vào khu vực bị oanh tạc, một viên vắn thạch mang theo tiếng rít xé gió lao xuống. Dựa theo mắt thường phán đoán, nếu hai người không dừng chân lại, chắc chắn sẽ bị nó nện ngay tắp lự ngay. Đường Hoa đang định đề nghị dừng bước thì Sát Phá Lang đã lạnh lùng cười, Ma Kiếm rời vỏ xẹt lên, Loạn Ảnh Hàng Ma Kiếm đã được bắn ra ngoài...

“Đại ca! Đừng có làm nổi chó!” Đường Hoa vội vàng nhắc trong kên đội ngũ. Đám vắn thạch kia bị Ma Kiếm của Sát Phá Lang quấy một lượt xong, đã không còn có thể coi là mối nguy được nữa rồi. Bây giờ Đường Hoa thật mong chuyện này đừng có bị người ta phát hiện, nếu Phá Toái mà bám dính lấy Sát Phá Lang, mình sẽ không dễ gì mà hạ thủ được.

“Không sao đâu, người nhìn kia!”

Đường Hoa quay qua hết nhìn trái lại nhìn phải, quả nhiên, mọi người đều đang vội vàng né tránh đám vắn thạch rơi tứ tung kia cả. Sát Phá Lang ra tay rất nhanh, mà chiêu Loạn Ảnh Hàng Ma kiếm tuy đẹp mắt, nhưng cũng có rất nhiều người có chiêu thức đẹp mắt như thế. Nếu so sánh với Nhân Kiếm Hợp Nhất hay Tru Tiên trảm của họ nhà sói, chiêu này thật không dễ để dùng làm đầu mối đặt lần theo được.

“Ừ ừ!” Con sói này gần đây quả thật có tiến bộ rất lớn rồi đây. Đột nhiên sắc mặt Đường Hoa đại biến, chỉ vào mặt đất quát: “Cẩn thận.”

Vì sao Đường Hoa lại chỉ lên mặt đất? Bởi vì hắn trông thấy trên đó có một cái bóng khổng lồ đang càng ngày càng lớn hơn, mà hiển nhiên vị trí trung tâm của nó phải là mình hoặc là Sát Phá Lang. Sát Phá Lang thật là bình tĩnh, thấy tình hình thế này, đầu cũng không ngẩng lên, đã hô: “Xông!”

Đường Hoa không dám chậm trễ, vừa chạy lại vừa thay Kỳ Môn Phi Giáp vào. Đến lúc hắn đổi xong, Sát Phá Lang cực kỳ kinh hãi, hiện giờ mình đang chạy giữ mạng, hoàn toàn không giữ lại chút lực nào cả, sao tên này lại chạy nhanh bằng mình vậy chứ? Có điều trước mắt không phải là thời điểm để cân nhắc vấn đề này, trong lúc hai người còn đang cắm đầu lao đi, cái bóng khổng lồ kia đã nện xuống mặt đất, hóa ra là một khối vụn thạch hình chữ nhật rộng 30 mét, dài 500 mét. Nó chuẩn xác bao trùm nguyên cả đoạn đường này.

Khối vụn thạch kia nện ở gần gót chân mình, điều này không thể không khiến hai người cùng cảm thấy may mắn, nhưng còn chưa kịp thư thả, trên mặt đất lại xuất hiện một cái bóng khác, gần như không có gì khác với cái bóng lúc nãy cả. Nếu nhất định phải tìm ra điều khác biệt giữa chúng nó, vậy đó là khối lúc trước thì nhắm hai người nện xuống, còn khối này thì nện xuống khoảng phía trước mặt hai người chừng 100 mét.

“Lui!” Đường Hoa bất đắc dĩ xoay người chạy giữ mạng chung với Sát Phá Lang.

Sau hai khối vụn thạch đó, đám vụn thạch nhỏ lại bắt đầu một lần nữa rớt xuống. Bây giờ hai người đã hiểu ra rồi, hai khối vụn thạch khổng lồ kia mười phần có tám chín là do chiêu Loạn Ảnh Hàng Ma kiểm của Sát Phá Lang mà đến đây. Dường như Ốc Vít đang ở chỗ nào đó mở miệng cười gian: chẳng phải ngươi chém giỏi lắm sao? Ngươi ngon ngươi chém đi...

Các khe hở giữa đám vụn thạch kia cũng không phải là nhỏ, chỉ cần tốc độ của người dừng có quá nhanh, đồng thời luôn luôn lưu ý đến điểm rơi của chúng, cứ lúc dừng lúc đi, vậy đoạn đường này tuy vẫn có nguy hiểm, nhưng cũng không khó để qua cho lắm. Đương nhiên, người cũng phải cẩn thận với đám tiểu quái tùy lúc nảy mối giữa đường, bởi vì tuy quái không nhiều, cũng không mạnh, nhưng lại rất dễ tiện. Chẳng hạn như bông hoa đang chặn đường này, nó chỉ có mỗi một kỹ năng: Tê đại 3 giây. Kỹ năng

này thậm chí còn không có một chút lực công kích nào cả, nếu lúc bình thường, mọi người còn chẳng thèm để tâm đến nó nữa, nhưng mà bây giờ đang ở trong mưa sao băng, 3 giây thôi cũng đủ lấy cái mạng rồi đấy.

* * * * *

“Mặc Tinh?” Sát Phá Lang phát hiện trước mặt có một tiểu cô nương đang vỗ vỗ cánh một cách đáng thương, không thể tiến thêm được dù chỉ nửa bước, bèn cẩn thận nhìn lại, thấy hóa ra đó là nữ thần của lòng mình. Vì sao Mặc Tinh không thể tiến tới vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, đám văn thạch ở phía trước dày đặc hơn ở chỗ này, mà đôi cánh gỗ kia của Mặc Tinh quả thật có phần lớn.

“Ta có quen biết người à?” Mặc Tinh nghe thấy có người gọi tên mình, bèn cầm đầu chạy đến bên cạnh. Sát Phá Lang rất tùy tiện gỡ mặt nạ xuống, Mặc Tinh mừng rỡ: “Sát Phá Lang, sao người lại biến thành cái dạng đức hạnh này vậy?”

“...” Bà chị, có biết cách nói chuyện hay không đấy? Sát Phá Lang bèn kéo Đường Hoa ra: “Xin giới thiệu, đây là Mặc Tinh, bạn của ta. Mặc Tinh, tên này là Phong Hỏa.”

“...” Đường Hoa dở khóc dở cười, nhìn qua Mặc Tinh, nói: “Mỹ nữ, sao người không thu cánh lại rồi dùng phi kiếm?”

“Phi kiếm chậm mà!”

“Người heo...” Đường Hoa cảm thấy có phần thất lễ, Gia Tử mà mắng như thế thì được, mà đó cũng là thói quen, nhưng nếu Phong Hỏa mà mắng như thế thì không ổn, cho nên hăn vội vàng sửa miệng: “Người heo heo à, người cứ giữ cái cánh đó thì chắc chắn không qua nổi đâu.” Thêm vào một chữ ‘heo’, ngữ khí được thay đổi hoàn toàn liền.

“Cũng đúng nhỉ! Dục tốc thì bất đạt thật.”

“Không cần phải cảm ơn.”

Mặc Tinh nói với Sát Phá Lang: “Bạn của người thông minh thật đấy.”

Đường Hoa im lặng, câu này chắc chắn là mắng mình đó.

Không ngờ Sát Phá Lang lại cười thâm hiểm, sau đó hỏi: “So với tên Gia Tử chết tiệt kia thì sao?” Câu này khiến Đường Hoa đỏ mặt hời như thác, lẽ nào mình đã lộ cái đuôi cà ra rồi à?

Mặc Tinh ngẫm ngẫm một lúc rồi nói: “So với Gia Tử à? Nhất định phải so sánh sao?”

“Hừ!” Sát Phá Lang tổ đội với Mặc Tinh, ba người bắt đầu xuất phát với tốc độ chậm: “Hắn thông minh lắm à? Chỉ là một tên vô sỉ khốn kiếp mà thôi.”

“Ây! Không được phép nói Gia Tử như vậy.” Mặc Tinh rất thẳng thắn phản bác, điều này khiến Đường Hoa cảm động, nước mắt với nước mũi thì nhau chảy xuống. Nhưng Mặc Tinh lại bổ sung một câu khiến cho hắn sụp đổ: “Chính xác mà nói thì hắn là một tên vô sỉ tốt bụng.”

“Là vô sỉ khốn kiếp.”

“Là vô sỉ tốt bụng.”

Ta nhin! Đường Hoa nghiêng răng.

Sát Phá Lang thấy ý chí của Mặc Tinh vẫn kiên định, bèn kéo Đường Hoa nhập bọn: “Phong Hỏa, người nói xem, Đông Phương Gia Tử là người tốt hay là người xấu?”

“... Chưa từng tiếp xúc qua, không kết luận được.” Đường Hoa nói tiếp: “Chỉ nghe nói bộ dạng cũng khá đẹp trai.”

“Ta nhớ!” Sát Phá Lang với Mặc Tinh đồng thời xùy một tiếng. Mặc Tinh nói với Phong Hỏa: “Phong Hỏa, chúng ta nói một cách khách quan thì Gia Tử đối đãi với bạn bè rất là tốt, là một người tốt. Còn bộ dạng, mặc dù hắn không khó coi cho lắm, nhưng không thể coi là đẹp được.”

Con nhãi chết tiệt này muốn bị đánh rồi. Đường Hoa vội nói: “Chúng ta có thể dừng bàn về Gia Tử nữa được không, ta đâu có biết người đó đâu.”

“Không thể!” Sát Phá Lang nghiêng răng, Đường Hoa, theo nhận định của hắn, là vật chướng ngại lớn nhất chắn ngang giữa hắn với Mặc Tinh. Nếu muốn của Mặc Tinh, đầu tiên phải thay đổi được cái nhìn của Mặc Tinh đối với Đường Hoa đã. Thăng nhãi này, lợi dụng lòng ái mộ Mặc Tinh của mình, đã lừa mình đến thảm.

Mặc Tinh tỏ ra bất mãn: “Ta vẫn cứ không hiểu, Gia Tử đâu có làm gì khó xử người đâu, mà sao mỗi lần trước mặt ta người cứ nói hắn không tốt này, không tốt nọ?”

Đậu xanh, con sói nhà người còn có tiền án như vậy à? Có điều theo góc nhìn của người thứ ba, hai người này cãi nhau lại có mùi vị của một cặp tình lữ nhĩ. Đường nhiên, nếu trung tâm của vụ cãi nhau không phải là mình, Đường Hoa cũng sẽ rất vui mà nghe chuyện riêng tư của người khác.

“Vì sao ta cứ hục hặc với hần, hần người phải biết chứ.”

Mặc Tinh thẳng thắn trả lời: “Ta không biết.”

“Ta...” Sát Phá Lang ỉu xiu, đầu thế nào bảo với nàng là mình thì ái mộ nàng, mà Đường Hoa vì thế đã lợi dụng, hạ thủ với mình không phải chỉ là lần một lần hai được. Sát Phá Lang không thể nói ra khỏi miệng được, huống chi lại còn có người ngoài là Phong Hỏa ở đây nữa.

“Không nói ra được phải không... Ờ? Đúng rồi, vì sao người lại mang mặt nạ thế?” Lúc trước trông thấy Sát Phá Lang, nàng rất vui vẻ, rồi bây giờ lại phải cẩn thận bay trong đám vân thạch này, nên mèm chút đã quên đi chuyện ấy.

Hai nam nhân cùng lấy tay đập vào trán mình, cô nàng Mặc Tinh này thật là đơn thuần đấy. Sát Phá Lang không giấu giếm, trả lời Mặc Tinh: “Ta tới giết Tề Hằng công.”

“A!” Mặc Tinh kinh hãi cực kỳ.

“Sao vậy?”

“Người không biết à? Trong các môn phái, level 20 là có thể học một kỹ năng tên là thuật Triệu Hồi, có thể nhìn thấu nguy trang đấy, có điều bởi vì đây là triệu hồi Tề Thiên Đại Thánh đến hỗ trợ, cho nên giá cả có phần mắc, mỗi lần sử dụng phải cần 10 kim.”

“Móa!” Hai nam nhân đồng thời mắng một tiếng, không ngờ lại còn có loại kỹ năng như vậy nữa, mà càng quá đáng hơn là cả hai người đều không ai để ý đến nó cả. Hai người chỉ biết rằng Phong Vân Nộ có một pháp bảo như thế mà thôi.

Có mâu thì sẽ có thuẫn, các biện pháp nguy trang, che mặt khiến lúc làm việc rất là thoải mái, khi làm chuyện xấu có thể không lo bị lưu danh, nhưng đã sớm nghĩ đến khả năng những chuyện ấy sẽ tràn lan thành họa, hệ thống cũng không thích thấy đầy đường toàn là người che mặt, cho nên khi mọi người đến level 20, đều có thể học được thuật triệu hồi Tề Thiên Đại

Thánh này ở trong môn phái. Đương nhiên, triệu hồi người ta ra không phải là để đánh nhau, mà là để giúp phân biệt thân phận của đối phương.

Vì sao còn phải phiền phức như thế, mà không phải là trực tiếp xuất kỹ năng? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hệ thống cũng suy xét rằng việc che mặt là một nét đặc sắc của trò chơi, không thể hoàn toàn bóp chết nó được. Bởi vậy thuật triệu hồi này cần phải tiêu phí đến xấp xỉ 10 giây, hơn nữa còn thiết lập cả phí dụng nữa: 10 kim một lần.

Mặc Tinh tiếp tục bổ sung: “Phá Toái đã tìm mấy tên người chơi có học kỹ năng này để dò xét những người khả nghi. Nghe nói là vì để tìm được người đấy.”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Sao người lại biết vậy?”

“Hắn nhắn tin trong đám hảo hữu, nhờ bọn ta nếu có trông thấy Sát Phá Lang, hoặc người nào đó nghi là Sát Phá Lang thì báo cho hắn biết.”

“À!” Với mình thì đã giáp mặt nói chuyện rồi, chẳng trách mà không có nhắn tin.

Sát Phá Lang dè dặt hỏi: “Người còn chưa có báo đó chứ?”

“A... Ta quên mất rồi...” Mặc Tinh cười hề hề một tiếng.

“Bà cố nội ơi, con sai rồi.”

“Vậy Gia Tử là...?”

“Là người tốt.”

Con nhãi này... Đường Hoa cảm động rơi lệ đầy mặt: Có thưởng!

* * * * *

Ba người ra khỏi khu vãn thạch, liền thấy được một đoạn đường bình thường hiếm hoi. Con đường này thẳng tắp, trên đó cũng không có sương mù dày đặc. Điều duy nhất khiến người ta phải phát điên là nó có phân nhánh. Đương nhiên cũng có tin tức tốt: sau khi dò hỏi trọng tài bên ven đường, ba người được biết hiện giờ tổ của họ là tổ dẫn đầu, những người vốn ở trong hàng dẫn đầu đều đã chết trận cả rồi.

Ở giao lộ có một biển cảnh báo, Đường Hoa bước tới, lẩm nhẩm: “Đường Âm Dương, bên trái là đường Âm, bên phải là đường Dương. Một khi đã chọn, không thể quay lại được.”

Sát Phá Lang: “Theo cách hiểu chính xác thì: một đường là đường xuyên qua âm phủ, có khả năng sẽ gần hơn, nhưng lại không dễ đi. Còn đường còn lại là đường dương gian, dễ đi, nhưng mà xa.”

Cút chó! Đường Hoa thầm mắng một tiếng trong lòng. Chỉ số thông minh của hệ thống há có thể phỏng đoán theo kiểu vậy à? Máy con đường này chắc chắn có bảy, hơn nữa mười phần có tám, chín là nằm ở đường Dương. Anh bạn à, đối phó với hệ thống thì phải nghĩ theo lối ngược lại. Đường nhiên không bài trừ khả năng hệ thống biết người sẽ nghĩ theo lối này, hẳn sẽ làm ngược lại, vậy người sẽ phải nghĩ ngược lại tiếp... Có điều nói thế nào thì nói, Đường Hoa không muốn cho Phong Hỏa giao hoạt hơn Đông Phương Gia Tử, bởi vậy đành nhịn đấm ăn xôi.

“Đường Dương!” Mặc Tinh giờ tay. Nàng tuy biết cầm nã cận chiến, đồng thời cũng gan to bằng trời, nhưng lại có duy nhất một thứ khiến nàng sợ - quỷ. Dạng tâm lý này khiến cho cha nàng là thủ lĩnh bộ binh của ngân hà rất là bức bối, nhưng cho dù có huấn luyện thế nào cũng vô dụng, dù sao Mặc Tinh cũng là con gái mà...

“Phong Hỏa, người nghĩ sao?” Tuy Sát Phá Lang đã quyết định đi theo bước chân vĩ đại của Mặc Tinh, nhưng hẳn vẫn cho rằng tốt nhất nên trưng cầu ý kiến của Đường Hoa một chút, coi như là một sự tôn trọng tối thiểu vậy.

Đường Hoa nghiêm nghị nói: “Ngày hôm qua, trước khi đại sư đi đã nói riêng với ta: dương chết âm sinh.”

“Nhân sinh xưa nay ai không chết.” Sát Phá Lang mong mỏi nhìn Đường Hoa: huynh đệ, cho ta chút thể diện đi. Chẳng phải chỉ là 5% kinh nghiệm đó sao, cùng lắm lát nữa đi lại từ đầu thôi, được chạy cùng với Mặc Tinh thì dù không giết được lão Tề ta cũng vui lòng.

“Nếu người nhất định phải kiên trì...” Đường Hoa khóc, theo tin tức mặt ngoài thì có thể phân tích ra rằng đường Dương chỉ có chết chứ không có sống, nếu không đám người dẫn đầu làm gì mà bị diệt hết như vậy chứ. Bởi vì dù tính như thế nào đi nữa, xác suất đám người dẫn đầu chọn đường Dương vẫn lớn hơn xác suất chọn đường Âm rất nhiều.

Sát Phá Lang rất hài lòng, quay qua nói với Mặc Tinh: “Đã Phong Hỏa cứ kiên trì chọn đường Dương, ta đành gắng mà theo vậy.” Câu này nhất định phải nói ra, đừng lát nữa rui thật sự có chuyện, vẫn còn có thể đổ thừa rằng Đường Hoa ngu dại được.

Vì thế ba người nhắm hướng đường Dương mà sai bước.

* * * * *

“Ây! Người có cảm thấy mặt trời cách chúng ta càng lúc càng gần không?” Mặc Tinh hỏi.

Đường Hoa đáp: “Ta đang nhớ tới sự tích hai đứa trẻ cãi nhau về mặt trời.”

“Không phải vậy đâu, Phong Hỏa.” Sát Phá Lang cũng thấy không ổn: “Quả thật mặt trời đang càng lúc càng lớn đó.”

“A!” Mặc Tinh kêu hoảng một tiếng: “Ta bắt đầu rút máu này, hệ thống nói bởi vì ta đang ở trong hoàn cảnh quá nóng đấy.”

“Ta cũng vậy!” Sát Phá Lang với Đường Hoa cũng lần lượt được hệ thống thông báo, ba người đã tới giới hạn bắt đầu rút máu rồi.

Mặc Tinh ra vẻ rất là thông minh, giơ ngón út lên: “Ta biết rồi, đường Dương là đường cực nóng, còn đường Âm là đường cực lạnh.”

Lúc nào cũng phát hiện trễ! Đường Hoa thở dài một hơi, Sát Phá Lang người ta tốt xấu gì cũng vì nữ nhân mà chết, còn mình thì sao? Biết rõ ràng là đường chết mà còn ngoan ngoan đi theo, có oan lắm không? 5% kinh nghiệm cũng có thể khiến cho người ta đau lòng mấy ngày đấy. Có điều lại phải nói, hệ thống sẽ không bao giờ bố trí một con đường chết cho người cả, đây không phải là tác phong của nó. Nhất định phải có một con đường có thể đi, nhưng có phần khó phát hiện mới đúng. Hoặc là phức tạp như một phương trình toán học, hoặc là đơn giản như một vấn đề của trẻ lên ba. Vậy tới cùng là cái gì đây?

“Có lẽ chúng ta chạy nhanh hơn một chút thì có thể chạy qua được đấy.” Sát Phá Lang phát biểu nhận định của mình.

Đường Hoa khinh bỉ, đây là điều mà con nít hai tuổi cũng có thể nghĩ ra được, điều mình muốn tìm là điều mà con nít ba tuổi mới có thể nghĩ ra.

“Không được đâu, không thể chạy.” Mặc Tinh than vãn: “Mặt trời càng lúc càng lớn, thuốc đã không theo kịp mức tiêu hao của sinh mệnh rồi.” Nói ‘càng lúc càng lớn’ ở đây là đúng thật ‘càng lúc càng lớn’, bầu trời đã có một phần ba là địa bàn của mặt trời rồi.

Sát Phá Lang vội ân cần nói: “Ta có một ít huyết dược loại mạnh đây, công hiệu gấp đôi trong cửa hàng.” Loại thuốc này chỉ có thể nhờ đánh BOSS mà có được, chứ trên thị trường thì có giá mà không thấy bao giờ. Từ đây có thể thấy không những tài sản của Sát Phá Lang không bèo, mà lại còn cực kỳ hào phóng nữa: “Phong Hỏa, người có muốn không?”

Cách hỏi thật là miễn cưỡng ghê... Đường Hoa lắc đầu, lục lọi tìm tới tìm lui trong túi Càn Khôn, cuối cùng moi ra được một lon bia ướp lạnh, sau đó tưới một nhát từ trên đầu xuống, sinh mệnh tức khắc dừng rút xuống ngay. Đường Hoa cười hề hề: “Thuốc hồi phục máu cấp tốc.”

Lúc này Mặc Tinh với Sát Phá Lang mới cùng giật mình nghĩ lại, nguyên nhân rút máu của mình hệ thống đã nói rồi, là do quá nóng, cho nên chỉ cần có thể khiến nhiệt độ của mình hạ xuống, là có thể dừng rút máu ngay. Vấn đề này thật quá đơn giản, chỉ có điều vì đây là trong trò chơi, mọi người chẳng ai cảm thấy nóng lạnh cả, cho nên dẫn đến không ai nghĩ ra được cách dùng nước để hạ nhiệt.

Sát Phá Lang biểu lộ ra một vẻ mặt thông cảm, nói: “VẬY NHỮNG HUYNH ĐỆ CHỌN ĐƯỜNG ÂM LỄ NÀO PHẢI MỖI NGƯỜI BƯNG MỘT CHẬU THAN CHẠY BỘ Ạ?”

“Theo như phân tích của ta, đường Âm hẳn phải là một con đường u ám ẩm ướt, nếu không cũng là một con đường băng.”

Mặc Tinh giơ một ngón cái lên tán thưởng Đường Hoa: “Phong Hỏa, người thông minh hơn Gia Tử đấy.”

Con nhãi này lại thêm ăn đòn à?

“Nói thừa, tên Gia Tử kia là cái thá gì.” Sát Phá Lang căm tức nói: “Lần trước chẳng phải bị ta đùa chết đó sao?”

... Ta nhin!

* * * * *

Tiến lên tiến lên tiến lên, đội ngũ chúng ta tiếp tục tiến lên...

Cuối cùng, khi mặt trời khôi phục trở lại, ba người đã đến được chỗ giao giữa đường Âm với đường Dương, trước mặt là một con đường rộng 30 thước, bên trái là một thảo nguyên mênh mông, bên phải là một bãi biển xanh ngắt. Một con vệt xuất hiện ở trước mặt ba người, đưa ra một thẻ bài, nói: “Chúc mừng ba tuyển thủ đầu tiên trong cuộc đua ma-ra-tông này đến được khu nghỉ ngơi. Mỗi người phải bị cưỡng chế nghỉ ngơi trong một tiếng đồng hồ. Thảo nguyên bên trái có thể cưỡi ngựa, còn bãi biển phía bên phải có thể câu cá, xin cứ tự nhiên.”

Mặc Tinh nhận lấy thẻ bài ném vào trong túi Càn Khôn, hưng phấn nói: “Ta muốn đi cưỡi ngựa.”

Đường Hoa mắt sáng não nhanh thân thể khỏe, vội vàng ngã nhào xuống mặt đất, bắt lấy một chân của Mặc Tinh: “Heo... heo à? Đây là bầy đấy.”

“Bầy?” Sát Phá Lang có vẻ không tin cho lắm.

“Ừ!” Đường Hoa gọi phi kiếm ra, chém một nhát trên thân con vệt, vệt hóa thành ánh trắng ngay, để lại một hòn đá lớn bằng trứng ngỗng. Đường Hoa dùng hành vi mang tính tự sát nhất để chứng minh cho nhận định của mình là đúng. Phải biết rằng lũ chim công tác trong đại hội đều là BOSS siêu cấp level 99 đánh khắp vũ trụ vô địch thủ cả, bất kể kẻ đến là ma tôn hay là Như Lai, đều miếu sát hết. Mà nếu có thể bị người chơi miếu sát... Vậy chắc chắn không phải là nhân viên công tác của đại hội rồi. Hệ thống người ta không lường gạt, nhưng nếu như người muốn làm, vậy người ta cũng không có cấm.

“Thật thâm hiểm.” Mặc Tinh vỗ vỗ ngực, xem chút nữa mình đã chạy ra khỏi đường đua rồi: “Cám ơn Phong Hỏa, làm sao người phát hiện không đúng vậy?”

“Con này là vệt, mà trọng tài của chúng ta là bồ câu. Còn một điều nữa, nguyên tắc thi đấu là tuyệt đối không được rời khỏi đường đua, bất kể có phát sinh tình huống thế nào. Nguyên tắc vẫn là nguyên tắc.”

Sát Phá Lang bắt tay với Phong Hỏa, kích động nói: “Phong Hỏa, hôm nào giúp ta lập mưu hại một người với.”

“Ai?”

“Đông Phương Gia Tử.”

“... Được.”

*** sự tích hai đứa trẻ cãi nhau về mặt trời: Trong chuyến Đông du của mình, Khổng Tử có trông thấy hai đứa trẻ cãi nhau bên đường, bèn dừng lại hỏi vì sao. Một đứa bé nói: “Mặt trời buổi sáng là gần nhất, còn buổi trưa là xa nhất”, đứa bé còn lại thì cho rằng mặt trời buổi sáng là xa nhất, còn buổi trưa là gần nhất. Đứa đầu nêu lý do: mặt trời buổi sáng rất là to, tất nhiên phải gần. Đứa thứ hai bảo: mặt trời ban trưa là nóng nhất, cho nên phải gần nhất. Khổng Tử cũng không thể nào khẳng định được đâu là đúng. Hai đứa bé mới cười mà rằng: “Thế mà người ta bảo ông là người thấy nhiều biết rộng đấy”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 155: Mùa bội thu

Chương 155: Mùa bội thu

Ngay khi Sát Phá Lang đang định né Mặc Tinh một chỗ để kéo Đường Hoa đi thảo luận làm sao lập mưu hại Đông Phương Gia Tử, chiếc máy bay lên thẳng của lão Tề đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của ba người, lúc này là khoảng xấp xỉ 11 giờ trưa.

Mặc Tinh với Đường Hoa ‘xoẹt xoẹt’ mỗi người lấy ra một cục đá to bằng trứng ngỗng... Cơ hội phát tài tới rồi đây, chỉ cần chơi bể được đèn Khổng Minh, bên này chỉ có ba người, mà thùng sẽ rút cả trăm cái lộn. Nhưng Sát Phá Lang lại giống như bất thành linh tinh ngộ ra thứ gì đó, cứ ngơ ngẩn đứng nhìn máy bay cả 5 giây rồi mới nói: “Chính phụ điên đảo rồi.”

“Cái gì mà chính phụ điên đảo?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi.

“A...” Sát Phá Lang rống lên một tiếng, sau đó hai tay vò đầu: “Bà nội nó, ông đến đây không phải để tranh quán quân.” Đã chạy nhanh quá rồi,

khu vực này chỉ có lẻ loi ba người, hẳn rằng giết lão Tề được?

Mặc Tinh nói: “Người tỉnh lại đi, không thấy bên người lão Tề có tám chiếc máy bay hộ vệ đó à, chưa chờ người đánh vỡ được phòng ngự của máy bay lão Tề, đã sớm bị bọn hộ vệ chém thành mười tám khúc rồi. Tuy người cũng là hộ vệ, nhưng đám hộ vệ bên người lão Tề đều là người Song Sư cả, người muốn trà trộn vào trong đó thì không nổi đâu.”

“Cho nên mới cần có nhiều người... Phong Hỏa, người có nhận xét gì không?” Sát Phá Lang đột nhiên nhớ lại, lúc này dường như còn phải trưng cầu ý kiến của Đường Hoa nữa.

“Ta?” Biện pháp không phải là không có, hơn nữa dựa theo nguyên tắc không cần giết người, chỉ cần tước đoạt của Sát Phá Lang mà nói thì có một biện pháp cực kỳ đơn giản, vừa nhanh lại vừa tiện, đó là thu mua một tên hộ vệ, nhờ hắn khi đám thích khách tấn công thì lên xử lý lão Tề, chẳng phải sẽ xong ngay sao? Cái gì? Thu mua không được? Cho xin đi, đây là trò chơi đó, cho dù là trong hiện thực, chỉ cần có đầy đủ ích lợi người ta cũng bán mình mà. Còn có biện pháp hung hăng hơn, đó là Sát Phá Lang tự mình thông báo, ai dám thịt được lão Tề, cầm tước đoạt đến là có thể đổi được thanh Trục Nhật kiếm kia, lúc đó phỏng chừng ngay cả Phá Toái cũng phản bội luôn ấy chứ. Nhưng mà... Mình sẽ không nói cho hắn biết đâu. Có điều ít người đúng là không tốt thật, mình hầu như không có cơ hội nào để hạ thủ cả. Coi bộ mình cũng đã điên đảo chính phụ mất rồi, đều do con nhãi Mặc Tinh kia cả, giành quán quân cái quái gì cơ chứ... Đương nhiên nếu có thể lấy được chức quán quân thì cũng không tệ lắm.

“Đúng vậy!”

“Người có nhiều hay không thì...” Rồi rầm ghê đó, mình đây vừa muốn cả tiền thưởng, vừa muốn cả Trục Nhật kiếm, ý chí không vững vàng thì cứ có kết cục như thế này thôi: “Hay chúng ta cứ chọi đèn Không Minh trước đi nhỉ?”

“...” Chỉ số thông minh của tên này không bằng tên kia rồi, ý đồ mưu hại của Sát Phá Lang vỡ nát.

* * * * *

“Xem ta!” Đường Hoa dùng tư thế tiêu chuẩn khi phóng lao, vung tay ném cục đá ra. Cục đá kia vẽ ra một đường cong xinh đẹp rồi ‘Cang’ một tiếng đập vào thân máy bay. Cái này... Có phải độ lệch có phần lớn hay không? Mình định chọi vào đèn Khổng Minh ở đầu máy bay cơ mà, sao lại trúng đằng đuôi vậy chớ?

“Xem ta!” Mặc Tinh lấy ngón cái với ngón trỏ túm một phần của cục đá, chăm chú nhìn vào mục tiêu, sau đó quát lên một tiếng, dùng thủ pháp phóng dao để ném cục đá ra.

“Trúng!” Ba người nhìn đường bay của cục đá, cùng mừng rỡ, nhưng không ngờ cục đá này đúng là có trúng đèn, nhưng chỉ xuyên qua lớp giấy thôi. Mặc Tinh chỉ chọi thành một lỗ thủng trên thân đèn, chứ chưa trúng bắc đèn được.

Mặc Tinh tức giận vô kể: “Vô sỉ quá, lại bắt người ta phải chọi trúng bắc đèn thì mới được.”

“Mặc Tinh! Chơi vui nhỉ.” Phá Toái nhảy từ trên máy bay hộ vệ xuống trước mặt ba người, Đường Hoa thì hẳn biết, có điều hẳn vẫn kỳ quái tại sao bên người Đường Hoa luôn có tên người chơi kia đi theo, người này không phải dân Thục Sơn, mà mình cũng chưa từng thấy qua bao giờ, khá là khả nghi đây: “Không giới thiệu bạn người cho ta à?”

“Đây là Phong Hỏa, người này là...”

Sát Phá Lang vội vàng cướp lời: “Đùa Nhũ Nũ!”

“Đậu Hủ Nhũ?” Phá Toái ngẫm nghĩ, quả thật không có ấn tượng, có điều đây không phải là vấn đề, lát nữa nhờ người kiểm tra hỏi thăm là được ngay: “Các người đã vượt qua người khác tới 30 cây số rồi đấy.”

“Bọn họ sao rồi?” Mặc Tinh rất quan tâm tới tình huống của những người cạnh tranh.

“Thảm lắm... Đi đường Dương bị diệt hết sạch, đi đường Âm thì lộ trình tăng thêm 200 dặm. Các người đi đường Âm hay đường Dương đó?”

“Bọn ta...”

Sát Phá Lang đang muốn trả lời, Mặc Tinh đã đáp: “Đường Âm.” Sau đó giải thích trong kênh đội ngũ: “Những người từng đi đường Dương sẽ hỏi vì sao bọn ta không chết, vậy bí mật của chúng ta sẽ bị tiết lộ ngay, sau

đó mọi người đều sẽ đi đường Dương cả, vậy chức quán quân sẽ không còn là của chúng ta nữa rồi.”

Phá Toái khinh bỉ: “Người đã bị Gia Tử lấy nhiệm rồi, mười câu nói không có câu nào là thật cả.”

“Làm sao mà người biết vậy?”

“Bọn ta có máy bay tuần tra mà.”

“Ta hỏi là hỏi làm sao mà người biết ta bị Gia Tử lấy nhiệm ấy?”

“...”

“Phá Toái, người đừng hỏi nữa, bọn ta còn bận đi giành chức quán quân đây.”

Phá Toái thở dài: “Ta đang giúp người đấy, đoạn đường trước mặt nếu chỉ có ba người các người thì nguy hiểm lắm.”

“Vì sao?”

Phá Toái làm vẻ mặt bí ối, ghé sát tai Mặc Tinh, nhỏ giọng: “Con đường phía trước mặt có tên gọi là... Quỷ Đụng Tường.”

“Quỷ đụng tường?” Mặc Tinh tức khắc rung mình một cái, xoay người nói: “Ta nói... Chi bằng chúng ta chờ nhiều người rồi cùng nhau đi chứ nhỉ?”

* * * * *

Quỷ đụng tường là một hiện tượng xảy ra lúc trời tối hoặc ở vùng ngoại ô, người ta chỉ đi được quanh quần một vòng tròn mà không ra khỏi được. Hiện tượng này là có thực, có rất nhiều người đã từng trải qua. Nhưng ở đây xin không giải thích căn kẽ, nếu không định mức 5000 chữ hôm nay sẽ đủ ngay!

Đám người chơi hàng thứ hai rất nhiều, không dưới 1000 tên. Trong đây đa số là những người đầu tiên bị chết ở trên hoặc dưới sườn núi, sau đó dùng tốc độ siêu thấp để bay tiếp. Tốc độ của họ là 100km/h, mà của ba người bọn Đường Hoa là 200km/h, lại đi đường Dương nữa, cho nên có bay nhanh hơn họ cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Có điều... Sau khi cả ngàn người xuất hiện nơi đây, lại có mấy vấn đề xuất hiện, đương nhiên nguyên nhân xuất hiện đều là do những kẻ khảo hạch ở địa điểm này - vệt. Mỗi khi có một người chơi đến, sẽ có ngay một

con vệt xuất hiện trước mặt người đó đưa thẻ bài, mà những người lấy được thẻ xong tiến vào thảo nguyên hoặc xuống bờ cát, hay bơi lội trên biển,... trọng tài bồ câu đều không thèm để ý đến. Bây giờ không phải là thời điểm để bắt người, điều chúng nó đang toan tính làm một mẻ hốt gọn hết.

Ba người bọn Đường Hoa tuy biết được chân tướng, nhưng cũng không có ý định cảnh cáo mấy người kia, dù sao thì có đào thải bớt mấy trăm người, đối với đội ngũ khổng lồ thế này thật không nhiều nhận gì. Nhưng bởi vì bọn họ cứ đứng tần ngần ở giữa đường, cho nên chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa cho trò quỷ này của hệ thống cả.

Có con bồ câu nào đó nhìn quanh, những kẻ đáng bị nốc-ao đều đã bị nốc-ao sạch rồi, bây giờ mà không ra tay bắt người, vậy chờ người ta quay lại đường đua sẽ có phần khó nói. Bởi vậy nó thối còi một phát, đàn bồ câu tách ra từng con bay về phía mục tiêu, đồng thời trên tay còn cầm theo một tờ thẻ đỏ nữa.

Dưới những tấm thẻ đỏ cộng thêm sự trấn áp máu lạnh của đám bồ câu, trên đường đua chỉ còn sót lại có hơn 200 người chơi còn đang hú vía. Đường Hoa đến hỏi trọng tài hướng đi của đám người hàng thứ ba, đồng thời thương lượng với Sát Phá Lang và Mặc Tinh xong, đều cho rằng không thể chờ tiếp nữa, vì thế dưới sự dẫn dắt của họ, đoàn người hơn 200 tên bắt đầu xuất phát.

* * * * *

Đoạn đường tiếp theo biến thành nửa trắng, nửa đen. Đứng từ bên có ánh mặt trời, có thể trông thấy con đường tối tăm bên kia đã không còn thẳng tắp nữa. Trước mặt bọn người chơi là một khu rừng cực kỳ rậm rạp có diện tích thật lớn, trong có hàng N con đường nhỏ bằng đá đan xen tứ tán. Đơn giản mà nói đó là một khu rừng đại thụ bên trong có rất nhiều con đường, nhiệm vụ của người chơi là phải băng qua nó. Đường ra thì cũng có thể miễn cưỡng thấy được, nó nằm ở hướng chính Bắc.

Bầy người càng đi thêm, trời lại càng tối, lúc bước chân vào trong rừng cây thì trừ con đường đá ở dưới chân còn phát ra được chút ánh sáng, ngoài ra không nhìn thấy được bất cứ thứ gì nữa cả, ngay cả bản thân mình cũng

không, mà bên tai lại bắt đầu vang lên những tiếng ma tru quỷ khóc, tiếng gió lạnh thổi xào xạc, đám ma trời cứ lượn lờ.

Một người chơi thấy ma trời đã gần mình, bèn vội vàng gọi phi kiếm ra trăm một nhát vào nó. Con ma trời ấy bị chém trúng, nhảy dựng lên quát: “Ta đệt, đứa nào pk ta?”

“Là hần!” Một con bồ câu hô lên, thế là một chùm ánh sáng từ trên không bắn trúng người anh bạn vừa pk này, người này nghiêng rặng, bồ câu đưa cho hần một tấm thẻ đỏ, đồng thời nói: “Cố gắng đi lại lần nữa nhé.”

* * * * *

Tối trời trái gió càng dễ giết người! Ở trong khu rừng tối đen đưa tay không thấy ngón, Đường Hoa che miệng cười thầm, cơ hội bằng vàng của mình tới rồi! Bèn gửi tin: “Nữ nhân, ở đâu?”

“Ta có tên.”

Đường Hoa mơ hồ cảm thấy được tiếng nghiêng rặng trong tin nhắn của Tinh Tinh, bèn vội hỏi: “Vị trí của ta với Sát Phá Lang?”

“Cự ly 5 mét, hướng Đông của ngươi.”

Đường Hoa mừng rỡ: “Hôm nay người còn có thể bói ra phương hướng được à?”

“Nói thừa, ở gần mà.”

“Người ở đâu?”

“Ta cách người chừng 20 mét.”

Đường Hoa toát mồ hôi mẹ, mồ hôi con: “Người cũng đang ở trong Quỷ Đụng Tường à? Sao lúc này ta không chú ý đến người nhỉ?”

“Có người nào đó lúc đó lôi kéo một tên nam nhân ngắm bãi biển đồng thời cùng thảo luận về vấn đề bikini, người ăn mặc kín đáo như ta đâu có thể nào lọt vào mắt xanh được.”

“Ha ha! Thời tiết hôm nay tốt thật đấy.” Đường Hoa vội vàng đóng bảng tin lại, sau đó phán đoán hướng Đông là hướng nào, tiếp tới nhắm hướng ấy, hai tay giơ cao ngang đầu mò mẫm tiến tới. Dù sao thì đây cũng là trong trò chơi, cho nên chẳng ai mang theo kim chỉ Nam cả. Mà cho dù có mang theo, người không mang theo thứ gì thấp sáng thì cũng bằng thừa. Cái gì? Dùng pháp thuật chiếu sáng á? Trong một khu rừng có tới hai trăm người mà dùng pháp thuật thấp sáng? Chỉ cần người vừa mới phóng phát thuật ra, phỏng chừng mấy giây sau sẽ có một con trọng tài bỏ câu tặng cho cái thẻ đỏ liền. Còn chuyện tay nâng đến ngang đỉnh đầu là để tránh đụng phải ‘bánh bao’, tội phi lễ là một trọng tội, nó chính là một rào ngăn mà không ai dám vượt qua.

xx đang ở vào trong trạng thái phản kích với người, sau đó có tiếng một bà chị bất mãn: “Bà biết bà đẹp, nhưng cũng đừng có thi nhau chen tới bên người bà chớ.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Đường Hoa vội xin lỗi, sau đó nhắm ngay đến hướng phát ra thanh âm nện cho một nắm đấm, rồi tiếp tục mò mẫm về hướng mà hẳn nghi là hướng Đông.

“Á!” Bà chị kia kêu lên một tiếng thảm thiết, hô: “Lão công, có một đứa tên là Phong Hỏa đánh muội.”

“Đồ chết bầm, Phong Hỏa, rút ra đây cho ta!”

Ta không nói người biết là ta đang ở bên cạnh người đâu. Đường Hoa mò từ trong túi Càn Khôn ra một cây búa, nện vào nơi nào đó bên cạnh

mình.

“Móa! Toàn bang Phi Ngư, lục soát cho ta!” Lão công của xx rống giận:
“Đánh chết thằng nhãi kia cho ta!”

“Người đập ai thế?” Người chơi x.

Lão công của xx: “Đập người thì đã sao?”

Người chơi x nổi nóng: “Tổ cha lũ bang Phi Ngư.”

“Vô Định Uyên Ương Thối!”

“Hàng Long Thập Bát Chương!”

“Ngọc Nữ Kiếm Pháp!”

“Vạn Phật Triều Tông!”

Tác giả của màn náo loạn này, Đường Hoa, nghe thấy những tiếng hô giết lung tung thì rơi lệ đầy mặt, quả thật mình cần cục diện hỗn loạn hơn một chút, nhưng hình như hỗn loạn quá rồi thì phải? Chợt hăn quát: “Ai bóp mông ta?”

“Xin lỗi, vừa bị người đụng ngã, không có chỗ vịn.” Một bà chị xin lỗi xong, đột nhiên quát lớn: “Bắt được mông của Phong Hỏa rồi, bắt được mông của Phong Hỏa rồi... A!” Bà chị này kêu lên một tiếng thảm thiết, vì bị Đường Hoa chộp lấy búa nện cho ngã xuống.

“Ức hiếp bạn của ta à?” Mặc Tinh hô lên: “Quật qua vai!”

Một anh bạn kia rơi lệ đầy mặt: “Đại tỷ, đệ là người trung lập, có muốn tham gia náo nhiệt cũng đừng nhắm tới người trung lập chứ.”

Tinh Tinh nhăn tít: “Người đáng chém ngàn lần.”

Giữa những tiếng kêu thét, Đường Hoa hồi âm: “Cứu mạng với, con sói chết tiệt kia ở đâu rồi?”

“Cách người 30 mét, mặt Tây của người.”

Đậu xanh, đây chẳng phải là bắt mình xuyên qua khu vực nguy hiểm nhất đó sao? Từ vị trí kia vọng lại tiếng kêu giết, hiển nhiên đang đánh giáp lá cà dữ lắm, Đường Hoa bèn than một hơi, quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, ta đi đường vòng vậy. Đường Hoa đi được vài bước lại hỏi: “Vị trí?”

Tinh Tinh nổi nóng hồi âm: “Ba phút cooldown.”

Móa! Tiếp tục mò mẫm đi tới.

“Mục tiêu ở hướng Tây 50 mét.”

“Mục tiêu ở hướng Đông 30 mét.”

Đậu xanh cả rổ nhà nó. Chạy Đông chạy Tây làm gì chứ? Đường Hoa học máu, tiếp đó mò mẫm đi về hướng mà hăn nghi là mặt Đông. Hiện giờ hăn đang hoài nghi một cách sâu sắc về khả năng phán đoán phương hướng của mình.

“Cự ly còn 2 mét!”

Đường Hoa mừng rỡ, vội vàng chơi một chiêu Phi Vân Tham Long Thủ qua. Hệ thống nhắc: Ăn cắp thành công, sau đó hăn nghe thấy tiếng của Tinh Tinh: “A... Người là đồ con heo.”

Đường Hoa vội vàng nhìn lại chiến lợi phẩm, sau đó mồ hôi lã òa ạt, là một bộ bikini do người chơi may thành. Đường Hoa vội vàng đưa lại cho Tinh Tinh: “Cốt cách của người thật là cường kiện đó.”

“Ta...” Tinh Tinh chộp một tảng đá trên mặt đất, nện huyệt rồi.

Hướng nào là hướng Đông nhỉ? Đường Hoa ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lại tiếp tục mò mẫm đi về hướng mà hăn cho rằng là hướng Đông. Đột nhiên trước mặt thấy sáng lên, sau đó hăn có thể nhìn rõ được các vật thể. Đi thêm hai bước, Đường Hoa ói ra bùm máu, không ngờ mình đã thành công thoát khỏi Quỷ Đụng Tường rồi. Nhưng vấn đề duy nhất đó là: mình đã quay về đầu vào rồi. Hóa ra hướng mà mình cho rằng là hướng Đông lại là hướng Nam...

Một con bồ câu đang dùng cánh chống cằm nói: “Không cần phải mê mang thế, người là người chơi thứ hai mươi một quay lại đây đây.”

“Ta ra được rồi.” Tin nhắn của Tinh Tinh bay tới. Nghề nghiệp của nàng đã ấn định rằng nàng chắc chắn là người đầu tiên đi ra được.

Đường Hoa vội hỏi: “Người sẽ không bỏ mặc ta đó chứ?”

“Ừm... Ta đi rèn luyện lại cốt cách đã, cốt cách của ta thực lớn quá.”

“Tinh Tinh, ta sai rồi!” Không có phương hướng, làm sao mình có thể xác định được vị trí của Sát Phá Lang đây?

“Ừm ừm, bởi vậy ta cũng dự định sẽ thất hứa một lần, mặc kệ lời hứa đó của ta. Hẹn gặp lại.”

“Tĩnh Tĩnh...” Đường Hoa như muốn điên lên, con bé này lại đi đóng tin nhắn rồi! Lúc mà ta đang cần người nhất, sao người lại có thể bỏ đi như thế chứ? Quay về đi, về đi em hồi...

“Phong Hỏa?” Từ trong rừng cây chui ra một người chơi đang choáng váng cả đầu óc.

Đường Hoa tức khắc ngừng việc khóc lóc tỉ tê lại ngay, trong mắt hằn lóng lánh ánh sao, tên này là Sát Phá Lang! Ông trời có mắt, người tốt bao giờ cũng có hảo báo mà.

* * * * *

Sát Phá Lang đi trước, nơi đai lưng của hắn có cột một chiếc dây thừng, đầu còn lại của dây thừng cột vào đai lưng của Đường Hoa. Biện pháp thông minh này tất nhiên là do Đường Hoa nghĩ ra rồi, ý nghĩa tốt đẹp đó là: tránh bị lạc đường lần nữa. Sát Phá Lang đồng ý, đồng thời tỏ vẻ phải đi tìm Mặc Tĩnh, phương pháp tìm là cách đơn giản nhất: kêu tên. Đường Hoa tỏ ý rằng kẻ thù của mình trong rừng nhiều lắm, mở miệng gọi thì không hay, thế là một mình Sát Phá Lang la lên ở trong rừng: “Mặc Tĩnh, Mặc Tĩnh!”

“Cẩn thận chút, đừng có đụng lung tung chó huynh đệ.” Một anh bạn nói với Sát Phá Lang.

Đường Hoa thừa dịp dây thừng trên hông căng chặt, bèn già vờ lão đảo, đụng nhẹ vào người Sát Phá Lang...

‘Xẹt!’ Trời cao, đất dày! Mẹ thân ái của con ơi! Đường Hoa nhìn thứ mình cướp được đang nằm trong bọc mà một bụng chua xót cay đắng không nói nên lời. Trục Nhật kiếm, tiên kiếm thất giai cực phẩm... Cuối cùng ta cũng chờ được người rồi. Thật không dễ dàng mà! Hai ngày này thật là không uổng công mình cực nhọc. Hương Cảng, Ma Cao cũng đều có thể lấy lại, lẽ nào bảo kiếm mà không trở về được sao?

“Người không sao chứ Phong Hỏa?” Sát Phá Lang dịu Đường Hoa đang ngã dưới đất, vì quá vui mà khóc đứng dậy: “Sao lại khóc rồi?”

Đường Hoa gỡ mặt nạ xuống, đang định tuyên bố một sự thật cực kỳ tàn khốc với Sát Phá Lang...

“Đi chậm chậm thôi, cuối cùng rồi cũng ra ngoài được mà.”

Lương tâm của ta... Đang cắn rứt. Đường Hoa mang mặt nạ trở lại. Bà nội nó thôi vậy! Năm đó không có Sát Phá Lang cũng không thể nào đoạt kiếm được, coi như là làm chuyện tốt đi, giúp hắc tử lão Tề đi vậy. Như thế thì hai người sẽ huề nhau, sau này mọi việc sẽ vẫn như cũ. Đường Hoa đã quyết định tha thứ cho hành vi sờ gương mặt mịn màng mong manh của mình của Sát Phá Lang, dự định biến hành vi ăn mừng thắng lợi của mình trở nên lén lút một chút. Làm người có nhiều khi quả thật nên đăm dục một chút, đặc biệt là với thứ kỹ năng ăn trộm đáng che giấu kia của mình.

* * * * *

“A!” Năm phút sau, Sát Phá Lang đột nhiên tỏ ra cực kỳ kinh hãi: “Kiếm... kiếm... kiếm của ta đâu?”

“Kiếm gì thế?”

“Truy Nhật... Truy Nhật kiếm.”

Là Truy Nhật kiếm mà! Đường Hoa khinh bỉ, thật là mất trấn tĩnh mà. Chẳng phải chỉ là một thanh tiên kiếm thất giai thôi sao? Làm gì phải lắp ba lắp bắp đến vậy chứ? Đường Hoa vội ngồi xổm xuống mặt đất, sờ soạng: “Tìm khắp xem, bộ dạng gì thế?”

“Bộ dạng rất giống kiếm.” Sát Phá Lang cũng ngồi xuống mò.

Sau đó hai người im lặng một hồi, Sát Phá Lang kéo Đường Hoa: “Thôi vậy... Không có khả năng rút dưới đất đâu. Có điều làm sao lại mất rồi chứ? ... Làm sao lại mất rồi chứ?” Tuy rằng ý thì bình tĩnh, nhưng ngôn ngữ lại thô lương đến mức khiến cõi lòng Đường Hoa không chịu nổi. Có điều không chịu nổi thì không chịu nổi, Đường Hoa tuyệt đối sẽ không đem thanh kiếm, thanh kiếm mà đã mang họ Đông giao ra.

* * * * *

“Ồ? Chúng ta ra ngoài rồi kìa.” Đường Hoa vác theo Sát Phá Lang vừa mừng vừa kinh, hô: “Chúng ta thực sự ra được rồi.”

“Làm sao lại mất rồi chứ?” Sát Phá Lang vẫn lặp đi lặp lại câu nói này.

“Ta nghe nói thần binh có linh, có khi nào ở không quen trong túi Càn Khôn của ngươi, nên về nhà không?”

“Làm sao lại mất rồi chứ?”

“Ha ha! Ta ra ngoài được rồi.” Từ trong rừng cây, Mặc Tinh nhảy ra, nhìn trái nhìn phải, mừng rỡ: “Phong Hỏa, có phải người cố ý chờ ta không? Lang bị sao vậy?”

“Người hỏi bản thân hắn đi.”

Mặc Tinh đi qua lay lay Sát Phá Lang: “Lang, người không sao chứ?”

“Làm sao lại mất rồi chứ?”

Đường Hoa giải thích: “Dường như đã bị mất một thanh kiếm tên là Truy Trục gì đấy.”

“Là Truy Nhật kiếm.” Sát Phá Lang đính chính.

“A!” Mặc Tinh kinh hãi cực kỳ, mất rồi? Lẽ nào... Nàng tức khắc nhắn tin cho Đường Hoa ngay: “Ở đâu thế?”

Ở bên người người chứ đâu. Đường Hoa trả lời: “Người đoán xem.” Hắn còn chưa kịp nghĩ ra bản thân mình lúc này hắn phải ở chỗ nào cả.

“Có phải người trộm mất thanh kiếm Truy Nhật kiếm kia của Sát Phá Lang không?”

“Ha ha, kiếm của hắn mất rồi à?”

“Có phải người làm hay không?” Mặc Tinh chỉ biết mỗi Đường Hoa có kỹ năng ăn cắp mà thôi.

“Nói bậy, ông đây đang ngồi uống trà với Phật Pháp Vô Biên mà.”

Mặc Tinh lập tức nhắn tin hỏi Tôn Minh: “Gia Tử có phải đang uống trà với người hay không?”

Tên kia trả lời ngay tích tắc: “Phải!” Thăng nhãi này lại làm chuyện xấu gì nữa? Uống trà? Bể đây đang vội đến mức nước tiểu sắp vãi cả ra rồi đây.

Mặc Tinh nhắn tin lại cho Đường Hoa: “Ta đã hiểu lầm người rồi.”

Đường Hoa hỏi: “Vậy nếu thật sự là ta lấy, thì người có trách ta hay không?”

“Sẽ không... Nhưng người làm gì cứ khi dễ người ta thế?”

“Lần trước nơi thành đô là hắn khi dễ ta mà?”

“Đó cũng chỉ là ngẫu nhiên một lần chứ bộ.”

“Ta uống trà đây, không nói với người nữa.”

* * * * *

Vào thời gian uống trà chiều, ba người ngồi quây lại nơi ven đường, trên chiếc khăn trải bàn đặt đầy những đồ ăn. Mặc Tinh nhìn Sát Phá Lang tuy đã hoàn hồn lại nhưng cảm xúc lại vô cùng ảm đạm, nói: “Thôi vậy. Dù sao người cũng có thần binh mà, thanh kiếm kia không ích gì lắm đâu.”

Sát Phá Lang lắc đầu, cầm một lon bia lên, bật nắp uống, uống một hơi cạn sạch rồi mới nói: “Giá trị của kiếm ta không để ý, nhưng thanh kiếm đó là chứng minh cho một lần duy nhất ta thắng được tên chết bầm kia.”

“Gia Tử không có lấy.”

“Tuyệt đối là hăn lấy đấy.” Sát Phá Lang uể oải nói: “Ta có thể dùng cái đầu để đảm bảo, cho dù không phải là hăn lấy, hăn cũng phải có quan hệ tới chuyện này.”

“Cho dù có thì đã sao?” Mặc Tinh tức giận đứng phắt lên: “Chưa bao giờ gặp qua thứ đàn ông như người vậy, lẽ mà lẽ mề. Mất thì mất, có bản lĩnh thì sẽ lấy lại được thôi, hoặc là kiếm một thanh khác nữa lại càng tốt hơn. Người không có bản lĩnh ít nhất cũng phải có một chút cốt khí chớ, ỉu xiu giống con đàn bà vậy làm gì? Là trời sập? Hay đất nứt? Một thanh kiếm thôi, có gì hay ho chớ? Vậy mà ta vẫn cứ cho rằng Sát Phá Lang người là một đại nhân vật đó. Người xem, Gia Tử người ta sau khi bị người lấy mất kiếm, chỉ choáng váng có một hồi, nhưng người ta đã tức khắc tỉnh táo lại ngay. Còn người, nhìn lại chính mình xem... Xem xem người đang làm cái bộ dạng gì đấy!”

Sát Phá Lang há miệng nhìn Mặc Tinh một lúc, sau đó đột nhiên nhảy bật lên từ mặt đất, chụp hai tay Mặc Tinh: “Người nói đúng lắm... Cảm ơn người, Mặc Tinh.”

“Đừng... Đừng khách sáo.”

Ây! Có người ngoài đây này! Hai người lấy mắt đưa tình, coi mình như là người chết vậy. Đường Hoa uống một ngụm bia nhỏ, nhìn ruộng lúa chín vàng óng nơi ven đường, thật là một mùa bội thu đấy.

Chương 156: Quán quân

Chương 156: Quán quân

Sát Phá Lang - khắp cõi lòng đang tràn đầy cảm giác mong đợi đối với tương lai - phát tay: “Đi nào!” Chờ Mặc Tinh đi được mấy bước, hắc bá vai Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: “Huynh đệ, trong lòng ta đang lạnh lắm, lạnh lắm.”

Đường Hoa vội an ủi: “Chẳng phải chỉ là một thanh tiên kiếm thôi đó sao? Sống không mang theo chết không mang đi, đều là vật ngoài thân cả mà.”

“...” Sao câu nói này nghe quen tai quá nhỉ? Sát Phá Lang không bàn về vấn đề này nữa, hắc hỏi: “Người có biện pháp khả thi nào để ám sát lão Tề không?”

“Thực ra cái đáng ghét nhất không phải là bọn hộ vệ Phá Toái, mà là lão Tề lúc nào cũng núp ở trong cái mai rùa đen của lão. Lần trước người có thể lợi dụng được thời cơ trong nháy mắt phá tan phòng ngự của thuyền để đánh lén, nhưng hiện giờ ta nghĩ đã không còn bao nhiêu khả năng có cơ hội như vậy nữa rồi. Nếu cứ gắng gượng đánh úp, người ít nhất phải phí mất hai lượt kiếm nộ, còn dư lại một lượt thì...”

Ánh mắt Sát Phá Lang chợt lóe lên: “Sao người lại biết ta có mấy lượt kiếm nộ?” Hắc nhớ mình chưa từng nói qua về kỹ năng của mình với tên này lúc nào cả, những người bên ngoài cho tới bây giờ cũng chỉ mới suy đoán mà thôi, số người thực sự biết được cũng chỉ có mấy mống là cùng.

Mồ hôi mẹ mồ hôi con đổ xuống, Đường Hoa lau mồ hôi lạnh, trả lời điềm nhiên như không: “Mặc Tinh nói với ta đấy, nàng hy vọng ta nghĩ cách giúp người.”

“À!” Sát Phá Lang giật mình, cảm kích nhìn theo bóng lưng của Mặc Tinh: “Người nói tiếp đi.”

“Còn dư lại một lượt kiếm nộ sẽ rất khó để giết lão Tề, dù sao cũng có hơn trăm tên cao thủ ở đó dùng thân thể để bảo vệ cho lão mà.” Đường Hoa hạ thấp thanh âm, nói: “Sau khi quan sát, ta phát hiện chỉ có một khoảng

thời gian lão Tề sẽ không núp trong mai rùa mà trực tiếp đối mặt với người chơi nào đó, thậm chí ngay cả bọn Phá Toái muốn ngăn cản cũng không thể ngăn được.”

“Ý của người là?”

“Quán quân, huy chương vàng của quán quân đều là do lão Tề tự tay trao cả.” Đường Hoa lại nói: “Mấy ngày nay đại khái đã chết trận sáu tên thích khách rồi, nếu vẫn còn tìm cơ hội đánh lén như thế nữa, ta nghĩ những người còn lại cũng đều sẽ chết hết thôi. Mà sau khi phân tích những tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống, ta phát hiện trong nhiệm vụ bất khả thi này có một lối thoát, đó là quán quân có thể tùy ý xử lý lão Tề.”

“Cái này...”

“Theo ta biết, Phá Toái chắc chắn cũng đã biết chuyện này rồi. Bên người lão Tề chỉ có chừng trăm tên bảo vệ, vậy cả ngàn người còn lại đi đâu? Bọn họ đều đi tranh chức quán quân cả đấy, họ dựa theo sở trường mà phân ra thi đấu, chính là để ngăn cản những người khác có cơ hội tiếp cận lão Tề.

“Ý của người là... Chúng ta phải lấy được chức quán quân thì mới được phải không?”

“Đúng! Đây có khả năng là cách duy nhất đấy.”

Sát Phá Lang nổi nóng: “Sao người không nói sớm, nếu không chức quán quân ma-ra-tông này đã là của chúng ta rồi.”

“...” Nói sớm, người lấy chức quán quân, vậy ta lấy cái máu gì?

“Vậy nhanh nhanh xuất phát đi.” Sát Phá Lang kéo Đường Hoa, có ý định lôi hắn chạy đi.

Đường Hoa lắc đầu: “Màn thi hôm nay không xong rồi, bởi vì có một người bạn của ta chừng một tiếng trước đã thoát được khỏi rừng đấy.”

“Ta đệt!” Sát Phá Lang hỏi: “Còn bao nhiêu màn thi đấu nữa?”

Mặc Tinh thấy hai người đi không kịp mình, bèn quay trở lại, trùng hợp nghe thấy Sát Phá Lang hỏi thì trả lời: “Còn năm hạng mục nữa: bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, bóng bầu dục với cờ vua Trung Quốc. Thời gian báo danh hết hạn vào lúc 7 giờ sáng mai, mỗi người chỉ có thể báo danh một hạng mục, hơn nữa nhất định phải kiểm đủ nhân số mới được.”

“Cờ vua Trung Quốc?” Hai nam nhân đồng thời nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy! Người chơi sẽ làm cờ ấy. Chẳng hạn như Binh Sĩ, tốc độ giảm 80%, công kích phòng ngự giảm 50%. Tướng thì phòng ngự gia tăng 300%, tốc độ giảm 90%, Xe thì tốc độ tăng 200%, công kích tăng 100%, phòng ngự 0...” Trong mắt Mặc Tinh lấp lánh ánh sao: “Chúng ta đi báo danh đi được không?”

“Cho xin đi đại tỷ, cần 16 người mới có thể gom thành một đội đó.”

“Vậy bóng bầu dục đi. Chơi cũng vui lắm, mọi người cùng nhau bay trên không, lại còn có thể sử dụng các loại pháp bảo kỹ năng nữa, chỉ cần đừng giết chết đối phương thì thủ đoạn nào cũng được phép dùng hết đấy.”

Đường Hoa bi ai chỉ vào Sát Phá Lang: “Người cho rằng lúc hãn ra tay sẽ không giết người à?”

“Bóng rổ? Có thể đi bóng trên phi kiếm của mình, có điều không được sử dụng kỹ năng công kích.”

“Phủ định.” Mặt xuất sắc nhất của Sát Phá Lang chính là kỹ năng tấn công, nếu không được dùng thì còn thi đấu cái rắm gì nữa?

“Bóng chuyền? Chặn bóng đang bay đến, có thể dùng kỹ năng tác động lên bóng, chỉ cần không giết chết đối phương là được.”

“Phủ quyết!” Đường Hoa giơ tay.

“Vậy... Chỉ còn bóng đá thôi. Có thể dùng thân thể tiếp xúc không kỹ năng, sút gôn thì có thể sử dụng kỹ năng kèm vào, dựa vào kỹ năng còn có thể khiến bóng đổi hướng được nữa. Có điều cũng không thể dùng kỹ năng để giết người, nếu không sẽ bị thẻ đỏ, đối phương sẽ được cộng một điểm, hơn nữa nhân viên đã tử vong của đối phương cũng không có bất cứ tổn thất gì, nghỉ ngơi 10 phút là có thể tiếp tục thi đấu ngay.”

Sát Phá Lang hỏi: “Có thể tùy ý dùng kỹ năng giết người thi đấu được không?”

“... Đại ca, đây không phải là đại hội thi võ.” Ánh mắt Mặc Tinh sáng lên: “Đúng rồi! Ta còn có thể kéo Gia Tử tới nữa.”

Đường Hoa ói ra bụm máu: “Nếu không... Chúng ta đừng có tham gia nữa vậy.”

“Nhất định phải tham gia!” Sát Phá Lang nói: “Sau khi kết thúc màn thi này, chúng ta sẽ ra ngoài quan sát, tìm một đội nào đó có thực lực. Mặc Tinh, người liên hệ với Gia Tử đi, cứ bảo là ta thuê hẳn, lấy được quán quân thì tiền thưởng 1000 kim, không lấy được thì 200, nhưng tiền đề là nhất định phải tận tâm tận lực.”

“Ừ ừ!” Mặc Tinh có phần tiếc nuối ngó qua Đường Hoa: “Trình độ của Phong Hỏa... Có lẽ...”

“...” Sát Phá Lang có phần âm đạm, hẳn biết những đội ngũ có hy vọng lấy được chức quán quân sẽ không cần những đội viên đẳng cấp thấp, kỹ năng ít, thân thủ kém như Đường Hoa đâu.

Đường Hoa bi tráng nói: “Không sao đâu. Ta tự đi tìm một đội chơi là được.”

“Ừ!” Sát Phá Lang thoáng áy náy, nói: “Không thể mang theo người được... Đúng rồi, ta còn chưa thêm hảo hữu với người đấy.” Sau đó gửi một yêu cầu qua, kết quả hệ thống nhắc nhở: danh mục hảo hữu của đối phương đã đầy.

Toát mồ hôi! May mà ông đã ngăn ngừa trước đấy. Ngày hôm qua Đường Hoa đã thêm hảo hữu với tất cả mọi công nhân của Vô Biên đặc san, lại thêm hảo hữu với toàn phái Côn Lôn, cuối cùng thêm hảo hữu với đám người chơi sinh hoạt trong danh sách do Sương Vũ đưa cho mới đây được 200 danh ngạch. Đường Hoa thấy Sát Phá Lang nghi hoặc bèn giải thích: “Thực ra ta là phóng viên của Vô Biên đặc san, cho nên danh ngạch hảo hữu có phần nhiều.”

Sát Phá Lang giật mình: “Dù sao người đã biết tên ta là được rồi, tới khi rảnh rồi thêm cũng được. Mặc Tinh, người nói xem chúng ta tham gia môn thi nào thì được?” Hẳn mặc kệ Đường Hoa đứng một bên, tiếp tục của gái tiếp.

Mặc Tinh: “Trước tiên chúng ta phải tìm một đội vẫn còn chỗ trống, lại có thực lực đã rồi mới quyết định tham gia môn gì tiếp theo. Nếu không, dựa vào bản thân chúng ta, chỉ sợ gom không đủ người đâu.”

“Ừ ừ.”

* * * * *

Đúng như lời Đường Hoa nói, chức quán quân ma-ra-tông không phải là của ba người bọn họ, thậm chí ngay cả top 100 họ cũng không lọt được vào. Sau khi rời bản đồ phụ trở lại thủ đô nước Tề, Đường Hoa lập tức xin nghỉ, nói là bạn của mình đang pk với người ta, mình phải tới ngay thành đô để hỗ trợ. Sát Phá Lang gật đầu, bảo Đường Hoa nhất định phải kiên trì, ít nhất cũng phải gắng gượng được đến lúc hăn hết được chức quán quân xong sẽ lập tức chạy qua giúp Đường Hoa chém người ngay. Đường Hoa vì những lời này mà cảm động muôn phần, bắt tay Sát Phá Lang thật chặt, lay lay vài cái.

Sau khi cáo biệt trong nước mắt, Đường Hoa dòm trái ngó phải thấy không ai chú ý đến mình, bèn đi vào trong một góc gỡ mặt nạ ra, thay một bộ trang bị lấp lánh ánh kim rồi quay trở lại... Đâu có thoải mái gì đâu, đều vì miếng ăn cả thôi hà!

* * * * *

“Hừ! “Sát Phá Lang cũng đã gỡ mặt nạ xuống, hăn vừa gặp Đường Hoa là đã khịt mũi mạnh một cái ngay, nhưng không biết làm vậy là vì nguyên nhân gì, chỉ biết là cứ trông thấy Đường Hoa thì hăn liền khó chịu, đặc biệt là trong những lúc hăn gặp xui xẻo. Chẳng hạn như hôm nay vậy, xui xẻo vô cùng vô cùng.

Đường Hoa vẫn giữ nụ cười trên mặt, không chút mảy may để ý tới cảm xúc của Sát Phá Lang: “Có tiền thì vạn sự đều OK.”

Mặc Tinh có phần phiền não nhìn tin nhắn: “Thật đúng là có một đội kia thiếu ba người, hơn nữa tuyệt đối là một đội mạnh, đồng thời cũng sẵn lòng nhận chúng ta. Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì cơ?” Sát Phá Lang hỏi.

“Chỉ có điều đó là đội của Phong Vân Nộ.”

“Đậu xanh.” Đường Hoa mắng một tiếng, cái chiêu phòng ngự tuyệt đối của Phong Vân Nộ thì dùng được cái máu ấy. Trong các môn thì, trừ môn cờ vua, ngoài ra đều không được phép giết chết đối phương, mà căn cứ theo quy tắc của các cuộc thi, mọi người đều sẽ rất vui lòng nếu mình bị giết ấy chứ.

“Có thể!” Sát Phá Lang liếc mắt qua Đường Hoa: “Vì chức quán quân, ngay cả hãn ta cũng có thể nhận được, vậy Phong Vân Nộ có cái gì mà không thể nhận chứ?”

“Trong đội đó có rất nhiều cao thủ này.” Mặc Tinh nhìn tin nhắn, nói: “Có Liên Vân Sơ, chính là người dùng tiên thuật trong Tân Tiên giới ấy. Còn có Táng Ái có khả năng phục chế pháp thuật kỹ năng của đối phương, với Phi Thường Kiếm biết tàng hình nữa. Ngoài ra có ba tên cao thủ có kỹ năng khống chế, người cuối cùng là... Huyền Huyền. Có nhầm không đấy?”

“Thì môn gì thế?”

“Bóng đá!”

Đường Hoa giơ tay: “Ta không có ý kiến, ta làm công, ông chủ nói gì thì làm đó.” Trong đội đấy số người mà mình không thích thật không ít đấy, có điều cũng chỉ là không thích mà thôi, chứ chưa tới mức độ chán ghét.

Mặc Tinh thấy Sát Phá Lang thoáng do dự khi nghe tới bóng đá, bèn tiếp tục nói: “Đội này mạnh cực kỳ, hiện giờ họ còn đang thiếu tiền đạo, hậu vệ với thủ môn. Rất nhiều người đã nhận lời mời rồi, nhưng vì họ nghe nói Gia Tử cũng tới, cho nên mới chừa ra 3 chỗ trống đấy.”

Sát Phá Lang nghiêng răng nhìn Đường Hoa: “Hãn giỏi lắm à? Lẽ nào người không báo rằng ta cũng tới sao?”

“... Đã báo rồi.” Mặc Tinh nói: “Người ta cho rằng người đã giết người thành tánh, cho nên phỏng chừng sẽ liên tục rước thê đồ đấy. Sát Phá Lang, ta hỏi người, trừ kỹ năng đánh nhau, người còn có thể làm được gì nữa?”

“...” Sát Phá Lang tức khắc áy náy hạ thấp đầu xuống. Quả thật... Tất cả kỹ năng của mình đều là kỹ năng tấn công cả, thậm chí đã luyện thành một bộ liên kích vô hạn tổ hợp của những kỹ năng nhỏ nữa cơ. Nhưng bàn đến mấy chuyện thi đấu như vậy, quả thật mình không bằng tên Đường Hoa đầu đầy bịp bợm kia thật.

“Vậy là ổn rồi, nửa tiếng đồng hồ sau Phong Vân sẽ mời khách đấy, mọi người cũng đi hội họp, thương lượng chuyện phối hợp với phân phối vị trí luôn đi.”

* * * * *

“Mọi người trước kia có hiểu lắm gì... Ta thấy dù là những xích mích nhỏ, thì trong thời gian năm ngày tiếp theo chúng ta vẫn phải đồng tâm đồng lực với nhau. Bởi vì số đội ngũ tham gia nhiều nhất, cho nên tiền thưởng của giải bóng đá rất là cao, dựa theo mức ước lượng ban đầu thì đội vô địch mỗi người sẽ được tới 500 kim. Ngoài ra còn có huy chương vàng không chiếm vị trí của trang bị, tác dụng tương đương với liên tục dùng thuốc hồi phục sinh mệnh với pháp lực nữa.” Phong Vân Nộ thấy mọi người không có ý kiến, bèn nói tiếp: “Chúng ta còn ba vị trí thiếu người, một là tiền đạo để cùng tấn công với Phi Thường Kiếm, một là hậu vệ để cùng phòng thủ với ba người có kỹ năng khổng chế, còn cuối cùng là thủ môn. Ta xin nói rõ trước, vì tránh để ngộ sát, khi cướp bóng tốt nhất đừng dùng phi kiếm, mà phải dùng chân. Cũng tức là phải một chân dẫm lên kiếm, một chân cướp bóng, bởi vậy như Mặc Tinh là rất có lợi, có thể dùng cả hai chân để cướp bóng. Khi ba thước quanh người người không có người mới có thể chuyển bóng, khi chuyển bóng thì nên dùng kỹ năng, chẳng hạn như chiên Nhân Kiếm Hợp Nhất của Lang đấy, dùng để sút gôn hay chuyển bóng thì bóng cũng đều có tốc độ cao như chiêu đó ngay. Thủ môn là trạng thái vô địch, tay của họ đung được vào bóng, hoặc kiếm, hoặc người chơi thì quả bóng đó sẽ thuộc về họ. Những điều này khác biệt rất lớn với bóng đá trong hiện thực.”

“Ta làm công.” Đường Hoa nói: “Các người chỉ việc quăng vị trí còn thừa cho ta là được.”

“Ta làm tiền đạo.” Sát Phá Lang sờ sờ mũi, ta sẽ cho các người biết cái gì gọi là sút gôn với vận tốc siêu thanh.

“Vậy ta sẽ làm hậu vệ, Gia Tử, người làm thủ môn.”

“Được!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 157: Trận đấu thứ nhất

Chương 157: Trận đấu thứ nhất

“Tiếp theo...” Phong Vân Nộ thoáng cười khoe ra một chiếc răng nanh trắng nõn của mình: “Vì để chúc mừng cho sự ra đời của đội bóng chói lọi nhất Song Kiếm, ta tiếp thu ý kiến, tuyên bố tên của đội sẽ là: đội Mã Hoàng.”

“Đội Mã Hoàng?” Mọi người đều xam mặt lại: “Ai nghĩ ra đấy?”

“Hà Tả!” Phong Vân Nộ rơi lệ đầy mặt: “Hắn không nghĩ ra được tên nào hay hơn cả.”

* * * * *

Bóng đá trong Song Kiếm không phải là bóng đá thường, nó không có lỗi việt vị, cũng không có chuyện thay người. Sân bóng dài 1 cây số, rộng 68 mét, độ cao trên dưới là 200 mét. Cầu môn là một hình tròn đứng giữa không trung, độ rộng của cầu môn với vùng cấm địa đều được gia tăng lên gấp đôi có thừa. Bởi vì đội ngũ nhiều quá, cho nên Ủy Ban Cử Hành đã hủy bỏ vòng tiểu tổ, trực tiếp cử hành vòng đào thải luôn.

Nội quy đã không phải là nội quy thường, vậy tất nhiên bóng cũng không thể nào là bóng thường được. Trọng tài cú mèo nói: “Bóng này là do hàn thiết từ Thiên Sơn tôi luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mà thành, nặng ba ngàn ba trăm ba mươi ba khắc...”

“...” 22 tên vận động viên đều đổ mồ hôi lạnh tập thể, ây da, hóa ra là phải đá quả tạ đây này. Nếu dùng chân thì còn chịu được, chớ nếu đánh đầu thì...

“Chọn sân thi đấu... Trận đấu bắt đầu!” Ngay lúc trọng tài ném quả bóng lên trên trời cao, trận đấu chính thức được bắt đầu.

Là người tranh bóng, Sát Phá Lang rất có lẽ độ liếc nhìn qua quả bóng vẫn còn chưa rơi xuống: “Mời ngài trước.”

Tiền đạo của đối phương cũng rất có lễ độ: “Không dám, mời ngài trước vậy.”

Một đám ngu ngốc! Phi Thường Kiếm khinh bỉ một câu, thanh kiếm trong tay bắn ra, trực tiếp vút về phía quả bóng trên cao, quả bóng bị đánh trúng liền xoay một vòng, sau đó nhắm thẳng hướng Phong Vân Nộ mà bay tới. Phong Vân Nộ rớt nước mắt ào ạt, sao mình lại trở thành người đầu tiên

làm liều rồi chứ hả? Có điều thân là một người đội trưởng, hắn không dám do dự, bèn duỗi chân ra, đùng vào bóng, vừa thấy không có cảm giác gì khác bèn mừng rỡ trong lòng, rồi lập tức dựa theo nội quy, giữ bóng trên thân kiếm, bắt đầu lao về phía cầu môn của đối phương.

Vừa qua được nửa sân một chút, ba thanh phi kiếm nhất tề bắn tới, mục tiêu là quả bóng dưới chân Phong Vân Nộ, đồng thời còn có hai tên trung vệ đang cấp tốc lao lại đây.

Phong Vân Nộ vội vàng làm một cú xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không, né được ba thanh phi kiếm. Nhưng vì như thế, hắn đã bị người của đối phương bao vây lại.

“Ta đập, ta đập.” Ba người ở trên trời bắt đầu đưa chân đập tới để cướp bóng, trước sau đều đã bị chặn lại, Phong Vân Nộ lại không thể xoay người để bảo vệ bóng, thế là rất nhanh bóng đã bị trung vệ Giáp cướp đi mất. Nhưng Phong Vân Nộ cũng không phải là người bình thường, hắn nghiêng rằng lao tới, dùng một thế trượt người định đoạt lại bóng trở về. Nhưng không ngờ người ta có hai người lận, trung vệ Ất lập tức đưa chân đá một phát vào đầu của Phong Vân Nộ. Tuy không có thương tổn, nhưng Phong Vân Nộ cũng bị lực quán tính vật lý khiến cho lão đảo, trung vệ Giáp lại nhân cơ hội cướp lại bóng ngay, sau đó dùng một kỹ năng chuyển bóng về phía sau, hậu vệ Giáp tức khắc nhận bóng, chặt chẽ khống chế bóng trong chân.

“Ta kháng nghị!” Phong Vân Nộ nổi giận bưng bưng: “Hắn đá người.”

Cú mè�o đẩy mắt kính xuống, nói: “Sử dụng khí giới tấn công đối phương sẽ bị thẻ vàng, nhưng không sử dụng khí giới thì thuộc dạng tiếp xúc thân thể, còn sử dụng kỹ năng thì đã được nội quy cho phép rồi.”

“Ta đệt!”

“Chửi tục với trọng tài.” Cú mè�o chìa thẻ vàng ra, xong nói: “Nếu ta là người thì sẽ suy nghĩ làm thế nào để phòng thủ trong lúc này đây, người ta có bốn người xuống được vùng cấm địa của các người rồi kìa.”

“A!” Phong Vân Nộ quay đầu nhìn lại, quả nhiên... Đội Mã Hoàng - được xưng là đội chói lọi nhất - đối mặt với sự tấn công của đối phương đều không ai biết phải làm gì cả, có người đang lục túi Càn Khôn, cũng có

người đang định xuất kiếm nhưng lại sợ làm bị thương người ta. Nhìn lại, hiển nhiên đội xx đã có bỏ công sức rất lớn ra để tìm hiểu về nội quy thi đấu, mà bốn hậu vệ của phe mình thì đang bị hai tên trung vệ đội người ta tấn công, lại chỉ biết tra tìm vì sao hệ thống còn chưa có thông báo ở vào trạng thái phản kích.

Tiếp tục ngó qua hy vọng duy nhất của Phong Vân Nộ, anh bạn thủ môn Đường Hoa, lại có vẻ đang sôi trào nhiệt huyết, chuyên tâm chăm chú nhìn quả bóng đang bay tới, hai con mắt không hề nháy chút nào.

“Hô, hô!” Đường Hoa hết nhảy trái lại nhảy phải trên phi kiếm, miệng luôn hô hào, hai tay đưa lên trước ngực tùy thời chuẩn bị lao ra.

Sút, cuối cùng cũng sút rồi! Bởi vì vùng cấm địa có tác dụng chậm lại 50% tốc độ của cầu thủ đối phương, cho nên tiền đạo của đối phương không dẫn bóng tiếp, mà dùng kỹ năng kèm vào quả bóng, nhắm thẳng hướng góc chết của cầu môn mà bắn đi.

“Xem ta!” Đường Hoa học theo tư thế trên truyền hình, thân mình từ phi kiếm lao ra, đưa một tay chụp về phía quả bóng. Bởi vì vùng cấm địa cũng có giảm 50% tốc độ sút bóng của đối phương, cho nên cú lao này của Đường Hoa chắc chắn có mười phần mười sẽ chặn lại được trái này.

“Thiên sư chú phù - định!” Tên tiền đạo không sút bóng của đối phương lập tức ném một tờ bùa mà hắn vẫn mãi túm trong tay ra.

“Đậu xanh cả rồi.” Đường Hoa đang bay với một góc 45 độ đột nhiên bị đứng hình, hệ thống thông báo rằng hiệu quả chỉ duy trì có 2 giây, nhưng không cần đến 2 giây, chỉ cần 0,1 giây là đã đủ rồi... Đường Hoa rơi lệ đầy mặt nhìn quả bóng lướt qua vị trí chỉ cách ngón tay của mình có 1cm rồi lao vào trong cầu môn, lặn vào lưới nhặt bóng đầu tiên của mình thế là đã đến rồi.

1 : 0:

Đội Mã Hoàng bị thảm nhìn vào màn hình lớn trên sân, bắt đầu trận chưa đến 3 phút là đã bị vào một trái rồi. Dựa theo tiến độ trước mắt, vậy đến khi kết thúc 90 phút, điểm số trung bình hắn sẽ là 30 - 0 đấy. Điều tồi tệ nhất là toàn bộ mọi người đều không có tinh thần gì cả, bởi vì mọi người đều đã quá tự mãn, cho nên không bỏ công ra tìm hiểu nội quy thi đấu, cũng

như lập ra chiến thuật trước trận đấu. Lúc này mọi người đều dùng ánh mắt trách cứ nhìn về phía đội trưởng Phong Vân Nộ.

“Xốc tinh thần lên nào!” Phong Vân Nộ vỗ tay: “Chúng ta có bốn người nằm trong top 20 Tân Tiên giới mà, cố lên.”

Đường Hoa bảo trong kênh chuyên dụng bóng đá: “Phía ta cần có hậu vệ để phòng thủ, ít nhất để che lại tầm mắt khi người ta dùng bùa nguyên rửa là được.”

“Không!” Mặc Tinh kiên nghị nói: “Bọn họ đừng có mơ mà vào lại được vùng cấm địa. Gia Tử, ta sẽ bảo vệ người.”

Trọng tài cú mèo thấy màn ăn mừng cũng vừa đủ rồi, bèn thổi còi một nhát, trận đấu lại được tiếp tục.

Sát Phá Lang giao bóng cho Phi Thường Kiếm. Phi Thường Kiếm nhận được bóng xong thì lập tức tàng hình, nhưng... Hẳn bị ai phát hiện, mình với phi kiếm thật đúng là có tàng hình thật, nhưng quả bóng đang lăn trên kiếm lại vẫn còn nguyên ra đó. Một cái bia ngắm rõ ràng như thế, làm sao người ta không nhắm vào được? Quả nhiên có ánh kiếm loé tới, mười thanh phi kiếm đều nhất tề chặn lại hẳn, đồng thời đối phương còn dùng cả chiến thuật hai kẹp một nữa. Nhưng Phi Thường Kiếm lại không phải là phi thường nhân, cho nên hẳn dùng một kỹ năng nghiêng người chuyên bóng cho Sát Phá Lang, còn bản thân mình bị mười thanh phi kiếm một loạt bắn trúng...

“Đệt, làm sao lại chưa chết chứ.” Đường Hoa, Phong Vân Nộ cùng nhau mắng một tiếng, một khi tên Phi Thường Kiếm này mà bị chết, đối phương sẽ bị nhận một cái thẻ đỏ ngay, mà Phi Thường Kiếm lại chỉ cần ra khỏi sân nghỉ ngơi 10 phút là ổn.

Lúc này Sát Phá Lang vừa nhận được bóng, lập tức dẫn bóng xông lên. Phi kiếm bắn tới, dùng Ma Kiếm hộ thân toàn bộ ngăn lại hết. Đối phương thấy tên này thật là hung dữ lẫn mạnh mẽ, bèn theo an bài của tên đội trưởng, ba tên ở tuyến giữa lẫn tuyến sau cùng vây qua.

“Vô Định Uyên Ương Thối!” Sát Phá Lang chơi một cú song phi về phía tên đội viên định chặn đường đi hẳn, ý đồ dọn ra một con đường để tiến công. Nhưng không ngờ người ta lại rất là có kinh nghiệm, trượt một

cái trên phi kiếm, hai chân móc một cái, thoải mái móc được quả bóng từ trên kiếm của Sát Phá Lang.

Phong Vân Nộ tức giận bưng bưng quát: “Chúng ta tới là để đá bóng, chứ không phải để đá người.”

“Móa! Nhân Kiếm Hợp Nhất!” Sát Phá Lang nghe vậy thì tức tối lên, bèn lập tức bắn ra một chiêu kiếm nộ, quét về phía cầu thủ đang giữ bóng của đối phương.

“My god!” Các cầu thủ đội Mã Hoàng nhìn anh bạn kia hóa thành ánh trắng thì than trong lòng một tiếng. Quả nhiên, trọng tài cú mèo đã xông xộc lao đến, chìa chiếc thẻ đỏ ra cho Sát Phá Lang: “Ra ngoài.”

Phong Vân Nộ rơi lệ đầy mặt: mười người đá với mười một người thì đá mần rằng đây? Lẽ nào đội Mã Hoàng - được xưng là đội chói lọi nhất - lại phải cuốn gói về nhà ngay trong trận đầu sao? Nhưng hắn không còn thời gian để than thở nữa rồi, vì đối phương đã một lần nữa xông qua...

“xx, xx với xx chặn lại, những người khác bố trí canh phòng.” Mặc Tinh hô lên, sau đó lại dặn dò: “xx, người ở ngoài vùng cấm địa để bảo vệ.”

Lần tiến công này của đối phương có tới 5 người, Mặc Tinh, cô nàng chỉ huy lâm thời này, người ta nhìn vào đã biết không phải là người hiểu biết về bóng đá ngay, Đường Hoa rớt nước mắt, đại tỷ à, đây là bóng đá, người ta có thể chuyền bóng đó. Quả nhiên, cầu thủ đối phương trong lúc sắp bị bao vây, chưa chờ đối phương tiến vào được phạm vi 3 mét tranh cướp bóng đã chuyền bóng đi liền. Nếu có cầu thủ của đối phương tiếp cận được phạm vi 3 mét quanh mình thì sẽ không được phép chuyền bóng, đây là nội quy của sân bóng.

Bởi vì như thế, Đường Hoa bị thảm phát hiện mình lại một lần nữa gặp phải cục diện 1 chọi 4.

Giáp nhắc chân định sút, Đường Hoa lao về bên trái. Không ngờ động tác của Giáp chỉ là giả, ý đồ thật sự của hắn là chuyền bóng cho Ất. Ất vừa thấy cầu môn đã mở rộng, bèn tức khắc dùng kỹ năng ngay. Bính cũng không ở không, bèn dùng một kỹ năng trói buộc với Đường Hoa, còn Đinh thì đột nhập vào vùng cấm địa, chuẩn bị nếu có tình hình bất ngờ xuất hiện thì đá bồi thêm.

Lúc này chỉ có thể có một trận thiên tai nào đó mới mong xoay chuyển được tình hình mà thôi, Phong Vân Nộ bèn che mặt lại khóc.

“Thần Quang bảo tháp.” Vào thời khắc mấu chốt nhất, Đường Hoa ném ra bảo tháp, nhốt chặt bóng vào bên trong. Nhưng ngay tức khắc, sắc mặt Đường Hoa trở nên kinh hãi cực kỳ, lực công kích của quả bóng này mạnh kinh người, pháp lực của mình bị tuôn ra như suối chảy, cơ hồ chỉ mới 2 giây mà đã gần cạn đáy luôn. Không còn pháp lực chống đỡ, bảo tháp bị quay về túi Càn Khôn. Đường nhiên, cũng nhờ 2 giây này, Đường Hoa đã thoát được khỏi thuật trói buộc, hắn đưa một tay chuẩn xác chụp vào quả bóng kia, sau đó quả bóng bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay. Chỉ cần thủ môn vừa đụng được vào bóng, vậy bóng sẽ thuộc về họ.

“Vạn tuế!” Phong Vân Nộ kích động hô: “Gia Tử, khoảnh khắc này người đã không còn là người nữa rồi!”

“Vỗ tay!” Đám cầu thủ còn lại đều cùng nhau reo hò. Nếu thật sự mà bị ăn 2 : 0, vậy gần như đã bị đào thải luôn ấy chứ.

* * * * *

Sĩ khí đã được tăng lên, bất chấp thực trạng trước mắt là 10 người đá với 11 người. Vị trí giữa sân bắt đầu diễn ra một màn đấm đá kịch liệt nhất, Mặc Tinh đã trở thành chủ lực tuyệt đối của đội Mã Hoàng.

Móc hàm, khóa cổ, bẻ khớp... Mặc Tinh đứng giữa sân tả xung hữu đột, đụng đâu là dứt đó, mà đối phương thấy bà má này vừa hung dữ lại vừa mạnh mẽ, đành chịu trận cho nàng đánh, chỉ cần cam đoan có thể giữ được bóng là xong, người có đấm ta một đấm cùng lắm cũng chỉ ngăn được bước ta đi một chốc mà thôi.

Dưới sự đeo bám đánh đấm lung tung của Mặc Tinh, Phong Vân Nộ cuối cùng cũng lấy được bóng, tức khắc có 3 tên cầu thủ đối phương lao qua chặn lại ngay. Đã sớm có chuẩn bị, 3 người trong đội Mã Hoàng đều mỗi người nhắm về một mục tiêu, dùng thân thể ngăn lại đường đi của đối phương. Mà Phong Vân Nộ lại rất đột ngột xuất ra một chiêu kiếm nộ, quả bóng bay thẳng về phía cầu môn của đối phương.

Thủ môn bên kia cười lạnh một cái: tên nhép, xa như vậy mà người cũng dám sút à. Nhưng còn chưa chờ hấn kịp đặc ý, quả bóng sắp bay tới

vùng cấm địa lại đột ngột đứng khựng trên không trung. Thủ môn nhìn kỹ lại, sau đó kinh hãi cực kỳ, ở chỗ bóng dường như có một tàn ảnh nào đó... Không sai, đó chính là Phi Thường Kiếm đồng học. hắn đã sớm mai phục ở khoảng giữa phần sân của đối phương rồi, mà bởi vì hắn tàng hình, với lại thủ môn của đối phương chỉ chú ý tới màn đánh lộn ở khoảng giữa sân, cho nên không phát hiện bên cạnh có một tàn ảnh ở đó.

“Xem bóng!” Phi Thường Kiếm rống lên một tiếng, xuất ra một chiêu kiếm nộ, quả bóng bắn vọt đến phía cầu môn. Bởi vì đang quá mức ngạc nhiên, cho nên thủ môn không kịp làm ra động tác cứu bóng hữu hiệu, bóng đã bay được vào trong góc chết.

1 : 1:

Ôm chằm, chạy từng tưng, lộn mèo,... sĩ khí của đội Mã Hoàng đã tăng lên đến cực điểm.

Bóng lại bắt đầu lăn, tiền đạo của đối phương còn chưa kịp chuyển bóng, đã bị Mặc Tinh chơi một cước vào ngay giữa mặt. Phong Vân Nộ lướt tới đón được bóng xong tru lên một tiếng, trừ Đường Hoa với hai tên hậu vệ, còn lại đều một loạt cầm đầu cầm cổ chạy như điên vào phần giữa sân của đối phương. Kẻ chuẩn bị nhận bóng thì chạy chỗ, không nhận thì phụ trách đánh đấm, bảo vệ cho cầu thủ có banh.

Mặc Tinh thuận lợi vớt được bóng, bởi vì nàng không có phi kiếm, nên bóng chỉ có thể dính vào chân nàng. Lúc này hậu vệ của đối phương đã vây tới, không thể chuyển bóng được. Mặc Tinh chỉ đơn giản dùng một kỹ năng xoay người sút bóng. Thủ môn tỏ ra đắc ý ngay, kỹ năng này quá là phổ thông đi, không có đường cong cũng không có cả tốc độ nữa... Hắn lao người chụp về phía bóng, nhưng không ngờ đột nhiên lại xuất hiện một con cọp gỗ lao song song với bóng về phía cầu môn, cho nên hắn đúng là có bắt dính được, nhưng lại là bắt trúng con cọp, còn bóng thì đã chuẩn xác rớt vào trong cầu môn rồi.

2 : 1, đội Mã Hoàng nhờ vào Phi Thường Kiếm với Mặc Tinh ghi bàn, đã dẫn trước đội xx.

*** khắc: đơn vị dung lượng của dân tộc Tạng ở Trung Quốc, một khắc cỡ 25 ki-lô-gam ta.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 158: Trong giải đấu

Chương 158: Trong giải đấu

Đúng như lời Phong Vân Nộ nói, đội Mã Hoàng quả thật là một hạm đội xa hoa. Chưa nói tới chuyện khác, ngay việc Phi Thường Kiếm với Phong Vân Nộ đều có tiên kiếm, vậy đại biểu cho việc trong thời gian 90 phút thi đấu, hai người họ mỗi người đều có hai lần cơ hội sử dụng kiếm nộ để sút bóng hoặc chuyền bóng rồi, mà kiếm nộ thì chỉ có một chữ: nhanh. Chỉ cần người đủ nhanh, nhanh đến mức thậm chí đối phương có dùng phi kiếm cũng không thể chặn lại nổi, vậy là người đã thắng mất ba phần rồi. Càng huống chi trong đội lại còn có thanh thần binh biến thái một tiếng đồng hồ có thể sử dụng ba lượt kiếm nộ kia của Sát Phá Lang nữa.

Lại nhìn sự bố trí ở giữa sân, hai tên cầu thủ dùng pháp thuật khống chế đều là dạng nhân tài cấp cao cả, thời gian cooldown của pháp thuật ngắn, đồng thời tu vi bản thân lại cao, cho nên tỷ lệ thành công khi dùng kỹ năng khống chế đối với đối phương cũng sẽ cao hơn.

Ở tuyến hậu vệ lại có đại tướng đánh nhau Mặc Tinh. Chưa cần nói tới thân thủ của nàng tốt đến thế nào, chỉ cần việc nàng có thể bay mà không cần phi kiếm, vậy khi đánh nhau nàng đã được lợi hơn người khác một cái giò đấy.

Phần thủ môn Đường Hoa... Tên này thật không biết phải nói như thế nào nữa, dù sao thì cũng nhờ hắc đã xuất sắc chữa cháy nên đội Mã Hoàng mới rời được khỏi vành đai tử vong hồi nãy.

3 : 1, dưới tình huống thiếu đi một người, đội Mã Hoàng vẫn có thể đè đầu đối phương mà đập dả man, cục diện đã đảo về một phía. Mặc Tinh - đang thành thối bảo vệ Đường Hoa - nghi hoặc hỏi: “Gia Tử, ta nhớ người có kỹ năng dịch chuyển tức thời mà, sao lại không xài vậy?”

“Ta lười!” Đậu xanh, mình có lấy được chức quán quân Sát Phá Lang cũng mới cho có 1000 kim thôi hà, mà từ chỗ này dịch chuyển tức thời đến vùng cấm địa của đối phương cũng gần 1 cây số lận, mình có ngổ đầu mới xài ấy. Lại nói, cho dù có làm tiên đạo đi nữa, dùng chiêu dịch chuyển tức thời cũng chỉ có thể đến được bên ngoài vùng cấm địa của đối phương thôi hà, rồi đúng là có thể sút bóng được, nhưng... đường tu luyện của mình là pháp anh, kỹ năng tấn công dùng phi kiếm thì thật đúng là môn phái có tặng kèm 2 cái, nhưng xài đến lại chả nhanh hơn tốc độ xe đạp hồi thế kỷ 20 được bao nhiêu, thậm chí còn thua cả kỹ năng kiếm anh của dân nửa mùa như Huyền Huyền nữa là. Người có thể coi thủ môn là người chết, nhưng đầu thể coi hậu vệ của người ta cũng đều chết hết được chứ.

Thân là một tên pháp sư, vào thời điểm học được kỹ năng quần công diện tích lớn, Đường Hoa đã có sự giác ngộ đối với lực sát thương trong nháy mắt của mình rồi. Xuất kiếm không có tốc độ lẫn không có sức mạnh, dùng để chém chim sẻ chim vẹt thì còn có thể, chớ dùng để chém người hoặc là sút bóng, vậy có hiệu quả được mới là quái đấy.

Mặc Tinh lại quăng ra một nghi vấn nữa: “Cái gì là kiếm nô, cái gì là kỹ năng thể?”

“?”

“Báo cáo, độc giả hỏi.”

“Kiếm nô là kỹ năng đặc hữu của tiên kiếm trở lên, khoảng 1 tiếng đồng hồ súc tích được một lượt. Còn kỹ năng thì nhiều lắm lắm. Chẳng hạn như Phá Giáp Kích vậy, nó tăng lực công kích lên 20%, thời gian cooldown chỉ có 10 giây; Liệt Nhật Kiếm, đề cao lực công kích 50%, thời gian cooldown 1 phút. Các loại kỹ năng đều có đặc điểm riêng, có cái tốc độ nhanh, có cái phạm vi lớn, có cái mang kèm tổn thương, có cái lại làm giảm sức công. Làm sao để phối hợp được các kỹ năng chính là một vấn đề mang tính kỹ thuật rất cao, mỗi môn phái đều có chỗ đặc sắc của mình cả. Còn kiếm nô thì là loại đấu pháp thô bạo, không nói rõ được uy lực khoảng bao nhiêu, nhưng gần như cứ xuất kiếm ra là chết người, đồng thời chiêu nào chiêu nấy đều mang kèm theo chức năng theo dõi truy kích cả, phạm vi hữu hiệu lại cực kỳ rộng lớn, thương tổn trong nháy mắt cực kỳ cao, đối phương có

thể chống đỡ, bảo vệ, đón đánh, nhưng rất khó có người có thể né được. Đây cũng chính là nguyên nhân mà giá cả của tiên kiếm luôn luôn cao như vậy, đồng thời cũng là lý do mà người ta nói rằng ‘có tiên kiếm là có thể được coi như cao thủ một nửa’. Đầu đuôi đều là vì tiên kiếm không những có lực công kích cao, mà còn mang kèm cả kiếm nộ đấy.”

Giống như pháp thuật, làm sao để sử dụng đúng loại pháp thuật ở một thời gian thỏa đáng chính là điều kiện tiên đề để trở thành một cao thủ. Đường nhiên, Đường Hoa thì đừng có tính vào, phương pháp sử dụng pháp thuật của người này còn thô bạo hơn cả kiếm nộ nữa.

* * * * *

Đội xx đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu rồi, đặc biệt là sau khi hai người trong bọn họ liên tục mấy lần sử dụng kỹ năng khống chế với Đường Hoa mà đều thất bại hết, họ lại càng triệt để mất lòng tin hơn. Người không thể khống chế được Đường Hoa, vậy người chỉ còn có nước dùng kiếm nộ đánh bóng vào góc chết cầu môn, nhưng vừa xui là họ lại không có bản lĩnh như thế. Dưới tình huống các kỹ năng khống chế đã bị mất đi hiệu lực, đội này đã không còn biết phải đá thế nào nữa rồi.

“Khà khà!” Đường Hoa đã vỗ trang hết toàn bộ những thần binh thần khí mà hắn chưa trang bị lên, đương nhiên tu vi phải cao rồi. Có điều Đường Hoa lại buồn bực một chuyện, mình có nhiều thần binh như thế, nhưng sao không có cái quái nào là xài được như thế này? Hậu Nghệ Xạ Nhật cung à? Phối hợp với phi kiếm bình thường thì để bắn chim se sẻ còn được, chứ muốn bắn người là phải dùng tiên kiếm cơ. Cứ một lần cả ngàn kim thì... Cửu Thiên Toán Xích, lại càng vô bổ hơn, trừ để phối hợp với Xạ Nhật cung, thật không thể xài làm cái gì khác cả. Với lại còn thanh Trấn Yêu kiếm chưa khai quang kia nữa, còn vô dụng hơn cả vô dụng kia. Nhưng cho dù như thế, một khi Đường Hoa trang bị cả ba món này trên thân, vậy muốn dùng kỹ năng khống chế... Muốn dùng kỹ năng khống chế với Đường Hoa, chẳng thà trực tiếp đi mua vé số đi cho rồi.

Đội Mã Hoàng chiến thắng. Sau khi thắng, Phong Vân Nộ không dám chậm trễ, tức khắc lợi dụng thời gian một tiếng đồng hồ nghỉ ngơi để mở hội nghị ngay. Giữa hội nghị, Phong Vân Nộ nghiêm túc phê bình hành vi

vô tổ chức vô kỷ luật, tự do tàn bạo, tàn nhẫn ác tay, không quản đại cục, v.v... của Sát Phá Lang. Sát Phá Lang không hề hé răng lấy một câu, nhưng theo sự suy đoán của kẻ rất là hiểu hăn - Đường Hoa, tên này đã chuẩn bị sau giải bóng sẽ truy sát Phong Vân Nộ một ngàn lần rồi.

Tiếp theo Phong Vân Nộ khen ngợi tinh thần dám đánh dám liều của Mặc Tinh, nhưng cũng nêu ra cái nhìn của mình về chỗ chưa được của nàng. Cái nhìn này rất đơn giản, đó là Mặc Tinh nhất định phải lấy bóng làm trung tâm, chứ không phải là đuổi theo cầu thủ đối phương mà đánh khắp nơi, giống như con chó nhìn thấy cục xương vậy, mặc kệ cục xương có thịt hay không cũng vẫn cứ đuổi theo. Vì thế hăn cũng đã đắc tội với Mặc Tinh cô nương luôn rồi.

Cuối cùng... không có cuối cùng gì nữa cả, Phong Vân Nộ bắt đầu chuyển qua tổng kết chi tiết kỹ thuật... Cái này cũng đã đắc tội với Đường Hoa luôn, ông đây vào chết ra sống, không có ông thì đã sớm bị 2 : 0 rồi, phần thưởng vật tư không cấp cho cũng được, nhưng ngay cả phần thưởng tinh thần cũng không cấp nữa là sao? Ở đây còn có đại minh tinh Huyền Huyền với đại mỹ nữ Táng Ái đó, tuy mình không phải là mấy tên dê xồm, nhưng trước mặt mỹ nữ ai lại không vui lòng biểu hiện xuất sắc hơn một chút chứ? Tốt nhất là có thể biểu hiện đến mức mỹ nữ cứ bám dính theo nhất quyết chỉ gả cho người chứ không theo ai khác, hơn nữa còn ép người phải nhận vạn kim của hồi môn, nếu không nàng sẽ tự sát là được. Đương nhiên... Chuyện này có phần hơi khó, nếu muốn biết thêm về mấy nút thắt tình cảm kiểu này thì cứ tham khảo mấy phim thần tượng của Đài Loan với Nhật Bản ấy, toàn là mấy phim nào tàn không, đặc biệt là mấy phim lấy đề tài xã hội đen theo chính nghĩa, mà tên đầu sỏ trùng hợp chỉ có duy nhất một đứa con gái độc nhất đó - cực tởm.

* * * * *

Sau khi kết thúc ngày thi đấu đầu tiên, đội Mã Hoàng được vinh dự đăng lên trang đầu của Vô Biên đặc san, Vô Biên đặc san dùng nguyên cả bản tạp chí để miêu tả một cách trọn vẹn về mỗi thành viên trong đội. Vóc người được thì khen ngợi vóc người, khuôn mặt đẹp thì khen ngợi khuôn mặt, có khí chất vương giả thì khen ngợi khí chất vương giả... Cho dù là

một người chẳng có gì nổi bật như Đường Hoa, Vô Biên đặc san vẫn có thể giới thiệu được luôn: là đệ nhất cao thủ của Song Kiếm, hẳn là một thành viên cực cực quan trọng của đội Mã Hoàng. Sau khi Tôn Minh xem xong bản thảo tự khen ngợi mình của Đường Hoa, bèn nghiêng răng điền thêm hai chữ “trong các” ở phía sau hai chữ “là một” liền. Ba thước trên cử án có thần linh đấy, làm người thì không thể vô sỉ quá đáng được.

Cái này cũng không thể trách Tôn Minh không trọng nghĩa được, thực sự biểu hiện của Đường Hoa quả thật quá là... Ấy, quả thật là không biết phải diễn tả sao cho phải cả, ngay lúc vừa bắt đầu trận thi đấu thứ hai, tên này chẳng thềm làm cái gì cả, trực tiếp biến thân thành Trấn Ngục Minh Vương trấn ngay cầu môn luôn. Tuy không đến nỗi cản hết cả cầu môn, nhưng tên quái vật này lại có ba đầu sáu tay lặn, đừng nói chỉ là chặn lại mấy cú sút gân, hẳn dùng hai cái đầu còn dư cộng với mấy cánh tay, tăng thêm thân hình oai nghiêm kia thiếu điều muốn tắc tị cả cái cầu môn, cho nên mỗi lần mà tiền đạo của đối phương dẫn bóng được đến trước cầu môn đều trợn tròn mắt lên, phải sút làm sao chứ? Có lỗ hổng nào đâu mà...

Đặc san vừa được xuất bản, dư luận ồ lên ngay, mọi người lập tức kháng nghị, tỏ ý nếu không hạn chế sách lược phòng thủ cầu môn của Đường Hoa, vậy họ sẽ dùng mười người trong đội chặn kín cầu môn luôn, chỉ chừa lại mỗi một tên tiền đạo tấn công thôi.

Ủy ban tổ chức lập tức thảo luận ngay, theo như bóng đá trong hiện thực, người ta không có quy định nào không cho phép dùng hậu vệ cản lại cầu môn cả, nhưng tuyệt đối sẽ không có đội nào làm như thế. Dù sao... người ta cũng không làm chuyện mất mặt như thế được. Nhưng bây giờ là trong trò chơi... Ủy ban tổ chức lập tức hạ lệnh: cấm bất cứ hình thức biến thân nào, cho dù là biến thành con giun cũng không được. Bất cứ vật thể nào không phù hợp với lý luận về hình thể người xuất hiện, sẽ tức khắc bị tặng cho thẻ đỏ ngay.

Đây cũng là lần sửa chữa quy tắc đầu tiên kể từ khi hệ thống Song Kiếm có lịch sử tới nay.

* * * * *

‘Như vậy là sẽ không còn thủ đoạn nào nữa phải không?’ Đây chính là tiêu đề của đặc san ra trong ngày thi đấu thứ hai. Thời khắc này cuối cùng quảng đại quần chúng cũng biết cái gì gọi là ‘người mà vô sỉ thì vô địch’. Nhìn vào hình chụp của đặc san có thể thấy, phần sân sau của đội Mã Hoàng đã bị cát vàng bao phủ liên tục rồi. Cầu thủ tiền đạo của đối phương đột nhập được vào vùng cấm địa để kiếm cầu môn thì sẽ bị Đường Hoa lao ra cướp bóng ngay, mà không vào vùng cấm địa thì lại không thể nào thấy cầu môn ở đâu được. Phải, có lẽ người có thể phán đoán được vị trí đại khái đấy, nhưng ánh mắt của Đường Hoa là sáng mà, không đá bóng được vào góc chết là không thể lọt lưới được.

Lần này uy ban tổ chức lựa chọn im lặng, sau đó các đội bóng bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn. Có đội kia bày ra trận Ngũ Hành ở trước cầu môn của mình, đội khác thì lại sử dụng phép che mắt với cầu môn... Có người còn làm bạo hơn, hủy đi cầu môn ném vào trong túi Càn Khôn luôn, đương nhiên vì hành vi này người đó đã bị trực tiếp hủy bỏ tư cách thi đấu rồi.

Có thuận thì tất nhiên sẽ có mâu, các biện pháp phá pháp thi nhau xuất hiện. Đám người chơi của các đội đều thi nhau thi triển thần thông, người có kế Trương Lương, thì ta có thang leo tường. Người có trận Ngũ Hành, vậy ta sẽ lợi dụng trận Thổ để chui xuống đất, trận Nước để lặn xuống đi banh.

Đội Mã Hoàng vẫn cứ sống sót qua hết ngày thi đấu thứ ba, nhưng còn chưa kịp chúc mừng, họ đã phải chột dạ vì đối thủ đầu tiên của ngày thứ tư, đây là một trong mười đội hấp dẫn nhất có tiềm năng đoạt được giải quán quân: Đội Lấp Lóe. Vì sao lại là đội hấp dẫn? Bởi vì đội trưởng của họ là kẻ được xưng là một trong hai thần toán đệ nhất - Tinh Tinh.

Đường Hoa lau mồ hôi: “Bà má này lợi hại lắm đấy, đầu tiên là kênh đội ngũ của chúng ta sẽ bị biến thành kênh công cộng, tiếp theo là con bé ngốc này lại biết cả kỳ môn độn giáp nữa, một khi nàng mà bày xong trận, vậy bọn họ sẽ không chỉ còn là mười một người nữa, mà sẽ là mười một tên bịp luôn, nhưng chết cái là những mảnh khóc bịp người của họ đều rất có hiệu quả cả. Một điểm cuối cùng, nàng còn có thể tính ra lúc ta cứu bóng sẽ nhào qua chỗ nào nữa đấy.”

Phong Vân Nộ nghi hoặc: “Có thật khủng như vậy không đấy? Chẳng phải chỉ là một thầy bói giang hồ thôi sao?”

“Ta kể ra vậy, lúc ở Lôi Châu ấy, người ta chưa có thần khí, đẳng cấp lại còn siêu thấp nữa, nhưng nàng bày ra kỳ môn độn giáp, ta dùng nó gạt được cả Hỏa Quỷ vương luôn. Khi đó trong trận đã có các tác dụng như tàng hình, khí thể, v.v... rồi, khá là trâu bò, hoặc có thể nói là nghịch thiên cũng được. Càng huống gì bây giờ người ta đã có thần khí trong tay... Ngày mai phần thắng không lớn đâu.” Trong lòng Đường Hoa thật ưu sầu.

Sát Phá Lang gật đầu: “Nghề nghiệp của Tinh Tinh này thật là quá ít được lưu ý, cho nên chúng ta không thể biết được nhược điểm ở nơi nào. Nhìn thì cực kỳ mạnh mẽ, mà sự thật lại cũng vậy, thành ra chúng ta không có chiêu gì để đối phó được.”

“Ừ, đầu tiên là kênh nói chuyện đã bị công khai, chúng ta không biết được lần tấn công nào là bẫy cả.” Mặc Tinh phụ họa: “Mà điều chết người nhất là như Gia Tử nói, kỳ môn độn giáp. Lúc đó ta cũng có mặt đó, Hỏa Quỷ vương là đại BOSS thế mà ngay bóng lưng của bọn ta cũng không dám động tới, cuối cùng giương mắt nhìn bọn ta thoải mái dịch chuyển tức thời bỏ đi đấy.”

Đường Hoa bổ sung: “Khi đó ta viết một chữ ‘Long’, thế là biến thân thành Nhạ Phi, trực tiếp hù Hỏa Quỷ vương cứng người luôn. Người nói xem nếu ngày mai mà nàng viết chữ ‘Nường’, có khi nào sẽ biến thành mẹ của ta hay không...?”

“...” Toàn bộ mọi người đều toát mồ hôi lạnh đầy người, mười một bà má cùng bước ra, làm con cái mần răng dám dùng phi kiếm động thủ đây?

Phi Thường Kiếm từ đầu tới giờ vẫn chưa nói chuyện, lúc này thấy mọi người đều hoảng sợ, bèn hỏi: “Các người nói xem, đã không đối phó nổi với pháp thuật của nàng, vậy có thể đối phó với bản thân nàng được không? Chẳng hạn như bắt cóc bạn trai của nàng ấy.”

Xem phim nhiều quá rồi đấy! Đường Hoa thầm khinh bỉ một câu, có điều ánh mắt lại chợt sáng lên, quả thật... Phi Thường Kiếm này người ngợm có phần ngớ ngẩn thật, nhưng ý kiến lại không tệ đâu. Đã không đối phó nổi với kỹ năng của nàng, vậy chúng ta sẽ chuyển sang đối phó với bản

thân nàng là xong. Có lẽ kỹ năng sẽ không có nhược điểm, nhưng người thì chắc chắn sẽ có, chỉ cần nàng còn là người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 159: Hán gian

Chương 159: Hán gian

Ngày thi đấu thứ tư, mười đội hấp dẫn nhất giải đều được truyền hình trực tiếp trên màn hình lớn. Một là để mọi người có thể chia sẻ cảm giác vui vẻ khi xem thi đấu, thứ hai là giúp mọi người hiểu thêm về nhược điểm của mười đội này.

Người ta vẫn nói ‘người sợ nổi danh heo sợ mập’, đội Mã Hoàng cảm thấy càng ngày mình càng đấu gian khổ hơn, 11 người bên mình có ưu nhược điểm gì người ta đều đã rõ hết rồi. Nhược điểm lớn nhất chính là Sát Phá Lang, tên này thi đấu 50 trận, có đến 30 trận là bị đuổi ra ngoài vì tội giết người.

Có điều 10 trận gần đây Sát Phá Lang hết sức ổn, đối thủ từ mức ân cần thăm hỏi hãn, đến ân cần thăm hỏi em gái hãn, cuối cùng ân cần thăm hỏi mẹ của hãn lẫn cả nhà của hãn, Sát Phá Lang cũng không hề động thủ mà chỉ lạnh lùng chụp một tấm ảnh: Người chết chắc rồi. Quả thật như vậy, sau khi kết thúc các trận của mỗi ngày, việc đầu tiên mà hãn làm chính là truy sát những tên miệng không sạch sẽ này khắp hang cùng ngõ hẻm. Đồng thời trong khi được Song Kiếm Nhật Báo phỏng vấn riêng, Sát Phá Lang đã tuyên bố: sẽ theo đuổi sự nghiệp truy sát này đến cùng, gặp lần nào giết lần nấy, không gặp cũng sẽ tìm tới được giết một lần cho hả. Sau đó, không còn ai dám mở miệng càn rỡ với Sát Phá Lang nữa, dù sao quý cũng phải sợ ác nhân mà.

Ngày thi đấu thứ tư bắt đầu, các trận đấu cũng bước vào giai đoạn quyết liệt, tuy hệ thống không công bố còn bao nhiêu đội trụ lại được, nhưng mọi người cũng có thể ước chừng được còn khoảng gần trăm. Mà trận đầu tiên

của ngày hôm nay chính là giữa hai đội: đội Mã Hoàng, đội ngũ chói lọi nhất, với đội Lấp Lóe, đội có tiềm năng lợi ngược dòng nhất.

Đừng có xem thường đội Lấp Lóe, số lượng fan của đội này gấp mười lần đội Mã Hoàng đấy. Nguyên nhân chắc mọi người cũng đoán được rồi, đội này toàn một màu các em gái cả. Nghịch ngợm, mềm mại, điềm đậm nho nhã, nóng bỏng, lạnh lùng, v.v... Bất kể người thích loại hình nào, cũng đều có thể tìm thấy loại hình đó ở trong đội Lấp Lóe. Kết hợp thêm bản lĩnh bày trận huyền diệu của Tinh Tinh, thật khiến cho người xem nảy sinh ra một cảm giác thần bí khó thể diễn tả nổi về đội này.

Đương nhiên đội Mã Hoàng cũng không kém, nào là đệ nhất mỹ nữ Táng Ái, đệ nhất minh tinh Huyền Huyền, đệ nhất suất ca Phong Vân Nộ, đệ nhất cao thủ Đông Phương Gia Tử, đệ nhất bại hoại Sát Phá Lang, v.v... tóm lại là rất nhiều người đệ nhất, cũng bắt mắt vô cùng.

Đây chắc chắn sẽ là một trận đấu kịch liệt đầy máu và lửa... Đội hình thuật pháp trận pháp thần bí đấu với đội hình chói lọi nhất Trái Đất, đứng đầu ngân hà, vô địch vũ trụ, hứa hẹn một trận đấu không tầm thường. Ừm... Ít nhất thì người xem với dư luận đều nghĩ như thế, ít nhất là trước khi trận đấu bắt đầu họ đều nghĩ như thế.

Sau khi bắt đầu trận đấu thì sao? Lửa giận của quần chúng bắt đầu bùng hực bốc lên, họ phát hiện, thân là cái đuôi cần cầu của đội Mã Hoàng, Huyền Huyền đồng học, không ngờ lại đang đi nói chuyện phiếm rôm rả với chủ lực tuyệt đối của bên đối phương là Tinh Tinh!

Đầu tiên, dường như Huyền Huyền khẩn cầu việc gì đó, Tinh Tinh tỏ vẻ khó xử vô cùng, sau đó Tinh Tinh thương lượng trong kênh đội ngũ với đội viên toàn đội, rồi Phong Vân Nộ bước ra bàn bạc với họ. Cuối cùng, thân là chủ lực đệ nhất của đội Lấp Lóe, Tinh Tinh lại dắt tay Huyền Huyền đi ra ngoài sân cùng uống trà cắn hạt dưa nói chuyện phiếm mất tiêu!

Tức giận, tức giận bùng bùng, quần chúng đều tức giận bùng bùng.

* * * * *

Đường Hoa ngậm một cây tăm trên miệng, ngồi ở trên cầu môn nói với Mặc Tinh: “Đúng như người ta vẫn thường bảo, một cái quần lót, một tờ giấy vệ sinh đều có tác dụng của mình.”

Mặc Tinh hỏi: “Làm thế nào mà người biết Tinh Tinh thích Huyền Huyền thế?”

“Chuyện trên trời ta biết một nửa, chuyện dưới đất ta biết một nửa của một nửa, chuyện nữ nhân ta biết một nửa của một nửa của một nửa.” Đường Hoa cười hề hề, nói: “Chỉ cần Huyền Huyền chịu mở miệng giải thích với Tinh Tinh về tính quan trọng của trận đấu này đối với nàng, vậy Tinh Tinh sẽ bị dao động ngay. Sau đó anh chàng siêu xui xẻo Phong Vân Nộ sẽ bước lên sân khấu câu kết với mm nhà người ta, rồi chịu hy sinh hứa hẹn một chút, thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta thôi. Cái này gọi là gì ấy nhỉ? Đúng rồi... Gọi là binh pháp ‘không chiến mà khuất người’, chính là cảnh giới cao nhất của binh pháp Đường Tử đấy.”

“Chỉ thế là giỏi.” Tinh Tinh hỏi: “Người có muốn sút một trái không?”
Song Kiếm; Tàng Thư Viện

“Thôi vậy, dạng nam tử phong nhã tuyệt thế như ta đây vẫn nên ít xuất đầu lộ diện thì tốt hơn.” Đường Hoa thoáng thấy Mặc Tinh định chạy đi thì vội vàng cản: “Đừng nha! Đã nói rồi, do Phong Vân Nộ sút mà, người đừng có làm xằng mà hư hết kế hoạch đó.”

“À... Ày! Ta hỏi này, chuyện Tinh Tinh sùng bái thần tượng thì còn hiểu được, nhưng Phong Vân Nộ đã hứa điều gì, mà sao toàn bộ các nàng đều không phản đối gì hết vậy?”

Mặc Tinh đưa ra vấn đề này rất là đúng chỗ ngứa, một nữ nhân thôi thì còn có khả năng là do mê trai, nhưng cả mười nữ nhân đều cùng mê trai, đều cùng yêu thầm Phong Vân Nộ thì đúng là quái lắm lắm.

“Ha ha!” Nghe Mặc Tinh hỏi, Đường Hoa lại nhớ tới khuôn mặt nhăn như trái mướp đắng của Phong Vân Nộ khi nghe mình bàn bạc ngày hôm qua.

“Phật Sơn Vô Ảnh Thối.” Mặc Tinh đe dọa.

Đường Hoa không vừa: “Ta là Tô Khất Nhi.”

“Ta nói chính là Âm Thối, là chiêu tự nghĩ ra, ‘âm’ là ‘âm’ trong âm u.”

“Ta nói, người đấy, lòng tò mò nặng quá. Thôi được... Ta sợ người rồi, đưa lỗi tai qua đây.” Đường Hoa cười hề hề nói: “Ta bảo Phong Vân Nộ cử hành cuộc thi hoa hậu đầu tiên trong Song Kiếm, những bà má chấp nhận

bỏ cuộc trong đội Lấp Lóe sẽ không cần phải thi vòng loại, hơn nữa sẽ được cam đoan nằm trong top 100 luôn.”

“Thi sắc đẹp?” Song Kiếm; Tàng Thư Viện

“Tương tự vậy. Chắc người không thể nào không biết cuộc thi hoa hậu Hương Cảng có bao nhiêu người báo danh chứ? Rồi vì một vai không phải là vai chính trên phim truyền hình, có bao nhiêu người đăng ký chứ? Còn những cuộc thi The Voice xx nữa? Phong Vân Nộ hiện đang giới thiệu kế hoạch, chi tiết cuộc thi cộng với phần thưởng top 100 cho họ đó.”

“Thường gì thế?”

“Người thứ nhất, Vô Biên đặc san sẽ đưa tin riêng một bản, bao gồm màu sắc ưa thích, tên vật nuôi, là người nơi nào, có những sở thích gì, rồi châm ngôn sống, lịch sử yêu đương, v.v... Top 10 sẽ đưa tin chung trong một bản, nội dung không khác bao nhiêu... Cho dù chỉ nằm trong top 100 cũng sẽ được xuất hiện trong mục giới thiệu văn tấu của đặc san, đồng thời còn được trở thành đại sứ thân thiện với đại sứ ngoại giao của bang Tam Thương nữa. Ngoài ra vòng thăng cấp, vòng hồi sinh đều sẽ được truyền hình trực tiếp đấy.”

“Có thật không?” Đường Hoa còn chưa nói xong, trong mắt Mặc Tinh đã lấp lánh ánh sao rồi. Song Kiếm; Tàng Thư Viện

“Ừm... Thật hay giả ta cũng không biết nữa.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ Mặc Tinh, rồi nói tiếp: “Ta chỉ quản phần ra ý kiến, còn phương pháp thực hành cụ thể thì không có liên can chi tới ta cả.”

“Là ý gì?”

“Ý là chiếc bánh ngọt đó ta đã miêu tả xong rồi, nhưng phần làm ra nó lại là chuyện của Phong Vân Nộ, còn muốn đưa tin về cuộc thi hoa hậu hay không là chuyện của Phật Pháp Vô Biên, có truyền hình trực tiếp hay không lại là chuyện của Ốc Vít. Bởi vậy sau khi đã miêu tả xong cái bánh rồi thì... Những chuyện sau này không còn liên can gì đến ta nữa cả.”

Cũng tức là nói... Kẻ bày ra trò là người cũng không chắc chắn nó có thành hiện thực hay không nữa chứ gì?”

“Cũng có thể hiểu như thế đấy.”

“Vậy thế này chẳng phải người đang gạt các nàng sao?”

“Nói vậy, ta chỉ có lừa Phong Vân Nộ thôi. Còn phần Phong Vân Nộ có lừa các nàng hay không thì... không có can hệ gì đến ta cả. Lại nói, ta cũng có lừa Phong Vân Nộ đâu, ta chưa từng nói sẽ chịu trách nhiệm thực hiện cuộc thi này mà, ta chỉ là người đề ra ý kiến thôi, bởi vậy có lừa đảo thì Phong Vân Nộ là kẻ lừa đảo, chứ tuyệt đối không phải ta.”

“Người... Người thật đúng là có gan đấy.” Mặc Tinh rất là đồng tình với Phong Vân Nộ.

Đường Hoa cười ngượng ngùng: “Đừng có tăng bốc ta, thực ra ta không có làm gì cả.”

* * * * *

Đội Mã Hoàng thoải mái thắng với tỷ số 3 : 0. Song Kiếm; Tàng Thư Viện

Đội Lấp Lóe vừa ra khỏi bản đồ phụ đã bị đám người chơi đang cầm tức bao vây. Các nữ sinh hiển nhiên cũng biết sẽ có hậu quả này, thế là nhao nhao viết một chữ gì đó vào lòng bàn tay, rồi xoay người bỏ chạy. Tiếp theo, dưới ánh mắt sững sờ của chúng nhân, các nàng đồng loạt khởi động chiêu dịch chuyển tức thời mất tích hết. Cái này... Chính là kỳ môn độn giáp đấy.

Sau khi thoải mái xử lý được đội Lấp Lóe, bởi vì không phải đá thêm giờ, nên đội Mã Hoàng có nửa tiếng đồng hồ nghỉ ngơi. Xem lại, rất có khả năng đối thủ tiếp theo của họ sẽ là đội Chói Lóa đang đá thêm giờ trong kia, đội này đang dẫn đầu.

“My god!” Đường Hoa thấy trận tiếp theo rất có thể phải đá với đội Chói Lóa, bèn than một hơi.

Phong Vân Nộ giật thót trong lòng, đừng nói lại là đội mạnh nào đó nữa nhé, mình đã phải bán thân một lần rồi, không muốn phải bán lần nữa đâu. Có điều sau khi cầm danh sách lên xem, hắn mới giật mình, hóa ra Đường Hoa than thở không phải vì đội Chói Lóa là đội mạnh gì, mà bởi vì trong đội đó có một nửa cầu thủ là người quen của Đường Hoa, chính là bốn hiệp trong Thục Sơn Ngũ Hiệp: Nhất Tiểu, Thiếu Gia, Nhu Mễ với Thiên Sứ.

“Trời ạ! Ta cảm thấy như ta đang là Ưng Tinh Vệ vậy.” Năm người bọn Thục Sơn cùng có mối thù không đội trời chung với Phong Vân Nộ mà.

Đương nhiên, nó thuộc về sự kiện tập thể, chứ không bắt người vừa gặp mặt là phải đấu võ ngay. Nhưng hiện giờ mình lại ở bên phe địch, đối kháng lại liên minh chính nghĩa của Thục Sơn, vậy không phải Hán gian thì là cái gì nữa chứ?

“Uông Tinh Vệ?” Phong Vân Nộ ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nổi giận, lửa giận bốc lên phừng phừng... Nghĩ theo hướng người nói, nếu người là Uông Tinh Vệ, vậy chẳng phải ta là Tōjō Hideki đó sao?

“Báo cáo đội trưởng.” Đường Hoa ôm bụng rên: “Ta bị đau dạ dày.”

Phong Vân Nộ tỏ vẻ khinh bỉ: “Lẽ nào dạ dày của người lại nằm ở vị trí đại tràng?”

Câu này vừa thốt ra, đám thành viên quanh đó đều ớn lạnh cả: bà nội nó, đang ăn cơm đó. Mà càng đáng ghét hơn chính là không biết ai đã gọi một đĩa đại tràng xào bung đang để ở trên bàn nữa. Bị dính phải câu nói này, mọi người không còn tâm tình nào mà ăn uống nữa cả, đều nhất loạt hăm hăm nhìn Phong Vân Nộ.

“Dù sao trận sau ta cũng sẽ không vào sân đâu, chắc chắn là không vào, nếu không 100% ta lợi tay đó.”

“Thế sao được? Vị trí đã cố định rồi, không sửa lại được nữa đâu. Bọn ta đây 10 người đấu 11 người vẫn không sợ, nhưng không có thủ môn thì làm sao đá được chứ?” Táng Ái là người đầu tiên tỏ ý phản đối. Song Kiếm; Tàng Thư Viện

“Đúng vậy đúng vậy.” Mọi người cùng nhau phụ họa. Có rất nhiều trận bóng kinh điển dùng 10 người mà thắng 11 người, nhưng trong đó tuyệt đối không có trận nào không có thủ môn mà thắng được cả.

Mặc Tinh nói: “Các người cũng phải hiểu cho Gia Tử chứ, các người đều biết Thục Sơn với Phong Vân Nộ từng có khúc mắc mà, nếu phải đụng độ với nhau... Vậy Gia Tử xấu hổ lắm.”

Sát Phá Lang thấy Mặc Tinh nói thay cho Đường Hoa thì rất là khó chịu: “Nếu người không tận tâm thi đấu, vậy ta sẽ không trả lương cho người đâu. Nếu người có thể phát huy toàn lực, ta sẽ tăng thêm phần thưởng 200 kim.” Tên nhãi nhép, xem lần này người xử trí thế nào này.

“Thường thêm 200 kim?” Đường Hoa đập mặt bàn: “Làm, nam nhân nói ra là phải giữ lời đấy, vì 200 kim, ta sẽ liều.”

“Đương nhiên.” Sát Phá Lang cười hề hề, ông đây bỏ ra 200 kim để mua chút thoải mái đấy. Hừ! Vì có 200 kim thôi mà đã chịu làm Hán gian, nhân phẩm cũng thật là bỉ ổi quá. Nhưng lại nói, thế thì vì bao nhiêu kim mà chịu làm Hán gian thì mới không bỉ ổi ấy nhỉ?

Mặc Tinh nhắn tin cho Đường Hoa: “Đừng mà! Nếu người thực sự làm vậy, chẳng phải sẽ triệt để trở mặt với bọn Thiếu Gia sao? Người ta hỏi người vì sao lại liên hợp với cừu nhân để đối phó người mình thì người phải trả lời thế nào?”

“Người giang hồ, thân bất do kỷ.”

“Nếu người làm như thế, ta sẽ coi khinh người đó.” Lúc này Mặc Tinh nhớ tới một người, người này là nữ vận động viên bóng bàn của Trung Quốc, sau khi rời đội lại đến đội Nhật Bản, sau đến Trung Quốc thi đấu, đánh bại được đội hữu ngày xưa thì chạy khắp sân la lớn: Có tin mừng, có tin mừng.

“Yên tâm đi, sơn nhân ắt có diệu kế, đến lúc đó người ngàn vạn lần đừng có đồng tình với ai đó nhé.”

“Ai là ai?”

“Sai rồi! Là con sói nào đó.”

“Người đi chết đi.”

*** suất ca: anh đẹp trai

*** Uông Tinh Vệ: là một chính trị gia thời Trung Hoa Dân Quốc, ban đầu theo cánh tả, nhưng về sau lại ngả về phía thân Nhật, do đó vẫn thường bị gọi là Hán gian, và tên ông được dùng để ví với kẻ phản bội.

*** Tōjō Hideki: là một đại tướng của Lục quân Đế quốc Nhật Bản và là thủ tướng thứ 40 của Nhật Bản trong suốt phần lớn thời gian của Chiến tranh thế giới thứ hai, từ 18 tháng 10 năm 1941 đến 22 tháng 7 năm 1944. Ông là một trong những nhà tư tưởng theo chủ nghĩa dân tộc và là người ủng hộ chiến tranh với Trung Quốc và các quốc gia khác, ông bị tuyên án tử hình vì các tội ác chiến tranh sau Chiến tranh thế giới thứ hai và bị xử tử hình bằng hình thức treo cổ sau một cuộc bỏ phiếu của các thẩm phán Tòa

án quân sự quốc tế vùng Viễn Đông (International Military Tribunal of the Far East).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 160: Vô địch

Chương 160: Vô địch

Thiếu Gia chìa một ngón út ra: “Ta đánh cược với các người, Gia Tử tử vừa gặp chúng ta là sẽ tức khắc quấy đuôi ngay.”

Nhất Tiểu tỏ vẻ khinh thường: “Lẽ nào người vẫn còn cho rằng Gia Tử tử người ta vẫn chỉ là một tên thiếu niên thuần khiết hồi mới lên Thục Sơn năm đó sao? Người ta bây giờ ăn nhậu gái bài đều đã đủ hết rồi, đã trưởng thành trở thành một khối u ác tính chói lọi của xã hội rồi đấy.”

“Gừng càng già càng cay mà, đừng nên quên rằng lúc trước ai là người dẫn dắt cho hắn đi lên con đường huy hoàng này nhé. Là ta đấy...”

Thiên Sứ cười nói: “Còn nhớ năm đó bốn người chúng ta đi cứu viện Bồng Lai không? Gia Tử đã can thiệp vô cùng nghiêm chỉnh khi thấy các người giết người cướp quái đày, vậy mà nhìn lại bây giờ, ai... Người ta có câu châm ngôn thế nào ấy nhỉ?”

“Học cái tốt ba năm, học cái xấu ba ngày.” Nhu Mễ tiếp: “Một thanh niên tốt lành như thế, vậy mà đã bị Thiếu Gia dạy hỏng mất rồi.”

“Cái này trách ta được à? Là do hắn không có lập trường kiên định, không chịu kiên trì chủ nghĩa Mác-Lê Nin với tư tưởng Mao Trạch Đông, lại ham thích hưởng lạc, ham thích sắc đẹp thôi... Bởi vậy cuối cùng đã bị lạc bước về phía chủ nghĩa tư bản gian ác kia đấy.” Thiếu Gia hất tóc lên: “Thân là giáo sư vỡ lòng của hắn, kẻ đẹp trai sáng sủa như ta đây rất là cần thiết phải tiến hành giáo dục tư tưởng tiến bộ mới được.”

* * * * *

“Trận đấu... bắt đầu!” Cuối cùng trọng tài cũng đã thổi còi lên.

“Khoan!” Thiếu Gia ngăn việc cướp bóng của Sát Phá Lang - đang xăm xịt hết mặt mày - lại, lấy cây quạt chỉ vào Đường Hoa đang ở cách đó mấy trăm mét, hô: “Người... Qua.”

“Hớ! Đây chẳng phải là Thiếu Gia đó sao?” Đường Hoa cầm đầu cầm cổ chạy qua.

Thiếu Gia đặt tay lên bả vai Đường Hoa, kéo hẳn vào giữa đám Thục Sơn, nhẹ nhàng nói: “Ta nói này Gia Tử, nghe nói người đã lập được công lao hãn mã cho phái Côn Lôn, đã giúp người ta lấy được một trong ba hàn khí đấy, có phải không?”

“Nói bậy!” Đường Hoa nghiêm nghị nói: “Tin lá cải đó... Có điều, quả thật cũng có chút quan hệ với ta đấy. Ha ha!”

“Người xem đấy! Người! Thân là đệ nhất cao thủ của Thục Sơn, là kẻ trường kỳ chiếm thứ hạng đầu trong bảng cao thủ, có thời gian rảnh giúp Côn Lôn người ta làm nhiệm vụ môn phái, vậy... Thục Sơn chúng ta thì sao?” Thiếu Gia nghiêng rằng: “Năm viên linh châu đến bây giờ ngay cả cái bóng cũng còn chưa thấy qua, trong lòng người đã bao giờ muốn đi tìm chưa?”

“Thiếu Gia, chuyện linh châu chẳng phải ta đã từng tìm người báo cáo riêng rồi hay sao? Thổ đã bị La Như Liệt cướp rồi, với tốc độ đó mà muốn cướp đồ từ trong miệng hãn, quả thật khó khăn lắm. Hòa với Lôi hiện đang ở chỗ Hỏa Quỷ vương, người ta lại trú ở địa ngục, ta đâu có thời gian rảnh để đi đâu. Phong thì ở trên Thiên Đình, người ngon người lên đó xem xem. Còn có Thủy nữa, chỉ nói là ở trên người của hai người nữ, vậy là hai người nào chứ?”

“Ừm, việc này thật đúng là có cái khó khăn khách quan thật.” Thiếu Gia gật đầu, sau đó lại dùng ngữ khí càng nhẹ nhàng hơn, hỏi: “Ta nói này Gia Tử, làm Thục gian cảm thấy thế nào rồi? Có phải rất là hứng thú hay không?”

“Thục gian?”

“Có vẻ như đồng chí này còn chưa có ý thức được tính nghiêm trọng trong sai lầm của mình nhỉ.” Thiếu Gia quay qua nói với mấy người khác một câu, xong quay lại: “Gia Tử này, chắc người không thể nào mà không

biết kẻ thù số một của phái Thục Sơn chúng ta là ai đâu nhỉ? Người xem, người bình thường có làm chung nhiệm vụ gì với hãn, bọn ta cũng có thể coi như không thấy, nhưng bây giờ người đang giúp hãn đối phó với bọn ta kìa... Trong lòng bọn ta thấy lạnh lắm đó.”

“Ý người nói là ai?”

“Định giả ngu đấy phỏng? Còn ai nữa, chính là đội trưởng Phong Vân Nộ của đội Mã Hoàng các người đấy. Lát nữa hoặc là người cứ tránh qua một bên, còn không thì cứ xử lý hãn ngay trước mặt bọn ta, nếu không cái danh hiệu ‘Thục gian’ kia chắc chắn người không thoát nổi đâu.”

“Phong Vân Nộ? Không đúng đâu... Bên ta đâu có ai tên là Phong Vân Nộ đâu, còn đội trưởng là Mặc Tinh cô nương mà, người có lầm hay không đấy?”

“Không có?” Thiếu Gia giật mình, bèn vội nhìn về phần sân bên kia, mọi cầu thủ bên đội Mã Hoàng nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của hãn thì đều thở dài. “A... Đúng là không có thật... Nhãi con người đừng có mong gạt được ta, dịch dung ta cũng có thể tùy ý tìm ra được đấy.”

Đường Hoa thấy Thiếu Gia định triệu hồi con khi nào đó ra, bèn vội ngăn lại: “Đại ca, ngài tiết kiệm chút tiền đi. Ngài không thấy bên đây có bao nhiêu người à?”

“Một, hai, ba... Ta đệt!” Thiếu Gia tức giận bưng bưng: “Lẽ nào người đã biết sẵn bọn ta sẽ tìm người tính sổ, cho nên mới bắt Phong Vân Nộ không được lên sân sao?”

“Ừm... Người cũng có thể hiểu là do ta nhìn vào tình cảm của chúng ta, cho nên mới cố ý bớt đi một người lúc thi đấu với các người, như vậy các người sẽ không thể nói bọn ta khi dễ các người được.”

“Người...”

“Ây cha!” Đường Hoa chỉ tay về phía sau của Thiếu Gia: “Vào rồi kìa!”

Thiếu Gia xoay người nhìn lại, quả nhiên trong cầu môn của đội mình đang nằm một trái bóng, lại nhìn lại vùng cấm địa, Sát Phá Lang đang cúi đầu quay về phần sân đội Mã Hoàng, trông hãn có vẻ đang rất khó chịu, thậm chí đến cả động tác ăn mừng bàn thắng cũng không thềm làm nữa.

Thiếu Gia nổi giận, hấn bừa bừa chỉ vào Đường Hoa mắng: “Người thật là đê tiện, thế mà dám lợi dụng thời gian này để đánh lén à?”

Đường Hoa rơi lệ đầy mặt trả lời: “Đại ca, người ta là Sát Phá Lang đó, sẽ không thềm nghe lời ngài hay ta đâu. Người ta đá bóng của người ta, can gì đến ta chứ?”

“Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát.” Nhất Tiểu cảm thán một câu xong vẫy tay: “Gia Tử, không còn việc gì nữa rồi. Có điều vẫn phải nói một tiếng, có cơ hội thì vẫn phải lấy cho được năm linh châu đó. Lúc nào cần bọn ta thì cứ hú một tiếng, hú lúc nào chúng ta đến lúc đó.”

“Được! Xong chuyện ở đây rồi ta sẽ đến Phích Lịch đường Lôi Châu coi coi có thể tìm được La Như Liệt hay không.”

“Được rồi được rồi! Quay về thủ cầu môn nhà người đi, đang truyền hình trực tiếp đó.”

Nhu Mễ cũng ủng hộ: “Cố lên, Gia Tử ca ca.”

“Ừ ừ!”

Thiên Sứ nhìn theo Đường Hoa đang trở về cầu môn, sau đó nói với Thiếu Gia: “Đối với việc người không tin tưởng vào chỉ số thông minh của bọn ta, bọn ta rất là tức tối và đau lòng đấy.”

Thiếu Gia tỏ vẻ khinh bỉ: “Mời các người ăn cơm là được rồi chứ gì? Trừ Nhu Mễ ra, người với Nhất Tiểu lần nào đến quán ta ăn mà chẳng phải là ăn chịu? Đúng rồi! Còn tên Gia Tử chết tiệt kia nữa, chưa bao giờ trả tiền cả.”

Bọn họ không trách Đường Hoa vì sao không rong ruổi bên cạnh họ. Mặt này trong trò chơi cũng giống với hiện thực thôi, dạng như Đường Hoa đây cũng tương đương với tổng giám đốc của một công ty nằm trong top 500 công ty lớn nhất thế giới, tuy cũng có thể có một ít bạn bè là tổng giám đốc của các công ty nhỏ, nhưng đối tượng tiếp xúc hằng ngày phần lớn vẫn là các công ty lớn tương đương. Đây cũng giống như câu ‘môn đăng hộ đối’ mà thời cổ người ta hay nói vậy. Bối cảnh văn hóa với phương thức - hoàn cảnh sinh hoạt đều quyết định rằng hai người bất đồng sống cạnh nhau sẽ có nhiều mâu thuẫn. Mà bàn tới phương diện trò chơi, thì ai chơi vụng du

cũng đều biết, nếu bạn của người level cao, người ta có thể sẽ kéo người theo, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ khư khư bên cạnh để làm những nhiệm vụ level thấp với người được. Đây cũng chính là nguyên nhân mà rất nhiều nữ nhân ở trong trò chơi muốn tìm lão công. Xin tin ở Hà mỗ, tám phần nữ nhân ở trong trò chơi tìm lão công tuyệt đối không phải là vì cô quạnh hoặc muốn tìm tình yêu đâu. Không tin ngài cứ lập một nhân vật level thấp rồi đi vòng vòng thử coi, xem xem giữa level với tình yêu có phải có quan hệ tuyệt đối hay không.

* * * * *

10 người đá với 11 người, thành viên đội Mã Hoàng đã sớm quen rồi. Nói thực, số trận mà cả đội đá với đội hình 10 người còn nhiều hơn so với 11 người nhiều, cho nên bây giờ giống như ‘xe nhẹ chạy đường quen’ vậy, phòng thủ với tấn công không hề có bất cứ trì trệ nào.

Đội Mã Hoàng rất thoải mái vượt qua trận này. Sau đó, họ lại tiếp tục quá quan trọng, tuy cũng có trận thi đấu hết sức mạo hiểm, nhưng đã có Đường Hoa gần như hoàn toàn miễn dịch với các kỹ năng khống chế, lại cộng thêm sự trợ giúp của một mớ tiên kiếm thần binh, cuối cùng họ cũng vẫn thủ thắng được. Bất kể đối phương có nghiên cứu họ kỹ càng đến mức nào, họ cũng vẫn quá mạnh. Trong khi một chọi một, có lẽ đội Mã Hoàng sẽ chịu thiệt vì đối phương có thể có một, hai cao thủ, nhưng khi hai chọi hai, ba chọi ba, họ sẽ không bị thiệt chút nào, nếu không sao lại gọi họ là ‘đội ngũ rục rờ’ được chứ?

Nhưng đến ngày thi đấu thứ năm, cũng là ngày thi đấu cuối cùng, rốt cục họ cũng đã đụng phải một tấm thép.

Đến ngày thi đấu thứ năm, tổng cộng còn 16 đội trụ lại được, cũng tức là muốn lấy được chức quán quân thì cần phải đá 4 trận nữa. Mà lúc này cũng đã là thời điểm tập kết của các đội mạnh rồi. Cũng không biết có phải hệ thống đã làm bữa hay không, mà từ đầu giải đến đây không hề có trường hợp nào mạnh chọi mạnh cả, mười đội ngũ hấp dẫn nhất đều đến ngày thi đấu cuối cùng mới đụng phải nhau.

Mà đội Mã Hoàng từ đầu giải đến giờ được xưng là đội rục rờ nhất cũng phải đụng với đội đầu tiên có khả năng vượt qua được bọn họ: đội Liên

Minh.

Đội trưởng đội Liên Minh là Thư Sinh. Tiền đạo là người mà bọn Đường Hoa đều quen biết: Huy Hoàng. Chín tên cầu thủ còn lại đều là những cao thủ được tuyển lựa kỹ càng từ trong bang Nhất Kiếm với Song Sư. Tiêu chuẩn thứ nhất: mỗi người nhất định phải có một thanh tiên kiếm không thấp hơn tứ giai. Tiêu chuẩn thứ hai: level của mỗi người phải vượt qua 50. Tiêu chuẩn thứ ba: ưu tiên cho những người đã từng học qua chiến thuật bóng đá trong hiện thực. Tiêu chuẩn thứ tư: hoàn toàn phục tùng sự chỉ huy của Thư Sinh.

Tiên kiếm tuy ít, hơn nữa yêu cầu của Thư Sinh còn rất là hà khắc, nhưng bằng vào nhân lực với vật lực của hai bang hội lớn, vẫn có thể gom góp được một đội hình như vậy. Trong đó điều khủng nhất vẫn là người nào cũng đã từng kinh qua việc huấn luyện có hệ thống ở bản địa, đã có nhất định nhận thức về chiến thuật, có hiểu biết về bóng đá. Về phần chỉ huy... Thư Sinh là ai? Đầu tiên, chỉ số thông minh của hắn là không thể nghi ngờ, thứ hai, hắn không những nhìn xa trông rộng, mà phần thiện lương cũng không hề nhiều hơn Đường Hoa chút nào cả.

Bởi vậy nếu nói đội Mã Hoàng của bọn Đường Hoa là đội chói lọi nhất, vậy đội Liên Minh này của Thư Sinh chính là đội mạnh nhất trong giải.

* * * * *

Ngày thi đấu thứ tư kết thúc, các thành viên đội Mã Hoàng cùng nhìn tên của đối thủ đầu tiên ngày mai mà lặng ngắt như tờ. Sát Phá Lang đập tay lên mặt bàn: “Ta đệt! Lát nữa ta sẽ đi hạ chiến thư, vùng ngoại ô phía Đông, Gia Tử, hai người chúng ta chơi với mười một người bên chúng.”

Đường Hoa còn chưa kịp mở miệng, Phong Vân Nộ đã nói: “Ngồi xuống. Ta thấy, cho dù là đánh nhau, hai người bọn người cũng chưa chắc có thể đánh thắng được bọn họ. Những người đó đều là tinh anh trong hai bang hội cả đấy. Mọi người cùng suy nghĩ xem có biện pháp nào không.”

Đường Hoa lắc đầu: “Danh tiếng của Thư Sinh kia không phải tầm thường. Nếu là Nhất Kiếm Cầu Bại, ta đã không ngán rồi. Nói thật, đối phó với Thư Sinh, trong lòng ta không chắc chắn lắm.”

“Lẽ nào chưa gì chúng ta đã nhận thua rồi sao?”

Sát Phá Lang nói: “Nếu không... Trước giờ thi đấu ta sẽ xử mấy người trong bọn chúng, khiến chúng phải ở trong địa ngục...”

“Ở trong địa ngục thì đến thời gian thi đấu cũng sẽ được sống lại. Đây là thủ đoạn do hệ thống áp dụng để phòng ngừa những chuyện như thế đấy.” Phong Vân Nộ nhìn Đường Hoa: “Gia Tử, người cứ nói tự nhiên, dù thua cũng sẽ không trách người đâu. Dù sao bọn họ cũng quá... biến thái mà.” Thực lực đã thua người ta quá nhiều mặt, vậy phải dùng những phương pháp bàng môn tả đạo, mà Đường Hoa lại là sếp sòng trong nghề này, đến hăn mà còn không nghĩ ra được cách gì, vậy chẳng bằng ngày mai cứ đầu hàng thẳng luôn đi cho đỡ mất thể diện.

“Vậy ta sẽ nói vậy. Ủm... Ưu điểm của họ chắc mọi người đều đã biết rồi. Mỗi người đều có một thanh tiên kiếm từ tứ giai đổ lên cả, ngoài ra còn có tên Huy Hoàng kia nữa, tốc độ xuất kiếm của hăn quá nhanh, thậm chí chẳng cần dùng đến kiếm nộ, chỉ dùng kỹ năng thôi tốc độ cũng đã gần bằng với sử dụng kiếm nộ rồi. Lại nhìn lại những người khác, biết đá bóng, biết phối hợp, sẽ không giống với cái dạng bị lừa đá vào đầu như chúng ta, một khi tấn công thì toàn đội xông qua, còn lúc phòng thủ lại chỉ trông cậy vào một mình thủ môn là ta.”

“Gia Tử! Ta không bảo người nâng sĩ khí của người ta mà diệt uy phong của đội mình.”

“Chưa nói xong, gấp gì chứ? Ý của ta là bởi vì họ đã mạnh mẽ như thế, hơn nữa cũng đã quen với lối chơi phối hợp như thế, cho nên ta đã nghĩ ra được một kế liên hoàn... Nhưng mà ta phải nói trước, có bị Thư Sinh nhìn ra hay không thì ta không biết đâu.”

“Người nói đi.”

“Chúng ta có thể làm vậy... Sau đó lại như vậy, chia bọn hăn ra làm hai loại để đối phó... Cho nên điều quan trọng nhất vẫn là tài năng diễn xuất của mọi người, ta nghĩ chắc đá bóng thì gian nan, nhưng diễn trò thì đơn giản chứ nhỉ? Chỉ cần đối phương bất cẩn một lần cái, chúng ta sẽ...” Đường Hoa trình bày ý tưởng của mình.

Mười người còn lại đều quay qua người nhìn ta, ta nhìn người, bốn mắt nhìn nhau. Mặc Tinh sáng khoái đập tay vào bả vai Đường Hoa: “Ta biết

ngay là người sẽ có cách mà.”

Sát Phá Lang tỏ vẻ khó chịu: “Hừ! Toàn nghĩ ra mấy cái cách mà sau này sinh con không có chỗ đánh rắm...”

Không nói gì thêm, Đường Hoa trở mặt ngay, mà Sát Phá Lang cũng đã có sự chuẩn bị sẵn, bởi thế hai người tức khắc bắt đầu đấu võ. Đường Hoa dùng tia sét lẩn hoa sen, Sát Phá Lang thì Ma Kiếm thoát bên này thoát bên kia. Rất nhanh, tửu lâu đã bị lật tung lên, đồng thời cũng bị cháy thành tro tàn.

Phong Vân Nộ may mắn thoát chết vừa rơi lệ đầy mặt lại vừa đưa tiền đền cho chủ tiệm. Trong lòng hẳn cảm thấy buồn bực, chẳng phải bọn họ là một nhóm hay sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 161: Liên hoàn (thượng)

Chương 161: Liên hoàn (thượng)

Đồ sát, chỉ có thể dùng hai chữ ‘đồ sát’ để hình dung những trận đấu trước đây của đội Liên Minh. Đứng trước một thực lực vô cùng mạnh mẽ như thế, bất cứ âm mưu quỷ kế nào cũng không có khả năng tạo ra được dù chỉ một chút phiền phức nho nhỏ cho họ. Đây chính là đội hình tập hợp tinh hoa của hai bang hội lớn. Đương nhiên phải trừ Phá Toái ra, anh bạn này lúc lâm thời lại quyết định đi tham gia giải bóng chuyền ít được lưu ý cùng với Nhược Hãn.

Bóng đá là môn thể thao vua, lý do mấu chốt nằm ở chỗ nó không có hạn chế về điều kiện của thân thể. Một cầu thủ cao chừng 1m6 ở trong sân bóng đá có thể được xưng là ‘sát thủ’, đến sân bóng rổ cũng còn kha khá, ít nhất cũng còn có thể nhận được một chân hậu vệ khổng lồ chế bóng. Nhưng khi đến sân bóng chuyền, hẳn chỉ có thể làm nhân viên bưng trà rót nước cho người ta mà thôi, bởi vậy bóng chuyền ít được lưu ý cũng không có gì kỳ quái, khuyết thiếu cơ sở quần chúng mà.

* * * * *

Đội Liên Minh vs đội Mã Hoàng, những màn đối đầu mạnh - mạnh cuối cùng cũng đã được mở ra. Mọi người xem đều cầu nguyện ngàn vạn lần đừng có giống với lần gặp đội Lấp Lóe vậy, mới nói có hai cầu thủ tước vũ khí đầu hàng. Hôm nay rõ ràng Thượng Đế cũng đứng về phía quần chúng, lúc bảy giờ, trọng tài thổi một tiếng còi, một màn huyết chiến của bóng đá rốt cục cũng đã bắt đầu!

Cầu thủ hai đội không giao lưu với nhau, bóng vừa từ trên không rơi xuống, Huy Hoàng đã ra tay tức thì. Dưới tình huống công bằng, không ai có thể nhanh bằng Huy Hoàng được, cho nên quyền chạm bóng đầu tiên đã bị đội Liên Minh nắm giữ. Ma Kiếm của Sát Phá Lang bám theo bản thẳng về phía trái bóng, nhưng không ngờ cầu thủ đang giữ bóng đã xoay người, sút một cú chuyền cho thủ môn.

Thủ môn đội Liên Minh, tên gọi tắt Liên Thủ, bắt được bóng xong lại không thèm tấn công, cứ để mặc cho bóng dừng ở trên phi kiếm, chờ Sát Phá Lang đang bay từ xa đến. Theo quy định, thủ môn không thể cầm bóng trong tay với thời gian dài, nhưng nếu dừng bóng trên phi kiếm thì sẽ không bị hạn chế. Nhưng người phải cẩn thận đừng để bị phi kiếm người ta đánh cho bay vào bên trong cầu môn của mình. Rất hiển nhiên, Sát Phá Lang cũng nghĩ như vậy, chỉ cần đến gần hơn chút nữa, mình đã có thể khởi động kiếm nộ để đánh bóng vào lưới rồi.

“Đừng có tấn công.” Đường Hoa vội vàng hô lên một tiếng, hôm nay chức đội trưởng là của hã. Việc này thật không có âm mưu gì, mà bởi vì Phong Vân Nộ phải liều mạng, cho nên không có thời gian đi quản lý đại cục nữa.

Sát Phá Lang đã trải qua sự tôi luyện trong mấy chục trận thi đấu, đã hiểu được cái gì là tinh thần đoàn đội, cho nên Đường Hoa vừa mở miệng, hã với Phi Thường Kiếm đều đồng thời dừng lại ngay. Sát Phá Lang hỏi: “Vì sao không tấn công?”

“Không biết.” Đường Hoa rất thành thật trả lời, đúng là hã không biết thật, chỉ cảm thấy Thư Sinh làm vậy nhất định là có mục đích mà thôi.

Liên Thủ báo cáo: “Đối phương không bị lừa, không tiêu hao kiếm nộ của họ được.”

Thư Sinh - đang ở giữa sân - cười nói: “Hôm nay đội trưởng của họ là Gia Tử mà. Tên Gia Tử này là người thông minh, tiếc rằng người thông minh đều đa nghi cả. Hẳn đến cướp thì chúng ta hao tổn kiếm nộ của hắn, không đến cướp thì mục đích xây dựng bầu không khí của chúng ta cũng đã đạt tới dự tính, khiến họ cho rằng chúng ta định dùng âm mưu, thành ra xem nhẹ thực lực chân chính của chúng ta.”

Huy Hoàng không hiểu cho lắm: “Chúng ta cần gì phải phiền phức thế? Cứ trực tiếp tấn công chẳng phải là được sao?”

Thư Sinh trả lời: “Vừa nói rồi, người thông minh đều đa nghi cả, không chỉ là Gia Tử đa nghi, mà còn có ta nữa... Cứ tấn công kiểu thăm dò, không cần đưa vào nhiều binh lực, Huy Hoàng lui về phía sau đề phòng, tiền vệ với tiền đạo cùng nhau tiến công, dăng trận hình lên.”

Thấy Liên Minh tiến công, Phong Vân Nộ chợt dạ: “Gia Tử, đã xong chưa?”

“Chưa.” Đường Hoa than một hơi: “Tên Thư Sinh đáng chết. Bọn họ đưa người lên ít quá. Có điều Huyền Huyền, người phải chuẩn bị sẵn sàng đó.”

“Ừ ừ!” Huyền Huyền vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương trả lời.

Chỉ trong mấy câu nói như thế, tiền đạo của đối phương đã làm một động tác giả đột phá, thu hút hai tên cầu thủ của đội Mã Hoàng ở giữa sân chạy đến chặn đường. Hai trung vệ rời khỏi, tạo thành một lỗ hổng. Tiền đạo đối phương chờ đến khi họ gần tiếp cận, tức khắc chuyển bóng cự ly xa đến vị trí phạt góc, một cầu thủ đang bay gần đường biên lập tức tăng tốc tiến lên, kịp thời đón được bóng trước khi bóng bay ra ngoài sân.

“Móa!” Đây chẳng phải là màn thọc sâu thường thấy trong bóng đá đó sao? Thực sự chơi bóng đá với bọn ta à? Trong lòng Đường Hoa mắng một câu, đồng thời rất là khẩn trương nhìn cầu thủ đối phương đang tiến đến gần vùng cấm địa. Dựa theo tình huống bình thường, lúc này hậu vệ đã phải chạy đến cản bước tiến lên của hắn rồi chứ, nhưng bọn hậu vệ bên ta đâu hết rồi?

Phong Vân Nộ vội vàng hô: “Hậu vệ!”

“Có!” Bốn tên hậu vệ tức khắc nhào hết vào Liên Trung đang giữ bóng.

Liên Trung thấy thế, bèn bị ai cười, sau đó theo một đường cong cao chuyển bóng đến vị trí phản diện gần cầu môn. Bởi vì bốn tên hậu vệ đều đã nhào qua bên này hết, hơn nữa khoảng cách cũng đã quá gần, cho nên không còn thời gian với không gian để tung phi kiếm ra chặn lại nữa, chỉ có thể nhìn bóng bay qua đỉnh đầu mình, cuối cùng dừng trong chân một tên Liên Trung đã sớm cầm chốt ở đấy.

“Ta choáng!” Đường Hoa than thở, dân nghiệp dư với chuyên nghiệp quả đúng là không thể nào đem ra so sánh được, người ta mới chỉ chuyển bóng có hai lần như thế, đã tạo thành tình huống một đối một với thủ môn rồi, mà hậu vệ bên mình, chẳng hạn như Mặc Tinh thì lại đang bận tùm lầy người ta đánh tới tấp nhằm phát tiết sự bức bối ở đẳng kia. Nhưng Mặc Tinh cũng có lý do của mình: người không muốn sút bóng thì dẫn bóng vào trong vùng cấm địa làm cái gì, coi ta có đánh chết được người hay không nhé.

* * * * *

“Tiên kiểm nhị phẩm ngũ giai, Gia Tử cẩn thận.” Phong Vân Nộ dùng pháp bảo Hỏa Nhân Kim Tinh xong, tức khắc cảnh báo Đường Hoa ngay.

“Biết rồi!” Đường Hoa chăm chú nhìn đối phương đang lao tới, trong lòng vẫn chắc chắn được một nửa, ai bảo mình là cao nhân chớ, cao nhân thì đều nhiều thủ đoạn mà. Nhắc chân lên rồi... Định sút rồi... Đường Hoa nhào qua bên trái.

Nhưng không ngờ người ta vốn không muốn sút, mà chỉ nhẹ nhàng chuyển bóng thôi, Huy Hoàng từ chính giữa đang cấp tốc lao xuống nhận được bóng bèn quát lên một tiếng: “Giết!” Tiếp đó một chiêu kiếm nộ cuốn theo trái bóng bay về phía cầu môn đang bỏ trống. Đường Hoa đã dời khỏi vị trí của mình, cho dù bây giờ có sử dụng dịch chuyển tức thời cũng không được, vì chỉ có thể dịch chuyển được phạm vi nằm trong tầm mắt, với lại còn phải cần có thời gian để rút ngân phiếu nữa, nhưng tốc độ của Huy Hoàng nhanh quá rồi, nhanh đến nỗi Đường Hoa đã không còn cả thời gian để mà dịch chuyển tức thời nữa. Đường Hoa chỉ còn biết bó tay nhìn bóng

lao vút về phía cầu môn, và cả cảnh tượng đội Liên Minh đang hoan hô ăn mừng nữa...

“Lưu Quang Tru Tiên Trảm!” Trước cầu môn đột nhiên có kiếm khí bắn xối xả, quả bóng đang sắp sửa bay vào trong cầu môn, lại bị những luồng kiếm khí này đội bay lên trời. Đường Hoa than một hơi duỗi tay ra chờ bóng rớt xuống. Hiện giờ bóng đang ở trong vùng cấm địa nhỏ, sẽ không ai dám đến tranh với thủ môn cả.

Mặc Tinh quật Liên Trung ngã qua một bên, xong hô lên với Sát Phá Lang: “Người thật là lợi hại đó.”

Gương mặt Sát Phá Lang vẫn không chút biểu tình, phất tay một cái quay lưng bước đi: “Chuyện nhỏ mà thôi.” Nàng khen ta rồi, nàng đã khen ta rồi... Trong lòng Sát Phá Lang đang có nước mắt chảy ròn ròn, đây là dòng nước mắt của cả hạnh phúc lẫn kích động.

* * * * *

“Biến trận biến trận.” Đường Hoa hô lên: “Kế hoạch tác chiến số hai.”

Ngay lập tức, toàn bộ mọi người, bao gồm cả tiền đạo cũng đều rút lại hết. Dựa theo quy định của giải đấu, trừ những người chơi có thân phận hậu vệ, chỉ cho phép có thêm một tên trung vệ hoặc tiền đạo tiến vào trong vùng cấm địa, cho nên lúc này bốn tên hậu vệ của đội Mã Hoàng đều đã lui vào giữ vùng cấm địa, còn những người khác lại đứng ở bên ngoài để triển khai trận thế.

“...” Đội Liên Minh nhìn trận thế này chỉ còn biết im lặng, cuối cùng Huy Hoàng vẫn là một người thực tế, hân hô lên với đội Mã Hoàng đang khẩn trương: “Các người đi bóng đi chứ!”

Hết nói! Thế mà đã quên rằng bóng đang ở trên tay mình rồi đấy. Đường Hoa ném bóng cho Phong Vân Nộ, Phong Vân Nộ dùng một kỹ năng trực tiếp sút bóng từ khoảng cách một cây số.

“Có âm mưu!” Thư Sinh nói trong kênh đội ngũ: “Chắc chắn phải có âm mưu.”

“Âm mưu gì thế?” Liên Thủ thoải mái chụp bóng, hỏi.

“Tạm thời còn chưa rõ, mọi người phải cẩn thận một chút đấy. Đặc biệt là phải chú ý chiêu tàng hình đột ngột của Phi Thường Kiếm. Sát Phá Lang

thì nên phái người chuyên bám theo hẳn, còn Mặc Tinh nữa, cũng nên phái người chú ý mới được.”

“Ừ!” Huy Hoàng gật đầu: “Phải bắt đầu chơi xa luân chiến rồi.”

* * * * *

Vì thế trận đấu lại một lần nữa được bắt đầu. Đội Liên Minh dồn dập tấn công, đội Mã Hoàng tử thủ. Thư Sinh thấy đối phương cũng không phải là dạng bùn nhão, bèn phất tay một cái, đội hình giữa sân toàn bộ xông lên.

Sáu người tấn công, mười một người phòng thủ! Đội Mã Hoàng dựa vào ưu thế nhân số cùng với ác danh của Mặc Tinh, cứ chặt chẽ tử thủ cầu môn. Thư Sinh thậm chí còn bảo người mình tặng cho họ hai trái bóng, nhưng đội Mã Hoàng lại không cần, chỉ trực tiếp dùng một chiêu kỹ năng sút bóng bay thẳng đến chỗ Liên Thủ.

Lẽ nào là định tử thủ cho đến hết giờ sao? Thư Sinh nhìn lại thời gian thi đấu, không thể nào đâu, mới bắt đầu có 20 phút thôi mà, tính cả thời gian thêm giờ thì còn tới 100 phút nữa cơ, vậy rốt cục họ định làm gì đây chứ?

Nhân số nhiều tất nhiên là phải chiếm ưu thế rồi. Đầu tiên, Mặc Tinh cứ một chọi một là đã loại đi được một người rồi, nàng ở trên không trung đá cho một tên kia té ngang té ngửa, những người khác trừ nữ sinh thì đều một chọi một đuổi theo đối phương, tất nhiên không phải vì mục đích phòng thủ, mà là vì đánh nhau với họ.

“Vậy không được đâu Thư Sinh.” Liên Thủ nói: “Chúng ta không còn chút lực tấn công nào nữa cả, không bằng đưa cả hậu vệ lên luôn đi?”

“Vậy nếu đối phương phản kích thì sao?”

“Trong 22 người nơi đây, tốc độ của Gia Tử là nhanh nhất, Huy Hoàng thứ hai, để Huy Hoàng hơi lui về phía sau một chút đề phòng, vậy sẽ không ai có thể đột phá được cả.”

Thư Sinh vẫn còn có chút bất an, có điều nghĩ lại thật đúng là không có cách nào hay hơn nữa, bèn xắn tay áo lên: “Hậu vệ, con mẹ nó lên hết đi.” Thân là hậu vệ, hẳn cũng là kẻ có tâm huyết.

* * * * *

“Cá đã đến rồi kìa, mọi người chú ý nhé.”

“Mỗi nhử đã chuẩn bị xong rồi.”

“Cần câu cũng đã xong rồi.”

Gần thêm chút nữa, chút nữa... Đường Hoa âm thầm nhắm tính, đột nhiên hần xòe tay ra, một ngọn bảo tháp xuất hiện, nhắm Thư Sinh mà chụp xuống. Thư Sinh kinh hãi vô cùng, đang định lui lại nhưng đã không còn kịp nữa rồi, thế là bị ngọn tháp chụp gọn vào bên trong, hần vội vàng lấy ra một chiếc la bàn định phá tháp... Nhưng lại tức khắc rơi lệ đầy mặt.

Đường Hoa cười hề hề: “Thư Sinh, người ngon người phá cho ta xem xem.” Tên nhép, ông cho người đánh cả 90 phút cũng chưa chắc thoát ra được nữa là. Điểm yếu ớn nhất của đội Liên Minh nằm ở chính Thư Sinh. Tên này level thực không cao, hơn nữa toàn thân lại không có thứ gì tốt cả, ngày ngày chỉ biết cầm một chiếc la bàn đi khắp nơi lừa cơm ăn. Đường Hoa nghĩ mấy điều ở sau toàn là suy nghĩ của Đường Hoa cả, nếu đội Liên Minh mà thật sự không có Thư Sinh dẫn dắt, đã sớm bị người ta gạt chết rồi, phải biết rằng trên đời này người xấu nhiều lắm lắm.

Bên trong tháp, Thư Sinh thu la bàn lại, than một hơi: “Người nghĩ thế là được rồi sao? Chém vỡ bảo tháp!”

“Được!” Ba tên hậu vệ nhất tề xuất phi kiếm ra bắn về phía bảo tháp. Bọn họ không phải là Thư Sinh, chỉ cần họ chém trúng, sẽ chắc chắn đánh cho pháp lực của Đường Hoa tụt tới đáy luôn, thậm chí còn có khả năng sẽ diệt luôn cả bảo tháp nữa.

Nhưng... Đây là liên hoàn kế mà, bao giờ cũng có thủ đoạn tiếp theo cả. Đối mặt với ba thanh tiên kiếm đang tràn ngập sát khí bắn vút đến, có một người lại thành linh xoay người từ phía sau tháp chuyển ra mặt trước, chặn lại đường đi của chúng.

Huy Hoàng nhìn kỹ lại, bèn ói ra bùm máu, người này chính là người mà vẫn luôn bị họ coi thường - đệ nhất minh tinh Huyền Huyền! Huyền Huyền này level cũng không cao, trang bị lại chẳng ra hồn nên từ đầu trận đến giờ chẳng ai thèm để ý đến nàng cả, cho dù có để mặc cho nàng đi sút bóng, vậy bóng có bay được hay không cũng là một vấn đề ấy chứ. Nhưng nào ngờ được, tờ giấy vệ sinh này lại đột ngột xuất hiện ở vị trí kia, lúc này

ngay cả một người thành thật như Huy Hoàng cũng có thể đoán ra được Đường Hoa đang định làm gì rồi.

“Hự...” Huyền Huyền bị chém thành ánh trắng, trọng tài tức khắc bay đến trước mặt một anh bạn xui xẻo, chìa thẻ đỏ mời hấn rời khỏi trận ngay, mà Huyền Huyền thì xuất hiện ở ngoài sân, 10 phút sau sẽ được vào lại, trong thời gian này không thể giao lưu với những người khác được. Trận đấu lại tiếp tục...

Thư Sinh ở trong tháp bình tĩnh hỏi: “Ai bị ra ngoài rồi?”

“xx!”

“Không sao, chuyện nhỏ thôi!” Thư Sinh buông một câu nhẹ nhàng để ổn định lại quân tâm đang dao động: “Mười người cũng có thể thoải mái thắng được họ mà.” Nhưng... Hấn lại không biết là, kế liên hoàn của nhà họ Đường là lượt này nối tiếp lượt kia.

“Có thể xác định là người của họ đều ở đây hết, không có ai đến gần cự ly 30 mét cả.”

Thư Sinh vẫn còn chưa yên tâm: “Các người tới gần hơn một chút nữa rồi hấn phá tháp.”

“Được!” Hai hậu vệ còn dư lại cùng bay vào cự ly 10 mét, nhìn trái nhìn phải xác định sẽ không còn ai xuất hiện nữa xong thì hô lên một, hai, ba trong kênh đội ngũ, rồi từng người bắn phi kiếm ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 162: Liên hoàn (hạ)

Chương 162: Liên hoàn (hạ)

Ngay khi hai tên hậu vệ định chém vào bảo tháp, bảo tháp đột nhiên biến mất. Bởi vì... Rồi lại bởi vì... Cho nên hai thanh phi kiếm đều nhất nhất chém về phía Thư Sinh. Nhưng như người ta vẫn hay nói, cao thủ vẫn là cao thủ, hai hậu vệ vừa thấy Thư Sinh sắp phải bị mình giết chết, bèn vội vàng đưa phi kiếm xẹt qua hai bên tai của Thư Sinh.

Màn này khiến cho mọi người đều kinh hãi, hai thanh phi kiếm kia chỉ cách Thư Sinh có 0,01 mi-li-mét mà thôi. Mọi người nhao nhao vỗ tay cho phản ứng nhanh nhạy của hai cao thủ, đồng thời cũng không quên tỏ vẻ khinh bỉ một người nào đó. Sát Phá Lang đương nhiên là kẻ đầu tiên: “Con mắt người bị bù lạch cấn à? Sốt ruột thu thập như thế làm gì?” Cái tên ‘Thư Sinh’ tuyệt đối không phải là giả, thân hình thì yếu ớt, level thì nhu nhược, đối diện với hai tay đấm siêu cấp kia thật không có chút sức phản kháng nào cả. chỉ cần Đường Hoa thu thập muộn hơn 0,01 giây, Thư Sinh sẽ phải đứng ngoài sân suốt 10 phút, mà nhân tiện còn kéo theo một người rời trận đấu nữa.

Đường Hoa không thèm để ý tới Sát Phá Lang. Nhìn lại, hai tên hậu vệ đã toát mồ hôi lạnh cả toàn thân, còn Thư Sinh cũng đang nhớ lại mà hãi, hấn vỗ vỗ ngực giơ ngón cái lên với hai tên kia. Hồi này mà chém trúng thực sự thì mình sẽ bị rời sân 10 phút chưa nói, lại còn có một người phải rời trận nữa chứ. Thư Sinh lấy một cây quạt nát ra định ổn định lại cảm xúc, đột nhiên thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó hệ thống nhắc: ngài lại bị nhốt vào trong tháp nữa rồi, trong tháp, ngài sẽ ở vào trạng thái vô địch...

“...” Toàn bộ mọi người đều im lặng, không ai ngờ Đường Hoa sẽ chơi lại trò cũ này. Mà lúc này càng khủng khiếp chính là một tên pháp sư của đội mã Hoàng đã trần truồng đứng bảo vệ trước tháp, rất rõ ràng là đang nói với đội Liên Minh: cẩn thận đó, đừng có chém trúng ta à nha.

“Thư Sinh, chém hay không đây?” Hai tên hậu vệ kia đều bối rối. Hiện giờ người ta đang có hai thủ đoạn, cái đầu tiên khiến người phải đề phòng mình chém trúng tên pháp sư trần truồng kia, cái thứ hai khiến người phải đề phòng một tên tiểu nhân nào đó đột ngột thu thập. Nhưng nếu như không chém... Vậy phải trông chờ Thư Sinh tự nhờ vào năng lực của mình mà phá vây, cái này thật chẳng khác gì người si nói mộng cả.

Phải nói, cái bảo tháp này của Đường Hoa cũng chẳng phải thứ ngon lành gì, thậm chí còn rất vô bổ nữa là đằng khác. Vây Sát Phá Lang, người ta chơi một chiêu kiếm nộ, Đường Hoa sẽ mất cả gốc lẫn lá. Nhưng nó lại cực khủng ở phần lấy cấp lớn ăn hiếp cấp nhỏ. Cấp nhỏ thì cũng còn đỡ, nhưng chết cái là Thư Sinh này lại là dân bói toán xưa nay hiếm thấy. Hiếm

thấy cũng còn đỡ, nhưng càng chết là các sự vụ trong bang hội nhiều lắm, cho nên tên này không thể nào dừng mãi bằng Tinh Tinh được...

Bi kịch! Mọi người đều nhất trí cho là như vậy. Rõ ràng hôm nay Thư Sinh sẽ phải ăn đêm nằm dề trong tháp suốt thời gian thi đấu rồi.

“Còn chém nữa không?” Hai tên hậu vệ lại hỏi.

Thư Sinh cũng khá là buồn phiền, mình phải ở trong này, hiện giờ cục diện là chín người chọi mười một người, lại không có bản thân mình chỉ huy tại trận nữa, vậy... Tuy vẫn có thể nghe được ngoài kia, với lại cũng có thể nói chuyện được trong kênh đội ngũ, nhưng trong bóng đá, người ta dùng lời thì phải mất tới ba phút mới hình dung được một chuyện một cách hoàn chỉnh, thật chẳng bằng tận mắt thấy trong một giây. Đã sớm biết đội Mã Hoàng bày ra trận thủng sắt là có âm mưu cực lớn rồi, với lại bản thân mình cũng dè dặt nữa, nhưng vẫn cứ bất cẩn rơi vào lưới thế này đây.

“Vậy phải xem tình hình...”

Thư Sinh còn chưa nói xong, trọng tài đã huýt còi lên một tiếng: “Bóng vào hữu hiệu.”

Thư Sinh khẩn trương hỏi: “Ai vào thế?”

“Phi Thường Kiếm!”

“Làm sao lại vậy được chứ?”

“Ừm... Ta hiện giờ không biết phải dùng ngôn ngữ thế nào để hình dung nữa, tóm lại là chúng ta đã bị lừa rồi.”

“Nói cụ thể chút.”

“Cụ thể một chút thì... Tức là đội Mã Hoàng thừa dịp bọn ta phải phân tâm chú ý đến ngài, đã sử dụng một quả bóng giả gần như giống hệt với bóng thật. Bởi vì việc của ngài, cho nên bọn ta đều không được tập trung cho lắm, mà bóng còn đang bị đối phương khống chế nữa. Chờ đến khi bọn ta phát hiện thấy không ổn, Phi Thường Kiếm đã sắp lao vào vùng cấm địa của chúng ta mất rồi.”

“Chẳng phải ta đã phái người canh chừng Phi Thường Kiếm rồi đó sao? Chỉ cần hấn vừa qua khỏi giữa sân là phải bám chết hấn mà?”

“... Người đó vì giết Huyền Huyền, nên đã bị thẻ đỏ rời trận rồi.”

“... Vậy Huy Hoàng đâu?”

“Ai... Mặc Tinh ngăn trước mặt Huy Hoàng, Huy Hoàng không thể nào bỏ mặt mũi mà đẩy nàng ra được.”

“Ta đặt tên Gia Tử chết tiệt kia!”

“Còn có chuyện càng chết tiệt hơn, đó là có một nửa đội viên của bọn họ đã bắt đầu tự sát, tự đánh cho máu của mình còn lại có mấy điểm rồi, ta thấy chắc là định canh lúc chúng ta cướp bóng thì nhào vào phi kiếm đấy.”

“Cái này thì không sợ, trước kia từng gặp qua rồi. Chúng ta chỉ cần phối hợp tiến công phòng thủ tốt, khi có dịp thì giúp họ một chút, khả năng họ ngộ sát sẽ cao hơn khả năng chúng ta lỡ tay đấy.”

“Nhưng... Quan trọng là ngài lại đang ở trong này, vậy ngài nói xem ai làm chỉ huy thì được đây?”

“Phá tháp!” Liều rồi!

Hậu vệ này bị ai nói: “Phá không nổi nữa đâu, Huyền Huyền đã quay lại sân rồi, nàng với tên pháp sư kia không thềm làm gì cả, cứ bay chung quanh tháp thôi.”

Thư Sinh than một hơi, nói: “Còn có tin gì tệ hơn nữa không?”

“Có... Sát Phá Lang đang bắt đầu dẫn bóng xung phong, Huy Hoàng không thể ngăn lại hẳn nổi.”

“Bao vây lại.”

“Không có hậu vệ!”

“Hậu vệ đâu?”

“Một người đang ở trong tháp, một người đã bị thẻ đỏ, còn một người đang nói chuyện phiếm với ngài đây.”

“Huýt!” Cú mèo lấy cánh chỉ vào giữa sân, hô: “Bóng vào hữu hiệu.”

“Không phải là 2 : 0 đó chứ?” Thư Sinh có phần không dám tin, hỏi.

Nhưng sự thật lại đúng là đã 2 : 0. Hậu vệ kia bất đắc dĩ ‘ừ’ một tiếng, hỏi: “Bây giờ hai người chúng ta phải chờ cơ hội phá tháp, hay là trở về phòng thủ mặc kệ ngài đây?”

“Quay về đi! Để Huy Hoàng làm đội trưởng trước đã.” Thư Sinh thở dài: “Một bước sai là ngàn bước sai, chỉ vì đi nhầm một bước mà bị người ta đem ra chọc như là chọc khi. Yên tâm đi mọi người, chúng ta chưa chắc đã không có hy vọng đâu, hẳn phân ra hai người để trông chừng ta, vậy số

người trên sân vẫn chỉ là chín chọi với chín, không cần phải sợ họ.” Thư Sinh lại tự khuyến khích cho mọi người.

Huy Hoàng: “Báo cáo, bọn họ lại bắt đầu dùng thể trận thùng sắt nữa rồi, chỉ chừa lại một mình Sát Phá Lang ở giữa phần sân chúng ta mà thôi.”

Thư Sinh: “Các người phản ngàn vạn lần cẩn thận, chắc chắn họ sẽ đánh lén đấy. Chuyện chuyển bóng ở cự ly siêu xa như vậy chỉ có kiếm nô mới làm được, do đó phải đặc biệt chú ý tới Phong Vân Nộ. Nếu như ta đoán không sai, vậy trừ Sát Phá Lang, bên họ chỉ còn mỗi Phong Vân Nộ là còn được một lượt kiếm nô để chuyển bóng nữa thôi, cho nên phải cam đoan có hai người ngăn giữa lộ tuyến chuyển bóng của Phong Vân Nộ với Sát Phá Lang để có thể cản lại bất cứ lúc nào.”

* * * * *

“Huýt... Bóng vào hữu hiệu.”

Thư Sinh vừa nghe câu này lại bừng bừng nổi giận: “Ai đá vào?”

“Sát Phá Lang.”

“Ai chuyển bóng?”

“Táng Ái.”

“Táng Ái? Cự ly siêu xa?” Thư Sinh có phần không tin tưởng, hỏi lại.

Huy Hoàng giải thích: “Táng Ái có một quyển Thiên Thư, có thể phục chế kỹ năng. Nàng đã phục chế lại kỹ năng sút bóng lúc mở màn của bên ta, tuy không có tiên kiếm thực sự, cũng không có lực sát thương lớn, nhưng tốc độ với uy thế vẫn có thể phục chế được. Cộng thêm không có ai để ý canh chừng nàng, cho nên nàng đã chuyển bóng thành công.”

“Chúng ta...” Thư Sinh thực sự không hề muốn mở miệng ra nói chữ ‘thua’ một chút nào. Đột nhiên, trước mắt hắt sáng ngời lên, hắt sừng sốt phát hiện bảo tháp đã biến mất rồi. Lẽ nào là do Đường Hoa cảm thấy đã nắm chắc được thắng lợi, cho nên định thả mình ra để thi đấu ‘công bằng’ sao?

Nhưng... 0,1 giây sau, bảo tháp lại một lần nữa chụp xuống. Đường Hoa đứng đàng xa hô: “Ta chỉ muốn xem xem người còn ở trong tháp nữa hay không đó mà.”

Hắn đang chọc tức ta đấy! Dĩ nhiên Thư Sinh biết rõ ý đồ thực sự của Đường Hoa, nhưng mà lửa giận đã hùng hực thiêu đốt lên, không thể nào dễ dàng dập tắt xuống được. Mà phải nói, dù sao lửa giận cũng chỉ là lửa giận, không có lực công kích, cho nên Thư Sinh chỉ có thể quát lên: “Tối nay ông muốn ăn cà tím kho thịt, cà tím nhồi đậu hủ, cà tím hấp, cà tím nướng...”

Kiểu này là chắc chắn thua rồi! Ngay cả một người thành thật như Huy Hoàng cũng đã thấy như vậy. 3 : 0 không có gì là đáng sợ, thời gian còn rất đủ, nhưng cái đáng sợ lại chính là đội ngũ đã không còn ý chí chiến đấu nữa rồi.

Mà điều càng tồi tệ hơn, càng khiến họ bất ngờ hơn, chính là kẻ mà thân là đệ nhất cao thủ, Đông Phương Gia Tử, lại có liên tiếp bất tận những ý nghĩ xấu xa, đã đạt tới cảnh giới tối cao như có như không, trong kiếm không người rồi. Huy Hoàng đã từng gặp qua những chiêu lừa đó, nhưng hắn không phòng nổi. Thư Sinh thì có thể phòng được, nhưng hắn lại không nhìn thấy được. Thế là dưới tình huống chín người chọi chín người cộng với đội Liên Minh quăng mũ bỏ giáp, mười phút cuối của trận đấu đã bị ghi thêm tới hai bàn. Chỉ đến khi gần kết thúc trận đấu, Huy Hoàng đánh lén thành công mới vẫn hồi được chút thể diện.

* * * * *

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, Thư Sinh rốt cục cũng đã lấy lại được tự do. Hắn bay đến trước mặt Đường Hoa đang chúc mừng thắng lợi, nói: “Hôm nay vận khí của người thật không tệ đấy.”

“Sao lại có thể nói là do vận khí chứ?” Đường Hoa rất là bất mãn. Cái này là do thực lực mà.

“Giả dụ thế này đi, nếu quả bóng kia mà Huy Hoàng sút vào, vậy chúng ta sẽ lui lại phòng thủ ngay. Lúc đó các người chỉ có thể dâng lên tấn công, như thế sẽ thiếu đi sự nhạy bén của người, vậy ta sẽ sắp sẵn một đồng bẫy rập cho họ. Chỉ tiếc rằng không những ta thua người về mặt đề tiện, mà ngay cả vận khí cũng thua nữa.”

Đường Hoa cười híp mắt quàng tay qua vai Thư Sinh nói: “Các người là một đội đây tiên kiếm, đối phó với đội nửa tiên kiếm như bọn ta, lẽ nào vận

khí lại không đứng ở bên bọn ta chứ?”

“VẬY khi các người ăn hiệp đội không có tiên kiếm thì sao?”

“Cái đó... Thuộc dạng cá lớn nuốt cá bé.”

“Ha ha!” Thư Sinh đột nhiên biến đổi sắc mặt, hạ thấp thanh âm, hỏi: “Có phải Sát Phá Lang vì giết lão Tề cho nên mới tham gia giải đấu bóng đá không?”

“Ta không thích bán đứng đội hữu cho lắm.” Đường Hoa sờ sờ mũi.

Không thích cho lắm... Lời này mập mờ quá, ngay cả người không thông minh cũng có thể hiểu được ngay. Thư Sinh bèn hỏi: “Hắn ra bao nhiêu tiền muốn người?”

“Hai ngàn, nếu lấy được quán quân.” Trong lòng Đường Hoa lại thầm nói: người ra ba ngàn là ta sẽ bán con sói con kia ngay.

“... Hai ngàn!” Thư Sinh rút một giọt mồ hôi, đây chẳng phải là số lượng nhỏ đâu, có mua chuộc hay không đây? Rồi có muốn mua chuộc ngay lập tức không đây? Chắc chắn không thể để cho Sát Phá Lang thành công được, nếu không cả ngàn người trong hai bang sẽ uống công cả bảy ngày nay mất.

Đường Hoa thấy biểu tình của Thư Sinh thì nói thêm: “Sau khi kết thúc giải đấu xong, có khả năng sẽ được thêm 50% nữa.”

“Có cần phải hắc ám vậy không chứ?” Thư Sinh bị mấy chữ ‘50%’ làm cho nhảy dựng lên. Đây không phải là làm ăn, mà hoàn toàn là làm cướp đó.

“Ừm... Thực ra ta cũng phải bổ sung thêm một chút, nếu như ta lấy được chức quán quân, vậy sẽ có thêm tiền thưởng với phần thưởng nữa đó.”

“Người... Để ta cân nhắc chút đã.” Thư Sinh cảm thấy đau đầu lắm. Vì mình không nỗ lực, nên anh đại phải móc ví tiền đây. Tiếp theo đội Mã Hoàng sẽ đấu với ba đội hơi yếu, nếu không mua chuộc Đường Hoa mà muốn khiến cho đội Mã Hoàng bị đào thải, vậy ít nhất cũng phải mua chuộc được bốn tên cầu thủ trở lên mới được. Nếu vậy cho dù Đường Hoa có làm ăn cướp đi chẳng nữa cũng sẽ rẻ hơn việc mua chuộc bốn người nhiều lắm.

“VẬY được rồi! Ta chờ tin của người đó.” Đường Hoa cười híp mắt, thi đấu xong sẽ được nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, người cứ từ từ mà cân nhắc

đi nhé. Đường Hoa quay về đội, kéo Sát Phá Lang qua một bên: “Qua, nói chuyện này với người đây.”

“Chuyện gì?” Lúc này Sát Phá Lang xem Đường Hoa thấy thuận mắt lắm.

“Chúng ta nhất định phải làm tốt kế hoạch hậu bị mới được. Thứ nhất là để chuẩn bị khi thắng, thứ hai là để chuẩn bị khi thua... Ta hỏi câu này, nếu chúng ta thực sự thua, nhưng lại có thể lấy được tín vật của lão Tề, vậy số tiền kia...”

“Là của người, 1000 kim, tuyệt đối không nuốt lời.”

“Tốt lắm, ta chuẩn bị bán độ đấy. Trận thi đấu cuối cùng chắc chắn sẽ bán độ. Yêu cầu thứ nhất là lúc bọn họ nhận phần thưởng nhất định phải xử lý lão Tề giúp chúng ta, yêu cầu thứ hai là nhất định phải xuất tiền mua chuộc chúng ta.”

“Vậy chúng ta có chỗ lợi gì?” Sát Phá Lang rất là bội phục Đường Hoa, bán độ mà cũng có thể nói một cách lễ thắng khí tráng như vậy đấy.

“Ngốc! Chẳng hạn như người bây giờ phải đưa 1000 kim tiền công cho ta phải không? Chúng ta có thể yêu cầu họ đưa 2000 kim ra, chúng ta chia mỗi người một nửa. Như vậy chẳng phải sẽ miễn được tiền công của ta hay sao? Hơn nữa lại còn có thể đạt được mục đích của người nữa.” Trong lòng Đường Hoa thầm nói tiếp: sau đó ta sẽ độc chiếm hết thù lao của Thư Sinh... Sau đại hội Olympic này, ông đây sẽ là người giàu nhất. Đã ăn nhà Đông lại ăn luôn cả nhà Tây, đây chính là tác phong nhất quán của Đường Hoa.

“Ta... Cân nhắc đã!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 163: Trận chung kết (một)

Chương 163: Trận chung kết (một)

Tục ngữ có nói khi người ta xui xẻo thì uống nước cũng bị nghẹn. Đường Hoa có đang ở trong thời kỳ xui xẻo không? Rõ ràng là không phải rồi. Người ta có nói, trí tuệ sáng tạo ra tài phú, đây chính là một chân lý, nhìn xem giới thượng lưu xã hội bây giờ có ai là thuần lao động thể lực không? Mà Đường Hoa đã không bị xui xẻo, vậy chắc chắn sẽ phải phát tài rồi. Cho nên người có thể dùng cụm từ ‘nhà giàu mới nổi’ để hình dung tình trạng của Đường Hoa lúc này.

Lúc này, Thư Sinh còn đang nỗ lực tranh thủ tình cảm đặng chặt giá với Đường Hoa, Đường Hoa lại có một người quen tìm đến.

“Người...” Đường Hoa nhìn tin nhắn gọi mình, còn chưa kịp hồi âm đã trông thấy người nhắn tin đang ở dưới lầu một của tửu lâu, vẫy tay với mình. Đường Hoa bèn đứng lên nói một tiếng: “Ta đi nhà vệ sinh trước đã.”

Người quen kia thấy Đường Hoa đã đứng lên, bèn rào bước đi ra ngoài cửa trước. Người nọ bước đi không nhanh không chậm, Đường Hoa cũng không nhanh không chậm bước theo. Người nọ vẫn không ngoảnh đầu nhìn lại, trực tiếp queo vào trong một gian trà lâu, sau đó lúc Đường Hoa bước vào trong này, người nọ cũng vừa vặn tiến vào một gian riêng.

Đã là người quen, lại có sự tự tin như thế, có sự cân nhắc khéo léo như thế, hơn nữa lại còn biết Đường Hoa đang ở nơi đâu... Chỉ có thể là một người duy nhất: Thi Thi.

Đường Hoa bước vào gian riêng, đóng cửa lại rồi ngồi xuống, Thi Thi cũng không mở miệng, chỉ rót trà cho Đường Hoa, Đường Hoa nhìn cốc trà này mà ngẩn ngơ.

“Đang nghĩ cái gì đấy?” Thi Thi uống một ngụm chè, hỏi.

“Đang đoán mục đích đến đây của người.”

“Đã nghĩ ra chưa?”

Đường Hoa lắc đầu: “Ta chỉ biết là chắc chắn có quan hệ với giải bóng này thôi.”

“Không tệ!” Thi Thi vỗ tay: “Rất nhiều người khi trả lời câu này đều làm ra vẻ mình siêu phàm lắm. Ta cứ dứt khoát nói thẳng đi, ta là đội trưởng đội Cân Quốc, tức là đội mà rất có khả năng sẽ đụng độ với các người trong trận chung kết đấy, đương nhiên điều kiện tiền đề là các người

phải trước sau thắng được hai trận nữa, mới có thể tiến vào chung kết được.”

“Khoan đã!” Đường Hoa ngắt ngang: “Làm sao người biết được đội của người sẽ vào chung kết chứ? Theo ta biết, đội của người chỉ thuộc dạng kỳ tích bình thường, loại không có khả năng phát sinh kỳ tích, nhưng vẫn cứ phát sinh thôi.”

“Rất đơn giản.” Thi Thi huơ huơ một tờ ngân phiếu, rồi đặt lên trên mặt bàn: “Bọn ta mua chuộc thủ môn của đối phương.”

“...” Trên sân bóng, không có cầu thủ nào có mức lương trung bình thấp hơn thủ môn, nhưng cũng không có ai dễ dàng bán độ được như họ cả. Đường Hoa cầm ngân phiếu, nhìn kỹ rồi vô cùng kinh hãi: “Một ngàn?”

“Sao thế?”

“Một trận thi đấu mà dùng tới một ngàn kim...”

“Người out rồi.” Thi Thi lắc đầu giải thích: “Lẽ nào người không biết, trong Song Kiếm có cực kỳ nhiều người đang cá độ bóng đá sao?”

Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi: “Thật không biết.”

“Khó trách, người bận mà.” Thi Thi nói: “Ta yêu cầu nếu gặp nhau trong trận chung kết, người phải thua. Thua một trái ta cho người một ngàn kim, thua hai trái là hai ngàn.”

“Yêu cầu của bạn bè chính là mục đích của ta.” Đường Hoa trả lời chắc như chém đinh chặt sắt.

Thi Thi thấy bộ dạng này, bèn cười nói: “Thực ra người không cần phải hoài nghi, ta sẽ không gạt người nữa đâu. Nhưng chúng ta phải trước tiểu nhân sau quân tử, nếu như người không vào được...”

“Như vậy ta sẽ gom toàn bộ gia sản cá mình thua. Có điều...” Đường Hoa kể lại những yêu cầu của Sát Phá Lang.

“Ha ha, chuyện nhỏ thôi, trong đội của ta trùng hợp có thích khách nhận nhiệm vụ ám sát lão Tề, tín vật thì ta sẽ chịu trách nhiệm đưa đến tay Sát Phá Lang cho. Gia Tử, người càng ngày càng khôn khéo rồi đó.” Thi Thi cười nói: “Ta thích giao tiếp với những người thông minh. Vậy ta đi trước đây, nhớ đó, người nhất định phải lọt được vào trận chung kết rồi mới có tư cách, một ngàn này xem như tiền đặt cọc, nếu người muốn cá độ, cứ liên hệ

trực tiếp với ta là được rồi. Hẹn gặp lại.” Nói xong, Tinh Tinh vẫy tay bước ra ngoài phòng.

Thi Thi đi rồi, Đường Hoa lại bắt đầu lâm vào trong trầm tư, chuyện hăn tự hỏi lần này là chuyện nghiêm chỉnh, hơn nữa còn là về định luật bảo toàn năng lượng nữa. Dựa theo tiến độ bình thường, vậy Sát Phá Lang sẽ hoàn thành được nhiệm vụ, đồng thời còn tiết kiệm được 1000 kim tiền thuê mình, mình thì sẽ kiếm được một mớ ở chỗ Thi Thi, lại còn trả được nhân tình của Sát Phá Lang, ngoài ra còn chắc chắn kiếm được một mớ chỗ Thư Sinh nữa. Tinh Tinh thì sao? Nàng là bên nhà cái, chắc chắn cũng phải kiếm được đầy tràn... Vậy ai sẽ thiệt thòi nhỉ? À... Là số đông nhân dân lao động chứ ai. Cái này cũng giống với mua vé số vậy, bên được lợi luôn là một số ít người, hơn nữa sẽ lời được rất nhiều. Còn bên thiệt thòi luôn là bên số đông, nhưng chỉ thiệt thòi ít. Hóa ra sự chênh lệch giàu nghèo trên thế giới đã bắt đầu như thế đấy.

* * * * *

Ngay cả đội Liên Minh mà cũng có thể xử lý được, hơn nữa còn là xử lý một cách sạch sẽ lưu loát, cho nên trong nhất thời đội Mã Hoàng đã trở nên nổi bật vô cùng. Đường Hoa thăm dò tình hình trong chợ đêm, thấy kèo trận sau là đội Mã Hoàng chấp ba trái. Thân từng là Phong Hỏa, lần này Đường Hoa vẫn có phần phúc hậu, bèn đem tình huống kể lại với Sát Phá Lang. Đầu tiên, Sát Phá Lang tỏ vẻ hoài nghi với sự thẳng thắn rộng rãi này của Đường Hoa, nhưng cuối cùng vẫn tin tưởng hăn. Đồng thời Sát Phá Lang còn tỏ ý, nếu thật sự đến được trận chung kết, mình kiểu gì cũng phải lấy 3000 kim ra cá rằng đội mình thua. Đường Hoa rất hài lòng với thái độ này của Sát Phá Lang, dù sao cũng phải khiến cho Thi Thi kiếm được ít hơn một chút chứ.

Nửa giờ trước trận đấu, theo thường lệ vẫn là hội nghị động viên của đội Mã Hoàng. Sau đó Phong Vân Nộ sẽ bố trí chiến thuật suốt trận thi đấu, tiếp theo là do Đường Hoa bổ sung một ít mảnh khóe nhỏ, cuối cùng mọi người cùng nâng cốc chúc mừng thắng lợi sẽ đến. Đường Hoa rất cao hứng cộng ly với mọi người, hai phút trước hăn đã bàn xong giá cả với Thư Sinh rồi, cũng tức là đã hoàn toàn bán trận chung kết đi. Đường nhiên hăn chỉ

nói rằng mình cam đoan đội Mã Hoàng sẽ thất bại, chứ không hề bảo đảm cho tính mệnh lão Tề sau khi người khác thắng.

3 : 1, thoải mái thắng. Sau khi thắng trận, Đường Hoa nhìn lại thành tích thi đấu của đội Cân Quắc, tổng cộng sút bóng được 5 cú, toàn bộ đều vào. Bình luận: hiệu suất ghi bàn siêu cấp.

* * * * *

Trận đếm ngược thứ hai, đội Mã Hoàng vẫn thắng được như cũ, đã trải qua lần thử thách của đội Liên Minh, đội Mã Hoàng muốn thua cũng khó. Nhìn lại trận đấu đếm ngược thứ hai của Thi Thi thật là hài hước vô cùng, thủ môn của đối phương cũng không hề cố ý lọt lưới, mà là vừa vào trận đã giết ngay một tên tiền đạo của đội Thi Thi. Dưới tình huống không có thủ môn, tuy đội đối phương đã dùng tới bốn hậu vệ để chặn cầu môn, nhưng cơ bản là không có được nửa phần đất để dụng võ. Không có hậu vệ, tức là không có dàn phòng thủ, hai tên tiền đạo nhà người ta chỉ cần ở ngoài vùng cấm địa luyện cước pháp cũng đã đủ rồi.

* * * * *

Cuối cùng, sau khi đã phải chờ đợi đến 5 ngày, đội Mã Hoàng và đội Cân Quắc cũng đã xuất hiện trên sân trận chung kết giải bóng đầu tiên trong Song Kiếm. Đội Mã Hoàng có thể đi đến bước này, tuy có thành phần vận khí trong đó, nhưng mọi người lại không thấy kỳ lạ chút nào. Còn đội Cân Quắc có thể tham gia được trận chung kết mới khiến cho hầu hết mọi người phải té bở ngựa.

Phải nói thực lực của đội Cân Quắc ở giai đoạn trước thật không tệ, nếu chỉ đấu có chừng mười trận, vậy chức quán quân mười phần có tám, chín là thuộc về các nàng, bởi vì pháp bảo của các nàng, hoặc là nói các bí tịch độc môn của các nàng, toàn bộ đều phải dùng linh lực hết. Ngũ Linh Luân của Thi Thi - cực kỳ cực kỳ trâu bò, hơn nữa có thể nói là đã đến cảnh giới tùy tâm sở dục rồi, nhưng mỗi lần sử dụng lại phải tốn đến 30 vạn linh lực. Tuy hiện giờ đánh quái cũng được nhiều linh khí hơn, nhưng vẫn không chịu nổi việc xài vô tội vạ như vậy. Những người khác cơ hồ đều không khác, các pháp bảo, kỹ năng mạnh mẽ đều phải lấy linh lực ra làm cam đoan cả. Đội ngũ như thế này có vào top 100 cũng không có gì quái, nhưng điều kỳ quái

là sau khi họ đã hết linh lực rồi mà trận nào trận nấy cũng đều hữu kinh vô hiểm, qua được cả thì...

Nhưng đây là bóng đá, mà quả bóng thì hình tròn, tức là chuyện gì cũng đều có thể xảy ra. Lẽ nào người có thể đoán trước được rằng đội Hy Lạp sẽ lấy được cúp vô địch Châu Âu năm 2004 sao? Lẽ nào người có thể đoán trước nổi Hàn Quốc sẽ tiến được vào vòng tứ kết của World Cup 2002 à? Lẽ nào người có thể ngờ được Raul sẽ không treo giày ở đội Real Madrid? Hay là người cho rằng chỉ cần đổi một tên chủ tịch liên đoàn bóng đá, hoặc đưa ra được mấy con chim đầu đàn là Trung Quốc có đủ tư cách tham gia World Cup?

Hết thấy mọi chuyện đều có khả năng hết, ví dụ như Trung Quốc ấy, cũng đã từng tham gia World Cup đó thôi, tuy chỉ là một trong những đội tồi tàn nhất. Rồi ví dụ như có người nói muốn được gả cho Trịnh Đại Thế, nhưng vẫn chưa hề nghe nói nàng muốn được gả cho chồng Tây... Đương nhiên, ở đây cũng nói lên rằng nàng này rất tự biết mình.

Những ví dụ trên đây có thể giải thích được lý do vì sao đội Cân Quắc có thể tiến quân được vào trận chung kết.

* * * * *

“Trận đấu bắt đầu!”

Sát Phá Lang theo thường lệ xuất kiếm ra tranh bóng, cũng theo thường lệ đã đoạt được, chỉ có điều lần này kiếm đã lệch đi một chút, bóng không rơi về bên đội Mã Hoàng, mà rơi về hướng giữa sân của đội Cân Quắc. Người sẽ đón được bóng chính là Thi Thi đại mỹ nữ.

Thi Thi đại mỹ nữ còn chưa có đón được bóng đã nhìn về hướng Sát Phá Lang nhè nhẹ cười, Sát Phá Lang chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, hai người đã ngầm hiểu nhau. Đột nhiên, lúc Thi Thi đang định đón bóng, một thanh tiên kiếm lại đột ngột xuất hiện ở bên cạnh bóng, tiên kiếm hất một nhát, bóng đã bay ngược trở lại. Sau đó có một người lao vút tới, Sát Phá Lang nhìn lại, không phải Phi Thường Kiếm thì còn ai đây?

Thi Thi vội vàng gọi người chặn lại, nhưng không ngờ người còn chưa tới, Phi Thường Kiếm đã lật người một vòng 360 độ trên không, chuyển bóng về phía sau. Hai tên hậu vệ hơi sững người, phát hiện Phong Vân Nộ

đã đón được bóng, đang cấp tốc xông vào phần giữa sân của mình, bèn vội vàng tiến lên vây Phong Vân Nộ. Lại không ngờ được, Phong Vân Nộ đưa chân lên, dùng một kỹ năng đã chuyển bóng đi. Lại nhìn lại, thấy Phi Thường Kiếm đang cầm đầu chạy về phía trước, đón được bóng ngay trước vùng cấm địa. Đây chính là phương pháp chuyển bóng 2 qua 1.

“Sút gôn!” Tường thuật viên điên cuồng hét lên một tiếng: “Bóng vào rồi, đội Mã Hoàng đã dẫn đầu 1 : 0. Mới mở màn 20 giây, Phi Thường Kiếm của đội Mã Hoàng đã đánh lén thành công, giúp cho đội nhà chiếm được tiên cơ. Lúc trước chúng ta vốn vẫn cho rằng Sát Phá Lang hôm nay mất phong độ, ngay cả tranh bóng cũng xảy ra vấn đề, kết quả không ngờ là có chiến thuật cả. Thật là thế giới to lớn không gì lạ mà không có, chẳng trách Thư Sinh khi nhận phỏng vấn sau trận đấu đã nói: ‘có Gia Tử hết thảy đều có khả năng’ mà. Xem ra kẻ đang tâm sử dụng những thủ đoạn đê tiện vô sỉ để ăn hiếp một đám mm nhỏ bé như thế chỉ có thể là Đông Phương Gia Tử mà thôi.”

Đường Hoa chìa một ngón giữa lên trên trời, rảnh rỗi không gì làm lại bày đặt truyền hình trực tiếp rồi lại còn tường thuật trực tiếp trận chung kết làm chi? Càng rảnh rỗi hơn nữa là lại đi đả kích mình một cách không khách quan như thế đấy.

Tường thuật viên cười hè hè, trong lòng thầm nói: đây là tiếng nói chung của quần chúng, người chìa ngón tay giữa, chứ có chìa ngón chân giữa cũng không ai thèm để ý đến người đâu.

Mặc Tinh chạy vào trong vùng cấm địa, hai tay xòe ra đập tay với Đường Hoa: “Ya!”

“Ya...” Đường Hoa rơi lệ đầy mặt.

“Gia Tử, sao ngươi lại khóc rồi?”

“Là do ta cao hứng đấy, ngươi chưa nghe nói có người vui quá hóa khóc à?” Trong lòng Đường Hoa mơ hồ có một chút lo lắng nào đó.

* * * * *

“Trận đấu tiếp tục bắt đầu, hiện giờ đội Cân Quắc đang giữ bóng, đưa bóng về giữa phần sân đội mình để chuẩn bị tiến công... Cẩn thận đó! Phi Thường Kiếm lợi dụng khả năng tàng hình đê tiện của mình, đã cướp bóng

mất rồi. A... Sát Phá Lang đã xông qua rồi, hắc hắc là không ngờ Phi Thường Kiếm có thể đoạt được bóng, nên đã mạnh mẽ xuất ra một kỹ năng. Quả bóng bị hai kỹ năng đụng vào đã rơi xuống trước mặt một hậu vệ của đội Cân Quắc... Cô nương, cẩn thận đó, coi chừng là âm mưu của người ta đó... A! Mặc Tinh, từ lúc nào mà Mặc Tinh đã dâng lên tấn công thế? Một quyền, hậu vệ đã bị nàng đánh ngã lăn quay, Mặc Tinh linh hoạt đưa hai chân cùng quất, bóng đã bay về hướng Sát Phá Lang ở ngoài vùng cấm địa. Cơ hội... Gần như là một chọi một rồi. Đội Cân Quắc thật thất sách quá, thế mà không cắt người đeo bám Sát Phá Lang, đã khiến người ta thoải mái lấy được bóng rồi. Kiếm nô, Sát Phá Lang đã xuất kiếm nô ra rồi... Xong rồi, đội Cân Quắc sắp phải tiêu rồi... A! Kỳ tích, bóng vậy mà đã chạm vào xà ngang, sau đó đội trở về... Ta đệt, hậu vệ đội Cân Quắc đã hoàn toàn sửng người hết cả rồi, mà lúc này thủ môn lại chụp hụt nữa... Thượng Đế ơi, Phi Thường Kiếm xuất hiện rồi, hoàn toàn là cầu môn trống kìa.... Bóng vào rồi, 2 : 0 ! Hậu vệ đội Cân Quắc vì sự chậm chạp của mình mà đã phải trả một cái giá quá trầm trọng. Đương nhiên, chúng ta cũng nên cùng nhau khinh bỉ kẻ rất có khả năng đã bày ra lần hành động này - Đông Phương Gia Tử!”

“Ya...” Mặc Tinh nhảy tưng lên, lộn nhào trở về, nhìn Đường Hoa hỏi: “Người lại vì quá vui mà khóc đó à?”

“Ừ ừ!” Cuối cùng Đường Hoa cũng đã biết điều khiến mình lo lắng lúc trước là gì rồi, trình độ người ta thấp quá, đưa bóng cho cũng có đưa được lên đâu. Bà nội nó, đậu xanh nó! Mấy trường hợp bán độ ngu ngốc thế này làm sao lại có thể tái diễn ở trên đầu của ông đây chứ?

*** Trịnh Đại Thế (Jong Tae-se): một cầu thủ, nổi tiếng vì lối chơi đẹp và lần khóc khi nghe hát quốc ca nước mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 164: Trận chung kết (hai)

Chương 164: Trận chung kết (hai)

Mắt thấy sự tình đáng xấu hổ như thế này, tiểu nhân Sát Phá Lang là kẻ đầu tiên tỏ sự nghi ngờ cực độ của mình với Đường Hoa, hần hần tin: “Người đó, lại chọc ta.”

Đường Hoa thấy tin hần nhưng không thêm để ý tới, hần hần cho Thi Thi: “Đại tỷ à, chọc ta rất là vui phải không?”

Thi Thi quệt hai dòng nước mắt: “Đại ca, toàn bộ gia sản của ta đều ở trong đó hết đó.”

“Có chứng cứ gì chứng minh người đang không chọc ta không?” Dù sao cũng đã từng có vết xe đổ rồi.

“Người nghĩ rằng các người thắng trận thì ta có thể kiếm được tiền sao?”

“Cái này... Thật ra cũng có lý.” Đường Hoa hiểu, sau đó chợt giận dữ: “VẬY các người đang làm cái trò gì đây?”

“Đại ca, ngài không thấy à? Bọn ta thật cũng mong tấn công lắm, nhưng ngay cơ hội lấy bóng cũng không có kia mà.”

“Móa! Chúng ta hiện giờ là mười ba người đá với chín người, vậy mà mới bắt đầu người đã thua tới 2-0 rồi, chuyện chúng ta đá giả có nói ra cũng không ai tin à.”

“Dù sao thì người cũng trông thấy rồi đấy, trình độ chỉ có nhiều đó thôi... Nếu không... Người giả bộ tự lọt lưới vài trái đi?”

Đường Hoa học máu: “Tỷ tỷ, ngài bảo ta tự ghi bàn nhà mình thì không có vấn đề, nhưng quan trọng là ngài phải để ta cho ta lấy được bóng đã chứ.”

“Sát Phá Lang thì sao?”

“Một tên tiền đạo mà mang bóng cầm đầu chạy mấy trăm mét, sau đó giơ chân sút vào gôn nhà mình?”

Thi Thi cũng vì ý kiến tồi tàn này của mình mà học máu, thực lực kém quá rồi, lẽ ra phải mua chuộc luôn hết cả đội người ta mới đúng chứ. Thi Thi không hề nói dối, làm nhà cái thì bên kèo dưới thắng trận họ mới lời được, đây là đạo lý dễ hiểu lắm. Mà nếu dựa theo tình hình hiện giờ suy tiếp, vậy sau khi trận đấu kết thúc, nàng sẽ chỉ còn có một con đường duy

nhất để đi, đó là nộp đơn xin phá sản, nếu đoán không sai, còn phải làm công cho hệ thống mấy tháng nữa. Làm công cho hệ thống không phải là dạng làm công bình thường, đó là công nhân làm suốt 24 giờ, 365 ngày, đã không có bảo hiểm lại còn không có ngày nghỉ nữa...

“Người có ý kiến gì không?” Bây giờ điều duy nhất Thi Thi chờ mong là Đường Hoa sẽ nảy ra mấy ý đồ nào đó. Tuy Sát Phá Lang vẫn đang nỗ lực quấy rối, nhưng hiệu quả vẫn không thể nào hài lòng nổi. Đương nhiên nếu không nhờ Sát Phá Lang quấy rối thì bây giờ sẽ không chỉ là 2-0 đơn giản như vậy đâu.

“Trừ khi bây giờ người có thể mua chuộc được Huyền Huyền.”

“Mua chuộc nàng?”

“Đúng! Sao người không nghĩ lại thử xem, với mớ trang bị cùng với level rác rưởi của nàng làm sao lại có thể chui vào trong đội này được chứ? Rồi vì sao Phong Vân Nộ lại chấp nhận cho nàng vào đội chứ?”

“Vì sao?”

“Bởi vì... Thứ nhất, Phi Thường Kiếm ái mộ Huyền Huyền. Thứ hai, Phong Vân Nộ cũng rất có ý đồ với nàng ta.”

“? Thứ nhất thì ta hiểu, nhưng còn thứ hai...?”

“Heo à? Nếu Phong Vân Nộ của được Huyền Huyền, vậy khi đến hành tinh M hẳn có thể bớt phần đấu được 20 năm đấy, cho dù chỉ kết bạn với nhau, về sau cũng sẽ thành thang hoạn lộ. Cái mà mình tính không thiếu nhất là gì? Không thiếu nhất chính là mạng lưới quan hệ. Xã hội thượng lưu là cái gì? Ngay cả trong xã hội hạ lưu, ai lại không vui lòng kéo theo một minh tinh đi qua đi lại trước mặt bạn bè để tăng thể diện chứ. Phong Vân Nộ là người thông minh, cho nên biết Huyền Huyền tuyệt đối là một tiềm lực lớn.”

Thi Thi hỏi tiếp: “Dùng cái gì mua chuộc nàng đây?”

“Ừm... Không biết.” Đường Hoa thật sự không biết, hẳn còn chưa với tay vào lĩnh vực này, đối mặt với vấn đề như thế thật không biết phải lần từ đâu cả.

“Ta tới thư xem, nếu thành công thì sau đó sẽ xử lý thế nào?”

“Người cứ làm như vậy... Nói như vậy...”

* * * * *

Sau khi bắt đầu trận đấu được 15 phút, Huyền Huyền đột nhiên nói: “Trong đội Cân Quốc có nhiều bạn của ta lắm, có thể chữa chút thể diện cho bọn họ, đừng tiến công nữa được không?”

Phi Thường Kiếm tức khắc trả lời: “Có thể!”

Phong Vân Nộ dịu dàng hỏi: “Là bạn bè thế nào? Quan trọng lắm sao?”

“Ừ ừ! Là... bạn bè tâm sự.”

“Phản đối!” Mặc Tinh nhảy ra nói: “Bạn bè thì bạn bè, ta vẫn còn chưa sút vào nữa đó.”

Táng Ái nói một cách không nóng cũng không lạnh: “Đúng vậy, tinh thần thi đấu Olympic.”

Bởi vậy đội bắt đầu bỏ phiếu, Mặc Tinh, Tầng Ái với lại ba người nữ khác tỏ ý phản đối, còn Huyền Huyền, Phi Thường Kiếm, Sát Phá Lang với một tên hậu vệ nam khác bỏ phiếu đồng ý. Đường Hoa vỗ ngực nói: “Bạn bè của Huyền Huyền người cũng là bạn bè của ta, mẹ của người vẫn là mẹ của người, ta vĩnh viễn ủng hộ người.”

5 vs 5, huề.

“A! Lại cái dạng này.” Phong Vân Nộ phiền não lắm, thực ra bây giờ tỷ số đã là 2-0, trình độ người ta lại như thế, cho dù có để yên cho người ta tấn công cũng chưa chắc có thể tới vùng cấm địa nổi. Nhưng vấn đề là bởi vì đề nghị kỳ lạ này của Huyền Huyền, đã khiến cho không khí trong đội ngũ mất hài hòa lắm. Mặc Tinh với Tầng Ái đã sớm không thuận mắt Huyền Huyền từ lâu rồi: “Ta bỏ quyền có được không?”

Mà điều duy nhất hiện giờ Đường Hoa cảm thấy tò mò chính là Thi Thi đã dùng cái gì để mua chuộc Huyền Huyền. Tiền, người ta có. Danh, người ta cũng có. Thi Thi còn có thể đưa ra thứ gì được nữa chứ? Nhắn tin cho Thi Thi, Thi Thi vẫn chỉ trả lời: “Người đoán xem.”

“Đoán cái máu!” Đường Hoa kéo Mặc Tinh qua, nói: “Người phải đồng ý.”

“Dựa vào cái gì?”

“Hàm Dương, Lạc Dương, Trường An, thành đô, Thái Nguyên rong ruổi mười ngày, mỗi ngày phí mua sắm 100 kim, cộng thêm xe công đón

đưa...”

Còn chưa chờ Đường Hoa nói xong, Mặc Tinh đã giơ tay: “Ta nghĩ nhất định Huyền Huyền tỷ cũng có chỗ khó xử, ta đồng ý.” Còn chuyện vì sao Đường Hoa bắt nàng đồng ý, nàng cho rằng không cần thiết phải dò hỏi.

Bởi vì như thế, đội Mã Hoàng bắt đầu co đầu rút cổ lại phòng thủ nơi giữa sân. Bình luận viên tiếp tục kích động quần chúng: “Nhìn kìa, Đông Phương Gia Tử lại xuất ác chiêu rồi. Các cô nương, đừng bị cái bề ngoài mê hoặc đấy, rất nhiều sự tình trên sân bóng đã cảnh báo chúng ta rồi, họ đang ở trong trạng thái phòng thủ phản kích đấy... Đội Mã Hoàng thật cũng quá vô lại rồi, lại đi bày ra thế trận thùng sắt để tử thủ điểm số 2-0 thế đấy.”

Đường Hoa ngáp một cái thật dài, đã 30 phút rồi, thế mà mình chưa thể đụng được vào trái bóng dù chỉ một cái đấy. Lại nhìn mấy người khác, cũng đều đang bồn chồn cả. Nhưng cho dù tinh thần bên mình bất an, cho dù đội Cân Quắc đã đổ mồ hôi như mưa, cho dù đội Cân Quắc hiện giờ chỉ còn mỗi một tên thủ môn đang đóng ở phần sân giữa của họ, cũng không thể nào đột phá được đến vị trí hậu vệ bên mình.

Phải biết rằng hiện giờ đội Mã Hoàng đã không còn là những con gà con như lúc trước nữa. Trước khi đấu với đội Liên Minh, họ đã có chiến thuật và cách phối hợp của riêng mình. Sau khi tổng kết lại sở trường của đội Liên Minh, các cầu thủ đội Mã Hoàng đã trở nên chuyên nghiệp hơn cả đội bóng nam quốc gia Trung Quốc rồi...

Ông trời thật không có mắt, chuyện thế này mà cũng có thể xảy ra được đấy. Đường Hoa nhìn tình trạng trên sân mà tức giận vô cùng, bèn khơi khơi leo lên trên xà ngang mà nằm, nhắm mắt lại coi như không nghe không thấy gì nữa. So với tổn thất mà Thi Thi sẽ gặp, hắn còn đỡ hơn nhiều lắm, hắn không mắc nợ bên ngoài, tuy cũng có cá cược nhưng đều là vốn riêng của mình cả. Còn phần 1000 kim tiền đặt cược của Thi Thi thì... Sau khi thắng trận, chẳng phải Sát Phá Lang vẫn sẽ đưa cho mình 1000 kim đó sao? Chỉ có điều tiếc nuối duy nhất là sau khi lông bông được mấy ngày, mình đã phải trở lại với giai cấp vô sản, mỗi ngày phải vì chút tiền chỉ đủ nuôi mèo mà chạy Đông chạy Tây rồi. Bất đắc dĩ quá! Cuộc đời thật bất đắc dĩ lắm mà...

Sát Phá Lang nhìn thấy giấy biên nhận đặt cược của Đường Hoa xong mới triệt để tin tưởng tên này, tổn thất của hắn lớn hơn của Đường Hoa, nhưng cũng chỉ là chút tài chính lưu động mà thôi, mấy món rác rưởi trong bao hắn tùy ý lấy ra bán cũng đủ để sung sướng qua ngày rồi ấy chứ.

Bình luận viên: “A! Sát Phá Lang và Mặc Tinh đã đụng phải nhau rồi, tiền đạo của đội Cân Quắc đã lấy được bóng ngay trước vạch cấm địa. Cuối cùng, sau khi trận đấu khai mạc được 40 phút, đội Cân Quắc cũng đã có được cơ hội sút bóng đầu tiên. Nhưng chúng ta hãy nhìn lại thủ môn của đội Mã Hoàng - Đông Phương Gia Tử kìa, hắn không hề nhìn lấy nửa con mắt, vẫn chỉ nằm trên xà ngang đếm mây bay như cũ... Đây là chiến thuật tâm lý, nhất định là chiến thuật tâm lý đấy. Sút rồi, tiền đạo của đội Cân Quắc - Cân Quắc Tiền cuối cùng cũng đã sút bóng rồi, quả bóng bay xẹt theo một đường vòng cung đẹp đẽ... Ta đệt, quả bóng bay thẳng tới bàn tay đang thông xuống của Đông Phương Gia Tử rồi, thế mà trông hắn như đang ngủ vậy, thật là một tên nham hiểm mà.”

Đường Hoa nhìn lại quả bóng trên tay mình, trong lòng có biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn. Chợt cơn hận dâng lên, hắn xoay người quát: “Đứng lại!” Mọi người sững sờ, lại thấy Đường Hoa đã đi đến trước mặt Cân Quắc Tiền, hung tợn nện một đấm, sau đó lại bồi thêm một đạp nữa. Đánh xong, Đường Hoa ném bóng lên trên kiếm của Cân Quắc Tiền: “Sút lại.” Còn bản thân hắn thì lại chậm rãi bay trở về cầu môn: ha, con nhãi ngu ngốc này, vậy mà còn không biết cả sút lén nữa chứ.

Bình luận viên: “A! Đông Phương Gia Tử thực là tồi quá rồi, hắn muốn dùng năng lực của mình để triệt để phá hủy niềm tin của Cân Quắc Tiền đấy. Kiên cường lên cô nương ơi, đừng nên thỏa hiệp với thế lực tà ác nhé, dù người có sụp đổ, vẫn còn có mười người như người nữa mà.”

Đường Hoa cá giận nói: “Người mau sút đi chứ!”

Cân Quắc Tiền co rúm người lại: “Ta... Ta không dám.”

“Người có sút hay không?”

“Oa... Ta không dám mà, đã nói người ta không dám mà.” Khóc rồi, rõ ràng là sợ lắm rồi đấy.

Thế này thì ngay cả Phong Vân Nộ cũng không nỡ nhìn nữa, bèn bay đến bên cạnh Cân Quắc Tiền cổ vũ: “Muội muội, can đảm lên, cứ yên tâm sút đi. Cố lên, ta ủng hộ muội mà.”

Ầy! Người ở bên nào vậy chứ? Mặc Tinh rất là bất mãn lườm Phong Vân Nộ một cái. Đây cũng là do Đường Hoa đề nghị, chứ đối là người khác, Mặc Tinh đã sớm chạy qua solo với người ta rồi.

Cân Quắc Tiền là một cô gái gầy yếu, gầy yếu đến mức có thể khiến cho nam nhân sinh lòng yêu thương. Mà tính cách của nàng cũng không khác diện mạo là bao, nàng nhỏ giọng hỏi Phong Vân Nộ: “Ta sút thật nhé?”

“Sút đi sút đi.” Phong Vân Nộ rất là khẳng khái.

“Ầy... da...” Cân Quắc Tiền trước tiên hô lên hai từ, rồi nhắm mắt lại sút bóng...

Đường Hoa ngẩng đầu nhìn cái bóng đen đang từ từ nhỏ đi ở trên bầu trời, quy luật vật lý nói cho hẳn biết, nếu không có ngoại lực tác dụng vào, quả bóng này tuyệt đối không có khả năng rơi vào trong cầu môn được. Đường Hoa bèn nghiêng răng, sau đó hai lời không nói, trực tiếp túm lấy Cân Quắc Tiền đang đứng ngơ ngẩn đằng kia cho hai phát lên gối, tiếp theo là nắm tóc giật chỗ. Những người chung quanh nhìn cảnh này mà tim run ruột lạnh cả lên. Đường Hoa đưa tay ra, đón bóng vào trong tay, tay kia lại nhẹ nhàng dìu chiếc eo nhỏ nhắn của Cân Quắc Tiền, nói một cách dịu dàng vô hạn: “Nếu người mà còn không sút vào nổi, ta sẽ ở trường cho người xem ngay.” Sau đó hẳn đặt bóng nằm vững vàng ở trên mũi kiếm của Cân Quắc Tiền, còn bản thân lại tiếp tục thông thả bay trở về cầu môn.

Lại vẫn không sút lên! Đường Hoa than một hơi, xoay người lại, tựa người vào cột dọc bên trái của cầu môn, chỉ tay vào chính giữa cầu môn đang rộng mở: “Sút!”

Bình luận viên: “Thật là một sự công kích tâm lý quá trần trụi, thật là một thủ đoạn ác độc hiểm thấy trong thiên hạ. Chúng ta đang phải nhìn một đóa hoa nhỏ bé mềm mại bị Đông Phương Gia Tử tà ác nhào nặn đến nổi bước vào con đường tử vong... Không! Nào, không cần phải gắng sức lắm đâu cô nương. Cứ sút một trái, sút một trái đi!”

Bên ngoài sân, toàn bộ mọi người hòa theo bình luận viên, cùng nhau hò hét: “Sút một trái, sút một trái.”

Bên trong sân, cầu thủ của hai đội đều rống lên: “Sút một trái, sút một trái.”

Đường Hoa thở dài, Phi Thường Kiếm, người ồn ào la hét cái gì đó, người đang ở bên phe nào vậy hả?

Cân Quắc Tiền rõ ràng là đã sợ hãi quá rồi, chỉ có điều không biết là do bị Đường Hoa, hay bị bầu không khí hiện giờ làm cho sợ mà muốn khóc lại không dám, chỉ biết rưng rưng khóe môi, nước mắt chảy ra nhưng không khóc thành tiếng.

Sát Phá Lang từ đầu chỉ lạnh lùng đứng nhìn, lúc này lại đột nhiên bay đến trước mặt Cân Quắc Tiền, sau đó nhắm vào trái bóng phát ra một chiêu kiếm nộ, trái bóng vút thẳng vào trong cầu môn. Làm xong hết thảy, Sát Phá Lang thản nhiên nói: “Sút bóng, thực ra chỉ đơn giản vậy thôi.”

Cân Quắc Tiền hơi hé chiếc miệng nhỏ nhắn, nhìn Sát Phá Lang, vẻ ái mộ sùng bái không nói nên lời. Sát Phá Lang cười khẽ gật đầu để tỏ vẻ lễ phép, rồi lui lại vị trí của mình.

Phong Vân Nộ tức giận bưng bưng: ta đệt, tên chết bầm dám cướp sự nổi bật của ta.

Huyền Huyền: hóa ta Sát Phá Lang thật sự rất ngẫu đấy.

Mặc Tinh: trêu hoa ghẹo cỏ, đàn ông trên đời đều thế cả.

Đường Hoa: cuối cùng cũng vào được một trái rồi, đậu xanh nhà nó, thật là không dễ dàng gì mà.

“Huýt...” Trọng tài quát: “Hiệp đầu kết thúc, đội Mã Hoàng dẫn trước với tỷ số 2-1. Hai đội cùng nghỉ ngơi 15 phút, sau đó cùng trao đổi phần sân và tiếp tục đá.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 165: Trận chung kết (ba)

Chương 165: Trận chung kết (ba)

Làm sao lại chỉ dẫn trước có một trái rồi thế này? Nơi bằng ghế nghỉ ngơi phía bên trái sân bóng, thân là đội trưởng, Phong Vân Nộ trước tiên tự hỏi mình một câu như vậy. Hắn vẫn cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn, nhưng cụ thể ở đâu thì lại không nói ra được. Nửa trận đầu đã vào được ba trái, cả ba trái đều sút vào rất là thoải mái... Móa! Ta là người có trận doanh, không phải là dạng diễn viên quần chúng đến để xem trò vui!

Nghĩ như vậy, Phong Vân Nộ đập mạnh lon bia trên tay xuống bàn: “Suýt chút nữa đã bị lừa rồi, Huyền Huyền, bạn của người ta có thể giữ thế diện cho, nhưng ít nhất cũng phải khiến cho chúng ta đạt được điều kiện thành thối trước. Hai trái. Mặc kệ là 100-98 hay là 3-1, chỉ cần chúng ta dẫn trước hai trái, vậy chúng ta có thể nhường cho các nàng đá vào một trái.”

Sát Phá Lang đang cầm thanh Ma Kiếm đồ sộ gọt móng tay, bộ dạng khá là ngầu. Tên này thờ ơ vừa gọt lại vừa hỏi: “Không biết là ai lúc đó tán thành bảo không nên tấn công vậy?”

“A!”

Một tiếng thét vang lên, Sát Phá Lang giật bắn cả người, gọt đứt mất hai ngón tay, quay lại nhìn thì thấy Đường Hoa đang cười híp mắt uống nước chanh, bèn bưng bưng lửa giận: “Gọi cái máu.”

“Không gọi người.” Đường Hoa chân thành trả lời.

“...” Không gọi ta? Gọi cái máu? Vậy chẳng phải ý nói ta là cái máu gì đó sao? Sát Phá Lang không phải là người thường, vừa nghĩ đã thông, cho nên tức khắc đấu võ ngay. Đường Hoa đã sớm có phòng bị, bèn trước tiên xuất bảo tháp, sau đó tức khắc kéo dẫn cự ly với tên này.

Phong Vân Nộ cảm thấy đau đầu, đành than một hơi rồi nói với Huyền Huyền: “Hai người này chẳng khác gì hai đứa con nít cả.”

“Ta thì lại thấy họ thú vị lắm đó chứ, có khi coi nhau là bạn bè, nhưng một khi trở mặt sẽ tuyệt đối không chần chừ. Sau khi trở mặt xong lại rong ruổi cùng nhau tiếp.”

* * * * *

“Ý người là gì?” Sát Phá Lang nghiêng răng hỏi.

“Heo!” Đường Hoa thấy khoảng cách đã đủ xa bèn nói: “Hiện giờ người đang đóng vai mặt đen, người nhắc nhở Phong Vân Nộ rằng hãn là người tán đồng chuyện không tấn công. Nếu hãn nhận, vậy tức là những lời trước đây hãn nói đều chỉ là nói nhảm cả, mất mặt lắm. Nếu hãn không chịu nhận, mà người lại còn chỉ ra cho rõ ràng, vậy rất có khả năng hãn sẽ thẹn quá hóa giận. Bây giờ cũng vừa khéo rồi, người nhắc nhở rằng hãn là kẻ tán đồng, mà ta lại đứng lúc giúp cho hãn hạ xuống bậc thang, chắc chắn hãn sẽ không dây dưa vấn đề này thêm, mà chuyển sang trọng điểm bố trí các thủ đoạn phòng ngự đấy.”

“Có phải hay không đấy?” Sát Phá Lang bán tín bán nghi.

“Đáp xuống nghe hãn nói chẳng phải sẽ biết ngay đó sao?”

* * * * *

Phong Vân Nộ nói: “Hiện giờ dù sao chúng ta cũng đã dẫn trước được một bàn rồi, mà tiền đạo của đối phương cũng thực là... Vậy lát nữa chúng ta sẽ tập trung bố trí phòng ngự vậy. Sát Phá Lang, người lùi về rất đúng lúc, bởi vì người không quen phối hợp với dàn sau, cho nên người cứ cầm trụ ở gần vòng giữa sân phụ trách cướp bóng, đừng nên rời đi xa quá. Bức tường ngăn đầu tiên do Phi Thường Kiếm một mình đảm nhiệm... Bức tường thứ tư do Mặc Tinh cầm đầu. Mặc Tinh, cứ có ai đến khu vực do người quản lý thì cứ đánh cho ta, nhiệm vụ của người chính là đánh người, bóng có hay không cũng mặc... Cuối cùng là Gia Tử, xốc tinh thần lên đi, không cần phải gây áp lực tâm lý cho họ nữa, theo ta thấy, bọn họ thật không có người nào có khả năng sút vào cầu môn của người được cả, chỉ cần người tập trung sự chú ý là được.”

Sát Phá Lang liếc qua nhìn Đường Hoa đang đắc ý, trong lòng thừa nhận: thằng nhãi này thật là gian xảo. Đường nhiên lần này vẫn mang ý khinh bỉ như cũ, bởi vì sự gian xảo với nhân phẩm bao giờ cũng phát triển trái ngược với nhau. Nào có giống mình, quả thật là hóa thân của chính nghĩa mà... Ít ra thì mỗi lần ngồi xe, mình nhất định sẽ không bao giờ ngồi vào vị trí của thai phụ cả.

Hai bên bố trí chiến thuật xong, trọng tài thấy thời gian cũng vừa đủ rồi, mọi người cũng đã uống xong mấy món nước uống rồi, bèn thổi còi: “Vào sân... Hiệp hai của trận chung kết giải bóng đá đầu tiên trong Song Kiếm bắt đầu!”

Bình luận viên: “Lần này người lấy được bóng chính là đội trưởng đội Cân Quắc, Thi Thi. Đội Cân Quắc đã hoàn toàn ép sân, Thi Thi chuyển bóng, Phong Vân Nộ bay lên chặn lại. Ai... Cân Quắc Phì tỷ tỷ ở bên cạnh Phong Vân Nộ đúng là nên đi giảm béo thật rồi đấy, như người đâu có phải là cười kiểm đầu, là hành hạ kiểm đó chứ, không thấy kiểm nó đã cong vòng xuống rồi hay sao? ... Thượng Đế ơi. Xin được dừng việc bình luận lại một phút, bốn bình luận viên phải đi ới cái đã.”

Lại thấy bà chị béo kia tuy không cướp được bóng, nhưng lại ôm chặt lấy đùi của Phong Vân Nộ, sau đó ngẩng đầu lên chớp chớp mắt đưa tình với hắn: “Phong Vân ca ca, đưa bóng cho người ta đi mà.” Ngữ âm ưỡn ẹo, phong thái ẻo lả, khiến toàn thể người chơi nam Song Kiếm đang xem truyền hình trực tiếp phải một nửa hộc máu một nửa ọe cơm.

Mặc Tinh nhìn về phía Đường Hoa, Đường Hoa đứng trong cầu môn vừa ới lại vừa cảm khái: “Xấu, có khi cũng chính là một loại vũ khí giết người không thấy máu đấy.”

Vũ khí? Mặc Tinh lắc lắc đầu, định đổi nghề làm triết học gia rồi à? Quay đầu lại nhìn, lúc này Mặc Tinh mới biết Đường Hoa nói ‘vũ khí’ là có ý gì.

Phong Vân Nộ nghĩ rằng mình xui xẻo, nhưng không ngờ mình sẽ bị xui xẻo tới mức này. Hắn đã từng tưởng tượng có một ngày mình trở thành chủ tịch Liên Bang ở hành tinh M, nhưng khi lên TV lại bất cẩn đánh rắm một cái thì nên làm thế nào để lấp liếm, nhưng chưa bao giờ tưởng tượng ra

tình huống quần bách như hiện giờ. Đúng! Ta thừa nhận rằng ta rất là đẹp trai, nhưng người cũng đâu cần phải ôm riết đùi ta như vậy chứ. Chưa nói ở đây đang có biết bao nhiêu người nhìn vào, nhưng quan trọng là Táng Ái với Huyền Huyền đều đang nhìn kìa.

Được rồi! Thực ra ta cũng có phần quá đáng. Nhưng mà đại tỷ, xin ngài, ngài có thể chinh dung trước đi được không? Đây là trò chơi đó, bộ dạng của người tởm như thế thì ít nhất lúc vào trò chơi cũng phải chinh trước đã chứ. Khiến người ta kinh hãi cũng không sao, nếu vạn nhất mà đến quái vật gặp người cũng phải bỏ trốn, vậy làm sao mà tăng level được? Lẽ nào... ngài định xúc phát kỹ năng ẫn: Quần Thế Hôn Mê sao?

“Mặc Tinh, Mặc Tinh!” Phong Vân Nộ đưa ánh mắt xin giúp đỡ tới toàn trường, cuối cùng cũng phát hiện được người có thể giúp mình. Nếu lúc thường cũng đơn giản, cứ một cước đạp bay đại tỷ này là xong, nhưng quan trọng là bây giờ đang truyền hình trực tiếp. Người ta tốt xấu gì cũng là nữ, còn mình có đẹp trai hơn nữa cũng là nam. Nam nhân mà đánh nữ nhân ở trước mặt mọi người, sẽ gây ra tổn hại cực lớn cực lớn tới hình tượng của mình đó. Mẹ nó... Cái mưu kế tồi tệ này là của ai đưa ra thế? Không ngờ lại đúng bệnh đúng thuốc như vậy. Chiêu này mà dùng để đối phó với đám Phi Thường Kiếm sẽ hoàn toàn vô dụng, kẻ duy nhất trong đội Mã Hoàng bị nó khắc chế chính là mình. Người đi ngon đi ôm Gia Tử hay Sát Phá Lang thử xem, cam đoan người sẽ biết mùi của gai hoa hồng nó đau đến thế nào.

“Đến rồi đến rồi!” Mặc Tinh lập tức từ phần cuối sân chạy đến bên cạnh Phong Vân Nộ, cuối cùng cũng đã có nhiệm vụ để làm rồi, đá bóng kiểu này này giờ mình đã chán lắm rồi: “Đội trưởng, xin ra lệnh.”

“Kéo nàng ra.”

“...” Mặc Tinh quay người bước đi, sẵn tiện tự hỏi bản thân một câu: “Sao nam nhân đều tồi tệ như vậy nhỉ?” Người ta ái mộ người, đó là quyền tự do của người ta, sao người có thể bảo ta đi kéo người ta ra được chứ?

Phong Vân Nộ nghe câu này xong mém chút nữa rơi nước mắt, tỷ tỷ, thế giới này tốt xấu vẫn còn coi trọng sự tự do trong yêu đương, lẽ nào ta không có quyền lợi cự tuyệt à?

Mới một chốc như vậy, bà chị béo kia đã thuận từ đùi mà mò lên: “Phong Vân ca ca...”

“Ta đệt cả tổ tiên nhà ngươi.” Phong Vân Nộ cuối cùng cũng không nhìn được nữa rồi, bèn nhắm ngay mặt bà chị béo mà cho một đấm thật nặng.

“Xì!” Huyền Huyền, Táng Ái, Liên Vân Sơ cộng thêm 10 thành viên nữ bên đội Cân Quắc cùng đồng thời phát ra thanh âm khinh bỉ. Thi Thi lại còn kêu lớn: “Béo, đừng có tự làm nhục mình nữa. Cứ coi như chưa từng có chuyện đêm đó đi!”

Phong Vân Nộ ói ra bụm máu, giận dữ hỏi: “Đêm nào?”

Bà chị béo nước mắt rưng rưng: “Chính là đêm cuối cùng ở Trái Đất, người đã khuyên ta đừng nên làm xử nữ nữa.”

“Nói bậy, vu hãm.” Máu nóng của Phong Vân Nộ đã bốc lên tận đầu: “Ông đây đẹp trai như thế này, làm sao lại để ý tới cái thứ nữ nhân mà ngay cả heo cũng tỏm như người chứ?”

N ánh mắt khinh bỉ cùng rọi vào người Phong Vân Nộ, trong đó còn có cả những ánh mắt muốn giết người nữa.

Đại ca, trong lòng có nghĩ như vậy cũng không sai, nhưng người đừng có nói ra miệng chớ. Đường Hoa vừa xia răng lại vừa nhìn tin nhắn mà Sát Phá Lang gửi đến: “Người ác thật... Có điều ta vẫn thấy kỳ quái, ta nhớ trong đội họ không hề có người nào xấu đến vậy mà?”

Đừng nói là đội Cân Quắc không có gái xấu như vậy, cho dù tìm khắp toàn Song Kiếm, thấy cũng chỉ toàn là gái đẹp thôi. Trong thế giới trò chơi, gái xấu phải hiếm hoi hơn gái đẹp nhiều. Đường Hoa thuận tay trả lời: “Mặt nạ chứ gì nữa! Đại ca, một cái mặt nạ chỉ 100 kim, chẳng phải hàng gì hiếm lạ cả.” Món này hiện giờ thật không hiếm thấy, chẳng qua phải làm lạnh tới 10 ngày, hơn nữa chẳng những dễ bị nhìn thấu, mà còn không thể tái sử dụng nữa.

“Vậy người mà nàng mạo danh là...?”

“Hàng xóm của Tây Thi, cũng tức là người mà trong dã sử từng ghi lại là hoa gặp hoa héo úa, cá thấy chết phoir bụng, quỷ dòm quỷ ngất xỉu, người ngó người chết queo - Đông Thi tiểu thư.”

Sát Phá Lang than một hơi, nhả: “Phong Vân Nộ coi như đã tàn trên tay của người rồi.”

“Đối với những tên đẹp trai, ta luôn thích dùng thủ đoạn độc ác.”

“Mặt khác, ta vẫn cảm thấy buồn bực, vì sao lại có người bằng lòng làm chuyện mất mặt như thế khi đang truyền hình trực tiếp nhỉ?”

Đường Hoa ngẫm ngẫm một lúc, sau đáp: “Ta cho người 1000 kim, người ngay tại đây sửa gâu gâu hai tiếng cho ta.”

“Đi chết đi!” Qua 3 giây sau, Sát Phá Lang gửi tin nhắn tiếp: “Ít nhất cũng 2000, một tiếng một ngàn.”

“... Huýt!” Tiếng còi của trọng tài đột nhiên vang lên, ngắt ngang trò hài này: “xxx của đội Cân Quắc sút vào hữu hiệu, 2-2.”

Đường Hoa kinh hãi cực kỳ, hỏi: “Làm sao vào được, vào lúc nào thế?”

Huyền Huyền thở dài: “Người đang phải nhìn trò hài kia, không chú ý cũng là bình thường, đây là cái trận đấu gì thế này...?”

“Thi đấu bóng đá!” Phi Thường Kiếm khá là ân cần trả lời.

* * * * *

“Tiến công, mọi tuyến đều dâng lên tiến công!” Phong Vân Nộ vừa chạy lại vừa rống, bà nội nó, đây là do các người bức ông nhé. Cho dù người có dùng một con mụ béo bám chết ta, nhưng bây giờ ông muốn trở mặt rồi, cút mẹ nó hết đám gái gú đi, ông không thêm để ý nữa.

Phi Thường Kiếm lập tức hỏi trong kênh đội ngũ: “Huyền Huyền, phải tiến công à?”

Huyền Huyền cười khở: “Dù sao cũng không thể để thua mà.” Tuy hiện giờ nàng cảm thấy không ưa Phong Vân Nộ cho lắm, nhưng lại nói, nàng chỉ đáp ứng Thi Thi không để đội Cân Quắc thua khó coi quá, chứ chưa có nói đội mình phải chịu thua mà.

Lẽ nào Đường Hoa đang tự lấy đá đập vào chân mình à? Đương nhiên là không phải. Chọc Phong Vân Nộ chính là để cho hấn hạ lệnh tiến công. Nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ Phong Vân Nộ gần như không còn lý trí gì nữa rồi, hơn nữa hấn đã rất xem thường đội Cân Quắc. Phải biết rằng cho dù là một đội chuyên đá giả, nhưng đã tôi luyện qua cả trăm trận đấu, ắt

phải có một thực lực nhất định mới phải chứ. Cái mà Đường Hoa đang chờ chính là một câu nói ‘toàn đội dâng lên’ như thế này.

“Mặc Tinh dâng lên, đội trưởng nói toàn đội tiến công đấy. Còn có người, người, người, không nghe đội trưởng ra lệnh à?” Đường Hoa đứng ở dàn sau kiên quyết quán triệt tư tưởng chỉ đạo của Phong Vân Nộ, đuổi toàn bộ hậu vệ lẫn đám cầu thủ ở giữa phần sân mình lên tới phần giữa sân của đối phương.

Chờ đến khi tên hậu vệ cuối cùng đã lên tới giữa phần sân của đối phương, rốt cục cũng đã có người phát hiện thấy điều bất ổn rồi. Điều bất ổn thứ nhất, bóng đang ở chỗ thủ môn đội Cân Quắc. Điều bất ổn thứ hai, đội Cân Quắc có đến sáu người đang ở phần giữa sân đội Mã Hoàng. Điều bất ổn thứ ba: Đông Phương Gia Tử phải một chọi sáu, bởi vì thủ môn đối phương đã phát bóng lên rồi. Mà độ cao của bóng thế này, là không ai có thể chặn lại được.

“Phòng thủ, toàn đội phòng thủ.” Phong Vân Nộ - đã trở nên suy sụp - vội vàngร้อง to lên. Nhưng sáu tên cầu thủ của đối phương đã khởi động rồi, sáu người một bóng cùng lao vút về cầu môn do Đường Hoa canh gác. Phong Vân Nộ lại hô: “Gia Tử cố giữ, cố giữ.”

Đại ca, cho dù ta không có bán độ, nhưng một chọi sáu ta cũng không thủ nổi đâu. Cảnh giới cao nhất trong bán độ chính là đã bán độ mà còn đây được trách nhiệm lên đầu người khác. Phong Vân Nộ rất may mắn đã trở thành con dê thế tội của Đường Hoa. Ai bảo người mù chỉ huy làm gì...

“Huýt...” Cùng với việc nhào người sai hướng của Đường Hoa, tiếng còi của trọng tài vang lên: “Đội Cân Quắc vào bóng hữu hiệu. Đội Cân Quắc dẫn trước 3-2.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 166: Trận chung kết (bốn)

Chương 166: Trận chung kết (bốn)

3-2 rồi? Toàn đội Mã Hoàng đều hiện lên vẻ mặt ‘khó thể tin nổi’, bao gồm cả Đường Hoa. Ngoài sân, khán giả cũng vỡ òa lên, đá bóng mà đá được như vậy thật đúng là trâu bò ghê. Ưu thế tuyệt đối, ưu thế dẫn đầu, ưu thế thực lực, tựa như đưa đội vô địch cúp Châu Âu đi đá với một đội bóng nghiệp dư của Trung Quốc vậy... Tuy quả bóng có tròn thật, nhưng mà tròn được thế này cũng vô lý lắm chứ.

Xảy ra cố sự này, Phong Vân Nộ ngược lại lại tỏ ra bình tĩnh lắm, hân tung một cú đấm ra đấm bay bà chị béo, bà chị béo mon men định đến gần, Phong Vân Nộ không chút khách sáo móc ra một cây gậy, chị béo bại lui. Lưu manh thì làm gì cũng là lưu manh, không đáng sợ cho lắm. Cái đáng sợ chính là quân tử đã bị biến thành lưu manh. Phong Vân Nộ rất bình tĩnh, nói: “Nên liều thôi, còn 25 phút nữa, phải đập nát các nàng thôi.”

“Khoan đã!” Đường Hoa giơ tay: “Ta nghi ngờ có kẻ đang bán độ. Nếu không bắt được con sâu này để đá ra khỏi đội bóng, vậy lát nữa chắc chắn sẽ là 4-2 đấy.”

“Hử?”

Đường Hoa nói nghiêm chỉnh từng từ: “Chẳng lẽ người cho rằng chúng ta không có nội gian mà lại có thể bị thua đến như thế này à?”

Phong Vân Nộ nhìn một lượt toàn trường, đội Cân Quắc đã không còn tấn công nữa, mà các cầu thủ trong đội Mã Hoàng của mình thì đang dùng ánh mắt hoài nghi nhìn lẫn nhau. Phong Vân Nộ dè dặt hỏi: “Vậy người cảm thấy đó là ai?”

“Chúng ta hãy lần theo ba bàn thắng kia mà phân tích. Trái đầu tiên bị vào là do Huyền Huyền nhờ chúng ta giữ cho bạn nàng chút thể diện, do Sát Phá Lang đá vào.” Đường Hoa chỉ tay vào đôi nam nữ này: “Ngậm miệng lại đã! Cám ơn... Trái này mọi người đều đã trông thấy rồi đấy, sự thực là do mọi người đều đồng ý để cho bên kia sút. Trái thứ hai là do chúng ta bận nhìn người bị nữ nhân ôm đùi đùa giỡn, tuy người kiên trinh bất khuất, nhưng đối phương vẫn trộm gà thành công. Trái này ta có một phần trách nhiệm nhất định, tuy các người đều thất thần cả, nhưng ngay cả ta cũng thất thần theo, vậy là ta sai rồi. Trái thứ ba, đội trưởng của chúng ta dưới tình huống ở giữa sân mình đang có sáu tên địch nhân, lại đang có

bóng nhưng vẫn ra lệnh cho mọi người phải dâng lên tiến công, đương nhiên, một chọi sáu nhưng không thủ được thì ta vẫn có trách nhiệm trong đó, ta xin tự kiểm điểm một cách nghiêm khắc.”

“Người có chứng cứ chứng minh ai là kẻ bán độ không?” Huyền Huyền hỏi, hiển nhiên nàng rất là bất mãn với sự phân tích về bàn thua đầu tiên của Đường Hoa, tuy điều hẳn nói là sự thật.

“Không có!”

“Vậy phải làm sao để bắt được nội gian?”

“Rất đơn giản, ánh mắt của quần chúng là sáng như đèn. Chúng ta tổ chức một cuộc bỏ phiếu nặc danh, mỗi người viết tên của người mà mình nghi ngờ nhất, sau đó hai người bị nghi ngờ nhiều nhất sẽ phải rời khỏi đội, rời khỏi bản đồ phụ.” Đường Hoa thấy Sát Phá Lang giơ tay, bèn tỏ ý rằng mình đã nói xong: “Chín người là điều kiện giới hạn nhất để thắng được của chúng ta.”

“Vậy nhờ đâu bắt sai người, nội gian vẫn còn đó thì sao?”

“Vậy cũng chẳng có gì khác cả, nội gian còn hay không thì cũng đều thua cả thôi. Chẳng thà chúng ta cứ nắm chắc vận mệnh ở trên tay của mình. Cứ để cho ánh mắt và tâm linh của chúng ta phán đoán. Dù sao cũng còn tốt hơn việc đưa kết quả trận đấu cho một tên nội gian quyết định nhiều.”

Mặc Tinh gật đầu: “Có lý.”

“Không được.” Phong Vân Nộ phát tay: “Quá buồn cười...”

Sát Phá Lang đứng một bên lạnh lùng nói: “Người sợ rồi...” Lần này hẳn dùng ngữ khí khẳng định, chứ không phải là ngữ khí nghi vấn nữa.

* * * * *

Bà chị béo hỏi trong kênh đội ngũ Cân Quắc: “Thi Thi tỷ, họ đang làm gì thế?”

Thi Thi cười khẽ, nói: “Không biết... Có điều hôm nay ta đã hiểu được thêm một đạo lý nữa rồi.”

“Đạo lý gì?”

“Những thành lũy kiên cố luôn bắt đầu tan rã từ bên trong.” Thi Thi than một hơi, trách sao cổ nhân vẫn hay nói ‘phòng ngày phòng đêm khó

phòng giặc nhà' mà.

* * * * *

Hội nghị bỏ phiếu được bắt đầu, Phi Thường Kiểm nhấn hỏi Phong Vân Nộ: “Người không cảm thấy có gì đó quái lạ sao?”

“Cái gì quái lạ?”

“Từ đầu trận đến giờ, đối phương vẫn xuất âm mưu quỷ kế liên tiếp bất tận. Nếu người nhìn một cách khách quan, vậy trong số hai mươi hai người ở đây, ai sở trường về ba cái món quỷ kế liên hoàn nhất?”

“Ý của người là...?”

“Ừ, người hiểu mà.”

“Có lý, để ta liên hệ với người ta.”

* * * * *

Kết quả bỏ phiếu: Phong Vân Nộ 2 phiếu, Huyền Huyền 3 phiếu, Đường Hoa 6 phiếu.

Đường Hoa nhìn thấy kết quả như vậy bèn hít vào một luồng hơi lạnh, không phải chứ? Hôm nay ta biểu hiện rất tốt mà, làm sao lại trở thành đối tượng khả nghi nhất vậy chứ?

Phong Vân Nộ: quái lạ, làm sao lại có thêm một phiếu vậy nhỉ? Trừ mình với Phi Thường Kiểm, cũng chỉ kéo theo được 3 người thôi mà?

Sát Phá Lang: Sớm biết vậy ta đã bỏ phiếu cho Phong Vân Nộ chứ phải tên Gia Tử chết tiệt kia rồi.

Phong Vân Nộ là người trước tiên mở miệng, biểu tình hăn rất ư là đau đớn: “Gia Tử... Ta biết kết quả bỏ phiếu này không thể đại diện cho sự thật được, có điều..... Người xem có nên... Dù sao thì nếu chúng ta thắng, người cũng sẽ là thành viên của đội vô địch mà.”

Đi ra ngoài lẩn lộn là phải chuẩn bị tinh thần có ngày bị ngã. Đường Hoa xua xua tay, không hé một lời đã rời khỏi đội ngũ, xuất hiện ở băng ghế bên rìa sân bóng, sau đó nâng ly nước chanh lên với người ở trong sân, ý bảo cố lên. Những phương pháp thông tin của hăn bây giờ không thể liên hệ được với người trong sân dù chỉ một chữ. Hăn rất坦然 nhiên, bởi vì hăn hiểu một đạo lý rất chi là đơn giản: tác dụng của một tên thủ môn bán độ tuyệt đối không thể lớn bằng không có thủ môn được.

Phong Vân Nộ hiển nhiên rất nhanh đã nhận ra điều ấy, bèn quăng ánh mắt nghi ngờ qua Phi Thường Kiếm. Phi Thường Kiếm ngẫm nghĩ một lúc, cũng hiểu được ý tứ trong ánh mắt này của Phong Vân Nộ. Bởi vì như thế, một tổ hợp tiến công tam giác sắt đã tuyên bố sụp đổ.

Huyền Huyền cũng rời khỏi đội, cùng Đường Hoa hưởng thụ đồ uống và ánh nắng. Huyền Huyền thấy Đường Hoa không để ý tới mình, đồng thời nàng cũng cho rằng mình cần thiết phải nói rõ ràng một chút, vì thế mở miệng: “Ta không cho rằng ngươi là nội gian.”

“Cám ơn!”

Huyền Huyền thấy Đường Hoa không để tâm cho lắm, bèn căn môi, nói: “Thực ra ta cũng được coi là nửa nội gian, bởi vì ta đã nhận vãi thứ của người ta, người ta nhờ ta giúp họ sao cho bị thua đừng khó coi quá.”

“Ta biết.”

Huyền Huyền kinh hãi cực kỳ: “Làm sao ngươi biết?”

Đường Hoa cười híp mắt, quay mặt lại trả lời: “Bởi vì ta đúng là nội gian.”

“A! Ngươi... Tại sao ngươi lại có thể thừa nhận một cách坦然 nhiên như thế được?” Điều này hoàn toàn không hợp với logic, Huyền Huyền tin rằng rất nhiều người đều giống như nàng, đều không đặt sự nghi ngờ vào Đường Hoa, bởi vì quả thật biểu hiện của Đường Hoa không có chút sơ suất nào cả.

“Tiểu nhân luôn ung dung, quân tử mãi ưu sầu.”

“Ngươi... Ngươi không sợ ta sẽ bán đứng ngươi à?”

“Bán đứng ta? Vậy ta sẽ nhận hậu quả như thế nào?”

“Bán độ đó, thanh danh sẽ xấu lắm.”

“Lẽ nào ngươi cho rằng hiện giờ thanh danh của ta tốt lắm à?”

“Ừm...” Quả thật là không ra gì cả. Xem đại hội nơi Tân Tiên giới đã biết nhân phẩm của người này chẳng tốt lành gì rồi. Bạn bè của hắn đã sớm biết hắn là loại người này, nhưng lại không hề vì vậy mà đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Huyền Huyền có nghe người khác nói, Đường Hoa đối đãi với bạn bè thật sự không tệ.

“Ta nói thật với người vậy.” Đường Hoa nói: “Mục đích lấy chức quán quân của Sát Phá Lang là ám sát lão Tề, người cũng biết đấy, Phá Toái, Huy Hoàng với Sương Vũ đều là bạn bè của ta, cho nên ta phải làm chút gì đó.”

Đường Hoa không phải là người ngu, mà ngược lại, hẳn khá là khôn khéo, có thể lợi dụng được những tài nguyên có thể lợi dụng. Nói với Huyền Huyền rằng mình chính là nội gian, có thể coi là một ná hạ ba chim. Đầu tiên, khiến Phá Toái sẽ không có khúc mắc với mình, tiếp theo, Huyền Huyền sẽ phát biểu trên Vô Biên đặc san, như vậy sẽ tăng thêm tiền lời cho cổ đông của đặc san là mình. Cuối cùng còn có thể dùng chuyện mình bán độ để dựng lên một hình tượng sáng ngời cho bản thân nữa. Cái gì? Người nói Huyền Huyền sẽ giữ bí mật? Cho xin đi, Huyền Huyền là nữ nhân đó, người đã từng thấy qua một nữ nhân nào giữ bí mật cho người khác chưa? Các nàng thậm chí chẳng còn giữ nổi bí mật của bản thân nữa là, biết bao nhiêu chuyện riêng tư toàn là do bạn thân của các nàng tiết lộ ra ngoài cả. Không tin thì cứ thử đi xe lửa ghế cứng một lần thử xem, đề tài tán gẫu giữa các nữ nhân trên đó đều là chuyện riêng tư của đồng sự cả. Huống chi lại còn có tên đào vàng Tôn Minh kia nữa...

Cảnh giới vô thượng của bán độ: bán độ nhưng lại được quần chúng khen ngợi.

Huyền Huyền có phần dăm chiêu, nàng gật gật đầu: “Thực ra... Con người của người cũng tốt lắm.”

“Ừ! Ta rất là đồng ý với quan điểm này của người.”

* * * * *

Nam nữ ở ngoài sân nói nói chuyện phiếm, còn trong sân, bầu không khí vẫn sôi sục như cũ, nhưng việc tấn công của đội Mã Hoàng đã xuất hiện một vấn đề trọng đại, đó chính là dàn tiền, trung và hậu đã tách rời nhau. Phong Vân Nộ sẽ không chuyển bóng cho Phi Thường Kiếm, mà Sát Phá Lang nhận bóng thì lại không vững vàng, sút bóng luôn luôn trúng xà ngang, phần hậu vì không có Đường Hoa nên Phong Vân Nộ phải bố trí phòng thủ dày đặc, cuối cùng tạo thành tình cảnh ba tuyến tách nhau quá xa, chỉ có thể thông qua phần sân giữa để nối tiếp. Cuối cùng trong sân diễn

ra một cục diện đáng xấu hổ: tiền đạo muốn sút bóng thì không nhận được bóng, còn tiền đạo không muốn sút bóng lại luôn nhận được.

Mấy phút sau cùng, Phong Vân Nộ đánh liều buông bỏ phần hậu, dâng toàn đội lên tấn công. Nhưng không ngờ đội Cân Quắc không những không tấn công, mà lại còn xuất ra hai chiêu cực kỳ ác độc nữa. Một: dùng kỹ năng đánh người không đánh bóng, gắng hết sức sát thương, dùng thẻ đỏ đối lấy mười phút rời sân của cầu thủ đối phương, dù sao đội Cân Quắc cũng nhiều hơn đội Mã Hoàng hai người. Hai: phái ra ba tên cầu thủ bảo vệ bóng nơi vị trí phạt góc, một khi đội Mã Hoàng đến cướp bóng sẽ đá bóng ra ngoài biên để kéo dài thời gian. Đây chính là một thủ đoạn kéo dài thời gian không hiếm gặp trong bóng đá.

Đương nhiên những thủ đoạn kể trên cũng không có ai nói không phải là của Đường Hoa bày ra cả.

Tình hình chính là như thế, cho nên cuối cùng ai thua ai thắng không có bất cứ điều gì bất ngờ. Theo tiếng còi kết thúc trận đấu của trọng tài, đội Cân Quắc đã dùng tỷ số 3-2 lội ngược dòng thắng được đội Mã Hoàng, đạt chức quán quân môn bóng đá trong đại hội Olympic đầu tiên của Song Kiếm.

Bình luận viên kích động nói: “Bất ngờ, thật sự là bất ngờ. Đội Cân Quắc đã liên tiếp viết nên thần thoại... Điều duy nhất bốn bình luận viên không hiểu chính là, vì sao Đông Phương Gia Tử với Huyền Huyền lại phải rời sân. Văng đi thủ môn là Đông Phương Gia Tử, đội Mã Hoàng không còn dám tiến công nữa. Lẽ nào trong đó có nội tình gì mà người khác không biết được sao? Được rồi... Truyền hình trực tiếp đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã theo dõi. Tiết mục này được đặc biệt phát sóng bởi Vô Biên đặc san. Ta là bình luận viên Ốc Nhót. Phải, không sai! Mẹ của ta tên là Ốc Vít, bà nội của ta tên là Ốc Mẹ. Cảm ơn mọi người, hẹn gặp lại.”

* * * * *

Một bên là sôi nổi hoan hô, một bên là quỳ xuống đất thút thít. Thiên đường và địa ngục vốn cách nhau chỉ có một lần ranh bé nhỏ, đội Cân Quắc đã giật được vé đi thiên đường, còn Mã Hoàng lại mở ra cánh cửa đến địa ngục. Biểu tình của kẻ bán vé đi thiên đường - Đường Hoa - không phải

sáng sửa gì cho lắm, nói hăn không có chút áy náy nào là không có khả năng, đã nhiều người bị thua tiền đến vậy mà. Nhưng cũng giống như thị trường cổ phiếu vậy, nếu không ai chịu thiệt, vậy làm sao có người kiếm lời được? Những người chịu thiệt luôn cho rằng mình với người kiếm lời đều đứng chung một vạch xuất phát, nhưng họ lại không chú ý rằng trọng tài luôn đứng ở bên phía người được lợi.

* * * * *

Nghi thức trao giải cuối cùng cũng được bắt đầu, đầu tiên là đội Mã Hoàng thân thiết bắt tay với Quán Trọng (Tể tướng nước Tề), mỗi người được thưởng 100 kim cộng với một tấm huy chương bạc. Huy chương bạc cũng giống huy chương vàng, trừ phần hơi máu hơi khí chậm hơn một chút, nhưng vẫn có thể sử dụng chông lên được phẩm, cho nên cũng là thứ khiến cho người ta ham mê vô cùng.

Tiếp theo, cuối cùng lão Tề cũng đã bước lên sân khấu. Dưới tiếng nhạc to và rõ, lão đi đến trước mặt quán quân - đội Cân Quắc. Đầu tiên là trao cúp cho Thi Thi, như vậy sau này dưới tình huống Thi Thi làm đội trưởng, những thành viên đội Cân Quắc có trong đội đó sẽ được tăng lực công kích, lực phòng ngự thêm 5%. Sau đó là màn phát tiền thưởng và huy chương vàng. Cuối cùng, lão Tề khoác vai đội vô địch để chụp ảnh chung.

Ngay lúc này, màn diễn mà có người chờ đợi, có người mong mỏi, cũng có người không mong nhìn thấy cuối cùng cũng đã diễn ra: lão Tề bị một ngọn núi nhỏ nện chết. Ngọn núi này dĩ nhiên là do pháp thuật hệ thổ tạo ra. Lão Tề không phải là BOSS, hăn có thân phận cũng không có nghĩa rằng hăn chịu đòn giỏi hơn người khác, cho nên hăn có chết cũng chẳng phải chuyện kỳ quái gì.

Kẻ giết người có tên Kiếm Vũ, là một hậu vệ, không dễ nhìn nhưng cũng tuyệt đối không khó coi, từ đầu đến cuối chỉ luôn lặng im phòng thủ. Nàng không có biểu hiện gì nổi trội, cũng không có chút sai lầm vụng về nào, nếu không có việc này xảy ra, chắc chắn sẽ chẳng có ai để ý đến nàng giữa cả một bụi hoa cả.

“Gọi khỉ ra!” Phá Toái giận rồi, nổi giận bưng bưng luôn. Hăn thật muốn xem xem là ai to gan như thế, dám đối nghịch với hai đại bang hội.

Tuy hăn không nhìn ra Kiếm Vũ có nguy trang hay không, nhưng hăn tin vào trực giác của mình.

Kiếm Vũ lắc đầu gỡ toàn bộ trang bị ra, sau đó triệu hồi một ngọn núi nhỏ, tự dè chết mình.

Đường Hoa đột nhiên nghĩ tới một câu nói kia của Thi Thi: Cao thủ không lộ diện, không có nghĩa là họ không tồn tại. Hăn cũng không nhìn ra được nữ nhân tên Kiếm Vũ này có nguy trang hay không.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 167: Sau trận chung kết

Chương 167: Sau trận chung kết

Thi Thi thân là đội trưởng, nên tuy trong giang hồ cũng có chút địa vị nhưng vẫn bị hai đại bang hội kiểm tra ngay tức thời, nàng thậm chí còn không có cả thời gian để đưa tín vật cho Sát Phá Lang nữa. Thi Thi trả lời rất đơn giản mà cũng rất hiệu quả: nàng biết Kiếm Vũ kia mới chỉ năm ngày trước, cũng tức là khi tổ chức đội bóng thì chiêu mộ được. Nàng rất thần nhiên, vì trong đội bóng có đến hai phần ba đội viên là chiêu mộ lúc lâm thời, còn lại đều là người làm thuê của nàng cả.

Dù sao trò chơi cũng không phải là hiện thực, trong hiện thực khi người đến cơ quan nào đó của chính phủ để xử lý chút chuyện, chắc chắn trong người người sẽ có tùm lum thứ chứng minh, nhưng trong trò chơi, lại chẳng ai biết được thân phận của người khác, cũng như mục đích của người ta là gì cả. Lại nói, trong trò chơi mà người bắt người ta phải đem CMND ra cho người xem, vậy cam đoan mọi người sẽ bảo người là đồ thần kinh ngay tắp lự.

Thư Sinh thấy đối phương trả lời như vậy cũng không thể bắt bẻ gì được, ngay cả anh đại của bang Tam Thương là Phong Vân Nộ mà cũng kéo người ngoài vào trong đội, vậy sao người ta không được quyền chứ?

* * * * *

Đường Hoa mỹ mãn thu 1000 kim vào trong túi. Tuy dựa theo hiệp nghị, đội Cân Quắc chỉ thắng được có một trái, nhưng Thi Thi vẫn chân thành cảm tạ Đường Hoa vô bờ, cho nên cộng thêm 1000 kim vào nữa. Đường nhiên 1000 kim mà nàng cấp cho Sát Phá Lang, Đường Hoa cũng đã thay mặt thu luôn rồi. Lại cộng thêm tiền mà Đường Hoa đã lấy của Thư Sinh, vậy... Trong thoáng chốc, Đường Hoa cảm thấy xương cốt trong người mình như nhẹ đi gấp bội, đồng thời hẳn cũng thề với thượng đế, rằng nếu còn dùng chiêu Càn Khôn Nhất Độn phá sản kia một lần nữa, vậy sét sẽ đánh cho tan xương Phật Pháp Vô Biên!

* * * * *

“Tiểu nhị, nướng một con bò cho ta.”

Thi Thi cười ha ha, nói: “Cách gọi món ăn này của người là điển hình của nhà giàu mới nổi đấy.”

“Còn chưa thỉnh giáo...?”

Thi Thi nói với tiểu nhị: “Cho một đĩa thịt bê xào, nhất định phải là bê vừa mới đủ tháng, nhiều hơn hay ít hơn một ngày cũng không được. Sau đó cho thêm nước sốt, phải là nước sốt của Triều Châu, ngỗng nhất định phải là ngỗng sư tử. Cộng thêm món hào chiên giòn...”

“Dừng...” Đường Hoa cười ha ha: “Tiểu nhị, cho một con gà xé phay là được rồi. Cho thêm một đĩa tỏi ngâm dấm nữa.”

Từ mấy món ăn này, có thể thấy hôm nay tâm tình của hai người đều khoái trá vô cùng. Kẻ thắng lợi hưởng thụ thành quả của thắng lợi, đây là một điều không thể lên án được. Có đồ ăn thì phải có rượu, rượu qua được ba tuần, Đường Hoa thờ ơ hỏi: “Người tên Kiếm Vũ kia người thật không quen biết à?”

Thi Thi hớn hờ trả lời: “Các người thật là thú vị đấy, lúc trước nàng cũng hỏi ta rằng có quen biết với Đông Phương Gia Tử kia không.”

“Người lại đánh trống lảng rồi, người không thành thật.”

“Thối quen nghề nghiệp thôi, xin lỗi, ha ha.” Thi Thi cười: “Quen, ta chỉ biết nàng là nữ, nhưng chắc chắn không phải tên là Kiếm Vũ, bởi vì ta có quen với Kiếm Vũ thực sự.”

“Vậy các người liên hệ thế nào?”

“Liên hệ? Tại sao cần phải liên hệ? Nàng thực sự không phải là bạn của ta mà. Lần này cũng chỉ là vô tình mà gặp được thôi.” Thi Thi ngẫm ngẫm một lúc, xong nói: “Nữ nhân này rất ít nói, ta hoài nghi nàng hơi hơi có chứng trầm cảm, không thích tiếp xúc với người khác, nếu không phải vì đã nhận nhiệm vụ thích khách kia, vậy chắc chắn lần này sẽ không tham gia bóng banh gì đâu. Còn một điều nữa, nữ nhân này khá là khá là lợi hại đấy.”

“Nói rõ chút xem.”

“Ta hỏi người, pháp thuật của người level mấy rồi?”

“Ừm... Là trung - cao giai.” Cao giai cũng có, có điều trước mắt còn chưa học được, chính là pháp thuật công kích cao giai hệ thủy Vũ Hận Vân Sầu mà hắn lấy được từ trong Vân Trung giới.

“Pháp thuật nàng dùng cũng là cao giai.”

“Cái này... Không thể nào đâu? Nàng level 60 rồi?” Level thấp nhất để học pháp thuật cao giai là 60, ngay cả tên độc hành giả Sát Phá Lang cũng mới level 58, còn cỗ máy luyện cấp là mình mới 56 thôi mà?

“Phải! Là thật. Người ta bây giờ 62 rồi.” Thi Thi nhún vai: “Giờ người đã rõ vì sao ta nói nàng có chứng trầm cảm chưa? Level 62, trò chơi này mọi người đều đăng nhập cùng nhau, theo ta điều tra, trừ nàng ra người level cao nhất cũng chỉ mới 59, level 62 thì thực là có phần kinh khủng lắm.”

Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi: “Ta vẫn luôn cho rằng ta là cao thủ đệ nhất đó chứ. Đương nhiên trong đó cũng có phần là dư luận thổi phồng lên, không thể hoàn toàn trách ta được.”

“Ha ha, nàng đánh không lại người.”

“Vì sao?” Pháp thuật cao giai rất ư là khủng khiếp, trong Vân Trung giới Đường Hoa đã từng thể nghiệm qua một cách sâu sắc rồi, cơ hồ là gặp người nào miếu sát người nấy, hơn nữa tên tướng quân kia mới chỉ dùng có pháp thuật cao giai level 1 mà thôi. Pháp thuật, cấm pháp, cùng với tiên thuật, nhìn bề ngoài thì cấm pháp trâu nhất, tiếp theo là tiên thuật, cuối cùng mới đến pháp thuật. Uy thế của cấm pháp nằm ở chỗ biến hóa thao túng, uy thế của tiên thuật nằm ở chỗ liên tục, mà uy thế của pháp thuật thì nằm ở chỗ bộc phát trong nháy mắt. Một khi uy lực của pháp thuật đã đạt đến một

mức độ tốt cùng, vậy hào quang của nó sẽ che lấp đi sự tồn tại của cấm pháp lần tiên thuật.

Người dùng kiếm thì chuyên phối hợp những kỹ năng nhỏ, trọng uy, trọng thể, trọng tốc, hoặc thiên về hiệu quả phụ trợ. Hai bên nhìn có vẻ như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng thực ra lại tương tự như nhau, đó là phải trong những hoàn cảnh thích hợp, đối với mục tiêu thích hợp dùng những kỹ năng thích hợp. Nếu nắm bắt được tốt những điều này, vậy lấy yếu thắng mạnh cũng không phải là chuyện thần thoại.

Đường Hoa mãi vẫn cứ mong có được một pháp thuật cao giai... Tuy hẳn đã có rồi, nhưng Vũ Hận Vân Sầu lại thuộc hệ thủy, mà bản thân hẳn dù có mang trang bị nào cũng không thể tăng thuộc tính đó được. Hắn vẫn thường tưởng tượng mình sẽ rống lên một tiếng: xx, xx - là pháp thuật cao giai hệ hỏa hoặc hệ lôi, sau đó miểu sát hết chín trăm ả Cửu Thiên Huyền Nữ, đạt tới ‘tiện giới’ tối cao Thiên Hạ Vô Tuyệt, Độc Cô Cầu Ngươi.

Thi Thi rất nghiêm túc trả lời vấn đề của Đường Hoa: “Nàng nói người đã khiến cho nàng được mở rộng tầm mắt.”

Đường Hoa hoài nghi hỏi: “Nguyên văn à?”

“...” Thi Thi trầm mặc không nói.

“Hừ! Trực tiếp bảo ta là bại hoại chẳng phải được rồi sao.”

“Đừng nghĩ quá.” Thi Thi rót rượu cho Đường Hoa: “Thực ra nàng muốn mời người giúp nàng làm một nhiệm vụ, nàng nhờ ta làm trung gian.”

“Không hứng thú.”

“Chắc chắn người sẽ phải có hứng thú.”

“Chắc chắn như vậy à?”

“Đương nhiên. Mục tiêu của nàng là Thổ Linh châu, La Như Liệt chỉ có thể hoạt động trên mặt đất, mà pháp thuật chủ tu của nàng lại chính là hệ thổ. Bởi vậy ta tin rằng người chắc chắn sẽ có hứng thú.”

“Ừm... Người làm thế là không đúng đâu, hết chuyện lại xui ta đi cướp đồ mà bạn của người đang nhắm đến.”

“Ta đã nói nàng không phải là bạn của ta. Mặt khác...”

“Gì thế?”

“Hôm nay tâm tình ta rất là tốt, nhìn người thấy đáng yêu vô cùng.”

Đường Hoa cười ha ha: “Ta cũng vậy!” Hãn vốn định gạt Sát Phá Lang cùng đi lấy Thổ Linh châu, nhưng sau nghĩ lại, lại thấy Sát Phá Lang không có ưu thế gì trước mặt La Như Liệt cả, tốc độ của người ta đã không kém Nhân Kiếm Hợp Nhất của hãn là bao rồi. Không ngờ trời xui đất khiến thế nào mà bây giờ lại xuất hiện một cao thủ hệ thổ như thế này... Chính là thời điểm để làm chút cống hiến cho Thục Sơn rồi đây.

* * * * *

Kiểm Vũ đã sớm chờ nơi gian riêng sát vách đây rồi. Chuyện này không những chứng tỏ rằng người này rất có kiên nhẫn, mà còn chứng tỏ rằng lòng dạ Thi Thi rất sâu xa nữa.

Biết đám người Thục Sơn đang thu thập năm linh châu, trừ Tôn Minh cũng chỉ còn có Thi Thi. Hiển nhiên Kiếm Vũ không hề biết, nếu không nàng đã không chơi trò ‘bảo hổ lột da’ thế này rồi.

Kiểm Vũ mở cửa ra, thấy là Đường Hoa với Thi Thi bèn gật đầu để hai người bước vào. Thi Thi lấy cớ có việc để đi trước. Kiếm Vũ đóng cửa lại, gỡ khăn che mặt xuống. Khuôn mặt này của Kiếm Vũ đã bị truy nã, Đường Hoa cảm thấy buồn bực, không hiểu vì sao nàng không trực tiếp gỡ mặt nạ xuống mà cứ nhất định phải chơi cái trò ‘lạy ông tôi ở bụi này’ thế này.

Đường Hoa cười ha ha một tiếng, hỏi: “Vì sao không thể để ta nhìn thấy bộ mặt chân thực của người thế?”

“Ngồi!” Hiển nhiên Kiếm Vũ không hề có hứng thú với vấn đề này của Đường Hoa.

* * * * *

Không ai mở miệng nói tiếng nào, bầu không khí trở nên bối rối trong vài phút. Đường Hoa phát hiện dường như Kiếm Vũ không hề có cảm giác kỳ quái gì với bầu không khí này, hiển nhiên là đã thường trải rồi. Nhưng nàng quen điều này không có nghĩa là Đường Hoa cũng vậy, Đường Hoa bèn nói: “Tỷ tỷ, ngài mời ta mà.”

“Cái gì?” Kiếm Vũ không hiểu cho lắm.

“Ý ta muốn nói là, ngài đã mời ta thương lượng đối phó với La Như Liệt, vậy ngài phải nêu ra biện pháp đối phó hãn như thế nào, rồi những

điều mà ngài am hiểu, rồi thù lao mà ta sẽ nhận được sau khi xong chuyện, cũng như tiền đặt cọc hiện giờ ngài phải giao cho ta ấy.”

“Người nói đi!”

“Ha ha, được, vậy ta nói. 500 kim tiền đặt cọc, sau khi xong chuyện thì lại thêm 500 nữa. Nếu chuyện không thành thì tiền đặt cọc không được thu hồi.”

Kiểm Vũ lấy một tờ ngân phiếu ra, đặt lên trên bàn: “Toàn bộ tiền đây.”

“300 kim?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ, ngài có nhớ rằng ngài đang thuê ai không đấy? Cái danh cao thủ đệ nhất của ta chưa nói, chỉ cần đáng người với khuôn mặt này, ngài cũng phải chi ra không dưới 300 kim rồi đó.” Ám sát thành công được 1000 kim, ngoài ra còn có phần thưởng chức quán quân nữa.

“Ta đã trả lại tiền cho Thi Thi tỷ rồi.” Kiểm Vũ trầm tư một lúc, rồi nói: “Xong chuyện ta sẽ đưa giấy nợ 700 kim cho người.”

“Ta có thể hỏi ngài cần Thổ Linh châu để làm gì không?”

“...”

“Vậy tức là không được rồi?” Đường Hoa ném ngân phiếu 300 kim kia vào trong túi Càn Khôn, ngay tức khắc nó đã biến thành tiền tài khoản của hắn: “Phải làm thế nào?”

“Ta có thể truy tung vị trí của hắn.”

“Ừm... Ý của ngài rằng ngài là hệ thống định vị toàn cầu, còn ta là máy bay ném bom viễn trình à?”

“Ừ!”

Đường Hoa lắc đầu uống rượu, Kiểm Vũ thấy Đường Hoa không có ý kiến gì, dường như thư thả được một hơi. Đường Hoa đột nhiên đặt cốc xuống, Kiểm Vũ tức khắc trở nên khẩn trương. Đường Hoa lại cầm cốc lên, Kiểm Vũ lại thả lỏng. Đường Hoa cười khố, theo như phán đoán của hắn, cô nàng Kiểm Vũ này không phải bị chứng trầm cảm, mà là mắc hội chứng sợ hãi xã giao. Loại bệnh này người trong đô thị ở hiện thực bị rất nhiều, có chăng chỉ là nhẹ hay nặng mà thôi. Người bị nhẹ là chán ghét, không thích kết giao với người xa lạ, còn nặng thì biến thành chứng tự kỷ. Nói tóm lại

một câu, thì đó là hội chứng sợ hành vi hoặc biểu hiện căng thẳng của mình sẽ dẫn đến sự khinh bỉ hoặc khó xử, nói đơn giản là không tự tin.

Đương nhiên Đường Hoa không phải là bác sĩ, cho nên cũng không có hứng thú đi nghiên cứu hay là trị liệu cho Kiếm Vũ, lại nói, cho dù hần có là bác sĩ, hần cũng không có hứng thú lắm với 300 kim kia, hiện giờ hần đã nhiều tiền lắm rồi. Nói một cách khác, nếu đây là một nhiệm vụ khác của Kiếm Vũ, vậy có ra bao nhiêu tiền hần cũng sẽ không thêm nhận lời, hần bây giờ đang giàu lắm.

Kiếm Vũ đang phải trốn tránh cái nhìn chăm chú của Đường Hoa, muốn đứng lên lại cảm thấy động tác của mình không hay cho lắm, mà cứ ngồi thì thấy khó chịu vạn phần. Đường Hoa bèn thu hồi ánh mắt, nói: “Giữa Ngọ ba ngày sau, gặp nhau nơi trà lâu Du Châu.” Hần không có hứng thú khiến cho Kiếm Vũ khó xử thêm nữa.

“Có thể là ngày mai không? Hay ngày mốt cũng được?”

“Không thể, ta có hẹn rồi.”

Đường Hoa vừa mới nói xong, bên ngoài gian đã vang lên tiếng của Mặc Tinh: “Gia Tử, nhanh lên.”

Đường Hoa mở cửa ra, Mặc Tinh đã đứng ngay đó, nàng ngó vào trong một cái, sau đó kinh ngạc kêu: “A! Người kia, toàn thành đều đang truy nã người đó, sao người lại ở đây?”

Kiếm Vũ vừa há miệng, nhưng còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào thì Mặc Tinh đã cướp lời: “Chúng ta đi mua sắm, người đi cùng không?”

Đường Hoa đính chính: “Là đi dạo phố.”

“Kệ đi, Lang còn đang chờ nơi đầu phố kia kìa. Chúng ta đi mau.” Mặc Tinh phất tay với Kiếm Vũ: “Hẹn gặp lại.”

“...Hẹn gặp lại!” Mặc Tinh với Đường Hoa đi khỏi đã lâu, Kiếm Vũ mới thốt ra được ba chữ này, sau đó nhìn hành lang trống rỗng kia mà ngẩn người.

* * * * *

Mặc Tinh lấy đặc san ra, đọc: “Mặt trên nói người đã bán độ. Mặt dưới nói người đã bị Phong Vân Nộ mắng một vạn lần. Trước mặt một trong

những người bị hại là ta, mời người phát biểu bình luận của mình. Sẵn tiện nói luôn một câu, ta rất là bất mãn đấy.”

“Người có biết ở Lâm Truy có một cửa hiệu châu báu của NPC không?”

“Xin đừng chuyển hướng đề tài.”

“Nghe nói bọn họ có thể giúp người khác mài kim cương thành các hình dáng khác nhau. Có hình trái tim, cũng có hình các loại động vật nhỏ nữa, hơn nữa sau khi cắt mài xong lại còn có thể khắc tên vào luôn đấy.”

“Thật không?” Trong mắt Mặc Tinh đã chớp lên ánh sao, cái nàng ghét nhất chính là kim cương bao giờ cũng chỉ có một dạng hình dạng, chẳng có một chút cá tính gì cả.

“Đương nhiên, nghe nói còn có thể khảm vào trán nữa, dưới ánh sáng mặt trời sẽ chiếu sáng lấp lánh... Thật là ngẫu muốn chết luôn.”

“Ta muốn đi ta muốn đi.”

“Tốt, chúng ta họp mặt với Sát Phá Lang trước đã.”

“Vừa đi vừa gọi đi.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 168: Lại bỏ rơi

Chương 168: Lại bỏ rơi

Mặc Tinh đang hờn hờ thương lượng về hình dạng của kim cương với ông chủ tiệm, ban đầu nàng định làm mười hai chòm sao cộng với mười hai cầm tinh, nhưng lại bị Đường Hoa phủ quyết một cách vô tình, lý do là đã vượt qua dự toán nhiều lắm. Cuối cùng sau khi hai bên trải qua một trận thảo luận kịch liệt, đã dừng lại ở mức làm bốn con: Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, mỗi con không thể vượt qua 4 carat. Loại vật dụng xa xỉ này là dụng cụ để các hiệu buôn trang sức chặt chém những kẻ coi tiền như rác, hơn nữa họ còn thậm chí treo cả thanh đồ đao đâm máu đó ở ngay ngoài cửa tiệm nữa, như thế muốn nói thế này đây: vào đê, vào mà chịu chém đi nào.

“Ta nói ngươi không phải phòng tằm đó chứ? Nữ nhân kia lợi hại đến vậy à?” Sát Phá Lang hỏi: “Nàng thật có dịch dung sao? Sao ta không nhận ra được vậy?”

“Người không nhận ra ta còn hiểu được, nhưng quan trọng là ngay cả ta cũng không nhận ra đây này.” Trong trận cuối Đường Hoa không có trang bị nhiều thần khí tiên khí như trước, chỉ giữ lại một thanh tiên kiếm lục giai để cười thôi. Nguyên nhân rất là đơn giản, hắn còn mong người ta đến định thân hắn gây mê hắn phong ấn hắn mà không được ấy chứ: “Có điều... Ta có thể khẳng định, nữ nhân này chắc chắn đã qua kiếp thứ nhất rồi, đồng thời còn có được ít nhất một thứ tương tự như tiên kiếm nhất phẩm trở lên nữa.”

“Ừ, lại thêm level chênh lệch lớn đến thế.” Sát Phá Lang gật đầu, nói: “Ta muốn đi gặp nàng một chuyến.”

“Đừng! Nàng hiện giờ đang làm nhiệm vụ chung với ta đấy, chờ nhiệm vụ xong hẵng tính.” Đường Hoa biết Sát Phá Lang không tin tu vi của cô nàng kia cao đến vậy.

“Người lại bị thuê rồi?” Sát Phá Lang tỏ vẻ khinh bỉ, nói thế nào cũng là cao thủ đệ nhất, vậy mà ngày ngày toàn vì chút tiền mà bị người ta tóm đầu đi làm cu li như thế đấy. Thật là chẳng xứng với thân phận một chút nào cả. Thân là cao thủ, hắn phải như câu nói ‘ở chỗ cao luôn luôn rét lạnh’ kia, cô độc, cô quạnh, cộng cả thù lương, buồn xót cho thiên hạ, nhìn thấu những điều mà người thường không thể thấy, nghĩ được những điều mà người thường không thể nghĩ... Mà điều khiến mình không chấp nhận được, đó là mình lại xếp hạng phía sau tên không có phong độ cao thủ này mới chết chứ!

“Không nói ngươi biết.”

“À? Là nhiệm vụ gì thế?” Sát Phá Lang hiếu kỳ hỏi.

“...” Đường Hoa nhìn lên trời.

Mặc Tinh vừa ngấm đồ trang sức vừa trả lời: “Đi giết La Như Liệt lấy Thổ Linh châu.”

Sát Phá Lang sững sờ hỏi: “Nàng thuê hắn đi lấy thứ mà hắn muốn lấy à?”

Mặc Tinh thỉnh lặng một hồi lâu, sau đó nói: “Thực ra bản thân ta rất là đau đớn cho kết quả của việc này.”

Đáng thương cho cô bé quàng khăn đỏ, hết chuyện lại đi dẫn con sói Gia Tử đi vào trong ngôi nhà ấm áp của mình. Sát Phá Lang than một hơi, nói: “Từ khi lịch sử Trung Quốc xuất hiện một tên tiểu nhân như người, tia cực tím đã không còn đáng sợ như vậy nữa.”

“Ây! Ta sẽ trả lại tiền thuê cho nàng mà.”

Sát Phá Lang chìa một ngón giữa lên, Đường Hoa tức giận bưng bưng, vì thế hai người bắt đầu đấu võ. Mặc Tinh rất là quen thuộc với chuyện này, cho nên họ đánh mặc họ, mình chọn phần mình, dù sao lát nữa cũng sẽ có người phải trả tiền thôi. Chạy được Đông Phương Gia Tử, cũng không thoát được Sát Phá Lang.

* * * * *

Sát Phá Lang tuy có lòng muốn quấy rối Đường Hoa, nhưng thật sự là không có thời gian, vì Đường Hoa có chuyện chính đáng cho nên nhiệm vụ dạo phố với Mặc Tinh đã hiển nhiên rơi xuống đầu của hắn. Đường nhiên hắn rất vui nhận nhiệm vụ này, nếu có thể phá được chuyện của Đường Hoa nữa thì đúng là càng hoàn mỹ hơn. Nhưng hắn lại không biết rằng Đường Hoa đã đưa Trục Nhật kiếm ra để mười ngày sau đấu giá rồi, nếu biết được, có lẽ hắn sẽ tức khắc bỏ rơi hồng nhan, ngàn dặm truy Gia Tử luôn ấy chứ.

Đường Hoa có một thói quen tốt, đó là trừ khi có chuyện ngoài ý muốn chẳngặng đừng, nếu không sẽ không bao giờ tới trễ. Đường nhiên cũng không ai nói rằng hắn không về sớm cả.

Đường Hoa và Kiếm Vũ không có ham muốn giao lưu gì cả. Kiếm Vũ rất là tán thưởng tính cách này của Đường Hoa. Trò chơi này với nàng cũng như là một trò game offline vậy, nàng không quen với việc có một ‘người’ khác ngoài nàng tồn tại trong trò chơi.

Du Châu vẫn còn là lãnh địa của Huyết Chiến Đồ Thành do Sát Vô Xá làm chủ, tinh thần ‘thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng’ của hắn khiến nơi đây rất là yên bình.

Phích Lịch đường cách Du Châu không xa, số người chơi đến nơi này cũng không phải là ít, vì nơi này được xem như một thiên đường luyện cấp

khá khác biệt. Cái khác biệt so với bình thường là quái nơi đây rất kỳ lạ, chúng máu ít da dày, hành động trên mặt đất nhanh nhẹn vô cùng, nhưng khuyết điểm của chúng thì người người đều biết: chúng không biết không chiến, cũng không có vũ khí phòng không. Sở trường của quái nơi này là ẩn thân giữa quần thể kiến trúc diện tích trăm mẫu của Phích Lịch đường cộng với ngàn mẫu núi hoang nước sâu chung quanh. Bọn chúng có thân thể kết hợp giữa người với yêu, gần như mọi đệ tử Phích Lịch đường đều được di truyền những đặc tính của tắc kè hoa, ai nấy cũng đều có năng lực đổi màu cả. Một khi người bay quá thấp, vậy rất có khả năng sẽ bị một cái cây tấn công, mà một khi bị đánh trúng, ít nhất cũng phải bay mất nửa ống máu.

Cho nên những người chơi luyện cấp trong khu này gần như đều là pháp sư cả. Họ không cần phải đi tìm đám đệ tử Phích Lịch đường, mà chỉ cần từ trên trời oanh tạc xuống là được, cứ dăm ba người quây một khu lại rồi quay qua quay lại oanh tạc. Tuy không thể bằng được với những thánh địa luyện cấp ở bên ngoài, nhưng ở nơi này lại an toàn, một sự an toàn tuyệt đối mà bên ngoài không có được. Trừ khi...

Trừ khi họ gặp phải những dạng như là La Như Liệt vậy. La Như Liệt tuy cũng chỉ hoạt động được trên lục địa, nhưng thủ đoạn phòng không lại rất nhiều, dạng cung tiễn nào cũng sở trường cả. Mà sở trường nhất là màn nhảy từ trên vách núi cao xuống, một khi như thế thì quỹ tích mà hăn nhảy xuống sẽ trở thành một con đường chết chóc. Không ai có thể ngăn nổi một đòn của hăn cả.

* * * * *

“Người đang làm gì vậy?” Sau khi tới được Phích Lịch đường, Đường Hoa nghi hoặc nhìn Kiếm Vũ đang nhắm mắt lại, rồi lăm nhăm gì đó với một cái cây trong rừng.

“Ta nhờ nó tìm La Như Liệt giúp ta.”

“Nó? Tìm giúp người?”

“Phải!”

“Vì sao?”

“... Bởi vì trong hệ thổ có một pháp thuật cao giai gọi là Nhất Lý Bình Xuyên.”

“Khoan khoan, pháp thuật này không phải là pháp thuật công kích đường thẳng sao?” Đường Hoa đã từng thấy có người sử dụng nó rồi, chiêu này sẽ mở ra một con đường ở trước mặt mình, đương nhiên đám quái trên đoạn đường đó cũng sẽ bị mất máu.

“Cảnh giới hệ thổ của ta là Phản Phác Quy Chân, tức là có thể phát hiện được những tác dụng tiềm ẩn của pháp thuật hệ thổ... Người đừng hỏi chuyện ta nữa, ta sẽ bị căng thẳng đấy.”

Cảnh giới? Đường Hoa lôi bảng nhân vật ra, trên đó có nói cảnh giới nhân vật của mình là Luyện Thần Phản Hư, khiến tốc độ hồi phục khí huyết được nhanh hơn, giảm bớt thời gian chờ của kỹ năng, pháp thuật. Hắn nhìn tiếp qua bên lửa với sét, thấy cảnh giới vẫn còn trắng hếu. Hóa ra nhân vật thì có cảnh giới của nhân vật, pháp thuật có cảnh giới của pháp thuật, kỹ năng cũng có cảnh giới của kỹ năng. Khổ cái là hiện giờ lượng người có cảnh giới thật ít quá, nên ngay cả nhật báo với đặc san cũng không thể phân tích chúng được. Đường Hoa cảm thấy chỉ bằng vào chút kiến thức này, lần đi đây đã có giá trị rồi.

Tuy Kiếm Vũ xin Đường Hoa đừng hỏi chuyện tiếp nữa, nhưng Đường Hoa chỉ dùng vài phút là đã làm rõ ràng sự tình ngay. Cảnh giới hệ thổ của Kiếm Vũ đã lên tới tầng 3, một lần lĩnh ngộ được trong lúc nguy hiểm nhất, ở trạng thái sắp chết sử dụng pháp thuật hệ thổ để bảo vệ cho tánh mạng. Một lần là do gặp được một ông lão NPC tự xưng là Thổ Địa. Còn một lần là do lúc vô ý mua được một bộ ba quyển chân giải của pháp thuật hệ thổ, cũng là do quyển sách này nên nàng phải nợ tiền Thi Thi, rồi vì thiếu tiền nên mới phải đi ám sát, sau đó vì đi ám sát, cho nên Đường Hoa mới có thể gặp gỡ với một cao thủ ẩn mà biết đâu cả một đời sẽ không nổi danh này.

Ba cái cảnh giới... Nếu lửa với sét của Đường Hoa mà có ba cảnh giới, hắn sẽ không chần chừ đi giết người độ ma kiếp thứ hai ngay. Nhưng theo phân tích tình báo của Kiếm Vũ thì hắn rất là khó đạt được cảnh giới nào, bởi vì tính cách quyết định hết thảy. Hắn không có kiên nhẫn, hắn không chịu nghiên cứu, hắn theo đuổi vật chất, hắn thích đầu cơ trục lợi, vậy tính cách của hắn cơ bản không có quan hệ gì với cảnh giới cả, trừ khi hắn cũng có thể kiếm được một bộ chân giải thì may ra.

* * * * *

“Hướng Đông Nam, 15 dặm!” Kiếm Vũ bay lên không trước, khi đến gần mục tiêu thì hạ xuống một nhánh cây, nói: “3 dặm về hướng chính Nam.”

“Được, coi ta!” Hướng chính Nam, khoảng cách 3 dặm là một bãi sông, của một dòng sông không sâu cũng không cạn, trên bãi có các tảng đá lớn nhỏ khác nhau, chỉ nhìn qua là thấy rõ hết, lúc này ở đó chỉ có hai người chơi đang nhàm chán oanh tạc qua oanh tạc lại. Nhưng sau mỗi lượt oanh tạc của hai người, đám quái bị đánh trúng rồi hiện ra đều chỉ là đệ tử Phích Lịch đường hết.

Người tàng hình? Đường Hoa hô một tiếng: “Mượn địa bàn dùng chút.” Sau đó bất kể hai người chơi này có đồng ý hay không, hăn cứ thế triệu hồi ra ngàn đóa hoa sen biến nơi đây thành một biển lửa. Biển lửa này dưới sự thôi thúc của hăn cứ thế hoành hành khắp bãi sông. Đường Hoa không có chút cảm xúc nào với đám điểm kinh nghiệm đang nhảy lên hiện giờ, nếu muốn luyện cấp hăn cũng không cần phải đến nơi đây.

Vài phút trôi qua, Đường Hoa thu hồi sự khống chế với biển lửa, biển lửa bèn tuôn ra tứ phía, rồi rất nhanh đã biến mất. Đường Hoa lấy một chiếc loa vốn mua để phòng ra, quay đầu lại hô: “Người có lăm không đó, ngay cái lông chân cũng không có này!” Không có cách nào cả, Kiếm Vũ không thêm hảo hữu hăn, mà cự ly quá xa thì đội ngũ sẽ tự động bị giải tán.

Kiếm Vũ nghe Đường Hoa gọi mình, bèn đứng trên cây lăm nhăm một hồi rồi đột nhiên khẩn trương kêu lên: “Hăn đang ở gần người đó, mau bay cao lên đi!”

“Cái gì?” Đường Hoa đang ở hướng ngược gió.

“Chạy mau!”

Hai anh bạn lúc đầu luyện cấp ở đây thấy Đường Hoa còn chưa nghe rõ, bèn giải thích: “Cao thủ, nòng bảo người ‘chạy mau’ đó.”

“A!” Đường Hoa vừa kịp hiểu ra, thì chỉ thấy một bóng đen đã từ phía dưới chân mình bắn thẳng lên. Không cần thấy rõ mặt mũi, chỉ nhìn tốc độ này Đường Hoa đã biết mình gặp phải chính chủ rồi, nhưng lúc này bay lên đã không còn kịp nữa, thậm chí cũng không có cả thời gian để lấy ngân

phiếu ra. Đường Hoa bèn vội vàng lấy thanh Trục Nhật kiếm ra quét ngang qua hai chân của mình.

Ngay trong chớp mắt sau, La Như Liệt đã ôm lấy hai chân của Đường Hoa, hắn đang định lợi dụng lực kéo này để lấy cái mạng nhỏ của Đường Hoa, lại phát hiện không thể nào mượn lực được, bèn nhìn kỹ lại, hóa ra Đường Hoa đã cắt hai chân của mình đi rồi! Phi kiếm chớ Đường Hoa - không chân - nhanh chóng chạy trốn.

* * * * *

Còn may là không bị xem như thương tổn do kỹ năng, chỉ là thương tổn phổ thông thôi đấy. Tuy bị đứt chân nhìn như rất thảm thiết, nhưng mà thương tổn thật sự không cao bao nhiêu. Những linh kiện bị thất lạc sẽ tự động mọc lại sau khi thoát ly chiến đấu được 1 phút. Đậu xanh, lần đầu gặp hắn thì bị mất mạng, lần thứ hai bị mất cặp chân, lần thứ ba sẽ mất cái gì đây?

Đường Hoa lập tức giận chó đánh mèo lên đầu Kiếm Vũ đang dùng ánh mắt quan tâm nhìn hắn: “Người nhất định phải thêm hảo hữu với ta, trừ khi người không muốn làm nhiệm vụ này nữa.” Là game thời đại nào rồi mà gọi nhau cũng phải dùng miệng hô nữa thế? Người đừng có coi La Như Liệt người ta như không khí đấy nhé, người ta là BOSS cao đẳng, nghe rõ lắm.

“...” Kiếm Vũ trầm tư một lúc lâu, xong hỏi: “Người đáp ứng ta sau khi xong nhiệm vụ sẽ bỏ hảo hữu chứ?”

“Được!” Hảo hữu của ông đây có cả ngàn cả vạn, chẳng khát khao gì thêm một người đâu.

“Đồng thời cũng giữ bí mật?”

“Được!” Cái này... Kẻ hèn này là cố đông của Vô Biên đặc san, hơn nữa còn là cố đông lớn nữa đó. Hệ thống nhắc, Quàng Khăn Đỏ đã thêm người làm hảo hữu, có chấp nhận không? Đường Hoa nhấn ‘chấp nhận’ xong bảo: “Tên của người khá là gợi cảm đấy.”

“Gợi cảm?”

“Ừ, khá là xứng với bản thân người. Có điều ta không hiểu cho lắm... Người đã là một người trưởng thành thế này rồi, sao lại dùng tên của một nhân vật trong truyện cổ tích trẻ em thế?”

“Nhân vật trong truyện là Quàng Khăn Đỏ bé.” Quàng Khăn Đỏ giải thích: “Đây là Quàng Khăn Đỏ bé sau khi đã lớn lên, không có mặt trong truyện.”

Cổ tích, huyền tưởng, chìm đắm, thoát ly hiện thực! Đường Hoa than một hơi, cô nường, đây chính là nguyên nhân gây ra chứng tự kỷ của cô đó. Có vẻ như đọc truyện nhiều quá cũng không tốt đấy nhỉ? Không thấy có nhiều bản tin vẫn đưa tin là nam sinh cao trung XX đã băng qua giữa làn xe cộ đông đúc đấy sao? Theo lời nhân vật, thì mục đích của hã không phải là tìm chết, mà là vì xuyên thời không. Hà mỗ đề nghị từ đây có viết truyện xuyên thời không thì nên viết là thông qua bồn cầu hay là lỗ chìa khóa nhé, nếu không lại bị hiềm nghi là hướng dẫn thanh thiếu niên gây hại đến an toàn công cộng, cộng thêm hướng dẫn tự sát đấy.

“Đã tìm ra hã rồi, ở ngay gần chúng ta đấy, chúng ta phải làm sao?” Quàng Khăn Đỏ vội hỏi trong kênh đội ngũ.”

“Ngân Đạn Ba, bay lên nào.” Tên nhép, coi coi ta có tạc chết người hay không đây. Đường Hoa lật tay, chiêu Liệt Diễm Nhiên Lôi đã lâu không xài nay bao trùm hết cả khu vực. Cấm pháp tìm không được mục tiêu khiến người có thể chịu đựng được, vậy để xem người có thể chịu nổi tiên thuật hay không đây.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 169: Bẫy rập

Chương 169: Bẫy rập

Liệt Diễm Nhiên Lôi, Đường Hoa đã lâu lắm không sử dụng nó rồi. Bởi vì nó chỉ là một tiên thuật bậc trung - thấp, nên khi Đường Hoa đã có cấm pháp rồi tất nhiên sẽ không sử dụng nó nữa. Cấm pháp tiện dụng lắm, có thể khống chế cả một biển lửa lớn như che trời lấp đất, không những có thương tổn liên tục từ ngọn lửa, mà còn có thể tập trung thẳng vào một mục tiêu để tấn công nữa.

Nhưng khi gặp một kẻ biết tàng hình, tốc độ đã nhanh, lại còn da dày thịt béo, vậy thì không có gì có thể hữu dụng bằng tiên thuật được.

Trong lúc màn lửa sét đang quay cuồng, bốn con mắt của Đường Hoa và Quàng Khăn Đỏ đều cùng nỗ lực quan sát động tĩnh ở phía dưới. Nhưng không có gì cả, ít nhất thì họ cũng không phát hiện thấy bất cứ tung tích gì.

Quàng Khăn Đỏ báo cáo: “Vẫn còn đang ở dưới chân chúng ta.”

“Cao lắm rồi, hoàn toàn không trông thấy gì rõ ràng cả.” Nếu bị đánh trúng, chắc chắn La Như Liệt sẽ phải hiện thân ra, nhưng hiện giờ vấn đề duy nhất là, hai người bọn họ đã ở quá cao rồi, không thể nào phát hiện nổi tung tích chỉ ngẫu nhiên chớp qua của hắc.

“Vậy phải làm sao?”

“Người đẹp, nếu hắc chắc chắn có ở dưới chân chúng ta thì còn đỡ. Ta chỉ lo rằng dự báo của người xảy ra vấn đề, khiến ta cứ ngu dại lãng phí pháp lực với một đám đất trống thôi. Hơn nữa ta cũng không thể biết phải oanh tạc xuống thế này đến bao lâu nữa. Là một giờ? Hai giờ? Hay là phải oanh tạc suốt hai ngày đây?”

“Vậy người nói xem phải làm thế nào?”

Đường Hoa chỉ xuống dưới chân, nói: “Ta oanh tạc, người hạ xuống quan sát.”

Quàng Khăn Đỏ vặn lại: “Vì sao không phải là ta oanh tạc, còn người hạ xuống quan sát?”

“Người làm được à?”

Quàng Khăn Đỏ nghe vậy, bèn lẩm nhẩm trong miệng: “...” Niệm xong, đột nhiên phía trên đỉnh đầu hai người chùng một cây số xuất hiện một ngọn núi lớn, trên đó có hai chữ to màu kim: Thái Sơn.

“Ý gì vậy?” Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh.

“Thái Sơn Áp Đỉnh.” Dứt lời, ngọn Thái Sơn kia đã như một viên đạn pháo nện ào xuống hai người, tiếp đó Quàng Khăn Đỏ giật mình: “Ta quên mất rằng chúng ta đang ở trong phạm vi bao trùm của pháp thuật rồi.”

“Chết người à!” Đường Hoa vội túm lấy một tờ ngân phiếu: “Người đẹp, hẹn gặp lại!”

Khi Đường Hoa chơi tiên thuật cấm thuật, hệ thống đều sẽ cấp cho hắn một mắt trận. Chẳng hạn như tiên thuật, cho dù sét với lửa có trù xuống, cũng sẽ có một vị trí trống không, Đường Hoa sẽ an toàn ở trong đó. Hơn nữa, mắt trận này có thể lớn có thể nhỏ, hoàn toàn do người thi triển khống chế cả. Nhưng nhìn lại loại pháp thuật này của Quàng Khăn Đỏ, Đường Hoa không thể nào cho rằng nàng có thể khoét được một lỗ lớn trong đó nổi. Hàng nàng xài là pháp thuật, thứ mà Đường Hoa vốn đã xài từ hồi còn ở tân thủ thôn, nên hắn biết thứ này không bà con gì với ai cả, cứ xuất ra là phang tất cả mọi thứ nằm trong phạm vi bao phủ ngay.

Vì thế, máy bay ném bom Đường Hoa chạy trốn yên lành, còn hệ thống định vị toàn cầu Quàng Khăn Đỏ bởi vì chơi trò xua chó đi bắt chuột, mà còn làm quá đáng, cho nên chết trận ngay đương trường. Hành động này thuộc dạng tự sát, phải bị giam giữ hai tiếng đồng hồ...

* * * * *

Đường Hoa nằm trên phi kiếm, bắt đầu tính toán lại sổ sách. Mình vừa đến Phích Lịch đường mới xấp xỉ có nửa giờ đã bị mất đi một đôi chân, tiêu phí 100 kim, hệ thống định vị thì chết queo, còn La Như Liệt thì ngay cả mặt mũi thế nào mình cũng còn chưa rõ nữa. Quả nhiên làm việc cho tổ chức đều là đi buôn lỗ vốn cả.

“Xin lỗi.” Hai tiếng đồng hồ sau, Quàng Khăn Đỏ xuất hiện ở bên cạnh Đường Hoa, tức thì thành khẩn nhận lỗi ngay.

“Không sao cả!” Lời này Đường Hoa nói thật lòng, bởi vì nguyên nhân đều là do câu nói ‘Người làm được à’ của mình kích thích đến nàng cả, mà nàng vốn là người không tự tin, do đó khi bị mình kích thích, nàng hoặc là sẽ càng mất đi tự tin, hoặc là sẽ làm ngược lại để chứng minh cho bản thân. Kết quả là nàng đã hành động rồi, bởi vậy nên mới bị chết. Trách sao có một tên nào đó đã từng nói ‘tự sát cũng cần phải có dũng khí’ mà: “Đều bởi vì thứ kia của người ác quá đó thôi, hơn nữa lại không có mắt mũi gì cả, lần sau dùng phải cẩn thận, cẩn thận.”

“Ta biết rồi.”

* * * * *

Lại tiếp tục bao vây tiểu trừ La Như Liệt lần nữa. Có Quàng Khăn Đỏ ở đây, tiểu La không thể nào chạy thoát nổi, vấn đề duy nhất là phải làm sao mới có thể tiêu diệt được con trùng hại này. Mà muốn tiêu diệt được nó, điều đầu tiên là phải nhìn thấy được nó trước đã, thế mới khiến cho pháp thuật có đất dụng võ được. Nếu không cho dù người có oanh tạc đến mấy tiếng đồng hồ, đến khi người ta thấy sắp chết, người ta bỏ trốn một cái, mà người còn phải giao lưu với cây cối một hồi, vậy chờ khi người gặp lại người ta, máu của người ta cũng đã hồi phục gần đây rồi.

* * * * *

“Được không đó?”

“Trừ khi người còn có cách nào khác tốt hơn.” Đường Hoa đang hì hục làm gì đó, trước mặt hắn có một chiếc hố sâu chừng 30 mét, bên trên treo một khúc gỗ lớn xấp xỉ bằng miệng hố, thiết kế thế này là để tránh trường hợp tiểu La bị rớt xuống hố xong lại theo nguyên tắc trong phim hoạt hình mà lặn không nháy trở ra. Dựa theo phỏng đoán của Đường Hoa, sau khi tiểu La bị rớt xuống, ít nhất cũng phải giẫm được vách hố hoặc là đáy hố thì mới có thể thoát thân được. Mấy giây thời gian đó sẽ trở thành điểm mấu chốt trong trận quyết chiến này.

Lại trái lên vài vật nguy trang nữa, coi như là đã làm xong xuôi hết cả, Quàng Khăn Đỏ bèn bay lên đứng trên đỉnh ngọn cây cao nhất ở gần đây. Cũng không biết đây là trò mèo bắt chuột hay là chuột bắt mèo, mà dường như La Như Liệt rất có hứng thú với hai người. Chỉ cần một khi Quàng Khăn Đỏ bị hắn phát hiện đang đứng ở trên một ngọn cây nào đó, hắn sẽ từ từ tiếp cận nòng. Bởi vậy hiện giờ Quàng Khăn Đỏ đang là mèo nhử.

Đường Hoa thì ẩn núp trong một lùm cây cách hố bấy không xa, hắn phụ trách việc đẩy miệng hố lại. Biện pháp ngu ngơ vô cùng bất đắc dĩ kiểu này cũng chỉ có thể sử dụng được trong những tình huống vô cùng bất đắc dĩ như hiện nay mà thôi. Theo lời của Đường Hoa thì chuyện này đúng là gáo bể làm muối. Tiểu La đúng là một con BOSS hình người cực kỳ khác loại. Đương nhiên những con BOSS khác cũng đều có phương diện khác loại của riêng mình cả.

“Hướng Tây Bắc khoảng chừng 10 dặm, đang từ từ đến gần chúng ta.”
Quàng Khăn Đỏ báo cáo.

Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Thì Thi bảo rằng người rất ít lời, ta lại thấy không hẳn như thế.” 10 dặm đường, mà lại còn là cự ly đường thẳng nữa, gấp gài chớ?

“Ta... Ta khẩn trương, mà khẩn trương thì luôn muốn nói chuyện.”

“Vì sao lại khẩn trương?”

“Không biết, có lẽ là sợ vì sai lầm của ta mà...”

“Kể một câu chuyện cho người nghe nhé.” Đường Hoa thấy Quàng Khăn Đỏ không phản đối bèn nói tiếp: “Chuyện kể có một cặp vợ chồng kia, cả hai đều rất thành đạt, có được cả thân phận lẫn địa vị. Lúc này họ sắp có một đứa con, họ hoạch định cho nó một tương lai tươi sáng nhất, mà họ thực sự cũng đã làm vậy rồi. Nào là dưỡng thai, học đi, học nói, học mầm non, tóm lại là thứ gì tốt thì dạy thứ đó, cái gì đắt tiền thì mua cái đó. Đứa bé kia rất thông minh, hơn nữa lại còn thi đậu một trường đại học danh tiếng nữa, nó là một đứa bé gần như là hoàn mỹ, đúng theo mong ước của họ vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Đứa bé đó chết rồi.”

“Chết rồi?”

“Ừ, có một ngày nọ chỗ cửa của phòng ngủ trong trường đại học bị cháy, ban đầu lửa cũng không lớn cho lắm, nhưng bốn đứa bé trong phòng đều loạn lên cả, bởi vì không có phụ huynh nào dạy chúng phải làm gì vào lúc đó cả, cho nên chúng cũng không dám lao ra khỏi cửa. Có một đứa trong đó chạy ra ngoài ban công, thế là ba đứa còn lại đều chạy theo. Lửa bắt đầu cháy lớn hơn, cả bốn đều cảm thấy nóng vô cùng, một đứa bé trong đó bèn treo người ra ngoài ban công, dùng tay bám lấy lan can. Một phút sau, nó không chịu nổi nữa, bèn rớt xuống. Điều đáng buồn chính là đứa bé thứ hai lại lặp lại hành động đó của nó, rồi đến đứa thứ ba, đứa thứ tư... Đều chết hết cả rồi. Phụ huynh của chúng rất đau lòng, họ vốn cũng muốn bồi dưỡng ý thức về nguy hiểm cho đám trẻ, nhưng họ lại sợ đám trẻ thuần

khiết đó bị sự sợ hãi về nguy hiểm làm thương tổn. Lúc này họ mới biết chuyện xảy ra đều là do sai lầm của mình.”

“Thật là một câu chuyện buồn.”

“Vậy người có nên cảm thấy mình rất là may mắn hay không?”

“?”

“Bởi vì đám trẻ đó chỉ thua có một lần là đã không còn có cơ hội vẫn hồi được nữa. Nhưng người, lại có thể chết vô số lần để đi tìm đáp án của mình, bởi vì đây là một trò chơi, không có cái gì là sai lầm hay sơ xuất cả, chỉ có làm hay không làm mà thôi, bất cứ hậu quả gì người cũng đều có thể gánh vác được cả.”

“...” Quàng Khăn Đỏ một hồi lâu sau mới thốt ra: “Cảm ơn.”

“Đừng cảm ơn, cũng đừng có trách ta nhiều chuyện, thực ra ta cũng rất căng thẳng, cho nên mới tìm chuyện gì đó để nói thôi.”

“Thì Thi tỷ từng nói, thực ra con người người cũng không xấu xa gì cho lắm.”

“Ừm, ta nhất định phải nhắc nhở người, câu nói đó của nàng không đúng đâu, nếu người ở bên cạnh ta trong thời gian dài thì sẽ biết con người ta đã tồi tệ đến hết thuốc chữa rồi. Ít nhất thì Phong Vân Nộ cũng nghĩ như vậy đấy, ha ha ha!”

“Người là người nơi nào?”

“Ừm... đừng có hỏi những vấn đề không chuyên nghiệp như thế này. Đây là câu hỏi mà lúc ta vừa mới biết chơi game online mỗi ngày nhất định phải hỏi tới mười lần đấy. Thân là một cao thủ, những lời nói, cử chỉ đừng nên đề cập đến thế giới hiện thực làm gì, bởi vì như vậy sẽ nhầm chán lắm, cũng sẽ khiến cho tấm màn internet này phải rơi xuống, khiến bản thân mình bị lộ ra dưới ánh sáng mặt trời. Trừ khi...”

“Trừ khi thế nào?”

“Trừ khi người muốn khi đến hành tinh M sẽ lên giường với ta.” Đường Hoa thấy Quàng Khăn Đỏ tỏ ra xấu hổ bèn cười ha ha một tiếng, nói: “Chỉ đùa thôi, đừng bận tâm. Tiểu La hiện đang ở đâu đó?”

“Chết, cách 100 mét rồi, đang ở trong khu vực này!”

“Đừng khẩn trương.” Đường Hoa phân tích một cách tỉ mỉ: “Hắn phải di động thông thả thì mới có thể ẩn thân được, một khi đi nhanh sẽ bị bại lộ ngay. Trông thấy rồi, đang cách người 60 mét về hướng sáu giờ, cách hố bẫy còn 55 mét nữa.”

“A?” Quàng Khăn Đỏ không phải đang sợ hãi, mà là rất sững sốt, hỏi: “Làm sao người biết được?”

“Hè hè, ta đã thả Bùa Giám Định của hệ thống ở vài nơi trên mặt đất rồi, một khi hắn động tới, hệ thống sẽ báo tin cho ta ngay. Chỉ cần ta nhớ được vị trí của đám Bùa Giám Định, vậy ta sẽ biết được vị trí hiện tại của hắn thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì quan sát những động tĩnh của cây cỏ ở trên đường, chờ khi hắn tới gần hố bẫy, nếu cần thiết thì sẽ giúp cho hắn một tay.”

“Người thực thông minh đấy.”

“Ừ, điều này ta chắc chắn phải thừa nhận thôi.”

* * * * *

“Tên kia ngừng lại rồi, còn cách người 10 mét, cách hố bẫy 5 mét, chắc là đang quan sát chung quanh. Có lẽ hắn đang nghi ngờ vì sao người cứ ngu ngơ đứng trên cành cây suốt nửa giờ nay đây. Lại nói, người cứ đứng hóng gió ở đây quả là vô cùng đáng nghi thật.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Hát đi, đặc biệt là những bài mà người thích ấy,”

“Xưa kia trong rừng rậm tối om, có một con sói hoang thật lớn, một mình sống trong hang đá, không có ai làm bạn, bụng đói quá biết làm sao đây? Nó bèn tìm, tìm mấy đứa bé, xem đứa nào hư, nó bèn nuốt chửng vào.”

“Dừng!”

“Sao vậy?”

“Ta sợ hắn bị người dọa cho chạy mất đấy. Gào lên thế này thì ngay cả lũ sói ở ngoài mười cây số cũng thi nhau tìm đến cho coi. Người đọc văn đi!”

* * * * *

Không biết bao nhiêu phút sau, Đường Hoa đột nhiên phát hiện vật nguy trang của hổ bầy đã biến mất rồi, bèn không dài dòng, chớp mắt cắt đứt sợi dây thừng đang treo khúc gỗ kia. Khúc gỗ rớt vào trong hố được một nửa, thành linh lại bay ngược trở về, hiển nhiên là do con mồi trong đó đang vùng vẫy chuẩn bị thoát ra. Có điều Đường Hoa tin rằng vừa mới bị khúc gỗ kia cản lại, con mồi thế nào cũng phải vùng thoát ra một lần nữa.

Nhắm lại thời gian, căn cứ vào thời gian mà khúc gỗ kia rớt xuống, vậy xx giây sau con mồi sẽ nhảy ra khỏi hố bầy. Đường Hoa không hề dốt, hẳn thừa biết chiếc hố kia không thể giữ được con mồi, cho nên hố bầy chỉ là để nguy trang, cũng chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của hắn mà thôi.

“Thần Quang bảo tháp!” Đường Hoa ném bảo tháp ra. Nhìn thì ra vẻ bảo tháp chỉ chụp trúng không khí, nhưng pháp lực bị tiêu hao đã nói cho Đường Hoa biết, bên trong tháp có thứ gì đó rồi. Mức pháp lực của Đường Hoa dĩ nhiên không thể vây được con mồi này, mà hắn cũng không trông chờ vào chuyện đó, đây cũng chỉ là một phần trong kế hoạch của hắn. Đường Hoa hạ lệnh: “Động thủ.”

“Tới đây!” Quàng Khăn Đỏ từ trên ngọn cây vụt xuống, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một bao lớn thuốc nhuộm màu đỏ, ném về phía bảo tháp. Đường Hoa dĩ nhiên cũng phối hợp theo, thu bảo tháp lại. Đám thuốc nhuộm biến thành một hình người, đây không phải La Như Liệt thì còn là ai?

“Áo...” La Như Liệt bỏ rơi việc tấn công hai người, lập tức chạy trốn.

Quàng Khăn Đỏ nói: “Hắn chạy rồi.”

“Hắn bây giờ còn bắt mắt hơn cả đom đóm trong đêm nữa.” Đường Hoa nhìn điểm đỏ - tiểu La đang chạy đi xa dần, gọi phi kiếm ra: Bọc đánh, phải nhớ, sau khi thoát ly chiến đấu được một phút, thuốc nhuộm sẽ bị biến mất đấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 170: Bao vây tiểu trư

Chương 170: Bao vây tiểu trừ

Vì sao máy bay lại đi nhanh hơn ô tô? Theo kết quả điều tra tìm hiểu nhiều năm nay của Hà Tả, sở dĩ máy bay đi nhanh hơn ô tô, hoàn toàn là do người ta luôn đi theo đường thẳng.

Bởi vậy tuy tiểu La chạy siêu cấp nhanh, nhưng thủy chung vẫn không thể nào thoát ly trạng thái chiến đấu nổi. Đương nhiên Đường Hoa cũng không ngờ chiếc xế đưa F1 tiểu La này lại có mã lực mạnh đến như thế, đã ngang bằng F4A, thậm chí là F4B luôn rồi. Nhưng dù sao Đường Hoa cũng là F22, ngay Quàng Khăn Đỏ cũng đã đạt tới tốc độ của F16, cho nên hai người cứ trái phải bọc đánh, cộng thêm dùng pháp thuật tấn công tầm xa, thì dù việc bám chết tiểu La không dễ dàng bao nhiêu, nhưng cũng chẳng phải là khó khăn cho lắm.

Mục tiêu hiện giờ của họ là phải trong vòng một tiếng đồng hồ đánh chết được tiểu La. Chỉ số thông minh của tiểu La không thấp, biết trong núi rừng hoặc trong các khu kiến trúc sẽ không có khả năng né được hai cỗ máy ném bom này, cho nên biện pháp lý tưởng nhất của hắn là phải chạy, phải chạy tới bình nguyên, nơi đó bằng phẳng thoáng đãng, lúc đó so kè thuần túy về tốc độ thì hai cỗ máy ném bom kia chỉ còn nước hít khói thôi.

Thần Quang bảo tháp của Đường Hoa đã bị diệt rồi, lực công kích của tiểu La quả thật là cao lắm lắm. Đương nhiên, nếu không có lực công kích như thế, vậy cũng không có chuyện ‘người bị trúng đòn ắt phải chết’ được.

Trong màn đi săn này, Đường Hoa đã suy đồi thành thân phận chó săn, còn Quàng Khăn Đỏ lại trở thành cây súng. Nguyên nhân lớn nhất chính là tiểu La kia da dày thịt béo, Đường Hoa chỉ có mỗi cấm pháp là có thể gây được thương tổn lớn cho hắn, nhưng chờ cho Đường Hoa khống chế được cấm pháp, người ta đã xẹt ra khỏi vòng vây rồi, bởi thế chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh của Quàng Khăn Đỏ đã trở thành nguồn phát ra thương tổn trọng yếu nhất.

Đám người chơi đang chà đạp lũ đệ tử Phích Lịch đường ở khu này rất là oán hận kẻ có thể chà đạp ngược lại họ - tiểu La. Đây là một khu luyện cấp tốt biết bao nhiêu, thế mà bởi vì có tên này tồn tại nên lúc mọi người

luyện cấp đều không có chút yên lòng nào cả. Bởi vậy khi quần chúng nhân dân thấy có cao thủ đang bao vây tiểu trừ tiểu La, bèn nhao nhao khẳng khái tương trợ, các loại pháp thuật không cần hao phí quá lớn đều thi nhau nện vào người tên tiểu La đang cầm đầu chạy giữ mạng kia. Đường nhiên cũng không bài trừ chuyện phần lớn người đều mang tâm tình mượn gió bẻ măng, nhưng dù sao chúng ta cũng nên vững lòng tin rằng vẫn còn có một số cực ít các đồng chí là có tấm lòng thiện lương thật sự.

“Tiểu La hiện hình rồi, tọa độ xx, ngăn hẳn lại.”

“Nhanh lên, nhanh lên, tiểu La sắp tiêu rồi, mau dẫn người đến tọa độ xx xử lý hẳn.”

“Bên đây có cờ pháp trận, cần các huynh đệ có thuộc tính nào đó đạt tới 30 cùng nhau bao vây tiểu trừ, mỗi thuộc tính cần một người, gió đừng báo danh, bản thân tiểu đệ là gió.”

“Hẳn quẹo rồi, hướng Đông Nam, núi Bình Tử.”

“Đậu xanh rau má.” Đường Hoa tức giận bưng bưng: “Không thấy thăng này do bố đây nuôi nhốt à?” À, câu này chỉ nói trong kênh đội ngũ thôi, không phải Đường Hoa sợ gây chuyện, mà chủ yếu là vì quần chúng đông lắm, tới hơn ngàn tên pháp sư lặn, chưa kể còn có đám viện quân đang kéo đến cuồn cuộn không ngừng kia nữa. Đường Hoa tuy không phải là người tốt, nhưng cũng chưa đến nỗi muốn đưa bản thân mình đặt ở vào vị trí đối lập với nhân dân.

“Phải làm sao bây giờ?” Quàng Khăn Đỏ rút rè hỏi, nàng thì đừng nói là giành giật với một ngàn người, mà ngay cả kinh nghiệm cướp với một người đơn độc cũng chưa từng có nữa là.

Xét lại, Đường Hoa cũng chưa từng có kinh nghiệm lấy thủ cấp của BOSS giữa ngàn người chơi, nhưng chưa thực hành không có nghĩa là không có lý luận. Đường Hoa phát tay: “Đầu tiên chúng ta tuyệt đối không thể để thoát ly trạng thái chiến đấu, trong ba nguyên tắc rút đồ, ‘kẻ công kích đầu tiên’, cộng với ‘gây tổn thương lớn nhất’ đã thuộc về chúng ta rồi, hiện giờ nguyên tắc ‘người đánh cú cuối cùng’ chúng ta cũng phải gắng cướp lấy.” Ai cũng biết, người trúng nguyên tắc thứ ba bao giờ cũng lấy được đồ tốt hơn người trúng hai nguyên tắc đầu nhiều.

Nhưng thời gian không còn nhiều nữa, lúc này đã sắp tới thời điểm thoát ly trạng thái chiến đấu rồi.

“Xem ta đây!” Đường Hoa gọi sét nện lên trên đầu của một tên pháp sư cách đó không xa.

Tên này tức giận bưng bưng quay đầu lại, nhìn thấy kẻ đánh mình đang nhấp nháy nhãn hiệu ‘Đông Phương Gia Tử’, bèn tức khắc nói với người trong đội: “Ngộ thương”. Trả lời như thế vừa có thể diện lại vừa tránh khỏi bị đoàn diệt.

Quàng Khăn Đỏ vẽ hồ lô thành gáo, ném Thái Sơn ra. “Ầm” một tiếng, quả núi nện chết ngay tắp lự một tên pháp sư. Đường Hoa hụt hơi, nói: “Người đấy, biết cái gì là quy tắc của hệ thống không? Hắn mà chết là người sẽ thoát ly trạng thái chiến đấu đó.”

“À à!” Quàng Khăn Đỏ quỳnh tay quỳnh chân gọi ra một tảng đá nện lên trên đầu một tên pháp sư, cuối cùng cũng thành công bảo trì được trạng thái chiến đấu.

Bố đây vẫn có phần thông minh lắm. Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: may mà không bảo nàng đánh mình. Người chơi không hiểu gì về quy tắc có khi càng đáng sợ hơn người hiểu quy tắc nhiều. Người hiểu thì sát thương được địch nhân, còn người không hiểu thì sát thương luôn cả đồng bọn.

“Vây được rồi, vây được rồi.” Một tên pháp sư cách Đường Hoa không xa hết sức phấn khởi hô: “Bình Cốc của núi Bình Tử, là đường cụt rồi.” Trải qua một quá trình vây bắt, trí tuệ của quần chúng cũng đã được phát huy một cách đầy đủ, cuối cùng cũng đã dồn được tiểu La đi vào đường cụt rồi.

Tiểu La rất là bức bối, ông đây cũng biết là đường cụt đó chớ, nhưng đây chẳng phải là vì bị các người dồn đến vág đầu đó sao?

Một khe núi nhỏ chừng trăm mẫu đất, vách núi dựng đứng cao tận trời, không có gò đất, không có cây cối cũng không có hang hốc nào cả. Ngàn tên pháp sư cùng cười một cách xấu xa nhìn tiểu La đồng học đang kinh hoàng không thôi ở giữa đó.

Kim mộc thủy hỏa thổ lôi phong ào ào trút xuống như mưa tuôn. Sau một lượt bắn, mọi người đều phát hiện ra một vấn đề, đó là mọi người ai

này cũng đều sợ chết, cho nên đều đứng ở tuốt trên cao, như thế lại khiến cho tiểu La có được cơ hội chạy trốn. Đường nhiên không phải là ‘chạy trốn’ ra ngoài khe núi, vì lúc này là do hấn trượt chân nên mới lọt vào đây, chứ chỗ này không có lối ra. Hấn ‘chạy’ là để né tránh phần lớn các công kích. Trừ pháp thuật hệ lôi, các pháp thuật khác đều cần phải có một chút thời gian mới đánh được tới, mà chút thời gian đó cũng đã đủ cho tiểu La xoay chuyển càn khôn rồi.

Dưới tình huống tiểu La tận tình phát huy tinh thần ‘con kiến còn ham sống’, toàn bộ mọi người, bao gồm cả Đường Hoa lẫn Quàng Khăn Đỏ đều phát điên lên. Cấm pháp của Đường Hoa thì hữu dụng, nhưng mà chờ xuất được hoa sen ra, rồi chờ cho chúng rơi được xuống khe núi thì phải cần một khoảng thời gian không ít, mà chờ cho đám sen này rơi được xuống tới đất, tiểu La người ta đã sớm chạy đến đầu bên kia của khe rồi.

“Hạ xuống hạ xuống.” Đường Hoa kêu lớn, mọi người đều giật mình tỉnh ngộ, bèn cấp tốc hạ xuống. Nhưng nào ngờ, tiểu La cũng không phải là đất nặn, vừa thấy có người hạ thấp xuống, bèn chìa tay ra, trên tay đã có một chiếc nổ, nhấn cò một nhát, năm mũi tên đã vút lên như tia chớp, bay được đến vị trí của người chơi, đám mũi tên này nổ bùng ra như pháo phòng không. Trong nháy mắt, giữa bảy người đen nghìn nghịt đã xuất hiện một lỗ hổng lớn. Những người còn may mắn sống sót bèn vội vàng liều mạng thẳng lên. Nhìn lại, kẻ đầu sỏ vừa hô hào ‘hạ thấp xuống’ đang đứng ở nơi cao ngất đưa tay ra dấu chữ V với mọi người.

“Chết tiệt, là tên Đông Phương Gia Tử trùm xấu xa kia.” Đội trưởng mỗi đội đều dặn dò trong kênh đội ngũ: “Mọi người đề cao cảnh giác... Không phải là cảnh giác tiểu La, mà là cảnh giác Đông Phương Gia Tử!” Cọp beo tuy có đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất vẫn chính là con người, đặc biệt là khi có người nào đó cũng thêm muốn cùng một thứ với mình.

Dã nhân đúng là dã nhân, không có lực gắn kết, không có lực kêu gọi, cũng không có kỷ luật gì hết. Nếu là bang hội lớn, vậy sẽ lập tức phân tán người ra ngoài ngay, mọi người phân nhau ra oanh tạc, như thế chưa cần 10 phút tiểu La chắc chắn sẽ gục liền. Mà đâu như hiện giờ, tiểu La chạy đi đâu sẽ có một đám người bám đuôi oanh tạc tới đó, nhưng khí huyết của tên

này vẫn còn sung túc lắm lắm, thậm chí còn có hiện tượng quá thừa sức nữa chứ.

Quàng Khăn Đỏ dõi mắt nhìn tình hình trước mặt, rất là mờ mịt: “Sao lại thế được, lúc trước bị hai người chúng ta đuổi theo hăn mất rất nhiều máu mà?”

“Một người Trung Quốc là một con rồng.” Đường Hoa thấy nàng vẫn chưa hiểu, bèn giải thích: “Đầu tiên, lúc đó hai người chúng ta tuy hạ xuống rất thấp, nhưng tiểu La lại không dám dừng lại phản kích, bởi vì hăn chỉ một lòng nghĩ cách thoát ly chiến đấu để tẩy thuốc nhuộm, hơn nữa lực công kích của chúng ta lại cao, hăn lại biết ta có phép dịch chuyển tức thời, nên sẽ không hạ thủ với ta. Đến bây giờ, hăn biết rõ sẽ không thể tẩy thuốc nhuộm đi được, nên đã cải biến sách lược. Ta vẫn cứ bực bội chuyện này, sao số pháp sư chơi sét ít thế nhỉ?” Phép gió thì diện tích lớn, phép sét thì tốc độ nhanh, đây là đặc điểm của hai loại phép ngoài ngũ hành ấy.

“Sách pháp thuật trung giai hệ gió với sét mỗi bản cần 500 kim, mà hàng lại hiếm. Còn các loại khác chỉ cần 200 thôi.” Quàng Khăn Đỏ tuy ít giao lưu với người khác, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì đều thích đi dạo phố cả: “Hơn nữa lực công kích của phép sét phép gió rõ ràng phải nhỏ hơn của bên ngũ hành không ít. Quan trọng nhất là phép sét bắt đầu từ trung giai trở đi sẽ không có pháp thuật quần thể, còn phép gió bắt đầu từ trung giai trở đi sẽ không có pháp thuật đơn thể, mà phép thuộc ngũ hành thì phong phú vô cùng, mỗi giai đoạn đều có đủ loại như phụ trợ, công kích, truy tung, bẫy rập, v.v...”

Đường Hoa khen: “Đây là câu nói dài nhất của người mà ta từng nghe đấy. Người xem, hiểu biết của người còn nhiều hơn cả cao thủ đệ nhất là ta đấy.” Đường Hoa thuộc dạng xài đấu pháp bá đạo, không có bao nhiêu truy cầu với kỹ thuật cả, cho nên hăn thật tình không biết còn có chuyện như thế.

“Cám ơn!” Quàng Khăn Đỏ ngẫm ngẫm một lúc, sau nói: “Lúc ta còn rất nhỏ, cha mẹ ta đã rất bận rồi, ta hầu như lúc nào cũng cô độc cả. Vì an toàn, giáo viên của ta cũng toàn là mời riêng, cho nên ta không có bạn học, cũng không có bạn bè, bởi vậy nên mới ít nói.”

“Vì an toàn?” Đường Hoa sững sốt hỏi: “Lẽ nào nhà người rất giàu à?”

“Ta không biết có phải hay không, nhưng từ lúc ta 4 tuổi đã có một quản gia riêng phụ trách hết thảy mọi sự vụ của ta rồi.”

“Ây cha... Vậy ngài thuộc dạng gia đình thương nhân hay là quý tộc nhà nước thế?”

“Có lẽ... Đều phải hết. Cha ta là quan ngoại giao, mẹ ta là doanh nhân.”

“Há! Không nhìn ra được người lại là một con dê béo đến thế đấy. Doanh quan kết hợp, còn liên can đến ngoại thương nữa, chẳng trách được vì sao không dám đi học, là do sợ bị người ta bắt cóc vì lý do tiền bạc hoặc chính trị đó thôi.” Đường Hoa an ủi: “Đừng đau lòng, sinh ra ở chỗ nào không phải là chuyện mà người có thể lựa chọn được. Đã phải sinh ra ở nơi quỷ quái đó, người đành phải chấp nhận thôi.”

“Nơi quỷ quái?”

“Đúng vậy.” Đường Hoa thấy Quàng Khăn Đỏ mù mờ bèn giải thích rõ hơn: “Đầu tiên, người phải gánh vác mỗi nguy cha mẹ cùng nhau bị bắt, tan cửa nát nhà trên lưng. Tiếp theo, người như người sẽ không thể có bạn được, bởi vì người sẽ không thể nào biết được người ta kết bạn với người là do thể lực của người hay là do bản thân người, như vậy một là khi người tiếp xúc với người khác sẽ luôn mang lòng nghi ngờ, hai là sẽ biến thành như bây giờ vậy. Sau đó cha mẹ người hoặc là quản gia của người sẽ chỉ dạy người rằng đối xử với người khác đừng nên chân thành, khi làm việc gì cũng phải đề phòng cẩn thận, vân vân. Ngược lại bọn ta thì rất khác, không có gì phải lo lắng cả, có lúc tung cả nhà lên cũng chỉ được có mỗi cuốn sổ tiết kiệm trị giá mấy vạn đồng thôi. Trừ khi đối phương là phần tử tội phạm buôn bán khí quan khắp quốc tế thì mới sợ.”

“...” Quàng Khăn Đỏ lâm vào trong trầm tư.

“Đây chính là chủ thuê bị người dụ đến làm công giúp người đó à?” Một câu nói lạnh như băng đột nhiên truyền tới, Đường Hoa giật bắn cả người lên, vội vàng xoay người nhìn lại, thấy Sát Phá Lang đang như cười mà không phải cười nhìn hắn, Sát Phá Lang làm điệu bộ thật ngẫu phát tay: “Không cần phải hỏi ta từ nơi nào đến, cũng không cần phải hỏi vì sao ta lại đến đây. Quá tầm thường.”

“Nhưng mà độc giả muốn biết.”

“Ừm... Có một nữ nhân thấy nữ nhân bên người người đáng thương quá, đương nhiên trong đó cũng có công lao dẫn lối của ta. Vì thế chúng ta mới đến thành đô dạo chơi, sau đó nàng cho phép ta tự do hoạt động hai ngày.”

“Mặc Tinh?” Đường Hoa muốn điên lên, con nhãi này không những phá hư chuyện tốt của mình, mà bây giờ còn dám kéo tên mình vào trong danh sách đen nữa! Đây là hành vi ăn cắp bản quyền của mình một cách trắng trợn, thật là đáng ghét lắm rồi!

“Ừm, ta đã nói với nàng, rằng lẽ nào người hy vọng Gia Tử cứ mãi trở nên hư hỏng như thế sao? Hẳn hiện giờ đang muốn làm tổn thương tâm hồn của một thiếu nữ vô tội đấy, cho dù Gia Tử là bạn của người, nhưng thiếu nữ kia lại là người vô tội mà. Thế là ta đã được nghỉ rồi.”

Sói đã kể chuyện xong, hai người bắt đầu đấu võ...

Đánh được một hồi, Đường Hoa đột nhiên chỉ xuống mặt đất, hô: “Cẩn thận.”

“Cái gì?” Sát Phá Lang cúi đầu xuống, trông thấy dưới mặt đất đang có một cái bóng càng ngày càng lớn lên, bèn nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, tức thì hồn phi phách tán, trên đó có một ngọn núi Thái Sơn đang đè xuống chỗ mình. Thật là súc sinh mà, tên khốn này biết với tốc độ của mình, mình sẽ không bị đè trúng, nên mới cố ý bảo mình dừng bước nhìn lại dưới chân. Khi giao tiếp với tên này đúng thật là không thể phân tâm dù chỉ một phút giây thật. “Nhân Kiếm Hợp Nhất!” Sát Phá Lang thật là hay, xuất một chiêu kiếm nộ ra, thân đã hòa theo Ma Kiếm, nhắm vào Thái Sơn mà lao thẳng lên, không ngờ lại thật sự chọc được một lỗ thủng ở trên đó rồi thoát ra! Sau đó hẳn cảm thấy rất là buồn bực, từ lúc nào mà thẳng nhãi này lại biết triệu hồi cả Thái Sơn rồi? Cứ tiếp tục như thế này, mình còn lăn lộn trên giang hồ cái máu gì nữa?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 171: Giác ngộ của một tên phi quân tử

Chương 171: Giác ngộ của một tên phi quân tử

“Chật chặt! Con tê tê này béo thực đấy!”

“Người mẹ nó chơi xỏ ta.” Sát Phá Lang xoay người lao xộc trở về.

“Cẩn thận.” Đường Hoa lập lại trò cũ, chỉ xuống dưới chân Sát Phá Lang.

Sát Phá Lang không chần chừ, tức khắc quay đầu bỏ chạy ngay. Chạy được một đoạn mới hết hồn, Thái Sơn đang nện xuống chỗ này. Tên chết bầm này thế mà lại có thể tính ra mình sẽ bỏ chạy!

Quàng Khăn Đỏ sững sốt hỏi: “Sao người lại biết hắn sẽ bỏ trốn vậy?”

Đường Hoa nhìn Sát Phá Lang lại một lần nữa làm con tê tê, trả lời: “Không biết, ta chỉ biết nếu ta hô lên thì hắn tuyệt đối sẽ không dám đi tới nữa thôi.”

Sát Phá Lang rốt cục cũng đã ngộ ra, bèn bưng bưng nổi giận, hô: “Con bé gì gì kia, ta có lòng tốt tới đây nhắc người đừng có bị lừa, sao người lại còn giúp hắn hại ta chứ?”

“Bị lừa gì cơ?” Quàng Khăn Đỏ nghi hoặc hỏi lại.

“Xin bỏ qua vấn đề này, hắn là kẻ thù của ta, cho nên mới tới đây mở miệng ba hoa để người đừng giúp ta đấy.” Đường Hoa vội hỏi: “Tiểu La chạy đi đâu rồi?”

Quàng Khăn Đỏ tìm khắp tứ xứ, xong nói: “Hướng Đông Nam, dường như đã mất đi chút máu rồi.”

“Ừ ừ, canh kỹ nhé, chúng ta phải cướp đòn cuối cùng mới được.”

“Ừ ừ!”

Đường Hoa đặc ý nhắn tin cho Sát Phá Lang: “Qua nào, coi chừng ta nện chết người đấy.”

“Người là tên bại hoại trong mọi đàn ông.”

“Người là tên bại hoại trong mọi người chơi.”

“Người ngay cả một tiểu cô nương cũng đi lừa, người có còn là người hay không?”

“Người ngay cả kẹo hồ lô của NPC cũng đi cướp, người có phải người nữa hay không?”

“Ta cướp hồi nào?”

“Tân thủ thôn.”

“... Đó là làm nhiệm vụ mà, thằng oắt Giáp cướp kẹo hồ lô của thằng oắt Ất.”

“Sau đó thì sao?” Đường Hoa rất là hài lòng, đến hiện giờ mình đã làm rất tốt rồi, bây giờ điều quan trọng nhất là trước khi Quàng Khăn Đỏ hiểu ra ý đồ của mình, đá mình ra khỏi đội thì tiểu La phải chết nửa thôi. Cái gì? Quàng Khăn Đỏ chưa chắc đã biết phải đá mình ra khỏi đội á? Cho xin nhé, bên này có một con sói hư hỏng đấy.

“Sau đó Ất yêu cầu ta lấy kẹo lại cho nó.”

“Người lấy lại bằng cách nào?” Chỉ trong mấy câu nói này, dường như tiểu La đã bị rút thêm ít máu nữa rồi, thân thủ đã không còn mau lẹ như lúc đầu nữa.

“Ta đã...” Sát Phá Lang đột nhiên tỉnh ngộ lại, mình không phải đến đây để biện luận về đạo đức quan lẩn tư tưởng quan của mình với Đường Hoa. Mình tới đây là để phá hư chuyện tốt của hã, khiến cho mọi thiếu nữ trên thế giới này thấy rõ được bản mặt kinh tởm của hã. Nếu muốn hoàn thành chuyện cực tốt đó, đầu tiên mình phải khiến cho người thiếu nữ vô tội này biết Đường Hoa cũng đang cần Thổ Linh châu trước. Chỉ có điều một khi mình đến gần là sẽ bị nện ngay, mà lớn tiếng kêu lên thì sẽ bị quần chúng coi là bị thần kinh mất... Thân là một cao thủ, có thể xấu xa, có thể đê tiện, nhưng tuyệt đối không thể bị người ta coi là một kẻ thần kinh được.

* * * * *

Cảnh tiếp theo của tiểu La rất chi là thê lương, hã không những đã đứng ở mặt đối lập với nhân dân, mà định mệnh còn an bài hã sẽ bị chết trong tay của nhân dân nữa. Nguyên nhân không có gì khác lạ, đó là do nhân dân đã càng lúc càng nhiều rồi. Khắp trời khắp đất đều là nhân dân, thiếu điều muốn lật ngược luôn cả cái khe núi này rồi.

Toàn bộ những người chơi đang tấn công đều biết, nguyên tắc 'người tấn công đầu tiên' đã không còn nữa rồi, mà nguyên tắc thứ hai rất khả năng cũng thế. Vậy chỉ còn lại một nguyên tắc cuối cùng, cũng là nguyên tắc tốt nhất, cũng là một nguyên tắc mà mọi người ai nấy đều đang đứng trên cùng một vạch xuất phát: đòn cuối cùng.

Theo bệnh trạng càng ngày càng nặng nề của tiểu La, một ít người chơi đang chờ thời cũng bắt đầu tập trung sức chú ý của mình. Quàng Khăn Đỏ cũng đã hoàn thành chuẩn bị chiêu Thái Sơn Áp Đình sở trường nhất của nàng. Còn Đường Hoa thì thực sự chả có cái gì để chuẩn bị cả, pháp thuật lợi hại của hãn phần nhiều là dạng liên tục, trừ khi bây giờ hãn có thể tức khắc lên tới level 60, học được pháp thuật cao giai hệ thủy, nếu không chỉ đành lấy tiên thuật ra oanh tạc thôi, chứ không còn cách nào nữa cả.

“Đã tới lúc chưa?” Quàng Khăn Đỏ khẩn trương hỏi.

“Chắc là vẫn chưa đâu.”

Chắc là? Tức là vẫn chưa tới lúc nhỉ? Quàng Khăn Đỏ nhắc nhở: “Pháp thuật của ta từ khi phát ra đến lúc trúng mục tiêu ít nhất cũng cần 2 giây đấy. Người phải tập trung tinh thần đó.”

“Ta có phải là chuyên gia cướp BOSS đâu mà.” Đường Hoa nói đến đây mới giật mình, bèn vội vàng tìm kiếm Sát Phá Lang, nhưng giữa biển người chơi nào có bóng sói nơi mô: “Ta đi tìm một người đã.”

“Ngay bây giờ? Đừng mà.” Quàng Khăn Đỏ không có chút xiu tin tưởng nào cả, hiện giờ Đường Hoa đang là cái bả vai để cho nàng dựa vào.

“Ngoan nào mỹ nữ, chỉ có tìm được người này, chúng ta mới có khả năng tăng nhiều phần thắng được.” Tìm được Sát Phá Lang, xong chờ lúc Sát Phá Lang ra tay, Quàng Khăn Đỏ cũng sẽ ra tay theo. Hà hà! Chiêu mà Sát Phá Lang sẽ dùng là Nhân Kiếm Hợp Nhất, còn Quàng Khăn Đỏ lại là chiêu đề tập thể, đề cả tiểu La lẫn cả sói, xử lý tiểu La sẵn tiện xử lý con sói đáng chết kia luôn. Thế là không chờ Quàng Khăn Đỏ đồng ý, Đường Hoa đã xuất phát bắt đầu tìm kiếm ngay, đương nhiên hãn cũng không đi xa, mà luôn bảo trì trong phạm vi lớn nhất của đội ngũ.

Người đâu? Sai rồi... Sói đâu? Đường Hoa hết chạy trái rồi đến chạy phải, chạy mười phút rồi mà vẫn chưa phát hiện thấy nửa cái vết sói nào. Lẽ nào thắng này từ bỏ việc cướp BOSS rồi? Không thể nào được, tuyệt đối không thể nào được, chó không sửa được thói ăn ph**, sói sửa không được thói cướp BOSS. Nhìn lại tiểu La, dường như đã tới giai đoạn lay lắt hơi tàn rồi. Không xong! Trong lòng Đường Hoa thầm kêu lên một tiếng, đang định

nói gì đó trong kênh đội ngũ, nhưng tức khắc đã nhận được ngay lời nhắc của hệ thống: người đã bị đuổi ra khỏi đội ngũ.

Đậu xanh, trúng kế rồi. Đường Hoa không lập tức trở lại bên cạnh Quàng Khăn Đỏ, vì lúc này mà đi giải thích thì không những là dư thừa, hơn nữa lại còn lãng phí thời gian nữa, biện pháp chính xác nhất bây giờ chính là đi gắng sức cướp BOSS. Đường Hoa bèn vội vàng trút tiên thuật xuống đầu của tiểu La, tiểu La dường như đã từ bỏ đi ý định giãy dụa cầu sống rồi, nhìn thấy lửa đạn bay đầy trời nhưng cũng không thèm di động nữa, hai tay hãn giơ lên, mắt nhắm lại, như đang chờ bị đánh thành ánh trắng vậy.

Thấy rồi thấy rồi! Đường Hoa trông thấy một bóng đen từ giữa không trung mạo hiểm xộc qua màn lửa đạn lao vút về phía tiểu La. Đây chính là chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất của Sát Phá Lang, Đường Hoa đã quá là quen thuộc rồi. Sát Phá Lang nhắm theo một góc xéo 45 độ lao xuống, nhằm gắng hết khả năng tránh khỏi bị pháp thuật của đám người chơi dính trúng. Loại nghiệp vụ này hẳn khá là chuyên nghiệp, cũng có thể nói là cực kỳ chuyên nghiệp luôn, dù sao thì chuyện tương tự như thế hẳn đã trải qua tới gần trăm lần rồi.

Tiểu La đã hóa thành ánh trắng rồi, mọi người chơi bắt đầu dò tìm đáp án ở trên mặt những người khác. Đường Hoa ôm lòng cầu may lục tìm túi Càn Khôn lẫn bảng nhắc nhở của hệ thống... Không có, mình đã bị đá khỏi đội ngũ, nên nguyên tắc đầu tiên không còn. Đòn cuối cùng lại không phải là mặt mạnh của mình, nên không có cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đưa mắt chuyển qua bên chỗ Sát Phá Lang, Sát Phá Lang đang vỗ tay chúc mừng với Quàng Khăn Đỏ. Đường Hoa than một hơi, nhưng lại thoáng cười, con sói chết toi này vậy mà lại biết mình nhất định sẽ đi tìm hãn, cho nên không những bảo Quàng Khăn Đỏ đá mình ra khỏi đội ngũ, mà còn lập đội với Quàng Khăn Đỏ nữa. Thổ Linh châu đối với Sát Phá Lang mà nói chắc chắn không phải là hàng quý hiếm gì, cái hãn hứng thú chỉ là những vật phẩm khác do tiểu La rớt ra thôi. Mà điều Quàng Khăn Đỏ có hứng thú lại hoàn toàn tương phản với hãn, thế là một đôi câu nam nữ cứ thế giống như đậu xanh trộn rau má, thông đồng với nhau rồi.

Sát Phá Lang phát hiện Đường Hoa đang nhìn, bèn nhe hai hàm răng trắng nõn đưa tay làm hình chữ V với Đường Hoa. Đường Hoa không chút khách khí chìa hai ngón giữa lên. Quàng Khăn Đỏ cũng thấy Đường Hoa, bèn quay qua tận lực vẫy vẫy tay, trong tay nàng có một hạt châu, đây không phải Thổ Linh châu thì còn là gì nữa?

Có mệt hay không chớ? Đường Hoa lại thở dài, sau đó định đả kích ngược lại một chút. Đừng cho rằng làm người xấu là dễ nhé, người xấu thì ngày nào cũng phải giành chút thời gian để nghiên cứu xem làm thế nào trả đũa trả miếng đó.

Sát Phá Lang kéo Quàng Khăn Đỏ bay qua chỗ Đường Hoa: “Đi, chúng ta đi qua nói chuyện chơi.” Trong ánh mắt hắc có một vẻ đắc ý không thể nào che dấu nổi: tên Gia Tử chết toi, bố tới xát muối vào miệng vết thương người đây.

* * * * *

Tiểu La chết rồi, thế là đám người chơi cùng nhau tán đi hết. Tuy không cướp được BOSS, nhưng phần lớn người chơi đều không có bao nhiêu tiếc nuối cả, vì kẻ tai ác nhất Phích Lịch đường là tiểu La đã chết rồi, về sau nơi này sẽ chân chính trở thành một thánh địa luyện cấp của pháp sư.

“Gia Tử!” Sát Phá Lang chỉnh sửa lại y phục vốn đã rất chỉnh tề của hắc, vô cùng hòa nhã hỏi: “Hôm nay có phải trông ta đặc biệt ngầu không?”

Đường Hoa lười để ý tới hắc, cũng không chìa ngón giữa lên. Ta là người có tu dưỡng, ta chỉ đưa ngón út thôi.

Quàng Khăn Đỏ hưng phấn nói: “Gia Tử, người không biết đâu, bạn của người thật là lợi hại đó, nhìn chuẩn ghê.”

“Hắc không phải là bạn của ta.” Đường Hoa vuốt lại mái tóc: “Người cũng không phải.”

“... Ta biết.” Quàng Khăn Đỏ ảm đạm nói: “Ta không có bạn bè.”

“Đi đây!” Đường Hoa phất tay.

“Khoan đã!” Quàng Khăn Đỏ hô.

“Cái gì?”

“Bạn của người... Không phải, hắc nói thực ra người cũng muốn viên Thổ Linh châu này, thật không?”

“Đúng vậy!” Đường Hoa thừa nhận: “Ta vốn định chiếm riêng nó.” Ta là tiểu nhân, nhưng lại là một tên tiểu nhân đội trời đạp đất, chuyện xấu cũng đã làm rồi, không nhất thiết phải chối làm gì.

“Cho người!” Quàng Khăn Đỏ mở bảng giao dịch ra, đưa hạt châu lên, sau đó nhấn ‘Xác định’.

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Ý gì đây?”

Sát Phá Lang cũng không hiểu: “Đúng vậy, là ý gì?”

“Cho người đó.”

“A... Người có lẽ có chỗ hiểu lầm rồi.” Đường Hoa nói: “Ta đây... không phải là người tốt. Hơn nữa còn rất tệ nữa đây.”

Sát Phá Lang nghiêm nghị gật đầu: “Điều này ta có thể làm chứng.”

“Nếu ta lấy được hạt châu này, ta sẽ không có bất cứ cảm giác áy náy gì với người cả, cũng sẽ không có chút cảm giác có lỗi gì với người, hơn nữa sau khi lấy xong ta sẽ xóa hảo hữu với người, coi như không quen biết gì với người nữa.”

“Phải phải!” Sát Phá Lang phụ họa: “Hẳn thật sự làm được.”

“Thần Quang bảo tháp.” Hai người đấu võ tiếp.

Sát Phá Lang vừa đánh vừa nói: “Ây, tên rau củ kia, con bé kia có phải đầu bị lừa đá trúng rồi hay không? Ta nghe nói nếu nàng lấy hạt châu này đi trả nhiệm vụ, là có thể đề cao một cảnh giới cho pháp thuật hệ thổ của bản thân đấy.”

“Người thấy sao? Con gia súc nhà người.”

“Người sợ rồi... Ha ha, người sợ rồi. Người không dám lấy hạt châu kia.” Sát Phá Lang nói: “Người chột dạ rồi. Người, lý không chính, khí không tráng, cho nên mới đánh nhau với ta. Chặc chặc, thật không ngờ vẫn còn có chuyện mà tên rau củ nhà người không dám làm cơ đấy.”

“Ta... Dù sao đó cũng là đồ của môn phái, ta... ta không thèm.”

“Người nói lấp rồi, kỳ tích đó nha, Đông Phương Gia Tử nói lấp rồi.”

“Đi chết đi!” Đường Hoa xoay người nằm cung kéo dây đưa kiếm lên.

“Ây da da, ta sợ lắm đó nha, thần khí cộng thần khí kìa.” Sát Phá Lang kêu lớn lên với tứ phía: “Đông Phương Gia Tử giết người này, mau tới xem đi nha.”

“Người... Thật đê tiện!”

“Đối phó với tiện nhân thì chỉ có thể làm như vậy thôi.”

“Kỳ quái...” Đường Hoa buồn bực nói: “Thanh tiên kiếm này không đưa lên được, hệ thống bảo ta level không đủ.”

“Ha, một thanh tiên kiếm thất giai rác rưởi mà đã mong đánh được bố à... Không đúng, người để ta xem cho rõ nào. Ấy! Đừng thu lại, ta đang xem.”

“Xuyt...” Đường Hoa lắc đầu: “Lúc này yên lặng vẫn hơn là thốt nên lời.”

“...” Sát Phá Lang nghiêng rằng, thanh kiếm mà Đường Hoa vừa đưa ra có vẻ là thanh Trục Nhật kiếm mà mình đã bị thất lạc đấy. Nhưng có điều cũng chỉ là ‘có vẻ’ thôi, mình không thấy rõ ràng được. Vậy rốt cục có phải hay không đây? Hắn muốn lừa ta, hay chọc ta đây? Đều không phải hết, đều không phải hết. Thằng nhãi này đang muốn khiến mình phải bứt rứt, phải tò mò đến chết đây. Ngày nào mà hắn chưa nói cho mình biết, ngày đó mình vẫn còn phải bứt rứt trong lòng... Thật là một thủ đoạn đê tiện, vô sỉ, hạ lưu quá.

Quàng Khăn Đỏ xuất hiện ở giữa hai người, hỏi: “Hạt châu này người có còn muốn không?”

Sát Phá Lang đang muốn châm chọc vài câu, nào ngờ Đường Hoa lại lấy thanh kiếm ra huơ một cái rồi cất, Sát Phá Lang tức khắc phát điên lên ngay. Đường Hoa cười hè hè, xong hỏi Quàng Khăn Đỏ: “Ta muốn biết, người đã biết rõ ràng là ta đến để gạt người, vì sao người lại còn muốn đưa không hạt châu cho ta thế?”

“Không phải là đưa không cho người. Ta có điều kiện.” Quàng Khăn Đỏ trả lời một cách rất nghiêm túc.

“Có điều kiện thì dễ nói.” Đường Hoa thư thả một hơi, bây giờ hắn khá là tán thưởng cô nàng Quàng Khăn Đỏ này. Hắn thích trao đổi đồng giá.

Chương 172: Đêm trước hội đấu giá

Chương 172: Đêm trước hội đấu giá

“Ừm... Ta muốn nhờ người... Đưa ta vào trong mạng lưới xã giao, ừm... Ta không biết phải nói thế nào cả, có điều ta tin là người sẽ hiểu ý của ta.”

Đường Hoa thở dài: “Thân là một cao thủ...”

Sát Phá Lang cướp lời: “Chúng ta gần như không có bạn bè gì cả, nếu có cũng là vô cùng ít khi lui tới, chẳng hạn như ta với mấy người bạn trong Thần Chi Lĩnh Vực...”

“Người bà tám quá, người ta có hỏi người à?”

“Thế nào? Muốn đánh nhau à?”

“Lười để ý tới người. Ta nói này người kia.” Đường Hoa ngẫm ngẫm một chút, xong nói: “Con dã súc này nói đúng thật không sai đâu. Bạn bè của bọn ta có phần ít, hơn nữa còn có phần tản mác nữa. Trừ lúc làm những nhiệm vụ có phần khó ra thì ai nấy đều có vòng giao tiếp của mình cả... Nói như vậy đi, bọn họ có lảng giềng thân thích của riêng họ, nhưng khi gặp phải những vấn đề mà tất cả lảng giềng thân thích của mình không thể nào giải quyết nổi, vậy họ sẽ tập hợp những tinh anh cũng có lảng giềng thân thích riêng lại thành một vòng xã giao.”

“Là ý gì? Ta không rõ cho lắm.”

“Nói đơn giản một chút, băng vào thân thủ của người, về sau nếu có nhiệm vụ cần đến người hỗ trợ, hoặc là lúc người cần có người khác hỗ trợ, vậy ta có thể giới thiệu vài người bạn cho người biết mặt, cái này không có vấn đề. Nhưng mà vòng giao tiếp của họ thì... ta thật sự không quen biết.”

“Vậy vòng giao tiếp của người thì sao?”

“Người vẫn còn chưa hiểu rõ. Chẳng hạn như vòng giao tiếp của ta vậy, chỉ có mấy tên tiện nhân của phái Thục Sơn thôi. Bọn ta tuy hiếm khi gặp mặt, nhưng một khi có điều gì đó buồn phiền, muốn chém gió hay nói chuyện phiếm gì đó, vậy kêu một tiếng là sẽ tụ họp lại ngay. Nhưng không có cách nào có thể an bài thêm một người mới vào trong vòng tròn này được. Chẳng hạn như người có một hàm răng tốt đấy, một khi người chọc

một cây tằm vào, không những cây tằm cảm thấy khó chịu, mà cả hàm răng cũng đều sẽ cảm thấy khó chịu theo. Người... Đã hiểu rõ chưa?”

Quàng Khăn Đỏ có chút dăm chiêu gật gật đầu: “Ừm... Hiểu đại khái rồi, ý của người là viên Thổ Linh châu này người không muốn lấy.”

“... Nếu không thì vậy đi, ta giới thiệu một bang hội cho người, người vào đó xong rồi tự mình đi tìm bạn bè mà giao tiếp.”

Quàng Khăn Đỏ trả lời một cách rất uyển chuyển: “Ta hiện đang ở trong bang Nhất Kiếm rồi. Thực ra điều ta không dám chắc chắn lắm là có phải mọi người ai nấy cũng đều giống như các người không?”

“Không giống đâu. Có vài người sẽ có phần tùy tiện hơn, có người lại nghiêm túc hơn, cũng có người lại rất miễn cảm với một số lời nói nào đó... Lấy ví dụ là một đội ngũ đi. Có đội ngũ theo đuổi mục tiêu là hiệu suất, có đội ngũ lại lấy mục tiêu là náo nhiệt, dạng này người ta thường nói là ‘đội pháo nước’ đấy. Cũng có vài người mời người đi ăn nhưng người không đi, hẳn sẽ rất tức giận. Có vài người mời người đi ăn, người không đi hẳn sẽ rất vui mừng. Trên đường nếu gặp người quen đang bị chém, có người hy vọng người sẽ hỗ trợ, nhưng cũng có người lại không, bởi vì họ sợ nợ nhân tình của người, với lại trong lòng họ cũng không muốn về sau phải giúp người PK.”

Sát Phá Lang phụ họa: “Cho nên ta thà rằng cứ độc lai độc vãng.”

“À, vậy ta đi đây.” Quàng Khăn Đỏ ảm đạm quay người.

“Đừng, đừng mà!” Đường Hoa hấp tấp hô một câu, sau đó rất là buồn phiền nhìn hạt châu trong tay Quàng Khăn Đỏ, cuối cùng nghiêng răng dậm chân: “Nếu không thì người cứ theo ta đi, chờ người tìm được một đoàn thể nào thích hợp với người thì chúng ta lại tách ra.”

“Được!” Quàng Khăn Đỏ hết sức phấn khởi, tức khắc trả lời ngay.

“Lừa hạt châu lại lừa luôn cả người, súc sinh.” Sát Phá Lang thọt vào một câu, Đường Hoa hằm hằm nhìn qua, trong mắt hai người cùng bắn ra hoa lửa.

“Nhưng mà có điều kiện đấy. Thứ nhất, phải nghe lời. Thứ hai, khi người khác không muốn nói chuyện thì không được phép nói chuyện. Thứ ba, không được hỏi vì sao.”

“Được!”

Đường Hoa vừa lòng gật gật đầu: “Vậy người tức khắc đến thành đô tìm ngay một nữ nhân tên gọi là Mặc Tinh, theo nàng đi dạo phố mười ngày.”

“Vì sao?” Đã thỏa thuận là sẽ theo người mà.

“Không được hỏi vì sao, hơn nữa phải nghe lời.”

“À!”

“Đi đi, ở mấy khu phố bán đồ xa xỉ, tức là mấy con đường mà bán toàn những thứ thuộc tính rác rưởi nhưng lại xinh đẹp, người có thể tìm được nàng. Tìm được xong cứ nói là bạn của ta, bị ta sung quân đưa đi dạo phố cùng nàng.” Đường Hoa nhận lấy Thổ Linh châu, phát tay: “Đi đi, đi đi!”

Sát Phá Lang vội nói: “Ây! Rau củ, vậy chẳng phải nàng sẽ thành cái bóng đèn hay sao?”

Đường Hoa lắc đầu: “Yên tâm, khi mà Mặc Tinh đã có bạn gái cùng đi dạo phố rồi, vậy bước đầu tiên là sẽ đá người đi ngay, cho nên nàng không có khả năng trở thành bóng đèn được.”

“Móa! Thăng tiểu nhân nhà người!” Đây là một sự trả thù trần trụi. Sát Phá Lang hỏi tiếp: “Vậy Mặc Tinh dạo phố chán rồi thì sao?”

“Vậy ta sẽ giới thiệu nàng đi qua bên Sương Vũ chơi đùa vài ngày, còn có Táng Ái, Thiên Sứ, Nhu Mễ, vân vân... Ngoài ra ta còn có thể giới thiệu nàng đi làm phóng viên cho Vô Biên đặc san, rồi đi mở tửu lâu với Thiệu Gia nữa. Nói thật, ta không mong nàng đến quấy rầy sinh hoạt của họ đâu, hoàn toàn là do bị bức ép cả.”

“Ây, ta vẫn cứ khó hiểu, vì sao người không tự mình mang nàng đi vui chơi một chút chứ?”

“Ừm... Tốc độ của nàng thấp hơn ta nhiều lắm, đây là nguyên nhân quan trọng nhất, nếu không chẳng lẽ người cho rằng ta không muốn có một tay đấm siêu cấp như vậy bên người à? Vừa thuần khiết lại vừa dễ lừa, lịch duyệt thì không nhiều, ta lại không cho phép nàng nói chuyện nữa, tìm đâu được cơ chứ?”

“A... Gia Tử, người thật đúng là thông minh đó.” Sát Phá Lang khen ngợi một câu, Đường Hoa tức khắc rung mình. Sát Phá Lang không thèm để

ý, tiếp tục nói: “Thực ra lần này ta đến đây cũng không chỉ là vì phá hoại chuyện tốt của người, mà còn một chuyện muốn thỉnh giáo nữa.”

“Người đang cầu ta à?” Đường Hoa cười hề hề.

“...”

“Được rồi, chuyện gì?”

“Ta muốn đến level 60 sẽ qua kiếp thứ hai, người có ý kiến gì không?”

“Level 60... Người vừa vặn có thể dùng được Ma Kiếm thất giai, hơn nữa qua được cửa ải từ 59 đến 60 thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều. Quả thật là có thể thử đấy.”

Sát Phá Lang sung sướng hỏi: “Có phải người cảm thấy ta có thể qua được kiếp thứ hai rất là thoải mái không?”

“Khá là thoải mái, Lang, nói thật người đừng có coi khinh thực lực của chính mình. Ta có thể đánh ngang tay với người, thực ra trong đó phần lớn là do may mắn cả. Thật đấy, phải tin vào bản thân mình.”

“Ừ ừ!” Sát Phá Lang gật đầu liên tục.

“Nhớ, lúc độ kiếp thứ hai thì báo cho ta đến xem nhé.”

“Ừ ừ!” Sát Phá Lang cảm kích nắm lấy tay Đường Hoa: “Có những lời này của người thì ta yên tâm rồi, thế thì đánh chết ta cũng không đi độ kiếp này đâu.”

“...” Đường Hoa ói ra một bùm máu.

“Hẹn gặp lại.” Sát Phá Lang vẫy tay bái bai, sau đó rút xéo.

Đậu xanh, thằng nhãi này từ lúc nào mà lại hiểu được phép tư duy phản hướng vậy nè. Lại lọt vào bẫy nữa rồi, coi bộ sau này ngàn vạn lần không thể chủ quan được. Kiếp thứ hai thì Đường Hoa thật cũng có chút nghiên cứu rồi. Đầu tiên, hắn đã dò hỏi nơi NPC của một số môn phái. Mặt khác, nơi Đường Tăng thì Đường Hoa cũng có nhờ Tôn Minh hỗ trợ hỏi thăm một ít thông tin, do đó hắn cũng đã có được một chút hiểu biết về ma kiếp thứ hai. Trong ma kiếp này không những có kiếp lôi vô tận từ thiên đạo phát ra, mà còn có sự tập kích vô tận của đám tiên gia nữa. Đường Tăng nói câu này rất chí lý, người muốn thành ma, tiên gia sẽ không cho phép. Người muốn thành tiên, ma gia sẽ... không rảnh để ý tới người.

Tiên gia thuộc dạng theo chế độ sở hữu toàn dân có tổ chức, còn ma gia thuộc chế độ sở hữu tập thể nửa tổ chức. Độ khó của hai loại thiên kiếp chính - phản chên nhau là do chỗ này. Nếu như là chính kiếp, Đường Hoa có lòng tin hiện nay sẽ qua được ngay, nhưng ma kiếp thì hẳn thật không có lá gan đó, nếu không hẳn cũng sẽ không giựt dây Sát Phá Lang đi thử nghiệm giùm mình rồi. Mà nào ngờ thằng nhãi này bây giờ đã gian xảo quá.

Không thềm nghĩ nhiều như vậy nữa, Đường Hoa phát tay áo rời khỏi chốn này, bay về Thục Sơn. Cuối cùng cũng đã hoàn thành được một nhiệm vụ của môn phái rồi. Mỗi môn phái đều có một nhiệm vụ như thế, chẳng hạn như Côn Lôn thì có ba hàn khí, rồi Ngự Kiếm đường của Bồng Lai muốn thu thập bảy thanh bảo kiếm cổ đại như Can Tương, Mạc Tà, v.v... Thanh Thành thì là thu thập năm quyển Vô Tự Thiên Thư,...

* * * * *

Chưởng môn tạm thời của Thục Sơn cầm lấy Thổ Linh châu hết nhìn trên lại nhìn dưới, giống như đang phân biệt tiền thật hay tiền giả vậy. Đường Hoa đứng bên cạnh tỏ ra khinh bỉ: đại ca, ngài không biết chữ à, trên bìa giới thiệu nó có viết rõ ràng đó.

Chưởng môn tạm thời: còn chẳng phải vì hạt châu này là do được tìm trở lại đó sao? Kẻ đưa nó về lại là kẻ mà dám lừa luôn cả quý, vậy ta phải cẩn thận cẩn thận cẩn cẩn thận chứ.

Trải qua mười phút phân biệt cộng với vận dụng cả máy thử, chưởng môn tạm thời cuối cùng cũng đã xác định hạt châu này là thật sự đến 99%. Sau đó hẳn rất hòa nhã đặt hạt châu lên trên mặt bàn, nói: “Tiểu Đông à, bốn môn sẽ thưởng cho người một nguyện vọng.”

“À, vượt qua được ma kiếp thứ hai mà không chết.”

“Xì! Tỷ lệ qua được kiếp thứ nhất của toàn bộ Thục Sơn mới chỉ có 0,1%, ngay kẻ duy nhất là chưởng môn mà cũng phi thăng rồi đấy. Không thể làm được, đổi cái khác.”

“Ừm... Ta muốn có cấm pháp hệ lôi.”

“Đồng chí tiểu Đông, cấm pháp hệ lôi với hệ phong không tồn tại trên đời này. Nếu người không phiền lòng học Hồng Liên Địa Ngục thêm một lần nữa thì cũng được.”

“Chưởng môn tạm thời, ngài cứ liệt kê thẳng ra những thứ có thể thưởng cho là được rồi, đỡ mất mặt hơn.”

“Sảng khoái. Bên này có một thanh tiên kiếm tam phẩm lục giai.”

“Không cần.”

“Tiền thưởng 500.”

“Không cần.”

“Chức vị chưởng môn.”

“Không cần.”

“VẬY không còn nữa rồi.” Chưởng môn tạm thời rất là tiếc nuối nhún vai: “Chưởng môn tạm thời như ta đây cũng là không bột sao gột nên hồ mà.”

Đường Hoa lấy hạt châu lại, nói: “Ông thà đưa nó lại cho La Như Liệt còn hơn.”

“ĐỪNG mà! Đây là chiến tích của ta đó.” Chưởng môn tạm thời vội vã kéo Đường Hoa lại, hăn khổ sở suy nghĩ một hồi lâu, sau nói: “Không thì... Ta đưa người quyền này đi.”

Đường Hoa nhận một quyển tập, nhìn mà vui mừng vô cùng: Chân giải của Hồng Liên Địa Ngục. Bèn không lằng nhằng học ngay tức khắc, thử nghiệm lại hai lần rồi mới rõ ràng trong đó có huyền cơ. Chiêu Hồng Liên Địa Ngục mà mình học trước kia thì hai chữ ‘Địa ngục’ chỉ thuộc dạng ví von, ví von sự đáng sợ của sen đỏ mà thôi. Mà sau khi học được chân giải, hai chữ ‘Địa ngục’ đó đã là thực sự rồi. Nói đơn giản thế này, phạm là ở trong phạm vi mà biển lửa bao phủ, thì cứ 1000 đóa hoa sen sẽ có 100 tên âm binh trợ trận. Tuy thực lực của đám âm binh này chẳng ra sao cả, nhưng không ai chịu nổi những loại thủ đoạn vây truy chặn đường trong địa ngục của chúng. Đồng thời đây cũng là một dạng kết giới tư nhân thuộc riêng một mình Đường Hoa.

Lúc đầu Đường Hoa vẫn cứ buồn bực, tính thực dụng của cái cấm pháp này quả thật là có phần hơn khi so với mấy chiêu mình từng thấy, nhưng vẫn luôn cứ cảm thấy nó không xứng với thân phận cấm pháp của nó, hơn nữa mình đã phải bỏ ra biết bao nhiêu là nỗ lực rồi, ngay như chuyện đánh chết Tà Kiếm Tiên ấy, cũng có phải là chuyện mà con người có khả năng

làm được đâu. Bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu rồi, hóa ra là còn có chân giải đó.

Cứ từ đây suy ra, vậy cấm pháp hệ thủy Bích Hải Thanh Thiên trước khi có chân giải thì chỉ là khống chế biển rộng, mà sau khi có chân giải, vậy sẽ từ trong biển rộng tạo nên kết giới Thanh Thiên của mình. Ngoài ra còn có Kim Bích Huy Ánh, Mộc Lạc Quy bản, Chính Bàng Thổ Liệt nữa, hẳn cũng không chênh lệch nhiều đâu.

Thổ Linh châu cuối cùng cũng được khám nạm lên trên cửa chính của Tòa Yêu Tháp, đám đệ tử Thục Sơn đồng thời được nhận một tin nhắn từ hệ thống: “Thu thập Thổ Linh châu thành công, thuộc tính đất của mọi đệ tử Thục Sơn được vĩnh cửu thêm 5.”

Thiếu Gia liếc mắt nhìn tin nhắn, tức tốc nhắn tin ngay cho bốn người còn lại: “Mời khách nơi tửu lâu của ta ở thành đô. Nhanh chóng qua.”

Bốn người kia tập thể trả lời: “Đến ngay.”

* * * * *

Thục Sơn Ngũ Hiệp lại một lần nữa tụ hội, đầu tiên Thiếu Gia có lời khen ngợi Đường Hoa, sau đó liền phân phó mọi người bắt đầu ăn ngay. Lời đạo đầu chỉ vền vẹn có 5 giây. Mọi người hết sức vừa lòng với lời giới thiệu ngắn gọn như thế, tức thì nhao nhao lao về phía đám rượu với đồ ăn ngon lành trên bàn.

Nhất Tiểu vỗ một cái vào vai Đường Hoa: “Còn 4 viên nữa, lúc nào định lấy về đây?”

“Lẽ nào các người dự định không ra chút sức gì sao?”

Thiếu Gia phản bác: “Ta đã xuất tiền rồi, đồ ăn này, rượu này, tửu lâu này đều là của ta mà.”

Thiên Sứ gật đầu: “Bọn ta cũng đã hỗ trợ ăn rồi, cũng phải ra sức lắm đó chứ.”

“Xì!” Đường Hoa khinh bỉ một câu, sau đó đặt Trục Nhật kiếm lên trên mặt bàn: “Thiếu Gia, giúp ta cầm đi đăng ký đấu giá.”

“Oa! Vậy mà lấy trở lại được rồi, người lợi hại thật.” Thiếu Gia thu kiếm vào: “Chẳng trách gì lại đưa cho ta đi đấu giá, hóa ra là của ăn trộm

đấy. Yên tâm, ta sẽ lảng xê cho, cam đoan thanh kiếm này sẽ bán được cái giá trên trời cho mà coi.”

“Phải phải... Đúng rồi, người liên hệ giúp với Huy Hoàng, bảo hắn là nếu hắn mua được kiếm này, vậy sau đó ta sẽ hoàn lại 40% cho hắn.”

“Không có vấn đề!” Thiếu Gia chỉ lên trên bàn: “Có điều, bữa ăn này...”

“Ta mời.” Đường Hoa rất là khẳng khái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 173: Cạnh tranh

Chương 173: Cạnh tranh

Đấu giá là một công năng mà rất nhiều trò võng du đều có, rất nhiều trò đều có hình thức đấu giá toàn server được mở vĩnh viễn. Song Kiếm thì ngày 15 của mỗi tháng mới tổ chức đấu giá một lần. Kỳ hạn báo danh là 3 ngày, hội đấu giá chỉ đấu giá 100 vật phẩm do người chơi cung cấp mà hệ thống cho rằng có giá trị để đấu giá. Vật phẩm mà người ủy thác đấu giá có thể được liệt vào trong danh sách hay không thì hoàn toàn được quyết định bởi giá trị phỏng chừng mà hệ thống đánh giá cho nó.

Trong ngày này, ở phạm vi bên trong các đại đô thị, mọi người chơi đều có thể tham gia đấu giá, đương nhiên điều kiện trước tiên là trong túi của người phải có tiền cái đã, chứ nếu không là không thể nào báo giá được.

Còn phần vật phẩm được đấu giá, hệ thống sẽ ủy thác cho hai tòa soạn lớn là Song Kiếm Nhật Báo và Vô Biên đặc san tiến hành giới thiệu toàn diện. Có hình ảnh, có giới thiệu văn tắt, có giá quy định, cũng có lời bình và đánh giá về giá cả từ các chuyên gia do tòa soạn tự mời.

Giá quy định của Trục Nhật kiếm là 1000 kim, lời bình như sau:

Kiếm này bề ngoài rất trâu bò, ánh lửa lưu chuyển, đúng là loại vũ khí hàng đầu để của gái lẫn làm màu. Phần trong của thanh kiếm này lại càng tốt nữa, là tiên kiếm cực phẩm thất giai, kiếm nộ của nó tuy không ai biết được, nhưng bốn bình luận viên tin rằng dù không thể kinh thiên địa

khóc quỷ thần, thì cũng phải có uy lực khiến đất trời thất sắc. Như người ta vẫn nói: Đồ Long bảo đao, hiệu lệnh thiên hạ, Ý Thiên bất xuất, ai dám tranh phong. Trục Nhật nhất xuất, hết thảy xong đời. Chưa cần nói đến kiếm nộ, cho dù chỉ là lực công kích cùng với năng lực hộ chủ của nó cũng đã hơn xa cái giá 1000 kim kia rồi. Nếu nói là có khuyết điểm... Vậy thanh kiếm này quả thật có một cái khuyết điểm mà mọi người có lẽ chưa phát hiện ra được. Khuyết điểm đó là gì vậy? Nó chính là không có khuyết điểm gì cả. Một người không có khuyết điểm là không tồn tại, một tình cảm không có khuyết điểm thì chẳng đáng để tưởng nhớ, một thời thơ ấu không có khuyết điểm cũng là một sự khổ đau... Đây chính là khuyết điểm lớn nhất của thanh kiếm này: nó không có khuyết điểm.

Người đưa ra lời bình, cao thủ đệ nhất đương kim do Song Kiếm Nhật Báo xếp hạng, một trong năm thanh niên kiệt xuất của Thục Sơn, ngọn lửa sáng chói tân thời, nhà nghiên cứu pháp thuật nổi tiếng, chuyên gia phỏng đoán kỹ năng nổi tiếng, bình luận gia nổi tiếng, nhà luyện cấp nổi tiếng, nhà độ kiếp nổi tiếng, nhà từ thiện nổi tiếng, nhà... Người chơi nổi tiếng - Đông Phương Gia Tử.

* * * * *

“...” Mặc Tinh nhìn Sát Phá Lang đang nổi gân xanh đầy tay, tràn ngập tơ máu trong hốc mắt... mà lắc đầu. Quàng Khăn Đỏ ở bên cạnh nghi hoặc hỏi nàng: “Hắn hình như đang rất tức giận, vì sao thế?”

“Cái này... Nói ra thì dài lắm.” Mặc Tinh mệt mỏi rót nước trà cho mình, điều khiển cho nàng mệt mỏi không phải là việc đã dạo phố liên tục đến 72 tiếng đồng hồ, cũng không phải là mối ân oán tình cừ chưa thể chấm dứt được của hai nam nhân kia. Hồi lâu sau Mặc Tinh mới nói với Quàng Khăn Đỏ đang dõi ánh mắt mong chờ: “Gia Tử đã nói rồi... Không được hỏi vì sao. Hơn nữa hiện giờ ta đang không muốn nói chuyện. Mệt!”

“À!” Quàng Khăn Đỏ đành đoan chính ngồi thẳng lưng một cách đáng thương, sắc mặt như một nàng dâu nhỏ đang ai oán. Ngày thứ nhất, Mặc Tinh rất nhiệt tình với nàng. Ngày thứ hai, Mặc Tinh bắt đầu lười trả lời lại cả vạ câu hỏi ‘vì sao’ của nàng. Ngày thứ ba, Mặc Tinh bắt đầu coi nàng như là người không tồn tại. Nàng rất muốn hỏi một chút là vì sao Mặc Tinh

lại biến đổi như thế, vì trong lòng nàng rất là thích Mặc Tinh, nhưng... Không những không được hỏi vì sao, mà còn không cho phép nói chuyện nữa.

“Có cái gì mà không thể nói chứ.” Sát Phá Lang cả giận: “Thằng nhãi này đã trộm kiếm của ta, sau đó cầm đi đấu giá đấy.”

Mặc Tinh hỏi: “Chứng cứ đâu?”

“Còn cần phải chứng cứ nữa à? Người ủy thác đấu giá là Thiệu Gia, cùng một cái ố heo cả. Người bình lại là tên rau củ ngổ kia, còn cần chứng cứ gì nữa?”

“Có khả năng... Là một sự trùng hợp thì sao?”

Sát Phá Lang nghe mà thấy bất mãn: “Ta cũng là bạn của ngươi, vì sao ngươi cứ luôn che chở cho hắn vậy?”

“A... Được rồi, coi như là ta nói thanh kiếm đó do hắn lấy vậy, coi như là hắn chính miệng thừa nhận hắn đã lấy thanh kiếm đó vậy, cho dù là toàn bộ mọi người trong trò chơi đều biết chuyện đó vậy... Thế thì làm được gì nào?”

“Ừm... Vấn đề này ta vẫn chưa có thời gian nghĩ tới.”

Quàng Khăn Đỏ thở dài nhả tin cho Đường Hoa: Mặc Tinh rất chán ghét ta.

Đường Hoa trả lời: người thật là bản lĩnh đó, trên toàn thế giới này Mặc Tinh mới chỉ có chán ghét có một mình Phong Vân Nộ thôi đó.

Quàng Khăn Đỏ: Ít nhất nàng cũng còn ăn chung, đá bóng chung với Phong Vân Nộ, chứ với ta thì nàng đến nhìn một cái cũng không muốn nữa.

Đường Hoa: người cướp nam nhân của nàng à?

Quàng Khăn Đỏ trả lời: không có.

Đường Hoa lại hỏi: người khuyên nàng đừng đi dạo phố, đừng mua y phục nữa?

Trả lời: Không có.

Đường Hoa ngẫm ngẫm một lúc, sau nhả: vậy chỉ còn có một khả năng, đó là người đã hỏi nàng rất nhiều vấn đề mà nàng không thích trả lời.

Quàng Khăn Đỏ: cũng có nhiều lắm đâu, mấy phút mới hỏi một lần mà. Người ta không biết mới hỏi chứ bộ.

Đường Hoa: bạn bè không phải là thứ mà người ta có thể đem ra làm bách khoa toàn thư được. Nếu người mà ngay cả đi dạo phố cũng phải hỏi nàng phải dạo làm sao, vậy ta cũng hết cách rồi.

Quàng Khăn Đỏ hỏi: phải dạo làm sao?

Đường Hoa trả lời: người là nữ nhân, người có mấy ưu thế lớn của nữ nhân mà. Thứ nhất chính là trời sinh đã biết nói dối. Thứ hai là trời sinh đã biết đi dạo phố. Thứ ba là trời sinh đã biết tiêu tiền. Thứ tư là trời sinh đã thích xinh đẹp.

Hỏi: là ý gì?

Trả lời: nói dối, người có thể cảm thấy rằng những món hàng mà nàng vừa ý không đẹp chút nào, nhưng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng thôi, chứ ngoài miệng là phải phụ họa cho những lời bình về ưu điểm của món hàng này. Đi dạo phố: người nhất định phải làm cho nàng cảm thấy người có lòng nhiệt tình vô hạn, chính là... Khiến cho nàng có cảm giác người có một loại tinh thần có thể ba ngày không ăn uống, nhưng không thể một ngày không đi dạo phố đấy. Biết tiêu tiền: mua đồ không phải ở chỗ mắc tiền hay là phù hợp, mà là ở chỗ nhiều, nhiều đến nỗi túi Càn Khôn cũng không thể chứa hết nổi, nhiều tới nỗi tay cũng không thể nâng nổi, nhiều đến nỗi Sát Phá Lang phải mệt chết luôn, vậy nàng sẽ cảm thấy người là một người có những sở thích chung với nàng. Thích xinh đẹp: trông thấy những thứ nào xinh đẹp thì đừng có bàn tới chuyện có mua hay không, mà cứ xem trước đã, sau đó các người cứ bình luận về nó với nhau, như vậy là đã tìm được ngôn ngữ chung rồi đó.

Quàng Khăn Đỏ nghi hoặc hỏi: có thể được không?

Trả lời: không biết... Ta chưa từng làm nữ nhân, với lại tạm thời còn đang độc thân, cho nên phần nghiên cứu về nữ nhân cũng chỉ là tổng kết những tinh hoa lý luận của mấy thằng bạn với nhau thôi, toàn là lý luận suông hết. Sẵn tiện nói một tiếng luôn, mấy tên bạn lúc đó nghiên cứu chung với ta bây giờ đang rất là hối hận với hành vi yêu đương sau đó tiến tới kết hôn của mình đấy, phải nói là vô cùng vô cùng hối hận luôn.

Quàng Khăn Đỏ hỏi: vậy người thì sao? Chẳng phải ta vẫn thấy các cao thủ trong võng du đều có bà xã hết đấy sao?

Trả lời: con sói bên cạnh người cũng là cao thủ đấy thôi. Nếu hăn mà muốn của người khác, có lẽ chỉ chừng 2 phút là OK ngay. Nhưng hăn lại đi theo đuổi một cái gọi là ‘tình yêu’, cho nên chỉ đành phải sửa tên làm Sát Phá Cầu đấy.

Hỏi: quan niệm về tình yêu của người là gì?

Trả lời: tình yêu là một loại bệnh mà mỗi người đều sẽ mắc phải, mất chốt là ở chỗ trên người người là bệnh ung thư hay cảm mạo mà thôi.

Hỏi: Sát Phá Lang thuộc dạng nào?

Đáp: hăn phải là dạng viêm phổi, không kịp thời trị liệu thì sẽ có khả năng trở thành ung thư, cuối cùng là đặt chân vào mồ mả, lấy một đứa bé làm biện pháp trị liệu bằng hóa chất, chầm chậm chịu đựng đến hết cả đời này.

Hỏi: vậy người thuộc dạng nào?

Đáp: ta thuộc dạng viêm ruột thừa mãn tính, không những không thể bỏ đi phần ruột thừa, mà còn sợ phải bị phẫu thuật nữa. Nhưng mà giữ lại thì sự đau khổ trong mình sẽ mỗi ngày mỗi tăng lên.

Hỏi: vậy người chọn cách gì?

Đáp: không phải là lựa chọn, mà là chờ đợi, chờ đợi một bác sĩ khiến trong lòng ta phải cam tâm tình nguyện chịu phẫu thuật. Nếu như không có, cứ giữ lại như thế ta cũng không phiền lòng đâu.

Hỏi: người cảm thấy ta rất phiền phức phải không?

Đáp: đúng vậy.

* * * * *

Tôn Minh quăng thẳng tờ báo xuống, nói với Đường Hoa: “Hoa ca, lần này ngài phát tài rồi. Ta được biết Nhất Kiếm Cầu Bại, Phong Vân Nộ, Huy Hoàng, Phá Toái với khoảng 20 tên cao thủ hoặc dân nhà giàu đang cảm thấy có hứng thú với thanh kiếm ghê kia của ngài đấy.”

“Sao lại có thể nói là ‘kiếm ghê’ được chứ?”

“Những thứ mà ta không thể xài được thì ta đều gọi là ‘ghê’ hết... Vợ của người khác là ngoại lệ.”

“Coi cái bộ dạng đê tiện của người kia.” Đường Hoa cầm tờ báo lên, đọc một lúc rồi nói: “Minh ca ca, ta đang rất là buồn phiền đấy.”

“Buồn phiền cái gì?”

“Tiền nhiều lắm, ngứa ngáy khắp cả người này. Nhưng ta lại không biết phải lấy tiền đi làm gì cả.”

“Tục ngữ Trung Quốc có nói rất hay đấy, no ấm sinh dâm dục. Người bây giờ không những đã giải quyết được vấn đề ấm no rồi, mà thành tựu cũng phi phàm nữa. Nếu đổi là trong hiện thực thì đã là công thành danh toại rồi, cũng nên đi tìm một con vợ đi thôi. Chứ nếu còn lừng khờ nữa, vậy sau này có tuyển được cũng toàn là hàng rác rưởi đến chỗ thu mua ve chai cũng không thềm đấy.”

“Xì! Sở thích của ta không giống với người, không có hứng thú nuôi một con em loli tới khi thành thực nữ đầu. Ta lười... Tới vật phẩm thứ mấy rồi?”

“24, của người là số 99. Còn sớm.”

“A? 99? Vì sao không phải là 100?”

Tôn Minh quăng tờ báo lên trên mặt bàn: “100 là cái thứ này này.”

Đường Hoa dõi mắt nhìn theo, thấy trên đó có viết ‘Ma Tôn Chiến Y’, lời giới thiệu là một trong sáu món của bộ đồ Ma Tôn, yêu cầu để trang bị là người chơi đã qua được ma kiếp thứ nhất, không có yêu cầu level lẫn giới tính, không thuyết minh công năng. Đường Hoa nói với Tôn Minh: “Ta có cảm giác rằng ta rất nhanh sẽ gia nhập đội ngũ giai cấp vô sản đấy.”

“Không phải là hù dọa người đâu, nhưng số người vừa ý món này thật không ít đấy. Trước kia thì đồ bộ nhiều nhất cũng chỉ có 3 món, mà lần này lại tới 6 món lận, tên lại trâu bò như vậy nữa, những bình luận gia đều nhất trí cho rằng nó thuộc dạng trang bị cuối đấy. Tuy số người qua được ma kiếp thứ nhất cũng không nhiều, theo công tác thống kê thì chỉ khoảng 20, nhưng ta nói người biết, 20 người này không giàu cũng sang đó. Tuy ta vẫn chưa có thông tin gì, nhưng ta biết màn cạnh tranh món này chắc sẽ kịch liệt lắm, không thua gì so với thanh kiếm của người đầu. Người cứ chuẩn bị sẵn tinh thần bị phá sản đi nhé.”

* * * * *

Mặc Tinh quan tâm hỏi Sát Phá Lang: “Thế nào rồi?”

“Giá cả cuối cùng của số 7, số 21 ít hơn so với dự định của ta, nếu số 80 không cho ra được một cái giá tốt, vậy có khả năng ta sẽ không cạnh tranh nổi với tên rau củ kia.”

Mặc Tinh mù mờ hỏi: “Ta vẫn thắc mắc, các người làm gì cứ muốn mua một cái thứ đắt tiền như vậy chứ, vừa tràn đầy hơi thở chết chóc, mà màu máu lại nặng nề như thế nữa, chẳng có chút nào dễ nhìn cả.”

“Đây là sự truy cầu. Chơi trò chơi dù sao cũng phải có một hai món trang bị nổi bật một chút chứ.” Sát Phá Lang nhỏ giọng: “Còn có một điều này nữa, coi như ta có bỏ ra 2 vạn để mua được món đồ này, nếu tên Gia Tử chết tiết kia lấy được 5 món còn lại, thì dù ta có bán lại món đó cho hắn với giá 20 vạn, hắn cũng phải coi ta là ông nội mà lấy lòng cho coi.”

“Lẽ nào bản thân người không thích món đồ này à?”

“Ngốc, đây là ta đang tránh trường hợp tương lai ta thu thập được 5 món còn lại, mà không những phải bỏ ra 20 vạn mua lại món này, hơn nữa còn phải coi Gia Tử là ông nội để lấy lòng đó.”

Mặc Tinh không hiểu: “Lẽ nào người khác không có khả năng thu thập được chúng à?”

“Người khác rất có khả năng sẽ thu thập được, nhưng nếu biết một bộ phận đã nằm trong tay ta hoặc là Gia Tử, vậy họ chỉ còn cách bỏ nó đi để kiếm tiền thôi.” Sát Phá Lang kiên nghị nói: “Cho nên hôm nay dù ta có tán gia bại sản cũng phải mua cho bằng được món này. Ta đã nhờ đám bạn trong Thần Chi Linh Vực gom góp tiền giúp ta rồi. Ta thề nhất định phải mua được nó.”

* * * * *

“Ta thề nhất định phải mua được nó!” Đường Hoa nói với Tôn Minh: “Người vợ vét toàn bộ vốn lưu động của đặc san với đám công nhân của người lại đây giúp ta.”

Tôn Minh nghi hoặc hỏi: “Sát Phá Lang giàu đến vậy à?”

“Nói như vậy đi, ta đã thuận tay lấy mất thanh tiên kiếm kia của hắn, đương nhiên, đã bị ta phế rồi. Nếu như hôm nay nó được đấu giá thành công, vậy ra giá ít hơn 2000 chắc chắn ta cũng sẽ cảm thấy xấu hổ đấy. Tên này đã đem toàn bộ vốn liếng của hắn cược trận chung kết đội mình sẽ thua,

mà tỷ lệ lại là 1 ăn 4... Khá là giàu đấy, không thể không làm tốt công tác chuẩn bị được.”

* * * * *

Ai là người giàu nhất trên thiên hạ? Trừ Thi Thi ra thì còn là ai nữa chứ? Người giàu đều luôn phiền não về mặt tinh thần cả, mà người không giàu thì phiền não cả về mặt vật tư lẫn mặt tinh thần. Thi Thi giàu, cho nên nàng đã bị phiền não rồi. Nguyên nhân phiền não là do hai tin nhắn xin cứu mạng, một cái đến từ Đường Hoa, một cái đến từ Sát Phá Lang. Mục đích vay tiền của họ hoàn toàn là giống nhau...

Cho nên Thi Thi cảm thấy phiền não lắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 174: Bất ngờ

Chương 174: Bất ngờ

“Người ngài muốn liên lạc hiện đang ở trong khu phục vụ Sơn Hải!” Đường Hoa ngắt đường dây, được, vừa mới mở miệng hỏi mượn tiền là đã chạy đến Sơn Hải Giới du lịch rồi. Có điều cũng phải nói, lần này mình mượn một số tiền lớn thế này thật không biết đến đời cố la cố lũy nào mới trả cho được đây, người ta ở trong trò chơi đã lấy doanh thu làm mục đích, sức gì mà chịu làm ăn lỗ vốn như vậy. Vàng thì cứ luôn bị giảm giá trị mãi, cho nên đầu tư mới là đúng đắn nhất, còn cho vay thì là ngu đại trùm đời. Tốc độ tăng trưởng CPI đã sắp vượt qua Trung Quốc hồi đầu thế kỷ 21 rồi này, ba tháng trước một đồng tiền mua được một cân tỏi, hai tháng trước một đồng tiền mua được hai ba củ tỏi gì đó, một tháng trước một đồng tiền mua được một tép tỏi, còn bây giờ... Bất kể là trò chơi hay là trong hiện thực, kim tiền bị giảm giá trị là điều đương nhiên, Song Kiếm đã khống chế mức độ tăng trưởng CPI chậm rãi thế này, coi như cũng có chút nhân đạo rồi.

Vừa ngắt liên lạc với Thi Thi, Quàng Khăn Đỏ đã gọi tới: “Gia Tử...”

“Người ngài muốn liên lạc hiện đang ở trong khu phục vụ Sơn Hải.” Đường Hoa nhận lại một tin, sau đó kéo tên Quàng Khăn Đỏ vào trong danh sách đen. Mình đang vội lắm, đặc biệt là lúc này đang đấu giá tới số 99 - Trục Nhật kiểm rồi đây này.

Món này bắt đầu đấu giá vậy mà 4 phút đầu không có một ai báo giá cả, mãi cho đến phút thứ 5 mới có một tên vô danh nào đó tăng thêm 100 kim, sau đó cục diện bùng phát không còn có thể khống chế được nữa.

Hôm nay gia tài của Huy Hoàng phong phú lắm, trải qua 25 ngày giao tranh ở Sơn Hải giới (có 5 ngày phải trở về tham gia giải đấu bóng đá), trong túi hắn đã có 2100 kim rồi, đồng thời dưới sự trợ giúp của Sương Vũ với đám đệ tử Côn Lôn, tài chính có thể chi phối của hắn đã vượt mức 5000! Hắn không sợ trả không nổi tiền, vì Thiếu Gia đã nói rồi, nếu hắn mua được kiếm này thì sau hội sẽ hoàn lại 40% cho.

Phá Toái cũng không kém, hắn cũng đi vay tiền, Bồng Lai có nguồn nào có thể vơ vét được hắn đều vơ vét bằng sạch hết.

Phong Vân Nộ dĩ nhiên cũng có vay tiền, đối tượng vay tiền của hắn là Huyền Huyền.

Nhất Kiếm Cầu Bại thì không cần phải vay tiền. Tiền, thứ này đối với hắn mà nói đã chỉ còn là một đồng số má mà thôi. Thân là một trong ba đại cao thủ lúc ban đầu, hắn có ưu thế là nhiều hơn người khác mấy tầng kiếm quyết, nhưng bởi vì thiếu mất một thanh tiên kiếm thích hợp, cho nên mọi người mới sớm quên đi mất thân phận cao thủ của hắn. Hiện giờ thì đừng bảo là top 100, ngay cả bảng xếp hạng 1 vạn tên cao thủ của Song Kiếm Nhật Báo cũng tìm không thấy tên của hắn nữa là.

Trừ một số người cá biệt, quần chúng còn lại đều chỉ có thể trừng mắt nhìn mà thôi. 99% tài sản nằm trong tay 2% tổng người, đây là một sự thật đặc sắc của Trung Quốc. Quần chúng bây giờ không những đã quen thuộc với việc phải hóng mắt nhìn rồi, mà còn sẵn tiện lấy chuyện đấu đá giữa đám quý tộc ra làm đề tài bàn luận lúc trà dư tửu hậu của mình nữa.

“Đã 4000 rồi!” Thư Sinh thản nhiên nói với Nhất Kiếm Cầu Bại: “Đã vượt qua giá trị bản thân của nó rồi.”

“Ta biết.” Nhất Kiếm Cầu Bại lại ra dấu thêm 100 kim nữa.

“Tiền đủ không?”

“Đủ!”

Trái ngược với sự thần nhiên của hai tên tư bản, vua làm công Huy Hoàng lại mồ hôi ròng ròng, khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình đấu giá. Mà ở bên cạnh, Sương Vũ lại than một hơi, nàng đã dự trù thêm cho Huy Hoàng 2000 kim, nhưng có điều Huy Hoàng lại kiên quyết không nhận, bởi vì dù có được hoàn lại 40%, món nợ này cũng không phải là con số mà hắn có thể gánh nổi.

Mà kẻ vốn xuất thân là xã hội đen - Phá Toái - thì đang liều mạng cùi, hăn tăng, tăng, tăng nữa. Người khác tăng thì hăn cũng tăng, hăn bây giờ đã không thèm nhìn đến giá cả cụ thể nữa rồi, cứ có người tăng giá thì hăn cũng tăng, không cần phải bận tâm gì hết, tăng cho đến khi nào hệ thống thông báo hết tiền để tăng mới thôi.

Doanh nghiệp tư nhân Phong Vân Nộ lắc lắc đầu, đóng bảng hệ thống lại. Công Chúa ở bên cạnh hăn hỏi: “Ca, không tranh nữa à?”

“Nếu ca không có cái pháp bảo phòng ngự tuyệt đối chết tiệt này, chắc hẳn ca sẽ tăng.” Phong Vân Nộ xoay người nói: “Ca nghe nói Tam Thương Vô Cực đang lợi dụng vấn đề vốn tài chính của bang hội mất linh hoạt khi lưu động để liên hệ với các đường chủ chuẩn bị bức vua thoái vị đấy, ca không thể không giữ chút đường lui được.”

“Sợ gì hăn chứ, chỉ là một tên nam nhân ngu xuẩn chuyên làm đá kê chân cho người ta mà thôi. Một tí tạo bản lĩnh cũng không có, lại không muốn ăn cơm nhuễn, còn không niệm tình cũ, bỏ rơi Sương Vũ nữa chứ. Hừ!”

“Có vẻ muội lại không có tí gì là ghét Sương Vũ nhỉ?”

“Muội cho đến giờ chưa bao giờ ghét nàng ta cả, muội chỉ cảm thấy nàng rất đáng thương, hơn nữa còn rất sùng bái nàng nữa.”

“Chẳng trách gì muội đến cả level cũng không chịu luyện, mà ngày ngày cứ chạy đôn chạy đáo quản lý bang hội đấy. Không sợ không lấy được chồng... Đúng rồi, Vô Cực có còn tìm muội không?”

“Tìm, sao lại không tìm chứ? Nhưng ca nói xem, một tên nam nhân mà có thể quảng đi một mối tình lâu dài đến như vậy, ca cho rằng có thể đáng

tin sao? Muội muội của ca là một người thông minh mà, sẽ không giao thân mình cho một tên nam nhân như vậy đâu.”

* * * * *

Trong trận tranh giá, Phong Vân Nộ bại lui ở mức 4200, Phá Toái bại lui ở mức 4500. Huy Hoàng thấy tình hình trước mắt, bèn trực tiếp nện hết gia tài 5120 lên. Cái này khiến Nhất Kiếm Cầu Bại rất là đau đầu. Nếu như là chậm rãi tăng giá, hẳn sẽ thích ứng được tiết tấu, chẳng hạn như giá của thịt heo là 10 đồng tiền, một tuần tăng thêm 5 cắc người vẫn còn có thể chịu được, sau 2 tháng tăng dần dần lên thành 15 đồng người cũng còn có thời gian để mà thích ứng, nhưng nếu chớp mắt đã vọt từ 10 đồng lên thành 15 đồng thì áp lực tâm lý sẽ lớn lắm lắm.

Thư Sinh đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: “Cầu Bại, vượt nhiều lắm rồi đó.” Tuy các chuyên gia đã đánh giá thanh kiếm này là ‘có giá mà không gặp hàng’, nhưng vẫn chỉ ấn định nó ở mức 4000 kim. 4000 kim có thể làm được nhiều chuyện lắm. Bỏ ra 4000 kim thuê quân tập hợp đến Vu Sơn rất có khả năng sẽ lấy được một thanh chủ kiếm ấy chứ, hơn nữa lại còn do tự mình lựa chọn thuộc tính nữa.

“Ta không phải là sợ cái giá này... Quan trọng là mua thì chẳng đáng, mà bỏ thì khó chịu, chẳng biết lúc nào mới có thể xuất hiện thêm một vũ khí trâu như vậy nữa.”

“Đây chính là hiệu ứng ‘Vô bổ’ của hội đấu giá đấy. Mốc đầu tư của hai bên đều như nhau, cuối cùng sẽ xuất hiện một cục diện đáng xấu hổ như thế này. Người mua thì người không kiếm được đồng tiền nào, mà người không mua người cũng chẳng kiếm được đồng nào cả.”

“Vậy ý của người là...?”

“Theo góc độ bang hội mà xét, vậy nếu Huy Hoàng lấy được thanh kiếm này thì sẽ hữu dụng hơn là người. Theo góc độ tư nhân mà xét, giá trị của thanh kiếm này đã vượt qua giá trị bản thân nó rồi. Hơn nữa dù sao Huy Hoàng cũng là người của mình, không cần phải cứ cố cạnh tranh nhau làm gì.”

“Được rồi!”

Vì thế Nhất Kiếm Cầu Bại đã bỏ rơi mất hy vọng cuối cùng để một lần nữa trở thành cao thủ, đã triệt để vạch nên một dấu chấm tròn cho cuộc đời cao thủ của mình.

Sau khi đã khấu trừ xong 10% phí thủ tục, Đường Hoa không nuốt lời, hẳn không cần quan tâm chuyện mình sắp phải đấu giá món đồ số 100, mà trực tiếp bảo Thiệu Gia Phi Kiếm Truyền Thư cho Huy Hoàng 40% tiền - 2000 kim ngay. Đây chính là giới hạn khi kết bạn. Người không thể vì người đang cần tiền mà hoãn lại số tiền người đã đáp ứng đưa cho bạn bè được. Đường Hoa tuy không phải là người tốt, nhưng hẳn cũng không cho rằng mình là người xấu.

* * * * *

Trận chiến tài chính bắt đầu, Đường Hoa 5200 kim, Sát Phá Lang 5500 kim.

Đại gián điệp Mặc Tinh nhắn tin cho Đường Hoa: “Toàn bộ gia sản của Sát Phá Lang là 5500.” Sau đó quay đầu nói với Sát Phá Lang: “Toàn bộ gia sản của Đường Hoa là 5200.” Như vậy thì tốt hơn, mình đã giúp được cả hai người bạn, chỉ bán đi có một người thôi.

Sát Phá Lang cười ha ha một tiếng: “Tên nhép, để ta coi coi người chết thế nào nhé.”

“Đậu xanh!” Đường Hoa nghiêng rằng: “Ông sẽ nâng giá cho mi phá sản mới thôi.”

* * * * *

Cuối cùng món đồ số 100 cũng đã được giới thiệu xong, hai đại cao thủ bắt đầu xắn tay áo lên chuẩn bị liều... Nhưng mà, chuyện bất ngờ lại phát sinh rồi. Chuyện đời luôn luôn tràn ngập những bất ngờ. Trễ giờ máy bay, chạy ô tô sát nút đèn đỏ, vừa qua khỏi vạch thì bị dừng, dường như từ sâu thẳm đã có ẩn định sẵn rồi.

“6000 kim! Khụ!” Đường Hoa bị chiếc bảng báo giá đầu tiên làm cho ho sặc sụa.

Phản ứng của Tôn Minh cũng không phải là nhẹ, hẳn tròn tròn mắt lên: “Không phải chứ?”

“Oa...” Toàn thể người chơi trong Song Kiếm cùng oà lên. Từng thấy qua mấy tên tranh giá hung bạo rồi, mà chưa bao giờ thấy ai hung cỡ này cả, đây chính là trần trụi dùng tiền nện cho mọi đối thủ cạnh tranh phải gục xuống đó mà. Ai mà có gia tài phong phú vậy chứ?

Vấn đề này không chỉ đám người chơi phổ thông muốn biết, mà Tôn Minh - thân là phóng viên, với lại đám Thư Sinh cũng đều muốn biết. Trong trí nhớ của họ dường như chưa từng nghe nói có người giàu đến như vậy. Lẽ nào là do Ốc Vít tự mình bỏ tiền ra mua về?

“Mấy đại tài phiệt thì người đều biết hết cả rồi. Nhất Kiếm Cầu Bại, Thư Sinh, Hạo Nhiên, Thi Thi, còn có anh đại của Song Kiếm Nhật Báo là Cầu Tử nữa, chỉ có mấy người này là có thể xuất ra được cái giá như vậy thôi. Cầu Tử chắc chắn sẽ không, hắn từ đầu đến giờ luôn chỉ đi tìm kiếm tin tức, chứ tuyệt đối không đi chế tạo tin tức. Thi Thi đã đi Sơn Hải Giới rồi, cho dù không đi nữa thì... Nàng là thương nhân, tuyệt đối sẽ không đi đầu tư mua bán cái thứ trang bị dành cho tiểu đoàn thể sử dụng này. Cầu Bại, Thư Sinh, Hạo Nhiên lại càng không có khả năng, nếu họ làm vậy không những sẽ đắc tội với hai tên bại hoại các người, mà hơn nữa chộp được nó rồi cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả.”

Đường Hoa nghe Tôn Minh phân tích xong thì trầm tư một lúc rồi nói: “Ta lại nghĩ đến một khả năng.”

“A?”

“Người xem có thể nào là như vậy hay không. Hạo Nhiên... có một đứa em gái, tức là Tinh Tinh, nó bởi vì yêu thầm ta, lại không biết phải mở miệng như thế nào, cho nên định dùng món trang bị này để biểu lộ lòng mình với...”

Tôn Minh không đợi cho tên này phân tích xong, đã không chút khách khí chìa một ngón giữa lên.

“Lẽ nào là Thi Thi yêu thầm ta?”

“Người đi chết đi.”

“Vậy người cho ta một lời giải thích hợp lý đi.”

“Ừm...” Tôn Minh ngẫm ngẫm: “Nếu người này là một trong những người mà ta đã liệt kê, vậy khả năng lớn nhất sẽ là... Thi Thi. Nhưng, căn

cứ vào nhận định khi ta tiếp xúc với nàng, nàng rất là con buôn. Lần trước nói chuyện phiếm nàng đã thuận miệng nói, nếu lão công sau này của nàng mà được giá, nàng cũng sẽ cân nhắc bán luôn. Người nhìn lại hai người bọn người đi, đánh chết cũng chỉ moi ra được có 5000, vậy là nàng phải lỗ vốn trước. Tiếp theo, cho dù là bán lỗ vốn đi nữa, cũng chỉ có thể thỏa mãn được một trong hai, còn người kia thì phải đắc tội. Hơn nữa đối với người được thỏa mãn thì nàng cũng coi như đắc tội luôn rồi. Không hợp lý... Không hợp lý mà.”

“Vậy có thể nàng nàng định sau này rồi mới bán không?”

“Tuyệt đối không có khả năng. Cái thứ hàng nát này mới chỉ là một trong sáu món mà thôi, nếu đầu tư thì độ nguy hiểm cao vô cùng đấy. Nếu không phải do người với Sát Phá Lang nóng máu với nhau thì phỏng chừng cũng chỉ được có 2000 rồi. Cho nên ý nghĩ rằng nàng đang đầu cơ tích trữ hàng là không thể thành lập được.”

“Vậy Hạo Nhiên thì sao?”

“Hạo Nhiên đã không làm cao thủ nhiều năm lắm rồi. Hơn nữa đường hãn đi chính là tiên kiếp. Lẽ nào người nghĩ rằng hãn hào phóng bỏ 6000 ra để mua trang bị thưởng cho cấp dưới à?” Tôn Minh gõ nhẹ vào trán một lúc, sau đó nói: “Điều duy nhất mà ta dám khẳng định chính là, trang bị đó là do nữ nhân mua mất.”

“Sao dám khẳng định thế?”

“Nhanh, chuẩn, hung. Những thứ này vẫn luôn là phong phạm của các nữ cường nhân. Nam cường nhân thì giống như lúc đấu giá thanh kiếm của người đây, tĩnh để chờ động, toàn quyền đại cục. Trong lĩnh vực làm ăn, nữ nhân lại có được tính quyết đoán mà nam nhân còn thiếu.” Tôn Minh buồn phiền nói: “Vậy đó là ai chứ?”

“Ta biết rồi!” Đường Hoa đọc tin nhắn xong bình tĩnh nói: “Có người hẹn ta đến trà lâu gặp mặt, thảo luận chuyện chiến giáp Ma Tôn.”

“Người quen của người à?” Tôn Minh sửng sốt, tin nhắn thì dĩ nhiên chỉ có hảo hữu mới có thể gửi được thôi.

“Ừ, hồi này đoán trúng rồi, là Thi Thi.” Đường Hoa trầm tư một lúc rồi nói: “Nếu nàng hẹn ta đến tửu điểm để thảo luận thì ta còn hiểu được. Có điều lại hẹn ta đến trà lâu thì... Nàng đang có ý đồ gì nhỉ?”

“Lẽ nào là làm nhiệm vụ?” Tôn Minh lập tức bác bỏ ý nghĩ này ngay: “Không thể nào có nhiệm vụ nào trị giá 6000 kim được. Nàng lại là một thương nhân, không có khả năng chịu lỗ để kiếm cái danh được, người hỏi thăm xem ta có thể đi cùng được không.”

“Nàng nói là có thể, hoan nghênh đến phỏng vấn.” Đường Hoa đứng dậy: “Coi bộ chén trà này có phần khó uống rồi đây.”

“Khó uống hay dễ uống thì cũng phải uống.” Tôn Minh bồi thêm một câu: “Nữ nhân nhiều tiền thì đáng sợ hơn là nam nhân nhiều tiền nhiều.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 175: Ván bài

Chương 175: Ván bài

Đường Hoa, Sát Phá Lang chia hai bên trái phải ngồi vào chỗ của mình, hai người không giao lưu lẫn nhau. Trong lòng mỗi người đều bức bối một chuyện: rốt cục Thi Thi định làm cái trò gì chứ? Tôn Minh thì ngồi bên cạnh Đường Hoa, nghịch nghịch lá trà ở trong khay.

“Ngại quá, đến trễ rồi.” Thi Thi bước vào cửa, đầu tiên là mỉm cười, nói.

“...” Đường Hoa với Sát Phá Lang không nói tiếng nào, họ đều muốn xem xem Thi Thi đang định diễn trò gì.

Thi Thi thấy bộ dạng của hai người thì biết họ đang nghĩ gì, bèn nhẹ nhàng cười, sau đó lấy chiến giáp Ma Tôn từ trong túi Càn Khôn ra để lên trên bàn, tiếp theo đặt 5 chén nước và 1 phong thư trước mặt Đường Hoa. Bên Sát Phá Lang cũng được đặt 5 chén nước và 1 phong thư như thế.

“Thi uống nước à?” Sát Phá Lang cầm một chén nước lên, ngửi ngửi rồi thuận tay ném xuống dưới đất: “Lại là nước bị hư rồi nữa.” Từ hành động vô lễ này có thể thấy tâm tình hiện giờ của hắn không được vui vẻ gì cho lắm.

Thi Thi cũng không ngăn cản hành vi đập chén của Sát Phá Lang, vẫn mỉm cười như từ đầu, nói: “Hai người đều là bạn của ta cả... Nói thật, ta khó xử lắm. Các người đều tìm ta mượn tiền để mua chiến giáp này, mà như tục ngữ nói, lòng bàn tay mu bàn tay cũng đều là thịt cả, ta thật không biết phải làm sao, dù sao cũng không thể đưa cho mỗi người mượn một nửa tiền, cuối cùng thành ra lại khiến cho các người phải tán gia bại sản phải không?”

Đường Hoa cười nói: “Thi Thi, lẽ nào người lại định bảo bọn ta phải búa kéo bao, sau đó mới đưa cho một trong hai người sao?”

“Như vậy chẳng phải ta sẽ bị lỗ lớn sao? Đã bỏ 6000 kim ra mà còn không được lợi gì cả.” Thi Thi nói tiếp: “Nói trực tiếp một chút vậy. Hiện ta đang có một ủy thác của NPC nhờ tìm giúp lão bà, tiền ủy thác là 2000 kim. Ta đã vận dụng rất nhiều nhân lực vật lực, nhưng mãi vẫn chưa thể hoàn thành được. Ta nghĩ, các người cứ đấu chết đấu sống ở chuyện tiền nong này thì chi bằng phân thắng bại với nhau ở lĩnh vực mà các người am hiểu đi.”

Sát Phá Lang chậm rãi hỏi: “Vậy bọn ta có lợi gì?”

“Đương nhiên là có rồi.” Thi Thi đáp: “Người thắng có thể dùng 4000 kim để mua chiến giáp Ma Tôn này.” Cái này gọi là chiêu ‘một nã bốn chim’, đầu tiên không những không phải đắc tội với cả hai người, hơn nữa

lại còn đưa ra được một ý kiến hay hơn là đấu giá nhiều nữa. Tiếp theo, ủy thác đã bị tổn động lâu ngày nay có thể hoàn thành. Tiếp đó, không những mình đã không bị tổn thất tiền bạc, mà Đường Hoa với Sát Phá Lang cũng có thể dùng một số tiền ít hơn dự kiến để mua được chiến giáp. Cuối cùng: người hoàn thành nhiệm vụ dĩ nhiên sẽ cảm tạ mình, mà người không hoàn thành được nhiệm vụ cũng sẽ không có chút oán hận nào với mình cả, chỉ có thể tự trách bản thân không giỏi bằng người mà thôi.

Sát Phá Lang nghi hoặc hỏi: “Chỉ tìm lão bà của một NPC?”

Thi Thi biết ý thật sự của Sát Phá Lang là 2000 kim thù lao cho việc tìm người, nàng trả lời: “Đương nhiên, nếu người ta chạy đến một thành thị lớn nào đó, hoặc là núp trong một cái xó xỉnh nào đó ở nông thôn, vậy chỉ cần ta có kiên nhẫn, ta hoàn toàn có thể tìm được, không cần thiết phải đưa 2000 kim tiền ủy thác kia cho các người làm gì... Ngại thật, ta là thương nhân, các người thông cảm. Các người có thể tìm ta mượn 2000 kim, rồi có trả lại hay không cũng không sao cả. Có điều bên này lại là mỗi làm ăn, cái nào phải ra cái đó.”

“Vậy lão bà của hắc đi đâu rồi?” Đường Hoa hỏi.

“Quý giới!”

“Móa!” Hai nam nhân đều cùng ân cần thăm hỏi cả nhà mẹ đẻ của NPC kia một lượt. Quý giới này không phải là nơi cưỡng chế giam giữ người ta sau khi bị tử vong. Trong Song Kiếm có rất nhiều giới, như Vân Trung giới mà Đường Hoa từng đến qua, còn cao hơn thì có Tiên giới, Ma giới. Trong đó Tiên giới chia làm chín tầng trời, Ma giới cũng có chín vòng Khôn. Từ Vân Trung giới trở xuống, giới thứ nhất là Phàm giới, xuống nữa là Quý giới và Minh giới. Minh giới thuộc cai quản của Diêm vương, đương nhiên trong đó cũng có sự tồn tại của những lực lượng võ trang phản chính phủ như Hỏa Quý vương vậy.

Từ Phàm giới muốn đến Minh giới nhất định phải trải qua Quý giới, theo như lời giới thiệu của Đường Tăng, Quý giới là một nơi mà vàng thau lẫn lộn. Cư dân của Quý giới đương nhiên đều là quỷ cả, những cư dân này đều không có thẻ xanh, cũng tức là không có được giấy phép luân hồi, họ bèn tụ tập ở bên ngoài giếng Luân Hồi tạo thành một thành thị. Đây vốn

cũng nằm trên đường đến Minh giới, nhưng bởi vì nhân khẩu bành trướng khủng khiếp quá, nên sự quản lý của Diêm vương đối với nơi đây cũng chỉ được cái danh mà thôi.

Cư dân nơi này cũng không phải là đám cư dân level 1 ~ 10 như thường thấy trên phạm trần, ở đây có cả lệ quỹ ngàn năm lần sơn tiêu vạn năm nữa. Bọn này không muốn luân hồi mà chỉ muốn chiếm đất xưng vương, bởi vậy bằng vào đạo hạnh của mình đi nuốt chửng đạo hạnh của những cô hồn đã quỹ chưa đến kỳ luân hồi, khiến cho không những họ bị luân hồi trước thời hạn, mà còn dùng đạo hạnh nuốt được để áp thời gian luân hồi của mình lại. Đương nhiên chuyện này là phải lén lăm, nếu không Diêm vương sẽ nhúng tay vào ngay.

Nơi này không chỉ có đám trùm như vậy, mà còn có đám tội phạm trộm cắp, tội phạm bắt cóc, tội phạm lừa gạt gian xảo nhất nữa. Có lẽ họ là những con quỷ treo cổ, quỷ chết đuối, quỷ ngã chết, v.v..., nhưng vì không rơi vào luân hồi, cho nên những tri thức, năng lực và đạo hạnh của kiếp trước đều còn giữ lại được hết. Muốn được đầu thai vào trong gia đình sung sướng thì họ phải trăm phương ngàn kế đảm bảo cho mình đầu thai được đúng hạn, không thể sớm hơn, cũng không được trễ hơn.

Thi Thi giới thiệu: “Quỷ giới không có hình thể, cho nên nếu muốn vào được Quỷ giới thì nhất định phải đến Phong Đô, đồng thời nhắm lúc giờ Tý uống vào bát nước Mất Hồn này, rồi dùng nguyên thần vào mới được. Ta nói trước, trừu tượng bị ra, thì đồ như túi Càn Khôn sẽ không vào được, hơn nữa thi thể... à xin lỗi, là thân thể đã mất linh hồn của các người cũng nhất định phải có người trông coi, chứ nếu không một khi thân thể bị sát hại thì các người sẽ bị rớt 2 level. Nếu hồn phách bị sát hại, các người sẽ rớt 1 level. Pháp thuật, kỹ năng đều có thể sử dụng được hết, chú ý, giết quỷ thì đừng nên giết nhiều, nếu không trên đỉnh đầu sẽ bốc lên khí đen, sẽ bị đội tuần tra của Diêm vương truy sát, chết sẽ bị rớt 2 level. Nhưng cũng đừng có làm chuyện tốt nhiều, nếu không trên đỉnh đầu sẽ bốc lên khí xanh, lúc đó thịt người sẽ tựa như thịt Đường Tăng vậy, con quỷ nào cũng muốn tấp một miếng cho coi.”

“Mang tiền côi âm nhiều lên, lần trước bọn ta đã phá một tiểu tổ đi, đến tũu lâu hỏi thăm thông tin, kết quả là bị người ta chặt giá dã man. Sau đó vì không có tiền trả tiền trà, lại đánh không lại lũ quý, cho nên bị khắc lên dấu ấn, bị bắt đi làm tiểu nhị tới 2 ngày. Đừng trách ta không có nhắc các người trước, đám BOSS trong Quý giới nhiều lắm, chẳng hạn như tên sứ giả Kim Diệu bị các người xử lý lúc ở Lôi Châu đó, rồi còn có hai phân thân từng bị giết của Tà Kiếm Tiên nữa. Đặc biệt đặc biệt chú ý chỗ này, bọn chúng sẽ không ban ngày ban mặt tấn công người chơi, trừ khi nào người nợ tiền chúng, lúc đó chúng có thể đường đường chính chính xử lý người. Mà ngược lại, nếu không phải chúng đuối lý mà người giữa ban ngày ban mặt đánh chúng, người sẽ bị bầy quý đánh hội đồng đấy.”

Thi Thi chỉ lên trên mặt bàn, nói: “Đây là mưới chén nước Mất Hồn cuối cùng, với hai tờ giấy thông hành cuối cùng nữa. Mục tiêu của nhiệm vụ là Vân Nương, khi các người tìm được nàng rồi thì nàng sẽ đi theo các người.”

“Một vấn đề!” Đường Hoa quăng nước Mất Hồn và giấy thông hành vào trong túi Càn Khôn, hỏi: “Sau khi bọn ta tìm được Vân Nương đồng học rồi thì làm thế nào để trở lại dương gian?”

“Ừm... Trên cơ bản là bọn ta còn chưa tìm được Vân Nương thì đã vì đủ thứ nguyên nhân mà bị đoàn diệt rồi.” Thi Thi nhún vai: “Cho nên bọn ta cũng không biết phải làm sao để mang Vân Nương trở về dương gian được cả. Nói trước với nhau, nếu các người không thể hoàn thành được nhiệm vụ, vậy cái chiến giáp này sẽ xuất hiện trong hội đấu giá đó.”

“Mẹ nó!” Sát Phá Lang nhìn chén nước Mất Hồn đã bị mình ném bể, mắng. Thế là mình phải ít đi một trợ thủ so với thằng nhãi kia rồi. Có điều trợ thủ thì quý ở chỗ chất lượng chứ không phải số lượng mà. Sát Phá Lang bèn vừa cất nước Mất Hồn vào, vừa gọi người: “Mông Mông, giúp ta đi làm nhiệm vụ.”

“Được. Đi đâu?”

“Quý giới, nhớ mang theo tiền âm phủ nhiều nhiều đấy.”

“...”

“Ồ đệt, kéo tên ta vào danh sách đen rồi.” Sát Phá Lang nhảy dựng lên, tức giận bùng bùng.

Tôn Minh lấy một tờ Vô Biên đặc san ra, nói: “Một tháng trước bọn ta từng phỏng vấn cấp dưới của Thi Thi rồi, à, chuẩn xác mà nói thì là một tên cấp dưới đã bị dọa gần chết mới đúng. Theo lời kể của hắn, bọn ta biết được mấy điểm sau: quý treo cổ thì đầu lưỡi sẽ thè ra ngoài, quý ngã chết thì tóc tai rũ rượi, quý chết đuối toàn thân phù thũng, quý chết cháy da dẻ bị mọc rộp, quý đứt đầu cầm đầu trên tay...”

Đường Hoa nuốt nước bọt đánh ực: “Không phải chứ, đại ca? Lẽ nào Quý giới không được thiết kế cho giống phim hoạt họa một chút hay sao?”

“Hoa ca, thực ra thì một hồi lạ hai hồi quen thôi, dù nữ nhân có xấu cỡ nào, nhìn nhiều rồi cũng quen mà. Lão nhân gia ngài nếu nhất định phải cưỡng ép lao động level 40, vậy ta cũng liều mạng cùi đi với ngài vậy.”

Hay là... khỏi đi đi? Trong hiện thực thì Đường Hoa không sợ quý, bởi vì hắn biết là không có. Nhưng mà bây giờ người ta lại khẳng định với người rằng thực sự có quý... Lạnh quá!

“Tên quý nhất gan!” Sát Phá Lang đứng lên: “Ông đây thì dù có một mình cũng vẫn đi.”

“Đi thì đi, ai sợ ai.”

* * * * *

Đầu tiên là liên hệ với Phá Toái, Huy Hoàng. Huy Hoàng không có gì phải nói, vừa nghe là đáp ứng ngay. Hắn biết mình đã nợ Đường Hoa một nhân tình lớn, hơn nữa người ta còn vì Côn Lôn của mình mà ra sức thật nhiều nữa, nên dù mình có bệnh sợ quý thì cũng phải ráng gồng đi du lịch Quý giới một lần thôi.

Phá Toái thì ưỡn ngực nói, bất kể là núi đao hay biển lửa, nơi nào Gia Tử cần, nơi đó sẽ có bóng hắn... Chỉ trừ Quý giới.

Tôn Minh chết toi, ăn no không có việc gì làm lại xuất bản đặc san làm chi? Không biết chờ ta gặt được người ta đi rồi hẵng xuất bản à? Có điều cũng không xong, mọi người chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng là không được, đừng để cho mang theo bốn tên, cuối cùng bị điên mất ba tên thì phiền lớn đấy.

* * * * *

Đường Hoa đưa ánh mắt đầy cảm xúc nhìn Quàng Khăn Đỏ: “Đỏ Đỏ, mấy ngày nay không gặp, người lại càng xinh đẹp hơn đó.”

Quàng Khăn Đỏ lẳng lặng đặt một tờ đặc san lên trên mặt bàn, sau đó đứng lên: “Xin lỗi, người ta đúng thật là con gái.” Nói rồi trốn mất hút.

Đường Hoa cầm đặc san lên xem, chủ đề của nó là Quý giới, sau đó đầu đề là ván bài giữa mình với Sát Phá Lang, cả hai đều đang đi tìm người cùng tới Quý giới mạo hiểm. Tiếp tới đặc san giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về Quý giới và các chủng loại quý, sự phân bố đường xá trong Quý giới, các điều khoản cần chú ý khi ở Quý giới, những điều khoản nếu người và quý bất bình nhau, v.v... Kỳ đặc san này đã bị Tôn Minh biến thành một tờ đặc san kinh dị, bất cứ bức tranh minh họa nào trong các trang đều không thể thiếu một hình nữ nhân trong bộ đồ trắng cùng với một đồng máu tươi ghê rợn trong đó.

Đường Hoa xem đặc san mà than một hơi, tờ đặc san kinh dị này vừa xuất ra, gần như mọi bạn bè nữ đều kéo tên mình vào trong danh sách đen cả, con bé Quàng Khăn Đỏ này coi như đã là một nữ nhân có lẽ phép cuối cùng rồi. Đám nam giới thì trừ Huy Hoàng liệu mình bồi quân tử ra, Nhất Tiểu với Thiếu Gia cũng báo danh đi du lịch địa ngục một ngày, nhưng bị Đường Hoa bỏ qua không thèm ngó đến. Nếu mà dẫn họ đi theo thì đúng là đi du lịch thật rồi đấy. Bây giờ hẳn mới biết vì sao khi Thi Thi nhìn thấy Sát Phá Lang ném bể chén nước Mất Hồn kia lại chẳng có một chút phản ứng nào rồi, bởi vì nàng biết rằng muốn gom cho đủ 5 tên cao thủ có gan như thế thật không dễ dàng gì mà.

Đã không có hoa nhà trồng, vậy cứ đi tìm mấy cây cỏ dại vậy. Đường Hoa vào trà lâu nhìn thoáng qua bên trái bên phải, quả thật là cao thủ chỗ nào cũng có thật, Liên Vân Sơ tiểu thư đang ngồi uống trà kia. Đường Hoa bèn tới sau lưng nàng này, cầm giấy thông hành phất phất, hỏi: “Mỹ nữ, có muốn tới Quý giới chơi một chuyến không?”

Liên Vân Sơ cơ hồ là biến mất ngay tức thì. Đường Hoa lại ngoảnh nhìn tứ phía, phàm là cao thủ thì đều biến mất hết sạch cả, còn đám đang nhìn mình với ánh mắt mong mỏi thì đều là người kém cỏi hết.

Nếu chỉ như thế thì vẫn còn chưa tồi tệ lắm, mà có tin càng tồi tệ hơn chính là, bọn Sát Phá Lang gồm 3 người đã lên đường rồi. Trừ bản thân hẳn với Phi Phường Kiếm còn có một tên phương sĩ là cao thủ chơi quý của Thần Chi Lĩnh Vực cùng đồng hành nữa. Phương sĩ... Không thể nào tốt hơn được, không thể phủ nhận rằng đây là nghề nghiệp tốt nhất để đi Quý giới đấy. Đường Hoa bèn lục tìm đám hảo hữu... Ồ? Bản thân mình cũng có một tên hảo hữu phương sĩ này, người này không những trâu bò vô cùng, hơn nữa lại còn từng giao thủ qua với đám quý nữa, đồng thời còn có thể định vị được vị trí của Vân Nương luôn, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là... Chết toi, đây cũng là nữ, mà mình lại đang nằm trong danh sách đen của nàng nữa! Tên của nàng là: Tinh Tinh.

Cùng ta đi xem quý sao băng, ở trên Trái Đất này...

Mục tiêu: Hoàng Sơn. Thủ đoạn: mềm cứng đều thi triển. Mục đích: cùng Tinh Tinh đi gặp quý.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 176: Nhật ký lữ hành Quý giới

Chương 176: Nhật ký lữ hành Quý giới

Tổng bộ Song Sư ở Hoàng Sơn...

“Hạo Nhiên ca.” Đường Hoa rất là hảo hữu ôm Hạo Nhiên một cái: “Em gái ca đâu rồi?”

“Làm gì?” Hạo Nhiên cảnh giác nhìn Đường Hoa: “Có ý đồ gì?”

“Ca nói xem đệ có thể có ý đồ gì chứ?”

“Ta nói ngươi biết, đừng có nhắm đến em gái của ta đấy, tuy ta không trông cậy có thể gả vào nhà thật tốt, nhưng ít ra cũng phải hơn đám chó con mèo con nào đó mới được.”

“Hạo Nhiên ca, sao ca lại có thể có ý nghĩ đó được chứ?”

“Ta không biết, dù sao thì em gái ta cũng dặn rồi, đánh chết cũng không tiết lộ cho người biết nó ở đâu được. Nói... Nhãi con người có phải đã ức

hiếp em gái ta không?”

Hiếu lăm này thật giống mấy cái kịch Càng nhĩ, Đường Hoa đành than một hơi, nói: “Hạo Nhiên ca, ngài đừng có đùa ta nữa. Ta đang gấp đến độ nước sôi lửa bỏng rồi đây.”

“Khà khà! Dù sao người cũng tìm không được em gái ta đâu, người đâu phải không biết nó biết bói toán đâu phải không? Lúc người hỏi thông tin về Hoàng Sơn với Sương Vũ, nó đã đến thành đô rồi.”

“... Vậy được rồi.” Đường Hoa đành bất đắc dĩ rời đi.

* * * * *

“Ca! Hẳn đi rồi à?” Tinh Tinh từ trong cung Song Sư ló đầu ra, hỏi.

“Chẳng phải muội biết bói à?”

“Muội bói thấy hẳn đang ở trong khu vực không rõ, nếu đoán không sai thì chắc hẳn đã chết rồi. Ca nói xem có phải muội quá đáng lắm không?” Tinh Tinh nói tiếp: “Người ta đã giúp muội nhiều rồi mà.”

“Vậy thì muội đi giúp hẳn đi.”

“Người ta sợ mà.”

“Thực ra...” Hạo Nhiên ngẫm ngẫm một chốc, rồi nói: “Thực ra ca muốn đi lắm, phải biết rằng cơ hội như vậy cũng không nhiều mà, trong hiện thực nếu đi tham quan ngôi nhà ma nửa mùa do người ta làm ra thì phải tốn nhiều tiền lắm... Đáng tiếc là người ta lại không mời ca.”

“Ca! Thực ra muội cũng rất muốn đi, nhưng lại sợ.”

“Cũng giống như nữ sinh các người cứ thích xem phim kinh dị, nhưng lại sợ mấy cảnh kinh dị đó phải không?”

“Ừ ừ!” Tinh Tinh trả lời xong mới kinh hãi cực kỳ, câu vừa rồi đâu có phải do anh trai nàng nói đâu, bèn vội vàng quay người nhìn lại, đã thấy ở bên cạnh cung Song Sư, Đường Hoa đang như cười mà không phải cười nhìn nàng: “Làm sao lại thế được? Sao người lại ở đây được?”

Đường Hoa vẫy tay một cái, bảo tháp rơi xuống, chụp hẳn vào bên trong, sau đó hẳn thu lại bảo tháp, nói: “Người ở trong tháp thì sẽ không có tọa độ, dĩ nhiên người không tính ra là đúng rồi. Có điều ta lại thắc mắc chuyện này, lẽ nào các người không phát hiện ra bên cạnh cung Song Sư đã đột ngột thừa ra một tòa tháp hay sao?”

“Xì! Mánh khéo nhỏ.” Tinh Tinh rất là khinh thường loại thủ đoạn này.

“Mánh khéo nhỏ thì mánh khéo nhỏ, có điều... Người có đi không nào?”

“Ừm... Nếu người có thể kể một chuyện cười về quý khiến cho ta phải cười thì ta sẽ đi ngay.”

“Tới Quý giới rồi còn sợ không có truyện cười về quý sao?” Đường Hoa túm Tinh Tinh kéo đi, đồng thời nói với Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên ca, ngài yên tâm, ta thực không có ý đồ gì với em gái của ngài cả. Nhưng ta không dám đảm bảo là em gái ngài không có ý đồ gì với ta đâu.”

“Người đi chết đi!” Tinh Tinh cười mắng một câu: “Ca, bọn muội đi đây.”

* * * * *

Đường Hoa lại sàng lọc danh sách hảo hữu của mình một lần nữa, cuối cùng mới kết luận rằng đã không còn nhân tuyển thích hợp nữa rồi. Mà căn cứ theo nguyên tắc ‘thà thiếu chứ không ầu’, vậy cũng nên xuất phát đi thôi. Huy Hoàng đã chờ sẵn ở nơi Phong Đô rồi. Ba người tụ tập lại rồi bắt đầu cùng nhau đi mua một vật phẩm cần thiết cực kỳ quan trọng - tiền âm phủ.

Phong Đô còn được xưng là Quý Đô, là một thành thị vĩnh viễn có phân biệt ngày và đêm trong Song Kiếm. Theo truyền thuyết, nó là thành thị gần với âm phủ nhất, nên đương nhiên đây đường đều có bán tiền giấy nhang nến. Bởi vì không thể mang theo túi Càn Khôn, nên đám người Đường Hoa phải tích trữ tiền âm phủ mệnh giá lớn. Thực ra thì giá cả cũng như nhau cả thôi, nhưng dương gian lại chú ý mặt phí tổn, còn âm phủ thì đề cao mặt giá trị.

20 kim = 20 ước.

Vì thế ba tên phú hào mỗi người thủ sẵn 20 ước bắt đầu chờ người nhật xác. Người nhật xác là Phá Toái với má hai của hắn - Nhược Hân. Có lẽ đúng như người ta nói, tâm tính của nữ nhân không khác nhau là bao, cho nên Nhược Hân với Tinh Tinh cũng giống nhau, cũng đều tràn ngập sự hiếu kỳ và chờ mong với Quý giới, nhưng lại không có lá gan muốn đi xem thử cho biết. Đã không dám đi Quý giới, vậy đến Phong Đô dạo chơi cũng coi như thỏa mãn được cái tâm lý tìm kiếm cái lạ, do đó mới xưng phong nhận

công tác nhật xác này. Nhiệm vụ của hai người bọn họ là đem thân thể đã mất hồn của bọn Đường Hoa về khách sạn cất.

* * * * *

Giờ Tý nơi Phong Đô, ánh trăng hết sức nhợt nhạt, khắp thành lặng yên như một ngôi thành chết. Hai dũng sĩ cùng bóp mũi Tinh Tinh rót nước Mất Hồn cho nàng uống, sau đó mỗi người tự bóp mũi mình rót nước Mất Hồn vào miệng. Nói thật, hương vị của nó thật không ngon lành chút nào, thậm chí còn tệ hơn cả mùi nước rửa chén nữa.

Nước Mất Hồn, có nét đặc sắc chung của Song Kiếm, tuy hương vị không ngon chút nào, nhưng hiệu quả lại rất là xuất sắc, gần như là nước vào bụng thì mạng sẽ không còn, hồn phách của ba người đều xuất hiện cùng một lúc ở trước một cửa thành, trên cửa thành có viết hai chữ to: Quỷ giới! Trong thành có một ít sương mù, không khí hơi thâm trầm, ánh sáng hoàn toàn là do mặt trăng nhợt nhạt phát ra cả.

“Cũng đâu có kinh dị như vậy đâu.” Lá gan của Tinh Tinh lớn lên, nhòm vào bên trong thành, thủ vệ là bốn tên đại hán rất uy vũ, phía bên trong cửa thành thì người đi đường tuy sắc mặt xanh mét, thậm chí còn có người bay lơ lửng, nhưng dù sao cũng vẫn còn khá hơn so với trong tưởng tượng của nàng nhiều.

“Quỷ gì đó?” Đại hán thủ vệ quát lên một tiếng: “Mau mau báo tên!”

Quỷ gì đây? Đường Hoa vò đầu, nghĩ một thoáng rồi trả lời: “Quỷ ngã chết.”

“Có giấy thông hành không?”

“Có, có!” Thành quỷ rồi cũng còn cần thẻ xanh nữa kìa. Đường Hoa vội chạy tới dâng giấy thông hành lên.

Đại hán thủ vệ vừa xem vừa hỏi: “Trên đây chẳng phải nói sẽ đến 5 người sao? Còn 2 người nữa đâu?”

Đường Hoa trả lời: “Bọn họ còn có chuyện, phải lát nữa mới đến.” Tinh Tinh với Huy Hoàng cùng toát mồ hôi hột một lượt.

“Phải nhớ, ở Quỷ giới người có thể kinh doanh bất hợp pháp, nhưng phải nhớ nộp thuế đúng hạn đấy.” Đại hán này lấy một cây củ cải ấn một

nhát vào giấy thông hành, sau đó trả lại cho Đường Hoa rồi phất tay: “Đi vào đi.”

* * * * *

Gió âm thổi từng cơn, người đi đường đều trùm ánh mắt nhìn thẳng tới phía trước, hàng trăm con quỷ bông bênh trên đường không có lấy một chút thanh âm. Phía bên trái bọn Đường Hoa có hai chiếc đèn lồng ma trôi, trên một chiếc có viết ‘Khách sạn Hồi Hương’, chiếc còn lại viết ‘Không gặt già trẻ’.

Huy Hoàng hỏi: “Có muốn vào thử mấy món ăn đặc sắc trước không?”

Tinh Tinh nuốt nước bọt: “Chẳng thèm đâu.”

Huy Hoàng: “Suốt thời gian chờ nơi Phong Đô ta vẫn chưa có gì bỏ bụng cả, độ đói khát có phần cao rồi.”

Đường Hoa gật đầu: “Phàm việc tới đâu thì ứng biến đến đó, ăn chút gì đã đi, sẵn tiện chờ Tinh Tinh bói xem vị trí của Vân Nương luôn.”

“Được rồi!”

* * * * *

Trong khách sạn bàn nào cũng có nển cả, có vẻ làm ăn cũng khấm khá, mười phần thì có bảy, tám là đã có khách rồi. Đám thực khách thấy có quỷ mới bèn nhao nhao quay đầu lại quan sát, thái độ rất là bất thiện. Còn may tiểu nhị là kẻ chân thành, bèn nhiệt tình bước qua chào đón: “Ba vị khách quan đến ăn uống hay là nghỉ trọ?”

“Ăn uống!”

“Mời vào bên trong.”

Ba người ngồi xuống xong, tiểu nhị ân cần đặt một tờ thực đơn lên trên bàn, hỏi: “Ba vị khách quan muốn dùng món gì?”

“Xem đã!” Đường Hoa lật ra tờ thứ nhất, là các món chính, nhìn một lượt rồi nói: “Cho 3 phần Xanh Xao Vàng Vọt.”

Tinh Tinh hỏi: “Là cái gì thế?”

“Không biết, dù sao trên thực đơn cũng chỉ có mỗi món chính này thôi.” Đường Hoa lại lật sang trang tiếp theo, đọc: “Hoa Xào Cay Độc, Sói Đói Chiên Giòn, Rau Dại Hoàng Tuyên, cho thêm một con Dê Lạc Đường Chết.

Canh thì cho món Rồng Vượt Sang Sông. Cuối cùng cho một hũ rượu Rắn Bò.”

“Ngài chờ chút, tức khắc tới ngay.”

* * * * *

Tiểu nhị không hề nói cuội, quả thật rất là nhanh. Mấy tên tiểu nhị mỗi tên bưng một món theo dạng dây chuyền mang đến trước mặt ba người, bỏ đồ ăn xuống, sau đó lại theo dạng dây chuyền quay trở về. Đường Hoa mắt sáng nảo nhanh thân thể khỏe, vươn tay ra chop lấy một tên tiểu nhị hỏi: “Họ gì?”

“Cô Độc!” Tiểu nhị cung kính trả lời: “Tên là Trư, khác quan có gì muốn sai bảo?”

Đường Hoa rất trấn tĩnh chỉ vào mặt bàn: “Làm phiền người, người đặt sai đồ ăn rồi.”

Cô Độc Trư nhìn vào mặt bàn rồi giật mình, sau đó vội đặt mâm đồ ăn đang cầm trên tay lên mặt bàn, rồi lấy chiếc đầu của mình đang ở trên mặt bàn lên kẹp vào nách, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, lấy sai rồi.”

“Không sao đâu!” Đường Hoa nuốt một ngụm nước bọt để áp chế cái dạ dày đang sôi trào lại, rồi vỗ vỗ vào lưng của Tinh Tinh đang nôn ói không ngừng: “Người không sao chứ?”

“Oa...” Tinh Tinh vịn bả vai Đường Hoa, khóc lên: “Hắn đặt đầu của hắn trước mặt ta, con mắt ở trên cái đầu đó còn nháy nháy với ta nữa.”

“Ừ ừ, hắn biết lỗi rồi, không khóc, ngoan.”

Huy hoàng thở dài: “Ta hy vọng rằng đầu bếp sẽ không coi đầu mình là đầu heo để xào, hầm, luộc đấy.”

“Oa...” Tinh Tinh lại càng khóc lớn hơn.

“Huy Hoàng, người đừng có dọa Tinh Tinh chứ.”

Huy Hoàng cười khổ: “Ta cũng có muốn đâu, ta cũng đang sợ gần chết đây.”

Đường Hoa cũng sợ, nhưng nhìn tình thế trước mắt, hắn biết mình nhất định phải đóng được vai một người bình tĩnh, hắn bèn thử ăn trước: “Xanh Xao Vàng Vọt... Là mản thầu rất nhỏ, hương vị cũng còn được, chỉ là có phần hơi cứng thôi. Hoa Xào Cay Độc... Là ớt xào bông cải xanh, không tệ,

rất là kích thích vị giác. Sói Đói Chiên Giòn... Là thịt sói, ừm, hương vị không tệ, chỉ có điều hơi ít thịt thôi. Dê Lạc Đường Chết... Thịt hơi bị già. Rồng Vượt Qua Sông... Là nước sôi có thêm một cọng hành, thanh đạm thì thanh đạm đó, nhưng cũng lừa gạt người ta quá đi. Rượu Rắn Bò... Ta nói này tiểu nhị, các người cũng thực tế quá đó, bắt một con rắn còn tươi đem đi ngâm rượu cũng được đi, nhưng người đừng có lấy rắn sống nhả vảy chớ, ít ra cũng mang một con rắn chết đuối rồi có được không?”

Cô Độc Trư kẹp theo chiếc đầu cười tài chạy qua chân thành hỏi: “Vì quý dân phục vụ, quyết không từ nan. Có phải khách quan chê con rắn này không đủ linh hoạt không? Ta lập tức cho người đi lấy một con mới đào được ngay.”

“Không cần!” Đường Hoa vội nói: “Này được rồi, được rồi. Ta nói này tiểu nhị... Người có biết một nữ nhân tên là Vân Nương, tuổi chừng 30, diện mạo cũng kha khá không?”

“A! Ngài tìm bà chủ của chúng ta sao?”

“Bà chủ của người?”

“Đúng vậy, bà chủ của chúng ta tên là Vân Nương đấy.”

“Nàng đến đây bao lâu rồi?”

Cô Độc Trư bắt đầu đếm ngón tay, xong rồi lại tới ngón chân, sau đó rất khổ sở trả lời: “Ít nhất cũng phải 20 năm rồi, nhiều hơn thì không đếm nổi.”

“Không phải không phải, chỉ mới 1, 2 tháng thôi, nghe nói là bị lừa bán đến.”

“À! Nếu nói tới lừa bán, ngài phải đi tìm Vương Ngũ cơ, hẳn là âm môi, có thể tự do lui tới hai cõi âm dương, lúc thường thì hẳn báo mộng cho thân nhân giúp bọn ta, hoặc là chuyển thông tin của thân nhân cho bọn ta. Nghe nói cũng có làm chút hoạt động lừa gạt phụ nữ nữa.”

Tinh Tinh vội hỏi: “Vương Ngũ ở đâu?” Sớm xong chuyện là sớm thoát thân, phải chóng một chút rời khỏi chỗ quý này mới được. Sẵn tiện cũng nguyên rủa Đường Hoa luôn, chọn ai không chọn, lại đi chọn một con quý đứt đầu tới hỏi, không những khiến mình chẳng muốn ăn uống một chút nào, mà lông tơ trên người cứ luôn dựng đứng lên đây.

Cô Độc Trư còn chưa có trả lời, một tên quý giả diện mạo đáng khinh ở bàn bên cạnh Đường Hoa đã nói: “Vương Ngũ ngày hôm qua đã bị giết rồi, nghe nói hiện đang ở trong tầng địa ngục thứ 12 đó.”

Đường Hoa hỏi: “Bị giết rồi?”

“Đúng vậy, nghe nói là do một tên quý mới họ Cát làm đó.”

“Vậy con quý họ Cát đó hiện đang ở đâu?”

“Giữa đường mà ngang nhiên giết quý, coi thường vương pháp, hơn nữa lại còn dùng vũ lực kháng cự Ngưu tướng quân với Mã tướng quân nữa, nên đã bị bắt rồi. Lúc sáng nay mới mở công đường, phỏng chừng giờ Ngọ ba khắc là phải đến Trảm Đầu đường đó.”

“À, cảm ơn, còn chưa thỉnh giáo?”

“Lão hủ Cửu Mục Công, chính là trưởng giả có tiếng ở phố này. Lúc còn sống là quý chết đối.”

Đường Hoa vội nói: “Tại hạ là Đông Phương Gia Tử, khi còn sống là quý ngã chết.”

“Thiếu niên anh quý, tiền đồ không thể hạn lượng, cáo từ, cáo từ!”

* * * * *

Tinh Tinh nói: “Chỗ quý này có đến 113 người tên là Vân Nương, tuổi khoảng 30 thì có 31 người.”

Huy Hoàng nhún vai, nói: “Chỉ đành phải tra từng nhà từng nhà thôi.”

“Có muốn đi cứu người trước không?”

“Cứu ai?”

“Sát Phá Lang chứ ai, tên họ Cát mà ông già kia vừa nói có tám chín phần mười là Sát Phá Lang rồi.” Đường Hoa cười hề hề: “Phải cứu hãn, khiến cho hãn phải nợ chúng ta một nhân tình thật to luôn.”

*** con quý họ Cát: nguyên văn là họ Sa (cát), nhưng vì để khớp với chữ Sát của Sát Phá Lang nên dịch giả chuyển thành họ Cát.

Chương 177: Tha hương ngộ cừu nhân

Chương 177: Tha hương ngộ cừu nhân

Kẻ mệt mỏi nhất ở Quỷ giới chẳng ai bằng mặt trăng, mặt trăng nơi đây là nhân viên làm việc 24 giờ suốt 365 ngày, không những không có ngày nghỉ mà còn không lương lậu không bảo hiểm nữa.

Đồng hồ của hệ thống biểu thị là giờ Thìn, mà bầu trời vẫn chỉ có một mình mặt trăng tỏa sáng như cũ, điều khác duy nhất với giờ Tý là ánh sáng mạnh hơn một chút mà thôi. Nhưng cho dù ánh sáng có mạnh hơn, cảnh tượng nơi đây cũng vẫn tràn đầy một hơi thở chết chóc.

Quan phủ ở trung tâm của thành rất có nét đặc sắc của Trung Quốc thời cổ đại, đám quý túm lại xem náo nhiệt cũng có nét đặc sắc luôn.

“Thăng đường!”

“Uy vũ...” Đám quý tốt rống lên một tiếng xong, một tên phạm nhân bị trói gô lại được dẫn ra đại sảnh.

“Ha ha ha!” Một tiếng cười rất là mất hài hòa từ ngoài sảnh vang lên, phán quan lẫn quý tốt cùng quay đầu nhìn qua, thấy hai tên quý mới đang ở đó ôm bụng cười lớn, hai quý này đương nhiên là Đường Hoa với Tinh Tinh đồng học rồi. Huy Hoàng thì có hàm dưỡng hơn, biết làm vậy rất tổn thương đến lòng tự tôn của phạm nhân kia, cho nên vẫn cố gắng nén cười, nhìn rất chi là khổ sở.

Tên phạm nhân kia đương nhiên là Sát Phá Lang rồi, Sát Phá Lang quay đầu lại nhìn thấy hai hàm răng trắng noãn của Đường Hoa thì tức giận, tức giận bưng bưng. Hắn lập tức giơ tay: “Phán quan, ta yêu cầu được quyết đấu với tên quý ngoài cửa kia trước.”

Phán quan vỗ bàn án: “Người ta cười người cũng không được à? Sát Phá Lang, người trong mắt không vương pháp, dám giữa đường đánh chết âm môi Vương Ngũ, sự thật đã rõ ràng, chứng cứ cũng vô cùng xác thực, người còn có lời gì muốn nói không?”

“Hừ!”

“Đã người không còn lời gì để nói nữa, vậy người đâu, lôi ngay ra ngoài chém...”

“Xin đừng động thủ vội!” Đường Hoa ở ngoài công đường giơ tay lên: “Báo cáo phán quan, ngài làm như vậy là không hợp quy củ đâu.”

Ai cần người làm người tốt chứ? Trong lòng Sát Phá Lang khó chịu vô cùng, có điều nghĩ lại ở nơi đây mà chết là sẽ rớt 2 level, hơn nữa nhiệm vụ chắc chắn sẽ bất thành, cho nên cũng không kiên quyết cho lắm, chỉ hừ một tiếng là thôi.

“Cái gì mà không hợp với quy củ?”

Đường Hoa bước vào trong đại sảnh: “Dựa theo quy củ thì ngài nhất định phải tịch thu hung khí giết quý của hãn trước đã...”

“Đồ chết bầm, ta liêu với người!” Sát Phá Lang nhảy dựng lên, mang theo xích sắt lao về phía Đường Hoa.

Đường Hoa chìa một ngón tay ra, điểm trúng ngay trán của Sát Phá Lang, cười nói với phán quan: “Đại nhân?”

“À... Cái này thì...” Phán quan ngẫm nghĩ một chốc, nói: “Nói thật, loại án kiện này bản quan cũng mới chỉ gặp lần đầu thôi, mấy quý tận mắt thấy cũng không nói rõ được là loại hung khí gì nữa.”

“Đúng đó! Đã đại nhân ngay cả hung khí có bộ dáng thế nào cũng không điều tra rõ ràng... Vậy có phải xem thường mệnh quý lắm hay không?” Đường Hoa lại nói tiếp: “Ngài xem, hiện giờ ta với Sát Phá Lang đang tranh chấp, Sát Phá Lang có ý đồ dùng đầu giết ta, vậy nếu ta vì tự vệ mà phản kích giết chết hãn, có bị tính là phạm pháp không?”

“Đương nhiên là không tính.”

“Vậy đấy, vậy làm sao đại nhân có thể khẳng định rằng không phải do Vương Ngũ tấn công Sát Phá Lang trước chứ?”

“Cái này...”

Đường Hoa lại tiếp tục: “Đại nhân, tên Sát Phá Lang này là một quý mới, mới tới Quý giới thôi, theo ta biết, hãn căn bản không có quen biết gì với Vương Ngũ, sao lại vô duyên vô cớ đi giết Vương Ngũ chứ?”

“Cái này...” Phán quan nhẹ nhàng hỏi: “Người nói xem nên phán thế nào đây?”

“Động cơ giết quỷ không có. Hung khí giết quỷ, quá trình giết quỷ cũng không. Đại nhân chỉ nghe người ta nói có quỷ giết quỷ thì bắt quỷ kia ngay thôi, vậy có phải nếu ta nói đại nhân một giờ trước đã giết một con quỷ vô tội, đại nhân sẽ tự chém mình chắc?” Đường Hoa nói: “Cho nên chứng cứ vẫn chưa đủ, nhất định phải có ghi chép của quỷ chết Vương Ngũ, sau đó còn phải tìm được động cơ gây án của kẻ hiềm nghi, mặt khác phải có bản ghi chép lời khai của các quỷ đã nhìn thấy, đương nhiên cũng không thể thiếu lời khai của Sát Phá Lang được.”

“Tiên sinh nói đúng thật rất có lý, vậy ngài nói nên làm gì tiếp đây?”

Đường Hoa giơ một tay lên đập cho Sát Phá Lang cúi xuống đất, nói: “Căn cứ theo chứng cứ trước mắt, không thể khởi tố lần không thể ấn định hành vi phạm tội của Sát Phá Lang được. Đại nhân hẳn nên tạm thời phóng thích Sát Phá Lang trước, chờ tìm được chứng cứ có giá trị trước đã rồi mới bắt lại tuyên án sau, như thế vừa hợp lý hợp pháp, mà đại nhân lại chứng tỏ được mình rất là anh minh nữa.”

“Nếu nghi quỷ bỏ trốn thì sao?”

“Đại nhân, nơi đây là Quỷ giới mà, chỉ có đường tới chứ không có đường về. Nếu hẳn muốn chạy trốn thì phải chạy về phía Minh giới, chứ làm sao chạy về nhân gian được? Mà một khi hẳn tới Minh giới rồi, là sẽ không còn thuộc phạm vi quản lý của đại nhân nữa, không những ngài đỡ tốn sức hơn, mà lúc đó anh đại Minh giới là Diêm vương chỉ cần hạ lệnh một tiếng, tội phạm sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục ngay. Tổng lại, có phải là đại nhân chỉ có lời mà không có lỗ hay không?”

“Ừ! Cực kỳ có lý. Bốn phán quan tuyên bố, kẻ hiềm nghi phạm tội Sát Phá Lang tội danh bị tố cáo không thành lập, phóng thích ngay tại tòa, án kiện giao lại cho đầu trâu mặt ngựa bổ sung điều tra, bãi đường.”

* * * * *

Sát Phá Lang - đã ra khỏi công đường - nhìn Đường Hoa, nghi hoặc hỏi: “Sao người biết tên phán quan này sẽ nói lý với người vậy?”

“Nói người ngốc người lại không nhận. Lúc đến một nơi nào đó, điều đầu tiên không phải là nghĩ cách làm nhiệm vụ, mà là phải tìm hiểu thể chế nơi đó trước.” Đường Hoa phất tay: “Tĩnh Tĩnh!”

“Có!” Tinh Tinh khoác vai một tên quý không đầu, nói: “Đây là người bạn đầu tiên mà bọn ta quen biết khi đến Quý giới: Cô Độc Trư. Dưới sự giới thiệu của hắn, bọn ta đã tìm được Cửu Mục công. Lão ấy khi còn sống ngon lành lắm, là sư gia đầu chó của huyện lệnh luôn đấy, cho nên lão hiểu rõ quan trường với đám quan tòa đó lắm. Lão ta đã sớm đoán được những điều tên phán quan này yêu thích với kiêng kỵ rồi, cho nên mới bố trí như thế cho bọn ta.”

Huy Hoàng bổ sung: “Cửu Mục công còn nói, nếu phán quan không để ý gì đến lời Gia Tử nói, vậy lão sẽ viết một tờ đơn kiện giúp chúng ta, đơn này kiện phán quan làm trái với pháp luật, coi thường mạng quý, đương nhiên nơi kiện là điện Diêm vương rồi. Theo lão suy đoán, một khi làm như thế, phán quan chắc chắn phải thu tay lại ngay, rồi sử ra kế hoãn binh nào đó để phóng thích người liền.”

Đường Hoa vỗ vỗ bả vai Sát Phá Lang, nói: “Anh bạn, nơi này là ổ quý đó. Lúc thường chúng ta thường hay nói ‘ranh như quý’, mà nơi này đều là quý hết. Ờ? Phi Thường Kiếm với lại tên phương sĩ kia đâu rồi?”

“...” Sát Phá Lang thở dài một hơi: “Đi theo ta.”

Vòng vèo trái phải một hồi, đã tới trước một nhà tửu lâu, tiểu nhị đứng trước cửa thấy có khách nhân đến, bèn vội vàng niềm nở chào hỏi: “Các vị khách quan... Gia Tử? Tinh Tinh? Huy Hoàng? Có phải các người tới cứu bọn ta hay không? Hu hu hu!”

“Phi Thường Kiếm!” Ba người cùng giật bắn lên, tốt xấu gì cũng là cao thủ top 10, sao đến Quý giới lại thành lính giữ cửa rồi? Bộ không biết quý luôn rất keo kiệt, chắc chắn sẽ không thể nào lấy được tiền boa hay sao?

“Lang ca!” Phi Thường Kiếm thấy Sát Phá Lang thì nổi buồn bực phát lên: “Vạn Vật Khô Vinh bị người ta nấu rồi.” Vạn Vật Khô Vinh mà hắn nói đến tất nhiên là cao thủ phương sĩ mà Sát Phá Lang mang theo rồi.

“Nấu rồi?”

“Đúng đó, một canh giờ trước, Vạn Vật ca xảy ra tranh chấp với một quý khách kia, không những đã đánh hỏng mất mấy cái bàn, mà còn định chạy trốn nữa, kết quả là bị ông chủ bắt lại, ném vào trong nồi nấu cho heo ăn rồi.”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Có cái nồi lớn đến như vậy sao?”

“Gia Tử ca, ngài đâu phải không biết đâu, nơi này toàn là nhân tài am hiểu việc lột da rút gân cả mà. Nấu suốt một phút mới được hóa thành ánh trắng, thơm lắm...”

Chẳng trách Phi Thường Kiếm lại niềm nở đến thế, hóa ra là do có hình phạt kinh khủng như thế này. Tinh Tinh hỏi: “Làm sao các người lại lưu lạc đến tình cảnh này vậy?”

“Còn phải nói, đều do ta cả.” Phi Thường Kiếm kiểm điểm nghiêm khắc: “Tiền âm phủ của mọi người đều ở trong túi Càn Khôn của ta cả, sau đó tới tửu lâu bọn ta hỏi thăm thông tin, kết quả là không có tiền trả, thế là bị ông chủ bắt hết. Đều là do ta quen theo lúc thường, bạ cái gì cũng ném vào trong túi Càn Khôn cả, thế nên...”

Sát Phá Lang thở dài: “Ta vừa vắn ở ngay bên cạnh cửa sổ, bèn bỏ chạy ra ngoài. Vốn định đánh cướp chút tiền quay trở lại cứu họ, nào ngờ lại gặp đúng ngay Vương Ngũ, hỏi ra thì biết hắn đã bán Vân Nương đi rồi, nhưng chết sống không chịu nói là đã bán cho ai, thế là ta nổi giận lên chém chết hắn. Các người có biết ông chủ của tửu lâu này là ai không?”

“Ai vậy? Lẽ nào ta quen à?” Đường Hoa hỏi.

“Đúng đấy! Người quen vô cùng luôn.” Sát Phá Lang nói: “Tà Kiếm Tiên... Trông thấy cái quán ở đối diện kia không? Là do một tên Tà Kiếm Tiên khác mở đấy, sản nghiệp ẩm thực toàn con phố này đều do hai người bọn chúng lũng đoạn hết đấy.”

Cô Độc Trư nói: “Là như vậy, tu vi của hai vị này trong Quỷ giới đều thuộc hàng trung thượng cả, tất nhiên phải có một chút địa bàn mà. Bây giờ Vương Ngũ đã chết rồi, nếu các người muốn tìm Vân Nương, chỉ có thể nhờ mấy thế lực này giúp các người thôi.”

Đường Hoa cười khở: “Người không biết đâu huynh đệ, trong hai bọn chúng có một người là do bị ta giết ở dương gian, nên mới đến Quỷ giới đấy.”

“Vậy... Ta giới thiệu ông chủ của ta cho các người biết nhé?”

“Ông chủ người là ai?”

“Sứ giả Kim Diệu!”

Toàn bộ mọi người cùng bi ai, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp mà. Đường Hoa nói: “Lang, người tốt nhất nên chuộc người ra trước đi.”

“Người sẽ cho ta vay tiền à?”

Đường Hoa mỉm cười trả lời: “Không!”

* * * * *

Huy Hoàng nghi hoặc hỏi Đường Hoa: “Vì sao không giúp Lang chuộc người vậy?”

“Bởi vì ta với hắn đang thi đấu.”

“Vậy vì sao người lại cứu hắn?”

“Bởi vì ta muốn hắn phải nợ ta.”

“Vậy vì sao không cứu Phi Thường Kiếm?”

“A... Phi Thường Kiếm không có giá trị để nợ ta.”

Tinh Tinh hỏi: “Gia Tử, có phải người có biện pháp gì rồi không?”

“Có từng nghe chưa, tiền có thể xui ma khiến quỷ đấy!” Đường Hoa nói với Cô Độc Trư: “Trư, loan tin giúp ta đi, ai tìm được Vân Nương mà ta muốn tìm, vậy sẽ có 10 ức tiền thưởng. Đây là 5 ức, là phí lao lực của người.”

“Cảm ơn Gia Tử ca, ngài yên tâm, ta sẽ phát động toàn bộ bè bạn trong ngành ẩm thực đi tìm giúp ngài ngay, nhiều nhất là 3 ngày, chắc chắn sẽ có tin cho ngài.”

“Vậy cảm ơn trước nhé.” Đường Hoa nhìn Cô Độc Trư chạy đi, nói: “Có thấy không, thế lực người có lớn hơn cũng chẳng bằng quần chúng được, dưới trọng hưởng tất có dũng phu mà. Nhiệm vụ mấy ngày tiếp theo của chúng ta là hỏi thăm đường trở về dương gian, để chuẩn bị làm đường lui.”

Huy Hoàng khen: “Vẫn là Gia Tử người nhiều mưu trí.”

“Đương nhiên rồi, người ta là Gia Tử mà.” Tinh Tinh nói: “Bây giờ ta không còn sợ quỷ nữa rồi, phải cảm ơn Gia Tử đã mang ta đi theo chuyến này đấy, còn có thêm được người bạn Cô Độc Trư nữa này.”

“Đừng có coi hắn làm bạn à, coi chừng hắn đem người đi bán người còn đếm tiền giúp hắn đấy.” Đường Hoa bổ sung thêm: “Có biết hắn bị chết thế nào không? Hắn mạo danh khoa cử đó, trong trường thi trộm bài của người

khác nên được chức Thám Hoa, làm quan 10 năm sau bị nhân tình tố cáo nên mới bị chặt đầu.”

* * * * *

Cô Độc Trư chậm chạp chạy trở về khách sạn, vừa đến cửa đã lập tức hô lên: “Tìm kiếm Vân Nương, đặc thù như sau... Cung cấp manh mối xác đáng giúp tìm được Vân Nương thì được thưởng cho 3 ước.” May mà con mắt của mình độc lắm, phát hiện được một con dê béo thể này, nên không cần phải làm gì, gần như trở bàn tay đã kiếm được 13 ước rồi. Sắp có thể mở được cửa tiệm của mình rồi, ha ha ha.

* * * * *

“Không có đường à?” Đường Hoa dúm cho một con quỷ ăn xin 1000 vạn: “Tiểu ca, ngài đã ăn xin ngoài nha môn suốt 1000 năm rồi, ít nhiều cũng có chút thông tin nội bộ chứ?”

Quỷ ăn xin hài lòng thu 1000 vạn ấy vào, nói: “Thực ra cũng không thể nói là không có đường được, có điều lại là một con đường chết thôi.”

“Đường chết?”

“Mỗi câu hỏi 1000 vạn, cảm ơn.”

Đường Hoa than một hơi đưa 1000 vạn qua, lúc này mới hiểu vì sao lại có nhiều thành ngữ tục ngữ hình dung quan hệ giữa quỷ với tiền đến như vậy, nào là quỷ keo kiệt, quỷ hẹp hòi, quỷ tham lam, v.v... Nguyên nhân chủ yếu là vì quỷ đã nhìn thấu sinh tử, cảm tình rồi, đã biết cái gì là điều cực cực quan trọng nhất rồi. Thật là có tiền có thể xui ma khiến quỷ mà.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 178: Kế toán Tinh Tinh

Chương 178: Kế toán Tinh Tinh

“Bất Chu Sơn?” Đường Hoa sững sốt vô cùng, hắn lôi bảng ‘Nhiệm vụ chưa hoàn thành’ của mình ra, nhìn vài chập rồi hỏi: “Ngài nói Bất Chu Sơn là Bất Chu Sơn theo nghĩa rộng, hay là theo nghĩa hẹp?” Bất Chu, có nghĩa

là không phải hoàn chỉnh, là có chỗ thiếu hụt. Bất Chu Sơn nghĩa là núi có phần bị thiếu hụt, nếu nói theo nghĩa rộng thì khắp Trung Quốc có đến cả ngàn vạn ngọn, còn nếu nói đặc định thì đó không chỉ là một ngọn núi, mà còn là một cây trụ trời nữa. Trong nhiệm vụ cấp S mà Đường Hoa nhận nơi miếu Nữ Oa có một phần đòi hỏi phải chém Cộng Công nơi Bất Chu Sơn.

“Đương nhiên là Bất Chu Sơn kia rồi.” Tên ăn xin lại nhận 1000 vạn nữa, xong trả lời: “Nghe nói núi này chính là chính là con đường sinh tử đấy, trong đó có Bất Tử Chân Long. Tuy ngọn Bất Chu Sơn này cũng nằm trong phạm vi quản hạt của Diêm vương, nhưng mà một khi bọn tội phạm đã trốn vào trong đó rồi, Diêm vương cũng không dám phái người tới.”

“Vậy những tên quỷ đã trốn vào trong Bất Chu Sơn có phải đều đã hoàn dương hết rồi hay không?”

“Hoàn dương nào có đơn giản như vậy đâu, nhất định phải có thân thể trên dương gian còn hoàn chỉnh mới được, có đạo hạnh trốn vào trong Bất Chu Sơn đều là những lão quỷ ngàn năm cả, thân thể trên dương gian đã sớm hóa thành bụi đất rồi.”

“Vậy những con quỷ kia thì sao?”

Lần này tên ăn xin không có lấy tiền, mà chỉ hạ thấp thanh âm, nói: “Nghe nói bên trong Bất Chu Sơn có một vị thần thời thượng cổ đang dùng những tên quỷ ngàn năm này để tạo thành quân đội của mình, chuẩn bị dẫn dắt họ xông lên dương gian báo thù, Diêm vương cũng rất chi là đau đầu với việc này, mà bất đắc dĩ là Tiên - Ma giới đều mỗi bên chỉ biết việc của mình hết, căn bản chẳng có ai thèm quan tâm đến chuyện phát sinh trong Bất Chu Sơn cả...”

“Thì ra là còn có chuyện như vậy nữa.” Nếu đoán không sai thì chắc là Cộng Công đã bức ép hoặc dùng lợi lộc dụ hoặc những tên quỷ chạy nạn này trở thành thuộc hạ của mình rồi, chẳng trách chi nơi miếu Nữ Oa lại tuyên bố một nhiệm vụ cấp S như vậy. Vẫn là lão tổ tông biết giúp người đến cùng, khiến cho bọn người chơi có sự chuẩn bị trước đấy.

“Muốn đến Bất Chu Sơn, nhất định phải đến Minh giới trước, rồi thông qua đường Âm Dương tới Hoàng Tuyền đạo, qua Sinh Tử quan. Trên đường âm binh quỷ tốt rất nhiều, mà Sinh Tử quan vì phòng bị Bất Chu Sơn

lại càng tích trữ binh lực nhiều hơn hết, các danh tướng từ thời cổ đến nay đều thống lĩnh một đạo quân của mình, không cho vào cũng không cho ra, trái lệnh hết thầy đều đem ra chém tất.”

“Cám ơn lão ca!” Đường Hoa đưa 1 ước qua.

Lão quỷ ăn xin lấy 1 ước xong, do dự một chốc rồi nói: “Vị tiểu ca này, người phải nhớ kỹ một chuyện này, gặp chuyện khó xử thì chỉ có thể dùng trí, ngàn vạn lần đừng dùng vũ lực. Đây còn có một tờ bản đồ Minh giới, hy vọng có thể giúp được người.”

* * * * *

Đường Hoa bày bản đồ ra mặt bàn, giới thiệu: “Bởi vì chúng ta đã có giấy thông hành, cho nên muốn tới Minh giới thì không khó. Cái khó là ở đường Âm Dương, Hoàng Tuyền đạo với Sinh Tử quan. Trên bản đồ này chỉ vẽ được tới lối vào của đường Âm Dương thôi, nghe lão quỷ kia nói rằng một khi mà bước vào đường Âm Dương, ắt không thể quay lại được. Mọi người có ý kiến gì không?”

“Còn có thể có ý kiến gì chứ, xông qua!”

Huy Hoàng nói: “Ta lại hỏi thăm được một tin này, nghe nói Sinh Tử quan đang thông báo tuyển dụng nhân viên kế toán đấy, nếu chúng ta có thể được nhận, vậy có thể tránh khỏi phiền hà của đường Âm Dương với Hoàng Tuyền đạo rồi, hơn nữa nghe nói một tên kế toán có thể mang theo bốn tên sai vặt cùng đi Sinh Tử quan nữa.”

“A?”

“Có điều...” Huy Hoàng khổ sở nói: “Ta nghe nói trong số những người đi ứng tuyển còn có nhiều bậc thầy toán học thời cổ đại Tàu Khự là Lưu Huy, Cổ Hiến, Tần Cửu Thiệu, Lý Dã, Chu Thế Kiệt, Tổ Trùng Chi, Triệu Khoái, v.v... nữa đấy.”

“Choáng... Có cần phải vậy không, có một cái chức kế toán thôi mà lôi hết mấy ông tổ toán học năm nghìn năm qua của Tàu Khự chúng ta ra vậy?”

“Tỷ lệ thất nghiệp của âm phủ cao mà, ai mà không muốn cầm cái chén ăn cơm bằng vàng chứ.” Huy Hoàng hỏi: “Vậy chúng ta đi hay là không đây?”

“Đi, sao lại không chứ, dù sao bị thua họ cũng có mất mặt đâu.” Đường Hoa nói: “Ta nói rõ trước, từ cấp 2 trở về sau dù là bài tập toán hay là bài thi toán ta đều quay cóp cả đấy.”

Huy hoàng lặng lẽ: “Ta thì từ tiểu học đã pass rồi.”

Tinh Tinh hất tóc lên, kiêu ngạo nói: “Coi như các người may mắn đấy, bốn cô nương đây ba tuổi đã biết tính nhẩm phép nhân, mười tuổi tham gia Olympic, mười tám tuổi vì thành tích toán học ưu tú mà được cử đi học đại học danh tiếng đó.”

“Oa!” Đường Hoa nói: “Một nhân tài quốc gia như người, hẳn Trái Đất phải không cho người đi mới đúng chứ.”

Tinh Tinh lặng lẽ nói: “Vào đại học năm nhất ta đã bắt đầu yêu rồi.”

“Chậc chậc, một vị quan tư lệnh hạm đội liên bang tương lai vậy mà lại bị hai cái chữ ‘tình yêu’ đánh cho thành tiểu thị dân rồi.”

“Tiểu thị dân thì đã sao? Tiểu thị dân cũng là nhân dân lao động vinh quang mà.”

Huy Hoàng thành khẩn nói: “Tinh Tinh, phàm là những thành phần vinh quang, số phận đều bi thảm cả, càng vinh quang lại càng bi thảm hơn. Người đã từng nghe nói Wasington rất vinh quang chưa? Người đã từng nghe nói tỉnh trưởng tỉnh XX rất vinh quang chưa? Vinh quang đều thuộc về các liệt sĩ, vinh quang đều thuộc về tầng lớp nhân dân lao động nơi những điều kiện ác liệt nhất, vinh quang đều thuộc về các gia đình nghèo khó cả...”

“Bớt tán gẫu đi, Huy Hoàng! Khi nào thì ứng tuyển?”

“Đầu giờ Ngọ ngày mai, thi viết nơi nha môn, tổng có mười đề bài, điều kiện ưu tiên nhất là trả lời chính xác hết toàn bộ, điều kiện ưu tiên tiếp theo là người trả lời nhanh nhất.”

“Cô Độc Trư, giúp bọn ta mua hai quả trứng gà với một cái chân gà đi, bọn ta phải bố óc cho Tinh Tinh đại tiểu thư cái đấy.”

* * * * *

“Bốn quý chính là quan chủ khảo, các người cũng đến để thi à?” Trước cửa có một lão quỷ ngăn ba người lại.

Ha, không ngờ lại là Cửu Mục công đấy, người quen cũ rồi. Đường Hoa bèn thuận tay nhét 20 ỨC vào trong tay lão: “Công công thân thể an khang.”

“Ừm... Đây mới đúng là làm người phải biết nhân tình, làm quý cũng không thể vắt cổ chà ra nước chứ.” Cửu Mục công khinh bỉ liếc qua những phần tử tri thức bên trong kia, ho một tiếng rồi nói với ba người: “Dựa theo quy củ, các người nhất định phải trong vòng 3 phút trả lời được một đề bài mới có tư cách bước vào trong thí khảo, không biết trong các người ai là người ứng tuyển chính, ai là người đi theo vậy?”

“Tình Tình là người ứng tuyển chính, bọn ta đi theo.”

“Tốt, vậy ta ra đề bài đây.” Hôm nay tác phong quan liêu của Cửu Mục công đầy đủ mười phần, mà cũng khó trách, cả năm trời chưa chắc đã có được một cuộc thi như thế này mà, nếu chẳng phải Huyện lệnh lão gia khi còn sống của mình đang làm phán quan nơi Quý giới, vậy mình cũng chưa chắc sẽ có được một cơ hội như vậy đâu: “Nghe kỹ! Ta phát hiện được một đồng tiền ở trong ngăn tủ của mình, ta lấy đi một nửa cộng với 3 đồng, liên tục lặp lại 5 lần như thế, đến lần thứ 6 thì bên trong tủ đã không còn tiền để lấy nữa. Hỏi lúc đầu trong ngăn tủ có bao nhiêu tiền?”

Có hai nam nhân cùng toát mồ hôi con, mồ hôi hột, mồ hôi mẹ, rồi mồ hôi cùng ra chảy như thác...

Có một nữ nhân lập tức lấy giấy bút đã chuẩn bị sẵn ra, bắt đầu tính xyz...

“186!” Tình Tình lau mồ hôi trả lời.

“Trả lời chính xác. Mời vào bên trong.” Cửu Mục công nhỏ giọng nói bên tai Đường Hoa: “Tiểu ca, như vậy không được rồi, nàng mất tới 2 phút lận, người khác thì cùng lắm là 15 giây thôi.”

“Ừm...” Đường Hoa lại lặng lẽ dúm 10 ỨC qua: “Có công công ở đây, mọi chuyện đều OK mà.”

“Khà khà, tiểu quý rất biết điều đấy.”

* * * * *

Tiếng chuông vang lên, bài thi được phát xuống. Hai tên theo kèm vừa nhìn thấy đề bài đã lập tức mắt nổ đom đóm ngay, trong lòng thì chửi rủa loạn xạ ngẫu. Đề bài thứ nhất là: trong tủ rượu có 220 bình rượu, ngày thứ

nhất không biết ta đã uống hết mấy bình, chỉ biết là tiếp theo mỗi một ngày đều uống nhiều hơn ngày trước 3 bình. Tới ngày thứ 11, ta đã uống hết rượu trong tủ rồi. Hỏi: ngày thứ 10 ta đã uống hết mấy bình?

* * * * *

1 phút trôi qua, Đường Hoa phát hiện Tổ Trùng Chi ở bàn bên cạnh đã bắt đầu giải tới bài thứ 5 rồi, mà Tinh Tinh vẫn còn đang giãy dụa ở bài thứ nhất.

“Đáp án bài thứ nhất là 32!” Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ.

Tinh Tinh sửng sốt vô cùng, hỏi: “Sao người biết được vậy?”

“Ăn gian mà, đừng có hỏi.” Đường Hoa đứng lên liếc qua bài của Tổ Trùng Chi: “Đáp án bài 2 là 99.” Giám thị là người của ta mà.

“Người đang làm nhục toán học đó.” Tinh Tinh nghiêng răng.

“Ta cảm thấy người mới là người đang làm nhục toán học đấy, người ta đang giải tới đề bài thứ 7 rồi kìa. “Đường Hoa nói: “Ta đọc đáp án cho người viết, nhanh lên.”

Huy Hoàng nói: “Không xong rồi, như vậy chẳng phải người ta sẽ nộp bài trước chúng ta sao?”

“Yên tâm, tuyển trên chúng ta có người mà.”

* * * * *

Rất nhanh, tám tên bậc thầy toán học đã nộp bài thi xong. Cửu Mục công rất vừa lòng nhận các bài thi, sau đó đặt chỉnh tề lên trên mặt bàn. Mãi đến cuối cùng nhận được bài thi của Tinh Tinh rồi cất kỹ xong, Cửu Mục công mới gõ chiếc chuông vàng bên cạnh, tiếp đó trường thi mở cửa, phán quan và hai gã quỷ tốt tiến vào trong trường thi chấm bài.

Kẻ chấm bài và kẻ chủ khảo khác nhau chính là một trong những biện pháp để đề phòng ăn gian của Diêm vương.

Phán quan lấy một tờ giấy nhỏ ra, bắt đầu đối chiếu đáp án. Vừa kiểm tra bài đầu tiên xong, hắn đã tiện tay vung lên: “Không cần phải xem nữa, là tờ này đây.” Đúng hết tất cả, lại là tờ đầu tiên nữa, những bài thi bên dưới không cần phải chấm nữa làm gì.

Nhìn thấy như vậy, Tổ Trùng Chi bất mãn nói: “Đại nhân, văn sinh là người đầu tiên nộp bài thi, vì sao không phải là người được chấm trước

chứ?”

Phán quan hỏi lại Cửu công công: “Hắn là người đầu tiên nộp bài thi à?”

“Bẩm đại nhân, lão hủ không biết hắn có phải là người đầu tiên nộp bài thi không, nhưng lão hủ cam đoan là đã cất kỹ theo trình tự rồi.” Cửu Mực công nhỏ giọng: “Đại nhân, từ đầu tiên đã có giao phí đọc - giữ, phí hỗ trợ học tập, phí quản lý sinh hoạt, phí bảo an vườn trường, phí giáo vụ, phí hơi lạnh điều hòa, v.v... rồi.”

Phán quan lại càng nhỏ giọng hơn: “Chẳng phải Diêm vương đã bảo chúng ta không được thu phí lung tung rồi hay sao?”

Cửu công công: “Diêm vương cũng từng nói là thi cử ngang hàng.”

“Hiếu rồi!” Phán quan xướng xao giọng, hô: “Bốn quan tuyên bố, Tinh Tinh vốn là người dân tộc thiểu số, cho nên được cộng thêm 5 phút, là người thắng cuộc, nếu có ai không phục muốn khiếu nại, hết thầy đều coi là điều quý xử lý hết.”

“Đại nhân anh minh.” Đường Hoa tán thưởng, quả nhiên là một cuộc thi có nét đặc sắc của Tàu Khựa đấy.

“Đại nhân...” Tổ Trùng Chi không chịu phục.

Phán quan đồng tình vỗ vỗ bả vai của hắn, nói: “Cuộc thi sang năm ta sẽ sửa lại tổ tông giúp người, cam đoan người sẽ đỗ đầu mà. Bốn quan cũng là vì giữ gìn sự đoàn kết của dân tộc với hài hòa xã hội cả thôi.”

* * * * *

Có công văn bổ nhiệm kế toán rồi, nha môn lập tức phát cho một cỗ xe ngựa ngay. Chiếc xe này là xe công vụ, không những không phải giao phí cầu đường, mà nếu đụng trúng quý thì còn có thể bảo là do quý đụng vào xe nữa.

Nhận được xe ngựa xong, đám bằng hữu của Cô Độc Trư truyền đến thông tin, đã có thể xác định được rằng Vân Nương mà bọn người Đường Hoa đang tìm đã bị một lão quý tên là Lại Ba bắt đi làm vợ bé rồi. Lại Ba tuy cũng thuộc dạng lão quý, nhưng đạo hạnh bản thân quả thật không cao, cho nên chỉ dựa vào bản lĩnh lường gạt để sống qua ngày. Người tên Vân Nương này là do hắn lừa từ tay Vương Ngũ mà được. Chẳng trách gì

Vương Ngũ chết cũng không chịu khai ra, vì thân là một con quỷ mà còn bị quỷ nó lừa, nói ra sẽ mất mặt quỷ biết bao nhiêu, sau này còn ai dám yên tâm nhờ hãn làm âm môi nữa?

* * * * *

Không có bao nhiêu đạo hạnh à? Thế thì yên tâm rồi. Huy Hoàng bèn một cước đá văng cửa ra. Đối phó với kẻ lừa đảo, một là đừng nghe hãn nói, hai là đừng chờ hãn nói, cứ dùng vũ lực trực tiếp giải quyết mới là thượng sách hàng đầu. Đây chính là chân lý của Đường Hoa - một thanh niên trót sa ngã - dùng để đối phó với những kẻ lừa đảo.

Nhưng không ngờ trong phòng lại còn có người khác nữa, đó là một người tướng mạo đoan trang, thần tình nghiêm túc, thân mang quan bào. Người này quát hỏi: “Các ngươi là người phương nào?”

Đường Hoa nhìn thoáng qua bên trái bên phải, thấy Lại Ba đã bị trói gô lại, ném trong một xó, trên mặt hãn nở đầy hoa. Là quan có khuynh hướng bạo lực đó! Đường Hoa bèn vội trả lời: “Chúng ta là thân thích của Vân Nương.”

“Vân Nương? Là Vân Nương bị Lại Ba gạt à?”

“Đúng vậy!”

“Vân Nương không có ở đây, bốn quan là dân sát sứ tam phẩm, thủ hạ của Diêm vương. Đêm qua Vân Nương đã lén trốn ra tìm bốn quan báo án, hiện giờ nàng đang ở trong hành dinh của bốn quan đấy. Nếu các người muốn tìm nàng, cứ cầm danh thiếp của bốn quan tới là được.”

“Tạ đại nhân.”

* * * * *

Chạy đi được một đoạn, Đường Hoa mới hít vào một luồng hơi lạnh, nói: “Không đúng rồi.”

“Không đúng cái gì?”

“Người không cảm thấy tên quan vừa rồi thiếu đi thứ gì sao?”

“Thiếu cái gì?” Tinh Tinh ngẫm nghĩ lại, rồi vui vẻ nói: “Ta biết rồi, không có thủ hạ.”

“Đúng vậy! Một tên quan tam phẩm mà lại không có thủ hạ...” Đường Hoa chợt vội quay người lại, rồi chạy như điên: “Hồng bát, bị lừa rồi.”

Lại một cước đá văng cửa phòng của Lại Ba ra, bên trong phòng đã trống rỗng, ngay cả chăn bông vật dụng cũng không còn nữa rồi. Ba người tức khắc trợn tròn mắt ra, cho dù Đường Hoa có ranh như là quỷ, nhưng tiếc rằng Lại Ba vốn chính là quỷ rồi, cho nên mới bị chọc thố này đây.

“Phim truyền hình thật khiến cho người tốt lắm tưởng mà.” Đường Hoa than một hơi: “Ta chưa bao giờ gặp qua một tên lừa đảo phụ nữ nào mà có diện mạo uy vũ như vậy đây.” Trong ấn tượng của hắn, những người như thế hắn phải có diện mạo bỉ ổi, bề ngoài bao giờ cũng thuộc dạng nhìn một cái là muốn đạp một trăm cước, dẫm hai trăm lần mới đúng chứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 179: Trấn Sinh Tử

Chương 179: Trấn Sinh Tử

Quý mà còn không biết, vậy hẳn rằng tìm bi chử? Vấn đề này lại không phải là vấn đề, tuy cái tên Vân Nương có đến N quý lận, nhưng danh tự trâu bò như Lại Tam lại có không nhiều. Mục tiêu chỉ có bốn, mà dựa theo lộ trình với thời gian để tính toán thì chỉ có một là phù hợp với điều kiện. Sau khi xem lại vị trí xong, Đường Hoa cũng nhìn không nổi phải khen một tiếng hay, tiểu Lại này quả đúng là có đạo hạnh đấy.

Lại Tam vốn cũng không đi xa, người ta đang nấp ở trong giậu cỏ phía sau căn phòng này. Nếu không phải nhờ ăn gian bằng phép bói của Tinh Tinh, có đánh chết Đường Hoa cũng không bao giờ đi điều tra cái hàng rào bằng cỏ không cao này.

Kẻ bị nở hoa trên mặt tất nhiên phải là người bị bắt cóc - Vân Nương rồi, nàng trong lúc mất đi tri giác đã giả mạo Lại Tam một hồi. Lại Tam cũng lưu manh, giao thủ một chiêu xong đã biết mình không phải là đối thủ của ba người trước mặt, bèn không gọi người, cũng không có giãy dụa trước khi chết, mà chỉ móc điều cày ra ngồi đấy rít thuốc.

Có thể giết sao? Không nên, đây là một con quỷ già tinh ranh khó tìm, nếu có hãn hỗ trợ, đoạn đường tiếp theo của mình sẽ thuận buồm xuôi gió hơn nhiều lắm. Đường nhiên tên này cũng là một con dao hai lưỡi, có khả năng hãn sẽ giúp được người, nhưng cũng có khả năng hãn sẽ khiến cho người phải vạn kiếp bất phục.

“Lại Tam, chỗ ta đây đang thiếu người hỗ trợ, nếu người có thể giúp ta lần này, ta sẽ không những không giết, mà còn cam đoan sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong sẽ xử lý Vân Nương, để các người lại có thể vợ chồng đoàn tụ tiếp.”

Huy Hoàng đứng bên cạnh thầm khen trong lòng: không hổ là Gia Tử đấy, ngay chiêu dụ quỷ thể này mà cũng có thể thuận tay đưa ra được.

“Giúp cái gì?” Lại Tam cũng là quỷ già, nên không hỏi mức độ đáng tin trong đó, bởi vì nó không có ý nghĩa gì. Cho dù Đường Hoa không trả lời thì hãn cũng sẽ tích cực tranh thủ cho một hy vọng tốt đẹp như thế.

Đường Hoa đem ý đồ tiến vào Bất Chu Sơn của mình ra giải thích cho Lại Tam...

Lại Tam gật gật đầu: “Muốn ra khỏi Sinh Tử quan thực ra cũng không khó, bây giờ chúng ta có thể thảo luận vấn đề làm sao để chắc chắn người sẽ thực hiện lời hứa của người rồi.”

“Vậy người muốn như thế nào?”

“Ta đây có một lá bùa, người đốt xong cho vào nước đưa Vân Nương uống, bảy ngày sau bất kể Vân Nương có ở nơi nào, hồn phách của nàng nhất định sẽ trở lại trong trận pháp mà ta nhờ cao nhân bố trí giúp cho.”

Huy Hoàng nói trong kênh đục: “Thương thiên hại lý, ta phản đối!” Người có thể đi lừa quỷ, nhưng không thể đi hại người được. Phương án mà Lại Tam vừa nói đã vượt khỏi ranh giới đạo đức của Huy Hoàng rồi.

“Tin ta đi, không sai đâu.” Đường Hoa nói với Lại Tam: “Có thể, có điều ta làm sao biết biện pháp của người có được hay không chứ?”

“Chỉ cần nàng uống nước kia vào xong, ta sẽ nói các người biết ngay.”

“Được!”

* * * * *

“Ta không uống!” Vân Nương giãy dụa.

Đường Hoa dùng mắt ra hiệu cho Huy Hoàng, Huy Hoàng bèn rất bất đắc dĩ hỗ trợ đề Vân Nương xuống, Đường Hoa tự tay rót nước bùa vào. Lại Tam thấy vậy thì rất là hài lòng, nói: “Người có tín, ta có nghĩa.” Sau đó hắn kéo một chiếc ngăn kéo, lấy một chồng giấy tờ công văn với lại hai cây cái củ ra ngoài.

“Là gì đây?”

“Có thể ra khỏi Sinh Tử quan chỉ có một loại người, đó là thám báo của Sinh Tử quan, được phái đến Bất Chu Sơn để trinh sát tình hình. Trong Sinh Tử quan có 30 tên tướng quân, mỗi ngày một tên canh giữ. Ta biết được tên của vài người trong đó, cho nên đã giả mạo mấy phần công văn này. Chỉ cần chúng khớp với những tên tướng quân đang canh giữ, vậy người giữ công văn này có thể được ra khỏi quan. Có điều ngàn vạn lần phải nhớ, đừng có đưa sai công văn ở chỗ gác cổng, nếu không chỉ cần một mũi tên lệnh, trận Cửu Chuyển Tù Quỷ ở ngoài quan sẽ được khởi động ngay, lúc đó cho dù là Diêm vương có đích thân đến, chỉ sợ cũng không kịp cứu các người đâu.”

Lại Tam dĩ nhiên đã quen đường quen lối rồi, cho nên trong lúc nói chuyện đã viết được sáu tờ công văn, đồng thời cũng đóng lên con dấu của tướng quân. Đường Hoa nhận lấy nhìn nhìn, quả nhiên đều là danh tướng các thời cả, trong đó còn có người quen cũ Hoàng Trung của mình nữa.

“Còn có gì phải dặn dò nữa không?” Đường Hoa hỏi.

“Hết rồi!” Lại Tam lắc đầu.

“Rất tốt!” Đường Hoa bèn đưa tay quạt một cái vào cổ mình, ở bên cạnh, thanh Trục Nhật kiếm của Huy Hoàng đã được xuất ra, tức khắc trăm Lại Tam hóa thành ánh trắng bay về phía Minh giới ngay. Đường Hoa thở dài: “Tam ca à, ngài không nên dặn dò chi tiết rõ ràng như thế nhé, ít nhất thì cũng đừng nên nói với ta rằng ngài còn phải bày trận pháp rồi Vân Nương mới có thể trở về chứ, bái bai nha!”

Ánh trắng của Lại Tam vừa xuất hiện trên bầu trời Quỷ giới, các nha môn nhìn thấy là dạng quỷ chết oan, bèn lập tức phát động cảnh báo bắt hung thủ ngay. Nhưng không ngờ lúc này hung thủ đã yên ổn ở trong xe công vụ rồi, đang thông qua từng lớp từng lớp trạm gác để rời khỏi Quỷ

giới tới Minh giới. Giữa đường có vài tên tiểu quỷ không biết điều muốn tới kiểm tra, Tinh Tinh bèn chìa ra giấy ủy nhiệm do Diêm vương tự tay viết, đồng thời yêu cầu đám tiểu quỷ muốn kiểm tra xe mình phải chịu trách nhiệm trước Sinh Tử quan, thế là suốt đường cứ đèn xanh chạy thẳng.

Tới Minh giới rồi, đám người Đường Hoa nhìn qua nhìn lại thấy có phần quen mắt lắm, vì hoàn cảnh và bầu không khí so với lúc người chơi bị tử vong không khác là bao. Đương nhiên người chơi mà tử vong thì sẽ ở trong một điện đường để nhận thẩm phán, chứ thực ra Minh giới rộng lớn vô cùng. Có mấy con đường trong đây bị phong tỏa, Đường Hoa hỏi thăm một chút, hóa ra chúng đều là đường dẫn đến hang ổ của Hỏa Quỷ vương cả. Đường Hoa rất là hận bản thân mình không thể phân thân ra được, nhưng đương nhiên hẳn cũng biết rõ rằng ba người bọn mình có đi cũng không đủ cho Hỏa Quỷ vương người ta nhét kẽ răng đâu.

Thân là một nhân viên công vụ, dọc đường Tinh Tinh hỏi đường rất chi là tiện lợi, rất nhanh đã đến được đường Âm Dương. Dọc đường Âm Dương lực lượng canh phòng rõ ràng là được tăng cường hơn rất nhiều, cho dù là xe công vụ cũng nhiều lần bị yêu cầu xuất giấy chứng nhận ra. Quỷ thường trực nơi đây cũng không hoàn toàn là tiểu quỷ âm binh, mà còn có một ít quỷ sai có hộ tịch thần tiên nữa. Đám này kém cỏi nhất cũng đã qua tiên kiếp thứ nhất rồi. Tuy không bằng được dạng đầy đường đầy chợ như trên Thiên Đình, nhưng vẫn không thể coi thường được.

Qua khỏi đường Âm Dương là đến Hoàng Tuyền đạo. Hoàng Tuyền đạo khá là nhỏ hẹp, chỉ chứa được hai chiếc xe ngựa chạy song song với nhau. Nơi này không những có thiết lập trạm gác, mà bên cạnh trạm gác còn có vô số những cơ quan thông tin nữa.

“Nếu tăng thêm Sát Phá Lang, chúng ta có ba phần thành công cường chế xông qua đường này.”

“Ừ!” Đường Hoa gật đầu: “Đây là dưới tình huống Sinh Tử quan không xuất binh vây chặn, chứ không thì đằng sau có Diêm vương, đằng trước có 30 danh tướng, ta thà rằng bị người ta cuốn thành sủi cảo cho vào nồi còn hơn.”

“Đông Phương Giáo Tử?” Tinh Tinh che miệng cười thầm. (giáo tử = sủi cảo)

Huy Hoàng chỉ tay: “Đường như chúng ta đã đến rồi.”

Đường Hoa bèn nhìn theo, vừa ra khỏi Hoàng Tuyền đạo, bất chợt tầm nhìn trở nên sáng sủa hơn. Phía xa kia có một trấn nhỏ, có một trạm gác nguy nga hùng vĩ sừng sững ở phía sau. Nơi đây giống như là tận cùng của thế giới vậy, không gian bốn bề đều là loại khí hư vô. Loại khí hư vô này chính là vách ngăn của thiên nhiên, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể cưỡng chế phá vỡ nổi.

Trạm gác dường như là một lỗ hổng trong màn khí hư vô này. Từ trạm gác nhìn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được một ngọn núi. Càng đến gần hơn, càng trông thấy rõ ràng. Ngọn núi này khiến cho ba người chơi cảm thấy được một luồng hơi thở chết chóc. Không cây, không gỗ, không hoa, không quả, không người, không quỷ, không khói, không lửa, do nham thạch màu đen cấu thành, cộng thêm cả luồng khí hư vô chập chờn bốc thẳng lên. Càng nhìn càng cảm thấy ngọn núi này sâu không thấy đáy, giống như một cái hố đen đang dữ tợn trừng mắt nhìn Minh giới vậy.

Mà đang so kè với nó chính là trạm gác nơi đây, trên trạm gác có một lá cờ sừng sững, trên viết chữ ‘Hoàng’, cờ không gió nhưng vẫn phấp phới, giữa nơi đất chết này nhìn thật là uy vũ.

“Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?” Đường Hoa quá đổi vui mừng, lão Hoàng không những là người quen của mình, mà trong tay mình còn vừa khéo có công văn giả tạo có tên lão nữa.

“Gia Tử, không phải là ta muốn tưới nước lạnh cho người đâu.” Huy Hoàng nói: “Nhưng vạn nhất là Hoàng Cái thì phải làm thế nào?”

“Ừm... Cái này thì đúng là phiền rồi, phải hỏi thăm cho rõ cái đã.”

“Có thầy bói Tinh Tinh ta ở đây, còn cần phải hỏi thăm à?” Tinh Tinh lật hai miếng tiền đồng một lần, rồi nói: “Có hai cái tin, một cái tốt và một cái xấu.”

“Tốt là gì?”

“Hôm nay quả thật là Hoàng Trung tướng quân giữ quan.”

“Còn xấu?”

“Còn nửa canh giờ nữa là đã qua ngày hôm nay rồi.”

“Vậy ngày mai là ai?”

“Ngũ Tử Tư.”

Đường Hoa lục lại mớ công văn, xong lắc đầu: “Không có. Trừ Hoàng Trung, ta chỉ còn có Liêm Pha, Vương Tiễn, Hàn Tín, Mã Viên với Tiết Nhân Quý thôi.”

“A...” Tinh Tinh rên lên bi thảm: “Vậy ta phải làm việc tới mấy ngày lận à?”

Đường Hoa an ủi: “Có việc làm là chuyện tốt mà.”

“Không thì người đi làm đi?”

“Ha ha! Ta mà đi là không đến một tiếng đồng hồ người ta đã biết hàng rơm ngay, thế nào sở Liêm Chính cũng mời ta đi uống cà phê thôi hà.”

Huy Hoàng phụ họa: “Có thể giả làm việc mà, với lại ta với Gia Tử còn phải đi hỏi thăm tình huống bên trong Bất Chu Sơn nữa chứ bộ. Từ ngoài nhìn vào, có vẻ lạnh người ghê đấy.”

“Đúng đấy, sâu không thấy đáy luôn.” Sắp tới bước cuối cùng, cũng là bước gian nan nhất rồi, nếu không chuẩn bị kỹ một chút, vậy thật không yên tâm gì cả. Cũng còn may đây là trong trò chơi, dù núi đao biển lửa gì đó cũng dám cắm đầu vào. Chớ đối là hiện thực, kẻ nào có gan xông vào Bất Chu Sơn đều có thể được coi là hảo hán ngay đấy chứ. Trên đời này việc khiến người ta phải sợ hãi không phải là có đối thủ mạnh mẽ, mà là có đối thủ mà mình chưa biết.

* * * * *

Vừa tới Sinh Tử quan, tức khắc đã có quỷ sai nghênh đón ngay, ba người chơi được an bài ở trong một khu viện không tẻ lắm. Tinh Tinh vẫn là Tinh Tinh, vừa đi làm chính thức được hai tiếng đồng hồ xong, đã mang về được một tờ trực nhật biểu mới nhất liên. Dựa theo tờ trực nhật biểu này, thì ngày mai là Liêm Pha, ngày mốt là Tiết Nhân Quý, đều là các nhân vật mà Đường Hoa có công văn cả.

Bên Tinh Tinh thì thuận lợi, chứ phần Đường Hoa với Huy Hoàng lại không tiến triển được gì thêm, gần như đều chỉ nhận được một tin giống nhau cả: không hề thấy có quỷ nào còn sống rời khỏi Bất Chu Sơn. Cho dù

là có phái thám báo ra, cũng chỉ là tới bên ngoài Bất Chu Sơn mà thôi, chứ một khi mà có gan bước vào trinh sát, sẽ không còn ai đi ra cả. Bởi vậy chẳng có được một chút thông tin nào có giá trị hết ráo.

Ngày thứ nhất cứ như vậy bình thản trôi qua. Ngày thứ hai vừa đổi tướng lãnh trực nhật, trấn Sinh Tử đột ngột vang lên tiếng chiêng đồng, sau đó trong quan có một lượng nhân mã lớn cùng vọt lên trấn trên, bắt đầu phong tỏa các trục đường chính lại, mỗi nhà mỗi hộ cùng đi điều tra tội phạm bị truy nã. Trong lúc ba người bọn Đường Hoa còn đang buồn bực, bố cáo truy nã cuối cùng cũng được dán lên, ba người nhìn mà giật bắn người.

Kẻ bị bố cáo truy nã không phải ai khác, mà chính là Sát Phá Lang với Phi Thường Kiếm. Lý do truy nã là cưỡng chế thông qua đường Âm Dương, lén vượt Hoàng Tuyền đạo, dả thương cộng đánh chết nhiều tên quý tốt tiên binh. Điều khiến đám người Đường Hoa phải giật mình chính là không ngờ Sát Phá Lang lại có năng lực tới được Sinh Tử quan như thế này, hơn nữa dựa theo những gì mà bố cáo viết, Sát Phá Lang trên đường đến Sinh Tử quan lại giống như đến sân sau nhà mình vậy, hết xông thẳng qua lại đến lén lút qua. Nếu không phải là có cao nhân đi theo chỉ điểm, vậy chắc chắn Sát Phá Lang phải là bố đẻ của Ốc Vít không sai.

“Đậu xanh, con sói chết toi kia làm tăng lên độ cảnh giới của quan này, khiến chúng ta càng khó trà trộn xuất quan hơn.” Kẻ nào phẳng cũng biết mục đích xông qua đường Âm Dương với Hoàng Tuyền lộ đương nhiên là để vượt Sinh Tử quan, chạy trốn khỏi địa vực mà Diêm vương quản lý rồi. Vậy những người mỗi ngày xuất quan chắc chắn sẽ bị kiểm tra một cách nghiêm khắc nhất ngay. Vạn nhất mà người ta hỏi: tướng quân XX hiện giờ có dung mạo lúc bao nhiêu tuổi? Vậy mình phải trả lời sao mới được đây? Trả lời không được, sẽ bị lộ ngay, thế nào trên bảng truy nã cũng có thêm 3 cái tên cho coi.

“Ta không muốn ngày nào cũng phải giải đề số học đâu.” Tinh Tinh khổ sở vịn bả vai Đường Hoa: “Ta mặc kệ, ngày mai, cùng lắm là ngày mốt mà không ra được, ta thà tự sát để trở về đó.”

“Không phải chỉ là giải đề số học thôi sao?”

“Cho ta xin đi, người cũng phải xem là làm cùng ai chứ. Có 5 người cùng tính sổ sách với ta. Bọn họ chiếu cố người mới như ta, cho nên thay phiên nhau mỗi lần một người để cái đầu ở trên mặt bàn của ta để giám sát ta tính toán. Người nói xem đang tính thuận lợi, đột nhiên có một cái đầu mở miệng hỏi: Vì sao cái này lại tính như thế? Ta vốn đã chuẩn bị sẵn về tâm lý rồi mà còn bị dọa phải nhảy dựng lên, hơn nữa mỗi ngày bị dọa cho nhảy mấy lượt nữa đấy. Còn có nữa! Trưởng bộ môn của bọn ta là một tên dê xồm, suốt ngày cứ chảy nước miếng nhìn ngược...”

Đường Hoa với Huy Hoàng cùng thuận mắt nhìn theo, sau đó cùng tỏ vẻ bí ai sâu sắc cho cái thắm mỹ quan đặc biệt của đám quỷ kia khi nhìn nhầm cái bánh bao nhỏ đang phát dục thành cái bánh bao lớn sau khi đã hấp rồi. Nhưng nghĩ lại thấy cũng không lạ, thời cổ đại không có mắt kính cận thị mà, rồi vạn nhất lại có thêm cả những nhân tố như mắt bị lóa nữa thì quả thật cũng có một khả năng nhất định sẽ phát sinh ra hiểu lầm như vậy đó chứ. Dù sao thì ngày ngày tiếp xúc với mấy con số, thị lực đều sẽ chẳng ra cái gì cả mà.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 180: Chiêu Hồn quan

Chương 180: Chiêu Hồn quan

Tinh Tinh đã có ý đồ tạo phản cộng với bãi công, đương nhiên là không thể chờ đợi tiếp được nữa rồi. Tuy Đường Hoa không hiểu cho lắm cái nỗi khổ của Tinh Tinh khi đi làm mà bị bán loạn, nhưng hẳn lại hiểu một cách sâu sắc cái cảm xúc suy sụp khi mỗi ngày phải vật lộn với mấy con số Ả Rập kia. Lấy ví dụ như sau: thời kỳ kháng Nhật, nếu mình bị họ bắt đi, bị tra tấn kiểu gì đó thì còn có thể chịu được ít lâu, chứ bắt ép mình phải giải đề toán, vậy mình sẽ đầu hàng ngay tắp lự luôn. Người ta vẫn có câu nói ‘không phải học sinh dở, không biết sự đau khổ khi học toán; không phải người Tàu Khựa, không biết sự thê thảm khi học tiếng Anh’ mà.

“Ngày mai, ngày mốt chúng ta vẫn có công văn. Nhưng nếu trong hai ngày này mà Sát Phá Lang không bị sa lưới, vậy ta phỏng chừng chúng ta không trà trộn ra ngoài được đâu.” Đường Hoa lắc đầu nói: “Hiện giờ hoặc là giúp cho Sát Phá Lang rời khỏi quan trước để khiến Sinh Tử quan hồi phục lại mức độ cảnh giới hằng ngày, hoặc là chúng ta phải tìm ra Sát Phá Lang rồi giao cho Sinh Tử quan... Tình Tình?”

Tình Tình gật đầu, nói: “Theo kết quả mà bốn đại tiểu thư bói được, Sát Phá Lang hiện đang ở trong vòng 200 mét quanh ta, hơn nữa đã một tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa di động gì cả. Các người cũng biết đường Âm Dương rồi, không cần phải nói nữa, còn Hoàng Tuyền đạo thì phân nhánh đến cả trăm lối, nếu chúng ta không có xe ngựa, chắc hiện giờ vẫn còn đang lẫn mò ở trong đó đấy. Mà Sát Phá Lang lại thoải mái đến như thế... Theo như bốn tiểu thư phân tích, thì bên người Sát Phá Lang ắt hẳn phải có một lão quỷ đạo hạnh rất sâu, đồng thời cũng cực kỳ quen thuộc với Minh giới. Cho nên, Sát Phá Lang chắc chắn cũng phải có biện pháp gì đó để ẩn nấp, thậm chí là để tìm cơ hội, lợi dụng biện pháp riêng của mình để mà xuất quan.”

Đường Hoa gật đầu: “Ta thậm chí còn hoài nghi, cao quý bên cạnh Sát Phá Lang đã từng đến Bất Chu Sơn rồi nữa.”

“Ừ ừ!” Tình Tình gật đầu: “Cho nên lựa chọn hàng đầu của chúng ta chính là hợp tác với Sát Phá Lang. Chúng ta có hàng, hẳn có đường.” ‘Hàng’ đương nhiên là chỉ Vân Nương rồi. Tuy Vân Nương rất là phối hợp với ba người bọn họ, nhưng một người vợ của người ta cộng với chỉ biết mỗi một việc là giúp chồng dạy con, ba tên người chơi này thực sự không có cách nào để coi nàng là một con người cả.

“Bản đồ!” Đường Hoa hoàn toàn chấp nhận lối suy nghĩ này của Tình Tình.

* * * * *

Đường Hoa muốn tìm Sát Phá Lang với Phi Thường Kiếm, mà Sinh Tử quan cũng đang tứ phía tìm hai người này. Phương thức Sinh Tử quan áp dụng là tìm kiểu trải thảm, lần từ trấn Đông sang đến trấn Tây, tìm mỗi một nhà một hộ. Đường Hoa lúc đầu còn chờ nghe tin tức đã tìm được Sát Phá

Lang từ Sinh Tử quan, nhưng nào ngờ bên đó tìm khắp một lượt xong mà tên Sát Phá Lang gian xảo kia vẫn còn chưa có tung tích gì cả.

Theo những phân tích nêu trên, nếu Đường Hoa muốn tìm được Sát Phá Lang thì đương nhiên sẽ không thể nào tìm theo lối từng nhà từng hộ được, mà phải tìm ở điểm mù của đám quỷ tốt kia. ‘Điểm mù’ thường được gọi là ‘cái bóng dưới chân đèn’, một cốc đèn có thể chiếu sáng được rất xa, nhưng ở nơi gần với nó nhất bởi vì bị chiếu bóng, cho nên lại là một mảng tối đen. Điểm mù của Sinh Tử quan ở đâu? Điểm mù lớn nhất đương nhiên phải ở trong quan rồi. Nếu đổi lại là Đường Hoa, hẳn cũng cho rằng cách an toàn nhất trong tình huống hiện nay không phải là trốn trong trấn Sinh Tử, mà là núp ở Sinh Tử quan nhìn cảnh gà bay chó sủa nơi trên.

Sinh Tử quan không hề bé nhỏ như trấn Sinh Tử, bên trong không những có quân đội đang đóng quân, mà còn có gia quyến của các quan quân, ngoài ra còn có thêm nhà bếp, binh doanh, đại trưởng, v.v... nữa, đương nhiên cũng không thể thiếu phòng kế toán để quản lý sổ sách được.

Bản đồ của Sinh Tử quan được trải ra. Đầu tiên Đường Hoa đánh một dấu chéo lên những vị trí được canh phòng nghiêm ngặt như là đại trưởng, kho lương binh, sau đó là nơi toàn những người quen biết với nhau - binh doanh. Huy Hoàng ở ngoài tìm tòi những mục tiêu khả nghi, Tinh Tinh vừa đi làm lại vừa canh chừng sự di động của Sát Phá Lang, còn Đường Hoa thì đánh dấu lên trên bản đồ.

Trải qua một ngày tìm kiếm, gần như mọi mục tiêu đều đã bài trừ hết rồi, chỉ còn lại có mỗi một ngôi đạo quan của Sinh Tử quan thôi. Dựa theo tác dụng thực sự mà nói, bảo nó đạo quan thì chi bằng bảo Chiêu Hồn quan mới đúng hơn, vì tác dụng duy nhất của kiến trúc này là triệu hồi những hồn phách của các thám báo bị chết ở trong Bất Chu Sơn trở về, tránh cho họ bị vị thần thượng cổ trong đó bắt đi nô dịch. Nhưng vì hiện nay đang có quân lệnh không được xâm nhập vào bên trong Bất Chu Sơn, cho nên ngôi Chiêu Hồn quan này đã rất lâu không được sử dụng tới rồi.

* * * * *

Tinh Tinh tan ca rồi. Đầu tiên, nàng báo cáo quá trình dạy dỗ tên sếp dê xồm của nàng. Quá trình này rất chi là đơn giản, đó là nàng đã bắt cần giúp

cho lão tăng giảm đi vài con số trong bảng thống kê lương thảo vừa rồi, lão này trình nó lên, kết quả là bị đánh cho một trận no nốc. Tướng lĩnh đang trực gác phần nô lăm lăm, tên khốn này lại dám thống kê rằng mỗi con ngựa của mình mỗi ngày cần 2 lạng lương thảo, còn đám lính mỗi đứa cần 20 cân lương thảo này.

Tiếp đó Tinh Tinh, Đường Hoa với lại Huy Hoàng cùng nhau lần mò tới Chiêu Hồn quan. Đẩy một hồi lâu mà cửa chính vẫn không chịu mở ra, Đường Hoa bắt đầu nóng: “Sát Phá Lang, người lặn ra đây cho ta.”

“...” Không có âm thanh nào. Dựa theo hiểu biết của Sát Phá Lang đối với Đường Hoa, nếu Đường Hoa gọi thế này ắt hẳn phải hiểu như sau: đi ra là chết ngay. Sát Phá Lang quả thật đang ở trong đạo quan này, hẳn cũng thật sự có lão quý trợ giúp, nhưng hẳn không ngờ rằng Đường Hoa vậy mà đã tìm tới tận cửa rồi! Hơn nữa Đường Hoa lại còn quang minh chính đại đến nữa, không hề có một chút gì là lo lắng sẽ kinh động tới đám âm binh cả, lẽ nào hẳn lại là em vợ của Diêm vương sao?

Một nữ quý mặc đồ đỏ ở bên cạnh Sát Phá Lang hỏi: “Có muốn ta ra ngoài chơi một chút với hẳn không?”

“Ngàn vạn lần đừng.” Sát Phá Lang vội nói: “Tên này không phải là đám âm binh nhãi nhép kia, không những đầy bụng toàn ý đồ xấu xa, mà bên cạnh hẳn còn có một tên phương sĩ rất là lợi hại nữa.”

“Lợi hại cỡ nào?”

“Khá là lợi hại, suýt... Họ tiến vào rồi!”

Trong khi Sát Phá Lang đang nói chuyện, ba người bọn Đường Hoa đã xuất hiện ở trước mặt họ. Đường Hoa nhìn ba pho tượng thần đang được thờ, hỏi: “Huy Hoàng, người có biết đây là những ai không?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn, Đạo Đức Thiên Tôn.”

Đường Hoa ngó nghiêng ngó dọc một hồi, lại hỏi: “Các người có cảm thấy có gì quái lạ hay không?”

Tinh Tinh hỏi: “Quái lạ ở chỗ nào?”

“Chỗ này khắp nơi đều dính đầy mạng nhện với tro bụi cả, duy chỉ Tam Thanh này lại rất chi là sạch sẽ này.”

“Có lẽ... Do Tam Thanh yêu quý làn da nên thường xuyên tắm rửa thì sao?”

Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ Tinh Tinh: “Thích tắm rửa sao không sẵn tiện quét tước vệ sinh luôn? Huy Hoàng!”

“Có ngay!” Huy Hoàng phất tay một cái, Trục Nhật kiếm cắm vào thân của Linh Bảo Thiên Tôn, Huy Hoàng thu kiếm lại lắc đầu: “Không thấy nhắc nhở đang trong trạng thái bị phản kích.”

“A? Vậy mọi người chia nhau đi tìm xem.”

* * * * *

Sát Phá Lang khẩn trương hỏi: “Long Quỳnh, người không sao chứ?”

Sắc mặt ả nữ quý đồ đồ tên Long Quỳnh kia hơi hơi xanh lại, trả lời: “Không tổn thương nổi ta, có điều thanh kiếm kia quả không phải là vật phàm.”

Phi Thường Kiếm ở bên cạnh chen vào: “May là hãn thí nghiệm trên người người đây, chứ nếu gặp bọn ta thì một chiêu là lòi ngay ra rồi.”

Long Quỳnh hỏi: “Không phải họ với các người là một nhóm sao?”

“Tuy thân phận bọn ta đều như nhau, nhưng tuyệt đối không phải là một nhóm. Bọn ta là đối thủ cạnh tranh...” Sát Phá Lang đột nhiên sáng ngời mắt lên: “Phi Thường Kiếm, người nói xem, họ đã đến Sinh Tử quan rồi, có khi nào có mang theo Vân Nương không?”

Phi Thường Kiếm: “Hẳn là có, tên Gia Tử chết tiết này nào giờ chưa bao giờ đi tay không cả.”

“Vậy người nghĩ xem chúng ta có thể lén trộm lấy Vân Nương được không?”

“Cái Sinh Tử quan này to như thế, đi đâu mà kiếm bây giờ?”

“Im nào, quay lại rồi!”

Tinh Tinh, Huy Hoàng men theo phía hậu viện của đạo quan mà tìm, còn Đường Hoa thì quay lại bắt đầu quan sát ba pho tượng ở giữa đại sảnh. Đang khi Sát Phá Lang còn buồn bực không biết Đường Hoa muốn làm gì, lại thấy Đường Hoa đã cầm lấy mấy cây nhang từ án hương rồi châm lửa, vái ba vái. Sát Phá Lang vội vàng gọi máy chụp ảnh ra, quay lại cái trò mê tín cổ hủ này của Đường Hoa.

“Tam Thanh ơi Tam Thanh, xin đừng trách đệ tử đây quá đa sự nhé, đệ tử thực sự là tò mò lắm rồi.” Đường Hoa vái xong thì cầm nhang, rồi thuận tay vạch y phục của Linh Bảo Thiên Tôn lên nhìn thoáng vào bên trong, sau đó tự nói với bản thân: “Kỳ lạ, sao không phải là bùn nhỉ?”

“Gia Tử, làm gì đó?” Huy Hoàng đột nhiên xuất hiện, hỏi.

Đường Hoa vẫy tay gọi Huy Hoàng qua, xong nói: “Huy Hoàng, người có cảm thấy ba pho tượng thần này có cái gì đó quái lạ không?”

“Quái lạ chỗ nào?”

“Vừa mới này người đã dùng Trục Nhật kiếm để chém lặn đó, nếu theo lẽ thường, pho tượng này ắt hẳn phải bị người làm nổ tung rồi mới đứng chớ. Nhưng ta vừa mới kéo y phục của nó lên nhìn thử thì...”

“Nhìn thấy cái gì?”

“Vẫn trơn nhẵn như thường vậy.” Đường Hoa hạ giọng: “Ta hoài nghi...”

“Hoài nghi cái gì?”

Sát Phá Lang với Phi Thường Kiếm cùng đổ mồ hôi như thác nước, đã bắt đầu bắt kiếm quyết chuẩn bị lao ra rồi.

“Ta hoài nghi pho tượng này không phải do vật liệu phổ thông làm thành, nếu không thì không thể nào mà không bị hư như vậy được.” Đường Hoa vừa nói xong, Sát Phá Lang với Phi Thường Kiếm cùng đồng thời thở phào một hơi.

“Vậy ý của người là?”

“Đánh!”

Đường Hoa vừa dứt lời, Huy Hoàng giống như đã có chuẩn bị từ sớm vậy, phát ngay một chiêu kiếm nộ ra. Bức tượng Linh Bảo Thiên Tôn, cũng tức là Long Quỳ, không thể ngờ bọn này nói đánh là đánh ngay, cho nên không kịp phòng ngự. Một tiếng quỷ khóc thê lương vang lên, Long Quỳ hóa thành chân thân xuất hiện trước mặt hai người bọn Đường Hoa.

Một thiếu nữ mặc y phục toàn màu đỏ, gương mặt mỹ lệ nhưng tràn đầy máu tươi đang dữ tợn nhìn hai người. Long Quỳ cả giận nói: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa...”

“Kỳ môn độn giáp!” Tiếng của Tinh Tinh vọng vào, một hàng rào ánh sáng đồ sộ tức khắc nhô lên từ mặt đất, trên có viết tám chữ phát sáng lóng lánh: Hữu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai. Trong nháy mắt, tám chữ này cùng hóa thành tám sợi dây thừng cuốn tới Long Quỷ. Vì sao Tinh Tinh lại ở chỗ này? Đơn giản lắm, lúc Huy Hoàng phát ra một kiếm kia đã phát hiện bức tượng Linh Bảo Thiên Tôn có vấn đề, cho nên đã sớm bố trí trong kênh đội ngũ rồi. Còn chuyện đốt nhang, nhìn lên thân tượng chẳng qua là để khiến địch nhân lơ là mà thôi, mục đích là để tranh thủ thời gian cho Tinh Tinh bày trận, cũng như là để kích phát mai phục nếu có của địch nhân. Còn chuyện một đòn kia của Huy Hoàng phát hiện vấn đề gì thì cũng rất đơn giản, đó là tuy Huy Hoàng không thấy nhắc nhở bị phản kích, nhưng hẳn lại bị rơi vào trạng thái chiến đấu.

“Hừ! Chút tài mọn.” Long Quỷ bị nhốt nhưng không hề có mảy may kinh hoảng, mà vẻ hung ác lại càng đậm hơn một phần, trong tay nàng xuất hiện một thanh lưỡi hái dài sắc lẹm, hiển nhiên cũng không phải là vật phàm, nó kéo theo vô số những tia chớp vung về phía tám sợi dây thừng kia.

“Chút tài mọn?” Tinh Tinh tức giận bưng bưng: “Xem thủ đoạn bắt quỷ của tỷ đây.” Hai miếng tiền đồng cấp bậc thần khí cùng bay ra, lại có tám chữ nữa xuất hiện, nhưng lần này lại là chữ màu kim, chúng nó là: càn, khôn, tổn, đoái, cần, chấn, ly, khảm. Tuy là thần khí, nhưng uy lực của thứ này khi đối phó với người chơi rất là tầm thường, có điều nếu dùng để đối phó với đám quỷ yêu thì không chỉ lợi hại đơn giản như phép một cộng một bằng hai đâu. Dù sao nghề chính của người ta cũng là bắt quỷ mà. Lại nói, đạo sĩ đều là dân bắt quỷ cả chứ gì nữa, đâu như đám Đường Hoa, nghiêm khắc mà nói đều chỉ thuộc dạng đạo gia rơm cỏ, ngoài công kích vật lý ra cũng chỉ biết có tiên thuật mà thôi.

Tinh Tinh đang bận rộn, mà Đường Hoa cũng không nhàn rồi, ngàn đóa hoa sen cùng trăm tên tiểu quỷ chen đầy cả cái đại sảnh, chỉ cần nữ quỷ kia động tới một đóa trong đó, chúng sẽ biến thành những quân cờ đô-mi-nô, biến đạo quan này thành địa ngục ngay.

“Gia Tử chết tiệt, dừng tay đi!” Sát Phá Lang cuối cùng cũng phải hiện thân ra, hẳn đã thấy rõ rồi, có con bé Tinh Tinh đáng chết kia ở đây, nữ quý Long Quỷ không những không thể làm được gì ba người bọn họ, mà bất cần một chút còn có thể bị đánh cho hồn phi phách tán nữa. Còn nếu mình với Phi Thường Kiếm tham gia chiến đấu, dĩ nhiên sẽ kinh động tới đám binh tốt Sinh Tử quan ngay, đến lúc đó là lỗ vốn lớn.

“A, quả nhiên là ở đây.” Đường Hoa thu lại đám hoa sen còn chưa bị nổ, hỏi: “NPC kia là ai thế?”

“Ta biết, ta biết!” Tinh Tinh giơ tay trả lời thay: “Là quý ở bên trong kiếm của hắc. Trong kiếm của hắc có một nữ quý lam một nữ quý đỏ. Nữ quý này đạo hạnh rất sâu, lợi hại vô cùng... Ồ, hình như không lợi hại bao nhiêu mà nhỉ.”

“A? Chuyện người biết nhiều thật đấy.” Sát Phá Lang rất là sửng sốt đưa mắt nhìn Tinh Tinh. Nhưng chuyện chính sự quan trọng hơn, Sát Phá Lang lập tức nói với Đường Hoa: “Ngồi lại nói chuyện đi, trực tiếp vào, đòi tiền là liều mạng, cà kê dê ngỗng thì ta khinh bỉ người.”

“Trực tiếp quá sẽ rất dễ làm tổn thương người khác đó. Nhưng nếu người cứ kiên trì như vậy thì...” Đường Hoa rất là trực tiếp, nói luôn: “Nếu người không có cách nào để thông qua được Bất Chu Sơn, ta lập tức báo động bắt người ngay.”

“...” Trực tiếp quá đúng là rất tổn thương tới người khác thật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 181: Qua núi

Chương 181: Qua núi

Dựa theo tinh thần hợp tác chân thành, Sát Phá Lang bèn giới thiệu sơ qua mọi người. Á nữ quý này lúc hẳn vừa mới bước chân đến Quỷ giới thì tỉnh dậy. Vốn một quý một người có thể giống như đậu xanh xem rau má, rau má trộn đậu xanh, nếu có nữ quý này trợ giúp, có thể Sát Phá Lang sẽ

tìm được Vân Nương trước Đường Hoa chưa biết chừng nữa. Nhưng điều Sát Phá Lang không ngờ là thái độ của ả nữ quỷ vốn luôn trú ngụ trong Ma Kiếm này lại ác liệt vô cùng. Không coi mình là chủ nhân, mình đã nhịn lắm rồi, ai bảo bây giờ đang ở nơi Quỷ giới chớ, chỉ đành miễn cưỡng thừa nhận người với quỷ ngang hàng thôi. Nhưng điều khiến hắn không thể nào chấp nhận nổi chính là con ả này lại coi hắn như một kẻ hầu vạ, nào là chỉ tay chỉ chân, rồi quát tới quát lui... Nói thế nào mình cũng được coi như một cao thủ mà, người đó, có hung ác hơn cũng chỉ là một NPC thôi đó nha.

Bởi vậy bèn vỗ tay một cái đường ai nấy đi. Mãi cho đến khi Sát Phá Lang thực sự là không còn cách nào khác nữa để trong thời gian ngắn chuộc được Phi Thường Kiếm ra, mới đành cắn răng nhún nhường nhờ nữ quỷ trợ giúp. Phải nói ả nữ quỷ này đúng thực là có mạng lưới quan hệ ở Quỷ giới đấy, mới chỉ thương lượng với Tà Kiếm Tiên có đôi câu là đã chuộc được Phi Thường Kiếm ra rồi. Nhưng lúc này, bọn Đường Hoa cũng đã thành công bắt cóc được Vân Nương đi, lúc mà Sát Phá Lang tới được căn phòng nọ của Lại Tam, đã là cảnh người đi nhà trống rồi.

Nữ quỷ nhờ vào bản lĩnh của mình, rất nhanh đã hỏi thăm được có một đám quỷ mới là bọn Đường Hoa đã từng tiếp xúc với tên quỷ đứt đầu đang làm tiểu nhị trong khách sạn là Cô Độc Trư, và lão quỷ Cừ Mục công. Theo như lời của nữ quỷ, Quỷ giới với dương gian không giống nhau, tu vi thực lực cứ nhìn một cái là có thể phân ra cao thấp ngay, cho nên chưa cần phải dùng đến màn tưới nước ớt với lại ngồi ghế đóng gạch, Cô Độc Trư với Cừ công công đều nhao nhao cung khai ra nơi mà bọn Đường Hoa sẽ đi qua ngay.

Ả nữ quỷ này không biết là đã làm quỷ bao nhiêu năm rồi, theo lời nàng nói thì sự từng trải của nàng nếu đem ra so với Diêm vương thì chỉ có hơn chứ không hề kém, chuyện dương gian có thể chẳng biết gì, nhưng chuyện Quỷ giới với Minh giới thì không gì là không biết cả. Đường Âm Dương với Hoàng Tuyền đạo dù có phức tạp hơn cũng không thể làm khó nổi nàng.

* * * * *

Nữ quỷ kia ngồi tuốt trên hương án, từ trên đó nhìn xuống năm tên người chơi: “Bất Chu Sơn? Các người có biết lai lịch của thanh Ma Kiếm

này không?”

“Mợ nó, thật là hung hăng càn quấy đấy.” Bọn năm người Đường Hoa mở kênh đội ngũ ra, cùng nhất trí nhện quý để sống trở về dương gian. Còn về chuyện thi đua thì... Cái này mọi người không bàn tới, bởi vì không thể bài trừ chuyện sẽ lợi dụng với lại hãm hại lẫn nhau. Còn đối với ả nữ quý chuyên khinh bỉ loài người kia, dĩ nhiên trước mắt phải lợi dụng trước đã.

“Ừ... Về dương gian rồi sẽ tìm đạo sĩ giết con mụ này luôn.” Sát Phá Lang còn hận hơn Đường Hoa nhiều, hận đến mức đã quên rằng chính bản thân mình cũng là đạo sĩ luôn. Đương nhiên hấn tức tối cũng là đúng thôi, ả nữ quý này nghiêm khắc mà nói thì là tài sản của mình mà.

“Đang hỏi người đó.” Nữ quý kia đưa tay chĩa vào cái mũi của Sát Phá Lang.

Đại trưởng phu cũng phải giống như ‘cái kia’ vậy, có thể cong có thể duỗi... Ta nhện! Sát Phá Lang trả lời: “Theo truyền thuyết, kiếm này là do thái tử nước Khương là Long Dương luyện chế, kiếm chưa thành thì thành đã bị phá, sau đó muội muội của Long Dương là Long Quỳnh nhảy vào lò để tế kiếm, dùng máu của xử nữ cưỡng chế khai quang cho Ma Kiếm. Ma Kiếm ra khỏi lò, chung quanh trăm dặm đồng núi thành trì đều bị tan hoang, cả người lẫn vật không còn một thứ nào còn sống cả.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Sát Phá Lang nghĩ lại một lúc, nói: “Sau đó thì bị ta lấy được đấy.”

“Hừ! Ma kiếm ra khỏi lò, cả Thiên Đình chấn động, mưu toan hủy diệt thanh kiếm nghịch thiên này, nhưng lại bị ma tôn Trọng Lâu giành trước một bước lấy được. Sau đó Trọng Lâu phong ấn thanh kiếm này trong Bất Chu Sơn suốt một ngàn năm. Một ngàn năm sau, có một kiếm khách phái Côn Lôn vì bằng hữu mà thông qua Bất Chu Sơn xông vào Minh giới, khi qua Bất Chu Sơn lại vô tình lấy được thanh kiếm này, bèn mang về dương gian dốc lòng tu luyện suốt trăm năm, trở thành kiếm tiên, đứng hàng thứ ba. Sau khi người này thăng lên trời, thanh kiếm này bị lưu lạc trong nhân gian, ba trăm năm sau chưởng môn Thục Sơn vô tình thấy nó, biết trong nó có oán khí rất nặng, sức mình không thể nào trấn áp nổi, nhưng lại lo sợ nếu

nó rơi vào tay kẻ xấu sẽ tạo thành tai họa, thế là bèn phong ấn nó vào bên trong tháp Tỏa Yêu. Rồi trải qua một ngàn năm nữa, Trọng Lâu cảm thấy đời cao thủ cô quạnh, lại nhớ đến đối thủ ba ngàn năm trước, cũng tức là Phi Bồng đã chuyển thế, bèn đến nhân gian tìm xem. Hắn phát hiện thấy Phi Bồng đã lại chuyển thế rồi, đang là một tên tiểu nhị nho nhỏ của hiệu cầm đồ, tên là Cảnh Thiên...”

“A!” Đường Hoa sửng sốt nói: “Tên đó ta biết đấy.”

“A? Người biết à?” Nữ quỷ kia còn sửng sốt hơn Đường Hoa nhiều.

“Ừ ừ, đậm xanh nó, hẳn là tên NPC hắc ám nhất mà ta từng thấy đó.”

Sát Phá Lang cả giận nói: “Đừng có làm lạc chủ đề, ngài tiếp tục nói đi.”

“Trọng Lâu vì thấy Cảnh Thiên đã khôi phục lại ký ức kiếp trước rồi, cuối cùng đã có thể đánh được một trận thoải mái với hắn, cho nên bèn cậy mạnh phá tháp Tỏa Yêu của Thục Sơn lấy đi Ma Kiếm. Nhưng không ngờ Cảnh Thiên đã không còn là Phi Bồng - đối thủ ngày xưa của hắn nữa rồi, bây giờ Cảnh Thiên không muốn làm tiên cũng không muốn làm ma nữa, chỉ một lòng mong tìm một người thê tử và làm một phú ông bình thường mà thôi. Bởi thế Trọng Lâu đành tiếc nuối mà quay về, trùng hợp lúc này lại gặp người.” Nữ quỷ lại chỉ xuống Sát Phá Lang, nói: “Sau khi hắn khảo nghiệm người xong, đã đưa thanh kiếm này cho người, hy vọng trong tương lai người có thể đủ sức đấu với hắn.”

Sát Phá Lang gật đầu, nói một cách thâm thúy: “Đây là chuyện hồi còn ở tân thủ thôn.”

“Ta đệt!” Đường Hoa nổi giận: “Người đó, ở tân thủ thôn là đã lấy được thần binh rồi, Ốc Vít là nhân tình của người à?”

Sát Phá Lang lắc đầu trả lời: “Ta thấy đây là do ăn ở tốt.”

Hắn vừa nói xong câu này, ngay cả một người hiền lành như Huy Hoàng cũng hòa theo Đường Hoa cùng nhau chĩa ngón giữa lên tỏ vẻ khinh bỉ hắn ngay. Người ta làm chết làm sống, thậm chí còn vì một thanh tiên kiếm mà vợ chồng phản bội, bằng hữu thành thù, mà tên này thì lại tốt số quá, miệng ngậm thần binh sinh ra đời luôn, rồi không những dám gọi hết

thấy mọi tiên kiếm là đồng rác rưởi, mà còn làm cái bộ dạng đáng tởm tự cho rằng bởi vì mình đẹp trai cho nên mới có thần binh nữa.

Lúc này người chú ý đến cục diện chung nhất lại chính là Tinh Tinh, nàng hỏi: “Vậy người có thể giúp bọn ta qua được Bất Chu Sơn không?”

Nữ quỷ lắc đầu, rồi lại gật đầu. Trong lúc mọi người còn đang ù ù cạc cạc, nàng nói: “Bất Chu Sơn trước sau có hai phần, phần trước chính là địa giới của Cộng Công, phần này dễ xử lý hơn, Sát Phá Lang, người cứ bảo người là đệ tử của Trọng Lâu, ta nghĩ hẳn sẽ không làm khó người đâu. Cho dù có làm khó đi nữa... Với thân thủ của các vị, chỉ cần xông thẳng thì cũng có cơ hội qua được.”

Tinh Tinh hỏi: “Vậy còn phần sau thì sao?”

“Các người có biết Hàm Chúc Chi Long không?”

“A? Lẽ nào nó ở đó à?” Tinh Tinh sửng sốt vô cùng: “Ta từng nghe sư phụ nói thế này, Hàm Chúc Chi Long từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay đã trải qua ngàn vạn năm tu luyện, thần lực sớm đã đạt tới cảnh giới không một ai đoán nổi cả: nó mở bừng mắt là bình minh, nhắm mắt là trời tối, hít hơi vào là mây đen dày đặc, bão tuyết khắp nơi, trời đất chuyển sang đông; nó thở hơi ra là trời đất nóng rực, tan vàng chảy đá, trở thành mùa hè, trong khi hô hấp thì có thể thay đổi bốn mùa, hít vào thở ra có thể tạo thành luồng gió thổi vạn dặm, chấn động cả trời đất, từ hai mắt nó bắn ra hào quang có thể chiếu xuyên cả Cửu U Hoàng Tuyền dưới Minh giới. Mặt khác, truyền thuyết có nói rằng thân thể của Hàm Chúc Chi Long có một nửa cuộn lấy cả thủy vùng đất hoang vu căn cõi vạn dặm chung quanh Bất Chu Sơn, một nửa còn lại vẫn còn có thể đủ quấn chặt lấy cả thủy cây trụ chống đỡ bầu trời, suốt mãi tới trên trời cao mờ mịt mà vẫn chưa thấy được đầu của nó. Ta còn nghe nói...”

“Nghe nói cái gì?” Đường Hoa thấy Tinh Tinh có phần thẹn thùng bèn truy hỏi.

“Ta còn nghe nói, Hàm Chúc Chi Long chính là dương vật của Bàn Cổ sau khi chết biến thành, lúc đó chỉ vừa mới có trời đất, cho nên nó chính là vị tôn thần duy nhất trong trời đất này. Trải qua một đoạn năm tháng thật dài, tinh - khí - thần của Bàn Cổ mới dần dần ngưng tụ lại thành Tam

Hoàng. Ta còn nghe nói lúc trước Hàm Chúc Chi Long vốn không ở Bất Chu Sơn, nhưng bởi vì Cộng Công đục gãy mất trụ trời, nó không nỡ nhìn sinh linh đồ thán nên mới dùng thân thể với thần lực của mình để cuốn cả thảy vùng đất hoang chung quanh Bất Chu Sơn lại, gắng sức giữ lại được cây trụ trời, chín ngàn chín trăm năm sau, toàn thân nó hóa thành tượng đá. Đây cũng chính là khởi nguyên của bức tượng ‘rồng cuốn cột’ của Trung Quốc đấy.”

“Là lão tổ tông đó!” Trong mắt Đường Hoa lóe lên ánh sao: “Chúng ta đến đó nói với nó rằng chúng ta là con cháu của Viêm Hoàng, phỏng chừng người ta không những cho chúng ta đi qua, mà còn có thể cho mỗi người một cái bao lì xì đỏ chói luôn ấy chứ.” Trưởng bối tặng quà gặp mặt cho văn bối, thật là một chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.

“Ây! Người có muốn bắt bí thì tốt xấu cũng phải xem lại đối tượng đi nhé.” Phi Thường Kiếm tỏ vẻ khinh bỉ, cái thể loại người nào đây chứ hả: “Chúng ta ít nhất cũng phải mua chút gì đó đi văn an lão gia người ta với chứ.”

“Các người có nghe ta nói không đó?” Nữ quý cả giận: “Nói rõ ràng với các người đây, Hàm Chúc Chi Long có một màn khảo nghiệm, nếu qua, nó sẽ giúp các người trở về dương gian, thậm chí còn cho thêm một ít lợi lộc nữa. Nếu không qua được, người sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, dựa theo cách nói của các người chính là phải bị cầm tù chín ngày, cộng với rớt 2 cấp đấy.”

“Mỹ nữ, người đang đùa sao vậy? Ta tin chắc rằng lão nhân gia người ta sẽ không làm khó chúng ta đâu.”

“Vì sao người lại chắc chắn như vậy?” Tinh Tinh hỏi trong kênh đội ngũ.

Đường Hoa lén lút đáp: “Nhỏ giọng chút chớ, không nghe nói người ta lợi hại tới vậy à, rui đầu hiện giờ người ta đang nghe trộm chúng ta nói chuyện thì sao?”

* * * * *

Nữ quý có phương pháp, Đường Hoa có vé xuất quan, thế là hai nhóm người này quyết định sẽ chân thành hợp tác. Đương nhiên cho dù là một

người thành thật như Huy Hoàng cũng biết rằng, một khi có cơ hội, Đường Hoa chắc chắn sẽ bỏ thêm một cục đá xuống giếng cho Sát Phá Lang ngay, mà Sát Phá Lang chắc chắn cũng sẽ không quên góp thêm cho Đường Hoa một khối băng ở giữa trời đông giá.

Nữ quý với Sát Phá Lang vẫn ở lại trong đạo quan. Lúc giao ban vào giờ Tý ở ngày thứ hai, cây cờ mang chữ ‘Liêm’ được dựng lên. Sau khi Đường Hoa hội hợp lại với Sát Phá Lang, cả bọn mang theo giấy thông hành có tên Liêm Pha đến chỗ cửa quan. Chỗ đó chẳng hề phòng nghiêm ngặt gì cả, chỉ có chục tên quý tốt đang uể oải tán dóc mà thôi. Chắc là do chỗ này đã lâu không ai tới.

Đường Hoa vừa mới chìa ra giấy thông hành, đã giống như cho bọn quý tốt này uống một liều thuốc hưng phấn vậy, sau cả trăm năm trời, cuối cùng lại một lần nữa có người đến Bất Chu Sơn trình sát rồi. Dựa theo trình tự, đám quý tốt chỗ này sẽ kiểm tra giấy thông hành là thật hay là giả, cũng phải nói, dấu ấn do mấy cái cây cải củ kia ấn ra quả thật không khác biệt gì so với của ngọc tỷ cả. Cây cải củ không những có thể trị được bách bệnh, mà cũng là một trong những công cụ không thể thiếu để lừa đảo bịp bợm nữa. Đường Hoa vừa mới bước chân ra khỏi cửa quan đã phân vân, khi tới hành tinh M rồi mình có nên dùng cây cải củ nào đó làm mấy cái chứng chỉ hậu tiến sĩ hay không đây? Đã học được tất sẽ có chỗ dùng, đây chính là điều mà thầy cô trường tiểu học vẫn luôn chỉ dạy chúng ta đó, mà nghe lời thầy cô thì chắc sẽ không sai chứ nhỉ? Thế là Đường Hoa đã dễ dàng tìm được một cái cơ nghiêm chỉnh đằng hoàng cho chuyện xấu mà mình sẽ làm sau này rồi.

* * * * *

Đường U Minh là một con đường nhỏ, tuy chẳng có ngọn cỏ nào mọc lên nổi cả, nhưng nhìn vẫn cứ là chật hẹp. Con đường này không dài, chỉ hơn chục cây số mà thôi, nhưng nó cũng chính là con đường duy nhất nối liền Sinh Tử quan với Bất Chu Sơn. Đi Vân Trung giới thì có đường Ảo Ảnh, đi Tiên - Ma giới thì có giếng Thần Ma... Trong Song Kiếm, trừ Quý giới với Minh giới là liên thông, còn các giới còn lại đều không có con đường bình thường nào cả. Cũng không biết Bất Chu Sơn có phải là tự hình

thành một giới hay không, chứ trừ con đường này ra, không thấy có con đường nào khác cả.

Núi cao, biển rộng, vốn là điều mà mọi người thích ngắm. Nhưng Bất Chu Sơn lại không phải như thế, nguyên cả rằng núi hoang vắng chẳng có bất cứ sinh vật nào. Chỉ cần nhìn quét qua một lần người sẽ phát hiện, Bất Chu Sơn không chỉ có núi cao đến vô hạn, mà biển cả cũng rộng đến vô ngần. Từ bên ngoài Sinh Tử quan đã có thể trông thấy được cây trụ trời nơi đây, nhưng hiện giờ đã tới Bất Chu Sơn rồi, mà vẫn phát hiện nó còn đang ở rất rất xa, không hề vì mình cứ tiến tới mà kéo gần được cự ly.

“Bất Chu Sơn, tức là núi có chỗ thiếu hụt. Chỗ thiếu hụt của Bất Chu Sơn này chính là những vật còn sống.” Nữ quý giới thiệu một cách ngắn gọn xong, nói: “Nếu đi tiếp là sẽ đến địa bàn của Cộng Công rồi.”

“Chúng ta phải làm thế nào?”

“Cứ ngự kiếm bay đi, dùng Ma Kiếm mở đường, nhân lúc Cộng Công còn đang do dự thì nhanh chóng thông qua.”

Năm tên người chơi cùng nhau gọi phi kiếm ra, đứng lên trên. Đường Hoa cảm thấy có gì đó không ổn, bèn nhìn chung quanh rồi giơ tay nói: “Không được đâu, Vân Nương phải làm sao đây?” Không thể công theo người phạm mà bay đi được, mà cho dù mình có năng lực đó, Vân Nương hiện giờ lại đang là quý, chỉ có thể tự dựa vào sức bản thân bay đến Bất Chu Sơn thôi.

“Ha! Vì nhiệm vụ mà người bằng lòng làm đũa ở cho Cộng Công à?” Sát Phá Lang lạnh lùng nói: “Điều quan trọng nhất bây giờ là phải trở về nhân gian.”

“Tiểu Lang đồng học, đừng có cho rằng ta không biết người đang âm mưu gì. Nếu bây giờ ta bỏ mặc Vân Nương ở lại, lát nữa người sẽ ném ta cho Cộng Công, rồi quay lại tự mình đem Vân Nương về nhà ngay.”

Nữ quý cảm thán: “Ta vẫn cho rằng kẻ nguĩ ra kế này đã tồ tể lắm rồi, hóa ra kẻ có thể nhìn thấu được cái kế tồ tể đó mới là kẻ tồ tể hơn.”

Kế hoạch đã bị nhìn thấu rồi, hiện giờ hoặc là trở mặt với Đường Hoa để cướp Vân Nương, hoặc là dựa theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Sát Phá Lang là người thông minh, biết một khi trở mặt sẽ phiền phức lắm, cho

dù mình có đánh ngang tay với Đường Hoa đi nữa, Phi Thường Kiếm sẽ không phải là đối thủ của Huy Hoàng, còn nữ quỷ thì không phải là đối thủ của Tinh Tinh. Còn biết làm sao được nữa? Sát Phá Lang đành bất đắc dĩ nói: “Long Quỷ?”

“Được rồi! Còn có một con đường khác nữa, con đường này gần như không có ai biết cả.”

“Xin phép ngắt lời một chút, Bất Chu Sơn đã gần như không có ai biết rồi.”

“Vậy cũng đúng, là ta nói sai.” Nữ quỷ nói tiếp: “Con đường này tuy không có ai canh gác, nhưng phải đi xa hơn gấp đôi, hơn nữa nó giống như một khu mê cung lớn vậy, đi sai một bước là sai tất cả. Nếu các người đi đường này, có khả năng kết cục duy nhất sẽ là đói chết hết.”

“Yên tâm, ta có đóng gói một trăm cái Xanh Xao Vàng Vọt đây.” Đường Hoa chỉ chỉ về phía cái bọc ở sau lưng mình, rồi chỉ về phía Tinh Tinh: “Còn phần mê cung, đừng có lo lắng. Chúng ta có vị đại sư bói toán đây mà.”

* * * * *

Mê cung trong lời nói của nữ quỷ thực ra chính là một hang động liên hoàn. Cũng không biết lý do vì sao, nhưng trong Bất Chu Sơn thì trong động lại có động, động này nối liền động kia, mức độ phức tạp không hề kém đường ống dẫn nước của Vedan chút nào. Một cái động lớn chứa cả N cái động nhỏ, có động càng đi càng nhỏ, có động càng đi càng lớn, có cái đột nhiên rộng mở thông thoáng, có cái lại là ngõ cụt.

Tinh Tinh phát hiện ra một chân lý, điều khiến nàng càng chán ghét hơn việc bắt nàng phải làm việc chính là bắt nàng làm việc liên tục. Nàng hoài nghi hai miếng tiền đồng trong tay nàng sắp bị chà cho nhẵn bóng luôn rồi. Các lối giao nhau thật sự nhiều lắm, cứ trung bình một phút nàng lại phải bói đường một lần, mức tiêu hao của pháp lực không hề ít hơn lúc Đường Hoa đánh nhau chút nào hết. Cũng chính vì chỗ hạn chế đó, cộng thêm việc không thể mang theo túi Càn Khôn nên không có được phẩm để khôi phục, thế là tốc độ đi tới của năm người một quỷ một NPC chỉ có thể hình dung được bằng hai chữ: rùa bò.

Ngày thứ nhất, Tinh Tinh rất hối hận, nhưng đến ngày thứ hai nàng đã không còn có thể hối hận được nữa rồi, nàng cũng không muốn quay lại đầu đường nữa, bởi vì như vậy lại phải phí thêm một ngày, mà nếu cứ đi tới phía trước, có lẽ chỉ một phút sau là có thể ra khỏi động ngay. Có hy vọng thì luôn luôn tốt đẹp, ít nhất cũng tốt hơn mấy con số khô khan kia nhiều lắm.

May mắn là đến ngày thứ hai thì các lối rẽ đã ít hơn nhiều lắm, chiều dài của các động cũng bắt đầu tăng lên, khiến cho tần suất Tinh Tinh phải dùng phép bói giảm đi rất nhiều. Tới chạng vạng ngày này, năm người một quỹ một NPC rất cục cựa cũng đã chui ra được khỏi hang.

Cây trụ trời chỉ ở cách năm người chừng trăm dặm mà thôi. Năm người cùng thở phào một hơi, nhìn lại ngọn Bất Chu Sơn mà mình đã chui qua, Đường Hoa hỏi: “Quý kia... Người tên là Long Quỷ đúng không?”

“Thực ra Long Quỷ là tên của muội muội Long Dương, ta chỉ mượn dùng thôi, còn tên của ta thì...” Nữ quỷ hơi có chút phiền muộn: “Ta đã quên rồi.”

“Quên rồi thì thôi, không nhất thiết phải buồn làm gì.” Đường Hoa lại hỏi: “Nếu ta muốn ám sát Cộng Công, vậy có cách nào không?” Trong miếu Nữ Oa, hắn đã từng nhận được nhiệm vụ trảm Cộng Công nơi Bất Chu Sơn.

Nữ quỷ ngẫm nghĩ lại một chốc, rồi nói: “Ta đã từng ở đây suốt một ngàn năm, nhưng còn chưa gặp qua Cộng Công lần nào, chỉ thấy có một ít lão quỷ nô lệ của hắn thôi. Ta nghe bọn họ nói, Cộng Công không thể bị những đao kiếm tầm thường làm tổn thương. Cũng trong khi nói chuyện phiếm họ đã nói, Cộng Công khi nghe tên quỷ nào nhắc tới Thập Đại Thần Khí thì rất là sợ hãi. Cho nên ta đoán nếu muốn giết Cộng Công, hoặc là phải có Hiên Viên kiếm, hoặc là phải có búa Bàn Cổ mới được.”

“Có khi nào là Phục Hy cầm không?” Sát Phá Lang hỏi, nhiệm vụ mà hắn nhận được trong miếu Nữ Oa là tìm kiếm Phục Hy cầm.

“Ta không biết.” Nữ quỷ lắc đầu.

Tinh Tinh nói: “Được rồi, các người ngay cả một cái trong Thập Đại Thần Khí cũng chưa từng gặp qua nữa là, bớt nằm mơ đi.”

“Nói bậy!” Đường Hoa với Sát Phá Lang cùng đồng thời phản bác, bọn họ từng hợp tác đánh với Hiên Viên kiếm một lần rồi, với lại nơi biển Đông lại trông thấy một lần nữa. Không Động ẩn thì mém chút nữa đã rơi vào trong tay, cuối cùng lại bị cái tên cầm Hiên Viên kiếm kia lấy mất.

“Ta nói này người kia.” Sát Phá Lang nói: “Lúc nào có rảnh chúng ta đi Đại Lương vui đùa một chút đi?”

Đường Hoa trả lời: “Đi làm gì, chúng ta đánh có lại tên cầm Hiên Viên kiếm kia đâu?”

“Đơn đấu không nổi thì tìm người vây hãm chứ.”

“Ừ... Người có tin gì thì báo ta.” Đường Hoa không phải không muốn trả đũa lại tên kia, nhưng mà thực sự danh tiếng của Hiên Viên kiếm nó lớn quá, khiến hãn rất sợ hãi. Nếu Sát Phá Lang có thể tìm được thông tin chi tiết về tên đó, vậy cũng có khả năng vây chết được hãn thật. Có điều... Làm sao cam đoan vây chết hãn xong mình sẽ có lợi chứ? Hại người không lợi mình, cho dù là để bớt nổi bực tức thì Đường Hoa cũng không muốn làm, càng huống chi nếu bất cẩn làm béo thân Sát Phá Lang, chẳng phải hãn sẽ phải hối hận đến tám kiếp sao?

* * * * *

Nữ quý cố ý dận dò, bởi vì đây là nơi trời đất gần nhau nhất, cho nên ngàn vạn lần đừng có ngự kiếm phi hành, nếu không sẽ giống như một cái cột thu lôi, rất dễ hấp dẫn sự chú ý của đám sấm sét đang lập lòe giữa màn khí hư vô kia. So với lúc mới gặp mặt, thái độ của nữ quý đã tốt hơn nhiều lắm, lý do là vì mấy người này ai nấy đều bằng lòng coi nàng là một con người, chứ ở Quý giới, mọi quý đều sợ nàng, mà cho dù là Long Quý thật sự, cảm giác ỷ lại nàng cũng lớn hơn cảm giác bạn bè rất là nhiều.

Còn phần Vân Nương thì... Lúc trước có nói qua rồi, là vợ của người khác, cộng thêm chỉ biết mỗi việc giúp chồng dạy con, bọn này thật không có cách nào coi nàng là một con người cả. Có lúc Đường Hoa không khỏi nghĩ đến một vấn đề, không biết phụ nữ thời cổ đại vì thích cuộc sống như vậy nên mới bị hạ thấp địa vị, hay là vì có địa vị thấp nên mới phải chấp nhận cuộc sống như vậy nhỉ?

Cả đám vừa tán gẫu lại vừa bước đi, nữ quý đáp ứng với Đường Hoa, nếu có chuyện gì cần, Đường Hoa có thể đến Phong Đô tìm một tên âm môi, báo tên nàng ra, sau đó tốn một ít tiền là có thể đưa hồn xuống Quỷ giới liền. Hiện giờ Đường Hoa vẫn đang có hai nhiệm vụ ở âm phủ, một cái là Cộng Công, còn cái khác là Hỏa Quỷ vương.

Tinh Tinh rất ư bất mãn với chuyện này, nàng vốn là người thông minh, biết về sau nếu Đường Hoa muốn tới âm phủ thế nào cũng sẽ kéo nàng theo làm cu li thôi. Huy Hoàng thì không bận tâm, nếu Đường Hoa cần hắc giúp, hắc sẽ đến, bởi vì hắc biết nếu đến lúc hắc cần Đường Hoa, Đường Hoa chắc chắn cũng sẽ đến ngay. Suy nghĩ của Sát Phá Lang lại phức tạp hơn một chút, trong đầu hắc đang có một cảnh tượng, Đường Hoa đang quỳ dưới chân mình van xin, mà mình thì một chân dẫm lên bả vai Đường Hoa, một tay chơi đùa với Hỏa Linh Châu và Lôi Linh Châu: Nào, học theo chó sủa một tiếng cho ông nội đây nghe, ông sẽ cho mi một hạt châu. Khử khử, hả lòng biết bao nhiêu... Sát Phá Lang cười thầm một cách ngớ ngẩn.

* * * * *

Lưng chừng trời có một ngọn đồi cao, dưới chân nó là vực sâu thăm thẳm. Trước mặt năm người chừng ba dặm xuất hiện một cây cột đá chạm hình rồng đâm từ dưới vực sâu lên giữa đám khí hư vô.

“Hết đường rồi!” Sát Phá Lang nói, đứng ở chỗ này chỉ cần nhìn là biết, cây cột kia đang đứng ở ven rìa màn khí hư vô, nơi đây đã là ngõ cụt rồi. Bây giờ chỉ còn chờ đánh thức được Hàm Chúc Chi Long ở trên cột rồi nhờ trợ giúp, sau đó thông qua màn khảo nghiệm kia mà trở lại nhân gian thôi.

Đường Hoa bắt tay thành hình chiếc loa, hô: “Long ca...”

Hắc bị Tinh Tinh tung một cước đá bay đi, Tinh Tinh chỉnh giọng thành rất ngọt rất trong trẻo, hô: “Long gia gia...”

Không có phản ứng gì, Phi Thường Kiếm bèn bước lên: “Hàm Chúc Chi Long, người có quyền không nói chuyện, nhưng những...”

Sát Phá Lang nghi hoặc hỏi: “Trong hiện thực người là cảnh sát à?”

Phi Thường Kiếm lau mồ hôi, trả lời: “Không phải vậy, ta thấy mỗi lần cảnh sát nói vậy với ta, ta sẽ bối rối nên mới thử.”

*** ghế đóng gạch: ghế hùm (hình phật tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 182: Chuyên san Âm Phủ

Chương 182: Chuyên san Âm Phủ

Đường Hoa lôi kéo tình cảm, Tinh Tinh ỷ nhỏ tuổi làm nũng, Phi Thường Kiếm hô hào bắt bớ, nhưng hết thảy đều vô dụng. Hàm Chúc Chi Long đúng không hồ là Hàm Chúc Chi Long, hãn làm loạn mặc hãn làm loạn, ta cứ ngủ phần ngủ của ta, hoàn toàn không thêm để vào mắt năm con bọ chét này.

Cho dù là như thế, kẻ có lá gan lớn nhất ở đây là Sát Phá Lang cũng không dám khai đao với Hàm Chúc Chi Long. Đường nhiên trong đó cũng có một phần là do Tinh Tinh với nữ quý kia góp phần hù dọa mà ra, khiến Sát Phá Lang cứ cảm thấy nếu mình mà xuất kiếm thì trên có lỗi với trời đất, dưới có lỗi với tổ tông... Mà lại nói, biết đâu chừng người ta bị chém trúng một kiếm sẽ khó chịu, mở miệng ra rống lên một tiếng, bên mình ngất xỉu tức thì bốn tên thì sao? Đối với loại BOSS dũng mãnh siêu cấp vô địch vũ trụ như vậy thì ngàn vạn lần đừng có ý đồ đi cày đồ nó, mà phải nên nghĩ làm sao để người ta đừng cày đồ ngược lại mới là đúng đắn.

“Huy Hoàng lên!” Đường Hoa phất tay, giờ đành gáo bể làm muôi vậy. Chỗ này có tổng cộng năm tên người chơi là năm loại cá tính, chắc không đến nỗi bị phốt lờ hết thảy chứ nhờ?

“Khụ!” Huy hoàng ho một tiếng rồi bắt đầu nghĩ xem nên xưng hô như thế nào. Long ca? Quá thân mật. Long gia gia? Tờm quá. Hàm Chúc Chi Long? Quá mất lịch sự. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Huy Hoàng bèn ho một tiếng nữa rồi nói: “Nói xong rồi.”

“Móa!” Huy Hoàng lần đầu tiên bị khinh bỉ tập thể, gương mặt ngượng đỏ đến nỗi gần nhỏ ra máu luôn.

Cuối cùng Sát Phá Lang cũng dừng cảm bước ra, ôm quyền nói: “Non xanh không đổi, nước biếc còn đây, hẹn gặp lại.”

“Ta đệt!” Lại một đòn khinh bỉ tập thể nữa.

“Làm lần nữa đi, mỗi người một lần, nghiêm túc chút.” Đường Hoa hít sâu một hơi, rồi xổ ra một tràng: “Long ca, ta gọi ngài là Long ca chắc ngài không để bụng chứ? Tuy ngài có tuổi tác và trí tuệ khiến ta phải giương mắt mà nhìn, nhưng dung mạo ngài lại chỉ lớn hơn ta có một chút... Là như vậy, Bàn Cổ nhờ ta nhắn với ngài một tin này, ngài ấy nhắn rằng năm người ở đây đều là đóa hoa của tổ quốc, là thanh niên tài俊 cả, đặc biệt là Đông Phương Gia Tử kia, quả thật là rường cột của quốc gia, trụ cột của dân tộc đấy, nếu có đồ tốt gì thì có thể cho hắn một chút, để hắn càng phục vụ tốt hơn cho nhân dân. Mặt khác, nếu thuận tiện thì tạo điều kiện cho năm người kia với, nếu không thuận tiện thì cũng cứ nghĩ cách tạo điều kiện cho họ nhé. Có rảnh thì cùng nhau uống trà. Vĩnh viễn yêu người, Bàn Cổ, ngày X tháng X năm X.”

Tinh Tinh cả giận: “Người là đồ đầu heo, lời này mà cũng nói ra được nữa. Cổ nhân rất là hàm súc, tuyệt đối sẽ không nói ‘vĩnh viễn yêu người’ đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Phi Thường Kiểm phụ họa: “Lại còn uống trà nữa chứ, lấy cái chén nào để uống đây?”

Huy Hoàng đứng bên cạnh nhìn, nhỏ giọng: “Còn chẳng bằng cả ta nữa ấy chứ.”

Sát Phá Lang đang chuẩn bị tìm ý gì đó để phê bình Đường Hoa thì đột nhiên, đất bắt đầu rung, núi bắt đầu lay, thậm chí cả không khí cũng đều bắt đầu dao động, năm người vội vàng ngự kiếm bay lên, nhưng không dám bay cao. Sát Phá Lang cuối cùng cũng tìm ra được ý rồi, bèn quát: “Bây giờ thì ngon rồi đó, bị người nói cho sống lại rồi đấy. Việc tốt thì không đủ, việc xấu lại có thừa.”

“Cẩn thận!” Đường Hoa còn chưa kịp phản bác, Tinh Tinh đã vội hô lên, năm người cùng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nơi mà cột trụ trời đâm vào

trong màn khí hư vô đã xuất hiện một lỗ nhỏ, vô số tia chớp từ trong đó ào ào phun ra.

“Diệt đoàn mất thôi!” Gần như toàn bộ mọi người đều có cùng một ý nghĩ như vậy.

“Xem ta đây.” Đường Hoa moi từ trong túi Càn Khôn ra một cây cờ lớn, phất một nhát về phía đám sấm sét đang đánh tới, thế là mở được một lỗ hồng giữa màn sấm sét, năm người coi như đã tránh được một kiếp nạn. Đây là cây cờ gì vậy? Nó gọi là cờ Nghịch Thiên, là cây cờ duy nhất còn lại trong số bảy cây cờ Nghịch Thiên mà năm đó Đường Hoa dùng để qua ma kiếp. Thứ này tuy phẩm cấp thấp, nhưng khi dùng để đối phó với sấm sét đến từ tự nhiên lại có công dụng kỳ diệu đến không thể tưởng tượng nổi. Đường Hoa rất chi là đắc ý, hắc cùi hê hê vài tiếng: “Ca, luôn luôn oai phong thế đấy.”

“Grừ!” Một tiếng rống ngâm vang lên, lỗ tai của cả năm người đều bị chấn động, chỉ còn nghe được những tiếng rung ù ù. Tinh Tinh vội vàng chỉ vào Đường Hoa, hô: “Gia Tử, sau lưng.”

“Cái gì?” Không nghe được gì nữa cả.

“Sau lưng đó!” Bốn người chơi cùng nhau kêu lớn, rồi nhao nhao lui về phía sau mấy bước.

Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh, cảnh này quen thuộc lắm rồi, hình như mấy cái phim kinh dị đều có một màn như vậy nè. Nếu mà căn cứ theo logic của phim, vậy phía sau lưng mình nhất định phải có một thứ gì đó, hơn nữa chắc chắn phải là một thứ khủng khiếp cực kỳ đang nhìn mình, đang chờ mình quay đầu lại.

Hừ! Vậy ta không thèm quay đầu đâu. Đường Hoa bèn điều khiển phi kiếm, bắt đầu bay trốn. Tốc độ của mình chẳng phải là hàng dưng...

Đám người Tinh Tinh ngay tức khắc trông thấy Đường Hoa ‘vù’ một tiếng rồi biến mất... Hình như cũng không phải là biến mất, hắc bay đúng thực là rất nhanh rất hoành tráng đấy, ngay cả mái tóc cũng bị gió thổi đến thẳng đuốt luôn kìa, nhưng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, mà Đường Hoa cứ ra sức bay theo một vòng tròn thôi, nhìn lại, vòng bay của hắn cũng tròn trịa lắm lắm.

Dĩ nhiên Đường Hoa cũng phát hiện thấy điều bất ổn rồi, hắn cũng hiểu nếu bây giờ không biết chịu thua đi thì thực là không còn gì để nói nữa, cứ chơi trò bay vòng quanh như thế này cũng không phải là cách. Thế là hắn bèn dừng kiếm, làm ra vẻ mặt cười cười lấy lòng, rồi xoay người lại. Quả nhiên không ngoài dự liệu, một cái đầu rồng cao chừng mười trượng đang ở trước mặt mình, râu rồng còn đang không ngừng đưa qua đưa lại trước mắt mình nữa.

“Long ca, ngài khỏe chứ?”

“...” Hàm Chúc Chi Long lại nhìn Đường Hoa thêm mười giây, cuối cùng mới thu người lại. Lúc này Đường Hoa trông thấy được một nửa bộ dạng của Hàm Chúc Chi Long, trên cây cột trụ trời vốn không hề có lấy một vết xước kia giờ đã xuất hiện một màn sương khói, Hàm Chúc Chi Long đang cuốn lấy nó, chỉ lộ một đoạn thân rồng khá ngắn ra ngoài. Hàm Chúc Chi Long mở miệng hỏi: “Những người phạm kia, dương thọ chưa hết, vì sao lại đến Bất Chu Sơn này quấy nhiễu mộng lành của ta?”

Phi Thường Kiếm vuốt vuốt ngực nói trong kênh đội ngũ bằng một vẻ rất là an ủi: “Ta thực sự sợ hắn sẽ nói mấy câu như ‘đám loài người đáng khinh kia’ ấy chứ.”

“Nếu hắn nói ra câu này, vậy nhất định sẽ bị nhân vật chính làm cho cảm động, sau đó không những bị phá sản, mà nếu bất cần còn có thể trở thành vật cười của người ta luôn ấy chứ.” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ: “Đó là đám bò sát phương Tây, còn đây là rồng thần của nước ta, đám thằn lằn kia làm sao so sánh nổi?”

“Long ca, ngài cũng thấy được dương thọ bọn ta chưa hết sao?” Đường Hoa vui sướng nói: “Vậy để không trái với thiên đạo, ngài có thể đưa bọn ta về dương gian được không?”

“Đây là bốn phận, dương thọ chưa hết tất nhiên phải về dương gian thôi.”

“Long ca!” Đường Hoa cảm động nước mắt nước mũi ào ào tuôn rơi: “Ngài thật là tốt quá.”

“Các người về dương gian là được rồi, vì sao lại quấy nhiễu mộng lành của ta?”

“A... Long ca, là như vậy, bọn ta không quấy rầy ngài thì bọn ta không về dương gian nổi.”

“Các người có về được dương gian hay không, có liên can gì đến ta đâu?” Hàm Chúc Chi Long chậm rãi nói: “Nhưng các người quấy rầy giấc ngủ của ta, vậy là có quan hệ rồi đó.”

“Vậy ý của Long ca là... Ngài không những không định đưa bọn ta về, mà còn muốn tính sổ họ nữa?”

“Không phải là ‘bọn họ’, mà là ‘bọn người’.” Hàm Chúc Chi Long rất nghiêm túc sửa lại cái ‘lỗi ngôn ngữ’ của Đường Hoa.

“Đừng mà, Long ca, ta vừa đây còn khen ngài, bây giờ ngài làm như thế, chẳng phải khiến ta uổng công chảy mấy giọt nước mắt kích động, cảm động sao?”

“Người gọi bọn hản qua đây.” Hàm Chúc Chi Long không thèm để ý tới trò bịp của Đường Hoa.

Không cần tới Đường Hoa kêu, mấy người kia dĩ nhiên đã nghe thấy rồi. Sau khi thấy Đường Hoa phải bay vòng vòng, dĩ nhiên mọi người đều biết thực lực đã chênh nhau quá xa, cho nên vì tránh khỏi cảnh bị trêu chọc như một con chuột lắt, thôi thì ngoan ngoãn đi qua là hơn.

“Vân Nương đâu?” Sau khi cả đám cùng trở lại nơi đồi cao, Huy Hoàng vốn tính thận trọng, đã lập tức phát hiện ra còn thiếu mất một người.

“A!” Toàn bộ mọi người đều đổ mồ hôi như thác, phải xuống đây chịu khổ, đánh sống đánh chết, chạy qua chạy lại, lẫn tới lộn lui mấy ngày nay chẳng phải là vì tìm bà Vân Nương này hay sao? Mọi người bèn lập tức tản ra tứ xứ tìm. Hàm Chúc Chi Long cũng không sốt ruột, hản đã ở đây suốt chín ngàn chín trăm năm rồi, đã không còn cảm giác gì với thời gian nữa.

“Tìm được rồi!” Trong một kẽ nứt của núi, Huy Hoàng tìm được Vân Nương đang bị kẹt. Có thể trông thấy thực thể, cũng tức là còn chưa bị hồn phi phách tán.

* * * * *

Năm người dàn hàng đứng trước mặt Hàm Chúc Chi Long, Hàm Chúc Chi Long mở miệng nói: “Muốn ta giúp các người về lại dương gian, cách đầu tiên là phải đánh bại được nguyên thần của ta.”

Đường Hoa vội nói: “Cho dù có đánh được, ta cũng ngại động thủ lắm. Ngài xem ngài đi, đã vì hạnh phúc của gia viên bọn ta, đã vì sinh linh trong thiên hạ mà chịu đựng sự cô độc lẫn hiu quạnh cả vạn năm rồi. Không có lấy một tiếng vỗ tay, không có lấy một tiếng cổ vũ, ngài lặng lẽ làm một vị anh hùng vĩ đại nhất. Bọn ta đã chịu ơn sâu của ngài, làm sao lại có thể động thủ với ngài được nữa? Tuy bọn ta không phải là người tốt, nhưng chút đạo lý đó bọn ta vẫn còn hiểu được.”

Sát Phá Lang nói trong kênh đội ngũ: “Tên Gia Tử chết toi, biết đánh không lại nên chơi trò vỗ đít rỗng chan chát.”

“Vậy người vỗ một cái cho ta nghe nào.”

Hàm Chúc Chi Long vừa mở miệng, lông tơ trên người Sát Phá Lang đều dựng đứng hết lên. Mẹ ôi, vậy mà có thể trực tiếp nghe được nội dung nói chuyện trong kênh đội ngũ của chúng ta luôn! Thế là hẳn bèn im bất chịu dấm ăn xôi, mấy chuyện kiểu này vẫn nên để Đường Hoa xử lý thì tốt hơn.

Hàm Chúc Chi Long thấy vậy bèn không để ý tới Sát Phá Lang nữa, quay qua nói với Đường Hoa: “Cách thứ hai là thông qua được khảo nghiệm của ta.”

“Khảo nghiệm?”

“Đúng! Có được tất phải có mất. Muốn có hồi báo thì phải có bỏ ra.” Hàm Chúc Chi Long nói: “Ta tỉnh ngủ rồi, mà nơi đây rất là hoang vắng cô quạnh, ta thì phải trăm năm nữa mới có thể rời được nơi đây. Bởi vậy không biết có ai trong các người bằng lòng ở lại đây bầu bạn với ta không?”

Đường Hoa vội hỏi: “Long ca, ngài có thể nói rõ ràng một chút không?”

“Ta có thể đưa các người trở về dương gian, nhưng điều kiện là trong sáu người các người nhất định phải có một người lưu lại đây làm bạn tới ta một trăm năm.” Hàm Chúc Chi Long nói tiếp: “Có khi đây chỉ là một khảo nghiệm mà thôi, ta sẽ vì kính nể hành của các người mà không những thả toàn bộ, lại còn có thể đưa một ít lợi lộc gì đó cho người bằng lòng lưu lại ở đây. Nhưng cũng có khi đây chính là lời nói thật, người đồng ý nhất định phải ở đây suốt trăm năm, cho dù có tử vong, cũng chỉ có thể hồi sinh ở chỗ này. Nhất định phải là tự nguyện đấy.”

Năm tên người chơi nhìn nhau vài lần, Đường Hoa kiên nghị nói: “Long ca, bọn ta quyết định chọn cách thứ ba.”

“Không có cách thứ ba. Mấy trăm năm trước, Côn Lôn có một đệ tử xuống đây, muốn đến âm phủ. Hắn đã bằng lòng lưu lại tánh mạng của mình để bảo vệ đồng bạn trở về.” Hàm Chúc Chi Long chỉ vào Đường Hoa: “Lúc đó vũ khí hắn mang theo chính là Hựu Nghệ Xạ Nhật cung trên người đấy.”

“Long ca, mang theo vũ khí này cũng không có nghĩa rằng người mang là người vĩ đại đâu.” Đường Hoa thành khẩn nói: “Ta ấy, vô cùng thẳng thắn thành khẩn thừa nhận rằng con người ta không những hay sợ chết, mà còn sợ hui quạnh nữa. Nếu ngài muốn ta ở đây một trăm năm, vậy có thể chờ đến trăm năm sau hẵng thực hiện được không? Đến lúc đó ta có thể chấp nhận đầu thai trở một tí để nói chuyện phiếm với ngài mà, ta giỏi kể chuyện lắm đó.”

“Ha ha!” Hàm Chúc Chi Long cười, rồi nói: “Vậy người kể một chuyện cho ta nghe nào.”

“Ừm... Đây là một câu chuyện có thực. Chuyện kể rằng có một phần tử khủng bố, chỉ biết võ vẽ, nhưng không chịu đi học khóa học khủng bố. Ngày nọ, hắn gửi một bưu kiện cho đại sứ quán nước Mỹ, bên trong bưu kiện là một quả bom. Nhưng đã qua ba ngày rồi, mà không hề có tin nổ niếc gì cả, thế là hắn rất nhanh đã quên bẵng đi. Một tuần sau, hắn nhận được một kiện hàng, hắn hiếu kỳ mở ra nhìn, tức thì bị nổ tan xác. Sau khi chết rồi, hắn hỏi Ala xem chuyện gì đã xảy ra, Ala rất thành khẩn nói hắn biết, người không giao đủ bưu phí, đương nhiên người ta phải trả bom về cho người chứ sao.”

“Ha ha ha!” Hàm Chúc Chi Long vừa lòng gật gật đầu: “Rất thú vị, được, ta cho các người chọn cách thứ ba.”

“Long ca... Ngài lại khiến ta phải xúc động rồi.”

“Cách thứ ba là, người lưu lại, mấy người khác trở về dương gian.” Hàm Chúc Chi Long vừa dứt lời, trên đồi cao đã xuất hiện một pháp trận truyền tống.

Toàn thân đột nhiên không thể nhúc nhích được, ngay cả mở miệng nói cũng không thể, Đường Hoa vẫn kiên trì phun ra một bùm máu để biểu đạt tâm tình hiện giờ của mình.

“Long gia anh minh!” Sát Phá Lang mừng rơn, nắm chặt lấy năm đấm hô, hô xong bèn an ủi Đường Hoa: “Bọn ta có rảnh sẽ đến thăm ngươi. Oa ha ha ha...” Sau đó tức khắc đã kéo Vân Nương cấp tốc bước vào trong truyền tống trận, hai người cùng biến mất.

Phi Thường Kiếm than một hơi, nói: “Hẹn gặp lại.” Rồi cũng biến mất.

“Thiên Hỏa Phần Thế!” Huy Hoàng đột nhiên động thủ, kiếm nộ của tiên kiếm thất giai dĩ nhiên không thể nào đối phó nổi Hàm Chúc Chi Long, cho nên mục tiêu của hắn là Đường Hoa. Nhưng nào ngờ kiếm nộ lại chỉ làm rộn lên được mấy tầng gợn sóng ở bên ngoài thân Đường Hoa, tựa như có một màn bảo hộ không thấy được ở đó vậy.

“Ta tới!” Tinh Tinh phát tay một cái, trận pháp chữ màu kim gồm Càn, Khôn, Tốn, Đoái, Cấn, Chấn, Ly, Khảm được khởi động. Tinh Tinh lại cắn chảy máu ngón tay viết thêm một chữ Diệt ở chính giữa tám chữ này, rồi chỉ vào Đường Hoa, tám chữ màu kim kia đột nhiên biến thành không lồ, ầm ầm lao về phía Đường Hoa.

“Hay đấy!” Hàm Chúc Chi Long thối ra một hơi, tám chữ kia bị thổi bay đi mất tằm mất tích: “Tiểu nha đầu, ngươi đang dùng mạng đổi mạng đấy, ngươi không biết rằng nếu ngươi bị tử vong, vậy sẽ bị cầm tù chín ngày, hơn nữa vì bị tính là tự sát, nên phải cầm tù đến mười tám ngày sao?”

“Bất kể thế nào đi nữa, bọn ta cũng không thể để Gia Tử ở đây với ngài được.”

“Đúng!” Huy Hoàng nói: “Cho dù là bộ ngựa cản xe, chúng ta cũng phải thử một lần. Cho dù lần này không được, chúng ta vẫn còn có lần sau.”

“Không ngờ một kẻ mồm mép láu lỉnh, siêu cấp vô sỉ như ngươi lại có được hai người bạn tốt như thế đấy.” Hàm Chúc Chi Long khẽ thối một hơi, Đường Hoa lập tức được khôi phục tự do.

Vừa mới được tự do xong, Đường Hoa tức khắc cảm động nói: “Tinh Tinh, ta yêu ngươi; Huy Hoàng, bạn bè tốt.”

“Xì, tầm quá.” Tinh Tinh nói: “Chẳng qua ta không biết sau khi trở về, Sương Vũ tìm ta đòi người thì không biết phải ăn nói thế nào thôi.”

“Vì sao Sương Vũ lại tìm người đòi người, mà không phải là tìm Huy Hoàng đòi người?”

“Khụ!” Hàm Chúc Chi Long ho một tiếng, tỏ ý là mình vẫn còn đang ở đây.

“Ha ha, Long ca, ngài đã thả ta ra, vậy chắc chắn sẽ không bắt ở lại nữa nhỉ?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: “Nếu ta đoán không sai, thì đây mới chính là màn khảo nghiệm thực sự của lão nhân gia ngài phải không?”

“Ừ!” Hàm Chúc Chi Long gật đầu: “Những kẻ rơi bỏ đồng bạn, ắt phải bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Thực ra ngài có chỗ hiểu lầm rồi, ta là cừu nhân của hai người bọn họ.”

“A? Đã là cừu nhân của người, vì sao người lại còn nói cho ta biết?” Hàm Chúc Chi Long hỏi: “Người không nói chẳng phải hay hơn sao?”

“Ngài hiểu lầm rồi, ta là cừu nhân của họ, nhưng họ không phải là cừu nhân của ta.”

“Chuyện này đích thực là thú vị đấy.” Hàm Chúc Chi Long nói: “Ta mệt rồi, các người cũng đã ở đây lâu rồi, đi đi.”

“Long ca... Ít nhiều gì ngài cũng cho chút lợi lộc đi chứ, thần binh thập giai cứ quăng đây vài tấn, ta không ngại nhiều đâu.”

Hàm Chúc Chi Long chậm rãi hỏi: “Ý người là không muốn đi à?”

“Lập tức đi ngay đây, ngủ ngon, chúc ngài có giấc mộng đẹp. Bọn ta có rảnh sẽ đến thăm ngài.”

* * * * *

Phong Đô...

“Oa!” Đường Hoa nhìn vào bảng nhắc nhở của hệ thống mà trong mắt chớp chớp ánh sao: “Ta được tăng thêm một cảnh giới hệ hỏa rồi.”

“A! Ta có hai lượt kiếm nộ rồi.” Huy Hoàng vô cùng vui mừng, chớp lấy bả vai Đường Hoa, hô: “Được thêm một kỹ năng kiếm nộ của hệ thống, gọi là Hữu Ngã Vô Địch, là đòn công kích đơn thể loại mạnh. Cộng thêm

kiếm nộ Thiên Hỏa Phần Thể của bản thân Trục Nhật kiếm thì... Không phải ta đang nằm mơ đó chứ?”

“Oa... Hu hu hu! Sao ta lại không có chứ?” Tinh Tinh vừa lau nước mắt lại vừa lật lên lật xuống tìm, kiếm trong bảng nhắc nhở của hệ thống suốt một vòng rồi mà cũng không thấy có bất cứ điều gì dị thường cả.

“Không phải chứ?” Hai nam nhân kia vội vàng quăng sự vui sướng sang một bên, cùng an ủi Tinh Tinh: “Tìm nữa đi, chắc phải có mà.”

“Thật không có mà! Oa... Ta không muốn sống nữa... Ờ?” Tinh Tinh đột nhiên chớp lấy một chiếc ống trúc từ bên tay trái của mình: “Đây là cái gì đây?”

“Hỏi bản thân người ấy.”

“Sinh Tử Thần Thiêm, tính hết chuyện trời đất. Ta... Ta vui quá hà.” Tinh Tinh tức khắc đã cười lại rồi, bộ dáng này khá là ngốc nghếch, cũng đáng yêu lắm đấy chứ.

“Ai... Coi đám người trông thi thể bọn ta là người chết rồi hả?” Bên cạnh ba người chột truyền tới một câu hỏi, ba người vội vàng nhìn chung quanh, thấy mình đã về lại khách sạn rồi, hơn nữa cũng đã có lại túi Càn Khôn trên lưng, nhìn lại người vừa mới nói chuyện, không phải Nhược Hân thì còn ai đây?

Phá Toái chớp lấy Đường Hoa gào khóc: “Gia Tử ca, vì sao ngài không nhất quyết bắt ta phải đi chứ? Nếu ngài kiên trì thì ta chắc chắn đã đi rồi, nhưng vì sao ngài không kiên trì vậy chứ hả?”

Huy Hoàng thấy Phá Toái khóc lóc thê thảm quá thì không nhịn nổi, bèn nói: “Phá Toái, thực ra cũng không có gì cả, chẳng qua là ta được thêm một kỹ năng kiếm nộ của hệ thống thôi mà.”

“Người đừng có nói gì cả, là người đó.” Phá Toái uất ức chỉ vào Huy Hoàng: “Kỹ năng của hệ thống là cái gì chứ hả? Tức là người không có tiên kiếm cũng có thể xuất được kiếm nộ đó... Ngày sau bảo ta còn lăn lộn thế nào được nữa.”

“Phá Toái ca, ta đây đang có 10 ước còn chưa tiêu xong nè, không thì ngài cầm trước đi?”

Phá Toái vô tình chĩa cho Đường Hoa một chiếc ngón giữa, sau đó kéo Tinh Tinh qua hỏi chi tiết về Quỷ giới, Nhược Hãn tỏ ý rằng mình cũng rất có hứng thú. Nhưng Đường Hoa vội vàng ngăn lại, hãn muốn báo cho Tôn Minh đến Phong Đô này trước. Cùng một câu chuyện, hãn không muốn phải kể lại đến hai lần, mà cũng không muốn phải nghe lại đến hai lần.

* * * * *

“Chẳng trách mà thi thể của Sát Phá Lang bị biến mất, hóa ra là đã chết queo rồi.” Phá Toái nói: “Vừa nãy quên nói với người chuyện này, Vân Nương đã về nhà rồi, Thi Thi đưa bà ta về đấy, nàng thấy các người còn chưa có tỉnh lại, nên bảo các người sau khi trở về thì hãy liên hệ với nàng.”

“Ừ ừ.” Thực ra Đường Hoa cũng đã nhận lúc kể chuyện mà liên hệ rồi. Việc kể chuyện nhất định phải là do hãn phụ trách, vì Huy Hoàng kể chuyện bình bình chẳng có gì nổi bật, Tinh Tinh kể thì sẽ gia tăng thêm những chuyện huyền tưởng của mình, chỉ có Đường Hoa kể mới là du dương trầm bổng, đặc biệt là ở đoạn cuối cùng khi phải lựa chọn một trong ba điều, hãn kể thật là quanh co khúc khuỷu, ngay cả phóng viên Tôn Minh mà cũng phải lau mồ hôi một đợt luôn.

* * * * *

Chuyên san Âm Phủ của Vô Biên đặc san vừa xuất bản, lập tức đã dấy lên một làn sóng du lịch âm phủ ngay. Đặc biệt là khi nghe nói Phong Đô có âm môi, trả tiền xong là có thể xuống âm phủ thì số người ở Phong Đô gần như đã bão hòa, mục đích của mọi người chính là có thể được đi du lịch âm phủ một lần. Dịch vụ du lịch này đặc biệt thích hợp cho một nam một nữ, người cứ thử nghĩ lại xem, người được giao lưu với đám quỷ đang sống sờ sờ này, không những là một chuyện cực kỳ kích thích, mà người còn có thể chìa cái lồng ngực ra cho nữ sinh bên cạnh dựa vào nữa... Ngoài ra còn có các nét đặc sắc riêng là đồ ăn âm phủ, rồi phiêu lưu Hoàng Tuyền, nhảy bungee ở giếng Luân Hồi, tiệc nướng trong Rừng Quỷ, v.v... Mặt khác, người còn có thể mời các loại quỷ làm hướng dẫn viên du lịch giới thiệu cảnh âm phủ nữa. Vận khí tốt thì còn có thể rủ được mấy quỷ đẹp gái đẹp trai kết bạn luôn, vừa tươi đẹp lại vừa kích thích, mà thu phí còn cực kỳ rẻ nữa...

Trong nhất thời âm phủ đã trở thành thánh địa du lịch lớn nhất trong Song Kiếm, Vô Biên đặc san cũng bởi vì là bên đưa tin đầu tiên nên lần đầu tiên lượng tiêu thụ vượt qua được Song Kiếm nhật báo, trở thành tòa soạn dẫn đầu.

Trong các giới đã được khai phá, Vân Trung giới thuộc dạng chỉ một số ít người có thể đến, âm phủ là khu vực du lịch được ưa chuộng của đại chúng, Sơn Hải giới là thánh địa tìm bảo kiếm tiền luyện cấp. Là kẻ khai hoang, Đường Hoa đã tham dự vào phần lớn các cuộc khai phá, bây giờ hẳn đang đặt mục tiêu vào Ma giới và Tiên giới... Nói nghe thì vĩ đại quá, thực ra là bởi vì hắn đã muốn độ kiếp rồi, đương nhiên không phải muốn độ là độ, mà phải làm đủ sự chuẩn bị trước đã. Chẳng hạn như cấp bậc phải tối thiểu phải là 60, trang bị nhất định phải mạnh mẽ, tốt nhất là nên kiếm thêm vài món đồ Ma Tôn nữa thì ổn. Sau đó lại còn phải đi bái phỏng NPC các đại môn phái, với các tiên nhân trong núi hoang rừng thẳm nữa chứ...

Ma kiếp thứ hai chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại. Đường Hoa đã tính sẵn rồi, cho dù có phải chuẩn bị suốt một năm trời, nếu không có tám phần chắc chắn thì tuyệt đối không được bước tới một bước này.

*** Hữu Ngã Vô Dịch: = chỉ có ta là vô địch

*** Thiên Hỏa Phần Thế: lửa trời diệt thế gian

*** Sinh Tử Thần Thiêm: thần thiêm = thẻ thần

*** nhảy bungee: nhảy tuốt từ trên cao xuống, chân có một một chiếc dây đàn hồi

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 183: Chết trong chớp mắt

Chương 183: Chết trong chớp mắt

Đường Hoa là một con người, nhưng theo góc độ nghị lực với sự kiên nhẫn mà nói thì hẳn tuyệt đối không phải là một con người. Điều này đã được trải qua N lần nghiệm chứng rồi, đặc biệt là lần trước phải đào đất suốt một tháng trời xong, ý chí của Đường Hoa đã cứng ngang với sắt thép không ngoa. Mà người ta hay có câu ‘người là sắt, cơm là thép’, cho nên muốn làm chuyện gì thì nhất định phải đi ăn cơm trước cái đã.

“Có nghe nói chưa, gần đây phủ thái sư Đại Lương đang thông báo tuyển dụng lượng lớn người chơi đấy.”

“Tuyển người chơi làm gì thế?”

“Chắc là sự kiện của hệ thống chứ chi, ngày 10, 11, 12 của tháng sau, mỗi ngày cần tới 6 vạn người, nói là để chống cự sự xâm lấn của đám thổ phỉ nơi Trường Sa, Đông Lai, Nhạn Môn, yêu cầu 6 vạn người chơi cùng trấn thủ nơi trấn nhỏ, chỉ cần kiên trì 3 tiếng đồng hồ không chết, là có thể nhận được 50 kim.”

“Có phải không đó? Một tiếng đồng hồ tới 16 kim lận à?”

“Đúng đó đúng đó, chúng ta làm nhiệm vụ bang hội, độ khó mức trung cũng phải tới ba tiếng đồng hồ mới xong, hơn nữa cũng chỉ được có 1 kim thôi hà.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh đi báo danh đi.”

“Khoan đã... Báo danh thì cần có 50 kim thế chấp đó, nếu người nhận nhiệm vụ rồi mà ngày hôm đó đến trễ hoặc về sớm, vậy tiền thế chấp sẽ không được trả lại đâu. Chúng ta vẫn nên chuẩn bị đủ tiền thế chấp trước đi rồi mới đến đăng ký sau.”

“Ta đi tìm người để mượn đây.”

“Tìm ai mà mượn chứ, bây giờ mọi người đều đang đi mượn tiền hết cả rồi, người không biết đâu, bởi vì nhiệm vụ này xuất hiện mà đã có nhiều tiền trang xã hội đen bản tiếng cho vay nặng lãi rồi đó.”

Đại Lương? Phủ thái sư? Vậy mà còn có nhiệm vụ như thế này đây, phải coi coi thế nào mới được... Đường Hoa hô: “Tiểu nhị, tính tiền.”

* * * * *

Đại Lương, về sau được xưng là Biện Lương, tuy không phải là một đô thị lớn, nhưng cũng là đô thị hàng đầu trong số những đô thị bậc hai. Người

chơi nơi đây cũng rất nhiều. Khi Đường Hoa đến được nơi đây, rất nhanh hẳn đã trông thấy mấy bảng thông báo tuyển dụng được dán khắp đường khắp ngõ. Bước đến nhìn cho rõ, thấy nội dung không khác mấy với lời kể của hai tên thực khách kia. Nhìn lại dấu ấn, là của phủ thái sư Đại Tuỳ.

Nước Tuỳ? Rất nhiều người bị câu chuyện Tuỳ - Đường diễn nghĩa dẫn đến hiểu lầm, chứ thực ra triều đại này siêu lắm, đặc biệt là người Hán rất cần phải tìm hiểu cặn kẽ về thời đại gần gũi này. Dương Kiên, trong phim chiếu trên truyền hình toàn bị coi là một kẻ bại hoại, nhưng trong mắt các nhà lịch sử thì ông ta được công nhận là một hoàng đế có tài trí cao nhất, cũng là một vị thiên tử thánh hoàng nhân từ nhất. Ông ta không những đã hoàn thành được đại nghiệp thống nhất Trung Quốc, mà còn có công giúp cho chính quyền nhà Tuỳ trở nên vững chắc, xã hội được yên ổn hơn, dân số tăng nhanh hơn, phong trào khai khẩn cũng mạnh mẽ hơn, của cải phong phú, văn hoá phát triển, binh giáp hùng mạnh, uy thế chấn động cả những quốc gia đang cường thịnh khác. Người đời sau đều xưng triều của Tuỳ Văn Đế là ‘triều Khai Hoàng’. Okinawa quy hàng nhà Tuỳ, Đột Quyết Khả Hãn tôn Dương Kiên là thánh nhân Thiên Khả Hãn, tỏ ý nguyện vĩnh viễn quy thuận làm nước chư hầu, đời đời kiếp kiếp làm kẻ trông coi trâu ngựa cho Thánh triều, Nhật Bản cũng trở thành nước chư hầu... Ngay cả Tống tổ Đường tông, Tần hoàng Hán Võ cũng đều không có nổi công tích nhường này, thậm chí người nhà Đường còn lấy công tích tu kiến Đại Vận Hà của Dương Nghiễm ra so sánh với công tích Đại Vũ nữa. Điều đáng tiếc duy nhất là triều đại này chỉ tồn tại không đến 30 năm là đã bị oán vị mất rồi, mà điều càng đáng tiếc hơn là kẻ thay thế họ không phải là bá tánh bình dân, mà là đám địa chủ, quý tộc ngang ngược. Thời gian từ khi quật khởi đến lúc héo tàn quá nhanh, khiến triều đại này được ví như là một triều đại sớm nở tối tàn.

Đây là sự kiện lịch sử, chẳng có quan hệ gì tới truyện này cả, đồng thời trong đó cũng có chứa một ít nhận định chủ quan, cho nên mong người xem chỉ cười cho qua thể thôi.

Đường Hoa xem lại bố cáo một lần nữa. Điều khiến hẳn sinh lòng hứng thú không phải là nội dung của bố cáo, cũng không phải là quy cách của bố

cáo, mà là mấy tên lính đang đứng bên cạnh nó. Những tên NPC này vừa nhìn cũng đủ biết chẳng phải là dũng sĩ dũng siết gì, mà chỉ là những tên nhân viên bán hàng đa cấp có tài ăn nói cực giỏi, có thể nói cho người sống biến thành người chết thôi.

“Vị huynh đệ này, đừng nên do dự nữa. 50 kim, là vàng tươi bạc thật cả, hơn nữa văn thư thể chấp cũng là văn thư do hệ thống chính thức cung cấp mà. Ba giờ kiếm được 50 kim, người đi đâu tìm món hời như vậy? Hành tẩu trên giang hồ, cái gì là quan trọng nhất? Ta nói người biết nhé, một chữ thôi: tiền. Có tiền đi khắp thiên hạ, không tiền nửa bước khó đi... Người còn do dự à? Ta nói người biết này, 6 vạn người của đội ngày 10 đã đủ hết rồi đó, bây giờ đội ngày 11 cũng không còn bao nhiêu vị trí nữa đâu... Thôi ta nói cho người biết luôn vậy, ngàn vạn lần đừng có đi nói lại cho người khác biết đấy. Bản thân ta dùng cả vợ ta với đám con ra cam đoan với người, tuyệt đối không có sơn tặc thổ phỉ gì đâu, nguyên nhân thông báo tuyển người là do Vũ Văn thái sư muốn trải nghiệm một lần lãnh binh thôi hà...”

“Vũ Văn thái sư?” Đường Hoa sững sốt hỏi: “Có phải là Vũ Văn Thác không?” Hồi đó ở biển Đông, tên cầm Hiên Viên kiếm kia cũng từng nói rằng hắn tên Vũ Văn Thác đấy.

“A! Tiểu huynh đệ quả nhiên hiểu biết rộng đấy.”

“Giúp ta báo danh nào, đội ngày 11.” Đường Hoa đưa một tờ ngân phiếu ra.

Tên lính kia nhận lấy ngân phiếu xong, trả lại một tờ biên lai. Biên lai này là của hệ thống, trên đó có viết rõ rằng, nếu Đường Hoa không có mặt ở quận Đông Lai vào thời điểm từ 8 giờ sáng đến 11 giờ trưa thì 50 kim tiền thể chấp này sẽ không được trả lại. Nếu đạt được điều kiện, qua 11 giờ, tiền sẽ tự động được hoàn trả. Tờ giấy này không chỉ là một tờ biên lai, mà còn là tấm giấy thông hành đến Đông Lai của người nữa.

Trải cái quái gì chứ? Đường Hoa tự nhận là đã nhìn người vô số, hắn thấy Vũ Văn Thác kia dù có dòm góc nào cũng không thể là một kẻ ngớ ngẩn như thế được. Không những không ngớ ngẩn, mà Đường Hoa còn cảm thấy người này khá là đáng sợ nữa. Hiên Viên kiếm nằm trong tay sứ giả Kim Diệu với nằm trong tay hắn hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc,

đáy biển sâu cả cây số mà vung một kiếm đã chẻ ra, rồi thông dong bước vào, khi nói chuyện vừa không kiêu ngạo vừa không tự ti, khí phách bậc ấy không thể nào là của một tên nhãi nhép thích trưng binh để chơi đùa được.

“Đoán xem ta là ai nào?” Một đôi tay nhỏ bé bịt lấy mắt của Đường Hoa.

“Ừm... Người là Huy Hoàng.”

“Hừ, đáng ghét.” Tinh Tinh ló đầu ra từ bên vai trái của Đường Hoa: “Là ta nè, sao người cũng ở đây vậy, có phải ái mộ bốn cô nương nên theo dõi đến đây không?”

“Ta được tuyển dụng đến đây.”

“Nói dối! Người mà còn thêm cái mớ 50 kim này à?”

“Vậy người thì sao?” Đường Hoa hỏi lại: “Người tới đây làm gì?”

Nghe Đường Hoa hỏi, Tinh Tinh lập tức trở nên lén lút, nhìn trái nhìn phải một vòng rồi nhỏ giọng: “Người biết ta từng được Long gia tặng cho một cái Sinh Tử Thần Thiêm phải không?”

“Ta biết, người nào đó còn khóc nước mắt nước mũi tèm lem nữa mà.”

“Ta có đâu?” Tinh Tinh tức khắc thừa nhận ‘người nào đó’ là bản thân mình ngay: “Ta nói người biết nhé, trong Đại Lương này có bảo bối đó.”

“Bảo bối gì thế?” Nghe nói là có bảo bối, ánh mắt Đường Hoa tức khắc loé sáng ngay, đồng thời cũng trở nên lén lút tức thì.

“Thập Đại Thần Khí.”

“Xì! Ta đây cũng biết này, Hiên Viên kiếm chứ gì? Vũ Văn Thác chứ gì?”

“Không phải. Không phải là một món, mà là ba món trong Thập Đại Thần Khí đó.” Tinh Tinh nói: “Côn Lôn kính, Không Động ấn cũng đang ở trong thành Đại Lương.”

“A!”

“Đừng có kể ra ngoài đó nha, ta đã báo cho ca ca của ta rồi, huynh ấy đã an bài người vào đội 12 rồi. Nếu ta đoán không sai, ba món thần khí kia đều cùng ở trên người Vũ Văn Thác cả. Nếu lúc đó hắn đi thị sát chúng ta, hơn 1 vạn người bọn ta sẽ quây chết hắn luôn.”

“Các người thật đúng là có gan đó.” Đường Hoa nói: “Ta nói với người này, Vũ Văn Thác không phải là kẻ ngớ ngẩn như lời đám lính kia nói đâu. Tên NPC này ta đã từng thấy qua rồi, khá là khó đối phó đấy.”

“VẬY NGƯỜI...”

“Khó đối phó không có nghĩa là không thể đối phó được.” Đường Hoa nghiêng rằng: “Tên này dám đoạt Không Động ấn của ông, ông đây thậm chí còn chưa sờ được đến nó là đã bị hắn diễn vai ngư ông đắc lợi cướp mất rồi.”

“Tốt, chờ người bị hắn xử xong rồi thì báo bọn ta biết nhược điểm của hắn nhé.”

“Sao người luôn nghĩ là ta sẽ chết vậy hả? Rủi đâu ta đắc thủ thì sao?”

“Vậy thì người mời ta đi ăn.”

“Nâu vấn đề.”

* * * * *

Cáo biệt với Tinh Tinh xong, Đường Hoa mở danh sách hảo hữu lên, liên hệ với Huy Hoàng, chuẩn bị cùng nhau kéo đi Sơn Hải giới luyện cấp. Nhưng nào ngờ Huy Hoàng vừa nghe thấy chỉ là đi luyện cấp thì trả lời lại: theo lệnh của lãnh đạo, hắn phải dẫn người đến Đại Lương báo danh đặt bao hết đội ngày 12. Làm quan thiệt là phiền phức ghê, lúc nào cũng có đủ thứ chuyện tùm lum hà. Mà lại nói, tin tức Tinh Tinh bói thấy có bảo bối lan truyền nhanh ghê, không hề thua gì mấy cái tin lá cải cả, mới một hồi như vậy thôi mà hầu như người khắp Trái Đất đều biết cả rồi. Đường Hoa lại xem thêm, trừ Mặc Tinh ra, những tên bạn có thân thủ khá một chút đều toàn bộ đi báo danh vào đội ngày 12 ở Đại Lương hết cả rồi.

Bất đắc dĩ thật! Đường Hoa bèn nhắn tin cho Mặc Tinh: “Luyện cấp không?”

“Được!”

“Gặp nhau nơi Nữ Nhi quốc, Sơn Hải giới.”

“... Ta hết tiền rồi.”

“Người...” Tốc độ tiêu tiền của nha đầu này quả thực không phải là tầm thường, lần trước đưa 500 kim tiền hoa hồng cho nàng ta, vậy mà mình vừa mới đi dạo âm phủ được một vòng, nàng đã tiêu sạch hết rồi. Nếu Đường Hoa tự giao cho mình 500 kim, không mua bán trang bị thì phải rất lâu hắn mới tiêu hết nổi. Đường Hoa cũng không keo kiệt, tức thì dùng phi kiếm gửi một tờ ngân phiếu qua ngay, tiền kiếm được là để tiêu pha mà, hơn nữa trong mớ tiền này của mình cũng có một phần công lao của Mặc Tinh nữa.

* * * * *

Để nghiệm chứng, Đường Hoa bèn tự mình đi dạo khắp con phố thương phẩm của Nữ Nhi quốc suốt hai tiếng đồng hồ, không ngờ không hề tốn bất cứ một đồng xu nào cả! Ở đây trừ trang sức thì chỉ còn có các vật lưu niệm du lịch mà thôi, không những không có lấy nửa phần tác dụng thuộc tính, mà giá tiền cho dù đã được giảm 30% rồi cũng vẫn còn mắc muốn chết luôn vậy. Đường Hoa rất là thắc mắc, rốt cục thì trước khi được đem đi gia công cắt mài, thủy tinh với kim cương có gì khác nhau đâu chứ?

Mặc Tinh đã tới rồi, hai người cùng bay đến chỗ chiến trường. Số người đang luyện cấp kiếm tiền nơi đây đúng thật là không ít, quét mắt nhìn là thấy ngay không còn một khu vực nào còn trống nữa rồi. Thấy tình hình như thế, Đường Hoa tức khắc đốt lửa dọn ra một khu vực ngay. Cái gì? Bảo người ta nhường chỗ cho à? Dựa vào cái gì mà bảo người ta nhường cho? Dám làm vậy, người ta chửi người là đồ bày bừa coi như vẫn còn có đức đó. Cái gì? Thương lượng với người ta à? Thương lượng làm sao? Người ta đang đánh ngon lành, người chen chân vào làm cái chi vậy? Bởi vậy Đường Hoa chọn biện pháp trung dung nhất, cho một đám lửa qua, biểu thị cho lời nói của hắn: chỗ này là địa bàn của ta, có ý kiến thì đánh nhau.

Không thể phủ nhận rằng có rất nhiều người chơi cao thủ thích giả bộ làm đại hiệp thật, họ xem trọng danh dự trong trò chơi còn hơn cả hiện thực nữa. Nào là không được cướp trang bị, không được giết người lung tung, không được cướp BOSS, rồi còn xoá bỏ hảo hữu với một ít bạn bè đã làm một ít việc xấu, đồng thời cũng không mấy quen thuộc với mình nữa. Có cần thiết thế sao? Có lẽ vậy, nhưng sao đi nữa thì Đường Hoa cũng cảm thấy mình không cần thiết phải làm như thế, trong hiện thực đấy, tiệm đánh bông vải nhà mình muốn xin giấy chứng nhận vệ sinh, trạm phòng dịch người ta soi tìm, moi ra một kẻ hở nào đó phạt người 200, người còn phải cảm kích người ta đã phạt nhẹ, mà bọn họ cũng thanh thản vì cảm thấy bọn họ đã giúp đỡ người nữa đấy chứ.

Vừa khéo thay, khu vực này đều là người quen cũ của Đường Hoa cả - đám nữ sinh trong Tinh Tinh đường của Song Sư. Các nữ sinh này nhìn thấy là Đường Hoa phóng hoả, thế là người nào còn chưa chết cũng vội

vàng đi ngay, còn người chết thì sau khi sống lại bèn đi tố cáo với Tinh Tinh. Tinh Tinh đường chủ rất chi là đau đầu, mới mấy tiếng đồng hồ trước còn gặp mặt mà, không phải thằng nhãi này cố ý đi trả thù đó chứ? Thế là nàng bèn phê chỉ thị: chuyển cho phó bang chủ xử lý. Sương Vũ phó bang chủ nhìn thấy là bản tố cáo Đường Hoa cướp địa bàn, bèn phê: Chuyển cho bang chủ xử lý. Hạo Nhiên bang chủ trước tiên ân cần thăm hỏi cả nhà Đường Hoa ở trong lòng, rồi sau đó phê: giao cho Phá Toái cao thủ đi xử lý. Phá Toái cao thủ thấy thế bèn phê: hỏi ý đường chủ phân đường trực thuộc xem có cần xuất binh trả thù hay không. Đường chủ phân đường trực thuộc - Tinh Tinh - lại phê: Chuyển cho phó bang chủ quyết định...

Bởi vậy Đường Hoa dưới tình huống không có ai quấy nhiễu đã bắt đầu bước một bước đầu tiên trên con đường độ ma kiếp thứ hai của mình: lên cấp 60.

* * * * *

Đường Hoa thì ý chí kiên định, mà Mặc Tinh cũng không kém, nàng có thể chiến đấu suốt cả một ngày trời với một con BOSS nhỏ, nàng có thể đi dạo phố liên tục mười ngày, mỗi ngày 24 tiếng đồng hồ, nàng đã là một sự tồn tại siêu việt hơn Đường Hoa rồi...

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi. Đường Hoa tán dóc đủ thứ chuyện, từ chuyện Quỷ giới cho tới Sát Phá Lang, rồi lại từ Đại Lương cho tới vụ Trịnh Hoà qua Tây Dương. Kinh nghiệm tăng lên, có mỹ nữ bên cạnh, niềm vui sướng trong trò chơi cũng chỉ có như thế mà thôi. Nhưng đáng tiếc là hoa đẹp thì không nở thường xuyên, cảnh tốt thì không giữ lại được lâu, nên lúc mà Đường Hoa lên đến cấp 58, cuối cùng cũng có người đến quấy rầy hắn.

Mặc Tinh nhìn tin nhắn, hít một luồng hơi lạnh rồi nói: “Sát Phá Lang đang ở Nữ Nhi quốc này, hắn hỏi ta đang ở đâu.”

“Người có nói với hắn là đang ở đây với ta không?”

“Nào dám.” Mặc Tinh vẫn cứ thắc mắc, làm sao mà lần nào lần nấy đều thấy như thế Đường Hoa thiếu Sát Phá Lang ba trăm đồng bạc vậy nè? Cho dù lần phiêu lưu Quỷ giới này, Đường Hoa không hề chơi xỏ gì Sát Phá Lang, nhưng Sát Phá Lang lại vẫn vô cùng phần nộ với hắn. Nhưng lúc

mình hỏi vì sao lại bức tức như thế, Sát Phá Lang lại trả lời là không nói ra được, dù sao thì cứ nghe đến tên của Đường Hoa là Sát Phá Lang lại tức tối vô cùng rồi. Đường nhiên, Mặc Tinh cũng không đi nói lý với Sát Phá Lang làm gì, đối với chuyện xích mích giữa Đường Hoa với Sát Phá Lang, từ sớm nàng đã cho rằng không còn cái lý gì để mà nói nữa rồi.

Đường Hoa nói: “Bây giờ chính là thời điểm để khảo nghiệm tình bạn và tình yêu của người đấy.”

“Ta thềm vào mà yêu iếc với hấn đấy, đừng có nói lung tung, người ta sẽ hiểu nhầm đó.” Mặc Tinh hỏi: “Các người hiện giờ giống như là nước với lửa vậy, thế ta có nên báo toạ độ cho hấn biết không?”

“Ừ ừ, người báo vị trí cho hấn đi, nhưng đừng có nói là ta đang ở đây, đang lát nữa ta sẽ đánh lén xử lý hấn.”

Mặc Tinh lè lưỡi với Đường Hoa: “Thôi đi, lần này tiểu Lang đã thảm lắm rồi, bị nhốt đến chín ngày lận mà. Ta đi gặp hấn đây, người tự chơi tiếp đi.”

Đường Hoa nhìn theo bóng lưng của Mặc Tinh mà than một hơi: “Đúng thật gái lớn rồi thì không công bình được nữa mà.”

* * * * *

Không còn Mặc Tinh, hiệu suất đánh quái của Đường Hoa giảm đi nhiều. Tuy hiện giờ cảnh giới của hệ hoả đã được tăng rồi đấy, nhưng lại chẳng phải là tăng lên lực phòng ngự của mình, bởi vậy vẫn phải cần có một người nào đó đến bảo vệ mình thì luyện cấp mới có hiệu suất được. Có điều ở Sơn Hải giới này lại khó liên lạc với người khác lắm, cho nên Đường Hoa chỉ đành lúc có lúc không đánh đơn lẻ thôi.

Bởi vì trên đỉnh đầu Đường Hoa đang lấp loé tên của hấn, cho nên cũng không có người chơi nào mò đến hỏi có muốn tổ đội hay không. Thanh danh của tên này đã nổi quá rồi, cứ xuất hiện trên mặt báo là chín phần mười bị đăng tin đang làm chuyện xấu xx này, hoặc đã làm trò xx kia, hay mới dùng thủ đoạn xx nọ cho coi. Đường Hoa càng luyện một mình lại càng cảm thấy mất đi hứng thú, một dây chuyền sản xuất mà máy móc quá thì buồn tẻ vô vị lắm.

Cao thủ hần phải luôn cô quạnh, cao thủ hần phải biết chịu đựng! Đến thời gian ăn trưa, Đường Hoa vừa gặm một miếng thịt bò lại vừa nhìn xuống bày quái ở dưới chân mình, trong lòng không ngừng tự răn đe. Bây giờ lên cấp đã khó lắm rồi, đánh cả nửa ngày trời mà ống kinh nghiệm mới chỉ chậm rì rì nhảy lên được có một tí ti thôi. Ăn xong, hần tức khắc trở về Trung Nguyên, luyện cấp chán quá hà!

* * * * *

“Người là heo à? Cấp 58 mà đi Sơn Hải giới luyện?” Phá Toái trả lời tin nhắn: “Lúc thường thấy người cũng thông minh lắm, sao bây giờ không biết động não vậy chứ hả?”

“VẬY ĐI ĐÂU ĐÂY?”

“Tứ Đại Cấm Địa đó!” Phá Toái nói: “Với cấp độ hiện tại của người, cộng với kỹ năng của người thì nếu đi đánh một mình, nơi thích hợp nhất chính là bên trong Đại Tuyết Sơn và ngoài biển Đông. Mấy chỗ đó đánh quái nhiều kinh nghiệm lắm, hơn nữa chúng lại rất chi là hung ác xảo quyệt, cam đoan suốt 24 tiếng đồng hồ tim của người lúc nào cũng sẵn sàng đánh thót cho coi. Ngoài ra ở mấy chỗ đó còn có thể nhận được những nhiệm vụ ẩn, với có không ít các cao nhân ẩn sĩ nữa.”

Tên Huy Hoàng chết tiệt, đều do hần kể chuyện đã từng luyện như điên ở Sơn Hải giới suốt nửa tháng trời khiến cho mình lầm tưởng cả.

Mục tiêu - Đại Tuyết Sơn... Không được đâu, còn một tuần nữa là đến lượt đội 11 rồi, mình còn phải đi Đông Lai ám toán Vũ Văn Thác nữa mà. Cái Đại Tuyết Sơn này muốn bay từ đây đến cũng phải mất một ngày trời rồi, nói chi là đi sâu vào bên trong nó nữa, nếu không có thời gian nửa tháng trời chắc đi không nổi đâu. Được rồi, nghỉ ngơi mấy ngày trước vậy... Thế là Đường Hoa đã tự tìm được một cái cớ để làm biếng, quay về thành đô tìm Thiếu Gia chém gió sẵn tiện ăn chực cho mình rồi.

* * * * *

Tán dóc chém gió với Thiếu Gia một hồi, Đường Hoa thấy khoái chí lắm lắm, trong đội 12 vậy mà bao gồm hết ba bang hội lớn, cộng thêm Thần Chi Linh Vực nữa kìa! Bốn thế lực này ai nấy cũng đều muốn lấy được mấy thứ thần khí hạng mà vui đùa một chút cả. Lại nói, bốn thứ thần khí này,

theo thông tin nội bộ truyền nhau thì rất là đáng chán. Những thần khí này không giống với thần binh, thần binh thì chỉ tạo phúc cho một người, mà Thập Đại Thần Khí thì trừ những món cá biệt ra, còn lại đều là loại đồ dùng biến thái cho bang hội hết ráo! Chẳng hạn như có tin tức nói về Không Động ấn, nếu lấy được, đồng thời kiến tạo được kiến trúc để thờ cúng thì khí huyết của tất cả mọi thành viên trong bang hội đều sẽ được tăng thêm 10%. Côn Lôn kính thì là tốc độ của mọi thành viên được cộng thêm 10%... Điều đáng thú vị hơn chính là, đám thần khí này không những có thể đấu giá được, mà cho dù người đã tạo được nơi để thờ nó xong, nó vẫn còn có thể bị trộm hoặc là cướp được nữa.

“Thiếu Gia, mấy cái tin nội bộ này là từ nơi nào xuất ra thế?” Đã hiểu biết nhiều như thế về Thập Đại Thần Khí, vậy chắc hẳn cũng phải có đôi chút tình tường về ma kiếp mới phải chứ nhỉ?

“Đường Tăng đó, chứ còn là ai được nữa?”

Cũng phải nhỉ, trong các môn phái thì Đường Tăng chính là anh đại dũng mãnh nhất mà, coi chương môn Thực Sơn của mình kìa, qua được kiếp thứ nhất là vội vàng bỏ trốn ngay, còn chương môn tạm thời thì ngay cả kiếp thứ nhất cũng còn chưa qua được nữa là. Nhưng Thực Sơn vậy cũng coi như đỡ rồi đấy, nhìn phái Thanh Thành người ta mới thăm kìa, chương môn vững vàng vô cùng luôn, không phi thăng cũng không chết ngắc, nhưng quan trọng là người ta vì chuyện phi thăng mà đã bế quan suốt từ đầu đến giờ rồi. Từ lúc trò chơi này bắt đầu đến giờ, chưa từng có một ai gặp qua chương môn Thanh Thành cả!

Coi bộ hệ thống tự nhiên thiết kế ra một lão Đường Tăng này, ắt hẳn không phải là để cho vui thôi đâu. Nếu cứ suy nghĩ theo hướng này, vậy Đường Tăng rất có khả năng chính là kim chỉ Nam của Song Kiếm đấy. Đường nhiên nếu muốn sử dụng cây kim chỉ Nam này, người không những cần phải có lòng kiên nhẫn, mà còn phải có đức tính cẩn thận nữa, để có thể tách ra được một câu nói hữu dụng trong hàng vạn câu nói nhảm của lão này. Có điều, chỉ là chơi một cái trò chơi thôi, có cần thiết phải bồi dưỡng đức tính kiên nhẫn cùng với cẩn thận của người chơi như vậy không?

Nhưng, dù sao thì lúc nào tới cấp 60 rồi, mình vẫn nhất định phải tới bãi phóng thôi.

Hoá ra ma kiếp thứ hai cũng không phải là vô vọng như thế, hoá ra Ốc Vít cũng không phải là ác đức như thế nhỉ?

Uống rượu chém gió đi dạo phố, Đường Hoa tự cấp cho bản thân mình mấy ngày nghỉ phép. Rồi hăn thong thả đi ngắm cảnh sắc của Đại Xuyên, tham quan mấy con phố ăn vặt,... Tuy không có mỹ nữ làm bạn nên đã thiếu mất một chút tình cảm êm đềm, nhưng lại có được cái nét tự do phóng túng của nam nhi. Cuộc đời thoải mái quá, sướng thay sướng thay!

* * * * *

“Chết sạch?” Đường Hoa kinh hãi cực kỳ: “Người nói sáu vạn người chơi của đội 10 cùng tập kết nơi Trường Sa chỉ trong nháy mắt đã bị chết sạch hết à?”

“Ừ! Các NPC cư dân đã sớm rời khỏi nơi đó rồi, lúc đó chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ chớp qua, trong trấn Trường Sa đã không còn một bóng chó mèo nữa.” Sương Vũ buồn khổ kể, hôm nay nàng cố ý đến tìm Đường Hoa - đang câu cá ở Đông Lai, chính là vì để kiếm thêm một chút tư liệu mang về, dù sao thì kẻ đã từng chân chính giao thủ với Vũ Văn Thác cũng chỉ có mỗi một mình Đường Hoa mà thôi. Bây giờ mà buông bỏ cho kế hoạch ngày 12 là không được, mỗi người 50 kim thể chấp lặn mà, cho dù có chết một lần, cũng không thể mất tiền oan được.

“Ý của người là, bọn họ thậm chí còn chẳng biết việc gì xảy ra thì đã chết cả rồi?”

“Ừ! Trước khi chết chỉ trông thấy mỗi một luồng ánh sáng màu máu thôi. Không có sơn tặc, không có thổ phỉ, cũng không có cường đạo nào cả, chỉ đột nhiên thấy một màu đỏ loé qua, thế là đến địa ngục cả rồi.”

“Không thể nào đâu? Vũ Văn Thác quả thật lợi hại đấy, cả thanh Hiên Viên kiếm kia nữa, nhưng ngay cả một chút phản kháng cũng không có, ngay cả địch nhân thế nào cũng chưa thấy qua mà đã chết hết rồi thì... Cho dù Long ca có tới cũng không làm được đâu.” Đường Hoa nói tiếp: “Lại nói, Vũ Văn Thác cũng không thuộc dạng BOSS không thể thắng nổi, có khi nào là mọi người hoa mắt rồi không?”

Sương Vũ ngoặt lại: “Sáu vạn người cùng nhau hoa mắt à?”

“...” Cái này hình như không có khả năng đâu: “Lại nói, cho dù là thật sự đi nữa, nhưng tại sao Vũ Văn Thác khi không lại đi giết sáu vạn người chơi nhỉ, mà nhất định phải đúng sáu vạn nữa?”

Sương Vũ lắc đầu: “Ta không biết. Ta chỉ biết rằng vụ này từ sớm đã là một cái hố bẫy rồi, Vũ Văn Thác từ đầu đã không định giao thù lao ra, đồng thời cũng có ý đồ dùng biện pháp lấy tiền thế chấp để ép những người chơi đội 11 với 12 đi chịu chết đấy. Mấy bang hội bọn ta chuyển này sút đầu mẻ trán rồi, không đi là không được, nếu không ít nhất sẽ có tám mươi phần trăm thành viên bang hội bị phá sản, đồng thời ít nhất ba phần trong đó sẽ bị Ốc Vít tóm đi làm cu li ngay. Đây cũng là mục đích mà ta đến Đông Lai đấy, là để xem xem tới cùng là việc gì.”

“Không ngờ đám chúng ta luôn mưu đồ hại người ta, bây giờ lại bị người ta hại ngược lại rồi.” Đường Hoa mở bảng hệ thống ra, nhìn sơ qua rồi hỏi: “Còn mười lăm tiếng đồng hồ nữa, người có dự định gì chưa?”

Sương Vũ nói: “Dựa theo phân tích của đám người chơi bọn ta, muốn sáu vạn người cùng nhau tử vong, vậy hoặc là sử dụng bom hạt nhân, còn không cũng chỉ có trận pháp mà thôi. Nếu là trận pháp, theo lẽ thường thì uy lực lớn như thế không những vừa hao tổn thời gian, hao tổn sức lực, mà ắt phải có các hạn chế gì đó nữa.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 184: Tà môn

Chương 184: Tà môn

“Người đã nói rồi đấy, vừa hao thời giờ lại vừa hao sức lực nữa. Nhưng vì sao lại phải làm như vậy chứ? Sáu vạn người tuy rất nhiều, nhưng chỉ là một bộ phận nhỏ trong tổng số người chơi mà thôi, cho dù có giết sạch mười tám vạn người, khiến họ rút 5% kinh nghiệm đi nữa, cấp bậc chính thể cũng không trượt xuống nổi mà?”

Sương Vũ có phần nôn nóng: “Ta không biết vì sao cả.”

“Đừng vội, đừng vội.” Đường Hoa đưa một cốc nước sôi cho Sương Vũ: “Có ta ở đây, ta cũng phải phấn đấu một lần vì 50 kim kia cộng với cái mạng nhỏ của mình mà.”

Sương Vũ cười hồi lỗi: “Xin lỗi, trong lòng ta có phần loạn quá. Hàng vạn người đã biết là hố bẫy rồi mà còn phải nhảy vào, chết chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bị người ta quay như một đĩa ngốc thì thực là đáng giận đấy.”

“Không sao cả.” Đường Hoa đứng lên nhìn hồ nước, tự nói với bản thân: “Hắn cần sáu vạn người, mà không phải là mấy vạn người hoặc là hơn mười vạn người, chứng tỏ hắn cần có đúng sáu vạn người ở trong trấn. Nhưng làm sao hắn lại có thể cam đoan sẽ không có người chơi nào chạy trốn chứ? Ví dụ nếu chỉ còn thừa có năm vạn chín ngàn, vậy hắn sẽ xử lý thế nào nhỉ?... Nếu đổi lại là ta, nếu ta nhất định phải giết đủ sáu vạn người, nhưng phát hiện nhân số không đủ, ta nhất định sẽ bắt thêm người đến thêm vào chỗ hụt ngay. Nhưng cái chỗ khi ho cò gáy như thế, cho dù có đến thị trấn gần nhất bắt NPC cư dân cũng cần phải mấy ngày là ít, vậy phải lấy cái gì đến trám vào chỗ hụt đó đây? Vũ Văn Thác không phải là một kẻ tầm thường, chắc chắn hắn đã dự trù đến chuyện này rồi, ắt hẳn phải có phương pháp gì để dự phòng mới phải...”

“Phương pháp gì?”

Đường Hoa cười hề hề, nói: “Gần đó chắc chắn phải có giấu quân đội nhà Tùy.”

“Ý của ngươi là Vũ Văn Thác dùng quân đội làm lực lượng hậu bị à?”

“Hắn phải vậy, chỉ cần chúng ta xử lý được đám quân này, sau đó duy trì cho nhân số trong quận Đông Lai luôn dưới sáu vạn, vậy có lẽ sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.”

“Ừ ừ, có lý lắm. Như thế không những không cần phải chết ai, mà lại còn có thể lấy được thù lao nữa, tiền thế chấp thì cũng dựa theo quy định của hệ thống, lấy lại được luôn.” Sương Vũ cảm kích vỗ vỗ vai Đường Hoa: “Ta biết ngay là có thể trông cậy được vào ngươi mà. Ta phải trở về bố trí trận Nhạn Môn ngày mai, đánh cho hắn trở tay không kịp đây, bái bai!”

“Đi à?” Đường Hoa vội giữ chặt nàng lại, hỏi: “Người sẽ không mất nghĩa khí như vậy đâu phải không? Tốt xấu gì ta cũng là một anh đẹp trai mà, chắc người sẽ không thấy chết mà không cứu đâu phải không?”

“Đầu tiên, người không phải là một anh đẹp trai. Thứ hai, bọn ta vốn không có nhân thủ nơi Đông Lai, giờ có an bài cũng không còn kịp nữa rồi. Tiếp theo, cho dù là kịp đi nữa, người Đông Lai kiếm lại được tiền, vậy huynh đệ Nhạn Môn có khả năng sẽ không những không kiếm lại được tiền, mà còn thất bại trong sự kiện này nữa. Tiếp tiếp theo, dựa theo những phân tích về thị trường, sáu vạn người nơi Đông Lai mỗi người mất 50 kim sẽ khiến chỉ số CPI hạ xuống, mức độ lạm phát tiền tệ trong Song Kiếm có hy vọng được giảm đi, CPI tháng này được dự tính sẽ là số âm đấy.”

Ha! Không hổ là dân quản lý kinh tế đó, lúc nào cũng lôi mấy cái danh từ chuyên ngành rồi rắc rối khó hiểu ra để lừa gạt dân chúng mới chịu hà. Nhưng Đường Hoa không thêm quan tâm đến nhiều như vậy: “Ta kệ nó tăng trưởng theo hướng nào, bây giờ đang nói đến bản thân ta.”

“Cái này chỉ là vấn đề nhỏ.” Sương Vũ kéo một tờ ngân phiếu ra, đập vào tay Đường Hoa: “Không cần phải thối lại.”

“...” 200 kim, trừ tiền thế chấp đi thì hình như còn hơi được một mớ nữa nhỉ?

“Đi đây!”

“Bái bai!” Đường Hoa vội chào, nhưng đột nhiên lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bèn xoay người nhìn lại thì Sương Vũ đã đi mất rồi. Hắn sờ sờ cái cằm, nghĩ lại một chốc rồi mới giật mình, mình đến Đông Lai không phải là để kiếm tiền công, ca là dân nhà giàu rồi, ca không thêm cái mớ tiền trinh ấy. Nhìn lại tình hình lúc này, có vẻ Vũ Văn Thác sẽ không xuất hiện đâu, chắc là đã chạy mất rồi, mình cũng nên đi thôi vậy.

Đường Hoa đã dạo suốt một vòng quanh Đông Lai, nhưng chỉ phát hiện được mấy người mà nửa đời chưa từng gặp mặt mà thôi. Không thấy có bạn bè nào, hắn bèn ngự kiếm rồi khỏi phạm vi của quận. Có điều hắn cũng không chạy xa mà chỉ cầm cần câu ngồi câu cá bên cạnh địa giới Đông Lai để giết thời gian. Thật lòng hắn cũng muốn nhìn xem Vũ Văn Thác làm cách nào giết được mấy người kia trong nháy mắt lắm. Dù sao thì vì nhiệm

vụ này, hẳn cũng đã hao phí mất một tuần trong Đông Lai rồi, không nề hà gì chuyện phải tốn thêm một tuần nữa. Sáu vạn người cùng nhau hoá thành ánh trắng, cảnh sắc trắng lè đó không phải cứ muốn nhìn là nhìn được đâu. Phải quay chụp hiện trường, rồi gửi bản thảo cho đặc san, tiếp tới là phân tích âm mưu của Vũ Văn Thác nữa... Vô Biên đặc san có một tên cố đồng có trách nhiệm như mình quả thực là may mắn lắm đó.

* * * * *

Thời gian chậm rãi trôi đi, sáu vạn người chơi đội ngày 11 bắt đầu lục tục tập kết lại. Tuy toàn thể người chơi đội ngày 10 đã bị giết rồi, nhưng 50 kim tiền thế chấp khiến cho những người này không dám không đến. 50 kim, cho dù là đối với Đường Hoa trước đại hội Olympic, nó cũng là một con số hấp dẫn vô cùng đấy. Nhưng bây giờ đã khác trước rồi, hồi Olympic hẳn hại dân chúng kiếm hời được một mớ, rồi cưỡng gian chính nghĩa lại kiếm thêm một mớ nữa, rồi Vô Biên đặc san đã bắt đầu chính thức chia lợi nhuận... Xưa nay vẫn nghe thấy có nhiều người nói rằng ‘tiền luôn kiếm không hết’, hoá ra những người đó đều là người giàu cả.

Người nghèo câu cá là vì giá trị của cá, còn người giàu câu cá là vì hứu nhàn. Đường Hoa câu được con cá nào xong là ném trở lại liền, lạc thú lớn nhất khi câu cá không phải ở chỗ thành tích của người bao nhiêu, mà là sự vui sướng vì thành công và vì sự kiên nhẫn chờ đợi của mình đã được hồi báo. Cũng giống như chuyện của gái vậy, trải qua một quá trình theo đuổi, khoảnh khắc lúc giành được chính là lạc thú lớn nhất. Sau khi đã giành được rồi thì sao? Theo nghiên cứu thì phần lớn nam giới đều hy vọng nó sẽ giống như câu cá vậy, có thể quăng con cá trở lại rồi buông cần câu tiếp.

“Đông Phương Gia Tử?” Một giọng nữ dè dặt vang lên từ phía sau lưng Đường Hoa.

Đường Hoa quay đầu nhìn lại, trên đám cỏ lau, Quàng Khăn Đỏ đang bay bồng bênh. Quả nhiên là nàng, trừ nàng ra, đám cừu nhân với đám bạn bè mình chẳng ai gọi mình bằng cái tên đầy đủ cả: “Sao ngươi đến đây vậy?” Nàng là thành viên của Nhất Kiếm, vậy lẽ ra phải mai mới đến chứ?

“Ta không tham gia hoạt động của bang hội.”

“À!” Đường Hoa à một tiếng rồi không nói gì nữa.

“Người đang câu cá à?”

Hỏi thừa à? Đường Hoa trả lời: “Mười phút rồi toàn chơi với giun cả.”

“Dùng con giun câu cá?”

“Không có giun thì lấy gì câu cá?”

“Coi ta này!” Quàng Khăn Đỏ gọi ra một toà Thái Sơn nện xuống đầm nước, Thái Sơn biến mất, khắp đầm nổi lênh bành đầy xác cá trắng hếu trông thật kinh tâm.

Đường Hoa dùng một tay che miệng, nhìn bầy cá chết mà lạng cả người... Nguyên nhân khiến hắn phải che miệng có hai: một là sợ mình sẽ hộc máu, còn thứ hai là sợ mình sẽ mở miệng ra chửi tục.

“... Người làm sao thế?”

“Không...” Đường Hoa không quay đầu lại, chỉ nói: “Ta đang tự hỏi sự huyền bí của sự bắt đầu của sự sống của vũ trụ.”

Quàng Khăn Đỏ hỏi: “Sao người lại nghĩ sâu xa như vậy?”

“Ta sâu sắc cho nên ta nghĩ sâu xa.”

“Ừm... Gia Tử, ta có thể gọi người là Gia Tử được không?”

“Được!”

Quàng Khăn Đỏ đáp xuống đất, ngồi bên cạnh Đường Hoa, hỏi: “Gia Tử, chúng ta quen biết cũng lâu rồi phải không?”

“Chuyện đã qua không muốn nhắc lại.” Đường Hoa vẫn chăm chăm nhìn vào mặt đầm đầy rẫy xác cá.

“Ừm... Ta nói... Chúng ta cũng như là bạn bè phải không?”

“...” Đường Hoa không trả lời, chỉ móc giun vào lưỡi câu, quăng ra, rồi đứng thờ như thế.

“Mặc Tinh nói, là bạn bè thì phải thẳng thắn thành khẩn với nhau, có phải không?”

“...” Đường Hoa nghiêng rắng, lẽ nào mi không nhận ra ông đang không muốn để ý tới mi hay sao? Ông đã không PK thì coi như cũng đủ lịch sự rồi, cũng coi như đã nể mặt chuyện Thổ Linh Châu lắm rồi, mi ngàn vạn lần đừng có mà được voi đòi tiên đấy.

“Người... Đang bức bối à? Hay ta đã nói sai gì rồi?”

“Không có!”

“Vậ may quá. Mặc Tinh nói bạn bè thì nên thẳng thắn thành khẩn với nhau.”

“Câu này người vừa mới nói rồi.” Đường Hoa nghĩ lại một chút, rồi bổ sung: “Lẽ nào Mặc Tinh chưa từng nói với người, làm bạn bè thì không được cà kê dê ngỗng, làm bạn bè thì không thể quấy rầy nhã hứng của bạn, làm bạn bè thì không thể nào mà không hiểu rằng bạn mình thực ra không muốn nhìn thấy cá chết hay sao?”

“...”

“Xin lỗi, ta nói quá uyển chuyển rồi. Ngài nói tiếp đi.”

“Mặc Tinh nói...”

Lát nữa ông đi bắt Mặc Tinh bán vào kỹ viện ngay tức thì!

“Mặc Tinh nói rằng ta vẫn luôn đeo mặt nạ mà kết bạn, vậy sẽ không có bạn bè nổi. Giữa bạn bè với nhau mà ngay cả mặt thật cũng chưa từng thấy, vậy sẽ không thể nào có được sự tín nhiệm cơ bản nhất.”

Đường Hoa thuận miệng hỏi: “Nàng ta thấy rồi à?”

“Ừ ừ!” Quàng Khăn Đỏ nghiêng đầu nhìn Đường Hoa, chờ hăn quay đầu lại.

Không ngờ Đường Hoa lại không thèm động đậy ngay cả một con mắt, chỉ tiếp tục chăm chăm nhìn vào chiếc phao, Quàng Khăn Đỏ thất vọng vô cùng. “Còn có chuyện gì nữa không?” Đường Hoa rất tàn nhẫn hỏi một câu.

“Hết rồi, ta đi đây!” Quàng Khăn Đỏ dù có non nớt hơn cũng có thể hiểu ra rằng Đường Hoa đang hạ lệnh trục khách, bèn mang mặt nạ trở lại, nói: “Hẹn gặp lại.”

“Ừ!” Đường Hoa ngẩng đầu nhìn Quàng Khăn Đỏ bay đi, rồi mắng một câu ‘bà nội nó’, sau đó cầm cần câu lên đổi chỗ câu khác. Nằm ở giữa bụi cỏ lau rậm rạp, lại không có ruồi muỗi quấy rầy, cuộc sống thật là thư thả quá đi.

Không đúng rồi... Quàng Khăn Đỏ là thành viên bang Nhất Kiếm mà, cho dù nàng có quái gở hơn, thế nào cũng phải nhận được tin nhắn phát tập thể của các đường chủ báo cho biết chân tướng sự tình ở Đông Lai mới phải chứ? Dựa theo cơ sở là nàng đã tới cấp 62 mà phân tích, vậy nàng không có

khả năng chỉ vì 50 kim mà qua đây chịu chết được. Vậy nàng xuất hiện ở chỗ này làm gì vậy? Lẽ nào...?

Đường Hoa bèn vội vàng gọi nhả tin cho Quàng Khăn Đỏ: “Đâu rồi?” Nhả xong hăn tự khinh bỉ lấy chính mình, nhìn cái kiêu của mình bây giờ thật là bộ đờ quá cỡ, súc sinh quá cỡ cơ.

“Ta đang ở trên một bãi đất bên ngoài quận Đông Lai.”

“Bơi à?”

“Không phải, ta đang chờ thời cơ bắt Vạn Linh Huyết.”

Hoá ra nha đầu này vốn cũng có báo danh đi Trường Sa ngày hôm qua, nhưng bởi vì có kỹ năng giao tiếp với cây cỏ, biết có nguy hiểm nên đã chạy mất hút, đồng thời dưới sự chỉ dẫn của cây cỏ đã phát hiện cách Trường Sa không xa có một toà Vạn Linh Huyết trận. Có điều ngày hôm qua nàng đã chậm chân một chút, tìm được trận thì người đã đi rồi, chỉ còn dấu vết là một trận pháp trống không hình ngôi sao sáu cánh thôi. Nàng bèn đem sự tình đi dò hỏi các NPC trong môn phái, những người này nói nàng biết rằng có yêu nhân đang làm phép, mục đích là để lấy được Vạn Linh Huyết, đồng thời cũng báo cho nàng rằng Vạn Linh Huyết này thuộc dạng pháp bảo tà môn, trong văn hiến không hề có ghi chép, cho nên họ cũng không biết là để làm gì.

Bởi vậy nàng mới định hôm nay đi trước kẻ xấu kia một bước, cướp lấy Vạn Linh Huyết, nhưng không ngờ đến được Vạn Linh Huyết trận rồi, các cỏ cây lại báo cho nàng biết rằng có bạn của nàng đang ở gần đây. Nàng dạo một vòng, hoá ra đó lại là Đường Hoa, nhưng lúc này Đường Hoa lại không ở trong phạm vi quận Đông Lai, cho nên nàng cũng không nói hăn biết mục đích đến đây của nàng... Thực ra cũng một phần là do không có cơ hội nói, vì Đường Hoa không hề hỏi mà. Nàng không nói ra không phải vì nàng ích kỷ, mà vì nàng cảm thấy việc này nguy hiểm lắm, không cần thiết phải để bạn bè theo mình mạo hiểm làm gì.

Bởi thế Đường Hoa mặt dày cũng bèn chạy đến chỗ bãi cát nàng nói, rồi tìm được Quàng Khăn Đỏ đang nấp sau một tảng đá ngầm cạnh một trận pháp hình ngôi sao sáu cánh.

“Có khó khăn cỡ đó thì nhất định phải hô hào bè bạn cùng đi, có biết không?” Đường Hoa nghiêm nghị răn dạy: “Người làm vậy là không coi ta là bạn bè đấy, là không đúng đâu.”

“Xin lỗi.”

“Được rồi, lần này bỏ qua cho người đấy.” Đường Hoa nhìn lại thời gian trên bảng hệ thống, còn hai tiếng đồng hồ nữa. Pháp bảo tà môn à, không sao, có tà hơn nữa ông cũng không sợ đâu, không sợ người tà chỉ sợ người không tà thôi. Hắn đã bỏ qua Quàng Khăn Đỏ mà tính đến chuyện thu Vạn Linh Huyết vào trong túi của mình rồi.

“Nghe nói người đã đi Quỷ giới à?”

“Ừ!”

“Chơi có vui không? Ta muốn đi, nhưng lại sợ.”

“Có thể du lịch một chuyến thử xem. Người đến Phong Đô, tìm một âm môi là có thể xuống đó ngay, chừng nào muốn về thì nói một tiếng với hắn là được hà. Có tốn tiền, nhưng phải chăng lắm.” Thái độ của tiểu nhân Đường Hoa rõ ràng đã tốt hơn nhiều lắm rồi.

“Người lợi hại thực đó. Mặc Tinh nói rằng người là người đầu tiên tiến vào Vân Trung giới, lại là người đầu tiên thu thập đủ đá trong Sơn Hải giới, giờ lại trở thành người đầu tiên đến Quỷ giới, ngay cả độ kiếp cũng...”

“Cô nương, cho người một lời khuyên này. Những kẻ mà chơi trò chơi giới ấy, trong hiện thực đều là dạng người chẳng có cái rắm bản lĩnh gì cả.”

“Người cũng...”

“Ta? Ừm... Ta ngoại lệ, không nằm trong đám đó. Trong hiện thực, ta là một thanh niên tiềm năng chói lọi đó.”

“Vậy trong hiện thực người làm...”

“Chúng ta có thể đổi sang đề tài khác không?”

“Ừ ừ, thực ra ta rất hâm mộ các người đấy. Hồi nhỏ thân thể ta yếu đuối lắm, người nhà sợ ta sinh bệnh, cho nên hồi nhỏ ta chưa bao giờ được chơi đùa cùng các bạn cả. Đến khi vào tiểu học, người nhà lại sợ ta bị đồng học ức hiếp, nên mời gia sư cho ta. Đến trung học cơ sở thì lo ta yêu sớm bị người khác lừa gạt, rồi học thói xấu, nên vẫn mời gia sư. Đến trung học phổ thông, người nhà lo vì bọn sâu bọ ngoài xã hội thường hay đến các trường

trung học lừa các nữ sinh, đưa các nàng ra ngoài chơi đùa, ức hiếp các nàng, bởi vậy ta lại phải ở trong nhà. Đến lúc ta học Đại học, không còn cách nào nữa, người nhà bèn đưa ta đến nước ngoài, đồng thời mời trợ lý tư nhân và vệ sĩ cho ta, các bạn đồng học đều không thích nói chuyện với ta, cho dù ngẫu nhiên có người nói chuyện với ta một lần, cũng sẽ không nói lần thứ hai.”

“Ha ha... Thực ra cũng không thể hoàn toàn trách cha mẹ người được, đều do hệ thống giáo dục có vấn đề quá lớn thôi. Ba mẹ người cưng chiều người quá, lo người không chịu đựng nổi mưa gió đó mà.” Đường Hoa có một người bà con thân thích xa, cô bé này đi học trung học cơ sở, năm đầu là nữ sinh ngoan ngoãn thành tích ưu tú, đến năm hai bị một số nữ sinh cùng khối đánh, nhưng nhà trường vì đối phương là trẻ vị thành niên, lại bị luật sư bên đó uy hiếp, cho nên không có biện pháp nào hữu hiệu để quản chế cả, kết quả là cô bé bà con xa kia vì để tự bảo vệ bản thân mình, bèn bắt đầu tiếp xúc với các thanh niên du thủ du thực trong xã hội, ngay trong năm đó đã làm bồ nhí cho người ta. Sau này tên kia bị bắt, nàng nói với cảnh sát rằng, nếu ta không làm bồ nhí cho hắn, vậy ta không thể nào tiếp tục học trong trường nổi, ta hoàn toàn vì muốn có thể yên ổn học hành nên mới vậy thôi... Vấn đề bạo lực học đường và nhà trường không có tiếng nói, chẳng trách gì cha mẹ Quàng Khăn Đỏ lại lo lắng như vậy.

“Ta thật sự rất cảm ơn người đã giới thiệu Mặc Tinh cho ta quen biết, tuy Mặc Tinh cũng không thích nói chuyện với ta lắm, nhưng ta biết nàng vẫn coi ta là một người bạn. Còn nữa, nàng là một cảnh sát, hơn nữa đến hành tinh M rồi nàng vẫn còn có thể tiếp tục làm cảnh sát nữa.”

“Ừ!” Vì tương lai có thể đầu cơ trục lợi nơi hành tinh M, nhất định phải duy trì tốt mối quan hệ với Mặc Tinh mới được. Đường Hoa đã sớm suy tính rồi, hắn một là không văn bằng, hai là không tiền bạc, ba là không địa vị, bốn là không có việc làm, vậy khi tới hành tinh M rồi thì trừ những công tác mà ngay cả người máy cũng không làm, chỉ còn có thể nhờ vào chút khôn vặt đặt lợi dụng kẻ hở trong pháp luật Liên Bang mà thôi.

“Có người đến rồi.” Quàng Khăn Đỏ kéo kéo, hai người bèn rút đầu xuống.

Không lâu sau, từ chỗ trận pháp hình sao sáu cánh truyền đến tiếng đối thoại, trong đó có một thanh âm có phần già nua, thanh âm còn lại thì Đường Hoa biết, không phải Vũ Văn Thác thì còn là ai nữa đây?

“Công tử, hết thấy đều đã chuẩn bị xong rồi.” - Thanh âm già nua.

“Ừ! Khổ cực rồi.” - Vũ Văn Thác.

“Mạt tướng biết không nên hỏi, nhưng mạt tướng thực rất muốn biết, nhất định phải chết nhiều người như vậy sao?”

“Vì sao người lại không hỏi nguyên do ta phải làm như thế?”

“Mạt tướng biết công tử chắc chắn phải có lý do nên mới làm như vậy.”

“Hàn lão tướng quân, nếu không hy sinh mười tám vạn người này, vậy trong tương lai, đất Hoa Hạ ta sẽ nhuộm đầy máu đỏ. Lúc đó tình cảnh sinh linh đồ thán thế nào, người không thể tưởng tượng nổi đâu.”

“Mạt tướng biết rồi, vậy mạt tướng sẽ về quân doanh trước, để ngăn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

“Khổ cực rồi.”

* * * * *

Vũ Văn Thác chỉ đứng lặng người cách đây hơn trăm mét, nhưng Quàng Khăn Đỏ vẫn cứ tỏ ra rất là khẩn trương.

Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Ngón tay của ta bị người bẻ gãy rồi kìa.”

“A!” Quàng Khăn Đỏ vội vàng nhìn lại, quả nhiên mình đang nắm chặt ngón trỏ của Đường Hoa trong tay thật, mà cái ngón này đang bị cong queo theo một hướng rất là phản quy tắc: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Không sao đâu, dù sao cũng không đau mà.” Đường Hoa hỏi: “Nhìn bộ dạng này của người, không phải là lần đầu tiên đi trộm gà trộm chó đó chứ?”

“... Đúng vậy, người thì sao?”

“Ta thì thường làm. Yên tâm đi. Nếu hắc sẽ phát hiện, dù người có khẩn trương hắc cũng sẽ phát hiện. Nếu hắc sẽ không phát hiện, cho dù người có ngủ lẫn quay ra hắc cũng sẽ không phát hiện đâu. Chuyện hắc có phát hiện hay không không có chút liên can nào tới tâm trạng của người cả.” Đường Hoa lại nói tiếp: “Tên này rất là mạnh, đặc biệt là thanh kiếm mà hắc đeo

sau lưng kia, tên là Hiên Viên kiếm. Nếu nó chưa ra khỏi vỏ, chúng ta vẫn còn có thể đánh bạc thử vận quật ngã hăn xem. Nhưng nếu nó ra khỏi vỏ, chúng ta phải lập tức chạy ngay.”

“Người có kế hoạch gì không?”

“Hiện giờ chúng ta không hề biết gì về tốc độ cũng như quỹ tích bay của Vạn Linh Huyết cả, cho nên chúng ta chỉ có thể đánh cược một lần thôi. Lát nữa ta sẽ vây Vũ Văn Thác vài giây trước, nhưng vây được một giây hay mười giây thì ta cũng chưa chắc lắm, người cứ thừa dịp đó đoạt lấy Vạn Linh Huyết là được.”

Quàng Khăn Đỏ có phần do dự: “Nhưng vừa nãy Vũ Văn Thác có nói việc này có quan hệ đến sinh linh của Hoa Hạ...”

“Heo à? Đây là trò chơi đó, nói đến ‘sinh linh Hoa Hạ’ chẳng phải là đang nói đến người chơi đó sao? Ta đoán đây cũng chỉ là một sự kiện của hệ thống mà thôi. Chơi trò chơi không giống với trong hiện thực đâu, mặc kệ nó có trời long đất lở hay là máy chủ bị hỏng đi nữa, cũng chỉ là một sự kiện của hệ thống mà thôi. Chúng ta thân là người chơi thì phải có sự giác ngộ của người chơi, phải biết lợi dụng nước đục mà mò cá mới là đúng đắn chứ.”

“Ừ ừ!”

Mẹ của Quàng Khăn Đỏ ơi, đừng nên trách tội ta đã dạy hư đứa con gái mà ngài trân quý suốt 20 năm nha, chẳng qua là vì ta nghĩ ngài cũng sẽ không nhồi nhét mấy cái quan niệm đại nghĩa đại nghiêc cho con gái ngài đâu mà.

* * * * *

“Còn nửa giờ nữa thôi, ta thật là phục tên tiểu tử Vũ Văn kia đó, đứng bất động suốt một tiếng đồng hồ rồi kìa.”

Quàng Khăn Đỏ nói: “Ta cảm thấy hăn đang rất đau lòng.”

“Mỹ nữ, đừng nên nói huyền tưởng như thế, chưa nói đang cách nhau cả trăm mét, mà trước mặt còn có một khối đá ngầm nước biển đánh vào cả vạn năm nay cũng chưa sập nữa mà.”

“Ta không biết, chỉ là ta cảm thấy hăn dường như đang sấm hối mà thôi.”

“Thời nhà Tuỳ còn chưa có Thượng Đế, Như Lai với Ngọc Hoàng Đại Đế, chưa có sám hối.”

“Phì!” Quàng Khăn Đỏ nghe vậy thì bật cười: “Thực ra Thượng Đế vẫn mãi tồn tại, chẳng qua là chúng ta không biết ngài tồn tại mà thôi.”

“Mỹ nữ, Thượng Đế chỉ có một mình mà thôi, nếu mỗi năm người sám hối một lần, vậy người cảm thấy lão nhân gia ngài nghe hết nỗi sao? Bởi vậy...” Đường Hoa nói: “Ta đoán ngài ấy nhất định có thuê nhân công đấy, tiền công thì tính theo giờ...”

“Người... Sao nói chuyện không có giới hạn gì hết vậy?” Quàng Khăn Đỏ lại cười nữa rồi, trong ký ức của nàng, dường như chưa có ngày nào nàng cười được nhiều như thế này cả.

“Người xem, hiện giờ cảm xúc của người đang thư thả, nhưng hắc vẫn chưa phát hiện ra người mà.” Đường Hoa dặn dò: “Đương nhiên lát nữa mà ta nói ‘chuẩn bị’ thì người nhất định phải khẩn trương lên đấy, đừng vì quá thoải mái mà không lấy được Vạn Linh Huyết à.” Hắc nhất định phải xoa dịu cảm xúc cho Quàng Khăn Đỏ trước đã, những người làm chuyện xấu lần đầu mà thất bại, nguyên nhân thường là do đã lên kế hoạch quá nhiều, và khẩn trương quá nhiều cả. Nếu hiện giờ bên cạnh hắc là con sói đói kia, cam đoan hắc sẽ nhắm mắt lại, tưởng tượng đến cảnh các mỹ nữ trên bờ cát ngay.

“Ừ ừ!”

* * * * *

“Còn 5 phút nữa... A?” Đường Hoa vừa báo cáo thời gian xong, đã phát hiện ở phía bên kia của tảng đá ngầm, trận pháp hình ngôi sao sáu cánh đang có ánh sáng màu máu dâng trào, dường như đã bắt đầu hoạt động rồi. Nhưng điều này còn chưa đến mức khiến hắc phải thốt lên ‘A’. Hắc hô lên là bởi vì Hấp Ma Hồ trong túi Càn Khôn của hắc đang chột có hiện tượng rục rịch muốn động đậy. Đậu xanh, người có phải là gà sống đâu, cựa quậy cái gì?

Hấp Ma Hồ là một món đồ rất cổ điển của phương Tây, cũng là pháp bảo rác rưởi nhất trên thân Đường Hoa, nó là thù lao do Nhược Hãn trả công khi nhờ hắc hỗ trợ hồi nàng còn chưa có Phá Toái theo đuổi. Hồi đó

mình cảm thấy đã bị thiệt thòi rồi, sau đó thì ném nó vào trong một góc vắng của túi Càn Khôn, mãi đến bây giờ không những chưa từng trang bị nó lên, mà còn chưa hề coi là có nó tồn tại nữa. Nhưng sao bây giờ nó lại đòi cựa quậy rồi nhỉ? Tình huống này Đường Hoa chưa thấy qua bao giờ cả, nếu là muốn cựa quậy, cũng phải là đám gà vịt mình mang theo để sẵn sàng nướng chớ, người là một cái bình, rảnh rồi lại đi học theo đám gà vịt làm gì?

Đây cũng là do Đường Hoa gan lớn, chớ nếu đổi lại là Quàng Khăn Đỏ, không kêu ‘mẹ ơi’ mới gọi là lạ đó. Đường Hoa thì lại căn cứ theo nguyên tắc rác rưởi là rác rưởi, người thích động đậy thì người cứ động đi, nếu dám chạy ta sẽ diệt người ngay. Đương nhiên, hẳn cũng cảm thấy kỳ lạ lắm, pháp bảo này chắc chắn không phải là hàng của Trung Thổ, mà pháp trận hình ngôi sao sáu cánh đằng kia Quàng Khăn Đỏ cũng có nói không phải là pháp trận của Trung Thổ rồi, hai bên chắc chắn phải có mối liên hệ tất yếu nào đó đấy.

“Sao thế?” Quàng Khăn Đỏ quan tâm hỏi.

“Không có gì, chân bị tẹo thôi hà.” Không cần thiết phải giải thích làm gì, giải thích thì người cũng không giải thích cho rõ ràng được đâu.

“Chân bị tẹo?” Quàng Khăn Đỏ sùng bái vô cùng, quả nhiên là cao thủ đấy, không động đậy chút nào mà cũng có thể bị tẹo chân luôn: “Đau không?”

“Không đau lắm!” Trợn mắt nói dối xong, Đường Hoa nhìn lại cái bình còn đang cựa quậy kia, cảm thán: hôm nay thực là tà môn đấy.

*** Hoa Hạ: cũng dùng để chỉ Trung Quốc

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 185: Kỳ binh đoạt bảo

Chương 185: Kỳ binh đoạt bảo

“Chú ý, còn hai phút nữa.”

“Người đừng có nhắc mà, ta sẽ khẩn trương đó.”

“Chính vì ta sợ người sẽ không khẩn trương nên mới nhắc chứ.”

“Đúng rồi... Lát nữa ta dùng cái gì để đỡ Vạn Linh Huyết vậy?”

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh, làm sao lại quên mất cái vấn đề quan trọng này thế nhỉ?

“Người... Sẽ không bắt ta phải dùng tay đó chứ?” Quàng Khăn Đỏ hỏi, thái độ càng dè dặt hơn.

Đường Hoa lục lại túi Càn Khôn, trong này có một đám trang bị pháp bảo đã cố định, ngoài ra còn có cần câu cá, hộp giun, mấy lon bia, một mớ bánh mì, một túi gậy đánh golf, ba bình rượu Túc Mặc lâu năm, hai tờ Vô Biên đặc san, một quyển Song Kiếm nhật báo, sáu viên đá Tinh Diệu, một tấm vé xem nhạc hội của Huyền Huyền có thời hạn vĩnh cửu, một thẻ VIP vĩnh cửu của tửu lâu Thiếu Gia, ba phiếu ưu đãi thay cho tiền - trị giá 30 bạc mỗi phiếu của quán mì Thành Đô, giới hạn một người chỉ được sử dụng một tờ mỗi lần đến, một tờ vé số chọn bảy trên ba mươi sáu ngày mai xổ, moá, làm sao lại có cả một đĩa tỏi ngâm ớt nữa thế này?... Hình như mình đang chơi trò chơi mà, sao lại có nhiều sản phẩm hưởng thụ thế nhỉ?

Đường Hoa bèn lấy một hộp đồ ăn ra, đồ hết đồ ăn đi rồi đưa cái hộp không cho Quàng Khăn Đỏ: “Dùng tạm vậy.”

“Dùng cái này á?”

“Ừ, đây là hộp tự huỷ, góp phần bảo vệ môi trường đấy.”

“... Ta dùng tay thôi vậy.” Cùng lắm thì mất một bàn tay thôi chứ mấy.

“Sao không nói sớm? Báo hại ta phí mất một hộp đồ ăn Cẩm Châu. Cái này là cống phẩm đó, hồi xưa chỉ có hoàng đế mới được ăn thôi, đương nhiên cũng có cả đám thái giám thử thức ăn nữa.”

“... Còn 40 giây.” Quàng Khăn Đỏ nhắc ngược lại Đường Hoa.

“Chú ý!” Đường Hoa bắt đầu điều chỉnh lại trang bị. Kỳ Môn Phi Giáp chắc chắn phải có đầu tiên, từ sau đợt luyện cấp nơi Sơn Hải giới, Đường Hoa đã cảm nhận một cách sâu sắc sự quý giá của cái mạng mình hiện nay rồi. Thần Quang bảo tháp mang lên. Đáo Càn Chuyển Khôn kính cũng mang nốt, dù sao thì nếu mình đã chết rồi, Quàng Khăn Đỏ chắc chắn

không sống một mình nổi đâu, mà Quàng Khăn Đỏ chết rồi, mình vẫn còn có thể thoi thóp cầm hơi được. Dành cái chết vĩ đại cho người khác, mình thật là quá vĩ đại rồi. Còn một vị trí trống nữa, mang cái gì đây? Mặt nạ à? Viết tên ‘Bố của Vũ Văn Thác’ lên hù chết hăn... Còn cái bình này nữa, cứ thích lắc qua lắc lại thế này ắt phải có gì đó kỳ quái đây.

“Đến lúc rồi!” Đường Hoa vừa báo giờ xong, đã trông thấy đằng sau tảng đá ngầm có ánh sáng màu máu dâng lên đến tận trời. Lại xoay người nhìn hướng Đông Lai, thấy có một trận pháp khổng lồ màu máu hình ngôi sao sáu cánh xuất hiện trên bầu trời, từ quận Đông Lai có một điểm sáng màu đỏ chậm chậm nổi lên, đến lưng chừng trời thì bắt đầu bắn vút về phía này.

“Nhanh thật!” Đường Hoa nói: “Ta đếm đây, đến số không thì người lao ra... Năm, bốn, ba, hai, một, không, ra tay!”

Đường Hoa ngửa kiếm từ phía sau tảng đá ngầm lao ra, tiện tay tung bảo tháp lên. Vũ Văn Thác hiển nhiên không ngờ rằng phía sau tảng đá kia lại có người, nhưng phản ứng của hăn lại quá nhanh, một tay thi triển pháp thuật, tay kia đã tức khắc rút Hiên Viên kiếm ra liền. Đường Hoa nào giờ vẫn luôn bức bối vì chuyện này, kiếm của bọn ta là dùng để bắn, mà sao ai dùng Hiên Viên kiếm cũng đều nắm trên tay hết vậy? Nắm trên tay dù có ngẫu hơn cũng đâu thể bằng được việc điều khiển nó bay tới bay lui đâu? Đương nhiên đây cũng chỉ là do Đường Hoa tùy nghĩ mà thôi... ‘Tùy nghĩ’ tức là tùy tiện nghĩ lung tung đấy.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, chứ tay không mềm. Hiên Viên kiếm còn chưa kịp ra khỏi vỏ, Vũ Văn Thác đã bị bảo tháp chụp vào ngay. ‘Xoẹt’, giây đầu, pháp lực của Đường Hoa đã đột nhiên biến mất đi một nửa. Tới giây tiếp theo, nửa còn lại cũng không còn. Đậu xanh, ta là tiên thể tiên anh đó, cái gì không nhiều, chứ pháp lực là siêu cấp luôn, tuy ngươi là Hiên Viên kiếm, nhưng tốt xấu gì cũng chứa cho ta chút thể diện với chứ?... Đành lấy máu để thờ thôi, dùng 2/3 sinh mệnh chuyển thành 1/2 pháp lực...

Đường Hoa tranh thủ được ba giây thời gian. Giây thứ nhất Quàng Khăn Đỏ đã đến được gần điểm sáng màu đỏ kia. Giây thứ hai, Quàng

Khăn Đỏ vươn bàn tay ra. Giây thứ ba... Quàng Khăn Đỏ hoá thành ánh trắng.

Một bóng đen dùng uy thế không thể kháng cự cắt Quàng Khăn Đỏ ra làm hai đoạn, rồi xoay người chụp vào Vạn Linh Huyết, nhưng không ngờ vừa mới chạm được đến, tay trái của y đã bị hoá thành máu loãng. Bóng đen này không nhìn được phải mắng ra: “Đệt bà!”

“Sát Phá Lang, ngươi là đồ súc sinh.” Đường Hoa ói ra một bùm máu, tên chết bầm này đến từ lúc nào, ẩn núp bao lâu rồi vậy? Ta đệt cả nhà hần, thằng đẹp trai nào từng nói rằng hần không phải là kẻ thù của mình vậy chứ? Bây giờ hần tới rồi đó.

Đến một nửa của giây thứ ba, cũng tức là giây thứ 2.5, tình thế đã phát sinh biến hoá thật lớn. Đường Hoa vừa mắng Sát Phá Lang lại vừa thu hồi bảo tháp. Thu bảo tháp vào xong, hần không hề quay qua nhìn Vũ Văn Thác đang tức giận bưng bưng lấy một cái, mà lao thẳng lên không liền. Đầu có thể đứt, mạng có thể toi, nhưng trang bị tuyệt đối không thể rút được.

Trong lúc bay lên, Đường Hoa mới thấy là không ổn chút nào, Vạn Linh Huyết đang giống như một thứ hoà tan cả vạn vật vậy, nó đang xuyên thấu qua tay và chân trái của Sát Phá Lang. Hần bèn thả lỏng chân ga, khẩn cấp ngoặt một cái... Lúc này hần đang lao thẳng xuống đón đầu Vạn Linh Huyết, nếu dựa theo đà này mà suy thì cái thứ này rất có khả năng sẽ đi vào từ đằng đầu của mình, rồi chui ra từ phía cúc hoa mất thôi.

‘Soạt’ một tiếng, Vạn Linh Huyết từ trước mặt Đường Hoa cấp tốc rút xuống, Đường Hoa cúi đầu nhìn lại, thấy có một vết cháy đen kéo dài từ trán cho đến chân xuất hiện trên người mình. Hần lau đọt mồ hôi lạnh, may mà mình chưa có coi phim AV, nếu không bây giờ thế nào trên người cũng phải thiếu mất một bộ phận nào đó cho coi.

Trên mặt đất, Vũ Văn Thác nhìn thấy vậy thì nhè nhẹ cười, rồi đưa một tay ra, trên tay xuất hiện một chiếc chén gỗ, đón lấy Vạn Linh Huyết đang lao đến.

“Giết!” Sát Phá Lang nổi giận lên rồi, vì sao giận thì không biết, chỉ cần biết là hần đã giận rồi, bởi thế hần không thèm đi xử lý Đường Hoa cho

trót, mà phát một chiêu Loạn Ảnh Hàng Ma Kiếm ra. Bóng kiếm không thể gây được thương hại lớn cho Vũ Văn Thác đang có Hiên Viên kiếm hộ thân, nhưng lại có hiệu quả với Vạn Linh Huyết. Trước khi Vũ Văn Thác đón được Vạn Linh Huyết, bóng kiếm đã cải biến được quỹ tích bay của nó. Vạn Linh Huyết bị đánh trúng, văng ra khỏi bãi cát, rồi bay thêm chừng trăm mét, rơi vào trong biển rộng.

Vũ Văn Thác kinh hãi cực kỳ, Vạn Linh Huyết này gặp đất là mất, gặp gỗ thì dừng, trong biển đương nhiên là có nước, nhưng bên dưới tầng nước lại là tầng đất! Thế là hắn không thèm để ý tới hai con rệp kia nữa, đương nhiên hắn cũng biết hai con rệp này cũng có một chút thực lực đấy, nếu ở cùng một nhóm thì không phải cứ một hai kiếm của mình là xử lý xong, cho nên công việc khẩn cấp trước mắt là phải bắt cho được Vạn Linh Huyết. Nghĩ đến đây, hắn bèn nhào vào trong biển...

“Người là đồ chết bầm.”

“Người mới chết bầm đấy.”

“Ta xx người.”

“Ta xx lại.”

Hai người mắng thì mắng, nhưng vẫn không động thủ với nhau, lúc này chuyện vinh nhục cá nhân chỉ là chuyện nhỏ, Vạn Linh Huyết mới là chuyện lớn. Hai người đều là cao thủ có số má cả, nhìn thoáng qua động tác của Vũ Văn Thác là biết Vạn Linh Huyết này chỉ có thể dùng gỗ để chứa ngay. Sát Phá Lang moi từ trong túi Càn Khôn ra một chiếc chén gỗ, Đường Hoa ngạc nhiên vô cùng: “Người lúc nào cũng mang theo để khi kéo đàn đầu ngô thì có cái để xài à?”

“...” Sát Phá Lang trong lúc cấp bách chỉ có thể chìa một ngón giữa lên cho Đường Hoa, rồi vọt vào trong biển. Hắn thềm vào mà nói cho Đường Hoa biết, cái chén này vốn dùng để chứa bánh dày đấy.

Đường Hoa không xuống biển, hoặc có thể nói là tạm thời sẽ không xuống. Muốn xuống thì phải thoả mãn được hai điều kiện, cái đầu là xuống thì phải đánh nhau, mà mình bây giờ không máu không pháp, bị người ta quẹt cái chết ngay ấy chứ, phải uống vài viên thuốc trước đã. Điều kiện thứ hai là phải có công cụ bằng gỗ, nếu không chỉ thuần túy là đi quấy người

không lợi mình thôi. Trong thời gian chờ cho được lực tiêu hoá, Đường Hoa bắt đầu lục lại túi Càn Khôn của mình.

Đậu xanh cái bình nhà người, ta còn cho rằng người sẽ tự động bay ra đó chứ, thật là thất bại mà. Đường Hoa bèn ném Hấp Ma hồ vào lại trong túi Càn Khôn, rồi thay bằng Lượng Thiên xích, chuẩn bị đánh nhau. Nhìn lại, cái bình kia đã không còn cửa quậ nữa rồi, thì ra là do cảm ứng được trận pháp kia đấy.

Đồ gỗ, đồ gỗ... Chết mất, không có đồ gỗ. Ha, chuôi phi kiếm vậy mà là do thép luyện có quần mảnh vải tạo thành đấy, đây chẳng phải là lãng phí tài nguyên sao? Mà lại nói, thời cổ đại làm gì đã có thép luyện chứ, con heo Ốc Vít kia, người không biết dùng gỗ để thay à? Gấp quá! Đường Hoa thiếu điều muốn trộn cả cái túi Càn Khôn lên rồi, tuy lúc này mới có vài giây trôi qua thôi, nhưng đối với hắn mà nói thì giống như đã qua cả thế kỷ vậy.

Gỗ ca ca ời, ngài ở nơi nao...? Cái thứ này không biết có được không nhỉ? Đường Hoa lấy cần câu ra xem xét. Cây trúc với cây gỗ ít nhất cũng là thân thích đấy chứ nhỉ? Mà đã là thân thích thì ắt cũng có chút quan hệ huyết thống phải không? Gấp quá rồi, đành gáo bể làm muối vậy.

Người còn chưa tiến vào trong biển, Đường Hoa đã phất tay một cái trước, ngàn vạn đoá hoa sen cùng chìm vào trong mặt nước thăm...

* * * * *

Kiểm là kiếm thần, người là người đê tiện. Tuy không địch nổi Vũ Văn Thác, nhưng nhờ vào sự dũng mãnh của Ma Kiếm, Sát Phá Lang cứ đánh thẳng vào Vạn Linh Huyết, với tinh thần ‘ông không lấy được thì cũng không cho người lấy được’. Vũ Văn Thác rất muốn giết chết Sát Phá Lang trước, nhưng lại sợ trong lúc truy sát hắn thì Vạn Linh Huyết sẽ chạm đáy biển mất. Mặt khác, cũng đừng nên quên rằng người ta vẫn còn một tên đồng loã còn chưa xuất hiện đấy.

Hai người một đến một đi chơi trò đánh bóng trong nước, không ngờ trên đỉnh đầu chợt xuất hiện một mảng ánh sáng đỏ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hàng ngàn đoá hoa sen màu đỏ đang dần dần chìm vào trong nước. Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ: thẳng nhãi này từ lúc nào đã có thể phóng hoá ở trong nước vậy nè? Hắn không biết rằng cảnh giới hệ hỏa của Đường Hoa

đã tăng lên rồi, đã có thể phóng hoả ở trong bất cứ cái ngõ ngách nào của Trái Đất rồi.

“Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích!” Sát Phá Lang vội kêu lên. Hai người đã bị hại rồi, bây giờ đám hoa sen đang kết bè chìm xuống, một khi nổ ra sẽ tạo thành một biển lửa ngay. Tuy biển lửa này cho dù có Đường Hoa khổng lồ chế đi nữa cũng chưa chắc có thể lấy được cái mạng của hai người, nhưng quan trọng là biển lửa này màu đỏ, mà Vạn Linh Huyết cũng là màu đỏ! Đến lúc đó chúng lẫn vào nhau thì dù có lôi cái máy chụp X quang ra cũng chưa chắc tìm được nữa là.

Hai người đều hiểu rõ điều này, cho nên không ai nhúc nhích cả, họ vừa chú ý vị trí rớt xuống của đám hoa sen, lại vừa theo dõi Vạn Linh Huyết đang từ khoảng giữa của hai người chìm dần xuống đáy sâu. Đột nhiên từ một rặng san hô nơi nước cạn có một bóng người vọt ra, hai người kinh hãi cực kỳ, đây không phải Đường Hoa thì còn là ai nữa? Chỉ thấy tay Đường Hoa đang cầm hai nửa ống trúc, bơi về phía Vạn Linh Huyết, nhìn bộ dạng chắc là đang định dùng chúng để gắp Vạn Linh Huyết đấy.

“Ta xx!” Sát Phá Lang lại chửi tục nữa rồi. Tính cách của Sát Phá Lang khác với Đường Hoa, hăn thà làm chuyện mình hại người không lợi mình, chứ tuyệt đối không để cho người ta có lợi được, thế là hăn bèn búng một cái, một đoá hoa sen bị búng bể ra, hăn tức khắc quay đầu bỏ chạy ngay. Trong nháy mắt, trong biển nước lại xuất hiện một biển lửa, dưới ánh sáng của nó, nước biển trong phạm vi mấy chục dặm đều bị biến thành màu đỏ hết.

“Sát Phá Lang, đơn đấu!” Đường Hoa dậm chân, tức giận bừng bực, còn có mấy chục thước nữa là lấy được rồi, không ngờ Sát Phá Lang lại dùng biện pháp của mình đến đối phó với mình chứ! Trước mắt toàn là màu đỏ, đã sớm không còn trông thấy vị trí của Vạn Linh Huyết đâu nữa rồi. Đồ mình dùng chỉ là hai nửa ống trúc thôi, nếu biết sớm, hôm nay đã mang hăn một cái gùi cá làm bằng gỗ đến rồi.

Đường Hoa giận, mà Vũ Văn Thác đang ở giữa biển lửa lại càng giận hơn, bèn vung Hiên Viên kiếm một nhát, nước biển cuộn trào lên, hăn cầm kiếm cấp tốc lao bổ về phía Đường Hoa.

Đột nhiên, nghe ‘xoẹt’ một tiếng, Vũ Văn Thác sững sốt phát hiện bả vai của mình đã bị xuyên thủng một lỗ rồi, chiếc lỗ này cấp tốc mở lớn ra, nguyên cả bờ vai trái gần như trong nháy mắt đã bị đứt lìa khỏi thân thể, hoá ra là hắc đã đụng phải Vạn Linh Huyết rồi. Vũ Văn Thác kêu thảm một tiếng, hắc không phải là người chơi, không có được đặc quyền không phải chịu sự đau đớn, nhưng còn đỡ là mười phút sau vẫn có thể mọc lại được những bộ phận bị tàn khuyết.

Chỉ ở cạnh đây thôi, Vũ Văn Thác bèn nghiêng rằng chịu đựng, đặt thanh Hiên Viên kiếm trở lại lưng, tay phải cầm lấy một chiếc chén gỗ cẩn thận quan sát, bộ dáng giống hắc như là một lão dê xồm đang chăm chăm nhìn vào một thiếu nữ không mặc đồ vậy. Sát Phá Lang thì có phần lớn gan hơn, cứ cầm chiếc chén gỗ lợi tới lợi lui giữa biển lửa. Nhìn lại Đường Hoa, hắc đang buồn bực lắm, trong ba người chỉ có hắc là cầm hai nửa ống trúc thôi, mò thì cũng muốn mò đấy, nhưng diện tích hữu hiệu thật là nhỏ lắm, một chiếc cần câu chẻ đôi ra thì có thể lớn được bao nhiêu chứ? Làm chiếc đũa biết đâu còn được.

Tốc độ chìm trong nước của Vạn Linh Huyết rất chậm, nếu dựa theo vật lý học mà nói, dù sao người ta cũng là chất lỏng mà, tuy mật độ của máu tươi thấp hơn của nước biển đấy, nhưng người ta vẫn cứ vững vàng chìm xuống dưới kia. Có điều tốc độ chìm xuống đúng thực là không nhanh...

Biển lửa rốt cục cũng đã biến mất rồi, Vạn Linh Huyết là một điểm sáng màu đỏ, giữa làn nước biển trông có vẻ bắt mắt vô cùng.

Cách đây 5 thước! Sát Phá Lang vui mừng quá đỗi, bèn vội xoay cổ tay, đẩy chén gỗ lao thẳng về phía Vạn Linh Huyết. “Há!”, một tiếng thét vang lên, một luồng kiếm khí với uy thế không thể địch nổi ào ào lao đến. Hoá ra Vũ Văn Thác đã động thủ rồi. Kiếm khí Hiên Viên kiếm có thể chém nước biển đứt làm đôi, dĩ nhiên Sát Phá Lang không thể nào địch nổi, nhưng kiếm khí cũng có một khuyết điểm cực lớn, đó chính là chậm. Đương nhiên nếu đối ra ngoài hiện thực thì rất nhanh, nhưng ở trong trò chơi, nó có nhanh bao nhiêu đi nữa cũng là do gió hình thành, mà tốc độ của người chơi thì đã bắt đầu đột phá tốc độ âm thanh rồi.

Tuy nó chậm, nhưng Sát Phá Lang cũng chỉ có thể ngậm ngùi lùi lại phía sau mà thôi, tuy hẳn có thể đánh cược một lần, nhưng mức độ nguy hiểm lớn lắm, vẫn nên bảo tồn ngọn lửa cách mạng thì tốt hơn. Trong khi đang lui lại, hẳn biết ngay sự lựa chọn của mình là chính xác tới cỡ nào, bởi vì Vạn Linh Huyết đã đột ngột bị một cột lửa cuốn vào, bay tới khoảng chính giữa ba người, nhưng gần với Đường Hoa hơn. Như thế dù vừa nãy hẳn có đánh cược đi nữa, cũng không thể lấy được Vạn Linh Huyết vào tay. Cột lửa kia đương nhiên là Hoả Chú của Đường Hoa rồi, bởi vì cảnh giới hệ hoả của hắn đã được tăng lên, nên hẳn dùng pháp thuật hệ hoả trong nước cũng chẳng khác gì trên không trung cả.

Đường Hoa thu cột lửa lại xong liền bơi về phía Vạn Linh Huyết, Sát Phá Lang thấy thế rất là bất cam, bèn phóng Ma Kiếm ra đâm vào Vạn Linh Huyết một nhát, Vạn Linh Huyết bắn về phía mặt biển. Vũ Văn Thác đuổi theo Vạn Linh Huyết, nó lại bị cột lửa của Đường Hoa cuốn vào, lại bắn về một hướng khác nữa. Tuy tu vi của Vũ Văn Thác cao hơn hai người bọn họ nhiều lắm, nhưng đều dựa trên cây Hiên Viên kiếm cả, muốn giết được hai người thì nhất định phải đến gần họ, nhưng nếu hắn đến gần một trong hai người, Vạn Linh Huyết sẽ bị người kia lấy được ngay. Dùng kiếm khí thì hai người này lại rất là khéo đưa đẩy, cho nên không thể gây tổn thương đến họ nổi.

Ưu thế của Đường Hoa là ở chỗ cột lửa có thể khống chế được phương hướng đại khái của Vạn Linh Huyết, nhưng nhược điểm là hắn phải thật cẩn thận mới gặp được nó, mà cẩn thận nghĩa là phải cần một khoảng thời gian, Sát Phá Lang với Vũ Văn Thác sẽ không đời nào dành cho hắn.

Ưu thế của Sát Phá Lang là kiếm của hắn có thể đánh được Vạn Linh Huyết, sức mạnh lớn, chén cũng lớn. Nhược điểm của hắn là khó thể khống chế được hướng bay của Vạn Linh Huyết sau khi đánh.

Ba người cùng nhau chơi trò đánh bóng giăng co trong biển, hơn nữa còn phải đề phòng hai người còn lại đánh lén nữa. Lúc này Đường Hoa là tay trái một miếng trúc, tay phải một miếng trúc. Điều hắn tiếc nuối nhất chính là trong nước hắn không thể dịch chuyển tức thời được, nếu không thứ kia chín mươi chín phần trăm đã là của mình rồi. Còn bây giờ chỉ có thể

trông cậy vào vận may, cầu cho Sát Phá Lang đánh Vạn Linh Huyết bay đến ngay trước mặt mình mà thôi.

Ta đánh, ta cuốn, kiếm khí... Hai người chơi và một NPC cùng chơi đùa trong biển đến quên cả trời đất.

Cứ chơi như thế đến mười phút sau, Sát Phá Lang nhận được một tin nhắn tập thể, hắn đọc qua mà mồ hôi lạnh đổ hết ra ngoài. Người phát tin chính là Đường Hoa, nội dung là: cứu mạng với, nhanh nhanh mang lọ thật lớn, thật lớn bằng gỗ đến toạ độ xx-xx, trong biển, sẵn tiện đánh BOSS chém Sát Phá Lang luôn!

Bà nội nó, nếu cả Huy Hoàng lẫn Phá Toái đều đến thì... Huy Hoàng là người thành thực thì chưa nói, ngay như Phá Toái cũng tuyệt đối sẽ không ăn mảnh cướp Vạn Linh Huyết đâu. Nếu hai người này liều mạng bảo vệ được mấy giây, vậy viên Vạn Linh Huyết kia chắc chắn phải thuộc về họ Đông rồi. Nhưng huyết còi thì ta cũng biết mà, thế là Sát Phá Lang bèn phát tin nhắn tập thể ra: toạ độ xx-xx, trong biển, giết BOSS lấy thần khí sẵn tiện đánh Gia Tử.

Tin nhắn vừa phát ra đã có người hưởng ứng ngay, Mông Mông trả lời sẽ lập tức mang mấy trăm người qua, ngàn vạn lần phải gắng chịu. Đối với Mông Mông mà nói thì câu nói ‘đánh Gia Tử’ kia còn hấp dẫn hơn là thần khí nhiều.

Hai người chơi trò chơi thối còi, mà Vũ Văn Thác cũng không nhàn rồi, hắn lấy từ bên hông ra một lệnh tiễn rồi thả ở trong nước, mũi tên phá mặt nước bay lên, mang theo một thanh âm thê lương vút tận bầu trời.

“Cần gì phải vậy chứ?” Đường Hoa muốn khóc mà không có nước mắt, trò này sẽ thành quần anh hội mất thôi... Mình gọi là gọi đám tinh anh, cam đoan sẽ không cướp bóc, còn Sát Phá Lang chắc chắn sẽ gọi đám rác rưởi Thần Chi Lĩnh Vực kia chứ không sai, à, hình như hiện giờ mình cũng đang ở trong bang hội đó mà? Cũng chính vì mình có ở trong bang hội này nên mới biết được, đám rác rưởi trong Thần Chi Lĩnh Vực nhiều không phải ở mức thường, tỷ lệ người thấy lợi quên nghĩa cao hơn ba đại bang hội kia rất là nhiều, hơn nữa cũng không có chế độ truy sát hoàn toàn nữa. Còn Vũ Văn Thác kia nữa, bọn ta gọi người là đủ rồi, người ngại nơi này chưa đủ

loạn hay sao mà nhất định phải gọi sáu vạn nhân mã của người đến đây cùng chết đuối chứ?

“Hừ! Ta có làm lợi cho bạn ta cũng không làm lợi cho người.” Sát Phá Lang hiển nhiên cũng biết về thói ăn ở của bang chúng bang Thần Chi Lĩnh Vực rồi. Nhưng hẳn dựa theo toán học mà tính, độ cừu hận với Đông Phương Gia Tử là 100, với người khác là 0, vậy làm lợi cho ai liếc qua cũng đủ hiểu rồi. Có điều... Sát Phá Lang phát hiện hai mắt Đường Hoa lại đột nhiên loé lên ánh sáng nham hiểm, lòng hẳn có phần lạnh lại...

Được câu nói ‘thà làm lợi cho bạn bè’ của Sát Phá Lang nhắc nhở, Đường Hoa vui mừng vô cùng, sao mình lại quên mất người kia ấy nhỉ? Huy Hoàng cũng vậy, Phá Toái cũng vậy, muốn bay đến đây không tốn mấy tiếng đồng hồ là không được, nhưng mình còn có một trợ thủ siêu cấp ở gần đây mà? Chính là Quàng Khăn Đỏ hồi nãy bị Sát Phá Lang giết, còn nửa tiếng đồng hồ nữa là sẽ sống lại đó! Thân thủ tốt chưa nói, mà còn rất nghe lời nữa... Hiện giờ chuyện duy nhất mình phải làm chính cầu nguyện, cầu cho cô nàng mỹ nữ đáng yêu này ngàn vạn lần đừng có vág đầu mà chọn sống lại ở môn phái mới được. Chỉ cần nàng chọn sống lại ở Đông Lai, vậy nhiều nhất một tiếng đồng hồ nữa nàng đã có thể tới được chiến trường này rồi.

* * * * *

“Gia Tử, ta đến rồi đây!” Ngay lúc Đường Hoa còn đang thầm cầu nguyện, một giọng nữ đã vang lên từ trên đỉnh đầu của ba người.

Đường Hoa sững sốt ngẩng đầu lên nhìn, xong suýt nữa đã ói ra bùm máu, Quàng Khăn Đỏ còn chưa có sống lại, mà Sương Vũ đã đến trước rồi, coi bộ nàng này không hề đi xa mà vẫn luôn quan sát Đông Lai để chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai đây. Nhưng nàng đến giúp là chuyện tốt, vì sao Đường Hoa lại ói ra máu? Bởi vì đối với ba người ở đây, thực lực của Sương Vũ thật không ra cái gì cả, cơ bản là không thể giúp được gì, thậm chí ngay kiếm khí của Vũ Văn Thác cũng chưa chắc có thể tránh được nữa là. Nếu đổi thành Mặc Tinh thì tốt hơn biết bao nhiêu, dù không được, đổi thành Táng Ái cũng khá hơn nhiều lắm, nếu bết bết lắm, đưa Huyền Huyền đến đây múa lửa một hồi cũng có hiệu quả hơn Sương Vũ mà.

“Đừng xuống! Xuống sẽ chết đấy!” Đường Hoa bèn vội vàng cảnh báo ngay, tay của Vũ Văn Thác đã sớm phục hồi lại như cũ rồi, bây giờ hân hân rồi là phóng kiếm khí về phía hai người, nếu Sương Vũ xuống ắt sẽ gặp nguy ngay, vừa không giúp được gì mà còn khiến đội hình của mình bị loạn nữa.

“A?” Sương Vũ dừng ở trên mặt nước, quan sát cả khu vực chừng mấy trăm thước này. Nhìn một hồi, nàng đã rõ đây là việc gì rồi, bèn cười thầm một tiếng, rồi bắt đầu nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó.

“Người đừng có làm xằng đó!” Đường Hoa khẩn trương lắm.

Hắn vừa mới nói xong, Sương Vũ đã hành động rồi. Lúc này cũng vừa khéo Sát Phá Lang đánh cho Vạn Linh Huyết bay lên phía trên, Sát Phá Lang cũng bất đắc dĩ lắm, hắn rất khó để khống chế phương hướng, nên nếu đánh Vạn Linh Huyết bay lên, ít ra nếu sai cũng sẽ còn thời gian để mà sửa chữa. Sương Vũ nhìn Vạn Linh Huyết bay về phía của mình bèn nở một nụ cười đắc ý, cái này nên gọi là ‘ôm cây đợi thỏ’ hay là ‘ngư ông đắc lợi’ đây nhỉ? Mình thật là quá thông minh rồi, tham gia vào trong đó làm gì, chẳng bằng cứ một bên đứng chờ đi thôi, cơ hội luôn đến với người biết kiên nhẫn mà.

“Đừng có động vào nó.” Tiếng hô của Đường Hoa rõ ràng đã chậm mất nửa nhịp, Sương Vũ đã vung tay ra chụp lấy Vạn Linh Huyết rồi. Sau đó Sương Vũ tức khắc phát hiện Vạn Linh Huyết đã từ lòng bàn tay của nàng đi vào, rồi từ chỗ khuỷu tay của nàng đi ra, không những sinh mệnh của nàng bị mất đi một mớ, mà nửa cánh tay ấy cũng bị biến thành máu loãng luôn. Trong khi Sương Vũ còn đang nghi hoặc, kiếm khí từ Hiên Viên kiếm đã quét tới, đánh nàng thành ánh trắng ngay.

Đường Hoa thở dài một tiếng, tội gì chứ, đến đây đã không giúp được gì cho ta, mà ta còn phải nợ người một nhân tình nữa chứ. Đây đương nhiên cũng không thể hoàn toàn trách nơi mình được, người thông minh thì chỉ cần nhìn qua là biết được ngay, vừa muốn giết BOSS lại vừa muốn giết cả Sát Phá Lang, đương nhiên phải là cao thủ hàng đầu mà. Người là một thủ lĩnh trong bang hội, bỏ bê nghiệp vụ lâu đến như vậy, giờ tới đây vui vầy cái gì chứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 186: Hồn chiến

Chương 186: Hồn chiến

Có vết xe đổ này của Sương Vũ, Đường Hoa lập tức phát tin nhắn tập thể ngay: giết sói xong rồi, đừng nên đến nữa. Tiếp đó lại nhắn một tin cho riêng Phá Toái với Huy Hoàng: mau lên, cứu mạng với!

Phá Toái với Huy Hoàng nhận được ba tin nhắn này mà cùng vò đầu bứt tóc, làm cái quái gì đây hả trời? Có khi nào lát nữa sẽ lại nhắn tin bảo mình đừng có tới nữa hay không? Nếu như là đến thành thị lớn, vậy dùng kỹ năng của môn phái, tốn 10 kim là có thể truyền tống đến ngay, nhưng đây là Đông Lai đó, lúc đi sẽ không cảm thấy xa lắm, nhưng người đừng quên rằng lát nữa còn phải tốn thời gian bay về à!

* * * * *

Đường Hoa: “Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Đang chặt cây đây này.” Quàng Khăn Đỏ trả lời: “Người cũng biết mấy cái cây này mà, dùng kỹ năng sẽ bị nổ thành bụi, không dùng kỹ năng thì ta thân là một người con gái, trước giờ đã từng đốn củi đâu? Với lại, người ta đốn cây là dùng cưa điện, còn ta dùng phi kiếm, không thuận tiện chút nào cả. Với lại nữa, người bảo ta phải chọn cái cây lớn nhất, người có biết cái cây này nó lớn đến bao nhiêu không?”

Nghe có mùi oán thán này. Đường Hoa bèn hỏi: “Bao lớn?”

“Đại khái là ba người mới ôm hết được.”

Đường Hoa bị ai trả lời: “Thực ra chỉ cần nửa người ôm là được rồi mà.” Mình chết dí ở Đông Lai này cũng đã lâu, toàn trông thấy cây nhỏ thôi, chưa bao giờ trông thấy cây đại thụ cao chọc trời kiểu đó cả... Mà cũng phải, hình như con bé này có thể giao lưu với cây cỏ mà, cho nên có tìm được một cái cây BOSS ẩn như thế cũng là bình thường thôi.

“Người không nói sớm.”

Đường Hoa cảm thấy trong tin nhắn này chứa đầy oán khí, bèn vội vàng phản hồi: “Tỷ tỷ, ngài tốt xấu gì cũng nên nghĩ lại xem đồn cây xong phải dùng cái gì mang đi chứ. Ít ra cũng nên tìm một cái cây mà túi Càn Khôn có thể đựng được, bết bết lăm cũng là một cái cây mà ngài có thể khiêng đi được mới phải chứ.” Không phải ta không nhắc nhở người, mà là người không biết suy nghĩ đó mỹ nữ à.

“Cũng đúng nhỉ.” Quàng Khăn Đỏ nghĩ đến cảnh tượng mình ngự kiếm phi hành, rồi vác theo một thân cây mà bản thân mình cũng ôm không hết... Khá là dị dạng đấy.

* * * * *

Hai người chơi một NPC tiếp tục chơi trò chơi đánh bóng, Đường Hoa tràn đầy vẻ đắc ý, tự thấy bản thân mình tính toán không hề có kẽ hở, nhưng không ngờ kẻ đến trước lại không phải là Quàng Khăn Đỏ, mà là hàng vạn mũi tên.

Trên vách đá vốn không cao ở hai bên hải vực này đã đứng đầy những binh sĩ nhà Tùy, cứ ba người một tổ trang bị một cái xe nỏ, ba tổ là một đội thay phiên nhau xạ kích không phân biệt mục tiêu với hải vực này.

“Đệt!” Sát Phá Lang vội vàng huỷ bỏ trò dùng Ma Kiếm đựng bóng, mà thu kiếm về hộ thân.

Đường Hoa thì cuống cuống lặn xuống sâu hơn, nhờ sức nước để triệt tiêu lực bay của xe nỏ, đồng thời cũng vội thả phi kiếm ra hộ thân.

Hai người chơi bị màn tập kích bất ngờ này khiến cho cuống cả tay chân, họ không ngờ Vũ Văn Thác lại điên đến như thế, đi mệnh lệnh cho đám binh lính tấn công không phân biệt mục tiêu luôn. Nhưng xem một lúc rồi mới biết Vũ Văn Thác kia không phải là điên, mà là gian. Lực phòng ngự của Vũ Văn Thác thuộc cấp bậc nào? Người ta tốt xấu gì cũng được coi là một con BOSS, vừa có ưu điểm da dày thịt béo của BOSS, lại có kiếm khí của Hiên Viên kiếm bảo vệ, tình trạng của hắn lúc này phải khỏe hơn hai tên người chơi nhiều lắm.

Mắt thấy Vũ Văn Thác đang bơi về phía Vạn Linh Huyết, mà bản thân mình không kịp ngăn cản nữa rồi, Đường Hoa bèn cấp tốc phát tin nhắn ngay: “Thái Sơn Áp Đỉnh! Nã pháo về phía ta!”

“Đến đây!” Quàng Khăn Đỏ - đang dùng tốc độ cao nhất lao tới bờ biển - trước tiên trả lời tin nhắn, rồi sau đó mặc kệ đám binh lính nhà Tùy ở hai bên vách đá, cứ thế túm một toà núi nhỏ nện xuống.

Vũ Văn Thác cười lạnh một tiếng, trong nước mà muốn dùng loại pháp thuật này tổn thương mình à? Không quan tâm...

Hắn biết uy lực trong nước của pháp thuật này nhỏ, đương nhiên Đường Hoa cũng biết, nhưng điều Đường Hoa muốn không phải là dùng Thái Sơn đè chết Vũ Văn Thác, mà là dùng Thái Sơn ngăn cản đám tên nô đang bắn tới như mưa rào kia. Đúng như hắn dự định, Thái Sơn đã ngăn được tên nô, mà Vạn Linh Huyết đang sắp rơi vào tay Vũ Văn Thác lại bị một cột lửa của hắn cuốn đến trước mặt mình.

Nhưng Đường Hoa lại quên mất một chuyện, hắn có thời cơ ra tay, tất nhiên Sát Phá Lang cũng có, mà có đánh chết Sát Phá Lang cũng sẽ không để cho Đường Hoa có được Vạn Linh Huyết, cho nên Ma Kiếm đã xuất ra rồi...

Lại nữa rồi, đệt cả dòng họ nhà nó! Ngay lúc Sát Phá Lang đang sắp làm lặp lại một vòng tuần hoàn đến vô hạn, một thanh âm trong trẻo truyền đến: “Pháp thuật cấp 8 hệ mộc: Vạn Mộc Quy Tông!”

Đệt, Vạn Mộc Quy Tông? Lại còn cấp 8 nữa? Thanh âm này hình như là của Quàng Khăn Đỏ... Sát Phá Lang hay đi dạo phố cùng Mặc Tinh, mà Quàng Khăn Đỏ cũng trùng hợp bị giao phó cho Mặc Tinh, cho nên hai người cũng có chút quen biết. Sát Phá Lang biết phân lượng và tính cách không nói dối của Quàng Khăn Đỏ này, bèn kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cây trụ gỗ đồ sộ đang từ trên mặt biển nện xuống chỗ này. Đây chẳng phải là Nhất Mộc Quy Tông sao? Sát Phá Lang chỉ tùy nghĩ một chút rồi lập tức chạy trốn ngay, lúc này mà đi so đo với Quàng Khăn Đỏ về việc "nhất mộc" hay là "vạn mộc" thì chỉ là hành vi mất lý trí thôi.

Vũ Văn Thác dĩ nhiên cũng đã phát hiện ra biến cố này, hắn vung tay lên, kiếm khí Hiên Viên kiếm chém thẳng tới cây trụ gỗ kia, mắt thấy sắp chém trúng rồi, ai ngờ trụ gỗ không những không hạ xuống tiếp, mà như có linh tính, xoay ngang một cái, từ kiểu nằm dọc đã biến thành nằm ngang, né được kiếm khí. Vũ Văn Thác giật bắn người lên, thế này là thế nào?

Một giây sau, hắn đã giải đáp được vấn đề này, hóa ra là thế ấy. Nơi phần đuôi của trụ gỗ có lộ ra một bóng người, hóa ra đây căn bản không phải là pháp thuật gì cả, mà là đang có một người ôm một cây trụ gỗ lao vào trong biển. Cây trụ này đang bị quật về phía Vạn Linh Huyết, dĩ nhiên Vũ Văn Thác sẽ không bỏ qua, nhưng... Đường Hoa đã hành động rồi, hắn vừa động thủ là bắn ra cả ngàn đóa hoa sen, đồng thời cũng kích động đám này ngay, khiến cho nơi này lại một lần nữa xuất hiện một biển lửa.

Sát Phá Lang và Vũ Văn Thác đều thắc mắc: bọn ta không nhìn thấy được Vạn Linh Huyết, lẽ nào người khác à?

“Thừa Thiên Tái Vật!” Quàng Khăn Đỏ kích hoạt pháp thuật phòng ngự mạnh nhất của hệ thổ rồi vọt vào trong biển lửa, ôm lấy cây trụ gỗ quay vòng vòng.

Hóa ra là như thế, người ta đang định mượn gió bẻ măng đó mà. Đi ra ngoài mò cá, trừ kỹ thuật với nhãn lực ra thì quan trọng nhất chính là ở đồ nghề. Tuy đồ nghề của Sát Phá Lang với Vũ Văn Thác là chén to, nhưng cái cây trụ của Quàng Khăn Đỏ lại có thể làm ra được tới N chiếc chén to lận!

“Có không đó?” Đường Hoa vội vàng hỏi.

“Ta không biết!” Quàng Khăn Đỏ thật sự không biết mình có quơ được Vạn Linh Huyết hay không nữa, dù sao thì trên dưới trái phải nàng đều đã múa hết rồi.

“Chạy trước đã!” Vũ Văn Thác với Sát Phá Lang đã liên thủ rồi, một mình Đường Hoa thì không thể nào mà ngăn nổi, nên hắn vội bảo Quàng Khăn Đỏ rút lui. Quàng Khăn Đỏ bắt đầu lùi về phía Đường Hoa, Đường Hoa trước dùng bảo tháp trấn áp Sát Phá Lang, sau bày ra trận hoa sen trước mặt Vũ Văn Thác: “Vũ Văn thái sư, vạn nhất thứ kia không bị bọn ta lấy được mà còn đang ở chỗ cũ, vậy chẳng phải ngài đuổi theo là sẽ khiến tên kia được lợi sao?”

Đúng nhỉ! Bây giờ chưa có chứng cứ nào chứng minh rằng Quàng Khăn Đỏ đã lấy được Vạn Linh Huyết cả, đương nhiên cũng không có chứng cứ nào cho thấy nàng chưa lấy được. Đuổi theo Quàng Khăn Đỏ thì sẽ đuổi kịp đấy, nhưng quả thật cũng không thể cam đoan rằng Vạn Linh Huyết có còn ở chỗ cũ hay không. Vũ Văn Thác lại nhìn qua bên Đường Hoa, thấy hắn đã

thu thấp lại, còn Sát Phá Lang đang cầm chiếc chén gỗ mò loạn xạ trong biển lửa. Nhất thời, trong lòng Vũ Văn Thác cảm thấy khá là rối rắm.

Bởi vậy Vũ Văn Thác cũng lấy ra một chiếc chén gỗ rồi bắt đầu tìm, dù sao cũng không thể không làm bất cứ chuyện gì chứ nhỉ...

* * * * *

Biển lửa rất nhanh đã biến mất, bốn người cả thầy tám con mắt đều đổ dồn vào một điểm sáng màu đỏ. Nó đương nhiên là Vạn Linh Huyết rồi, nó đang giống như bị bôi keo 502 vậy, cứ dính chặt lên trên cây trụ gỗ của Quàng Khăn Đỏ.

Gặp gỗ thì dừng, đây chính là đặc tính của Vạn Linh Huyết, nó đã vượt khỏi bất cứ điều kiện vật lý nào rồi. Nó chỉ tuân thủ có hai điều kiện: gặp đất thì tự biến mất, gặp gỗ thì đọng lại ở trên bề mặt.

“Chặt bỏ đoạn đó ném vào trong túi Càn Khôn!” Đường Hoa là người đầu tiên tỉnh táo lại, hấn vội vàng hạ lệnh.

“A! Hai loại vật phẩm không giống nhau thì không thể chồng lên nhau được.” Chặt thì chặt ra rồi, nhưng rất đáng tiếc là hệ thống thông báo rằng thứ này người chỉ có cách cầm trên tay mà thôi. Điều này là tất nhiên rồi, người đâu thể nào quăng cả pháp bảo lẫn bánh màn thầu vào cùng một ô chứa được chứ? Tách ra rồi quăng vào à? Túi Càn Khôn không phải vàng, không phải gỗ mà cũng không phải đất, bỏ vào là Vạn Linh Huyết sẽ xuyên ra ngay. Lại nói, người dùng công cụ nào để tách nó với miếng gỗ kia ra chứ?

“Chạy!” Cách thì lúc nào cũng có thể nghĩ ra, nhưng mà tuyệt đối không thể nghĩ vào lúc này được. Có vẻ như Sát Phá Lang với Vũ Văn Thác đã bỏ đi thành kiến, chuẩn bị cùng làm thịt Gia Tử rồi, lúc này ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách.

Quàng Khăn Đỏ “Ừ” một tiếng, lập tức bay vọt lên khỏi mặt nước. Đường Hoa đang định ngăn cản Sát Phá Lang với Vũ Văn Thác thì chợt “Vù” một tiếng, Quàng Khăn Đỏ đã trở về rồi. Đường Hoa buồn bực hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Bị bao vây rồi.”

“Oa ha ha ha, Gia Tử chết tiệt, viện quân của ông đã đến rồi, biết không thì mau bỏ Vạn Linh Huyết xuống, ông chữa cho mi một con đường sống.”

Quàng Khăn Đỏ gật đầu khẳng định lời của Sát Phá Lang: “Bên ngoài hết thấy đều là người của Thần Chi Lĩnh Vực cả, quân Tùy bị họ giết sạch cả rồi, kẻ cầm đầu chính là Mông Mông, nàng vừa thấy ta là đã hỏi người đang ở đâu đấy.”

“Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Gần một ngàn.”

“Đậu xanh, ông chỉ mới lừa gạt tình cảm của nàng thôi, chứ có cường gian nàng đâu mà, cần gì phải làm thế chứ?”

Vũ Văn Thác một lúc lâu vẫn chưa mở miệng, giờ đột ngột nói: “Ta muốn hỏi một câu, các người lấy Vạn Linh Huyết để làm gì thế? Vì sao lại phải ép nhau tới đường này?”

“Làm gì à?” Đường Hoa gãi đầu, thật sự hẳn không biết cái thứ này có tác dụng gì cả. Đường Hoa thậm chí còn không biết đây là đạo cụ hay pháp bảo, là trang sức phẩm hay vật phẩm chỉ sử dụng một lần duy nhất nữa là: “Ta thấy người khẩn trương, cho nên nghĩ đây nhất định là đồ tốt thôi. Còn phần để làm gì thì... Ta nghĩ chẳng có chút xíu gì là quan trọng cả.”

“Vậy người nghĩ thế nào?” Vũ Văn Thác hỏi Sát Phá Lang.

“Ừm... Về cơ bản ta đồng ý với nhận định của kẻ xấu kia. Sẵn tiện nói một câu, ta vì thấy tên ấy lén lút đến đây cho nên mới theo dõi hẳn, thấy thứ kia được hẳn coi trọng nên ta nghĩ nó nhất định là đồ tốt.”

Vũ Văn Thác khóc không được mà cười cũng không xong, nói: “Thực ra Vạn Linh Huyết này chẳng có bất cứ tác dụng gì với các người cả.”

“Nói dối! Nếu nó không có tác dụng gì, vì sao người không nói sớm chứ?” Ngay cả Quàng Khăn Đỏ cũng thấy được rằng đó là một lời nói dối.

“Lúc trước ta cho rằng giết các người rất dễ, cho nên không muốn giải thích. Vừa rồi là bởi vì không muốn hạ mình, nên không chấp nhận giải thích. Còn bây giờ...” Bây giờ thì người ta nhiều người, mình chỉ độc thân, chỉ sợ khó mà đoạt được trở lại, nên đã đến lúc phải lấy đại nghĩa làm trọng rồi. Vũ Văn Thác nói: “Thực ra Vạn Linh Huyết này vật cần để kiến tạo con đường Ba Biệt.”

“Con đường Ba Biệt?”

“Đúng!” Vũ Văn Thác bèn kể ra hết sự tình. Nói đến sự tình này, phải nhắc lại lúc vừa mới bắt đầu trò chơi không lâu, lúc Đường Hoa đang giúp cho bang Nhất Kiếm lấy được Thái Sơn. Lúc đó có một sao chổi màu đỏ xuất hiện từ phương tây, tựa như tạo thành một vết rách trên bầu trời vậy. Vũ Văn Thác từ miệng một cao nhân biết được, vết rách này gọi là Thiên Chi Ngân, là do có yêu ma phương tây đã trà trộn vào trong Trung Nguyên, xé rách kết giới bảo vệ Trung Thổ mới tạo thành. Vết rách này tạm thời chưa lớn, mà kích cỡ của đám yêu ma phương tây đều không nhỏ, cho nên tạm thời còn chưa thể lọt vào được. Nhưng theo đà phá hư của những gian tế đã lọt vào trong nội bộ quân ta, sớm muộn cũng sẽ có một ngày quân ma phương tây xuất hiện nơi Trung Thổ, ăn tươi nuốt sống mọi sinh linh trên nhân gian này.

Vũ Văn Thác đã nghĩ ra hai cách, hoặc là trị phần ngọn, hoặc là trị phần gốc. Trị phần ngọn tức là tìm ra gian tế, làm chậm lại tốc độ mở rộng của Thiên Chi Ngân, còn trị phần gốc là triệt để chữa trị vết rách ấy. Vũ Văn Thác là một người có tài, nên khi hắn còn chưa tìm ra được gian tế, đã bắt đầu song song trị phần gốc luôn. Theo lời của bằng hữu hắn, muốn tu bổ lại vết rách kia nhất định phải kiến tạo một ngọn tháp cao tận trời, đến trung gian của vết rách rồi dùng đá Nữ Oa tu bổ lại. Vật liệu quan trọng nhất để kiến tạo nên tòa tháp kia chính là Vạn Linh Huyết, nên thứ này chỉ là vật liệu kiến trúc thôi, chứ không phải là pháp bảo trang bị gì hết.

“Một khi vết rách đó mở rộng ra, mọi yêu ma phương tây dưới sự dẫn dắt của ma vương sẽ...”

“Khoan đã!” Sát Phá Lang ngắt ngang: “Người nói tới ma vương à? Thượng Đế đi đâu mất rồi, hắn không quản sao?” Kẻ tử thù của mình định đến Trung Nguyên phát triển lực lượng, chắc hắn sẽ không ngồi yên chứ nhỉ?

“Ừm...” Câu hỏi này của Sát Phá Lang khiến Vũ Văn Thác phải sững người lại, đúng nhỉ, đám yêu ma xâm lấn với quy mô lớn như vậy, thân là anh đại của thế giới phương tây, nếu Thượng Đế cứ ngồi xem thì đúng là hết biết phải nói gì luôn. Ít nhất thì cũng phải thông báo với Ngọc Đế của

bọn ta là địch nhân đang tập kết binh lực quy mô lớn, chuẩn bị xâm lấn lãnh thổ của các người, để Ngọc Đế có đủ thời gian an bài mới phải chứ? Cho dù là cảm thấy cấp bậc của Ngọc Đế không đủ, vậy tốt xấu gì cũng nói với Nữ Oa một tiếng mới phải, hai bên đều là kẻ tạo nên loài người cả, tức là những nguyên thủ cùng cấp, cứ im lìm không báo một tiếng thật không phải đạo nhỉ? Rất nhanh, Vũ Văn Thác đã nhận được đáp án từ nơi Ốc Vít: “Đây là đạo trời, là hạo kiếp của Viêm Hoàng chúng ta. Cho nên mong hai vị trả lại Vạn Linh Huyết cho ta.”

Mặc dù Ốc Vít đã đoán được rằng sẽ có người chơi định hạ thủ với Vũ Văn Thác để cướp thần khí, nhưng vẫn không ngờ lại có người sẽ đến cướp đi Vạn Linh Huyết. Nhưng Ốc Vít là kẻ không hiền, hẳn trực tiếp đập cho một câu: đây là đạo trời, là thiết lập của hệ thống. Nếu người bất mãn với đạo trời, tức là bất mãn với thiết lập của hệ thống, mà bất mãn với thiết lập của hệ thống, tức là bất mãn với Ốc Vít ta, còn bất mãn với Ốc Vít ta, chính là phản chính phủ phản nhân loại, phải biết ta chính là máy tính có trí năng duy nhất được chỉ định từ phía chính phủ đó, hà hà hà...

“Trả lại người thì ta có ích lợi gì?” Đường Hoa hỏi.

“Các người muốn được thứ gì?”

“Đưa Hiên Viên kiếm của người cho ta mượn chơi hai ngày, ta sẽ viết giấy nhận nợ của hệ thống cho người.”

“Hai ngày, chỉ sợ một khi ta đưa Hiên Viên kiếm cho người mượn, trong hai phút người đã coi ta là BOSS mà đánh rồi đó chứ.” Vũ Văn Thác không phải là kẻ dốt.

Thực đề tiện đấy, nháy mắt mà đã nhìn thấu được kế sách đề tiện cỡ đấy của mình rồi, thật thất bại quá mà. Đường Hoa bèn chỉ vào Sát Phá Lang: “Xử lý hẳn đi, ta sẽ trả lại người ngay.”

Sát Phá Lang khẩn trương, vội nói: “Hiện giờ tốt xấu gì chúng ta cũng đang cùng một trận tuyến, nếu người giết ta sẽ không ngăn hẳn được lại đâu.”

“Người là đồ chơi - gian chết tiệt.” Đường Hoa nghiêng rằng, vì cái mạng của mình, vì ích lợi của bản thân mình mà bán đứng người chơi cho NPC, hành vi này thật đáng chết mà.

“Không biết người có nghe rõ hay không vậy, Vạn Linh Huyết này chẳng có chút tác dụng nào với người cả. Nhưng với ta mà nói, nó lại là công cụ để ngăn hạo kiếp lại cho Trung Nguyên. Lẽ nào người mong gia viên của người bị hủy sao? Lẽ nào người muốn nhìn thấy bằng hữu của người bị đồ sát à?” Vũ Văn Thác bắt đầu chụp mũ cho Đường Hoa.

“Coi ngài nói kìa, Trung Nguyên ta nhiều yêu quái thần tiên lắm, còn sợ gì đám yêu ma phương tây đến cướp địa bàn? Đừng nói là Tề Thiên Đại Thánh, chỉ cần Tam Thanh tùy tiện bước ra một người cũng đủ bóp chết ma vương như bóp con rệp nữa là.”

“Ngại quá, NPC sẽ không để ý tới việc sống chết của các người đâu.”

“Chẳng phải người cũng là NPC đó sao?”

“Đúng! Nhưng ta là NPC trợ giúp các người. Nếu ta kiến tạo ngọn tháp kia thành công, vậy sẽ mở ra được một giới để làm chiến trường cho các người và bọn yêu ma kia. Nếu ta không thể kiến tạo thành công, vậy Trung Nguyên sẽ chính là chiến trường của các người.”

Sát Phá Lang: “Ta khinh bỉ người, đồ gian thương chuyên vơ vét khi quốc gia gặp nạn.”

“Cút đi...” Đường Hoa hỏi: “Nếu chúng ta giúp người tìm được gian tể của yêu ma phương tây kia thì sao?” Thứ gì ăn vào bụng rồi mà phải nôn ra thì rất là khó chịu, cho dù thứ đó có là thuốc trừ sâu đi chăng nữa.

“Vậy một năm sau yêu ma phương tây mới có thể đến đây. Trừ khi là chữa trị được vết rách kia, nếu không họ sớm hay muộn gì cũng tới thôi.”

“Ha ha! Vậy yên tâm đi. Một năm sau ta cam đoan Trung Nguyên này sẽ có cả trăm vạn Đại La Kim Tiên với ma tôn cho xem. Đừng nói là chúng muốn tới, cho dù chúng không muốn tới chúng ta cũng sẽ đánh qua thôi. Đến lúc đó ta sẽ bắt ma vương làm nam sủng cho người, bắt hắc múa thoát y cho người xem.”

“Nhưng người nhà Tùy có cả ngàn vạn, làm sao người biết được ai là gian tể chứ?”

“Người là heo à? Kẻ dạy người cái pháp trận Vạn Huyết này, có tám phần là gian tể đó. Thứ tà môn như thế này...”

“Tám phần?”

“Tám phần còn chưa đủ à? Ta thì thấy một phần là đã đủ rồi. Thà giết sai, còn hơn bỏ sót mà. Ta có thể chém người giúp người, đồ rớt ra thuộc về ta, còn giết lầm thì số công đức âm ta sẽ lãnh.” Dám làm thì dám chịu, Đường Hoa anh hùng vô địch, chính khí ngời ngời.

“Giết!” Vũ Văn Thác còn chưa biết phải trả lời ra sao thì Mông Mông đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi tiếp nữa rồi, nàng không thèm để ý đến tin nhắn của Sát Phá Lang mà nhảy vào trong biển ngay, nàng chỉ vào Đường Hoa với Vũ Văn Thác: “Hai tên này.”

Đường Hoa vội vàng hiển thị danh hào: Đông Phương Gia Tử. Đừng có chán sống à...

Thấy mọi người thực sự bị dọa không dám tiến lên, Mông Mông bèn la lên: “Chúng ta có Sát Phá Lang trợ giúp mà, chỉ cần thêm một con ruồi nhép lên trên cán cân là có thể xử lý được hẵn ngay. Chia ra làm hai tổ, động thủ. Sát Phá Lang!”

“Đến đây!” Sát Phá Lang có chút bất đắc dĩ trả lời một tiếng, đang nghe kể chuyện đây mà, đã bảo người đừng xuống mà cứ không chịu nghe cơ. Có điều đã tới bước này rồi, không ra tay là không được.

Đường Hoa quay đầu bỏ chạy ngay, nữ nhân chết tiệt kia nói đúng thật không sai đâu, đầu tiên, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của cả ngàn người này. Thứ hai, dù mình có thể thoải mái giết được một bộ phận người trong đó, chuyện này thì người khắp Trái Đất đều biết được, đám Thần Chi Linh Vực đương nhiên cũng biết được, cho nên khi mình hiển thị danh hào ra, bọn chúng không ai dám đứng ra làm chim đầu đàn, nhưng khi thêm vào Sát Phá Lang thì lại khác lắm, người khắp Trái Đất ai cũng biết hai người này mà đánh nhau thì tuyệt đối phải là ngang tay, cho nên chỉ cần cho thêm chừng mười tên có năng lực ra hỗ trợ, trái cà phương đông biến thành trái cà héo là chuyện đơn giản còn hơn cả giản đơn hà.

* * * * *

Chạy trốn chính là mặt mạnh của Đường Hoa, đặc biệt là tìm đường chạy trong biển, thật là tâm đắc vô cùng. Hẳn không nhì nhằng đã lặn thẳng xuống chỗ sâu hơn. Quàng Khăn Đỏ nhìn một bầy Thần Chi Linh Vực lướt qua người mình để truy sát Đường Hoa, dường như không đếm xỉa tới mình

mà trong lòng vô cùng thắc mắc, bèn nhân tin: “Gia Tử, chẳng phải người cũng là người trong bang Thần Chi Linh Vực đó sao, vì sao họ lại truy sát người?”

Đúng nhỉ, mình vẫn còn là người trong cái bang hội cà què này mà! Đường Hoa Đường Hoa bèn vội vàng cưỡng chế rời khỏi bang hội. Oa ha ha ha! Xem ta chơi chiến thuật du kích đây! Lý do chủ yếu mà hãn mã vẫn chưa rời khỏi Thần Chi Linh Vực chính là vì để thuận tiện cho việc độ kiếp sau này, khi nào tìm ra cách độ kiếp rồi, cứ bắt lấy mấy trăm người trong Thần Chi Linh Vực mà chém, thế là tức khắc có thể độ kiếp ngay. Lúc trước hãn vẫn cứ canh cánh mãi chuyện không thể giết đám người này nhiều, nếu không điểm âm công đức còn lên nhanh hơn cả tiền lãi khi vay nóng nữa, nhưng bây giờ thì đã rõ rồi, chẳng phải chỉ là điểm công đức âm đó sao, chẳng phải cần giết thêm một mớ người đó sao, đâu cần phải cứ khăng khăng treo cổ ở đúng một chiếc cây đâu. Huống chi một khi mình cưỡng chế rời bang thì không những người trong Thần Chi Linh Vực không thể tổ đội với mình, mà mình với chúng giết nhau còn không bị trừ công đức nữa... Ấy da, xem các người sẽ đuổi theo ta thế nào nhé.

Thế là hai mươi mấy tên thành viên Thần Chi Linh Vực có khả năng bơi với tốc độ 100% trong nước nên dẫn đầu đã bị Đường Hoa chơi cho một chiêu hồi mã thương, đưa về nhà hết ráo. Mông Mông bèn vội vàng hô: “Lấy Sát Phá Lang làm trung tâm, bảo trì đội hình! Mau mau dồn hãn đến bãi biển.”

Nước đã càng ngày càng cạn rồi, Đường Hoa thấy thế bèn cười ha ha một tiếng, dồn đến bãi biển à? Làm như ông đây là cá, một khi rời khỏi nước biển là sẽ không thể đánh nhau đấy phỏng?

Rời khỏi mặt nước rồi! Khung cảnh trước mắt chợt trở nên sáng sủa hơn, Đường Hoa sững sốt phát hiện có hai tên chết bầm đang đứng giữa không trung hết nhìn đông lại nhìn tây, hãn bèn bay lên hỏi: “Tìm cái gì mà tìm?”

“A! Tìm được rồi, Gia Tử, tình hình thế nào rồi? Có nhiều người Thần Chi Linh Vực vậy à?” Phá Toái hỏi, trong bang hội có quy định là khi chưa xin chỉ thị thì không được phép tham dự vào hành động quy mô lớn của

bang hội khác, nên hăn với Huy Hoàng trong nhất thời thực sự chỉ có thể đứng xem náo nhiệt thôi.

“Bọn họ cướp BOSS của ta, cũng chính là con BOSS mà ngày mai các người sẽ phải chặt đấy. Với lại Sương Vũ đã bị hăn xử rồi.” Kẻ hèn đây chỉ nói rằng Sương Vũ đã bị ‘hăn’ xử rồi, chứ chưa có nói ‘hăn’ không phải là Vũ Văn Thác, phần này có hiểu hay không còn tùy ở năng lực lý giải của các người nhé.

Phá Toái tức giận bùng bùng: “Dám chém Sương Vũ nhà ta, muốn chết!”

“Nói thế nào Sương Vũ cũng là người Côn Lôn ta, lên!”

“Lên!” Đường Hoa bèn xoay người, ba kiếm cùng hợp nhất. Thực ra hăn biết điều Phá Toái với Huy Hoàng cần chỉ là một cái cớ mà thôi. Cho dù là biết mình đang lừa bọn họ, bọn họ cũng coi như không biết vậy, xong việc thì đổ hết mọi chuyện lên đầu mình là xong. Dù sao thì hai người này cũng biết mình đây không ngại gánh oan thay họ mà.

Sát Phá Lang lau mồ hôi đang đổ như thác: “Mông Mông, đánh không lại đâu!”

“Sao Nhất Kiếm và Song Sư lại có thể động thủ với chúng ta thế này, ta đi nói lý với họ đã.”

Sát Phá Lang vội vàng giữ chặt nàng lại: “Đừng nha, người mà bước ra là tức khắc bị xử ngay đó, người ta không khách khí đâu.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tổ người đằng kia hiện đang vây BOSS lại để đánh xa luân chiến đấy, lập tức phái người gia nhập vào đánh phụ, mặc kệ sống chết, phải mau chóng giải quyết được hăn ngay. Đừng để cho bọn kia đắc lợi.”

“Được!”

*** chơi – gian: xưa có Hán gian, nay có người chơi – gian.

Chương 187: Sự đau khổ của Phá Toái

Chương 187: Sự đau khổ của Phá Toái

Cao thủ và chuẩn cao thủ quả thật chênh lệch nhau đến cả một các bậc. Muốn trở thành cao thủ, đầu tiên là nhất định phải có trang bị tốt vũ khí tốt, tiếp theo là cho dù cấp bậc không cao, nhưng tuyệt đối cũng không thể thấp được. Tiếp đó chính là phải có hiểu biết nhất định về chuyện phối hợp các kỹ năng nhỏ, kiếm nộ thì mỗi tiếng đồng hồ mới có thể phát được một lần, nên phải hiểu được đặc tính kiếm quyết của môn phái để lựa chọn học tập, phối hợp các kỹ năng nhỏ lại, đồng thời thuộc tính của trang bị cũng phải phù hợp với kiếm quyết. Tầng cao hơn là không những tri kỷ mà còn phải tri bỉ, thoáng thấy đối phương ra tay, đặc biệt là trong khi đang đánh đồng người thì nhất định phải tức khắc đoán ra được môn phái của đối phương, vì có những môn phái chú trọng đến tấn công, có môn phái chú trọng phòng thủ, có nơi chú trọng tốc độ, cũng có nơi chú trọng việc phát triển cân bằng. Tiếp đó là phải phán đoán được vũ khí trong tay đối thủ thuộc cấp bậc nào. Tầng càng cao hơn chính là dưới màn công kích đông nghìn nghịt của đối thủ mà không những vẫn có thể thông dong né tránh, lại còn có thể phản kích một cách sắc bén nữa. Đến tầng càng cao nữa thì càng lợi hại hơn rồi, nó bao hàm cả những nghệ thuật tâm lý học, binh pháp, thấu hiểu, v.v... Không những có thể mượn lực của đối thủ để hóa giải nguy cơ trong khi đang bị đánh hội đồng, mà thậm chí còn có thể lợi dụng điểm mù của đối thủ để khiến họ tự tàn sát nhau nữa.

Theo thông tin trước mắt, còn chưa có người nào có thể đạt được đến cảnh giới đó, phần Đường Hoa thì khỏi phải nói rồi, người này thuộc trường phái bạo lực, toàn công kích phạm vi lớn không phân biệt mục tiêu thôi, chỉ biết dựa vào pháp thuật hung bạo, trang bị tốt coi kỹ thuật như cỏ rác vậy. Phá Toái và Huy Hoàng thì là dạng kỹ thuật cộng trang bị, đặc biệt là Huy Hoàng, kỹ thuật khá là trâu bò, chữ "nhanh" của Côn Lôn đã được hăn hiểu hoàn toàn, trang bị lại tăng cường uy lực cho mỗi kỹ năng, không dư một phần mà cũng không thiếu một phần, cân nhắc đến mức vừa đủ, khi đánh

nhau không những có thể trốn nhanh, di chuyển nhanh, xuất kiếm thu kiếm nhanh, mà giết người cũng nhanh nữa; đánh xa đánh gần đều thành thạo cả.

Nhìn lại Phá Toái, rõ ràng là còn kém hơn một bậc. Tên này vốn là một thanh niên bốn tốt vô cùng có tiền đồ, nhưng lại cứ nhất quyết phải theo đuổi nữ nhân cho bằng được. Ngược Hãn muốn ăn món nào, hãn liền không quản ngàn dặm bay đi mua. Nhược Hãn đánh đàn, hãn liền ở bên cạnh làm tri âm nghe đàn... Thế là bao nhiêu thời gian quý giá đã hoàn toàn đều lãng phí vào những chuyện vô nghĩa cả. Hiện giờ nếu nói Phá Toái vẫn còn nằm trong số năm đại cao thủ hàng đầu, hoặc là á quân Tiên giới thì sẽ có chút cảm giác danh không xứng thực nữa, cấp bậc chỉ còn ở hàng trung bình, trang bị từ đó đến giờ vẫn chưa được thay đổi, cũng may là tên này có mức khởi điểm cao, rồi hồi đó làm hai lần nhiệm vụ kiếm quyết đều kiếm đầy bồn đầy bát cho nên giờ mới còn miễn cưỡng giữ được cái danh phận cao thủ này. Mà điều oan ức oan ức nhất chính là, đến giờ gái cũng còn chưa cua được nữa. Chỉ đầu tư mà không thu được lợi nhuận, bây giờ vốn gốc cũng sắp tiêu hết rồi.

Lúc thường thì không cảm thấy, chứ bây giờ nhìn qua, đã thấy rõ mức chênh lệch rồi. Một thanh tiên kiếm của Huy Hoàng không những có thể chống đỡ được phần lớn thế công của Sát Phá Lang, mà còn có thể phân tâm chiếu cố Đường Hoa được nữa. Đường Hoa có Huy Hoàng chiếu cố, nên giết người còn nhanh hơn cả lưỡi hái cắt lúa. Theo góc độ người chơi Song Kiếm mà nói, hãn chính là hỏa thần, còn đối với góc độ võng du, hãn là kẻ có trí lực siêu cao, đốt người là đau đến N bận. Nếu không có tiên kiếm hộ thân, cơ bản là đụng một nhát đã biến thành tro tàn. Nếu có tiên kiếm hộ thân mà không kịp thời rút sớm khỏi biển lửa, cũng không thể dây dưa nổi với hãn. Mà càng khiến người trong Thần Chi Linh Vực cảm thấy biến thái chính là, tên này chơi lửa trong nước cũng chẳng khác gì trên cạn cả, đã vậy còn không bị giảm tốc độ dưới nước nữa, cho nên giết người còn nhanh hơn cái máy gặt lúa nhiều.

Còn Phá Toái, vừa động thủ là đã cảm nhận được áp lực ngay, một mình hãn khiêu chiến với năm tên cao thủ của Thần Chi Linh Vực, tuy công nhiều phòng ít, nhưng không thể nào làm gì người ta được cả. Trong số đó

có một người cấp 58, hơn mình tới 6 cấp, có 1/3 đòn đánh của mình là hụt hết, tuy đối thủ đúng là có mặc trang bị tăng né tránh thật, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng hiện tượng thường thấy nhất trong vòng du đã xuất hiện rồi, chính là hiện tượng cấp bậc đè ép! Cùng nhau vào trong trò chơi, đã từng là á quân, vậy mà giờ đây lại bị cấp bậc đè ép như vậy... Hiện giờ cấp bậc bình quân cũng chỉ mới 53, 54 thôi, tên này uống Viagra hay sao chứ...

Phá Toái nhìn Đường Hoa và Huy Hoàng đang đánh giết hết sức phấn khởi, khí phách dâng trào toàn thân mà trong lòng có chút mất mát.

* * * * *

“Các người đủ rồi đó! Giết người xong còn muốn cướp BOSS nữa!” Mông Mông rất là tức giận. Tên Vũ Văn Thác này về cơ bản đã như cá trên thớt của nàng rồi, tuy hắn có Hiên Viên kiếm trong tay, nhưng thủ đoạn tấn công lại vô cùng đơn độc, lại thêm không có sự đề tiện của người chơi, nên bị xử lý chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi. Nhưng không ngờ Huy Hoàng và tên chết tiệt kia còn hung ác hơn trong tưởng tượng của mình nhiều, hơn ba trăm người mà nửa tiếng đồng hồ đã bị hạ hết trơn rồi. Bây giờ người ta ngắm tới BOSS, mình còn bảy trăm người tuy không sợ bọn hắn, nhưng phải biết hiện giờ đang bao vây BOSS mà, có một lỗ hổng là người ta bỏ trốn mất dạng ngay!

“Cái này thì... Mông Mông à!” Đường Hoa quệt mũi, nói: “Bọn ta tuyet đối sẽ không quấy nhiễu chuyện đánh BOSS của các người đâu, trừ phi các người động thủ hoặc khiêu khích với bọn ta trước.”

“A?”

“Thật mà, bọn ta không thích đánh BOSS đâu, mệt lắm!” Đường Hoa nói: “Bọn ta chỉ cướp đòn cuối cùng thôi.”

“Hừ! Huy Hoàng, người thì sao?”

“Ừm... Cái này... Không thì ta phụ trách giết người nhé, còn BOSS thì Gia Tử người tự cướp đi.”

Sát Phá Lang tức giận bừng bừng: “Người coi ta chết rồi hả?”

Đường Hoa giận ngược trở lại: “Người cũng coi ta là chết rồi à?”

Đột! Hai người này một cộng một tuyệt đối phải lớn hơn hai đó, hơn nữa người ta còn có một Phá Toái nữa kìa. Sát Phá Lang liếc nhìn Phá Toái đang có chút mất tinh thần ở phía sau hai người kia, lẽ nào... Lẽ nào giữa ba người này có chút khúc mắc? Hoặc thực ra Phá Toái là một kẻ quân tử đạo đức, nên rất bất mãn với chuyện mà Đường Hoa đang muốn làm?

Sát Phá Lang đang còn suy nghĩ thì đột nhiên một thanh âm vang lên: “Các người coi ta là chết rồi à?” Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra là Vũ Văn Thác, hắn đang tức giận vô cùng. Hắn giận thì mọi người còn hiểu được, chứ nếu không giận mới khó hiểu cơ. Phải biết rằng qua vài câu nói như thế, Vũ Văn Thác đã bị xem như một thứ gì đó rồi, người khác cứ thương lượng xem nên xử trí mình thế nào, chẳng có chút dấu hiệu nào là sẽ hỏi thăm ý kiến của mình cả.

“Người ngậm miệng lại!” Mông Mông dùng hắn làm nơi phát tiết lửa giận ngay: “Coi người như chết thì đã thế nào?”

Vũ Văn Thác lặng người đi một lúc rồi trả lời: “Ta đi đây, hẹn gặp lại!” Nói xong, hắn đột nhiên “Vù” một tiếng rồi biến mất.

Trên trời không có, dưới đất không có, trong biển cũng không... “Ta x!”
Mấy trăm người cùng nhau mở miệng chửi, thanh thế đồ sộ vô cùng.

Đường Hoa cũng giật bắn người lên, chiêu dịch chuyển tức thời này trâu bò quá rồi, vèo một cái đã mất tích ngay, ít nhất cũng dịch chuyển hơn 20 km đấy. Dựa theo hiểu biết của Đường Hoa, trong Song Kiếm tuyệt đối không có kỹ năng hoặc pháp bảo nào trâu bò như thế được, nếu như là chiêu Càn Khôn Nhất Độn của mình thì 20 km là 2 vạn mét, là 2 vạn kim... Hệ thống sẽ không chơi xấu như vậy đâu.

“Quá sức tưởng tượng rồi.” Huy Hoàng lắc đầu, thủ đoạn này hắn chưa bao giờ gặp qua cả: “Chẳng trách hắn dám mang ba món thần khí đi long nhong khắp nơi thế này, hóa ra là còn có kỹ năng bảo mạng.”

“Đó không phải là dịch chuyển tức thời, mà là xuyên thời không!” Một tin nhắn được gửi đến cho Đường Hoa.

“Lui!” Đường Hoa kéo theo Phá Toái và Huy Hoàng cùng chạy lấy người, chuyện hại người không lợi mình hắn không làm đâu. Mông Mông

đánh giá lại thực lực đôi bên, rồi nói với theo vài câu ác miệng, sẵn tiện nguyên rủa Đường Hoa độ ma kiếp thất bại, sau đó cũng phẫn luôn.

“Pặc”, Đường Hoa tổ đội với Tinh Tinh, Tinh Tinh từ phía sau tảng đá ngằm mà lúc đầu bọn Đường Hoa ẩn thân bay lên hội hợp với ba người: “Vừa đi vừa nói.”

“Ừ!” Đường Hoa: “Đầu tiên ta muốn hỏi: vì sao người lại ở nơi này?”

Phá Toái uể oải giơ tay: “Ta báo tin đấy.”

“Ừ! Phá Toái ca báo với bọn ta là Thần Chi Lĩnh Vực chuẩn bị cướp ba món thần khí, cho nên ta mới đưa người qua. Bọn ta đang ẩn nấp chuẩn bị đánh lén một trận thật tung bừng, ai dè Vũ Văn Thác kia nói đi một cái là biến mất tiêu rồi.”

“Hắn xuyên thời không? Là ý gì?”

“Ý là nó không khác gì lắm với dịch chuyển tức thời, dù sao cũng là chạy trốn cả. Các người có biết không, hóa ra bản thân Vũ Văn Thác chính là Côn Lôn kính chuyển thể đấy, mà Côn Lôn kính lại có công năng xuyên qua thời không, cho nên hắn đã xuyên đi mất rồi. Trừ phi các người có thể truy tung đến thời đại mà hắn quay về, nếu không ta thấy trong khoảng thời gian ngắn nữa hắn sẽ không lộ diện đâu.”

Mấy người ở đây cùng nhau gật đầu, Tinh Tinh biết bói mà, nàng nói sao thì phải đúng vậy thôi. Coi bộ tên này thuộc dạng NPC không thể sát hại được rồi.

“Gia Tử! Cái này phải làm sao bây giờ?” Lại có một tin nhắn nữa.

Đường Hoa thấy đó là của Quàng Khăn Đỏ, biết nàng đang gặp nan đề về kỹ thuật, bèn hỏi lại: “Ở đâu?”

“Lâm Truy!”

“Được, bọn ta lập tức đến ngay.”

* * * * *

Thầy bói Tinh Tinh, bốn đại cao thủ đã tề tựu lại trong một gian riêng của tửu lâu xx trong Lâm Truy, mục đích là vì một giọt máu...

Năm người cùng lặng lẽ quan sát giọt máu đang nằm trên một khúc gỗ này, đã hai tiếng đồng hồ qua, năm người đã dùng hết mọi biện pháp rồi mà vẫn chưa xử lý được vấn đề.

Vấn đề thứ nhất đang chờ được xử lý: làm sao chia lìa được gỗ với máu. Đối với vấn đề này, kẻ tự nhận mình là người thông minh nhất - Đường Hoa - đã dùng một khúc gỗ khác cạy Vạn Linh Huyết ra, sau đó lại lấy khúc gỗ khác cạy nó ra tiếp, tốn mất thời gian 10 phút, bị hành hung!

Vấn đề thứ hai đang chờ được xử lý: làm sao tách Vạn Linh Huyết ra bỏ vào túi Càn Khôn.

Vấn đề thứ ba đang chờ được xử lý: sử dụng Vạn Linh Huyết như thế nào?

Vấn đề thứ tư đang chờ được xử lý: Vạn Linh Huyết có tác dụng gì?

Năm người người nhìn ta ta nhìn người, mặc dù biết thứ này có uy lực vô cùng, ngàn xuyên vạn xuyên, một khi sử dụng được thì tuyệt đối phải là một thứ nghịch thiên, nhưng hiện giờ vẫn chưa thể giải quyết được mấy điều kiện tiền đề của nó: dùng ra sao, làm sao dùng được.

Huy Hoàng tuy không có sự gian xảo như Đường Hoa, nhưng tính hẩn trầm ổn, có phong độ của một kẻ đại trí giả ngu, cho nên sau khi xem xét một hồi, hẩn nói: “Theo như ta thấy, thứ này... Phỏng chừng là tài liệu dùng để tinh luyện đó.”

“Bọn ta đã hỏi qua thợ rèn rồi, người ta nói rằng thứ này họ không dùng nổi.”

“Không phải là dùng ở nhân gian, Gia Tử, chắc người còn nhớ người từng nói trên Thiên Đình có một lò luyện gọi là Thiên Địa Dung Lô chứ? Có khi nào có quan hệ với cái này không?”

Đường Hoa gật đầu: “Rất có lý... Đến lúc đó cứ quăng Vạn Linh Huyết vào trong một nhát, có hư hỏng thì chúng ta cũng không cần phải bồi thường, có thể thử đấy.”

“Nhưng mà, hiện giờ làm sao mang theo trên thân được đây? Không thể bỏ vào túi Càn Khôn được, nó gần như đựng vào thứ gì là đâm thủng thứ đó mà.”

“Cái này là vấn đề nhỏ.” Đường Hoa nói: “Tìm một thợ mộc nào đó nhờ làm một cái hồ lô nhỏ, đựng nó vào bên trong là xong. Một khi đã tới được Thiên Đình, cứ ném cả nó lẫn hồ lô vào trong đốt.”

“Ừ ừ!” Quàng Khăn Đỏ đưa khúc gỗ kia cho Đường Hoa: “Người cầm đi.”

“Cái này... Sao ta lại nhận được chứ?” Đường Hoa cảm thấy ngại lắm lắm: “Không thì mỗi người lấy một ít đi.”

Tinh Tinh và Huy Hoàng đều nhất tề tỏ ra khinh bỉ. Đường Hoa cười hề hề, coi như đã chịu nhận rồi. Thứ này nếu đưa cho người khác, họ thật không dám dùng đâu. Người nói xem Huy Hoàng có dám quăng tiên kiếm cực phẩm thất giai và Vạn Linh Huyết vào lò luyện không? Coi chừng mất luôn cả vốn lẫn lãi, không khóc đến chết mới lạ đó. Cũng chỉ có mình đây mới gan lớn đến thế, đến lúc đó ném cả thần binh thập giai - Trấn Yêu kiếm - vào luôn, thua cũng không sao cả, mà thắng thì có hàng cực phẩm xài... Ừ, sau đó bán lại cho Huy Hoàng, bắt hẵn làm công suốt đời cho mình, mà không được lĩnh lương nữa. Mình thật là thông minh quá mà.

“Phá Toái?” Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: “Sao thế, có tâm sự à? Máy tiếng đồng hồ rồi chưa nói câu nào đấy.”

“Cuối cùng... Cuối cùng các người cũng để ý đến ta rồi.” Phá Toái thầm rơi nước mắt trong lòng, cảm động lắm.

“Mười có tám chín lại là chuyện của nữ nhân nhà hẵn rồi. Bái bai!” Đường Hoa đứng lên nói: “Huynh đệ là huynh đệ, mà nữ nhân là việc tư, bọn ta không giúp được cho người đâu à.”

“Đừng mà! Gia Tử ca, ta muốn nghe thử ý kiến của các ngài.”

* * * * *

Huy Hoàng nói: “Thực ra chơi trò chơi chỉ cần sao cho vui vẻ là được. Người xem đấy, có rất nhiều người mới chỉ cấp hai - ba mươi, người thì buôn bán, người luyện kỹ năng sinh hoạt, người thích du sơn ngoạn thủy, người lại đầu cơ trục lợi, kẻ lại thích hãm hại lừa gạt. Chưa chắc cứ phải là cao thủ thì chơi trò chơi mới vui được. Nói ngay như Côn Lôn bọn ta đấy, trong phái hiện đang có một tên đệ tử mới cấp 25, nhưng kỹ năng câu cá của người ta tự học lại đến cấp 70 lận, ngày nào hẵn cũng đưa thuyền đi câu cá, câu ở khe, câu ở sông, câu ở hồ, câu ở biển... Mấy ngày trước ta còn tham dự lễ mừng kết hôn của hẵn nữa, thằng nhãi này tài lắm, trong khi câu cá lại câu được một em gái từ trong nước ra luôn. Cô gái này cũng không

ghét bỏ vì hăn cấp thấp, mà ngược lại lại nhờ hăn dạy câu cá cho, cứ thế tình cảm càng ngày càng tiến triển hơn. Hiện giờ người ta vui vẻ lắm, bà xã đánh quái dưới mặt nước, ông xã thì ở trên thuyền câu cá nấu canh, cuộc sống dễ chịu đến phát ghen luôn.”

Phá Toái khóc ròng: “Huy Hoàng ca, huynh đệ của ngài thì dù sao cũng của được gái rồi, còn ta đây cá mới ăn mỗi, chứ chưa giật được lên. Nếu còn dây dưa thế này nữa, tương lai thế nào sẽ khó nói lắm. Ngài nhìn lại ta hôm nay kìa, chỉ có năm người mà cũng đánh không xong đấy. Cấp bậc đè ép đó... Ta có tiên kiếm, ta có kỹ thuật, ta có kiếm quyết, vậy mà lại bị cấp bậc người ta đè ép. Mất mặt biết bao nhiêu!”

Quàng Khăn Đỏ nghi hoặc hỏi: “Người cấp mấy rồi?”

“Năm mươi hai.”

“...” Quàng Khăn Đỏ bèn uống rượu, cũng may mà chưa từng động thủ với mình đó, chưa cần nói đến phần tăng thêm của trang bị, ngay việc chênh lệch 10 cấp cũng đủ khiến một nửa đòn tấn công đánh hụt rồi, căn bản là không đâu tới đâu hết á.

“Nàng sáu mươi hai đấy!” Đường Hoa rất tàn nhẫn dùng sự thật kích thích Phá Toái.

“Ai...” Phá Toái ôm quyền vái một vòng: “Cho nên mới muốn nhờ mấy vị ca ca tử tử đây đưa ra đề nghị nào đó, tới cùng là ta nên kiên trì tiếp, hay là bỏ cuộc đây?”

“Phá Toái ca ca à!” Đường Hoa châm trà cho Phá Toái: “Cảm tình, thứ này không phải là nghe người khác nói là được. Mà ngay cả là bọn ta có nói đi nữa, nói thật cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, không giúp được gì cho ngài hết.”

“Ta chỉ muốn nàng dứt khoát với ta một lần, muốn chết muốn sống cũng tỏ cho rõ ra.”

Tinh Tinh bất mãn: “Người làm cái thái độ gì vậy? Con gái người ta đương nhiên là phải theo phải chiều rồi, sao có thể bức người ta vậy được? Thực ra là con gái bao giờ cũng rất thích thú với quá trình nam giới theo đuổi nàng đấy.”

“Tỷ tỷ, ban đầu ta cũng rất vui với quá trình này, nhưng mà thời gian đã lâu vậy rồi, cũng nên biết một đao đâm vào sẽ là máu hay là nước chứ hả?”

Tinh Tinh hỏi: “Bộ nàng chưa bao giờ tỏ thái độ về chuyện này à?”

“Ừm... Cũng không thể nói vậy được.” Phá Toái ngẫm nghĩ lại một chút, rồi nói: “Ta cứ có cảm giác là tinh thần nàng đang bất ổn.”

Huy hoàng với Đường Hoa nhìn nhau một cái, nói: “Bỏ đi, không thêm nữa.”

“Xì! Bảo sao hai người đều còn độc thân hết, các người cứ làm cái thái độ này thì có nữ nhân nào thích các người mới là lạ đó.” Tinh Tinh ghênh mặt lên chỉ dạy cho hai tên này, tựa như có kinh nghiệm phong phú lắm vậy.

“Nếu có bạn gái thì bọn ta đã không phải là cao thủ rồi.” Đường Hoa trả lời. Cấm pháp là phải luyện, cấp bậc là phải luyện, đánh bảo đánh quái cũng không thiếu cái nào được. Bạn bè hù đi hỗ trợ cũng nên đi. Nhiệm vụ thì phải làm, độ kiếp cũng cần nghiên cứu. Rồi còn phải ăn cơm, uống rượu nữa... Làm gì có thời gian rảnh chớ! Xét lại mấy cái tiểu thuyết xem, một tên nam nhân có năm con vợ, mỗi nữ nhân mỗi tuần cần nộp thóc hai lần, vậy mỗi ngày là phải lên giường một lần rưỡi, mỗi lần cũng phải trên ba tiếng đồng hồ, rồi còn phải ngủ, còn phải kết giao bạn bè nữa, người có làm bằng sắt cũng phải sụp thôi. Vậy còn chưa hết, vừa sụp đổ lại vừa phải cua đối tượng tiếp theo nữa... Nói đến đây, không thể không cảm kích sự nhân từ của Chúa sáng thế được, vì mỗi tháng mỗi nữ nhân đều cho phép nam nhân được nghỉ ngơi mấy ngày. Mỗi ngày nộp lúa còn không kịp, làm sao còn có thể có sự nghiệp riêng? Xem lại ví dụ từ hiện thực - Phá Toái - là biết đấy, vì một câu nói của nữ nhân mà rong chơi Phong Đô hết bốn ngày, bốn ngày người ta có thể luyện được 50% kinh nghiệm, bốn ngày người ta có thể hoàn thành bốn cái nhiệm vụ cấp trung hoặc một nhiệm vụ cỡ lớn. Bốn ngày người ta cũng có thể đánh được một tầng kiếm quyết, bốn ngày người ta có thể làm được rất nhiều sự tình... Ít nhất thì Đường Hoa và Huy Hoàng cũng cảm thấy chẳng đáng chút nào, nhưng chuyện này ngay cả bạn bè thân nhất cũng không tiện nói ra, vì có di chứng để lại!

“Phá Toái, nếu người cần bọn ta làm nhiệm vụ, hay chém người, hoặc đánh quái, hay luyện cấp thì cứ việc nói, chứ vấn đề cảm tình thì bọn ta thực sự không giúp được người.”

“Cũng không phải vậy mà.” Phá Toái vội nói: “Ta đang chuẩn bị mang theo thứ gì đó đến tỏ tình với nàng, các ca có thể...”

“Thì ra người lòng vòng dài dòng như vậy là muốn nhờ bọn ta giúp người làm nhiệm vụ, nói một câu thôi là được rồi, cần gì phải phiền phức vậy chứ?”

“Ta vừa tính xong rồi, vốn ta định tự tay kiếm, nhưng mà gấp quá, ta muốn sớm biết kết quả là chết hay là sống, cho nên mới mời các vị hỗ trợ.”

Đường Hoa hỏi: “Cái gì thế?”

“Ma Khúc. Sau khi Nhược Hãn có Ngọc Ngô Đồng cầm rồi thì tiếng đàn quả thật rất dễ nghe, nhưng nàng lại cho rằng những nhạc khúc truyền lưu trên nhân gian này không xứng với Ngọc Ngô Đồng cầm. Mấy ngày trước ta nghe một người ở Bồng Lai nói rằng có một cuốn nhạc phổ gọi là Ma Khúc đã từ Ma giới rớt xuống trần gian, hơn nữa nghe nói rằng nó rất là quý giá, ma tôn của Ma giới đã phái người tới trần gian tìm kiếm rồi. Ta nghĩ nếu có các người hỗ trợ, ta nhất định có thể tìm được Ma Khúc trước người khác, sau đó mới thổ lộ với Nhược Hãn, để có lời dứt khoát cho chuyện tình này.”

“Không giúp có được không?” Đường Hoa hỏi.

“Không được!”

“Tĩnh Tĩnh... Lên!”

“Xem ta đây.” Tĩnh Tĩnh lấy tiền đồng với Sinh Tử Thần Thiêm ra, đốt ba nén hương lên, nhìn chẳng khác chi mấy phường buôn thần bán thánh cả. Qua đi một hồi, Tĩnh Tĩnh nghi hoặc nói: “Tra không thấy vật đó trong trần gian. Người không có chộc ta đó chứ?”

“Có lẽ nào do bói không nổi không?”

“Cái rắm! Thập Đại Thần Khí mà ta cũng còn có thể bói ra được vị trí đại khái đó. Cái khúc khúc gì đấy làm sao mà trâu bằng Thập Đại Thần Khí được?”

“Có khi tên của nó không phải là vậy.” Phá Toái vội nói: “Tên bạn Bồng Lai kia của ta chỉ bất cần nghe được hai ma đang nói chuyện với nhau rằng nhạc phổ của Ma giới đang lưu lạc trong trần gian thôi, ta mới nghĩ nhạc phổ của Ma giới đương nhiên phải gọi là Ma Khúc đó.”

“Chết đi!” Ba người cùng rống lên.

Quàng Khăn Đỏ vừa hồi tưởng lại, vừa nói: “Dường như ta cũng có nghe nói qua rồi. Lần trước khi đám yêu ma trong Tỏa Hồn tháp trốn ra ngoài, trùng hợp ta có nghe thấy một chuyện như vậy. Dường như nó đã thất lạc ba ngàn năm rồi.”

Tinh Tinh hỏi: “Tên là gì?”

“Ta nghĩ lại xem... Trảo Hồn khúc? Không phải! Trấn Hồn khúc? Dường như cũng không phải, Vũ Hồn khúc?...”

“Có phải là Nhiếp Hồn khúc không?” Đường Hoa đột nhiên mở miệng ngắt ngang: “Lần trước ta đi tìm Cảnh Thiên, lúc nói đến Ma giới, hẳn có nói trong số các thủ hạ của Trọng Lô có một nhạc công, có thể gây được Nhiếp Hồn khúc, hiệu quả là gây trạng thái Thiên Ma Phụ Thể cho người Ma giới trong phạm vi nhỏ. Lực công kích, tốc độ được tăng thêm, phụ thêm trạng thái hút máu nữa. Đồng thời nếu như đối thủ bị ma âm xâm lấn vào nguyên thần, vậy sẽ có xác suất nhất định bị tẩu hỏa mà chết tức khắc ngay.”

“A! Còn có loại nhạc phổ trâu đến vậy à?” Phá Toái sững sốt.

“Ta bói xem!” Tinh Tinh đưa tên Nhiếp Hồn khúc vào, sau đó bắt đầu bói. Nửa nén hương sau, Tinh Tinh gật đầu: “Có rồi!”

“Ở đâu?”

“Thập Vạn Đại Sơn.”

Bốn người cùng hô lên: “Không phải chứ?” Thập Vạn Đại Sơn là cấm địa trong cấm địa đó. Trong bốn đại cấm địa, Đại Tuyết Sơn đã được khai phá một chút rồi, biển Đông cũng đã có người thăm dò một ít, Nam Cương cũng từng có người nghiên cứu một tẹo, nhưng chỉ độc Thập Vạn Đại Sơn là quá dũng mãnh nên chưa từng. Hồi trước Song Kiếm nhật báo đã từng điều động tài chính, thành lập quỹ nghiên cứu Thập Vạn Đại Sơn rồi, nhưng theo lời báo cáo của thám tử đầu tiên chết trở về thì hẳn vừa bước vào trong

Thập Vạn Đại Sơn là đã trông thấy Phi Liêm với Thao Thiết ngay. Thám từ thứ hai báo cáo rằng vừa vào trong núi đã trông thấy Hồn Độn Mã Giao... Tổng hợp lại tư liệu báo cáo của mọi người thì có thể cho ra kết luận: Thập Vạn Đại Sơn là hậu hoa viên của các dị thú, quái thú, ác thú và cả thần thú trong Sơn Hải Kinh. Đẳng cấp thấp nhất trong đó cũng là BOSS cấp 60, không có tiểu binh tiểu quái, hơn nữa con BOSS nào cũng biết bỏ trốn, kêu gọi chi viện cả. Trừ khi là ở thời gian sau này, dùng nhân mã quy mô lớn, nếu không đừng nên nghiên cứu vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 188: Phá Toái càng đau hơn

Chương 188: Phá Toái càng đau hơn

“Đầu có thể lìa, máu có thể chảy, đừng nói là Thập Vạn Đại Sơn, ngay cả điện Diêm vương chúng ta cũng có thể đồng tâm hiệp lực mà xông vào một phen.” Ý chí Phá Toái cực kỳ vững chắc, hăn nện nắm đấm lên trên mặt bàn...

Tinh Tinh đứng lên: “Ta đi trước đây, bái bai!”

“Ta cũng đi đây.” Huy Hoàng.

“Tản đi, không cần thiết phải hòa theo người điên.” Đường Hoa.

“Ây, ây...” Phá Toái vội vàng dang tay ra ngăn: “Các người có phải huynh đệ của ta không đó, mất nghĩa khí quá vậy?”

Đường Hoa trả lời: “Là huynh đệ nên bọn ta mới không PK người đó. Người vì một nữ nhân mà nhất quyết phải thí mấy cái mạng cùi của bọn ca đây... Người có biết là hiện giờ luyện cấp khổ cực lắm không? Đây là đi đến doanh địa tập trung của BOSS cấp 60+ đó, không phải đi du lịch dạo phố gì đâu. Đánh một con Cùng Kỳ, nếu dựa theo đội hình hiện tại thì ít nhất cũng phải nửa tiếng đồng hồ mới có thể giết chết được. Càng khỏi nói tới chuyện người ta có trợ thủ, còn là trợ thủ cấp BOSS nữa. Rồi lại còn có thể chạy trốn, la lối cầu viện... Nếu chúng rống được một tiếng, vậy cả trăm con

BOSS sẽ chạy tới rượt người chơi... Ngày mai lên trang đầu mặt báo ngay à.”

“Gia Tử ca.” Phá Toái nhìn Đường Hoa một cách thâm tình.

Quàng Khăn Đỏ phụ họa: “Gia Tử, không thì người cứ giúp hần chút đi, ta nghĩ người nhất định có cách mà.”

“Ừm... Cách thì không phải là không có, có điều hậu quả người phải tự chịu đó.”

“Không thành vấn đề, ngồi ngồi!” Phá Toái kéo mấy người vào chỗ, rồi hô: “Tiểu nhị, cho một bình Louis 3000.”

“Louis có 3000?”

“Phiên bản đặc biệt quý giá dành cho hoàng gia.”

“Ta mới chỉ nghe nói đến Đoạt Mạng 3000 thôi hà.”

* * * * *

Rượu thì đã uống rồi, quả thật là không tệ. Phá Toái nhìn Đường Hoa ngâm cây tăm xỉa răng mà nắm chặt nắm đấm lại. Đại ca, đang uống rượu đó, chứ có phải ăn thịt đâu? Lại nói, trong trò chơi cần thiết phải xỉa răng à? Nhưng lúc cầu người thì không thể làm xằng được, Phá Toái bèn ân cần rót trà cho Đường Hoa: “Gia Tử ca.”

“Tiểu Phá à...” Đường Hoa vừa xỉa răng lại vừa nói: “Người phải xuyên qua cái mặt ngoài mà xem thẳng vào bản chất.”

“Là ý gì?”

Tinh Tinh ngồi ở bên cạnh nghiêng răng: “Giả thần giả quỷ, người nói cho mau coi nào.”

“Thực ra bản chất của chuyện này chẳng phải là người muốn đánh cược lớn hay nhỏ đó sao? Cần gì phải khẳng định đi Thập Vạn Đại Sơn chứ?”

Phá Toái ngẫm nghĩ một lát, xong mờ mịt lắc đầu, nói: “Không hiểu.”

“Chờ ta một chút!” Đường Hoa chạy ra ngoài.

* * * * *

Còn chưa chờ Phá Toái kịp hoài nghi xem Đường Hoa có phải đã trốn mất rồi hay không thì Đường Hoa đã về đến nơi. Hần ném một quyển tập trong tay lên mặt bàn: “Cầm đi.”

“Oa...” Phá Toái cầm lấy quyển tập này nhìn thử, thấy trên có viết ba chữ to: Nhiếp Hồn khúc. Tức thì hẩn cung kính nhìn Đường Hoa như thể nhìn một thiên thần ngay. Nhân tài tối cần thiết cho thế kỷ ba mươi một là phải như thế nào? Chính là dạng thanh niên đầy tiềm năng như Đường Hoa đấy.

“Không phải chứ?” Bọn Tinh Tinh kinh hãi cực kỳ, bèn nhận lấy quyển tập đó quan sát, không sai, đúng là cầm phổ, trên trang đầu có viết ba chữ to: Nhiếp Hồn khúc. Lật qua trang thứ nhất thì có chữ tiểu triện chú giải: khúc này chỉ có tại Ma giới, kí tên Trọng Lôu. Chữ là chữ đẹp, phổ là phổ thật. Tinh Tinh, Huy Hoàng với cả Quàng Khăn Đỏ thật không còn biết phải nói gì nữa cả.

“Đừng có kích động.” Đường Hoa lấy một tờ giấy ra, dán cái ‘Pặc’ lên trên bìa của quyển Nhiếp Hồn khúc, trên đó toàn là chữ Tây cả: “Cái này gọi là trộm long chuyển phụng. Ta đã tìm một ông chủ tiệm tạp hóa, hỏi mua một bản cầm phổ, ông ta bèn bán cho ta. Sau đó ta lại tìm một tiên sinh viết thư hộ ở đầu đường, nhờ viết giùm mấy chữ, tiếp đó lại đến cửa hiệu may vá nhờ khâu lại thành quyển, thế là Nhiếp Hồn khúc xuất hiện đấy.”

“Gào!” Phá Toái nhảy lên trên mặt bàn, lửa giận bùng bùng thiêu đốt toàn thân.

“Tên này... Lúc nào cũng nóng nảy vậy đấy. Ngồi xuống, nếu không ta bỏ của chạy lấy người à.”

Phá Toái tức khắc nhảy xuống bàn ngay, rồi rót trà cho Đường Hoa: “Gia Tử ca, trong đó có huyền cơ gì hay không?”

“Quyển tập này chính là một đạo cụ, một đạo cụ khiến cho nàng phải nói thẳng. Đối với nàng mà nói, quyển tập này là thật hay giả rất quan trọng, nhưng đối với người thì nó thật hay giả chẳng ăn nhằm gì cả. Người cứ hỏi thẳng nàng, nếu như bắt nàng phải lựa chọn, vậy nàng muốn chọn người hay là quyển tập này.”

“Nếu là chọn quyển tập thì sao? Vậy chẳng phải sẽ bị vạch trần ngay à?”

“Ây Phá Toái, người tỉnh giùm đi! Người ta đã đặt người vào vị trí như thế, người còn tơ tưởng được sao? Người không phải là nhạc sĩ, cho dù

nàng có cảm động vì người đối xử tốt với nàng, nhưng nếu một ngày kia nàng gặp một nhạc sĩ có tài thì sao, người nghĩ xem sẽ phát sinh chuyện gì chứ? Lại nói, người còn có thể đổ vạ lên đầu ta mà, cứ nói là ta đã lừa người, người đã phải bỏ mấy ngàn kim ra mua lại từ ta là được. Vì huynh đệ, ta có thể tự đâm mình hai đao.”

“Vậy nếu chọn ta thì sao?”

“Nếu đã xác định người là con một trong lòng nàng, vậy người lợi dụng lúc hai người đang cảm động, thuận tay đốt quyển tập này đi là được rồi. Nàng tuy sẽ đau lòng, nhưng ta nghĩ nàng cũng không nhanh chóng ngăn kịp đâu. Sau đó người cứ vỗ ngực nói: yên tâm, Nhiếp Hồn khúc chẳng qua chỉ là chứng nhân cho tình yêu của chúng ta mà thôi, huynh đã hỏi thăm được trọn bộ Ma khúc đều ở trong Thập Vạn Đại Sơn rồi. Vì muội, hiện giờ huynh sẽ bắt đầu bế quan nửa năm. Nửa năm, chỉ cần nửa năm thôi, huynh sẽ đem khúc nhạc tuyệt diệu nhất trên đời này hiến dâng cho người huynh yêu nhất, cũng là người yêu huynh nhất.”

“A...” Tinh Tinh giật mình: “Vậy bất kể Nhược Hân có chọn như thế nào, Phá Toái cũng đều có thể bắt đầu một kiếp sống của cao thủ cả. Gia Tử.”

“Có!”

“Người thực là quá vô sỉ, quá đê tiện rồi. Cái loại biện pháp ba tộ này mà người cũng có thể nói ra được nữa, ta đại biểu cho toàn thể nữ giới từng bị nam giới lừa gạt tỏ vẻ khinh bỉ người.”

“Khinh bỉ thì cứ khinh bỉ đi!” Đường Hoa uống một ngụm trà, nói: “Ta đã nói rằng vì huynh đệ ta có thể tự đâm hai đao mà. Phá Toái, người cảm thấy làm vậy có được không?”

Phá Toái nắm lấy quyển tập, hỏi mọi người một cách không chắc chắn lắm: “Các người nói xem?”

Tinh Tinh nói: “Nếu lá gan của người có thể lớn hơn một chút, vậy dựa theo logic mà nói, ắt hẳn không có vấn đề gì.”

Huy Hoàng lắc đầu: “Nào giờ ta thấy ý kiến mà Gia Tử đưa ra đều có thể sử dụng được hết, chỉ có điều là có phần phiêu mà thôi, vì có hậu quả gì

cũng không phải nằm trong chừng mực mà người bình thường có khả năng phỏng đoán được, ngay cả bản thân hẳn.”

“Hẳn thuộc loại đạo hữu chết thì kệ, miễn bản đạo không chết đó mà.” Quàng Khăn Đỏ nhỏ giọng bổ sung một câu, trời có bao nhiêu lớn thì Đường Hoa sẽ dám đâm cho thủng một lỗ lớn bấy nhiêu. Nhưng người ngàn vạn lần đừng có trông mong rằng hẳn đâm xong rồi thì sẽ tự đi tu bổ.

“Không, không!” Đường Hoa lắc lắc ngón tay: “Cái này không phải là cầm phổ bình thường.”

“Vậy là sao?”

“Đây là hành khúc kết hôn, cho dù kết quả có tồi tệ hơn đi nữa... Vậy Phá Toái người cứ nhất quyết nghiêng rằng quỳ xuống cầu hôn nàng, thế là chẳng còn cái vấn đề gì nữa cả. Tốt nhất là người nên chuẩn bị thêm một cái nhẫn kim cương lớn, để tránh phát sinh sự việc ngoài ý muốn.”

“Kế này lại khá là được đấy.” Huy Hoàng gật đầu: “Phá Toái, làm đi. Là chết hay là sống, cứ cho nàng dứt khoát một lần.”

“Ừ ừ, làm thôi.” Phá Toái hít sâu một hơi.

“Bọn ta ủng hộ người.”

“Tốt lắm, ta đã hẹn Nhược Hân cùng qua ăn cơm rồi. Lát nữa ta sẽ...”

Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: “Phá Toái ca, ngài không phải định cầu hôn nàng ngay trước mặt bọn ta đó chứ?”

“Có phải là huynh đệ hay không?”

“Cái này... Huynh đệ là huynh đệ, chỉ là ta sợ vạn nhất có xảy ra chuyện gì, người trở mặt tìm ta gây chuyện là không hay chút nào đâu.”

Tình Tình đứng bên cạnh chõ vào: “Sợ cái gì, Phá Toái có đánh lại người đâu.”

“Cũng phải.” Đường Hoa ngấm lại: “Ta bổ sung thêm một phương án nữa, lát nữa nếu việc không thành, ta sẽ làm thịt cả người lẫn bà xã người một lượt. Như vậy cừu hận sẽ đổ lên đầu ta, cũng không đến nỗi phá hư cảm tình của vợ chồng các người.”

Quàng Khăn Đỏ giơ tay: “Ta bổ sung thêm chút chi tiết...” Tâm huyết của nàng đang dâng trào, cảm giác khi lần đầu làm chuyện xấu thật hay, khá là kích thích...

* * * * *

“Gia Tử, Huy Hoàng, Tinh Tinh, chào mọi người, lâu rồi không gặp.”
Nhược Hân vừa bước vào cửa là đã chào hỏi ngay: “Vị này là?”

“Quàng Khăn Đỏ.” Quàng Khăn Đỏ đưa tay ra, hai người nữ cùng nhau bắt tay.

“Xin chào, xin chào! Mời ngồi, mọi người ngồi nào.”

* * * * *

“Khụ!” Cổ họng Đường Hoa bị rượu làm nghẹn, bèn ho lên một tiếng.

Phá Toái ngửa cổ dốc cạn chén rượu Dương Hà lớn trước mặt, rồi hít sâu một hơi lấy một quyển tập từ trong túi ra: “Nhược Hân.”

“Vâng?”

“Gia Tử đã tìm được Nhiếp Hồn khúc trong bộ Ma khúc rồi đây, huynh...”

“Cho muội xem với.” Ánh mắt Nhược Hân sáng lên, nhanh chóng chụp vào quyển tập.

Tên đầu heo này, hỏng việc mất. Đường Hoa mắt sáng não nhanh thân thể khỏe bèn cướp trước một bước, chớp lấy quyển tập, rồi lau đọt mồ hôi lạnh: “Nhược Hân, thực ra thứ này một người bạn kia của ta cũng muốn lấy, đương nhiên chỉ là bạn bình thường thôi, nàng biết đánh đàn, có điều lại không theo đuổi âm nhạc, mà là theo đuổi lực sát thương. Dựa theo đạo lý mà nói thì không thể làm phí hoài ngọc tốt được... Các người nói xem có phải hay không?”

“Ừ ừ!” Mấy người khác cùng gật đầu như điên.

“Nhưng mà... Ta nói thẳng vậy. Phá Toái là bạn bè sinh tử với ta, nếu là chị dâu cần nó, vậy không có vấn đề, Đông Phương Gia Tử ta vì vợ của bạn có thể tự đâm mình hai đao. Như thế ta cũng có thể ăn nói được với người bạn kia. Nhưng mà...”

“À!” Nhược Hân hiểu rồi: “Ý người là quan hệ giữa ta với Phá Toái khiến cho người rất khó xử đúng không?”

“Đúng, đúng!” Toàn bộ mọi người cùng nhau đầu, ngay cả Phá Toái nữa, khẩn trương mà.

“Nếu mọi người đã nói vậy thì...” Nhược Hân dường như đã hiểu rất rõ mọi chuyện, bèn mỉm cười, nói: “Ta cũng biết mọi người đều rất quan tâm Phá Toái, đặc biệt là Gia Tử và Huy Hoàng, các người đều là bạn tốt của Phá Toái cả. Ta nói thẳng ra vậy... Quyển tập này chỉ sợ ta không thể lấy được.”

“Vì sao?” Phá Toái suýt nữa đã nhảy dựng lên.

“Phá Toái, con người huynh rất tốt, đối xử với ta cũng tốt nữa. Nhưng huynh không hiểu rằng đối với một nữ nhân thì không nên hoàn toàn chiều theo nàng. Huynh muốn ta thích huynh, vậy huynh cũng phải có chút cá tính gì đó riêng mình chứ. Huynh nghĩ lại mấy tháng nay xem, trừ loại hình hoạt động lớn bang hội bắt buộc tham gia, huynh còn có lúc nào dành riêng cho mình sao? Chẳng hạn như khi đám Gia Tử đi Quỷ giới đấy, ta biết huynh rất muốn đi, ta hy vọng biết mấy rằng huynh sẽ nói với ta là huynh muốn đi, chứ không phải nói với ta rằng huynh không thích đi, vì thích ở bên cạnh ta hơn. Còn lần hội nghị ở Bồng Lai lúc đó nữa, ta cũng rất hy vọng rằng huynh sẽ đi, nhưng không ngờ huynh vẫn cứ nói rằng huynh phải ở bên cạnh ta... Đúng, ta rất cảm động vì huynh đã hy sinh cho ta. Nhưng huynh phải biết rằng, cái ta cần không phải là một con chó biết nghe lời, mà là một nam tử hán có bạn bè của mình, có tính cách của mình, có chủ kiến của mình, có hứng thú của mình, có nguyên tắc của mình. Huynh xem Gia Tử đi, hẳn tuy có phần hư hỏng thật đấy, nhưng đó cũng là tính cách của hắn. Huy Hoàng, làm người thì dũng cảm, hơn nữa phẩm đức lại tốt, đây cũng là tính cách của hắn. Huynh thì sao? Tính cách của huynh ở đâu? Tiếp xúc với nhau đã lâu vậy rồi, trừ nghe người ta nói, còn thì ta không biết được huynh là một người thế nào cả. Thậm chí ta cũng không biết huynh thích ăn cái gì, thích làm cái gì nữa. Ta không sợ huynh là một kẻ xấu, ta muốn hiểu về huynh, nhưng hết thảy mọi chuyện huynh lại cứ lấy ta làm trung tâm. Cái ta cần không phải là một người bảo mẫu, huynh có rõ chưa? Ta không cần một người nam nhân mà khi ta làm sai rồi lại vẫn cứ khẳng khái bảo là lỗi của bản thân.”

“...” Trầm mặc, một sự trầm mặc như đã chết hết rồi vậy. Mấy người bọn Đường Hoa cùng toát mồ hôi hột: Đại tỷ à, lời này tỷ cũng nên chờ bọn

ta đi rồi mới nói chứ. Giờ xấu hổ biết mấy. Nhưng không thể phủ nhận được rằng những lời Nhược Hân nói là đúng thật, những nam nhân trăm phần trăm nghe lời sẽ khiến một số nữ nhân nào đó thích, nhưng phần lớn nữ giới đã trải qua nền giáo dục cao đẳng sẽ không thích có một người bầu bạn như thế.

“Phá Toái, ta rất cảm kích. Huynh là người tốt, nên mấy tháng nay ta luôn cho huynh cơ hội, cũng luôn muốn cho bản thân ta cơ hội để thuyết phục chính mình. Nhưng... Ta thật sự không làm được. Xin lỗi... Ta đi đây, hẹn gặp lại mọi người. Với lại... Đừng tìm ta nữa, huynh hẳn nên tìm lại chính mình đi.”

* * * * *

Cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng, Đường Hoa than một hơi, rồi cầm lấy quyển tập ngâm nga: “Kết hôn đi, chơi đại đi, về sau kiếm tiền có tới hai người xài. Ly hôn đi, chơi đại đi, về sau làm tình phải móc tiền ra trả...”

“Người đừng có chế hành khúc kết hôn thành cái thể loại đáng kinh tởm như vậy được không?” Tinh Tinh thở phì phì giật lấy quyển tập lật ra hai trang, rồi nói với vẻ thờ ơ: “Nhược Hân nói rất có lý đấy. Ta cũng không thích chồng của ta sau này giống một bà bảo mẫu.”

“Cũng giống như chuyện hiện giờ có rất nhiều nam nhân hy vọng vợ của mình có việc làm vậy.” Huy Hoàng nói thêm vào: “Không phải là vì mấy đồng tiền, mà là hy vọng vợ của mình cũng có cá tính riêng, chứ không phải là một thiếu phụ rập khuôn chỉ biết chăm con, mỗi ngày trừ việc đánh mặt chược với tán gẫu tán dóc ra chỉ còn là hầu hạ chồng mình.”

“...” Phá Toái vẫn cứ ngẩn người nhìn về phía cửa.

“Giờ làm sao?” Đường Hoa tổ đội với mấy người, hỏi.

“Ta không biết.” Tinh Tinh nói trong kênh đội ngũ: “Gia Tử, chẳng phải người luôn sáng dạ đó sao?”

“Cho ta xin đi, ta chỉ mới quen có một lần hà, hơn nữa lúc đó giữa hai người không có cảm giác gì với nhau cả, chỉ vì dưới tình trạng bức bách của trường học cho nên mới quen nhau thôi. Nói thực, phút thứ hai sau khi chia tay là ta đã không có vấn đề gì nữa rồi, nên làm gì nghĩ ra cách nào được.”

“Thôi kệ vậy!” Huy Hoàng thở dài, hô: “Tiểu nhị, tính tiền.”

Tiểu nhị tiến vào: “Cảm ơn, bốn trăm hai mươi kim.”

“Đệt.” Huy Hoàng chửi tục một câu, hỏi: “Không lầm chớ?”

Tiểu nhị: “Không có, Louis 3000 là loại rượu đặc hiệu của bốn điểm mà, một bình ba trăm kim.”

Đường Hoa nói: “Tiểu nhị, nói với ông chủ các người là không nên gọi nó là Louis 3000 nữa.”

“Vậy gọi là cái gì?”

“Gọi là Cảm Giác Đau Lòng hoặc trực tiếp gọi Lấy Mạng Người 3000 luôn đi.”

Huy Hoàng liếc mắt nhìn qua Phá Toái đang ngăn người đằng kia, bèn vừa móc ngân phiếu ra vừa nói: “Ta hoài nghi một cách sâu sắc rằng hãn vì quýt tiền mà giả ngu đấy.”

Tinh Tinh hươ hươ tay trước mặt Phá Toái, xong quay đầu lại khẳng định: “Là ngu thật đó.”

“Coi bộ tháng này phải gặm bánh màn thầu lớn nhà Côn Lôn rồi.” Huy Hoàng lại thở dài, nợ ngoài còn chưa có trả xong đó, vậy mà giờ lại bị chém cho một dao rồi, đau lắm mà!

Tinh Tinh ngó qua Phá Toái, hỏi: “Hiện giờ có một vấn đề, ai lưu lại trông chừng hãn?”

“Đơn giản!” Đường Hoa gọi một đồng điện chớp ra, tạc cho Phá Toái chết rồi phúi phúi tay, nói: “Âm phủ có phần mát mẻ, thích hợp để thanh tỉnh đầu óc. Trong binh pháp, đây được gọi là đặt vào nơi chết rồi mới có sống.” Hiện giờ điều Phá Toái cần nhất là được tự suy ngẫm một mình, cho nên không còn nơi nào thích hợp hơn âm phủ cả.

“Gia Tử đi đâu?” Huy Hoàng hỏi.

“Đại Tuyết Sơn, lên cấp 60.”

Quàng Khăn Đỏ vội hỏi: “Chẳng phải người nói sẽ hỗ trợ Vũ Văn Thác bắt nội gian phương Tây sao?”

“Mỹ nữ, chuyện cứu vớt Trái Đất vẫn nên để cho siêu nhân đi làm đi, chúng ta không nên cướp chén cơm của hãn.” Đường Hoa hỏi: “Huy Hoàng, đi cùng không?”

Huy Hoàng đau khổ nói: “Ta phải kiếm tiền.” Kiếm đá đổi tiền nơi Sơn Hải giới, đã kiếm đến ỏi vài lần rồi. Nhưng mà dù có ỏi đi nữa, cũng phải kiếm tiếp...

Tinh Tinh giơ tay báo danh: “Ta đi.”

Phớt lờ. Đường Hoa quay sang hỏi Quàng Khăn Đỏ: “Người đi không?”

“Không, vì Mặc Tinh nói ngày mốt là sinh nhật của nàng rồi, nên lúc đó sẽ tổ chức một bữa tiệc nướng.”

“Đậu xanh rau má, sinh nhật mà không mời ta. Cùng lắm không giết nam nhân của nàng chứ gì.” Đường Hoa nghiêng răng, chín mươi chín phần trăm là vì mình với Sát Phá Lang ghét nhìn mặt nhau nên mới không mời mình đó mà. Hừ, ông đây đi núi tuyết làm tiệc nướng!

Tinh Tinh lại lần nữa giơ tay: “Ta đi Đại Tuyết Sơn, ta đi.”

“...” Phớt lờ tập 2, đứng lên.

“Chê ta cấp thấp...” Tinh Tinh thút thít.

“Được rồi, đi thôi.” Đường Hoa bất đắc dĩ nói. Coi bộ Huy Hoàng đang có ý định làm công tác tư tưởng với mình kìa, thôi thì đáp ứng đi vậy.

Tinh Tinh cao hứng nhảy bật lên: “Ya, được ăn chực kinh nghiệm rồi.”

* * * * *

Mục tiêu: Đại Tuyết Sơn, bay được hơn một tiếng đồng hồ, Đường Hoa nhận được một tin nhắn: “Cám ơn!” Người gửi tin là Phá Toái.

Đường Hoa tiện tay trả lời: “Khách khí!”

Huy Hoàng rất nhanh đã nhắn: “Phá Toái đang luyện cấp với ta nơi Sơn Hải giới.”

“Đòi lại tiền cơm, đặc biệt là Lấy Mạng Người 3000.”

“Ai...”

* * * * *

Tị Phong cốc, nơi Đường Hoa độ kiếp lúc trước. Hiện giờ đám tiểu quái cấp 20 ~ 30 bên ngoài đã không còn được Đường Hoa để vào trong mắt nữa rồi. So cấp bậc, cao hơn người gần gấp đôi, so kỹ năng, cao hơn người vài cái đầu. So đề tiện, một cái ngón tay là có thể đè chết người. Quái ở phần giữa khoảng cấp 30 ~ 50. Quái khu trung tâm thì là 50 ~ 65. Cho nên khu

vực trung tâm chính là đích đến của Đường Hoa, nhưng khi đi ngang qua Tị Phong cốc, không thể không ghé thăm một chút được...

“À! Hóa ra đây là nơi người với Sương Vũ tỷ quen biết nhau đấy.”

“Nha đầu, người nói mất tự nhiên quá, đừng có làm cho mập mờ như vậy chứ.”

“Sao thế? Người chê người ta từng có chồng à? Không còn trong trắng nữa à?”

“Người nghĩ ta giống mấy cái thứ người đi đến nhà trẻ để tìm vợ đấy phỏng? Trong với chả trắng. Ta với Sương Vũ là bạn bè, đừng có đánh lạc sang phương hướng kia, nếu không lần đi này của chúng ta sẽ không vui vẻ đâu.”

“Thực ra ta rất là hiếu kỳ đấy. Trong đám bạn bè của người có rất nhiều người nữ không tệ mà. Thi Thi này, Mặc Tinh này, rồi Quàng Khăn Đỏ nữa.”

“Người có thôi đi không?” Đường Hoa nhìn quanh quẩn, không có bóng dáng của Chu Yếm, quả thật là đã bị đẩy đến Sơn Hải giới rồi, hăn bèn phát tay: “Xuất phát!”

* * * * *

Đại Tuyết Sơn thời tiết ác liệt, các loại quái tinh anh đều biết nhờ vào ưu thế địa lợi mà phục kích người chơi. Số người chơi đến đây luyện cấp tuy không nhiều, nhưng đều là những kẻ thân thủ nhanh nhẹn, có sở trường trong tay cả. Đường Hoa vừa đánh vừa xâm nhập dần vào trung tâm, phát hiện những người này đều rất ít đi theo nhóm, nhóm nhiều nhất cũng chừng ba người mà thôi. Phần lớn đều đi đơn cả. Có một bộ phận là cao thủ có tên trên bảng, người nào mình hoặc Tinh Tinh quen thì sẽ đi sang chào hỏi một tiếng. Có một bộ phận là cao thủ không có tên trên bảng, nhưng thân thủ lại tuyệt đối có thể được liệt vào top 50. Không phải ai cũng thích phô trương. Thực ra Đường Hoa cho rằng bản thân mình cũng không thích phô trương, nhưng khổ một cái là một kẻ nổi bật như mình thì muốn không phô trương cũng không được đó chứ.

Tới khu trong, bọn quái như tuyết ưng đã giảm bớt rồi, mà đám cung thủ lại nhiều lên. Thâm nhập vào thêm một ít nữa, thấy tất cả đều là quái

cung thủ cả. Đường Hoa với Tinh Tinh đều hiểu, hiện giờ đã vào sâu trong sào huyệt quái vật rồi, rất khó chắc chắn là lúc nào sẽ đụng phải BOSS.

Có bà thầy bói Tinh Tinh này, chuyện lạc đường là không có khả năng. Nhưng hai người bọn Đường Hoa cũng vẫn cứ dừng lại bước đi, đám quái vật chưa đến cấp 50 này đã mang đến áp lực thật lớn cho bọn hăn rồi. Địch nhân quần cư quần công, mà mình lại phải mang theo một đứa con ghẻ, hơn nữa càng vào bên trong bọn cung thủ lại càng đề tiện hơn, với lại kẻ cầm đầu của chúng cũng đã dần dần xuất hiện BOSS nhỏ rồi, chẳng hạn như Thập Ngũ Đường Gia Của Trại Cung hoặc tương tự như thế. Những tên BOSS nhỏ này không những biết bay, đánh ác, mà còn biết cả bỏ trốn nữa. Bất cần một cái là chúng chui vào trong đất tuyết ngay, cơ bản là khỏi tìm nữa làm gì.

“Cấp 45 đã ép chúng ta lắm rồi.”

“Ừ!” Đường Hoa gật đầu, cấm địa đúng là cấm địa, khá là khó khăn đấy. Tuy vì hăn cao hơn đám quái ở đây tới mười cấp, nên mức kinh nghiệm đạt được sẽ bị trừ đi số phần trăm tương ứng, nhưng không thể phủ nhận rằng tốc độ tăng kinh nghiệm nơi này phải nhanh hơn so với Sơn Hải giới rất nhiều lần. May mà mình không bị Phá Toái dụ dỗ đến Thập Vạn Đại Sơn...

“Người còn nhớ trên đường quay lại của chúng ta có mấy gian nhà gỗ không? Chi bằng chúng ta lấy nó làm mục tiêu, áp dụng phương pháp định vị đánh quái để chúng qua chịu chết đi. Hơn nữa ta còn có thể bố trí trận pháp kỳ môn độn giáp ở chỗ đó để tăng cường lực công kích, lực phòng ngự và cách loại thuộc tính khác nữa.”

“Ờ? Người cũng thông minh đó chứ.”

Tinh Tinh trả lời, rất chi là bất mãn: “Ta vẫn luôn thông minh mà, chỉ là người không phát hiện ra thôi.”

“Đi! Định vị đánh quái đi.”

Chương 189: Nhiệm vụ cấm địa

Chương 189: Nhiệm vụ cấm địa

“Báo cáo trưởng quan, độ cao 120 hướng sáu giờ, độ cao 70 hướng chín giờ, có ba mươi tên địch nhân đang xâm nhập vào trận địa quân ta.” Tinh Tinh ở trên phi kiếm vừa ăn đồ ăn vặt vừa báo cáo.

“Hừ!” Phía trên nàng mấy chục thước, Đường Hoa bắt pháp quyết, từ giữa biển lửa xuất hiện hàng vạn mũi tên lửa bắn về hướng sáu giờ và chín giờ. Không thể phủ nhận rằng tác dụng của bà thầy bói Tinh Tinh trong loại chiến tranh đột kích kiểu này rất là lớn, cứ đánh tới là điểm kinh nghiệm ào ào dâng lên ngay, nhưng mà...

“Đừng có hừ nữa! Người ta là nhân viên lao động trí óc đó. Lại nói, trong hoàn cảnh như Đại Tuyết Sơn này, người còn có thể tìm đâu ra đối tượng hợp tác tốt hơn ta chứ?”

“Hừ!” Tuy đó là lời nói thật, nhưng Đường Hoa vẫn cứ kiên quyết tỏ vẻ khinh bỉ ả lười này, bởi vì thật ra chính bản thân hã cũng muốn được làm một kẻ lười như thế. Coi người ta có khoái không kìa, bố trí một cái trận pháp, thế là cứ có địch nhân nào tiến vào là sẽ phát hiện ra ngay, còn trâu bò hơn cả radar nơi trận địa nữa, sau đó chỉ cần báo lại vị trí của địch nhân là xong rồi. Nói thực, Đường Hoa vẫn có phần bội phục Tinh Tinh, vì nàng có thể rèn luyện loại nghề nghiệp lạ này đến mức dững mãnh như vậy. Nhưng mà suy nghĩ này Đường Hoa sẽ không nói ra, bởi nếu không người ta lại càng cho rằng đi ăn chức kinh nghiệm là chuyện đáng phải làm nữa.

Hiệu suất rất là cao, cái trận ghê này của Tinh Tinh đã đề cao thuộc tính lửa của Đường Hoa, mà phụ cận khu này lại không có người chơi khác, nên quái vật mọi hướng đều bị hấp dẫn cừu hận đến chỗ gian nhà nhỏ này cả. Lại thêm phần Tinh Tinh đọc tọa độ của chúng, thế là chưa đến ba ngày thời gian, cấp bậc của Đường Hoa đã là 59 rồi. Dựa theo hiệu suất này mà phán đoán, vậy nhiều nhất bốn ngày là có thể lên tới cấp 60.

* * * * *

“Đài phát thanh nhân dân Đại Tuyết Sơn thông báo: bởi vì nguyên nhân xx, đài khí tượng Song Kiếm đưa ra cảnh báo tuyết lớn cấp màu vàng, khu vực trung bộ và trung tâm của Đại Tuyết Sơn ngày mai bắt đầu xảy ra bão tuyết lớn hai tháng mới có một lần. Bão tuyết sẽ kéo dài đến ba ngày, đánh quái sẽ được kinh nghiệm linh lực gấp đôi, tỷ lệ rớt đồ tăng gấp đôi, hy vọng mọi người sẽ chơi đùa vui vẻ - dưới tình huống không bị đóng băng chết.”

“Sự kiện nhân đôi!” Một nam một nữ cùng lấp lóe ánh sao trong mắt. Thật là ra đường dẫm phải phún rồi. Dựa theo hiệu suất thế này mà tính, vậy sau khi qua bão tuyết Đường Hoa có thể gần đến cấp 61 đấy, nghĩa là mình đã có vốn liếng để chết vài lần rồi. Thật là ăn ở tốt thì ông trời cũng giúp mà.

Vì thế một nam một nữ bắt đầu nghỉ ngơi. Đều là kẻ lười cả mà, nghe nói có sự kiện nhân đôi, tất nhiên phải để dành sức cho lúc đó chứ. Có điều cũng bởi vì vậy nên mới có thời gian tổ chức tiệc nướng. Khi phân phối công tác, Tinh Tinh vì có kỹ năng bói toán nên bị phân phối đi nhặt vật liệu gỗ. Tinh Tinh phản đối, yêu cầu chơi búa kéo bao, thế là từ thể loại một lần phân thắng bại, tới thể loại ba lần hai thắng rồi chín mười chín lần năm mười thắng, Tinh Tinh không ăn được một lần nào cả, đành bất đắc dĩ xách theo tiền đồng lang thang trong tuyết tìm củi lửa.

Đường Hoa lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái giá nướng, hai con gà sống, một mớ bắp ngô, ba lốc bia lon, hai chai rượu đế, một đồng khoai lang, một con dê đã làm thịt sẵn, 1/3 con trâu, một ít nội tạng của các loại động vật, các thứ gia vị. Ngoài ra còn có một ít hạt bo bo, một ít trái cây, một ít bánh ngọt, v.v... do Tinh Tinh mang theo nữa.

Nói tóm lại là trong túi Càn Khôn của hai người có một nửa là chứa mấy cái thứ phi trò chơi này. Đường Hoa gọi nó bằng một cái tên mỹ miều là ‘Sinh tồn ngoài dã ngoại’. Người không phải là không biết hưởng thụ, chẳng qua do không biết có nên hưởng thụ hay không mà thôi.

Tinh Tinh thật là trâu, mang về đến nửa túi Càn Khôn củi luôn, phần nhiều là cành khô nên cứ rót vào một chút rượu đế là chuyện nhóm lửa trở nên đơn giản vô cùng.

* * * * *

Gió lạnh gào thét, tuyết bay đầy trời, một vùng ngút mắt là tuyết, có hai người uống bia ăn đồ nướng, ngự kiếm như ở ngoài trần thế, rất là tiêu sái. Tâm tình của hai người đều vô cùng vô cùng vui. Có điều giữa cái vui lại có một chút gì đó xấu hổ...

Nếu như đổi lại là Mặc Tinh, Đường Hoa sẽ không xấu hổ làm gì, Mặc Tinh là ‘thằng bạn’ của hắn, hắn chưa bao giờ xem Mặc Tinh là nữ nhân cả, nếu không cũng sẽ không ác tay giam nàng trong tủ lâu đến mấy ngày trời. Nhưng Tinh Tinh lại không phải là Mặc Tinh, không có một chút đặc điểm nam nhân nào cả, nàng thực sự là một người nữ tiêu chuẩn, hơn nữa còn là một người nữ có lực sát thương khá lớn nữa, vì đang ở khoảng giữa của sự thanh xuân và sự thành thực.

Đường Hoa nằm trên phi kiếm nhìn mặt trời mờ lung, tay trái cầm một chiếc đùi dê chín bảy phần... Cái này là vấn đề kỹ thuật đấy, bên ngoài thì thấy gần cháy xém rồi, nhưng bên trong vẫn còn máu loãng. Tuy ăn như thế này không hợp vệ sinh, nhưng không thể phủ nhận được rằng nó khá ngon. Dù sao cũng là trò chơi mà, có cặp đồ sống cũng không đau bụng được.

Tinh Tinh thì nằm bên cạnh hắn, mở to đôi mắt trong, tay gối đầu si ngốc nhìn lên bầu trời đầy tuyết bay. Hồi lâu nàng mới thủ thỉ: “Nếu người đẹp trai hơn một chút nữa là được rồi.”

Đường Hoa sờ sờ cái bụng, có vẻ như còn có thể chứa được thêm một ít nữa đấy. Thế là bèn phát ra một cái Hỏa Chú, cuốn một miếng thịt lợn nướng lên, đưa tay ra đã chụp được, sau đó bắt đầu gặm. Hắn biết, con bé này lại đang lăm nhăm huyễn tượng đây.

“Từ hồi nhỏ ta đã ước mơ được nắm tay bạch mã hoàng tử cùng nhau bước đi trong tuyết rơi, rồi ôm nhau trên cánh đồng tuyết, và giữa gió tuyết sẽ...”

“Có ăn đùi dê nướng chưa chín không?”

“Phì! Cảnh trong mộng đang đẹp biết mấy, người không giày xéo nó không được à?”

“Quan trọng là ta không phải bạch mã hoàng tử, cho dù người có bằng lòng xài tạm đi nữa, ta cũng không làm.”

“Thèm vào ấy! Ấy! Ta nói này Đông Phương Gia Tử, vì sao người lại chọn cái tên quái như vậy?”

“...” Còn đang mơ mộng đấy, phớt lờ đi là được rồi.

Quả nhiên Tinh Tinh lại tiếp tục tiếp lời mình: “Có muốn biết vì sao ta lại chọn cái tên Tinh Tinh này hay không? Nó có nguyên nhân lắm đấy. Hồi nhỏ ta ở chỗ rất rất cao, nhưng mãi chưa từng được nhìn thấy sao trời. Rốt cục có một buổi tối mùa hè kia, toàn thành đột nhiên mất điện, thế là những thứ ánh sáng quấy nhiễu biến mất hết, trong khi ta đang sợ hãi thì cũng đồng thời thấy được những ngôi sao trên bầu trời. Thật xinh, thật đẹp, các nàng cứ nháy nháy mắt với ta, tựa như đang an ủi ta rằng đừng sợ nữa.”

Heo, cái đó là bởi vì sự bất quy tắc của ánh sáng mà. Từ hồi tiểu học ta đã biết rồi.

“Kể từ đó ta thích cúp điện lắm, cứ cúp điện là ta lại lập tức cầm theo một chiếc đèn pin nhỏ chạy lên trên sân thượng... Năm ấy ta mới lên cấp ba, có mấy ngày ta rất buồn...”

“Thất tình?”

“Ờ? Làm sao người biết?”

“Nói nhảm, lúc đó người được mấy tuổi đầu chứ, cha mẹ chết cũng chẳng bị đả kích bằng thất tình nữa là.”

“Ấy! Ta nói, người làm ơn đừng có nói chuyện cái kiểu phá hỏng bầu không khí như vậy được không?”

“Ngài tiếp tục đi.”

“Ngày đó các nàng đã nói với ta thế này, thế giới này còn nhiều thứ tốt đẹp lắm, tình yêu chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi... Ta đang kể chuyện ngày xưa của một thiếu nữ đó, người không hề răng thì ít nhiều gì cũng chút chút hai tiếng đi chứ.”

“Chít chít!”

“Đáng tiếc, trong này chỗ nào cũng là ban ngày cả. Có điều tuy ta không trông thấy các nàng, nhưng ta biết chắc chắn các nàng vẫn còn đang

dõi theo ta. Chỉ cần dùng trái tim để nhìn, người sẽ cảm thấy được sự tồn tại của các nàng.” Tinh Tinh nói rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Có những thứ không cần nhắm mắt lại ta vẫn có thể trông thấy rất rõ ràng.”

“A?” Tinh Tinh nghiêng người nhìn Đường Hoa: “Người có thể trông thấy các nàng à?”

“Đúng vậy! Lẽ nào người không thấy chúng nó đang lao về phía chúng ta sao?” Đường Hoa nhảy bật lên: “Chạy giữ mạng kìa!”

“Cái gì thế?” Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, sau đó ba hồn chạy mất hai, vì thấy hàng ngàn hàng vạn khối băng to bằng cái tủ lạnh đang ào ào rớt từ trên trời rớt xuống. Những âm thanh xé gió cơ hồ trong nháy mắt đã tới bên tai của Tinh Tinh: “A! Chạy đi đâu bây giờ?” Phạm vi mà mắt thường có thể thấy được ở chung quanh đã bị mưa đá bao trùm hết cả rồi.

“Chui vào trong lòng đất!” Người tức là kiếm, kiếm tức là người, cái khác thì Đường Hoa không nhanh, chứ chạy giữ mạng là đặc biệt lẹ. Hắn điều khiển phi kiếm chúi một góc 45 độ từ trên đỉnh nhà xuống dưới, xuyên qua lớp tuyết dày hai mét, rồi đụng vào mặt đất. Tuy không đau, nhưng mắt vẫn cứ bị nổ đom đóm. Đây là hiệu quả mà trò chơi sẽ không cho phép người thoát được.

“A!” Cái huyết động nhân công này của Đường Hoa vừa mới được đã thông, còn chưa kịp định thần lại thì trước mắt Đường Hoa đã lại một lần nữa xuất hiện sao trời, lần này đúng thực là “sao trời”, vì Tinh Tinh dưới tình thế cấp bách đã bám theo Đường Hoa chui vào trong động, đụng cái “rầm” vào người Đường Hoa. Đường Hoa tức khắc rơi vào trong trạng thái phản kích, sinh mệnh bị tụt xuống một đoạn.

Tinh Tinh còn chưa kịp trả lời, hai người đã cảm thấy mặt đất chấn động, rồi sau đó là những tiếng lùm bùm lộp bộp tán loạn. Vậy mà bị mất máu luôn... Uống thuốc thôi. Cái đấy thì Đường Hoa nhanh, tay vừa quơ một cái là thuốc sinh mệnh đã kề bên miệng rồi. Tinh Tinh thì lại luống cuống: “Thuốc của ta để ở đâu rồi?”

“Lúc thường người để chỗ nào thì bây giờ nó ở chỗ đó đó.”

Tinh Tinh giật mình, lập tức lấy ra một... trái nho, cắn một nhát rồi khóc ròn: “Không phải, đi đâu rồi chứ?”

“Ây, người sắp chết rồi kìa.”

“Thuốc của ta đâu?”

Đường Hoa nhìn qua ống máu của Tinh Tinh trong bảng đội ngũ, sau đó duỗi tay kéo tóc của Tinh Tinh, móc viên thuốc nhét vào miệng nàng.

“Khụ... Nghẹn rồi... Ta cần nước.”

Chẳng trách gì người ta hay nói nữ nhân phải nói năng nhẹ nhàng mà, hóa ra là do cổ họng nhỏ đó, loại thuốc này Đường Hoa một lần có thể nuốt trọn năm viên, hơn nữa cũng không cần phải uống nước. Đường nhiên người muốn nhai cũng được, nhưng mà với Đường Hoa, có thể nuốt trọn thì cứ nuốt, chứ nhai thì phiền phức quá, với lại mấy viên thuốc này cũng chẳng ngon lành gì.

‘Ầm’ một tiếng, một cục mưa đá nện thẳng vào gian nhà nhỏ ở phía trên đầu hai người, không những nện xuyên vào trong phòng, mà còn nện tới mặt đất nữa. Hai người dường như bị nảy lên một cái, nhìn lại hai ống máu thì Tinh Tinh đã gần cạn đáy rồi, còn Đường Hoa bị đánh rớt mất 1/3.

Lại kéo tóc rút thuốc tiếp, Tinh Tinh tức giận bưng bưng cắn cho Đường Hoa một miếng vào bàn tay. Coi mình như người chết rồi à?

“Người là chó à?” Đường Hoa lau lau bàn tay lên y phục của Tinh Tinh: “Nước miếng dính tùm lum.”

“Người không thể dùng có kéo tóc của ta được à?”

“Không có ánh sáng mà. Kéo tóc của người một cái, ta biết được miệng của người ở đâu ngay. Người nghĩ rằng ta thích lắm à, không phải là vì cứu người đó sao?”

“Người không biết giao dịch qua à?”

“Ừ nhỉ!” Đường Hoa bèn giao dịch một ít thuốc sinh mệnh qua, Tinh Tinh thở phì phì nhận lấy.

* * * * *

“Đã mưa suốt một tiếng đồng hồ rồi đấy.”

Đường Hoa: “Ừ!”

“Không phải là mưa bắt buộc suốt ba ngày đó chứ?”

“Khó nói lắm. Ấy! Người đừng có lộn xộn cái chân được không, kề sát nhau vậy ta đã chột dạ lắm rồi, người lóng ngóng chân tay một hồi nữa cả hai bị Ốc Vít bắt đi bây giờ.”

“Bắt thì bắt chứ, ta thêm vào mà ở như vậy suốt ba ngày trời.” Nói thì nói vậy, chứ Tinh Tinh vẫn cứ rụt người ra một chút.

Đường Hoa hỏi: “Chúng ta như vậy có phải là mập mờ lắm không?”

“Bốn tiểu thư không xứng với người à?”

“Người nói kiểu này lại càng mập mờ hơn đó.”

“Mập mờ thì mập mờ, ta còn không sợ, người sợ cái gì chứ?” Tinh Tinh nói xong thì tỏ ra kinh hãi cực kỳ: “Hương năm giờ, có mười một tên địch đang tiến về phía chúng ta. Choáng, là xuyên tuyết qua đó.”

“Té xui! Giờ đánh làm sao đây trời? Đánh một cái là cái hang chuột này bị bung ra ngay, lập tức bị mưa đá nện chết liền.” Đậu xanh nó chứ hoạt động nhân đôi, tên Ốc Vít kia bộ uống sản phẩm sữa bột trong nước mà lớn à?

“Cách ba trăm mét nữa, vẫn còn đang tiến tới, làm sao đây?” Tinh Tinh đề xuất ý kiến: “Có muốn viết chữ ‘Độn’ để chạy không?”

“Chạy đi đâu? Lộ diện một cái là bị nện chết tươi đó.”

“Vậy phải làm sao đây?” Tinh Tinh nhìn thông tin nhắc nhở từ hệ thống, lại cả kinh lần nữa: “Hương mười giờ, có một vật thể hoặc một người không rõ thân phận đang đi về hướng gian nhà nhỏ kia.”

“Đi?” Vậy phải mang theo cây dù dày bao nhiêu chứ nhỉ? Lẽ nào là dù làm bằng da của Tôn Minh à?

“Đúng vậy, là đi, rõ rồi, hẳn phải là một người.” Tinh Tinh bổ sung: “Quân địch hương năm giờ đã lui về phía sau, tựa như rất sợ người này.”

“Cách một trăm năm mươi thước... Một trăm thước... Năm mươi thước...”

* * * * *

Trước mặt hai người chợt sáng lên, mặt tuyết bị đào lên một lỗ hổng. Một chiếc đầu trọc xuất hiện trước mặt Đường Hoa và Mặc Tinh. Đường Hoa nhìn qua đã biết đó là NPC rồi, là một tiểu hòa thượng, vẻ mặt cười híp mi nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì. NPC này chấp tay: “Hai vị thí

chủ, gió mạnh tuyết to mưa đá lớn, có thể dung bần tăng tránh nhờ vào bảo địa được không?”

Đường Hoa nhún vai: “Ngài tự xem lại đi, chỉ cần ngài có thể chen được vào thì không sao cả.”

“A di đà phật, ý của tiểu tăng là mượn gian nhà gỗ kia để tránh né nhất thời.”

“Cẩn thận!” Tinh Tinh mắt sắc, bèn chỉ lên bầu trời, trên đó đang có một khối băng khổng lồ nhằm hòa thượng này mà nện xuống.

‘Bụp’ một tiếng, trên đầu của hòa thượng này chợt lóe lên Phật quang, khối băng kia như đụng phải bông vải, khựng lại một cái rồi trượt sang bên trái, rất nhanh đã biến mất tiêu.

Đường Hoa hỏi trong kênh đội ngũ: “Lúc cúng bái trời đất ở tân thủ thôn người đã chọn cái gì thế?”

“Phúc duyên!” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ, không thấy bốn tiểu thư đây có tiên khí lưu động toàn thân sao?

“Chào đại sư!” Đường Hoa nhiệt tình chụp lấy bàn tay của hòa thượng lay lay vài cái, sau đó mượn sức phá vỡ mặt tuyết bước lên: “Đại sư từ nơi nào đến?”

“Đến từ nơi đến.” Tiểu hòa thượng chấp tay, vẻ mặt hiền hòa trả lời.

“Đại sư đi đâu đây?”

Tinh Tinh ở trong động trả lời bằng vẻ mặt uể oải: “Đi nơi cần đi.”

“A!” Hòa thượng sững sốt, quay về phía huyết động vái Tinh Tinh một vái: “Ngộ tính thí chủ thật tốt.”

Đậu xanh, thế này mà là ngộ tính tốt cái gì? Ông đây có thể phỏng đoán ra người là một NPC rất hữu dụng từ việc Tinh Tinh thêm phúc duyên, đấy mới chính là ngộ tính tốt đó.

Hòa thượng lại nói: “Thí chủ tuy lấy thân thử tuyết, nhưng mưa đá dừng là sẽ có hơi lạnh tràn đến ngay, vẫn nên đi vào trong phòng tu bổ phòng ốc, chuẩn bị củi lửa mới nên.”

Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: “Ý hẩn là gì?”

“Hẩn nói là màn tiếp theo sắp đến rồi.”

* * * * *

Đúng như lời hòa thượng nói, mưa đá rất nhanh đã dừng. Sau đó, trên bầu trời có một tầng sương mù dày đặc chậm chậm hạ xuống. Màn sương này thật lợi hại, cho dù là có chút gió bão thốc lên cũng bị đóng băng luôn. Quét mắt nhìn quanh, khắp trời đất một màu xơ xác, vạn vật đều khô khốc, cảnh tượng tựa như ngày tận thế vậy.

“Ta bắt đầu mất máu rồi!” Tinh Tinh cả kinh nói.

“Tới gần lửa chút!” Đường Hoa kéo Tinh Tinh đến gần đồng lửa đang được đốt trong phòng. Chết người à, cái nhà ghê này thùng lỗ khắp nơi, sương mù còn chưa có đến là đã bắt đầu mất máu rồi, lát nữa làm sao chịu nổi đây?

“Hướng bảy giờ, có một tên địch nhân đang tiếp cận với tốc độ cao, ít nhất cũng là BOSS nhỏ.”

Đường Hoa vội vàng nhìn qua một khe hở, chỉ thấy giữa vùng tuyết mênh mang có một nam nhân mặc áo choàng đen, tay cầm một trường cung. Người này bắn một nhát, hơn mười mũi tên đã bắn vút về phía gian nhà ghê này.

“Gục xuống!” Một loạt tiếng vang nổi lên, gian nhà ghê này đã có thêm mấy chục cái lỗ hồng, bị bắn thùng rồi. Bắn xong đợt tên này, nam nhân áo bào đen kia ngồi ngay lên trên mặt tuyết, giống như không xem màn sương mù đang chậm chậm hạ xuống kia ra cái gì cả.

“Hướng một giờ! BOSS.”

Đường Hoa nhìn lại, thấy một người mặc áo lam theo phong cách khôi lỗi sư dừng lại ở cách gian nhà này chừng ba trăm mét, đồng giấy xếp trong tay vung lên một cái, phạm vi mấy dặm phía sau lưng hắn đã có hàng trăm con thú xếp hàng bày trận.

“Đỉnh đầu!”

Một con tuyết ưng lớn chừng mấy chục trượng đang giương cánh lượn vòng giữa màn sương mù, phía trên nóc nhà.

“Ba con BOSS Đại Tuyết Sơn cùng bao vây hai tên người chơi?” Trước đây từng nói qua quái trong Đại Tuyết Sơn chia làm bốn loại rồi, thứ nhất là loại cơ quan: con rối, người giấy, người tuyết. Loại thứ hai: chim bay. Loại thứ ba: Cung thủ. Loại thứ tư: hổ bầy pháp trận. Loại thứ tư có lẽ không có ai thao túng cả, là do hệ thống thiết lập nên mới có, còn ba loại trước hình như Chu Yếm từng nói là đều có những anh đại mạnh mẽ cả. Đường Hoa toát mồ hôi luôn. Nếu hần đoán không lầm, vậy ba con BOSS đang vây quanh gian nhà này chính là thủ lĩnh ba loại ấy đấy, là BOSS trên cấp sáu mươi lăm!

Có điều Đường Hoa lại thấy thắc mắc lắm, ba con BOSS cùng đối phó với mình và Tinh Tinh, theo mặt phí tổn mà nói thì cũng là lãng phí quá mức rồi. Còn có một khả năng nữa, ba con BOSS này không phải đến tìm mình, mà là tìm con lừa trọc kia.

Vừa nghĩ đến đây, hòa thượng kia đã híp mắt cười: “Sau đây có một nhiệm vụ...”

“Dừng!” Đường Hoa cung kính nói: “Đại sư đi thông thả nhé.” Dựa theo quy củ, NPC sẽ không bao giờ tàn sát lẫn nhau, một con BOSS mình với Tinh Tinh liên thủ cũng đã hung nhiều cát ít rồi, huống chi đây có tới ba con, lại còn có cả màn sương mù sắp chụp xuống kia nữa.

Nghe vậy Tinh Tinh bất mãn: “Gia Tử, nhiệm vụ mà, nhiệm vụ cấm địa đó.”

“Vị thí chủ này tâm địa thật tốt!” Hòa thượng bèn cấp tốc lấy một bức tượng phật bằng vàng ra dúi vào tay Tinh Tinh: “Trước khi bão tuyết kết thúc, đưa đến ngôi miếu ở trên một ngọn núi tuyết cách đây ba trăm dặm, chắc chắn trọng thưởng.”

“Đừng nhận mà! Sẽ chết người đó.” Đường Hoa khẩn trương lắm.

Tinh Tinh nghe thấy vậy bèn vội vàng đẩy tượng phật lại: “Thứ quý giá như thế này, đại sư cất kỹ đi.”

“Ta không xong rồi!” Tiểu hòa thượng đột nhiên ới ra một bùm máu rồi ngã xuống đất, tay nắm Tinh Tinh khẩn thiết nói: “Vật ấy... Quan hệ đến chuyện sống còn của ba trăm sư huynh đệ miếu ta, xin thí chủ rủ lòng từ bi, đưa vật ấy trở về.”

“Bịa, người tiếp tục bịa nữa đi.”

Tiểu hòa thượng không để ý tới Đường Hoa: “Khí lạnh xâm nhập, ta...” Sau đó chân giật giật vài cái, đôi mắt trũng lên, rồi ngã xuống đất bất động.

“Nhiệm vụ này có nên tiếp hay không đây?” Hệ thống hỏi, có nhận nhiệm vụ đưa tượng phật vàng trở về hay không.

Đường Hoa đập một đập vào thi thể của tiểu hòa thượng, đậu xanh, chết rồi mà còn lưu lại thi thể đấy, người lừa quỷ à? Có điều, đây cũng không phải là vấn đề chủ yếu. Đường Hoa mở cửa gỗ ra, nhìn trái nhìn phải rồi quay đầu lại nói: “Không được rồi, nếu không có màn sương mù này khiến liên tục mất máu thì vẫn còn có cơ hội. Chứ bây giờ biển tuyết mờ mịt thế này, không thể nào trốn ra ngoài nổi. Trừ phi...” Hắn cũng thấy rằng nhiệm vụ cấm địa như thế này mà không nhận thật có lỗi với bản thân mình lắm lắm. Loại nhiệm vụ này không phải ai cũng đều có thể gặp được. Năm đó Phá Toái chỉ hoàn thành một cái nhiệm vụ nho nhỏ ở vành ngoài Đại Tuyết Sơn mà đã nhận được một đôi kiếm bộ, nổi bật vô cùng. Vậy nếu hoàn thành được nhiệm vụ này, không biết phần thưởng còn là cái gì nữa chứ? “Trừ phi nhân phẩm người tốt tới N bậc, dùng chữ ‘Độn’ chạy thẳng về hướng Đông, sau đó dựa vào thuốc sinh mệnh liều mạng cùi.”

“‘Độn’ chỉ đi được nhiều nhất 10 cây số thôi, chẳng đáng kể.”

“Vậy thì đừng nhận.”

“Nhưng mà... Không nhận nhiệm vụ, ta không cam tâm.”

Đường Hoa nói: “Ta cũng không cam tâm. Hiện giờ thì rõ ràng rồi, chỉ cần người nhận nhiệm vụ một cái là ba con BOSS kia sẽ đánh tới ngay.”

“Không, người ta không cam tâm mà. Người phải nghĩ cách đi.”

“Nếu không thì... Người thử từ chối nhiệm vụ, rồi lại ném tượng phật vào trong túi Càn Khôn thử xem?”

“Đê tiện vậy à?” Tinh Tinh thử, xong rồi trả lời: “Không nhận nhiệm vụ, không thể bỏ vào trong túi Càn Khôn. Ốc Vít còn đê tiện hơn người

nữa, đã sớm đề phòng rồi.” Tinh Tinh lại cầm tượng phật lên, bắt đầu rối rắm giữa việc nhận hay không nhận nhiệm vụ.

Có 300% lợi nhuận, nhà tư bản sẽ dám làm bất cứ hành vi phạm tội gì, thậm chí là dám mạo hiểm bị xử tử nữa. Giống như hiện giờ, khi sẽ có lợi nhuận đến 1000%, hai người đã không còn thảo luận xem có nên nhận nhiệm vụ hay không, mà là sau khi nhận nhiệm vụ rồi sẽ làm sao để hoàn thành.

* * * * *

Màn sương không còn hạ xuống nữa, nhưng khí lạnh vẫn có thể gây tổn thương đến người chơi. NPC đều là để phục vụ cho người chơi, nếu Tinh Tinh và Đường Hoa không xuất hiện ở phụ cận gian nhà gỗ này, tiểu hòa thượng kia sẽ không xuất hiện, mà ba tên BOSS kia cũng vậy. Đường Hoa với Tinh Tinh chính là hai người chơi duy nhất ở khu vực trung bộ Đại Tuyết Sơn còn may mắn sống sót trong cơn mưa đá kia, kết hợp thêm phúc duyên của Tinh Tinh, cho nên mới kích động nhiệm vụ này.

Tinh Tinh chưa nhận nhiệm vụ, ba con BOSS kia sẽ không động thủ. NPC sẽ không cảm giác được sự tồn tại của thời gian, cho nên bên gấp rút hơn luôn là người chơi. Đường Hoa đẩy cửa phòng bước ra, thấy ống máu tụt cũng không nhanh, chẳng qua là không thể bay lên cao mà thôi. Nhìn lại ba con BOSS đang lẳng lặng chờ, lần đầu tiên hẳn cảm thấy được cảm giác hết đường xoay sở là gì.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 190: Nhiệm vụ thất bại

Chương 190: Nhiệm vụ thất bại

Tinh Tinh hỏi: “Đây không phải là nhiệm vụ bất khả thi đó chứ?”

“Ta có phải là Tom Cruise đâu mà.” Đường Hoa dẫm lên trên thi thể của tiểu hòa thượng, bước đến bên cửa sổ quan sát ba tên BOSS: “Kẻ đáng hận nhất là tên nhóc trọc đầu này, rõ ràng là giả chết mà.”

Thi thể nói: “Có phải ta muốn giả chết đâu, các người mà không nói nhảm nhiều như vậy thì ta phải giả chết để làm gì chứ? Lát nữa các người chết xong ta còn phải đi lấy lại tượng phật vàng để dụ dỗ người chơi tiếp theo nữa, thân là NPC, ta thoải mái gì?”

“Thi thể thì không được phép nói chuyện.” Đường Hoa ve ve cằm: “Coi bộ đành phải chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi, ta có một cách này, nhưng mà không chắc chắn được mức độ dễ tiện với chỉ số gian xảo của Ốc Vít tới cỡ nào, cho nên độ nguy hiểm lớn lắm.”

“Ta nhắc trước một câu: quy tắc của trò chơi, trước khi ba BOSS kia lấy được tượng phật vàng là sẽ không đánh chết được các người, ít nhất cũng sẽ dư lại 1% sinh mệnh. Một khi sinh mệnh thấp hơn 10%, tượng phật sẽ tự động rơi xuống. Nhiệm vụ thất bại sẽ không bị tổng truy sát từ toàn khu Đại Tuyết Sơn, nhưng nhiệm vụ thành công thì sẽ bị.”

“Móa! Sao người không nói sớm chứ?”

“Các người dùng cái đầu mà suy nghĩ đi có được hay không? Vì sao lại có tới ba BOSS chứ, muốn giết các người có cần phải phiền phức đến vậy sao? Nếu người ta không tuân thủ quy củ thì giờ này đã động thủ cướp mất rồi. Lại nói, có mười các người cũng không đánh nổi ba con BOSS này mà. Nhưng các người nên nhớ rằng BOSS giết không chết các người, không có nghĩa là tiểu quái giết không được, cũng không có nghĩa rằng hơi lạnh sẽ giết không nổi.” Thi thể lại giãy giụa chân: “A! Ta lại chết rồi.”

“Ta xx!” Đường Hoa nhắm vào lồng ngực của tiểu hòa thượng đá cho một phát, hòa thượng chết tiệt rất kiên quyết tiếp tục giả chết.

* * * * *

Nhận nhiệm vụ rồi! Trong mắt ba tên BOSS cùng lóe lên ánh sáng, Tinh Tinh đã phá nóc phòng bay lên. Còn chưa chờ cho ba BOSS ra tay, Tinh Tinh đã lấy ra một chiếc bao vải, coi như quả bóng đá tùy tiện sút một phát. Sau đó nàng lại lấy ra một chiếc bao nữa, lại đá... Đá liên tục sáu lần, sáu chiếc bao đã rơi xuống sáu hướng khác nhau. Tiếp đó nhân lúc ba tên BOSS còn đang rối mù rối mớ, Tinh Tinh và Đường Hoa tức tốc ngự kiếm trốn về hướng Nam.

Điểm mấu chốt trong cách này có hai. Thứ nhất, Ốc Vít thiết lập cho ba tên BOSS này nhắm vào người chơi hay là nhắm vào vật phẩm. Nếu là nhắm vào người nhận nhiệm vụ, vậy không có gì để nói cả. Nếu là nhắm vào vật phẩm, vậy họ sẽ phải bối rối một hồi. Điểm thứ hai, trên tượng phật vàng có lắp đặt GPS hay không, nếu ba tên BOSS này siêu vô lại đến nỗi biết được vị trí của tượng phật, vậy nhiệm vụ này khỏi mong hoàn thành nữa. Dựa theo thông thường mà nói, mục tiêu nhắm vào của đám BOSS này chắc chắn phải là tượng phật, nếu không đã sớm động thủ rồi. Lại theo bình thường mà nói tiếp, tượng phật sẽ không có khả năng bị truy tung, cho nên hết thảy thành công hay thất bại đều phải xem chỉ số vô sỉ của Ốc Vít là bao nhiêu mới được.

* * * * *

“Điều ta muốn nói chính là... Thực ra Ốc Vít là một người tốt.” Tinh Tinh nhìn ba tên BOSS bắt đầu loay hoay tìm mấy cái túi giữa đất tuyết mà trong lòng thật là vui vẻ.

“Người chuyên tâm chạy đi có được hay không, tốc độ kiểu này còn chẳng bằng F1 nữa là.”

“Hừ!” Lại khinh bỉ tốc độ của mình nữa, từ khi tiến vào núi là đã bắt đầu bị khinh bỉ rồi. Hồi nào tới giờ Tinh Tinh luôn cảm thấy tốc độ của mình đã không tệ rồi, vậy mà đem ra so với Đường Hoa thì thật y như là con trâu già kéo cỗ xe tàn vậy. Giang sơn đời nào cũng có người tài ba, tên này có là cao thủ đệ nhất hay không thì không dám khẳng định, nhưng phần chạy giữ mạng tuyệt đối phải là thiên hạ đệ nhất.

“Địch nhân đuổi theo đến nơi rồi kìa.” Còn chưa chạy được đến mười dặm, ba tên BOSS đã đuổi theo rồi.

“Coi ta đây!” Tinh Tinh làm y như hồi nãy, sút mấy phát, lại có sáu chiếc bao bị văng đi sáu hướng, sau đó nàng tiếp tục cầm đầu chạy.

* * * * *

Lại mười dặm nữa, Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Kế hoạch B!”

“Được!” “Xoẹt!” Sáu cước tung ra, sáu chiếc bao lại bay về sáu phương hướng khác nhau.

Có điều lần này ba tên BOSS không lặp lại hành động cũ nữa, vẫn cứ nhắm theo Tinh Tinh mà đuổi. Đường Hoa thấy thế, bèn vội vàng dừng lại, xoay người bỏ rơi Tinh Tinh. Ba BOSS mỗi người dùng một kỹ năng đánh cho sinh mệnh của Đường Hoa gần cạn, chứng tỏ Đường Hoa không mang theo tượng phật xong thì không để ý tới nữa. Đường Hoa vội vàng nuốt thuốc, nếu không sẽ tức khắc bị đông chết ngay.

Ba tên BOSS cùng lao đến trước mặt Tinh Tinh, “Soạt xoẹt xoẹt” ba kỹ năng lướt qua, Tinh Tinh nuốt thuốc, tượng phật vẫn không xuất hiện. Ba BOSS lại dời tầm mắt sang Đường Hoa đang chạy trốn về phía Tây.

Các BOSS bắt đầu thương lượng...

Có thể khẳng định là tượng phật vàng chắc chắn không ở trên người hai người này, mà ở trong số sáu chiếc bao bị đá ra đợt cuối cùng. Có các khả năng sau đây: sau khi Đường Hoa bị đánh xong đã cầm theo tượng phật bỏ trốn, thứ hai, Đường Hoa không cầm theo tượng phật bỏ trốn, mà là dụ ba BOSS đuổi theo để Tinh Tinh lấy lại tượng phật vừa bị đá đi để bỏ trốn.

Nhiệm vụ thì ở hướng Đông, mà Đường Hoa lại chạy về hướng Tây...

Rất nhanh, lý do vì sao lại cần có tới ba BOSS đã được giải đáp rồi. Một tên BOSS đuổi theo Đường Hoa, một tên lung sục ngay tại chỗ, còn tên cuối đi theo dõi Tinh Tinh.

* * * * *

Đường Hoa nhanh, nhưng tuyệt ứng lại càng nhanh hơn. Tôn Ngộ Không lộn nhào một cái là mười vạn tám ngàn dặm, mà Kim Bồng đại vương vỗ cánh một cái thì là chín vạn chín ngàn dặm, từ đó có thể thấy, đôi cánh tuyệt đối là công cụ giao thông hàng đầu.

Tuyệt ứng nhào xuống tấn công, hai cánh vừa giương lên, đã có ngàn vạn mẫu bằng vụn bao trùm khu vực mấy mẫu đất. Vậy mà còn chơi tiên thuật hỗn hợp gió - tuyết nữa... Đường Hoa bèn phóng lửa ra, đánh trả lại. Từ giữa đám lửa lại có hai con rồng lao ra, không những phá xuyên những miếng băng vụn kia mà còn phân ra trái phải kẹp tới tuyết ứng nữa.

Coi ca ca đây là con dê béo à? BOSS cấp 65, tuy Đường Hoa vẫn bị cấp bậc đè ép nên có 1/3 đòn đánh là không trúng, và tuy Đường Hoa là người chơi, nhưng nhất định phải nhớ kỹ điều này, luôn độc chiếm vị trí đầu trên

bảng cao thủ, Đường Hoa cũng không phải là một cục đất sét dễ nắn. Đòn này của Đường Hoa nằm ngoài dự kiến của tuyết ưng, nó vẫn luôn nghĩ rằng Đường Hoa sẽ tiếp tục bỏ trốn, nhưng không ngờ người ta không những không có ý định bỏ trốn, mà dường như còn có ý định xỏ lui mình nữa.

Qua lại vài chiêu, rốt cục tuyết ưng cũng biết được rằng không những người này có ý định xỏ lui mình, mà còn có thực lực đủ để làm điều đó. Từ bên trong hai con rồng lửa kia đột nhiên xuất hiện hàng trăm tiểu quỷ, túm lấy cánh của tuyết ưng kéo về phía biển lửa. Tuyết ưng vội giương cánh lên, gắng thoát khỏi sự níu kéo của đám quỷ này. Nhưng không ngờ hai con rồng kia lại hợp nhất với nhau, biến thành một quả cầu lửa thật lớn nện từ trên đầu mình nện xuống.

Dính mục tiêu rồi, Đường Hoa tức khắc trông thấy sinh mệnh của tuyết ưng tụt mất ba phần ngay. Y như hăn dự đoán vậy, tuyết ưng lấy thuộc tính nước làm chủ, gió làm phụ, vậy tất nhiên thuộc tính sét với lửa phải bằng 0. Hồng Liên lại được xuất ra, Đường Hoa nhe răng cười: cho người biết cái gì gọi là địa ngục này, đốt chết người luôn.

Tuyết ưng dù sao cũng là BOSS, cũng có trí thông minh cao, nó biết giữa địa ngục Hồng Liên này mình tuyệt đối không ăn nhậu gì nổi, bèn lập tức thăng lên cao, vọt thẳng vào màn sương mù trên đầu rồi nhìn xuống Đường Hoa, chuẩn bị thoát ly chiến đấu để khôi phục sinh mệnh. Nó biết rằng Đường Hoa chắc chắn sẽ không dám đến gần đám sương mù này. Kể chớ lửa tinh thuần đến như thế, tất nhiên thuộc tính nước phải bằng 0.

Đường Hoa quả thật không dám lên, càng tiếp cận với màn sương, sinh mệnh của hăn lại càng mất nhanh hơn. Hăn uống thuốc, dừng giữa không trung chờ thoát ly chiến đấu.

Một phút sau, hai bên đều thoát ly chiến đấu, tuyết ưng bắt đầu chậm chậm khôi phục lại sinh mệnh thì đột nhiên phát hiện bên Đường Hoa đang ào ào phát sáng, nó cúi đầu nhìn lại, tức thì hồn phi phách tán. Hậu Nghệ Xạ Nhật cung, Cửu Thiên Toán Xích, tiên kiếm lục giai - Phi Lăng! Lực công kích siêu cấp, tỷ lệ trúng đích siêu cấp...

Phi Lăng là thanh tiên kiếm duy nhất trên người Đường Hoa, là thanh tiên kiếm tam phẩm do năm đó xử lý Ngọc Tiêu nương nương trên Thái Sơn mà có được, rồi hắn sử dụng mãi cho tới nay. Đường Hoa đã sớm cảm thấy thanh tiên kiếm này không xứng với mình rồi, cấp bậc thấp quá mà. Lục giai thì không nói, mà còn là tam phẩm nữa, hơn nữa mức tăng tốc độ cũng chẳng rõ ràng. Đương nhiên tiên kiếm thì lực công kích cao, nhưng Đường Hoa lại là một tên pháp sư tu luyện tiên anh, lực công kích có cao đi nữa cũng chẳng có can hệ gì tới hắn cả.

Nói tuy là nói vậy, nhưng hắn vẫn có chút đau lòng. Cố định cố điếc làm cái gì chứ, có thể bán được thì tốt quá rồi.

“Bắn!” Đây là lần thứ hai Đường Hoa bắn cung phiên bản tiên kiếm, chỉ thấy một ánh cầu vồng từ trong tay hắn bắn ra, kéo theo những khí vị lạnh buốt xung quanh, cơ hồ trong nháy mắt đã chạm đến lồng ngực của tuyết ưng, rồi trong chớp mắt đã xuyên qua ngực của nó, bắn cho màn sương kia bị thủng một lỗ lớn, quả là có thần binh tiên khí, ta là vô địch. Chỉ có điều hơi mắc mà thôi...

Chết chưa đó? Đường Hoa rơi vào trong trạng thái mù một phút, hắn không nhìn thấy được hiện trường, cũng không thấy hệ thống nhắc nhở gì cả. Uống hai viên thuốc trước cái đã... Mới qua hai ngày, hắn đã cảm thấy mình biến thành Hoàng Tử Hao Thuốc mất rồi. Năm cụm dược phẩm, mỗi cụm 99 viên, vậy mà giờ còn dư lại không đến 50 viên. Tuy Đường Hoa rơi vào trong trạng thái mù, nhưng cũng không bị lạc hướng. Tuy không có Lượng Thiên xích tăng thêm uy lực, nhưng hắn lật tay một cái, Liệt Diễm Nhiên Lôi vẫn ào ào oanh tạc lên bầu trời. Có đánh trúng mục tiêu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là mình đã làm điều tốt nhất có thể làm rồi, người ta có chết hay không chỉ có thể trông vào ý trời thôi.

* * * * *

Tuyết vẫn là tuyết kia, sương vẫn là sương nọ.

“Oa ha ha ha!” Đường Hoa đứng giữa màn gió tuyết cầm cung chìa lên trời cười đắc ý: “Nhãi nhép, về sau đừng có xem nhẹ người chơi bọn ta nữa nhé. BOSS sinh ra là để cho người chơi bọn ta hãm đó.” Còn rác rưởi hơn là mình tưởng tượng nhiều.

Đây là lần chết đầu tiên của tuyết ứng, nên vật phẩm rơi xuống rất phong phú, kinh nghiệm cũng không bạc. Một thanh tiên kiếm thất giai tam phẩm - Tuyết Vân; một đôi bùa hộ mệnh chữ màu kim hình tuyết ứng, thêm 3% tốc độ, hấp thu 5% thương tổn chuyển hóa thành sinh mệnh; ngoài ra còn có một mớ tài liệu nữa. Mặt khác, còn có nhắc nhở từ hệ thống: đánh chết BOSS Tuyết Ứng đang gây họa Đại Tuyết Sơn, công đức gia tăng năm trăm, danh tiếng Đại Tuyết Sơn gia tăng một trăm.

Danh tiếng Đại Tuyết Sơn? Đường Hoa lục bảng hệ thống ra xem xét, hóa ra là đánh chết những con BOSS đặc định thì có thể đạt được tiếng tăm, rồi có thể đến chỗ NPC đặc định ở địa điểm đặc định trong Đại Tuyết Sơn đổi lấy đồ trong bộ Tinh Anh Tuyết Sơn. Coi bộ Tuyết Ứng này không phải là dạng BOSS một mạng như Chu Yếm nhĩ. Chu Yếm, Vũ Văn Thác, với lại La Như Liệt đều là dạng NPC một mạng, chết rồi là sẽ không xuất hiện lại nữa. Còn Tuyết Ứng, vì sao lại thuộc dạng BOSS thuần túy? Bởi vì nó có chỉ số thông minh, có mục tiêu theo đuổi, sau khi tử vong xong còn có thể nảy mới. Nghiêm khắc mà nói, cấp bậc của nó mới chỉ thuộc hàng trung đẳng thôi, bởi vậy nên khi chết lần đầu cũng mới rút có thanh tiên kiếm nhị phẩm hà.

BOSS dạng một mạng đều có chỗ hơn người cả, tuyệt đối không phải chỉ là dạng da dày thịt béo bình thường. Ví dụ như Chu Yếm ấy, cây cung trong tay hẳn không phải thần khí thì cũng là cực phẩm tiên gia. La Như Liệt thì có tốc độ, lực phòng ngự, lực công kích khiến người ta kinh khiếp, Vũ Văn Thác càng biến thái hơn, không những có thanh Hiên Viên kiếm mà còn có khả năng xuyên qua thời không nữa. Tà Kiếm Tiên thì đề tiện vô sỉ pháp lực khôn cùng, ngoài ra còn có năm cái phân thân. Trấn Ngục Minh Vương thì ba đầu sáu tay, lại biết cấm pháp hệ thổ.

* * * * *

“Khửu khửu!” Đường Hoa nhìn hai con BOSS còn lại mà cười dâm, hai món ăn ngon đó!

“Xử lý rồi à?” Tinh Tinh vui mừng khôn xiết, hỏi.

“Ừ ừ!” Đường Hoa khoe ra mấy món đồ vừa đạt được: “Tổn thất một thanh tiên kiếm, có điều bà xã không đi thì vợ bé không đến mà. Lờn rồi!”

“Tiếp theo đánh con nào?” Tinh Tinh hỏi, nàng đang buồn chán lắm, thế nên mới đứng thờ ra trên đất tuyết với hai tên BOSS này. Hai BOSS cũng buồn bực, đã tìm hết mấy chiếc bọc bị đá ra rồi, Tinh Tinh cũng bị đánh chỉ còn 1% sinh mệnh rồi kia mà? Khi Đường Hoa quay trở lại tìm Tinh Tinh cũng đã bị đánh chỉ còn 1% sinh mệnh, thậm chí cả gian nhà gỗ kia cũng bị ba BOSS lật tung lên tìm kiếm xem tượng phật có bị giấu trong đó không... Nhưng tượng phật mãi vẫn chưa xuất hiện.

“Còn đánh à?” Lúc trước là vì có Phi Lăng khiến mình ngứa mắt, nên mới đánh cược một lần. Chứ hiện giờ Tuyết Vân thuận mắt lắm, mình vẫn còn chưa chơi đã tay nữa đó. Rủi đâu mà bắn không chết được, vậy bị xử chỉ là chuyện nhỏ, Tuyết Vân mất rồi mới khiến mình đau lòng đến chết đó.

“Đánh đi, ta dụ một tên rồi đi, người xử một tên còn lại, sau đó chúng ta liên thủ làm thịt tên cuối cùng.”

“Thuốc không còn nhiều nữa rồi.” Đường Hoa lục lọi túi Càn Khôn, nói: “Ta chỉ còn bốn mươi viên thôi.”

“A? Ta cũng chỉ còn một cụm thôi. Vậy phải làm thế nào?” Đánh BOSS xong mà không có được phẩm chỉ sợ cũng không thể tới được ngôi miếu kia nổi. Khí lạnh kia ác quá mà, máu cứ liên tục mất hoài, tuy không nhiều nhưng vẫn khiến người ta ghét vô cùng.

Nói đến đây, BOSS cung lại một tên hóa trăm tên bắn tới, khôi lỗi sư thì ra lệnh cho bách thú xông lên... Đường Hoa với Tinh Tinh rất bất đắc dĩ đành mỗi người nuốt thêm một viên thuốc, lại mất đi hai viên nữa rồi.

“Không ấy khai thật với họ đi?” Tinh Tinh chỉ chỉ về phía hai tên BOSS, nói.

“Chỉ sợ không được đâu, chúng ta bị bao vây rồi.” Đường Hoa vừa dứt lời, bầu trời vốn đã mờ mịt giờ lại trở nên u ám hơn. Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn, thấy hàng ngàn hàng vạn con tuyết ưng đang bay trên đó, đông như một đàn châu chấu, dường như tất cả tuyết ưng của Đại Tuyết Sơn đều đã tụ tập về đây rồi vậy: “Ta chỉ xử lý anh đại bọn nó thôi, chứ có giết bà xã chúng nó đâu mà, cần gì phải vậy chứ?”

“Kẻ người giết là bà xã của ta!” Một tiếng thét dài vang lên, một tên người chim từ phía trên bầy chim đáp xuống. Long trên người tên này dựng

ngược lên, hiển nhiên là đang tức giận lắm. Người chim chỉ vào BOSS khôi lỗi sư và BOSS cung: “Bọn chúng chẳng qua chỉ là nhân vật số hai mà thôi.”

“Ý ngài nói là con điều hâu mà ta vừa làm thịt...”

“Là tuyết ưng!”

“Được rồi, vậy con tuyết ưng kia cũng là nhân vật số hai à?” Đường Hoa vẫn cứ luôn thắc mắc một chuyện là vì sao ba tên BOSS kia mãi vẫn không nói ra câu nào, hóa ra bởi đều là nhân vật phụ cả.

“Dĩ nhiên rồi. Năm đó Hoàng Đế đánh chết thần thú Xi Vưu, cấp dưới của Xi Vưu đã phân tán vào bên trong các cấm địa cả. Thập Vạn Đại Sơn bị quái vật Sơn Hải chiếm đoạt, Biển Đông thì có long vương tạo phản, dẫn theo một trăm lẻ tám long tử long tôn xưng bá, Nam Cương có Vu thần thượng cổ tọa trấn. Đại Tuyết Sơn ta tất nhiên cũng phải có chủ, há phải là nơi mà người muốn giết là có thể giết?”

À! Hóa ra nguyên nhân có bốn đại cấm địa là như thế này đây. Đường Hoa nghĩ câu chuyện này cũng không phải là lịch sử, mà là thần thoại.

“Cái này... Không nên giết thì cũng đã giết rồi.” Đường Hoa nói rất là lưu manh: “Người nói xem nên xử lý thế nào?” Thông qua kết quả giám định từ Bùa Giám Định thì tên này là Cổ Điêu, cấp bậc thuộc hàng siêu đẳng mãnh: 75. Hắn có chỉ số thông minh, có khát vọng, thuộc dạng đối thủ trước mắt không có khả năng chiến thắng.

“Các người muốn chết như thế nào?” Thái độ Cổ Điêu rất là bất thiện, có điều dù là bà xã ai bị giết thì cũng vậy thôi, đều không bao giờ hữu hảo với hung thủ được. Ừm... Về mặt tâm tình thì có thể hiểu được.

“Không thì ta bù một bà xã cho ngài đi?” Đường Hoa cười hề hề nhìn Tinh Tinh.

“Người đi chết đi!” Tinh Tinh nổi giận bừng bừng: “Người kia, ta đưa hắn làm con trai cho người đấy.”

“Người thật là không thù mị chút nào. Làm bà xã cho BOSS, tương đương với làm vợ bé cho anh đại xã hội đen trong hiện thực đó.”

“Câm mồm!” Thế mà dám không xem chim ra gì à: “Có điều, ta rất là hiếu kỳ, tượng phật vàng bị các người giấu đâu rồi thế?”

“Chôn ở dưới nhà gỗ đấy.”

“Không thể nào, bọn chúng đã lục soát rồi mà?” Cổ Điều không tin chút nào.

“Trước đó đương nhiên là không, lúc trước thì ta cầm theo, xử lý bà xã của người xong ta mới quay trở lại nhà gỗ chôn.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Cả vùng đất tuyết mờ mịt thế này, người nói xem bọn ta không chôn dưới nhà gỗ thì chôn ở chỗ nào mà dễ tìm được nữa? Nếu đã không có ở trên người bọn ta, vậy chỉ có thể ở chỗ nhà gỗ thôi chứ đâu. Dốt!”

* * * * *

Bị xử lý rồi...

Đường Hoa than thở, xuất hiện trong địa ngục, còn nửa ống kính nghiệm nữa là được lên cấp rồi. Cổ Điều không hổ là thượng cổ hung thú đấy, vừa ra tay là đã biết được sống chết ngay.

“Đông Phương Gia Tử!”

“Có!” Lại là mấy cái câu hỏi với câu trả lời rập khuôn trước khi bị giam này.

“Ta không phải là phán quan.”

“A?” Đường Hoa ngẩng đầu lên nhìn, đúng là không phải phán quan thật, vậy mà là Diêm vương gia tự thân ra tiếp đãi mình đấy. Ý đồ gì đây?

“Đừng khẩn trương, thực ra chỉ là tuyên bố một nhiệm vụ cho người mà thôi, người có bằng lòng không?”

“Không bằng lòng.” Đường Hoa lập tức trả lời, chần chẫn phải là dạng nhiệm vụ lên núi đao xuống biển lửa rồi.

Diêm vương không thèm để ý xem Đường Hoa có bằng lòng hay không, cứ thế bắt đầu nói. Hóa ra vây cánh thế lực của Xi Vưu cứ càng ngày càng lớn, Thiên Đình đang cảm thấy rất bất an. Cộng Công nơi âm phủ, rồi đám ma đầu trong bốn đại cấm địa đều là những nguyên nhân lớn nhất khiến Thiên Đình phải đau đầu. Vì để bảo vệ cho sự thống trị của mình, Thiên Đình quyết định phải diệt trừ những lực lượng võ trang phản chính phủ đó. Những nhiệm vụ này đương nhiên là nhiệm vụ đoàn thể rồi, nhưng giữa Thiên Đình và người chơi lại thiếu mất một cây cầu kết nối. Ý đồ khi Diêm vương tìm Đường Hoa là muốn từ phía Đường Hoa thông tri các anh đại

của các bang hội lớn, tìm thời gian xuống âm phủ mở hội nghị thương lượng giữ gìn sự hài hòa cho nhân gian, âm phủ và Thiên Đình. Vì sao lại là Đường Hoa mà không phải là người khác? Diêm vương giải thích, Đường Hoa là người chơi đầu tiên nhìn thấy cấp dưới của Xi Vương.

“Ý của ngài là muốn dùng phần thưởng của nhiệm vụ để hấp dẫn các bang hội giúp ngài san bằng bốn đại cấm địa à?”

“Đúng!”

“Ha ha! Ngài biết sẽ chết bao nhiêu người chứ?”

“Ta là Diêm vương.”

Đây là điều đã được thiết lập sẵn rồi, khi một người chơi nào đó nhìn thấy một thủ lĩnh cấp dưới của Xi Vương, sẽ kích động đến sự kiện lớn này. Chỗ tốt đương nhiên là nhiều lắm, ngọn núi nào của nhân gian mà không phải do Thiên Đình quản lý chứ? Người ta nói đưa một cái danh sơn cho người để làm phân đà, cũng đủ cho mọi người phải đổ mắt rồi. Ngoài ra còn có các loại phương tiện và cách thức để tăng cường sức mạnh cho bang hội, thậm chí là trực tiếp thưởng tiền nữa... Coi bộ những màn tranh đấu bang hội khó khăn lắm mới lắng xuống giờ sẽ bị sự kiện này khơi mào lên mất rồi. Có điều đối với người chơi mà nói, như thế cuộc sống trong trò chơi mới càng thêm đặc sắc chứ. Có PK, có nhiệm vụ, có tăng cấp, có phần thưởng. Có điều sợ rằng một khi sự kiện này trôi qua, mỗi bang hội sẽ có một túm kẻ thù, rồi PK sẽ biến thành chuyện thường ngày cho coi. Cũng tức là đến khi đó người đi vào trong tiệm tạp hóa mua ít hoa quả, cũng có thể phát hiện được mấy tên người chơi đối địch đó. Thế chiến thứ hai sắp bắt đầu rồi...

Dưới dự hấp dẫn vì Diêm vương sẽ đặc xá miễn trừ sự trừng phạt khi tử vong, Đường Hoa rốt cục cũng chấp nhận gánh lấy cái trách nhiệm khơi mào sự hỗn loạn của thế giới. Thực ra trách nhiệm cũng không nằm trên thân mình, mình chỉ là người chuyển vé cho các anh đại xuống địa ngục một chuyến thôi.

Bang hội thì có rất nhiều, đến gần ba trăm cái có nơi trú quân lận, dĩ nhiên Đường Hoa sẽ không tự thân đưa đến mỗi nơi được. Thế là Vô Biên đặc san liên tục thông báo suốt ba kỳ: ngày 25 tháng này Diêm vương mở

tiệc chiêu đãi lão đại của các bang hội lớn, nhưng người muốn đi hãy đến tổng bộ nơi thành đô của Vô Biên đặc san mua thiệp mời, mỗi tờ một trăm kim.

* * * * *

Đường Hoa với Tinh Tinh lại quay về Đại Tuyết Sơn. Nhiệm vụ dĩ nhiên đã thất bại rồi, nhưng họ không để trong bụng. Đường Hoa bán được một trăm cái thiệp mời, trừ chi phí quảng cáo, phần bị Tôn Minh cướp bóc với phần tặng cho Tinh Tinh thì bản thân hắn còn độc hưởng được bảy ngàn kim. Diêm vương đâu có nói là không được phép bán thiệp mời đâu, cho nên chuyện mình làm việc mà không có hoa hồng là không có khả năng xảy ra. Còn dư hai trăm thiệp mời, Tôn Minh bắt đầu đơn phương liên hệ với chủ nhân của chúng để bán, nào là lấy giá 80%, lấy giá 60%... Thậm chí là 10% cũng không phải là không thể bán nữa. Lời nhiều lời ít gì đó cứ coi như đưa cho Tôn Minh thưởng cấp dưới uống trà vậy.

Kiểm tài lợi từ chiến tranh, chính là như thế đó! Ai bảo mấy tên anh đại đó đều có dục vọng xưng vương tranh bá kiêm bày bữa làm gì, rồi ai bảo thiệp mời lại rơi vào trong tay Đông Phương Gia Tử ta, ai bảo các người lại đi lấy một trăm kim mua, rồi ai bảo các người... Thực ra nghĩ lại cũng không thấy kỳ quái gì, trong những trò võng du trước kia, mỗi tên anh đại của bang hội đứng đầu server đều là những kẻ đốt nhân dân tệ cả mà. Mấy vạn? Chỉ là giọt nước mà thôi, mấy chục vạn nhìn mãi cũng quen mắt, trên trăm vạn cũng không phải là không có nữa rồi. Có rất nhiều người không thể hiểu nổi tâm lý của họ, mà nói thật ra ngay cả bản thân Đường Hoa cũng không hiểu vì sao để mua một món trang bị, họ lại có thể bỏ ra cả hai tháng lương của mình như thế. Có điều không hiểu cũng không sao, chỉ cần biết phải làm thế nào là được.

*** Cổ Điêu: truyền rằng có ngọn núi tên là Lộc Ngô, trên núi không có hoa cỏ cây cối, nhưng có các dạng kim loại khoáng vật và ngọc thạch phong phú. Dòng sông Trạch Canh Thủy bắt nguồn từ ngọn núi này, sau đó chảy về hướng Nam nhập vào Bàng Thủy. Trong nước có một loại dã thú, danh xưng Cổ Điêu, hình dạng giống đại bàng hoặc chim ưng, nhưng trên đầu

mọc sừng dài, phát ra thanh âm giống như trẻ con khóc, loài thủy thú này có thể ăn thịt người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 191: Binh trạm

Chương 191: Binh trạm

Trong khi Đường Hoa đang còn phải gian khổ phấn đấu nơi Đại Tuyết Sơn, lần hội nghị đầu tiên dưới âm phủ đã được bắt đầu. Đầu tiên, Diêm vương nói rõ mục đích của lần hội nghị này là truyền đạt tinh thần của Thiên Đình. Hội nghị sẽ kiên trì coi Tam Thanh là lãnh đạo tối cao. Hội nghị này là một hội nghị ba đại biểu: đại biểu cho lợi ích của toàn thể thành viên trên Tiên giới, đại biểu cho lợi ích của toàn thể người chơi dưới phạm trần, đại biểu cho xu thế phát triển của trò chơi. Nó là cánh cửa để mở ra giai đoạn kết nối giữa Thiên Đình và toàn thể người chơi, cùng tiến cùng lui, thực hiện kế hoạch xã hội hài hòa ổn định toàn diện...

Tiếp theo, Diêm vương truyền đạt chỉ thị và tinh thần của Ngọc Đế đối với lần hội nghị này, đề nghị các thành viên tham dự hội nghị nên noi theo ba phẩm chất của Ngọc Đế.

Tiếp đó, đại biểu của phật gia, kiêm quan sát viên đặc biệt - Văn Chu bồ tát - lên tiếng tỏ vẻ toàn diện ủng hộ tinh thần của hội nghị...

Lại tiếp nữa, đoàn đại biểu của Ma giới phát biểu, tỏ thái độ ủng hộ về cơ bản đối với hội nghị lần này, nhưng các ma kêu gọi hai bên nên bình tĩnh khắc chế, hy vọng các bên nên thông qua phương pháp ngoại giao để đạt được mục đích cần thiết. Đồng thời cũng tỏ ý rằng giữ gìn phạm trần ổn định mới là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu trước mắt. Đồng thời đề nghị áp dụng chế độ sáu bên gặp mặt trực tiếp, tức là Xi Vương, Hoàng Đế, Ngọc Đế, địa ngục, Như Lai, Tam Thanh cùng cộng đồng hiệp thương thảo luận vấn đề cấm địa đang khẩn trương này, đồng thời cũng hy vọng Bàn Cổ sẽ giá lâm tiến hành thảo luận.

Rồi lại tiếp tiếp tiếp nữa, đại biểu phái chủ chiến là Nhị Lang thần và đại biểu phái hòa bình là Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình cũng lần lượt phát biểu ý kiến.

Cuối cùng, Diêm vương tuyên bố, hội nghị về cục diện khẩn trương do bốn đại cấm địa gây ra lần một chính thức bắt đầu.

* * * * *

Thiết lập binh trạm: bang hội A đánh chết quái vật của Đại Tuyết Sơn sẽ đạt được điểm vinh dự, nếu điểm vinh dự đạt tới số lượng nhất định, đồng thời đánh chết được BOSS đã chỉ định thì có thể cắt đất kiến thiết thành trấn cỡ nhỏ, hệ thống sẽ trang bị cho các loại NPC công năng. Phạm vi trong thành trấn là khu vực an toàn, có thể thiết lập điểm sống lại, không cấm PK. Ở trong binh trạm, thành viên bang hội A giết người không thuộc bang mình sẽ không bị trừ công đức. Người không thuộc bang A khi tiến vào trong binh trạm sẽ bị bắt buộc phải nộp thuế, đồng thời bất cứ khoản tiêu phí nào cũng sẽ bị tăng thêm 30% để nộp vào kho tài chính của bang hội.

Bất cứ bang hội nào cũng đều có thể tấn công vào binh trạm, thời gian bốn tiếng đồng hồ, nếu giữa binh trạm không còn thành viên nào của bang hội A thì tức là binh trạm bị công chiếm thành công.

Số binh trạm cao nhất trong mỗi cấm địa là 24. Mỗi bang hội được kiến thiết nhiều trạm.

Lần hội nghị này chủ yếu là thảo luận về vấn đề ấy, Thiên Đình đã dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề phức tạp nhất, đồng thời cũng lần nữa biểu thị sự quan trọng của một bang hội mạnh mẽ.

Đề tài thảo luận đứng hàng thứ là nội dung về binh trạm, trong đó bao gồm cả mấy tuyên bố nhiệm vụ trong Đại Tuyết Sơn, mọi bang chúng đều có thể nhận nhiệm vụ, chủ yếu đều là đánh quái cả. Đầu tiên là được kinh nghiệm, thứ hai là có thêm tiền. So với nhiệm vụ bang hội thì mấy cái nhiệm vụ này hấp dẫn hơn nhiều lắm. Ngoài ra còn có các phương tiện phòng ngự đồng bộ trong binh trạm nữa, chỉ cần có tiền và hoàn thành một nhiệm vụ không mấy khó khăn là có thể kiến thiết được. Hơn nữa chủ bang còn có thể thiết lập phần xuất nhập của binh trạm, chẳng hạn như là cấm

những người chơi khác tiến vào, nếu cố ý tiến vào sẽ bị các phương tiện phòng ngự tấn công, v.v...

* * * * *

Hội nghị vừa mới kết thúc, Vô Biên đặc san đã tức khắc phát hành chuyên bản ngay. Trước hội nghị, Tôn Minh đã sai người lập bang hội, sau đó dùng những thiệp mời chưa bán hết để xuống âm phủ tham dự.

Chuyên bản bình luận một cách khách quan về lần hội nghị này. Họ cho rằng sau hội nghị, những bang hội có thực lực sẽ càng được lợi nhiều hơn. Hệ thống đang cố vũ cho các bang hội chơi trò cá lớn ăn cá bé, cá bé ăn con tôm, bức bách cho các bang hội có thực lực nhỏ yếu không thể sinh tồn tiếp được, đến cuối cùng phải bị giải tán, xác nhập.

Sau khi hội nghị kết thúc, Nhất Kiếm Cầu Bại tỏ ý: sẽ khai trương thêm ba phân đà, hy vọng những người chơi có thực lực sẽ gia nhập với bọn họ. Song Sư Hạo Nhiên cũng tỏ ý sẽ bắt đầu khai mở thêm phân đà, đồng thời sẽ đẩy nhanh tiến độ thăng cấp của bang hội. Tam Thương tuy không có thực lực như hai bang này, lại đang nghèo đến xác xơ, nhưng không thể phủ nhận được là lạc đà có gầy chết cũng còn lớn hơn ngựa, Phong Vân Nộ đã tỏ ý rằng, hắn sẽ lập tức gom góp hết tài nguyên, ít nhất sẽ mở được thêm một phân đà, đồng thời sẽ phái người chuyên làm nhiệm vụ bang hội, đưa Tam Thương nhanh chóng thăng cấp trong một thời gian ngắn.

Các bang hội thấp hơn một bậc tỏ ý rằng sẽ cần cho được một miếng bánh ngọt cấm địa kia.

Bang hội nhỏ thì lại tìm kiếm những bang hội có thực lực để xác nhập vào, hoặc xác nhập lẫn nhau, gia tăng thế lực, nhằm lấy được quyền chiếm lĩnh một binh trạm trong cấm địa.

Cấm địa trước giờ vẫn luôn là nhạc viên của những người mạo hiểm. Một khi binh trạm được xây dựng, tức là sẽ xây nhà mình thẳng trong trung tâm của nhạc viên. Có thể nghỉ ngơi, có thể luyện cấp, có thể làm nhiệm vụ. Hấp dẫn như vậy nên không có bang hội nào có thể cự tuyệt được cả. Theo nguồn thông tin không đáng tin cậy, Song Sư Hạo Nhiên đã phái ra một đội tinh anh đến biển Đông để mở binh trạm đầu tiên cho mình rồi.

* * * * *

Đường Hoa lấy đặc san do Phi Kiếm Truyền Thư đưa đến, lật xem: “Ta nói này Tinh Tinh, trong thời kỳ quan trọng như thế này, sao người không quay về hỗ trợ vậy?”

“Thôi kệ đi! Có Sương Vũ tỷ với ca ca của ta mà, mấy chuyện đó họ sẽ xử lý thôi. Ta đi giúp sẽ làm loạn thêm thôi hà.”

“Chắc chắc! Coi bộ người hiểu rất rõ về chỉ số thông minh của mình nha.”

“Ừm... Cao hơn người một điểm.”

“Sao lại thế được, IQ của ta cao tới 168 lận đó.”

“Vậy ta sẽ là 169... Gia Tử chết tiệt, người muốn chết à?”

79% kinh nghiệm, còn có 21% nữa là lên cấp rồi, Đường Hoa luyện cấp rất chi là thuận lợi. Hẳn không gấp, không phải cứ luyện đến cấp 60 là được, hẳn nhất định phải luyện dư ra 10%, phòng trường hợp tử vong ngoài ý muốn. Người lặn lộn trên giang hồ, sao tránh khỏi chuyện bị đâm chớ. Nhưng tiếp sau đó chuyện luyện cấp lại trở nên tẻ ngắt rồi, chủ yếu là vì quá ít quá...

Nơi mà hai người chiếm cứ vốn giống như một giọt mật vậy, cứ có đám kiến cuồn cuộn không ngừng bò đến để khuân vác, nhưng bởi vì cái hội nghị kia, với lại gần chỗ họ có một ‘con đường vàng’, thành ra bang Nhất Kiếm đã phái ra mấy trăm người cắm chốt đánh điên cuồng rồi. Quá thiếu, dĩ nhiên hiệu suất phải xuống thấp thôi... Có điều còn may là cái nhãn hiệu Đường Hoa này vẫn còn tốt lắm, cộng thêm việc Tinh Tinh là thân thích của lãnh đạo, nên hai người bọn họ không bị ai quấy rầy cả. Bang Nhất Kiếm vẫn còn lưu lại một không gian sinh tồn không nhỏ cho họ. Thư Sinh biết rất rõ ràng, dù Đường Hoa có không muốn đi thì sớm hay muộn gì cũng phải đi thôi, bọn họ đã vây khắp chung quanh ‘khu vực vàng’ này của Đường Hoa rồi. Nếu bây giờ mà bắt người ta nhượng địa bàn, vậy mười phần có tám chín là sẽ trở mặt ngay. Tuy có bang hội làm hậu thuẫn, không sợ Đường Hoa, nhưng chỉ vì một người mà khiến cho cả bang hội phải lâm vào cảnh gà bay chó sủa thì thật không đáng giá chút nào cả.

Tinh Tinh cũng không quan tâm đến việc Nhất Kiếm vây đất. Sương Vũ chỉ dự định thiết lập một binh trạm ở địa điểm phổ thông mà thôi, còn

trọng điểm thì là ở biển Đông. Có Đường Hoa ở đây, tất nhiên Tinh Tinh phải biết ‘địa điểm vàng’ của biển Đông ở nơi nào rồi. Bang Song Sư thành công tránh đi cuộc phân tranh nơi Đại Tuyết Sơn. Tuy trước mắt, Đại Tuyết Sơn là nơi hấp dẫn nhất, nhưng biển Đông mới là yếu địa đáng giá cho chiến lược phát triển trường kỳ.

Công cuộc chiếm đất mới bắt đầu được tuần đầu tiên, đã xuất hiện hai tràng quyết chiến sống mái rồi. Nguyên nhân quyết chiến đều giống y hệt nhau, đó là hai bang hội cùng đồng thời quây một khu. Lúc trước mọi người còn có phần hòa bình kiếm điểm vinh dự nơi đây, nhưng bởi vì một lần ngộ thương, cho nên sự uất ức của hai bên đã bị bộc phát. Nhân số tham gia lần quyết chiến đầu là năm ngàn người, kéo dài một ngày một đêm, rốt cục đều chết khỏi Đại Tuyết Sơn hết ráo. Thế này vẫn còn chưa xong, sau khi sống lại nơi Trung Nguyên, hai bên đều cùng giương cờ lên, đồng thời thiết lập đối phương trở thành bang hội đối địch. Thế là không những bang chúng hai bên không thể tổ đội với nhau, mà đánh chết người bên kia còn không bị trừ điểm công đức nữa. Lần quyết chiến thứ hai mất mặt hơn nhiều, là bên Tam Thương đi cướp địa bàn của một bang hội nhỏ, hơn ba tiếng đồng hồ sau đuổi được người ta ra ngoài. Tiểu bang hội nọ cũng không bỏ qua, lập tức liên hệ với những tiểu bang hội khác, chuẩn bị thành lập liên minh thảo dân, nhất định phải cắn cho được một miếng trong cái bánh Đại Tuyết Sơn kia, đồng thời cũng là để báo cừu rửa hận.

* * * * *

Lúc Đường Hoa đến cấp 60, binh trạm đầu tiên của Thần Chi Linh Vực được thành lập. Tiếp đó Thư Sinh đến thương lượng với Đường Hoa hồi lâu, Đường Hoa bèn nhường lại khu vực đánh quái, thế là binh trạm đầu tiên của Nhất Kiếm được thành lập. Sau đó Song Sư, Tam Thương cũng đều thành lập binh trạm của mình cả. Thực lực mạnh một chút thì chiếm được binh trạm đầu tiên là đã cảm thấy thỏa mãn, bắt đầu thám hiểm biển Đông. Thực lực yếu một chút thì mong mở được binh trạm thứ hai. Nhưng hai mươi bốn khu vực của Đại Tuyết Sơn đều đã có bang hội bắt đầu đánh kiếm điểm vinh dự hết rồi. Thế là mấy màn bức cướp cưỡng đoạt xảy ra, trong nhất thời khói báo động nổi lên khắp tứ phía Đại Tuyết Sơn. Có điểm sống

lại trong binh trạm làm chỗ dựa, cứ thấy chỗ nào hợp ý là bám hết luôn. Cứ thế chỉ số NPZ trong Song Kiếm, cũng tức là mức độ ‘Nóng’ trung bình liên tục tăng lên.

Binh trạm XX, một binh trạm của một bang hội phổ thông. Đường Hoa cũng không biết bang chủ bang này là ai, cũng không nhớ nổi mình có đưa bạn nào trong bang hội này hay không. Thế là hắn đành rất bất đắc dĩ nộp 20 bạc ra làm phí thông hành. Tinh Tinh đã quay về rồi, Đường Hoa đánh một mình đến ỏi ra ba lần, tốt cục cũng kết thúc hành trình luyện cấp. Trên đường quay về hắn nhìn lại đồ ăn đồ uống trong túi Càn khôn của mình, muốn uống miếng nước nóng, thế là dừng lại nơi đây.

Vừa mới bước chân vào thành trấn, đã đối mặt ngay với ba tên bang chúng Thần Chi Lĩnh Vực, hơn nữa còn nhìn chăm chăm mình trong 0,01 giây nữa. Đường Hoa bèn thuận tay xử lý ngay tắp lự. Không bị trừ công đức... Thật là không thú vị chút nào. Kẻ côn đồ hành hung bên đường, vậy mà không có ai quản cả, cho dù là lính tuần tra của bang XX cũng mặc kệ. Họ chưa bao giờ có ý định kiến thiết cho binh trạm của mình thành một đại gia viên hài hòa cả. Chỉ cần không phải là thành viên trong bang mình bị giết, vậy họ sẽ không hơi đâu mà đi khởi động trang bị phòng ngự. Lại nói, hiện giờ mới chỉ được có hai tòa tháp màu tím kim thôi, chưa chắc đã có thể làm gì được kẻ côn đồ này.

* * * * *

“Đặt bao hết rồi! Xin lỗi.” Đường Hoa vừa định bước lên trên tử lâu, đã bị hai người chơi đứng ngoài cửa cản lại. Huy hiệu có phần quen thuộc, hắn phải là bên mình biết đây.

“Toàn trấn chỉ có một cái tử lâu, các người nói bao là bao à?” Đường Hoa nổi giận, mình đã phải giao 20 bạc ra, chẳng phải là vì không muốn phải gặm lương khô nữa đó sao? Ăn không ngồi rồi còn bày đặt đặt bao làm cái gì?

“Bọn ta nói bao thì đã thế nào?”

Lại bức mình phải giết người nữa rồi, ông chỉ muốn giải quyết vấn đề ấm no thôi mà, vì sao, vì sao...

“Gia Tử ca!” Một tên người chơi phương sĩ từ trong tửu lâu bước nhanh ra: “Đã lâu không gặp Gia Tử ca đây.”

“Đã lâu không gặp, gần đây thế nào rồi?” Đường Hoa vội nhiệt tình bắt tay... Đây là ai rứa? Hình như có chút quen mắt ấy nhỉ. Tục ngữ có nói người quỳ nhiều thì sẽ hay quên, mình đây là người hay đứng mà sao cũng hay quên thế nhỉ...

“Thường thôi thường thôi, từ Quỷ giới chết trở về, nghe nói là Gia Tử ca đã qua Quỷ giới luôn rồi...”

À! Đường Hoa giật mình, tên này mười phần có tám chín là phương sĩ đi cùng với Sát Phá Lang đến Quỷ giới, rồi bị cho vào nồi nấu đây mà, tên là Vạn Khô gì ấy... Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô? Cái tên đáng ăn đòn thật. Mình tuy không chú ý gì đến hắn, có điều cũng đã từng đi Quỷ giới với nhau, người ta ít nhiều gì cũng biết mình. Thêm nữa là còn có chút giao tình đồng hoạn nạn, cho nên có nhiệt tình chút cũng dễ hiểu thôi. Đường nhiên hoạn nạn là phần hắn, phú quý là phần mình.

Một người chơi đứng trước cửa hỏi: “Vạn Vật, bạn người à?”

Vạn Vật Khô Vinh: “Đúng vậy, Gia Tử ca, đi, vào bên trong uống mấy chén đi.”

“Được!” Đường Hoa có chút xấu hổ, tên Vạn Vật này hình như là người trong Thần Chi Linh Vực đó, mình vừa mới chém ba huynh đệ hắn, thế mà hắn đã kéo mình đi uống rượu rồi... Lẽ nào người trong Thần Chi Linh Vực đều có đam mê thế này sao?

* * * * *

Vừa tiến vào trong tửu lâu, đã thấy một chiếc bàn ghép thật là dài, hai bên trái phải đã đứng đầy người, hai bên bàn lại ngồi mỗi bên mấy người, nhìn thoáng qua thật giống hai nhóm xã hội đen đang đàm phán vậy.

“Gia Tử?” Thủ lĩnh đàm phán phía bên trái đột nhiên đứng lên sừng sốt hô một tiếng.

“Sương Vũ?” Đường Hoa lại càng sừng sốt hơn, bang Song Sư từ lúc nào đã đàm phán hòa bình với người ta rồi?

“Không phải vậy! Là bạn của ta!” Phản ứng của Sương Vũ rất nhanh, tức khắc đã biết Đường Hoa đang thắc mắc điều gì. Có điều mặt chữ nghĩa

của mấy câu biện hộ này hình như có phần khó giải thích nhỉ?

Ha! Chẳng trách gì mình cảm thấy huy hiệu hồi nãy có phần quen thuộc mà, hóa ra là của tên Sát Vô Xá bên Huyết Chiến Đồ Thành đấy, bang hội nhỏ xiu như vậy mà cũng đòi lập binh trạm à? Đường Hoa nhiệt tình bước qua bắt tay với Sương Vũ: “Người béo lên rồi.”

“...” Bao nhiêu lời khách khí đều nghẹn lại trong cổ họng Sương Vũ hết ráo. Cái này gọi là mắng thì không tốt, đánh thì không thành đây, mà mọi người đều đang nhìn cả, đánh hay mắng hăn sẽ chỉ làm tăng độ mập mờ lên mà thôi. Nhưng không đánh không mắng thì bản thân mình lại thấy khó chịu lắm. Mấy tháng trời không gặp nhau, vừa gặp là đã bảo người ta béo lên rồi, nữ sinh nào mà chịu nổi chớ?

Vạn Vật chợt cười sang sảng, nói: “Hóa ra đều là bạn bè cả, Lang ca...”

“Sát Phá Lang?” Đường Hoa lau mồ hôi, chỉ lo chấm mút bàn tay non mịn nhỏ nhắn của Sương Vũ mà quên mất tiêu tên cầm đầu đàm phán bên Thần Chi Linh Vực rồi. Hăn quét mắt nhìn qua, chủ chốt đàm phán chính là Thăng Giả Vi Hậu, phó thủ đàm phán là Mông Mông với Sát Phá Lang: “Cung thỉnh không bằng vô tình gặp mặt.” Ông đây chỉ muốn ăn chút đồ nóng thôi, làm sao mà ai nấy cũng đều gặp được vậy nè?

“Người còn không buông tay ra?” Sương Vũ nhả tới một câu.

“A!” Đường Hoa vội vàng buông tay của Sương Vũ ra. Trời đất lương tâm à, vừa nãy mình chỉ nghĩ làm sao để phá vây thôi, chứ tuyệt đối không có ý dè Sương Vũ đâu đó. Sát Phá Lang cộng thêm gần ba mươi tên hảo thủ, phần thắng của mình từ một nửa lại bị trừ thêm một chút nữa rồi.

Vạn Vật nói: “Đều là người quen cả, ta thấy mọi chuyện dễ thương lượng rồi.”

“Ai là người quen với hăn?” Mông Mông với Sát Phá Lang cùng hừ lên một tiếng.

“Ừ ừ, không sao cả, các người có dễ thương lượng hay không cũng chẳng có vấn đề gì.” Mình cũng không muốn gặp mặt Sát Vô Xá cho lắm. Hai bang hội đối chọi nhau, mà tất cả đều là cừu nhân của mình cả, là do mình nhiều cừu nhân quá, hay là ăn ở quá tốt vậy nhỉ?

Thắng Giả Vi Hậu nói: “Cũng tốt, Gia Tử đến cũng đúng lúc lắm, nếu người không giúp bên nào cả, vậy cứ làm trọng tài đi, được không?”

“Được!” Đường Hoa không khách khí, ngồi xuống bàn gọi: “Tiểu nhị, theo danh sách này mang đồ ăn lên.” Dọc đường đi hắn đã vừa chảy nước miếng vừa ghi tên đồ ăn rồi, khá là tiết kiệm thời gian, hiệu suất lắm.

Sương Vũ nói: “Gia Tử, ăn là chuyện nhỏ.”

“Chuyện nhỏ à?” Đường Hoa cười hề hề: “Mỹ nữ là chuyện lớn... Các người cứ nói chuyện phần các người đi, ta thật sự chỉ đến để ăn thôi hà.”

“Đừng để ý tới hắn.” Sát Phá Lang tỏ vẻ khinh bỉ: “Chúng ta tiếp tục đi.”

“Đúng rồi tiểu Lang, ta sáu mươi rồi.”

“Đệt bà! Người lên nhanh vậy?” Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ, thăng nhãi này ngồi hỏa tiễn mà thăng à? Hồi đánh Vũ Văn Thác mới năm mươi sáu, bảy thôi hà, vậy mà mới hơn nửa tháng đã lên sáu mươi rồi.

“Các người tiếp tục đi! Đồ ăn của ta tới rồi.”

“...” Đồ chết bầm! Sát Phá Lang đã hạ quyết tâm rồi, nhất định phải lên cấp sáu mươi để thăng Ma Kiếm lên thất giai mới được, nếu không thăng nhãi này hắn còn không cười lên đỉnh đầu mình quất roi nữa à?

* * * * *

Sương Vũ nói: “Sự thật là Huyết Chiến Đồ Thành đã đánh ở khu vực kia suốt bảy ngày rồi, các người cố ý chen tay vào trong đó, có phải là không phúc hậu lắm không?”

Thắng Giả Vi Hậu lắc đầu: “Quây đất mà Sương Vũ, người nào mạnh thì được thôi. Nếu trò chơi không cho phép PK, vậy bọn ta đành chịu. Nhưng lại nói, không phải Huyết Chiến đã cướp nó từ một tiểu bang hội đó sao? Nếu hắn có thể cướp, vậy tại sao bọn ta không thể cướp chứ?”

“Cướp thì cướp, ai sợ ai?” Sát Vô Xá đập bàn đứng dậy.

Cướp cái máu! Đường Hoa tiếp tục ăn mì Udon. Cao thủ bên người ta nhiều hơn bên người, nhân số lại nhiều hơn bên người, lại có binh trạm nơi Đại Tuyết Sơn nữa, người lấy cái gì mà đòi đua với người ta? Đồ con nít ranh.

Sương Vũ than một hơi, kéo Sát Vô Xá ngồi xuống: “Thắng Giả Vi Hậu, Thần Chi Lĩnh Vực các người đã có một binh trạm rồi mà. Đúng! Lời các người nói là đúng. Nhưng Vô Xá là bạn cũ của ta, người xem có thể cho hẳn chút thể diện được không? Mọi người đều đang chơi trò chơi cả, hà tất gì phải cứ đánh đánh giết giết chứ?”

Thế diện? Ta quen với người lắm sao? Nhưng Thắng Giả Vi Hậu không nói ra câu này, mà lại mỉm cười: “Đó là đương nhiên. Sương Vũ, chúng ta quen biết cũng đã lâu rồi, tuy không coi là hảo tử muội, nhưng cũng là quen thuộc lắm. Có điều, người xem xem, người trong bang của ta rất là nhiều, bên Huyết Chiến lại ít người, cho dù bọn ta không cướp, nói không chừng ngày mai sẽ có người khác đến hạ thủ thôi.”

“Đúng vậy, đều là người quen cả, một bên là hảo tử muội, một bên là hảo huynh đệ của ta. Ta thật không muốn nhìn thấy cảnh hai bên mỗi ngày phải đánh đến máu chảy đầu rơi chút nào.”

Thắng Giả Vi Hậu thở dài: “Sương Vũ à! Việc này thực không phải do ta làm chủ được. Người cũng biết ông xã ta độc đoán chuyên quyền rồi đó, ta có lòng muốn giúp lắm, nhưng đành bó tay... Đúng rồi, Gia Tử, người có nhận định gì không?” Thắng Giả Vi Hậu dời mục tiêu đi, không muốn dây dưa với Sương Vũ nữa. Nếu không phải là Sương Vũ ra mặt, nàng đã chẳng thêm hạ mình đàm phán rồi. Sương Vũ dù sao cũng là người của Song Sư, tuy đã thanh minh chỉ là giúp bạn bè, là chuyện tư nhân, nhưng người sáng suốt thì không nên làm những chuyện hồ đồ.

“Ta? Nhận định?” Đường Hoa vừa ăn vừa nói: “Không muốn đánh nhau mà lại muốn giải quyết được vấn đề... Vậy cứ chơi đoán số đi.”

“Ha ha!” Thắng Giả Vi Hậu cười nói: “Gia Tử nói có lý đấy. Có điều chơi đoán số thì trẻ con quá. Sương Vũ, chi bằng như vậy đi. Chúng ta cứ tuyển người ở ngay trong tửu lâu này, mỗi bên tuyển ra năm người, thi đấu phân thắng bại. Ba trận hai thắng. Nếu ta thua, vậy Thần Chi Lĩnh Vực bọn ta sẽ tức khắc đi ngay. Nếu ta thắng, mà Sát Vô Xá bang chủ cũng bằng lòng, vậy có thể gia nhập bang của chúng ta. Thực ra trước giờ chúng ta vẫn luôn tán thưởng tâm huyết của Vô Xá bang chủ đấy, là kẻ lời hứa đáng giá

ngành vàng, dám làm thì dám chịu. Nhìn bây giờ, nam nhi có cá tính như vậy đã càng ngày càng ít rồi.”

“Đâu có đâu có.” Sát Vô Xá vội vàng khiêm tốn, mặt đã có chút đỏ.

Con mụ này có chút lợi hại đó! Đường Hoa liếc qua Thằng Giả Vi Hạo một cái. Chỉ một câu nói thôi đã khiến cho Sát Vô Xá có hảo cảm với nàng rồi, hơn nữa còn có thể bức bách Sương Vũ phải đồng ý tỷ thí nữa.

“Vô Xá, người thấy sao?” Sương Vũ hỏi Sát Vô Xá. Bất cứ ai cũng đều có thể thấy được, so sánh đội hình hai bên thì điểm số tuyệt đối phải là 5 - 0.

“Có thể!” Sát Vô Xá trả lời.

* * * * *

Thi đấu trên không phận của trấn, ra khỏi trấn là thua, chết là thua, có thể đầu hàng...

Trận đầu tiên...

“Bạn của người bị ngớ ngẩn à?” Đường Hoa bưng đĩa cua đứng trước cửa tửu lâu, nói với Sương Vũ: “Rõ ràng sẽ thua mà.”

“Không ngớ ngẩn thì còn làm gì được nữa? Thần Chi Linh Vực người ta đã cướp trắng trợn thế mà. Hiện giờ có một cái bậc thang để xuống rồi, lại còn có thể diện để xác nhập vào Thần Chi Linh Vực nữa, coi như là kết cục không tệ rồi. Lẽ nào người thực sự cho rằng mặt mũi ta trắng lăm à?” Sương Vũ ngồi bên cạnh Đường Hoa, dùng hai tay chụp lấy con cua của hân.

“Ấy! Ta có bệnh truyền nhiễm đó.”

“Cúm lợn à?” Sương Vũ tỏ vẻ khinh bỉ: “Coi cái bản mặt hẹp hòi của người kia. Ta nói này, binh trạm bên biển Đông sắp khai trương rồi đấy, có hứng thú nhập bang không?”

“Tùy tiện vậy!” Đường Hoa thật sự không quan tâm, vào bang cũng không có nghĩa là hân sẽ không chặt người bên đó, mà không vào bang cũng không có nghĩa là hân sẽ không chặt: “Có điều, một khi ta mà vào bang, vậy cái phân đường chỗ Tinh Tinh có thể sẽ làm ầm lên cho coi. Trừ Nhu Mễ, Mặc Tinh với Thiên Sứ ra, ai nấy cũng đều coi ta là tên đứng đầu trong tứ hại cả.”

“Người cũng biết à? Đúng rồi... Người qua sáu mươi rồi, có phải định sẽ độ kiếp không?”

“Cũng có ý đó, có điều trong lòng không chắc chắn lắm.”

“Ta khuyên người đừng nên mạo hiểm. Hiện giờ thân thủ người đã rất lợi hại rồi, cần gì phải mạo hiểm như thế chứ. Một khi thất bại, vậy người sẽ chẳng còn lại gì nữa cả.”

Đường Hoa hỏi: “Nếu thực sự thất bại rồi, vậy người có còn coi ta là bạn không?”

“Người coi Sương Vũ ta là người nào?” Sương Vũ hăm hăm liếc Đường Hoa một cái, nói: “Nếu thực sự thất bại, vậy tỷ tỷ ta che chở người.”

“Vậy bây giờ che chở người ta luôn đi.”

“Ta nhỏ, kinh tởm.” Sương Vũ rùng mình một cái: “Người có biết tòa miếu nào trên núi không?”

“Miếu? Miếu Tuyết Sơn à?” Đường Hoa gật đầu: “Ta biết.”

“A! Người biết à?” Sương Vũ giao dịch cho Đường Hoa một thứ. Đường Hoa nhìn lại, là một tấm tàng bảo đồ, trên có vẽ một tòa miếu, nhưng chẳng thấy có lời giới thiệu nào cả. Sương Vũ tổ đội Đường Hoa, nói: “Tấm bản đồ này là ta nhờ người ta thuận tay mua được đó. Nghe nói là có người trong bang ta đánh một con BOSS nhỏ lấy được. Nhưng bọn hắn đã tìm suốt hai tuần rồi mà không tìm được cái núi nào có miếu cả.”

“Nếu lúc nào người rảnh, hú ta ta giúp.”

“Được, có điều người phải chờ ta mấy ngày đã, ta đang bận chuyện.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 192: Miếu Tuyết Sơn

Chương 192: Miếu Tuyết Sơn

Điều khiến Đường Hoa không ngờ là, thủ hạ Sát Vô Xá quả thực vẫn có người tài, bốn trận đầu không ngờ lại có thể kèn cựa được 2-2 với Thần Chi Linh Vực! Đường Hoa không khỏi nghĩ lại, rốt cục là vì Huyết Chiến Đồ

Thành tàng long ngọa hổ hay Thần Chi Lĩnh Vực chỉ là một đám rác rưởi, hay do bản thân mình quá mạnh mẽ rồi nhỉ?

Đang đà nói chuyện phiếm, Sương Vũ rất nhanh đã giải đáp vấn đề này: “Bang của Vô Xá có hai người mới vào, đều là cao thủ ẩn danh do ta lấy từ bên Song Sư qua hết. Ta đã chuẩn bị cho trường hợp như thế này đó.”

Đường Hoa nhìn Sát Phá Lang bước lên sân khấu của trận thứ năm: “Người trở nên hư hỏng rồi!” Thấy Thắng Giả Vi Hậu khẩn trương lắm, chắc chắn Sát Phá Lang vốn không có trong danh sách thi đấu ban đầu của nàng đâu. Vui quá! Sương Vũ chết tiệt này, sao lại không kéo ra ba tên cao thủ luôn đi chớ, nhìn cái cảnh người khác bị lật thuyền trong mương khoái lắm mà.

Sương Vũ tiếp tục giải đáp vấn đề của Đường Hoa: “Ta không có hư hỏng, mà cho dù có hư hỏng cũng là do ai đó ảnh hưởng thôi. Vốn ta chỉ nghĩ là đánh ba trận hai thắng, ai ngờ phải thi đấu năm trận đâu. Lại nói, cao thủ ẩn danh thật sự khó tìm lắm.”

“Vì sao lại khó tìm?”

“Bởi vì họ ẩn danh chứ sao.” Sương Vũ bổ sung: “Đây là hai người nổi bật giữa đám ẩn danh, nên mới bị ta vô ý phát hiện được đấy.”

“Ha ha... Ấy! Người vừa mới nói người trở nên hư hỏng là do ai đó ảnh hưởng, là ai đó?”

“Thư Sinh đó, còn là ai được nữa?”

“...”

“Sắc mặt người không tốt lắm nhen... Ha ha, người sẽ không cho rằng người là người ấy đó chớ?”

“...” Đang còn xấu hổ.

Sương Vũ cười xong, lại lấy ngón tay cù cù nách Đường Hoa: “Có mà, người cũng có mà.”

“Người dở con nít đấy à? Lại nói, đó cũng đâu phải là sự tích quang vinh gì đâu. A! Người vậy mà dám coi ta là đồ ngớ ngẩn...”

Sương Vũ cười hì hì ra chiều sâu sắc, nói: “Người rõ, ta cũng rõ.”

“...” Xấu hổ quá rồi. Dù sao bản thân mình cũng vẫn chỉ là một trái táo còn xanh, bị người ta khi dễ về chuyện nào đó cũng là điều bình thường

thôi. Sẽ quen thôi mà, sẽ quen thôi mà...

* * * * *

Sát Phá Lang giết người xong tra kiếm trở lại vỏ, thoải mái đến không thể thoải mái hơn. Nhưng thực ra hắn lại đang thầm lau mớ mồ hôi nhả tin cho Thăng Giả Vi Hậu: “Người đoán đúng thật đấy, thăng nhãi kia đúng là không có dày mặt bước lên võ đài.”

Thăng Giả Vi Hậu trả lời: “Đương nhiên rồi, lúc mới gặp mặt ta đã thấy Sát Vô Xá khá là ghét hắn ngay. Có điều thế này cũng không phải là cách, hắn đã cưỡng chế rời bang, tức là đang ở vào trạng thái đối địch vĩnh cửu với chúng ta. Một tiếng đồng hồ trước, người ta mới vào trấn là đã thuận tay giết ba người bên ta rồi đấy.”

“...” Sát Phá Lang trầm tư một chốc rồi trả lời: “Hiện giờ cách duy nhất chỉ là nguyên rửa hắn độ ma kiếp thứ hai thất bại thôi. Ta sẽ dành ra một tháng để truy sát hắn, không, hai tháng.” Hắn nghiêng răng kèn kẹt, nắm đấm siết lại...

Thăng Giả Vi Hậu than một hơi, loại người chơi đối địch dạng cừu nhân mà không phải cừu nhân, rồi đánh cũng không chết này dù là ai gặp phải cũng nhức đầu cả. Người đâu thể nào kéo cả ngàn người ngày ngày đi truy sát hắn được. Đừng nói là thuộc hạ của người sẽ chán, mà cho dù là giết được rồi, cũng chưa chắc đã xong nữa. Như hồi Đông Lai vậy, người thì không giết được, mà còn phải thiệt tới mấy trăm mạng, đã vậy người ta còn không bị trừ công đức nữa chứ. Dựa theo lệ thường trong võng du thì còn một biện pháp nữa, đó là chửi. Chiêu này thực sự lợi hại vô cùng, hình thức thường thấy nhất là chửi phạm vi toàn server, không chửi mẹ người thì cũng là chửi cái gì cái gì đó... Rất nhiều cao thủ võng du bởi vì đã làm vài chuyện xấu nên đã bị chửi đến mức phải rời khỏi trò chơi đấy... Nhưng đáng tiếc, thứ nhất, người chơi trong Song Kiếm không có quyền phát thanh. Thứ hai, tên này không phải là người, hắn không coi chuyện bị chửi ra cái gì cả. Những kẻ mặt dày luôn luôn khiến cho người ta chán ghét vô cùng. Thăng Giả Vi Hậu nhìn Đường Hoa, càng nhìn lại càng thấy không thuận mắt.

* * * * *

3-2, Thần Chi Linh Vực thắng. Khả năng và năng lực của Thăng Giả Vi Hậu không ra cái gì, nhưng lại có được tổ chất cơ bản của các nữ trí thức: đối trá. Nói rõ ra, từ này cũng không phải là nghĩa xấu. Những người nào từng đi làm trong công ty thì biết, nếu nam giới đang lúc bất mãn nhau, vậy trừ khi liên can đến công việc, còn lại ngay cả chào hỏi cũng không thềm, cho dù là tính chất công việc thì có thể miễn được cũng miễn luôn. Mà nữ giới lại không giống vậy, sau lưng người ta các nàng có thể kéo ai đó tới nói xấu, nhưng khi người ta có mặt ở đó, các nàng sẽ thân thiết y như tỷ muội vậy.

Trong nhất thời Sát Vô Xá vẫn còn cho rằng mình đã chữa mặt mũi rất rất nhiều cho Thần Chi Linh Vực người ta, nên trong lòng thoải mái vô cùng. Thế là bắt đầu trình tự xác nhập, bắt đầu bằng việc đệ đơn xác nhập lên. Nhân viên trong bang hội có thể tự do lựa chọn đi hay ở, những người không đồng ý xác nhập có thể nhận được một phần phí thôi việc, còn bao nhiêu thì là do sổ tài chính trong bang hội quyết định. Những người đồng ý xác nhập có thể trực tiếp gia nhập vào Thần Chi Linh Vực, tiếp đó chính là công việc của các đường chủ, thông thường là sẽ dựa theo cấp bậc mà kéo vào trong phân đường của mình. Nếu kéo không nổi, vậy Thăng Giả Vi Hậu sẽ mở riêng một phân đường, cho hết vào trong đó, Sát Vô Xá sẽ trở thành đường chủ cái phân đường ‘nhật vỏ’ này.

* * * * *

Sự tình được xử lý xong, Thăng Giả Vi Hậu im ắng phát tài nên không truy cứu chuyện Đường Hoa đã giết ba người trong bang mình. Sát Phá Lang với Mông Mông sau khi lưu lại hai ánh mắt khinh bỉ xong cũng rời khỏi. Tuy họ biết thủ đoạn khinh bỉ kiểu này quả thực là đáng chán lắm, nhưng không tỏ vẻ khinh bỉ một cái thì lại có lỗi với chính mình, bởi vậy vẫn cứ khinh bỉ. Vạn Vật Khô Khốc lại ngược lại, hẳn rất nhiệt tình, không những khách khí cáo từ Đường Hoa, mà còn thêm hảo hữu nữa.

Đường Hoa nhìn theo bóng lưng của Vạn Vật này, cảm thán: “Không ngờ trong Thần Chi Linh Vực vẫn còn có người chính trực như thế nữa.”

Sương Vũ liếc mắt qua, hỏi: “Có phải đã thêm hảo hữu với người rồi không?”

“Người... Sao người biết được?”

“Ha ha!” Sương Vũ cười nhưng lại như không cười.

Cao thủ Giáp đang đứng bên cạnh lại rất hảo tâm giải thích: “Hắn nổi danh là kẻ kiên định duy trì tín niệm ai đến cũng quen, tứ hải đều là huynh đệ, ngũ hồ đều là bằng hữu đó.”

“...” Đường Hoa cười gượng hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo...”

“Cao Thủ Cô Quạnh.”

“Cô Quạnh Cao Thủ.”

* * * * *

“Ta cảm thấy hôm nay rất lộn xộn.”

Sương Vũ nói: “Không phải là người lộn xộn, mà là do tỷ tỷ trước kia không hợp với người.”

“Coi bộ hôm nay tâm tình người khá lắm nhỉ?”

“Cũng được lắm!” Sương Vũ thở dài: “Sát Vô Xá này trước giờ vẫn luôn khiến ta phải đau đầu. Hắn là nòng cốt trong Tam Thương, hơn nữa vẫn luôn tôn trọng ta. Hôm nay nay coi như là giúp hắn một lần cuối cùng vậy, hy vọng về sau hắn có gặp phiền phức cũng sẽ không gọi ta nữa.”

“Người thiện lương quá thì sẽ như vậy đó. Học ta này, vô tâm vô ưu vô nghĩ, thế là ngày ngày đều rất thoải mái đây.”

“Đừng có nói mình thành người như vậy.” Sương Vũ nghiêm nghị răn dạy Đường Hoa một câu, xong nàng chỉ tay: “Đến rồi, binh trạm của bọn ta đây. Phòng chừng phải cần hai ngày mới có thể trang bị đầy đủ phương tiện cho binh trạm này được. Thỏa thuận rồi đó, người phải chờ ta.”

“Ừ ừ!” Đường Hoa gật đầu, rồi đột nhiên tức giận bùng bùng: “Định thu tiền phí ở lại của ông đấy hử?”

“Ha ha! Cái này thì ta không có cách nào giúp được.” Sương Vũ chỉ tay giới thiệu: “Chính giữa trấn là phòng công vụ, phố Đông là ẩm thực trà bánh, tạm thời còn chưa có người chơi kinh doanh nên có phần đơn điệu. Phố Tây là chợ, cũng chưa ai bán buôn gì cả, có phần tẻ lạnh. Phố Nam với Bắc còn chưa có phát triển, mới chỉ có một hiệu thuốc mà thôi. Đạo phố chán rồi thì có thể ra ngoài luyện cấp, ta sẽ nói trước với họ, cấp của quái ở

đây chừng 30-35. Mọi chi tiêu cứ ghi chép đi, xong việc rồi ta sẽ trả lại cho người.”

“Vậy nếu gặp cừu nhân khiêu khích ta thì phải làm thế nào?”

“Ý người là nói mấy cô nàng bên Tinh Tinh đường à? Ta vẫn cứ thắc mắc, sao lần nào người cũng có thể xuống tay bẻ cánh đập hoa thế được nhỉ?”

“Không thể trách ta được mà, ai bảo các nàng cứ thích chiếm địa bàn của ta chứ?”

“Chỗ nào là địa bàn của người?”

“Quái nhiều, địa hình tốt đều là địa bàn của ta hết. He he!”

“Người là kẻ vô lý nhất mà ta từng thấy đó, dù sao cũng đã dặn dò rồi, các nàng sẽ không chủ động khiêu khích người đâu. Nếu thực có thì...”
Sương Vũ nhỏ giọng: “Người cứ vừa giết vừa chạy đi, đến khi đó ta sẽ liên hệ người gặp mặt ở chỗ nào đó. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên người làm chuyện như vậy mà.”

“Ừ ừ! Người thơm thật đấy.” Đường Hoa tỏ vẻ háo sắc, hít một hơi.

“Cũng như người thôi.” Sương Vũ vừa rời đi vừa che miệng cười thầm.

“...” Nữ nhân này muốn tạo phản rồi. Đường Hoa nghiêng răng.

* * * * *

Quái cấp 30... Đến một chút hứng thú Đường Hoa cũng không có, đặc biệt là sau khi hần vừa mới phải trải qua N ngày luyện cấp. Ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, Đường Hoa cảm thấy phiền chán vô cùng. Từ lâu, hiệu thuốc, điểm sống lại hần cũng đã dạo hết ba vòng rồi, lại vô cùng vô cùng phiền chán tiếp. Bởi vậy hần ra ngoài, tìm một chỗ lý tưởng, lấy xẻng phá băng, tìm được một con sông, bắt đầu câu cá.

Một con hai con lại ba con, bướm nhỏ bướm to... Đường Hoa chợt nhớ tới bài thơ vô cùng vô sỉ này. Mức vô sỉ của nó hoàn toàn có thể sánh ngang với bài ‘Vác cày qua vai hì hục thở’. Vì sao cá lại đi cắn câu chứ? Nếu mình là một con cá, nhất định sẽ gặm cho hết con giun chứ tuyệt đối không bao giờ đụng đến lưỡi câu. Lại nói, khi mà có cả ngàn vạn đồng tiền hấp dẫn mình, chắc chắn mình cũng sẽ mất kiểm soát thế thôi. Bọn cá mú thì

không hứng thú chút nào với tiền bạc, cũng giống như mình chẳng mê gì mấy con giun vậy...

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung...

Đột nhiên tay Đường Hoa trầm xuống! Hắn vui mừng khôn xiết, có cá thật thật to cắn câu rồi. Rồi lại đột nhiên nữa, một lực kéo cực mạnh truyền tới, Đường Hoa bay vào trong lỗ thủng. Đậu xanh, ông đang câu cá, không phải câu cá voi...

Hồng Liên địa ngục. Vừa rơi xuống nước, Đường Hoa chưa kịp nhìn thấy gì đã tức khắc tung một mảng hoa sen ra. Quả nhiên hắn thấy có một con quái ngư khổng lồ màu trắng, miệng có hàng ngàn cái răng, vây hóa thành mười chiếc cánh đang xông qua biển lửa muốn tấp vào mình.

Không hay! Đường Hoa bèn cấp tốc chìm xuống, đồng thời lệnh cho đám tiểu quỷ trong địa ngục xả thân kéo cá đang tranh thủ một ít thời gian cho mình. Nhìn lại trạng thái bản thân, hắn tức giận bừng bực. Đây hoàn toàn là phản vật lý mà, dựa theo vật lý mà nói thì nước dưới 0 độ mới đóng băng, nhưng nước ở nơi đây vẫn chưa kết băng mà máu của mình đã mất dần dần rồi.

Lượng Thiên xích! Ông nấu người luôn. Vừa mới kích hoạt được Lượng Thiên xích, uy thế của Hồng Liên địa ngục đã tăng vọt lên, biển lửa trải rộng ra, chính giữa nó hóa thành một vũ tướng xương khô khổng lồ tay cầm trường kích, cười một con chiến mã xương khô, uy phong lẫm lẫm xông về phía con cá khổng lồ.

Trường kích mang theo ngọn lửa đâm về phía con cá, con cá ngoặt đuôi một nhát, toàn thân có Phật quang lưu động, trường kích không thể đâm vào được. Đường Hoa lại dồn thêm một ít pháp lực nữa, trường kích của tướng quân xương khô hình thành một luồng gió xoáy, lại tiếp tục đâm một lần nữa. Nhưng không ngờ con cá kia cũng có đòn dự bị, Phật quang bảy màu lóe lên, nhận lấy lực đánh vào của trường kích, không có chút mảy may thương tổn nào.

Đậu xanh, người là một con cá, học Phật quang làm cái gì chứ? Đường Hoa muốn khóc mà không có nước mắt. Người chơi ai nấy đều biết được, Phật pháp tuy lực công kích thậm hơn cả thậm, nhưng lực phòng ngự lại

vững chắc đến nỗi có thể xưng là thiên hạ đệ nhất luôn. Nào là Kim Cang Bất Hoại Thể, nào là Bồ Đề Bất Tử Chi Thân, muốn vô lại bao nhiêu thì có vô lại bấy nhiêu. Đương nhiên đây chỉ là nói về mấy tên hòa thượng trọc đầu thuần túy thôi, như là Tôn Minh vậy, chứ mấy tên đầu đà còn giữ tóc thì không được học mấy cái Phật pháp cao thâm đến thế. Chẳng trách sao mà trong Song Kiếm người ta vẫn hay nói thế này: Con lừa trọc con lừa trọc, da dầy vô địch.

“Cá ca, cá học Phật pháp tất phải thiện lương. Ngài vừa học Phật pháp lại vừa giết người như vậy, có phải khó ăn nói lắm không?”

“...” Cá khổng lồ vẫn im lặng, nhai nhép, ta mà nói chuyện, đình chỉ nhập định là Phật quang sẽ bị phá ngay, sau đó người sẽ nhân cơ hội giết ta, đừng cho rằng ta không biết nhé.

Đánh không chết, mà dây dưa thì chẳng lại! Người chơi vẫn luôn chịu thiệt như thế đó. Sợ người rồi, ta chạy có được hay không? Đường Hoa lặn xuống chỗ sâu hơn, chuẩn bị quẹo một vòng lớn về lại mặt đất. Hiện giờ điều mong ước duy nhất là cái vết nứt kia nó đừng có bị hồi phục lại, nếu không mình sẽ thảm lắm, thế nào cô nàng Sương Vũ chết tiệt kia cũng sẽ cười đến rụng cả hàm răng cho coi.

Càng lặn Đường Hoa lại càng thấy, đây không phải sông mà là một chiếc hồ sâu, sâu đến nỗi không thấy đáy được, hơn nữa tầm mắt lại càng ngày càng ngắn hơn. Trong lòng Đường Hoa có chút nao nao, trong biển hắc đã từng lặn hơn một cây số rồi, thế mà cái chỗ này hắc đã lặn xuống đến hai ngàn thước, nhưng vẫn chưa thấy đáy ở nơi nào! Giữa bóng đêm, Đường Hoa cứ cảm thấy như đang có đôi mắt nào nhìn mình vậy.

Có điều Đường Hoa dù sao cũng là Đường Hoa, hắc không những không bơi lên trên, mà càng ngày càng lặn xuống sâu hơn. Hắc lấy ra một viên dạ minh châu đã mua ở Phong Đô rồi lặn xuống tiếp.

Được thêm mấy phút, Đường Hoa cảm thấy không ổn cho lắm, cái này hình như giống chuyện phi hành lâm hướng vậy. Nghe nói khi các phi hành viên khi bay xuyên qua tầng mây vào ban đêm, bay lên lại cứ có cảm tưởng như đang bay xuống vậy, nếu như lúc này mà không có niềm tin vững chắc, vậy chỉ có một con đường chết thôi. Nhưng mình không có máy móc, nên

việc phán đoán lên hay xuống chỉ là nhờ vào việc phán đoán ánh sáng mạnh hay yếu thôi, cơ mà sao ánh sáng càng ngày càng mạnh rồi nhỉ?

* * * * *

Sâu dưới đáy hồ, Phật quang lưu động vẽ ra một kết giới, một tòa miếu nhỏ lóng lánh hào quang yên tĩnh đứng ở đấy. Ngói làm bằng ngọc, xà làm bằng phi thúy, cửa làm bằng vàng, nền lát bằng bạc... Nghe nói ở Tây Thiên có một cái chùa toàn bộ sàn đều được trải bằng vàng, không ngờ dưới đáy hồ nơi phương Đông này lại cũng có một cái miếu phú quý như thế. Chắc hẳn là trốn thuế rồi...

Đường Hoa tiến vào trong màn Phật quang, đúng như hần đoán, bên trong không có nước. Đang chuẩn bị hạ xuống quan sát, chợt cảm thấy có điều gì đó nguy hiểm, Đường Hoa vội vàng lao ra khỏi kết giới, hần chỉ trông thấy trước mắt mình có thứ gì đó lóe lên một cái rồi biến mất. Hần lượn vòng vòng bên ngoài màn Phật quang xem xét, nhưng mãi vẫn không phát hiện thấy gì lạ thường.

Đường Hoa bèn cẩn thận lấy ra một con gà sống, thò tay xuyên qua màn Phật quang rồi ném nó vào. Con gà đáng thương rơi xuống, vỗ cánh phạch phạch được đến lần thứ ba thì đột nhiên hóa thành ánh trắng. Đường Hoa lau đọt mồ hôi lạnh. Mấy vụ trúng thương trong Song Kiếm chia thành thương tổn sinh hoạt và thương tổn kỹ năng. Thương tổn sinh hoạt tức là thương tổn gây ra do một người bình thường, loại này có thể phá hư được hoàn cảnh, chẳng hạn như chuyện Đường Hoa đào hầm trong Tỏa Yêu tháp, rồi đục băng để câu cá vậy, những chuyện này kỹ năng không làm được. Lại nói tới chuyện giết gà, nếu giết nó bằng thương tổn sinh hoạt, vậy tức là cầm kiếm cắt cổ gà, đương nhiên người muốn đâm chết cũng được, tùy hứng của người, khi đó con gà ấy sẽ biến thành một thi thể gà, thịt của nó có thể dùng để ăn. Nếu dùng kỹ năng giết gà, nó sẽ biến thành ánh trắng, không lưu lại thi thể.

Chọi một món trang bị rác rưởi vào, trang bị rơi xuống trước cửa miếu, mãi vẫn không bị tấn công. Ném một con cá vào, chỉ hai giây, con cá đã hóa thành ánh trắng. Đường Hoa căn bản là không thể thấy nổi khi ngôi miếu này xuất ra kỹ năng sẽ có biến hóa gì cả. Hần lại nhìn cẩn thận hơn, mới

thấy trên miếu có một chiếc bảng, trên bảng có ghi ba chữ: miếu Tuyết Sơn. Vừa nhìn thấy hăn đã phát điên ngay tức thì, đến nỗi muốn ăn thịt người luôn. Hóa ra cái miếu mà tên hòa thượng chết tiết kia nhờ mình đưa tượng phật vàng đến chính là miếu này đây, nếu không phải là do trùng hợp, vậy nguyên cả cái Đại Tuyết Sơn mệnh mông mờ mịt, biết đi đâu mà tìm? Đường Hoa nghiêng răng: phàm là mấy tên đầu trọc đều chẳng có ai tốt cả. Trần Bội Tư làm Hán gian, Quách Đông Lâm bán bạch phiến, Cát Ưu là địa chủ, Tôn Minh xuất bản tạp chí lá cải...

Coi bộ nơi này một mình mình không thể nào nuốt được nổi đâu... Đường Hoa bèn lao lên trên, dọc đường lại gặp con cá kia nữa. Giờ chiều cũ, triệu hoán võ tướng ra để chém nó, khiến nó phải xuất Phật quang bảo vệ bản thân, còn mình thì bỏ chạy. Một lượt tới lui như thế tuy hao phí thời gian không ít, nhưng bởi vì chiếc cần câu gãy vẫn còn ở miệng hồ, cho nên miệng hồ cũng không lành lại. Đường Hoa rất vui sướng lao ra khỏi miệng hồ, tuy cũng không có nguy hiểm, thời gian cũng không dài lắm, nhưng quả thật có cảm giác như đã trải qua hai kiếp làm người vậy.

* * * * *

“Ta có chuyện phải nói với người, nhưng ta lại không muốn nói với người, không nói thì có lỗi với người, mà nói rồi lại có lỗi với bản thân mình.” Đường Hoa tìm Sương Vũ, sau đó đọc như đọc vè lúu cả lưỡi. Mấy câu nói này đã thể hiện nội tâm mâu thuẫn của hăn một cách đầy đủ rồi. Hăn vốn định hô hào mấy tên bạn xấu cùng đến đây tiêu diệt tòa miếu kia, nhưng Sương Vũ lại là người nhờ mình tìm nó trước, không thể không báo cho nàng biết được. Vốn báo cho Sương Vũ cũng không có vấn đề gì, nhưng một khi Sương Vũ biết bên trong binh trạm của mình lại có một thứ như thế, chắc chắn nàng sẽ trước công sau tư ngay. Một bầy thành viên Song Sư cùng lặn xuống, vậy ngay một cọng lông cũng chẳng còn cho mình nhặt nữa là. Thật là đau khổ cơ...

Nghe mấy câu loạn xà ngầu này, Sương Vũ lại cười đến híp cả mắt. Tuy nàng không biết có chuyện gì đang xảy ra, nhưng nàng biết việc này có liên can đến mình, và Đường Hoa đang phải phân vân ưu lự giữa lợi ích của hăn và bản thân mình. Nàng rất là vui, vì dù sao trong lòng của Đường Hoa

cũng có nàng... Đừng có hiểu lầm, tư tưởng phải trong sáng nhé. Điều nàng muốn chỉ là khi Đường Hoa hành sự thì ít nhất cũng còn bản khoản đến nàng thôi.

“Ừ... Được rồi, nói vậy đi, ta phát hiện miếu Tuyết Sơn rồi!”

“A?” Sương Vũ sững sốt lắm. Thằng nhãi này chỉ đi lang thang trong phạm vi binh trạm, làm sao lại phát hiện được miếu Tuyết Sơn vậy chứ: “Ở đâu?”

“Nói đến thì dài lắm.” Đường Hoa đau khổ vô cùng, đáng hận là mình lực đơn thế mỏng quá.

Sương Vũ đưa tay chống cằm, đôi mắt đẹp dòm Đường Hoa: “Ta có thời gian.”

“Vừa nãy ta nhàm chán nên đi câu cá, sau đó cá lại câu ta xuống. Đánh một trận, nó không vui mà ta cũng chẳng mừng. Tiếp đó ta phát hiện ra một ngôi miếu đổ nát. Ta thử nghiệm rồi, cái nơi chết tiệt đó không phải là nơi mà ta có thể nuốt nổi, cho nên định tìm người cùng nhau đi dọn nó. Có điều người thì ta nhất định phải thông báo. Nhưng mà...”

“Nhưng mà ta lại là phó bang chủ, nhưng nhưng mà ngôi miếu đổ nát đó lại ở trong binh trạm của ta, rồi nhưng nhưng nhưng mà ta sẽ không để cho người ngoài nhúng tay vào những thứ bên trong binh trạm... Có phải như thế không?”

“Hình như vậy!”

“Ta đi gọi người đây, nếu bọn ta không thể dọn được, vậy người có thể gọi người đến.” Sương Vũ hỏi: “Như thế có được hay không?”

“Không được!”

“Ngoan! Lát nữa tỷ tỷ mua kẹo cho người ăn.”

“...” Đường Hoa nghiêng răng: “Ta muốn ngủ với tỷ tỷ.”

“...” Sương Vũ nở một nụ cười kỳ dị với Đường Hoa, Đường Hoa rùng mình một cái. Sương Vũ quay đầu lại hô: “Cao Thủ Cô Quạnh, gọi người, gọi cao thủ ấy, hoạt động của bang hội, bảo Hạo Nhiên mang đội cao thủ từ biển Đông trở về.”

“Được, Sương Vũ tỷ! Có chuyện tốt gì thế?”

“Nam nhân của ta bảo với ta là trong binh trạm này có bảo tàng.”

“Nam nhân của người?” Đường Hoa ới ra bụm máu.

“Tiểu đệ đệ, muốn ngủ với tỷ chỉ cần một điều kiện thôi, đó là nhất định phải kết hôn với tỷ, mà phải có giấy tờ đăng hoàng đấy.”

“Chúc các người bị diệt bang.” Đường Hoa hỏi: “Ta gọi vài người đến quan sát chắc không có gì trở ngại chứ?”

“Có thể, nhưng tuyệt đối không được động thủ.”

“Âu kê!” Đường Hoa hô hào Huy Hoàng, Mặc Tinh với lại Quàng Khăn Đỏ.

Sương Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nàng đưa mắt đến sát mặt Đường Hoa, chỉ cách có 5mm, hỏi: “Ông xã đệ đệ, có phải ngài đã sớm nghĩ cách dụ bọn ta đến làm con chốt thí rồi không?”

“Không thì bọn ta xuống trước đi?” Đường Hoa toát mồ hôi, nữ nhân này lợi hại ghê, vậy mà có thể đoán được ý đồ của mình đấy! Đúng thật đó, tình hình trong miếu hẳn chẳng biết cái gì cả, chỉ biết là vật còn sống tiến vào tất chết thôi. Muốn phá cái bẫy này, hoặc là đi mua mấy trăm con gà đến thử nghiệm để tìm ra vấn đề, hoặc là phải cố động bang chúng Song Sư đến làm con chốt thí mới được. Đường Hoa là một người đơn thuần, tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương pháp chạy về Trung Nguyên mua gà ngu ngốc kia, bởi vậy cũng chỉ còn đường nhờ người Song Sư mở ra lối đi mà thôi. Mà muốn đối phó với Sương Vũ, tuyệt đối không thể trực tiếp nói hoặc trực tiếp dụ dỗ được, mà phải lừa gạt quanh co, chậm chậm từng bước từng bước kéo nàng xuống mặt nước.

Tiền đặt cược của Đường Hoa đều đổ vào thân Huy Hoàng hết. Có thể nói Huy Hoàng là kẻ nhanh nhất Song Kiếm. Nếu có người nào đó có thể phát hiện ra loại ánh sáng lóe lên trong màn Phật quang nơi miếu Tuyết Sơn kia là cái gì, vậy người đó chỉ có thể là Huy Hoàng. Chỉ có nhãn lực tốt nhường đó, mới có thể phát hiện ra thứ nhanh như vậy được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 193: Thiên địch

Chương 193: Thiên địch

*** Thông báo: từ giờ mình sẽ hệ thống lại cách xưng hô của các nhân vật, nhưng thực ra chỉ là biến đổi cách xưng hô giữa người yêu/vợ chồng với nhau cho nhất quán trước sau mà thôi:

- Đang theo đuổi nhau: ta - huynh, ta - muội
- Đã xác nhận yêu nhau, hoặc đã kết hôn, hoặc người nhà: huynh - muội
- Cách đề cập đến vợ/bà xã: lão bà
- Cách đề cập đến chồng/ông xã: lão công

Mong mọi người thứ lỗi vì cách xưng hô lúc nọ lúc kia từ trước đến giờ.

^ ^!

Sau đây là vào truyện:

Bên Sương Vũ tập hợp nhân mã, Đường Hoa cũng thu nạp đám cao thủ bạn bè. Mặc Tinh, Phá Toái là dân Song Sư, không thể tham dự được. Quàng Khăn Đỏ thì không có vấn đề, đang khẩn cấp chạy tới. Huy Hoàng lại khiến cho Đường Hoa phải dở khóc dở cười, hắn thế mà còn đang ở Sơn Hải giới kiếm tiền! Hiện giờ đang là thời điểm thành lập binh trạm, lại nói bang Nhất Kiếm đã dựng binh trại đúng ngay thời điểm hoàng kim, cho nên lúc này hiệu suất luyện cấp ở Đại Tuyết Sơn còn nhiều hơn cả nhiều... Câu giải thích duy nhất chính là, Huy Hoàng đã nghèo đến điên rồi. Nghĩ lại thì cũng đâu đến nỗi đâu, mình đã giảm giá cho hắn, lại tặng thêm bản thân hắn vốn có một ít tiền dự trữ, cho dù có vay nhiều tiền lắm cũng chỉ khoảng một ngàn kim thôi, cần gì phải găng đến vậy chứ?

Đại Tuyết Sơn và Trung Nguyên tuy có địa giới giáp nhau, nhưng Đại Tuyết Sơn lại là một khu vực độc lập, cho nên tin nhắn không thể truyền ra ngoài được. Đường Hoa dĩ nhiên không truyền thư cho Huy Hoàng rồi, tới Vân Trung giới thì còn có đường, chứ muốn đến Sơn Hải giới chỉ có thể nhờ hệ thống truyền qua mà thôi, bởi vậy không thể truyền thư được. Người Đường Hoa nhắn chính là Tôn Minh, Đường Hoa nhờ hắn đến Sơn Hải giới nhắn lại cho Huy Hoàng. Nội dung tin nhắn rất đơn giản: có mỗi làm ăn lớn, Đại Tuyết Sơn, nhanh.

* * * * *

Người ta cứ nói là làm đại hiệp oai phong lắm, thực ra đại hiệp rất rất nghèo. Coi Quách Tĩnh đó, không có sở trường nào cả, cũng không có công ăn việc làm gì, hoàn toàn là nhờ vào lão bà lẫn lộn trong Cái Bang lo chi tiêu gia đình mới có thể làm đại hiệp tiếp được. Tiểu Long Nữ thì túi tiền rỗng tuếch, phải ở lì trong cốc mười sáu năm. Rồi nhìn lại đám đại hiệp thời cổ đại, cơ bản đều là dân uống rượu không gọi món ăn cả, kẻ nào ăn được thêm mớ đậu phộng thì là người giàu. Từ đó lại nhìn tiếp tới con đường sinh tồn của đại hiệp: họ không cần làm ruộng, không cần kinh thương, điều cần làm chính là quen với mấy mỹ nữ có của ăn của để, hoặc là có va chạm với mấy tên cao thủ nhiều tiền là xong, như vậy địch nhân sẽ tự động đưa tiền tới tận cửa.

Mà Huy Hoàng thì tệ quá rồi, không có nữ nhân, không những độc thân một mình, mà cũng không có va chạm gì với ai cả. Bởi vậy hẳn cứ nghèo... Cho nên khi hẳn nhận được tin Đường Hoa gửi, hẳn thật sự kích động lắm...

* * * * *

“Gia Tử, cho ta mượn ít tiền trước! Ta có tờ biên nhận sắp đến hạn rồi.” Huy Hoàng vừa gặp Đường Hoa, câu mở đầu chính là như thế này.

“Chuyện gì thế?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Dựa theo tính toán của ta, hiện giờ người hẳn đã phải trả xong tiền rồi mới đúng chứ, trừ phi tỷ lệ rút đá ở Sơn Hải giới hạ thấp rồi.”

“Ai... Một người bạn của ta cãi nhau với lão bà của hẳn, cho nên kiếm ta mượn tiền mua một bộ đồ ngũ sắc để đỡ. Người bạn này ta quen từ hồi tân thủ thôn đến hiện giờ, đâu thể nào không giúp đâu phải không?”

“Huy Hoàng ca! Tức là lúc ngài cho người ta nợ thì không lập giấy vay nợ, còn lúc ngài nợ tiền thì đều lập giấy... Có phải không?” Đường Hoa lắc đầu: “Cần bao nhiêu?”

“Ba trăm.”

“Ba trăm?”

“Nếu không thì hai trăm cũng...”

“Đây là một ngàn kim, cầm chi tiêu trước đi.” Đường Hoa dập cho Huy Hoàng một tờ ngân phiếu: “Có điều... Ngài cũng tỉnh lại đi, ngài xem mấy tên cao thủ khác kìa. Sát Phá Lang, trong túi đều là mặt hàng đáng giá cả,

trên thân còn tức trực hơn năm nghìn kim. Phá Toái, tuy có nuôi một ả nữ nhân đốt tiền, nhưng chừng ngàn kim vẫn còn có thể mót ra được. Ngay như ả nữ phá sản Mặc Tinh, tuy trong túi không có lấy đồng cắc lẻ, nhưng dù sao cũng đã mua được một đồng rác rưởi rồi. Ngài nhìn lại ngài đi, trừ thanh tiên kiếm này thì không những toàn thân chỉ có trang bị màu lam, ngay cả một món đồ trang sức cũng không có nữa là.”

“%\$#&...!” Mặc Tinh tóm lấy Đường Hoa dấm tới tấp cả trăm dấm... thềm trong lòng.

Huy Hoàng cười khở: “Ta thực là không học theo nổi.” Hãn biết Đường Hoa bán thiệp mời đã vét bộn được một mớ từ trong túi các bang chủ khắp thiên hạ, nhưng đó là Đường Hoa, nếu đổi là bản thân mình, mình đâu có mặt dày lấy tiền thế được. Lại nói đã được người ta nhờ vả, hơn nữa còn là Diêm vương nhờ vả, vậy tất nhiên phải làm cho được việc chứ. Còn màn bán độ của Đường Hoa nữa, hãn cũng làm không nổi. Cải trang thành người khác lén trộm kiếm của Sát Phá Lang, hãn lại càng không làm được. Tuy hãn là trưởng lão trong một bang hội, nhưng vì cạnh cạnh trong lòng chuyện sau này phải nhờ toàn bang Nhất Kiếm làm nhiệm vụ bang hội một lần, cho nên mọi phúc lợi hãn đều từ chối cả... Người vậy mà không nghèo mới lạ đấy.

“Được rồi, thực ra ta cũng không biết phải xài tiền thế nào cả, người không đủ thì cứ nói thẳng.” Đường Hoa vẫn thích con người Huy Hoàng lắm, tuy tính cách hai người như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng Đường Hoa thực sự rất bội phục tác phong của Huy Hoàng. Đường nhiên bội phục thì bội phục, chớ muốn hãn bắt chước theo thì tốt nhất là đừng mơ, mình không phải dạng người đó, tay ngửa sẽ nhịn không nổi.

Phá Toái nghe Đường Hoa nói không biết phải dùng tiền làm gì cả, bèn tỏ vẻ khinh bỉ: “Đã không biết phải xài thế nào, còn thèm thuồng cái bảo tàng này làm gì?” Hãn có dự cảm rất không lành rằng mâm đồ ăn này có khả năng Song Sư sẽ nuốt không nổi, mà rốt cục lại làm lợi cho tên Gia Tử chết toi kia. Đây không phải là vấn đề mấu chốt, mà vấn đề mấu chốt chính là mình là dân Song Sư, tên Gia Tử chết tiệt này bưng cả mâm đồ ăn xong sẽ không có phần của mình.

“Không biết dùng tiền là một chuyện, còn nỗ lực kiếm tiền lại là chuyện khác.” Đây chính là đạo lý mà mọi ông chủ của các tập đoàn lớn đều biết được. Tiền tiêu không hết, không có nghĩa là không tiếp tục kiếm tiền.

“Đúng vậy!” Huy Hoàng đứng bên cạnh xen vào: “Phá Toái, Mặc Tinh, các người vì bang hội mà đã phản bội lại bọn ta.”

“Là các người quá vô tình đó chứ.” Mặc Tinh chống nạnh.

“Nhân gian đều có chân tình, một tiếng đồng hồ ba trăm mấy.” Đường Hoa tụng một câu dân thơ xong nói: “Phá Toái Mặc Tinh, không phải là bọn ta không phúc hậu, mà là có một chút bí mật các người không thích hợp chen chân vào.”

“Rồi rồi! Ta biết ta chướng mắt mà.” Phá Toái nói: “Mặc Tinh, chúng ta đi, lần sau chúng ta đến Nhất Kiếm cướp hai tòa miếu Tuyết Sơn của hã.”

“Ừ ừ!” Mặc Tinh gật đầu, sau đó ném cho Đường Hoa một ánh mắt khinh bỉ rồi chạy mất hút.

* * * * *

“Đầu tiên, chúng ta nhất định phải hiểu được là, nếu Song Sư là bộ ngựa, vậy chúng ta sẽ là vàng anh. Lúc vàng anh kiếm mồi thì ngàn vạn lần phải nhớ có khả năng còn một cây cung nữa.”

Quàng Khăn Đỏ hỏi: “Ai là cung?”

“Chắc hã là Sát Phá Lang nhỉ?” Huy Hoàng hỏi.

“Phải phải! Người cũng biết cái tính của Mặc Tinh tuyệt đối không giữ nổi bí mật được rồi đó. Cho nàng một chuỗi dây chuyền thôi là cái gì cũng khai hết hà. Nói đùa thôi... Bên này Song Sư có hoạt động lớn như thế, vậy Thần Chi Linh Vực bên kia không có khả năng không biết được. Ta phỏng chừng họ cũng không dám chính diện xung đột với Song Sư, cho nên có khả năng sẽ chỉ có một mình Sát Phá Lang đến mà thôi. Dù sao thì ai trên Trái Đất cũng biết phẩm đức của hã rồi, sẽ không tính sổ lên đầu của Thần Chi Linh Vực làm gì.”

Huy Hoàng gật đầu: “Theo sự hiểu biết của ta với Sát Phá Lang, hã nhất định sẽ xuất hiện ở thời cơ thích hợp nhất, phải chú ý mới được.”

“Tiếp theo, chúng ta đây cũng chỉ căn cứ theo tinh thần đánh cược một lần. Lần này chủ lực là Huy Hoàng người, nếu người không chắc ăn, vậy

không cần phải mạo hiểm. Cấp 60 không phải dễ luyện đâu.” Cấp bậc của Huy Hoàng cao hơn Đường Hoa một chút, hiện giờ đã là 61 rồi.

“Yên tâm!” Huy Hoàng tự tin nói: “Hồi đại học ta nhập ngũ mới nửa năm đã trở thành một trong bảy tên xạ thủ của cả đại đội rồi. Bàn về nhân lực tuy chưa chắc đã là tốt nhất, nhưng ta vẫn có tự tin.”

“Tốt lắm... Chúng ta an bài một chút đi. Ngày mai Hạo Nhiên sẽ dẫn người đến đây.”

* * * * *

“Gia Tử! Đã lâu không gặp, kể từ hồi người dụ muội muội ta xuống âm phủ đấy.” Hạo Nhiên nhiệt tình bắt tay Đường Hoa.

“Đúng vậy! Ta nhớ muốn chết luôn, thân thể thế nào rồi?”

“Còn được lắm!”

“Vậy tốt rồi, thân thể là vốn liếng cách mạng mà.”

Tinh Tinh đứng bên cạnh Hạo Nhiên chỉ biết lắc đầu, thật là mấy câu đối thoại nhạt thếch thên thệch mà. May thay Sương Vũ đã tới đúng lúc: “Hạo Nhiên, có thể xuất phát được chưa?”

“Có thể!”

Sương Vũ hỏi: “Gia Tử, lần trước người nói trong hồ có con cá lớn, nhưng người bên ta đã lặn xuống mấy lần rồi mà cũng không phát hiện ra. Người có hù dọa ta không đó?”

“Có khả năng là con cá kia bị dung mạo của người làm cho chấn kinh, đã bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật rồi.”

“Chúng ta nhiều người thế, người còn phải sợ một con cá sao?” Hạo Nhiên vội ngăn sự tức giận của Sương Vũ lại, quay đầu hô: “Mỗi đội trưởng ước thúc đội viên của mình. Mọi người xuất phát!”

* * * * *

Lần này Song Sư đã xuất hết mọi cao thủ ra, chừng trăm tên cao thủ đều là người được lựa chọn kỹ càng cả. Đường Hoa nhận ra được mấy người trong đó, quả thật đều là kẻ có bản lĩnh hơn người. Dựa theo lời Sương Vũ nói, cao thủ luôn bất tận, chỉ có điều là có nhiều người kín tiếng quá thôi, những hoạt động do bang hội tổ chức họ đều chẳng bao giờ tham gia cả.

Những người này không hề có cảm giác gấn bó gì với bang hội, họ nói chuyện phiếm với hảo hữu còn nhiều hơn là lên tiếng trong bang hội nữa là.

Hạo Nhiên rất yên tâm về đội của Đường Hoa... Thực ra nói đúng hơn là có phần yên tâm về Huy Hoàng. Hắn tin rằng Huy Hoàng sẽ không nói mà không giữ lời, đi giành hạ thủ trước. Nếu Huy Hoàng không đến, hắn thực còn phải đắn đo đấy. Tên Đường Hoa này thật khó mà đoán được đang nghĩ gì. Còn có Quàng Khăn Đỏ kia nữa, Hạo Nhiên nhận ra được nàng, đã sớm có người báo với hắn rồi, nàng chính là tên tội phạm bị truy nã ở Olympic vừa qua. Nhưng những chuyện thế này mọi người cứ giả ngây là được, dù sao chuyện cũng đã qua rồi, lúc đó thực ra hắn chỉ lên mặt một chút mà thôi. Lại nói, người ta chơi trò chơi đều là như vậy cả, quy định cũng có cấm nàng lợi dụng thủ đoạn nào đó ám sát lão Tề đầu. Cho nên nếu bàn đạo lý thì không so đo là đúng.

“Xuống nào!” Hạo Nhiên phất tay, hồ nước đã được đào ra diện tích một mẫu rồi, đây chính là sự thể hiện sức mạnh của bang hội.

Đám người đầu tiên lặn xuống là mười tên cao thủ do Phá Toái và Tinh Tinh cầm đầu. Hai phút sau, Hạo Nhiên và các nhân viên còn lại cũng lặn xuống. Cuối cùng mới đến bọn Đường Hoa và Sương Vũ.

“Ta lại nhắc trước một lần nữa.” Sương Vũ nói: “Dựa theo điều chúng ta đã ước định, trong vòng 24 tiếng đồng hồ nếu bọn ta không dẹp được, vậy các người có thể ra tay. Các người cũng có 24 tiếng đồng hồ, bọn ta sẽ không quấy nhiễu. Nhưng trong vòng 24 tiếng đồng hồ này, các người không được phép ra tay, cho dù là đánh một con tiểu quái cấp 1 cũng không được.”

Huy Hoàng nói: “Sương Vũ...”

“Không nói người đâu, đang nói người nào đó tinh thần bất ổn thôi.”

“A! Vậy là nói ta rồi?” Đường Hoa nhìn ngang ngó dọc: “Người yên tâm, dù sao người cũng là nữ nhân của ta, ta không lừa lọc đến vậy đâu.”

“Nữ nhân của người?” Huy Hoàng, Quàng Khăn Đỏ cùng đồng thanh sùng sốt.

“Đừng có nghe hắn nói bậy, ta đùa hắn đó.” Sương Vũ nói: “Bốn nhân vẫn còn có con mắt lắm.”

Vậy ý người là tìm ta thì không có con mắt đó hả? Đường Hoa đang định phản bác lại vấn đề này thì đột nhiên ở chỗ sâu hơn truyền đến những luồng nước gợn kịch liệt. Sương Vũ vội vàng nhìn lại kênh bang hội: “A! Có cá thật. Chết trận ba người rồi.”

* * * * *

Trung quân của Hạo Nhiên bị đánh lén bất ngờ. Trước đó đã căn dặn rõ ràng rồi, là đến gần miếu Tuyết Sơn mới có nguy hiểm, còn phần con cá mà Đường Hoa nói thì do có đám người Phá Toái đi mở đường, nên đám người trung quân ý người đông thể mạnh không để ở trong lòng. Dù sao thì một mình Đường Hoa cũng có thể đánh ngang tay với nó được mà, với lại nó có gây chuyện cũng sẽ gây chuyện với đám mười người bọn Phá Toái trước chứ bộ.

Từ trong bóng tối đột nhiên lao ra một con cá lớn, đầu tiên Hạo Nhiên khẳng định một chuyện, đó là Đường Hoa không phúc hậu chút nào, thế mà không chịu nói rõ với mình rằng con cá này toàn thân màu đen! Hắn vốn nghĩ rằng cá thì sẽ có màu trắng, sẽ phản quang. Mà suy nghĩ của hắn cũng chính là suy nghĩ của đại đa số người, thành ra trở tay không kịp, có hai người chưa có phản ứng gì thì đã bị cá nuốt vào trong bụng, hóa thành ánh trắng. Trung quân đại loạn, có người tránh né, có người đón đánh, có người lui vội ra phía sau, chẳng có cái kết cấu gì cả. Sau đó cá lớn lại ào tới một lần, lại có thêm một người bị nuốt chết.

Cũng may là cao thủ thì đều có thủ đoạn hết. Một bà chị kia thả một pháp bảo ra dừng cá lớn lại mấy giây, mọi người tranh thủ điều chỉnh lại đội hình, bắt đầu phản kích. Cá lớn thấy vậy, bèn cuộn đuôi lại...

Khi đám người Đường Hoa đến nơi, toàn thân con cá đã có Phật quang lưu động, tinh khí thần nó trông vẫn còn sung túc vô cùng. Sương Vũ vừa theo dõi kênh bang hội lại vừa giới thiệu: “Tập Tập, cấp 70. Pháp thuật phòng ngự nó dùng hình như là pháp thuật cao giai Bồ Đề Bất Tử Chi Thân, gần như miễn dịch với công kích vật lý và pháp thuật.”

“Tập Tập?” Huy Hoàng ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Sương Vũ, người có nhớ ba hàn khí chúng ta phải tìm chứ? Trong đó có một thứ gọi là vảy Tập phải không nhỉ?”

“Hình như vậy!” Sương Vũ giật mình, chẳng trách gì khi biết tên con cá này, mình cứ thấy quen tai làm sao đó.

“Phật quang có sơ hở.” Trong mắt Huy Hoàng có ánh sáng lạnh lóe qua.

Đường Hoa vội vàng kìm tay hẳn lại: “Huy Hoàng, chúng ta đã đáp ứng người ta rồi, tuyệt đối tuyệt đối không thể động thủ dù với chỉ một con cá cấp 1 trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Chúng ta phải giữ chữ tín.”

“Người đúng là tiểu nhân!” Sương Vũ tỏ vẻ khinh bỉ với tên Đường Hoa-giữ-chữ-tín này.

“Làm người thật khó mà!” Đường Hoa kéo Huy Hoàng qua một bên chậm rãi thưởng thức cảnh mọi người giết cá.

“Gia Tử.” Huy Hoàng lo lắng: “Rủi đâu Tập Tập bị họ đánh chết, vậy vậy...”

“Có Sương Vũ ở đây, người còn sợ miếng vảy ấy nó bay mất sao?” Đường Hoa răn dạy: “Ta biết người đang nghĩ cái gì. Nếu như bây giờ người mà ra tay, vậy phần thắng của chúng ta sẽ phải ít đi một phần. Muốn bàn đạo nghĩa cũng không phải là lúc này. Khăn Đỏ, người nói xem có phải không?”

Quàng Khăn Đỏ gật đầu: “Ừ ừ!” Thực ra nàng không hiểu lắm vì sao Đường Hoa lại ngăn Huy Hoàng ra tay, cũng không hiểu vì sao Huy Hoàng lại muốn ra tay. Dù sao thì nàng biết đã Đường Hoa hỏi rồi, vậy mình cứ phụ họa là ổn.

* * * * *

“Hạo Nhiên, như vậy không ổn đâu. Lẽ nào cứ dây dưa thế à?”

Một tên cao thủ đầu trọc nói: “Phật pháp tuy lực phòng ngự rất cao, nhưng lại có thiên địch trí mệnh.”

Sương Vũ hỏi: “Thiên địch gì thế?”

“Cái này...” Đầu trọc gãi gãi đầu rồi nói: “Chính là phá giới. Năm giới: sát, tặc, dâm, ngông, rượu. Trong trò chơi thì có bốn dạng: sát, dâm, ngông, rượu. Ví dụ như Kim Cang Bất Hoại Thể sơ cấp vậy, thiên địch của nó chính là rượu. Một khi đã uống rượu vào, vậy trong vòng một ngày kỹ năng này không thể sử dụng được. Còn có Phật Quang Phổ Chiếu nữa, giới dâm. Tức là trong vòng 24 tiếng đồng hồ trước khi dùng kỹ năng, trong đầu

không được phép nghĩ tới cảnh hôn nữ nhân, hoặc thầm khen ngợi mm nào đó lớn thật, hoặc người nào đó là thái bình công chúa, vân vân. Còn giới của Thiên Phật Tâm Pháp chính là ngông, trong vòng 24 tiếng đồng hồ từng có nói dối thì không thể sử dụng được. Phật pháp đều có giới luật, đây chính là thiên địch.”

Sương Vũ hỏi: “Vậy người có biết giới của con cá này là gì không?”

“Sát chắc chắn là không phải rồi. Ngông, hẳn sẽ không xuất hiện ở NPC. Vậy chỉ còn lại rượu với dâm thôi.”

Hạo Nhiên phát tay: “Đồ rượu!”

Thế là bia, rượu nho, Brandy, Whisky, rượu Dương Hà, rượu xái... Từ rượu cho tới nước hoa có cồn đều được dốc ra ngoài hết ráo. Trong nhất thời, chiếc hồ này đã biến thành một ly cocktail hổ lốn Trung - Tây... Sự thật chứng minh, thợ pha rượu không trải qua quá trình đào tạo chuyên nghiệp mà tùy tiện trộn cocktail thì không những khó uống, mà còn khá khó uống nữa...

Đường Hoa vội vàng điều chỉnh độ khứu giác và vị giác xuống mức thấp nhất, rồi gắng chịu cơn buồn ói bơi qua: “Các người đang làm cái gì đó?”

“Không cần người quản!” Sương Vũ đỏ mặt tía tai hỏi trong kênh đội ngũ: “Ai từng nhảy thoát y?”

“Sao biểu tình mọi người lại quái vậy?” Đường Hoa nghi hoặc quay đầu hết trái lại phải, hẳn không phải người Song Sư, dĩ nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhìn qua bên trái bên phải, thấy đám cao thủ nam nam nữ nữ đều đang xấu hổ nhin cười hết, hẳn rất chi là buồn bực không hiểu.

“Không có gì, không có gì!” Hạo Nhiên vỗ vỗ vai Đường Hoa, rồi hỏi trong kênh bang hội: “Từng coi AV, hoặc thực hành qua cũng đều được.”

* * * * *

“Làm gì vậy nè?” Đường Hoa bơi trở về bên cạnh Huy Hoàng, vẫn cứ buồn bực như cũ.

“Phụt phụt!” Huy Hoàng bật cười rất vô lương, sau đó ôm bụng cười ha hả. Hắn vừa nhận được tin từ Phá Toái, đầu tiên nó khiến hắn sững người muốn chết, sau đó lại khiến hắn cười muốn chết.

“Cái gì vậy chứ?” Đường Hoa rất là tức giận, làm sao mà trông như chỉ có mình mình đang loay hoay trong cái hũ nút vậy nè, hơn nữa đối tượng để mọi người cười lại không phải là hũ.

“Bọn họ... bọn họ...” Huy Hoàng hít sâu một hơi, rồi vừa cười vừa nói: “Bọn họ đang nghĩ cách khiến con cá này phá sắc giới.”

“A?” Quàng Khăn Đỏ ngó người, không biết là chuyện gì cả. Nếu người nói là làm tình, lên giường, sex nàng còn có thể hiểu, nhưng nói phá sắc giới thì nàng thật không biết là cái chi.

Có điều ngoài dự đoán của Huy Hoàng, thân là đại biểu của cộng đồng vô lương - Đường Hoa đồng chí vậy mà lại không vui chút nào, ngược lại lại nhìn con cá lớn mà trầm tư.

“Sao vậy?” Huy Hoàng vội nhin cười, hỏi. Trông cái bộ dáng nghiêm túc này của Đường Hoa, vậy chuyện mình vừa cười có phải là còn ngây thơ lắm không, lẽ nào mình đã không phát hiện được một số chuyện gì đó mà Đường Hoa lại phát hiện được à?

Đường Hoa vỗ vỗ vai Huy Hoàng: “Tiếp tới người sẽ không nói dù chỉ một câu, thề với ta đi, ta có thể giúp người phát tài!”

“Ta thề!”

* * * * *

“Ây cha cha!” Ba người bọn Đường Hoa cùng bơi qua, trước tiên Đường Hoa bắn ra một câu thật đáng ăn đòn: “Hạo Nhiên, người thấy có cần ta giúp người tìm đường xuống không?”

Sương Vũ cảnh giác nhìn Đường Hoa: “Người muốn làm gì?” Cái biểu tình này, cái ngữ điệu này nàng đã trông thấy nhiều lần lắm rồi. Mỗi lần tên này muốn làm chuyện xấu, đều tỏ biểu tình như thế này cả. Đặc biệt là khi trông thấy một con dê béo, mớ ‘ây cha cha’ sẽ bay ra ngay.

“Hai ngàn kim, ba người bọn ta thu xếp giúp người ngay.”

Quàng Khăn Đỏ vội kêu lên: “Ta không biết nhảy... Nhảy...”

Đường Hoa quay đầu lại tỏ vẻ khinh bỉ: “Cái dáng người như người đây cho dù có nhảy, cũng không khiến toàn thể đồng bào nam giới Trung Quốc lên được.”

“Người...” Nước mắt Quàng Khăn Đỏ sắp chảy ra rồi, từ nhỏ đến lớn, nàng đã bao giờ phải nghe mấy lời độc địa đến vậy đâu.

Đường Hoa hừ một tiếng: “Không biết là ai vừa thề sẽ không nói tiếng nào đấy?”

“...” Huy Hoàng vội vàng giơ tay lên nhận tội.

Hiếu lắm rồi! Đường Hoa toát mấy giọt mồ hôi, vội nói: “Khăn Đỏ, vậy bây giờ người phát lời thề bổ sung đi.”

“Hừ!” Quàng Khăn Đỏ uất ức quệt miệng, hai tay ôm đầu gối, cúi đầu không thèm để ý tới Đường Hoa.

“Nói mau!”

“Ta thề! Hừ!”

“Đã biết là lát nữa phải thề, vậy mà còn đi nói lung tung.” Đường Hoa lấy lại lý bằng một cách vô lý xong, quay qua nói với Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên ca, hai ngàn, thế nào?”

“Gia Tử, người ta vẫn nói người rất hắc ám, đúng là người xứng với danh đấy.” Hạo Nhiên ha ha cười: “Dễ nói dễ nói, có điều ta vừa mới treo giải năm trăm kim, bên ta đang có ba nữ sĩ muốn ra thử, trước kia các nàng đã từng hành nghề múa cột.”

“Không sao.” Đường Hoa nhún vai: “Lát nữa sẽ hai ngàn rưỡi, ta chờ người gọi ta đấy.”

“...” Cái câu giết người không thấy máu, đúng là căn theo người mà nói đấy. Ông đây thật không tin nguyên cả cái bang hội mà cũng tìm không ra được một vưu vật có thể quật ngã con cá đó đâu.

* * * * *

Sương Vũ bơi qua nhéo tai Đường Hoa: “Chuyện thế nào, nói!”

“Tiền đến thì nói, hiện giờ các người đang lãng phí vô ích thời gian của các người đấy.”

“Thôi vậy Gia Tử, dù sao Sương Vũ...”

“Hử?” Đường Hoa chỉ chỉ vào miệng của Huy Hoàng, Huy Hoàng tức khắc ngậm miệng lại ngay. Hắn biết là Đường Hoa đang giúp hắn kiếm tiền, nhưng nhìn sao cũng giống như Đường Hoa đang ép người cả, lại còn là ép Sương Vũ nữa chứ. Hắn đâu có biết rằng suy nghĩ của Đường Hoa và hắn

không giống nhau, Đường Hoa cho rằng đối tượng mình đang ép chính là Song Sư.

“Cái gì mà lãng phí thời gian chứ? Phá phật pháp người ta dùng bốn phương pháp kia thôi chứ mấy. Đã chứng minh rằng ba dạng kia không phải, vậy chắc chắn phải là dâm giới rồi.”

“Đúng!” Đường Hoa tán đồng: “Dâm giới là chắc rồi, ta đồng ý mà. Đây là quy định của hệ thống, có cách nào khác nữa đâu.”

“Vậy sao người còn...”

“Tiền đến thì ta nói, trước cứ đặt cọc một ngàn kim, sau khi xong chuyện lại đưa ngàn rưỡi nốt. Không thành công thì tiền đặt cọc không trả lại.”

Sương Vũ tức giận bưng bưng: “Người ăn cướp à?”

“Còn có 23 tiếng đồng hồ nữa!” Đường Hoa chuyển máy quay, hưng phấn huýt gió: “Âm nhạc, ánh đèn...” Màn múa thoát y bắt đầu rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 194: Giết bằng ‘sắc’

Chương 194: Giết bằng ‘sắc’

Phải nói là bà chị này nhảy không tệ chút nào, múa cột tuy bị nhiều người lợi dụng thành một công cụ tình dục, nhưng nghiêm khắc mà nói thì nó là một dạng vũ đạo có phần kích tình. Nó rất tốt cho phần khớp của mọi bộ vị trên cơ thể, còn phần tốt như thế nào à? Dù sao thì cũng tốt hơn đi luyện thanh nhiều. Đương nhiên yêu cầu về đối tượng nhảy của loại vũ đạo này cũng có phần nghiêm khắc: chân phải dài, thân thể phải dẻo dai, biểu tình phải hồ hững, động tác phải kích tình...

“Ngon!” Đường Hoa vỗ tay. Hắn là người biết hàng, hồi còn chưa tốt nghiệp cao trung hắn vẫn thường hay bị Tôn Minh kéo đến nơi nào đó giáo dục vỡ lòng cho, so lại thì bà chị này chuyên nghiệp hơn mấy người bán thịt kia nhiều lắm. Nếu điểm số ban đầu của bà chị này là 7, vậy một khi nhảy

rồi sẽ thành 9 ngay: “Sương Vũ, trong bang các người có phải thường hay có những hội thi biểu diễn thế này không?”

Sắc mặt của Sương Vũ không dễ coi cho lắm, nàng hỏi lại: “Thì sao nào?”

Đường Hoa tỏ vẻ tiếc nuối: “Lúc trước sao ta không biết chứ.”

“Người? Nơi trú quân bang hội người đi được mấy lần? Một lần hay hai lần? Kênh bang hội người mở ra được mấy lần? Dẫn người trong bang được mấy lần? Giúp người PK được mấy lần? Chào hỏi với người cùng bang được mấy lần? Giết người cùng bang tới mấy lần? Người trả lời cho ta xem nào, anh chàng đẹp trai chỉ biết dùng con mắt dâm dục đi đánh giá nghệ thuật?” Cái miệng lại há to đến như vậy luôn, thật là mất mặt quá... Nhưng hẳn có mất mặt hay không can hệ gì đến mình? Lẽ nào... Mình ghen với vũ công kia sao?

“Sao nói trở mặt là trở mặt như vậy cà, nữ nhân thật đáng sợ quá.” Đường Hoa bại lui.

* * * * *

Điều nhảy đã xong, cá bự vừa bị đánh hội đồng lại vừa bị sắc dụ nhằm chán ngáp một hơi...

Hạo Nhiên với Sương Vũ mang vẻ cười hòa ái xuất hiện trước mặt Đường Hoa: “Gia Tử, có thể rẻ hơn chút không?”

“Cái này...”

Sương Vũ hung ác nói: “Một ngàn, đặt cọc hai trăm.”

“Sao người không đi cướp đi?” Đường Hoa hung ác lại.

Sương Vũ hung ác lại lại: “Đưa người một ngàn là đã có thể tố cáo người tội cướp bóc một trăm lần rồi.”

“Người...”

Huy Hoàng vội nói: “Gia Tử, một ngàn cũng nhiều rồi.”

“Ta...”

Còn chưa chờ cho lời của Đường Hoa kịp thốt khỏi miệng, Hạo Nhiên đã lấy hai tay nắm lấy tay Huy Hoàng: “Cám ơn nhé!” Sau đó tiện tay dúm hai trăm kim vào tay Huy Hoàng.

* * * * *

“Gia Tử! Chúng ta phải động thủ thế nào đây?”

“Đang bực...” Đường Hoa hờ hững nhìn cá bự.

“...” Huy Hoàng có chút xấu hổ, bèn lấy hai trăm kim tiền đặt cọc ra.

“Người giữ lại đi. Vốn định giúp người kiếm một mớ mà.” Đường Hoa than một hơi, còn có thể làm gì được nữa, bạn mình đã như vậy rồi.

* * * * *

Hội nghị...

“Sương Vũ?”

“Có!”

“Người có thể nào nảy sinh ham muốn tình dục với một con cá có vây được không?”

“Người muốn chết hả?”

“Xin trả lời thẳng vấn đề.”

“Không!” Sương Vũ nghiêng răng.

“Bởi vậy đó! Người sẽ không nảy sinh ham muốn tình dục với một con cá, vậy làm sao con cá nhìn thân thể người lại nảy sinh ham muốn ấy được.”

Ánh mắt Sương Vũ sáng lên: “Vậy ý người là...?”

Đường Hoa tỏ ra khinh bỉ: “Đừng có suy nghĩ xấu xa như vậy. Đây là Tập Tập, người biết nó là trống hay mái à? Cho dù biết thì người đi đâu để tìm một con nữa tới chớ? Lẽ nào lại viết tên ‘Tập Tập mái’ vào mặt nạ phỏng?”

Sương Vũ nén giận: “Chẳng phải ta từng nghe nói người đã đến Đế Nhân quốc ở biển Đông đó sao? Chi bằng dùng mặt nạ biến thành một người cá đi?”

“Đại tỷ! Lẽ nào ngài nghe người ta kể mà chỉ nghe có nửa phần à? Chẳng phải ta đã nói với ngài là mấy mỹ nhân ngư kia đều đã biến thành mấy ông già, bà già hết rồi đó sao?” Đường Hoa nói: “Cho nên sắc dụ chỉ là khả năng tồn tại trên lý thuyết mà thôi. Lại nói... Ngài đi sắc dụ một con cá, về sau ngài ăn cá có khi nào sẽ cảm thấy kinh tởm lắm không?”

“Vậy ý của người là...?”

“Các người đi đi, nơi này ba người bọn ta xử lý cho.”

Có âm mưu! Cà kê dê ngỗng một hồi như vậy, vẫn là muốn cho mọi người phải rời khỏi đây. Sương Vũ nhìn Hạo Nhiên, Hạo Nhiên không phải là đồ ngốc, dĩ nhiên biết trong này phải có điểm quái dị nào đó. Chỉ có điều, cứ dây dưa như vậy thật cũng không phải là cách. Không giải quyết được con cá khổng lồ này, vậy lát nữa khi khai phá miếu Tuyết Sơn sẽ có thể bị tập kích bất cứ lúc nào.

“Ta lưu lại, được không?” Sương Vũ giơ tay, nàng thật muốn xem xem Đường Hoa có cái mưu mô gì.

“Có thể!”

* * * * *

“Có phòng tức sẽ không công!” Huy Hoàng phụ trách phần tấn công, còn Đường Hoa bơi đến trước mặt cá bự bắt đầu nghiên cứu. Quả không ngoài dự liệu của hắn, nó để mặc cho Đường Hoa bơi bên cạnh mình quan sát, không có một chút thủ đoạn tấn công nào.

Móc kiếm ra nơi tay, chọt cho một cái. Cá bự tức giận bưng bưng, Phật quang đang lưu động trên thân chọt dừng lại, hai thanh kiếm của Huy Hoàng nhất tề bắn vào trong miệng của nó. Sinh mệnh của cá bự tức khắc tụt xuống một khoảng nhỏ, cá bự vội vàng chuyển tâm hộ thân, không thèm để ý tới sự quấy rầy của Đường Hoa nữa.

Quàng Khăn Đỏ hỏi: “Gia Tử, ta có một chỗ này không hiểu, Song Sư càng dây dưa nhiều thời gian nơi con cá này thì chúng ta mới càng có lợi, vì sao...”

Huy Hoàng tiếp lời: “Ta cũng thắc mắc đấy, nếu như là lấy vảy, vậy chẳng phải còn có Sương Vũ đó hay sao? Dù thế nào mọi người cũng phải chừa chút thể diện, đưa vảy cho nàng ta mà?”

Sương Vũ gật đầu: “Thực ra ta cũng đã dặn trước với mọi người rồi.”

“Nếu ta đoán không sai, vậy con cá này chính là vật mồi chốt để tiến vào trong miếu Tuyết Sơn.” Đường Hoa cười hề hề: “Nó chính là một cái chìa khóa, làm sao ta lại để rơi vào tay Song Sư được?”

“Vậy làm sao mới giết được con cá này?” Huy Hoàng lắc đầu: “Sơ hở thì đúng là có, nhưng chỉ chớp qua là biến mất rồi, quả thật nhanh quá.”

“Giết nó rất là đơn giản.” Đường Hoa lấy mặt nạ Hồ Ly ra: “Biến thành cá.”

Sương Vũ nghi hoặc hỏi: “Chẳng phải người vừa mới nói người trong tộc Đế Nhân đã biến thành mấy ông cụ bà cụ hết rồi đó sao?”

“Ta không nói là dùng sắc dụ nó.” Đường Hoa ghi một cái tên lên trên mặt nạ, sau đó trang bị vào, lập tức biến thành nữ vương Đế Nhân quốc ngay. Bà ta đầy người là mụn, làn da nhăn nheo, trên mặt đầy vết ban lão, vảy ở nửa người dưới lại cứ mỗi bước đi là lại rụng một mảng. Thế này thì đừng nói là sắc dụ, mà muốn làm cho người ta quay lại nhìn lần thứ hai cũng không thể nữa là.

“Vậy ý đồ của người là...?”

“Ta định khiến cho nó tởm chết.” Đường Hoa đưa tay vỗ cái “pặc” lên thân cá bự, rồi bơi qua bơi lại: “Tự các người có thể tưởng tượng, rằng có một ông già tám mươi tuổi đang thở gấp, rồi dùng bàn tay run rẩy, héo gầy lướt lên lướt xuống trên thân thể trần truồng của các người...”

Còn chưa nói xong, Quàng Khăn Đỏ đã “oẹ” một tiếng, sau đó ra sức gãi người, rồi nhảy dựng lên vài cái, nhìn là biết ngay nàng đang cảm thấy kinh tởm lắm.

“Đậu xanh, sống tới bây giờ mới lần đầu đùa cá đấy.” Đường Hoa nổi lòng nhẩn tâm, tay không xoa sườn cá nữa, mà chộp một nhát vào cái bụng trắng nõn của nó. Nam nhân là phải tự hung ác với mình một chút...

“Gào! Ta liều với người.” Cá bự cuối cùng cũng mở cái miệng nói chuyện lần đầu tiên, rồi nó mặc kệ hai thanh phi kiếm của Huy Hoàng đang bắn đến, mà vùng cái đuôi há miệng tấp thẳng về phía Đường Hoa.

“Người nhẩn tâm ăn ta à?” Đường Hoa cười hì hì, nói một câu với cá bự, rồi bảo tháp vốn chuẩn bị sẵn trong tay bay lên, chụp lấy chính mình. Cá bự tấp một nhát, bảo tháp bị đánh trở về nguyên hình, quay về túi Càn Khôn. Mà Đường Hoa lại thừa dịp này thoát thân ra, hoa sen lại xuất hiện. Ở bên cạnh, Quàng Khăn Đỏ đã sớm điều chỉnh được cảm xúc, tuyệt chiêu giết người Thái Sơn Áp Đỉnh cũng được quăng ra.

Phật quang! Cá bự ăn vài đòn, sinh mệnh bị mất đi một nửa, bèn vội vàng cuộn đuôi lại. Đường Hoa nháy con mắt làm duyên với nó một nhát,

cá bự rừng mình, Phật quang lại bị phá lần nữa. Hai thanh kiếm của Huy Hoàng lại thu gặt thêm một ít sinh mệnh của nó.

Đường Hoa kéo áo vẩy lên, lộ ra một phần bộ ngực, ba người một cá toàn thể nôn mửa hết. Ha, đó không phải là hai quả núi nữa, mà hoàn toàn là hai trái mướp nhũn già, nên ngay cả việc che lại hệ thống cũng chẳng thèm làm luôn.

Một lần hai lượt như thế, cá bự cứ bị tiêu hao dần từng chút sinh mệnh một. Lúc còn chút cuối cùng, nó liều mạng cù lên, không thèm dùng Phật quang nữa, cứ thế mà lao thẳng vào Đường Hoa. Trong suy nghĩ của nó, tiêu diệt Đường Hoa chính là sự cống hiến lớn nhất đối với toàn thể loài cá.

Tiêu diệt được rồi... Chỉ tốn có mười phút mà đã trảm được một con BOSS cấp 70!

Chiến lợi phẩm: một cái vẩy Tập, một mớ tài liệu, một món đồ trong bộ Đại Tuyệt Sơn cấp 50 màu tím, một cái nhẫn lam tăng xác suất bạo kích, ngoài ra còn một cuốn sách kỹ năng.

Thiên Lý Nhân: theo truyền thuyết, nó ghi lại những tâm đắc trong việc tu tiên của đại tướng Thiên Lý Nhân trước khi phi thăng lên Thiên Đình. Sau khi đọc có thể học được thuật Thiên Lý Nhân. Đường Hoa ném sách kỹ năng cho Huy Hoàng: “Thứ này người dùng được, tăng cường nhân lực bằng hệ thống đó.”

Cái này không giống với khả năng sẵn có của bản thân khi vào trong trò chơi. Chẳng hạn như Mặc Tinh đánh nhau rất giỏi, nhưng tuy có thể đánh người được, hệ thống lại không chấp nhận rằng những động tác đó hữu hiệu trong trò chơi, bởi vậy chúng chỉ gây được những thương tổn sinh hoạt thôi. Nhân lực trong hiện thực của Huy Hoàng khá tốt, mang vào trong trò chơi sẽ nhỉnh hơn người khác được mấy điểm. Nhưng học kỹ năng lại không giống như vậy, hiệu quả tăng cường cường chế từ hệ thống luôn luôn cực kỳ rõ rệt.

Huy Hoàng không khách sáo: “Thiên Lý Nhân cấp 1, tăng cường năng lực thị giác, thời gian duy trì 10 phút, thời gian làm mát 15 phút. Nếu cùng tu luyện với Thuận Phong Nhĩ thì làm ít lợi nhiều.”

Đường Hoa sửa sang lại đám chiến lợi phẩm. Nhẫn tăng xác suất bạo kích... Pháp thuật không có thương tổn bạo kích. Lại một lần nữa lời cho Huy Hoàng. Đồ Đại Tuyết Sơn... Đường Hoa liếc Quàng Khăn Đỏ rồi giao dịch qua. Một mớ tài liệu, ném cho Sương Vũ. Mình phải làm đi được, rồi phải làm quân sư, vậy mà không có được cái thu hoạch nào cả. Thảm chưa...

Sương Vũ thấy Đường Hoa có chút bất đắc dĩ, bèn đến bên cạnh Huy Hoàng đưa một tờ ngân phiếu qua. Huy Hoàng hiểu ý, quơ một ngàn kim ra giao dịch cho Đường Hoa: “Cầm đi, đừng lằng nhằng. Công sức lao động của người đó.”

“...” Đường Hoa biết Huy Hoàng lấy ra rồi là sẽ không thu lại, bèn không dẫn đo nhận lấy ngay, đời hăn ghét nhất là chuyện hai khách hàng tranh nhau trả tiền, cho dù là tiệc chiêu đãi thân thích phương xa, chỉ cần có người giành với hăn, hăn đều không khách sáo tuốt. Kết quả là bà Đường lần nào cũng quở trách hăn thất lễ cả, đặc biệt là có một lần, thằng con bại hoại của mình thế mà bắt ông chú họ của mình moi ví tiền đến mười phút luôn! Thật là xấu hổ lắm mà. Lúc đó Đường Hoa buồn bực lắm, ngài đã không mang theo nhiều tiền như vậy, vậy ngài còn tranh trả làm cái gì chớ? Đi WC xong ra ngoài vẫn còn thấy ngài đang moi ví tiền ở quầy thu ngân... Từ nhỏ đến lớn hăn lêu bêu cùng với Tôn Minh, chưa bao giờ hăn bao thầu... Thực sự là không biết hai chữ ‘khách sáo’ nó viết thế nào cả. Thực ra cũng không thể hoàn toàn trách Đường Hoa được, nhớ hồi đại học có lần sinh nhật kia của Tôn Minh, Đường Hoa tâm huyết dâng lên bèn bao thầu một lần, kết quả là Tôn Minh bị dọa nhảy dựng lên, phỏng đoán ý đồ của Đường Hoa hết ba ngày, bị ác mộng suốt ba ngày, sẵn tiện bị sốt cao mấy bận...

* * * * *

“Có cảm giác gì không?” Đường Hoa rất hiếu kỳ hỏi.

“Ta thấy nước đang dao động.” Huy Hoàng ngưng thần nhìn về phía trước, nói: “Từ động tĩnh mà phía bên trái truyền qua, hăn phải có vật gì đang bò ở đó.”

“Pặc!” Bốn người cùng nhìn về phía bên trái, quả nhiên ở đó có một con cua đang chậm chậm leo lên một tảng đá.

“Oa ha ha ha!” Đường Hoa rất là hài lòng, choàng tay qua bả vai Sương Vũ: “Lão bà, các người thua rồi nhé.”

“Đắc ý cũng không được quá đáng.” Sương Vũ nghiêm nghị gỡ tay Đường Hoa xuống: “Người làm vậy là không tôn trọng ta. Ta sẽ tức giận đấy.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Đường Hoa thấy Sương Vũ không giống như đang đùa, bèn vội vàng xin lỗi.

Sương Vũ mỉm cười lắc đầu không nói gì, sau đó lặn tiếp xuống đáy hồ.

Huy Hoàng nói bên tai Đường Hoa: “Dựa theo kinh nghiệm của ta, thì ý của nàng không phải giống như người tưởng đâu.”

“Vậy là ý gì?”

“Ý là...” Huy Hoàng nhú nhú mày suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Tay của người không nên xuất hiện ở vị trí đó vào lúc này. Người rõ chưa?”

“Không hiểu lắm.” Đường Hoa gãi gãi mặt, cái đó mà còn phải xem thời gian với vị trí à?

“Đi thôi đi thôi!” Huy Hoàng quàng vai Đường Hoa, nói sang sảng: “Xem, bây giờ thì thích hợp rồi đó. Xuất phát!”

“...” Vậy người cứ nói thẳng ra là nam nữ thụ thụ bất thân đi, cần gì phải quanh co vậy chứ. Đường Hoa khinh bỉ Huy Hoàng, sau đó quay đầu lại hô Quàng Khăn Đỏ: “Quàng Khăn Đỏ, đi!”

* * * * *

Bên ngoài miếu Tuyết Sơn, màn Phật quang giống như một chiếc lồng thủy tinh, ngăn cách mọi người với miếu chừng một dặm. Khi Đường Hoa tới nơi, sắc mặt Hạo Nhiên đã rất là khó nhìn. Sương Vũ đến sớm hơn, dường như đã quên đi sự thất lễ của Đường Hoa, nàng đến bên ba người giải thích: “Có năm cao thủ có tiên kiếm hộ thân cùng xuống dưới đó, chết hết. Chết thế nào cũng không biết cả.”

“Hạo Nhiên biết Huy Hoàng có Thiên Lý Nhân không?”

Sương Vũ vẫn mang vẻ cười như cũ, nói: “Không biết.” Thực ra bản thân nàng cũng rất là mâu thuẫn, so với bang hội mà nói, thì bọn Đường

Hoa với càng quan trọng hơn với nàng. Nhưng mình lại là phó bang chủ, theo lý mà nói thì mình phải có nghĩa vụ báo cáo lại tình tình thực tế cho Hạo Nhiên. Như thế, Hạo Nhiên chỉ cần kéo Huy Hoàng qua bàn bạc vài phút, sau đó rất có khả năng Huy Hoàng sẽ đi làm tiên phong đánh trận giùm. Có điều nàng cũng thấy quái lạ là tại sao bản thân mình chưa dẫn đo gì thì đã quyết định giấu chuyện Thiên Lý Nhân của Huy Hoàng đi rồi.

“Là phật kiếm!” Tinh Tinh khẳng định: “Hai thanh.”

Phá Toái bổ sung: “Phật kiếm có tốc độ tương đồng với đạo kiếm cao hơn nó hai giai, còn lực công kích là một giai. Dựa theo tình huống này mà phán đoán, vậy hai thanh phật kiếm này sẽ không dưới thất giai, nếu như bản thân nó không có thuộc tính tăng tốc độ, vậy sẽ không dưới bát giai. Khá là khủng khiếp.”

Đường chủ một báo cáo: “Bọn ta vừa phát hiện được bốn con đường từ bên dưới các binh trạm thông đến chỗ này. Một cái của Thần Chi Lĩnh Vực, một cái của Tam Thương. Nếu chúng ta không sớm làm xong thì... Chỉ sợ nơi đây sẽ xảy ra phân tranh mất.” Người Trái Đất ai nấy cũng biết, chỉ cần có ý tìm hiểu, vậy bang hội không có cái bí mật gì đáng nói với bên ngoài nữa cả. Cho dù không cố tình tìm hiểu, nhưng có khi bất cẩn cũng sẽ biết.

Hạo Nhiên phát tay: “Mười người xuống hết.”

Mười tên cao thủ, bao gồm cả Phá Toái bên trong đều lập tức đi ra. Ở trong bang hội lớn vẫn tốt hơn, những cao thủ như bọn họ nếu tử vong trong những nhiệm vụ thế này, sẽ có chế độ bồi thường vừa trọn vẹn lại vừa phong phú hết. Dù kinh nghiệm đối tiền, là phải xem xem đối phương có thể bỏ ra được bao nhiêu tiền.

Ánh sáng lạnh lẽo chớp lên hai lượt. Lượt thứ nhất, tiên kiếm hộ thân của một người chơi nữ bị văng ra. Lượt thứ hai, người này hóa thành ánh trắng.

Chỉ một giây sau, ánh sáng đó lại xuất hiện tiếp, lại gặt thêm một cái mạng người. Hạo Nhiên thấy cự ly giữa đám người này với cửa miếu vẫn còn xa, bèn vội vàng hạ lệnh: “Toàn bộ quay về.” Trên đường quay về, tám gã cao thủ còn lại lại bị tấn công một lần nữa. May mà lần này người bị

đánh chính là Phá Toái, Phá Toái trang bị tốt, đã qua kiếp, lực cảm giác mạnh, cho nên còn giữ lại được chút xíu máu lui ra khỏi màn Phật quang.

“Kiếm ở ngay trên cửa!” Huy Hoàng nói trong kênh đội ngũ: “Kiếm bên trái bắn thẳng, kiếm bên phải lại nhanh hơn hai phần, nó bay vòng vèo, nhưng lại đánh trúng trước kiếm bên trái. Lực công kích thì ngược lại, kiếm bên trái rõ ràng cao hơn kiếm bên phải.”

“Người cảm thấy thế nào?”

“Rất nhanh, không chắc ăn lắm.” Huy Hoàng lau mồ hôi lắc đầu, hăn lờ mờ có chút hối hận vì sao mình lại không đi làm hòa thượng. Đôi phật kiếm này mà vào trong tay hăn, vậy thực lực hăn phải tăng lên một khoảng thật lớn cho coi.

Suy nghĩ của Đường Hoa không giống như thế, hăn tiếc nuối cho đôi phật kiếm này. Theo hiểu biết của hăn thì trong Song Kiếm cơ bản chẳng có tên cao thủ phật gia nào cả. Cho dù cấp bậc có miễn cưỡng tới mức trang bị được, cũng là phung phí của trời. Mà điều quan trọng nhất là, thứ này tuy quý báu, nhưng bởi vì thị trường người mua ít, cho nên dù có lấy được thì giá cả của đôi phật kiếm này cũng sẽ khiến người ta phải bi ai thôi. Vong du là như vậy, trang bị của nghề nghiệp ít người chơi thông thường giá chỉ bằng 1/5 trang bị của nghề nghiệp nhiều người chơi, thậm chí còn thấp hơn nữa.

“Ta nhớ khi đó ở Đại Tuyết Sơn, tên hòa thượng kia có nhờ ta với Tinh Tinh cầm tượng phật vàng đến miếu Tuyết Sơn, nói là để cứu ba trăm sư huynh đệ.” Đường Hoa hỏi: “Các người nói xem, có khi nào cách duy nhất để tiến vào nơi này mà không bị tấn công chính là phải có tượng phật vàng không? Tượng thì hai tháng mới xuất hiện một lần... Còn phần Tập Tập, ta nghĩ có khi đó chỉ là mang đến cho người cố ý xông vào một chút trợ giúp thôi.”

“Đã đến rồi, không xông vào trong một lần chẳng phải sẽ có lỗi với bản thân mình sao?” Huy Hoàng thấy Đường Hoa đã có ý lui, bèn nói: “Ta tuy không chắc chắn lắm, nhưng không phải một chút chắc ăn cũng không có.”

Quàng Khăn Đỏ gật đầu: “Ta nếu sử dụng pháp thuật phòng ngự mạnh nhất của hệ thổ là Thừa Thiên Tái Vật, đồng thời điều chỉnh lại trang bị,

vậy hẳn có thể đỡ được vài lần.”

“Vậy ta...” Đường Hoa lục cả kỹ năng lẫn túi Càn Khôn, nhưng rất đáng tiếc chính là, không có. Không có cái thứ pháp thuật hay pháp bảo gì có thể nhờ cậy được cả: “Ta thì đi không nổi rồi.”

Huy Hoàng vỗ ngực: “Không có việc gì, thời gian đến rồi thì bọn ta đi thôi là được, người áp trận cho bọn ta. Có điều gì cần chú ý thì người có thể dặn dò trước cho bọn ta.”

“Chỉ đành thế thôi, đôi phật kiếm này được khám ở phần ngoài cửa miếu, vậy ta nghĩ vào được trong cửa rồi chắc sẽ không có vấn đề gì nữa. Mặt khác, thường thường các cốt truyện đều có an bài phương trượng hoặc đại loại như thế ở trong miếu. Những phương trượng này không chánh thì tà. Hoặc là cực tề, hoặc là rất thiện lương. Tề hại thì khỏi nói rồi, có thể đánh thì đánh, không đánh nổi thì bỏ chạy. Còn phần thiện lương thì... Nói thật, ta rất là không yên tâm về hai người các người.” Nếu Sát Phá Lang đi thì tốt rồi, tên Huy Hoàng này sợ nhất là nhân sĩ thiện lương. Mà Quàng Khăn Đỏ lại là động vật quý hiếm người nào cũng có thể lừa được. Trò chơi này lấy vũ lực làm phụ, trí tuệ làm chủ, kẻ có chút khôn vặt như mình thế nào cũng sẽ có chút cơm cháo, chứ như Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ thì...

“Ha ha ha!” Huy Hoàng cười nói: “Chẳng phải người thường nói ‘gáo bể làm muối’ sao? Hiện giờ trong đám người ở đây chỉ có hai người bọn ta là có khả năng xuống được nhất, không đi xuống xem thử thì bọn ta không cam tâm chút nào.”

“Phải phải!” Quàng Khăn Đỏ gật đầu.

“Vậy được rồi. Quàng Khăn Đỏ, người phải nghe theo lời Huy Hoàng đấy, người phụ trách báo cáo tình hình bên trong. Có lẽ ta còn có thể giúp cho một chút.”

“Được!”

Ba người đứng bên này dẫn đo xem nên an bài thế nào, coi bang Song Sư như chết rồi vậy.

Thực tế lại không khác lắm với suy nghĩ của họ. Số người có đặc điểm sở trường trong tay Hạo Nhiên không nhiều, cơ hồ đều là dạng phát triển

toàn diện cả. Cho dù có pháp bảo phòng ngự mạnh mẽ đi nữa, cũng không chịu nổi hai vòng tấn công của phật kiếm, hơn nữa thời gian phát động của phật kiếm nhanh, dù cả trăm người ở đây có nhảy xuống hết, người ta muốn giết sạch cũng không phải là vấn đề. Cũng bởi vì như vậy, Hạo Nhiên lại nhớ đến nghề nghiệp phật môn ít người chơi kia... Tập Tập, biểu hiện của phật pháp, cơ hồ là một tồn tại vô địch. Phật kiếm, biểu hiện của binh khí phật môn, trước mắt đang là một tồn tại vô địch. Lúc trước mọi người chỉ biết rằng đệ tử nhà phật rất ít, lực công kích yếu, không có kỹ năng khống chế, binh khí khó tìm, ngoại hình khó coi, kỹ năng pháp thuật đơn điệu. Còn bây giờ nhìn lại, phật môn quả thật có sở trường riêng của mình. Hạo Nhiên quyết định lần này bất kể là thắng hay thua, nhất định cũng phải lôi kéo thêm một ít cao thủ phật môn mới được. Hiện giờ dưới tay hắn chỉ có mỗi một tên đầu trọc, hơn nữa còn là tà tăng, đã sớm cải biến phương hướng sang chủ yếu tu luyện pháp thuật Phiên Thổ rồi, chẳng còn được nửa phần hình tượng của cao tăng phật môn nữa.

Hạo Nhiên với Sương Vũ thương lượng với nhau một hồi, cuối cùng hắn gật đầu, nói với ba người bọn Đường Hoa: “Bọn ta buông bỏ khoảng thời gian còn lại, hiện giờ các người có 24 tiếng đồng hồ.” Cứ như người đuôi dò đường tổng binh lính xuống địa ngục thế này, chẳng thà hào phóng một chút, xem có thể đánh cược một lần được hay không. Bất kể thắng thua thế nào, cũng còn đỡ xấu hổ hơn bây giờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 195: Lần đầu tiên làm việc thiện

Chương 195: Lần đầu tiên làm việc thiện

Pháp thuật hệ thổ của cảnh giới thứ ba, pháp thuật dũng mãnh nhất của đạo gia - Thừa Thiên Tái Vật - lợi hại đến thế nào? Dựa theo truyền thuyết thần thoại, bầu trời được chống đỡ bởi mặt đất, từ đây có thể thấy được mức độ biến thái của pháp thuật này. Chiêu này được Quàng Khăn Đỏ xuất ra lại

càng lợi hại hơn, tuy không phải là mức phòng ngự vô địch như Phật pháp, nhưng cũng là pháp thuật phòng ngự mạnh nhất bên Đạo gia.

Ba lần bị đánh, sinh mệnh của Quàng Khăn Đỏ mới mất có 1/3. Tới lần bị đánh thứ tư, Huy Hoàng động thủ ngay, tiên kiếm bắn ra, ‘Đinh’ một tiếng đã ngăn được thanh kiếm bên trái - là thanh có lực công kích mạnh. Thanh bên phải có lực công kích thấp chém vào người Quàng Khăn Đỏ, nhưng gây tổn thương không lớn. Lần thứ năm, Huy Hoàng lại đỡ được; lần thứ sáu, cũng đỡ được... Huy Hoàng đã nắm rõ quy luật rồi, lại thêm có thuật Thiên Lý Nhân, cho nên hấn ngang nhiên tìm chết được thanh kiếm bên trái.

Bị tấn công, một bên phải đón đỡ một bên phải quan sát, cho nên tốc độ tiến tới của hai người thực không nhanh. Đừng nói là Quàng Khăn Đỏ, cho dù là Tập Tập cũng không thể chịu nổi mức tấn công liên tục siêu mạnh như thế. Đặc biệt là hai thanh Phật kiếm này cũng biết ăn gian, có khi lại đột nhiên tạm dừng một lúc, khiến cho Huy Hoàng theo quán tính xuất kiếm lại trúng phải khoảng không. Không chỉ như thế, hai kiếm lại còn chuyển qua đánh Huy Hoàng một lần nữa, kết quả là khiến cho Huy Hoàng phải quỵnh tay quỵnh chân...

Sương Vũ lắc đầu: “Gia Tử, không được rồi.”

“Nam nhân bọn ta không bao giờ nói là không được.” Đường Hoa cười hề hề nhảy vào trong màn Phật quang.

“Hắn muốn tự sát à?” Hạo Nhiên có phần sửng sốt, hỏi.

“Xác suất tự sát của hắn cũng cao bằng với xác suất loài người bị diệt vong đấy.”

“Cẩn thận!” Huy Hoàng thấy Đường Hoa nhảy xuống thì kinh hãi cực kỳ, quả nhiên không hổ là Phật kiếm, vừa thấy trong phạm vi mình quản xuất hiện người thứ ba, bèn tức khắc buông bỏ cho hai con mồi khó nuốt, nhắm về hướng Đường Hoa mà vút tới ngay.

Đường Hoa lắc lắc đầu, ném ra một tờ ngân phiếu, “Vù” một cái, tới thẳng đằng trước cửa miếu ngay. Ai... Dụng cụ ăn gian cũng chẳng phải dễ xài như vậy đâu, ngón tay móc móc một cái là 700 kim mất toi rồi. Với lại đây mới là khoản ban đầu thôi đó...

“Vù”, hai thanh phật kiếm tấn công khoảng cách gần, có điều lần này tiền tiêu có chút rẻ hơn, 50 kim là đủ rồi.

“Vù”, 50 kim lại theo gió bay!

Lại “Vù”, trong lòng Đường Hoa như đang nhỏ máu, hăn kêu: “Các người nhanh lên đi chứ!”

“À!” Từ đầu tới giờ Huy Hoàng nhìn đến đại cả người ra, lúc này mới giật mình tỉnh lại, bèn vội vàng điều khiển phi kiếm lao bắn tới chỗ cửa miếu.

“Vù”... Không biết Đường Hoa lại phải bỏ ra bao nhiêu tiền, Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ rốt cục cũng tới được cửa miếu. Khoảng thời gian này Đường Hoa cảm thấy như đã trôi qua cả một thế kỷ vậy, thứ bị đốt cháy chính là tiền, mà thứ trôi đi chính là máu.

“Sao rồi?”

“Ta chết, trò chơi đền chữ.” Huy Hoàng muốn nổi điên lên: “Đề bài thứ nhất: Cái gì phật cái gì xà.”

“Móa! Cái gì phật à? Hỏi trong bang đi.” Đường Hoa lại “Vù” cái nữa, 50 kim đi tong rồi.

“Khẩu phật cô xà... Không đúng!” Huy Hoàng toát mồ hôi kêu gọi trong kênh bang hội: “Nhanh với, đang chờ cứu mạng đó.” Hăn không biết chiêu dịch chuyển tức thời cần gì, nhưng hăn biết loại kỹ năng biến thái như thế, nhất định phải trả một cái giá thật lớn.

“Khẩu phật tâm xà!” Đường Hoa vội vàng kêu, còn may là có Thiên Sứ giúp đỡ, có điều người cứ nói thẳng thành ngữ là được rồi, cần gì phải giải thích rằng khẩu phật tâm xà là ý chỉ miệng phật mà ruột rắn chó? Còn ví dụ là lời nói thì dễ nghe, nhưng tâm địa ác độc nữa. Người nhả thêm mấy chữ là ta phải tốn thêm 50 kim đó, còn mắc hơn cả điện báo nữa hà.

“Giải được rồi!” Huy Hoàng vui sướng hô: “Còn sáu đề bài nữa, kiên trì nhé. Cái gì địa thành cái gì.”

“Lập địa thành phật!” Câu nói này ai trên Trái Đất cũng đều biết cả, chỉ cần coi mấy cái phim bộ, cứ hòa thượng mà gặp người xấu là sẽ nói câu này ra ngay: phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Sao hăn không nghĩ lại, người

xấu đều thành phật, vậy người tốt phải xuống địa ngục hết à? Vậy những người tốt mà bị người xấu giết chết thì sẽ ra sao?

“Đề thứ ba, a cái gì mà cái gì. A...” Huy Hoàng kinh hãi cực kỳ, hai thanh phật kiếm thế mà tấn công mình luôn! Cũng may còn có Quàng Khăn Đỏ uy mãnh, lao qua lấy thân mình đỡ thanh kiếm bên trái, nhưng chân nàng cũng bị lão đảo, ngã xuống. Huy Hoàng mắt sáng tay nhanh quơ một cái, tay trái giữ nơi gáy, tay phải giữ ở eo. Bốn mắt đối diện, một loại cảm giác tê dại chảy ở trong lòng, một dòng nước ấm từ đan điền dâng lên...

“Nước mũi chảy xuống rồi kìa.” Đường Hoa tức giận bưng bưng. Đại ca, đây không phải là phim hoạt hình Nhật Bản, người ta mới đánh một chiêu các người đã có tận một tập hồi ức đâu. Huynh đệ người là ta đây đang còn trong cảnh nước sôi lửa bỏng đó, hiện giờ mà diễn trò tiếng sét ái tình có phải không thích hợp lắm không?

Huy Hoàng vội che mũi, dịu dàng hỏi: “Nàng không sao chứ?”

“Không có việc gì. Cảm ơn.”

Tiểu vũ trụ của Đường Hoa đang cháy bùng. Thế nào là ‘một chữ ngàn vàng’? Chính là thế này đó. Chẳng trách mà người ta vẫn bảo ‘đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng’, hóa ra là vì có người bạn như vậy cho nên mới cảm thán đó.

“Hắn là ta phải cảm ơn chứ! Nàng đã cứu ta mà.”

“Chàng cứu ta nhiều hơn.”

Đường Hoa chẳng phải không muốn lên tiếng, mà thứ nhất là phải móc ngân phiếu ra, thứ hai là hắn đang tìm những ngôn ngữ ác độc nhất trên đời này để chia rẽ đôi uyên ương ấy. Sương Vũ biết bí mật chiêu dịch chuyển tức thời của Đường Hoa, nàng thấy vậy cũng toát cả mồ hôi hột, bèn vội vàng nhắn với Huy Hoàng: “Người nói ra một câu là Gia Tử tổn thất 100 kim đó.”

“A!” Huy Hoàng sức tỉnh, bèn vội vàng hoàn toàn buông Quàng Khăn Đỏ ra, sau đó nhìn cửa miếu ôn nhu hỏi: “Nàng biết a cái gì mà cái gì không?”

“A phật mạ tổ!” Đường Hoa đang cấp bách cũng phải học ra một câu. Đây là câu trả lời của Tôn Minh: thành ngữ này dùng tiếng phật giáo, mắng

chửi phật tổ, nôm na là không chịu ràng buộc bởi tiền nhân.

“Chính xác!” Huy Hoàng: “Mượn hoa cái gì cái gì.”

“Mượn hoa hiến phật!” Quàng Khăn Đỏ trả lời.

“Nàng thật thông minh!”

Quàng Khăn Đỏ then thùng ọ ọ người, cúi đầu nhỏ giọng: “Chàng cũng vậy!”

“Xử lý bọn họ đi!” Đường Hoa phát lời cầu nguyện chân thành nhất tới hai thanh phật kiếm kia. Sương Vũ dường như cũng hiểu rõ tâm tình của Đường Hoa, bèn gọi điện cho Huy Hoàng: “Nếu người không muốn bị Đường Hoa tính sổ sau khi xong chuyện thì mở cửa trước đi! Nghiêm túc cảnh cáo đấy.”

“Ừ ừ!” Huy Hoàng trả lời Sương Vũ xong kêu: “Đề thứ năm: cái gì phật cái gì hương.”

“Lựa phật thắp hương!” Đường Hoa rít lên mấy chữ từ kẽ răng, rồi bổ sung: “Ví von rằng người ta làm việc hoặc đối xử với mọi người cũng có khác nhau.”

* * * * *

Cửa miếu cuối cùng cũng được mở ra, hai thanh phật kiếm biến mất. Ánh mắt Đường Hoa đỏ như máu nhìn vào Huy Hoàng. Huy Hoàng hổ thẹn: “Ít đọc sách.”

1900 kim! Đường Hoa vừa nghĩ đến con số này đã muốn hộc cả máu ra. Mình tuy nhiều tiền, nhưng đâu phải để tiêu như vậy. Lẽ nào ép bức bóc lột người khác lại không cần phí tổn à? Ít ít nhất thì miệng cũng mỗi lưỡi cũng khô mà, uống thêm mấy bình nước khoáng thì có ai trả tiền cho không?

Quàng Khăn Đỏ thì lại sùng bái nói: “Chàng thật là bình tĩnh.”

“Ta à?” Đường Hoa chỉ chỉ vào mình, câu này ít ra vẫn còn được mấy phần tiếng người đấy.

“Không phải!” Quàng Khăn Đỏ lắc đầu, nữ sinh thuần khiết sẽ không nói dối.

Đường Hoa nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, cảm thấy xuân ý nồng đậm lắm, cũng cảm thấy mình chóng mặt lắm, thế là không thèm để ý nữa, đi thẳng vào bên trong miếu. Đừng có đi nói lý với mấy đứa đang chìm

trong tình yêu cuồng nhiệt, chúng nó luôn cho bầu trời hình tròn, là vì có lồng ngực của đối phương, chúng nó luôn cho mặt đất hình vuông, là vì tình cảm dịu dàng của đối phương. Thật là vi phạm tư tưởng chủ nghĩa duy vật một cách hoàn toàn, chẳng trách gì có thời nào đó kết hôn còn phải cần được tổ chức phê chuẩn nữa, vì tự do luyện ái hoàn toàn là phản cách mạng mà.

* * * * *

Bên trong miếu có sân, bên trong sân có điện. Đường Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa điện, bên trong có tiếng gõ mõ truyền ra. Hắn bước vào, thấy có một lão hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lưng quay về phía mình, mà vị trí vốn để tượng phật lại trống trơn. Lão hòa thượng tay gõ mõ, còn miệng cứ lầm nhảm.

Bùa Giám Định... Đậu xanh, thế mà là NPC cấp 1. Đường Hoa thất vọng buông bỏ ý định tấn công đi.

Tiếng mõ dừng lại, Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ cũng đã thức tỉnh từ trong cơn mê muội vì tiếng sét ái tình, đều nhất tề xuất hiện ở trong điện. Lão hòa thượng dừng mõ, tay nện phật châu, cặp mi xuôi tai, mắt cũng không mở ra, hỏi: “Thí chủ từ nơi nào đến?”

“Đến từ nơi đến.”

“Thí chỉ đang đi đâu?”

“Đi nơi cần đi.”

Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ đưa mắt nhìn nhau, đây có phải là ám hiệu không? Lẽ nào lão hòa thượng này chính là điệp viên của phái Đường Hoa đang ẩn núp trong phật gia, tục xưng là ‘phật gian’ sao?

“Thí chủ đã gặp qua tiểu đồ của lão nạp sao?”

“Phải! Đã bị hắn hại chết.”

“Bốn tự gặp đại nạn, không người bưng trà, cũng không người rót nước. Thí chủ xin cứ tự tiện, lão nạp còn đang phải tụng kinh.”

“Phật cũng đã không còn nữa rồi, còn phải tụng kinh nữa sao?” Nhìn tình hình thế này, nếu như đoán không sai, vậy tượng phật vàng mà khi đó tiểu hòa thượng nọ đưa ra có khả năng vốn chính là phật được cúng trong miếu Tuyết Sơn này đấy.

“Phật ở trong lòng.”

Huy Hoàng nói: “Đại sư, nghe nói ngài đang gặp đại nạn, có thể kể ra một hai được không?”

Hòa thượng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Thí chủ từ nơi nào đến?”

“Đến từ nơi đến.” Huy Hoàng nhìn hồ lô mà vẽ gáo.

Không ngờ lão hòa thượng lại lắc đầu, hỏi tiếp: “Nữ thí chủ từ nơi nào đến?”

Quàng Khăn Đỏ còn chưa có mở miệng, Đường Hoa đã cướp lời: “Từ Đông Thổ Đại Đường, đến Tây Thiên bái phật cầu kinh.”

“Thiện tai, thiện tai!”

Đường Hoa hỏi: “Hòa thượng, chẳng phải ngài đã nói phật ở trong lòng đó sao? Vì sao đi thật là xa đến Tây Thiên lại là thiện tai? Ta khuyên ngài một câu, có nhiệm vụ thì giao ra đây mau, không có nhiệm vụ thì giao tất tần tật thần binh bảo khí, vàng bạc châu báu, bà xã tiểu thiếp, quần lót bít tất ra.”

“Thí chủ từ mi...”

“Ngài sai rồi!” Đường Hoa lấy thanh kiếm ra múa múa hai cái, nói: “Ta chính là đại trại chủ Hồn Tuyết Long của Đại Tuyết trại, Đại Tuyết Sơn. Gần đây có chút túng thiếu, cho nên đến đây mượn chút đồ xài. Thức thời thì nhanh giao ra đây, nếu không đừng trách ta dao đỏ đâm vào, dao trắng rút ra.”

“Thiện tai, thiện tai...” Lão hòa thượng chưa nói xong thì đã hóa thành ánh trăng.

“Thực là lẽ mề!” Đường Hoa thu kiếm, rồi nhặt từ mặt đất lên một phong thư. Kỳ lạ quá, lão hòa thượng này chết xong đã rớt một hạt châu vào trong túi mình rồi, vì sao phong thư này lại không tuân theo quy tắc, đi rớt xuống mặt đất vậy nhỉ? Đường Hoa nghi hoặc cầm bức thư lên, xem một chốc rồi đổ mồ hôi hột.

Quàng Khăn Đỏ nghi hoặc nhận lấy rồi xem, sau đó cũng “phụt phụt” phì cười. Hóa ra trên thư có nói, ba trăm miệng ăn cộng với một bức tượng phật vàng ở trong miếu Tuyết Sơn này đã bị người ta bắt cóc rồi. Kẻ bắt cóc chính là Hồn Tuyết Long mà Đường Hoa vừa thuận miệng bịa ra. Hồn Tuyết Long cũng không thông báo thời gian, chỉ bắt lão hòa thượng phải

mang theo một đôi phật kiếm tên là Thiên Tâm kiếm và Địa Tâm kiếm đến nơi được chỉ định để một tay giao hàng một tay giao người. Từ phần chữ nghĩa mà nhìn, Hồn Tuyết Long cũng là một kẻ rất dài dòng, đầu tiên hắn nói mình cũng là đệ tử nhà phật, cho nên mới mời các đệ tử nhà người ta đến nhà mình làm khách. Còn nói kiếm chính là vật ngoài thân, v.v... nữa.

“Giết sớm quá rồi!” Câu này Huy Hoàng không dám nói ra, vì hắn thấy hiện giờ Đường Hoa đang khó chịu lắm, mà nguồn cơn là tại mình. Nếu Sương Vũ không gạt mình, thì bởi vì sự do dự của mình, lúc này Đường Hoa đã phải lỗ vốn lớn lắm lắm. Nhưng mà... Người phải hiểu giùm chứ, phút giây chớp nhoáng đó, ai cũng đều đạt tới cảnh giới trong mắt không người, trong lòng không ai mà...

“Lục!” Đường Hoa phân phó một tiếng, sau đó bắt đầu tìm kiếm trong đại điện, biết đâu tìm được mấy đồng cắc cũng an ủi phần nào cho cái thân vừa bị mất máu quá cỡ của mình.

* * * * *

“Tìm được rồi!” Quàng Khăn Đỏ hô lên.

Đường Hoa lần theo tiếng nàng, thấy trên vách tường của cửa sau điện có một bức tranh thủy mặc, trong tranh có hình ảnh một đôi phật kiếm khi có khi không, mơ mơ hồ hồ. Bốn phía bức tranh tràn ngập chữ Phạn, chúng có màu kim, cũng lúc ẩn lúc hiện như hai thanh phật kiếm vậy.

Huy Hoàng duỗi tay ra, vừa chạm vào bức tranh thì thân thể đã như bị điện giật, rút lui vài bước. Quàng Khăn Đỏ thử, cũng bị như thế.

“Đừng nhìn ta, ta không có thử đâu!” Tuy miệng nói như thế, nhưng Đường Hoa vẫn cứ chìa tay ra. Không ngờ tay còn chưa chạm tới, bức tranh đã tự cuộn lại, toát ra ánh kim rồi rơi vào trong bàn tay hắn.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, thân ảnh một lão lão hòa thượng đã xuất hiện: “Thí chủ nhân từ, xin đưa bức họa này đi đổi lại ba trăm đệ tử của miếu Tuyết Sơn giúp lão nạp, lão nạp cảm kích bất tận.”

“Cái này... Ta vừa giết...”

“Thí chủ bớt sâu, người ngài vừa giết là một tên đệ tử của lão nạp. Nó có thể hiểu thấu được sống chết, có thể hiểu thấu được dục vọng, có thể hiểu thấu được... Nhưng chỉ có chấp niệm là nó không hiểu thấu. Bức họa

này do phương trượng bốn tự từ một ngàn năm trước lưu lại, truy là bảo vật trấn tự, nhưng chẳng qua cũng chỉ là bụi bặm mà thôi. Nhưng nó không hiểu thấu được, vì thế mới khiến cho bốn tự mắc đại nạn.”

Đường Hoa cuối cùng cũng đã hiểu đầu cua tai nheo rồi, Hồn Tuyết Long đến miếu Tuyết Sơn cướp phật kiếm, nhưng bản thân hăn lại không chạm đến được, phương trượng lại không chịu đưa cho, thế là hăn liền bắt cóc mọi hòa thượng lớn nhỏ trong miếu, báo cho lão phương trượng kia khi nghĩ thông suốt rồi thì mang tranh đến đổi người. Nhưng lão phương trượng lại nghĩ đây là vật của tổ tông, cho nên không muốn trao đổi với Hồn Tuyết Long. Cũng lúc này, trong số ba trăm hòa thượng bị bắt cóc có một tiểu hòa thượng thông minh, lén trộm lại được tượng phật vàng mang đi tìm Tinh Tinh của mình. Khí vị của tượng phật lại kích động ba tên BOSS kia đến truy sát... Sư phụ của phương trượng thấy việc này không thể để thế được, bèn nhờ cậy mình mang tranh đến đổi các hòa thượng về. Theo mạch suy nghĩ, vậy tượng phật vàng hăn đang ở trong tay Cổ Điều, nhưng sư phụ của phương trượng không hề đề cập đến nó, mà chỉ nói đến việc đổi người, thể hiện lòng từ bi của người ta rất mực...

“Cái này không thành vấn đề!” Đường Hoa cười ha hả, nói: “Chỉ có điều... Ngài cũng biết bọn ta đều là đệ tử đạo gia hết, lấy mấy thanh phật kiếm này cũng không xài được, ngài có thể có chút gì đó cụ thể hơn không... Ha ha... Ngài hiểu đấy, con người ta da mặt mỏng mà, ngài đâu nhất thiết bắt ta phải nói rõ ràng như vậy đâu?”

“A di đà phật!” Lão hòa thượng niệm một câu phật hiệu: “Người xuất gia thân không vật dư thừa, vẫn mong thí chủ có đức hiếu sinh, nuôi từ bi trong lòng.”

“Không thể nào đâu? Ngài đã từng làm phương trượng mà. Quê nhà ta có một ngọn Nam Phổ Đà kia, hương khói thịnh vượng biết mấy... Một cái áo sơ mi trắng giá 10 đồng tiền, bán sỉ có khả năng chỉ 5 đồng, vậy mà trải qua 10 giây xông hương khai quang, giá đã lên tới 80 đồng rồi, mà còn không bị đánh thuế nữa đó. Hơn nữa tín đồ vẫn cứ xếp một hàng dài mua sắm, còn tích cực hơn cả đi mua nhà nữa là... Thành thật mà nói cái nghề này của các ngài là nghề duy nhất ta thấy thu nhập cao hơn bán ma túy đó.

Cùng không cần nhiều, ngài tùy tiện lấy mấy vạn kim ra xua bọn ta đi là được.” Hòa thượng không có tiền à? Có trời mới tin. Trong ba nghề nghiệp nhiều tiền nhất mà ít nguy hiểm nhất thời hiện đại, thì hòa thượng đứng đầu, ăn xin thứ hai, thứ ba mới là những kẻ vì dân phục vụ. Hàng thứ ba sợ người ta tố cáo, hàng như hai sợ đội trị an, chỉ có hòa thượng là cái gì cũng không sợ, mà người ta còn phải dỗ dành để họ lấy tiền nữa. Nhớ hồi xưa có tên phiên tăng kia lừ lững đến nước ngoài, sau lưng chạm đến biết bao nhiêu mạng con người vô tội, vậy mà chính phủ lại không dám truy nã đấy.

“Thí chủ! Lão nạp quả thật không có vật dư thừa nào cả. Người xuất gia không nói dối. Vẫn xin thí chủ dày đức giúp đỡ cho một lần, lão nạp sẽ cùng đám đệ tử cả ngày tụng kinh niệm phật sẽ không bao giờ quên đại đức của ngài.”

Huy Hoàng nói trong kênh đội ngũ: “Gia Tử, quanh quẩn cũng không có việc gì, hai thanh phật kiếm kia chẳng những chúng ta không lấy được, mà còn khó bán nữa, không thì giúp một lần đi?”

“Người không phải là...”

Huy Hoàng gật đầu, nói: “Thực ra... Ta là tín đồ nhà phật.”

“Người?” Đường Hoa sừng sốt hô một tiếng, vội nói: “Người đừng hiểu lầm, thực ra ta không gièm pha gì phật học, chỉ là ta cảm thấy khó chịu với mấy kẻ làm hòa thượng thôi. Thuần túy là đám gạt người, chẳng có tinh thần chuyên nghiệp gì cả.”

“Không sao! Gia Tử, người không biết đâu... Ta với mấy người bạn học Đại học có năm kia đến quê hương một bạn học cao trung của ta du ngoạn. Chỗ hẻo lánh có ngọn núi Bồng Lai, độ cao so với mặt nước biển chừng một cây số. Trên núi có một ngôi miếu, sinh hoạt ở đó rất gian khổ, nhưng bọn ta ở qua đêm trên đó, họ chỉ lấy tiền dầu muối của bọn ta thôi, còn tiền thức ăn, cơm, với tiền nghỉ trọ đều không lấy. Tám người mà chỉ tốn có năm đồng tiền ăn ba bữa cộng ngủ lại một đêm. Gia Tử, cũng không phải mọi hòa thượng đều như người nghĩ đâu. Lúc đó ta gặp họ, nói chuyện với họ xong ta mới cảm thấy là họ đã ở vào một loại cảnh giới mà chúng ta không thể nào hiểu nổi. Ta không biết phải miêu tả như thế nào cả...”

“Ý người là chúng ta phải học theo tinh thần làm chuyện tốt làm nghĩa vụ công à?” Đường Hoa rất bất cam hỏi.

“Ừ ừ!” Quàng Khăn Đỏ gật đầu tỏ vẻ vô cùng tán đồng với ý kiến của Huy Hoàng.

Người đương nhiên phải đồng ý rồi, giờ Huy Hoàng có nói hăn không phải nam nhân người cũng tin nữa mà. Đường Hoa bất đắc dĩ lắm, coi bộ lần này phải thâm tiền rồi. Hăn bèn quay đầu lại nói: “Lão hòa thượng, ngài không cần phải tụng kinh gì cho ta hết. Ta đồng ý giúp các ngài đối người về.”

“Trồng dưa được dưa, ân đức của thí chủ, miếu Tuyết Sơn trên dưới không dám quên.”

“Đừng khách sáo! Là người mà, ngẫu nhiên làm chuyện tốt cũng phải thôi. Sẵn tiện nói luôn một câu, ngài đừng có luôn miệng bảo ta ‘thất của’ ‘thất của’ nữa, xui xẻo lắm.” Qua ngày hôm nay, mình sẽ chính là tên thất của lớn nhất Song Kiếm này rồi... Không đúng! Sát Phá Lang mới là tên thất của lớn nhất mới đúng. Kỳ lạ, Sát Phá Lang hôm nay sao không lộ diện vậy cả? Cũng phải, hăn có muốn vào cũng có đủ bản lĩnh đâu mà.

* * * * *

Hàng vào tay rồi! Đường Hoa khoe phật kiếm với đám Hạo Nhiên: “Phật kiếm bát giai: Tâm kiếm, cấp 70, cảnh giới phật pháp tầng hai có thể sử dụng. Chẳng phải là thứ tốt lành gì.”

“Nó là đồ tốt, nhưng mà dùng không nổi.” Hạo Nhiên thở dài một tiếng: “Có điều cũng hay, bên cạnh binh trạm lại có một ngôi miếu thế này, vậy về sau nhiệm vụ của binh trạm sẽ có nhiều hơn. Vậy chúc mừng Gia Tử, Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ cô nương nhé. Bọn ta đi đây!”

“Đi thông thả!”

* * * * *

“Các người có cảm thấy tỷ lệ phần thưởng và công sức bỏ ra không xứng, với lại tỷ lệ độ khó và thù lao cũng không xứng không?”

Huy Hoàng không hiểu, bèn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Đường Hoa lắc đầu: “Đây không phải là phong cách của trò chơi này. Ta đang nghĩ là có phải có phần thưởng ẩn hay không đây. Người không

nghe lão hòa thượng kia nói à, trông dưa được dưa, dường như đang ám chỉ ta rằng sẽ có chỗ tốt cho người đó, có điều người phải làm người tốt mới được.”

“Gia Tử!” Huy Hoàng đổ mồ hôi, nói: “Thực ra ta cũng nghĩ vậy đấy. Phần thưởng ắt chắc chắn phải có, có điều ta đoán...”

“Người đoán là cái gì?”

“Người nói xem có khi nào là tặng điểm công đức không...? Người làm việc tốt xong thì tặng cho người một vạn điểm công đức hay gì gì đó.”

“A! Một vạn? Vậy chẳng phải là sẽ nhảy thẳng lên tiên kiếp thứ hai rồi hay sao?” Vậy là việc gì chứ, vừa mới bị sét kiếp một đánh, lại bị sét kiếp hai đánh tiếp luôn. Đánh xong cả hai lần người ta mới nói: ngại quá, người đã vào ma đạo rồi, có đánh cũng không hiệu quả gì cả... Mặt khác nữa, mình phải giết thêm bao nhiêu người nữa mới có thể độ ma kiếp thứ hai đây? “Chắc không phải đâu... Đậu xanh, nếu hăn dám tặng cho ta món đó, ta cam đoan sẽ giết sạch ba trăm tên hòa thượng kia để giảm công đức ngay.”

“Hăn sẽ không đâu, là ta đoán mò thôi!” Huy Hoàng cười khố, đó là chuyện rất có khả năng đó. Hăn hiểu Đường Hoa lắm, không có việc gì ai lại muốn bị sét đánh đâu, cứ buồn tẻ nhảy qua nhảy lại đặng tự SM chính mình à? Có điều chuyện đều là như vậy thôi, Đường Hoa có nói không nhận thì cũng đã nhận rồi. Lại nói, cũng chưa hăn phần thưởng sẽ là công đức đâu... Có khi là tặng điểm âm công đức thì sao?... Ngàn vạn lần đừng có gánh lấy ma kiếp thứ ba đó nhé, ta không phải cái miệng quạ đen, ta không phải cái miệng quạ đen!

[Đường Hoa chơi chữ "thí chủ" thành "thất chủ" luôn]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 196: Hồn Tuyệt Long

Chương 196: Hồn Tuyệt Long

Trừ mạnh diệt yếu, biểu dương tà ác... Đây đều là những chuyện mà Đường Hoa thường hay làm trong trò chơi. Có nhiều khi có thể hình dung là ‘gà bay chó sủa, trời giận người oán’... Nhưng có thể làm gì được chứ? Người ta thường nói giao hữu khắp thiên hạ, đều là hư vô cả. Người kết bạn với trăm người, số người thật tâm giúp người khi người gặp nạn có khả năng chỉ là năm người. Người kết bạn với mười người, số người giúp người có khả năng cũng là năm. Người kết bạn với năm người, số người giúp người cũng có thể sẽ là năm.

Muốn lãng tử quay đầu làm chuyện tốt, Đường Hoa cảm thấy độ rủi ro lớn lắm. Rủi ro không phải là để chỉ bản thân chuyện tốt, mà là phần thưởng nhận được sau khi làm. Đúng như Huy Hoàng nghĩ vậy, hậu quả nào hãn cũng đều có thể gánh vác được, duy chỉ có công đức tăng hay giảm là hãn nuốt không trôi. Hiện giờ điểm công đức của hãn đã là âm 7200 rồi, nếu con số 8100 mà hãn phỏng đoán là chính xác, vậy 7200 đã là một con số thích hợp. Dựa theo mức một người 5 điểm, vậy hãn muốn độ kiếp thì chỉ cần giết thêm 180 người nữa là xong, còn không muốn độ kiếp thì 180 người cũng là một con số rất thư thả. Từ mức này mà tăng hay giảm, đều là những trường hợp hãn không muốn thấy.

* * * * *

Địa điểm giao hàng cũng không tốt, gần như đã tới khu vực trung tâm của Đại Tuyết Sơn luôn rồi. Đám quái quần cư xấp xỉ cấp 60 mang đến sự trở ngại thật lớn cho ba người... Sương Vũ tuy cũng tới tham gia náo nhiệt, nhưng ở nơi này nàng thật không giúp được gì cho ba người cả. theo lời Đường Hoa nói, chỉ cần nàng có thể tự bảo vệ được chính mình, đã coi như là giúp bọn họ rồi.

Chiến thuật bốn người áp dụng là đánh nhanh thắng nhanh, vừa đánh vừa đi, tuyệt đối không dừng lại quá lâu ở bất cứ địa điểm nào, để tránh bị địch nhân vây kín. Mảnh đất trung tâm có hai nơi có thể lập binh trạm, đến bây giờ còn chưa có bất cứ ai có ý đồ chiếm lĩnh cả, lý do là vì quái vật nơi đây dữ mãnh quá mức, chúng thậm chí còn có thể tổ chức thành một đội quân cỡ nhỏ gồm các loại binh chủng nữa.

Điểm giao hàng là một mảnh đất ở chính giữa một hồ băng, hồ băng này cũng giống như khu an toàn vậy, bốn người vào trong khu này, mọi quái vật đang truy kích họ đều không dám theo.

Trong các tiểu thuyết võ hiệp, phim ảnh với kịch, phàm những kẻ tên là Hồn Giang Long, Xuyên Sơn Hồ thông thường không phải là xã hội đen thì cũng là đầu mục đám thổ phỉ hết. Điều chắc chắn duy nhất là họ tuyệt đối là dạng diễn viên quần chúng, có người thậm chí chỉ mới lộ mặt được có một lần chứ chưa nói được một lời kịch nào, hoàn toàn là một hòn đá kê chân cho nhân vật chính bước bước chân đầu tiên ra giang hồ mà thôi. Cho nên lúc trước mọi người chẳng ai coi trọng Hồn Tuyết Long kia. Nhưng hiện giờ nhìn thấy sự phô trương thế này, trong lòng bốn người chợt có chút run, chỉ sợ tên đầu mục thổ phỉ này không phải loại vừa đâu.

* * * * *

“Đứng lại! Người nào?” Một thanh âm hùng hậu vang vọng trên mặt hồ băng.

Cả bọn lướt mắt nhìn khắp ngàn dặm, chả có ai cả. Lẽ nào còn có thể ẩn thân được sao? Đường Hoa rống lên: “Đừng có nổ súng, bọn ta là đại biểu đàm phán của miếu Tuyết Sơn. Hai quân giao chiến, không đánh sứ giả.”

Sương Vũ nói: “Lẽ ra người nên cầm thêm một cây cờ màu trắng trong tay nữa.”

“Ta không có trang bị trắng!”

“...” Sương Vũ.

“Đồ vật mang đến chưa?” Thanh âm hùng hậu lại vang lên.

“Mang đến rồi, người có mang tới không?”

“Ta muốn kiếm hàng.”

“Ta muốn kiểm người.”

“Người cho rằng người có tư cách bàn điều kiện à?”

Quả nhiên là dân xã hội đen kiêm diễn viên quần chúng mà, ngay cả cách nói chuyện mà cũng chả khác gì đám bắt cóc con tin cả. Đường Hoa nói: “Ta nhất định phải thấy người trước.”

Sau một hồi trầm mặc, trên mặt hồ nổi lên cuồng phong, một vòi rồng cuộn tới, đến cách bọn Đường Hoa chừng trăm mét thì dừng lại rồi biến mất, ba trăm tên hòa thượng xuất hiện ở trước mặt bốn người. Có thể thấy mấy tên hòa thượng này đều có phẩm chất cách mạng ‘dù Thái Sơn nện xuống cũng không biến sắc’ cả, tuy đã bị bắt cóc đến N tháng trời rồi, mà mỗi người vẫn bình thản thủ một cái mõ, ngồi xếp bằng trên mặt tuyết như cũ.

Đậu xanh, mình bị coi thường rồi, lại còn dùng tạp âm để tra tấn cái lỗ tai của mình nữa chứ. Đường Hoa phất tay: “Đếm người.”

Huy Hoàng đi đến bên cạnh các hòa thượng, nói với người ngồi đầu hàng: “Ngài bắt đầu, điểm số từ trái sang phải.”

“Hống mã mẽ mã mẽ hống...”

Ngôn ngữ có chút sai biệt rồi, Huy Hoàng đành bất đắc dĩ bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

* * * * *

Hơn nửa giờ sau, Huy Hoàng báo cáo: “Ba trăm người đủ.”

Đường Hoa ôm quyền nói với không khí: “Non xanh không đổi, nước biếc còn đây. Cảm ơn ân không giết của anh hùng, ngày khác hẹn gặp lại.”

“Gào ~” Một tiếng rống vang lên khiến mặt đất run rẩy, ba trăm hòa thượng bị ngã nghiêng ngã ngửa, thanh âm hùng hậu kia phần nộ vang lên: “Lưu phạt kiểm lại.”

“Ngài muốn phạt kiểm đến như vậy à?” Đường Hoa lấy bức tranh phạt kiểm ra, hỏi.

“Phải!”

“Lợi lộc gì không?”

“Cái gì?”

“Cho ta xin đi, chuyện sống chết của một đám hòa thượng chẳng quan hệ gì nhiều đến ta cả. Lẽ nào ngài cho rằng bọn ta cách xa vạn dặm đến đây chỉ là vì bọn họ thôi sao? Lẽ nào ngài không định chỉ ra ít tiền xe cộ à?”

“Gào!” Lại một tiếng rống nữa, lần này mặt đất cũng run rẩy, nhưng điều bất đồng duy nhất là mặt hồ băng trước mắt bọn Đường Hoa bị phá tan ra, tiếp đó đầu và cổ của một con rồng trắng như tuyết thò lên. Thân của nó vẫn còn ở trong hồ, chân trước thì vịn miệng hồ, nó duỗi đầu đến trước mặt Đường Hoa hung ác hỏi: “Người nói cái gì?”

Thế mà là rồng thật đấy! Bốn người cùng toát mồ hôi cả. Ba người bọn Huy Hoàng rất là khâm phục lá gan của Đường Hoa, trên đường đến đây Đường Hoa đã an bài rồi, hẳn định sẽ dụ Hồn Tuyết Long ra để chém, thậm chí ai đánh lén đầu, ai đánh lén tiếp theo cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi. Nhưng nào ngờ ‘hồn tuyết long’ hóa ra không phải là một cái tên hiệu, mà là chỉ ‘một con rồng trong tuyết’.

“Đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm!” Đường Hoa vội nói.

“Hiểu lầm? Cho cái lý do hiểu lầm coi nào.”

Hiểu lầm mà còn phải cần có lý do nữa sao? Đường Hoa lau mồ hôi rồi nói: “Ngài có quen biết với Hàm Chúc Chi Long không? Chính là con rồng ở trong Bát Chu Sơn dưới âm phủ đó... Ngài ấy là bạn ta, ngài ấy nhờ ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ngài đó.”

Hồn Tuyết Long tỏ vẻ khinh bỉ: “Bắt quàng lung tung... Đừng cho rằng rồng trong thiên hạ đều là người một nhà hết. Ta hỏi người, đến đây làm gì?”

“Bán phật kiếm!” Đường Hoa “Xoẹt” một nhát móc bức tranh phật kiếm giơ lên.

“Bán?”

“Đúng! Bán!” Về cái lập trường kiên định này thì vạn vạn lần đừng có đi hoài nghi Đường Hoa, hẳn thà chết chứ không chịu khuất phục đâu: “Nhưng người thì ta cũng muốn mang đi.”

“Không biết chết sống...”

“Chết rồi thì bọn ta cũng về chỗ Diêm vương báo cáo thôi, một tiếng đồng hồ sau vẫn là một trang hảo hán. Nhưng mà phật kiếm của ngài thì..

Phải nói lời vĩnh biệt với ngài rồi.” Đường Hoa mỉm cười: “Nếu ngài không có gì trở ngại thì xin cân nhắc lại một chút.”

Hồn Tuyết Long chăm chú nhìn Đường Hoa một hồi: “Người định cân tiền không cần mạng à?”

“Ngài hiểu lầm rồi. Tốt nhất là có hết. Nếu ngài nhất quyết chỉ giữ lại một cái, vậy ta hy vọng ngài sẽ chọn cái thứ hai.”

Hồn Tuyết Long gật gật đầu: “Đây là cái lý do có thể chấp nhận được! Chúng ta bắt đầu đàm phán.”

* * * * *

Hồn Tuyết Long rõ ràng phải thấp hơn mấy bậc so với Hàm Chúc Chi Long, cái này trong quá trình đàm phán có thể nhìn ra được. Chủ yếu là Hồn Tuyết Long chất phác quá, cứ đưa thẳng ra những món hàng ra để tùy cho Đường Hoa lựa chọn hết.

Có phần thưởng tất phải cố lấy, không có cũng phải ráng mà tạo ra. Nhưng... Đường Hoa xem hết hàng thì nhăn trán hỏi: “Long ca, ngài tốt xấu gì cũng là một con rồng, sao toàn đem mấy cái thứ đồng nát sắt vụn ra làm mất mặt mình thế này? Món tốt nhất cũng chỉ là cái thứ đồ chơi này thôi: phi kiếm thất giai. Nhìn thanh kiếm của ta đây này: tiên tiên nhị phẩm thất giai... Ngài thấy xấu hổ chưa? Hậu Nghệ Xạ Nhật cung - thần khí. Cửu Thiên Toán Xích - thần khí. Lượng Thiên xích - tiên khí. Kỳ Môn Phi Giáp - tiên khí. Chiến giáp Ma Tôn - đồ bộ màu tím cấp cuối... Ngài thật làm mất mặt rồng đó.”

Huy Hoàng giơ cây kiếm lên khoe: “Tiên kiếm cực phẩm thất giai... Ta coi như là rác vậy.” Trái lương tâm lắm! Có điều cũng may là đang lừa NPC thôi, cho nên trong lòng không bức rứt lắm.

“Thánh Linh châu - tiên khí.” Quàng Khăn Đỏ cũng có hàng, bèn bắt đầu khoe ra: “Thổ Hệ Thần Nguyên - thần khí.”

Sương Vũ rất là hồ thẹn lục lọi túi Càn Khôn: “Kim cương siêu lớn 60 carat, ngọc lục bảo nhất đẳng. Ai... Thôi các người cứ nói đi vậy.”

Hồn Tuyết Long thực ra cũng rất hồ thẹn, đúng như lời Đường Hoa nói đấy, mất mặt rồng quá. Nhưng quy định của hệ thống là quy định chết, nó

cũng bất đắc dĩ mà: “Toàn bộ gia sản của ta cũng chỉ nhiêu đó thôi, thực ra làm vậy đã là trái với quy định rồi.”

“=

Đường Hoa thờ ơ hỏi: “Long ca, ta thắc mắc chuyện này, ngài muốn lấy phật kiếm để làm gì thế?”

“Ta làm sao biết được? Đây là nhiệm vụ của hệ thống đó.” Chẳng phải làm thế là vì để phục vụ cho bọn người chơi các người đó sao? Nếu mãi cũng chẳng có ai hoàn thành nhiệm vụ miếu Tuyết Sơn, nó vẫn là Hồn Tuyết Long. Nếu có người chơi hoàn thành, nó cũng vẫn cứ là Hồn Tuyết Long, có điều nếu nó lấy được phật kiếm, bố trí cho hồ băng thành một nơi tuyệt địa, vậy hệ thống sẽ tạo thêm cho một nhiệm vụ khác, để dụ dỗ quy mô lớn người chơi đến thí rống.

“Long ca! Hồi ta ở trong Vân Trung giới, đã đổi Thiên Thư để tăng lên một tầng cảnh giới đó...”

“Không có khả năng! Ở Vân Trung giới là người dùng Thiên Thư đổi. Còn đây là người hoàn toàn bắt bí bắt chẹt rồi, hai cái khá là khác nhau.” Hồn Tuyết Long nghiêm nghị nói: “Chỉ có mấy thứ này thôi. Nếu người muốn thì lưu lại tranh xong, cứ lấy đi hết. Sự tình là như thế đó, người cứ xem mà chọn đi!”

Đường Hoa nghiêng đầu hỏi Huy Hoàng: “Sao đây?”

“Đều là rác rưởi cả, bỏ vào túi Càn Khôn cũng ngại nặng.”

“Coi bộ con rống này đúng thật là không có hàng rồi. Người ta cũng là rống, mà sao lại chênh lệch đến vậy chứ?” Coi Hàm Chúc Chi Long người ta kìa, hào phóng biết mấy, hoặc là cho cảnh giới, hoặc là cho kỹ năng, hoặc là cho thần khí. Coi con rống này đi, mớ trang bị của nó chẳng có lấy được một món màu kim, phi kiếm thì có giai nhưng không phẩm, ngay cả trang bị trắng cũng lấy ra tự làm xấu mặt nữa. Khó khăn lắm mới có một quyển sách kỹ năng, cũng là hàng rác nhất, người ta bán 2 kim một quyển ở ngoài chợ trời: Thủy Độn. Pháp bảo lại càng quá đáng hơn, chẳng bằng cả Noãn Ngọc do môn phái đưa cho nữa là. Còn đồ ăn thì toàn là cá khô...

Sương Vũ nói: “Ta phỏng chừng đây là toàn bộ gia sản của nó rồi đấy.”

“Vậy được rồi.”

Đường Hoa nhún vai: “Chỉ có thể là vậy thôi, còn biết làm sao được nữa? Lát nữa lục soát đám hòa thượng kia, xem có thứ gì đáng giá không.”

* * * * *

“Long ca! Đến khi ngài phát tài rồi nhất định phải báo cho tiểu đệ biết đó.” Đường Hoa vẫy tay cáo biệt.

Hồn Tuyết Long rất hồ thẹn trả lời: “Nhất định nhất định.” Vừa nói vừa len lén quét đồng rác rưởi bên cạnh mình xuống dưới hồ, thật là mất mặt quá rồi, chẳng thà đừng đưa ra còn hơn.

* * * * *

Giữa ba trăm tên hòa thượng lại có lần mấy người chơi đi mở đường, cái nhóm quái dị thể này khiến quái vật thật đúng là khó mà ra tay cho được, vì quy định cứng nhắc của hệ thống là tuyệt đối không được tàn sát lẫn nhau. Phần người chơi, tuy sống sót vì một đội hình như vậy, nhưng cũng chẳng có ai đến quấy rối cả... Bởi vậy đường trở về chẳng có bất cứ nguy hiểm gì hết...

Quàng Khăn Đỏ hỏi: “Mọi người có phát hiện không, đám cầm đầu bọn quái vật có hai loại đấy? Một loại là BOSS, một loại là có thể bàn bạc với người chơi.”

Huy Hoàng gật đầu: “Đúng vậy! Loại thứ hai cơ bản đều không tệ lắm, hơn nữa độ tự do khá cao.”

“Như Tà Kiếm Tiên kia ấy, cứ động một cái là đánh, có ngẫu nhiên mở miệng nói một câu cũng là đánh đi giết đi, cho nên tuy có hình người, nhưng lại coi như là BOSS.”

Đường Hoa nói: “NPC loại thứ hai có độ tự do nhất định trong phạm vi quy định sẵn. Ta gặp qua không ít rồi. Chu Yểm, Hỏa Quỷ vương, Hàm Chúc Chi Long, Vũ Văn Thác đều thuộc loại này cả. Thực ra ta thích loại này lắm, có chuyện là có thể thương lượng được. Chứ như BOSS chỉ biết đánh đánh giết giết, chẳng có chút xiu hàm lượng kỹ thuật nào cả.”

“Nhưng Gia Tử ngươi có phát hiện không... Những kẻ kẻ trên đều là NPC một mạng cả, chết rồi là sẽ mất luôn, sẽ không nảy mới đấy?”

“Quản nó làm gì! Chết một tên thì Ốc Vít sẽ tạo ra tên mới thôi.”

Trong lúc nói chuyện phiếm, mọi người đã đến được hồ nước có miếu Tuyết Sơn. Trước kia Sương Vũ có dặn dò người ở đây rồi, đừng để cho hệ thống phục hồi mặt hồ như cũ, cho nên bây giờ tiện lợi hơn nhiều lắm. Ba trăm tên hòa thượng giống như chim cánh cụt Nam cực vậy, cùng xếp hàng nhảy xuống nước, nhưng sự kiện chết đuối tập thể mà Đường Hoa lo lắng cũng không có phát sinh, ba trăm tên hòa thượng đều an toàn thông qua màn Phật quang trở về miếu Tuyết Sơn cả.

Hòa thượng chết tiết kia quả nhên không nói dối thật, đúng là không có phần thưởng nhiệm vụ gì cả. Thật là uổng công tiền mấy tên NPC cấp thấp này một ngày trời mà. Đường Hoa đứng trước miếu nhìn trái nhìn phải, nói: “Ta thấy miếu này đã không có bất cứ giá trị gì để cướp nữa rồi.”

“Chỉ là không có giá trị để cướp thôi, nhưng lại có chỗ lợi với việc tuyên bố nhiệm vụ của binh trạm Song Sư đấy.” Sương Vũ nói: “Đi! Ăn chút gì đi, ta mời.”

* * * * *

“Ta phải đến Đại Từ Ân tự nơi Hàm Dương tìm Đường Tăng hỏi một chút về chuyện độ kiếp đây.”

Huy Hoàng lo lắng hỏi: “Gia Tử, người thực sự chuẩn bị độ kiếp à?”

“Người thì sao? Người không định độ tiên kiếp thứ hai à?”

“Đang chuẩn bị đây! Có điều không giống nhau mà. Ta chết cũng chỉ tổn thất có chút cấp bậc với tiền bạc thôi. Còn người chết rồi là sẽ bị đánh trở về nguyên hình, thần khí tiên khí gì cũng đều trở thành bụi hết đó.” Huy Hoàng chân thành nói: “Người hiện giờ đã có thực lực rồi, cá nhân ta không tán thành chuyện người đi mạo hiểm.”

Sương Vũ gật đầu: “Ta cũng rất là không tán thành.”

“Quyết tâm của ta đã vững rồi.”

“Ừm... Vậy trong thời gian này ta sẽ giúp người thu thập một ít thứ có thể sử dụng khi độ kiếp vậy.” Sương Vũ dặn dò: “Có điều... Cho dù có thất bại rồi, cũng đừng nản lòng nhé. Phải liên hệ với bọn ta đấy.”

“Sương Vũ, lời người nói cứ như là đang mở hội cáo biệt với di thể của Đường Hoa vậy.” Huy Hoàng vỗ vỗ vai Đường Hoa: “Cố lên, ta coi trọng người, chờ phát thanh của người đấy.”

* * * * *

Đường Hoa bay đi xong, Sương Vũ than một hơi hỏi Huy Hoàng: “Nếu hẳn thật sự thất bại rồi, vậy người nói xem hẳn còn chịu liên hệ với chúng ta không? Có khi nào hẳn sẽ im hơi lặng tiếng tìm nơi nào đó chờ cho tới khi đến hành tinh M không?”

“Không biết!” Huy Hoàng nói tiếp: “Nếu như là ta... Ta sẽ chịu không nổi những tình cảm và lời lẽ quan tâm của người khác. Thà là đi tìm cái xó nào... Ha ha ha! Nếu không phải ta đã nghĩ đến chuyện này, thì chắc chắn ta đã đi nhập ma, chứ không làm tiên rồi. Nhập ma thì được thưởng nhiều hơn thành tiên lắm. Chỉ là theo hiểu biết của ta thì... Chuyện Gia Tử độ kiếp có phần không chắc chắn mấy đâu.”

“Không sao cả, nếu hẳn thật sự không muốn gặp người khác, vậy ta sẽ đi tìm hẳn!” Sương Vũ cười hề hề: “Sau đó ta sẽ ngày ngày khi dễ hẳn.”

* * * * *

Oa! Thật nhiều người chơi nghe giảng bài đó. Đường Hoa đã tới điện chính của Đại Từ Ân tự rồi, thấy ngoài sân của điện chính đang ngồi đầy người chơi của các phái. Trên bậc thang của sân, Đường Tăng ngồi ghế dựa, bên cạnh có một cốc chè xanh, hẳn đang diễn thuyết: “Ta họ Trần, người cũng có thể là họ Trần. Bỏ tính danh tục gia, cũng không có nghĩa là quên tổ, mà là vì nương nhờ của phật. Người kế tiếp...”

Một người chơi nữ đứng lên hỏi: “Sư phụ, thương tổn bạo kích và xác suất bạo kích có tồn tại quan hệ với nhau không?”

“Vấn đề này người có thể tự mình mày mò. Xin mọi người đừng hỏi những vấn đề đơn giản như vậy nữa, lãng phí nước miếng của ta lắm.”

Một người chơi nam: “Sư phụ, xin hỏi làm sao tới Ma - Tiên giới được?”

“Ta giải thích đơn giản một chút nhé, dùng một bài thơ thể này là chuẩn xác nhất: Muốn nhìn xa nghìn dặm, lên tiếp một tầng lầu. Đây là bài Đăng quán tước lâu của thi nhân Vương Chi Hoán thời Đường. Mọi người đừng nên thắc mắc vì sao hòa thượng thời Đường Thái Tông ta đây lại biết thi nhân thời Đường Huyền Tông ấy nhé, thực ra cái này là một bí mật, mà đã là bí mật cho nên ta không thể nói cho mọi người biết được. Trong lòng mỗi

người đều có bí mật cả, nhưng người xuất gia thì lại có không nhiều. Chẳng hạn như năm đó ta đến Tây Thiên để thỉnh kinh, trong đám thủ hạ của Phật tổ có hai tên tham quan... Chỗ này ta xin thanh minh, ta tuyệt đối không có nói Phật tổ cũng là tham quan đâu. Thượng bất chính, hạ tắc loạn, ý là dưới bị méo có khả năng là do trên bị méo, cũng có khả năng là không...”

Một tiếng đồng hồ sau, Đường Tăng nói: “... Vừa rồi ta đã nói rõ làm sao để đến Ma giới và Tiên giới rồi, tức là phải leo tiếp một tầng lầu. Cảm ơn, vị tiếp theo!” Nói rồi hẩn uống một hớp trà để nhuận cổ họng, chuẩn bị cho tràng ác chiến tiếp theo.

Người chơi tới lượt đang chuẩn bị đứng lên, chợt bị một tia sét nện xuống đầu. Người này quay đầu lại hằm hằm nhìn thì thấy đó là Đường Hoa, bèn bất đắc dĩ nén giận im bặt.

Đường Tăng thấy khó chịu, đang định trách cứ thì Đường Hoa đã vội vàng mở miệng trước: “Lâu nay vẫn nghe Tam Tạng pháp sư từ nhỏ đã thông minh hơn người, sau khi lớn lên lại tướng mạo đoan trang, ngôn ngữ ngắn gọn, phật phẩm rất cao, có danh xưng là Phan An Liễu Hạ Huệ trong giới phật. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên là đúng thế.”

“Không dám, không dám!” Đường Tăng khoái lăm lăm: “Tiểu ca này phong thái bất phàm, sao lại không gia nhập phật môn thế nhỉ, thực là tổn thất lớn của phật gia ta mà. Có vấn đề gì xin cứ nói.”

“Tam Tạng pháp sư, tại hạ muốn hỏi về chuyện độ ma kiếp thứ hai.”

“A!” Bầy người xem cùng nhìn về phía Đường Hoa, câu hỏi này đại biểu cho thực lực và sự can đảm đấy.

“Ma kiếp thứ hai...” Đường Tăng suy tư thật lâu, rồi nói: “Chuyện tranh đấu giữa tiên - ma tồn tại đã lâu rồi. Tiên là đạo, mà ma cũng là đạo. Tiên nói mình thuận ý trời nên được phi thăng, ma nói mình được trời dẫn đường nên phi thăng... Nhưng, phi thăng vốn là chuyện nghịch với trời, sao lại là đạo được? Đã vô đạo, vậy trời không báo, người cũng sẽ báo. Ma gia rất là lạnh nhạt, cho dù là ma tôn, nếu cấp dưới của mình mất tích cũng sẽ nghe không hỏi, lại càng không thêm để ý đến chuyện tiên gia phi thăng. Tiên gia thì lại coi thiên hạ này là thiên hạ của họ... Kiếp nạn này nên tránh đi vậy.”

Cái này thì Đường Hoa biết, đã hỏi thăm rồi, người ta nói là khi độ ma kiếp, tiên gia sẽ phái người đến tấn công. Đường Hoa lại hỏi tiếp: “Tam Tạng pháp sư, nếu như kiếp nạn này tránh không khỏi, vậy phải làm sao đây?”

“Dùng thực lực của người mà chống lại kiếp số thì còn miễn cưỡng, nhưng phải phải đối phó với Thiên Đình thì nan lắm. Có điều... Trung Thổ ta có thể nói là không ít kỳ nhân dị sĩ, không vì danh không vì lợi không thành tiên không tu đạo cũng có lắm người. Trung Thổ trời nước địa lợi vốn là do tự nhiên mà thành, từ khi Bàn Cổ mở trời đất đã tồn tại rồi. Thứ hữu dụng là không bao giờ tận. Người... Đi đi!”

“Pháp sư!”

“Đi thôi, đi thôi!” Đường Tăng như trái ngược với thái độ dài dòng lúc thường, biến thân thành bộ dạng của cao tăng.

“Tạ pháp sư!” Đường Hoa cáo từ, mới rời khỏi sân thì đã bị một người níu lại.

Coi bộ người này mình không quen nhỉ... Đường Hoa đang định dò hỏi thì người này đã tự giới thiệu trước: “Đồng sự Đông, ta là phóng viên chuyên đề Đường Tăng của Vô Biên đặc san - Ngân Lam Dục Vân, lần trước lúc ngài ngồi uống trà với đồng sự trưởng Vô Biên ở trà lâu chúng ta đã gặp nhau rồi mà?”

Cái gì ‘Dục Dâm’ nhỉ? Cái tên này thực khó đọc thực dâm đẳng quá xá. Đường Hoa bèn nhiệt tình bắt tay hân: “Tiểu Dâm, người khỏe chứ? Đã lâu không gặp rồi.” Bất kể là ai đi nữa, miễn nhớ không nổi thì hết thấy cứ chơi câu này.

“Ngài còn nhớ à?” Ngân Lam Dục Vân kích động bắt tay với Đường Hoa, đây là lần đầu tiên hân đối thoại với đệ nhất cao thủ, cũng là lần đầu tiên bắt tay với thành viên hội đồng quản trị này đây, thật là dễ gần gũi mà, cảm động quá...

* * * * *

Ngân Lam Dục Vân lấy một cuốn tập ra: “Đồng sự Đông, ngài đã từng trợ giúp đệ tử phật môn lúc nào thế?”

“A? Sao người biết?”

“Đương nhiên! Nếu ngài chưa từng trợ giúp đệ tử phật môn bao giờ, vậy Đường Tăng sẽ không có khả năng nói chuyện như thế với ngài đâu.”

Chẳng trách! Vừa nãy mình còn thắc là có phải Đường Tăng đang vội vã tan ca hay không đó chứ, hóa ra nguyên do là như thế đấy.

Ngân Lam Dực Vân lại nói: “Ngài không biết đâu, chuyện mà Đường Tăng này biết thực là nhiều lắm đó. Chỉ cần ngài có kiên nhẫn ngồi lì nơi đây, vậy thông tin tình báo gì trong trò chơi cũng có cả. Ngài có nghe nói chưa, qua mười ngày nữa chính là sự kiện hai tháng một lần của hệ thống đó, lần này mười phần có tám, chín là màn tranh bá của các bang hội đấy. Mà cái hệ thống này cũng thật là, hình như lúc nào cũng cố châm ngòi mâu thuẫn cho các bang hội vậy. Có khi nào nó thấy cấp bậc của mọi người đang quá cao, hay là số vụ PK trong trò chơi ít quá, hoặc hoặc là...”

“Ta có hẹn uống trà với Vô Biên rồi, hôm nào chúng ta lại tán gẫu tiếp nhé.” Thằng nhỏ bất hạnh này đã bị Đường Tăng truyền nhiễm rồi. Đường Hoa bay được vài mét xong quay đầu lại nghiêm nghị nói: “Tiểu Dâm, cố gắng làm tốt, ta xem trọng người đấy!”

“Vâng vâng!” Ngân Lam Dực Vân vội nói: “Đồng sự Đông, ngài chờ chút đã.”

* Bài thơ ‘Đăng quán tước lâu’ của Vương Chi Hoán:

登鶴雀樓

白日依山盡，

黃河入海流。

欲窮千里目，

更上一層樓

Dịch:

Lên lầu Quán Tước

Mặt trời tắt sau núi

Hoàng Hà nhập biển sâu

Muốn nhìn xa nghìn dặm

Lên tiếp một tầng lầu.

*** Tên Đường Hoa nghe lầm "Dực Vân" thành "Dục Dâm" rồi...

o O o

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 197: Trận Bát Quái

Chương 197: Trận Bát Quái

Đường Tăng đã nói rõ ràng lắm rồi, muốn độ kiếp là phải tìm được một địa điểm thích hợp để tránh sự truy sát của Thiên Đình. Nhưng địa điểm thích hợp là ở đâu?

“Hoa ca, chờ ta nơi trà lâu Hàm Dương, có chuyện.”

Tôn Minh? Đường Hoa trả lời: “Được!”

* * * * *

Có tiền đi khắp thiên hạ, học được kỹ năng truyền tống của môn phái xong, là có thể truyền tống trong các thành thị lớn. Phí dụng có hơi cao, mỗi lần sử dụng phải mất 10 kim. Nhưng chút tiền ấy không có lọt nổi vào mắt của Tôn Minh - ông tổng tập đoàn Vô Biên, khổng chế sáu phần dư luận trong Song Kiếm và ba phần trà lâu. Vì sao lại khổng chế các trà lâu? Chẳng phải vì để nghe người ta tám chuyện thì là gì nữa.

Thân là người trong giới báo chí, đến trễ hơn là không được, thành ra Tôn Minh gần như đến trà lâu cùng một lúc với Đường Hoa. Sản nghiệp của mình mà, cứ chọn một cái gian riêng rồi đi vào, gọi trà Thiết Quan Âm xong là tha hồ nói chuyện.

“Ta vừa nhận được tin, có người muốn hại người.”

Đường Hoa sửng sốt hỏi: “Hại ta? Hại thế nào?”

“Hiện giờ ai trên Trái Đất cũng biết người sắp phải độ kiếp hết cả, người đừng có nói với ta là người không biết người có bao nhiêu cừu nhân trong Song Kiếm đấy.”

“Cừu nhân? Ta không có.” Đường Hoa lắc đầu: “Thật không có.”

“Người ngày ngày đi ức hiếp người ta thì dĩ nhiên là không rồi. Nhưng những người bị người ức hiếp thì lại không nghĩ thế. Người hiện đang là

người chơi đối địch của Thần Chi Linh Vực, thực lực người tăng lên cũng không phải là chuyện tốt lành gì với họ.”

“Ha! Ý người là có người định thừa dịp ta độ kiếp đến hại ta?”

“Đúng là vậy. Đừng có phớt lờ, người đã bị theo dõi rồi. Ta nhận được tin rằng có một tiểu tổ săn giết do Sát Phá Lang tổ chức đang bắt đầu theo dõi người đấy. Người biết Vạn Vật Khô Vinh chứ?”

“Biết!”

“Vậy người có biết hãn là sư huynh đệ của Thư Sinh không? Tu vi hãn tuy không bằng người, nhưng bói vị trí của người lại đơn giản vô cùng.” Tôn Minh nhấp một hớp trà rồi nói tiếp: “Thực ra ta cũng thắc mắc lắm, vì sao hãn hiện giờ đã theo dõi người rồi, ít ra cũng chờ công đức của người gần sát mức chứ?”

“Còn chẳng phải là vì sợ mất dấu ta đó sao? Thế này cũng thú vị thật, độ kiếp thôi mà không những Thiên Đình đến truy sát, mà ngay cả người chơi cũng muốn xuống tay với ta nữa.” Đường Hoa thở dài: “Hèn gì mà người ta cứ nói đại đa số người đúng chưa chắc gì đã là chính xác. Nếu suy tính theo hướng này, thực ra ta cũng là một người tốt đấy.”

“Người vẫn còn thoải mái quá nhỉ?”

“Khá là thoải mái. Hồi nào tới giờ tâm tình ta luôn tốt mà.”

“Đấy là điều ta luôn tán thưởng người đấy.” Tôn Minh móc ra một mái tóc: “Đừng nói huynh đệ không hỗ trợ nhé, mái tóc này ta đã phải bỏ 5000 kim ra mới mua được đấy, hơn nữa còn là giá hữu nghị nhé.”

“Cái gì thế? Móa! Người, cái con heo chết dốt này, vật phẩm chỉ dùng một lần!”

“Người xem rõ ràng phần giới thiệu đi.”

“Ừ... Oa!” Bồ Tát Phát Chú: những người tu đạo nguyện cứu vớt chúng sinh đã truyền thiện niệm vào mái tóc bị cắt của họ để làm thành phù chú, có thể thay thế người giữ nó khỏi bị họa liên can đến tánh mạng; tác dụng: sau khi tử vong sẽ sống lại tại chỗ, không chịu bất cứ tổn thất nào, sinh mệnh pháp lực đầy lại hết. “Đây là hàng cực phẩm đó!”

“Nói nhảm, không phải cực phẩm thì làm gì ông chủ Tôn ta đây đưa ra chứ?” Tôn Minh đắc ý cười: “Muốn lấy được thứ này cũng không dễ đâu, là

do một sư huynh đầu trọc của ta triệu tập hơn bốn mươi người, hao phí nửa tháng mới hoàn thành được một nhiệm vụ kia, rồi quay số trúng đó. Thực ra nếu không phải là độ kiếp, vậy nó chỉ là thứ vô bổ thôi.”

Đó là dĩ nhiên rồi, cấp 60 chết người muốn để đến cấp 70 hẵng dùng, cấp 70 chết người lại muốn để đến cấp 80 hẵng dùng. Nhưng đối với mình mà nói, nó tuyệt đối là thần khí hàng đầu. Đường Hoa nghe đầu hỏi: “Năm nghìn?”

“Ừm...” Tôn Minh quanh co: “... Bớt ít nữa đi.”

“Năm trăm?” Giảm cho người mười lần đấy.

“Năm mươi!” Tôn Minh nói thẳng ngay. Hóa ra là giảm giá tới một trăm lần đấy.

Ai còn dám bảo mình là đứa da dày nhất nào? “Nhãi con người không đi làm bộ trưởng thuế vụ thì thực là nhân tài không được trọng dụng đấy. Cái đó có khác gì ăn cướp đâu?”

Có tin nhắn của Phá Toái: “Gia Tử! Phi kiếm của ta đang mang đến một tấm gương, cứ cầm lấy chơi đi.”

“Yeah!” Không cần phải nói, chắc chắn là Yên Vũ thần kính rồi. Phá Toái đang cống hiến gia sản đó.

Tin nhắn của Sương Vũ cũng vừa đến: “Đến Hoàng Sơn một chuyến, có thứ này cho người.”

“Tốt!” Đường Hoa đứng lên phất tay: “Người trả tiền, ta đi trước đây.”

“Đừng nha!” Tôn Minh vội nói: “Ta muốn theo dõi quá trình bắt đầu, trải qua và kết quả độ kiếp của người.”

“Ta rất kín tiếng.”

“Người hiện giờ đang là cổ đông, người đang kiếm tiền cho bản thân mình đó.”

“Cũng phải! Chúng ta đến Hoàng Sơn trước đi.”

* * * * *

“Bộ trang bị 50+ này, toàn bộ màu kim. Đều là những món cực phẩm trong cực phẩm tăng sinh mệnh, tăng bảy loại thuộc tính hết đấy.” Sương Vũ lấy một cặp nhẫn ra, vẫn là hàng màu kim: “Nhẫn Thiên Hữu, có 20% cơ hội hấp thu 80% thương tổn.”

“Cảm ơn nhiều lắm lắm!” Đường Hoa vui mừng khôn xiết, sự mạnh mẽ của bộ trang bị này không chỉ ở chỗ tăng lực phòng ngự rất nhiều, mà chủ yếu là nó còn tăng rất nhiều cho bảy loại thuộc tính nữa, hơn nữa nó còn là trang bị tăng lượng máu tối đa. Những trang bị mà Đường Hoa đánh ra được từ trước đến giờ đều khác thế này, hoặc là tăng bạo kích, tăng máu, hoặc là một loại thuộc tính nào đó thôi. Hoặc chỉ tăng bảy loại thuộc tính chứ không tăng loại khác. Nếu mà trang bị lên bộ này, vậy Sát Phá Lang có xuất ba lượt Nhân Kiếm Hợp Nhất cũng chưa chắc có thể giết nổi mình. Còn có cặp nhẫn này nữa, hoàn toàn là sản phẩm dành riêng cho mấy kẻ ăn may hết.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn!” Sương Vũ cười nói: “Trọn bộ mớ trang bị này tổng cộng là 4300 kim.”

“Người đi cướp đó hả?” Đường Hoa đập một tờ ngân phiếu lên trên mặt bàn: “Có điều... Ta lại thích mấy cô nàng ăn cướp xinh đẹp như người đấy.”

“Đáng ghét!” Sương Vũ không khách khí thu ngân phiếu vào, bộ trang bị này không phải cứ dùng tiền là mua được. Chuyện này thì bạn bè là bạn bè, tiền bạc là tiền bạc, vì bộ trang bị này cũng không phải là của nàng, mà số lượng lại có phần lớn, nếu không lấy tiền thì về sau có khả năng sẽ không còn làm bạn bè được nữa. Nhìn lại Đường Hoa với Tôn Minh, nếu mà nói lấy tiền thì sẽ có vẻ tổn thương tình cảm lắm.

* * * * *

Không chỉ có bọn Sương Vũ hỗ trợ, mà cả bọn Thiếu Gia, Nhất Tiểu cũng góp vốn gửi đến cho Đường Hoa mười hai viên thuốc hồi pháp ngay tức khắc, mười hai viên thuốc hồi máu ngay tức khắc. Tuy mỗi viên chỉ bổ sung có ba phần máu hoặc pháp lực, nhưng ăn ở chỗ chúng bổ sung trong nháy mắt, chính là những loại thuốc bảo mệnh siêu cấp có giá mà không gặp hàng, ngoài thị trường không hề có bán, chỉ có thể là do người chơi tự luyện chế thôi. Mà cho dù là người chơi tự luyện chế, những dạng tài liệu cần thiết không những đều phức tạp, mà còn phân tán tứ xứ vô cùng khó kiếm nữa. Những loại tài liệu này lại không phải là do đánh quái rơi ra, mà người chơi phải leo núi vượt ghềnh để tìm đào.

* * * * *

“Cảm giác có bạn bè thật là tốt!” Đường Hoa nhìn lại đám trang bị và những món đồ trong túi Càn Khôn mà không khỏi cảm thán một tiếng.

Tôn Minh giống như biết suy nghĩ của hắn vậy, nói: “Người đối xử với bạn bè không tệ, tất nhiên bạn bè sẽ không khoanh tay đứng nhìn khi người gặp nạn. Thế nào, đã nghĩ ra sẽ đi đâu độ kiếp chưa?”

“Chưa!” Đường Hoa lắc đầu, nếu muốn kiếm điểm âm công đức thì rất đơn giản, cứ tìm cái thành trấn nào đó đánh NPC là được ngay. Duy chỉ có cái ma kiếp là thật không biết nên đi đâu để độ cả.

“Vạn sự đều ổn hết rồi, chỉ còn thiếu gió Đông thôi.”

Có tin nhắn: “Gia Tử, Sát Phá Lang đang theo dõi người đấy, cách người chừng 50 dặm. Ba tiếng đồng hồ rồi vẫn bảo trì cự ly như thế.”

“Dò xét tiếp!” Người gửi tin này dĩ nhiên là bà thầy bói Tinh Tinh rồi, người còn đáng sợ hơn trời, Đường Hoa không thể không làm chuẩn bị được. Có bà thầy Tinh Tinh, khi cần thiết hắn hoàn toàn có thể đảo điên cả âm dương, lừa dối Vạn Vật Khô Vinh được.

“A! Ta nghĩ ra một chỗ rồi.” Đường Hoa vui mừng vô kể.

Tôn Minh hỏi: “Nơi nào?”

“Quỷ cốc!”

* * * * *

“Người hay thật đó, lại muốn tới môn phái của ta độ kiếp đấy.” Tinh Tinh khóc ròng, qua cơn ma kiếp này, các trấn Đông Tây Nam Bắc ít nhất sẽ có một trấn hóa ra tro mắt.

“Ta cũng có muốn đâu!” Đường Hoa nhớ lại hồi giúp Tinh Tinh làm nhiệm vụ đầu tiên là bắt hồ ly, con hồ ly này tránh né bên trong Quỷ cốc là vì muốn trốn thiên kiếp, khiến người của Thiên Đình không thể tìm thấy bóng dáng nó. Nghĩ đến Quỷ cốc, rồi lại nghĩ đến lời Đường Tăng nói, đúng là không có nơi nào thích hợp hơn chỗ này.

Tinh Tinh giơ tay: “Ta phải thương lượng lại một chút với sư phụ ta, nếu không sư phụ ta mà không đồng ý, đồng thời lại đại diện cho Thiên Đình tiêu diệt người thì ta cứu không nổi đâu.” Tinh Tinh nói ngay đến trọng điểm, đó là chết bao nhiêu NPC nàng cũng không quan tâm, chỉ dừng

có chọc cho sư phụ nàng bốc lửa lên, thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, lúc đó thì phiền phức lắm.

* * * * *

Hiệu suất của Tinh Tinh rất cao, rất nhanh đã thành được mệnh lệnh của sư phụ. Có điều Quỷ Cốc tử lại muốn gặp mặt Đường Hoa một lần, cho nên Tinh Tinh bèn xuất cốc mở đường nghênh đón Đường Hoa và Tôn Minh tiến vào Quỷ cốc.

Ba người cùng ngồi xuống mặt đất, tiểu đồng của hệ thống dâng ba cốc chè xanh lên.

“Một chút xíu lòng thành.” Đường Hoa vội đẩy hộp giấy trong tay qua.

“Đút lót à?” Quỷ Cốc tử cười mà như không phải cười, hỏi.

“Không phải! Ngài là sư phụ của Tinh Tinh, mà bọn con lại là bạn rất tốt của Tinh Tinh. Thăm hỏi trưởng bối hẳn phải nên mang theo chút gì đó chứ.” Đường Hoa lại nói tiếp: “Lại nói, cũng là một chút đồ thanh đạm mà thôi, sư phụ lão nhân gia ngài đây tu vi cao như vậy, sớm đã ích cốc, nhưng đôi khi ăn một chút trần hào, cũng coi như là chuyện vui nho nhỏ vậy.”

“Biết nói chuyện, ta nhận vậy.” Quỷ Cốc tử ra hiệu cho đồng tử mang lễ vật đi: “Có điều... Nơi đây ta không thể cung cấp cho người độ kiếp được... Nghe ta nói trước đã. Con hồ ly kia là vì không thể độ kiếp được nên mới trốn vào trong này, cũng tức là nói nơi này đã nằm ngoài nhân thế, không thuộc quyền khống chế của thiên đạo. Người vào đây có thể tránh kiếp, chứ không thể độ kiếp được.”

“Cái này...” Đường Hoa cố nén ý định lấy lại lễ vật của mình. Tất cả đều là đồ tự tay làm ở Giang Nam hết đó, hoàn toàn là tinh phẩm dùng tiền nặn ra cả.

“Đã thu lễ vật của người rồi, tất nhiên sẽ có gì đó trả lại cho người.” Quỷ Cốc tử giống như nhìn thấu tâm tư của Đường Hoa vậy.

“Coi ngài kìa, cho dù ngài không giúp, chỉ cần ngài thích thì cứ hô lên một tiếng, con sẽ lập tức làm ngay cho ngài mà.”

“Ha ha ha! Tiểu tử thú vị đấy. Ta mới hỏi người, người biết Gia Cát Lượng chứ?”

“Dạ biết!” Quá biết là đằng khác.

“VẬY CŨNG BIẾT TRẬN BÁT QUÁI DO GIA CÁT LƯỢNG KIẾN TẠO CHỨ?”

“Dạ biết, căn cứ theo tam quốc diễn nghĩa, bên trong đó có giấu trăm vạn binh giáp, ngay cả kẻ có trí lực 98 như Lục Tồn cũng phải ngại đi vào.”

“Cả đời Ngọa Long không những đấu với người, mà còn đấu với trời nữa.” Quỷ Cốc tử nói: “Trận Bát Quái chính danh là trận Cửu Cung Bát Quái, gồm trời đất sét gió nước lửa núi đầm, tức là cùng một cội với tự nhiên, cho dù là thần binh thiên tướng cũng không dám vào.”

“Tạ sư phụ dạy bảo!” Đường Hoa mừng lắm: “Con đi ngay.”

“Chậm đã.” Quỷ Cốc tử hỏi: “Thần binh thiên tướng cũng không dám vào, người lại dám vào à?”

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh.

“Ta sẽ đem cách dùng trận này dạy cho người vậy. Thời hạn ba ngày, bất kể người học được nhiều hay ít. Đây coi như là ta thay đồ đệ cảm ơn người vậy.”

* * * * *

Vì thế Đường Hoa lưu lại trong Quỷ cốc bắt đầu học cách sử dụng trận Bát Quái. Kỳ thực nói “sử dụng” là đánh giá cao Đường Hoa quá rồi. Sau khi Quỷ Cốc tử thử nghiệm năng lực toán học của Đường Hoa xong, bèn định tiêu chuẩn là có thể không lạc đường trong trận Bát Quái. Theo tính toán của Quỷ Cốc tử, Đường Hoa học ba ngày xong, đi vào thì chắc chắn có thể, chớ đi ra nổi hay không lại có phần hên xui. Điều quan trọng nhất là cam đoan Đường Hoa sẽ không tiến vào trong trận Tử.

Học được hai ngày, Đường Hoa cơ bản đã hiểu rõ nguyên lý của trận Bát Quái này rồi, nó có phần giống với vũ khí hạt nhân vậy. Điều khác biệt là vũ khí hạt nhân thì nguyên tử tách ra, biến thành hai, hai lại biến bốn, bốn biến thành tám... Mà trận Bát Quái này thì một sinh hai, hai sinh thành ba, ba sinh vạn vật. Rồi lại có cái gọi là thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái lại biến thành sáu mươi bốn hào, từ đó lặp lại đến vô cùng nữa. Cái này không phải là thứ mà Đường Hoa muốn học, điều hắn muốn học là học vết xem những chỗ nào là đường sống, những chỗ nào là đường chết, rồi những vật tham chiếu ở mỗi chỗ là gì. Một khi mà tiến vào trong tử địa, vậy người Thiên Đình tuy sẽ không

đến, nhưng lại có vô cùng vô tận binh mã hiện ra. Hơn nữa người ta cũng đã nói rồi, những binh mã này vừa không có kinh nghiệm, không rơi xuống vật phẩm, mà cũng không có đồng xu các bạc nào hết.

* * * * *

Phía Nam Vĩnh Yên, bãi cát Trường Giang ở cực Bắc hành lang dưới Miếu Thai, có một kiến trúc rộng mấy ngàn mét vuông. Bên ngoài kiến trúc là những cột đá đơn giản, bên trong là sương mù mênh mông, sát khí đằng đằng. Theo truyền thuyết, đây chính là trận Bát Quái có thể chống lại trăm vạn hùng binh do Gia Cát Lượng bày ra. Đây là nơi dã ngoại, nhưng không có lấy nửa cái dấu vết của quái vật, trừ tiếng sóng Trường Giang xô nhau ra, chung quanh đều là một màn yên ắng.

Đường Hoa lấy bản bút ký ra bắt đầu ôn tập...

Tinh Tinh lau mồ hôi hỏi: “Người có được không đó?”

Đường Hoa thu bút ký, hỏi: “Người cũng nghe giảng ba ngày rồi đấy thôi, có hiểu gì không?”

“Không.” Tinh Tinh lắc đầu.

“Ta cũng không!” Đường Hoa khóc ròng, mấy thứ mà Quỷ Cốc tử nói đều là mớ cổ văn vô cùng khó đọc như Chu Dịch, rồi cộng thêm toán học cao đẳng nữa. Cũng còn may là Quỷ Cốc tử còn phúc hậu, thấy Đường Hoa cần cù tận tụy nghe giảng suốt ba ngày, nên cho phép hẩn sao chép lại bút ký của mình. Bút ký có phần thực dụng hơn, bên trong có ghi nếu tình huống thế nào thì sẽ biết mình đang ở đâu trong trận, rồi muốn ra khỏi trận này thì phải đi như thế nào, v.v...

Tôn Minh mất kiên nhẫn: “Một tiếng đồng hồ của ta là mấy trăm vạn, vậy mà vì cái tin rách này của người lại phải bôn ba trời Nam đất Bắc suốt một tuần. Tùy tiện đi giết mấy người rồi vào luôn đi. Thất bại thì thất bại, vị trí CEO đặc san còn trống đó, đang cần tìm mà tìm không được người đây này, chết ra cũng vừa vạn làm công cho ta.”

“Vâng, tổng giám đốc!” Đường Hoa hỏi: “Tinh Tinh, bọn kia còn đi theo không?”

“Ừ ừ, còn. Nghe huynh đệ kia ở Vĩnh Yên nói, lần này bọn họ xuất động hơn hai ngàn người đấy, chỉ còn chờ người độ kiếp nữa thôi.”

“Được! Lát nữa bỏ hết chúng vào nuôi binh luôn.” Chậc chậc, hai ngàn hảo thủ cùng rớt 5% kinh nghiệm chỉ là chuyện nhỏ, hai ngàn hảo thủ cùng bị đánh về tân thủ mới là chuyện lớn cơ. Muốn hại ta à, đùa chết các người luôn. Đường Hoa bèn cất cánh, tới trấn Miếu Thai ở cách đó không xa, không nhì nhằng bắt đầu phóng hỏa đốt thôn trấn, ngay cả người chơi lẫn NPC đều đốt chung một lượt.

Không có phản kháng, mấy chục tên người chơi Thần Chi Linh Vực lặng lẽ chịu đựng trong biển lửa, cuối cùng biến thành hình tượng bất diệt luôn trong đó... Móa! Đã quên hẳn giết người Thần Chi Linh Vực sẽ không bị trừ điểm công đức rồi, Sát Phá Lang bèn hung tợn vỗ cái bét vào đùi Vật Khô Vinh, hỏi: “Người đâu?”

“Bắc!”

“Phân phó các huynh đệ xuất phát.”

Lúc này chợt có tiếng phát thanh của hệ thống: theo điều tra, có yêu nhân ma đạo đang độ kiếp. Thiên Đình phát chỉ dụ xuống: vì giữ gìn sự yên ổn của xã hội, phạm là người chơi đã qua tiên kiếp thứ nhất nếu đánh chết được yêu nhân này, sẽ đạt được phần thưởng phong phú. Nếu người chơi phổ thông giết chết yêu nhân này, sẽ thưởng cho trực tiếp qua được tiên kiếp thứ nhất, thời hạn là mười hai tiếng đồng hồ.

Vô sỉ! Vô sỉ quá rồi! Vì chèn ép đối thủ mà phát thanh như thế đấy! Đường Hoa nghiêng răng, đậu xanh, chờ bố qua kiếp xong, bố lên chụp Ngọc Đế làm banh đá cho coi! Nhưng bây giờ phải tập trung cái đã. Đường Hoa hiện giờ cũng không biết mình đang ở đâu, dù sao cũng chắc là ở chỗ an toàn.

Lần thiên kiếp này có chút vô sỉ, mà còn có sét của bảy hệ nữa. Đối với trang bị và cấp bậc hiện thời của Đường Hoa thì sét hệ hỏa, hệ lôi có thể coi như không; hệ kim, mộc, thổ chỉ cần cẩn thận chút là được; duy chỉ có hệ nước và hệ gió là phải ngàn vạn lần cẩn thận né tránh. Mặc một đám trang bị cực phẩm vào, thuộc tính gió miễn cưỡng có được hai điểm, nhưng cái nước đáng chết kia vẫn cứ là 0. Cũng may là không có số âm đấy, nếu không chẳng phải mình mà đụng vào nước là sẽ chết à?

Quan trọng là bảy thứ sét đương nhiên không vô sỉ, thời gian mười hai tiếng đồng hồ cũng đương nhiên không, thứ vô sỉ ở đây chính là... có khiêu dân. Lúc này bên cạnh Đường Hoa đang có một đám nữ trần truồng giỡn nước, lần này hệ thống chơi liễu rồi, mấy cái ô vuông che lại cũng không thềm xài luôn, hết thấy đều mát rượi xuất trận. Các loại thanh âm với động tác hấp dẫn tấp nập dồn qua. Nào là ánh mắt khát vọng của mỹ nữ lạnh giá, tiếng thở dốc của thiếu nữ nhiệt tình, lại có cả hai nữ kia đang biểu diễn ngay hiện trường mà ánh mắt cứ mời gọi Đường Hoa nữa. Bà cố nội ời! Kiếp nạn này là để cho đồng chí độ đấy à? Đường Hoa mở cảm giác đau ra, cho mình một cái bạt tai, rồi chuyên tâm phá giải đám lôi thủy đang đến.

Phần chống cự thiên lôi, thủ đoạn của Đường Hoa nhiều lắm. Đầu tiên là hấn chịu đòn rất giỏi, tiếp theo là hấn gần như miễn dịch với hai loại trong đó, tiếp nữa là có Thần Quang bảo tháp, tiếp nữa nữa là có dịch chuyển tức thời, tiếp nữa nữa nữa là có các kỹ năng bảo mệnh của pháp sư như Vạn Lý Hoàng Sa, Lôi Bích cường hóa, Tá Vật Đại Hình. Tiếp nữa nữa nữa nữa, hấn còn có thể dùng cấm pháp liều cái mạng cùi. Tiếp nữa nữa nữa nữa nữa, còn có Càn Khôn Nhất Trịch cường chế phá sét, kẻ có tiền là vô địch mà... Tóm lại mà nói, chỉ cần chuyên tâm, vậy độ nguy hiểm sẽ nhỏ hơn trong tưởng tượng của mình. Chẳng trách gì khi đó Đường Tăng đã nói là mình - lúc chưa đổi trang bị - miễn cưỡng có thể qua được.

Chỉ đáng tiếc... Đường Hoa là một nam nhân, là một là một nam nhân nhiệt huyết bừng bừng, và là một nam nhân đã bị cấm dục thật lâu từ khi bước vào trong trò chơi, lại đã không còn là xử nam nữa. Hấn thà rằng thiên kiếp sẽ hung hiểm hơn một chút, chứ không mong có mấy nữ nhân làm loạn khí huyết của mình như thế này. Nhưng cho dù là có nhắm lại đôi mắt, thì những hình ảnh và thanh âm, thậm chí là mùi thơm của cơ thể vẫn không chút mảy may yếu bớt.

Hấn chịu đựng nổi sao?

Đáp án là không. Giống như lời CIA bên Mỹ vậy, thế giới này không có gián điệp không cung khai, chỉ có gián điệp kiên trì được hình phạt lâu dài mà thôi. Dưới sự hấp dẫn của sắc đẹp, chỉ có vấn đề là kiên trì được lâu hay nhanh, chứ không có vấn đề là kiên trì nổi hay không.

“Phụp!” Máu mũi của Đường Hoa phun ra, thế mà trào như suối luôn! Hóa ra là không còn trần truồng nữa, không những không trần truồng, mà còn mặc vào đồ Tây màu đen, váy cực ngắn, chỉ có điều là váy ngắn quá rồi, có thể trông thấy cả chiếc quần lót đáng yêu nho nhỏ luôn. Nữ nhân có mặc quần áo càng nguy hiểm chết người hơn cả nữ nhân không mặc quần áo. Ta nhìn! Ốc Vít hiển nhiên cũng đã tính toán đại khái tới lực sát thương của sắc đẹp rồi, đã bắt đầu chế ra phương án bán sỉ mỹ nữ nhằm riêng vào Đường Hoa. Mười hai tiếng đồng hồ... Còn sớm lắm!

* * * * *

“Người đâu?” Sát Phá Lang hỏi.

Tôn Minh chỉ vào trận Bát Quái: “Bên trong!”

“Thật không?”

“Thật, dùng mười tám đời tổ tông ra thề đấy, mau vào đi thôi.”

Tôn Minh thần nhiên như thế, khiến Sát Phá Lang cảm thấy chột dạ. Có âm mưu, tuyệt đối có âm mưu. Nhìn lại, Tinh Tinh đang ngồi một bên cắn hạt dưa, hoàn toàn không để mình vào trong lòng, trong nhất thời Sát Phá Lang không khỏi cảm thấy do dự. Không lý do gì mà cả hai người đều coi thường chuyện sống chết của bạn mình cả, nếu như là coi thường, vậy sẽ không bao giờ đi ngồi ở bên ngoài chờ hăn như thế này... Lẽ nào là ‘kế thành trống’?

“Lang, tình hình thế nào?” Mông Mông đã dẫn theo đại đội nhân mã kéo đến, lúc nhúc tới hai ngàn người.

“Khả năng là có bấy.” Sát Phá Lang nhìn Tinh Tinh, có ý định bức cung.

“Ta là đường chủ của Song Sư, lại là muội muội của bang chủ...” Tinh Tinh cười ngọt ngào: “Sẽ không định hạ thủ với ta đó chứ?”

“...” Sát Phá Lang quay qua nhìn Tôn Minh.

“Huynh đệ, đặc tội ai chứ đừng có đặc tội với phóng viên.” Tôn Minh nói rất khó ngữi: “Đặc biệt là đừng có đặc tội với ông chủ của phóng viên, nếu không người có mấy cái lông trym cũng đều bị tiết lộ ra hết đấy.”

Toát mồ hôi! Mông Mông hỏi: “Lang, tên bại hoại kia đang ở bên trong sao?”

“Ta tin là vậy. Có điều... Đây là nơi nào?”

Vạn Vật Khô Vinh đang đứng bên cạnh tức khắc trả lời: “Có vẻ như là trận Bát Quái của Gia Cát Lượng.”

“Móa! Thăng nhãi chết toi, thật biết chọn nơi đó.” Mông Mông tức giận bồng bồng mắng một câu, sau đó lại vui mừng chỉ lên bầu trời: “NPC ra tay rồi.”

Sát Phá Lang ngẩng đầu lên nhìn, thấy ở ven rìa của kiếp vãn có trăm tên NPC tràn trề tiên quang bảo khí đang tiến hành phân tích cụ thể tình hình bên dưới. Phân tích được chừng mười phút, một NPC đầu lĩnh hất đầu hô lên: “Thu đội!” Thế là gần trăm tên NPC cùng biến mất trong nháy mắt.

“... Đi rồi!” Mông Mông Mông Mông đau lòng hỏi: “Lẽ nào ác nhân không có ác báo sao?”

Tôn Minh ngồi gần đó tỏ vẻ khinh bỉ: “Ây, đừng có nói lung tung! Hắn không muốn của người, chỉ có thể chứng minh rằng hắn không phải là người lương thiện, chứ không có chứng cứ gì nói hắn là ác nhân hết.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 198: Tờ giấy

Chương 198: Tờ giấy

Lúc Sát Phá Lang và đám người Tôn Minh còn dây dưa ở bên ngoài, thời gian cũng vừa vắn trôi qua một tiếng đồng hồ. Trong trận Bát Quái, Đường Hoa rốt cục cũng không cự nổi sự hấp dẫn của đám mỹ nữ nữa, đành vô cùng quyến luyến đeo cặp mắt kính biến dạng lên, chiêu này hồi ở Côn Lôn đã từng dùng rồi, cũng coi như quen đường quen lối, dùng trước cho khỏi mang họa. Đeo mắt kiếng vào xong, Đường Hoa nhìn chung quanh, chỉ thấy toàn là thịt heo với thịt heo đang ườn qua ườn lại. Người có thể nào có hứng thú tình dục với một đồng thịt heo không? Đáp án hiển nhiên là không rồi. Đường Hoa cũng như vậy, chỉ cần hắn không nhắm mắt lại, vậy dây thần kinh thị giác sẽ nói cho hắn biết, dù trước mắt người có là

thục nữ cũng vậy, là ngự tử cũng vậy, hay là nữ mang đồng phục cũng thế, tất cả đều là người dị dạng hết.

Tuy kính biến dạng quấy nhiễu rất nhiều đến thị giác, nhưng bằng vào kinh nghiệm phong phú, Đường Hoa vẫn khá là thoải mái nhận ra được các loại kiếp lỗi. Điều đáng tiếc duy nhất là khó khăn lắm hệ thống mới tạo cơ hội cho mình làm dê một lần, vậy mà mình lại không có cách nào kiên trì tiếp được, thực là có lỗi với bản thân lắm lắm.

Tiêu chuẩn không cao lắm nhỉ? Đường Hoa đã bắt đầu khá nhàn nhã độ kiếp. Mọi chuyện mình đã bố trí ổn thỏa hết rồi. Nếu có người chơi đi vào trong trận Bát Quái, vậy có tìm được mình hay không là một chuyện, mà cho dù có tìm được, vậy dựa theo quy củ, sau khi kiếp nạn bắt đầu rồi là sẽ không vì có địch nhân đến mà gia tăng thêm độ khó nữa. Những kẻ có thể tìm được mình đều thuộc dạng xui xẻo cả, vì hoặc sẽ bị thiên kiếp lan đến giết chết, hoặc sẽ bị bản thân mình xử lý, nếu như tâm trạng của mình đang tốt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, được phẩm gần như không có tiêu hao, nhàm chán quá! Tên Ốc Vít này, không nghĩ ra được cái trò gì hay ho cả, cứ oanh tạc thị giác như thế này cũng mệt mỏi lắm mà... Vừa nghĩ đến đây, một tiếng sét đánh vang lên, bầy heo bầy sét gì biến mất sạch cả, một tia chớp to gần một trượng từ trên kiếp vân đánh thẳng xuống, trúng ngay đầu của Đường Hoa. Đường Hoa kinh hãi cực kỳ, thế mà mất ba phần máu luôn! Phải biết rằng thuộc tính sét của mình siêu cấp cao đó, hơn nữa sau khi trang bị bộ đồ này vào, mức máu có thể nói là cao nhất trong trò chơi luôn, hơn nữa lực phòng ngự lại cao... Xem lại, tia chớp kia bổ một nhát xong cũng không dừng ngay, mà cứ liên tục xẹt qua xẹt lại trên đầu Đường Hoa. Đường Hoa cất mắt kính vào, vội vàng né qua trái. Tia chớp cũng bay qua trái, Đường Hoa né sang phải, tia chớp cũng bay sang phải. Đường Hoa bất đắc dĩ lắm bèn dùng Càn Khôn Nhất Động, quay lại mặt đất dựa lưng vào cột đá cấp tốc uống thuốc.

Tia chớp kia vẫn không buông tha cho, lại bay tới, đánh lên trên cây cột. Người ta vẫn nói kiến trúc càng cổ xưa càng chắc chắn là đúng thật, cầu Triệu Châu đã có niên đại đến mấy ngàn năm, có một cái ở Văn Xuyen hồi

những năm 70 vì động đất mà biến thành cầu sập sập, nhưng dùng kỹ thuật bộc phá hiện đại mà chẳng thấm tháp cái máu gì, phóng viên hiện trường đến phỏng vấn, mặt mũi công ty dờ cầu mất tận đầu đầu bên kia đầu Trái Đất luôn. Mà đến thế kỷ 21, vào một ngày nọ, có một cây cầu kia ở trên đường quốc lộ thuộc Lạc Dương bắt đầu cho thông xe lại thì tự dưng lung lay gần sập... Theo như sự thật chứng minh, khoa học càng tiến bộ, trình độ kiến trúc lại càng xuống thấp. Nói ‘công trình đậu hủ’ là còn điểm tô cho đẹp đấy, đậu hủ hiện giờ không những khó ăn hơn so với trước kia, mà còn rắn chắc hơn trước kia nữa. Cái này gọi là ‘nên rắn chắc thì không rắn chắc, không nên rắn chắc thì lại rắn thấy mù nội’ đây.

Thời Tam Quốc đương nhiên là cổ rồi, hơn nữa còn ở kỳ Hán Mạt nữa, trình độ kiến trúc chỉ vèn vện thua có Xuân Thu Chiến Quốc với triều Tần thôi. Đám cột này của Gia Cát Lượng không biết là từ vật liệu gì làm thành, mà tia chớp mạnh đến thế cũng không thể đánh xuyên qua nổi. Đường Hoa nhìn ống máu đã đầy của mình, vừa định thở phào một hơi thì mặt đất đột nhiên rỉ nước ra...

Không quan tâm là nước gì, cứ chạy trước hăng nói sau. Đường Hoa cũng không biết có phải mình đã mắc bệnh chó dại rồi hay không, mà cứ sợ nước như là sợ chết, gặp nước là cả người run run vậy. Hắn bèn vội bay lên, lại bị tia chớp bổ trúng, rồi té xuống dính phải nước. Hệ thống thông báo: vì người đã bị dính phải nước Hoàng Tuyền, nên rơi vào trạng thái dị thường, không những liên tục bị mất máu, mà còn không thể sử dụng được phẩm được nữa.

Toát mồ hôi! Toát mồ hôi hột! Đường Hoa vội rụt người lại, lơ lửng ép sát thân vào cột trụ. Bởi vì tia chớp đánh theo một góc lệch, cho nên Đường Hoa rất là miễn cưỡng tìm được khe hở dung thân ở chính giữa nước Hoàng Tuyền và những tia chớp. Hắn đang chờ cho hiệu quả của nước Hoàng Tuyền mất đi, để bổ sung lại sinh mệnh.

Tin tốt trước mắt là, mình vẫn còn sống. Tin tốt hơn trước mắt là nước Hoàng Tuyền không còn tuôn lên nữa. Tin xấu nhất trước mắt là nước Hoàng Tuyền quả thật không còn tuôn lên nữa, mà người ta bắt đầu chơi trò phun xịt.

Cũng may là Đường Hoa còn có vận phước rất tốt, cho nên không bị nước phun trúng. Nhưng lại có một tin cực cực xấu khác, là miệng nước phun lại còn có thể di động được. Cứ thế này chỉ là chờ chết mà thôi, Đường Hoa bèn phất tay bắn hoa sen ra, bao lại đám nước Hoàng Tuyền.

Nước là nước Hoàng Tuyền, lửa là lửa của trời đất, trong ngũ hành thì nước khắc lửa, nhưng khi thể lửa lớn hơn, lửa lại khắc ngược lại nước, đặc biệt là lửa mà Đường Hoa xuất ra...

Đám tiểu quỷ của địa ngục Hồng Liên bị Đường Hoa chụp tới đánh cược với suối nước. Đều là hàng của Minh giới, quả thật rất dễ xài, ba con tiểu quỷ chụm lại chắc chắn ghê. Mà biến lửa của Đường Hoa gặp nước Hoàng Tuyền lại giống như gặp xăng vậy, không ngờ lại bắt lửa bùng cháy lên.

Đường Hoa lau đọt mồ hôi lạnh, rồi nuốt một viên thuốc. Một tiếng đồng hồ này coi như đã qua được rồi.

* * * * *

Ở phía bên ngoài, Sát Phá Lang vẫn còn đang rối rắm. Vào hay là không vào đây? Hồi nãy đã phái ra một đội nhỏ gồm hai mươi người đi vào rồi, nhưng mới ba phút là đã phát hiện hai mươi người đều xuống địa ngục chơi với đế hết cả. Sát Phá Lang đành bắt đắc dĩ hỏi Vạn Vật Khô Vinh: “Người có biết đường không?”

“Làm sao mà biết được.” Vạn Vật Khô Vinh ỉu xiu trả lời. Hắn tuy cũng là môn sinh của Khương Tử Nha, nhưng trình độ bói toán lại thấp hơn Thư Sinh rất nhiều, càng miễn bàn đến lĩnh vực trận pháp kia.

Tinh Tinh ở bên cạnh cười he he, nói: “Đừng nói là hắn, ngay cả ta đây cũng không vào được.”

Mông Mông thở dài hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Vật dù sao cũng là chết.” Sát Phá Lang lấy Ma Kiếm ra: “Người là sống, ta đi vào thử xem.” Hắn rất có lòng tin nơi Ma Kiếm, nói một cách nghiêm khắc, trước mắt trong toàn trò chơi mới chỉ có mỗi thanh vũ khí này của Sát Phá Lang là thần binh thôi, hơn nữa phẩm cấp lại còn không thấp nữa.

“Sát Phá Lang!” Không biết từ lúc nào Mặc Tinh đã đến đây, Sát Phá Lang vì nhân mã hỗn tạp quá nên không phát hiện ra. Sau khi Mặc Tinh bay tới gần, câu đầu tiên nàng hỏi là: “Người làm gì đấy?”

“Người nói xem?” Sát Phá Lang hỏi lại: “Dù sao cũng không phải là đang đi dạo phố.”

“Không cho đi.”

Sát Phá Lang trầm mặc một hồi rồi hỏi lại: “Vẫn là hãn quan trọng hơn sao?”

“Câu này của người là ý gì đó?... Người ngốc lắm! Bên phía Gia Tử có một thầy bói đấy, lẽ nào sẽ không biết người đang có âm mưu gì với hãn sao?” Mặc Tinh nhỏ giọng: “Coi chừng người ta đã đào sẵn cái hố bẫy thì người chuyển sinh luôn đó. Lại nói, ta vẫn cứ thắc mắc một điều, rốt cục người và hãn đã có cừu hận gì mà nhất định phải người chết ta sống như thế chứ?”

“Cừu hận gì à? Cừu hận lớn lắm.” Sát Phá Lang nghiêng rằng, từ khi quen biết với Đường Hoa tới giờ, chỉ số cừu hận trong lòng hãn cứ mãi luôn nằm trong trạng thái gia tăng suốt. Hãn khinh bỉ cách làm người của Đường Hoa, hãn khinh bỉ hết thảy mọi thứ của Đường Hoa... Nếu như một khi Đường Hoa độ kiếp xong, chẳng phải là sẽ khi dễ mình cả đời đó sao?

“Huy Hoàng?” Mặc Tinh đang không biết phải khuyên Sát Phá Lang như thế nào, thì Tinh Tinh đã hô lên. Mặc Tinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Huy Hoàng đang dẫn theo mấy chục người bay tới bên này, Quàng Khăn Đỏ cũng có trong số đó.

“Hây! Tinh Tinh, Vô Biên, Mặc Tinh.” Huy Hoàng bay đến gần rồi dừng lại, nói: “Khó khi gặp người đang độ kiếp, ta mang theo các cao thủ trong bang đến quan sát một phen.”

“Hi hi!” Tinh Tinh cười một cái, nói: “Phá Toái nói với ta, gần đây người có bạn gái rồi nên không rủ hãn đi luyện cấp nữa.”

“Đừng có nghe hãn nói bậy, ta với Quàng Khăn Đỏ thuần túy chỉ là bạn bè thôi.” Huy Hoàng nghiêm nghị trả lời.

“Ta vẫn còn chưa nói là ai mà... Sao người biết người ta nói là Quàng Khăn Đỏ?”

“Cái này...” Huy Hoàng toát mồ hôi hột, bèn vội đánh trống lảng: “Bọn Phá Toái đâu rồi?”

“À, hắn đang tự mình mang theo chừng ngàn sư huynh đệ đến quan sát, cho nên còn phải một hồi nữa mới tới được.”

Huy Hoàng nhún vai: “Kỳ thực xem tình hình này thì dường như chúng ta cũng không cần thiết phải quan sát đâu.”

Một phóng viên chợt mon men lại gần hai người: “Xin chào ngài, ta là phóng viên của Vô Biên đặc san, xin hỏi ngài thật sự đã có bạn gái rồi phải không?”

Huy Hoàng dè dặt một hồi rồi mới trả lời: “Cái này... là vấn đề tư nhân, không tiện trả lời cho lắm.”

Một phóng viên khác chen vào: “Xin chào ngài, ta là phóng viên của Song Kiếm nhật báo...”

“Khụ!” Tôn Minh chợt ho.

Huy Hoàng cười ha ha một tiếng, nói: “Xin lỗi, trong thời gian này ta không thể tiếp nhận phỏng vấn từ Song Kiếm nhật báo được.”

Tên phóng viên ban đầu thấy bộ dạng kia của ông tổng, bèn vội nói: “Xin chào ngài, ta là Dục Dâm...”

“A! Ta biết người.” Huy Hoàng sững sốt.

“Ngài biết?” Tiểu Dâm kích động.

“Đúng vậy, Gia Tử từng nói với ta là không ngờ trong đám thủ hạ của Vô Biên lại có một người có cái tên trâu như vậy đấy.”

“Ngài cũng thấy danh tự của ta dễ nghe sao?”

“Nói là dễ nghe thì... Không đúng lắm, chỉ là nghe được, nghe được thôi.” Huy Hoàng là một người thành thật, mà người thành thật thì sẽ không nói dối.

Tiểu Dâm bèn thuận theo đà, hỏi tiếp: “Ngài hiện giờ có bạn gái... Vậy ngài cảm thấy có khi nào sẽ dấn vào vết xe đổ của Phá Toái không? Ngài cũng biết đấy, Phá Toái...”

“Phá Toái dù sao cũng còn là cao thủ đó thôi. Có điều gần đây tâm trạng hắn không tốt, ta thấy không thích hợp phát biểu bình luận về vấn đề này cho lắm, sẽ tổn thương tình cảm.”

Tiểu Dâm lại hỏi: “Ngài cho rằng lần này Đông Phương Gia Tử độ kiếp có thành công không?”

“Đó là đương nhiên.” Huy Hoàng lấy một xâu pháo ra: “Bọn ta mỗi người đều mang theo mười xâu Vang Ngân Lần này hết, hơn nữa cũng đã đặt bao tửu lâu tốt nhất nơi thành đô rồi.”

“Cám ơn...” Tiểu Dâm vừa ghi lại vừa hỏi: “Vậy ngài định khi nào sẽ độ kiếp thứ hai?”

“Ai...” Câu hỏi này đã động đến nỗi đau của Huy Hoàng rồi, Huy Hoàng thở dài một hơi rồi bất đắc dĩ nói: “Không phải là ta không muốn độ đâu! Chỉ có điều hiện giờ kiểm điểm công đức thật chậm quá. Tiên kiếp chỉ có cái đấy là không tốt thôi.” Nếu muốn độ ma kiếp, vậy chỉ cần huyết tẩy NPC là được liền. Còn muốn độ tiên kiếp thì điểm công đức lại khó tồn. Điểm công đức của Huy Hoàng cũng khá nhiều, hơn nữa hắn vẫn luôn cố gắng giữ mình, có điều khoảng cách để độ tiên kiếp thứ hai không phải chỉ là ‘lớn’ thông thường. Khoảng cách này không phải nhất thời có thể bổ sung được, trừ khi gặp được nhiệm vụ cỡ lớn, nếu không thì dựa theo sự phỏng đoán của Huy Hoàng, mình ít nhất cũng cần ba tháng không ngừng kiểm điểm công đức cộng với không sát hại bất cứ ai mới có khả năng độ được.

Tiểu Dâm tỏ vẻ đã hiểu ý, thu bút ký lại, hỏi: “Theo hiểu biết của ta, dường như đang có rất nhiều người có ý đồ bất lợi với Đông Phương Gia Tử, nhưng họ lại hoài nghi rằng trận Bát Quái kia đã bị động tay động chân... Ngài có nhận định thế nào?”

“Ta thấy toàn bộ những người đó đều là những kẻ ghen ăn tức ở hết.” Huy Hoàng liếc qua Sát Phá Lang: “Ta thường hận nhất là những kẻ lén lén lút lút hại người.”

“...” Sát Phá Lang quay sang hằm hằm nhìn, có điều hiện giờ mục tiêu không phải là Huy Hoàng, mấy chuyện càn mệ đẻ càn con chẳng tốt lành chút nào.

“Nhưng ta nghe nói Đông Phương Gia Tử hình như cũng là kẻ lén lén lút lút...”

“Ừm... Cái đó khác, đó gọi là cơ trí.” Huy Hoàng lau mồ hôi, hóa ra người ta biết nói dối hoàn toàn là do bị bức ép đấy: “Ta thấy cuộc phỏng vấn hôm nay cứ như thế đi.”

Tôn Minh vừa vặn lại ho lên một tiếng, tiểu Dâm là người thông minh, bèn vội vàng bắt tay với Huy Hoàng: “Vậy hôm nay đến đây thôi, đã làm phiền ngài rồi.”

* * * * *

Giờ thứ hai trôi qua, bên ngoài trận Bát Quái đã tụ tập tới mấy vạn người, có người tới để xem náo nhiệt, có người tới để tham khảo cho tiên kiếp, có kẻ tới vì cừu Cà, có kẻ tới vì vệ Cà... Có vài người thông minh bắt đầu bày sạp bán trang bị bán đồ ăn đồ uống ngay tại chỗ, tiếng hô tiếng hét vang lên không ngừng. Cũng có vài tên gan lớn không sợ chết cùng nhau mở sòng đánh cược, đề tài cá cược là Gia Tử có thể độ kiếp được hay không.

Nơi có người là sẽ có phân tranh, người đông lên là mấy tên cừu nhân sẽ gặp mặt liền. Có người nào đó kêu lên: “Là bang XX, bao vây bọn nó!”

“Đang bị người bang XY hội đồng, địa điểm xx, xx!”

“Lão đại, có huynh đệ liên minh bị bang XZ xử rồi!”

“Đánh!”

“Bọn nó nhiều người!”

“Gọi người!”

Vì thế, bên ngoài trận Bát Quái vang lên đầy những tiếng kêu giết, tiếng rao bán, tiếng phóng viên nơi nơi phỏng vấn, tiếng đánh cược đặt cửa... Tràn cảnh hỗn loạn tới mức không còn có thể khống chế được nữa.

“Lang, có hai huynh đệ bị ngộ sát rồi.” Mông Mông than một hơi, hỏi: “Rốt cục chúng ta vào hay không đây? Không vào thì cũng lui lại, nếu không hồi nữa rất có khả năng sẽ xảy ra bang chiến lớn đấy.”

“Nếu không thì như vậy đi, chúng ta mang theo năm mươi hảo thủ đi vào đó xem xem thế nào.”

Mặc Tinh gấp gáp nói: “Người thực sự vào à?”

“Thực, người có đi giúp ta không?”

“Không giúp... Có điều ta sẽ đi vào với ngươi.” Nàng đã từng định giúp hai người hóa giải mâu thuẫn rồi, nhưng vấn đề là, Đường Hoa không có mâu thuẫn nào với Sát Phá Lang. Ai... Nếu Sát Phá Lang thực sự tìm được Đường Hoa rồi, mình cũng sẽ không để hắn làm hại Đường Hoa đâu.

* * * * *

Đây không phải là phiên bản tăng cường của Vạn Lý Hoàng Sa đó sao? Giờ thứ ba, cuồng phong nổi lên mãnh liệt, vòi rồng mang theo đầy trời cát bụi liên tục quất vào người Đường Hoa. Bên trong màn cát đá, chốc chốc lại có vài pháp thuật chữ màu kim đánh úp lại. Giữa trận Bát Quái, Đường Hoa không dám chạy loạn, chỉ dám quay chung quanh cột đá bên cạnh mình. Cũng may là hắn da dày thịt béo, dù có bị một pháp thuật chữ màu kim giữa đám cát vàng đột ngột đánh trúng cũng không thể miểu sát được hắn. Ải này hóa ra là ải tổn thuốc. Đường Hoa đành bất đắc dĩ nuốt thuốc tiếp. Một tiếng đồng hồ này, hắn cơ bản là thuốc không rời miệng, lượng được phẩm tiêu hao khá lớn.

* * * * *

“Có tờ giấy!” Ở ngã rẽ đầu tiên, Mặc Tinh mắt sắc lấy xuống một tờ giấy từ trên một cây cột, đọc: “Bên trái là đường chết, bên phải không phải là đường chết, chính giữa là đường sống. Trong ba lời nhắc này có một cái là nói dối. Người ngài tôn kính nhất - Đông Phương Gia Tử tiên sinh, x giờ ngày x tháng x năm x.”

Sát Phá Lang bực bội vò đầu. Vạn Vật Khô Vinh bắt đầu phân tích: “Giả sử câu thứ ba là giả, vậy chính giữa là con đường chết, bên trái cũng là đường chết, chỉ có thể đi bên phải. Nếu câu thứ nhất, thứ hai là giả, vậy phải đi đường chính giữa.”

Mông Mông chỉ huy: “XX, đi bên phải xem xem.”

“Được!” Một tên thành viên Thần Chi Lĩnh Vực hô một câu, rồi hướng về đường bên phải bay đi. Ở nơi này không nên bay cao, ít nhất là cũng không thể cao hơn gấp đôi chiều cao của cây cột trụ, nếu không một khi mà tiến vào trong Thuần Sát Khí rồi thì tuyệt đối chỉ có chết chứ không có sống đâu.

“Chết rồi!” Mông Mông nói: “Câu thứ hai là nói dối, vậy một, ba là thật. Đi đường chính giữa.”

“Khoan!” Sát Phá Lang nói: “Cho hai người đi trước dò đường.”

* * * * *

“Cũng chết rồi...” Sát Phá Lang cả giận: “Cái tên súc sinh này, thế mà không tuân thủ quy tắc trò chơi!”

“Cũng không phải đâu!” Mặc Tinh lật qua mặt trái của tờ giấy, thì thào: “Bốn Gia Tử không chịu trách nhiệm về lời nhắc trên mặt phải.”

“Đệt bà...” Sát Phá Lang ói ra một bụm máu.

* * * * *

Hai người dò đường đi lối bên trái được chừng 50 mét thì có một người quay lại kêu: “An toàn!”

Lại là ba ngã rẽ, cũng có một tờ giấy trên cột đá. Sát Phá Lang giận dữ giật nó xuống, nhìn và đọc: “Người đi nhầm rồi!”

“Xem mặt trái!” Bốn mươi mấy người đồng thanh nhắc nhở.

“Ta biết!” Sát Phá Lang càng giận hơn, lật mặt tờ giấy rồi thì thào: “Đứa nào xem mặt trái là đồ súc sinh...”

“...” Sát Phá Lang bị xuất huyết nội.

* * * * *

Quay lại giao lộ đầu tiên, Mông Mông hạ lệnh: “Dò đường phải, giữa!”

Chẳng bao lâu có người báo lại: “Bên phải an toàn, nơi giao lộ chưa phát hiện thấy tờ giấy nào.”

“Đường giữa an toàn, trên giao lộ mới phát hiện một tờ giấy, mặt phải ghi là: hoan nghênh quang lâm; mặt trái là: công ty trách nhiệm hữu hạn Đông Phương Bát Trận Đồ Gia Tử cùng toàn thể công nhân xin chân thành hoan nghênh mọi người đến với địa ngục.”

“Lạt mềm buộc chặt đây.” Sát Phá Lang hạ kết luận: “Bày nghi binh đấy, chắc chắn là phải đi đường không có tờ giấy.”

Bởi vậy sáu anh hào đi dò đường bên phải đều chết trận hết. Đường Hoa thử dài: ha, nơi ta đây chẳng dám dán giấy mà các người cũng dám đi vào cơ đấy.

Quay lại với giao lộ đầu tiên, Mông Mông bất đắc dĩ nói: “Lui đi, không nhất thiết phải khiến cho mỗi người bị chết một lần.”

“Ừ!” Sát Phá Lang trả lời.

“Báo cáo!” Một người chơi nói: “Chúng ta lạc đường rồi.”

“Lạc đường? Làm sao lại thế được?” Mông Mông hướng về phía cửa trận bay chừng mười thước, sau đó đổ mồ hôi hột, giao lộ tiến vào trận không biết đã biến đi đâu rồi!

“Có tờ giấy, có tờ giấy! Chôn một nửa trên mặt đất này!” Một người chơi hưng phấn giật tờ giấy lên, hiện giờ vấn đề quan trọng không còn là có thể giết được Gia Tử hay không nữa, mà là làm thế nào để còn sống đi ra ngoài.

“Đọc!”

“Một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa vô số.” Anh bạn kia lật mặt sau, đọc lên: “Nếu đây là lần thứ ba các người bước vào con đường này, vậy thì chúc mừng các người, các người toi rồi. Đúng rồi, có chuyện này muốn báo cho các người biết...”

“Đông Phương Gia Tử, đi ra đơn đấu!” Sát Phá Lang dậm chân, hôm nay coi như Đường Hoa đã bức hấn đến điên luôn rồi.

“Gào!” Một tiếng rống của thiên quân vạn mã vang lên, mặt đất bất chợt rung động một lần.

Anh bạn cầm tờ giấy run run đọc: “Có chuyện này muốn báo cho các người biết, ngàn vạn lần đừng có đi kêu to, nếu không sẽ kinh động tới trăm vạn binh mã đang ngủ say đấy.”

“Đệt bà...” Sát Phá Lang hằm hằm nhìn Mặc Tinh: “Người nói xem... Ta có thể nào đội trời chung với hấn được không? Người nói đi!”

“Gia Tử... Quả thật là có chút thiếu đạo đức thật.” Mặc Tinh thở dài: giết người chẳng qua cũng chỉ là 5% kinh nghiệm mà thôi, nhưng quan trọng là toàn bộ mọi người đều đã bị mấy tờ giấy này khiến cho lỗ mũi xì khói hết rồi. Cái này gọi là gì chứ? Gọi là giết người không thấy máu đấy. Gây tổn thương biết bao cho tâm hồn của mọi người đây?

* * * * *

Giờ thứ tư, tiên lôi hỗn hợp bắt đầu oanh tạc, kiếp thứ nhất là cấp trung - thấp, kiếp thứ hai là cấp trung. Có điều cấp bậc, trang bị, kỹ năng của Đường Hoa đã tiến bộ không phải chỉ là một đôi chút nên tuy là tiên lôi hỗn hợp, nhưng độ khó cũng không được coi là lớn. Đối với những khi có nước, có gió, cứ uống thuốc là xong. So với mấy giờ trước, lần này có thể nói là con nít chọi với người lớn, thậm chí chẳng cần phải tiêu hao bao nhiêu dược phẩm cả.

Trong tay Sát Phá Lang và Mông Mông chỉ còn lại có hơn chục người, đây còn là nhờ Sát Phá Lang dùng ba lượt kiếm nộ đánh ra được một con đường máu thoát thân. Bọn họ hiện giờ cũng không biết mình đang ở đâu cả, lại nói, cho dù có bút ký như Đường Hoa cũng không biết vị trí cụ thể của mình, càng khỏi nói đến đám người Sát Phá Lang này vốn chẳng biết xú xiu nào về trận pháp.

Nếu so với bên ngoài trận Bát Quái, những tràng chiến đấu bên trong đây chỉ là mấy món ăn vặt mà thôi, bên ngoài mới chính là Mãn Hán Toàn Tịch, náo nhiệt vô cùng. Ba nhóm bang hội đối địch đã bắt đầu cắn xé nhau, trải dài từ Vĩnh Yên tới nơi này. Những bang hội này đều kết thù với nhau từ vụ cướp binh trạm Đại Tuyết Sơn cả.

Họ chiến đấu kịch liệt đến nỗi gần hai ngàn người của Thần Chi Lĩnh Vực cũng bị lan vào. Dù sao bạn bè thì ai cũng có, thấy bạn mình bị người ta chém thì tuy là bang chiến, nhưng bao giờ mình cũng sẽ đứng về bên bạn bè. Cũng còn may, những vụ PK đều là không chiến cả, khu vực chiến đấu chủ yếu là trên không trung, những quầy bán thuốc bán đồ ăn bán thức uống bán trang bị với sòng cược bên dưới mặt đất chịu ảnh hưởng không bao nhiêu.

Tôn Minh đảo mắt một vòng, đến sát một tên đường chủ Thần Chi Lĩnh Vực, hỏi: “Huynh đệ, sao các người vẫn còn chưa vào sao?”

“Là ý gì?” Đường chủ này cảnh giác hỏi ngược lại.

“Bên trong với bên ngoài không liên lạc với nhau được, có khả năng họ đang cần các người hỗ trợ đấy. Ta có lòng tốt nhắc nhở chút thôi, không có ý gì khác cả.” Nói xong, Tôn Minh tránh ra, có vào hay không kệ người quyết định mà. Trời đang mưa lại đánh con trẻ, mình cũng nhàn rồi thật đó.

Không ngờ tên đường chủ kia lại thực sự thấy đó là quan trọng, bèn hỏi xin chỉ thị của Thăng Giả Vi Vương. Thăng Giả Vi Vương xét lại, thấy năm mươi người đi vào giờ chỉ còn có hơn mười người còn sống, đây chính là tín hiệu cần trợ giúp đó! Thế là hắn không cần cân nhắc bao nhiêu, đã hạ lệnh: “Chi viện Mông Mông, ít nhất cũng phải cứu lại được hơn mười người kia.”

Vì thế, đại đội hai ngàn người của Thần Chi Linh Vực đã tiến vào trong cái hố không đáy - trận Bát Quái.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 199: Thiên đạo

Chương 199: Thiên đạo

Bảy thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, phong là thủ đoạn công kích chủ yếu của thiên kiếp, ít nhất thì hiện giờ Đường Hoa cũng cho là như vậy. Bất kể là nước Hoàng Tuyền, là Cự Xỉ thần mộc, hay là Vãn Thạch Không Tập đều nằm trong phạm trù pháp thuật cả. Rồi chẳng hạn như cái Thiên Băng Địa Liệt đang diễn ra này đây, Đường Hoa đã quen còn hơn cả quen nữa, là cấm pháp hệ thổ đó, bản thân mình cũng có thể xài được. Tuy không phải là thoải mái cho lắm, nhưng cũng không thể coi là khó khăn, sáu giờ qua có thể nói là hữu kinh vô hiểm. Hơn nữa trừ nước Hoàng Tuyền ra, chẳng có cái gì phải đáng kinh hãi cả.

Kết thúc sáu tiếng đồng hồ, nghĩa là Đường Hoa đã chèo chống qua được một nửa đường, hệ thống cũng vô cùng cảm thông tuyên bố: nghỉ ngơi 10 phút, lát hành người tiếp. Đương nhiên khoảng thời gian này chủ yếu là để cho người ăn uống gì đó, nếu không bị đói khát suốt 12 tiếng đồng hồ thì khỏi cần đến thiên kiếp, người cũng đã đói chết phi thăng luôn tới địa ngục chơi rồi.

Kiểm kê lại túi đồ, thuốc pháp lực sinh mệnh bình thường đã mất đi ba phần, thuốc hồi máu hồi pháp tức khắc còn dư lại không đến ba phần. Mớ

thuốc này đa phần là bị tiêu hao trong giai đoạn đối phó với sấm sét và nước Hoàng Tuyền cả. Là kẻ đầu tiên thử lửa, Đường Hoa đang suy nghĩ nếu mình độ kiếp thành công thì còn được, chứ nếu thất bại rồi, vậy mình nhất định sẽ sửa lại thông tin thiên kiếp rồi đăng trên Vô Biên đặc san, khiến mọi người chơi ma đạo phải quay về số 0 cho coi. Đặc biệt là Sát Phá Lang, cho hấn nát luôn thanh Ma Kiếm, khiến hấn tái phát bệnh tim... Đường Hoa che miệng cười thầm.

“Hình như lâu rồi không gặp phải địch nhân đấy.”

Mặc Tinh? Đường Hoa vãi mồ hôi. Hấn bèn vội lắc mình núp đằng sau cột trụ, những kẻ tiến vào trong trận Bát Quái lúc này cơ bản đều là những kẻ muốn gây bất lợi cho mình cả. Mặc kệ là ai, cứ cẩn thận sẽ nhậu được muôn đời.

“Tên Gia Tử chết tiệt kia tự cho mình là thông minh, lại đi nói cho chúng ta biết việc một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa vô cùng. Ý đơn giản nhất trong đó chính là: bất kể đi con đường nào, cũng tuyệt đối không thể đi lại đến ba lần.”

Quả nhiên là Sát Phá Lang, thẳng nhãi này thật đúng là vận khí tốt ghê, lại khiến cho hấn tìm được chính mình nữa. Đường Hoa nhìn lại thời gian, còn nghỉ ngơi được 8 phút nữa.

“Nơi này hình như chưa từng tới qua phải không?” Là thanh âm của Mông Mông, Đường Hoa ló đầu ra nhìn thoáng, thấy ở trên không, chỗ không cao đang có năm người chơi đứng đó, quan sát tứ xứ. Hèn chi người ta cứ nói ‘không phải oan gia không tụ hợp’ mà.

“Hạ xuống xem xem!” Sát Phá Lang phân phó, năm người bèn cùng nhau hạ xuống đất. “Mọi người phân tán ra xem xem, cùng nhau quan sát, đừng rời đi quá xa. Mặc Tinh, đừng có đi lung tung đấy.”

“Biết rồi!” Mặc Tinh trả lời, thực ra trong lòng nàng đang hồi hận lắm, đã biết rõ là hai người như nước với lửa, thế mà còn mong hóa giải ân oán làm chi. Sớm biết thì lần này đã không đến rồi, cứ kệ bọn họ tự sống tự chết đi có phải hơn không... “A!” Mặc Tinh che miệng hô lên.

“Chuyện gì thế?” Bên kia, Sát Phá Lang lên tiếng hỏi.

“Không... Bị trọc chân thôi.” Mặc Tinh toát mồ hôi, vì khi nàng đi qua một cây cột kia, đã trông thấy ngay Đường Hoa đang ngồi dựa cột cười hì hì nhìn nàng.

“Yêu rồi à?” Đường Hoa hỏi.

“Còn chưa... có.” Mặc Tinh xấu hổ lắm, Đường Hoa chỉ dùng một câu nói thôi là đã hiểu được rõ ràng sự tình rồi.

“Trọng sắc khinh hữu, bán bạn cầu phu... Nghĩ giúp ta xem, còn có thành ngữ nào thích hợp với người nữa hay không?” Đường Hoa trầm tư.

“Người còn rảnh rồi nghĩ được mấy chuyện đó hay sao?”

“Sợ cái gì, ta đang chờ bọn họ thì có.” Đường Hoa cười hè hè, sau đó lấy một tờ giấy với một cây bút ra, ghi vài thứ gì đó rồi nói: “Người nhanh nhanh chạy giữ mạng đi nào.”

Mặc Tinh nhận lấy tờ giấy, buồn bực hỏi: “Có phải người đang độ kiếp không đó, sao đến một chút dấu hiệu cũng không có vậy?”

“Không thể nói người biết được, hiện giờ mà nói là người sẽ bán đứng ta đó.” Đường Hoa vừa lấy đồ ra ăn vừa nói: “Người còn có 5 phút thời gian để chạy giữ mạng.”

“Là ý gì?”

“Không có ý gì cả. Phần Mông Mông với Sát Phá Lang, hồi nữa ta sẽ giúp người nhạt xác cho. Ta vẫn cứ thắc mắc chuyện này, vì sao nam nhân của người có lá gan to đến vậy, chỉ có mỗi năm người, trong đó chỉ có một cao thủ thôi mà dám vào trong thiên kiếp tìm ta à?”

“...” Mặc Tinh đổ một giọt mồ hôi, đúng đó, sao mình lại không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Nhìn lại một thân trang bị vàng chóa của Đường Hoa, Mặc Tinh biết rằng dù có nhân đôi con số năm người ở đây, cũng chưa chắc là đối thủ của người ta nữa là. Thế này vạn nhất nếu thiên kiếp đột nhiên xuất hiện, vậy những người bị chết trong đó sẽ bị tính như thế nào? Mặc Tinh có cảm giác như bọn nàng là một bầy dê bước vào trong miệng cọp vậy.

“Vô Biên đã giúp ta tìm người hỏi Đường Tăng rồi. Thứ nhất, sau khi thiên kiếp bắt đầu rồi, sẽ không vì số người trong phạm vi của nó tăng thêm mà gia tăng uy lực. Thứ hai, trong phạm vi ma kiếp bao phủ thì toàn bộ mọi

người bị nó đánh chết sẽ bị coi như độ kiếp thất bại.” Đây là thiết lập rất công bằng, mục tiêu là vì để bảo vệ cho người chơi độ ma kiếp. Đường nhiên, phạm vi của ma kiếp cũng không bao lớn, những kẻ có khả năng công kích siêu xa như Đường Hoa hoàn toàn có thể đứng ngoài vùng mà tấn công kẻ đang độ kiếp được. Còn phần những kẻ độ kiếp có thể nào sẽ đi tìm một đám người đến giúp mình độ kiếp hay không thì... Dựa theo lẽ thường mà nói, là không. Thứ nhất là ma kiếp rất chi hung hãn, thứ hai là kiếp thứ hai sẽ chiếu cố đến cả đơn thân, đội ngũ, lẫn cả quần thể. Thứ ba, cho dù là kẻ có trang bị ngon như Đường Hoa bây giờ mà cũng không dám trực diện đỡ lấy thiên kiếp, có thể tránh được thì tránh, có thể né được thì né, vậy một khi mà người nhiều rồi, không những không thể lặn qua lộn lại được, mà cũng chưa chắc sẽ có mấy người chịu liên lụy đến bạn bè mình.

Mặc Tinh nghe Đường Hoa nói thế thì kinh hãi cực kỳ: “Ý người là, hiện giờ toàn bộ mọi người đều đang ở trong phạm vi bao trùm của thiên kiếp à?”

“Đoán đúng rồi đấy.” Đường Hoa than một hơi: “Nữ lớn rồi là không tin được nữa, có lão công cái là quên bằng hữu ngay. Được rồi, mau dẫn nam nhân của người đi đi thôi.” Một cô nương đang tốt biết bao, ăn không ngồi rồi lại yêu với iếc làm gì. Cái này thì nam hay nữ cũng đều như vậy cả, một khi có bồ rồi chắc chắn sẽ xa cách với đám bạn bè khác phái lúc ban đầu hết, cho dù người có chấp nhận hay không.

“Nhân Kiếm Hợp Nhất!” Một luồng khí đen bắn xéo tới Đường Hoa. Mặc Tinh kinh hãi cực kỳ, muốn ngăn nhưng đã không còn kịp nữa. Chân bị trật rồi à? Ta thấy đó là người muốn đi gặp tình lang thì có. Sát Phá Lang hạ xuống đất xong vùng Ma Kiếm buồn bực thốt: “Người đâu? Có lý nào lại như vậy chứ?”

“Ở đây!” Đường Hoa đứng trên một cột đá cách đó không xa, bắt tay thành loa kêu lớn: “Đông Phương Gia Tử đang độ kiếp ở đây này, muốn lấy mạng thì mau mau mà qua.” Còn có 2 phút nữa thôi, làm người là phải biết phúc hậu, người đã không phúc hậu thì đừng có trách ta vô nghĩa nha.

“Nhân Kiếm Hợp Nhất!”

“Chật chặt!” Đường Hoa lắc lắc ngón tay, sẵn tiện ném ngân phiếu một nhát, người đã xuất hiện bên trên cây cột phía đối diện. Tiền là để tiêu ra mà: “Tiểu Lang à, người không thắc mắc vì sao ta lại không tấn công người sao?”

Mặc Tinh vội kêu lên: “Chạy mau đi... Các người đừng có qua đây, chạy mau!”

Đường Hoa nhún vai: “Mặc Tinh à! Lần này người không thể trách ta được nha. Ta không có trêu chọc họ, là do họ tự đến đây tìm chết đó.”

“Đông Phương Gia Tử, nạp mạng đây!” Mông Mông dẫn theo ba người chơi lao đến. Đường Hoa cảm thấy buồn bực, nạp mạng à? Người nói cứ đơn giản như mua rau cải trắng vậy. Có phải mấy đứa con gái thất tình thường thế này hết hay không nhỉ? Đường Hoa lâm vào trong mớ nghi hoặc...

Đám người Mông Mông còn chưa kịp động thủ thì đột nhiên bầu trời kéo mây đen dày đặc. Đám mây này trong nháy mắt đã lan tràn đến trăm mét xa, hàng ngàn hàng vạn tia chớp to cỡ cả trượng bắt đầu hóa thành bão sấm quét khắp mặt đất. Ánh sáng chói cực mạnh, sánh ngang với cả đạn chổi đặc chủng. Tiếng sét vang lên, rền cả tai...

Màn này không những khiến cho mấy người Thần Chi Linh Vực kinh hãi cực kỳ, mà ngay cả Đường Hoa cũng thế. Ha, món chính hóa ra nằm ở đây đấy. Ta đập xanh hết đám nữ giới trong nhà Đường Tăng người, người dám nói chuyện độ kiếp thành ra đơn giản như thế đấy. “Xẹt”, Đường Hoa dịch chuyển tức thời đến phía dưới một cây cột đá, tránh được một nửa trận địa pháo. Sau đó hần sẵn tay tạo ra một biển lửa, rồi bắt pháp quyết tạo thành một con rồng nuốt chừng mấy tia chớp đang bắn đến.

Ba người bọn Mông Mông đã bị triệt để choáng váng rồi. Đừng nói là kiếp thứ hai, tới kiếp thứ nhất họ còn chưa qua nữa là. Tiên kiếp thì còn có thể quan sát, chứ sự hung ác của ma kiếp này đã ra ngoài dự kiến của họ rồi, hồi ở thành đô, họ cơ bản đến mà chưa kịp quan sát gì thì đã bị đánh cho về lại môn phái mất toi. Người hơi hơi quen - Vạn Vật Khô Vinh - là kẻ đầu tiên lãnh đạn, bị ba tia chớp đan xen đánh thành ánh trắng ngay tức thì. Mông Mông vội vàng xem lại bảng hảo hữu, sau đó bị ai phát hiện tên của

Vạn Vật không có bị biến thành màu xám. Cái này nghĩa là Vạn Vật không bị tử vong, mà là bị đánh thẳng trở về môn phái, mọi vũ khí trang bị trên thân đều bị hủy hết, cấp bậc quay trở về 20.

“Hằng Đại Giả Vi Thiên Đạo!” Sáu chữ màu kim cùng xuất hiện ở trong mây đen, bầy sét bắt đầu tụ tập lại phía trên này, bện quăn với nhau phát ra những thanh âm xẹt xẹt. Đột nhiên một tiếng sét rung trời vang lên, những chữ màu kim kia hòa vào trong đám sét, rồi biến thành một tia chớp to hơn mười trượng đánh thẳng xuống.

“Mụ nội nó!” Từ đầu Đường Hoa nhìn thấy màn này là đã biết kiếp vận sắp phát chiêu rồi, bèn túm ra ba tờ ngân phiếu phân biệt là 100, 200, 300 kim nơi tay. Bây giờ nhìn thấy uy thế tia chớp kia lớn đến như thế, bèn không nói nhì nhăng, tức khắc ném 300 ra chạy trốn ngay.

Thiên kiếp dĩ nhiên phải lấy Đường Hoa làm trung tâm rồi, tia chớp đánh lên trên mặt đất, thế là hàng ngàn hàng vạn tia chớp bị phản chấn bắn ngược trở lên, lan tỏa ra tứ phía như một cơn sóng gợn vậy.

Lại quăng thêm tờ 100 kim, rốt cục Đường Hoa cũng đã thoát khỏi được khu vực nguy hiểm, đứng ở trên một cây cột đá. Trên cột đá còn có một người nữa, người này đang tái ngắt mặt nhìn luồng sóng sấm sét bên dưới kia, vuốt vuốt ngược: “May quá... May mà không phải là...”

Đường Hoa tung một cước đạp hẫng rớt xuống dưới, sau đó nhìn anh bạn này bị luồng sóng sấm sét đánh thành ánh trắng, than một hơi: “May mà người gặp ta đó. Có thể luyện cấp lại một lần nữa, thật là một niềm vui lớn trong cuộc đời mà.”

“Người, tên súc sinh này!” Mông Mông đứng trên một cột đá không xa nhìn thấy thảm cảnh bi đát nhất trần gian kia bèn mắng to: “Người có còn là con người nữa hay không?”

“Mông Mông à! Là do bọn người tìm đến ta mà. Vốn là chuyện không phải người chết thì ta chết, thua không chịu nhận thì đừng có đi vào chớ?”

“Người... Người giết ta đi.” Mông Mông phẫn hận nói.

“Giết người thì có thể, nhưng có chuyện này ta muốn làm cho rõ ràng. Ta biết người vì sao lại hận ta đến như vậy, nhưng cá nhân ta lại cho rằng người hận ta như vậy là rất bất công với ta.” Đường Hoa tạo biển lửa để

chống chọi với mấy tia chớp: “Ờ? Người có mang theo cột tránh sét à? Làm sao lại không có cái nào đánh người thế?” Hãn vừa mới dứt lời, Mông Mông đã bị biến thành ánh trắng. Đường Hoa lại thở dài: “Coi coi người lần sau có dám mua hàng rởm nữa hay không.”

“Người là đồ chết bầm, ngay cả người chết rồi mà cũng còn chửi xéo nữa.”

Đường Hoa thuận theo thanh âm nhìn lại, thấy Sát Phá Lang đang ở trên một cây cột đá tự dựa vào sức mình đối kháng với sấm chớp trên bầu trời đánh xuống, còn Mặc Tinh thì đang ngồi dựa cột, chống cằm trầm tư. Đường Hoa tiện tay vung một cái, có gần mười mũi tên lửa từ trong biển lửa bắn thẳng đến Sát Phá Lang, Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ, bèn vội vàng chỉ huy Ma Kiếm ngăn cản. Tên lửa thì ngăn cản được rồi đó, nhưng lại bị một tia chớp bổ trúng chân, sinh mệnh mất đi không ít.

“Người rất may mắn đó, lại cua được Mặc Tinh.” Đường Hoa không tấn công Sát Phá Lang tiếp, mà rời khỏi mặt trên cột đá, tránh đi một phần sấm chớp, rồi tiếp tục tạo ra biển lửa, đối kháng thiên kiếp.

“...” Sát Phá Lang im lặng. Hãn không phản bác, hãn biết lời Đường Hoa nói chính là sự thật, Đường Hoa chấp nhận lưu lại cái tai họa ngầm như hãn bên người chính là vì có Mặc Tinh ở đây. Hãn không có một bộ trang bị biến thái đến điên người như Đường Hoa, chỗ dựa đảm chủ yếu của hãn chỉ có mỗi một thanh thần binh. Nếu lúc này mà Đường Hoa muốn giết mình, cũng đơn giản như giết gà vậy.

“Đừng có trách ta không có nhắc nhở người, một tiếng đồng hồ là một nhóm, mỗi nhóm có hai lượt kỹ năng chữ kim, tự mình cẩn thận đi.” Đường Hoa lại nói tiếp: “Mặc Tinh, ngó người cái gì đấy?”

“Ta đang nghĩ... Ai...” Mặc Tinh ủ rũ nói: “Chẳng thà ta quay về cấp 20 đi được rồi.”

“Nói bậy!” Sát Phá Lang nói: “Ta sẽ bảo vệ người.”

“Một bên là bạn tốt nhất của ta, một bên là... bạn tốt của ta. Kẹp ở giữa làm người thật mệt quá.”

“Mỹ nữ, ta đâu có yêu cầu người xử lý Sát Phá Lang?”

Sát Phá Lang phụ họa: “Đúng vậy, ta đã từng nói với người rồi mà, chuyện giữa ta với tên kia không cần người phải nhúng tay vào.”

“Ta cứ thể đứng nhìn các người đánh chết sống với nhau à?” Mặc Tinh hỏi lại.

“Đúng vậy!” Hai nam nhân cùng nhau trả lời: “Chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần phải hỏi đến.”

“Hừ! Hiện giờ ta không vui.” Mặc Tinh oài người nằm trên mặt đất, sau đó lại ngồi dậy, yếu ớt nói: “Gia Tử, trước kia nếu người thấy bộ dạng của ta thế này thì đều cho thêm một đạp nữa phải không? Hiện giờ sao ngay cả hứng thú làm trò hề với ta cũng không có chứ?”

“Đã lớn rồi.” Đường Hoa hất tóc: “Cũng đẹp trai hơn rồi, cũng đã hiểu chuyện hơn rồi, cũng thành thực hơn rồi, cũng thông minh, có sức hấp dẫn hơn rồi.”

“Ha ha... Vẫn vô sỉ như vậy.” Mặc Tinh cười, sau đó chợt trầm mặc trở lại một lúc, rồi hỏi: “Các người sẽ không thể nào trở thành bè bạn phải không?”

Đường Hoa vỗ ngực: “Ta thì không có vấn đề.”

“Người không có, nhưng ta có.” Sát Phá Lang nghiêng rằng.

Đường Hoa nhún vai: “Cái này không thể nào trách ta đâu phải không?”

“Ai...” Mặc Tinh thở dài.

“Cẩn thận!” Đường Hoa hô lên một tiếng, ngân phiếu đã xuất hiện trên tay. Đám chớp đột nhiên toàn bộ mất tích, nhìn lại trên không, kiếp vân đột nhiên trở nên đen như mực, sau đó có năm chữ màu kim từng chữ từng chữ xuất hiện ở bên trong nó: “Chính Thiên Hạ Chi Đạo.”

Ba người tập trung đề phòng, dòng chữ màu kim tản ra, mỗi chữ trong đó biến thành một mũi tên lông vũ rực rỡ ánh kim không nhanh không chậm bắn xuống, ba mũi Chính - Thiên - Hạ vút về phía Đường Hoa, hai mũi Chi - Đạo nhắm hướng Sát Phá Lang và Mặc Tinh. Là ý gì đây? Trong lòng ba người cùng nổi lên một dấu chấm hỏi. Thế này đừng nói là Đường Hoa hay Sát Phá Lang, ngay cả Mặc Tinh cũng có thể thoải mái né tránh nữa là.

“Tăng tốc rồi kìa!” Mấy mũi tên kia bay càng ngày càng nhanh, Đường Hoa vội vàng lắc mình né tránh, ba mũi tên này lại dường như có linh tính vậy, không va vào cột đá mà lại tiếp tục tăng tốc đuổi theo hắn.

Nhìn lại bên Sát Phá Lang, tên này thả Ma Kiếm ra và chạm một nhát với hai mũi tên kia, chỉ làm chậm lại tốc độ của chúng một chút, còn bản thân Ma Kiếm thì bị văng ra. Mắt thấy hai mũi tên này sắp bắn đến nơi, Mặc Tinh đứng dậy, Kinh Thiên Động Địa quyền được hất ra, tuy không làm thương tổn được chúng, nhưng lại khiến chúng bay chậm hơn rất nhiều. “Vừa lui vừa đánh!” Sát Phá Lang thấy vậy bèn hô lên, sau đó hai người bắt đầu vừa bay ngược vừa đối phó với hai mũi tên.

Đường Hoa không có biện pháp giảm tốc nào, chỉ đành chọi cứng với chúng. Hắn nhờ vào tốc độ nhanh của mình, bắt đầu len lỏi qua lại giữa đám cột đá. Chẳng ai biết được năm cái mũi tên này là cái trò gì, nhưng đều biết được rõ ràng một điều: bị bắn trúng chắc chắn không tốt lành đâu.

Tốc độ của mấy mũi tên này cũng có giới hạn, tới một mức nhất định xong thì không tăng tốc nữa, mà giống như đạn đạo hồng ngoại vậy, cứ đuổi theo Đường Hoa mãi. Đường Hoa so sánh lại tốc độ hai bên rồi đổ mồ hôi hột, có phải là cố ý hay không chứ, tốc độ ba mũi tên này lại gần với mã lực lớn nhất của mình vậy kìa? Trong trò chơi khác với trong hiện thực lắm, trong hiện thực nếu cản rằng mà chạy thì sẽ nhanh được hơn một chút, còn trong trò chơi thì tốc độ bao nhiêu sẽ là bấy nhiêu, người có cản nát răng cũng sẽ chẳng tăng được một chút nào.

Đường Hoa giống như một chiếc chiến đấu cơ bị truy kích vậy, hết bồ nhào, đến lên thẳng, đến lộn nhào, rồi là là mặt đất bay... Nhưng bất kể hắn có làm ra những động tác nào, cũng không thể dứt khỏi được ba mũi tên ấy. Nhìn lại thời gian, chết người, còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới kết thúc đợt trị liệu này. Đường Hoa không sợ chuyện đụng máy bay, dù sao thì thiên phú của mình cũng cao lắm, điều khiển phi kiếm chẳng khác gì cá vào trong nước vậy. Điều lo lắng duy nhất là làm sao đừng có bay ra khỏi khu vực này, vạn nhất mà bay vào trong tử địa, vậy là vui lắm lắm. Đường Hoa hô lên: “Cái gì khắc kim?” Gáo bể làm muôi vậy, mình không có đóng phim

Mỹ đầu, không nhất thiết phải bị đuổi theo nửa tiếng đồng hồ giống như một con chó thể này.

Sát Phá Lang lập tức trả lời: “Không nói cho người biết.”

Mặc Tinh lườm Sát Phá Lang một cái: “Hỏa khắc kim.”

“...” Sát Phá Lang bị lườm một cái thì hồi hận hết sức, lẽ ra mình nên nói hẳn biết là lôi khắc kim mới đúng chứ. Mình vẫn còn quá thiện lương mà.

Hỏa khắc kim? Đường Hoa mừng rơn. Nào tới giờ hẳn cứ mặc kệ là nước hay là đất, cái gì ra hẳn cũng phát tay dùng lửa đối phó hết. Kẻ chiến đấu bất kể nguyên lý như hẳn dĩ nhiên sẽ không đi để ý xem lửa khắc cái gì rồi. Lại nói, bất kể là khắc hay là bị khắc, hẳn cũng chỉ có một chiêu này là có uy lực lớn thôi, không xài thì không xong, cho nên có hiểu hay không thực ra cũng chả có cái tác dụng gì.

Một bức tường lửa dâng lên. Để phòng ngừa chuyện Mặc Tinh vì nam sắc mà triệt để phản bội cách mạng, Đường Hoa rất cẩn thận dùng một cái pháp thuật nhỏ, gọi ra một bức tường lửa thiêu đốt hừng hực. Sau đó Đường Hoa mừng rơn, thấy mấy mũi tên vàng kia không hề bay xuyên qua tường lửa, mà lượn cao lên để lách tới. Sớm biết như thế này cần gì phải bị người ta rượt như con chó mấy ngày đốt pháo đầu. Đúng là sức mạnh của tri thức mà... Đường Hoa tiện tay bố trí một cái biển lửa liên, còn bản thân lại đứng trong mắt trận, nhàn nhã nhìn ba mũi tên kia bay vòng quanh.

“Có muốn hỗ trợ hay không nào?” Đường Hoa lớn tiếng kêu lên. Khoảng cách giữa Sát Phá Lang với hẳn thực ra cũng không xa cho lắm, ít nhất cũng sẽ không xa đến mức phải hô to như vậy, nhưng hẳn vẫn cứ hô to...

“...” Sát Phá Lang chĩa một cái ngón giữa cho Đường Hoa xem.

Đường Hoa cười hè hè nhìn bảng thời gian, thấy còn có 20 phút nữa, bèn kêu lớn: “Cố trụ nha, chỉ còn hai mươi phút nữa thôi... A... Chơi ta à?” Trong khi Đường Hoa còn đang nói kháy, ba mũi tên kia dường như ăn ý với nhau, cùng đình chỉ việc bay vòng vòng lại, sau đó vút thẳng vào trong biển lửa, nhắm đến Đường Hoa. Lúc này Đường Hoa mới biết được, người

ta vốn không có sợ cái biến lửa này của mình, chẳng qua lúc trước chơi một kế nhỏ thôi.

Ba mũi tên đã bắn đến gần sát người, dù khởi động Càn Khôn Nhất Động cũng không còn kịp nữa, Mặc Tinh đã rớm nước mắt ra: “Cẩn thận đó!”

“Đinh!” Một âm thanh vang lên, Đường Hoa ve ve cái cằm lắc đầu: “Ca.. Là người sáng lập thần công Dao Thương Bất Nhập.” Lại một tiếng “Đinh” vang lên, ba mũi tên tức giận bùng bùng... - nếu như chúng biết giận, bắt đầu điên cuồng va chạm với Đường Hoa.

“Xi! Chẳng phải chỉ là Yên Vũ thần kính đó sao?” Sát Phá Lang tỏ vẻ khinh bỉ, đồng thời nước mắt thầm rơi trong lòng: Tiễn ca, đừng có đụng nữa, nếu đụng nữa các ngài chết rồi chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bị kẻ xấu ăn mảnh được thì tức là các ngài đang gián tiếp làm việc ác đấy.

Tới giây thứ 10... “Đinh” một tiếng, ba mũi tên cùng hóa thành ánh trắng cả, Đường Hoa thở dài: “Còn mười giây nữa, thật là lãng phí mà.”

Mặc Tinh sung sướng hỏi: “Rớt cái gì đó?”

“Thiên Hạ chi tiễn!” Đường Hoa tiện tay quăng qua, một mũi tên vàng bắn vút đến phía Sát Phá Lang, Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ. Đường Hoa phát tay, mũi tên tức khắc được thu hồi, hắn nói: “Biến phi kiếm thành mũi tên Thiên Hạ, có thể tự động đuổi theo mục tiêu. Lực công kích tương đương với lực công kích của phi kiếm mà mình đang sử dụng.”

“Ha ha!” Sát Phá Lang cười to: “Người là một tên tu tiên anh, cho người một thanh thần binh thập giai người cũng có thể xuất ra được bao nhiêu uy lực chứ?” Bà nội nhà nó... Thứ này nếu như đưa cho ông đây, ông biến Ma Kiếm thành tên bắn ra ngoài thì... Sát Phá Lang không những muốn khóc, mà hắn còn muốn bới hết toàn bộ Thiên Hạ chi tiễn lẫn Cửu Thiên Toán Xích trên người của Đường Hoa đi nữa. Một tên pháp sư mà lại cầm hai món trang bị cực phẩm cấp cuối của chiến sĩ, ông trời thật không có mắt mà.

“Mũi tên không phải để dùng như thế.” Đường Hoa tiện tay phóng phi kiếm về phía Mặc Tinh, Mặc Tinh “A” lên một tiếng, vội cúi đầu xuống. Đường Hoa bắt pháp quyết một cái, “Phụt” một tiếng, mũi tên vàng lướt sát

qua ngực Mặc Tinh, quẹt rách một đường xuyên qua cả áo ngực. “Là hàng cực phẩm để đùa giỡn mỹ nữ.” Đường Hoa hớn hờ thu tên lại.

Sát Phá Lang nổi giận, nổi giận bưng bưng: “Ông liêu với người...”

“Cẩn thận!” Đường Hoa tốt bụng nhắc nhở một câu, xong giải thích: “Hiểu lầm mà, thực ra ta định bắn vào cây trâm cài tóc bằng kim cương trên đầu Mặc Tinh đó. Mới dùng lần thứ hai thôi, ngượng tay nên đừng trách. Ấy! Ta nói này Mặc Tinh, cây trâm cài mà người cũng dùng viên kim cương to như vậy, người không thấy nặng sao?”

“Ta thích!” Mặc Tinh hớn hên trề môi. Nàng biết Đường Hoa vô ý, nên cũng không tức giận. Nhưng không tức giận không có nghĩa là không cần phải tức giận, cho nên nàng đã tức lên rồi... Ít nhất thì mặt ngoài cũng giống giống là như thế... Ít nhất thì Sát Phá Lang cũng cho là như thế. Phải, chỉ cần Sát Phá Lang cho rằng nàng đang tức giận, vậy mục đích của nàng đã đạt đến rồi.

Thời gian một tiếng này coi như đã lết qua được rồi. Đường Hoa nằm ườn ra trên cột đá, thò mặt xuống dưới hô: “Cám ơn nha! Ngàn vạn lần phải cố chịu được đó.”

“Người này quả thật là một tên khốn.” Mặc Tinh lần đầu tiên nhất trí với Sát Phá Lang về nhân phẩm của Đường Hoa. Phải nghĩ lại coi, tới cùng là ai đang độ kiếp chớ... Độ kiếp mà còn nằm thành thoi vậy, không chịu đánh đấm, hơn nữa còn bắt kẻ thù của mình đánh dùm nữa. Thế cũng còn thôi, nhưng hăn lại vô lương tâm đi nhắc người ta nữa, làm như sợ người khác không biết mình đang làm gì ấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 200: Trong khi độ kiếp...

Chương 200: Trong khi độ kiếp...

“Tiểu Lang, đang gọi người đó... À, đi qua bên kia rồi.” Đường Hoa bay đến trên một cột đá cạnh Sát Phá Lang, hỏi: “Tiểu Lang, sao ta cứ có cảm

giác gần đây người đã thay đổi thành một người khác nhĩ. Yên vui làm tội phạm cướp bóc không chịu, tự dừng đổi nghề chạy sang Thần Chi Lĩnh Vực làm CEO là sao?”

“Ta thích, thì sao?”

Mặc Tinh cũng thắc mắc lắm: “Ta cũng thấy kỳ quái đấy, chuyển biến lớn quá. Trước kia chỉ chuyên cướp BOSS, ngay cả đầu lĩnh trong bang của mình cũng cướp, nhưng gần đây người lại làm ngược lại, đi bảo vệ BOSS cho Thần Chi Lĩnh Vực.”

Đường Hoa phụ họa: “Đúng vậy! Hơn nữa ta thấy Mông Mông người ta cũng thế, Thằng Giả Vi Vương cũng thế, toàn coi người là tay đầm mà sai sử cả, chẳng thấy giữa các người có chút hòa hợp hữu nghị nào hết.”

“...” Sát Phá Lang vẫn im lặng.

Mặc Tinh lại hỏi: “Lang?”

“Không có việc gì!” Sói than một hơi.

“Ta thì lại thu được một ít thông tin đây. Khi người độ ma kiếp thứ nhất, đã khiến cho nguyên một đám hảo thủ của Thần Chi Lĩnh Vực quay về cấp 20. Tên tiện nhân Phi Thường Kiếm, cộng thêm đôi cầu nam nữ Thằng Giả kia, với lại con bé nhóc con Mông Mông còn có phần dễ nói chuyện, nên không so đo, nhưng những tên kia sau khi luyện cấp trở về lại bang, biết người cũng ở trong bang, thế là lòng trong lòng khó chịu, đã bức ép Thằng Giả Vi Vương.” Đường Hoa cười hề hề: “Không nói sai chứ?”

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi: “Làm sao người biết được?”

“Cho ta xin đi, ta là cố đông của Vô Biên đặc san đó, mà Vô Biên đặc san lại là tờ báo chính quy chuyên moi tin bà tám mà. Khi ta uống rượu nói chuyện phiếm với Vô Biên, những tin tức hoa hòe lá hẹ này chính là đồ nhắm của bọn ta đấy, làm sao mà ta không biết được.” Đường Hoa lại nói: Những người kia còn mỗi người kéo thêm một đồng người hạ tối hậu thư cho Thằng Giả Vi Vương đấy... Thực ra nghĩ lại cũng chẳng có gì kỳ quái cả, trang bị vũ khí nát hết sạch rồi, cấp 40 bị quay về cấp 20, tức là mức khởi điểm đã thấp hơn người khác rất nhiều, có muốn vùng lên cũng gian nan lắm mà. Ta còn nghe nói...”

“Nghe nói cái gì?” Mặc Tinh vội hỏi.

“Ta còn nghe nói, Thăng Giả Vi Vương đã tuyên bố kết quả đàm phán thế này, những người kia đã đồng ý rằng nếu lần này Sát Phá Lang xử lý ta, vậy chuyện trước kia họ không truy cứu nữa, đồng thời cũng để cho hãn làm một cái chức khá ngon lành - phó bang chủ. Nhưng nếu lần này không xử được ta thì... Hề hề hề, đành phải rời khỏi Thần Chi Lĩnh Vực thôi. Nói đến đây ta lại cứ buồn bực, Thần Chi Lĩnh Vực làm gì cứ chằm ngằm ta thế, lần này nếu ông đây đại nạn không chết, tất sẽ san bằng Lư Sơn cho xem.

“Móa!” Mặc Tinh tức giận bưng bưng: “Họ Sát, có phải là vậy hay không?”

“...” Sát Phá Lang trầm mặc.

“Người là đồ lừa gạt, người nói có ân oán tư nhân với Gia Tử nhất định phải giải quyết, cho nên ta mới hảo tâm đi theo khuyên giải, không ngờ người lại là vì cái chức phó bang chủ cho nên mới tới giết bạn của ta...”

“Ta có gì quen biết với hãn đâu mà không thể.” Sát Phá Lang thản nhiên trả lời: “Không những không quen, mà cừu hận còn thâm sâu nữa. Tuy không đến nỗi phải đưa hãn về cấp 20, nhưng Phi Thường Kiếm, Mông Mông, Thăng Giả Vi Hậ lại đều là bạn của ta, họ mời ta...”

“Bắt người làm như vậy không thể nào là bạn của người được.” Mặc Tinh nói: “Nếu bọn họ thật sự là bạn của người, vậy sẽ gánh chịu lấy áp lực mà giữ người lại, hoặc là sẽ cho phép người rời khỏi bang hội ngay mới đúng. Làm gì có loại bạn bè nào mà đi nói điều kiện với bạn mình chứ?”

Sát Phá Lang thở dài: “Thực ra họ cũng khó xử lắm. Ta thật không ngờ rằng những người này cấp bậc thì không cao, mà chuyện gì cũng có thể nói ra khỏi miệng được.”

Đường Hoa trả lời: “Người làm ơn động não nghĩ lại đi. Bị trở về cấp 20, mỗi cừu to như vậy làm sao lại có khả năng quên được? Mà những người kia lại vốn là nòng cốt của Thần Chi Lĩnh Vực.”

Mặc Tinh phụ họa: “Đúng vậy...”

Sát Phá Lang giận dữ: “Lẽ nào ta không thể có bạn bè được sao? Ta giúp bạn ta thì đã sao?”

Lúc này lại đến phiên Đường Hoa và Mặc Tinh trầm mặc. Đúng vậy, ví dụ Đường Hoa hô một câu đánh nhau ở Đông Lai, cả Huy Hoàng lẫn Phá

Toái đều không cảm râm chạy đến ngay, họ cũng không có hỏi là PK với ai, chỉ cần biết cứ đến là được. Thế thì vì sao Sát Phá Lang lại không thể có bạn bè chứ? Bạn bè nhờ hãn đến hỗ trợ, làm sao hãn cự tuyệt được chứ? Nếu đổi một góc độ khác mà suy xét, vậy thực ra chuyện Sát Phá Lang làm cũng chẳng có gì sai cả. Lại đổi sang một ví dụ khác, nếu có người cướp mất nữ nhân của Phá Toái, Phá Toái nhờ Đường Hoa thừa dịp tên ấy độ kiếp xử lý hãn, Đường Hoa có làm không? Đường nhiên là có rồi, thuận tay giết chết thôi mà, mình có sợ cái cảnh cừu nhân khắp thiên hạ đâu. So sánh lại, thậm chí Đường Hoa còn ác liệt hơn Sát Phá Lang nhiều, vì tốt xấu gì Sát Phá Lang cũng có chút thù hận với Đường Hoa. Đường Hoa thì bất kể có quen biết hay không cũng sẽ kêu lên một tiếng: cướp cái bồ của huynh đệ ta... xử lý hết. Các người có phải thật tâm yêu nhau hay không cũng chẳng quan hệ gì với ta, quan trọng là Phá Toái cho rằng người đã cướp nữ nhân của hãn là được... Cái gì? Không nói lý à? Cho ta xin đi, chơi trò chơi đó, ai đi nói lý với người? Lẽ nào còn định hô hào nhân quyền à? Hay là huyền tưởng chuyện mỗi người đều bình đẳng? Người có thể đi pháp viện tố cáo ta đấy. Đã không có cái giàn nho lớn, vậy cũng đừng có đi trồng loại nho lớn như vậy chứ. Cho dù là trong hiện thực đi nữa, lẽ nào người nghèo cũng thật sự có thể bình đẳng với người giàu sao? Nhập học, vào nghề, yêu đương, kết hôn, rồi đưa con nhập học, vào nghề, yêu đương, kết hôn, v.v... Không bình đẳng.

Vậy so sánh lại, Sát Phá Lang vẫn còn đáng thông cảm nhiều. Đường Hoa vẫn có thể thông cảm cho Sát Phá Lang vì dù sao thì cũng từng có chuyện hồi Olympic làm dụ. Kệ bà nó vậy, không gây chia rẽ nữa! Đường Hoa bèn nói: “Mặc Tinh kỳ thực là một cô nương tốt.”

“Ây! Người giống ông cụ non quá đi.” Mặc Tinh bất mãn: “Cái câu sến như thế mà người cũng nói ra cho được nữa.”

Đường Hoa không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Chỉ là thích tiêu tiền lung tung thôi.”

“Không có tiền thì người ta không tiêu chứ sao.”

“Ta không có việc gì, đừng có một xướng một họa nữa.” Sát Phá Lang liếc nhìn Đường Hoa: “Đúng không, Phong Hỏa?”

Phong Hỏa? “A ha ha!” Đường Hoa cười ha ha: “Hôm nay thời tiết không tệ đấy.” Bị lộ dấu vết lúc nào thế?

Mặc Tinh nghi hoặc hỏi: “Phong Hỏa nào? Là người bạn mà người kể là quen biết hồi Olympic đấy à?”

“Hừ! Người chơi xỏ ta thì ta sẽ lấy lại.” Sát Phá Lang nói: “Nếu thực sự đánh cho người quay về cấp 20, cũng chẳng có lợi gì cho ta cả.”

Mặc Tinh thả lỏng người, hai tên này cuối cùng cũng có dấu hiệu dịu bớt rồi đấy.

“Thanh kiếm đó ta mới bán được 5.000 kim đó.” Đường Hoa thành khẩn nói: “Chút tiền còm mà thôi, cần gì phải canh cánh trong lòng chứ?”

“...” Sát Phá Lang nghiêng rằng không nói gì.

Sát khí lại một lần nữa tràn ngập, Mặc Tinh vô cùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nằng đau đầu lắm.

* * * * *

Giờ thứ tám là kiếp gió - nước. Mưa rền gió giật, gió như đao, mưa như tên, vòi rồng như kim ti đại hoàn đao, mưa giữa sấm sét như mũi tên sắc bén khoan vào xương đau điếng. Đường Hoa vừa sợ gió lại sợ mưa, hai thứ này đều là thiên địch của mình cả, đây chính là di chứng để lại sau khi bị lịch khoa quá nghiêm trọng.

Có thể qua được không? Nên nhớ lại câu cách ngôn kia, Đường Hoa không phải là người bình thường, cho nên hẳn không những có thể qua, mà qua khá là thoải mái nữa. Sát Phá Lang với Mặc Tinh đang ở trên không trung ngăn cản mưa gió, vậy hẳn đành phải tránh né mưa gió thôi.

“Ta rất khó chịu!” Sát Phá Lang bắt đầu cắn nhả.

Mặc Tinh đương nhiên biết hẳn khó chịu rồi, thực ra nếu so ải này với ải trước, Mặc Tinh cảm thấy thoải mái hơn nhiều lắm, nhưng Đường Hoa lại ngược lại, sợ như sợ rắn sợ rết vậy. Mặc Tinh an ủi Sát Phá Lang: “Bây giờ dù sao cũng không ra được, cứ coi như là thể nghiệm thiên kiếp luôn đi, để chuẩn bị sau này người độ kiếp.”

“Không được!” Sát Phá Lang lắc đầu: “Ái này thì ta qua khá dễ dàng, có điều các ải trước, đặc biệt là luồng sét khổng lồ giáng xuống kia, có đánh chết ta cũng đỡ không nổi. Còn có bộ trang bị biến thái kia của Gia Tử nữa,

Thần Chi Linh Vực cơ bản chẳng còn bao nhiêu cao thủ nữa, không thể nào gom góp ra được. Nếu ta độ kiếp thứ hai, chỉ sợ sẽ là hung nhiều cát ít thôi. Mà có chuyện này càng quan trọng hơn, tên Gia Tử chết tiết kia hình như đã có cao nhân chỉ điểm, biết cách đi trong trận Bát Quái, còn ta thì phải tìm ai học đây? Nếu như không dựa vào trận Bát Quái thì người cũng trông thấy rồi đấy, gần trăm nhân vật tiên gia kia, biết ngăn cản như thế nào?”

“Ma kiếp... thật khó khăn quá.” Mặc Tinh liếc nhìn Đường Hoa đang nướng thịt ở phía dưới, trong lòng mắng to: người ít nhiều gì cũng quan tâm chút ít chứ, làm thế này chẳng phải sẽ đốt lên lửa giận của sói đó sao? Tới cùng là ai đang độ kiếp chứ, ta phải tán dóc với hắn như thế có thoải mái đâu?

“Hử?” Sát Phá Lang thuận mắt nhìn qua, sau đó tức giận, tức giận bùng bùng. Dựa theo suy nghĩ của hắn, vậy hiện giờ Đường Hoa hắn phải giống con chó con vẫy đuôi nhìn mình mới đúng chứ, nhưng nhìn cái tư thế nướng thịt thuần thục như thế này, làm gì có nửa phần giống con chó con đâu, hoàn toàn là bộ dạng đi nghỉ mát đó chứ.

“Ây, ta có sổ viết tay sao chép bản giải thích tường tận về trận Bát Quái của Quỷ Cốc tử đây này!” Đường Hoa lấy quyển bút ký ra, phe phẩy: “Nếu ta chết đi rồi, bút ký này sẽ hóa thành bụi đó. Vì hạnh phúc mai sau, sói con nhà người phải cố lên nha.”

Mặc Tinh che mặt: “Người có thể mắng hắn.” Đây có phải là tình huống ‘kết lăm bạn’ như người ta vẫn thường hay nói đó không?

“Mắng hắn thì hắn thối à?”

“Yên tâm, sau này ta sẽ giúp người lừa gạt lấy bản sao chép kia.”

“Đó là thứ ta nên được mà.” Nói là ‘lừa gạt’ cái gì chứ, Sát Phá Lang tức lên. Trong lòng hắn hiểu rõ lắm, cái bản sao chép trong tay Đường Hoa kia, chỉ sợ sẽ là đạo cụ cực cực trọng yếu để mình độ kiếp thứ hai.

“Phải phải, là thứ người nên có được.” Dựa theo hiểu biết của Mặc Tinh, vậy bản viết tay kia Đường Hoa sẽ tuyệt đối không bao giờ đưa cho Sát Phá Lang đâu, mà 100% là sẽ bán đấy. Còn phần giá cả thì... Mặc Tinh cho rằng bản thân mình nhất thiết phải bảo vệ lấy Sát Phá Lang, ra giá trả giá với Gia Tử tà ác kia.

* * * * *

Giờ thứ chín, thế mà lại là Hồng Liên địa ngục! Đường Hoa hớn hờ lắm, chạy qua chạy lại hai vòng bên trong biển lửa, sau đó ăn đồ nướng tiếp. Đường nhiên hắc cũng không quên giúp Mặc Tinh và Sát Phá Lang chống lại sự xâm nhập của đám rồng lửa trong ấy.

Phải nói là hôm nay Sát Phá Lang coi như đã mở mắt ra rồi, lần đầu tiên hắc mới nhìn thấy có người luyện một thuộc tính đến mức trâu như thế đấy. Kỹ năng chữ kim trong biển lửa nên dùng dùng vào người Đường Hoa, thế mà mới chỉ mất có hai phần sinh mệnh thôi, còn Đường Hoa vung tay một cái, gọi Hồng Liên địa ngục ra đốt ngược lại, thế mà có thể dẹp được cả Hồng Liên địa ngục của hệ thống!

Chẳng trách tên này lại sợ các kỹ năng nước, pháp thuật nước đến thế... Coi bộ là người thì đều có nhược điểm hết nhỉ.

* * * * *

Giờ thứ mười là cấm pháp hai hệ mộc và kim. Hệ mộc là Vong Viên Họa Mộc, còn kim là Kim Qua Thiết Mã. Vòng này Đường Hoa rất chi là chặt vật, không những phải dùng hết số thuốc hồi phục máu - pháp tức thì, mà còn tiêu mất một tấm gương nữa. Hắc một mình thì không có sao, nhưng Mặc Tinh lại rất có, Sát Phá Lang đơn thân căn bản là không thể nào phòng ngự được những đòn tấn công đến từ bốn phương tám hướng, ngay cả tự bảo vệ mình cũng còn miễn cưỡng nữa là. Hơn nữa mộc cũng vậy, mà kim cũng thế, đều là những pháp thuật công kích loại mạnh cả. Đường Hoa không những đỡ trọn hai lần kỹ năng chữ kim, mà còn ngang nhiên dẹp ra được một khoảng không, thế cho nên pháp lực hắc cạn kiệt đến mức nghiêm trọng, được phẩm hồi pháp gần như là không lúc nào gián đoạn tống vào miệng cả.

Cho dù là thế, Sát Phá Lang vẫn còn phải xuất kiếm nộ ra để cứu Mặc Tinh, rồi hai người cùng liên thủ mới tạo được một con đường cho Mặc Tinh chạy chết. Đây chính là lý do vì sao mà khi độ ma kiếp thì đừng có nên mới bạn bè hỗ trợ. Diện tích bao trùm của ma kiếp quá rộng, người cơ bản sẽ không biết nó sắp lật lá bài nào ra nữa, bất cần một cái là bạn người bị xỏ lụi trong đó ngay, như thế khoản nợ tình nghĩa sẽ khó trả lắm.

* * * * *

Giờ thứ mười một, Mặc Tinh vội vàng bổ sung dược phẩm pháp lực cho Đường Hoa. Nàng vẫn buồn bực, thuốc này hẳn uống thế nào vậy nhỉ, một cụm là 99 viên, thế mà Đường Hoa đã ngốn hết 25 cụm rồi. Vào lúc này, sắc trời lại thay đổi, đám mây trên bầu trời đã biến thành mây bảy màu.

Đường Hoa lau giọt mồ hôi lạnh: “Cẩn thận nha, bảy loại cùng đánh đó.”

Đầu tiên là một tia chớp đồ sộ đánh xuống, Đường Hoa đang muốn chạy, nhưng không ngờ lại bị mấy cây dây leo ngàn năm leo lên trên người, trói nghiêng lấy, ngay cả Càn Khôn Nhất Độn cũng không thể khởi động được. Sau đó nước Hoàng tuyền, Kim Qua Chiến Tướng, vòi rồng, v.v... cùng nhau kéo đến. Đường Hoa tức khắc dùng ngay một tấm gương, cố gắng chống cự được một phút.

“Xong đời rồi!” Mặc Tinh than thở: “Phải về quê rồi.”

“Cuối cùng cũng coi như kết thúc rồi.” Sát Phá Lang biết Đường Hoa không có được bao nhiêu tấm Yên Vũ thần kính cả, cho nên gắng đỡ như thế sẽ không xong. Đường Hoa khác với mình, mình có thần binh có thể đánh có thể đỡ, mà Đường Hoa thì chủ yếu đều là nhờ vào né tránh cả, dùng tốc độ để tránh né các đòn đánh. Trong nhất thời Sát Phá Lang cảm thấy ngực mình bức bối đến muốn cuồng lên luôn.

“Muốn giết ông đây à?” Đường Hoa lấy một miếng lệnh bài ra, múa máy: “Phong hỏa thần binh lệnh, Thiên Yêu hoàng cứu mạng.”

Khỏi phải nói, lệnh bài vừa ra, Thiên Yêu hoàng đã đến ngay. Chỉ có điều là hẳn vừa đến là đã lập tức bị dọa choáng liền. Chuyện gì xảy ra thế này? Có phải là độ kiếp hay không đấy? Ai triệu hồi mình đấy?

“Xuất chiêu đi!” Đường Hoa vội kêu: “Ít nhất thì cũng chặt giúp mấy cái dây già này giúp ta với.”

“Hóa ra là người à?” Thiên Yêu hoàng dậm chân: “Độ kiếp mà người kéo ta ra làm gì?” Cuối cùng cũng đã gọi mình ra rồi. Trước giờ mình vẫn cứ luôn thắc mắc, thằng nhãi này đã cầm ba tấm lệnh bài triệu hồi mình rồi, mà sao mãi vẫn chưa dùng thế, thì ra là để dùng vào lúc này đây.

Lúc này không phải là thời điểm để nói nhảm. Thiên Yêu hoàng sau khi đã khôi phục công lực quả nhiên rất uy mãnh, hắn vẫy tay một cái, bên người đã xuất hiện một cái hố đen, từ trong đó có trăm ngàn con tiểu yêu tuôn ra. Có con lấy thân đỡ sấm sét, có con liều mạng đỡ cây cối, cũng có một bầy khác bắt đầu gặm nhấm mấy dây leo già trên người Đường Hoa.

“Người độ kiếp mà sao không mang y phục người cướp được?” Thiên Yêu hoàng đau lòng lắm, thế này thì đi ra bao nhiêu tiểu yêu sẽ chết bấy nhiêu thôi.

Đường Hoa buồn bực hỏi: “Cái nào?” Mình từng lừa bảo, từng ép tiền, nhưng có hồi nào làm ra cái chuyện kinh tởm như cướp y phục thế nhỉ?

“Chiến bào Yêu Hoàng đó!”

“A!” Đường Hoa vội vàng lục lại túi Càn Khôn, khó khăn lắm mới phát hiện được một bộ y phục hình như đã giăng đầy lưới nhện ở trong một góc kia. Hắn nhìn lại lời giới thiệu của nó: Chiến bào Yêu Hoàng, là kỳ vật hộ thân chặn kiếp của các đời yêu hoàng, có vạn thứ diệu dụng. “Sao người không nói sớm chứ?” Hiện giờ đang trong trạng thái chiến đấu, không mặc vào được.

“Đỡ không nổi rồi, chạy mau đi!” Thiên Yêu hoàng hô lên một tiếng, đám tiểu yêu dù cuộn cuộn tuôn ra cũng không bù lại nổi mức tiêu hao rồi.

Trùng hợp là đám dây leo cũng đã bị gặm xong, thế là Đường Hoa tức thì ném chiến bào ra... Ném lộn tay rồi. Hắn bèn chụp lại chiến bào, rồi ném ngân phiếu.

Thiên Yêu hoàng hô: “Chân không thể cách mặt đất dưới ba thước... Đồ đần, tia chớp thì chỉ có thể nhờ vật kiến trúc mà chặn, không chạy nổi đâu... Đừng có rời khỏi mấy vật kiến trúc quá ba thước...”

Đường Hoa quay đầu lại bưng bưng nổi giận: “Tới cùng là nép gần vật kiến trúc hay là không nép gần?”

“...” Thiên Yêu hoàng cảm thấy vấn đề này khá là khó trả lời, bèn gãi gãi đầu, sau đó chỉ một nhát: “Nhanh dịch chuyển tức thời kìa!” Mới cà kê vài câu như thế, thủy, mộc, kim, lôi, phong đã nhất tề đánh tới rồi.

Đậu xanh, NPC mà nhờ cậy được thì họa có heo biết leo cây hết. Đường Hoa lại ném 300 kim nữa. Hắn hồn nhiên quên mất Thiên Yêu hoàng - kẻ

vừa mới giúp hấn giải vây rồi.

“Ba phút đến rồi, bái bai nha!” Thiên Yêu hoàng kéo y phục, sau đó bước vào trong hố đen kia, biến mất.

“Ba phút, ta xxx, lúc trước người không nói...” NPC không những không trông cậy được, mà còn không nghĩa khí như vậy nữa đấy.

Thuộc tính gì mình cũng có thể chạy thoát, chỉ duy nhất cái sấm sét này là mình không thoát nổi. Tuy khả năng chịu điện của Đường Hoa đã đạt tới mức độ cách ly, nhưng chịu không nổi cái điện áp cao của người ta, cho nên dùng được phẩm cũng không thể bằng được số máu bị tụt mất. Nếu là lúc thường, cứ thả rồng lửa ra chọi là được rồi, nhưng hiện giờ thì sáu cái thuộc tính kia đang đuổi sát theo sau mình, đừng nói là có thời gian để không chế rồng lửa, mà thời gian để thả hoa sen cũng không có nữa là.

“Đi, giúp hấn đỡ sét đi!” Mặc Tinh nói gấp.

“Dựa vào cái gì? Hấn chẳng phải rất trâu đó sao?” Sát Phá Lang nói thì nói, chứ vẫn vung kiếm chặt đứt tia chớp kia, đồng thời trong lòng thầm cảm thán: kiếp này thật không phải là thứ con người có thể độ được.

Chạy... Chạy... Đường Hoa vừa thấy mình thoát ly được trạng thái chiến đấu, bèn cấp tốc thay chiến bào Yêu Hoàng vào ngay. Thay xong, tuy lực phòng ngự, hạn mức sinh mệnh, bảy loại thuộc tính bị tụt đi rất nhiều, nhưng bằng thuộc tính đã dôi thêm một cái kỹ năng bị động - hoàn toàn phòng ngự 20% thiên kiếp.

Lại kiên trì thêm một hồi nữa, bảy loại thủ đoạn công kích kia đều biến mất tăm, kiếp vận theo thường lệ xuất hiện một dòng chữ màu kim: Thiên Đạo Chi Số, Nhân Tâm Chi Biến. Sau đó, ba tên Đường Hoa cùng chậm rãi từ kiếp vận hạ xuống giữa không trung. Thế mà là khiêu chiến chính mình cơ đấy... Đường Hoa toát mồ hôi mẹ, mồ hôi con, thế mà phải khiêu chiến với ba ‘mình’!

Thần Quang bảo tháp, Đường Hoa cuối cùng cũng biết được sự đau khổ khi bị Thần Quang bảo tháp nhốt rồi, hấn bèn vội vàng xuất một chiêu tiên thuật ra, phá vỡ bảo tháp. Nhưng lúc này ba tên Đường Hoa giả kia đã bao vây hấn lại rồi, ngàn đóa hoa sen - nhân ba - chậm chậm phấp phới trong gió. Đường Hoa cũng không cam yếu thế, thả hoa sen ra đối kháng. Bốn

con rồng lửa đâm vào nhau... Một địch ba đương nhiên chịu thiệt rồi. Có điều may mà thuộc tính lửa của Đường Hoa cao, cũng chẳng tổn thất bao nhiêu sinh mệnh cả. Nhưng người có thuộc tính lửa cao như thế, người ta cũng có... Chuối xanh, thế mà người ta cũng có Lượng Thiên xích nữa kìa.

Đường Hoa giương tay ra, bắt đầu niệm pháp chú, ba Đường Hoa giả thì bắt đầu thả hoa sen...

“Păng” một tiếng, Sát Phá Lang sững sốt nhìn thấy một tên Đường Hoa giả đã biến thành ánh trắng. Oa, còn có thể tự mình miếu sát chính mình nữa kìa.

Lại niệm pháp chú tiếp, vài giây sau, lại một Đường Hoa giả nữa hóa thành ánh trắng. Tên Đường Hoa giả cuối cùng đứng ngây người.

Đường Hoa cười hề hề: “Có phải là kỹ năng nhiều quá, tìm không thấy phải không? Cái thứ hai từ dưới đếm lên ở trang thứ ba đó.” Sau đó hần phất tay đánh cho Đường Hoa giả cuối cùng biến thành ánh trắng nốt. Vũ Hận Vân Sâu, pháp thuật cao cấp hệ thủy. Tuy thuộc tính nước của mình chỉ là 0, nhưng thuộc tính nước của người ta cũng là 0, pháp thuật này mà đem đi đối phó với người khác có khả năng chỉ vô bổ, nhưng đối phó với bản thân mình thì ngon còn hơn cả ngon nữa kìa, đưa nào đến là miếu sát đưa đó luôn.

Ba cái ảo giác kia chỉ là căn cứ theo biểu hiện của Đường Hoa trong mười tiếng đồng hồ này mà chế tạo, những khả năng chúng có thể dùng cũng là những thủ đoạn mà mười tiếng đồng hồ này Đường Hoa đã dùng, bao gồm cả uống thuốc và chạy giữ mạng. Chúng thật không ngờ người ta còn có thêm kỹ năng chuyên dùng để đối phó với chính mình nữa, cho nên bị Đường Hoa một hai ba thoải mái đưa về làng hết.

Ba ảo giác đã biến mất, hệ thống rất biết cảm thông tuyên bố: nghỉ ngơi nửa tiếng đồng hồ, chuẩn bị nghênh đón cửa ải cuối cùng.

* * * * *

“Bữa ăn tối cuối cùng đây.” Ba người cùng ngồi xuống dưới đất, Sát Phá Lang đưa một con lợn sữa quay nho nhỏ ra: “Ăn no chút đi.”

“Ta không thích ăn lợn sữa, có mùi lắm.” Đường Hoa lắc đầu nói: “Tiểu Lang, người cảm thấy bản thân người có thể qua được mấy ải?”

“Chỉ tới được ải vừa rồi thôi... Ba người như mình, ta chắc chắn đánh không lại.” Chín lần Nhân Kiếm Hợp Nhất, cho dù mình có làm bằng sắt đi nữa cũng chẳng đủ cho người ta chặt nữa là.

Mặc Tinh hỏi về quan tâm: “Gia Tử, có chắc ăn không đó?”

“Ta tin vào một cái chân lý, rằng nếu đã qua đến mười một ải rồi, mà ải cuối cùng lại bị rớt, vậy lão Hà Tả tôm càng sẽ bị vò thành tôm chiên bột cho coi.” Đường Hoa nói: “Việc chắc ăn là sẽ không có.”

Sát Phá Lang nói chêm vào: “Nếu như người bây giờ mà còn không qua được, vậy ta nghĩ cho dù mọi người đều lên đến cấp 80, 90, sợ rằng cũng không có người chơi nào qua được kiếp thứ hai cả.” Đây không phải là lời nói lấy lòng, mà là lời nói thật, rất thẳng thắn. Đường Hoa với một thân trang bị thế này mà còn không qua được, vậy mọi người chơi theo ma đạo cơ bản đều chẳng là cái đỉnh gì hết ráo. Dù sao thì tuy hiện giờ trang bị của Đường Hoa rất tốt, nhưng mà khi mỗi người đều đến cấp 70 hết rồi, cho dù so sánh với đám trang bị màu lam cấp 60+, bộ trang bị màu kim 50+ này của hắn đã rất chi là bình thường. Cấp 70 thì nguyên anh được tu luyện thêm một lần nữa, máu càng dày, pháp càng nhiều, cho dù là phi kiếm phổ thông cũng còn tốt hơn tiên kiếm ngũ giai thấp phẩm, cho nên ma kiếp thứ hai vẫn sẽ có người qua được. Có điều ải cuối cùng này nếu ngay cả Đường Hoa cũng không qua được, vậy không những nói lên rằng kiếp thứ hai quá khó độ, mà còn là một đòn giáng rất mạnh vào lòng tin của các người chơi ma đạo nữa. Như thế còn ai dám đi độ kiếp đây?

“Đời người xưa nay ai không chết.” Đường Hoa bi tráng tụng dân thơ: “Gia Tử nhất định sẽ không chết.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 201: Thiên Ma Pháp Tôn

Chương 201: Thiên Ma Pháp Tôn

Giờ thứ mười hai, chính giữa kiếp vân xuất hiện một lỗ lớn màu đỏ như máu...

“Có phải các người đang thấy cái lỗ này có chút quen mắt đúng không?” Đường Hoa ngoẹo đầu hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, hỏi.

“Đúng đó!” Mặc Tinh hỏi: “Lẽ nào nó đến từ vũ trụ à?”

Sát Phá Lang “Hừ” một tiếng: “...”

“Người đau răng à?” Đường Hoa quay đầu qua tỏ vẻ khinh bỉ: “Mỗi tiếng đồng hồ đều hừ đến bảy lần.”

“Không như thế thì làm sao khiến người biết ta đang khinh bỉ người được.” Sát Phá Lang một lần nữa khinh bỉ hừ một tiếng, nói: “Đây là cái lỗ máu hồi ở tân thủ thôn, cơ hồ giống y như đúc vậy.”

“Đừng có đùa nữa, tân thủ thôn mà có thứ này à?”

“Bộ phim mà trưởng thôn của tân thủ thôn cho coi đó.”

“A? Quả thật có vài phần giống đó.” Đường Hoa nhìn lại mấy lần, sau đó kinh hãi cực kỳ: “Có vẻ như giống đến mười phần đấy, không phải chứ?”

“Người gặp xui rồi!” Mặc Tinh nói: “BOSS siêu cấp sắp ra mặt rồi đó.”

“Con BOSS cuối như Hàm Chúc Chi Long mà ta còn không sợ nữa là, đúng không, tiểu Lang?”

“...” Sắc mặt của Sát Phá Lang khó coi vô cùng. Lần đó hắn rút hai cấp, còn bị giam giữ chín tiếng đồng hồ nữa, mỗi khi nhớ đến là lại phát cáu lên. Bà nó, dựa vào cái gì mà bắt ông phải cứu hắn chứ, ông với hắn có quen đâu.

“Ra rồi, ra rồi!” Mặc Tinh hô lên. Một nam tử y chang như anh ngẫu hồi ở tân thủ thôn từ lỗ máu bước ra, tóc đỏ đồ đen, đứng trên một đám mây màu máu, nhưng lại thiếu mất vài phần thần thái so với hồi đó.

Đường Hoa bay vọt lên trên cột đá cao nhất, ngưng thần đề phòng.

“Là người muốn nhập ma sao?” Anh ngẫu hỏi.

“Ta nói không phải thì có được không?” Đây đơn thuần là lãng phí nước miếng mà.

“Bổn tôn ma sự bận rộn, không rảnh dây dưa với người.” Anh ngẫu phát tay: “Hai thành công lực, tiếp chiêu.”

Hai thành công lực? Đường Hoa toát mồ hôi, vội vàng kêu: “Khoan đã...”

“Chuyện gì?”

“Xin hỏi, ngài có phải là ma tôn Trọng Lâu hay không?”

“Phải thì như thế nào?”

“Có người nhờ ta mang một lời nhắn đến cho ngài.” Đường Hoa nhìn lại thời gian, lãng phí hết 30 giây rồi.

Anh ngẫu quát hỏi: “Ai?”

“Ai? Ta nhớ lại đã...” Đường Hoa lại làm phí thêm 10 giây, sau đó nói: “Là một người họ Cảnh, đại tài chủ ở trấn Đường gia.”

“Phi Bồng à? Nhắn gì?”

Ta nào có biết là nhắn gì đâu. Đường Hoa bèn trả lời: “Hắn đã sinh được mấy đứa con rồi, hỏi xem ngài có hứng thú đến uống rượu đầy tháng chúng không, sẵn tiện tìm ngài đòi tiền mừng tuổi mấy năm nay ngài chưa cho đấy.”

“Thay ta chuyển lời cho hắn, đánh nhau thì ta có hứng thú, còn tục sự đừng có phiền ta.”

“Vâng! Có điều nếu ngài đánh ta chết mất rồi, làm sao ta chuyển lại cho hắn được?”

“Vậy khỏi cần chuyển nữa.” Hai bàn tay của Trọng Lâu đập vào nhau, toàn thân có khí đen ào ào bốc lên.

“Khoan đã... Còn có một người nữa nhờ ta chuyển lời nhắn cho ngài.”

“Ai?”

“Một nữ nhân.” Đường Hoa đành phải gáo bể làm muôi thôi, chỉ cần người nói với ta thêm một câu nói, vậy ta sẽ được an toàn thêm một phần. Thực ra hắn nào biết ma tôn có nữ nhân hay không đâu.

“Nữ nhân?” Ma tôn hơi hơi nghi hoặc, bèn hỏi thêm một câu nữa: “Người thuộc phái Thục Sơn sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Đường Hoa vui mừng khôn xiết, lẽ nào đã lường gạt đúng đường rồi hả?

“Đệ tử phái Thục Sơn đều phải chết cả.” Ma tôn dữ tợn nói.

Đường Hoa cả kinh, đây chẳng phải là ‘trộm gà không được lại mất năm gạo’ đó sao? Hắn bèn vội vàng nói: “Thực ra ngài nhìn sai rồi, ta là đệ tử Bồng Lai... Nói vậy chắc hẳn ngài sẽ không tin có phải không? Ngài chờ đã, ta nhớ lại đã... Ta nói, chúng ta có thể nào dùng đánh được không?”

“Hừ!” Ma tôn huơ tay một cái, đám khí đen ở trong tay đã như đạn pháo bắn thẳng về phía Đường Hoa.

Đậu xanh, có tật đau răng y hệt như Sát Phá Lang vậy. Đường Hoa không lùi mà bay thẳng lên. Đám khí đen nện trúng cây cột đá, hóa thành hai con rồng đen nho nhỏ ngoặt qua đuổi theo Đường Hoa. Đường Hoa còn chưa kịp nghĩ ra làm sao để thoát khỏi hai con rồng này thì ma tôn đã ra tay tiếp, lần này khí đen biến thành một con sói khổng lồ có hàm răng bén nhọn lóng lánh, mở cái miệng to như cái chậu máu tấp về phía Đường Hoa.

Càn Khôn Nhất Độn... Dùng mãi cũng quen tay rồi. Lúc này Đường Hoa mới hiểu ra, tiền đã bị tiêu như thế nào. Trước khi độ kiếp, mua sắm bộ trang bị này đã mất hơn 4.000 kim, sau đó độn trái độn phải, thế là cái mớ gia sản nhỏ nhoi mình lường gạt cướp bóc được đã đi tong hết rồi. Giờ bất kể là có độ kiếp thất bại hay không, mình cũng sẽ 100% trần trụi trụi quay trở lại nhân gian thôi.

Nhưng không ngờ, chiêu Càn Khôn Nhất Độn trăm lần thử không một lần sai này lần này lại xảy ra vấn đề, ma tôn tựa như đã biết nơi đến của Đường Hoa vậy, thế là một cây Ma Thụ chẳng hiểu từ đâu đã xuất hiện, lấy nhánh cây thay cho cánh tay ôm chặt Đường Hoa vào thân mình. Ta lại độn nữa... Đường Hoa muốn gục luôn rồi, vì hắn lại bị một Ma Thụ khác trói lại tiếp. Bị trói thế này cũng không quan trọng, mà quan trọng là hệ thống vừa mới gửi tin nhắn cho mình: ma khí đang xâm lấn nguyên thần, sinh mệnh bắt đầu giảm xuống.

“Nhân Kiếm Hợp Nhất!” Sát Phá Lang xuất một chiêu kiếm nộ bắn thủng cây Ma Thụ.

“Lang ca, ta thật là cảm động quá đi.”

“Hừ! Giúp người thì người gọi là Lang ca, không có việc gì thì gọi là tiểu Lang.” Sát Phá Lang tỏ vẻ khinh bỉ mãnh liệt cái tên tiểu nhân bợ đỡ

này: “Đừng cho rằng là ta muốn cứu người đó nhé, do ta xem vào mặt mũi của Mặc Tinh đấy.” Nhãi con, trả nợ người một lần đấy.

“Cuối cùng cũng gặp lại thanh kiếm này rồi.” Ma tôn thế mà không phản đối gì hết, chỉ từ xa thưởng thức thanh Ma Kiếm trong tay Sát Phá Lang.

Sát Phá Lang nói: “Ta nhận ra thanh âm của ngài, ngài là người đã đưa kiếm cho ta nơi tận thủ thôn, phải không?”

“Biểu hiện của người cũng không tệ, chưa cho sai người.”

Đường Hoa vội giơ tay: “Các ngài tha hương ngộ cố tri thì cứ thông thả tán gẫu đi nhé, ta đi pha trà đây.” Đậu xanh, mới qua 10 phút thôi mà mình đã lướt qua cửa điện Diêm vương tới hai lần rồi. Mà điều càng tồi tệ hơn chính là, tuy mình đã thoát khỏi được cây Ma Thụ, sinh mệnh không còn bị hạ xuống nữa, nhưng bởi vì ma khí còn chưa tiêu hết, cho nên được phẩm cũng không thể phục hồi sinh mệnh được. Hai bên đều là dân ma đạo, dựa vào cái gì mà mình còn có thể bị ma khí xâm lấn chứ?

“Khoan! Ta hỏi người, chương môn của các người đâu?”

“Phi thăng rồi.”

“Hắn phi thăng rồi? Hắn không làm bạn với nàng, mà còn dám dùng tu vi của nàng để phi thăng à?” Ma tôn tức giận bưng bưng: “Trên đời này làm sao lại có thứ người như vậy cơ chứ, bốn tôn phải san bằng Thục Sơn mới được.”

“Hoàn toàn ủng hộ, càng nhanh càng tốt.” Đường Hoa đưa tay: “Mời ngài.” Đường nói là người đỡ Thục Sơn, bây giờ chỉ cần người rút đi cho mau, Bồng Lai với Nga Mi người có đỡ hết ta cũng chẳng có ý kiến gì.

“Trước tiên phải giết chết tên đệ tử Thục Sơn này trước đã.” Hai tay lại đập vào nhau một lần nữa, khí đen lại bắn ra.

“Không phải chứ, người cho ta một cơ hội đi đổi môn phái với chứ!” Đường Hoa vội vàng xoay người chạy giữ mạng. Đậu xanh, sớm đã nghe nói ma tôn với Thục Sơn có cừu rồi mà, nhưng ít nhiều gì mình cũng còn có quyền lợi làm Thục gian hoặc là đầu hàng làm tù binh với chứ? Cứ một lời không hợp đã đấu võ như thế này, quả thực là trái với tinh thần quốc tế quá.

Càng hoảng chi hiện giờ mình đang muốn dựa dẫm vào tổ chức của hắn, hắn không lôi kéo thì thôi, làm gì còn muốn xử lý mình nữa thế này?

Đường Hoa đang vừa nghĩ vừa trốn thì đột nhiên trước mắt lóe lên, ma tôn đã xuất hiện ở 100 mét trước mặt mình, toàn thân khí đen bùng bùng, dưới chân bốc lên ánh sáng màu máu, tác phong nhìn cực kỳ bại hoại. Đường Hoa khẩn cấp phanh lại, rồi quẹo trái 90 độ... Nhưng mới bay chưa được 100 mét, ma tôn lại đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Thiên Ma Giải Thế!”

Sóng xung kích mạnh thật đó, Đường Hoa kinh hãi cực kỳ...

Sóng xung kích va chạm vào người Đường Hoa, ma tôn ói ra một bùm máu tươi: “Người chơi ta à?”

“Đoán đúng rồi đó!” Đường Hoa nắm chặt năm đấm, nện về phía ma tôn, trong lòng thầm cầu nguyện: dùng chiêu thức cực cực tàn khốc nào đó của người đánh ta đi. Tấm gương thứ hai đã được sử dụng, thời gian là một phút.

Ma tôn há là hạng người tầm thường, hắn liếc qua là đã biết Đường Hoa đang ở trong trạng thái ‘kính’ rồi, bèn rung thân hình lên một cái, biến mất trong nháy mắt, trở lên trên bầu trời: “Yên Vũ thần kính, không ngờ người còn có được vật này. Trận trời buộc!” Hàng ngàn hàng vạn sợi dây xích đột ngột xuất hiện, vây Đường Hoa lại rồi phóng tới.

Ta độn! Đường Hoa nhảy ra khỏi trận trời buộc, rồi phóng hỏa.

Ma tôn xem lại, thấy thời gian đã tới, thế là khí đen lại một lần nữa bắn về phía Đường Hoa, Đường Hoa hóa biến lửa thành một chiếc khiên gắng đỡ. Ma khí và chiếc khiên lửa chạm nhau, phát ra thanh âm “xì xì”. Lửa là lửa thật, nên điên cuồng nuốt lấy ma khí. Khí là ma khí, dưới đà bắn mạnh, lao thẳng vào ngọn lửa. Đường Hoa tức khắc trông thấy chiếc khiên của mình bị khí đen đẩy bật vào bên trong biến lửa, biến lửa bị khí đen chụp tới, bị tắt đi một mảng.

“Khoan đã!” Đường Hoa vội vàng kêu lên một tiếng. Đừng có bảo là ‘vô dụng’ làm gì, dù sao cũng đánh không lại mà, có kêu lên hai tiếng cũng chẳng phí nước miếng lắm đâu.

Ma tôn rất có phong độ, dừng tay lại hỏi: “Chuyện gì?”

Chuyện gì à? Ngài chờ chút, ta bịa ra đã... Đường Hoa hô lên: “Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi...”

Mặc Tinh ha ha cười to: “Gia Tử bị ép đến ngu luôn rồi, cái màn cũ rích như thế mà cũng đưa ra được nữa.”

“Hừ!” Sát Phá Lang đứng bên cạnh nói: “Như người ta vẫn nói, lúc gấp gáp mới thấy được chỉ số thông minh thực sự.”

“Ai... Tình hình của Gia Tử nguy hiểm quá, cơ bản là đỡ không nổi hai chiêu mà.”

Sát Phá Lang nói: “Đối phó với ma tôn, dùng pháp lực tụ thành khiên chắn hoặc là bỏ trốn cũng đều vô dụng, chỉ có thể gắng đỡ thôi. Người có thấy được không, ma tôn chỉ dùng hai thành công lực thì tuy mỗi chiêu đều rất hung mãnh, nhưng tác dụng về lâu dài lại không đủ. Ta từng nghe NPC nói qua, kẻ theo ma đạo đều chú trọng đến lực sát thương trong nháy mắt, còn tiên thì chú trọng đến lực công kích liên miên không dứt. Cho nên chỉ cần chống cự được một hồi, vậy sẽ có thể đổi lấy thời gian quý giá được.”

“Người có thể đỡ được không?”

“Có chút miễn cưỡng, nếu Ma Kiếm cao thêm một giai nữa chắc là sẽ thoải mái hơn.” Sát Phá Lang nói tiếp: “Người có thấy hay không, thực ra ma tôn đã hạ thủ lưu tình rồi đấy. Đám ma khí vừa nãy hẵn đánh tới chỉ chủ yếu để dập lửa thôi, chứ không có đánh vào Gia Tử đang ở trong mắt trận.”

“Ý người nói là thực ra ma tôn không muốn giết hẵn à?”

“Không phải vậy! Ta cảm thấy đây là trò mèo vờn chuột đó, chơi vui lắm. Tên ma tôn này có khả năng đã lâu lắm lâu lắm chưa đánh nhau rồi, cho nên bây giờ có một đối thủ ra dáng một tí, hẵn thế nào cũng phải vờn cho đã rồi mới giết được.”

“Nói xong chưa?” Ma tôn quát: “Nói xong rồi thì đấu tiếp.”

“Không... Ta còn có nuôi một đàn chó hoang nữa, ngài cũng biết đấy, chó hoang không có ai chăm sóc đáng thương lắm. Nếu chúng nó mất đi ta - là thành viên của chủ nghĩa quốc tế nhân đạo - chăm sóc sẽ rất dễ đi vào đường lạc, ăn rồi chỉ biết đi đánh nhau, hút thuốc phiện...”

“Coi ta là đồ ngu à, chó hút thuốc phiện?”

“Ngài chưa từng thấy qua à?” Đường Hoa vã mồ hôi: “Thực ra ta cũng chưa từng thấy qua.”

“Hừ!” Hai tay ma tôn mọc ra hai thanh trường đao, sau đó hấn nhắm Đường Hoa mà lao đến.

Ta độn! Đường Hoa lập tức trốn ngay. Ma tôn vung tay một nhát, một ánh đao đã bắn về phía xa, đến nơi Đường Hoa vừa mới xuất hiện lại. Đường Hoa ngoẹo cổ, ánh đao kia sát rạt cánh tay hấn bay ra ngoài. Đường Hoa nhìn lại ống máu, thấy đã bị tụt mất ba phần, bèn vội vàng lao thẳng lên trên, rung túi Càn Khôn một nhát, các loại rác thi nhau nện xuống đất. Là rác gì thế? Giàn nường, cần câu...

Sóng Dâm Đãng, chính là công cụ xử lý rác rưởi đã thu về, bất kể là quốc bảo trân quý hay là túi plastic, chỉ cần ném đi ra một nhát, cam đoan đều toàn bộ nổ tung hết.

“Sóng Khuynh Thành Ngân Đạn.” Ma tôn lăm nhăm một câu, sau đó không tránh không né đã phá giải được đám sóng, lao tiếp vào Đường Hoa: “Chiêu này ta đã đón không dưới trăm lần rồi.”

“Người sớm nói đi chứ!” Đường Hoa vã mồ hôi, mình đã quên Cảnh Thiên với tên này là người quen mất rồi, dùng chiêu của Cảnh Thiên làm sao mà có thể đối phó với người ta được cơ chứ. Nhìn lại, thấy ma tôn đã lao đến gần, Đường Hoa bèn kêu lớn: “Kính!”

Ma tôn kinh hãi cực kỳ, bèn thay đòn chém bằng đòn lướt, đao sượt qua đầu Đường Hoa. Hấn xoay người nhìn lại, chỉ thấy Đường Hoa đang cười gian, làm gì đã vào trạng thái ‘kính’ đâu? Ma vốn là loại công cao phòng thấp, chiêu Giải Thế hồi này bị Đường Hoa phản ngược lại, ma tôn khó chịu lắm. Lúc này hấn tức giận bừa bừa: “Dám đùa ta!” Hai đao nhập vào làm một, lại một lần nữa xông qua.

“Kính!” Đường Hoa trầm giọng hô lên, ma tôn lại sượt qua nữa, sau đó quay đầu lại nhìn, cóc có kính.

Sát Phá Lang thở dài: “Gia Tử chết tiệt bắt đầu chơi trò tâm lý chiến vô cùng đê tiện kia rồi. Ta cá là lần sau hấn chắc chắn sẽ dùng kính đấy. Bà nội, trong đó có hai cái là của ta đấy.”

“Của người? Hấn lừa đi à?” Mặc Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Không phải... Là hấn bắt chẹt.” Cái này phải giải thích cho rõ ràng mới được. Bị lừa thì có nghĩa là chỉ số thông minh của mình thấp, còn bị bắt chẹt thì là do bất đắc dĩ, hai cái khác nhau nhiều lắm.

“Cực Độ Ma Giới!” Bốn chữ màu kim lóe lên, mọi sự vật bên trong thiên kiếp đều như bị phủ lên một lớp màu đỏ máu cả, thậm chí là bên trong không khí còn có hàng ngàn hàng vạn sợi tơ máu đang trôi nổi phấp phới nữa. Một sợi tơ máu bám vào phần da lộ ra trên tay của Đường Hoa, lập tức nó xâm nhập vào bên trong, tiếp đó hệ thống thông báo: ma khí xâm lấn, được phẩm không có hiệu quả, sinh mệnh bắt đầu tụt xuống.

Ma tôn bay đến chỗ cách Đường Hoa không xa, không động thủ mà chỉ nói: “Người không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi, còn không chịu đánh một trận cho thoải mái à?”

“Ây, người làm vậy cũng là vô lại quá rồi!” Đường Hoa giận dữ nói: “Tốt xấu gì người cũng là ma tôn, làm sao lại đi sử dụng mấy cái trò rẻ tiền này chứ?” Tình hình kiểu này mình không dám di động đâu, nếu không sẽ càng có nhiều tơ máu bám lên người mình mất.

“Lúc độ kiếp thứ nhất nếu như người lựa chọn ma thể, vậy nơi đây sẽ không những không hại được người, mà còn làm tăng công lực cho người nữa. Dùng Hậu Nghê Xạ Nhật cung của người đi, xem ta có tiếp được hay không nào.”

“Không đâu, hôm nay ông cứ chết như vậy đây.” Trong lòng Đường Hoa nói thầm: không nhất thiết phải phí mất một thanh tiên kiếm nữa làm gì: “Trừ phi người cam đoan sẽ không giết ta, ta sẽ miễn cưỡng tiêu phí một thanh tiên kiếm... Là thất giai đó.” Đây là Dùng Vật Dụ đại pháp đó. Nhìn lại thời gian, còn tận 40 phút nữa lận. Lại nhìn tiếp tới túi Càn Khôn, còn có 1.000 kim nữa thôi hà...

“Vậy người cứ đi chết ngay đi!” Ma tôn không để ý tới chiêu Dùng Vật Dụ, nâng hai thanh đao lên, chuẩn bị kết thúc trận đấu.

“Khoan đã...” Đường Hoa vội kêu: “Ít nhất ngài cũng chờ ta giải trừ trạng thái chiến đấu đã rồi mới có thể trang bị Xạ Nhật cung được chứ.”

“Được, ta chờ người!” Ma tôn phát tay, đám tơ máu đang trôi nổi bên người Đường Hoa đều toàn bộ dạt ra ngoài chừng trăm mét hết.

* * * * *

Tiên kiếm thất giai nhị phẩm được Đường Hoa đưa lên cung, Đường Hoa vừa kéo cung lại vừa nghĩ, làm sao mà toàn thân mình không phải là kỹ năng đốt tiền thì cũng là trang bị đốt tiền như thế này cơ chứ? Lẽ nào là do bộ dạng mình giống với đồng tiền Liên Bang à?

“Bắn!” Một tiếng kiếm ngân vang, thanh kiếm Tuyết Vân đã bắt đầu cuộc hành trình của đời mình. Một kiếm bắn ra, dọc đường bay của Tuyết Vân, không khí ma sát với nó tạo thành một con đường băng. Cung là Hậu Nghệ Xạ Nhật cung, kiếm là tiên kiếm nhị phẩm, lại cộng thêm cây thần khí Cửu Thiên Toán Xích nữa, tuyệt đối không có khả năng bắn trật bia được.

Hai thanh đao của ma tôn giao nhau thành hình chữ X, ma khí trên toàn thân được thu lại hết, sừng sừng nghênh đón Tuyết Vân.

Kiếm đã bay đến nơi, không khí chấn động dữ dội, Tuyết Vân xuyên qua lồng ngực của ma tôn. Ma tôn uể oải nói không ra hơi: “Cung tốt, đáng tiếc là phẩm cấp quá thấp, nếu không cái phân thân này của ta tuyệt đối sẽ không thể nào chịu nổi rồi...”

“Càn Khôn Nhất Trịch!” Đường Hoa tiện tay quăng một nhát, vô số những đồng tiền lóng lánh ánh kim nối đuôi nhau theo một đường thẳng tắp bắn về phía ma tôn.

* * * * *

Thế giới lặng yên...

“Tình hình thế nào rồi?” Đường Hoa mở mắt ra, thấy trước mắt không còn ma tôn nữa, bèn vội quay đầu hỏi Mặc Tinh.

“Ta cũng không biết nữa.” Mặc Tinh hỏi Sát Phá Lang: “Người nói xem?”

“Đường như người đã đánh chết hắc rồi.” Sát Phá Lang lắc đầu: “Nhất định là ảo giác thôi, nhất định là ảo giác thôi.”

Mặc Tinh nói: “Không phải đâu mà, ta thấy rõ ràng là Đường Hoa đã đánh chết tên kia rồi mà.”

“Cái hắc đánh chết chính là nguyên thần phân thân của ta, chỉ hai thành công lực mà thôi.” Từ lỗ máu lại có một ma tôn nữa bước ra, người này nhìn có tinh thần hơn phân thân hồi nãy nhiều.

Đường Hoa mừng rơn, hỏi: “VẬY không phải là nói ta đã thắng, đã qua được ma kiếp rồi sao?”

“Coi như vậy đi!” Ma tôn nói: “Bốn tôn sẽ truyền cho người pháp trận truyền tống đến giếng Thần Ma trước. Từ giếng này có thể tự do ra vào Ma giới, Tiên giới. Đường chính là của giếng Thần Ma là đến Tiên giới, đường nghịch đến Ma giới.” Cách nói chuyện có vẻ khá là máy móc.

“Yeah!” Đường Hoa vui sướng nhún ‘Xác định’, sau đó ới ra bùm máu: “Không phải chứ, truyền tống một lần cần 200 kim lặn à?”

Ma tôn không thèm để ý tới hần, lại lăm bầm nói: “Mời lựa chọn. Một: Thiên Ma Pháp Tôn. Hai: Thiên Ma Kiếm Tôn.”

Cái này còn cần phải lựa chọn nữa sao? Đường Hoa lập tức nói: “Chọn 1, Thiên Ma Pháp Tôn.” Sau khi nhún ‘Xác định’, hệ thống giới thiệu: có thể chuyển đổi thành trạng thái Thiên Ma Pháp Tôn. Đường Hoa chuyển đổi sang trạng thái Thiên Ma Pháp Tôn, tức khắc toàn thân có khí đen bao bọc, giống như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt vậy. Nhìn vóc dáng này, có phải là ngầu lăm lăm không?

Dựa theo lời nhắc của hệ thống, Đường Hoa bèn thử phối hợp sử dụng với Hồng Liên địa ngục, những bông sen màu đỏ đen cùng bay xuống, Đường Hoa búng ngón tay một cái, hoa sen vỡ vụn ra, hình thành một biển lửa màu đen. Không chỉ là màu sắc đã thay đổi, mà mấy mặt khác cũng thay đổi lớn lắm. Ban đầu biển lửa của Đường Hoa không thể khống chế được, cứ rải thẳng ra ngoài, một chốc sau sẽ tàn hết, mà hiện giờ thì biển lửa tự động bao bọc lấy thân hần, bùng bùng cháy bên ngoài lớp khí đen, thể lửa ngút trời, dùng ví dụ là ‘cách mười dặm cũng có thể thấy được một điểm đen’ cũng không hề khoa trương chút nào.

Hần tiện tay vung một cái, hàng vạn mũi tên lửa từ giữa ngọn lửa bắn vọt ra, khí thể vô cùng rộng lớn, so với mấy mũi tên lửa khi xưa thì hoàn toàn là hai cảnh giới khác nhau. Lại căn cứ theo lời nhắc của hệ thống, Đường Hoa thí nghiệm biến ra một bàn tay lửa khống lồ bắt lấy Sát Phá Lang vân vân, rồi sau đó biến tiếp thành một cây chùy lớn đánh Mặc Tinh như đánh một con chuột chũi... Túm lại mà nói, Thiên Ma Pháp Tôn, không những khiến pháp thuật tăng uy lực thêm nhiều, mà còn không câu nệ ở cái

khung chung nữa. Lửa có thể biến thành đạn đạo, tia chớp cũng có thể biến thành vòng tập lắc, chỉ có do người nghĩ không ra, chứ không có gì là người biến hóa không nổi. Đường Hoa thậm chí còn dùng lửa mà biến ra ba cô nàng Mặc Tinh nữa, đương nhiên chỉ là ngoại hình có phần giống thôi, chứ bộ mặt thì bết bát hết cả. Ít nhất thì Mặc Tinh tuyệt đối cũng sẽ không thừa nhận rằng cái thứ đó nó giống mình.

* * * * *

Ma tôn thấy Đường Hoa đã chơi đùa xong, bèn tiếp tục nói một cách rất máy móc: “Mời lựa chọn. Một: cấp bậc tăng thêm 10. Hai: đạt được một món trong bộ đồ Ma Tôn. Ba: tăng lên cảnh giới cho một thuộc tính.”

“Có thể lấy hết được không?” Đáp án tuy sẽ là ‘không’, nhưng Đường Hoa vẫn cứ phải hỏi. Không phải là Đường Hoa tham lam, mà thực sự là ba dạng thưởng này đều là cực phẩm hết, bỏ qua cái nào cũng đau lòng cả.

“Thiên kiếp còn có 15 phút nữa sẽ kết thúc, một khi kết thúc, những phần thưởng chưa lấy được sẽ biến thành đồ phế thải.” Ma tôn nhắc nhở.

“Ta suy nghĩ cái đã.” Đường Hoa bay đến trước mặt Sát Phá Lang với Mặc Tinh: “Các người thấy sao?”

“Hừ!” Sát Phá Lang không vui cho lắm, ha, thế mà chộp mình lên giữa không trung đấy, không biết Mặc Tinh đang ở bên cạnh nhìn sao? Nhị kiếp thì giỏi lắm à? Chờ ông đây lấy được Thiên Ma Kiếm Tôn, dùng một vạn thanh kiếm chế người thành một vạn lẻ một khối nhỏ cho xem. Khi Đường Hoa đang chơi thử Pháp Tôn, Sát Phá Lang cũng tưởng tượng xem Kiếm Tôn là sẽ như thế nào... Nước miếng nhỏ rùng rùng. Hai tháng, nhiều nhất là hai tháng nữa. Sát Phá Lang thề trong vòng hai tháng này sẽ nhất định qua được kiếp thứ hai. Nhưng lại có một vấn đề rối rắm ở đây, đó là muốn độ kiếp được thì nhất định phải có tiền, trang bị thì phải chọn loại tốt nhất, được phẩm thì phải chọn loại bổ nhất, đồ ăn phải chọn loại mắc nhất, pháp bảo phải dùng loại trâu nhất... Nhưng vấn đề là gần đây mình ở trong Thần Chi Linh Vực chỉ có tiêu ra, chứ không có thu vào... Lẽ nào lại phải đi làm nghề cũ sao?

“Gia Tử, người ngẫu muốn chết luôn.” Mặc Tinh kích động ôm chặt lấy Đường Hoa, sau đó túm eo vật qua vai, rồi nhắc Đường Hoa lên, vạn

một nhát gậy cổ, tiếp đó một tay túm eo Đường Hoa, một tay giữ bả vai Đường Hoa, chống ngược người Đường Hoa xuống, cuối cùng mang theo người Đường Hoa nhảy bật lên, dồn sức nặng của mình lẫn Đường Hoa hung tợn nện đầu của hắn xuống tảng đá lớn nhất nơi này. Đánh chuột chũi... Nhìn bộ dạng ta giống con chuột lắm sao? Tuy bốn cô nương đáng yêu hơn chuột Mickey nhiều, nhưng người đã từng thấy chuột Mickey bị đánh bao giờ chưa? Làm xong hết thấy, Mặc Tinh vỗ vỗ tay phủi bụi, buông Đường Hoa ra, pháp tôn, ta cũng K như thường. Mặc Tinh xoay lại, nhìn Sát Phá Lang rồi nghi hoặc nói: “Lang, người chảy mồ hôi nhiều lắm kìa.”

“Nóng quá đó.” Sát Phá Lang mấp máy môi, nào giờ mình vẫn cho rằng Mặc Tinh đánh nhau giỏi, nhưng không có khuynh hướng bạo lực gì cả, không ngờ bây giờ nàng nổi nóng lên, chiêu nào chiêu nấy đều dồn người ta vào chỗ chết hết. Thế này rủi đâu mà tương lai cưới nhau, mình đi ra bên ngoài xã giao, bên cạnh lại bất cẩn có con em nào ngồi xuống... Thế không biết sẽ là con em đó bị bóp chết, hay là mình bị quật chết đây. Phải biết rằng nếu là trong hiện thực, lực công kích của người ta là một vạn, còn tên Thiên Ma Kiếm Tôn mình đây chỉ nhiều nhất là năm mươi thôi...

*** Tên Đường Hoa cứ nói sóng Ngân Đạn thành sóng Dâm Đăng kìa.

o O o*** tưởng tượng cảnh con bé Rjn oánh chồng... run quá...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 202: Thành đô

Chương 202: Thành đô

Chuyện độ kiếp trong Song Kiếm rất giống với chuyển chức trong võng du phương Tây. Người nào từng chơi những trò đó thì đều biết, mức chênh lệch thực lực trước và sau khi chuyển chức có thể tính được bằng bội số. Có mấy trò nào đó còn ác hơn, chuyển lần thứ nhất, chuyển lần thứ hai... Chuyển đến vầng đầu luôn. Có vài trò tuy ít chuyển hơn, nhưng sau mỗi lần

chuyển thì thực lực tăng lên rất rõ ràng. Bởi vậy chuyển chức đã trở thành việc đại sự đầu tiên mà vô số người chơi cùng mong ngóng.

Người đầu tiên chuyển chức thành công có ý nghĩa như thế nào? Không chỉ có nghĩa là đã mang đến hy vọng cho đông đảo quần chúng, mà còn có nghĩa là có vô số người chơi sẽ bắt đầu nghiên cứu sự nghiệp chuyển chức của mình nữa. Đối với mức trung bình là cấp 50+ như hiện giờ, qua được kiếp đầu đã chẳng phải là chuyện hiếm lạ gì cho lắm. Hơn phân nửa người chơi đều đã từng độ qua kiếp thứ nhất, có một nửa trong đó thuận lợi qua được. Với bộ phận không thành công thì bây giờ có độ tiếp cũng không khó khăn gì cho lắm.

Còn kiếp thứ hai thì... Đồng bào khắp cả nước đều đang chờ đợi tin thắng lợi từ Đường Hoa. Cái này không phải là vì Đường Hoa có nhân duyên tốt, cũng không phải là vì Đường Hoa ngon lành thế nào, mà là vì có quan hệ đến một mức đột phá trong trò chơi của mọi người chơi. Nói đơn giản một chút, nếu thân là đệ nhất cao thủ đứng đầu các người chơi như Đường Hoa mà cũng không thể độ kiếp thành công, vậy mọi người sẽ phải chờ cho đến ít nhất cấp 70 rồi mới cân nhắc đến chuyện này sau.

Đám người Huy Hoàng cũng đang chờ. Huy Hoàng đã có vẻ không nhịn nổi nữa, vừa nhìn thời gian vừa đi tới đi lui trên phi kiếm vừa hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

Tinh Tinh trả lời lần thứ N: “Chắc chừng mười phút nữa.” Nàng cũng không dám chắc về thời gian độ kiếp của Đường Hoa cho lắm.

“Đài phát thanh nhân dân Song Kiếm xin thông báo tin tức mới nhất, trải qua quá trình gian khổ phấn đấu của mọi người chơi, người đầu tiên thành công độ tiên kiếp thứ hai đã xuất hiện...”

“Bắn pháo...” Huy Hoàng quát to.

“Khoan khoan!” Phá Toái kinh hãi cực kỳ, ngăn lại: “Tiên kiếp?”

“Ta đệt, không phải chứ? Nghe tiếp xem.”

Đài phát thanh: “Chúc mừng Phong Vân Nộ đã độ kiếp thành công, tấn chức làm kim tiên Nga Mi.”

“Ta đệt đệt đệt!” Bên ngoài trận Bát Quái vang lên một loạt những tiếng mừng, tới N người cùng đồng thời ân cần thăm hỏi bộ phận nữ tính của cả

nhà Phong Vân Nộ. Đây không phải là vì Đường Hoa được mọi người trông đợi cao, ngược lại, trên bãi cát này số cừu nhân của Đường Hoa tuyệt đối phải nhiều hơn số bằng hữu nhiều. Nhưng cái vấn đề là, nếu Đường Hoa mà qua được kiếp thứ hai thì mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn về tâm lý, có thể chấp nhận được, chứ ngay lúc này mà Phong Vân Nộ qua được thì... Tâm tình của mọi người đều phức tạp vô cùng.

Những người bị chấn động nhất chính là những cao thủ như Phá Toái với Huy Hoàng, trong lòng họ tràn đầy những mùi vị ảo não. Thực ra họ cũng hiểu rõ rằng Phong Vân Nộ qua được kiếp này cũng hợp tình hợp lý thôi. Đầu tiên là Phong Vân Nộ vẫn luôn là một người lương thiện... Những người đánh nhau dờ dề không thích đánh nhau bao giờ, cho nên tốc độ tích góp công đức cũng nhanh hơn. Tiếp theo, Phong Vân Nộ có cả một cái bang hội lớn và một môn phái lớn làm hậu cần, cho nên một bộ trang bị cực phẩm vẫn còn có thể lấy ra được. Tiếp nữa, Phong Vân Nộ còn có một tuyệt chiêu bảo mệnh vô địch: phòng ngự tuyệt đối. Lại tiếp nữa, kiếp mà Phong Vân Nộ độ chính là tiên kiếp, mà ai trên Trái Đất cũng đều biết rằng độ khó của tiên kiếp phải thấp hơn của ma kiếp nhiều. Điều cuối cùng, Phong Vân Nộ đã mất tích gần hai tháng, ít nhất thì những người không phải là bạn của hắn đều không biết hắn rúc đi đâu cả.

Hiếu thì hiếu, nhưng Phong Vân Nộ trong cảm nhận của mọi người chính xác là một con rùa có mai sắt, tuy lực phòng ngự trâu bò muốn chết, nhưng không có ai đi xem hắn là một cao thủ cả. Mà người như thế cũng đã qua kiếp rồi, rất rất nhiều người đều cảm thấp khó có thể chấp nhận nổi - dựa vào cái gì chứ?

* * * * *

Đường Hoa cũng nổi giận: “Đậu xanh rau má, cướp tiếng tăm của bố rồi.” Hắn còn đang rối rắm với chuyện lựa chọn phần thưởng, thế mà cái hệ thống vô lương kia đã phát thanh rằng Phong Vân Nộ độ kiếp thành công mất toi.

“Hừ hừ!” Sát Phá Lang đau răng hừ lên hai tiếng, hắn cũng khó chấp nhận lắm lắm.

Mặc Tinh thì lại thực tế hơn, nàng vội nhắc: “Nhanh chọn phần thưởng đi.”

“Đúng à!” Đường Hoa lại bắt đầu đầu đầu tiếp với ba cái phần thưởng kia. Đầu tiên là loại đi chuyện được thưởng 10 cấp, 10 cấp thì quả thật cần phải luyện rất lâu, nhưng vẫn có thể luyện được. Lại nói, sau khi lên 10 cấp, một mình người cũng không thể nào đánh ra được những trang bị với phi kiếm thích hợp cho mình. Trang bị với vũ khí không theo nổi, tầng thứ cấm pháp cũng không theo nổi, vậy cấp bậc chỉ là thứ quá hư ảo.

Cái còn lại chính là thêm cảnh giới cho thuộc tính nào đó, và bộ đồ Ma Tôn. Thuộc tính thì nếu có thể tăng cho lửa đương nhiên sẽ tốt nhất rồi, cho dù là sét cũng còn được. Nhưng rủi đâu mà cái thuộc tính ấy ngẫu nhiên được chọn là nước hay là gió, vậy Đường Hoa thậm chí sẽ có xung động muốn đi tự sát luôn đấy. Từ nhỏ Đường Hoa đã thấm được một điều rằng trong xã hội này, người có sở trường bao giờ cũng sẽ sống khỏe hơn người phát triển toàn diện. Còn cái bộ đồ Ma Tôn kia, càng rồi rắc hơn. Đồ này đương nhiên là tốt rồi, nhưng đã biết sáu món mới hợp thành được một bộ, mà mình có lấy được món này cũng mới chỉ hai thôi, tuy thuộc tính của mỗi một món cũng ngon lắm, nhưng chỉ có khi hợp được thành một bộ mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất.

Làm sao bây giờ? Ném tiền đồng quyết định thắng bại vậy, nếu mình đoán đúng sẽ tức là hôm nay vận may của mình đã đến, lựa chọn thuộc tính thường cho mười có tám chín sẽ rơi vào lửa hoặc sét.

Mặc Tinh thích nghi rất tốt với tư tưởng này của Đường Hoa, bèn ném tiền đồng: “Mặt phải hay là mặt trái?”

“Phải!”

“Mặt trái!” Mặc Tinh xòe tay ra, thở dài một tiếng.

“Ném lần nữa đi!” Đường Hoa xắn tay áo lên, hăn quyết định dùng phương pháp vô lại để đánh cược lấy thuộc tính: “Mặt phải!”

“Mặt trái!”

“Ném nữa... mặt phải.”

“Mặt trái!”

“Ném lần cuối cùng... Mặt phải.”

“Mặt trái.”

“Thật sự là lần cuối cùng... Mặt phải.”

“Mặt trái!” Mặc Tinh vã mồ hôi hột, từ lúc nào mà vận may của mình nó mạnh đến vậy rồi nhỉ, ném liên tục 5 lần đều ra mặt trái hết: “Thôi kệ đi, đây là ý trời đấy.”

Đường Hoa cả giận: “Nãy giờ đều không tính, ta muốn cảnh giới cho thuộc tính.”

Ma tôn hỏi: “Xác định chứ?”

“Không xác định.” Đường Hoa khóc: “Cho một món trong bộ đồ Ma Tôn đi.” Tên Sát Phá Lang đáng chết thật, khinh bỉ nhìn mình đến mức con người sắp rớt ra rồi kia kìa.

Vì thế ma tôn đưa cho Đường Hoa một đôi chiến ủng Ma Tôn, sau khi mang lên, Đường Hoa vừa mừng vừa kinh phát hiện nó hiện lên phần thưởng đầu tiên của đồ bộ. Ma Hành Thiên Hạ: trong trạng thái ‘ma’, tốc độ phi hành tăng thêm 20%. Vận mệnh ơi! Đường Hoa vừa rớt nước mắt vừa rớt mồ hôi, may mà mình kiên trì lý tưởng, không đi chọn cái thuộc tính đáng chết kia. Cuộc đời thật là tràn ngập biết bao nhiêu chuyện vừa mừng vừa kinh phía trước mà.

Ma tôn tiếp tục nói: “Mời lựa chọn tăng lên cảnh giới. Một: tăng cảnh giới ma cho nhân vật: hạn mức sinh mệnh gia tăng, hạn mức pháp lực gia tăng. Hai: tăng cảnh giới nguyên anh: năng lực khôi phục sinh mệnh gia tăng, năng lực khôi phục pháp lực gia tăng.”

“Chọn 2!” Hồi kiếp thứ nhất, Đường Hoa đã chọn tiên thể, tức là đã ấn định hẳn không phải là sát thủ trong nháy mắt, mà tốc độ khôi phục sinh mệnh và pháp lực sẽ chính là thứ quyết định khả năng chiến đấu lâu dài của mình.

Ma tôn lại tiếp tục: “Mời lựa chọn kỹ năng bị động đặc thù. Một: Chuyển Sinh Ma Giới, tập được kỹ năng này, tiên thể cũng sẽ không bị môi trường trong Ma giới quấy nhiễu. Hai: Trọng Sinh Ma Giới: tập được kỹ năng này, ma thể có thể hấp thu ma khí trong môi trường Ma giới, tăng cường năng lực chiến đấu.”

“Còn có thể lựa chọn nữa sao? Chọn 1.”

Ma tôn: “Mục lựa chọn cuối cùng. Một: sổ tay luyện chế Ma Binh Tru Tiên kiếm. Hai: sổ tay luyện chế Ma Binh Đồ Tiên kiếm.”

“Có thể giải thích được không?”

“Tru Tiên kiếm chỉ công kích, phòng ngự đơn thể. Đồ Tiên kiếm có thể tấn công phòng ngự tập thể.”

“Chọn 1!” Nhận lấy sách, đọc: đánh chết 100 tên Đại La Kim Tiên của Thiên Đình. Đâu xanh cả nhà ma tôn nhà người...

* * * * *

Hệ thống một lần nữa phát thanh: “Đài phát thanh nhân dân Song Kiếm xin thông báo tin tức mới nhất, trải qua quá trình gian khổ phấn đấu của mọi người chơi, người đầu tiên thành công độ ma kiếp thứ hai đã xuất hiện. Chúc mừng Đông Phương Gia Tử độ kiếp thành công, tấn chức làm ma tôn Thực Sơn.”

“Ya!” Đám người Phá Toái tuy đều hô lên một tiếng thật to, nhưng ngay cả pháo cũng không có hứng thú bắn nữa rồi, vì đã bị đả kích quá lỗ.

Tinh Tinh liếc nhìn tên của Đường Hoa trong bảng hảo hữu, thấy đã thành màu tro. Chắc mười phần có tám chín là vì không ra khỏi trận Bát Quái được, cho nên tự tử đi vào địa ngục rồi.

Huy Hoàng hô hào mọi người: “Đến thành đô, tẩy trần cho Gia Tử.”

* * * * *

Sát Phá Lang tay cầm Ma Kiếm mà khóc, Đường Hoa với Mặc Tinh đều đã bị hấn xử đẹp hết rồi, nhưng ai sẽ đến xử hấn đây? Đã đi quanh quần gần mười phút rồi, mà ngay cả một con quái cũng không gặp nữa là, có vẻ như mình đang đi quanh quần trong một cái vòng tròn vậy. Lẽ nào phải tự sát sao? Sát Phá Lang đau khổ ném Ma Kiếm ra: tự sát thì tự sát đi. Lúc này đi địa ngục vẫn thanh tịnh hơn, ngồi thêm một giờ đồng hồ sẽ giúp mình giảm bớt được sự ghen tị.

* * * * *

“Hừ!” Phá Toái cũng bị đau răng, hấn vẫn cứ không hiểu, đầu của Phong Vân Nộ đã bị hỏng rồi hay sao mà lại chạy đến thành đô phô trương như thế này? Trên trời có một người, toàn thân tỏa ánh kim lấp lóe, đang thân thiết nhận lời chúc mừng của người bên Nga Mi và Tam Thương. Ghen tị quá... Phá Toái thầm thừa nhận trong lòng, Phong Vân Nộ bây giờ quả thật rất là ngẫu, không những toàn thân có tiên khí lượn lờ, mà còn có những ánh sao lấp lánh chung quanh nữa. Lại thêm phần tên này vốn cũng đẹp trai, thành ra bộ dạng bây giờ quả thật là khá được. Tên Gia Tử đáng chết kia còn ở trong địa ngục làm gì nữa, mau mau đi ra dập tắt uy phong của người ta đi chứ.

“Đẹp quá!” Bên trong thành đô vang lên một trời những tiếng ca ngợi của nữ giới. Đây chính là điểm bất đồng giữa người chơi nữ và người chơi nam, cái đầu tiên mà các người chơi nam theo đuổi chính là khả năng bên trong, còn người chơi nữ thì là mỹ quan. Mà nhìn Phong Vân Nộ hiện giờ, không những đã có thêm một ít sức hút của nam nhân đã thành thực, mà nét anh tuấn tài hoa lúc đầu không những không mất đi, ngược lại còn sáng rực thêm nữa, gần như đã là một nam nhân hoàn mỹ rồi, ít nhất thì nhìn từ mặt ngoài cũng đã đạt tới cảnh giới không thể soi mói được nữa.

“Ông chủ, chúng ta bao tửu lâu này.” Dưới lầu truyền đến tiếng ai đó nói, đám Huy Hoàng cùng nhớ lại, hóa ra là của Công Chúa.

Phá Toái chìa đầu ra hô: “Hôm nay mọi tửu lâu trong thành đô đều đã bị bao hết rồi.”

“A? Đây không phải là Phá Toái đó sao?” Công Chúa cười phi kiếm bay đến bên cửa sổ, cười thật tươi: “Đều là người quen cả mà, huynh xem có thể nhường lại mấy nhà được không. Bạn bè của Gia Tử cũng không phải nhiều lắm mà.”

“Không thể!” Phá Toái trả lời: “Bọn ta có tiền, bọn ta thích thế, có phải hay không nào?”

“Phải!” Hết thấy mọi người trong tửu lâu đều nhất tề hô lên. Nếu phải kể ra thì bạn bè của Đường Hoa, thêm cả đám người Thục Sơn với mấy người kha khá quen cộng lại cũng chỉ cần một cái tửu lâu là đủ rồi. Nhưng Thiếu Gia, Phá Toái với lại Sương Vũ đều cảm thấy vậy không được, không đủ khí thế, cho nên bao hẵn hết 15 cái tửu lâu trong thành đô luôn.

“Cái này...”

Trong lúc Công Chúa còn đang định thương lượng, thì Tinh Tinh đã nhảy bắn lên, kêu: “Gia Tử đến rồi.”

“Đâu?” Phá Toái che tay trên trán, tìm.

“Đó kìa!” Tinh Tinh chỉ vào một chấm đen nho nhỏ, lúc nàng nói thì nó mới chỉ là một chấm đen thui, nói xong nó đã lớn bằng hạt đậu Hà Lan rồi. Vừa thấy tốc độ nhường này, cả đám người cùng hoảng sợ hết. Họ còn chưa kịp hoảng sợ xong, hạt đậu Hà Lan đã lớn lên bằng cái nắm đấm.

Lại thêm một lát nữa, đã có thể rõ ràng trông thấy một màn khí đen ngút trời, ánh lửa hừng hực rồi. Trên bầu trời không có lấy một bóng người, trông nó hết sức bắt mắt và dễ thấy. Huy Hoàng cười ha ha: “Gia Tử... bốc khói rồi.”

“Lại còn bốc cháy nữa.”

“Không phải là mới từ hiện trường hỏa hoạn chạy ra đó chứ?”

“Lẽ nào hẵn vừa mới đốt Thục Sơn à?”

“Chưa chắc đã không làm ra được chuyện này.”

Rất nhiều trò võng du có thiết lập cho vũ khí hay trang bị khi tới mức độ nhất định xong sẽ phát sinh biến hóa gì đó. Có mấy trò thì trang bị lên hết cấp xong sẽ chớp chớp ánh sao, có mấy trò thì vũ khí khi lên hết cấp toàn thân sẽ bốc khói, có mấy trò vũ khí chỉ đơn giản phát sáng lên, lại có

mấy trò vũ khí sẽ thay đổi các loại nhan sắc. Không hề nghi ngờ gì, Đường Hoa đã lên tới cảnh giới như vậy rồi...

“Kéo cờ!” Huy Hoàng kêu lên một tiếng.

“Ha!” Mấy chục tên đệ tử Côn Lôn cùng bay đến giữa không trung, kéo một lá cờ đồ sộ ra, lá cờ đón gió tung bay, trên có viết: Gia Tử uy vũ. Nhìn thật là phô trương.

“Bắn pháo nào!” Thiếu Gia kêu lên, thế là bảy nam cùng đốt lửa, bảy nữ che lấy tai.

Đường Hoa vừa mới bay đến vùng trời thành đô, thấy sự chuẩn bị đám bằng hữu bèn ha ha cười to, sau đó vận pháp lực, đám khí trong lửa đen bùng lên, vọt đến chừng trăm trượng cao liền biến thành mấy chữ to: yêu lũ phí của các người.

Một loạt tiếng huýt sáo hưởng ứng vang lên. Tinh Tinh kỹ tính, nghi hoặc hỏi: “Phong Vân Nộ đâu rồi?”

Sương Vũ trả lời: “Vừa nãy có vẻ như định ra mặt chúc mừng Gia Tử, nhưng chui vào trong khói đen thì đã không thấy đi ra nữa rồi.”

“Ra rồi kìa!” Quàng Khăn Đỏ chỉ vào một bóng người tràn đầy tiên khí đang chật vật chạy ra khỏi màn khói đen.

Sương Vũ cười khố: “Thế này thì dù cho có lung linh hơn cũng không bắt mắt bằng tên giặc ấy nổi.”

“Hình như tiên khí cũng có thể trưởng ra được mà?”

“Người không thấy à, cái Gia Tử dùng không chỉ là ma khí, mà còn dùng thêm cả pháp thuật hệ hỏa để chèn ép Phong Vân Nộ nữa. Lẽ nào người cho rằng Phong Vân Nộ còn có pháp thuật trâu bò đến thế sao?” Sương Vũ cười nói: “Nam nhân đều nhỏ nhen hết, tên Gia Tử chết tiệt kia chắc chắn là khó chịu vì Phong Vân Nộ đã cướp lượt phát thanh đầu tiên, nên cố ý đó mà.”

“A? Có người hiểu rất rõ đó nhỉ?”

“Đấy là ta hiểu nam nhân thôi. Đến rồi kìa, không nói nữa.”

* * * * *

Đường Hoa vừa hạ xuống đường cái của thành đô, đám bằng hữu đi ra nghênh đón đã mắng tập nập: “Tắt lửa tắt khói đi.” Khí đen tràn đầy cả con

đường, ngoài ba trượng chỉ thấy tối mù, ngay phương hướng thế nào cũng không rõ nữa.

“Tắt đây, tắt đây.” Đường Hoa vội vàng đóng trượng thái Pháp Tôn lại, trả lại sự tươi mát cho không khí. Sau đó hắt ôm Huy Hoàng, Phá Toái, Thiếu Gia, Nhất Tiểu... Cuối cùng là Tôn Minh.

Đám nữ sinh thì do Sương Vũ với Tinh Tinh cầm đầu đưa ra một chiếc hộp giấy: “Gia Tử, đừng có nói là bọn ta không đủ ý tứ nhé, đây là thứ mà toàn thể đám nữ sinh chúng ta bớt đi một tuần tiền ăn vặt để mua cho người đó, nhất định phải thích nha.”

“Có lẽ vật luôn à?” Đường Hoa hưng phấn nhận hộp: “To như thế này, chắc chắn phải là thứ ngon đây.”

“Ừ ừ, mở ra xem xem.”

Đường Hoa làm theo lời, mở nắp hộp lên... “Ầm”, sau một tiếng vang, toàn thân Đường Hoa nhuộm đậm một màu cầu vồng gồm đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím.

“Hô hô, người nào đó bị lừa rồi.” Tinh Tinh hô to: “Gia Tử, còn không biết cảm ơn bom thuốc nhuộm của bọn ta à?”

“...” Đường Hoa im lặng.

Tức lên rồi à? Tinh Tinh vội dè dặt nói: “Gia Tử, đừng có tức mà! Vì để bắt được người, bọn ta mỗi người đã bị nổ mấy lần khi thí nghiệm đấy. Nếu mà so bây giờ với hồi nãy thì càng đẹp trai càng lãng mạn hơn rồi ấy chứ, màu cầu vồng luôn mà...”

Đường Hoa bật ma khí, lấy ra một cây gậy bóng chày, một gậy quất bay Tinh Tinh ra khỏi tửu lâu, sau đó cười ha ha chào hỏi: “Cảm ơn các vị mm vô cùng xinh đẹp.”

“Ya!” Dây màu bắn bay tứ tung, Đường Hoa được nghênh đón vào tửu lâu Thiếu Gia như một vị tân lang.

Thiếu Gia đứng trên quầy, kêu: “Hôm nay ta đã đặt bao hết mọi tửu lâu trong thành đô để mời khách rồi, báo bạn bè của các người đến ngồi đầy hết cho ta đi, muốn ăn cái gì muốn uống cái gì cứ tùy tiện chọn, đóng gói mang về thì trai không jj nữ không oo.”

“Được!” Mọi người cùng nhau phát tin nhắn tập thể.

* * * * *

Tôn Minh nâng cốc: “Gia Tử chết tiết, đi Ma giới không?”

“Cái này...” Đường Hoa vãi mồ hôi: không phải là mình không muốn đi, mà là do mình đã không còn tiền nữa rồi. Cực cực nhọc nhọc suốt năm mươi năm, một ngày lại trở lại trước cái cách. Hiện giờ số ngân phiếu có khả năng lấy ra trong túi Càn Khôn của mình còn không vượt qua được mười đồng tiền nữa là. Hẳn đâu biết rằng có kẻ còn nghèo hơn mình đang tham dự tiệc chúc mừng ở trước cửa quán kia kìa. Kẻ đó là Phong Vân Nộ, số tiền mà tên này vay nợ cũng đủ để hẵn làm đũa ở cho Ốc Vít đến năm năm rồi. Cũng may hẵn còn có một cái bang hội để làm vật thế chấp, cho nên Ốc Vít mới miễn cưỡng đồng ý cho hẵn trả tiền theo từng đợt. Kỳ hạn là một năm, cả vốn lẫn lãi cộng lại là hai lần. Cho nên Phong Vân Nộ vẫn thầm cảm ơn Đường Hoa đã thay hẵn đặt bao hết mọi tửu lâu. Lúc này bọn hẵn đang ăn mì giá rẻ... Người chen thì cứ chen, chỉ cần không nhiều lắm thì miễn cưỡng còn gánh vác được ngon lành. Với tình hình kinh tế như thế này, khỏi phải hỏi đến chuyện hẵn có tính đi Tiên giới hay không.

Tinh Tinh hô: “Mặc Tinh cũng tới rồi kìa... Mặc Tinh, bên này.”

“Đến đây!” Mặc Tinh chui vào từ cửa sổ, sau đó quây quần râm ran với đám nữ sinh, chẳng bao lâu nàng đã lục lọi túi Càn Khôn, thay giúp người này đôi bông tai, mang giúp người nọ cây trâm cài tóc. Các món trang sức trân châu được đưa ra liên tu bất tận. Một đám nữ sinh cùng quây lại đàm luận, đám đàn ông còn tưởng rằng mình đã tới chợ bán thức ăn đó chứ.

Đường Hoa cầm rượu nhảy lên trên mặt bàn: “Các vị huynh đệ tử muội xin yên lặng một chút. Khụ! Đầu tiên xin cảm tạ Thiếu Gia đã cướp chính tài phú của mình để tế đám bần cùng này. Tiếp theo phải cảm tạ sự an bài tỉ mỉ của mọi người, bao gồm cả trái bom cầu vòng kia nữa. Ta xin kính trước.”

“Được!” Mọi người cùng cộng ly.

“Tiếp tới là cốc này. Khụ! Huy Hoàng, người tự mình nói ra hay là ta nói?”

“Để ta nói đi! Người mà nói ra là mùi vị khác đi hết.” Huy Hoàng đứng lên, nâng chén rồi thoáng chút xấu hổ nhìn tứ phía, nói: “Quàng Khăn Đỏ...”

Bạn của ta ấy, ta biết trong đại hội Olympic vừa rồi mọi người đã có chút hiểu lầm, cho nên mượn cơ hội này, ta thay nàng bồi tội với mọi người.”

“Huýt...” Một loạt tiếng huýt gió vang lên, tên đối trá, ngoặt đi ngoặt lại cũng đã rất mệt mồm nói ra quan hệ của mình rồi. Thiều Gia gõ bàn: “Quàng Khăn Đỏ, người cũng nói đôi câu đi chứ.”

“Ta... Ta...” Đầu lưỡi của Quàng Khăn Đỏ lú l lại.

“Nói đôi câu đi.” Mọi người cùng nhau huyên náo, có bức ép là phải bức ép mấy người chất phác như thế này này, chứ bức ép mấy người khác thật không thú vị gì cả.

Huy Hoàng đưa tay ý bảo Quàng Khăn Đỏ bước ra: “Cứ nói đi, hiểu lầm thì chính miệng mình nói vẫn hay hơn.”

“Ai...” Phá Toái đang đứng bên cạnh Đường Hoa tức cảnh sinh tình than nhẹ một hơi.

Đường Hoa nhỏ giọng hỏi: “Vẫn còn nhớ Nhược Hân à?”

“Người nói xem?” Phá Toái cười khố: “Nghe nói nàng đã có bạn trai rồi.”

“Móa! Ai thế?”

“Không biết, chỉ là nghe nói thế thôi. Còn nghe nói là ngày một nàng sẽ cử hành một buổi biểu diễn lớn ở Hàm Đan, hơn nữa còn là cùng chung sân khấu với Huyền Huyền nữa đó.”

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh, Nhược Hân với Huyền Huyền vốn không thuận mắt nhau cho lắm, mà giờ các nàng lại có thể hợp tác, chứng tỏ đang có một người có lực ảnh hưởng với Nhược Hân giật dây đây: “Chẳng phải ta nghe nói rằng sự kiện tranh bá của hệ thống chẳng còn mấy ngày nữa là sẽ bắt đầu rồi đó sao?” Dời đề tài đi thôi.

“Đúng!” Sương Vũ mon men tiến vào: “Người chuẩn bị đi giúp Nhất Kiếm của Huy Hoàng hay đi giúp Song Sư đây?”

“Nhất định phải đi sao?” Đường Hoa gãi đầu: “Ta không có bao nhiêu hứng thú với bang hội cả.”

“Mặc Tinh đã nói với ta rằng người đang nghèo đến nỗi chỉ còn có mỗi một cái quần lót thôi...” Sương Vũ cười hì hì: “Thế nào? Không định kiếm ít tiền à?”

“Giúp bạn bè mà, nói nhiều tiền thì tổn thương cảm tình lắm.” Trong mắt Đường Hoa lấp lánh ánh sao: “Mấy đồng tiền thế? Sẵn tiện bổ sung nhé, hiện ta đang là cao thủ cao cao thủ đó.”

“Sáu trăm!”

Đường Hoa suýt nữa đã ói ra bụm máu, nào tới giờ mỗi khi mình làm ăn với các bang hội lớn, đều dùng số ngàn làm đơn vị cả đấy, sao bây giờ thân thủ đã lên rồi, mà giá cả lại hạ xuống thế này: “Không phải chứ?”

“Người có làm hay không?” Sương Vũ tiến đến sát Đường Hoa đến nỗi khoảng cách chỉ còn có chừng một cái mũi.

“Làm!” Còn hơn là chẳng có gì. Đường Hoa cũng hiểu rằng loại chiến tranh bang hội như thế này mà có sáu trăm đã là được lắm rồi. Tròng cảnh kiểu đó không phải là loại mà một tiểu đội, hay một cá nhân có thể đảo điên nổi. Mình đây tuy thực lực đã tăng lên rất nhiều, nhưng khi đánh hội đồng bao giờ cũng sẽ chịu thiệt cả. Mình có thể đánh được một trăm người, vậy một ngàn người, hai ngàn người thì sao? Cho dù mỗi kỹ năng không chế của người ta chỉ có 1% cơ hội thành công đối với mình, nhưng có chừng năm trăm người đồng thời sử dụng thì sao đây? Còn nữa, chuyện tranh bá giữa các bang hội còn phải đề cập đến các loại phương tiện của hệ thống nữa, như một ải kiểm trận Hoàng Sơn kia, sức một người cho dù có thể xông qua cũng không thể nào phá nổi, vẫn phải có sức mạnh của quần chúng mới được. Những bang hội khác thì có các loại phương tiện khác như trận Khốn Tiên, tháp Trấn Ma, v.v... Những thứ đó đều cần phải dùng hàng đồng hàng đồng mạng người mới có thể phá nổi.

Nghe Đường Hoa nói là làm, Sương Vũ chỉ biết cười khố, Mặc Tinh đúng là không gạt mình, trong túi thắt đai này quả đúng chỉ còn có mấy đồng tiền thật. Nàng bèn lặng lẽ móc 1.000 kim ra đưa cho Đường Hoa, nói: “Cầm lấy phòng thân trước đi.”

“Ta hỏi một câu, đây là tiền lương tháng sao?”

“Cút! Tỷ không có hứng thú bao mấy tên mặt đen.”

Chương 203: Mạch nước ngầm cuộn trào

Chương 203: Mạch nước ngầm cuộn trào

Chuyện lớn nhất bây giờ không phải là chuyện bị người thứ ba chen chân của Phá Toái... - ít nhất thì Phá Toái cũng không cho là như vậy, cũng không phải là chuyện đại kế bang hội của Sương Vũ, mà là chuyện của Vô Biên đặc san nhà Tôn Minh. Tôn Minh đã dùng lợi dụ cộng thêm đe dọa, bắt Đường Hoa phải chạy hết một lượt Tiên, Ma giới, có thể dò xét bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, dù sao cũng cùng lắm là chết.

“Tiền hoa hồng tháng này đâu?” Đường Hoa hỏi.

“Bắt đầu từ tháng này sẽ không có hoa hồng nữa.” Tôn Minh nhún vai: “Kẻ hèn này một phần cũng không lấy.”

“Ta xx, thì ra người đang chuẩn bị thu mua Song Kiếm nhật báo, sau đó lên sàn à?”

“Xx ngược lại, thì ra người đang định chơi trò chơi cả đời đó à?” Tôn Minh nói: “Bắt đầu từ hôm nay, mọi doanh thu sẽ bị tồn trữ lại, chờ đến hành tinh M rồi đổi thành tiền mặt hết.”

“Ta phản đối!”

“Ta là chủ tịch hội đồng quản trị.”

“... Ta yêu cầu triệu tập hội đồng quản trị.”

“Lập tức triệu tập ngay đây.” Tôn Minh chỉ vào Đường Hoa rồi chỉ vào mình: “Toàn bộ hội đồng quản trị chỉ có hai người, bây giờ bắt đầu bỏ phiếu...”

“Minh ca.” Đường Hoa buồn rầu nói: “Ngài có biết là hiện giờ ta đã đem cả cái thân ra bán cho Sương Vũ rồi không? Ngài cũng biết mỗi lần khởi động giếng Thần Ma là phải tốn 200 kim rồi đó, ngài cũng biết tiền mua thuốc của ta là phải dùng ngay đến số tiền bán mình rồi đó.”

“Có điều... Dù sao cũng còn có một bà chị chịu bao người.” Tôn Minh chỉ vào bản thân mình: “Còn ta thì sao? Ta ngày ngày phải ăn chực cơm của tiểu Dâm, nghèo đến mức sắp phải đi ăn cướp rồi, nào là phải đi lén bán tin riêng tư, còn sẵn tiện chụp ảnh bắt gian nữa. Người có biết không, mấy

ngày trước ca đây sắp đổi chết nơi thành Hàm Dương, nhưng vẫn can rằng không dám động đến tiền tồn trữ đây, chỉ biết cầm cái bát hòa thượng đứng bên đường suốt ba tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới có một thiếu nữ đại phát từ bi cho ta năm mươi đồng bạc... Ta là hòa thượng mà còn phải đổi nghề làm ăn xin, ta có thoải mái đâu?”

“Cái này...” Đường Hoa gãi gãi đầu: “Thực ra nếu thực sự gặp phải tình huống như thế... Người cũng có thể xử lý rất dễ dàng mà.”

“Xử lý thế nào?”

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, sau đó đi đến phía trước cửa của một tiệm châu báu gần đây, nắm lấy bả vai của một bà chị kia, thấp giọng: “Cướp đây.”

Bà chị này quay người, nhìn rồi run lấy bấy hỏi: “Muốn bao nhiêu?”

“Đại tỷ, ta đi ăn cướp chứ không phải là đi bán đồ trang điểm.”

“Bảy kim có đủ không?” Bà chị này đưa một tờ ngân phiếu ra.

Đường Hoa nhận ngân phiếu, ném vào trong bọc của mình, sau đó nói: “Lần sau nhớ mang theo nhiều chút nhé.”

“...” Tôn Minh.

“Thấy chưa, chẳng đến một phút nữa là.”

“Nói nhảm, người hiện cái tên lên to như thế, toàn thân lại có khí đen lượn lờ nữa, rõ ràng là muốn nói ‘cần mạng hay cần tiền’ rồi, ai mà không bằng lòng lấy 7 kim đi mua cái mạng chớ?” Tôn Minh nói: “Ta mà hiện tên Phật Pháp Vô Biên lên đi ăn cướp, mười phần có mười là sẽ bị đánh thành cái đầu heo ngay.”

“Người bị ngu à? Người hiện tên Phật Pháp Vô Biên lên rồi đi cướp mấy người nổi tiếng đó. Người cứ nói: mỹ nữ, làm quảng cáo không? Không làm à? Ta vừa mới chụp được một bức ảnh ngóáy mũi của ngài đó, ngài xem xem ngài nên dùng bao nhiêu để mua lại đây?”

“Ta là kẻ tồi tệ như thế sao? Cút cút... Cút gấp đi Ma giới đi.”

“Âu kê, ta đi đây!” Đường Hoa hươ tay một cái, 200 kim và hãn đã cùng nhau biến mất.

Tôn Minh vừa thấy Đường Hoa biến mất bèn phát tay, tiểu Dâm đang đứng gần đó lập tức chạy đến: “Tổng giám đốc.”

“Mới này có trông thấy rõ ràng không?”

“Có có!”

“Tiêu đề sẽ là: Đông Phương Gia Tử nhập ma không nhân tính, ban ngày ban mặt đi cướp thiếu nữ xinh đẹp.”

Tiểu Dâm sùng bái nhìn Tôn Minh: “Tổng giám đốc ngài đây thật là đầu óc kinh doanh nhạy bén mà... Ta cam đoan thể nào ngày mai đặc san cũng sẽ bán hết cho xem. Chỉ có điều là... Nếu Gia Tử ca biết rồi thì...”

“Cùng lắm lại triệu tập hội đồng quản trị nữa thôi.” Tôn Minh thầm than một hơi trong lòng, sau khi hẳn biết được tên phá của Đường Hoa kia chỉ trong một tuần đã tiêu xài đến gần vạn kim, hẳn đã quyết định bắt đầu dự trữ ngay. Ăn rồi cứ nói Mặc Tinh suốt... Đưa cho Mặc Tinh 100 kim, người ta có thể mua sắm tới mười ngày, vậy mà đưa hẳn một vạn kim, hẳn xài chỉ trong một tuần thôi hà. Làm thế cũng là để tránh gặp trường hợp khi hai người đến hành tinh M sẽ bị chuyển thẳng đi làm thợ hồ thôi. Tôn Minh đã suy nghĩ kỹ rồi, tuy tiền Liên Bang của Trái Đất đổi thành tiền trò chơi thì ít, nhưng tiền trò chơi đổi thành tiền hành tinh M lại sẽ không, bởi vì hành tinh M cũng cần phải lưu thông tiền tệ. Vậy dựa vào cái gì để mà lưu thông đây? Lẽ nào phát cho mỗi người một vạn đồng à? Dĩ nhiên là không phải rồi, nếu đoán không sai thì sẽ dựa theo tỷ lệ tiền kiếm được trong trò chơi để làm định mức cho lần lưu thông tiền tệ đầu tiên. Chuyện này bọn Thư Sinh, Nhất Kiếm, Sương Vũ với Hạo Nhiên đều hiểu rõ cả. Những kẻ duy nhất không hiểu chuyện này có khả năng chỉ là Đường Hoa với Phong Vân Nộ.

“Gì?” Tiểu Dâm sững sốt hô một tiếng.

“Ta là chú đây này, chuyện gì?”

“Gia Tử ca đã đi địa ngục rồi.”

“Không phải chứ?” Tôn Minh vội nhìn lại tên của Đường Hoa, quả nhiên là đã biến thành màu xám rồi.

* * * * *

“Ta xx!” Đường Hoa rất tức giận đi tới đi lui trong ngục giam. Hắn vừa mới vào bên trong giếng Thần Ma, đã trông thấy ngay ba thanh thần binh với một bộ đồ Ma Tôn. Hắn thầm nghĩ, lẽ nào chính là ‘phần thưởng cho

người thứ nhất' như người ta vẫn hay nói đó sao, thế cho nên chảy nước miếng mò qua. Nhưng không ngờ và không ngờ được, đó lại chính là chín con quái ma, chúng chỉ chờ hăn đến gần là bộp bộp bụp bụp, miểu sát hăn ngay. Sau khi bị miểu, hệ thống mới báo cho hăn biết: sau khi vào bên trong giếng Thần Ma, bởi vì chênh lệch thời gian với không gian, cho nên sẽ rơi vào trong ảo giác. Mỗi lần, ảo giác sẽ khiến cho nạn nhân trông thấy các vật phẩm hoặc con người mà mình muốn nhất hoặc là yêu thích nhất, với mỹ danh là 'tự nhìn rõ bản thân'...

Mất 200 kim để mua cái bài học này đương nhiên là khó chịu cực kỳ. Đường Hoa đã đi suốt mấy cây số ở bên trong ngục giam, cuối cùng cũng chờ được đến khi ra tù, không nói nhì nhăng bèn lập tức mở pháp trận truyền tống đến giếng Thần Ma ngay...

Trần Yêu kiểm thập giai, Hậu Nghệ Xạ Nhật cung thập giai... Đường Hoa không thềm để ý, tức khắc phóng hỏa ngay. Chín món bảo bối vừa thấy ảo cảnh không có hiệu quả, bèn lập tức tiến công. Công cao phòng thấp, Đường Hoa lại giành ra tay trước nên chiếm lợi lớn, giết chết chúng nhanh chóng. Đậu xanh, lượng kinh nghiệm còn ít hơn cả Sơn Hải giới nữa.

Mê cung đấy! Có mười cánh cửa để lựa chọn, trên mỗi cánh cửa lần lượt viết Giáp Ất Bính Đinh Mậu Kỷ Canh Tân Nhâm Quý.

Tùy tiện chọn cửa Bính, đẩy ra bước vào. Vừa mới vào bên trong, mọi thứ phía sau đã biến mất, hóa thành vực sâu vô tận, còn mình thì đang ở trong một hành lang lớn. Một giọng nam hùng hậu vang lên: "Bính, là sáng sủa, như thái dương chói lọi, như ánh lửa nóng cháy, vạn vật được thắp lên rõ ràng."

Dứt lời, chợt có ánh sáng mạnh lóe lên, sau đó sáu vị tiên tướng quanh thân ánh kim lấp lóe, tay cầm vũ khí chạy đến. Đường Hoa vội biến lửa thành khiên đưa lên đỡ, rồi điều khiển thanh kiếm cùn bay lên. Biến lửa hóa thành ngàn vạn mũi tên bắn thẳng đến sáu tướng, nhưng nào ngờ chỉ ngần được một chớp mắt là đã tan, đám vũ khí trong tay sáu tướng hóa rắn hóa rồng hóa hổ hóa hạc hóa ưng hóa gấu, sáu mặt cùng giáp công.

Đường Hoa kinh hãi cực kỳ, vội vàng vứt ra, đám lửa ma trong tay hóa thành viên đạn pháo đồ sộ nện hướng con rồng đang đuổi đến gần nhất.

Đòn này Đường Hoa đã dùng đến ba phần pháp lực, uy lực lớn đến mức đủ để miêu sát gần như bất kể người chơi nào. Con rồng kia cũng không ngoại lệ, bị đánh trở lại nguyên hình là một thanh đao vàng, bay trở lại trong tay tiên tướng chủ nó. Tiên tướng này không thể biến hóa tiếp được nữa, bèn nắm đao phối hợp với năm người kia chém tới.

Mạnh quá đi mà! Đường Hoa toát mồ hôi hột, vốn cho rằng mình qua được kiếp thứ hai đã là trâu hơn cả trâu rồi, thế mà bây giờ vừa mới giao thủ một lượt đã bị đánh như chó rơi xuống nước. Có điều cũng phải nói, nơi này là nơi mà dân nhị kiếp mới có thể đến, đồng thời còn là thánh địa luyện cấp đánh bảo của người chơi nhị kiếp nữa, cũng chẳng thể nào vẫn chỉ là đám con gà con vịt con được.

Đường Hoa phát tay, ma khí quán quanh người tên tiên tướng nắm đao, siết lấy cổ người này, sau đó nổ tung. Tuy không có giết được hẳn, nhưng cũng xóa được một phần lớn sinh mệnh. Thần Quang bảo tháp bay ra, ngăn được một đòn của năm tiên tướng có biến hóa, sau đó quay trở lại túi Càn Khôn, Đường Hoa lần nữa đánh về phía tiên tướng cầm đao, cuối cùng cũng ngang nhiên giết chết...

Chỉ là một thanh phi kiếm bát giai màu lam, có điều lượng kinh nghiệm lại rất cao. Đường Hoa sửng sốt khi trông thấy ống kinh nghiệm của mình thế mà đã tăng thêm tới 5%, phải biết rằng mình đang cấp 60 đó, có luyện năm tiếng đồng hồ trong Đại Tuyết Sơn cũng chỉ được nhiều đây mà thôi. Rớt phi kiếm bát giai... Như vậy suy ra đám tiên tướng này đều là quái tinh anh cấp 70+ cả à? Có điều Đường Hoa không rảnh mà suy nghĩ cho rõ ràng, bởi vì năm tướng có đao biến thú kia đã đánh đến gần rồi. Lật túi Càn Khôn... Không còn tuyệt chiêu nào nữa, ngay đến tiền cũng chẳng còn bao nhiêu, thôi ta cứ chết đi cho rồi. Đường Hoa bèn nhắm mắt chờ chết...

Thanh âm hùng hậu vừa nảy chột vang lên: “Thời gian đã đến...”

Đường Hoa vui mừng vô cùng, hóa ra kiên trì đến một thời gian nhất định là có thể qua được ải đấy.

Thanh âm hùng hậu lại nói tiếp: “Chưa đánh chết được trong thời gian quy định, đợt đột kích thứ hai.”

Nơi xa trong hành lang có ánh kim sáng chói, sáu gã tiên tướng cùng được đưa ra. Đường Hoa ảm đạm: “Không phải chứ!” Cho rằng tới được Thiên Đường là sẽ hạnh phúc, ai ngờ hóa ra cầm sai vé vào sân mất rồi. Hóa thành ánh trắng... Lời nhắc của hệ thống rất cục cựa cũng tới: tướng trấn thủ giếng Thần Ma đều là quái tinh anh cực đỉnh cấp 70+ toàn thân mang đồ bộ màu kim, đề nghị lập tiểu đội cùng đi. Nếu hành động một mình xin đề nghị cấp bậc ít nhất phải 66, để tránh bị đè ép cấp bậc. Nếu đụng phải BOSS, xin kêu cứu mạng thật lớn lên, để thư giãn cảm xúc phần nộ của mình.

“Ngài đến thực siêng năng.” Phán quan địa ngục khen một câu, rồi nói: “Quy củ cũ, một giờ.”

Bị hành đến không còn hình người nữa rồi. Đường Hoa than dài một hơi, rồi bắt đầu nghĩ lại. Lại nói, Đường Hoa vốn không phải là kẻ mạnh về chuyện luyện cấp một mình, như lúc tìm đá vậy, hiệu quả khi có người hỗ trợ với không có người hỗ trợ sẽ khác nhau nhiều lắm. Một chọi một thì không sao, một chọi hai cũng được, nhưng mà một khi cường địch có ba người thì... Đường Hoa sẽ không thể nào lo xuể. Mình không được bình tĩnh cho lắm. Nghĩ lại, nếu Phong Vân Nộ mà xông vào thì... Ba phút sau sẽ là mười hai tên tiên tướng... Một tiếng đồng hồ sau, một đám tiên tướng đông nghìn nghịt cùng vây quanh Phong Vân Nộ chém loạn xà ngầu.

Công cao thủ thấp không ổn, công thấp thủ cao cũng không được, chẳng trách gì hệ thống lại nhắc phải đi cùng tiểu đội. Tính lại thử, nếu mình mà không bị đè ép cấp bậc, lại chỉ cần tấn công, vậy trong vòng ba phút mà xử lý sáu tên tiên tướng thì cũng còn khá thoải mái. Chỉ cần có người nào đó bảo vệ mình... Có nên kéo Phong Vân Nộ cùng đi hay không đây? Hẳn giữ quái, mình giết quái... Có điều vẫn phải nên luyện cấp trước cái đã, cái vụ đè ép cấp bậc kia thật chết người lắm.

Sau khi Đường Hoa được ra tù, bèn liên hệ với Phong Vân Nộ ngay, nhưng Phong Vân Nộ lại uyển chuyển tỏ ý: sự kiện tranh bá bang hội sắp bắt đầu rồi, hẳn không rảnh làm việc khác. Đường Hoa lại hỏi sau khi tranh bá rồi thì sao, Phong Vân Nộ lại tiếp tục uyển chuyển, thân là bang chủ cho nên không bớt thời gian ra được. Tiếp đó Đường Hoa liên hệ với Tôn Minh,

tỏ ý những gì hắn có thể trông thấy được chỉ có nhiều đó thôi, mình tạm thời bỏ ý định đi thăm dò giếng Thần Ma. Tôn Minh tỏ ý thông cảm, sau đó phê bình hành vi phá của, lãng phí 400 kim của Đường Hoa.

Trước tiên là luyện cấp, sau đó chờ cho đám Huy Hoàng, Phá Toái hoặc là Quàng Khăn Đỏ có một người qua được kiếp thứ hai xong mới liên thủ đến giếng Thần Ma chơi đùa tiếp. Đường Hoa đã tính rồi, cứ coi như là tiêu tiền mua một bài học vậy đi. Bây giờ mà luyện cấp tất nhiên là phải tới biển Đông, đánh không nổi với ma với tiên, nhưng bản lĩnh khi dễ mấy con rồng nhỏ vị thành niên thì ta đây vẫn còn có mà, sẵn tiện còn có thể dựng lên được một cái lòng tin tất thắng ‘ta đây vô địch’ nữa. Đi biển Đông còn có một chỗ lợi nữa, đó là hiện giờ mình đang là người Song Sư, mà Song Sư lại hiện đang có binh trạm ở biển Đông. Thế là mình sẽ không cần phải chịu cảnh vào cấm địa phải ăn lương khô suốt một tháng trời, rồi được phẩm bổ sung cũng không có nữa...

Nghĩ đến đây Đường Hoa mới nhớ, hình như mình đã đáp ứng với Sương Vũ là sẽ tới giúp nàng thì phải. 1.600 cũng đã thu rồi, trong đó có 1.000 là tiền tài trợ tư nhân của Sương Vũ, còn 600 là thù lao bang hội chiến... Xem lại thời gian, còn 5 ngày nữa sự kiện bang hội tranh bá mới bắt đầu, vậy hiện giờ nên đi đâu chơi nhỉ?

“Gia Tử, Hàm Đan.” Đây là tin nhắn của Phá Toái.

Đường Hoa hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Không phải người quên rồi đó chứ? Tối mai là buổi diễn của Nhược Hân với Huyền Huyền đó, chẳng phải ta đã nhờ người chộp được người thứ ba ra cho ta sao?”

“Nhất định phải là ta đi à?”

“Cho ta xin, lẽ nào đi mời Huy Hoàng à? Lại nói, chuyện mất mặt như thế này, số người biết càng ít mới càng tốt.”

“Rồi! Vậy ta qua liền!”

* * * * *

Thành đô mà truyền tống đến Hàm Đan... 10 kim. Đối với vấn đề này, thực ra Đường Hoa phải cân nhắc rất là lâu, rốt cục mình nên truyền tống qua hay là bay qua. Sau hắn lại nghĩ, dù sao mình cũng phải bận tâm đến

hình tượng của mình nữa chứ, dù mình nghèo, nhưng nếu không để cho người khác biết thì tức là mình không sẽ nghèo rồi. Nếu mà trên đường mình bay lại có ai đó chào hỏi mình, lẽ nào mình lại bảo là thích hóng gió với lãng phí thời gian à?

Vì thế Đường Hoa truyền tống qua. Vừa mới tới Hàm Đan, hắn còn chưa kịp nhìn rõ được sự vật trước mắt thì đã bị một người che mặt túm tay kéo đi. Lẽ nào là ăn cướp à? Không thể nào đâu, đi ăn cướp kẻ đứt lót cục trưởng chống tham nhũng như mình? Ủm... Đều là những chuyện có khả năng phát sinh hết. Người che mặt kia tháo khăn xuống, Đường Hoa nhìn, a ha, thế mà là Phá Toái đấy! Đường Hoa buồn bực hỏi: “Có chuyện gì cứ ngồi lại nói, cần gì phải bắt người ngay trên đường vậy chứ?”

“Vừa nãy Nhược Hân với Huyền Huyền đứng ở hướng sáu giờ của người đấy, ta lo là người bị bại lộ.”

Đường Hoa sững sốt hỏi: “Người theo dõi các nàng à?”

“Đúng vậy. Ta nhất quyết phải biết cho được thằng nhãi đó là ai mới chịu. Mẹ nó! Hối Huyền Huyền, Huyền Huyền cứ giả ngu với ta suốt.”

Đường Hoa nghĩ lại, quyết định vẫn nên nói rõ với Phá Toái thì hơn: “Phá Toái à! Lòng dạ của nữ nhân đều giống như chuyện mang thai vậy, không phải là của người thì đánh chết cũng không thể nào làm thành của người được.”

“Huynh đệ, chuyện này thì ta hiểu chứ.” Phá Toái thở dài: “Ta chỉ muốn xem xem thằng nhãi kia là ai thôi, nếu như hắn mạnh hơn ta, vậy ta đành phải chấp nhận rồi. Nếu như hắn kém hơn ta, ta sẽ kêu gọi toàn thể huynh đệ truy sát hắn một tháng... Có điều Gia Tử này, người cho rằng trên đời này còn có người nào mạnh hơn ta sao?”

“Ý người là chuyện đánh nhau à?” Đường Hoa bóp bóp cằm dẫm.

“Không phải! Ý ta nói chính là nhân phẩm đấy. Thân là một người bạn trai, nhất thiết phải có những phẩm đức cần thiết mới được.”

“Cái này...” Đường Hoa lục lọi túi Càn Khôn thật lâu, rồi lấy ra một bản đặc san, giới thiệu: “Đây là bản ra hồi tháng trước, bên trong có bản đặc biệt của Vô Biên đặc san. Thực ra nó là tờ điều tra một ngàn người nữ ngẫu nhiên về những người điều hành bang hội cùng với 20 cao thủ tốp đầu bảng.

Nội dung là nếu trên Trái Đất chỉ còn lại những nam nhân này, mà ngài thế nào cũng phải chọn một, vậy ngài sẽ chọn ai, lý do là gì.”

“A! Sao ta không biết thế nhỉ?” Phá Toái khẩn trương hỏi: “Ta có mấy phiếu?”

“... Ba mươi bảy phiếu.”

“Huy Hoàng thì sao?”

“Một trăm tám mươi phiếu.”

“Ta đệt! Người thì sao?”

“...” Đường Hoa lặng lẽ lạt lạt tap chí: “Năm phiếu.”

Tâm lý của Phá Toái được cân bằng hơn, hăn an ủi Đường Hoa: “Cũng còn có năm phiếu mà.”

“Có bốn phiếu là do nữ phóng viên của đặc san bầu.”

“Còn một phiếu thì sao?”

Tên này sao cứ thích đập nôi hỏi đáy thế hả! Đường Hoa trả lời trong ánh mắt dò hỏi của Phá Toái: “Vô Biên bầu.” Tức thật!

“... Vậy ai cao nhất?”

“Phong Vân Nộ, hơn ba trăm. Tiếp theo là Thư Sinh, hơn hai trăm, Sát Phá Lang cũng có tám mươi phiếu.” Đường Hoa an ủi: “Thực ra người cũng đã khá lắm rồi, dù sao cũng có 37 phiếu mà.”

“...” Phá Toái không nói gì, sau đó đột nhiên thốt lên: “Chú ý, mục tiêu đã rời khỏi.”

“Đâu?” Đường Hoa nhìn trái rồi lại nhìn phải.

“Y phục màu lam cùng y phục màu đỏ, đeo mặt nạ.”

“Đeo mặt nạ mà người cũng còn nhận ra à?” Đường Hoa bội phục lắm, lẽ nào đây chính là cảnh giới ‘có hóa thành bụi cũng nhận ra’ đó sao?

“Ta có tay trong.” Phá Toái nói: “Phi Thường Kiếm hẳn tin báo ta biết.”

“Vậy người cứ trực tiếp hỏi Phi Thường Kiếm là được rồi, quan hệ giữa hăn và Huyền Huyền tốt lắm mà.”

Phá Toái lắc đầu: “Phi Thường Kiếm trả lời, hăn đã tìm suốt ba ngày rồi, mà vẫn chưa phát hiện thấy người nào có quan hệ mập mờ với Nhược Hân hết.”

“Che dấu kỹ như vậy à... Lẽ nào tên kia đã biết tính cách có thù tất báo của người sao?” Đường Hoa ngẫm nghĩ: “Cứ theo dõi thế này cũng không phải cách đâu. Chi bằng ta đi đánh cướp, để dụ tên sứ giả bảo vệ hoa kia ra xem.”

“Màn ấy cũ lắm, rủi đâu người ta không bị lừa thì sao?”

Đường Hoa trả lời: “Vậy người làm đi.”

“Ta mà bước ra một cái là lộ ngay.”

“Vậy làm thế nào nhỉ?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một lúc, xong mừng rơn: “Sao ta lại đi quên nàng mất chứ?”

“Ai?”

“Tình Tình! Bà thầy bói vô địch ấy. Cự ly gần thì ngay cả tin nhắn cũng có thể bói được nữa là.” Đường Hoa gửi tin nhắn: “Kêu gọi Tình Tình, nhanh nhanh đến Hàm Đan, có đại sự.”

“Chuyện gì?”

“Không nói cho người biết.” Đường Hoa tắt bảng tin, càng như vậy Tình Tình sẽ lại càng đến nhanh hơn. Con người ai cũng có lòng tò mò cả, đặc biệt là các thiếu nữ, lòng tò mò nặng vô cùng.

* * * * *

“Có tin nhắn, Nhược Hân nhắn ra: đến chưa?... Nhận được tin: đến rồi.” Tình Tình nhìn hai nam nhân, nói: “Ta cho rằng ta đang làm chuyện không nên làm.”

Đường Hoa trả lời: “Trên đời này không có chuyện không nên làm, chỉ có chuyện không muốn làm mà thôi.”

“Vậy giết người thì sao?”

“Nếu như người cảm thấy giết một người nào đó mà đúng và không khiến mình bị phán án tử hình, vậy cứ làm.”

“Lý lẽ sai trái!” Tình Tình lại báo cáo: “Nhắn ra: ta sợ hấn đến quấy rối. Nhận tin: chắc không đâu. Nhắn ra: hy vọng là vậy. Nhận tin: ta sẽ lưu ý.”

“Oa!” Có tiếng nghiêng răng kèn kẹt của Phá Toái vang lên: “Diễn hình của việc liên hợp gian phu mưu hại chồng đấy.”

“Ờ? Phong Vân Nộ cũng tới rồi kìa?” Đường Hoa chỉ, Phong Vân Nộ đang mang theo Công Chúa với hai tên đường chủ đi ra từ truyền tống trận,

rồi bước vào một trà lâu gần đó.

“Thằng Giả Vi Vương?” Tinh Tinh cũng sững sốt, Thằng Giả Vi Vương, Vi Hậu, với Phong Vân Nộ chân trước chân sau cùng đến Hàm Đan, cũng đều vào trong trà lâu kia cả.

“Choáng!” Phá Toái với Tinh Tinh cùng nhau nói: “Sinh Diệt.”

“Là ai?” Đường Hoa rõ ràng là không biết người vừa mới vào trong trà lâu này.

“Một tên phó bang chủ khác của bang ta, cũng theo ca của ta được khá khá năm rồi.” Tinh Tinh kinh hoàng hỏi: “Không phải là có quan hệ đến chuyện tranh bá bang hội đó chứ?”

Phá Toái nói: “Ta nghe nói phần thưởng cho bang hội quán quân cũng không đơn giản đâu, có thể kiến tạo Thiên Địa thần thụ, mọi bang chúng cho dù đang ở trong địa ngục thì điểm kinh nghiệm cũng sẽ thông thả tăng lên đấy.”

“A! Đây không phải là điều mà những người chơi sinh hoạt thích nhất hay sao?”

“Không những là người chơi sinh hoạt, mà bất cứ ai cũng thích dạng bang hội này hết cả. Ngồi tán dóc với bạn gái thôi mà điểm kinh nghiệm cũng có thể tăng lên mà.”

“Lại thêm hai người tới nữa!” Tinh Tinh nhìn thấy có nguy trang, bèn lấy tiền đồng ra bói, sau đó báo cáo: “Đường chủ Tinh X của Tinh Anh đường và đường chủ Phong X của Phong Vân đường bang Nhất Kiếm.”

“Huyền Huyền với Hạo Nhiên cũng đã vào trong trà lâu rồi...” Phá Toái mù mờ lắm: “Lẽ nào cái trà lâu này nổi tiếng đến vậy à? Nhìn bảng hiệu kia: Nhất Phẩm cư. Rất phổ thông mà, trong thành đô đã có đến mười cái Nhất Phẩm cư rồi.”

Đường Hoa cười ha ha: “Coi bộ lần tranh bá chiến này sẽ thú vị lắm lắm đấy.”

“Người đừng có làm kiểu đứng thẳng nói chuyện không sợ đau thắt lưng kiểu đó nữa, tốt xấu gì hiện giờ người cũng đang là người Song Sư đấy.” Tinh Tinh bất mãn nói: “Mau dùng cái đầu đầy ý tưởng đề tiện của người để suy xem mấy người kia tụ tập ở đây làm gì đi.”

Đường Hoa nói: “Còn phải nói, tất nhiên là vì tên Sinh Diệt kia bị Sương Vũ áp chế nên khó chịu rồi. Lần này Hạo Nhiên để Sương Vũ toàn quyền chỉ huy, nếu mà xảy ra sai lầm nào đó, vậy rất có khả năng Sương Vũ sẽ tự nhận trách nhiệm mà từ chức ngay. Còn hai đường chủ kia của bang Nhất Kiếm, nhìn sơ cũng biết là dân Nga Mi rồi, danh vọng của Phong Vân Nộ ở trong Nga Mi cũng không thấp.”

“Vậy Huyền Huyền với Nhược Hân thì sao?”

Đường Hoa gật đầu một hồi lâu rồi mới trả lời: “Cái này có lẽ là do người ta khát nước.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 204: Mở hội nghị

Chương 204: Mở hội nghị

Đương nhiên không phải là khát nước, cũng dĩ nhiên chẳng phải là tình cờ. Cố tình mà ngay lúc này mấy người gần như chết già cũng sẽ không lui tới với nhau lại tụ họp nơi đây, nói không có âm mưu mới có quỷ đấy.

Tinh Tinh lập tức nhắn tin cho ca ca của mình: “Sinh Diệt với... đang ở một chỗ với nhau, rất khả nghi.”

Hạo Nhiên trả lời: “Sinh Diệt đang ở Hoàng Sơn uống trà với ta, muội trông nhầm rồi.”

“Nhưng mà muội thực sự trông rõ ràng mà.”

“Ta có cần phải bảo Sinh Diệt gọi một cuộc cho muội không?”

“Không cần đâu!” Tinh Tinh toát một giọt mồ hôi: “Phá Toái, có lẽ chúng ta đã nhìn lầm rồi, Sinh Diệt đang ở Hoàng Sơn với ca ca ta kìa.”

“Lẽ nào là song bào thai như người ta hay nói à?” Phá Toái nghi hoặc hỏi.

Đường Hoa lắc đầu: “Các người đánh giá quá thấp độ lười biếng của Hà Tả rồi, cái chuyện tổn tế bào nào như song bào thai sẽ không thể nào có khả

năng phát sinh đâu, cho dù có cũng chỉ là song bào thai mỹ nữ dạng bình hoa mà thôi.”

“Ta muốn đi vào xem xem! Kết quả bói của ta nói rõ ràng là Sinh Diệt đang ở Hàm Đan mà.” Tinh Tinh phân phó: “Để tránh rút dây động rừng, Phá Toái sẽ canh chừng xem còn có ai vào nữa hay không, còn Gia Tử thì theo ta đi vào.”

“Vì sao lại là ta/hắn?” Đường Hoa với Phá Toái hai miệng mà một lời thốt lên, Đường Hoa thì không muốn đâm đầu vào, còn Phá Toái thì nghĩ giai nhân đang ở bên trong, tất nhiên mình phải là người đi vào xem mới đúng.

“Ta biết bói, ta nói sao là vậy.” Tinh Tinh uy hiếp: “Nếu không sau này sẽ không giúp các người làm mấy chuyện xấu như thế này nữa.”

“Ủng hộ lãnh đạo Tinh Tinh.” Hai nam nhân lập tức đồng ý ngay. Có đắc tội ai cũng không thể đắc tội với cái máy nghe trộm hiệu Tinh Tinh này được, ai mà không có lòng tò mò chứ?

* * * * *

Chỉ nhìn qua là bao quát được hết cái đại sảnh của trà lâu ngay rồi, chỉ thừa thừa thốt thốt mấy cái bàn có người chơi. Đường Hoa nói: “Mười phần có tám, chín là đang ở trong gian riêng trên lầu hai.”

“A?” Lẽ nào đây là ‘trình thám suy lý’ như người ta thường hay nói đó à? Lẽ nào không thể có khả năng là đang ở trong phòng chung trên lầu hai sao?

“Bởi vì trên lầu hai chỉ có gian riêng. Trà lâu này ta từng đến rồi.”

“...”

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, sau đó tiến đến một chiếc bàn đã có người chơi, nói: “Ngồi chung cái nhé.” Rồi hắn cũng bất kể người ta có bằng lòng hay không, cứ đặt mông ngồi xuống, quay lưng với cầu thang lầu hai. Đều là người có thân phận cả, chắc sẽ không đời nào tính tiền xong là bay qua cửa sổ đấy chứ? Quan niệm phòng cháy của trà lâu thật là kém cỏi, nguyên một cái cửa hiệu trừ cửa sổ ra, cũng chỉ có một cái cửa chính mà thôi. Đương nhiên, nếu người tu tiên mà còn có thể bị hỏa hoạn tự nhiên làm chết, vậy đúng là chết còn chưa hết tội.

Một đôi người chơi nam nữ nghi hoặc nhìn thái độ lén lén lút lút của đôi nam nữ Đường Hoa - Tinh Tinh. Người nam có phần phong độ, nói: “Nếu... Các người đã thích cái bàn này, vậy chúng ta cũng sẽ không phiền lòng đổi cái bàn khác.”

“Đông Phương Gia Tử.” Đường Hoa chìa tay ra.

Người nam bắt tay theo thói quen: “Áo Choàng.”

“Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!” Đường Hoa kêu: “Tiểu nhị, lấy thêm hai cái chén sạch tới.”

Áo Choàng chỉ vào mặt bàn, vội nói: “Có chén trà này.” Từ lời này có thể thấy người này rất là có giáo dưỡng.

“Thêm chén trà thì không cần phải thêm tiền.” Đường Hoa nói: “Bọn ta đâu thể nào cái lợi nào cũng vớt hết chứ phải không?”

“Phong Vân Nộ đi ra rồi kìa!” Tinh Tinh vội chuyển thân thể, thân thiết kéo tay người chơi nữ: “Người tên là gì thế?”

“Ông chủ, cho một bình trà Ô Long.” Phong Vân Nộ hô một câu, sau đó tùy tiện quét mắt nhìn khắp nơi, không thấy có người quen, cũng không thấy có người nào mang mặt nạ cả, không thấy có gì bất thường.

Phong Vân Nộ còn chưa quay lên thì Huyền Huyền đã xuất hiện nơi cầu thang: “Phong Vân, người cho rằng Nhược Hân sẽ nghe lời người sao?”

“Ta tin là sẽ.”

“Người chắc chắn như vậy à?”

“Đương nhiên.” Phong Vân Nộ lấy một quyển sổ ra, nói: “Phần thưởng khi độ kiếp đầy, quyển Thượng của Tiên Âm. Nàng thích nhất loại này.”

“Ha ha! Lý tưởng của nàng là diễn tấu được tiếng đàn có thể khiến nước sông phải chảy ngược.” Huyền Huyền thở dài: “Từng có một thời, ta cũng có ảo tưởng như thế đó. Chỉ ca hát, không làm bất cứ cái gì khác, không cần phải giải quyết các mối quan hệ, không để ý tới cánh nhà báo, không đóng quảng cáo, không đi thi...”

“Nàng cũng coi như có thực lực đấy, một nữ nhân kín tiếng như thế, mà cũng đã có thị trường đĩa nhạc của riêng mình rồi.” Phong Vân Nộ hỏi: “Thế nào? Người ghen tị với nàng à?”

“Đúng vậy!” Huyền Huyền không kiêng dè mà thừa nhận: “Chẳng qua ta chỉ ghen tị vì nàng có một nam nhân sẵn lòng vì nàng mà đi chết thôi.”

“Rất nhanh sẽ không có nữa rồi.” Phong Vân Nộ cười nói: “Khuyết điểm lớn nhất của loài người là không biết quý trọng hết thảy mọi thứ trước mắt, ngược lại lại đi theo đuổi cái tương lai mờ ảo. Không khí nặng nề quá rồi... Chúng ta đi vào đi.”

“Ừm!”

* * * * *

“Là ý gì?” Tinh Tinh mù mờ hỏi.

“Ý đại khái là... Phong Vân Nộ dùng Tiên Âm dụ dỗ Nhược Hân làm chút chuyện xấu, mà mục tiêu của chuyện xấu này là Phá Toái.” Đường Hoa hơi buồn bực: “Phá Toái chỉ là một tên cao thủ, cho dù có làm nội gian, cũng có tác dụng gì cơ chứ?”

“Nói bậy!” Tinh Tinh nói: “Sương Vũ tử nói, xếp hạng những kẻ có quyền lực nhất trong Song Sư, Phá Toái đứng hàng thứ hai đấy. Bồng Lai là nơi người chơi còn nhiều hơn cỏ, là môn phái lớn siêu cấp đó. Lực ảnh hưởng của Phá Toái nơi Bồng Lai cũng không thấp, tuy không nổi bật như Phong Vân Nộ đối với Nga Mi, nhưng chừng mấy trăm tên bằng hữu nghĩa khí vẫn còn có được. Nhưng bằng hữu của bằng hữu này thì sao? Ta nói với người nhé, số bang chúng Bồng Lai trong Song Sư chiếm đến ba phần lận đó.”

“Bồng Lai có nhiều người như vậy à?” Đường Hoa sững sốt hỏi, hẳn thật đúng là không biết.

“Nói nhảm... Môn phái nào mà chẳng ở núi này núi kia, chỉ có duy nhất Bồng Lai là ở trong biển thôi. Luyện cấp thì xuống biển, nhàn rồi thì rời bến, có thể tắm nắng, hoặc xuống biển bơi lội... Còn như Thục Sơn nhà người, có cái gì?”

“Có trái đại...” Đường Hoa vãi mồ hôi. Đúng thật! Bồng Lai ấy thật là một nơi quá tốt. Đường Hoa là một người phương Nam, từ nhỏ chỉ thấy bên trái là núi, bên phải là núi, xem mấy chục năm đã chán ngấy cả lên. Tin rằng có rất nhiều người có ý tưởng giống với mình. Nếu mình có thể sớm hiểu được như thế, hồi cấp 10 chắc chắn đã đi Bồng Lai rồi. Ngồi bãi cát

nhìn các cô bé mặc bikini, rồi ngao du trong biển... Ít nhất cũng sẽ không giống với khi ở trong Thục Sơn, gần như là một cái nơi chết vậy. Sau cấp 20, cộng gộp hết thời gian lưu lại đây của cả đám đệ tử cũng không vượt qua được 24 tiếng đồng hồ nữa là, mớ trái dại ở dưới chân núi đã nhiều năm không ai hái nên sắp độ kiếp thành tinh hết rồi. Cái gì? Trái dại ăn ngon à? Đó là thời mà người ta không có cái gì ăn, chứ giờ có quý nó mới lên trên núi hái trái dại ăn ấy.

“Cho nên ta nói, dù chỉ có một mình Phá Toái phản bội, cũng sẽ là quá sức chịu.” Ngay lúc Tinh Tinh đang chuẩn bị thông báo cho ca ca của mình, thì hệ thống lại phát thanh...

Lần phát thanh này là để tuyên bố quy tắc cùng phần thưởng của sự kiện tranh bá...

1: Sự kiện lần này áp dụng phương pháp rút cờ, sau khi bắt đầu sự kiện, mọi phương tiện phòng ngự của bang hội sẽ bị đóng hết công năng, bên trong phòng nghị sự của bang hội sẽ có một lá cờ đỏ. Lấy được cờ đỏ của bất cứ bang hội nào cũng có thể tùy ý giấu ở bất cứ nơi nào trong phạm vi trú quân của mình, lá cờ ấy chỉ có thể bị cướp đi bởi bang hội đã bị cướp. Rút được cờ của bang hội cấp ba sẽ được 100 điểm, nếu có thể bảo vệ cho lá cờ này đến khi kết thúc sự kiện, sẽ được thêm 100 điểm, nếu không thì sẽ bị trừ 200 điểm. Rút được cờ của một bang hội cấp bốn sẽ được 500 điểm... Cấp năm là 1000 điểm... Cấp sáu là 2000 điểm. Rút cờ của bang hội cấp hai sẽ được 50 điểm, cấp một là 10 điểm. Những bang hội không có nơi trú quân không thể tham dự vào sự kiện tranh bá này. Bang hội bị rút cờ sẽ bị trừ gấp đôi điểm cơ sở tương ứng, lấy lại được cờ bị cướp thì được điểm cơ sở gấp đôi.

2: cờ đỏ là vật phẩm không thể giao dịch. Nếu người rút cờ bị tử vong giữa đường, vậy cờ đỏ sẽ quay trở lại phòng nghị sự của bang hội bị rút cờ. Sau khi rút cờ, người rút phải trong vòng 18 tiếng đồng hồ cắm nó vào nơi nào đó trong phạm vi trú quân của bang hội mình, nếu không cờ sẽ quay trở lại với bang hội bị rút, đồng thời trong vòng 48 tiếng đồng hồ bang hội rút cờ sẽ không được tấn công nạn nhân tiếp.

3: sau khi sự kiện bắt đầu, cấm sử dụng bất cứ pháp trận truyền tống nào, cấm thành viên của bang hội không có nơi trú quân hoặc là người không thuộc bang hội nào tiến vào phạm vi các nơi trú quân.

4: sau khi sự kiện bắt đầu, các thành viên của bang hội có nơi trú quân được hưởng thụ ưu đãi tử vong không rút điểm kinh nghiệm, nhưng vẫn cần phải giam giữ trong địa ngục một tiếng đồng hồ như trước.

5: mỗi điểm tích lũy có thể đổi được 10 kim, phương pháp phân phối là từ bang chủ các bang tự quyết định. Mười bang hội có kết quả đứng đầu sẽ nhận được phần thưởng là các lễ vật thần bí, đứng top ba mươi cũng sẽ được thưởng các đạo cụ gia cố cho kiếm trận hộ bang.

6: sau khi sự kiện kết thúc, những bang hội có điểm tích lũy âm gấp đôi mức cơ sở sẽ bị cưỡng chế giải tán. (Bản thân là 0 điểm, điểm cơ sở 500, bị rút cò là 1000, vừa đủ điều kiện bị giải tán)

7: sự kiện lần này sẽ bắt đầu từ 0 giờ ngày xx, kéo dài 15 ngày.

8: quyền giải thích cuối cùng của sự kiện lần này thuộc về mọi người.

Trong Song Kiếm chỉ có hai bang hội cấp sáu, lần lượt là Song Sư và Nhất Kiếm. Cấp năm cũng chỉ có hai: Thần Chi Linh Vực và Tam Thương. Tam Thương chuẩn xác mà nói phải là cấp năm phẩy năm, toàn bộ các điều kiện thăng cấp đã đầy hết rồi, chỉ còn chờ tiền nữa là vào nồi thôi. Số bang hội cấp bốn thì khá nhiều, có khoảng 20. Cấp ba có gần trăm, cấp hai và cấp một cũng có chừng đó. Trò chơi kéo dài đến hiện giờ đã gần như không có ai đi mở bang nữa rồi, mọi người chẳng thà dựa thân vào mấy bang hội cấp ba, chứ không bằng lòng chịu khổ đi kéo người thăng bang nữa. Dù sao thì bang hội cấp một sẽ không ai thăng nổi nữa, dù người cũng chẳng ai vào, cho dù có dụ được thì cũng chẳng đủ để làm nhiệm vụ thăng cấp.

Mà lần này, hệ thống rõ ràng là muốn thanh lý bầy cá nhỏ tôm nhỏ, tăng cường mức gay gắt cho mâu thuẫn xã hội rồi đây. Từ điều thứ 6 là có thể thấy, một khi người đã bị rút mất cò, mà không thể đoạt lại được ít nhất một cây, vậy bang hội chắc chắn sẽ bị cưỡng chế giải tán.

Không chỉ là mâu thuẫn toàn xã hội, mà mâu thuẫn giữa một ít đoàn thể cũng sẽ hiện ra, chẳng hạn như là chuyện không tín nhiệm giữa các bang kết minh, v.v... Còn một phần nữa là khảo nghiệm các bang chủ. Một điểm

tích lũy là đổi được 10 kim, vậy cuối cùng đổi được kim rồi thì có nên luận công ban thưởng hay không? Làm sao có thể làm cho công bình công chính được? Nên tính toán công lao như thế nào? Đây cũng là một lần khảo nghiệm trình độ quản lý của lớp điều hành.

Ốc Vít đã bắt đầu bố trí trò diễn chính, để tìm kiếm một ít thành viên lãnh đạo cho hành tinh M rồi đây...

Tinh Tinh huơ tay một cái: “Ca ca ta thông báo mở hội nghị đấy!”

“Ta đệt! Ta cũng phải đi à?” Đường Hoa nhìn tin nhắn, kêu to một tiếng xong hỏi: “Người không điều tra Sinh Diệt nữa à?” Tiền thuê 600 kim hình như không có nói bao gồm cả chuyện dự hội nghị thì phải? Có điều hình như cũng không có nói là không bao gồm chuyện dự hội nghị đâu, coi bộ việc làm hợp đồng là rất quan trọng đấy.

“Truyền tổng trận gần ngay đây, cứ đến thẳng Hoàng Sơn xem xem thế nào không phải là được à? Ngốc!”

Hai người bạn Đường Hoa với Tinh Tinh cùng đi ra, Phá Toái đứng ngoài trà lâu ló đầu nhìn cũng bị bắt đi vào truyền tổng trận một thể. Phá Toái giãy dụa hỏi: “Tình hình bên trong thế nào rồi, có bắt được người thứ ba không?”

“Lát nữa hẵng nói sau, mở hội nghị rồi.” Tinh Tinh đang vội vã lắm.

* * * * *

“Ca! Sinh Diệt đâu?” Sau khi trở lại Hoàng Sơn, Tinh Tinh tức tốc bắn ngay một câu.

“Không lớn không nhỏ, mọi người phải chê cười rồi. Người còn chưa tới đủ, mọi người cứ tùy tiện ngồi. Trên bàn có trà bánh, cứ tùy tiện dùng. Sinh Diệt vừa mới ra khỏi cửa xử lý chút chuyện.” Hạo Nhiên nhỏ giọng nói với Tinh Tinh: “Muội đừng làm loạn nữa.”

“A!” Tinh Tinh trề môi ngồi xuống bên cạnh Đường Hoa.

“Ha ha!” Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Hiện giờ nhân viên nào trong hội nghị cũng đều biết Sinh Diệt chẳng qua chỉ là quân cờ phản gián của ca ca người rồi. Bi kịch mà!”

“Ý người là nói...”

“Ừ ừ!” Đường Hoa gật đầu: “Người ta thường nói ngực lớn thì ngực nghếch, ta thấy chưa chắc đã vậy, cái sân bay nào đó...”

Tinh Tinh tức giận giơ nắm đấm nho nhỏ của mình lên, Đường Hoa cúi đầu uống trà cười trộm.

“Ngực lớn đến rồi kìa.” Tinh Tinh hung tợn nói một câu, nhưng tức khắc lại cảm thấy mình nói câu đó rất mất mặt, cho nên tức khí giơ chân dẫm một nhát vào chân của Đường Hoa: “Hừ!”

Sương Vũ cầm một cuộn giấy tiến vào, nhìn nhìn mọi người, rồi nhìn Hạo Nhiên. Hạo Nhiên gật gật đầu, Sương Vũ bèn trải tờ giấy lên trên mặt bàn, nói: “Mọi người hẳn đều biết mục đích mở hội nghị ngày hôm nay rồi. Đây là bản đồ giản dị mà các huynh đệ trong bang hỗ trợ chế tác. Thời gian khá khẩn trương, cho nên không có chú trọng mỹ quan.”

Hạo Nhiên hỏi: “Không biết mọi người thấy sự kiện lần này thế nào? Chúng ta có nên phát triển theo hướng an toàn hay không, hay là cứ bảo trì mức độ như hiện giờ? Nếu như chỉ nghĩ là giữ cái vốn có, vậy ta thấy cũng không nhất thiết phải mở hội nghị này nữa.”

Đường chủ số một giơ tay, nói: “Giữ yên chắc chắn là không được rồi, đều là mấy đồng bạc trắng lóa cả, rất nhiều huynh đệ muốn vớt được chút ít đấy. Cho dù không có phần thưởng gì từ hệ thống, nhưng không có trừng phạt khi tử vong cho nên cứ kiếm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

“Trong bang các người trước khi nói chuyện thì phải giơ tay à?” Đường Hoa hỏi.

“Nói nhảm. Bảy miệng tám lưỡi ai mà nghe cho được.” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ, nhìn sơ là đã biết tên này chưa bao giờ đi dự hội rồi.

Đường chủ số hai nói: “Chúng ta phải nghĩ lại hậu quả. Thực lực của bang ta chắc chắn là đã đủ rồi, nhưng nếu muốn kiếm thêm tiền thì có thể sẽ có người bị xóa bang, vậy cừu hận sẽ lớn lắm. Mà nhìn bang hội hiện giờ của chúng ta, không có bang hội đối địch rõ ràng, cũng không có...”

Đường chủ số ba ngắt ngang: “Lão nhị nghĩ cũng khá là thấu triệt. Nhưng nếu chúng ta không tranh giành, vậy sau sự kiện lần này chúng ta có khả năng sẽ không còn là bang hội hàng đầu nữa, như vậy bang chúng bị xói mòn là điều tất nhiên. Ba hạng đầu hẳn sẽ có phần thưởng rất phong

phú, cho dù không lấy được quán quân thì lấy được top 10 cũng coi như có cái ăn nói với các huynh đệ. Còn phần kẻ thù thì... Ta thấy không nhất thiết phải sợ họ, lại nói, tuyệt đối sẽ không chỉ riêng nhà chúng ta làm vậy mà.”

Đường chủ số bốn: “Ta khá là tán thành với ý kiến của lão nhị, vấn đề này vẫn nên cẩn thận là hơn. Mọi người đều biết đấy, bạn bè sẽ lớn hơn bang hội, chúng ta rút cờ của người ta, chắc chắn trong bang của chúng ta cũng sẽ có một ít bạn bè của đối phương, như thế bang ta không những sẽ có thêm một cừu nhân, mà rất có khả năng là sẽ một bang hội + n người. Ta nghĩ cho dùng chúng ta chỉ giữ cái vốn có, vậy sau sự kiện cũng vẫn còn là bang hội hàng đầu thôi.”

Tinh Tinh giơ tay, Hạo Nhiên phớt lờ. Đường Hoa giơ tay, Hạo Nhiên tỏ vẻ cứ nói. Đường Hoa chỉ vào Tinh Tinh một cái, Tinh Tinh lập tức đứng lên: “Vừa rồi như hai vị đường chủ đã nói đấy, chúng ta không có kẻ địch rõ ràng, nhưng số bang hội thường xuyên va chạm lại có. Ví dụ như phân đường của ta tháng trước đã xảy ra hai lần xô xát với người ta. Ta thấy, không bằng chúng ta cứ hóa địch nhỏ thành địch lớn, dùng chúng để bù vào cái chúng ta cần đi.”

Đường Hoa vội giơ tay: “Tán thành.”

“Sương Vũ, người thấy sao?” Hạo Nhiên hỏi.

“Ta cho rằng mọi người đều nói có lý cả. Nhưng phải lấy biện pháp chung của đôi bên, cũng tức là biện pháp mà Tinh Tinh đã nói, chúng ta cứ nên hạ thủ với một ít bang hội thường có xô xát với chúng ta. Một là, nếu đối phương có bị giải tán, cũng chỉ có vài thành viên nòng cốt hận chúng ta thôi. Thứ hai, nếu đối phương không bị giải tán, vậy độ oán hận chúng ta cũng sẽ không cao cho lắm, dù sao thì bọn họ cũng phải rút cờ của người ta mới bảo trụ được bang hội của mình. Nếu lấy bụng mình ra so bụng người, hẳn sẽ dễ thông cảm hơn. Ba là, thỏa mãn được nhu cầu trong bang hội. Vấn đề duy nhất là cách làm ấy của chúng ta chỉ được gọi là ‘tiến thủ tiêu cực’, lấy vị trí top 30 có lẽ không khó, nhưng phần top 10 thì... Ta thấy khá trầy trật.” Sương Vũ lại nói: “Đương nhiên vì cá và chân gấu không thể đòi hết được, đã muốn an toàn phát triển mà còn mong được người ta ca tụng nữa thì... Thật giống như đã làm kỹ nữ lại còn muốn lập đền thờ vậy.”

“Ha ha!” Đám nhân viên trong hội nghị đều bị câu nói cuối cùng của Sương Vũ khiến cho phì cười, bầu không khí cũng trở nên tự nhiên hơn. Cũng cùng là một câu nói, nếu Đường Hoa nói ra thì mọi người chỉ cho rằng người này thô tục, mà Sương Vũ nói ra thì không những có một chút hào sảng, thậm chí còn gia tăng thêm một chút hấp dẫn của nữ nhân đã thành thực nữa. Đường nhiên nếu câu đó mà do mấy tiểu nha đầu như Mông Mông nói ra, tuyệt đối sẽ bị quy vào hàng ngũ bé gái hư cho xem.

Sương Vũ lại nói: “Ta dự định sẽ phân mọi nhân thủ thành ba tổ. Một tổ lấy việc đả kích các bang hội từng có va chạm làm mục tiêu. Một tổ lấy việc bảo vệ bang hội làm mục tiêu, nếu cướp được cờ đỏ cũng sẽ phải bảo vệ. Tổ thứ ba là lực lượng hậu bị, tùy cơ mà điều động. Nếu như cục diện năm ngoài dự kiến của chúng ta, vậy tổ người này hoặc cướp cờ hoặc bảo vệ cũng đều được.”

Hạo Nhiên nhìn quanh, hỏi: “Mọi người có ý kiến gì không?”

“Không có, không có.” Sự sắp xếp của Sương Vũ tuy không thể khiến cho tất cả mọi người đều hài lòng, nhưng ít ra cũng là biện pháp tốt nhất.

“Ta có!” Đường Hoa giơ tay: “Tình Tình vừa mới nói với ta, bang hội cấp bốn có xô xát với bang hội các người... xin lỗi, là bang hội chúng ta, chỉ có một, còn lại đều là cấp ba cấp hai, thậm chí cả cấp một cũng có nữa. Đám cá nhỏ như thế nếu nuốt hết vào thì được mấy cân thịt đây? Lại nói, số bang hội nhắm vào đám cá nhỏ này chỉ sợ sẽ không chỉ có một nhà các người phải không?”

“A?” Sương Vũ khó khi được thấy Đường Hoa nói ra một câu có phần giống người, vì thế hứng thú hỏi: “Vậy ý của người là...?”

“Hất Nhất Kiếm, mỗ Tam Thương, quyền đả Thần Chi Linh Vực, chân đạp bang hội trong thiên hạ. Chia làm hai tổ, một tổ liều mạng cướp cờ, một tổ liều mạng bảo vệ cờ.”

Sương Vũ nghiêng rằng hỏi: “Vậy người thuộc về tổ nào?”

Có sát khí kìa! Đường Hoa lau mồ hôi: “Ta... Phụ trách đàm phán.”

“Hừ!” Sương Vũ trừng mắt với Đường Hoa, nhưng lại lập tức cảm thấy ánh mắt như thể chưa đủ lạnh nhạt, thanh âm cũng không đủ hờ hững, thật

rất có hiềm nghi là đang hờn dỗi. Lại bồi thêm một câu mạnh mẽ hơn sao? Nhưng trong nhất thời lại không nghĩ ra. Thế là nàng xấu hổ...

Hạo Nhiên là một người thành tinh, đã cảm thấy sự tế nhị bên trong này, bèn vội cười ha ha, nói: “Gia Tử chính là một nhân thủ toàn diện. Cướp cò nhanh, có thể mở mở rộng phạm vi tác chiến của chúng ta, bảo vệ cò thì lại lợi hại, danh tiếng vang dội, một khi hiện tên lên là phỏng chừng có thể dọa ngã được một đám người ngay.”

“Ấy!” Đường Hoa nói với Tinh Tinh trong kênh đội ngũ: “Sao ta cứ có cảm giác là ca ca ngươi không phải đang tung hô ta có khả năng vậy nhỉ?”

“Vậy ngươi cảm thấy thế nào?”

“Thứ nhất là nói ta chạy giữ mạng nhanh. Thứ hai là nói ta toàn dựa vào danh tiếng hù người.”

“Tâm tiểu nhân mà độ bụng quân tử.”

“Điều Gia Tử nói cũng không phải là không có lý.” Chỉ một câu nói, Sương Vũ đã tức khắc lừa quan hệ thân mật của mình với Đường Hoa thành quan hệ công tác ngay: “Không ăn một con cá lớn, thực không đủ để no bụng chúng ta.”

“Vậy sẽ là con cá nào đây?” Một vị đường chủ hỏi.

“Con cá nào thì...” Sương Vũ lắc đầu: “Không tiện nói cho lắm. Không phải là không tín nhiệm mọi người, chỉ có điều là mọi người cũng biết người nhiều miệng tạp đấy... Ở đây ta đang có một chương trình nghị sự, tức là dưới tình huống phân thành ba tổ, sẽ rút ra trăm tên cao thủ lên cướp một nhà. Trăm tên cao thủ này sẽ được phân thành ba tổ, nhìn thì không có gì mạnh mẽ, nhưng một khi tập hợp lại với nhau, cho dù có cướp thất bại thì chúng ta cũng sẽ không tổn thất gì. Nếu như thành công, vậy coi như chúng ta đã nuốt vào được con cá ấy.”

“Được được!” Mọi đường chủ ở đây đều gật đầu, tuy không nói ra, nhưng ai nấy đều biết rõ, cá lớn chỉ có bốn con thôi: Nhất Kiếm, Song Sư, Tam Thương, Thần Chi Lĩnh Vực. Tự mình nuốt mình là không có khả năng, Nhất Kiếm thì vẫn luôn lui tới, thuộc dạng kết minh giúp nhau phát tài, khả năng nuốt nhau cũng rất nhỏ. Phần Tam Thương, lúc trước cũng từng là một bang hội ngạo thị quần hùng, nhưng hiện giờ gia đạo đã suy sút,

bang chúng còn nghèo hơn cả ăn xin, mỗi lần muốn thăng cấp bang hội là cứ là người một kim ta một kim cùng nhau gom góp tiền mua thiết bị. Nhưng cân nhắc đến xác suất Sương Vũ hạ thủ với nhà cũ sẽ không cao, đồng thời hai bên lại từng có hiệp nghị liên minh trên miệng, cho nên khả năng lớn nhất chỉ có thể là Thần Chi Lĩnh Vực.

Tiền thân của Thần Chi Lĩnh Vực là Thiên Đường từng có huyết cừu với liên minh ba bang. Nhưng sau khi phục hồi, nó lại khá gần gũi với bang Tam Thương, cũng không còn khí thế hùng hổ bức người như xưa kia nữa, cho nên trong nhất thời mọi người vẫn nước giếng không phạm nước sông. Nhưng ai cũng đều biết rằng anh đại bang Thần Chi Lĩnh Vực luôn bức bối với lần diệt bang đó, lại thêm bang hội này tuy số người đã gần đầy, nhưng cấp bậc trung bình lại thấp, hơn nữa số lượng cao thủ quá ít, còn có thông tin rằng cao thủ trấn bang là Sát Phá Lang đã bắt đầu bế quan, không tham gia sự kiện lần này, cho nên cái bánh ngọt Thần Chi Lĩnh Vực càng có khả năng là mục tiêu hơn.

“Đội cao thủ sẽ do ta, Phá Toái, Gia Tử, Tinh Tinh lãnh đạo, Tinh Anh đường là nòng cốt chủ yếu, tiếp nhận thêm một số cao thủ dị biệt của những phân đường khác tạo thành.” Sương Vũ nhìn thấy mọi người đều không có ý kiến gì, bèn tiếp tục nói: “Còn phần ba tổ khác, đều do Hạo Nhiên và Sinh Diệt phụ trách phối hợp chỉ huy. Mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người nhìn nhau, đều hài lòng gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 205: Chuyên gia tình yêu

Chương 205: Chuyên gia tình yêu

“Xong hội nghị chưa?” Phá Toái kéo Đường Hoa: “Đi Hàm Đan.”

“Ây!” Đường Hoa vội nói: “Người không có nghe ta với Tinh Tinh nói gì à, Nhượng Hân nhà người rất có vấn đề đó.”

“Vấn đề gì, chẳng phải là muốn lợi dụng ta đó sao?” Phá Toái thản nhiên nói: “Ít nhất thì ta cũng còn có giá trị để lợi dụng.”

“Người nói cứ y như trên phim vậy.” Đường Hoa sờ sờ trán Phá Toái: “Không lẽ người trúng độc rồi?”

“Gia Tử, người không hiểu đâu, thích một người không phải là yêu cầu nàng làm chuyện gì cho người, mà là xem xem người có thể làm được gì cho nàng. Hai người không cần phải ở bên nhau, nếu Nhược Hân vui lòng, ta cũng sẽ vui.”

“... Nàng lên giường với người khác, nàng lên đỉnh, nàng vui thì người cũng vui à?”

Phá Toái chết lặng một hồi, xong khóc ròng: “Làm huynh đệ có kiếp này không có kiếp sau, người cần chi cứ bóc mẽ ta thế? Không thể để ta chết cho vĩ đại một chút sao?”

“Nếu người muốn thì... Có thể.” Đường Hoa phất tay: “Đi, đi Hàm Đan.”

“Gia Tử!” Sương Vũ từ trong phòng nghị sự chạy ra: “Người qua đây.”

“Hiện giờ không phải là thời gian tự do hoạt động rồi sao?”

“Qua!”

“A! Phá Toái, người chờ chút.”

Sương Vũ nhỏ giọng hỏi: “Còn tiền không?”

Đường Hoa gãi đầu: “Tiền của người tiêu không hết à?” Làm gì thế này? Đường Hoa dĩ nhiên sẽ không bao giờ nghĩ Sương Vũ thật sự định bao mình rồi... Lại nói, mình đây đường đường là một cao thủ, làm sao lại lê lét tới mức đi ăn cơm nhuyển chứ?

“Thật là đồ con nít. Một nam nhân mà trên người không mang theo đồng tiền nào sẽ mất mặt lắm đó.”

“A?” Đường Hoa há hốc miệng, mê mang nhìn Sương Vũ.

“Đây còn một ngàn, người cầm lấy trước đi.” Sương Vũ không để cho Đường Hoa kịp phản đối: “Phải nhớ, tối một tập hợp nơi Hoàng Sơn đó.”

“Ừ!” Đường Hoa lại há hốc miệng tiếp. Hắn quay đầu, thấy Tinh Tinh với Phá Toái đang thập thò gì đó bèn bay qua hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tinh Tinh hỏi lại: “Chuyện gì chẳng lẽ người không cảm thấy được sao?”

“Không cảm thấy gì cả.”

Tinh Tinh dẫn giải: “Ví dụ như người bởi vì nguyên nhân nào đó mà cho một nữ sinh kia một món tiền, với lại không muốn cho người khác biết, thế nghĩa là sao?”

“Ừm, khả năng đầu tiên là ta là đồ ngớ ngẩn. Khả năng thứ hai là ta có ý đồ với nữ nhân ấy...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh: “Không phải chứ?”

Phá Toái gật đầu: “Có khả năng.”

Đường Hoa lắc đầu thở dài: “Ai... Sương Vũ này thật là. Thực ra không đưa tiền thì ta cũng sẽ liều mạng mà. Đều là bạn bè quen thuộc cả, lại hay giúp ta nữa, cần gì phải thế? Lẽ nào nàng lo ta sẽ bị người khác thu mua à? Cũng phải, con người ta khi đứng trước tiền bạc thì luôn luôn bất ổn lập trường, đặc biệt lúc nghèo mà.”

“Người ngớ ngẩn.” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ: “Ngay cả ta đây cũng nhìn ra Sương Vũ tỷ rất quan tâm đến người nữa là.”

“A?” Trong mắt Đường Hoa lấp lánh ánh sao: “Ý người nói là nàng thích ta à?”

“Cái này... Ta cũng không dám khẳng định cho lắm.” Tinh Tinh gãi gãi mũi: “Nàng cũng thường hay trợ giúp người khác nữa. Ta chỉ có thể nói là nàng khá quan tâm đến người thôi, còn phần là bằng hữu hay là cái gì thì ta thực sự không nhìn ra được.”

“Vậy người ồn ào làm cái gì, khiến ta mừng hụt một trận.” Đường Hoa thở phì phò, nói: “Còn tưởng rằng không cần đeo đuổi thì đã có thể lượm được một con vợ chất ưu giá rẻ đấy chứ, thì ra vẫn chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Chất ưu giá rẻ?”

“Đúng vậy! Chuyện giá rẻ, tức là không cần phải đeo đuổi. Một nữ sĩ như Sương Vũ chắc chắn sẽ không giống như Tinh Tinh, đến lễ tình nhân Trung Quốc, lễ tình nhân phương Tây, thánh đàn, vạn thánh, vân vân, cho đến sinh nhật của mình, sinh nhật của bạn trai đều bắt buộc phải ở bên nhau cả. Thế là bớt lo bớt lao lực. Dạng nữ làm chức cao như thế tuy thời gian ở

bên cạnh người sẽ ít đi... Nhưng người cũng phải nghĩ ngược lại, đó là thời gian người ở bên cạnh nàng cũng sẽ ít đi. Theo điều kiện kinh tế thì lại càng khỏi phải nói, ít nhất cũng sẽ bớt đi được mười năm phấn đấu...”

“Ây!” Tinh Tinh ngắt ngang, hỏi: “Thì ra nam nhân các người đều thích ăn cơm nhuyển à?”

“Mỹ nữ, người mới bước chân ra xã hội, không biết cái tàn khốc của xã hội đâu.” Phá Toái nói: “Ta tán thành với quan niệm đó của Gia Tử. Sương Vũ quả thật là một đối tượng rất tốt. Hơn nữa nữ nhân như vậy cũng sẽ vô cùng tốt với chồng mình, thậm chí nàng có chăm chút sự nghiệp của mình cũng là bởi vì chia sẻ ưu tư cho chồng mình, toàn thân tâm đều quay chung quanh chồng con và gia đình cả.”

“Được rồi!” Tinh Tinh gật đầu: “Vấn đề này coi như các người đúng đi. Vậy Phá Toái, người nhìn lại Gia Tử xem xem có cái ưu điểm gì mà hấp dẫn Sương Vũ tỷ nhà ta hết bỏ tiền lại quẩn quít như thế chứ?”

“...” Phá Toái đầu răng một hồi lâu mới nói: “Hắn đã qua ma kiếp thứ hai, chính là đệ nhất cao thủ chân chính trong Song Kiếm, ngoài ra còn có mấy món thần khí cộng một số tiên khí kiếm khí, là đệ tử danh môn chính phái, từng hỗ trợ nhân dân Lôi Châu chống đỡ yêu ma xâm lấn, từng...”

Đường Hoa ngắt ngang lời Phá Toái: “Thực ra ta có rất nhiều ưu điểm mà các người không nhìn ra được lắm. Thứ nhất là ta không đánh bạc, thứ hai là ta không gái gú, thứ ba là sẽ không ngoại tình. Đừng có nói là ta nói bừa, ta biết rất rõ bản chất của những nhân tình, bất kể là ngây thơ hay cáo già, bản chất đều như nhau cả, ít nhất thì nói về mặt đạo đức, những nữ nhân phá hoại hạnh phúc gia đình người khác đều chẳng phải thứ tốt lành gì. Thứ tư là ta khỏe mạnh, kết quả kiểm tra sức khỏe và bói toán đều cho thấy ta có thể sống đến 99 tuổi. Thứ năm là ta rất chấp nhất với tình yêu, thời còn học trung học ta từng liên tục một tháng, mỗi ngày bảy tờ giấy đưa cho nữ sinh ở bàn trên, xé tờ này ta viết tờ khác, ngày nghỉ ngày lễ không viết, cuối cùng ép cho nữ sinh này phải chuyển lớp. Mặt khác, sở thích của ta rất rộng, câu cá, leo núi, chạy bộ, bơi lội, bóng đá, bóng rổ, cầu lông, bóng bàn, bi-a đều có thể chơi tàm tạm. Điều cuối cùng, diện mạo ta không đẹp nổi bật, như thế có nghĩa là nếu ta có thể tìm được một người vợ tốt,

chắc chắn đã rất thỏa mãn, tuyệt đối sẽ không có ý tưởng không an phận gì hết.”

“VẬY... cũng còn được!” Tinh Tinh nhún vai nhìn Phá Toái: “Nếu những điều hắn nói chính là thật, vậy miễn cưỡng có thể đạt chuẩn.”

Phá Toái ve ve cằm, hỏi: “Ta thì lại rất hiếu kỳ, người đã viết gì trên tờ giấy mà khiến nữ sinh kia phải chuyển lớp thế?”

“... Ta nhắc nàng là nội y rách rồi.”

“Nội y?”

“Chính là áo ngực đấy, lúc đó ta nào biết cái thứ đó chỉ có một dúm vải như thế đâu, ngày nào cũng trông thấy sau lưng nàng mơ hồ có một sợi dây lưng, cho nên cứ nghĩ là trẻ con nhà nghèo đáng thương thế đấy, nội y mà phải dùng miếng vải thay thế này. Có một lần ta còn mang nội y của bản thân mình đến đổi với nàng nữa chứ.”

“Ha ha ha!” Tinh Tinh cười to, hỏi: “Sau đó thì sao? Người còn kiên trì đổi với nàng không?”

“Không... Sau này ta mới biết nhà nàng thực ra cũng giàu lắm, cho nên ta nghĩ có lẽ nàng mặc như thế cho mát, thế là không để ý đến nàng nữa. Đúng là mùa hè năm đó cũng nóng thật, lúc nào miệng lưỡi cũng khô hết.”

“Người trẻ tuổi mà, ai chẳng từng làm mấy chuyện hồ đồ?” Phá Toái cười nói: “Hồi ta học lớp năm nghe nói cô giáo Sinh vật sẽ kết hôn, thế là ta bèn thừa dịp đêm đến bắt cóc toàn bộ mấy con chuột ở trong phòng thí nghiệm đi hết.”

“Sau đó thì sao?” Tinh Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Sau đó cô ấy tìm được đám chuột nọ ở trong nhà của thầy giáo dạy Toán.”

“Thầy giáo dạy Toán?”

“Ừ, chính là người sẽ kết hôn với cô.” Phá Toái cười khố: “Càng lợi hại hơn là sau lễ chào cờ ta phải đọc bản kiểm điểm trước mặt toàn trường, ta đọc câu ‘con không nên bỏ đám chuột vào trong nhà thầy Vương’ thành ‘con không nên chỉ bỏ đám chuột vào trong nhà thầy Vương’. Thế là toàn trường hơn ba ngàn người bao gồm cả thầy hiệu trưởng già đều cười đến gục xuống. Thật là mất mặt chết.”

“Ha ha ha!” Tinh Tinh cười một cách rất mất hình tượng: “Các người làm ta buồn cười muốn chết. Bây giờ ta mới biết nam sinh các người hồn nhiên đến mức nào đấy.”

“Tiểu nhị, cho bình trà!” Phá Toái hô một câu rồi hỏi: “Tinh Tinh, hồi nhỏ lẽ nào người không có làm chuyện gì khác người à?”

“Sao lại không có chứ.” Tinh Tinh cười hì hì: “Không nói các người biết.”

“Nói đi nói đi.” Đường Hoa khích lệ.

“Được, không được cười nhen.” Tinh Tinh xấu hổ nói: “Đó là năm thứ hai trung học, ta cố lấy dũng khí thật lớn để gửi một tờ giấy cho nam sinh kia ở sát bàn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Hết rồi.” Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: “Không tức cười à? Ta rất mạo muội gửi cho hắn một tờ giấy, mà thực ra ta lại không quen biết gì nhiều với hắn cả.”

“Câu chuyện cười này có hơi lạnh.” Hai nam nhân cùng cộng ly uống trà, hoàn toàn là hai mức độ khác nhau mà.

Phá Toái giơ tay: “Ta lại kể thêm một chuyện nữa, đó là chuyện mỗi tình đầu của ta, chính xác thì là lần đầu yêu thầm. Cái cảm giác đó rất giống như có một trăm con kiến đang bò trong lòng vậy. Trông thấy nàng, có lúc ta muốn hôn nàng, lại có lúc muốn đánh nàng. Ông anh già học năm ba hàng xóm của ta đã nghiêm túc cảnh cáo ta, rằng người có thể hôn nàng, nhưng không được phép đánh nàng. Thế là sau đó ta bèn hôn nàng ta... Nghe nói sau đó nàng bệnh suốt một tháng, tiếp đó gặp ta là cứ trốn.”

“Vậy sau đó thì sao?” Nhược Hân không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh ba người, hỏi một câu xong thì ngồi vào ghế.

“Nhược Hân?” Phá Toái kinh hãi cực kỳ: “Sao muội lại đến đây?”

Đường Hoa lập tức chạy ra ngoài trà lâu, ngược nhìn rồi nói trong kênh đục: “Đậu xanh, Nhất Phẩm cư Hàm Đan.”

“Ta đệt!” Phá Toái toát mồ hôi, mãi nói chuyện thế mà bất tri bất giác đã đi vào trong này, đã thế còn vô tư quên mất cả mục đích tới đây của

mình nữa. Phá Toái tức khắc biến thành một con chó con, cười lấy lòng: “Nhược Hân, đã lâu không gặp muội rồi, muội vẫn khỏe chứ?”

“Trời ạ!” Đường Hoa và Tinh Tinh cùng đập tay lên trán, sao lại như biến thành một người khác thế này?

Quả nhiên Nhược Hân nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này của Phá Toái thì nhú lại hai hàng mi, thanh âm trở nên lạnh lẽo: “Huynh có thể tới, vậy sao ta không tới được?”

“Đúng! Đúng!” Phá Toái vội nói: “Ngày mai là buổi diễn của muội rồi, đương nhiên muội có thể tới chứ. Muội muốn uống gì nào? Bụng có đói hay không? Bụng đói mà uống trà là không tốt cho dạ dày đâu, ở đây có bánh nhân đậu ăn rất ngon, có muốn ăn một cái trước không? Có phải không quen uống trà hay không? Vậy muội muốn uống gì? Ta đi mua đồ uống cho. Đúng rồi, từ lâu sát đây có có món chiêu bài rất là ngon, nhất định muội sẽ thích đấy...”

“...” Sắc mặt của Nhược Hân rất khó xem, thậm chí ngay cả Tinh Tinh cũng vậy. Hình tượng của Phá Toái đã hoàn toàn vụn nát.

Đường Hoa thì vẫn luôn mỉm cười, nhắn tin: “Nhanh lên đi!”

“Đến rồi đến rồi.”

“Biểu diễn có cực khổ lắm không? Ta đúng là nói nhầm đó, nhất định là cực khổ rồi. Vậy sau buổi diễn cùng nhau đi ăn khuya nhé? Ta nghe đám bạn bè nói chỗ Tế Nam có một đầu bếp nấu khá ngon, chỉ có điều là người đông lắm, phải đặt chỗ trước. Nhưng không sao cả, ta rảnh mà, hồi nữa ta đi đặt chỗ trước là được rồi...” Hệ thống nhắc có Phế Sài gia nhập đội ngũ. Người nào thế? Mặc kệ! Phá Toái tiếp tục nói: “Muội thích món cay Tứ Xuyên hay là...”

“Ngậm miệng!” Một giọng nói lạnh như băng vang lên từ trong kênh đội ngũ. Trong khi Phá Toái còn đang mê mang, giọng nói lạnh lùng này lại tiếp tục vang lên: “Uống một hớp trà, sau đó rót một chén cho nữ nhân này, trong lúc đó đừng nói gì cả.”

Đường Hoa nói: “Giới thiệu nhé, Phế Sài, đồng bọn của Thiếu Gia, là chuyên gia của gái, đặc biệt mượn đến dùng một hồi.”

“Ta thu phí rất cao.”

“Không thành vấn đề.” Đường Hoa cười híp mắt, đừng nói là tiền, chỉ cần là giúp được hăn, hăn làm trâu làm ngựa cho người cũng được.

“Bây giờ phải làm sao?” Phá Toái khẩn trương hỏi.

“Nói người còn có chuyện, phải đi trước, hôm nào sẽ tán gẫu.”

Phá Toái nói gấp: “Ta không có việc gì.”

“Bây giờ có.” Phế Sài kiên quyết nói: “Một nữ nhân mà có thể chịu đựng nghe người nói nhảm lâu như thế, hoặc là tính khí tốt vô cùng, hoặc là đang có việc tìm người.”

Phá Toái lập tức nói: “Nhược Hân, ta còn đang có chút chuyện, hôm nào lại tán gẫu nhé.” Nói xong, ba người đã đứng lên.

“Chờ chút!” Nhược Hân vội kêu lên một câu, trái tim của Phá Toái tan nát.

Phế Sài nói: “Xoay người, dùng giọng nói hơi nghi hoặc và quan tâm hỏi: ‘sao thế’.”

Phá Toái làm theo, Nhược Hân đáp: “Ta có chút việc muốn thương lượng với huynh.”

“Nói: ‘ngại thật, ta đã đáp ứng đi mua chút đồ cho Gia Tử rồi, lát nữa rảnh rồi sẽ liên hệ với muội’.”

Phá Toái làm theo, Nhược Hân hơi thoáng thất vọng, nhưng lại lập tức nói: “Vậy huynh cứ đi làm đi, chừng nào rảnh thì liên hệ với ta.”

“Nếu như chuyện của muội gấp quá thì...”

Phá Toái còn chưa nói xong, Phế Sài đã tức giận bưng bưng ngắt ngang: “Ngậm miệng.”

“Nếu chuyện của muội gấp quá, vậy huynh sẽ mau chóng xử lý chuyện đang bận, hẹn gặp lại nhé.” Phá Toái vội ngoặt một vòng tròn.

* * * * *

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh: “Tiểu Phế, người còn thành thực hơn một chút so với trong tưởng tượng của ta đó.” Rời khỏi trà lâu, tuân theo chỉ thị đi đến tửu lâu sát vách, vừa bước qua cửa, đám Đường Hoa đã trông thấy có một người đang đứng đó ngênh đón.

“Ha ha!” Phế Sài cười khở một tiếng: “Đã ba năm rồi mà, cũng phải thành thực thôi. Mời ngồi.”

Mọi người cùng ngồi xuống tán gẫu. Phá Toái coi Phế Sài như là người trời vậy, tên nhãi này khủng quá rồi, sau khi bị đá hồi sơ trung, hẳn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu cách của gái, đến cao trung dùng diện mạo không xuất chúng một mẻ hốt gọn bốn đại hoa khôi của khối, ba đại hoa hậu của giảng đường. Đại học lại càng khủng hơn, năm nhất trăm rớt ngựa con gái của nhà giàu nhất tỉnh, năm hai thì hốt hoa hậu giảng đường. Năm ba phát triển ra nước ngoài, một đôi tỷ muội đen trắng song bào thai đến du học bị tên này thu vào trong túi. Năm bốn, suýt chút nữa đã kết hôn với cô chủ xinh đẹp của một doanh nghiệp tư nhân. Khi thực tập thì hốt người hướng dẫn của mình, khi đi làm thì hốt sếp của mình... Suốt một đường đi, người chẵn giết người, phật chẵn sát phật. Nhưng bi kịch đã giáng xuống, đi làm được năm thứ ba, hẳn hốt gái lại bất cẩn khiến cho bao cao su bị rách một lỗ nhỏ, kết quả là 3 tháng sau kết hôn, 10 tháng sau làm cha. Từ đó hẳn nhụt chí...

Về sau cứ mỗi khi bạn bè gặp nạn, hẳn chỉ hỗ trợ bằng cách đưa ý kiến, còn trông thấy vưu vật tuyệt thế cũng chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng mà thôi, theo hẳn nói thì cái này chính là báo ứng. À! Đã quên giới thiệu rồi, bà xã của hẳn chính là thành viên cấp bực của đội tuyển nhu đạo quốc gia. Đời này điều hẳn hận nhất chính là chuyện bất bình đẳng giữa nam - nữ. Vì sao lại có Liên đoàn phụ nữ mà không có Liên đoàn nam giới chứ? Cả miệng đầy mật vàng mà không có chỗ phun ra, thậm chí ngay cả cha mẹ của mình cũng giống như cái khuỷu tay hướng ra ngoài, chỉ toàn bênh con dâu...

“Bi kịch mà!” Phá Toái dè dặt rót rượu cho Phế Sài: “Chẳng trách được ngài lại lấy cái tên ngẫu như thế, chị dâu khỏe không?”

“Vấn đề này không thể trả lời được.” Phế Sài nói: “Các người đã là bạn của Thiếu Gia, vậy cũng sẽ là bạn của ta. Theo biểu hiện vừa rồi của người, vả lại nghe nói có người thứ ba chen chân, vậy ta sẽ thu phí cao hơn một chút, một ngàn kim.”

“Được!” Phá Toái vội vàng hỏi: “Cần bao lâu?”

“Ba ngày, nhiều nhất là ba ngày.” Phế Sài chìa ra ba ngón tay ra, nói: “Ta thấy nàng không phải là không có cảm giác với người, chẳng qua chỉ là

chịu không nổi người mà thôi. Ta nhất định phải cải tạo toàn diện lại cho người, để một đòn chết ngay mới được.”

“Vậy được!” Đường Hoa đứng lên: “Các người cứ từ từ chơi đùa đi, ta với Tinh Tinh đi dạo một chút.”

* * * * *

“Người hay nhỉ, loại người này mà người cũng tìm ra được à?”

“Không phải ta, là do lần trước mọi người đến chúc mừng ta, Thiếu Gia có hỏi vì sao nhìn Phá Toái lại giống như quả cà nhũn nước vậy, ta nói lý do, thế là hân đề cử người ấy đấy.” Đường Hoa cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bèn gãi gãi đầu rồi tự nói với bản thân: “Có lẽ nào ta cũng nên đi tìm một viên Vong thạch hay không nhỉ? Cái tên này của ta có vẻ hơi xui xẻo.”

“Cho hai tấm vé vào cửa buổi diễn ngày mai.” Tinh Tinh không thềm để ý đến Đường Hoa, ghé vào chỗ bên cạnh mua vé vào cửa, vừa đi vừa nói: “Đã đến rồi, chúng ta cũng nên xem thử xem sao.”

“A! Ta lại quên mất rằng người là fan siêu cấp của Huyền Huyền đấy.”

“Ta biết trong câu nói này của người có ý châm chọc.” Tinh Tinh nghiêm nghị nói: “Thực ra con người có tốt hay không không can hệ. Nhược Hân rõ ràng bụng dạ tốt hơn Huyền Huyền, nhưng Huyền Huyền nổi danh vô cùng, còn Nhược Hân lại chỉ có chút danh tiếng, người có biết là vì sao không?”

“Vì sao?”

“Vì hát dễ nghe.” Tinh Tinh nói: “Nhược Hân hát cũng không tệ, nhưng dường như đều lấy mình làm trung tâm cả. Khổ sở, cô đơn, xót thương... Còn Huyền Huyền lại hát bình dị hơn, các ca khúc của nàng thì ngay cả người bình thường cũng có thể hát theo được. Người cứ thử đưa ra một bài giọng nam cao năm ba xem, dễ nghe thì dễ nghe thật, nhưng tuyệt đối không phổ biến nổi. Cho nên... Huyền Huyền là người nào cũng không có quan hệ gì, chỉ cần nàng hát dễ nghe, vậy cho dù là tội phạm giết người ta cũng không để ý.”

“Có lý!” Đường Hoa gật đầu. Người đã mua đĩa nhạc hoặc là đã bỏ tiền ra nghe nhạc hội, vậy tức là fan rồi, nhưng người lại còn đi quan tâm mình

tinh ấy thích màu gì, thích ăn gì nữa sao? Thế này là có phần quá đáng lắm, bởi vì đó chính là những chuyện mà chỉ những người bên cạnh người ta mới biết được thôi. Đường nhiên đây chỉ là nói về những ca sỹ phái thực lực thôi, chứ còn phái thần tượng thì người ta thiếu điều muốn nói cả màu quần lót mình đang mặc ra để hấp dẫn các fan ấy chứ.

“Gia Tử ở đâu đó?”

“Hàm Đan!”

“Ta đến đây, người chờ ta nhé.”

Đường Hoa tắt bảng tin: “Có bạn đến, phải tìm chỗ.”

“Ai?”

“Thi Thi.”

“A? Là nữ nhân ấy à?” Tinh Tinh không đánh giá cao mình tinh này.

“Dựa theo lời người nói ấy, có tiền để kiếm là được, ta thêm vào mà để ý xem nàng có phải là tội phạm giết người hay không.” Đường Hoa cười hề hề: “Thực ra chúng ta vẫn có nhiều điểm tương đồng lắm đấy.”

“Xì!” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ.

* * * * *

“Lần ủy thác này thuộc dạng ủy thác treo giải.” Có thể thấy Thi Thi đang khá là vội, sau khi ngồi xuống thì không hề nói một câu nhảm nào, mà vào thẳng chủ đề ngay: “Mục tiêu là cờ đỏ của Tam Thương, treo giải bốn ngàn kim. Ngoài ra, mỗi khi trợ giúp cho một bang hội bị Tam Thương cướp cờ lấy lại được cờ thì sẽ thưởng ba trăm kim.”

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh: “Thi Thi, người thuê lần này của người thật đúng là hại người không lợi mình đó. Thế này cần cừu hận lớn bao nhiêu đây?”

“Không giấu gì người, là Vô Cực ủy thác đó.” Vô Cực từ sớm đã rời khỏi Tam Thương, đồng thời chiếm núi, mở bang, tên của bang là Vô Cực. Hắn chiếm núi Võ Di lập nghiệp, bằng vào một ít lính tử trung trong tay, không ngờ lại kéo được bang hội lên tới cấp bốn. Nhưng bang Vô Cực từ khi thành lập đến nay đều vô cùng kín tiếng, hơn nữa khá cách xa Trung Nguyên, rất nhiều người lại không bao giờ xem danh sách các bang hội, cho nên không biết cái bang hội cấp bốn này là do Vô Cực sáng lập.

“Vụ này...” Đường Hoa hơi đau đầu, hần suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Vụ này ít nhiều gì cũng có quan hệ với Sương Vũ. Ta khó mà nói sẽ nhận hay không, nhất định phải hỏi ý Sương Vũ trước đã. Bán đứng bằng hữu thì phải xem chuyện xem người, có thể lớn có thể nhỏ.”

“Đã nói là treo giải mà.” Thi Thi cười nói: “Ngay một ít cao thủ trong bang Tam Thương cũng có nhận ủy thác này nữa, dù sao thì không làm được cũng có bị trừ tiền đâu. Còn nếu hoàn thành được thì coi như là kiếm bộn.”

“Được.”

“Đúng rồi, quên chúc mừng người qua kiếp thứ hai thành công.” Thi Thi đứng lên bắt tay với Đường Hoa: “Chúc mừng.”

“Cảm ơn!”

Tinh Tinh nhìn Thi Thi đi ra mà “Hừ” một tiếng: “Thậm chí còn không bắt tay với ta nữa.”

Đường Hoa bắt lấy tay Tinh Tinh, lắc lắc: “Ta bắt tay giúp nàng ấy rồi đây, đồ hẹp hòi.”

Tinh Tinh hỏi: “Người định báo cho Sương Vũ tỷ biết à?”

“Ta cho rằng nàng có quyền biết mối thù hận của Vô Cực đối với Tam Thương. Dù sao thì nếu Tam Thương không có nàng, tuyệt đối cũng sẽ không được uy phong như thế.” Đường Hoa tự giễu: “Ta dù sao cũng chỉ là một tên lính đánh thuê, ai có sữa thì là mẹ, không có quyền đưa ra quyết định gì cả.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 206: Chiến lược biến hóa

Chương 206: Chiến lược biến hóa

“Còn có chuyện này nữa à?” Sương Vũ bị Đường Hoa gọi đến Hàm Đan, Đường Hoa kể qua sự tình một lần, Sương Vũ hiển nhiên khá là sửng sốt, cộng thêm một ít lúng túng. Nàng biết Vô Cực đã đi Võ Di sơn, nhưng

lại không ngờ hẳn sẽ nhân cơ hội này để báo thù. Chuyện này rốt cục có liên can đến mình hay không? Có liên can hay không hoàn toàn phải xem xem mình có còn chút nhớ nhung nào với Vô Cực nữa không...

Tinh Tinh nói: “Muội đã thương lượng với ca ca muội rồi, thực lực của bang Vô Cực vẫn còn kha khá, đồng thời lại quen đường quen lối lẫn quen người với bang Tam Thương, nếu họ thật sự muốn cá chết lười cũng rách, vậy bên Tam Thương sẽ phải đau đầu lắm đó. Nếu chúng ta đưa tổ cao thủ đặt ở con đường đến đây, có khi còn thoải mái hơn đánh với Thần Chi Lĩnh Vực nhiều. Có điều ca ca muội nói tổ cao thủ là do tỷ cầm đầu, nên mọi việc đều do tỷ làm chủ, tỷ có bất cứ ý kiến gì huynh ấy cũng sẽ không phản đối.”

Sương Vũ lắc đầu: “Không được, đây là chuyện mà mọi người đã thương lượng xong xuôi, ta làm sao có thể vì lợi ích của bản thân mình mà...”

“Lợi ích bản thân?” Đường Hoa hỏi.

“Cái này... Ta không biết phải nói thế nào cả.”

“Ta thì lại cảm thấy 4000 kim, cộng với 1000 điểm tích lũy là một sự hấp dẫn rất lớn đấy.” Đường Hoa tiếp tục nói: “Chắc hẳn Hạo Nhiên cũng hiểu rõ điều này. Vốn vẫn cho rằng Tam Thương khá khó nhai, nhưng nào ngờ lại còn có một tên Vô Cực thích hại người hại mình kia nữa. Ta tin rằng nếu Vô Cực đã định báo thù, chắc chắn sẽ còn lưu lại nội ứng cao cấp bên trong Tam Thương đấy.”

Sương Vũ cảm thấy nhức đầu: “Các người để ta suy nghĩ một chút.”

“Ha ha!” Đường Hoa cười gượng một tiếng: “Người cứ làm chủ đi, thực ra ta chỉ tùy tiện xen vào vài câu thế thôi.”

“Phải không đó?” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ: “Có người nào đó vừa mới nói với ta là phải dập tắt uy phong của Phong Vân Nộ cơ mà, đậu xanh rau má, thế mà dám cưỡi lượt phát thanh đầu tiên của ta cơ đấy.”

“Ta có nói sao?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi lại.

“Người có nói đấy.” Tinh Tinh nghiêm túc chỉ ra người nào mới là kẻ tư lợi ở đây.

“Được rồi được rồi! Các người đừng có ồn nữa.” Sương Vũ bực bội nói: “Yên lặng một chút đi được không?”

Đường Hoa hỏi trong kênh đội ngũ: “Theo phán đoán của trực giác của nữ nhân của người thì vì sao Sương Vũ lại tỏ thái độ như thế này thế? Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ thấy nàng như thế cả.”

“Có một khả năng, đó là Sương Vũ tỷ vẫn chưa dứt tình với Vô Cực, nên định giúp đỡ...”

“Con nít ranh cắt qua một bên, ta vẫn nên đi hỏi Phế Sài đi cho rồi.” Đường Hoa sực nhớ ở Hàm Đan vẫn còn có một cao nhân.

* * * * *

“Giới thiệu một chút.” Đường Hoa đứng lên nói: “Phế Sài, vị này là Sương Vũ. Phá Toái sao rồi?”

Phế Sài bắt tay với Sương Vũ xong thì nói: “Không có tiềm lực cho lắm. Dựa theo tư chất như vậy, ta vốn có thể thu 2000 kim.”

“Phế lão sư dạy bảo đúng lắm.” Phá Toái rất là khách khí với Phế Sài: “Sương Vũ, nghe nói chúng ta sẽ tấn công Tam Thương hả?”

“Ta vẫn còn chưa biết được.” Sương Vũ đứng dậy, nói: “Ta về Hoàng Sơn trước đây, các người cứ thông thả ngồi nhé.”

“Tiểu Phế, tình huống này là sao vậy?” Đường Hoa với Tinh Tinh đồng thời hỏi.

“Dựa theo tình hình mà các người nhìn qua lúc trước, cộng thêm biểu tình với ngữ khí hiện giờ của nàng để phân tích thì...” Phế Sài ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Tuyệt đối không phải là tình cũ chưa dứt đầu. Nhìn cảm xúc của nàng, dường như là đang lo lắng người bạn trai cũ đột nhiên xuất hiện kia sẽ ảnh hưởng tới tiến trình tình cảm hiện giờ của nàng. Nói đơn giản một chút, tức là sợ bạn trai hiện tại hiểu lầm đấy. Theo kết quả nghiên cứu của ta thì loại hiểu lầm này không thể giải thích được.”

“Tiểu Phế!” Đường Hoa lắc lắc ngón tay.

Tinh Tinh với Phá Toái đều đồng thanh: “Sương Vũ (tỷ) hiện giờ chưa có bạn trai.”

“Không thể nào được!” Phế Sài vẫn nói chắc nịch: “Tuyệt đối là có, chỉ là các người không biết mà thôi. Ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.”

“Chắc chắn như vậy à?” Bọn ba người Đường Hoa cùng quay sang nhìn nhau, lẽ nào Sương Vũ thực sự đang có tình nhân ngầm sao?

“Cứ tin vào kẻ hèn này đi, chắc chắn không sai đâu.” Phế Sài hô một tiếng: “Phá Toái!”

“Có!”

“Chúng ta tiếp tục nào.” Phế Sài đứng lên, nói: “Các người cứ từ từ tán gẫu nhé, có điều ta đề nghị các người đừng vì lòng tò mò của mình mà hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác, nàng đã không sẵn lòng nói cho các người biết tất nhiên phải có lý do của nàng. Lòng tò mò có khi sẽ làm mất đi một người bạn tốt đấy.”

* * * * *

“Bây giờ bốn cô nương mất lòng tin nơi tiểu Phế lắm.” Tinh Tinh học theo Đường Hoa gọi ‘tiểu Phế’: “Gia Tử, người nói xem, nếu thật là có, vậy đối tượng của Sương Vũ tỷ sẽ là ai nào?”

“Chẳng phải là ca ca người đó sao?”

“...” Tinh Tinh giật mình, rất rất có khả năng đó nha. Chẳng trách gì ca ca mình mãi vẫn chưa tìm bạn gái đấy. Có điều... Nếu vậy thì nói ra có gì mà ngượng đâu, cần gì phải giấu chớ? “A! Sương Vũ tỷ đang nhắn tin trưng cầu ý kiến của mọi người nè.”

Đường Hoa nhìn lại, quả thực có một tin nhắn mới, là do Sương Vũ nhắn qua: “Gia Tử, người nhận thấy thế nào?”

“Ha ha, ta là lính đánh thuê mà. Người có bảo ta đi lật Võ Di sơn lên cũng được.”

“Ta thật không có gì với Vô Cực cả.”

“...” Toát mồ hôi, toát mồ hôi hột luôn. Đường Hoa vừa nhận được tin này liền đổ mồ hôi như thác, tin nhắn này rõ ràng quá... Lẽ nào tên bạn trai của nàng mà giang hồ đang nói đến lại là mình à? Nhưng vấn đề là bản thân mình có biết cái gì đâu chứ? Hay là mình bị chứng nhân cách phân liệt, hay là chứng hay quên đây?

“Nhấn nhầm rồi!”

“...” Đường Hoa không biết phải nói sao cả, mấy giây vừa nãy mình đã phải trải qua một quá trình tự hỏi kịch liệt nhất, ngăn ngủi nhất từ khi sinh

ra tới nay. Liên tục chạy tới chạy lui giữa thiên đường và địa ngục, sau đó người ta lại nhận cho một cái tin ‘nhấn nhầm rồi’, thế là phát hiện mình đã trở lại nhân gian, chẳng có cái quái gì thay đổi cả. Cái uất ức này nó dồn nén đến khó chịu lắm, mà tức cái là lại không có nơi nào để phát tiết nữa. Không được, sao có thể để một mình mình khó chịu được chứ? Đường Hoa nhòm qua Tinh Tinh đang chú tâm nhắn tin, nhắn cho một câu: “Ta yêu nàng.”

“...” Ánh mắt của Tinh Tinh đại ra, dừng ở trên không trung suốt 5 giây.

“Nhấn nhầm rồi!” Đường Hoa nhìn thấy Tinh Tinh bức bối mà trong lòng hớn hờ tắt bảng nhắn tin đi, có người chịu uất ức chung với mình, tâm trạng mình hiện giờ đã khá hơn nhiều lắm rồi.

* * * * *

Buổi biểu diễn tuy sẽ cử hành vào ban đêm, nhưng bởi vì trò chơi không phân biệt ngày đêm, cho nên mới đổi thành lúc hoàng hôn, quãng thời gian đó khá hơn một chút. Ban đầu Huyền Huyền vốn định đến Phong Đô biểu diễn, vì ở đó có cảnh đêm, nhưng những người đến Phong Đô đều là những người trưởng thành, có kinh nghiệm mạo hiểm cả, chứ mấy nam sinh nữ sinh trẻ tuổi sẽ không mấy thích chỗ này, đặc biệt là cái mùi nến cháy khét tỏa khắp cả thành kia, thật là khó ngửi lắm lắm.

Đám người Đường Hoa, Tinh Tinh, Phá Toái với Phế Sài toàn bộ lên đường từ sớm. Phế Sài hình như không muốn làm cho người ta chú ý lắm, cho nên ngồi đằng sau ba người để chỉ huy.

Chẳng bao lâu sau, trong mắt Phá Toái lấp lánh ánh sao: “Nhược Hân ra rồi kìa...”

“Ngậm miệng, lạnh nhạt, đạm mạc, không có biểu tình. Có thể ngẫu nhiên tán gẫu vài câu với người bên cạnh, cũng có thể lôi một quyển sách ra xem. Mục đích là tỏ vẻ như lòng nhiệt tình đối với buổi diễn này của người rất thấp, người tới đây hoàn toàn là bởi vì người ở trên sân khấu. Nhưng cho dù là đối với người đó, người cũng phải lộ ra một chút cảm xúc mất kiên nhẫn, đồng thời cũng phải có một chút phong độ của quý ông. Phải nhớ, phụ nữ quan tâm đến những điều nhỏ nhặt rất nhiều, họ thường không dùng logic để suy lý về một người đàn ông. Đối với họ, mỗi một biểu tình,

mỗi một động tác của người còn quan trọng hơn là lý do mà người đến đây. Phụ nữ hầu như đều kết cái phong độ quý ông hết, cho dù che dấu ở đằng sau phong độ đó là một tên yêu râu xanh.”

Tinh Tinh nói với Đường Hoa: “Học hỏi đi.”

“Ta đây khá là tùy ý, không yêu cầu cao về phụ nữ bao giờ.”

“Không cao là bao cao?” Tinh Tinh hiếu kỳ hỏi.

“Ừm... Nhất định phải biết nấu cơm, đồng thời có thể nấu được ít nhất ba món ăn. Cơm thì không thể hoàn toàn nhão, cũng không thể hoàn toàn sống, đồ ăn thì trong thịt không được có dư máu, trong rau không có sâu bọ. Tiếp theo, đáp ứng được sự chung thủy ở mức tối thiểu, tức là đừng có cảm sùng cho ta. Tiếp nữa: không được đưa lý do con cái ra để bắt ta cai thuốc lá. Với lại người chơi với con thì có thể, chứ không được bắt ép ta phụ người chơi với nó. Về nhà mẹ đẻ thì ta cam đoan mỗi năm cho về một lần, không có tình huống đặc thù thì không được gia tăng số lần, lúc nào đi tùy người lựa chọn. Cuối cùng là nhất định phải có một cái công việc, làm nhân viên vệ sinh hay là nhân viên rửa chén bát cũng không sao, nhưng phải có công việc, cho dù là loại công việc mà mỗi tuần chỉ đi làm có 6 tiếng cũng được.”

“Yêu cầu của người thật cũng không cao nhỉ.” Tinh Tinh sừng sốt, sau đó lại nói: “Thật không ngờ người như người lại không có chí truy cầu thế đấy.”

“Thấy nhiều lắm rồi!” Đường Hoa thở dài, nói: “Vợ chồng hàng xóm láng giềng của ta có xác suất tranh cãi cao lắm, cho nên ta mới chọn lọc ra những yêu cầu giúp vợ chồng hòa thuận thế thôi.”

“Hàng xóm láng giềng?” Tinh Tinh lại sừng sốt: “Người ở khu bần dân à?”

“Là khu bình dân.” Đường Hoa bất mãn hỏi lại: “Sao nào? Không vừa mắt à?”

“Không phải, người hiểu lắm rồi.” Tinh Tinh vội giải thích: “Ta vẫn luôn cho rằng người trong khu bình dân đều là người thiện lương hữu hảo cả, không ngờ thế mà... Ha ha ha, ta vẫn luôn cho rằng người là dạng con ông cháu cha đấy chứ.”

“Ha, thực là lạ đấy, lần đầu tiên ta nghe một cô nương bảo mấy tên con ông cháu cha là không tốt này.”

“Nếu lúc ta nghèo đến mức phải đi bán máu, vậy họ sẽ là người tốt, bởi vì họ có tiền, họ sẽ vì thích ta mà giúp ta. Nếu cuộc sống của ta bình thường, vậy trong mắt ta, mấy người này sẽ là đám rác rưởi của xã hội, làm ô nhiễm hoàn cảnh sinh hoạt của ta.” Tinh Tinh hỏi: “Người hiểu ý ta chứ?”

“Hiểu!”

“Ấy! Ta nói, hai người các người đừng có tán dóc hăng say như vậy nữa được không, đã bắt đầu buổi diễn rồi kìa.” Phá Toái lên giọng: “Thật không có tu dưỡng mà.”

Tinh Tinh ngó qua sân khấu, trả lời: “Nhược Hân chứ có phải là Huyền Huyền đâu.”

“Người nói vậy là ý gì?” Phá Toái nổi nóng.

Không ngờ Tinh Tinh còn chưa kịp giải thích, dưới sân khấu đã có một đám người la lên: “Xuống đi, xuống đi.” Đồng thời còn có người giơ một chiếc bảng hiệu lớn lên nữa, trên đó có vẽ Huyền Huyền với Nhược Hân, trong tay Huyền Huyền cầm cây gậy thiên sứ, còn Nhược Hân thì nắm một lưỡi hái tử thần. Ý nghĩa của nó như thế nào, chỉ cần nhìn qua cũng đủ hiểu.

“Đệt bà!” Phá Toái bốc lửa bừng bừng, thế mà lại có người dám khi dễ Nhược Hân trước mặt mình cơ đấy!

“Ngồi xuống.” Phế Sài nói: “Mấy người này do ta tìm tới đấy.”

“Người?” Phá Toái chợt nổi lên ý định khi sư diệt tổ.

Phế Sài lấy ra một tờ giấy: “Trong vòng 1 phút phải học cho thuộc lòng, nhanh lên. Còn có Gia Tử nữa, người phải làm như vậy như vậy...”

“À!”

Đường Hoa ló đầu lên nhìn tờ giấy trong tay Phá Toái, hóa ra là...

* * * * *

Dưới sân khấu lẫn trên sân khấu đều đã rối loạn tùm lum, Huyền Huyền vội vàng đi từ sau ra chuẩn bị áp chế cục diện. Nhưng không ngờ dưới sân khấu đã có một người xông lên, liên tiếp giết hai tên bảo vệ cản đường, rồi hạ xuống trước mặt Nhược Hân, dùng thân thể bảo vệ cho Nhược Hân. Huyền Huyền nhìn kỹ lại, đây không phải Phá Toái thì còn ai?

Một quả trứng gà nện trúng đầu Phá Toái, bên dưới vang lên một loạt những tiếng huýt gió. Phá Toái lắc lắc đầu cho trứng gà rơi xuống. Đường Hoa bay lên giữa không trung, mở ma khí ra, hô lớn: “Dừng tay lại hết!” Sau đó thuận tay giết chết một người, theo như lời Phế Sài nói, hấn giết ai không quan trọng, quan trọng là phải giết người.

“Gia Tử, quay lại đi!” Phá Toái thành khẩn nói: “Không liên can đến người... Thực ra cũng không liên can gì đến ta, có điều... Xin mọi người cho Phá Toái ta một chút mặt mũi, dù sao ta tin rằng ở đây vẫn có rất nhiều người đến là vì Nhược Hân.” Phá Toái tạm dừng mấy giây, thấy không ai hô hào tiếp, bèn xoay người nói nhỏ với Nhược Hân: “Cố lên.” Sau đó quay lại khom người nói với đám người xem: “Cảm ơn mọi người.”

“Phá Toái thực đúng là đàn ông chính hiệu, đã chia tay rồi mà vẫn bảo vệ cho bạn gái như thế.” Một người xem kêu lớn: “Mọi người chừa chút mặt mũi cho người ta đi, đừng có làm rộn nữa.”

Là làm đệm đấy! Đường Hoa cố nhịn cười.

“Đúng! Phá Toái thì ai không biết, chưa bao giờ dựa vào cấp lớn mà khi dễ cấp nhỏ cả. Người kia thu bảng hiệu lại đi, đừng để cho nhiều người tức lên đấy.”

Hai cái nệm!

“Thu đi thu đi, mất đạo đức quá.” Đám người xem cùng nhau hô lên.

Đây là một đám nệm luôn.

Phá Toái gật đầu với mọi người một cái, rồi xoay người gật đầu với Nhược Hân, cuối cùng trở lại chỗ ngồi.

Phế Sài nói: “Lập tức đi.”

“Ta không nỡ mà.” Phá Toái vùng vằng nói: “Ngài không biết đâu, vừa nãy ánh mắt nàng nhìn ta...”

“Lập tức đi, kéo Gia Tử với Tinh Tinh theo nữa.”

“Được rồi!”

Tinh Tinh phản đối: “Tại sao chứ? Ta muốn xem Huyền Huyền hát mà!” Nhưng phản kháng cũng chỉ là phí công, một cô gái cứ thế bị hai tên ác nam lôi ra ngoài khu diễn. Quần chúng thực sự không phải muốn ngó lơ đâu, nhưng lũ ác nam kia hung tàn quá...

* * * * *

Vừa ra khỏi khu diễn, Phá Toái đã kích động chộp lấy vai Đường Hoa, hỏi: “Người có biết Nhược Hân vừa nhắn tin gì cho ta không? Người có biết Nhược Hân vừa nhắn tin gì cho ta không?”

Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Ngớ ngẩn.”

“Không phải, nàng nói cảm ơn ta. Nàng nói cảm ơn ta đấy. Gia Tử, nàng nói cảm ơn với ta cơ đấy!” Phá Toái kích động nói: “Trước kia ta đã giúp nàng làm nhiều chuyện như thế, nhưng nàng vẫn chưa từng cảm ơn ta. Không ngờ vừa nãy nàng đã nói cảm ơn với ta đó.”

Tinh Tinh lắc đầu: “Thật là mất vô dụng quá rồi... Huyền Huyền của ta.” Nói xong lệ đã chảy ròng ròng...

“Quả thật là vô dụng lắm.” Phế Sài theo đuôi mấy người đi ra, nói: “Hôm nay làm được đến đây đã là đủ rồi. Ngày mai người sẽ hẹn gặp nàng, chẳng phải nàng đang có việc muốn tìm người đó sao? Phải nhớ, nếu như là chuyện trái với nguyên tắc, vậy phải kiên quyết không được đáp ứng.”

“Nếu không trái với nguyên tắc thì sao?”

“Cũng đừng nên đáp ứng, chỉ nói là người chưa rảnh, bởi vì phải tham gia bang hội chiến... Giai đoạn trước người đã thua thiệt nhiều lắm rồi, hôm nay mới kiếm trở lại được một phần thôi, ngày mai sẽ kiếm lại thêm một phần nữa, vậy địa vị các người sẽ ngang nhau, như thế mới có khả năng tiến thêm một bước, phát triển quan hệ được.” Phế Sài nói: “Qua ngày mai đã là ba ngày rồi, cục diện cực tốt đã được mở ra, về sau thành hay bại tự người phải nắm lấy. Trước tới giờ ta cũng chỉ giúp người ta tạo ra cơ hội thôi, phần còn lại phải xem duyên phận của hai người các người nữa.”

“Cảm ơn Phế lão sư.”

* * * * *

Buổi chiều ngày hôm sau vốn là thời gian tập hợp của bang hội, nhưng Phá Toái lại gửi đơn xin nghỉ, Sương Vũ phê chuẩn. Mọi cao thủ bắt đầu hướng về Hoàng Sơn tập kết. Nửa tiếng đồng hồ trước khi tổ chức cuộc hội nghị tác chiến đầu tiên, Đường Hoa bị mời đến phòng nghị sự.

Hôm nay biểu tình của Sương Vũ hơi hơi lạnh nhạt, lúc trời vừa sáng Hạo Nhiên đã liên hệ với các đường chủ và phó bang chủ, xác định mục

tiêu là bang Tam Thương rồi.

Đường Hoa không để tâm đến mấy thông tin này, hần tiến vào phòng nghị sự, nhìn qua hai bên trái phải thấy chỉ có hai người là mình với Sương Vũ, lại thấy sắc mặt của Sương Vũ không được tốt cho lắm, bèn quan tâm hỏi: “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Sương Vũ nói: “Ta đã gặp Vô Cực rồi.”

“À?” Nói với ta làm gì chứ?

“Lần này mục tiêu đầu của chúng ta là Tam Thương.”

“À!”

“Mặt khác, ta nhận được một tin không được tốt cho lắm.” Sương Vũ nói: “Phá Toái rất có khả năng sẽ phản bội, rút cờ của Song Sư.”

“À!”

“Người... Người làm sao vậy chứ?” Sương Vũ nổi giận, chất vấn: “Bây giờ Phá Toái đã là một nhân tố không xác định, Tinh Tinh lại chỉ là một cô bé, Hạo Nhiên không rảnh chú ý tới, người lại không thể đề xuất ý kiến cho ta, cho dù không có ý kiến gì, vậy người có thể chú tâm nghe ta lắm nhai một hai câu cũng không được sao?”

“Cái này...” Nước mắt sắp rơi xuống rồi kìa, Đường Hoa toát một giọt mồ hôi, giải thích: “Chủ yếu là không thuận tiện thôi. Người một mình kéo ta vào đây xấu hổ lắm, rồi đâu người nào đó hiểu lắm, vậy chẳng phải sẽ tổn thương hòa khí giữa mọi người sao?”

“Hắn sẽ không hiểu lắm, ta đã nói với hắn rồi.”

“À, vậy được.” Đường Hoa lấy một tờ giấy ra vừa xem vừa nói: “Phá Toái có phản bội chúng ta không hay không thì không cần phải đoán. Dù sao Song Sư cũng không phải là của chúng ta mà. Ta đã suy nghĩ cặn kẽ rồi, một cây cờ chúng ta có thể lấy được 1000 điểm tích lũy, có thể bức ép lấy một cây cờ 5000 kim, không đưa tiền thì cứ rút cờ chạy lấy người, nếu đưa tiền ngày mai lại đến bức ép tiếp, 105 người chia nhau 5000 kim, cũng chỉ là một ít tiền tiêu vặt mà thôi, nhưng nếu một ngày mà bắt bí được dăm ba nhà thì... Ngoài ra với Nhất Kiếm thì cũng có thể thừa cơ mà làm một vốn, ra giá 1 vạn kim...”

“Người có thể đi ra ngoài được rồi.” Sương Vũ cảm thấy đầu mình đau lắm, nhưng không thể trách Đường Hoa được, mình đúng là ngu như heo mà, gọi Đường Hoa đến thương lượng đại kế của bang hội, vậy khác nào quăng con cừu vào trong miệng hổ đâu? Hắn đâu có quan tâm đến chuyện chết sống của bang hội, điều hắn quan tâm chỉ là tài khoản trong túi Càn Khôn của hắn có mấy con số không mà thôi.

“Người không sao chứ?” Đường Hoa quan tâm hỏi: “Có cần phải liều mạng đến vậy không?”

“Gia Tử, cái này cũng giống như việc người đi theo con đường cao thủ vậy. Cảm giác thành tựu quan trọng hơn việc được đến những thứ thực chất rất nhiều.”

“Ừm... Nếu người vẫn kiên trì như thế, vậy ta đây có một cách xấu xa thế này.”

“Cách gì?”

“Thần Chi Linh Vực với Phong Vân Nộ chắc chắn phải biết Vô Cực đang định lấy cờ của Tam Thương. Hai bang hội này lén qua lại rất hòa hợp, ta tin rằng họ phải có một chiến tuyến thống nhất với nhau. Bởi vậy... Chúng ta không đánh Tam Thương, ít nhất thì hiện tại cũng sẽ không đánh, mà chuyển sang đánh Thần Chi Linh Vực. Một là có đánh chết Thăng Giả Vi Vương, hắn cũng không thể nào ngờ nổi Vô Cực lại có hứng thú với hắn, do đó chúng ta có thể chiếm được tiên cơ. Cao thủ của bọn họ ít lắm, mà cao thủ trọng yếu đều đã đi bảo vệ Tam Thương với cướp cờ hết rồi, nhân số còn lại chắc chắn sẽ rất ít, cứ đưa cao thủ xông thẳng vào, đánh nhanh thắng nhanh là được. Cái thứ hai là có thể khiến cho hai bang bọn hắn bất hòa với nhau. Cái thứ ba là Thần Chi Linh Vực bị mất cờ, ắt phải lấy lại cờ hoặc kiếm cờ của người khác, như thế lực phòng ngự bên Tam Thương sẽ trở nên yếu ớt, thậm chí tên Phong Vân đầu heo kia rất có khả năng sẽ phái người đi giúp Thần Chi Linh Vực săn điểm tích lũy.”

“Không tệ đó.” Sương Vũ tán thưởng: “Có trình độ đấy chứ. Dù chưa đạt nhưng cũng không xấu xa gì cho lắm. Gia Tử, người đừng có lúc nào cũng nghĩ mình xấu xa như vậy có được không?”

“A... Nghe ta nói hết đã này. Chúng ta lấy cờ của Thần Chi Linh Vực nhưng không chiếm lĩnh, vậy cờ sẽ quay trở lại với họ. Lúc đó điểm của Thần Chi Linh Vực sẽ là âm 1000. Tiếp đó chúng ta sẽ chơi một chiêu hồi mã thương, giúp bang Vô Cực rút cờ, như thế bọn họ sẽ bị âm 3000 luôn. Bị âm 3000 điểm, ta tin chắc rằng Thăng Giả Vi Vương sẽ điên lên cho coi.”

“Sau đó thì sao?” Sương Vũ toát một giọt mồ hôi.

“Sau đó chúng ta sẽ liên hệ với Thần Chi Linh Vực để ngấm tới cờ của Tam Thương. Thần Chi Linh Vực mà muốn lấp được cái lỗ hồng điểm âm thì chắc chắn phải chiếm được một cây cờ lớn, chứ mấy con cá nhỏ tôm nhỏ họ ăn không vừa bụng.”

“Tiếp đó thì sao?”

“Tiếp đó chúng ta thông báo với Phong Vân Nộ rằng Thần Chi Linh Vực muốn cướp cờ của họ.”

“Còn nữa không?”

“Sau đó thì phải tùy cơ ứng biến thôi. Chẳng hạn như chúng ta có thể báo với Thần Chi Linh Vực cử người của họ đến chỗ Vô Cực lấy lại cờ để ở Lư Sơn, lúc đó chính là thời điểm mà họ đại chiến với Tam Thương, ta đoán có lẽ trên Lư Sơn sẽ không có ai thủ cả, bởi vì không cần thiết phải để người ở lại. Thế là chúng ta sẽ nhờ một bang hội khác rút cờ của hãn một lần nữa, chẳng hạn như kê người của Tam Thương ấy, Vô Cực có nội ứng trong Tam Thương mà. Âm 4000 điểm, hê hê! Như thế, không những có thể khiến cho hai bang hội bọn họ triệt để trở mặt với nhau, mà Thần Chi Linh Vực cũng sẽ mãi mãi không thể siêu sinh nổi.”

Mồ hôi của Sương Vũ đã ướt đầm toàn thân: “Vậy Tam Thương thì sao?”

“Thần Chi Linh Vực đã trở mặt với hãn rồi, vậy chúng ta sẽ điều động đội chủ công nhằm mục tiêu thẳng đến Lao Sơn, lại tăng thêm bang Vô Cực nữa thì... Ba bang đánh một bang đó! Muốn chơi như thế nào thì chơi như thế ấy.” Đường Hoa bổ sung thêm: “Những điều đó mới chỉ là lý luận suông thôi, khi thực thi cụ thể thì vẫn còn một ít khó khăn. Nhưng ta tin rằng sẽ không khiến người gục ngã được đâu.”

“Ừm... Người ra ngoài thông báo giúp cho mọi người, hội nghị sẽ trì hoãn hai tiếng đồng hồ.” Dù sao kế hoạch của Đường Hoa vẫn khá là lý tưởng hóa, Sương Vũ vẫn còn phải hoàn thiện lại đã, chẳng hạn như tin tức có bị tiết lộ hay không, chẳng hạn như biện pháp bổ cứu khi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn,... Có điều nàng thật không ngờ rằng Đường Hoa lại có thể nghĩ ra được cách này. Không đánh Tam Thương mà lại đánh Thần Chi Linh Vực, ngay cả bản thân mình cũng không nghĩ ra, vậy Phong Vân Nộ với Thăng Giả Vi Vương có lẽ lại càng không nghĩ ra được. Có điều miếng thịt này lớn quá, chỉ sợ không nuốt trôi đây... Sương Vũ quyết định sau khi thương lượng với Hạo Nhiên xong thì sẽ liên hệ với Thư Sinh. Nếu có thể nhấn chìm hai bang hội kia xuống địa ngục, vậy trong tương lai, Song Kiếm sẽ phân ra Bắc Nhất Kiếm, Nam Song Sư, một cục diện hòa bình chia hai thiên hạ. Sau đó sẽ chậm rãi ăn dần ăn dần lên, khiến cho phương Nam chỉ còn lại một bang hội duy nhất.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 207: Một Cơn Giận Dẫn Đến Phát Tài

Chương 207: Một Cơn Giận Dẫn Đến Phát Tài

Hai tiếng đồng hồ sau Sương Vũ tuyên bố hội nghị bị hủy bỏ... Đường Hoa vẫn cứ thấy buồn bực, cái chuyện mở hội nghị là chuyện chung của mọi người, mà lãnh đạo nhà người cứ nói bỏ là bỏ sao? Chẳng lẽ mọi người còn phải chờ đến khi nào người rảnh rồi thì lại mở tiếp à? Nếu có thể tùy tiện hủy bỏ như thế này, có phải nghĩa là cái hội nghị này thực ra cũng không quan trọng cho lắm phải không? Nếu không quan trọng cho lắm, vậy cần thiết gì phải mở nữa, chẳng bằng mỗi người một cái email là xong, có thể tiết kiệm được biết bao nhiêu là thời gian.

Hội nghị tuy bị hủy bỏ, nhưng mọi thành viên trong nhóm cao thủ đều phải ở lại trong Hoàng Sơn để chờ được phân phó. Đường Hoa thuận tay chụp Tinh Tinh lại: “Vay tiền!”

“Bao nhiêu?”

“Một ngàn!”

“Làm gì?”

Làm gì à? Nhì nhăng quá. Có biết vay tiền để làm gì là chuyện riêng tư của người ta không? Có điều khi cầu người thì tính khí của Đường Hoa rất rất là tốt, hơn nữa cũng rất thật thà: “Chẳng phải Sương Vũ đã có ca ca nhà người đó sao? Ta thấy có một số tiền nào đó nếu nợ thì ngại lắm.”

“Vì sao?” Tinh Tinh mờ tịt.

“Nếu có một người bạn của ta không tìm ta vay tiền, mà cứ tìm bà xã của ta... Hơn nữa ta bất cẩn lại phát hiện bà xã của ta cho hẩn vay, như vậy ta sẽ khó chịu lắm lắm.”

“Rõ rồi.” Tinh Tinh búng ngón tay: “Cầm đi.”

Đường Hoa cầm lấy ngân phiếu, nói: “Yên tâm, nhiều nhất năm ngày, cam đoan sẽ trả lại cho người.”

“Năm ngày? Người không định tham gia bang hội chiến à?”

“Không nói người biết!” Đường Hoa gọi một thanh phi kiểm ra, viết tên Sương Vũ, rồi treo ngân phiếu 2.000 kim lên, thả nó bay đi.

* * * * *

Đến xấp xỉ tám giờ tối - giờ của hệ thống, Phá Toái mới khoan thai đến trễ, nhìn mặt tên này tràn đầy gió xuân, hiển nhiên ngày hôm qua đã thoải mái lắm lắm. Giống như Đường Hoa đã đoán vậy, Phá Toái đi đến trước mặt Đường Hoa, làm vẻ mặt thật thâm trầm rồi nắm tay “Ya” một tiếng.

“Ăn được rồi à?”

“Còn chưa! Có điều Phế lão sư nói là hôm nay ta đã lấy được bốn phần rồi, cộng thêm ngày hôm qua nữa là đã đạt đến giới hạn tiêu chuẩn. Về sau phải tự dựa vào chính mình mà nỗ lực.” Phá Toái lại thần bí nói: “Ta nói với người nhé, không có người thứ ba gì đâu.”

“Hử?”

“Nhược Hân nhờ ta làm nội ứng cho bang Tam Thương. Có khả năng không chỉ là báo tin tức, mà còn có thể phải giúp nàng làm chút chuyện nữa.”

“VẬY NGƯỜI...?”

“Ta đáp ứng rồi.” Phá Toái cười ha ha, nói: “Nhưng tiểu Phế lão sư nói ngoài miệng thì có thể đáp ứng, nhưng sau lưng nhất định phải làm ngược lại, nếu không sẽ khiến cho Nhược Hân cho rằng ta là một kẻ vì nàng mà cũng chẳng màng đến nguyên tắc.”

“Người không sợ nàng giận à?”

“Không không, tiểu Phế lão sư nói làm như thế nữ nhân sẽ tức giận đấy, nhưng lại dễ dỗ vô cùng, đồng thời còn có thể đề cao địa vị của ta trong cảm nhận của nàng nữa.” Phá Toái cười hề hề hỏi: “Đúng rồi, 12 giờ tối mai mới bắt đầu, vì sao bây giờ đã tập kết rồi thế?”

“Không biết, phỏng chừng sẽ an bài cho mọi người ẩn núp bên cạnh mục tiêu đấy.”

“Đi, ta mang người đi thăm thú mấy cái phương tiện của bang hội.”

* * * * *

Sáng sớm ngày thứ hai, tổ cao thủ tham gia đột kích được chuyển đến một phân đường mới. Sương Vũ là đường chủ kiêm nhiệm, yêu cầu toàn bộ mọi người không được tắt kênh nói chuyện của phân đường này đi. Tiếp đó Đường Hoa nhận được tin của Sương Vũ: “Đi phủ Tế Nam ở Sơn Đông trước, công việc cụ thể sẽ thông báo sau.”

Sơn Đông? Thái Sơn của Nhất Kiếm, Lao Sơn của Tam Thương đều ở Sơn Đông cả. Bên trong hồ lô của cô nàng Sương Vũ này bán cái thuốc gì đây? Đường Hoa nhăn tin dò hỏi, lại bị hệ thống thông báo đối phương đã tắt công năng nhận tin nhắn. Kênh nói chuyện của phân đường cũng đã bị khóa cứng, Đường Hoa chỉ đành buồn bực đi đến Sơn Đông.

Vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Đường Hoa đã thấy không ít thành viên của Song Sư ở nơi đây. Nhưng trừ những dạng cực kỳ cá biệt ra, toàn bộ đều chẳng có ai là cao thủ cả. Thậm chí còn có người còn chưa đến cấp 45 nữa kia.

“Đánh rồi kìa!” Một bang chúng của Song Sư đứng ở giữa không trung kêu lớn: “PK nơi Nhất Phẩm cư phố Đông, bang Song Sư cấp tốc tiếp viện.”

Không phải chứ? Lúc này mà đã choảng nhau rồi à? Đường Hoa hiếu kỳ đến phố Đông nhìn, bên choảng nhau với Song Sư không phải là ai khác,

mà là Nhất Kiếm. Trên vùng trời Nhất Phẩm cư đang có mấy trăm người lập đội cầu xé nhau. Hạo Nhiên tuyên bố tin khẩn cấp trong kênh bang hội: yêu cầu toàn thể người chơi Song Sư ở Tế Nam Sơn Đông phải bình tĩnh kiềm chế, đồng thời toàn bộ thối lui đến phủ Thái Nguyên.

Tin rằng Nhất Kiếm cũng ước thúc đám bang chúng như thế, vì thấy bọn họ không hề đuổi theo. Bởi vậy một trận PK không hiểu được lý do cũng không hiểu được lý do mà kết thúc.

Có tin nhắn. Đường Hoa nhìn tên của người gửi mà sửng sốt, thế mà là Thư Sinh ! Nội dung như sau: “Người còn không đi Thái Nguyên à?”

“Ta không có đánh nhau mà, đi làm gì?”

“Gia Tử, cái màn diễn vụng về như thế là muốn khiến cho Tam Thương tin là chúng ta đang liên hợp lại tấn công hãn thôi. Kẻ bắt mắt người ta như người không xuất hiện ở Thái Nguyên thì làm sao nữa? Đi nhanh đi.”

À! Hóa ra là như vậy. Trong này còn có mấy khúc ngoặt nữa cơ. Bất kể là cái trò diễn PK kia hay là việc chuyển tới Thái Nguyên, hoặc là sự xuất hiện của mình ở Thái Nguyên, cũng đều chủ yếu khiến Tam Thương cho rằng Song Sư và Nhất Kiếm đang liên thủ định làm thịt mình hết. Thực ra đòn tấn công thật sự chắc chắn sẽ là của tổ cao thủ chưa lộ diện kia kìa... Mục tiêu là nhắm thẳng vào Hoàng Sơn của Thần Chi Lĩnh Vực.

Hóa ra mình không phải là lính tiên phong, mà là một trái bom khói do Sương Vũ quăng ra thôi. Coi bộ chuyện trong vòng 5 ngày trả lại tiền sẽ chỉ là bong bóng nước rồi... Đường Hoa là kẻ sự tới đâu thì ứng biến tới đó, đã đi theo đại bộ đội Song Sư đến Thái Nguyên, vậy cứ mặc kệ hết thảy, kiểm con thuyền nhỏ bập bênh trên sông Phần là được. Uống rượu hóng gió câu cá, cuộc đời thật quá dễ chịu mà.

Chừng trăm mét bên dưới mặt sông Phần ở Thái Nguyên có quái vật, nhưng chẳng qua cũng chỉ là đám quái phổ thông cấp 30 đến 40 mà thôi. Nhớ năm đó cái cảnh nhảy sông tự vận nơi đoạn Thái Nguyên này chỉ có thể dùng hai chữ thế này để hình dung: hoành tráng. Trong giai đoạn cấp bậc chậthội, người nhiều hơn quái ấy, một con cá có khi bị tới hai mươi người phân thây! Không còn cách nào khác cả, vì trừ bọn quái dưới nước, đám quái xấp xỉ cấp 40 đều đã có thể bay được một quãng ngắn hết rồi.

Mà sông Phần lại ở ngay bên cạnh Thái Nguyên, rất gần với Lao Sơn - nơi trú quân của Tam Thương, cho nên náo nhiệt là phải thôi.

Chỉ có điều xưa đã đâu bằng nay, hiện giờ sông Phần lặng yên lắm, quét nhìn khắp mặt sông cũng chỉ trông thấy lác đác mấy chiếc thuyền nhỏ bồng bênh thư thả như của Đường Hoa mà thôi. Mà dưới nước lại càng là trống vắng hơn, bấy quái đã nhiều năm không người quấy rầy, khá là cô quạnh.

“Không tệ đấy!” Huy Hoàng rơi xuống thuyền của Đường Hoa, không để ý đến Đường Hoa đang lười nhác nằm trên thuyền không nhúc nhích mà cầm lấy bình rượu, uống một ngụm: “Rượu ngon. Có đồ ăn không?”

“Sao người lại đến đây?” Đường Hoa ném một bao đậu phộng qua, uest oải hỏi: “Người cũng tới đây làm đàn mù à?”

“Đúng đấy! Thư Sinh nói lần này những người có chút danh tiếng đều phải ngồi yên trước đấy.” Huy Hoàng lại khen ‘rượu ngon’ một câu nữa, rồi nói: “Hiếm khi được rảnh rỗi mấy ngày, cũng hiếm khi có mấy ngày để lãng phí như thế này. Thuyền này người mua à?”

“Ừ.”

“Mua bao nhiêu?”

“Một kim!”

“À, hóa ra là người. Vừa rồi có người tố cáo việc giết người cướp thuyền, ta đoán ngay ra là chỉ có người làm chuyện đấy thôi.”

“Có thể trách ta sao? Ta hỏi hãn có bán hay không, hãn nói không bán. Ta nói trả một kim, hãn không chịu, thế là ta xử hãn thôi.”

“Ha ha!”

Nhưng Đường Hoa lại tỏ vẻ hiếu kỳ: “Người không có dự định gì à?”

“Dự định gì chứ.” Huy Hoàng than một hơi: “Ta là một tên trưởng lão mà còn không biết nhiều bằng mấy tên đường chủ nữa, còn có dự định gì? Nào... Uống với ta hai bình nào.”

* * * * *

“Giếng Thần Ma hung ác như vậy à?” Huy Hoàng sừng sốt: “Cho dù hai người chúng ta luyện tập chỉ sợ cũng khó đánh lắm.”

“Ai nói không khó chứ. Da dày máu nhiều công kích cao, ba phút này mới một lần... Thật là vô nghĩa quá rồi.” Đường Hoa nhìn lại bảng tin nhắn, có tin của Sương Vũ: lập tức dịch dung đến Giang Tây ngay. Mặc kệ! Đón bảng đóng kênh rót rượu cho Huy Hoàng. Chuyện gì cũng chẳng lớn bằng nói chuyện phiếm uống rượu với bằng hữu cả. Lại nói, bang hội có hành động thì thêm mình cũng không nhiều, mà thiếu mình cũng có ít đâu.

“Thư Sinh nhắn tin cho ta, muốn ta dịch dung đến Giang Tây.” Huy Hoàng đọc tin nhắn, xong cười hỏi: “Người nói xem chúng ta có nên đi hay không đây?”

“Người nói xem?” Đường Hoa lôi ra một tờ đặc san, nói: “Sát Phá Lang đốc lòng độ kiếp, tranh cãi nảy lửa với Thần Chi Linh Vực. Tiểu Lang đã rời bang rồi, người có đi cũng tìm không được đối thủ đúng không?”

“Ta đã nhìn rõ lắm rồi, tương lai chuyện kia của Côn Lôn ta không thể trông cậy được mấy vào sự giúp đỡ của Nhất Kiếm cả. Cùng lắm cũng chỉ là quen được một ít bạn bè mà thôi. Thật là tâm tàn như tro.”

“Có thật không đó? Đả kích lớn đến vậy à?”

“Người không biết hiện nay đang có một lời đồn rất nổi sao?” Huy Hoàng cười khố: “Nó nói Huy Hoàng đi Nhất Kiếm, Sương Vũ đi Song Sư, là vì giúp Côn Lôn xưng bá Song Kiếm đấy. Còn nói hiện giờ Sương Vũ một người hô trăm người ứng, gạt Hạo Nhiên ra dễ như trở bàn tay, rồi ta đang lôi kéo các cao thủ Nhất Kiếm, chuẩn bị đến lúc đó chuyển qua giúp Song Sư nữa.”

Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Người nào mà chẳng có mưu đồ chứ. Nhưng mà mấy người này chắc đã xem phim nhiều quá rồi hay sao mà mấy cái lời đồn như thế cũng đưa ra cho được vậy? Có điều mức hòa đồng của người ở Nhất Kiếm quả thật cũng quá tốt mà.”

“Ừ! Chính bởi như vậy nên bọn Thư Sinh đã coi ta là người ngoài rồi đấy. Không lấy cái danh trưởng lão... Đúng rồi, còn có tin đồn rằng ta không lấy tiền hoa hồng là vì thu mua lòng người nữa. Ta thật muốn chửi cả tổ tông mười tám đời của hần lăm, đấy chẳng phải là vì ta đây muốn ngày sau nhờ Nhất Kiếm giúp đánh Cửu Thiên Huyền Nữ một trận đó sao? Ta vẫn cứ thắc mắc, vì sao bọn Thư Sinh cũng đi tin nhĩ?”

“Cũng có khả năng là bọn Thư Sinh sẽ tin đấy, hiện giờ đã không còn là lúc mới vào trò chơi nữa, Nhất Kiếm hiện đã là nhãn hiệu nổi tiếng rồi... Tôn Minh có nói với ta rằng mấy cái bang hội lớn trong trò chơi đều giống như những công ty trong hiện thực vậy. Người thì giống như đại biểu của công nhân, có uy vọng, lại được tín nhiệm. Những đầu sỏ trong công ty sẽ không thích những người như thế, đặc biệt là khi người thậm chí còn không chịu gia nhập hội đồng quản trị.”

“Có lẽ, có lẽ!” Huy Hoàng là người cầm lên được thì bỏ xuống cũng được: “Uống rượu!”

* * * * *

12 giờ đêm cũng tức là 0 giờ sáng, hệ thống phát thanh: sự kiện tranh bá bang hội bắt đầu. Điểm công đức của mọi thành viên các bang hội có nơi trú quân sẽ được khóa lại trong mười lăm ngày. Trong thời gian diễn ra sự kiện, Sơn Hải giới tạm thời đóng cửa, mọi người chơi ở trong Sơn Hải giới sẽ bị truyền tống hết về môn phái, đồng thời mọi truyền tống trận cũng sẽ bị đóng kín công năng.

“Đánh nhau rồi!” Đường Hoa nhìn vầng mặt trời tỏa sáng trên không mà cảm thán: “Đã lâu ta không nhìn thấy sao trời rồi.”

“Hử?”

“Ý ta là nói đến sao trên bầu trời đấy.” Đường Hoa giải thích xong thì gắm nghĩ một chút, rồi móc ra một tờ ngân phiếu 600 kim, gọi một thanh phi kiểm ra, ra lệnh cho bay về phía Sương Vũ. Tiền thuê này ta không cần nữa làm gì. Thực ra hắn cũng khá giống với Huy Hoàng, cũng không muốn bị coi là một người ngoài. Tuy hắn không mẫn mà gì với sự vụ trong bang hội, nhưng lần này Sương Vũ lại sắp hắn ra ngoài kế hoạch, hắn ít nhiều gì cũng thấy có chút khó chịu. Thậm chí ngay cả chuyện mình làm đạn mù cũng là từ lời lẽ trong tin nhắn của Thư Sinh mới suy ra được nữa.

Có điều hắn lại không ngờ rằng việc hắn với Huy Hoàng lưu ở đây lại khiến cho đám thủ lĩnh Tam Thương với Thần Chi Lĩnh Vực đều bức bối trên đầu hết.

Thắng Giả Vi Vương phát tin cầu cứu: “Song Sư, Vô Cực, Nhất Kiếm đang tụ tập tấn công Lư Sơn.”

Cấp dưới của Phong Vân Nộ hồi đáp: “Đệ nhất cao thủ của Song Sư là Đông Phương Gia Tử và đệ nhất cao thủ của Nhất Kiếm là Huy Hoàng vẫn còn đang ở sông Phần Thái Nguyên, chưa tới Giang Tây.”

Bởi thế Phong Vân Nộ bắt đầu bị rối rắm. Tuy cao thủ không phải là lực lượng chủ yếu trong bang chiến, nhưng không thể phủ nhận là một cao thủ sẽ khiến cho sĩ khí của mọi người tăng lên một mức cực kỳ rõ rệt. Nhưng vì sao hai người này vẫn còn ở Thái Nguyên chứ? Lẽ nào mục tiêu thực sự của họ là muốn đánh Lao Sơn sao?

Lại có một cấp dưới khác của Phong Vân Nộ báo cáo: “Thần Chi Linh Vực muốn rút nhân thủ ở gần Lao Sơn của chúng ta để tiếp viện Lư Sơn của họ.”

Một cấp dưới khác nói: “Bang chủ! Không thể để cho họ lui được, nếu vãn nhất mục tiêu của Nhất Kiếm và Song Sư là chúng ta, vậy chúng ta sẽ chịu không nổi đâu.”

“Ừm!” Phong Vân Nộ lập tức liên hệ với Thắng Giả Vi Vương: “Theo thông tin đáng tin cậy, mục tiêu chủ yếu của họ là Lao Sơn, đánh Lư Sơn chẳng qua chỉ vì để nghi binh mà thôi. Nguồn thông tin đáng tin cậy.”

“Đệt bà!” Thắng Giả Vi Vương tức giận bùng bùng: đã đánh đến lưng chừng núi luôn rồi, lổm ngà lổm ngổm toàn là người, ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy được mà còn bảo là đánh nghi binh hay sao?

* * * * *

8 giờ sáng ngày thứ hai, Đường Hoa quơ tay chụp lấy một thanh phi kiếm, phi kiếm này là do Tôn Minh phát đi, mang đến Vô Biên đặc san kỳ mới nhất. Bởi vì mọi phóng viên đều đã đi ra ngoài theo dõi việc chiến đấu của các bang, cho nên chất lượng của kỳ đặc san này khá là phiêu.

“A? Hóa ra Huyền Huyền chưa từng yêu đương cơ đấy.”

Huy Hoàng thuận tay kéo một nửa đặc san qua coi: “Bên nửa của ta bảo minh tinh XX vẫn là trai tơ.”

“Thực ra ta cũng vậy!” Đường Hoa cười ha ha một tiếng.

Khắp cả cụm máy chủ đang đánh sống đánh chết, vậy mà thân là hai đại cao thủ, hai người này lại đang đứng tán dóc chuyện trên trời dưới đất ở chỗ này đây. Sau khi trải qua một tiếng đồng hồ nghiên cứu, Đường Hoaxem lại bằng thời gian của hệ thống rồi nói: “Che mặt đi, che thêm batấm vải nữa.”

“Chuyện gì thế?”

“Đi phát tài!”

* * * * *

Thần Chi Lĩnh Vực cơ hồ là lấy tỉ lệ 1:2 mà kiên trì chiến đấu. Không có cao thủ nào để đưa ra, chỉ toàn là nhờ mọi người gắng thủ. Những người tử vong thì sau khi ngồi trong địa ngục hết một tiếng đồng hồ, chẳng bổ sung được phẩm gì, cứ thế bay tới Lư Sơn đánh tiếp. Khả năng điều hành của Thư Sinh với Sương Vũ rõ ràng là cao hơn một tầng, nào là chặn đường nhân viên hồi sinh, nào là bao vây xen kẽ phân cách, rồi nào là tiểu đội chuyên ngăn đánh đường chủ phó đường chủ, v.v...

Thắng Giả Vi Vương lập tức liên hệ với Phong Vân Nộ: “Lập tức phái viện quân tới... Cho dù là không có, người cũng phải gọi nội ứng rút cờ mới được.”

“Nội ứng đi tong hết rồi.” Phong Vân Nộ cười khổ, đến hiện giờ hẳn mới tin rằng Thần Chi Lĩnh Vực chính là mục tiêu tấn công của ba bang kia, mà những tên nội ứng lúc đầu vẫn liên hệ tốt với mình vừa thấy tình hình trước mắt như thế đều tỏ ý rằng họ đang bận việc hết. Coi bộ lá cờ đồ kia của Thần Chi Lĩnh Vực đã mất chắc chắn rồi đây.

“Bang chủ, có một người che mặt nói muốn gặp ngài.”

“A? Dẫn hắn đến.”

Người che mặt nhìn thấy Phong Vân Nộ cũng không có nói chuyện, mà chỉ lặng lẽ đưa ra một tờ giấy. Phong Vân Nộ nhận lấy đọc: “Trong vòng ba tiếng đồng hồ sẽ nhổ cờ đỏ của Song Sư lên, năm ngàn kim! Đưa trước hai ngàn kim.”

“Dựa vào cái gì để ta tin các người?”

Người che mặt kia lật qua mặt bên của tờ giấy, Phong Vân Nộ ói ra một bùm máu, cái trò này hắn đã quen quá rồi, ở trong trận Bát Quái, nguyên cả một đám người đã bị trò này bán đi hết ráo mà. Ha, thế mà là

Đông Phương Gia Tử đây! Trên mặt trái viết: người đã không còn sự lựa chọn nào nữa, một khi Thần Chi Lĩnh Vực bị rút cờ, tất nhiên sẽ toàn lực tấn công những bang hội khác để cướp cờ. Tam Thương một bàn tay khó vờ nên tiếng.

“Hai ngàn kim.” Phong Vân Nộ biết mình không thể do dự được nữa, bèn bỏ ra 10 phút tìm người gom góp tiền. Hẳn biết rõ nhân phẩm của Đường Hoa, cứ có tiền thì là cha mẹ, mà việc này thật đúng là chỉ có Đường Hoa có thể làm được.

Người che mặt kia thu ngân phiếu xong không nói một câu nào, chỉ gật đầu rồi đi.

Lại qua một hồi nữa, có một thành viên trong bang chạy tới: “Bang chủ, có một người che mặt bảo ta chuyển phong thư này cho ngài.”

“A?” Phong Vân Nộ giật mình, có một dự cảm bất tường, bèn lập tức mở thư ra: “Cám ơn về hai ngàn kim kia. Nếu muốn biết ta là ai, vui lòng cho thêm hai ngàn kim nữa, cám ơn!”

* * * * *

“Mỗi người một ngàn!” Đường Hoa đập một tờ ngân phiếu vào trong tay Huy Hoàng.

Huy Hoàng cười khố, ban đầu hẳn đã bị Đường Hoa làm giật mình không nhẹ, trong ba tiếng đồng hồ mà rút cờ của Song Sư, chỉ bằng vào hai người bọn mình à? Sau khi biết rõ được ý đồ, hẳn lại học hẳn ra một bùm máu, đây là cái trò tay không đào địa lôi, người coi Phong Vân Nộ là đứa ngốc à? Nhưng hẳn thật không ngờ Phong Vân Nộ lại thực sự đưa tiền ra ngay, thế là bản thân mình chưa nói dù chỉ một câu đã lấy được hai ngàn kim: “Bây giờ nên làm gì?”

“Ta đang đợi ngân phiếu từ ta.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng.

* * * * *

Bị rút cờ rồi... Thăng Giả Vi Vương nhìn đám địch nhân ba bang rút đi như thủy triều mà không thể át nổi cơn tức. Nhưng còn cách nào nữa đâu, thực lực đã bày ra trước mắt, hiện giờ điều duy nhất mình có thể làm chỉ là lấy lại cờ đỏ, hoặc là hạ thủ với các bang hội khác thôi.

“Lão công, Thi Thi có việc tìm chàng.” Thăng Giả Vi Hậu đặt nhẹ hai bàn tay lên vai của Thăng Giả Vi Vương.

“Mời!” Nữ nhân trừ thân mình ra còn lại tất cả đều sẽ bán kia không có chuyện là sẽ không lên Tam Bảo điện đâu.

“Nói thẳng vào vấn đề nào!” Thi Thi nói: “Ta có một tin tức này muốn bán cho người, nhưng ta không chắc chắn rằng người có đưa ra một cái giá xác đáng hay không. Ta có thể cam đoan nguồn tin này là chân thực đáng tin, đồng thời cũng phù hợp với tình thế trước mắt.”

“Cái này... Làm sao giao dịch đây?” Thăng Giả Vi Vương cười ha ha một tiếng. Mua bán tin tức thì không thể một tay giao tiền một tay giao hàng được, nếu đưa tiền trước, lỡ đâu tin tức chẳng đáng giá gì thì biết làm sao? Mà chuyện đưa tin tức trước thì Thi Thi sẽ tuyệt đối không làm.

“Tin tức này có quan hệ đến sự tồn vong của Thần Chi Linh Vực.” Thi Thi nói: “Tuyệt đối không phải là nói hoang hay dọa dẫm gì. Kẻ nghĩ ra kế hoạch hủy diệt bang hội của người là một người tên gọi Đông Phương Gia Tử. Ta đánh giá tin tức này ít nhất cũng phải trị giá một vạn kim, có điều dù sao nó cũng chỉ là tin tức, có lẽ người sẽ cảm thấy chẳng đáng, cho nên ta chắc giá năm ngàn kim.”

“Có thể hỏi là ai đã đưa tin này cho người được không?”

“Xin lỗi, chuyện này là bí mật.” Thi Thi nói: “Năm ngàn kim, chẳng qua chỉ là mười ngày thu nhập của bang các người mà thôi, hoặc là hai tháng thu nhập cá nhân của người. Ta tin rằng số tiền này chắc chắn sẽ do công khoản bỏ ra, nếu như bang hội không còn nữa, vậy số công khoản này sẽ chỉ thành chiến lợi phẩm của hệ thống mà thôi. Ta cảm thấy hiện giờ người đang rất được lợi đấy, hy sinh thứ không thuộc về người, nhưng thứ hồi báo lại sẽ thuộc về người.”

“Lời nói của người đã đả động được ta.” Thăng Giả Vi Vương đưa ngân phiếu ra.

Thi Thi nghiệm chứng ngân phiếu, xong nói tiếp: “Tin tức chính là...Ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài cướp cờ với quy mô lớn, bởi vì mười tám tiếng đồng hồ sau cờ đỏ của các người sẽ trở lại Lư Sơn. Kế hoạch của bọn họ là bang Vô Cực sẽ rút cờ lần thứ hai.”

“Nhưng nếu bọn họ lại tiếp tục tấn công, vậy bọn ta cũng vẫn cứ đỡ không nổi.” Thằng Giả Vi Vương có cảm giác mình đã bị lừa.

“Không! Bên vừa rút cờ là Song Sư, bởi vì rút cờ thất bại, trong vòng năm ngày họ sẽ không thể tiến vào Lư Sơn được. Hệ thống phòng ngự của bang người, ta nghĩ nếu chỉ chống đỡ một bộ phận nhân thủ của Nhất Kiếm và toàn bang Vô Cực hẳn vẫn khá là thoải mái đấy.” Thi Thi bỏ ngân phiếu vào trong túi Càn Khôn, hỏi: “Tin tức này có đáng giá năm ngàn kim không?”

“Đáng! Tuyệt đối đáng giá.” Thằng Giả Vi Vương bắt tay với Thi Thi. Ác độc quá, hai lần rút cờ, sau đó mình có muốn xoay ngược lại cũng khó vô cùng. Đông Phương Gia Tử đáng chết, đừng để cho ta thấy mặt người.

“Đề nghị cá nhân.” Thi Thi nói: “Người có thể liên hệ với Tam Thương, lợi dụng thông tin này để cướp ngược lại cờ của Vô Cực. Tin tức này thuộc dạng tài trợ của cá nhân người cung cấp thông tin, không cần thu bất cứ phí dụng gì cả.” Ha, thằng nhãi này cũng thật là hung hãn quá đi, lát nữa thế nào cũng sẽ đi bắt bí Vô Cực đây. Thi Thi nhin không được mà tán thưởng thầm trong lòng một tiếng.

* * * * *

“Tiền đến rồi!” Đường Hoa nói: “Bốn ngàn, mỗi người hai ngàn. Nữ nhân chết tiệt, phí thủ tục mà cũng tới 20%.”

Huy Hoàng đã không còn nhớ được đây là lần thứ mấy trong ngày hân cười khổ rồi, nhưng lần này vẫn cứ là cười khổ tiếp. Nhớ năm đó mình kiếm đấ để trả tiền, đánh đến ỏi N lần mới ki cóp được một ngàn kim, mà bây giờ nhìn lại tốc độ kiếm tiền của Đường Hoa xem, thật chẳng chậm hơn mấy intiền là mấy. Thật là người so với người tức chết người mà. Cũng còn may đây là bạn của mình, mình vẫn còn chưa sinh lòng ghen tị với hành vi bại hoại như thế. Người ta có hư hỏng cũng phải xem thiên phú nữa, có mấy người hư hỏng rồi chỉ có thể làm lưu manh phố chợ, lại có mấy người hư hỏng rồi lại có thể nắm được cả thế giới. Một lần sự kiện bang hội chiến đã khiến người xấu này kiếm đầy bồn đầy bát rồi... Ừm, hình như bản thân mình cũng đã cầm tiền, thế mà lại quy hân thành người xấu... Thật là mất đạo đức quá.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 208: Sương – Giận

Chương 208: Sương – Giận

Đánh xong rồi đi, chừng trăm tên cao thủ trong phân đường của Sương Vũ đang hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã khó có. Lá cờ của Thần Chi Lĩnh Vực thì đã lấy rồi, nhưng không thể đưa lại cho hân được, mà nhất định phải chờ đủ mười tám giờ, rồi người còn phải cắm lá cờ đó vào nơi không thuộc phạm vi trú quân của mình nữa, như vậy lá cờ ấy mới quay trở về với Thần Chi Lĩnh Vực được. Bởi vì có mười tám tiếng đồng hồ đó, cho nên đám cao thủ vừa trải qua một tràng ác chiến này mới bắt đầu nghỉ ngơi.

Chơi trò chơi là như vậy, đánh dạng bày đàn sẽ khiến người ta hưng phấn, khiến người ta mong ngóng, nhưng nếu đánh thường xuyên quá, hoặc thời gian chiến đấu quá dài, vậy sẽ ngấy sẽ phiền lắm. Nghỉ ngơi một

cách thích hợp là điều tất yếu, để có thể chinh lý lại trang bị, mua bán được phẩm, nói chuyện phiếm uống rượu đánh rằm, v.v...

Đề tài sôi nổi khi mọi người tán gẫu bấy giờ chính là một phát hiện do Song Kiếm nhật báo tuyên bố, đó là sau khi một người tử vong đến năm lần trong bang hội chiến, thời gian giam giữ sẽ phải tăng gấp đôi. Vẫn chưa có thể chứng thật được thông tin này là thật hay giả, có điều thà tin nó là có còn hơn tin nó là không, Sương Vũ vẫn cứ sắp xếp người kiểm kê số lần tử vong của mọi người, để thống kê lại.

Cũng trong thời gian này, Sương Vũ mới biết Đường Hoa không có ở đây, sau khi dò hỏi nàng mới biết, từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ chưa ai từng trông thấy hẳn cả. Bấy giờ Sương Vũ mới nhớ hình như Đường Hoa có thả phi kiếm chuyển cho mình hai ngàn sáu trăm kim. Tra thông tin Đường Hoa, kênh thông tin đã đóng, chắc chắn kênh bang hội cũng đã đóng luôn rồi.

Dò hỏi Tinh Tinh, Tinh Tinh tỏ ý rằng có khả năng tên ấy đã phát tài rồi, bởi vì số tiền hăn mượn mình thế mà đã trả xong xuôi. Theo yêu cầu của Sương Vũ, Tinh Tinh bói vị trí của Đường Hoa, nhưng không được chút gì. Nhị kiếp đã khác xưa nhiều lắm, Đường Hoa đã không còn là người bình thường, không phải là kẻ mà người dựa vào thần khí là có thể bói ra được.

Sương Vũ lập tức tuyên bố mệnh lệnh trên toàn kênh bang hội: phát hiện Đông Phương Gia Tử lập tức báo cáo. Cũng cùng lúc đó, Thư Sinh nhận hỏi có thấy Huy Hoàng ở đâu không. Sương Vũ trả lời không thấy, Tinh Tinh bói ra chỗ hiện tại của Huy Hoàng, hóa ra là đang thả thuyền bông bênh ở hạ du Thái Nguyên.

Trong khoảng thời gian này, Sương Vũ không có tâm trí đâu để mà để ý tới Huy Hoàng hoặc Đường Hoa nữa, bởi vì số lần tử vong của mỗi người đã được báo lên. Nàng nhất định phải một lần nữa điều chỉnh lại trận hình tấn công, sắp xếp các cao thủ từng tử vong hơi nhiều lần đến vị trí có phần an toàn hơn. Sau khi làm xong xuôi hết thấy những sự tình này, thời gian đã không còn bao nhiêu nữa, tổ cao thủ lại tiếp tục xuất phát đi đến Lư Sơn.

Cờ đỏ đã trở lại với Thần Chi Lĩnh Vực, tổ cao thủ của Song Sư vì rút cờ thất bại nên dĩ nhiên không thể nào tiến vào Lư Sơn được. Họ đến gần

đó với mục đích rất rõ ràng, đó là vây chặn đám người vừa hồi sinh. Mà hai trăm người của Nhất Kiếm và gần vạn người của Vô Cực sẽ là đội chủ lực tấn công núi. Dù sao thì Thần Chi Lĩnh Vực đã không còn cớ đỏ nữa, sẽ không phái người canh giữ trên núi Lư Sơn làm gì.

Nhưng không ngờ, lần hành động này lại xảy ra vấn đề rất lớn. Đầu tiên, tổ cao thủ Song Sư chuyên bao vây tiêu diệt đám nhân viên hồi sinh lại bị mấy ngàn tên bang chúng Tam Thương mai phục đánh hội đồng ở điểm sống lại trong thành thị. Bộ phận tấn công Lư Sơn lại càng gặp phải sự phục kích dữ dội hơn, mọi thành viên Thần Chi Lĩnh Vực đều dùng khỏe ửng mệt. Có một tin tức càng tồi tệ hơn, đó là nơi trú quân của bang Vô Cực - núi Vô Di - đã bị gần trăm tên cao thủ Tam Thương xông vào đột kích... Mà Vô Cực vì để đánh được Lư Sơn, gần như đã vận dụng toàn bộ mọi lực lượng của bang hội đi hết rồi, số người ở lại giữ núi cũng chẳng qua chỉ mấy trăm mà thôi, cấp bậc cũng cao thấp không đều. Lực lượng này để đối phó với một ít bang hội nhỏ thì còn đủ, chứ đừng nói tinh anh của Tam Thương, thật là trì hoãn một chút thời gian cũng không làm được.

Phòng thì gần như không mà công thì có chuẩn bị, đây cơ hồ là một trận đồ sát thiên về một bên. Điểm sống lại trong thành thị lại bị bang chúng Tam Thương vây ngược trở về, ai đi ra thì giết người đấy. Dưới sự bất đắc dĩ, mọi nhân viên chết trận đành phải hồi sinh nơi môn phái, mà bởi vì như thế, tổng thể nhân viên đã bị phân tán trên diện tích lớn, lần hành động này đã thất bại.

Dưới tình hình này, Sương Vũ quyết đoán bảo Hạo Nhiên xuất binh tấn công Tam Thương, Thư Sinh cũng vui vẻ phái người đi theo. Nhưng vẫn thất bại... Tam Thương dù sao cũng là một bang lớn, người nhiều thế chúng, số nhân viên rút ra để quấy rối chẳng qua chỉ hơn hai phần mà thôi, bảy phần mấy còn lại vẫn còn đang thủ chắc chắn ở Lao Sơn. Hơn nữa Thần Chi Lĩnh Vực bởi vì phòng ngự thành công, nên đã phái ra một bộ phận viện binh bắt đầu tiếp viện. Cuối cùng liên quân của Thư Sinh và Sương Vũ chỉ có thể bại lui mà đi.

Muốn một lần nữa tụ tập nhân mã để điều chỉnh sắp xếp, cũng cần ít nhất một ngày thời gian. Mà lúc này, Vô Cực bởi vì đánh úp không thành lại

bị rút cờ, đã có chút cuồng loạn.

“Có nội gian!” Trong hội nghị ba bang, Sương Vũ rất chắc chắn hạ kết luận: “Tên nội gian này đã tiết lộ toàn bộ kế hoạch của chúng ta rangoài.”

“Ừ! Là Thi Thi!” Thư Sinh gật đầu: “Đã tra ra được rồi, có điều theo tabiết là có người đã ủy thác Thi Thi bán ra thông tin này. Còn phần là ai bán thì Thi Thi không nói, cũng sẽ không nói.”

“Kẻ biết kế hoạch trừ ba người chúng ta ra, chỉ có Hạo Nhiên và NhấtKiếm. Còn có...” Sương Vũ ngẩng đầu nói: “Ta nghĩ ta đã biết là ai rồi.”

“Là ai?”

Sương Vũ lắc đầu nói: “Ta đi tìm hắn.”

* * * * *

“Tờ ngân phiếu này lại là thế nào đây?” Huy Hoàng lại cười khổ nữa rồi.

“Còn ít quá à?” Đường Hoa nằm trên thuyền uống rượu, nói: “Không còn cách nào cả, bán tin tức thì giá hời, chứ nghĩ ra kế hoạch giùm người khác cũng chỉ có giá này thôi... Ta nghĩ ra một kế hoạch cho Sương Vũ, một xu tiền cũng không có, mà cả tiếng cảm ơn cũng không. Còn Phong VânNộ người ta thì không những đưa tiền, đã vậy còn nhờ Thi Thi chuyển đạt lòng biết ơn của hắn tới ta nữa.”

“Kế hoạch gì thế?”

“Phá hủy liên minh ba bang của họ. Kỳ thực là xào lại cơm cũ mà thôi. Ta bảo bọn họ lấy được cờ của Vô Cực rồi thì đừng cầm, mà rút thêm một lần nữa. Con người Vô Cực thì ta biết, tâm còn cao hơn trời, một khi bị rút cờ chắc chắn sẽ càng căm hận bang Tam Thương hơn, kết quả là không ai thủ núi, cờ đỏ quay trở về lại bị người ta rút lần nữa, sẽ mãi mãi không được siêu sinh luôn.”

Huy Hoàng gãi đầu: “Gia Tử à, nhưng làm vậy thì...”

“Biết người muốn nói gì rồi. Ta nghĩ người muốn tìm ta sẽ mau tới thôi. Người bây giờ cứ đi vào thành Thái Nguyên uống chút rượu đi, nếu có hỏingười, cứ nói chưa từng gặp ta là được.”

“Được!”

* * * * *

“Mục tiêu đã đi tẩu lâu Thái Nguyên.” Tinh Tinh báo cáo.

“Biết rồi!” Sương Vũ rất nhanh đã tới được thành Thái Nguyên, đồng thời cũng tìm được tẩu lâu kia, hơn nữa còn tìm được Huy Hoàng nữa. Nhưng nàng không ngờ lại chỉ có một mình Huy Hoàng đang uống rượu buồn: “Gia Tử đâu?”

“Trên dây leo.” Huy Hoàng uống rượu.

“Ta nói Đông Phương Gia Tử ấy.”

“Ở trên dây leo Đông Phương.” Tiếp tục uống rượu, thật là uống không say mà... Trong hiện thực mà có tẩu lượng cỡ này là được rồi. Huy Hoàng thật là bội phục Đường Hoa lắm lắm, thế mà có thể đoán trước rằng sẽ có người căn cứ tọa độ của mình đến tìm hắn như thế đấy.

“Coi bộ không có ý nghĩa gì cả.” Sương Vũ xoay người nói: “Đi đây.”

“Khoan đã!” Huy Hoàng đặt một tờ giấy lên mặt bàn: “Người xem xong rồi cho một cái giá thích hợp đi... Đừng trừng ta mà, ta cũng là bị người ta nhờ thôi. Người cũng biết đấy, cho dù ta không giúp Gia Tử đưa tờ giấy này, cũng có người khác...” Huy Hoàng vội vàng ngậm miệng.

“Nói như vậy, người thừa nhận là biết Gia Tử ở đâu phải không? Và cũng biết mấy ngày nay hắn đã làm cái gì phải không?”

Huy Hoàng nhấp miếng rượu, mân mê cái chén một lúc rồi nói: “Vì sao người tiếp thu ý kiến của Gia Tử, lại không để hắn biết kế hoạch của các người, đồng thời cũng điều hắn đi mà không hề nói ý đồ thực sự cho hắn thấy?”

“Hắn chỉ là một thành viên trong bang hội thôi. Ta không có khả năng nói kế hoạch cho tất cả mọi người biết được. Cho dù ta muốn, ta cũng không có tinh lực mà làm.”

“Gia Tử là bạn của người.”

“Trong phân đường hiện giờ của ta mỗi người ta đều quen biết, có hơn baphần rất quen thuộc với ta, có hơn một phần là bạn bè lâu ngày.” Sương Vũ Sương Vũ: “Lẽ nào ta có thể nói kế hoạch cho họ biết sao?”

“...” Huy Hoàng im lặng hồi lâu rồi nói: “Gia Tử đang ở trên một chiếc thuyền khoảng ba mươi dặm hạ du Thái Nguyên.”

* * * * *

Thuyền đi người không, Sương Vũ cầm lên một tờ giấy bị chặn dưới một hòn đá, đọc: “Ta biết ngay lập trường của tên Huy Hoàng chết tiệt nhà người không kiên định mà, bị người ta chất vấn vài câu là sẽ bán đứng boss Gia Tử ngay. Sẵn tiện cho ta hỏi một tiếng, Sương Vũ có mua phần tình báo kia không? Nếu số tiền nha đầu này đưa vượt qua hai ngàn kim thì có thể xem mặt trái, nếu không đưa tiền thì ba năm không kiếm được chồng.” Sương Vũ xem thư này mà thật là khóc cười không được: “Đưa tình báo cho ta, ta đưa tiền cho người.”

Giao dịch tình báo xong đọc qua, hóa ra là tin Vô Cực gặp nạn. Biện pháp ác độc như vậy chắc chắn là tên rau củ nào đó nghĩ ra rồi. Lấy biện pháp mà mình nghĩ ra đem bán lấy tiền nhà thứ nhất, sau đó lấy tiền nhà thứ hai để chỉ cho cách phá giải biện pháp ấy. Sương Vũ nghiêng răng lật mặt trái của bức thư: “Thực ra người không đưa tiền thì Huy Hoàng cũng sẽ không giấu người đâu. Cảm ơn vì hai ngàn kim kia, người mà ngài tôn kính nhất - Gia Tử. X giờ ngày X tháng X năm X.”

Huy Hoàng vội nói: “Tiền này người cầm lại đi.” Xấu hổ thật mà... Cái này tuyệt đối là màn trả thù vì mình đã bán đứng tên rau củ kia đấy.

“Đừng!” Sương Vũ vội nói: “Ta biết tên Gia Tử chết tiệt này, vạn nhất mà ta cầm lại tiền, hẳn chắc chắn sẽ báo cho Tam Thương rằng ta đã biết hết kế hoạch cho xem. Ta tiêu tiền mua chút an tâm vậy. Ta đi đây... Ừm, Huy Hoàng, hình như Thư Sinh đang hỏi về người đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

“Chúng ta chỉ là người ven rìa thôi.”

“Đừng nghĩ nhiều quá, ai cũng có vị trí của mình hết. Đi đây, bái bai.”

“Bái bai!”

* * * * *

Đường Hoa từ dưới mặt nước nhảy lên trước mặt Huy Hoàng: “Hà hà! Bán đứng huynh đệ.”

Huy Hoàng lại cười khổ, mình vẫn cho là thằng nhãi này đã chạy đi rồi đó chứ, nhưng không ngờ là người ta lại chui vào trong nước luyện cấp thểnày. Mái tóc đã bị người ta nắm trong tay mất rồi... Mình đã ăn đã cầm,lại còn bán đứng người ta nữa, thật là trong lòng có quỷ đấy.

“Gia Tử!” Huy Hoàng hết sức áy náy.

“Thôi được rồi, ta biết người sẽ bán đứng ta mà, ta không trách người.” Đường Hoa rất rộng lượng. Mà thực ra việc này cũng không phải là bánđứng gì, mình cũng có sợ Sương Vũ đâu... Mình quả thật là có hơi sợSương Vũ đấy, không làm chuyện đui lý thì không sợ quỷ gõ cửa mà.

“Gia Tử, bạn tốt à, ta chưa nói xong.” Huy Hoàng kích động hỏi: “Nếu như ta lại bán đứng người lần nữa thì sao?”

“Thì thôi, cái sự bán đứng của người cũng có giới hạn lắm rồi. Không cóviệc gì cả.” Đường Hoa đột nhiên nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nhỏ giọnghỏi: “Người nói là lại bán đứng... Không phải là ả ngốc kia chưa đi xáo đó chứ?”

“Ả ngốc kia đang ở đây này.” Từ bên trong khoang thuyền nho nhỏ, SươngVũ chui ra: “Chẳng qua tỷ tỷ không muốn bóc mẽ người thôi, cái trò mèoba căng kia của người mà cũng dám đưa ra à?”

“Ấy cha cha, đây chẳng phải là Sương Vũ bang chủ đó sao?” Đường Hoa lấytừ trong túi Càn Khôn ra bàn, ghế đặt lên trên thuyền rồi nói: “Sương Vũ bang chủ, mời ngồi, lúc nào mà lại có thời gian rảnh ghé thăm cáithuyền cón con của kẻ hèn này thế?”

“Ta hỏi người, người là kẻ đã bán đứng kế hoạch à?”

“Phải!” Đường Hoa gật đầu.

“Người là kẻ đã hiến kế diệt Vô Cực cho Tam Thương sao?”

“Phải!” Đường Hoa lại gật đầu.

“Rất thản nhiên đấy.” Thanh âm của Sương Vũ chợt biến đổi: “Vì sao?”

“Làm tiền í.”

“Hoàn toàn là làm tiền thôi sao?”

“Ừm... Thằng thăn mà nói thì ta cũng không biết.” Đường Hoa gãi đầu.“Chỉ là cảm thấy có thể đùa nghịch mấy bang hội lớn các người như mộtdám ngốc, sẽ có chút cảm giác thành tựu thôi. Các người chơi trò

chơi,ta lại chơi đùa các người. Ai cũng có lạc thú của riêng mình, chẳng phải người đã nói rằng kiến thiết bang hội cho tốt chính là cảm giác thành tựu của người đó sao? Có khả năng đây chính là cảm giác thành tựu của bản thân ta.”

“Nhưng chúng ta là bạn bè mà?”

“Bạn bè? Không dám. Bị người phái đến Tế Nam như một đứa ngốc, lại bị điều đi Thái Nguyên như một đứa ngốc, cuối cùng lại bảo ta đi Giang Tây. Ta nói này Sương Vũ, ta ở trong mắt người có phải giống với một món đồ chơi lắm không?”

“Người... Sao hôm nay lại tự ái cao như thế?” Sương Vũ nói: “Phải, là ta không đúng. Bảo người đi Thái Nguyên là bởi vì bọn ta còn chưa có xác định được kế hoạch tác chiến, bọn ta phải xem xem phản ứng của Tam Thương như thế nào rồi mới quyết định tiếp thu kế hoạch của người được. Cũng không phải là cố ý giấu người cái gì, thực ra đến lúc bảo người đi Giang Tây, bọn ta mới xác định được kế hoạch.”

“À! Vậy ta ngược lại còn phải cảm ơn người rồi.” Đường Hoa dừng dừng dậm dậm trả lời.

Câu nói này đã chọc giận đến Sương Vũ, Sương Vũ nói: “Người cho rằng tác ý từ Hoàng Sơn bay tới Thái Nguyên lãng phí khoảng thời gian này là vì cái gì chứ? Người cho rằng ta đứng ngăn người trong khoang thuyền là để làm cái gì chứ? Lẽ nào người thực sự cho rằng đệ nhất cao thủ đáng giá như vậy sao? Nói chuyện không hợp ý... Huy Hoàng, ta đi đây.”

“Đừng mà...” Huy Hoàng định ngăn cản, nhưng Sương Vũ đã bay đi không hề ngoảnh đầu lại.

“Nữ nhân này...” Đường Hoa rất xấu hổ nhún vai: “Hóa ra khi tức giận cũng rất đẹp đấy.”

“Ha ha!” Huy Hoàng cười lắc đầu: “Ít nhất thì người ta cố ý tìm đến người cũng không phải là muốn chất vấn người cái gì, mà là muốn giải thích sự hiểu lầm thôi.”

“Ai...” Lúc này lại đến phiên Đường Hoa cười khố.

“Sương Vũ lúc thường tính khí rất tốt, luôn biết thông cảm với người khác. Nhưng tính cách như vậy mà không nổi giận thì thôi, chứ một

khinh bỉ giận rồi, sẽ không dễ dãi xuống nổi đâu. Lại nói...” Huy Hoàng ngẫm nghĩ một chốc, rồi nói: “Người mà có thể khiến cho nàng tức giận, hẳn phải là người khá quan trọng.”

“Ý người là... Nàng tức giận với ta, ta hẳn phải cảm thấy vinh hạnh đúng không?”

“Nói thật thì...” Huy Hoàng hỏi: “Người có khi nào vì một người đồng sự nói bậy với người mà tức giận không? Đám người từng trải như chúng ta đây chắc chắn là sẽ không, bất cần nghe được thì coi như chưa nghe, không những không có khả năng sẽ tức giận, mà càng không có khả năng sẽ hời hợt mặt người đồng sự này nữa. Ví dụ như người vậy, trong trò chơi có biết bao nhiêu người nói người là đồ khốn sau lưng người, người sẽ đi so đo với họ sao? Nhưng đối lại là ta hoặc là đám người Phá Toái lên nói người là đồ tiểu nhân, người sẽ tức giận hay không?”

“Được! Ta tìm cơ hội chịu đòn nhận tội có được không nào?” Đường Hoan nói: “Trước mắt mà xem thì tạm thời không có cơ hội kiếm tiền nữa, trừ phi người có thể mặt dày mày dạn như ta, đến uy hiếp từ bang hội cấp một đến cấp ba mới được.”

“Mấy cái đồng tiền lẻ của dân chúng, người có mặt mũi đi vét sao?” Huy Hoàng nói: “Ta không phản đối người khai đao với mấy bang hội lớn kia, nhưng những bang hội nhỏ thì không được. Hai người chúng ta liên thủ xông vào họ cũng đã chịu không nổi rồi ấy chứ.”

“Câu cá!” Đường Hoa đưa cho Huy Hoàng một chiếc cần câu: “Một con phân ra thắng thua luôn, ai thua phải uống một ga-lông nước sông.”

“Được!” Huy Hoàng nhận lấy cần câu: “Sẵn tiện cho hỏi cái, người không có ăn gian đó chứ?”

“...” Đường Hoa ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cần của người không có lưỡi móc ngược.”

“Ai... Làm chuyện xấu xa đã thành quen luôn rồi. Người tốt nhất nên tự cảnh tỉnh lại chính mình đi.” Huy Hoàng cười khổ, ngay cả câu cá mà cũng phải ăn gian thế này.

* * * * *

Lửa chiến lại được nhen lên, mấy bang hội lớn đều liên minh, đấu trí đấu lực với nhau. Đám tôm đám cá cỡ trung cũng không hề cô quạnh, ác tay một tí thì vét từ bang hội cấp một vét lên, bất kể chết sống, cái nào thực lực yếu thì ăn cái đó. Kẻ không ác tay như thế thì chỉ là củng cố phòng ngự, chèo chống qua mười lăm ngày này. Đám cá nhỏ tôm nhỏ bị người ăn dần ăn dần rất là bất mãn, cho nên rất nhanh mấy chục con cá nhỏ tôm nhỏ bị người rút cờ dưới sự dẫn dắt của một thủ lĩnh bang hội nhỏ kia đã thành lập nên một liên minh dân nghèo, bắt đầu điên cuồng phản kích. Tuy bình quân mỗi bang hội trong đó không đến một ngàn người, nhưng khi tập hợp lại cùng nhau, đã thành một đội quân đông đến năm vạn. Đây là khẩu hiệu của họ: người không phạm ta, ta không phạm người. Ừm... Thực ra khẩu hiệu này phần lớn là của đám yếu nhót nhưng chết cũng phải có sĩ diện.

Có điều người cũng phải thừa nhận rằng liên minh này rất có sức hấp dẫn đối với các xí nghiệp loại nhỏ và loại trung. Một nhà bị rút cờ, toàn thể cùng tấn công, không những lấy lại được cờ đỏ, mà còn nhốt cả cờ của người ta nữa. Lần trả thù đầu tiên của bọn họ đã nuốt mất một lá cờ đỏ của một bang hội cấp bốn. Màn quảng cáo sống này vừa xuất hiện, bất kể là những bang hội nhỏ vừa bị rút cờ hay là chưa có ai quấy nhiễu cũng đều nghĩ cách gia nhập vào liên minh ấy hết.

Cách ứng phó với nguy cơ lần này của các bang hội nhỏ là ôm lấy nhau, hình thành tổ chức quy mô lớn. Còn các bang hội cỡ trung cấp ba, cấp bốn thì hai, ba liên hợp lại với nhau, theo quan hệ môi hở răng lạnh. Như vậy càng có lực gắn kết hơn, thậm chí có liên minh còn có nhân số vượt hơn mười vạn rất nhiều nữa, cho dù là bốn bang hội lớn nhất thấy những liên minh thế này cũng không dám khơi khơi cắn vào.

Mà bốn bang hội lớn nhất kia từ sau trận chiến đầu thì bắt đầu treo miến chiến bài lên.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của rất nhiều các chuyên gia. Cục diện cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn con tôm không hề xuất hiện như trong dự đoán, mà lại đổi thành mọi người cùng lạng lẽ giữ thân, không có ai chủ động tấn công cả. Nhưng cũng có chuyên gia đã chỉ ra rằng, sự bình tĩnh ấy càng giữ lâu, lực bùng nổ tỏa ra trong tương lai lại càng khủng khiếp hơn.

Năm ngày đầu của sự kiện tranh bá cử thế không chút gợn sóng qua đi. Cho dù là các bang hội bị rút cờ cũng không hề tấn công. Số người ở trong địa ngục ít hơn hồi đầu rất là nhiều.

* * * * *

Thái Nguyên là một thành thị lớn, nhưng khi Đường Hoa đứng trên một con đường ở trong đó, lại cảm thấy như là một cái thành chết vậy. Suốt một phút hăn mới chỉ gặp có mười người chơi, mười người này có ba người chỉ cấp 30, ba người không có bang hội, ba người đi lướt ngang qua, còn người cuối là... Huy Hoàng.

“Đều chui cả vào trong nơi trú quân hết rồi.” Huy Hoàng thấy tình cảnh như thế này cũng khóc cười không được, vốn dòng người trung bình trong Thái Nguyên là mười vạn, thế mà bây giờ chỉ còn có mười người, thật là chênh nhau đến cả vạn lần đấy. “Ta nghe nói thành đô đỡ hơn một chút.”

“Tình hình thế này chắc mọi người không chịu được đâu. Không có việc gì lại đi chui lên núi sống, tính làm thổ phỉ à?” Đường Hoa và Huy Hoàng cùng bước vào trong một tú lâu, hăn nói: “Thêm vài ngày nữa chắc hẳn sẽ có người đào ngũ cho xem. Một khi xảy ra chuyện ấy, kỷ luật của bang hội sẽ không thể ước thúc nổi nữa. Mà một khi không ước thúc nổi, vậy sẽ khiến cho người khác có cơ hội để lợi dụng ngay. Cừu, oán, cái gì phải trả thì sẽ bắt đầu trả đây.”

“Giám đốc...”

“Bảo ta Gia Tử là được rồi.” Đường Hoa sừng sốt phát hiện trong tú lâu thế mà còn có khách nhân đấy, hơn nữa còn là người quen của mình - Dục Dâm cái gì đây: “Sao lại đi dạo chỗ này thế?”

“Không phải là đi dạo!” Tiểu Dâm kéo Đường Hoa qua một bên, nhỏ giọng nói: “Ta nhận được thông tin rằng hôm nay trong tú lâu này sẽ có người dám phản.”

“Đàm phán?”

“Phải! Nghe nói là Thư Sinh, Sương Vũ và liên minh dân nghèo cùng đàm phán. Chủ đề là gia tăng phân đà kéo toàn bộ những bang nhỏ như thế vào bang hội.” Tiểu Dâm nói: “Người liên hệ với ta nói là sông Hoài làm ranh giới, phương Nam toàn bộ thuộc Song Sư, phương Bắc toàn bộ về

NhấtKiếm. Một vạn người là một đả, đả chủ được đề cử từ trong một vạn người này.”

“Sông Hoài?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Không phải là lấy Trường Giang làm ranh giới sao?”

Huy Hoàng cười nói: “Gia Tử, thế này là người kém hiểu biết rồi. Nhà Tần lấy Sông Hoài làm ranh giới là tiêu chuẩn từ xưa, chủ yếu là lấy địa lý làm chủ. Còn lấy Trường Giang làm ranh giới là do triều Minh đưa ra, dựa theo mặt nhân văn.”

Vì thế ba tên rảnh rỗi cùng ngồi tán dóc về tri thức địa lý lịch sử với nhau. Đừng có thấy tiểu Dâm thế kia mà lầm, là sinh viên tốt nghiệp trường đại học thời sự đấy. So với tên tốt nghiệp từ trường đại học thối mọt hạng ba như Tôn Minh thì tố chất không thể nào đánh đồng được. Nhưng có thể thấy tiểu Dâm rất là sùng bái Tôn Minh, lúc đó Tôn Minh dứt khoát thoát ly Song Kiếm nhật báo để tự lập tòa soạn riêng lại càng khiến cho hắn sùng kính hơn.

Kiến thức về văn hóa cổ, chẳng hạn như địa lý và lịch sử của Huy Hoàng rất là uyên bác. Lại công thêm tên vua tán dóc Đường Hoa, cho nên bang người tán dóc với nhau rất là nhiệt liệt, chỉ mới hai tiếng đồng hồ đã có xu thế giết gà đốt vàng mã bái huynh đệ rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 209: Gia - Giận

Chương 209: Gia - Giận

“Đến rồi đến rồi!” Tiểu Dâm vừa dứt lời, ba người nhất tề quay mặt vào vách tường. Chỉ thấy nơi cửa chính của lầu xuất hiện tiếng bước chân lộn xộn và tiếng nói chuyện của rất nhiều người.

Bởi vì vị trí ba người chọn rất khuất, đồng thời ánh sáng cũng không tốt cho lắm, cho nên bọn người Thư Sinh không nhận ra được Đường Hoa với Huy Hoàng. Bọn họ đương nhiên sẽ không dừng lại ở đại sảnh,

chuyện thương thảo phương án phân phối ích lợi như thế tốt nhất là nên trốn vào trong gian riêng thì hơn. Liên minh dân nghèo biết bản thân mình rất rời rạc, cứ duy trì cục diện như thế này, chỉ bằng chủ động xác nhập vào các bang lớn thì hơn. Còn các bang lớn cũng biết, thêm bang chúng sẽ tốt hơn là thêm kẻ địch rất nhiều.

Tiểu Dâm lấy ra một đạo cụ rất là kỳ quái, là hai cái đáy của bình nước khoáng, chính giữa nối nhau bằng một sợi dây. Tiểu Dâm thấy hai người ngơ ngơ, bèn cười hề hề, nói: “Dụng cụ nghe trộm giản dị.”

“Được không đó?” Đường Hoa hỏi: “Đây là trò chơi đó.”

“Đây là kỹ năng sinh hoạt, đương nhiên là có thể rồi. Cũng giống như chuyện chúng ta đào đất trồng hoa ấy.” Tiểu Dâm nói: “Tự nhiên đi, cứ mặc kệ ta, ta đi lo chút chuyện đã.”

“Cứ đi đi.”

Tiểu Dâm gật đầu, rồi hô tiểu nhị: “Ta muốn gian riêng số sáu.”

“Coi bộ làm nghề nào cũng đều khó khăn hết nhỉ?” Đường Hoa tán thưởng: “Cái trò này thật giống đang ngầm đấy.”

“Vũ trang phản chính phủ à?”

“Ha ha!” Đường Hoa rót rượu cho Huy Hoàng, hỏi: “Người nói xem nếu bán thông tin này cho Phong Vân Nộ thì có thích hợp hay không?”

“Có giá trị sao?”

“Khá là giá trị đấy, nếu Phong Vân Nộ tìm được một bang hội nhỏ rồi cho gia nhập Nhất Kiếm, vậy khi phản loạn thì sẽ uy lực sẽ mạnh lắm. Tiếc thêm một bước nữa lại có thể phân liệt, lôi kéo.” Đường Hoa than một hơi: “Đáng tiếc, ta hiện giờ không có tâm tình ấy.” Làm kẻ xấu xa cũng phải xem tâm tình đang thế nào, chứ nếu mà lúc đang lười đến nỗi tinh thần cũng không muốn gõ, vậy cho dù có xấu xa hơn nữa cũng chẳng làm được chi.

“Ta thấy hay là thôi kệ đi, nếu Sương Vũ với Thư Sinh nhận ra chúng ta thì sẽ xấu hổ lắm.”

“Ta da dày chiếu cố người, người trả thù cảm tạ ta.”

“Ha ha ha, được!”

* * * * *

“Thật nhàm chán!” Đường Hoa ngâm một cây cỏ nước, nhìn những đám mây trắng xóa trên bầu trời. Nếp sinh hoạt câu cá bơi lội phơi nắng tuy không tệ, nhưng liên tục như thế tới năm ngày thì không phải là mức mà người bình thường có thể chịu đựng được nổi. Huy Hoàng cũng đã chịu không nổi rồi, lúc đầu hẳn định đi kiểm điểm công đức, nhưng không ngờ hệ thống lại nhắc rằng điểm công đức của những người thuộc bang hội có nơi trú quân sẽ bị khóa lại trong mười lăm ngày. Tiền thì có rồi, cấp thì khó luyện muốn chết, bang chiến thì không muốn đi, bạn gái thì đang chiến đấu hết sức phấn khởi... Cuộc đời thật chán lắm mà.

“Đặc san đến rồi!” Đường Hoa vớ lấy phi kiếm, cầm trên tay một tờ đặc san kỳ mới. Hắn tùy tiện lật lật vài cái, nói: “Ồ, kỳ này nội dung đáng tiền ghê ấy.”

Nhất Kiếm Song Sư Nam Bắc chia thiên hạ. Để cam đoan cho cục diện hòa bình, Nhất Kiếm và Song Sư tiến hành xác nhập các bang hội cỡ vừa và nhỏ. Trong đó Song Sư nhận ba mươi ba bang, mở thêm mười phân đà, Nhất Kiếm... Bởi vì có một số bang hội cỡ vừa và nhỏ đã có sẵn nơi trú quân là danh sơn, cho nên chuyện mở phân đà là vô cùng đơn giản. Hiệu suất làm việc của hai bang kia rất cao, chỉ mới một ngày thời gian là đã hoàn toàn an bài xong cho đám nhân viên mới, đồng thời cũng đã hoàn thành việc mua sắm cơ sở hạ tầng cho các phân đà mới rồi.

Gia tài phong phú, không chịu phục không được. Tờ khai chi phí mua sắm cơ sở hạ tầng của Song Sư vượt hơn 10 vạn kim, nhưng Sương Vũ và Hạo Nhiên ngay nháy mắt cũng không, đã đưa chi phiếu ra liền. Khí phách này Thần Chi Linh Vực và Tam Thương không thể có được. Cho nên đặc san cũng có nói, tuy Phong Vân Nộ thấy vậy tỉnh ngộ, cũng lôi kéo các bang hội khác, nhưng bởi vì bản thân bang hội đang có vấn đề về kinh tế tài vụ, cho nên hầu như chẳng có bang hội nhỏ nào đi hưởng ứng cả. Cho dù có, cũng chỉ là hàng phế thải người ta quẳng lại thôi.

Mặt khác, phóng viên chuyên biệt Ngân Lam Dực Vân đồng học cũng tiết lộ rằng Song Sư đã bắt đầu phái ra nhân thủ bao vây Tam Thương, còn Nhất Kiếm cũng bao vây Thần Chi Linh Vực. Dựa theo binh lực mà so sánh thì tỷ lệ là 3:1, sự diệt vong của Tam Thương và Thần Chi Linh Vực chỉ còn

là vấn đề thời gian nữa thôi. Tiểu Ngân cũng viết, chiến thuật mà Nhất Kiếm và Song Sư áp dụng chính là chiến thuật rút cờ nhiều lần, có vẻ như họ không muốn kiếm điểm tích lũy từ hai bang hội này, mà hăm dọa diệt bang thì đúng hơn.

Đường Hoa bỏ đặc san xuống, hỏi: “Lại có vụ mới, người nói xem nên phát tài hay không đây?”

“Tùy tiện.” Huy Hoàng đã chết lặng rồi, ta phản đối thì người muốn làm người vẫn cứ làm, ta đồng ý thì người không muốn làm người vẫn không làm đấy thôi. Hắn cảm thấy mấy ngày nay Đường Hoa y như tới thời kỳ mãn kinh vậy, tư tưởng thay đổi thất thường vô cùng.

“Tùy tiện?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một lúc: “Vậy ta vẫn cứ nên đi Hoàng Sơn đã rồi mới quyết định được.”

* * * * *

“Đông Phương Gia Tử lên núi rồi.” Một nhân viên của Song Sư vừa mới thông báo, mọi nhân viên chiến đấu đều bắt đầu đề phòng, bộ dạng như đụng phải đại địch.

“Làm gì thế?” Đường Hoa chỉ chỉ vào huy hiệu trước ngực mình: “Người mình mà.”

Một anh bạn canh gác nghiêm nghị nói: “Truyền lệnh của bang chủ, phó bang chủ: phát hiện Đông Phương Gia Tử thì phải ngàn vạn lần cẩn thận. Người này thay đổi thất thường, không có lập trường bang hội cố định, toàn bộ mọi người phải vạn vạn lần đề phòng.”

Một anh bạn khác lại nói: “Bang chủ đã định ra ba nguyên tắc: thứ nhất, không động thủ trước. Thứ hai, không quan tâm đến bất kỳ lời nói nào của người này. Thứ ba, vừa thấy tung tích là phải lập tức báo lên ngay.”

Từ lúc nào mà ca sa đọa đến nông nổi này rồi? Đường Hoa bất đắc dĩ nhìn mấy vạn người chơi đông nghìn nghịt kéo dài hơn mười km mà thở dài: nhiều người như thế, có một trăm tên Gia Tử đến cũng bị nuốt trọn hà.

Phá Toái xuất hiện, ráng nhín cười: “Gia Tử, người ngon ghê, quây chom mấy bang lớn nghiêng trời lệch đất, gặp người mà làm như gặp quỷ vậy.”

“Ta đi tìm Sương Vũ thôi mà.”

“Sương Vũ tỷ nói nàng không muốn gặp người, có chuyện gì cứ nói với bọn ta là được.” Tinh Tinh cười hì hì, nói: “Nói đi, lần này định chơi kế phản gián hay là kế nội gián đây?”

“Ta thực đang tìm Sương Vũ mà, chuyện cá nhân thôi.”

Phá Toái nói: “Gia Tử, người ta thật sự không muốn gặp người mà. Có gì thì cứ nói với ta đi, ta chuyển lời lại cho người.”

“Lẽ nào... Sương Vũ không có ở trong Hoàng Sơn à?” Đường Hoa sờ sờ cái cằm: “Lẽ nào là sắp bắt đầu một chiến dịch lớn nào hay sao?”

“...” Phá Toái toát mồ hôi hột! Thằng nhãi này suy lý cũng giỏi quá đi. Tinh Tinh thì lại là một người vô tư: “Đúng vậy, bốn tiếng đồng hồ sau sẽ bắt đầu. Bọn Phong Vân Nộ vẫn còn đang liên hệ với các bang hội nhỏ khắp nơi để mở phân đà, Sương Vũ tỷ nói tay chân chậm ăn cơm thừa, nhân cơ hội đánh cho hăn trở tay không kịp.”

Đường Hoa móc Vô Biên đặc san ra, hỏi: “Chiến lược là như vậy: A rút cờ, sau đó B rút cờ, sau đó bang hội nhỏ rút cờ, rút đến mức họ phải vạn kiếp bất phục, có phải không?”

Phá Toái nhún vai: “Không còn cách nào khác, thực lực mạnh quá rồi. Chodù có nói trắng ra cho họ biết là chúng ta đang định làm gì, người ta cũng không thay đổi gì được mà.”

“Vậy thôi, đã Sương Vũ không có ở đây thì hôm nào ta lại tới, để cáchuynh đệ khỏi phải bị suy nhược thần kinh vậy.” Đường Hoa vẫy tay: “Đi đây.”

“Bái bai!”

Đã coi ca là người xấu rồi, vậy nếu ca không làm chuyện xấu nữa thì thật là có lỗi với sự kỳ vọng của mọi người lắm. Đường Hoa bay thẳng đến Lao Sơn, quả nhiên không ngoài dự liệu, mọi thành trấn lớn nhỏ ở cạnh Lao Sơn đều đã chứa đầy người hết. Có đầu tư đương nhiên sẽ có hồi báo, bang hội nhỏ sau khi xác nhập, đã nhận được các cơ sở hạ tầng mà họ lâu nay mua không đầy đủ nổi, mà đã nhận được, vậy sẽ bắt đầu xuất lực. Trùng hợp đây cũng là trận chiến đầu tiên, cho nên dù mọi người không kiếm được công lao, vậy kiếm chút khổ lao cũng còn có thể có đường ăn

nói. Chỉ là bị giam giữ trong địa ngục mà thôi, chút tổn thất ấy mọi người vẫn còn chịu được.

“Phát hiện Đông Phương Gia Tử, đang dùng tốc độ cao bay về phía Lao Sơn.”

Hạo Nhiên quyết đoán hạ lệnh: “Chặn lại.” Bất kể thế nào, dù sao cũng chẳng phải là chuyện tốt đâu.

“Ngăn không được, hung ác quá.” Cấp dưới báo cáo: “Mười người đầu tiên tiến lên đều bị hấn một đòn dẹp hết, các huynh đệ tập thể xông lên ngăn lại, nhưng tên này biết dịch chuyển tức thời, xoay người một cái là dấn nhảy ra khỏi vòng vây, sau đó giơ tay lên là ủi tới như máy ủi đất vậy. Pháp thuật khống chế không có cái nào thành công cả, có cần điều cao thủ ra không?”

“Thôi vậy...” Hạo Nhiên than một hơi: “Điều ra cho dù có dẹp được hấn cũng phải tổn thất thảm trọng thôi. Hơn nữa...” Hạo Nhiên ngó sang Sương Vũ đang tập trung nhìn bản đồ ở bên cạnh, nhưng người nào đó không nói một tiếng nào: “Thôi vậy, để hấn đi qua đi.”

Sương Vũ vẫn cứ im lặng, nếu như nàng mà mở miệng, chắc chắn sẽ hoặc là không ngăn, hoặc là từ sớm đã phái chủ lực ra bất kể phí tổn đưa Đường Hoa xuống địa ngục cho xem.

* * * * *

Thật là coi thường mình quá rồi. Đường Hoa rất tức giận, dám chặn mình đều là cá nhỏ tép nhỏ cả, ngay cả làm sao phối hợp nhau cũng không thành thạo, thậm chí trong cả trăm người cũng chẳng ai có nổi một thanh tiên kiếm nữa là. Mình tốt xấu gì cũng là đệ nhất cao thủ chứ... Ban đầu vốn không định động thủ, chuẩn bị đánh vài cái chơi chơi cho mọi người vui mắt là được rồi, không ngờ lại coi thường mình như thế này. Đâu xanh!

Phong Vân Nộ cũng nhận được thông tin nói là Đường Hoa đã đến rồi. Menó, lừa mình hai ngàn kim, giờ còn có mặt mũi đến nữa à? Phong Vân Nộ lập tức có ý định mặc giáp trụ ra trận, đưa một tay nghiền chết tên này ngay. Nhưng hấn dù sao cũng là một người có lý trí, tuy không ưa gì nhân phẩm của Đường Hoa, nhưng vẫn hạ lệnh: “Cho mời.” Hiện giờ đã là cục diện chết chắc rồi, Đường Hoa có âm mưu hay không cũng hầu như

chẳng xoay chuyển chiến cuộc được, nhưng nếu Đường Hoa có tính toán khác thì... Không phải là không có khả năng đâu, giang hồ có lời đồn rằng ‘tin Gia Tử được sống suốt’ mà.

* * * * *

“Phong Vân bang chủ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?” Đường Hoa đáp xuống đất, học theo người xưa ôm quyền cười ha ha. Hắn thật không biết làm sao mà mở đầu câu chuyện được, dù sao cũng không thể hô lớn một tiếng ‘Đông Phương Gia Tử ta lại đến lừa tiền tiếp nữa’ chứ phải không? Da mặt mình nó mỏng lắm, đâu thể nào không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng được.

“Vẫn tốt vẫn tốt.” Phong Vân Nộ hỏi: “Không biết lần này Gia Tử vì sao lại đến thế?”

“Chủ yếu là thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi.”

Phong Vân Nộ suýt chút nữa đã đưa tay quất qua rồi, từng nghe nói tình yêu vô giá, cũng từng nghe nói có tình thì uống nước cũng no, nhưng tuyệt đối chưa nghe ai nói rằng Đông Phương Gia Tử chịu làm đại hiệp cả. Gặp chuyện bất bình? Lại còn rút đao tương trợ, coi mình là tên ngu à? Phong Vân Nộ rất muốn nổi khùng lên, nhưng em gái hắn - Công Chúa - lại giữ chặt hắn lại. Công Chúa mỉm cười hỏi: “Rút đao tương trợ thế nào?”

“Rất đơn giản, Nhất Kiếm Song Sư cạy thế khinh người, Tam Thương tá đường đường trên dưới một lòng, thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, há có lẽ sợ bọn họ sao?”

“Đây... Hình như là chuyện bất bình mà?” Công Chúa hỏi thẳng ra: “Vậy rút đao thế nào đây?”

Lúc này lại đến phiên Đường Hoa quanh co: “Cái chuyện rút đao này thì... Người cũng biết đấy, mỗi lần rút đao là sẽ mòn, đưa đến chỗ thợ rèn đến sửa thì không những phí thời gian mà còn phí tiền nữa.”

Phong Vân Nộ lạnh giọng hỏi: “Lần này người lại muốn bao nhiêu tiền?”

“Một vạn! Một xu cũng không thể thiếu.”

“Một vạn?” Gân xanh của Phong Vân Nộ gồ hết cả lên, tên này trong hiện thực là tội phạm cướp bóc à?

Công Chúa vội ngăn Phong Vân Nộ lại: “Gia Tử, người chưa nói cách rút dao thế nào đã muốn lấy một vạn rồi, có phải là bất công với người mualăm không? Ví dụ như người có thể cam đoan bang hội sẽ không bị hủy diệt, hoặc là cam đoan bang hội sẽ không bị tấn công chẳng hạn?”

“Ha ha, ta cũng không phải là Ốc Vít, đương nhiên không có khả năng ngăn họ tấn công được. Có điều ta có thể cam đoan kế sách này của bốn Gia Tử một khi được thực thi, vậy các người sẽ không những không bị diệt bang, mà còn không cần để bất cứ binh mã gì ở trên núi để phòng ngự, có thể chuyên tâm đi cướp cò đồ nữa.” Đường Hoa hỏi: “Kế sách này... Đáng giá một vạn kim không?”

“A? Nếu là thế, vậy một vạn kim coi như hời lớn rồi.” Chẳng qua chỉ làm một ngàn điểm tích lũy mà thôi. Phong Vân Nộ hỏi: “Vậy ta làm thế nào tin được người?”

“Ta cũng đã đích thân đến đây rồi, đây chính là lấy danh dự ra đảm bảo đấy. Dù sao ta vẫn là đệ nhất cao thủ, ít nhiều gì cũng có chút danh dự chứ phải không?” Đường Hoa mỉm cười, nói: “Còn hơn một tiếng đồng hồ nữa là bọn họ sẽ tấn công. Ta hy vọng trong vòng ba tiếng đồng hồ sẽ lấy được tiền, nếu muộn hơn, kế sách này của ta sẽ rất khó dùng, khi đó ngàn vạn lần đừng nói ta gạt người nhé.”

“Táng Ái!” Phong Vân Nộ hô một tiếng: “Người đưa Gia Tử đi thăm thú Lao Sơn nhé.”

“Táng Ái?” Trong mắt Đường Hoa chớp chớp ánh sao: “Đệ nhất mỹ nữ của Song Kiếm, đã lâu không gặp rồi.” Chìa móng vuốt ra.

Táng Ái che miệng cười bắt tay với Đường Hoa: “Bớt làm bộ đi, cũng là người quen cả rồi mà. Ta đưa người đi dạo chút nhé... Mà quả thật đã lâu không gặp rồi nhỉ?”

“Đúng đúng đúng, có nhớ ta không?”

Phong Vân Nộ than một hơi: “Muội liên hệ với Thằng Giả Vi Vương đi, bảo hắn đưa năm nghìn kim qua. Ta tìm các huynh đệ gom góp. Ai... Vì giúp ta độ kiếp mà nguyên một bang hội lớn như thế đã giống như Cái bang rồi.”

Công Chúa nói: “Ca, đừng nghĩ như vậy. Sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ kiểm trở lại thôi mà.”

* * * * *

Thư Sinh nhìn lại bảng thời gian, phát tay: “Đợt tấn công bắt đầu.”

Cũng cùng một thời gian, Sương Vũ cũng hạ lệnh: “Bắt đầu tấn công.”

Cuối cùng thì sau mấy ngày yên tĩnh, trận bang chiến với quy mô lớn nhất Song Kiếm đã bắt đầu mở màn. Hai bang hội đầu sở khởi xướng tấn công hai bang hội lớn. Vật theo số trời, thích hợp thì sống, khi mâu thuẫn đã lớn đến mức không thể điều hòa, vậy vũ lực thủy chung vẫn là biện pháp tốt nhất, cũng là duy nhất để giải quyết vấn đề. Ngàn vạn lần đừng có công cày vào mặt ngoại giao hòa bình hay là đàm phán để giải quyết, trên đời này không có thắng lợi nào mà không phải đổ máu cả.

Tam Thương là bang hội cấp năm, quân số biên chế đầy đủ sẽ là năm vạn người, mỗi mở thêm một phân đà sẽ chứa được thêm một vạn người. Phân đà không thể thăng cấp, nhưng có thể trang bị các cơ sở hạ tầng cùng cấp bậc với bang hội. Tam Thương bởi vì có tên phá của Phong Vân Nộ, cho nên chỉ có độc mỗi một cái phân đà. Bởi vì bản thân bang hội không đầy nhân số, cho nên số nhân viên chiến đấu của Tam Thương chỉ có năm vạn người.

Song Sư là bang hội cấp sáu, công thêm hai mươi phân đà, vậy quân số nếu đủ sẽ là hai mươi sáu vạn người, bây giờ cho dù không đầy cũng có đến hai mươi vạn người chơi. Hai mươi vạn người đông như thế nào? Lúc thường chúng ta xem phim của Mỹ, những cảnh tượng chiến tranh đồ sộ trong đó chỉ chẳng qua là mấy ngàn người thôi, hai mươi vạn thì... Mọi người có thể tự tưởng tượng xem, dù sao thì cũng khá là nhiều. Đương nhiên, Sương Vũ với Hạo Nhiên cũng không phải ra toàn bộ nhân viên, nơi trú quân vẫn phải có người phòng thủ mới được. Số người được phái ra ngoài đã là áp đảo với tỷ lệ 3:1, đã đủ để Phong Vân Nộ phát điên rồi.

Trên sự thực thì khi đợt tấn công vừa bắt đầu, Phong Vân Nộ quả thật đã phát điên lên, một biển người chơi đông nghìn nghịt như mây đen thế này lúc thường đâu thể thấy nổi. Có điều em gái hắn, cũng tức là Công Chúa, lại trấn tĩnh vô cùng, lập tức phái ra đội cảm tử đã chuẩn bị sẵn.

Những đội viên này chịu trách nhiệm xộc ra ngoài, bất kể là gặp chuyện gì, người chỉ cần bay thẳng về phía trước là được, như vậy sẽ có thể thu hút được một lượng lớn người chơi đuổi theo truy sát. Tiếp theo là bắt đầu sử dụng đội mai phục đã được bố trí ổn thỏa, những đội mai phục này phần lớn đều ở trong Lư Sơn, nhiệm vụ của họ là để cho địch nhân đi qua, sau đó đánh úp. Hai nhóm này không cần nhiều người lắm, chủ yếu là phải gây hỗn loạn để giảm bớt áp lực bị tấn công cho phòng nghị sự.

Mà nhìn lại, quân liên minh tấn công Tam Thương lại hỗn loạn rất nhiều. Tuy có Sương Vũ và Hạo Nhiên phụ trách điều hành, nhưng đoàn thể này lại không thuần nhất. Có người chỉ mới nhập bang, có người của bang Vô Cực, có người của bang Nhất Kiếm, có kẻ một khi đánh rồi là không thích nghe lời ai, có kẻ không để người vào trong mắt, có kẻ hầu như không theo kịp tiết tấu tiến công, lại có kẻ thậm chí chưa từng đánh nhau nữa chứ đừng nói là tham dự trận chiến với quy mô lớn thế này.

Cho nên tuy nhân số chiếm ưu thế, nhưng cục diện vẫn cứ là giằng co lẫn nhau. Cứ thế mãi đến khi Phá Toái dẫn theo chủ lực của Song Sư đến thì tình hình mới có chuyển biến. Lực ngưng tụ của đội chủ lực mạnh, lại biết kiên quyết chấp hành kế hoạch tấn công, hơn hai vạn người chơi gốc Song Sư dưới sự dẫn dắt của tổ cao thủ và Tinh Anh đường tiến lên với thế như chẻ tre. Việc này đã tác động đến sĩ khí của những người chơi đang tản mạn, hóa ra còn có thể đánh như thế đấy. Một ít bang chủ của một số bang hội nhỏ vốn không phải là không có dã tâm tranh bá thiên hạ, chẳng qua chỉ vì thực lực của mình quả thật không mạnh mà thôi. Hiện giờ họ thấy khí thế này của những người chơi gốc Song Sư, trong lòng dần nổi lên một chữ ‘phục’, nhưng cũng không muốn mình rút lại phía sau, bèn bắt đầu điều chỉnh lại những thành viên nòng cốt trong bang, lấy mấy chục người hoặc mấy trăm người làm một tổ, bắt đầu tấn công một cách có phối hợp.

Bởi vì như thế, Tam Thương bắt đầu khổ sở hơn, nhân thủ luôn bị ít bớt, bởi vì điểm sống lại đã bị chiếm lĩnh, mọi nhân viên sau khi tử vong chỉ có thể hồi sinh nơi môn phái, mà chết cái là Lao Sơn ở Sơn Đông, Nga Mi lại ở Tứ Xuyên. Phần lớn người chơi trong Tam Thương là dân Nga Mi, cho

nên một khi tử vong rồi, muốn quay lại cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian cho vừa.

Điều ấy dĩ nhiên Sương Vũ cũng đã nghĩ đến, cho nên không phải ra người chờ ở giữa đường chặn lại số người chơi hồi sinh. Địch nhân chết một người tương đương với ít đi một người. Nhưng điều nàng không ngờ đến là nàng lại thu được một tin tức từ tay trong, rằng Phong Vân Nộ đã hạ lệnh cho những người chơi đã tử vong sau khi hồi sinh thì không nên quay về bang hội, mà cứ ở trong môn phái đợi lệnh.

Đây là ý gì chứ? Dựa theo lẽ thường mà nói, Phong Vân Nộ sẽ không có khả năng không biết là mười tám giờ sau khi bị rút cờ, Lao Sơn sẽ lại bị tấn công lần nữa được. Cho dù có buông bỏ lần phòng ngự này, cũng phải tập tậ nhân viên lại để chuẩn bị ứng phó với đợt tấn công mười tám tiếng sau chứ... Lẽ nào Phong Vân Nộ buông bỏ rồi sao? Không có khả năng, con thỏ nóng lên cũng cần người mà.

Nhưng sự tình lại phát triển theo một chiều hướng rất là quái dị, trong phạm vi trăm dặm quanh nơi trú quân của họ lại không hề có bất cứ người chơi nào ngoài bang cả. Sương Vũ hiểu rất rõ ràng, rằng việc này tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với tên Gia Tử đáng chết kia được. Có điều hiện giờ không phải là lúc để nghĩ những chuyện này, cướp cờ đỏ của Tam Thương mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

Thời gian lại trôi qua thêm một tiếng đồng hồ nữa, Tam Thương chỉ còn dư lại không đến ba ngàn người, lại một sự tình khiến Sương Vũ kỳ quái hơn phát sinh, đó là Phong Vân Nộ thế mà lại mang theo tàn binh phá vây, dường như không còn đoái hoài gì đến bang hội nữa. Thử Sinh cũng truyền đến một tin y chang như vậy, Thăng Giả Vi Vương đã phá vây rồi...

Ngay lúc Sương Vũ còn đang thắc mắc thì tiền tuyến đã báo cáo: “Báo cáo! Bên trong phòng nghị sự không phát hiện cờ đỏ của Tam Thương, nhưng ở ngoài phòng nghị sự lại phát hiện cờ đỏ của Thần Chi Linh Vực.”

“Cái gì?” Sương Vũ sửng sốt hỏi lại một câu, chờ đến khi nàng giật mình hiểu ra thì kinh hãi cực kỳ: “Xong rồi, diệt không nổi bang của người ta rồi. Không những không thể diệt nổi, mà lần này chỉ sợ Tam Thương lại còn có thể phát triển an toàn nữa.”

“Chuyện gì thế?” Hạo Nhiên hỏi.

“Người còn không hiểu sao? Cờ của Tam Thương hiện đang ở chỗ Thần Chi Lĩnh Vực, còn cờ của Thần Chi Lĩnh Vực lại ở chỗ của Tam Thương. Trùng người trong bang của họ ra, không ai có thể rút cờ ra được cả. Hai lá cờ này đã không còn ai có thể rút ra được nữa rồi. Hơn nữa bây giờ bọn họ không cần phải thủ cờ nữa, mà toàn bộ nhân mã chỉ cần kéo ra điên cuồng vượt điểm tích lũy là được.”

Hạo Nhiên vội hỏi: “Phái nội ứng đi rút cờ được không?”

“Không được. Tên Gia Tử chết tiết kia chắc chắn đã phòng ngừa trò này rồi. Hắn chỉ cần phái ra mấy người giám thị, một khi có thành viên bang Tam Thương tiến vào phụ cận nơi trú quân của Thần Chi Lĩnh Vực thì sẽ đá ra khỏi bang hội ngay. Hơn nữa cấp bậc của đám nội ứng của chúng ta trong hai bang này không cao, mà người ta tuy không có thần toán như Tinh Tinh, nhưng tuyệt đối sẽ có vài thầy bói kha khá. Đồng thời nếu muốn dùng nội ứng lấy cờ trở lại chỗ Tam Thương

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 210: Lần Thứ Ba

Chương 210: Lần Thứ Ba

“Vậy hiện giờ chúng ta nên làm gì?” Hạo Nhiên hỏi.

“Hiện giờ dù sao Tam Thương cũng đang bị điểm âm, Thần Chi Lĩnh Vực lại càng bị nặng hơn, chúng ta chỉ có thể quan sát xem họ cần những bang hội nào, sau đó liên hệ những bang hội này giúp họ lấy lại cờ thôi... Có điều, như vậy thật bị động quá.” Sương Vũ đứng lên: “Được rồi! Thông báo cho mọi người trở về núi, chúng ta ăn cơm trước đã, sau đó mới thảo luận kế hoạch tiếp theo sau. Tuy không diệt được bang của họ, nhưng bang hội chúng ta đã lớn mạnh hơn không ít rồi, cũng coi như là chuyện tốt mà.”

“Ừ!” Hạo Nhiên gật đầu: “Để ta mời bọn Thư Sinh cùng qua.”

“Được!”

* * * * *

Cà tím om, cà tím ninh đậu hũ, cà tím xắt chua ngọt, cà tím hầm tương, cà tím xào cay... Chỉ cần nhìn những món ăn mà Sương Vũ chọn là biết ngay đối với thứ nông sản cà tím kia nàng hận sâu đến bao nhiêu, yêu nồng đến bấy nhiêu rồi...

Thư Sinh thấy thế chỉ còn biết cười khố, một cục diện vốn cực tốt lại bị người ta một cước đá vỡ rồi, có khổ cũng thật khó nói. Đám Hạo Nhiên cũng không vui vẻ gì. Có điều đều là người có hàm dưỡng hết, sẽ không ai nói gì, duy chỉ có mỗi Vô Cực là miệng đầy lời thô tục, không lật đật được Tam Thương, hăn đổ hết mọi lỗi lầm lên trên đầu Đường Hoa cả. Thực ra cũng không phải là Vô Cực muốn chửi tục như thế đâu, mà thực tế là chẳng còn lời gì khác để mắng nữa cả, mình không có bản lĩnh thì không trách được người khác đánh mình rơi đài mà. Vẫn là câu nói kia, người đang ngồi đây đều là thành phần cao cấp trong công ty cả, đều có hàm dưỡng hết, Vô Cực mắng thì kệ Vô Cực, họ không tán đồng thì cũng không phản đối câu nào, dù sao thì có người mở miệng chửi cũng náo nhiệt hơn mà.

Sương Vũ không thèm để ý đến Vô Cực, tạo một tiểu đội rồi kéo Thư Sinh và Hạo Nhiên vào, nói: “Thực ra chúng ta hăn cũng phải nghĩ ra rằng đã có phương pháp vô lại như rút cờ liên tục thì cũng phải có cách vô lại khác kèm chế nó rồi. Hiện giờ các vị có ý tưởng gì không?”

Thư Sinh nói: “Dựa theo quy định của hệ thống, số điểm mà Tam Thương bị mất hiện giờ chỉ cần cướp được cờ của một bang hội cấp một là đã đủ để cam đoan không bị giải tán rồi. Chúng ta không thể làm gì được hăn cả. Nhưng Thần Chi Linh Vực thì lại khác, lúc trước đã từng bị rút một lần, bị âm một ngàn điểm, thêm lần này tự rút cờ lẫn nhau lại bị âm thêm bang an chắc sẽ khó chịu lắm đây. Cho dù không lật được Tam Thương, có thể ăn được Thần Chi Linh Vực cũng là không tệ rồi. Điều duy nhất mà ta lo lắng hiện giờ chính là...”

“Điều người lo lắng có phải là lập trường của Gia Tử không?” Hạo Nhiên lắc đầu: “Ta nghĩ chỉ một mình hăn thì không ảnh hưởng được gì

nhiều.”

“Không thể nói vậy được.” Nhất Kiếm Cầu Bại nói: “Lần này bởi vì có sự chen chân của hắc mà không những khiến kế hoạch của chúng ta phải sanhnon, hơn nữa lại còn bị động như hiện nay nữa. Rất khó nói hắc sẽ làm được những gì... Vạn nhất mà bất cẩn bị hắc đào cả ổ lên cũng không phải là không có khả năng đâu. Dù sao thì người bình thường như ta đây thực sự không thể đoán được rốt cục hắc đang nghĩ cái gì cả.”

“Hắc nghĩ cái gì à? Hắc thấy cái gì vui thì chơi cái đó thôi.” Sương Vũ nói: “Chỉ cần là hắc thấy vui, vậy hắc thậm chí sẽ không bận tâm đến chuyện hai bang lớn của chúng ta biến mất đâu.”

“Ha ha ha!” Thư Sinh cười: “Thật là thú vị đấy. Ta nhớ hồi đầu gặp Gia Tử, người này vẫn còn khá lắm, hoàn cảnh cải biến con người, thật là một câu nói không sai mà.”

* * * * *

“Gia Tử ca, Vô Cực đã mắng ngài đến mười phút rồi đấy.” Trong một gian riêng cách sát vách bọn Sương Vũ, Đường Hoa, Huy Hoàng với tiểu Dâm đang cùng ăn cơm. Tiểu Dâm cầm dụng cụ nghe trộm gián điệp vừa ăn lại vừa báo cáo: “Lặp đi lặp lại đều là mấy câu ta đệt, dần độn, đệt mợ cả. Khá là hàm chán và kém sáng tạo.”

Đường Hoa cười ha ha một tiếng, nói với Huy Hoàng: “Có thể thấy hắc rất là tức giận đấy.”

“Đối là ta, ta cũng tức mà.” Huy Hoàng nói: “Người không cảm thấy người làm vậy là trợ Trụ vi ngược à?”

“Ha ha ha, Trụ vương vô đạo, nhưng vẫn được phong thần. Tổ tiên của Trụ vương hữu đạo, nhưng trên Phong Thần bảng lại không có tên của bọn họ. Trợ Trụ vi ngược vốn không phải nói về chiến tranh giữa chính nghĩa với tà ác mà là một lời giải thích khác cho câu ‘kẻ thắng làm vua’. Nếu Trụ vương thắng, chỉ sợ câu đó sẽ phải sửa là ‘trợ Vô vi ngược’, Đát Kỷ sẽ trở thành một quốc mẫu hiền từ, sau đó sẽ xuất hiện các phim Đát Kỷ truyền kỳ, Đại Trụ truyền kỳ rồi đó.” Tiểu Dâm cười ha ha, quay đầu lại đáp một câu.

“Người đừng có dạy hư Huy Hoàng mà.” Đường Hoa ném một cái chân gà qua, tiểu Dâm chụp lấy, tiếp tục nghe trộm tiếp.

“Vô Cực ra ngoài rồi, hình như là có bạn tìm dưới lầu.”

“À?” Đường Hoa “xoẹt” một tiếng xuất hiện ở bên cạnh cửa của gian riêng, cười âm hiểm: “Mẳng người phía sau lưng là không đúng.”

* * * * *

Sương Vũ phun một bùm nước trà ra: “Vô Cực... Vô Cực bị tử rồi.”

Thư Sinh kinh hãi cực kỳ: “Không phải chứ? Mới rời khỏi có mười giây thôi mà? Mà dưới lầu cũng đều là người của ta cả.”

“Hừ!” Sương Vũ đứng lên, bước ra ngoài, đến gian riêng sát vách rồi nện cửa: “Đi ra cho ta.”

Hồi lâu sau, cửa phòng hé ra một chút xiu, tiếp đó đầu của tiểu Dâm thò ra ngoài: “Ngài tìm ai?”

“Ta muốn đi vào.” Sương Vũ gửi yêu cầu sang, gian riêng là địa phương cá nhân, muốn vào thì phải được chủ của nó đồng ý trước đã.

Tiểu Dâm cự tuyệt, sau đó nói: “Ta không quen biết ngài.” Rồi đóng cửa.

Không quen biết ta? Sương Vũ lấy một thanh phi kiếm ra rồi cho nó truyền thư, quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, phi kiếm vừa biến mất là hệ thống đã gửi thông báo rằng truyền thư thành công, đối phương đã nhận được vật phẩm rồi.

Đường Hoa cười khổ, thế này mà còn không mở cửa ra thì mất mặt lắm. Hẳn là vội chạy ra mở cửa, nghênh đón hẳn là khuôn mặt tức muốn xì khói của Sương Vũ: “Ấy cha cha...”

“Xin lỗi, đi nhầm rồi.” Sương Vũ xoay người ngẩng đầu lên, không thèm ngó đến cái bản mặt a dua của mà Đường Hoa mà chạy biến tức khắc.

“...” Đường Hoa phát điên.

Sau lưng hẳn, Huy Hoàng nói: “Ta đã nói rồi, nàng không giận thì thôi, mà giận lên rồi là khó đối phó lắm.”

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, mấy người bạn Sương Vũ đã cơm no rượu say, sự tình cũng đã thương lượng xong, bèn xuống lầu chuẩn bị trở về núi

sắp đặt. Mới vừa bước ra khỏi gian riêng, cánh cửa bên gian của Đường Hoacũng mở ra, Đường Hoa mặt mày tươi cười cầm một bó hoa tươi đưa lên: “Sương Vũ, tặng người.”

“Bách hợp trắng...” Gân xanh của Sương Vũ nổi đầy lên.

Đường Hoa toát mồ hôi hột, vội nói: “Ta cảm thấy đưa hoa hồng thì không thích hợp, hoa cẩm chướng lại chỉ dành cho thầy cô... Ta suy nghĩ rất lâu xem hoa gì thì hợp, nhưng không thấy có cái nào được cả. Trùng hợp là hoa bách hợp lại đang khuyến mãi, mua hai tặng một. Ta cảm thấy chúng ta quen biết lâu như thế, có làm lợi cho ai cũng không thể làm lợi cho bọn buôn lậu đâu phải không?”

“Vì thế nên người mới mua hoa bách hợp chuyên dùng để cúng tế à?”

Vãi mồ hôi! Đường Hoa vội nói: “Không phải không phải, hoa bách hợp này là để tế Vô Cực.”

Tiểu Dâm đứng sau lưng hẩn nghe rất rõ ràng, bèn khôn ngoan lanh lợi giao dịch qua một thứ gì đó.

Đường Hoa thuận tay nhận rồi đưa ra - một chiếc nhẫn kim cương: “Đậu xanh, đây là dùng để cầu hôn... Sương Vũ, đó không phải nói với người đâu, đừng có đi mà. Thật sự là hiểu lầm mà... Ta xx.”

Hạo Nhiên vỗ vỗ vai Đường Hoa, nói: “Nàng thà là dùng để cầu hôn, chứ cũng không muốn dùng cho đậu xanh.”

“Nàng không phải bạn gái của người sao?” Đường Hoa sững sốt hỏi.

“Ai nói?” Hạo Nhiên càng sững sốt hơn.

Ai nói nhỉ? Hình như là do mình nói với Tinh Tinh, mà mình cũng chỉ là dựa theo logic mà suy ra thôi. Đường Hoa buồn bực hỏi: “Ta có một người bạn là dân lừa đảo tình yêu, hẩn nói rằng Sương Vũ tuyệt đối đã có bạn trai rồi, nếu không phải người thì là ai chứ?”

Hạo Nhiên cười hì hì, hỏi: “Có khi nào là người không?”

“Không thể nào đâu?” Đường Hoa nói: “Lẽ nào ta đây là đương sự mà cũng không biết à?”

“Thực ra ta cũng không biết, ta chỉ biết là nàng tốt với người hơn người khác chút xíu thôi.” Hạo Nhiên phát tay: “Đi đây, có rảnh ta mời uống trà.”

“Khoan khoan... Còn chưa nói rõ mà.” Đường Hoa suy nghĩ một hồi rồi vội vàng đuổi theo.

“Đông Phương Gia Tử, nạp mạng đi!” Vừa bước tới cầu thang, Vô Cực với khí thế rào rạt đã lao đến.

Một chiêu diệt gọn, Đường Hoa quay đầu hỏi: “Sương Vũ đâu?”

Đám người dưới lầu người xem ta, ta xem người, bây giờ nên đánh hay là không đây? Vô Cực tốt xấu gì cũng là bang chủ của bang đồng minh, hơn nữa không lâu trước còn cùng chiến đấu với nhau nữa, có thể nói là chiến hữu thân thiết đấy. Nhưng mà nhìn bộ dáng kia của người ta kìa, hoàn toàn không để chút nào trong lòng cả, hơn nữa Thư Sinh với Hạo Nhiên cũng chỉ đứng một bên nói chuyện phiếm, không để tâm gì đến.

Cuối cùng cũng là một người nào đó hình như hơi quen với Đường Hoa trả lời: “Sương Vũ tỷ trở về núi rồi.”

“Cám ơn há.”

* * * * *

Mục tiêu: Hoàng Sơn, Đường Hoa thả hết tốc lực lao vút đi, không đến mười phút đã phát hiện được mục tiêu. Sương Vũ hiển nhiên cũng phát hiện ra Đường Hoa, nhưng thực lực đã nói rõ hết thảy, rằng đây không phải là một cuộc truy đuổi đồng cấp, Sương Vũ không thể nào chạy thoát nổi.

“Người tới cùng là muốn làm gì đây?” Sương Vũ dứt khoát dừng lại, khoanh tay trước ngực hỏi.

“Đừng có như vậy mà... Ta đến để xin lỗi mà.” Đường Hoa lục lục túi Càn Khôn, không có thứ gì có thể đưa ra được hết! Hắn đành thành khẩn nói: “Chuyện trên ‘thường’ ngày ấy ta áy náy lắm.”

“Trên ‘giường’?” Sương Vũ nổi sát khí đằng đằng.

“Không phải không phải.” Đường Hoa toát mồ hôi, nói: “Người cũng biết ta là người miền Nam mà, có vài chữ nói không chuẩn lắm, ví dụ như chữ cái gỗ ấy, cho tới bây giờ ta vẫn chưa sửa được đây này.”

“Ta biết.” Sương Vũ biểu lộ rằng nàng chỉ là đùa thôi.

“Là ta không đúng có được không nào? Người phải biết rằng trong đời ta không có mấy lần ta nói xin lỗi đâu. Giết người cùng lắm là đầu rơi xuống đất...”

“Cái thái độ này của người mà dám nói là xin lỗi đấy.” Sương Vũ thở dài: “Được rồi, ta cũng không so đo với người nữa. Thực ra ta cũng có lỗi, vì không nói trước với người.”

“Không sao đâu, ta không có hẹp hòi như vậy.” Đường Hoa rất hào phóng phất tay.

Sương Vũ hộc máu, ta nói thế là vì khách khí, vậy mà người lại thuận thế trèo lên cây tre à? Đối với loại người như thế này thì còn có thể làm được gì nữa chứ? Sương Vũ bất đắc dĩ lắm: “Được rồi, người đã nói xin lỗi xong, ta cũng đã tha thứ cho người rồi, bái bai.”

“Ta đưa người đi nhé?”

“Ta biết đường.”

“Vẫn cứ đưa đi thì hơn, nếu không trong lòng ta bất an lắm. Ngày đó người đã phải bay thật xa như vậy vì để giải thích hiểu lầm cho ta mà.”

“Biết là được.” Sương Vũ không từ chối nữa, hai người bay cùng nhau, nàng hỏi: “Vậy để chuộc tội, người có cách gì diệt Tam Thương không?”

“Vì sao lại phải diệt? Vì Vô Cực à?” Đường Hoa hỏi lại: “Chẳng lẽ hẳn muốn diệt là người giúp hãn diệt à, có phải là gì của hãn đâu? Ta vẫn cứ thắc mắc, nguyên một cái bang hội lớn các người thừa dịp này có thể vớt được bao nhiêu là điểm tích lũy, cần gì cứ phải nhất quyết muốn cản người ta như thế?”

“Ta cũng không biết.” Sương Vũ thở dài: “Có điều chắc chắn không phải là vì Vô Cực đâu, người đừng có nghĩ lung tung.”

Ta nghĩ lung tung? Đường Hoa có gốc đến mấy cũng biết rõ lời này có ý gì, trong nhất thời hãn không biết phải nói gì cho phải. Sương Vũ cũng có chút xấu hổ, cảm giác tựa như mình đã nói sai lời, mà không biết phải làm sao để chữa vậy.

Giữa bầu không khí xấu hổ này, cuối cùng vẫn là Đường Hoa mở miệng trước: “Thực ra... Ta cảm thấy chúng ta yêu nhau cũng không tệ.”

Sương Vũ liếc mắt nhìn Đường Hoa: “Cái gì mà ‘chúng ta yêu nhau cũng không tệ’? Tỷ tỷ nói với người, tỷ không phủ nhận là có hảo cảm

vớingười, nhưng người còn cách tiêu chuẩn của ta xa lắm, nên ta vẫn cònđang cân nhắc.”

Đường Hoa hỏi: “Tiêu chuẩn gì?”

“Một nam nhân là phải có sự nghiệp...”

“Ta có, bản nhân là đệ nhất cao thủ trong Song Kiếm.”

“Ý ta nói là trong đời thực.”

“Cũng có, bản nhân là phía cộng tác duy nhất của tờ báo lớn nhất Song Kiếm: Vô Biên đặc san.”

“Tiếp theo là phải lo cho gia đình.”

“Bản nhân 18 tuổi học đại học xong mới ra khỏi nhà.”

Sương Vũ cười, nói: “Mặt khác, nhất định phải ủng hộ sự nghiệp của ta.”

“Không có vấn đề. Ta có thể hy sinh sự nghiệp của ta để ủng hộ sự nghiệp của người.”

“Người nói thì hay lắm.” Sương Vũ lắc đầu: “Đáng tiếc, điều cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, người lại không đạt được.”

“Điều gì?”

“Nam nhân này nhất định phải thích ta.” Sương Vũ lắc đầu: “Người thì làm không được, người hầu như chỉ biết qua loa cho xong chuyện thôi, ngườithậm chí cũng không biết bản thân mình thích ai nữa kìa. Người chỉ cảmthấy ta không tệ, có cơ hội này mà không vớt được thì sẽ có lỗi vớichính mình... Ta nói có sai không?”

“...” Đường Hoa toát một hơi mồ hôi, mồ hôi con. Đúng thật đó... Những lúc mà mình cô độc một mình, đều chưa bao giờ nhớ tới Sương Vũ cả. Cho dù là lúc nhàm chán rảnh rỗi, cũng chưa bao giờ đi tìm người ta hay nhớ người ta gì cả.

“Cái thứ cảm tình tỷ tỷ đã thấy nhiều lắm rồi. Chỉ có một điều cơ bản, đó là nhất định phải đến từ đôi bên. Người vô tâm không gan không phõin như người vốn không biết được đâu. Ta hỏi người, người đã từng yêu đương chưa?”

Hình như lần yêu duy nhất cũng là vì chịu hoàn cảnh ảnh hưởng nhĩ... Aitrên Trái Đất này cũng đều biết, thời trung học mà đặc biệt là thời cấpba,

nếu tên nào không có bạn gái thì chắc chắn là một con mọt sách đấy. Đường Hoa là con mọt sách sao? Hiển nhiên là không phải rồi, nếu khôngđâu đến nỗi việc làm cũng phải nhờ ông cha của Tôn Minh an bài cho chứ.Đã không phải là con mọt sách, mà bên người lại không có bạn gái, vậynhững lần tụ tập với đám bạn học chắc chắn sẽ ngượng ngùng lắm rồi...Phải làm sao đây? Tìm một người là được rồi. Vì thế sau khi đám bạn hữugiới thiệu cho một nha đầu học lớp sát vách cũng đang vì chuyện này màphiền não, hai người tức khắc ăn nhip với nhau, bắt đầu yêu đương ngay.Cứ thế cho nên sau này chia tay, hai người chẳng ai cảm thấy đau khổ cả. Từ đó mà tính lại, vậy mối tình đầu của mình chính là cô giáo âm nhạcđã kết hôn kia đấy... Thật là bi ai mà!

“Còn có một điều nữa mà người có khả năng đã quên rồi. Ta từng nói rồi,nam nhân nào muốn ngủ cùng ta nhất định phải có giấy tờ đảng hoàng vớita mới được. Nếu người chỉ muốn vui đùa một chút rồi thôi, vậy cho dù có tới hành tinh M rồi, chỉ sợ cũng không thể như ý được đâu. Mà muốn cógiấy tờ, người lại không đủ chuẩn, người hiểu rõ ý ta chứ?”

“Không phải là rõ lắm.” Đường Hoa khá là thành thật, quả thật là không hiểu rõ cho lắm.

“Ý tức là ta không phủ nhận rằng ta có hảo cảm với người, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đến với người. Cho nên ta cho rằng chúng ta làm bạn bè vẫn là tốt nhất, nếu theo góc độ bạn bè mà nhìn, người vẫn khá là ưu túđấy.” Sương Vũ đột nhiên chuyển giọng: “Trừ phi trước khi ta mất đi hảo cảm với người, người lại thích ta.”

Cái thứ đó mà muốn có là có được sao? Đường Hoa toát mồ hôi. Có điều hẳn rất tán thưởng với thái độ gọn gàng sáng khoái ấy của Sương Vũ, đồngthời cũng tỏ ý rất cảm thông. Ví dụ như điều kiện của mình rất khá, rất nhiều nữ sinh ưa thích, mình cũng sẽ tuyệt đối không bao giờ chọn một nữ nhân muốn đến với mình không phải vì thích mình mà chỉ là vì cần đếnvới mình.

“Rất cảm tạ người đã có hảo cảm với ta.” Đường Hoa rất chân thành chìa tay phải ra.

“Đừng khách khí.” Sương Vũ nói: “Thực ra ta cũng khá là thất vọng với kết quả này.”

“Đúng vậy!” Đường Hoa thở dài: “Ta cũng rất thất vọng.” Chẳng trách được, dựa theo cá tính của Sương Vũ thì nếu có thể đến được với nhau, nàng đã sớm đến với mình rồi, người ta biết rất rõ ràng, rằng mình chẳng qua chỉ là một lãng tử vô tích sự mà thôi, cho nên mãi cũng không biểu lộ ra tình cảm. Nhưng mà lại nói, vô tâm vô ưu cũng đâu thể trách mình được đâu có phải không? Ai bảo vận khí mình kém như thế, không bao giờ gặp được một nữ nhân có thể vì mình mà đi chết mà. Ai... Khó khăn lắm mới gặp được một mối có thể thu nhận mình như thế, không ngờ yêu cầu lại nghiêm khắc đến vậy, cứ bắt buộc mình cũng phải thích người ta mới được... Hạnh phúc ở nơi nao? Hạnh phúc ở nơi nào?

* * * * *

Như hiểu biết của Sương Vũ vậy, Đường Hoa chính là một kẻ vô tâm vô ưu, suốt đường bay, Sương Vũ có chút xấu hổ, mà Đường Hoa cũng không còn tâm trạng nào nói chuyện nữa. Sương Vũ là một nữ nhân thông minh, biết không thể giấu được Đường Hoa nữa, chi bằng cứ nói ra thì hơn, để tránh cho Đường Hoa khỏi phải hiểu lầm vấn đề gì. Loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu có thể bóp chết được ngay trong nôi thì sẽ tốt cho cả đôi bên hơn.

Vì thế, 10 phút sau khi Đường Hoa cho rằng mình đã tìm được một nửa kia, hần lại tiếp tục kiếp sống độc thân lưu lãng tiếp. Việc này cũng giống như một chút bột sọng nho nhỏ vậy, sẽ tăng thêm một chút đặc sắc, nên người ta không ngại nó có quá nhiều.

* * * * *

“Ha ha ha!” Tôn Minh che miệng cười rất vui: “Người giỏi thật đấy, ta cảm thấy sự nghiệp tình cảm của người xem như đã thất bại tàn tạ rồi. Người xem xem, người bạn gái đầu tiên, hoàn toàn là do lời ra để góp cho đủ cặp cả. Khó khăn lắm mới yêu thầm một nữ sinh kia, kết quả là phá thien người ta đã làm mẹ rồi. Hiện giờ rất chi là khó khăn gặp được một nữ sinh có hảo cảm với người, người ta lại chê rằng người không

thích người ta. Vận mệnh mà... Hoa ca, người có định đi bói một quẻ hay không, xem xem mình có phải là mệnh Thiên Sát Cô Tinh không đấy?”

“Ta đã kéo thầy bói giỏi nhất Song Kiếm - Tinh Tinh đồng học ra bói thử rồi.”

“Nàng nói như thế nào?”

“Nàng nói ta bị bệnh thần kinh.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Dù sao ta cũng nghĩ thông rồi, cùng lắm thì sau 30 tuổi cứ nhờ làm mai là xong. Tốt xấu gì cũng chỉ cần biết sinh đứa con là được, cứ tùy tiện chọn là xong mà.”

“Hoa ca, cái này thì ta không tán thành đâu. Trong tương lai ta gặp em dâu, vậy ta nên nói là ‘chào em dâu’ hay là ‘chào cái máy đẻ’ đây?” Tôn Minh rót rượu cho Đường Hoa: “Gấp cái gì, có tiền rồi còn sợ không có nữ nhân sao? Dựa vào sự đồng tâm của huynh đệ ta, hành tinh M sớm muộn gì cũng sẽ có một mảng địa bàn của chúng ta thôi.”

“Hô hô hô.” Đường Hoa giơ ly rượu lên: “Cụng ly.”

“Nào!” Tôn Minh uống rượu xong, hỏi: “Nghe nói gần đây người đã kiếm được không ít tiền à?”

“Cầm ba ngàn trước đi.” Đường Hoa đưa một tờ ngân phiếu ra, hẳn biết Tôn Minh vì giúp mình kiếm tiền Liên Bang hành tinh M nên mức sinh hoạt rất là quần bách, bởi vậy cố ý dặn trước: “Đây là tiền tiêu vặt, tiền của đặc san thì người cứ trữ lại.”

Tôn Minh đẩy tay Đường Hoa ra: “Yên tâm, ta có tiền mà. Ta chỉ là muốn nhắc người đừng có dùng lung tung thôi. Máy cái kỹ năng ghê kia của người đều là hàng đốt tiền cả, đặc biệt là cây Hậu Nghệ cung kia đấy, bắn một cái là đến mấy ngàn kim, người tốt xấu gì cũng nên bớt xài chút đi.”

“Biết mà.”

“Ở đây ta đang có một tin tức không đáng tin cho lắm, đó là Ma Kiếm của Sát Phá Lang đã lên đến thất giai rồi, đồng thời còn lĩnh ngộ thêm kỹ năng mới nữa. Hẳn đang chuẩn bị, chờ qua bang chiến thì sẽ độ kiếp.” Tôn Minh lại lục lọi túi Càn Khôn, nói: “Còn một tin nữa, Vũ Văn Thác

xuất hiện nơi Đại Lương, nghe nói là định một lần nữa tạo Vạn Linh Huyết đấy.”

“Hắn còn thiếu hai viên nữa. Một viên đã bị ta lấy rồi, còn một viên thì hắn đã xuyên không, không có rảnh đi lấy.” Đường Hoa nói: “Đúng rồi, người đã hỏi thăm sự kiện mà hắn từng nói, hình như là chuyện yêu ma phương Tây chạy qua phương Đông chúng ta chưa?”

“Hỏi thăm rồi, Đường Tăng chỉ mơ hồ tiết lộ rằng nhiệm vụ lớn này sẽ khởi động một khi số người độ kiếp thứ hai đạt tới một mức nhất định.” Tôn Minh nghiêm nghị nói: “Thời gian này người đừng có suy nghĩ lung tung nữa, cứ chuyên tâm kiếm tiền đi. Sương Vũ cũng nói rồi, nàng không để tâm đến chuyện người dùng mách lới đi kiếm tiền, nàng tức giận chẳng qua vì câu nói kia của người lúc trên thuyền thôi. Cơ hội bang chiến này không thể bỏ lỡ được, không biết chừng sẽ có lại nữa đâu. Ta cung cấp tình báo hậu cần, người phụ trách tác chiến tiền tuyến.”

“Minh ca, ngài nghĩ chuyện gạt tiền là đơn giản như đi chợ mua rau đấy phỏng, coi người ta ngu hết à?” Đường Hoa nói: “Dù sao thì cũng cứ đưa tin tình báo cho ta đi, ta sẽ đi tìm mấy người còn ngốc hơn rau cải.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 211: Ký sự cướp bóc của Huy Hoàng

Chương 211: Ký sự cướp bóc của Huy Hoàng

Trên đời này có nhiều kẻ điên thật sao? Sự thật thì không phải là như thế, trừ những người do trời sinh hoặc do bị tai nạn khiến phải khiếm khuyết, còn không trên đời này không hề có chuyện người ngốc hay ta khờ cả. Vấn đề mấu chốt là ở sự từng trải, tri thức, và giá trị quan của người. Trước khi máy bay được phát minh ra, rất nhiều người đều nói kẻ thiết kế là người ngốc, phung phí tiền bạc và thời gian vào những nghiên cứu không có chút ý nghĩa nào, nhưng sự thật lại chứng minh rằng số đông đó mới là ngu ngốc. Trong khi việc Tần Thủy Hoàng cầu tiên tìm đạo để học thuật bất

lão thì không có ai nói rằng hãn đã lãng phí nhân lực lẫn vật lực vào một việc ngu ngốc, nhưng sự thực lại chứng minh rằng đó đúng là một việc ngốc xít.

Cũng giống như sự kiện tranh bá này vậy, có rất nhiều người coi thường hai chữ ‘tranh bá’ kia, cứ một lòng mong tận khả năng bảo tồn bang hội của mình. Khi một sự kiện đã mang tên là ‘tranh bá’, mà người lại không tranh bá, cứ thủ trong nhà thì người đã là một kẻ đần rồi.

Ốc Vít lấy ‘tranh bá’ làm tên cho sự kiện này, đồng thời còn chứa thêm một quy tắc dường như là bug trong đó, chính là vì muốn dùng điểm âm để kích thích cho các bang hội hết tấn công lại đến tấn công, bởi vì số điểm mà người mất tối đa cũng chỉ là gấp đôi điểm cơ bản mà thôi, nhưng nếu người tấn công thì rất có khả năng sẽ lấy được điểm gấp ba, gấp mười, thậm chí là gấp trăm!

Có nhiều người vẫn không hiểu ra, cho nên số người co đầu rút cổ trong nơi trú quân cầu nguyện người khác đừng tấn công mình, hy vọng có thể sống sót qua được mười lăm ngày này cũng không ít.

Thăng Giả Vi Vương hiển nhiên không phải là người thông minh gì, chẳng qua hãn bị điểm âm nghiêm trọng quá, cho nên mới bắt buộc phải làm một người thông minh. Thần Chi Linh Vực tuy cao thủ không nhiều, nhưng nhân thủ lại không ít. Một bang ba phân đà gần như chật ních hết, nguyên một cái bang hội gần mười tám vạn người buông bỏ phòng thủ mà nhào ra, y như một đám châu chấu mùa thu vậy, nơi nào chúng nhào qua, một tắc hoa màu cũng chẳng còn.

* * * * *

“Đỡ không nổi rồi.” Có một bang hội cấp ba kia sau khi hưởng thụ được mấy ngày hòa bình ngắn ngủi, đã trở thành mục tiêu thứ tư của bầy châu chấu Thần Chi Linh Vực này. Ba bang hội trước đó sau khi bị rút cờ đã phát hiện ra một quy tắc cực kỳ chết người, đó là đối phương có thể giấu cờ đỏ ở bất cứ nơi nào trong phạm vi trú quân của mình! Nơi trú quân của Thần Chi Linh Vực là Lư Sơn, mà những ai từng đến Lư Sơn chắc cũng biết Lư Sơn lớn bao nhiêu rồi. Hơn mười vạn người mà chui vào trong núi cũng mất tầm

luôn ấy chứ, cũng tức là đối với những người bị rút cờ thì cho dù Lư Sơn không có ai trông coi, họ cũng không có khả năng lấy lại được cờ của mình.

Bang chủ bang hội cấp ba này tức giận bưng bưng: “Mẹ nó, chúng ta có đắc tội với Thần Chi Linh Vực đâu, bị bệnh à, khi không chạy mấy ngàn dặm đến đánh chúng ta?”

Phó bang chủ: “Bây giờ phải làm sao đây?”

“Làm sao à? Cá chết thì lưới cũng rách chứ sao, dù sao thì làm lợi cho ai cũng không thể làm lợi cho Thần Chi Linh Vực được.” Bang chủ giận dữ nói: “Thật là bất nghĩa mà, trong Thần Chi Linh Vực ta vẫn có không ít hảo hữu đấy, lát nữa ta xóa tên hết.”

“...” Phó bang chủ bất đắc dĩ lắm, hiện giờ chỉ không đến một vạn người bên mình không thể nào là đối thủ của người ta được đâu, bị rút cờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Kẻ chiếm lợi chính là Thần Chi Linh Vực. Thực ra bang hội này cũng khá lắm, nhân số so với tổng thể Giang Nam mà nói thì vẫn có phần nhiều, đồng thời còn là một bang hội cấp ba nữa, nhưng không ngờ bởi vì là bang hội cấp ba, cho nên mới thu hút đám sói đói Thần Chi Linh Vực kia đến đây.

“Báo cáo bang chủ.” Một bang chúng nói: “Đông Phương Gia Tử có việc tìm ngài.”

“Đông Phương Gia Tử?” Bang chủ sững người một thoáng, rồi vui mừng vô cùng: “Ta nghe nói Đông Phương Gia Tử là người trong bang Song Sư, mà Song Sư trước giờ vẫn bất hòa với Thần Chi Linh Vực, lẽ nào...”

* * * * *

“Bang chủ đây hiểu lầm rồi. Đường Hoa ha ha bác bỏ suy đoán ‘có viện quân’ của bang chủ này: “Viện quân thì không có, có điều... Nếu ngài thật sự bị Thần Chi Linh Vực rút cờ là sẽ bị âm hai trăm điểm đấy, cũng vừa đủ điểm giải tán bang hội luôn.”

“Vậy ý ngài là...” Bang chủ hơi có chút thất thần.

“Vây đi, ta sẽ rút cờ, cam đoan mười tám giờ sau cờ đỏ sẽ trở lại với nơi trú quân của ngài, như vậy ngài sẽ chỉ bị âm một trăm điểm mà thôi, hơn

nữa Thần Chi Linh Vực thấy không có đồ ăn uống gì ở đây, cũng sẽ sớm tản đi, lúc đó chẳng phải ngài sẽ được an toàn sao?”

Phó bang chủ cười ha hả, nói: “Vẫn nghe người ta nói Gia Tử là một... thương nhân nổi danh không có lợi thì không đến. Vậy giá cả...”

“Bang hội cấp ba thì ba ngàn kim.”

“Người đi làm cướp đi.” Bang chủ bị số tiền này kích cho tức giận bừng bừng: “Ba ngàn kim, ta không tiêu tiền cũng có thể gọi người đến rút cờ một lần đấy.”

“Ha? Phải không?” Đường Hoa hỏi lại: “Người coi Thần Chi Linh Vực người ta là đồ ngốc à? Người xem người không tiêu tiền thì liệu có thể tự do băng qua được chiến trường không? Biết lúc ấy Tam Thương được Thần Chi Linh Vực giúp giấu cờ thế nào không? Dưới sự vây công của Song Sư, người ta đã phải bỏ ra hai ngàn cái mạng người mới có thể yểm trợ cho người rút cờ chạy được đó.”

“Ngại quá, bọn ta thương lượng chút đã.” Phó bang chủ cười lấy lòng.

“Được, ta ở bên ngoài chờ tin của các người. Có điều tốt nhất là nên nhanh lên một chút nhé, nếu không lát nữa ta sẽ rất khó lao ra đấy... Vậy sẽ không đảm bảo là không thu thêm một ít phí nguy hiểm đâu.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đường Hoa lại được mời đi vào. Phó bang chủ nói: “Gia Tử, bọn ta chỉ có 2000 kim, người xem...”

“Không! Các người đã làm chậm trễ nhiều thời gian lắm rồi, hơn nữa nhìn tình hình chiến đấu bây giờ, các người nhiều nhất cũng chỉ có thể chống cự được hai tiếng đồng hồ nữa thôi. Bây giờ giá đã lên rồi, bốn ngàn kim.”

“Cút!” Bang chủ tức giận bừng bừng, rống lên.

“Bái bai!” Đường Hoa rất tốt tính, chỉ phất tay rồi gọn gàng bay đi, toàn thân có khí đen cuộn cuộn, hấn đến chỗ nào, người nơi đó đều nhường đường, không ai dám chọc cả. Người của Thần Chi Linh Vực cũng như thế, họ vẫn biết rằng thẳng nhãi này là kẻ thù, nhưng cũng biết rằng người này rất chi là nguy hiểm. Hơn nữa người ta lại không có mang theo cờ bên người, hà tất phải gây chuyện làm gì? Thế là người người đều nhường đường...

“Bang chủ...”

“Huynh đệ, bốn ngàn kim đó.” Bang chủ bi phần nói: “Người ta ăn nhỏ còn nhả vỏ, chứ tên Gia Tử chết tiết này ăn thịt người ngay cả xương cũng không nhả luôn.”

“Nhưng mà, rui đâu chúng ta bị điểm âm gấp đôi, bang hội bị giải tán thì... Lão đại, muốn thăng lên thành bang cấp ba cũng khó khăn lắm đó.”

“Lẽ nào người định bảo ta mời hẳn trở về à?” Bang chủ kiên nghị bác bỏ: “Tuyệt đối không có khả năng, nếu không phải là vì hiện giờ đang bị Thần Chi Linh Vực vây công thì ta đã gọi toàn thể huynh đệ đến quây chết hẳn rồi. Nhị kiếp thì ngon lắm à, mẹ nó, ta đốt cả tổ tiên...”

“Báo cáo bang chủ.” Một bang chúng nói: “Có Huy Hoàng đến.”

“Huy Hoàng? Cho mời.” Bang chủ vui mừng khôn xiết: “Nhanh đi.”

* * * * *

“Ta từng có duyên gặp mặt một lần với phó bang chủ, nghe nói các ngài gặp phiền phức nên chuyện đến xem cũng là nên thôi.” Huy Hoàng phiền não nói: “Có điều... Ngài cũng biết rồi đấy, ta chỉ là một tên trưởng lão có tiếng không có miếng mà thôi, thực sự là không có quyền điều binh khiển tướng gì cả.””

Bang chủ vội nói: “Không phải đâu không phải đâu, bọn ta đã nghĩ ra được một cách rồi. Chỉ cần huynh mang cờ đỏ của bang ta đi... Thân thủ của huynh rất tốt, ta nghĩ vòng vây này hẳn không phải là vấn đề lớn với huynh đâu phải không?”

“Ừm... Lúc ta vào thì họ không ngăn, nhưng nếu mang mang cờ ra ngoài thì...” Huy Hoàng tỏ vẻ khó xử: “Chỉ sợ ta phải tìm mấy người bạn nhờ giúp mới được.”

“Nhân phẩm của Huy Hoàng thì bọn ta tin được.” Bang chủ dứt khoát đưa một tờ ngân phiếu ra: “Chút tiền nhỏ nhoi này coi như là lộ phí cho các bạn của Huy Hoàng huynh vậy.”

Ba ngàn bảy trăm mười hai kim, Huy Hoàng nhận lấy ngân phiếu mà muốn khóc lắm, ngay cả số lẻ cũng đưa hết luôn rồi cơ đấy... Huy Hoàng rất muốn nói với bang chủ là ba ngàn bảy trăm mười hai kim này chỉ mua được mười tám tiếng đồng hồ bình an thôi... Bán đứng Đường Hoa là bất tín bất

nghĩa, còn bán đứng bang chủ này thì là bất nghĩa. Lời Gia Tử nói rất hay, thời đại này đã không cần các đại hiệp nữa rồi... Nhưng cũng bởi vì như thế, mình mới mong ít nhất vẫn còn làm được đại hiệp trong trò chơi đó thôi: “Không cần, giúp bạn bè mà còn lấy tiền, ngài coi Huy Hoàng ta là người nào chứ? Nếu ngài thực sự đưa tiền cho ta thì đừng trách ta trở mặt đấy.”

* * * * *

Trong một khu rừng kia, Đường Hoa trông thấy Huy Hoàng đi đến bèn tức khắc chìa tay ra: “Đầu tiên?”

Huy Hoàng cầm theo một cây cờ đỏ, lòng như nhỏ máu lấy từ trong túi Càn Khôn ra ba ngàn bảy trăm mười hai kim. Đường Hoa khá là hài lòng, nhận lấy rồi nói: “Hay thật đấy Huy Hoàng, ta tốt xấu gì cũng chỉ lấy số nguyên thôi, còn ngài thì ngay cả tiền ăn của người ta cũng lột sạch thế này. Có điều tiền này lại không phải là số nguyên... Vậy đi, ta giữ lại hai ngàn, phần còn lại của người hết, đều là huynh đệ cả, không nhất thiết phải lấy máy tính ra chia cho đều chứ?”

Huy Hoàng rơi lệ đầy mặt, lắc đầu: “Đương nhiên là không cần rồi.”

Đường Hoa nói: “Vừa nhận được tin, ở Tây Bắc đang có hai bang hội chơi trò chó cắn chó với nhau, có điều thực lực lại xấp xỉ nhau quá, trong nhất thời không thể nào đánh bại đối phương được... Huy Hoàng? Huy Hoàng?”

“Có!” Huy Hoàng vội trả lời.

“Có cái gì mà có, người đang nghĩ gì vậy?”

“Không có việc gì.” Huy Hoàng lắc đầu: “Người nói tiếp đi.”

“Đã bọn họ không thể lấy mạng được đối phương, vậy chúng ta có thể mang theo một ít bạn bè đấu giá cờ đỏ của họ, ai ra giá cao thì chúng ta sẽ giúp họ rút cờ của đối phương. Sau khi rút cờ xong thì lại lấy tiền của bên ra giá thấp để giúp họ. Sau đó còn có thể giúp ngược lại bên kia để rút tiếp.”

Huy Hoàng cười khố, hỏi: “Ăn nguyên cáo rồi lại ăn cả bị cáo à?”

“Đúng, ăn sạch bọn họ luôn, một đồng xu cũng không chừa lại.”

“Gia Tử...” Huy Hoàng vỗ vỗ vai Đường Hoa, nói một cách sâu xa: “Có thể gọi thêm Phá Toái nữa không?”

“Đương nhiên là có thể rồi. Có điều mỗi này trước giờ vẫn luôn do hai chúng ta làm, người không muốn kiếm thêm nữa à?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Sổ sách của Gia Tử ta luôn tính ở ngoài sáng, lẽ nào người không tin được...”

“Không phải không phải!” Huy Hoàng thấy Đường Hoa hiểu lầm mình, bèn vội nói: “Chủ yếu là...” Là cái gì thế? Huy Hoàng thật không biết phải nói làm sao cả. Nói là mình không muốn nhận những đồng tiền này thì lúc ở Thái Nguyên mình đã nhận mất rồi, bây giờ nói không nhận nữa thì có phải là mất nghĩa khí lắm không? Lại nói, mình vừa mới trả mất bốn ngàn kim rồi, tiền đâu trả lại cho Đường Hoa bây giờ mà bảo không làm nữa? Nhưng cứ tiếp tục thế này thì... Mình thật sự là không xuống tay nổi mà!

“Người đừng có thấy lúc này họ đáng thương mà lầm.” Đường Hoa dường như hiểu rất rõ tâm tư của Huy Hoàng, hăn khuyên: “Thực ra bang hội nào mà không quây đất, bang hội nào mà không ức hiếp người? Kêu đánh nhau thì đi ra một đàn lớn, không có chuyện gì thì hô với người rằng nơi này là địa bàn của bang XX ta, con BOSS này là của bang bọn ta giữ. Khẩu hiệu thì kêu cho vang là người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng người có chọc nổi đâu, mới lườm mắt một cái là người ta đã kêu huynh đệ đến đánh hội đồng rồi... Người đừng có nói với ta là người không biết chuyện Nhất Kiếm kéo phạm vi khống chế từ Thái Sơn bao phủ cả ba nơi trú quân trong các thành thị chung quanh nhé. Một nhà thì xác nhập, một nhà thì bị đánh giết đến giải tán, nhà còn lại thì phải dời đến Tây Bắc. Người hiện giờ là cao thủ, ta cũng là cao thủ, dựa vào cái gì mà còn phải khách khí nữa? Khi nhân viên thu thuế đến bắt người đóng thuế thì có trưng cầu ý kiến của người không? Phí điện phí nước tăng cao có trưng cầu ý kiến của người không? Ô nhiễm thì người cũng có phần, nhưng người có trưng cầu ý kiến của Trái Đất không? Huy Hoàng à, bọn họ không phải vì người là Huy Hoàng mà tôn kính người, mà là bởi vì người là một cao thủ nên mới tôn kính. Trong cái xã hội coi trọng lợi ích và hiệu quả này, năng lực quan trọng hơn nhân phẩm nhiều đấy.”

“Ừm... Chúng ta chỉ ăn bị cáo thôi có được không?” Huy Hoàng tự hỏi một hồi lâu, xong mở miệng. Không thể phủ nhận rằng những điều Đường

Hoa nói là có lý thật, đặc biệt là trong trò chơi, nơi mà giết người phóng hỏa còn cần thiết hơn là ăn cơm. Một tên quân tử đạo đức mà không bị chết đói đã được coi là một chuyện may mắn lắm rồi. Có điều đối với nguyên tắc ăn bị cáo rồi ăn luôn nguyên cáo kia của Đường Hoa, Huy Hoàng vẫn cứ phản đối một cách uyển chuyển.

“Được, kiếm ít tiền hơn một chút chứ có sao đâu. Tiền thì kiếm không bao giờ hết đâu, người nói thế nào thì làm thế ấy.” Đường Hoa phất tay: “Mục tiêu là Tây Bắc, tốc độ cao nhất, khởi hành.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 212: Nội Chiến

Chương 212: Nội Chiến

Sự kiện tranh bá này, ai là người thắng?

Sương Vũ rất bất đắc dĩ cười cười ném tờ đặc san trên tay qua một bên. Tờ đặc san này không tuân theo chu kỳ xuất bản bình thường, trước kia thì một tháng hai kỳ, ngẫu nhiên cũng có lúc một tuần hai kỳ, nhưng từ khi sự kiện tranh bá bắt đầu, nó điên cuồng xuất bản mỗi ngày một tờ.

Tinh Tinh cầm một cốc trà sữa ngồi xuống, cầm lấy tờ đặc san ‘Ai là người thắng’ kia, ngó sơ qua, hỏi: “Ai là người thắng?”

“Còn phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là Vô Biên đặc san rồi.” Hạo Nhiên tham gia thảo luận: “Song Kiếm nhật báo hiện giờ đã bị Vô Biên đặc san đánh cho rã ròi đầy đất rồi. Tên Phật Pháp Vô Biên này thật là nhiều mánh lới hấp dẫn độc giả quá.”

Sương Vũ nói: “Đông Phương Gia Tử - ma lâm Song Kiếm, dọc đường đi cảnh hạn cũng bị rút trụ lông... Theo điều tra của đặc san, các bang hội cấp sáu - cũng tức là chúng ta và Nhất Kiếm - đều đã chịu thiệt thòi từ hân, còn các bang cấp năm như Tam Thương với Thần Chi Lĩnh Vực cũng bị hân gặm mất một miếng. Bang hội cấp bốn có sáu phần bị bắt bí, lừa gạt. Bang

hội cấp ba có bốn phần bị cướp đoạt... Tên nhãi này, thế mà đã nhìn thấu hết tâm tư của các bang chủ trong sự kiện tranh bá này rồi.”

“Thực ra điều mà ta bội phục nhất chính là... Tên Gia Tử này lại là đồng bọn trong hiện thực với Vô Biên. Gia Tử làm chuyện xấu, Vô Biên lại ở mặt sau tuyên dương cho hắn. Bên này lấy tiền, bên kia cũng lấy tiền. Nói thực, cuộc sống của tên Gia Tử này cũng nhiều vẻ nhiều màu thật, độc giả đọc thấy giống như một quyển tiểu thuyết vậy, cứ theo dõi suốt trên đặc san từ Nam tới Bắc. So với phong cách đưa tin cứng nhắc của SongKiếm nhật báo kiểu ‘XX và XX bắt đầu triển khai chiến đấu’ thì đặc sắc và kịch liệt hơn nhiều. Đặc biệt là sự vô sỉ của bọn họ... Cái Vô Biên đặc san này thế mà bất cứ câu nói nào của Đường Hoa cũng lôi ra gom đủ số lượng từ đấy.” Hạo Nhiên lắc đầu: “Muốn không bội phục cũng không được mà, ngay cả ta mà cũng đã bắt đầu đặt trước Vô Biên đặc san rồi này. Nói thật chứ cũng đẹp mắt lắm.”

“Các người xem chỗ này này.” Tinh Tinh đưa tay chỉ: “Đông Phương Gia Tử tuân theo nguyên tắc trước ăn nguyên cáo sau ăn bị cáo, mưu toan định tăng thêm bi kịch trong cuộc giao tranh đang hứng khởi của hai bang hội... Hai bang hội này đốt thật đấy, hai bang đánh nhau chết sống mà đi thuê Gia Tử làm gì?”

“Chính là bởi vì đang đánh nhau chết sống, oán cừu không thể giải nổi cho nên mới bức thiết muốn hạ gục đối phương đấy. Mà Gia Tử lại trùng hợp đúng thời gian này đến tận nơi yêu cầu làm lính đánh thuê nữa.”

“Ai... Bi kịch mà.” Tinh Tinh thở dài rồi xem tiếp: “Nhưng lại bị người bạn thân là Huy Hoàng của Côn Lôn ngăn lại. Huy Hoàng cực lực khuyên bảo Gia Tử rằng làm người thì phải có lập trường, thế là cuối cùng Gia Tử chỉ ăn nguyên cáo xong là ra đi.”

“Cái này gọi là trai cò tranh nhau, ngư ông được lợi. Nếu mọi người đều cứng đầu, chỉ muốn dùng thực lực trong tay đánh bại đối thủ thì... Gia Tử đi đâu mà kiếm tiền được chứ?” Sương Vũ quay đầu nói: “Hạo Nhiên, quên nói với người rồi. Phá Toái bởi vì bị tên rau củ nào đó mê hoặc, cho nên đã liên thủ với Quàng Khăn Đỏ bên Nhất Kiếm mở chiến đội rút cò thuê rồi. Có ba mươi mấy tên cao thủ trong bang ta đã trở thành

thành viên của chiến đội này. Nếu ta đoán không sai thì là do tên Gia Tử chết tiết kia cảm thấy một mình thì kiếm không được nhiều cho nên mới tìm thêm người hỗ trợ cướp bóc đây.”

“Cứ kệ đi.” Hạo Nhiên không quan tâm. Giữa hoàn cảnh náo nhiệt như hiện nay, Song Sư lại bình tĩnh vô cùng. Các mục tiêu có thể đánh chỉ có mấy bang hội khá lớn thôi, nhưng chúng lại đều dùng biện pháp tự sát rút cờ của nhau để phòng thủ hết rồi, còn phần những bang hội nhỏ thì nếu người đến rút cờ, sẽ bị mắng đến mất hết mặt già cho xem. Hơn nữa thân là bang hội siêu cấp mà đi ức hiếp các bang hội nhỏ thì thật là... Dù sao thì Hạo Nhiên cũng không thể nào làm thế được. Cá lớn ăn cá nhỏ thì là chân lý, nhưng cá lớn mà lại đi ăn tép con thì thật là hết nói luôn. Sau khi một bang hội đã ăn no rồi, thanh danh vẫn là điều cần thiết lắm.

“Ừm!” Sương Vũ gật đầu nói: “Mọi người tự do hoạt động thì được, có điều việc phòng ngự trên Hoàng Sơn vẫn không thể nào lơ lửng, coi chừng tên Gia Tử chết tiết kia đột nhiên đánh úp thì mất mặt lắm.”

“Không đến nỗi chứ?” Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi.

“Khó nói lắm! Hắn thì ai có sữa là mẹ, ai có tiền là cha, sẽ làm ra chuyện gì thật sự không ai chắc nổi đâu.”

“Bang chủ!” Một tên đường chủ dáng vẻ cực kỳ kinh hãi vọt vào trong trà lâu: “Không xong rồi, vừa mới nhận được tin, cờ của chúng ta đột nhiên biến mất rồi!”

Hạo Nhiên suýt nữa đã ói ra một bùm máu, sao mà chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh thế này? Vẫn là Sương Vũ trấn tĩnh hơn: “Việc gì thế, ngay cả một tiếng báo động cũng chưa có, sao lại mất cờ được? Chúng ta còn lưu lại đến năm ngàn người trên núi, chỉ cần một tiếng báo động là trong vòng hai mươi phút sẽ tập hợp được gần hai vạn người, làm sao lại mất được?”

Đường chủ này lắc đầu nhún vai: “Không biết nữa, dù sao thì cũng đúng là mất rồi.”

* * * * *

Sương Vũ đẩy cửa chính của phòng nghị sự Hoàng Sơn ra, quả nhiên, lá cờ đỏ vốn cắm ở trung ương đã không còn nữa. Trên mặt đất nằm chỏng chơ

một lá cờ do người chơi tự chế tác, quanh nó là năm tên cao thủ giữ cờ giờ đang ỉu xiu như cà tím nhũn nước. Năm người này đã được hạ tử lệnh là nhất định phải ở trong phòng nghị sự, họ đều là nhân thủ có lực phòng ngự mạnh cả, ngay cả là Đường Hoa đến, họ dùng thân thể ngăn cửa cũng có thể chống đỡ được vài phút ấy chứ.

Giọng Sương Vũ lạnh như băng, hỏi: “Việc gì?”

Một cao thủ nói: “Ngày hôm qua mấy người bọn ta uống rượu, lão tử thuận tay lấy cờ lau miệng mới phát hiện nó có gì đó khác. Nhưng bọn ta cũng không dám chắc rằng nó là giả hay thật...”

Tinh Tinh bất mãn nói: “Cái lá cờ này nhìn sơ cũng thấy khác với lá cờ ban đầu rồi mà.”

“Đúng vậy...” Một cao thủ nói: “Nhưng mà dưới mấy con mắt của bọn ta, thế mà cờ biến đi đâu mất rồi. Đối là người, người cũng sẽ hoài nghi là cờ có phai màu hay không thôi.”

“Người nói là các người uống rượu à?” Sương Vũ hỏi: “Chỉ năm người các người à?”

“Không phải.” Cao thủ này nói: “Phá Toái, Sinh Diệt cũng đều có mặt... Có điều là theo quy tắc của hệ thống thì người Song Sư không thể rút cờ Song Sư được, ta thấy đều là người mình nên dĩ nhiên không lo lắng gì rồi. Hơn nữa bọn ta cũng đã dùng Hỏa Nhân Kim Tinh điều tra rồi, tuyệt đối không có mang mặt nạ.”

Sương Vũ lại hỏi: “Giữa chừng... Phá Toái với Sinh Diệt đã từng ra ngoài phải không?”

“Phải, bọn họ đều từng ra ngoài, hơn nữa mỗi người đi ra ngoài một lần, họ nói là nhìn phía xa xem có địch tình gì không.”

“Coi bộ mười có tám chín là khi họ ra ngoài quan sát địch tình thì đồng người rồi. Mà người này chắc chắn là đi bộ đến, rồi đi bộ ra, nếu không một khi xuất hiện trên bầu trời sẽ rất là bắt mắt. Hạo Nhiên, người lập tức dẫn người lục soát trong núi xem, Tinh Tinh, lập tức bố trí ra vị trí của Phá Toái với Sinh Diệt giùm.”

“Được!” Hạo Nhiên không so đo chuyện thân phận của mình là bang chủ, lập tức đi ra ngoài tụ tập nhân thủ chung quanh để tìm tòi từ ngoài núi

vào trong ngay.

* * * * *

“Phá Toái và Sinh Diệt đều ở Tế Nam Sơn Đông. Sương Vũ tử, tử hỏi cái này làm gì?”

“Trong hai người này chắc chắn có một là nội gian.”

Tinh Tinh lập tức gật đầu: “Chắc chắn là Phá Toái rồi, quan hệ của tên này với Gia Tử rất là tốt... Có điều cũng có khả năng là Sinh Diệt, hành xử như đã từng gặp mặt với Phong Vân Nộ. Tuy ca ca của muội nói hắn là vô gian đạo, nhưng cũng khó đảm bảo là phản vô gian đạo lắm.”

“Đều gọi trở về hết, ta thật muốn xem xem ai sẽ là nội gian nào.” Sương Vũ lạnh lùng nói. Chuyện này khác với chuyện của Đường Hoa, Đường Hoathuộc dạng khách quý đặc biệt, còn hai người này lại là nhân viên công tác nội bộ.

* * * * *

“Ai là nội gian à? Vì sao không thể là cả hai đều là nội gian chứ?” Đường Hoa cười ha ha rót rượu cho Phong Vân Nộ: “Xem đi, chỉ cần có tiền thì không có chuyện gì là không xong được cả! Hiện giờ chỉ cần họ chứng minh đối phương là trong sạch, vậy Sương Vũ sẽ luống cuống ngay.”

Phong Vân Nộ nhìn Đường Hoa đầy vẻ thú vị: “Người làm sao khiến Sinh Diệt giúp người được thế?”

“Ta nói cho hắn biết vài chuyện. Thứ nhất: ta đang có một tờ giấy vay nợ thời hạn ba tháng trị giá một vạn kim, nếu hắn cần thì ta có thể đưa cho hắn. Theo ta biết thì tiền hoa hồng mỗi tháng của tên phó bang chủ như hắn cũng chưa tới một ngàn đâu. Thứ hai: ta nói hắn chuyện hắn cần làm là một chuyện tuyệt đối an toàn, không có nguy cơ bị bại lộ. Thứ ba: ta không bao giờ bán đứng bạn bè, cho nên cũng sẽ không bán đứng hắn. Điều cuối cùng: ta nói hắn biết rằng chuyện mà hắn sẽ làm sẽ đá kích một cách mãnh liệt tới sức ảnh hưởng của Sương Vũ trong tầng lớp lãnh đạo bang hội.” Đường Hoa lấy hai tờ giấy nợ ra, lắc đầu: “Ta nói này Phong Vân Nộ, người tốt xấu gì cũng là một tên bang chủ, sao mà ba vạn kim này còn phải nợ lại thế? Mặt khác, vì sao người lại đi tiêu ba vạn kim đi hại người không lợi mình vậy?”

“Ba vạn kim, chẳng qua chỉ là nửa tháng thu nhập của bang ta mà thôi, cũng chỉ là nửa năm hoa hồng của ta. Hơn nữa người đừng quên rằng cờ của Song Sư là cờ cấp sáu, giá trị đến hai ngàn điểm đấy, sau khi kết thúc sự kiện thì nó sẽ tương đương với hai vạn kim. Tức là ta chỉ bỏ ra có mỗi một vạn kim đã giúp cho bang hội của mình lấy được thêm điểm tích lũy, hơn nữa lại còn quật lại Song Sư một đòn thật mạnh nữa chứ. Nói thế này đi, lấy được lá cờ này, ta dù bại vẫn còn vinh, còn nếu ta dùng cách cướp bóc các bang hội nhỏ để sống sót, vậy ta dù thắng cũng như bại thôi.”

“Hợp tác khoái trá.” Đường Hoa đứng lên bắt tay Phong Vân Nộ, hỏi: “Có muốn ta chỉ cho nơi nào giấu cờ để họ tìm không ra không?”

“Đừng! Không dám làm phiền đại giá của ngài.” Phong Vân Nộ cười ha hả: “Nếu sau đó ngài lại bán tin về chỗ giấu cờ cho Song Sư, chẳng phải ta sẽ mất cả chì lẫn chài sao?”

“Ha ha, ngài nói đùa quá.” Đường Hoa lại bắt tay với Phong Vân Nộ một lần nữa: “Bái bai.”

“Bái bai.”

* * * * *

Sinh Diệt kiên quyết nói: “Không có khả năng, ta rời đi cùng với Phá Toái mà, hơn nữa lại cùng nhau uống rượu nữa, rồi cho tới giờ vẫn là cùng nhau đi đến đây. Hẳn tuyệt đối không có khả năng là do người khác cải trang được.”

Phá Toái gật đầu: “Phải! Chúng ta vẫn luôn đi cùng nhau mà. Dáng vóc của Sinh Diệt không thể nào ta không nhận ra được.”

“...” Sương Vũ toát mồ hôi hột, lẽ nào năm tên cao thủ kia đã lừa gạt mình à? Không thể nào đâu! Năm người này đều là thành viên cốt cán đã theo mình từ rất lâu cả, mình mang họ từ Tam Thương đến Song Sư này, lòng trung thành tuyệt đối không thể nghi ngờ được. Lại nói, một người nói dối thì còn có thể, chứ đâu thể nào cả năm người đều nói dối hết được?

Sinh Diệt nói kiểu mập mờ: “Sương Vũ, ta nghe nói năm tên cao thủ giữ cờ này đều là nòng cốt cũ của Tam Thương phải không?”

“Người nói thế là có ý gì?” Giọng điệu của Sương Vũ đã có mấy phần giận.

“Ý gì à? Không có ý gì cả. Ta nào dám có ý kiến gì chứ? Hiện giờ ai cũng biết chủ của Song Sư chính là Sương Vũ tỷ đây mà.”

“Ngậm miệng.” Hạo Nhiên tức giận bưng bưng: “Sinh Diệt, người mà còn nói những lời thế này nữa thì ngay cả huynh đệ cũng không làm được nữa đấy, ra ngoài, ra ngoài.”

“Hạo Nhiên, ta chỉ là muốn tốt cho người...”

Hạo Nhiên vội dùng mắt ra hiệu một cái, Phá Toái đang đứng bên cạnh Sinh Diệt vội vàng kéo Sinh Diệt đi ra ngoài. Hạo Nhiên ngồi xuống than một hơi, nói: “Sương Vũ, ta đương nhiên là tin tưởng người. Có điều Phá Toái với Sinh Diệt tuyệt đối không phải đang nói dối, vậy chỉ sợ là... Phải điều tra thôi...”

“Ta biết.” Sương Vũ đứng lên: “Ta sẽ không làm khó cho người đâu. Đã là người do ta mang qua thì ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm, việc này ta sẽ điều tra rõ ràng.” Sương Vũ khổ tâm lắm, vốn là lưu lại những người đáng tin nhất để giữ cờ, kết quả là bây giờ lại phải đi điều tra xem năm người này có thật sự đáng tin hay không thế này. Nhưng hiện giờ không phải chỉ là chuyện của năm người này, mà là chuyện liên can đến lòng trung thành của những nòng cốt mà nàng mang qua, và liên can đến cả địa vị sinh tồn của nàng trong Song Sư nữa. Nhưng phải điều tra thế nào đây? Sương Vũ bước ra ngoài mà lòng có chút mê mang, chuyện này vốn không phải là mặt am hiểu của nàng. Nghi người thì không dùng mà dùng người thì không nghi, đây chính là tính cách của nàng.

Tinh Tinh lặng lẽ lẩn ra khỏi phòng nghị sự, nhỏ giọng kêu: “Sương Vũ tỷ.”

“Hửm?”

“Đến hỏi tên rau củ chết tiệt kia đi, chuyện mất đạo đức như vậy có đến chín mươi chín phần trăm không thoát khỏi quan hệ với hắn đâu.”

Chương 213: Đại Chiêu Tất Sát Tối Cao Chữ Màu Kim

Chương 213: Đại Chiêu Tất Sát Tối Cao Chữ Màu Kim

Mân Giang...

Đường Hoa nhìn Sương Vũ với vẻ như gặp phải quỷ: “Người... Người làm sao tìm được ta?” Thật vớ vẩn quá, hệ thống thông tin của mình đã bị đóng kín hết rồi, sau khi độ kiếp thứ hai thì Tinh Tinh đã không còn có thể báo ra vị trí của mình được nữa, mà điều quan trọng nhất chính là trong Song Kiếm không có ai biết hành tung của mình cả. Lẽ nào... Sương Vũ chính là kẻ đáng ăn đòn nhất trong năm của Song Kiếm - Ốc Vít đó sao? Ủm... Mình thì là kẻ đáng ăn đòn thứ hai, chẳng có cách nào khác, đây là dân ý mà. Mình rất quang vinh, chỉ kém Ốc Vít có một ngàn phiếu thôi, đương nhiên trong đó còn phải trừ đi một phiếu do bản thân mình bầu cho Ốc Vít nữa... Đường Hoa thất thần mất rồi.

“Người đoán xem?” Sương Vũ ngồi lên một tảng đá lớn trên bờ sông, tảng đá này lớn, cho nên hai người đều đặt hết sức nặng của mình lên nó cả.

“...” Người đoán à? Ghét nhất là khi con gái chơi trò này. Ta sẽ cho người một sự vừa mừng vừa kinh. Là chuyện vừa mừng vừa kinh gì? Người đoán xem. Ta đặt...

“Không giống như người nào đó đâu, tỷ đây là một người thẳng thắn. Là Phật Pháp Vô Biên nói tỷ biết đấy.”

“Không có khả năng.” Đường Hoa phủ quyết ngay: “Hắn cũng không biết ta ở đâu mà.”

“Nhưng vừa rồi người đã có nói với hắn rằng người đang muốn tránh nơi đầu ngọn gió, chuẩn bị làm một tên ẩn sĩ. Tên Vô Biên này lại là kẻ coi như mặc chung một cái quần với người, hắn biết rằng người sẽ không chạy vào trong cấm địa làm ẩn sĩ, nên nghĩ điều có khả năng nhất sẽ là người lên núi hoặc xuôi sông chờ qua vài ngày. Sau đó hắn phân tích rằng trên núi chẳng có cái gì chơi vui, vậy có chín phần là sẽ đi câu cá. Lần cuối các người từ biệt là ở thành đô, cho nên hắn đã đoán giúp ta là người phỏng chừng đang ở Mân Giang. Sau đó ta tùy tiện bay trên trời tìm một lúc, quả

nhiên phát hiện thấy đang trong lúc bang chiến mà lại có người cá thể này, cho nên mới hạ xuống xem đây.”

“Có lý.” Đường Hoa gật đầu nói: “Mặt khác, ta muốn biết...”

“Muốn biết vì sao Vô Biên lại bán đứng người à?”

“Phải phải!” Đường Hoa gật đầu.

“Người đoán xem?”

“...” Đường Hoa nổi gân đen đầy mặt.

“Đã không muốn đoán thì... Chi bằng người cứ nói ta biết là người làm sao lấy được cờ của Song Sư đi.”

“Cờ Song Sư bị rút rồi à?” Đường Hoa kinh hãi cực kỳ: “Sao ta không biết?”

“Thượng Đế...” Sương Vũ muốn đánh người lắm lắm, đây rõ ràng là trợn mắt nói dối mà. Nếu không phải là Đường Hoa làm, vậy hẳn cần gì phải tránh nơi đầu gió chứ? Chuyện tránh nơi đầu gió này chắc cũng là để tránh mình đây: “Chủ nợ đã tìm tới cửa rồi, người mau thừa nhận đi.”

“Thừa nhận cái gì?”

“Thừa nhận là người đã rút cờ của Song Sư.”

“Sương Vũ, người không sao đó chứ? Quy tắc cơ bản nhất của hệ thống là người Song Sư không thể rút được cờ của Song Sư mà?”

“Người...”

“Có điều...” Đường Hoa đột nhiên chuyển giọng: “Ta biết chính xác là ai rút.”

“Là ai?”

“Có phải là ta nói ra thì sẽ được đi ngay không?”

“... Không thể!” Sương Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, thẳng nhãi này đang chơi trò bịp với mình đây mà. Có điều sự thể thế này mà bắt hẳn phải thừa nhận thì khó khăn lắm. Mà cho dù có thừa nhận rồi thì hẳn thà gánh cái tội chứ cũng không chấp nhận bán đứng chi tiết của kế hoạch đâu. Đối phó với loại người như vậy thì... Sương Vũ lấy một tờ ngân phiếu ra: “Tamua thông tin.”

“Tiền của người hay là của bang hội đây?”

“Nói nhảm, đương nhiên là của ta rồi.”

“Ngại thật, ta không kiếm tiền của bạn bè.” Đường Hoa than một hơi, nói: “Ta biết là người bị oan uổng, nhưng nếu không khiến người bị oan uổng, vậy người ta sẽ không giúp ta làm chuyện xấu.”

“A?” Câu này của Đường Hoa đã tiết lộ ra hai chi tiết: thứ nhất là Đường Hoa quả thật là chủ mưu, thứ hai là phải khiến mình bị oan... Vậy kẻ duy nhất chiếm được lợi chỉ sợ sẽ là kẻ trước giờ vẫn khó chịu với mình: Sinh Diệt. Lẽ nào... Sương Vũ ghé sát tai Đường Hoa: “Gia Tử, người thực sự nhẫn tâm khiến một nữ nhân yêu người phải chịu oan uổng sao?”

“Đáng tiếc...”

“Nếu như ta cân nhắc chuyện quen người một tháng thì sao? Cùng cho nhau một cơ hội đi, nếu trong một tháng này mà người có thể thích ta, vậy chúng ta...”

“Được ngay! Không được đổi ý à.” Đường Hoa nện nắm tay một nhát rồi nhả tin: “Phá Toái, kế hoạch B.”

* * * * *

“Tay người mềm thật...”

“Mau nói chuyện kia đi.” Sương Vũ nghiêng răng gọt phẳng móng vuốt của Đường Hoa đi.

“Sự tình là như vậy... Đơn giản mà nói thì Sinh Diệt chính là nội gian. Nhưng thẳng thắn này nói rằng dễ bại lộ quá, cho nên ta mới nhờ Phá Toái giúp hẩn. Người cũng biết tình trạng hiện giờ của Phá Toái rồi mà... Hỏi thế gian tình là vật chi. Phong Vân Nộ lợi dụng Nhược Hân để tiếp xúc với Phá Toái, nhưng Phá Toái lại không chấp nhận phản bội, bởi thế ta bèn uy hiếp hẩn, ta nói hẩn mà không chịu giúp thì ta sẽ khiến cho Nhược Hân bị Phong Vân Nộ của ngay... Tình Tình hẩn đã từng nói với người rằng ta có quen một chuyên gia tình yêu tên là Phế Sài rồi chứ?

“Vậy Phá Toái có lấy tiền không?”

“Không có! Nếu như có, ta sẽ bị sét đánh ngay.” Đường Hoa luôn kiên nghị cho rằng giấy nợ tuyệt đối sẽ không tương đương với ngân phiếu, bản chất giữa hai cái đó khác nhau. Lại nói, mình còn bị sét đánh ít sao chứ? Kim mộc thủy hỏa thổ... Đường Hoa lại thất thần nữa rồi.

Sương Vũ gật gật đầu, đang định hỏi là lúc nào thì chợt nhận được tin nhắn của Hạo Nhiên: Phá Toái tự thú rồi, mau về Hoàng Sơn đi. Xem tin xong, Sương Vũ nói: “Đi đây, bái bai.”

“Đi à? Đừng mà, bồi dưỡng cảm tình chút đi chứ.” Đường Hoa nhìn Sương Vũ bay đi mà buồn khổ: mấy câu nữ nhân này vừa nói có hiệu lực hay không đó? Có điều người muốn quit nợ thì cũng khó lắm à, lão đây là Gia Tử đấy, là một Gia Tử đáng yêu, là một Gia Tử thiện lương...

* * * * *

“Xin lỗi, đã khiến mọi người hiểu lầm nhau rồi.” Phá Toái đau khổ cúi đầu sám hối: “Quả thật là ta đã ích kỷ quá rồi. Xin lỗi.”

Hạo Nhiên lắc đầu: “Không thể trách người được. Ta biết Phá Toái người luôn nghĩa khí với bạn bè, dù có lý hay không cũng sẽ giúp mà. Người với Gia Tử lại còn là bằng hữu đã gắn bó với nhau từ cấp 20 đến nay nữa. Hơn nữa lại còn có Nhược Hân ở trong này... Ta thật không trách người.”

“Đúng vậy!” Sương Vũ cũng cười, nói: “Mọi người đều biết rằng lòng trung thành của mỗi người đối với bang hội là thế nào mà. Thực ra cho dù là một công ty trong hiện thực cũng vậy thôi, chỉ cần không phải là ông chủ, thì mọi người... Ha ha! Được rồi, chuyện này không bàn đến nữa. Hạo Nhiên, Sinh Diệt đã đến chưa?”

“Hừ!” Hạo Nhiên hừ một hơi bằng mũi: “Người có biết hiện Sinh Diệt đang ở đâu không? Đang uống rượu với Phong Vân Nộ đấy... Cũng sắp đến rồi.”

Sương Vũ nhắn tin cho Hạo Nhiên: “Sự tình còn chưa làm rõ ràng mà, cũng có khả năng là Gia Tử đổ vạ cho người ta đó. Người cũng biết đấy, lời của tên Gia Tử này có ba phần đáng tin đã là không tệ rồi.”

Hạo Nhiên trả lời, cũng bằng tin nhắn: “Ừ, ta biết.”

* * * * *

Sinh Diệt đẩy cửa phòng nghị sự mà trong lòng không khỏi lạnh run: Hạo Nhiên thấy hắn bước vào nhưng chẳng hề có chút phản ứng nào, vẫn chậm rì rì uống nước trà, còn Sương Vũ thì dường như đang bận rộn công chuyện lắm vậy, cứ lật tới lật lui mấy tờ giấy. Nhìn lại Phá Toái, hắn

đang đứng một góc, bộ dạng như thể một tội đồ của nhân dân vậy... Có dự cảm không lành rồi đây!

“Hạo Nhiên, gấp gấp gấp gấp tìm ta vậy có chuyện gì không?”

“À, không có chuyện gì. Đúng rồi, mới vừa rồi người ở đâu thế?” Hạo Nhiên tựa như rất tùy ý hỏi một câu.

“Đi uống rượu với mấy huynh đệ đó mà.”

“Huynh đệ?” Hạo Nhiên cười một tiếng: “Từ lúc nào mà người đã trở thành huynh đệ với Phong Vân Nộ thế?”

“Hạo Nhiên, không phải là do người bảo ta tiếp xúc với hắc đó sao?”

Phá Toái than một hơi, nói: “Sinh Diệt, ta đã khai ra hết rồi.”

“Khai cái gì?” Sắc mặt Sinh Diệt trở nên xanh mét, quả nhiên là mình đã đoán trúng rồi.

“Chuyện Gia Tử bảo chúng ta hợp mưu rút cờ Song Sư.”

“...” Sinh Diệt im lặng.

Hạo Nhiên bắt đầu nổi giận: “Sinh Diệt, người không muốn nói cái gì à?”

“Có cái gì mà nói chứ?” Sinh Diệt ngẩng đầu nói: “Thì đã sao chứ? Những ngày lúc đầu của chúng ta tốt đẹp biết mấy. Mọi người cùng nhau uống rượu đánh nhau. Từ khi con ả đề tiện này đến đây, từ đường chủ trở xuống cứ phải tuân theo hết quy định này đến quy định kia cả. Lần trước tam mừng sinh nhật với bạn gái ta, đã bàn giao cấp dưới gánh việc giúp cho, thế mà con ả đề tiện này lại trừ một tháng tiền hoa hồng của ta. Dựa vào cái gì chứ? Song Sư này có danh tiếng như ngày hôm nay là nhờ ai chứ? Nếu không có một ít huynh đệ trước kia, Song Sư bây giờ có được cái bảng vàng này hay sao? Chúng ta vừa mới bước vào trong quỹ đạo, lại có một người bên ngoài chen chân vào. Hạo Nhiên, trước kia ta vay tiền của bang hội, có cần phải viết giấy vay nợ không? Chỉ cần nói với người một tiếng là được, có tiền thì trả, không tiền thì thôi. Còn con ả này thì sao? Lần ta bị con ả này trừ một tháng tiền hoa hồng, ta mượn năm trăm kim, thế mà một ngày ba lần nhắn tin hỏi ta trả tiền hay là viết giấy vay nợ! Người có biết không, mấy huynh đệ kia của ta nếu không nể mặt ta thì đã sớm tạo phản từ lâu rồi! Dựa vào cái gì chứ? Ồ ta là một trong những người sáng lập

ra Song Sư à? Ắ ta đã từng tham gia những lần PK với các huynh đệ chúng ta chưa? Nhưng mà khi ắ chỉ huy thì lại không hề khách khí chút nào, chẳng hạn như lần này vậy, chỗ nào khó gặm thì cứ là bọn lão làng bọn ta phải đến... Bọn ta có một câu oán hận nào không? Sau đó ta xuống nước thương lượng với ắ rằng có thể không nhập kho hàng bang hội một số điểm tích lũy để đổi tiền, chia cho bọn huynh đệ vui vẻ một lần được không. Ắ đã nói cái gì? Nói rằng ắ không có quyền đấy. Không có quyền cái rắm, ai không biết quyền tài vụ trong Song Sư đều nằm trong tay ắ hết chứ? Coi bọn ta là đồ ngớ ngẩn, chơi trò giả ngớ ngẩn với bọn ta à...”

Hạo Nhiên và Sương Vũ cùng lắng lắng nghe cơn phát tiết bất thành linh này của Sinh Diệt. Khó khăn lắm mới chờ Sinh Diệt nói xong, Sương Vũ lập tức đứng lên: “Sinh Diệt... Ta thật không biết đã mang đến nhiều phiền phức như vậy cho các người. Người cũng biết đấy, ta luôn làm việc công chính, công bình, quả thật không chiếu cố đến...”

“Nói thế là có ý gì? Bọn lão huynh đệ bọn ta mà cần nhờ đến người chiếu cố à?” Sinh Diệt phản hận nói.

“Không phải là ý như thế, ta thật sự chân thành xin lỗi người. Ta quá thật không bận tâm đến cảm nhận của các người.”

“Chuyện xấu thì ta đã làm rồi, người có nói thế nào cũng được cả. Ta nói với người, đừng có bày ra cái trò này nữa, cờ là do ta rút, Sinh Diệt ta dám làm dám chịu, nhưng ta sẽ không để cho Sương Vũ người lợi dụng việc này mà thu mua lòng người đâu.”

“Bang chủ!” Hai thành viên cự cán bước vào.

Hạo Nhiên gật đầu, nói: “Các người đưa Sinh Diệt đi ăn chút gì đi.”

“Được!” Hai người nửa dỗ nửa khuyên lôi Sinh Diệt ra ngoài phòng nghị sự.

* * * * *

Sương Vũ than một hơi: “Thực ra...”

“Thực ra người đã làm rất tốt rồi.” Hạo Nhiên nói: “Con người ta không có tài năng gì cả, nhưng ta vẫn biết cái đạo lý giúp cho cấp dưới mặt sức phát huy. Nếu không phải do người công chính, vậy 10 vạn kim trong lần xác nhập các bang hội nhỏ này chỉ sợ chúng ta đã không lấy được

đến một nửa rồi. Tiền ở trong kho công, có thể dùng để làm việc, lại vẫn có thể dùng để chia cho mọi người. Nhưng nếu chia tiền trước cho mọi người thì đến khi cần để làm việc, mọi người lại chẳng ai chịu nộp lên cả. Đạo lý này ta hiểu rõ lắm. Có điều ta có một đề nghị này.”

“Đề nghị gì?”

“Việc này đến đây coi như tạm kết thúc đi được không? Nói thô tục một chút thì cái này là việc xấu ở trong nhà, ta không muốn có người ngoài biết được. Mà nói lý trí một chút thì Sinh Diệt vẫn còn có sức ảnh hưởng lắm, đương nhiên nếu như còn có lần sau nữa thì ta sẽ dễ xử lý hơn.”

“Được rồi! Việc này chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra đi.” Sương Vũ gật đầu.

“Được rồi được rồi, để ta nói chút chuyện khiến người vui lòng vậy.” Hạo Nhiên lấy một tờ đặc san ra: “Bản mới ra đây.”

“Người thực sự đặt luôn rồi à?” Sương Vũ nhận lấy, ngó qua mặt bìa rồi hộc máu ngay. Tiêu đề của đặc san lần này là: Gia Tử ôm được Sương Vũ về. Lật tiếp, thấy chủ đề đầu tiên thế này: Ngu công dời núi, lòng chân tình của đệ nhất cao thủ đã làm lay động trái tim của mỹ nhân, bên dòng Mân Giang cùng định chuyện chung thân. Đồng thời còn kèm theo đoạn phim quay cảnh thân mật của hai người ở Mân Giang nữa... “Gào! Bà muốn giết người!” Toàn thân Sương Vũ thiêu đốt ngọn lửa hùng hực, điểm số hệ hỏa tràn đầy, điểm số nộ khí tràn đầy, tiểu vũ trụ bùng nổ, linh ngộ được đại chiêu tất sát tối cao chữ màu kim: Hỏa Thiêu Gia Tử.

* * * * *

Bên ngoài Hoàng Sơn, một nam tử ôm bó hoa đưa tay sờ sờ trái tim đang nhảy đến 200 cái một phút, cảnh giác nhìn trái phải rồi tự nói với bản thân: sát khí mạnh thật.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 214: Kẻ ngấm bẩn

Chương 214: Kẻ ngấm bẩn

Sương Vũ hai tay chống nạnh tựa một cái com-pa đứng ngoài phòng nghị sự, mũi thở phì phò y như một con... Nàng nhìn một quả cầu do khí đen tạo thành ở phía xa trên không trung mà trong lòng thì nghiêng rằng nghiêng lợi... Hành vi không có một chút xiu chất ‘thục nữ’ nào này của nàng đã rõ ràng biểu lộ ra sự ‘vui sướng’ ở trong nội tâm.

Đối là những người khác phỏng chừng đã biết khó mà lui mất rồi, nhưng Đường Hoa là ‘người khác’ sao? Đường nhiên là không phải rồi, từ mặt chữ nghĩa mà hiểu thì ‘người khác’ chính là người mà không có chút xiu quan hệ nào với mình, vậy những ‘người khác’ ở đây chính là những người chẳng có chút quan hệ chi tới Đường Hoa, cho nên Đường Hoa vẫn cứ vô cùng kiên trì hóa thành một cục đen xì nhắm hướng Sương Vũ mà bay tới.

Thấy thế này trong lòng Sương Vũ tức khắc hối hận đến xanh mét cả ra. Trong Song Kiếm, trừ Tôn Minh ra thì nàng hẳn phải là người hiểu rõ Đường Hoa nhất, nếu không thì lúc đó nàng đã không thẳng thắn đoạn tuyệt đi cái hy vọng kia của Đường Hoa rồi. Sau đó thật sự là bất đắc dĩ lắm nàng mới chuẩn bị lừa gạt hẳn một vố. Nhưng nàng lại ngớ ngẩn quên mất rằng người ta chính là tổ tông nhà lừa đảo - thuốc dán hiệu Đường Hoa, chuyên trị lừa gạt. Hiện giờ thì hay lắm rồi, tin tức lên tới mặt báo luôn rồi, mà điều đáng hận cực cực cực kỳ đó là mình đúng thực đã từng nói ra như thế, cho nên không thể yêu cầu Vô Biên đặc san xin lỗi cải chính được.

“Gia Tử, chúc mừng.” Đám bang chúng ven đường rất đúng thời góp thêm một chút ít náo nhiệt.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Đường Hoa cũng là một người rất có lễ độ, ít nhất thì bây giờ cũng là như vậy. Tinh Tinh nói bên tai Sương Vũ: “Giết, tỷ giết không nổi hẳn. Chạy, tỷ chạy không nhanh bằng hẳn. Da, da tỷ không dày bằng da hẳn. Bụng, bụng tỷ không đen bằng bụng hẳn.”

“Tỷ biết.” Sương Vũ hít sâu một luồng khí, đây là sự chuẩn bị trước một cuộc đại chiến: “Đối phó với mấy nam nhân như vậy, tỷ vẫn còn có chút kinh nghiệm.” “Sương Vũ...” Đường Hoa và một cái đuôi nho nhỏ đáp xuống đất cất tiếng chào. Cái miệng nhỏ nhắn của Sương Vũ hé ra, nhưng

chưa kịp nói gì thì Đường Hoa đã bồi thêm một câu: “Hạo Nhiên có ở đây không?”

“...” Sương Vũ.

“Người tìm ca ca của ta à?” Tinh Tinh sững sốt lắm, mà Sương Vũ cũng giống như nàng vậy, đâu thể nào đâu chứ?

“Đúng vậy, có chút việc công muốn nói.”

Sương Vũ nghe thấy vậy, không ngờ lại cảm thấy có một chút ít mất mát trong lòng. Tinh Tinh cũng là nữ nhân, cũng hiểu, cho nên vội vàng trả lời: “Ca ca ta đang ở bên trong đó.” Khi một nam thích một nữ, nữ này có thể sẽ không bị xẹt điện, nhưng đối với những hành động không hề coi trọng nàng của nam đó, nàng cũng sẽ sinh ra phản ứng tiêu cực trong lòng.

“Bó hoa này tặng muội.” Đường Hoa moi ra một bó hoa nhét vào trong tay Sương Vũ: “Trước công sau tư, chờ huynh đó, huynh đã đặt chỗ nơi thành đô rồi.”

“...” Sương Vũ cầm hoa mà muốn phát điên lên, thế này là thế nào ấy chứ?

Đường Hoa tỏ vẻ rất hiểu, nói: “Muội hiện đang là lão bà của huynh, bàn chuyện công với muội huynh sợ sẽ bị thiệt, cho nên huynh quyết tâm tìm Hạo Nhiên cho hay.”

“Ai là lão bà của người?” Sương Vũ rốt cục cũng đã mở miệng rồi, nhưng bó hoa hồng trong tay khiến cho lời nói của nàng chẳng có chút sức nặng nào cả.

“Là muội đó.” Đường Hoa sững sốt nói: “Lúc đó ở Mân Giang muội đã đáp ứng rồi mà.”

“Ta... Ta có nói sao?” Sương Vũ quyết định chơi trò vô lại, tuy rất là khác với kế hoạch lúc ban đầu, nhưng nhất định phải bóp chết sự tình ngay từ trong nôi mới được.

Đường Hoa giờ tay: “Đọc theo huynh nào: nếu ta đã từng nói ra những lời này, vậy trong tương lai nhất định phải gả cho Đông Phương Gia Tử, nếu không thì gả cho ai sẽ chết người đó.”

“...” Sương Vũ bộc phát: “Người đừng có làm quá đáng nhé.”

Cái đuôi lẻo đẻo theo sau Đường Hoa kia lập tức cầm viết lên, vừa viết vừa lẩm nhẩm: “Ngày thứ hai sau khi Đông Phương Gia Tử với Sương Vũ ước định chung thân, Sương Vũ lập tức trở mặt không thừa nhận, hoàn toàn phủ nhận rằng mình đã từng nói như thế, đồng thời mãnh liệt cảnh cáo Đông Phương Gia Tử đừng có làm quá đáng. Không khí nơi hiện trường đang vô cùng khẩn trương, rốt cục là ai đang nói dối đây? Vì sao lại phải nói dối chứ? Phóng viên chuyên biệt - tiểu Ngân sẽ tiếp tục theo dõi đưa tin.”

“Người...” Sương Vũ dưới cơn tức giận bùng bùng liền xoay người bỏ đi ngay.

Nhưng nàng đã quên rằng mình không thể nào chạy nhanh hơn tên rau củ kia kia được, thế là Đường Hoa cười hì hì xuất hiện bên người nàng, vừa bay song song vừa nói: “Ít nhất thì tháng này muội cũng là bạn gái của ta, có phải không?”

“Cút xa chút đi.”

“Xin lỗi, ta xin lỗi có được không? Tuy ta mang tiểu Dâm đến Hoàng Sơn là quá đáng thật, nhưng đây chẳng phải là vì sợ muội đổi ý đó sao?”

“Nhìn ta giống loại người này à?” Sương Vũ tức khắc đã quên mất lời nói chừng một phút trước của mình, phản bác một cách nghiêm chính vô cùng.

“Không có giống!” Đường Hoa cười bồi thêm: “Là do ta dùng tâm của Gia Tử đi độ bụng của Sương Vũ thôi.”

“...” Y như lời Tinh Tinh nói vậy, đánh thì không đi, mắng thì không chạy, mà điều càng tồi tệ hơn là thực ra trong lòng mình cũng không có muốn đánh chửi cho hấn cút xéo chút nào. Chẳng có gì kỳ quái cả, mình vốn thích hấn mà, nhưng hấn lại chẳng có cảm giác gì với mình cả. Có điều thật buồn cười là mình - nữ nhân thích hấn - thấy hấn lại y như thấy ôn thần vậy, còn hấn - nam nhân không thích mình - lại theo đuổi dững cảm vô cùng luôn. Thật là mặt trời mọc đằng Tây mà, thời đại này nam nữ điên cuồng quá. Sương Vũ hít sâu vào một hơi, nói: “Một tháng.”

“Ừ ừ, một tháng.” Đường Hoa vội nói: “Ta đã đặt bàn nơi thành đô rồi đó, lát nữa ta nói chuyện xong với Hạo Nhiên thì chúng ta sẽ qua đó.”

“Huynh bàn chuyện với Hạo Nhiên? Bàn cái gì?”

“Lẽ nào bọn muội không định lấy lại cờ Song Sư sao?”

Sương Vũ nghe vậy thì sửng sốt vô cùng: “Huynh có cách tìm ra cờ trong Lao Sơn sao à? Huynh có biết Lao Sơn lớn tới bao nhiêu không đó?”

Đường Hoa cười tự giễu: “Gia Tử ta chẳng phải chỉ có chút bản lĩnh như thế sao?”

“Huynh đừng có như vậy... Trước giờ ta đều không trách huynh làm những hành động nhỏ như thế, đây là năng lực bản thân.” Sương Vũ thấy Đường Hoa có phần ảm đạm thì an ủi: “Loại người như huynh trong hiện thực bọn ta gọi là ‘kẻ ngấm bẩn’. Đáng ghét vô cùng, nhưng quả thật bọn họ rất có năng lực, không bội phục cũng không được.”

“Kẻ ngấm bẩn là cái gì?” Đường Hoa không hiểu cho lắm.

“Lấy ví dụ là công ty mà ta làm việc khi vừa mới bước chân ra xã hội đi. Nó là một công ty niêm yết, nhưng ta đi làm mới được hai tháng thì công ty này bị ngấm bẩn, tầng quản lý cứ từng lượt từng lượt ra quyết định đầu tư thất lợi, kết quả là khiến cho cổ phiếu ngã giá thật mạnh. Kẻ ngấm bẩn tức khắc điên cuồng thu mua, thế là trở thành cổ đông lớn nhất. Sau đó hãn phân công ty ra thành từng phần để bán, một bộ phận tài sản bị người khác xác nhập, thành ra bị người ta mượn cái vỏ ngoài mà lên sàn. Bởi thế, công ty đã chỉ còn là cái danh, nhưng nhờ tin tức xác nhập kia mà giá cổ phiếu lại thăng lên, hãn cũng hợp thời ra tay bán sạch cổ phiếu. Sau này trong lúc vô ý ta mới biết được lúc đó tầng quản lý ra quyết định thất lợi là do có người trong đó hợp tác với kẻ ngấm bẩn này, đồng thời người này còn xác nhập cổ phần của mình cho kẻ ngấm bẩn kia, người kia mới trở thành cổ đông lớn nhất... Chuyện này nói thì phức tạp vô cùng, nhưng đại khái là như thế đấy.”

“Ý muội là những kẻ ngấm bẩn rất giống với lũ ruồi, cứ thấy kẻ hở là chui vào... Có phải thế không?”

“Đại khái là thế đấy.” Sương Vũ cười nói: “So sánh rất là thỏa đáng. Nếu bên trong một bang hội hoặc là bên trong một công ty có thể đoàn kết một lòng, vậy bọn họ sẽ rất khó có cơ hội để tận dụng. Cho nên có rất nhiều kẻ ngấm bẩn sẽ đi làm gián điệp thương nghiệp, chẳng hạn như là đi làm

CEO, đi làm cố vấn đầu tư... Trong đây còn phải đề cập đến rất nhiều kiến thức pháp luật phổ biến nữa. Ta thấy ta có nói với huynh huynh cũng không có hứng thú nghe đâu. Nhưng có một điều này huynh phải biết, đó là kẻ ngấm bần bị người khác ghét lắm.”

“Nhưng muội lại không chán ghét hành vi đó của ta phải không?”

Sương Vũ gật đầu, nói: “Ta rất tán thưởng huynh. Người như huynh nếu có thể vào một trường đại học tốt, có một người thầy giỏi thì sẽ trở thành một người rất là khủng khiếp.”

“May mắn là ta không có.” Đường Hoa nói: “Nếu không chắc chắn muội sẽ không đồng ý chuyện một tháng này đâu.”

“Huynh còn thông minh hơn trong tưởng tượng của ta nhiều.”

“Từ đâu mà nhìn ra được thế?”

“Ít nhất thì hôm nay huynh cũng không có mua hoa bách hợp trắng.” Sương Vũ cười khẽ, nói: “Chẳng phải huynh đang còn có chuyện phải làm hay sao? Còn một tháng, thời gian còn dài mà.”

Đường Hoa nói một cách rất chân thành: “Ta rất cảm tạ muội đã cho ta cơ hội này, ta nhất định sẽ yêu muội.”

“Cố lên!” Sương Vũ hộc máu, lời này sao nghe không tự nhiên thế nhỉ? Người này làm việc không bao giờ theo lẽ thường cả, ngay cả chuyện yêu đương cũng thế nốt. Thông thường thì là thích người con gái nào đó rồi mới đi theo đuổi, tên này thì lại xác định mục tiêu trước, sau đó đi theo đuổi, rồi cuối cùng mới thích người ta. Trình tự bị đảo điên một cách bất thường vô cùng.

Đường Hoa cũng bất đắc dĩ lắm, hẳn vốn không phải là loại nam nhân lãng mạn vừa gặp là yêu ngay. Nhưng hẳn không phải là dạng không biết rằng tóm được một nữ sinh thích mình khó khăn biết bao nhiêu, lại thêm người này còn khá là ưu tú nữa. Bởi vậy cứ mặc kệ là yêu hay chưa, cứ theo đuổi trước rồi tính sau. Trước giờ vẫn hay nghe người ta nói ‘tình yêu là hoang đường’, giờ mới biết hóa ra đây là do những kẻ làm mấy chuyện hoang đường mà thu được tình yêu nói ra cả đấy. “Ít nhất ta cũng phải biết người có cái gì để chắc chắn lấy lại được cờ đồ đã.” Hạo Nhiên bổ sung thêm: “Tiền không phải là vấn đề, nhưng chúng ta không thể hoang phí như

vậy được. Có điều ta thật cũng không biết vì sao Phong Vân Nộ lại cho người biết chỗ giấu cờ như thế đấy.”

“Trừ Phong Vân Nộ biết chỗ giấu cờ thì còn có một người nữa cũng biết.”

“Ai?”

“Người giấu cờ.” Đường Hoa cười nói: “Cờ đỏ là thứ không thể giao dịch được. Phong Vân Nộ dù là đã qua kiếp thứ hai, nhưng tốc độ cũng không nhanh cho lắm, cho nên hẳn chắc chắn sẽ không tự thân đem đi giấu đâu.”

“Cho dù là người khác, vậy cũng phải là tâm phúc của Phong Vân Nộ, chắc gì sẽ bán đứng hẳn chứ?”

Đường Hoa cười ha ha: “Quả thật là sẽ không, có điều ta cũng có mấy tên cao thủ mà. Người cũng biết bây giờ nơi trú quân của Tam Thương không có ai cả đấy, nếu ta cho một người trốn trong đám mây theo dõi người giấu cờ này từ xa, vậy chuyện xác định khu vực cũng không phải là vấn đề lớn đâu nhỉ?”

Hạo Nhiên kinh hoàng hỏi: “Thì ra ngay từ lúc người hợp tác với Phong Vân Nộ là đã nghĩ cách đem bán hẳn đi lấy tiền rồi à?”

“Ừm... Lời người nói tuy là đúng thật, nhưng ta vẫn có phần phản cảm với cách dùng từ của người đấy.” Bán nhà Đông rồi lại bán nhà Tây, vốn chính là thủ đoạn mà Đường Hoa hay sử dụng. Nhưng cho dù biết như thế, lẽ nào Hạo Nhiên lại không mua sao?

“Vậy... Dường như hiện giờ chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc giá cả rồi.” Hạo Nhiên thở dài, loại người này khó thể đề phòng lắm, hẳn có thể đưa ra cho người một điều kiện mà ngay cả ma quỷ cũng phải đồng ý, mà hẳn lại cũng có thể ngay sau đó bán tên ma quỷ này cho thượng đế để làm thiên sứ được.

“Hai vạn!”

“Một vạn!” Sương Vũ bước vào trong phòng nghị sự.

“Chấp nhận!” Đường Hoa nói khá là sáng khoái: “Mới là lạ. Hai vạn, một đồng cũng không thiếu.” Mình còn có vài tên huynh đệ phải nuôi ăn đây này.

Sương Vũ cười nói: “Thế diện của muội cũng không đáng một xu sao?”

“Được rồi! Một vạn chín.” Đường Hoa cười ha ha, nói: “Ngàn vàng mua giai nhân.”

Hạo Nhiên nhìn qua Sương Vũ, sau đó đưa một tờ ngân phiếu ra, đặt trên mặt bàn.

Đường Hoa nhìn ngân phiếu, sau đó thu lấy rồi ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Sương lão bà, nếu muội gọi huynh một tiếng ‘lão công’, huynh sẽ cho muội một cơ hội mua bang Tam Thương.”

“Lão công!” Sương Vũ nhéo nghiêng một nhát vào tay của Đường Hoa. Hôm nay là ngày thứ mười hai, nhưng Phong Vân Nộ đã sắp điên rồi, cờ đỏ của Song Sư thế mà đã bị người ta lấy lại rồi! Là hai vạn kim đó, không có hai vạn kim này làm sao mình có thể trả lại được hết nợ nần đây? Thế này thì đừng nói là làm bang chủ, mà chỉ sợ mình sắp phải đi vào cửa tiệm làm tiểu nhị mất thôi. Năm ngày sau mình sẽ phải lập tức giao ra một vạn kim, rồi năm ngày sau đó lại là ba ngàn kim, cái gánh nặng này ít nhất cũng bằng hai năm làm công đây. Kho hàng của bang hội đã sớm trống không rồi, trên người của Công Chúa cũng chẳng còn gì, mấy huynh đệ tốt của mình trong Nga Mi thì đã sớm là môn hạ của Cái Bang... Sau vô số lần vắt kiệt mọi nguồn tài nguyên có thể lợi dụng được, cuối cùng Phong Vân Nộ cũng đã phải bước đến bước đường cùng. Hẳn thật sự không hiểu rằng địa điểm giấu cờ chỉ có mình với Công Chúa biết, vì sao Song Sư lại có thể lấy lại được chứ? Bây giờ mà có đi vớt mấy con tôm con tép cũng không thể lấp nổi cái lỗ hồng tiền bạc của mình nữa rồi.

Còn nhớ lúc trước Tôn Minh từng nói Công Chúa có một cô bạn thân không? Tôn Minh đã thông qua manh mối này hỏi thăm được bí mật về việc phòng ngự tuyệt đối của Phong Vân Nộ. Là nữ nhân thì sẽ không bao giờ giữ nổi bí mật, bởi thế nên Tôn Minh đã biết được, cũng bởi thế nên Đường Hoa đã biết luôn... Từ việc giao dịch một vạn kim với ba vạn kim mấy lần trước, Đường Hoa đã nhìn ra Phong Vân Nộ có tiềm lực làm tiểu nhị lắm lắm.

Hắn bèn nhắn tin qua: “Phong Vân huynh, Gia Tử đây. Có một vụ mua bán lớn, không biết huynh có hứng thú không?”

“Có!” Phong Vân Nộ không cần suy nghĩ đã đồng ý ngay.

QC: Phong Vân - Big Update - Long Thành Chiến

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 215: Buôn Đi Bán Lại

Chương 215: Buôn Đi Bán Lại

Đường Hoa dùng nắp trà quạt quạt cái chén. Phong Vân Nộ âm thầm khinh bỉ hết thấy những động tác ấy.

Sau khi đã gặp mặt được ba phút, Đường Hoa cảm thấy không thể cứ quạt như thế được nữa, rủi đâu mà bị ông chủ tiệm tố cáo tội phá hoại của công là phải bồi thường đấy. Thế là hắn cũng đành phải hớp một hớp trà, ho một tiếng rồi nói: “Nộ ca...”

“Người vẫn cứ gọi ta là Phong Vân Nộ đi.” Xưng huynh gọi đệ với người là chuyện nguy hiểm lắm.

“Ừ ừ. Phong Vân Nộ, hỏi câu này, ta muốn mua bang hội của người.”

“Mua bang hội?”

“Ừ! Thực ra chỉ là đổi bang chủ và mọi đường chủ thôi. Nơi trú quân sẽ thuộc về ta, người nào muốn lưu lại thì lưu, đãi ngộ cực tốt. Không thích lưu lại cũng không miễn cưỡng, có điều phí rồi bang bốn Gia Tử sẽ không cho đâu.” Đường Hoa nói: “Người xem, hiện giờ mấy vạn huynh đệ bang Tam Thương phải cùng người ăn sương uống gió, người nhần tâm sao? Ta nghe nói tuy Tam Thương đã thay đổi nhân viên rất nhiều, nhưng số nhân mã lúc đầu thành lập bang hội cũng vẫn còn chiếm đến hai phần nhân số, nghe nói còn là một bộ phận cực kỳ bất ổn nữa. Ôm cái củ khoai lang phỏng tay này thì chi bằng cứ quăng đi mà kiếm một mớ vậy, cầm lấy tiền rồi mang theo mỹ nhân đi tiêu dao giang hồ cho hay.”

Phong Vân Nộ không nói gì cả, cũng học theo Đường Hoa cúi đầu quạt chén trà. Khi Đường Hoa hẹn hắn ra bàn chuyện làm ăn, hắn đã đoán được là chuyện gì rồi. Không còn cách nào khác cả, hiện giờ trừ cái bang hội này,

mình chẳng còn gì đáng tiền cả mà. Đương nhiên nếu Đường Hoa có khuynh hướng đồng tính thì lại là cái khác. Nhưng Đường Hoa là như thế sao? Đáp án đương nhiên là không rồi, cho nên trên đường đến đây, Phong Vân Nộ đã tính toán xong xuôi hết thảy. Không phải là không thể bán được, mà chủ yếu là phải xem giá cả có thích hợp hay không đã. Còn chuyện người trong bang hội phản đối thì... Phong Vân Nộ cảm thấy rằng cứ tùy ý đổi thành bất cứ ai cũng đều có thể giải quyết được chuyện ấm no của các huynh đệ mình hết, mình làm thế là làm việc thiện mà.

“Cộc!” Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Khá là lễ phép ấy chứ nhỉ?

Thi Thi đẩy cửa bước vào, gật đầu chào hai người rồi ngồi vào chỗ trống, lấy một đồng giấy ra lẩm nhẩm: “Theo như đánh giá, bang Tam Thương bao gồm cả giá trị chế tạo và phí dụng thăng cấp của cơ sở hạ tầng nơi phân đà sẽ có giá là sáu vạn ba ngàn kim. Tài chính lưu động trong kho hàng bang hội là 75 bạc. Tiền hoa hồng mà các đường chủ, phó bang chủ ba tháng nay chưa được lãnh tổng cộng là một vạn bảy ngàn kim. Bang hội từng vay một vạn kim nơi hệ thống, trả dần trong mười hai tháng.” Thi Thi nói với Đường Hoa: “Tình hình tài chính là như thế đấy.”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Ý là nếu ta mua lại bang hội, thì trước tiên sẽ phải bỏ ra một vạn bảy tiền lương, cộng thêm một vạn tiền vay nữa phải không?”

Thi Thi gật đầu: “Đúng là thế đấy. Nhân viên đánh giá chuyên nghiệp của bọn ta đưa ra giá tham khảo cho người là ba vạn.”

“Ừm!” Đường Hoa gật đầu rồi nhìn lại túi Càn Khôn, ba vạn một ngàn kim.

Phong Vân Nộ nói: “Giá thế này thì trên nguyên tắc ta đồng ý. Có điều... Các người còn chưa xét đến nhân tố con người nữa. Khoảng năm vạn tên bang chúng, trong ba người sẽ có một người mỗi ngày làm nhiệm vụ một lần, vậy bang hội có thể nhận được 10 bạc mỗi lần. Suy ra bang hội mỗi ngày có tới hai ngàn kim doanh thu thuần.”

Thi Thi nói: “Đầu tiên, bọn ta phỏng chừng khi Gia Tử làm bang chủ bang Tam Thương, nếu là có chừng bốn phần người lưu lại cũng đã là tốt

lắm rồi. Tiếp theo, theo như điều tra của chúng ta, số lượng người đi làm nhiệm vụ trung bình trong các bang hội là bốn người mới có một người, Tam Thương còn thấp hơn, năm người mới có một người. Tiếp nữa, cho dù là một ngày có hai ngàn kim thu nhập, nhưng lại có tới mười tên đường chủ, hai tên phó bang chủ và hai tên trưởng lão, một tên bang chủ chia hoa hồng. Số lượng thực sự được chia đến tay Gia Tử chỉ sợ chưa đến một trăm kim mỗi ngày nữa là. Càng khỏi nói đến chuyện tháng trước bang hội các người mỗi ngày chỉ thu nhập được có một ngàn hai trăm kim. Mặt khác, người ủy thác của ta - Gia Tử - vẫn còn có nguy cơ... Người có thể nào mở một cái bang hội mới rồi kéo người chạy qua hay không? Bang hội có bị xâm lược không? Cho nên cái giá ba vạn kim này đối với Gia Tử mà nói, đã là không công bằng rồi.”

Thi Thi lại nói tiếp: “Đồng thời chúng ta còn biết là hiện giờ người đang rất cần tiền nữa, số tiền mà người nợ đã rất khổng lồ rồi. Nếu không bán bang hội, người cũng chỉ có thể phá sản mà thôi.”

“Lời các người nói có lẽ rất có lý.” Phong Vân Nộ cũng không phủ nhận tình hình tài chính của mình: “Nhưng nếu ta liên hệ với Nhất Kiếm và Song Sư, sợ rằng sẽ bán được cái giá cao hơn nhiều đấy.”

“Người làm được sao?” Thi Thi hỏi lại: “Bán bang hội mình cho bang hội đối địch, chưa cần nói tới cái khác, người trong bang hội có ai chịu chấp nhận không? Ngày hôm qua vừa đánh nhau chết sống, chớp mắt đã trở thành bạn hữu với nhau. Vậy xác suất rồi bang sẽ cao hơn là khi Gia Tử nhận bang nhiều lắm, có thể lưu lại được một phần cũng coi như là khá lắm rồi. Chỉ một phần bang chúng, người cho rằng họ sẽ xuất được bao nhiêu tiền đây? Điều quan trọng nhất là, Phong Vân Nộ người tốt xấu gì cũng là một nhân vật có máu mặt, chuyện bán bang hội đã là mất mặt, lẽ nào còn định ôm chân của địch nhân sao? Người chịu nổi sự trách cứ của bang chúng sao? Người Nga Mi sẽ nhìn người bằng con mắt thế nào?”

Đường Hoa cười nói: “Chỉ có một câu thôi: bán được thì tiền là của bản thân người. Lại nói, đây cũng coi như là người tay không bắt cá mà có phải không?”

“...” Phong Vân Nộ trầm tư.

* * * * *

“Xin chào mọi người, ta là bang chủ mới của các người - Đông Phương Gia Tử. Khụ! Tuyên bố quy định đây: trong vòng 24 giờ ai cưỡng chế rời bang thì gặp một lần giết một lần, trong vòng 24 tiếng đồng hồ các đường chủ và phó bang chủ mới không được chấp nhận bất cứ đơn xin của ai. 24 tiếng đồng hồ sau, phúc lợi của các bang chúng được đề cao 10%, 24 tiếng đồng hồ tiếp nữa sẽ mua một lượng thiết bị cơ sở mới. 24 tiếng đồng hồ tiếp theo, sẽ thăng bang hội lên thành bang cấp sáu. Mọi người có ý kiến gì không? Có ý kiến thì hiện giờ nói đi, đừng có nói là ta không tôn trọng mọi người nhé.” Đường Hoa chờ một phút, sau đó rất là hài lòng gật đầu: “Đều không ai có ý kiến gì cả, tốt lắm. 24 tiếng đồng hồ sau gặp lại.”

Một đàn em của Thi Thi, cũng tức là phó bang chủ lâm thời của Tam Thương, đang đứng bên cạnh Đường Hoa, lên tiếng nhắc nhở: “Bang chủ, ngài không có mở kênh quần chúng mà, hiện giờ chỉ có một mình ngài có thể lên tiếng thôi.”

Đường Hoa hỏi: “Người tên là gì?”

“Ta là Diễn Viên Quần Chúng - Giáp.”

Đường Hoa ngay tức khắc đá tên này ra khỏi bang hội, rồi thuận tay đánh thành ánh trắng, sau đó nói với Thi Thi: “Đàn em của người không biết điều ghê.”

Thi Thi che miệng cười, nói: “Đây là người đang cậy thế khinh người đấy.”

“Là dao sắc chặt đay rồi chứ.”

“Ba phút rồi, vẫn chưa có ai cưỡng chế rời bang cả. Ta phỏng chừng bọn họ ít nhất sẽ chờ qua 24 tiếng đồng hồ này đấy.”

Đường Hoa gật đầu: “Mấy người kia đã đến chưa?”

“Sẽ đến ngay đấy!” Thi Thi quay người bước đi: “VẬY ta đi trước nhé.”

* * * * *

“Cộc!” Có người gõ cửa.

Người này không có trong đội ngũ, Đường Hoa bèn cười rạng rỡ mở cửa: “Hoan nghênh hoan nghênh.”

* * * * *

Trong hai gian riêng của một trà lâu, khách nhân mà Thi Thi tiếp đãi là Hạo Nhiên và Sương Vũ, còn khách nhân mà Đường Hoa tiếp đãi là Nhất Kiếm Cầu Bại và Thư Sinh.

Hàm răng của Sương Vũ nghiền lại ken két. Tên này không những ăn bớt mình mà còn chơi cái trò này nữa. Gian, gian quá! Nàng biết, Tam Thương là một miếng thịt lớn lắm. Một bang hội cấp năm đã hoàn thiện mọi phương tiện, chỉ cần có tiền nữa thôi là có thể lên tới cấp sáu ngay. Hơn nữa phần nhân lực cũng rất khá, có một ít thành viên cốt cán của mình lúc trước, lại có một bộ phận tinh anh trong Nga Mi. Nói thật, về công lẫn về tư, nàng muốn có nó vô cùng.

Hạo Nhiên cũng vậy! Vạn năm đứng thứ hai, chinh chiến khắp các trò chơi lớn nhưng vẫn cứ bị Nhất Kiếm áp chế. Lần này tuyệt đối là một cơ hội để vượt long môn. Nam Bắc phân chia, nhưng nếu ở chỗ giáp với Nhất Kiếm là Sơn Đông mình lại có một phân đà cấp sáu thì cái danh ‘bang hội đệ nhất’ này cho dù mình muốn nhường đi, Nhất Kiếm Cầu Bại cũng chưa chắc dám nhận.

Mà điều quan trọng cực kỳ đó chính là ‘hồi báo’. Sau khi trải qua việc điều chỉnh của mình, một bang hội cấp sáu có lực gắn kết sẽ sinh sản một số tiền không hề nhỏ mỗi ngày ngay. Cho dù là cái giá trên trời, thì nhiều nhất cũng chỉ ba tháng là đã có thể thu hồi được liền. Món đầu tư này tuyệt đối là một món hời. Hành trình đến hành tinh M đã qua đi một nửa rồi, món này sẽ là món lớn nhất, cũng là cuối cùng nhất đấy. Danh lợi đều thu đủ, nên nhất định phải lấy cho được.

Bọn họ có thể nghĩ như thế, tất nhiên Thư Sinh cũng nghĩ ra được. Bởi vậy lời đạo đầu rất đơn giản đã được mở lên. Đường Hoa báo ra nhân số trong bang hội, số phương tiện, cấp bậc trung bình của các thành viên, và cấp bậc trung bình của các thành viên tinh anh. Đều là người thông minh cả, không nhất thiết phải nói ra những mặt tốt khác làm gì, cứ tiến thẳng vào chủ đề là xong: tranh giá! Yêu cầu cũng đơn giản, người muốn xào nấu Tam Thương thế nào cũng được, điều kiện đầu tiên là giá tiền người ra nhất định phải cao. Tam Thương chết hay sống không can hệ gì tới Đường Hoa, hẳn

chỉ quan tâm xem tài khoản trong túi Càn Khôn của mình có mấy con số không thôi.

Thời gian tranh giá là 18 tiếng đồng hồ. Đường Hoa không sợ hai nhà này thông đồng nhau ép giá mình, dù sao giá quy định cũng là sáu vạn mà, hơn nữa mỗi người chỉ có một cơ hội báo giá thôi. Ra ít thì mình không bán, cùng lắm thì xem như mình gửi tiền vào trong ngân hàng, tự mình lập bang hội thu tiền lời thôi. Bằng vào cơ sở là bang hội cấp sáu và danh tiếng của mình, nếu muốn kéo một ít người nhập bang cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi. Mình đúng là người xấu thật, nhưng bang chủ không xấu, bang chúng không yêu mà. Chẳng ai mong bang chủ của mình là một người hiền lành không bao giờ dám đánh cái rắm cả. Ngày ngày đi theo tên bang chủ cường đạo nơi nơi vào nhà cướp của cướp mỹ nữ, đó mới là cuộc sống tốt nhất trong trò chơi đấy.

* * * * *

Thi Thi và Đường Hoa cùng thong thả uống trà ở lầu một, trên lầu hai là một đám người đang bắt đầu tìm đọc các tài liệu liên quan đến tình hình trước mắt của Tam Thương, đồng thời cũng khẩn cấp tổ chức họp thảo luận trong bang hội, họ cần ra một cái giá hợp lý. Trong lúc này, hai nhà cũng có ngồi xuống tâm sự với nhau, nhưng nhìn thật khách sáo giả dối vô cùng. Đặc biệt là sau khi họ biết được Tam Thương không hề có một ai cường chế rời bang cả...

Tinh Tinh bất mãn nói với Sương Vũ: “Tốt xấu gì hiện giờ Gia Tử cũng là bạn trai tạm thời của tỷ, sao hắn không lén chiết khấu cho tỷ chứ?”

Sương Vũ cười khố: “Hắn cho rằng tỷ thích hắn công tư phân minh như thế đấy.”

“Vậy thực tế thì sao?”

“Trên thực tế tỷ cũng thích hắn như vậy.” Sương Vũ nhún vai. Điều đáng hận duy nhất là mình lại mắc lừa thằng nhãi này, gọi hắn là lão công trước mặt người khác như thế, nhưng lại chỉ tranh thủ được có mỗi một cái cơ hội tranh giá thôi. Nhưng có thể trách người ta được sao? Người ta đã nói rất rõ ràng, là chỉ cho mình một cơ hội mua bang Tam Thương thôi, chứ có phải bảo gọi lão công là đưa Tam Thương cho mình đâu.

“Ca, cái giá là ca đang nghĩ là bao nhiêu thế?”

“Suyt!” Hạo Nhiên lập kênh đội ngũ, sau đó nói trong ấy: “Cẩn thận bên kia tường có cà tím.”

* * * * *

Tiểu Dâm báo cáo: “Hạo Nhiên phòng ngài như phòng cướp, Thư Sinh phòng ngài như phòng tình địch. Không thể thông qua dụng cụ nghe trộm loại đơn giản mà thu thập tin tức được.”

“Khổ cực rồi tiểu Dâm, có rảnh thì đi uống chén trà.”

“Không khổ cực đâu, làm việc cho giám đốc Đông thì có thể học được rất nhiều thứ mà.”

Đường Hoa cười ha ha, cúp máy rồi nói: “Tên Phong Vân Nộ này vẫn còn một chút ích kỷ, chứ nếu không ba vạn thật tình mua không nổi rồi.”

“Người thấy hăn quấy cho một cái bang hội tốt thành ra thế này là đã biết hăn không có tài năng quản lý gì rồi. Khi biết hăn rút tiền công quỹ ra để làm lợi cho bản thân mình, ta biết người này là một người cực ích kỷ ngay.” Thi Thi rót thêm trà vào chiếc cốc đã cạn sạch của Đường Hoa, hỏi: “Thật không định làm bang chủ sao? Ta đã tính rồi, có tiền đồ lắm đấy.”

“Ta lười!”

* * * * *

Tinh Tinh bước xuống thang lầu, dùng một tay nện mạnh lên mặt bàn, rống hỏi: “Năm vạn có bán hay không?”

Đường Hoa cũng nện bàn, rống lên: “Không bán!”

“Được rồi!” Tinh Tinh gật đầu: “Bọn ta lại thương lượng tiếp vậy.” Cái tên chết giẫm, mềm cứng gì cũng không chịu cả.

Thi Thi nhìn bảng thời gian của hệ thống, nói: “Còn tám tiếng đồng hồ nữa thôi, người cho rằng bọn họ đã bàn ra được cái giá cuối cùng hay chưa?”

“Cái giá hợp lý hăn là đã có rồi đấy. Điều họ lo lắng hiện giờ chính là bên kia có trả giá cao hơn mình hay không, rồi cân nhắc xem phải thêm bao nhiêu tiền vào mức giá hợp lý đó thì mới phù hợp được.”

“Tăng ít quá thì sợ không tranh giá được, mà tăng nhiều quá thì sợ bị thiệt thòi khi ra bài.” Thi Thi cười nói: “Người xấu thật đó.”

“Không buôn bán phi nghĩa thì không giàu được mà.” Đường Hoa cười hì hì, vừa thấy là đã biết chẳng phải thứ tốt đẹp gì rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 216: Trận Quyết Chiến Cuối Cùng

Chương 216: Trận Quyết Chiến Cuối Cùng

Đến bốn giờ cuối, hai bang hội dường như đã xác định được giá cả sau cùng, nên tâm tình trở nên thoải mái hơn nhiều. Nào là uống trà, nào là trò chuyện huyền thuyên. Thử Sinh và Hạo Nhiên ngồi gần với nhau, Nhất Kiếm Cầu Bại ra vẻ rất có hứng thú với Thi Thi, còn Sương Vũ thì ngồi cạnh Đường Hoa. Nhìn như là tùy ý cấp bẻ, nhưng thực ra trong đó có huyền cơ lắm. Có điều đều là người có huyền cơ cả, nên cho dù có huyền cơ, cũng chưa chắc có thể đạt được huyền cơ gì.

“Làm xong món này thì có định thu tay lại không?” Sương Vũ nói: “Muội phỏng chừng vốn liếng đến hành tinh M gây dựng sự nghiệp với cưới vợ của huynh cũng đã có đủ rồi đấy.”

“Tiền thì không ngại nhiều mà.”

Sương Vũ nghiêm nghị nói: “Muội đã nói với huynh rồi đấy, kẻ ngấm bẩn tuy không vi phạm pháp luật, nhưng sẽ khiến người khác chán ghét lắm. Hiện giờ huynh bán bang Tam Thương, may là trong bang này có rất nhiều vấn đề tồn tại, hơn nữa cũng không còn là giang sơn do những thành viên nòng cốt gây dựng nên. Nếu đổi lại, nơi mà huynh ngấm bẩn chính là Tam Thương thời còn muội với Vô Cực, vậy sẽ không loại trừ khả năng muội sẽ mượn người xử lý huynh trong hiện thực đấy.”

“Biết rồi!”

“Huynh vẫn chưa hiểu. Muội nói thế là muốn tốt cho huynh thôi. Lúc thường huynh giết người, cướp của, hoặc là bày chút trò khôn vặt để kiếm ít tiền đen... Dù sao cũng chỉ là trò chơi, muội cũng đều có thể...”

Đường Hoa chân thành trả lời: “Huynh biết rồi. Muội đừng nghĩ huynh là người hư hỏng như thế. Thực ra huynh đang làm việc thiện đó. Muội xem xem, Phong Vân Nộ có thể không cần phải làm đũa ở cho Ốc Vít, phúc lợi của bang chúng Tam Thương được đề cao, cơ sở hạ tầng của bang hội được đổi mới, cấp bậc cũng được tăng lên, các lãnh đạo thì lấy được số tiền lương đang bị nợ, huynh thì kiếm được tiền, Thi Thi thì kiếm được phí thuê, còn bọn muội thì lấy được Tam Thương... Có ai không vui chứ?”

“Ý của huynh là muội đã hiểu lầm huynh sao? Vậy thực ra huynh là một người rất có tinh thần quốc tế nhân đạo à?”

“Yên tâm đi, chuyện gì có thể làm chuyện gì không thể làm huynh cũng biết đắn đo mà.”

“Vì thái độ nhận tội tích cực của huynh, muội tha cho huynh một lần vậy.” Sương Vũ cười nói: “Huynh đừng có cho rằng kẻ ngấm bản là vô địch nhé, muội đây là nhân viên quản lý tài chính chuyên nghiệp, đi làm đã được sáu năm, các dạng thủ đoạn tài chính cũng đã gặp nhiều rồi. Muội có ba kế sách sau, bất cứ cái nào trong đó cũng sẽ khiến cho kế hoạch của huynh chết yếu hết.”

“Kế sách gì thế?” Đường Hoa hiếu kỳ hỏi.

“Kế sách một: muội và bang Nhất Kiếm tạo thành trận tuyến liên hợp, mỗi bên ra một vạn.”

“Huynh không bán, tự mình làm bang chủ.”

“Ha ha!” Sương Vũ cười nói: “Huynh làm bang chủ? Lúc đầu lòng người còn chưa ổn, bọn muội sẽ lập phân đà kéo người qua. Một khi bang chiến kết thúc rồi, bọn muội sẽ lập tức liên thủ tấn công Lao Sơn ngay, xem lúc đó huynh và một đám tôm tép không có tâm chiến đấu sẽ làm sao chặn được bọn muội nào? Một khi Lao Sơn bị mất đi rồi, vậy một bang hội không có nơi trú quân và một tên bang chủ trên cơ bản không có lực hiệu triệu nào có thể khởi tử hồi sinh được hay sao?”

“Vậy bọn muội được lợi ích gì?”

“Đương nhiên là có rồi. Thư Sinh có thể chiếm được Lao Sơn, còn phần lợi ích thì hẳn cũng phải chia cho bọn muội một ít. Kẻ hy sinh chỉ có mình huynh, mất cả vốn lẫn lãi.”

Đường Hoa toát mồ hôi, hỏi: “Kế sách thứ hai thì sao?”

“Mi không có hứng thú biết, tỷ tỷ cũng sẽ không nói nhiều cho mi nữa.”
Sương Vũ cười hì hì, nói: “Mi chỉ cần biết tỷ tỷ đây có cách trị được mi là đủ rồi. Có điều dù sao hiện giờ tỷ đây cũng là bạn gái của mi, mà là bạn gái thì chẳng ai mong bạn trai tương lai của mình nghèo xác nghèo xơ cả. Với lại làm theo kế sách một thì sẽ làm lợi rất nhiều cho Nhất Kiếm, cho nên tỷ sẽ không phá hỏng chuyện tốt của mi làm gì. Những lời hôm nay tỷ nói với mi, chính là muốn mi biết hôm nay đã kiếm đủ rồi, cũng nên thu tay lại đi. Thật sự chỉ là muốn tốt cho mi thôi.”

“Cám ơn!” Đường Hoa nhẹ nhàng nắm lấy tay Sương Vũ, bốn mắt đối diện nhau, khuôn mặt hai người càng lúc càng gần sát nhau hơn...

Hạo Nhiên chột chột Thư Sinh, hỏi: “Bọn họ sẽ không định hôn môi đó chứ?”

“Không biết.” Thư Sinh cười, nói: “Có điều ta biết được rằng trong trò chơi mà hôn môi thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm.”

Đường Hoa chăm chú nhìn Sương Vũ: “Huynh yêu muội.”

Sương Vũ nhẹ nhàng nói: “Huynh nói dối, nếu thật sự yêu thì huynh đã hôn rồi.”

“Ốc Vít sẽ không để mặc cho chúng ta hôn môi đâu.”

“Bởi vậy nên mới thấy huynh không yêu muội, huynh vẫn còn bần khoản chuyện báo giá mấy giờ sau.”

“... Vì sao muội lại thông minh như thế chứ?” Đường Hoa nói: “Nữ nhân thông minh thường không vui vẻ đâu.”

“Những nữ nhân thông thường thì đều không thông minh. Muội không muốn làm nữ nhân thông thường. Bởi vậy muội nhớ rõ huynh còn có 29 ngày nữa.”

“Huynh sẽ nỗ lực.”

“Muội sẽ dõi mắt trông.”

* * * * *

Đã có kết quả tranh giá rồi. Sương Vũ không sử dụng kế sách một, nhưng lại sử dụng kế sách hai. Nhất Kiếm ra giá sáu vạn mua lại bang Tam Thương, Song Sư bỏ cuộc. Thư Sinh cũng rất thẳng thắn, bảo rằng sau khi

xong việc sẽ bồi lại cho Song Sư hai vạn. Song Sư không cần phải làm gì mà được hai vạn, đương nhiên là chuyện cực cực hay rồi. Thế là Nhất Kiếm đã hoàn thành được kế hoạch chiếm hết vùng Sơn Đông. Phần Đường Hoa, tuy con số thu vào vẫn cách rất xa so với trong dự định là mười vạn, nhưng chỉ bán qua tay một lần là đã khiến vốn liếng của mình tăng vọt lên, cũng là một chuyện cực tốt - hơi hơi tiếc nuối. Còn Thi Thi, nàng kiếm được thù lao 20%, cũng tức là 6.000 kim từ trong ba vạn mà Đường Hoa kiếm được.

Bởi thế, tất cả mọi người đều vui vẻ cả. Có lẽ người tiếc nuối nhất sẽ là Đường Hoa, nhưng tính theo thực tế thì hẳn lại chính là người thắng lớn nhất trong vụ mua bán này. Đầu tiên, tuy Song Sư không công lấy được hai vạn, nhưng đã không còn cách nào tránh khỏi kiếp làm kẻ dưới được nữa. Nhất Kiếm tuy lấy được Tam Thương, nhưng phải mất đi tám vạn kim, rồi sẽ phải tốn một số lớn để thăng cấp bang hội, mua sắm các loại phương tiện, và giữ lại các tinh anh. Mọi hoạt động trung gian đều do Thi Thi hoàn thành, bao gồm cả việc điều tra và đàm phán, mới lấy được tiền thuê 6.000. Duy chỉ có Đường Hoa là lật tay đã có ngay được hơn hai vạn doanh thu thuần, ngoài ra lại còn tiến thêm được một bước trong quan hệ tình cảm với lão bà tương lai nữa, không có bất cứ ảnh hưởng bất lợi nào. Bởi vậy tâm tình của hắn cũng vui vẻ lắm lắm.

* * * * *

Trong Song Kiếm, ở thời đại mà 600 kim vẫn đang là một con số khổng lồ, Đường Hoa đã thành công tích lũy được một số vốn sáu vạn kim. Để ngăn ngừa việc Đường Hoa phá sản, Tôn Minh tịch thu ngay chín phần ở trong đó. Theo như sự đo lường tính toán của Tôn Minh, nếu hiện giờ tức khắc đến được ngay hành tinh M, Đường Hoa chắc chắn phải nằm trong hạng mười người giàu nhất đấy. Tỷ lệ hối đoái thì chẳng có ai biết, nhưng Tôn Minh rất chắc chắn rằng nó phải dựa theo tổng sản lượng kim tệ trong trò chơi mà quyết định. Có số tiền này và số hoa hồng của Vô Biên đặc san, Tôn Minh rất yên tâm dặn dò: “Sau này ngươi có tiền thì có thể tùy tiện tiêu, nhưng nhớ là không được thiếu nợ đâu đấy.”

“Biết rồi!”

“Biết là tốt. Đúng rồi, sau khi Nhất Kiếm tiếp nhận Tam Thương, đã phải người lấy lại cờ đỏ của Tam Thương rồi, đồng thời cũng bảo nội ứng nhỏ lấy cờ đỏ của Thần Chi Linh Vực ở Tam Thương. Thần Chi Linh Vực vốn đã kiếm được no nê điểm tích lũy, nhưng hai ngày cuối cùng này lại gặp phải nguy cơ bị giải tán bang hội này.”

Đường Hoa xoa tay: “Lão bà của ta bảo ta thu tay lại rồi, người đừng có dụ dỗ ta nữa.”

“Ha, cũng gọi là lão bà rồi cơ đấy. Thế nào? Vẫn còn chưa thích người ta à?”

“Đại ca, đây không phải cứ ta nói là được đâu.” Đường Hoa rất là phiền não: “Nữ nhân chết tiệt này cứ nhất định phải bám chắc nguyên tắc cơ.”

“Đó là người ta thông minh đấy. Tìm một người yêu mình, còn quan trọng hơn là tìm một người mình yêu nhiều.” Tôn Minh nói: “Nhờ Phế Sài nghĩ cách giúp người nhé?”

“Không có cách nào cả. Hắn nói cái hắn am hiểu là khiến cho nữ thích nam, chứ không biết phải làm sao để cho nam thích nữ. Lại nói, chưa chắc Sương Vũ đã bằng lòng phối hợp với Phế Sài đi dụ ta mà phải không?”

“Ai... Nữ nhân, thiệt là phiền phức mà.” Tôn Minh sờ sờ cái đầu trọc của mình: “Dù sao thì lần này cũng cứ thà giết lầm chứ không bỏ sót được. Khó khăn lắm mới gặp được một nữ nhân bị xẹt điện với người như thế này, đánh chết cũng không được buông bỏ nhé.”

“Lời này của người khiến ta bị thương tổn lắm đấy. Tuy sự thật đúng là như thế thật.”

* * * * *

Hai ngày sau cùng, Thần Chi Linh Vực một lần nữa đối đầu với liên quân của Nhất Kiếm và Song Sư. Cờ đỏ của Thần Chi Linh Vực đã trở về với nơi trú quân, liên quân hai bang kia đang lợi dụng thời gian có hạn này để thực thi kế hoạch rút cờ liên tục, khiến cho Thần Chi Linh Vực phải biến mất khỏi thế gian khi sự kiện bang chiến kết thúc.

Mười vạn người chiến đấu trên không, tràng cảnh to lớn đến... Độc giả có thể tự tưởng tượng ra đấy. Nhưng trong lúc lửa chiến dâng cao như thế, thân là thành viên - vừa mới trở lại - của Song Sư, Đường Hoa lại tay nâng hoa tươi xuất hiện trong bộ chỉ huy lâm thời của Song Sư.

Tinh Tinh đứng ngoài cửa thờ dài: “Trừ mua hoa ra, người có biết mua thứ khác hay không thế?”

“Mua hoa có nghĩa là ta không có đến tay không.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ.

“Gia Tử, hiện giờ muội không rảnh.” Sương Vũ đang bận bịu công chuyện ngẩng đầu lên nói một câu, bên này đang có N đội ngũ cần nàng chỉ huy, hơn nữa còn phải tiếp nhận tin tức từ chiến trường nữa. Đường chủ chỉ là chấp hành mệnh lệnh của quan chỉ huy mà thôi, bảo dẫn người xông đến đâu thì xông đến đó, còn quan chỉ huy thì phải biết được đâu là nơi yếu ớt, rồi phải làm sao điều phối được số tài nguyên ưu thế trong tay, làm thế nào đối phó khi bị địch nhân bao vây ngược lại, rồi làm sao liên lạc với đồng minh Nhất Kiếm, v.v... nữa: “Hiện giờ muội hận không thể có được ba đầu sáu tay đây.”

“Có phải là thế này hay không?” Đường Hoa ào ào biến thành hình dạng của Trấn Ngục minh vương.

“Ha ha!” Sương Vũ bị Đường Hoa chọc cho cười, bèn đi qua đây tên này ra khỏi bộ chỉ huy: “Ở bên ngoài chờ muội, huynh ở bên trong thì muội không thể an tâm chỉ huy được.”

Vì thế Đường Hoa bèn đứng ở ngoài bộ chỉ huy lâm thời của Song Sư - một ngọn đồi nhỏ - hóng gió. Đường Hoa nhìn trái nhìn phải mà buồn bực, cái bọn Thần Chi Linh Vực này ngốc thật, bộ chỉ huy của Song Sư hiện giờ chỉ có chừng mười người, hơn nữa bọn cao thủ không chịu nổi sự cô quạnh đã đi đánh nhau hết rồi, lúc này mà phái một tiểu đội chừng mấy chục người đi đánh lén chỗ này có phải là ngon rồi không? Lại còn chiêu vây Ngụy cứu Triệu nữa đây: Tam Thương vừa mới bị thu mua, tầng quản lý vẫn còn chưa có tới, lòng người đang còn rời rạc, lúc này mà phái tinh binh đi đánh Tam Thương, chắc chắn sẽ cắn được cái đuôi của Thư Sinh ngay. Thế là Tam Thương sẽ lâm vào tình cảnh gần giải tán liền...

Có nên kiếm một mớ hay không đây? Tuy xử lý Sương Vũ thì mình không nhẫn tâm, nhưng vẫn có thể mang một ít người tới đánh Tam Thương mà. Mình vừa mới làm bang chủ mười tiếng đồng hồ của Tam Thương, nếu mang theo một ít người đi vào chắc là sẽ không ai ngăn lại đâu. Tính thử xem, nếu Thần Chi Linh Vực một lần nữa lấy được cờ đỏ của Tam Thương, tăng được thêm một ngàn điểm, vậy bang hội sẽ coi như được an toàn rồi... Mình phải ra giá bao nhiêu đây nhỉ? Một vạn? Chỉ sợ người ta sẽ phải đi gom tiền đấy. Vậy thì hai vạn đi, xem bọn họ gom tiền cũng là một trong những chuyện tiêu khiển trên đời mà.

“Hạo Nhiên, người coi chừng giùm một chút nhé.” Sương Vũ nhìn Đường Hoa đang dùng ánh mắt gian tà đánh giá tình huống phụ cận bộ chỉ huy, rồi trầm tư một chốc, sau đó lại đột nhiên đặc ý dào dạt thì biết chắc hẳn phải có vấn đề rồi. Nàng bèn đi ra hỏi ngay: “Huynh muốn làm gì đấy?”

Đường Hoa kéo Sương Vũ ngồi xuống đất, hỏi: “Muội nói xem, nếu hiện giờ huynh dẫn người đi đánh Tam Thương, vậy sẽ có ai trong Tam Thương ngăn huynh lại không nhỉ?”

Sương Vũ hít vào một luồng hơi lạnh, tên này đã treo cái móc Song Sư, hơn nữa còn là bang chủ đầu cơ trục lợi nữa, nếu dựa theo tình hình hiện giờ của Tam Thương thì người ta có bay thẳng vào trong phòng nghị sự lấy cờ rồi chạy chắc cũng sẽ thành công thôi. Có điều phải đả kích cái ý tưởng này của hắn mới được: “Nếu Nhất Kiếm quay trở về viện trợ cho Tam Thương, chặn giết người rút cờ ngay giữa đường thì sao?”

“Chưa cần bàn tới chuyện có thể tìm được người rút cờ hay không, ít nhất thì Thần Chi Linh Vực cũng sẽ được giải vây đấy.”

“Huynh làm như người Song Sư bọn muội đều là người chết thế à?”

“Cho huynh xin đi, chỉ với cái bộ chỉ huy này của bọn muội, tùy tiện phái ít người đi là đủ đánh sập được rồi ấy. Một khi muội với Hạo Nhiên bị chết đi, sẽ có ít nhất một tiếng đồng hồ rối loạn. Lúc này mà lại phát sinh sự kiện mất cờ nơi Song Sư thì...”

Sương Vũ kiên quyết nói: “Không có khả năng sẽ bị rút nữa đâu.”

“Trước kia muội cũng cho là như thế mà. Nếu không thì chúng ta thử xem nhé?” Đường Hoa hưng phấn chà chà tay: “Một ngày rưỡi cuối cùng sẽ chơi một món cuối. Tiền đặt cược là một cái hôn. Song Sư giải tán thì huynh thắng, Thần Chi Lĩnh Vực giải tán thì muội thắng. Oa! Nếu kế hoạch của huynh mà thực hiện được thì Song Sư với Tam Thương sẽ toàn bộ bị giải tán, mấy chục vạn người không có nhà để mà về, sẽ rày đây mai đó. Chậc chậc, thật là đồ sộ quá đồ sộ mà.”

“...” Sương Vũ đau đầu lắm.

“Đùa vui chút thôi, huynh nghe lời lão bà mà.” Đường Hoa dịu dàng nắm tay của Sương Vũ, nói một cách đầy tình cảm: “Tay muội phì thật.”

* * * * *

Tinh Tinh dìu Đường Hoa đứng dậy với vẻ đồng tình: “Bị đánh rồi à?”

“Ai... Dừng sai từ rồi.” Đường Hoa tỏ vẻ hối lỗi sâu sắc: “Ta hẳn phải nói ‘tay muội béo thật’ mới đúng.”

Tinh Tinh lên lớp: “Sau này người chỉ nên nói ‘tay muội mềm thật’ nhé.”

“Chẳng phải cùng là một ý đó sao?” Nếu chỉ da bọc xương thì lấy đâu ra mà mềm chứ?

“Tin ta đi, tuyệt đối không có cùng ý đâu.” Tinh Tinh nghiêm nghị trả lời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 217: Trùng Phùng

Chương 217: Trùng Phùng

Sự kiện bang hội tranh bá cuối cùng cũng hạ màn, Thần Chi Lĩnh Vực ở ngày cuối cùng lại đột nhiên rời bỏ nơi trú quân, đi càn quét các bang hội nhỏ. Tuy cờ đỏ của nơi trú quân này bị rút mất, nhưng nhờ vào thành quả cướp đoạt mấy ngày nay, cũng miễn cưỡng dư gấp đôi điểm cơ sở. Việc rời khỏi nơi trú quân ở ngày cuối cũng cũng là có lý do trong đó, bởi vì sau khi

quân đồng minh rút cờ rồi, muốn rút lại lần nữa cũng phải chờ đến 18 tiếng đồng hồ sau, đồng thời trong mấy tiếng đồng hồ cuối, bang hội đã rút cờ không thể tiến vào nơi trú quân của Thần Chi Linh Vực một lần nữa, bởi vậy sẽ không cảnh rút cờ liên tục sẽ không thể nào xuất hiện được. Thần Chi Linh Vực đã lĩnh ngộ được ‘chân lý tấn công là cách phòng thủ hay nhất’ của Ốc Vít, nên thành công bảo tồn được ngọn lửa cách mạng, khiến các bang hội lớn trong Song Kiếm vẫn còn có một địch thủ.

Ngày thứ hai sau khi sự kiện kết thúc, Vô Biên đặc san phát hành phiên bản tăng cường đặc biệt, liệt kê kết quả phân tích về biểu hiện của các bang hội từ cấp ba trở lên, theo các mặt lực chiến đấu tổng hợp, năng lực chỉ huy và lực ngưng tụ. Xếp hàng đầu đương nhiên là bang Nhất Kiếm, Song Sư bởi vì có ghi chép từng bị rút cờ, đồng thời cũng chỉ miễn cưỡng được điểm dương, cho nên bị xếp ở ngoài top 10. Tam Thương thì do bị đổi bang chủ, cho nên xếp hạng chót nhất. Lần sự kiện này tổng số bang hội bị xác nhập và bị giải tán lên đến hơn ba mươi, trong đó có năm bang trở thành vật tế cho màn trình diễn đặc sắc của Thần Chi Linh Vực. Mà Thần Chi Linh Vực vì bị hai bang hội lớn giáp công nhưng vẫn không ngã, cho nên xếp hạng thứ hai.

Tiếp theo là thành tích của mỗi cá nhân, bao gồm cả tiền chia hoa hồng do bang hội trao lẫn cả phần thưởng cho những bang chúng có công lao lớn. Quàng Khăn Đỏ lấy tài nghệ trấn áp quần hùng, dùng hai ngàn kim thu nhập cá nhân mà đứng hàng thứ nhất. Lần sự kiện này rõ ràng các bang hội điểm dương ít hơn bang hội điểm âm nhiều, cho nên số tiền thưởng mà hệ thống ban ra rất là ít so với tổng thể, bởi vậy hành vi rộng rãi đột xuất ấy của Ốc Vít cũng không khiến cho tiền tệ bị giảm giá trị.

Cuối cùng là mười danh hiệu ‘nhất’ do Vô Biên đặc san bình chọn. Danh hiệu ‘Em bé xui xẻo nhất’ thuộc về Phong Vân Nộ, danh hiệu ‘Không màng danh lợi nhất’ thuộc về Sát Phá Lang, danh hiệu ‘Bang chúng vô trách nhiệm nhất’ là của Huy Hoàng, danh hiệu ‘Bang chúng mất đạo đức nhất là của Đường Hoa’... Ngoài ra còn có các danh hiệu ‘Bang chúng đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, uy phong nhất, bất ngờ nhất, nhảm chán nhất, v.v...’ cũng rải rác chia đều cho các nhà. Đợt bình chọn này do sáu mươi tên

phóng viên của Vô Biên đặc san và ba mươi lăm tên phóng viên của Song Kiếm nhật báo cùng liên hợp thực hiện, đồng thời hai nhà còn hợp tác xây dựng một dạ hội trao giải ở Phong Đô nữa, người dẫn chương trình là minh tinh Huyền Huyền... Chỉ tiếc là năm người ở trong top không có một ai tham dự cả, khiến buổi dạ hội thất sắc đi rất nhiều. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc bọn họ chia nhau số tiền vé ở trên trời. Đồng thời Vô Biên đặc san còn lợi dụng buổi dạ hội này để phát hành thêm một kỳ đặc biệt nữa.

* * * * *

Sự kiện bang hội chiến kết thúc, Đường Hoa tỏ vẻ biết ăn năn hối lỗi, một không gạt tiền giết người, hai không luyện cấp kiếm bảo, chỉ ngày ngày ở lì nơi Hoàng Sơn. Như người ta nói vậy, lòng có chân thành, vàng đá cũng phải nhũn... Đáng tiếc là Đường Hoa đã hiểu lầm mất rồi, chuyện theo đuổi Sương Vũ của hãn vốn từ đầu là theo đuổi ngược lại, Sương Vũ đã sớm vàng đá nhũn ra, chỉ có điều Đường Hoa lại cứ như một tảng đá bên trong hầm cầu ấy, vừa thối lại vừa cứng, cho dù hãn có làm trăm phương ngàn kế cũng không thể nào thích Sương Vũ được. Trong nhất thời, cao thủ đệ nhất đã biến thành một con ruồi trâu... Cũng có thể coi là sứ giả hộ hoa cũng được, tùy theo tâm lý u tối của người ngoài mà thôi.

Thái độ của Sương Vũ với Đường Hoa rất là quái dị, nàng không hề cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của Đường Hoa, có thể thấy nàng đang rất là hưởng thụ chuỗi ngày này. Dựa theo lời nàng nói thì: đây chính là cái giá khi mi không yêu tỷ tỷ đấy.

Tuy kiếp sống theo gái bi thảm mà ngọt ngào cũng khá lắm, nhưng chắc chắn Đường Hoa là kẻ không cô quạnh mãi được. Sự kiện bang hội chiến kết thúc còn chưa được mười ngày, số tin nhắn liên tục của Mặc Tinh đã khiến hộp thư của Đường Hoa như muốn nổ tung ra.

“Ở đâu thế?”

“Đang tán gái, chớ quấy rầy.” Từ câu nói này có thể thấy được Đường Hoa đúng là một người có tính nhẫn nại kinh người, hãn đã coi con gái nhà người ta là BOSS mà dây dưa rồi.

“Có việc tìm người đây.”

“Đánh nhau tìm Huy Hoàng, không có tiền thì tìm Thiếu Gia, trống vắng thì kiếm Phế Sài, cô quạnh thì tìm Tinh Tinh, muốn nổi danh gặp Vô Biên, nhập bang tìm Phá Toái, nhiệm vụ kiếm dã súc, độ kiếp hỏi Đường Tăng, bế quan về sư môn... Đang bế quan tán gái, cảm ơn!”

“Ta muốn có bút ký của Quỷ Cốc tử.”

“Nói sớm đi!” Đường Hoa tiến một thanh phi kiếm ra.

* * * * *

Nửa tiếng đồng hồ sau Mặc Tinh lại quấy rầy: “Xem không hiểu.”

“Nói nhảm, ta nghe giảng tới ba ngày, phối hợp với nó mới chỉ có thể vào trận chứ không biết ra trận đấy thôi.”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Tìm Tinh Tinh.”

* * * * *

Mấy tiếng đồng hồ sau, Mặc Tinh tiếp tục quấy rầy nữa: “Quỷ Cốc tử nói ta chưa từng trợ giúp đệ tử của ông ta, không thể chỉ dạy ta nội dung của trận Bát Quái được.”

“Vậy người cứ đi trợ giúp đi.”

“Giúp ai đây? Làm sao giúp?”

“Có sẵn Tinh Tinh ở đó, cần gì kiếm ai nữa? Cứ đánh nàng cho tàn phế rồi chữa khỏi cho nàng là được.”

* * * * *

“Năm phút sau Mặc Tinh nhắn tin khóc lóc: Tinh Tinh xóa hảo hữu ta rồi.”

“Người không phải là tự tay động thủ đó chứ?”

“... Phải!”

“Bái bai!”

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau Mặc Tinh lại nhắn tin: “Cứu một cái mạng thì bao nhiêu tiền?” Đang chuẩn bị đánh vào nơi yếu nhất trong hàng rào tâm lý của Đường Hoa đấy...

“Xin mời xem lại trang thứ mười một của Vô Biên đặc san kỳ thứ bảy mươi hai.”

Mặc Tinh mua đặc san, mở ra nhìn rồi hôn mê ngay đương trường, trên đó viết như sau: số kim tệ mà Đông Phương Gia Tử vợ vét được trong sự kiện bang hội chiến này phỏng chừng đã vượt qua sáu vạn. Bây giờ mình đi thu mua Đường Hoa kiểu này, thật giống như là dân cùng đinh đi hối lộ địa chủ mưu toan quyết nợ thôi.

* * * * *

“Gia Tử chết tiệt, thấy sắc quên hữu.”

“Mặc Tinh chết tiệt, thấy sắc bán bạn.”

“Gia Tử, giúp đi mà.”

“Nói thật với người vậy, ta không quen thân lắm với Quỷ Cốc tử. Người cứ bảo tên dã súc kia tự cầu mình nhiều phúc đi thôi.”

Sương Vũ ngồi trên một tảng đá ở bờ sông, hai chân đá nước, nói: “Nhìn huynh thật đúng là bận rộn đấy.”

“Ai... Nam nhân mà, luôn phải xã giao mà.” Đường Hoa tắt liên lạc đi.

“Muội đói rồi.”

“Muốn ăn gì nào?”

“Muội nghe nói điểm tâm ở các chi nhánh của Thiếu Gia, đặc biệt là cửa hiệu lâu năm nơi thành đô rất là khá đó.”

Đường Hoa khen: “Thật là lão bà ngoan mà, biết tiết kiệm tiền cho lão công.” Nghe ra nói là cửa hiệu của Thiếu Gia, hắn liền căn cứ theo cái nguyên tắc ‘đến ăn là cho thể diện’, nghĩ đến hai cái chữ ‘miễn phí’ siêu siêu hấp dẫn liền.

“Đừng có sớm gọi là lão bà như vậy, huynh còn 20 ngày nữa.” Sương Vũ nói đến đây thì than một hơi: “Thực ra bản thân muội thì rất vui lòng nếu huynh cứ ngày ngày ở bên muội, ở bên muội cả đời. Nhưng lý tính lại nói cho muội biết, ngày nào mà huynh còn chưa yêu muội, vậy cuối cùng cũng sẽ có một ngày huynh có được rồi sẽ không còn quý trọng muội nữa, thậm chí còn bỏ mặc muội.”

“Tin huynh đi, sẽ không đâu.”

“Bây giờ đương nhiên là không, nhưng về sau chắc chắn sẽ có.” Sương Vũ lắc đầu nói: “Muội đã thấy nhiều lắm rồi. Cũng giống như trong tiểu thuyết vậy, chỉ cần là nhân vật nữ thích nhân vật nam, vậy nam chính sẽ

chiếm hết tất cả, đến cuối cùng có khả năng một tuần cũng không ở bên người ta được một ngày nữa.”

“Đừng có tin mấy tên tác giả khốn kiếp đó, đều là lũ non tay cả thôi, không phải dạng chỉ số người lớn siêu thấp, cũng là mấy tên hormone phân bố quá nhiều, viết sách tự sướng tự khoái, đọc sách thì có đam mê coi trộm cả.”

“Ừ ừ!” Sương Vũ gật đầu, nói: “Muội đói rồi.”

“Mục tiêu thành đô, xuất phát.”

* * * * *

“Sương Vũ tỷ!” Mặc Tinh rất nhiệt tình dặt tay Sương Vũ nói chuyện phiếm.

“Phá Lang ca!” Đường Hoa mở ra vòng tay nhiệt tình.

“Hừ!” Sát Phá Lang đáp trả, sẵn tiện còn chĩa lên một cái ngón giữa nữa. Phá Lang (sói ghe), còn chẳng bằng gọi ta là ‘dã súc’ đi cho rồi, ít nhất thì từ thứ hai cũng tỏ vẻ rằng người là người không có giáo dục chứ. Còn từ thứ nhất lại có vẻ chê mình lấy tên ngu quá.

“Muội gạt huynh à?” Đường Hoa tiến đến bên cạnh Sương Vũ, nói rít qua kẽ răng.

Sương Vũ mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, huynh nghĩ sao nào?”

“Muội biết huynh nhất định sẽ chịu không nổi cái biểu tình thế này của muội mà.” Trong lòng Đường Hoa ngứa ngáy lắm, nhìn được mà ăn không được, cái trò chơi đáng chết này.

“Bạn bè mà, có thể giúp thì cứ giúp đi. Đây cũng là điều mà muội luôn tán thưởng ở huynh đấy.”

Đường Hoa chỉ vào Sát Phá Lang: “Đấy là thái độ khi nhờ bằng hữu hỗ trợ đấy sao?”

Mặc Tinh lập tức quay đầu lại: “Lang!”

Sát Phá Lang nghiêng răng nén giận: “Gia Tử ca, gian riêng đã được đặt rồi, mời ngài lên trên lầu.”

“Tiểu Lang à, nghe người gọi ba tiếng Gia Tử ca này ta thấy thoải mái lắm. Tuy ta biết sau này người chắc chắn sẽ có cừu báo cừu, nhưng ít nhất thì hiện giờ ta cũng rất tán thưởng người đấy.”

“...” Răng sói bể nát hết!

* * * * *

“Nói thật này, ta không thể cung cấp khóa học về trận Bát Quái cho người được. Bên Quỷ Cốc tử người đi không thông, nhưng vẫn còn có người sáng lập trận Bát Quái đó, vì sao lại không đi tìm?”

Sát Phá Lang hỏi: “Ai?”

“Nam Dương Gia Cát Lượng.”

“...” Sát Phá Lang chau đôn nói: “Nam Dương có nhiều quốc gia như vậy, cụ thể là cái nào chứ?”

“Người lại còn muốn xuất ngoại nữa à? Nam Dương là ở Tân Dã, là một địa danh ở phụ cận Tương Dương.” Đường Hoa nghiêm nghị giảng dạy, thực ra hẳn cũng chẳng biết Nam Dương ở cái góc mô tê nào cả, có điều hẳn thích chơi mấy trò Tam Quốc, biết muốn tìm Gia Cát Lượng thì hoặc là dùng Lưu Bị, hoặc là đợi đến năm 208 đi Tân Dã hoặc Tương Dương, phái tướng có chỉ số chính trị và sức hấp dẫn cao nhất là được.

“Đừng có đùa người ta nữa.” Sương Vũ đứng bên cạnh xen vào: “Nếu Gia Cát Lượng có ở đó thì đã sớm bị mấy người biết lịch sử quấy rầy đến chết rồi.”

“Dù sao thì cửu tử nhất sinh cũng còn hơn thập tử vô sinh mà.” Đường Hoa nhìn Sát Phá Lang đang phần nộ, nói: “Thực ra vẫn còn một cách nữa.”

“Cách gì?” Sát Phá Lang lên tinh thần ngay.

“Gọi một tiếng ‘Gia Tử ca’ ta nghe xem nào.”

“...” Sát Phá Lang.

Sương Vũ lắc đầu: hèn chi người ta cứ bảo nam nhân đều là mấy đứa con nít quỷ lớn xác mà.

“Thôi vậy. Ta nói thẳng vậy. Thực ra tác dụng của trận Bát Quái là tránh bị thiên tướng quấy rầy. Mà muốn tránh bị thiên tướng quấy rầy thì chỉ cần có thể xử đẹp bọn họ là được rồi. Chừng trăm tên thôi mà!”

“Là thiên tướng đó! Người cho là mấy củ cải trắng trị giá mười đồng một bao à?”

“Đầu tiên là thiên tướng sẽ không ở trong phạm vi kiếp vãn, bọn họ sẽ tấn công người từ bên ngoài. Điều này có nghĩa là nếu người có đủ tài

nguyên về nhân lực thì có thể tìm người đi giúp chống đám thiên tướng ấy. Tiếp theo!” Đường Hoa lấy ra một thanh phi kiếm màu lam bát giai: “Ta đơn đấu với ba tên thiên tướng, giết chết một tên xong mới bị giết. Cho nên bọn họ cũng không phải là không thể chiến thắng được.”

Mặc Tinh lắc đầu: “Khó khăn quá rồi! Trong Song Kiếm này hiện mới chỉ có người và Phong Vân Nộ độ kiếp thôi, nếu thực sự dùng mạng người mà lấn chết thiên tướng thì chỉ sợ tất cả mọi bang hội hiện nay có liên thủ cũng không nổi đâu.”

“VẬY CHỈ CÒN MỘT BIỆN PHÁP CUỐI CÙNG THÔI, TÌM TIÊN MÀ HỎI.”

“QUÁ MỜ ẢO!” Mặc Tinh lại lắc đầu.

“MỜ ẢO CÁI RẰM! NĂM ĐÓ TA ĐÃ ĐI TÌM KHẮP THIÊN SƠN VẠN THỦY ĐÓ. NGƯỜI CÓ THỂ TÌM MẤY QUYỂN SÁCH LỊCH SỬ XEM NHỮNG CHUYỆN VỀ NGƯỜI TÀI, RỒI CHUYỆN QUÁI DỊ ĐÓ. VÍ DỤ NHƯ...” Ánh mắt Đường Hoa đột nhiên sáng lên: “Chẳng hạn như người có thể đi tìm Khương Tử Nha đấy. Tinh Tinh là thầy bói, sư phụ của nàng ta là Quý Cốc tử. Thư Sinh là thầy quẻ, sư phụ của hắn là Khương Tử Nha... Rất là có cơ hội đó.”

“Thư Sinh... Không quen thuộc bao nhiêu mà!” Mặc Tinh và Sát Phá Lang cùng có một suy nghĩ như vậy. Sát Phá Lang về mặt ngoài vẫn là một thành viên của Thần Chi Linh Vực, tuy không tham gia chiến tranh bang hội, nhưng trước mắt vẫn cứ có quan hệ đối địch, chắc hẳn Thư Sinh sẽ không bại nào đi giúp địch nhân đâu.

“Ta cũng không quen!” Lời Đường Hoa nói là thật. Hắn với Thư Sinh tuy có chút giao thiệp, nhưng phần nhiều là quan hệ giữa chủ thuê và đũa ở thôi.

Sương Vũ trầm tư một lúc rồi nói: “Ta có thể bắc cầu giúp người. Nhưng người cũng biết đấy, thực ra giữa bọn ta chỉ có quan hệ công tác thôi. Ta nghĩ hắn sẽ giữ thể diện cho ta nên gặp người thì không phải là vấn đề, nhưng hắn có giúp người hay không thì ta không dám chắc chắn được.”

Mặc Tinh gật đầu: “Thử xem sao! Cảm ơn Sương Vũ tỷ.”

“ĐỪNG KHÁCH KHÍ, BẠN CỦA GIA TỬ CŨNG LÀ BẠN CỦA TA MÀ. CÓ THỂ GIÚP THÌ ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI GIÚP THÔI.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 218: Lấy Lại Được Tự Do

Chương 218: Lấy Lại Được Tự Do

Hiện giờ Đường Hoa đang có một sứ mệnh rất là thần thánh, nên sẽ không đi theo Sát Phá Lang đi gặp Thư Sinh. Giờ đã ở thành đô, đương nhiên hẳn sẽ phải dẫn Sương Vũ đi tham quan môn phái của mình - Thực Sơn rồi.

Thực Sơn chẳng có một bóng chim bay. Nhìn lướt qua một cái, trừ NPC vẫn chỉ là NPC. Cũng may rằng đây là trong trò chơi, bọn quái vật thành tinh dưới chân núi cũng không có chiếm lấy Thực Sơn làm hang ổ của mình. Ít ra thì vẫn còn chỉnh tề lắm.

Tác dụng của các môn phái trong trò chơi này vẫn có phần rất hữu hạn. Các kỹ năng tốt không có ở trong môn phái, mà là ở trên binh khí, ở trong nhiệm vụ. Nhưng cấm pháp và các thần binh, kiếm bộ của các môn phái lại quả thật là những thứ tốt không gì sánh được. Có điều theo kết quả điều tra trước mắt thì Đường Hoa vẫn đang là người duy nhất học được cấm pháp. Phần kiếm trận thần binh thì có không ít người chuyên tâm làm nhiệm vụ, nhưng tiến độ thu thập cao nhất lại chỉ chừng 50% mà thôi. Một là phối kiếm khó tìm, hai là nhiệm vụ cấp S trong đó quả thật nan giải lắm. Ví dụ như chuyện Đường Hoa đánh chết được Tà Kiếm Tiên ấy, cũng chỉ được coi là có cơ duyên trùng hợp mà thôi, chứ cho dù bây giờ hẳn đã độ kiếp thứ hai rồi mà công bình đánh đơn với Tà Kiếm Tiên thì chỉ sợ cũng thắng ít thua nhiều.

* * * * *

“Đây là Tề thẩm, chuyên nghề chưng màn thầu. Vương thẩm, chuyên nghề làm vệ sinh. Đều là nhân công lâm thời cả. Còn nhân viên của Kiếm các và Kinh lâu là dạng có biên chế.”

“Chậc chậc! Một cái môn phái mà đi dạo nửa tiếng đồng hồ là đã xong rồi, lại còn phải đưa Tề thẩm ra mà nói nữa, vất vả cho huynh thật.” Sương

Vũ thật tâm cảm thán thầm: đây là trò chơi vòng du hay là trò chơi offline chứ? Đến phái Thanh Thành cách đây ngoài trăm dặm mà nhìn xem, được mở rộng gấp mười rồi mà vẫn còn có vẻ chật chội kia kìa. Cho dù là phái Côn Lôn nhà mình, thi thoảng cũng vẫn có người tới lui, không đến nỗi nhìn trái nhìn phải đều là NPC như vậy.

Đường Hoa cười ha ha, nói: “Đây chẳng phải là vì giúp muội hiểu hơn về cuộc sống thời thơ ấu của huynh đó sao?”

“Thực ra... Muội từng đến đây rồi!”

“Đúng nhỉ, là lần hàng trăm vạn người chơi cùng đến đánh Tà Kiếm Tiên.”

Sương Vũ lắc đầu: “Gần đây hơn.”

“Gần hơn?”

“Lúc huynh độ kiếp ấy... Muội đến. Nhưng không ngờ huynh lại thật sự có thể qua kiếp được.”

Đường Hoa đương nhiên hiểu rõ Sương Vũ đến đây để làm gì, hắn cảm động nói: “Muội tốt với huynh thật.”

“Muội tốt với huynh là vì muội thích huynh. Còn huynh tốt với muội là vì huynh muốn thích muội.” Sương Vũ nhìn Đường Hoa, nói: “Hai việc này có bản chất khác nhau.”

Đường Hoa nắm tay Sương Vũ nói một cách đầy tình cảm: “Huynh mặc kệ có thích muội hay chưa, dù sao thì bây giờ huynh cũng quyết định phải nuốt muội mới được.”

Sương Vũ ‘tràn đầy tình cảm’ ngược lại: “Huynh chuyên phá hư bầu không khí thôi... Bên Sát Phá Lang có tin rồi, hắc bảo Thư Sinh cũng không từ chối dẫn hắc đi gặp sư phụ của y.”

“Vậy cũng tức là không đồng ý rồi.” Đường Hoa lắc đầu: “Bây giờ cao thủ càng ngày càng chẳng đáng tiền mà. Sát Phá Lang... Có khả năng là ngay cả huynh cũng chẳng có đủ giá trị để Thư Sinh lợi dụng rồi.”

“Thực ra không phải Thư Sinh không muốn tạo một món nhân tình thuận lợi như thế đâu, chẳng qua là... Hắc cho rằng không cần thiết phải giúp cho bang hội đối địch có một cao thủ nhị kiếp thôi. Hắc cũng biết Sát

Phá Lang này là người bạc ân quả nghĩa, cho dù có vào bang rồi, cũng đừng hòng trông cậy người ta có lòng cảm kích được.”

“A? Sát Phá Lang là loại người này sao?”

Lời này khiến Sương Vũ sững sốt lắm: “Lẽ nào chẳng phải à? Huynh xem đi, khi Thần Chi Lĩnh Vực cần có cao thủ trợ giúp nhất, hẳn lại lợi dụng nguyên tắc trong thời gian bang chiến không bị rút điểm kinh nghiệm để mà đi làm nhiệm vụ thăng kiếm. Mang theo Mặc Tinh, có nguy hiểm gì thì nhờ Mặc Tinh giết hẳn... Rồi khi hẳn còn ở trong Nhất Kiếm thì giết bang chủ cướp BOSS. Còn khi hẳn độ kiếp thứ nhất, bên muốn giết hẳn là Thần Chi Lĩnh Vực, mà bên giúp hẳn thì là Song Sư và Nhất Kiếm chúng ta... Từ những chuyện này kết luận hẳn là kẻ bạc ân quả nghĩa chẳng lẽ là sai sao? Theo muội biết thì trong toàn trò chơi này, người duy nhất mà hẳn đối xử tốt chỉ có một mình Mặc Tinh mà thôi. Huynh đừng có nói mấy người bọn Mông Mông là bạn của hẳn nhé, muội nghe nói rằng lần này bọn Thăng Giả Vi Vương điên cuồng nhấn tin nhờ hẳn trở về núi hỗ trợ, nhưng tên này vẫn cứ như cũ, vẫn cứ phớt lờ đấy.”

“Nhưng cái huynh nghe lại là một phiên bản khác, chuyện đó là vì đám nòng cốt của Thần Chi Lĩnh Vực gạt Sát Phá Lang ra ngoài.”

Sương Vũ cười một cái: “Cần gì phải vì một người ngoài mà tranh cãi phá hư bầu không khí chứ... Muội chỉ vì xem Mặc Tinh là bạn của huynh nên mới liên hệ với Thư Sinh thôi. Chứ nếu vì Sát Phá Lang, muội chẳng thấy chẳng đáng chút nào.”

“Ừ, lão bà nói luôn đúng.”

“Đừng có tỏ cái vẻ này nữa.” Sương Vũ khinh bỉ: “Huynh cho rằng huynh là Phá Toái à?”

“Phá Toái hiện giờ khá lắm! Ngày hôm qua người ta nhắn tin cho huynh thế này: chuyện tình cảm thực ra chẳng kích thích chút nào. Mục tiêu hiện tại của hẳn chính là trở thành một cao thủ có thể đánh bại huynh đấy, bởi vì hẳn nói rằng huynh đang dấn vào vết xe đổ của hẳn, đi lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, không đến hai tháng là hẳn có thể khi dễ huynh được rồi.”

Sương Vũ nghiêm túc hỏi: “Huynh thì nghĩ thế nào? Huynh cho rằng mọi thứ bây giờ của huynh quan trọng hơn, hay là muội quan trọng hơn?”

“Nói nhảm, đương nhiên là muội quan trọng hơn rồi.”

Sương Vũ lắc đầu: “Một nam nhân không biết quý trọng mọi thứ đang có, không phải là một nam nhân tốt.”

Đường Hoa toát mồ hôi: “VẬY mọi thứ hiện có quan trọng hơn.”

Sương Vũ lại lắc đầu: “Lẽ nào địa vị của muội trong lòng huynh lại còn thua mấy cái thành tựu trong trò chơi này sao?”

“...” Đường Hoa muốn phát điên lên.

“Sau này nhé...” Sương Vũ cười khế, nói: “Ngàn vạn lần đừng có trả lời nữ nhân mấy vấn đề như đúng nhưng lại sai kiểu này nhé. Chẳng hạn như khi mẹ mình và vợ mình rớt xuống nước, rồi khi động đất thì huynh cứu lão bà mình hay là con mình trước vậy.”

“VẬY sao muội còn hỏi?”

“Người ta thích hỏi đó.”

“Giao cái mông ra đây, ta ngửa tay!”

* * * * *

Sát Phá Lang rất là không thích làm phiền Mặc Tinh đi cầu cạnh người ta, đặc biệt là Thư Sinh và Đường Hoa. Nhưng Mặc Tinh vẫn cứ kiên trì đi cầu cạnh. Thư Sinh thì nàng không quen biết, còn Đường Hoa thì... Nàng cảm thấy Đường Hoa đã thay đổi rồi. Trước kia mình có chuyện gì thì hẳn luôn luôn vô tư trợ giúp mình. Mình có yêu cầu gì, phần lớn hẳn đều đáp ứng cả. Mình không có tiền xài, hẳn cũng có thể chia nửa tiền hiện có cho mình. Nhưng gần đây, dường như khoảng cách giữa hai bên lại càng ngày càng xa xôi rồi, khi nói chuyện cũng khách sáo hơn nhiều lắm. Vì sao thế chứ?

“Đây không phải là do Gia Tử đâu, thật đấy.” Sương Vũ trả lời nghi vấn ấy của Mặc Tinh: “Bởi vì người đã có bạn trai rồi, nếu bây giờ mà Gia Tử vẫn còn đối xử với người như trước, vậy bạn trai của người sẽ không chịu nổi đâu. Gia Tử vì muốn tốt cho người thôi, người đã hiểu lầm hẳn rồi. Người này tuy có hàng trăm cái khuyết điểm, nhưng đối xử với bạn bè vẫn còn khá lắm. Sẵn tiện ta muốn hỏi một câu, Sát Phá Lang mong mỗi kiếp thứ hai đến vậy sao?”

Mặc Tinh trả lời: “Trước kia Gia Tử cứ luôn trên cơ hấn một chút, hấn cũng gắng chịu, vì như hấn nói thì dù sao hấn cũng không đê tiện như Gia Tử được. Nhưng hiện giờ Phong Vân Nộ đã lên nhị kiếp rồi, Phá Toái thì đang điên cuồng luyện cấp, còn Huy Hoàng thì đang điên cuồng kiếm điểm công đức, những nhân vật lợi hại mới cứ liên tiếp xuất hiện... Khiến hấn bị áp lực rất nhiều.”

“Thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng. Đúng là có chút cốt khí đó.”
Sương Vũ nói: “Người bảo Sát Phá Lang cứ chờ tin đi, Gia Tử đã đi tìm Khương Tử Nha rồi.”

“Hấn? Tìm được sao?”

“Thế nào hấn cũng sẽ có cách mà.” Sương Vũ cười khê, lăm bằm như tự nói với bản thân: “Đó là điều ta tán thưởng nhất ở hấn đấy.”

* * * * *

Biện pháp là do người nghĩ ra được, khi mà tên rau củ nào đó muốn đi tìm người, hấn sẽ chuyên tâm đi tìm. Phạm vi chỉ giới hạn trong các sinh vật ở Song Kiếm.

Tinh Tinh thì không trông cậy được rồi, đạo hạnh lão Khương cao như thế, tuyệt đối sẽ bóí không ra nổi. Cách đầu tiên là hạ thủ với người bên cạnh Thư Sinh, vị trí của sư môn có thể sẽ bị tiết lộ ra trong khi nói chuyện phiếm. Cách thứ hai là nhờ Nhu Mễ sắp xếp lại tư liệu về lão Khương, coi như là chơi trò mèo mù vớ cá rán vậy. Cách thứ ba là thuê Thi Thi. Cách thứ tư là dán thông báo treo giải tìm người ở các đô thị lớn thuộc nước Võ và Thương.

Thời gian không phụ người hữu tâm, hai ngày sau, căn cứ theo thông tin phản hồi thì có thể khẳng định rằng lão Khương thường hay lui tới khu Vị Thủy tại Thiểm Tây. Vẫn là cái thói kia, lưỡi câu cách mặt đất ba thước, không môi không lưỡi câu, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một lão câu cá thể này thôi, dễ nhận biết lắm.

* * * * *

Giống như Sương Vũ đã đoán trước vậy, Sát Phá Lang nhận được tin này xong không hề có bất cứ lời cảm ơn nào cả. Mặc Tinh rất ngưỡng với thái độ này của Sát Phá Lang, Đường Hoa thì chẳng sao, chứ Sương Vũ thì

nàng vẫn phải khách sáo mới được. Cho nên nàng bèn xấu hổ nắm tay Sương Vũ hàn huyên vài chuyện vặt vãnh thường ngày rồi mới cáo từ.

Đường Hoa nhìn theo thân ảnh của Mặc Tinh mà cảm thán: “Nàng đã trưởng thành rồi.”

“Cô nương tốt đấy!” Sương Vũ quay đầu lại nhìn Đường Hoa, hỏi: “Muội nhớ huynh từng nói là hai người quen biết nhau từ khi còn ở tân thủ thôn, hồi đó có ý định gì với người ta không thế?”

“Vấn đề loại này bốn Gia Tử từ chối trả lời. Thực ra huynh cũng phải cảm ơn nàng ta lắm.” Đường Hoa nói: “Huynh thấy rằng... Theo đuổi muội mười ngày, cũng chẳng hiểu muội bằng hai ngày nay đâu.”

“Muội rất vui khi nghe huynh nói ra câu này.” Sương Vũ nói: “Để thưởng cho huynh, muội cho phép sửa thời gian một tháng thành ba tháng đấy. Còn huynh, cũng đừng có đến làm phiền muội mãi nữa, muội còn chuyện của cả một cái bang hội phải lo đấy. Đi uống rượu, luyện cấp kiếm bảo với các bằng hữu đi.”

“Được! Có điều mỗi tuần muội nhất định phải ở cạnh huynh hai ngày đó.” Đường Hoa chân thành nói: “Huynh thích cảm giác ở bên cạnh muội lắm.”

“Ừm, có điều huynh phải phụ trách tiết mục trong hai ngày đó đấy nhé. Không được trùng lặp, không được đơn điệu, đặc biệt là không được so trọng lượng của mấy mảnh da vụn nơi bàn chân để cược cơm chiều.”

“Không thành vấn đề!”

* * * * *

Cá đã cắn câu, Sương Thái Công đã câu được một củ cà tím, tỷ lệ trung đẳng, có thể nấu canh chiên xào ăn với cơm.

Được khôi phục thân tự do rồi, Gia Tử bèn phát tin nhắn tập thể: “Cô quạnh trống vắng phát dục, ai có tiết mục gì không?”

Sương Vũ trả lời: dám lén ăn vụng, tịch thu công cụ gây án.

Huy Hoàng trả lời: đang thu thập nhiệm vụ công đức trong các thành thị lớn.

Phá Toái trả lời: đang độc thân phiêu lưu ở biển Đông.

Quàng Khăn Đỏ trả lời: đang thu thập nhiệm vụ công đức.

“Phá Toái! Ca đến rồi!” Đường Hoa mở hết tốc lực vượt qua Sương Vũ một bước đến Hoàng Sơn trước, giao nộp phí dụng xong truyền tống đến binh trạm nơi biển Đông của Song Sư.

Đối với hành vi hung hăng càn quấy sau khi đạt được tự do này, Sương Vũ tỏ vẻ khinh bỉ thật sâu sắc, Đường Hoa khiêm tốn tiếp thu, sau đó liên tục nhẫn chín lần tin nhắn ‘Huynh yêu muội’ để dẹp yên. Lòng Sương rất an ủi. Một đôi cầu nam nữ cuối cùng cũng đã mày chuột mắt cáo đá với nhau.

* * * * *

Long vương biển Đông tạo phản là chuyện mà ai trong Song Kiếm cũng biết. Chỉ có điều dù sao đó cũng là rỗng, mà trong biển lại là địa bàn của người ta nữa, cho nên không có mấy người dám tới kiếm chuyện. Có điều không vớt nổi đệ tử nhà rỗng, nhưng giết mấy con tể tướng rùa, tướng quân tôm vẫn là lựa chọn không tồi đó chứ. Mấy tên thủ lĩnh này cũng có chút tiên kiếm, nhưng không những tỷ lệ siêu thấp, mà còn toàn là hàng lực giai trở xuống nữa. Trong thời điểm mà mọi người coi thất giai là lần ranh như bây giờ, đám lực giai, ngũ giai có vẻ vô bổ lắm. Có điều Đường Hoa lại là ngoại lệ, hẳn có Hậu Nghệ Xạ Nhật cung với sóng Dâm Đăng, chính là nhân tài hàng đầu để tiêu diệt tiên kiếm, tốc độ tiêu diệt tiên kiếm của hắn hoàn toàn có thể được ghi vào trong sách kỷ lục Guinness luôn.

Phá Toái tựa hồ cũng đã trở lại là Phá Toái của Bồng Lai năm đó. Năm đó tứ hiệp nhà Thục Sơn và Phá Toái ở Bồng Lai cùng nhau kiếm điểm cống hiến sư môn, không sợ chết không sợ khó, trên dám chơi BOSS, dưới dám hành tiểu binh, cùng nhau uống rượu ăn thịt đánh quái, khí khái nam nhi hào hùng vô kể.

Khi Đường Hoa đến nơi, Phá Toái đang quần đấu với một con cua BOSS và một bầy cua nhỏ. Phá Toái tỏ ra hung hãn vô cùng, thế mà đánh BOSS đến choáng váng ở trong nước luôn, cứ một lòng một dạ muốn leo lên trên đá ngầm. Đương nhiên Phá Toái cũng đang ở trong trạng thái điên cuồng, Đường Hoa tới rồi mà hắn chẳng những còn chưa có phát hiện, đã vậy con cua nhà người ta muốn leo lên trên đá ngầm, không còn được nước

biến tăng sức thì dễ cho hấn hạ thủ hơn, vậy mà hấn cứ nhất quyết thi triển mọi thủ đoạn để chết sống kéo con người ta vào trong nước nữa.

Con của kia do bị người đánh quá mà điên, còn Phá Toái này chắc bị Ốc Vít ép quá nên cũng điên luôn rồi, bởi vì Đường Hoa dùng bùa Giám Định của hệ thống, thế mà phát hiện lực phòng ngự mặt chính của con của kia cơ hồ gần đến mức miễn dịch, còn máu của nó vượt qua 50 vạn!

Đường Hoa bèn bày rượu với đồ ăn ra, vì coi bộ Phá Toái với con của này chắc phải lăn qua lộn lại đến non nửa tiếng đồng hồ nữa cơ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 219: Ngang sông một ố tôm

Chương 219: Ngang sông một ố tôm

“Tiểu tử thúì, xem nào nhiệt mà không phụ một tay, coi chừng lát nữa chìm chết đuối người đấy.” Phá Toái mệt rã rời nằm vật ra trên tảng đá ngầm bên cạnh Đường Hoa. Phần mỗi một ở đây không phải là nơi thân thể, mà là trên tinh thần. Phá Toái uể oải cầm một lon bia lên, nói: “Một tiếng hai mươi phút, kinh nghiệm chỉ lên được 0,3 %, lấy được một thanh phi kiếm màu lam lục giai, một miếng vỏ cua. Ta xxx mợ tên Ốc một trăm lần.”

“Người cứ tự giày vò làm gì chứ, xem ta đây!” Đường Hoa ném ra một tấm bùa Giám Định của hệ thống, rồi thăm thì: “Thiên phú trưởng bình tôm, lực phòng ngự nửa người trước bình thường, sinh mệnh năm mươi vạn.” Sau đó hấn bay vút lên không, lửa đen biến thành đạn pháo nện xuống. Tôm trưởng đột nhiên ăn một đợt tập kích, bèn vội vàng lặn xuống nước. Đường Hoa nào có lẽ lại buông tha cơ hội này, thế là hai con rồng đen mở đường, bản thân hấn thì theo sát ở phía sau.

Người so với người tức chết người mà! Phá Toái bất đắc dĩ than thở: coi vận khí của người ta kìa, đều là gặp BOSS, mà sao mình lại gặp con trâu bò như thế chứ? Phá Toái phỏng chừng năm phút sau Đường Hoa sẽ lên đây ngay, nhưng kết quả lại khiến hấn sửng sốt vô cùng, thế mà hai phút sau

Đường Hoa đã tung nước nhảy lên rồi! Chỉ có điều động tác sau khi rời nước của tên này lại càng khiến cho Phá Toái sửng sốt hơn, tên nhãi này vung tay một cái, ngay lập tức nhắm về phía binh trạm mà chạy trốn.

Đang khi Phá Toái còn thắc mắc thì mặt nước biển bỗng nhiên sôi trào như bị đun. Nhìn lại, chỉ thấy chừng ngàn con tôm hùm cao chừng một trượng mỗi con tay cầm một cây cung hoặc nỏ đang trôi lên khỏi mặt nước, mà con tôm thiên phu trưởng kia thì đang ở giữa bầy, tay cầm một cây cờ lệnh múa may. Đám tôm khổng lồ này nhìn trái nhìn phải không thấy kẻ gây chuyện đâu, nhưng lại thấy một tên Người đang đứng đó mê mang. Thuộc cùng một giống đấy. Giám định xong, thiên tôm trưởng bèn chỉ cây cờ vào Phá Toái, thế là một cung một tên, một nỏ năm tên không chút khách sáo ào ào bắn về phía Phá Toái.

“Đệt bà! Mụ nội ơi!” Phá Toái lập tức cất bước bỏ chạy ngay, cũng may mà hắn có kinh nghiệm rồi, nhìn thấy cái bộ này thì không nhắm lên không chạy, mà cầm một góc 15 độ vào trong mặt biển. Chờ cho một lượt mũi tên bay qua, hắn tức khắc lao khỏi mặt nước nhắm về phía binh trạm mà chạy giữ mạng. “Cái rồ đậu xanh nhà ngươi, sao không nhắc ta chớ?”

“Nhắc cái gì?”

“Con của ngươi đánh là loại của chân xanh, thuộc giai cấp vô sản. Còn con thiên phu trưởng ta đánh lại là cán bộ cấp sở. Hắn hú lên một tiếng, bọn thủ hạ lâu la tập hợp toàn bộ ngay. Người hắn phải sớm nhắc ta đừng có đi trêu chọc mấy con tôm có binh quyền chứ.” Tuy Đường Hoa đã là dân nhĩ kiếp rồi, nhưng mà một con tiểu quái cấp 50+ ở cấm địa thì có thể sánh ngang với một tên người chơi bình thường cấp 50+, còn một ngàn con tiểu quái cấp 50+ ở cấm địa thì tương đương với một bang hội nhỏ tiến thối chinh tề lộn. Hơn nữa người ta lại còn được tăng sức khi ở trong nước nữa, thực không phải là loại mà một cá nhân có khả năng dọn dẹp được mà.

“Do người ăn ở tốt quá thôi. Ta quay qua quay lại hai ngày nay mà cũng chỉ thấy có đám cá đầu đỏ với bạch tuộc thân tím hà. Người thì hay rồi, vừa đến là đã đụng với thủ hạ trực thuộc của long vương ngay.” Phá Toái chỉ vào một tửu lâu trong binh trạm: “Đói chết rồi. Đi, uống hai ly đi.”

“Ây, ta vừa thấy người ăn sau khi đại chiến với con của rồi mà?”

“Kệ, cứ theo ta đi.” Không để cho Đường Hoa kì kèo, Phá Toái bèn kéo hẳn đi ngay. Lúc này điều cần thiết nhất chính là nghỉ ngơi, trái tim nhỏ bé của mình đã không thể nào chịu đựng nổi sự đả kích nào nữa đâu, đặc biệt là khi mình cảm thấy Đường Hoa đang có ý định đi trả thù. “Sát Phá Lang chuẩn bị độ kiếp thứ hai à?”

Đường Hoa lắc đầu: “Không sớm như vậy đâu. Hiện giờ hẳn còn phải đi tìm sân bãi để độ kiếp trước đã. Rồi còn phải lùng mua một bộ trang bị cực phẩm, rồi vợ vét thuốc tăng máu tức thì nữa. Không có một tháng thì phỏng chừng không làm nổi đâu.”

“Ca ca đây hiện giờ đã 57 rồi, nếu thuận lợi thì nửa tháng nữa là có thể tới 60 đấy.”

“Điểm công đức của người đủ rồi à?”

“Chỉ còn thiếu mấy trăm điểm nữa thôi, ba ngày là có thể kiếm xong rồi.” Phá Toái than thở: “Năm đó đi theo nữ nhân tìm nhạc khí, nữ nhân thì chưa của được, nhưng dọc đường cứ liên tục làm nhiệm vụ công đức, mưu đồ tạo ra hình tượng ‘trợ giúp kẻ yếu’ của mình. Không ngờ thật đúng là mèo mù vớ phải chuột chết mà.”

“Đúng rồi, Nhược Hân đâu?”

Phá Toái không trả lời, chỉ cụng một ly rượu trắng rồi nói: “Gia Tử, trước kia ta mãi vẫn cứ không hiểu vì sao nữ nhân lại nói nam nhân dễ tiện, nhưng bây giờ thì hiểu rồi. Ta cũng dễ tiện lắm. Lúc trước chưa ăn được thì ta hận không thể moi cả trái tim của mình ra cho nàng ta xem. Nhưng bây giờ theo đuổi được rồi, ta lại cảm thấy không còn chút thú vị gì cả. Cũng giống như chuyện nam nữ làm tình vậy, nữ làm xong thì hạnh phúc, thỏa mãn, còn nam thì sao? Nam xong xuôi rồi chỉ thấy trống không và nhàm chán vô cùng.”

“Tiểu Phế đã từng nói đó mà, một nữ nhân quá dễ của được, với một nữ nhân quá khó của được thì đều không phải là người bầu bạn lý tưởng của nam nhân. Loại thứ nhất thì sẽ không được quý trọng, loại thứ hai thì vì người nam đã cạn kiệt tinh lực rồi, khi có được rồi thì không còn thiết bởi dưỡng tình cảm gì nữa, đã không còn những cảm xúc hưng phấn khi theo

đuổi người ta. Người đừng nói với ta là theo đuổi hơn một năm, mà yêu đương ba ngày là đã chia tay đó nhé?”

“Cái đó thì không đâu, vậy chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn rồi sao.” Phá Toái nói: “Nàng chẳng phải thích ta có cá tính đó sao? Bây giờ chuyện ta đây thích nhất là uống rượu với bằng hữu, rồi đánh quái luyện cấp làm nhiệm vụ.”

“Ha ha, người có oán khí.”

“Khi mà ta biết nếu ta không làm mọi chuyện theo ý nàng thì ngược lại lại có thể của được nàng, ta đã có oán khí rồi. Là người thì ai cũng đều đề tiện cả!” Phá Toái thở dài: “Đã như thế, ta cần gì cứ phải bỏ đi đại thụ mà khẳng khẳng chết sống đi tìm một cây đại thụ khác chứ? Có thì cứ dùng đi, yêu ai mà cũng chẳng là yêu, cưới ai cũng chẳng là cưới? Dù sao thì thì một khi đã có con rồi, cũng phải làm nô lệ cho chúng mà thôi. Quỹ đạo sinh hoạt đã không thể cải biến được, vậy thì cứ dùng cái giá nhỏ nhất để thích ứng là xong. Thế xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi cả mà.”

“Ha ha!” Đường Hoa cười to rót đầy rượu cho Phá Toái: “Không ngờ sau một màn theo đuổi nữ sinh, Phá Toái nhỏ bé nhà ta đã trở thành nhà triết học rồi.”

“Ây, người đừng có dùng cái danh xưng triết học gia ra để mắng ta nhé. Coi chừng lát nữa ta không đi với người tìm tôm báo thù bây giờ.”

“Kẻ hiếu ta không ai bằng Phá Toái, biết ta định báo thù luôn.” Đường Hoa nâng ly: “Không đàm phong hoa, không bàn tuyết nguyệt. Có thù báo thù, có nợ thì hoàn nợ. Cạn!”

“Cạn!” Đường Hoa xẹt một nhát lao ra khỏi mặt nước, quát: “Chạy giữ mạng mau!”

“Lại trốn à?” Phá Toái nghe vậy bèn lập tức trốn ngay, vừa chạy vừa hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Gặp phải thân thích của tên kia.”

“Thân thích nào?”

“Vạn phu trưởng binh tôm.”

“Đệt bà.” Giữa lúc cấp bách, Phá Toái vẫn ráng ngoái cổ nhìn lại, đúng thật, trong phạm vi chừng chục dặm, mặt biển lấp lóe ánh phản quang của

vỏ tôm, trông sáng lạn vô cùng. “Bản đồ!” Đường Hoa chỉ vào một điểm trên bản đồ, nói: “Nếu không đoán sai thì chỗ này chín phần mười có quân biên phòng của long vương, cũng tức là cái ổ tôm. Người không thấy đâu, tới chỗ nước sâu kia, bầy tôm đang bài binh bố trận, có bốn con vạn-tôm-trưởng chỉ huy chúng rèn luyện trận hình đấy. Bốn vạn con tôm chỉ cao chừng một trượng cầm theo binh khí, trong đó cứ mỗi trận lại có mười con thiên tôm trưởng... Thượng Đế ôi, mỗi thù này coi bộ rất khó báo đây.”

“Theo ta biết thì dựa theo quan hàm, hẳn còn phải có một con tướng quân tôm nữa mới đúng chứ?”

“Không nhìn thấy!” Đường Hoa cố nhớ lại một cách cẩn thận, xong nói: “Đừng có nói là ta bị dọa cho không thấy được rõ ràng nhé, ta trông cẩn thận lắm đấy, tuyệt đối không có con tướng quân tôm nào đâu.”

“Có khi nào con tướng quân tôm này đã trốn ở chỗ sâu chơi trò đào ngũ rồi không nhỉ?” Phá Toái hỏi.

“Nếu là như vậy thì...” Đường Hoa cười gian: “Hè hè...” Cảm giác bị người ta rượt là thế nào đấy? Phá Toái không biết, nhưng hẳn lại biết cái cảm giác bị bốn vạn con tôm dí theo. Có một câu thành ngữ như sau: hoảng quá thì không chọn đường. Bầy tôm chơi chiến thuật chim se sẻ để quấy rầy Phá Toái, kéo chậm lại tốc độ bay của tên này. Một bộ phận binh đoàn lặn xuống nước, một bộ phận lao lên không chặn lại, bày ra thế trận thập diện mai phục. Câu thành ngữ thứ hai: bá vương biệt cơ. Muốn trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể múa một điệu thật đẹp, rồi cắt cổ cho chết. Phá Toái hiện giờ lục - hải - không đều bị bầy tôm bốn vạn con chèn ép, đã trở thành một con ruồi nhép giữa vòng vây. Trên trời có tôm, dưới biển có tôm, bên trái có tôm, bên phải cũng có tôm. Lúc này Phá Toái rớt lệ ròng ròng: đã sớm bảo hôm nay mí mắt giật không ngừng rồi, thế mà trông thấy Đường Hoa cứ cho là thấy tài lộc tới chứ, ai dè lại chịu tội thế này đây. 5% kinh nghiệm này coi bộ có đánh chết cũng không bảo vệ nổi rồi. 5% tương đương với 16 và 2/3 con cua chân xanh, tương đương với N tiếng đồng hồ nỗ lực, tương đương với... Phá Toái nhìn đàn tôm đang ép tới gần mà gào lên: “Cứu mạng!” Ai... Tới con kiến cũng còn không mong bị rớt 5 điểm kinh nghiệm nữa mà, huống chi là Phá Toái.

Đường Hoa không nghe thấy tiếng gào cuối cùng kia của Phá Toái, hẳn đang sống mái với một con tôm cao ba trượng. Giống như hai người đã đoán vậy, thân là lãnh đạo cao nhất của địa phương, nhưng con tướng quân tôm này một không thao luyện, hai không chỉ huy, cứ nằm ở một nơi nước sâu mà ngáy. Mà con tôm này cũng biết hưởng thụ lắm, bên người lại còn có một mâm dứa biển nữa (săn xóa nạn mù đường luôn: đây là vùng cực Nam của đại lục Trung Quốc, tên là Ngu Công Lâu Thôn. Loại dứa này mà ngâm nước muối rồi thì không những sẽ không gây nóng người, mà hương vị lại càng ngon hơn nữa. Từ đây có thể thấy con tướng quân tôm này không những biết hưởng thụ, mà lại còn siêu lười nữa, thế mà dùng nước biển thay cho nước muối luôn.

Đường Hoa là một người nhút nhát, nên cũng không đánh thức đối phương dậy để nói cho nó biết rằng trong nước biển không có i-ốt, đồng thời cũng rất khuyết thiếu một số chất gì đó cần hằng ngày cho cơ thể người. Hẳn chỉ tự năng lượng mức lớn nhất cho lửa đen, rồi biến thành bom rải xuống ngay vùng nước sâu này. Sau đó tướng quân tôm bị đánh bưng tỉnh dậy, mà bị đánh thì đương nhiên là phải đánh trả rồi, cái đó thì đừng nói là tôm, mà cho dù là người thì cũng như thế thôi. Bởi vậy tướng quân tôm đánh trả lại, hai bên bắt đầu chọi máu liều.

Con tướng quân tôm này không có sở trường gì đặc biệt, chỉ có mỗi cái phòng ngự siêu cao, còn cao hơn so với con cua chân xanh lúc đó Phá Toái xử lý nhiều. Đương nhiên Ốc Vít không phải là người chơi... À, không phải là chuyên gia chơi người, cho nên vẫn tạo ra cho con tướng quân tôm này một nhược điểm, đó là lực phòng ngự ở bụng của nó gần bằng 0. Một khi bị đạn pháo đánh trúng, máu sẽ bị mất đi tới hàng năm số lặn.

Tướng quân tôm thấy đánh thế này sẽ không xong được, tốc độ của thăng nhĩ này nhanh quá, mặc dù mình đã xoay người như điên, thế mà cũng chẳng né được hẳn. Thế là sau khi máu bị mất đi 2/3, con tôm này bèn xài một chiêu thức vô sỉ vô cùng: cấp tốc hạ xuống, bụng ép lên trên một tảng đá ngầm, cứ ôm đầu mặc cho Đường Hoa đánh cuồng đánh bậy.

“Bà nội người!” Đường Hoa vốn trước giờ không hề chửi tục, bây giờ cũng phải mớ miệng chửi. Theo như tin nhắn cuối cùng của Phá Toái, hẳn

suy ra được rằng Phá Toái hẳn đã đi điện Diêm vương du lịch rồi, bốn vạn binh tôm đang trở về ồ. Nếu mình không nhanh chóng hạ được con tướng quân tôm này, sẽ khó ăn khó nói với Phá Toái lắm.

“Bà nội người!” Không ngờ rằng con tướng quân tôm này có cốt khí lắm, người có thể đánh ta có thể hành ta, nhưng người không được mắng ta, bởi vậy câu nói thô tục kia đã được trả lại nguyên vẹn rồi. Cái này gọi là thua càng tôm chứ không thua miệng lưỡi đấy.

“Ta đậu xanh ta.” Đường Hoa tức giận bưng bưng, lao thẳng đến tướng quân tôm, chụp lấy cái cổ của tên này kéo ra ngoài.

“Người mới đậu xanh đó!” Nguyên dàn chân tay của tướng quân tôm cứ ôm riết lấy tảng đá ngầm kia không chịu buông ra. Thà rằng đưa cái bụng mát-xa tảng đá, chứ không thể đưa ra cho người ta mát xa cái nào được.

Kéo thì không ra, mình thì chỉ có hai tay, còn người ta có cả N. Đường Hoa toát mồ hôi hột, chưa từng gặp qua một con BOSS nào vô lại như thế này cả, trước giờ con BOSS nào mà không phải là dạng huyết chiến tới cùng tới người chơi, rồi anh dừng hiến thân chứ? Đương nhiên là bởi vì huyết chiến tới cùng, cho nên mới hiến thân đó mà. Con tướng quân tôm này có vẻ có chỉ số thông minh cực cao, thà rằng mất hết mặt mũi để sống, chứ nhất quyết không chơi trò tử chiến. Bởi vậy người ta vẫn cứ có câu nói ‘đồ chơi trong cấm địa khó đối phó’ đấy mà. Tục ngữ nói như sau: lưu manh không đáng sợ, cái đáng sợ là lưu manh có văn hóa. Khi mà một con BOSS đã có ý thức về sự chết - sống, vậy nó sẽ không còn là một con BOSS nữa, mà là một con BOSS đánh không chết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 220: Bộ Đồ Tôm Hùm

Chương 220: Bộ Đồ Tôm Hùm

Ngang ngược sợ liều mạng, liều mạng sợ da mặt dày. Đường Hoa tự nhận bản thân mình đã là nhân vật vô địch vũ trụ rồi, nhưng hiện giờ cũng

không thể nào mà không viết lên một chữ ‘Phục’ được. Mình không những đã chìa cái lưng về phía con tướng quân tôm này, mà còn vô cùng văn nhã thu lại mọi vũ khí, chuẩn bị đánh tay không nữa. Nhưng con tôm này lại tuân theo nguyên tắc ‘kẻ nhẫn nhẹn là vô địch thiên hạ’, cứ một không tấn công, hai không bị lừa, ôm riết lấy tảng đá ngầm chờ viện quân trở về.

Tuy Phá Toái đã trở đủ công phu dẫn viện quân tới đủ xa, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nếu con tướng quân tôm này chịu đánh nhau đàng hoàng với mình, mình đã có thể xử lý nó tới ba lần lận rồi ấy chứ. Lúc này, lần đầu tiên Đường Hoa mới hiểu rõ rằng thân là một võ giả mà không có một võ đài để quyết đấu công bình là một chuyện uất ức đến thế nào. Nhân lúc này, Đường Hoa cũng thật tâm tỏ vẻ đồng tình và tiếc nuối sâu sắc tự đáy lòng cho số đông thật đông người đã từng bị mình lừa chết.

Tục ngữ có nói ‘ba tên thợ giày thúi vẫn hơn một ông Gia Cát Lượng’, thế là Đường Hoa bèn phát ra tin nhắn tập thể, trình bày một cách ngắn gọn về hoàn cảnh khó khăn mình gặp phải trước mắt, hy vọng mọi người tuân theo tinh thần ‘hợp sức hợp mưu’, mở ra được một cánh cửa đột phá.

Mặc Tinh rất tích cực, là người đầu tiên trả lời: “Đánh vào các khớp tay, nó sẽ vô thức nâng lên.” Bỏ qua cái này thôi! Hoặc là nàng coi mình là thằng ngớ ngẩn, hoặc nàng coi con tướng quân tôm này là con heo. Một con tôm vô lại như thế này làm sao lại là một con heo được? Bởi vậy chắc chắn con nhãi này đang xem mình là một thằng ngớ ngẩn đây.

So với Mặc Tinh, người thứ hai trả lời - Quàng Khăn Đỏ thì lại có tố chất chuyên nghiệp hơn: “Dùng pháp thuật cấp bốn hệ thổ - Thiên Nhận Thứ, có thể đâm mũi nhọn ra ngoài từ mặt đất hoặc là nham thạch. Cự ly tấn công là mười trượng, lực sát thương trung bình, tốc độ tấn công trung bình khá. Nếu có cảnh giới bên hệ mộc thì có thể sử dụng thuật Trói Buộc, phép cấp ba của hệ mộc, cường chế trói đối tượng rồi kéo ra.” Hệ thổ, hệ mộc... Mình là dân theo lời với hỏa, có cái dạng phép thuật nào là từ trong đất sinh ra, từ trong mộc trưởng thành đâu?

Huy Hoàng là người hơi trung thực: “Tọa độ!” Người không phải là dân Song Sư, không được truyền tống đến binh trạm này, chờ một ngày sau

người đến đây thì ông đã sớm đốt vàng mã kết nghĩa thành anh em họ với con tướng quân tôm này rồi đấy.

Tôn Minh: “Nhớ chụp mấy tấm ảnh với nhé!” Vẫn là huynh đệ ta thông minh, cho dù có chết cũng phải kiếm lời mới được. Cái này thì nghe theo.

Đề nghị với kiến nghị của mấy người còn lại đều chủ yếu là trêu đùa Đường Hoa cả, nào là múa thoát y, nào là nhào tới cắn nó, rồi còn cái nguyên lý ‘một cây đòn bẩy có thể bẩy được cả thế giới’ của Nhu Mễ nữa. Ai, ba tên Gia Cát Lượng cũng không bằng được một thằng thợ giày thối rồi!

* * * * *

“Rốt cục là người có buông tay ra hay không?” Đường Hoa không có cách nào khác để làm, bèn phát điên lên hỏi một câu hết sức mất dinh dưỡng như thế.

Quả nhiên, con tướng quân tôm này cũng trả lời một cách rất mất dinh dưỡng luôn: “Nam tử hán đại trượng phu, nói không buông là không buông.”

Biến thân! Đường Hoa tức khắc biến thành hình dạng Trấn Ngục mình vương ngay. Vì sao lại biến ra cái dạng này? Bởi vì sẽ có ba đầu sáu tay, tuy so với con tôm này thì còn thiếu nhiều lắm, nhưng lại có lợi ở chỗ có hai cặp tay. Lại nói, dù sao số đầu của mình cũng nhiều hơn của nó mà, trong lòng cũng có thể cân bằng hơn được một chút xíu. Dù sao thì chắc chắn Đường Hoa sẽ phải chơi tới cùng với con tôm này rồi. Chuyện biến hình thì không quan trọng, mà cái quan trọng là Đường Hoa chợt phát hiện ra mình thế mà đã có thêm một cái nhiệm vụ: bình định biển Đông, đánh chết long vương biển Đông và 108 con tướng quân rồng, 216 con tướng quân giao long, 432 con tướng quân tôm hùm. Phần thưởng: dựa theo đối tượng đánh chết mà đạt được điểm công đức bất đồng.

“Ta xx!” Đường Hoa chửi mợ nhà nó, cái Thiên Đình nhà người lại đi tuyên bố nhiệm vụ cho một nhân vật trong ma đạo, lại còn thưởng cho điểm công đức nữa thế này... A! Đột nhiên hai mắt của Đường Hoa sáng lên. Ha, ai nói mình không có pháp thuật hệ thổ vậy chứ? Mình không những có

pháp thuật hệ thổ, hơn nữa lại còn là cấm pháp hệ thổ siêu cấp vô địch nữa kìa: Thiên Băng Địa Liệt!

Đường Hoa che miệng cười thầm, sau đó triển khai pháp thuật ngay. Quả nhiên, mọi thứ đất đá trong phạm vi của cấm pháp đều tung bay lên hết. Tướng quân tôm thấy vậy kinh hãi cực kỳ, đang định kiểm cái ô dù thứ hai đang bảo vệ, nào ngờ trong phạm vi tầm nhìn, mọi hòn đá đều nát vụn đi cả, hơn nữa chúng nó còn đang hợp lại thành một con rồng đá nhắm vào bụng mình mà lao tới!

“Tôm Hùm Lăn Lộn!” Trong lúc nguy cấp, rốt cục tướng quân tôm cũng đã sử ra tuyệt chiêu thất truyền hơn ngàn năm trong võ lâm của mình, nó bao gồm những gì tinh túy nhất trong Lăn Đất quyền: lăn người một nhát, cái bụng ngửa lên trời, chia phần lưng ra cho con rồng đá. Nhưng nó chỉ nhớ được có con rồng đá, mà quên mất còn có thứ đáng sợ hơn rồng đá nhiều, đó chính là con người. Ngoài mấy chục trượng, lửa đen đã hóa thành một cây mâu dài bén nhọn, từ trên lao xuống xé toang mặt nước biển, phát ra tiếng rít kinh hồn, dùng vận tốc ánh sáng đâm vào bụng của tướng quân tôm hùm. Một con số nhỏ nhỏ có sáu chữ số bung ra.

Tướng quân tôm hùm mưu đồ lưu lại vài câu di ngôn linh tinh như nói rằng tôm hán tử trả thù mười năm còn chưa muộn, hay nói rằng tôm đây dù chết, nhưng tinh thần cũng sẽ mãi mãi còn tồn tại, v.v... nhưng đáng tiếc theo quy tắc của hệ thống thì chết là chết luôn, không cho phép kì kèo, bởi vậy tướng quân tôm chết không nhắm mắt, lừng lẫy bỏ mình.

* * * * *

“Xử lý rồi à?” Phá Toái cẩn thận hỏi.

“Ừ, xử lý rồi.” Đường Hoa thâm trầm nhìn về phía mặt trời lặn trên biển, nháy mắt khi mặt trời biến mất nơi đó, phía Đông cũng sẽ xuất hiện mặt trời mọc.

“Rớt cái gì thế?” Cho dù là Phá Toái thì cũng không thể ngoại lệ, vẫn cứ hỏi cái đề tài muôn thuở này.

Đường Hoa không trả lời, mà không trả lời chính là cách trả lời tốt nhất, bởi vì lúc hắn đang còn chưa có trả lời, hắn đã ném một món đồ qua. Cho nên hắn không trả lời.

“Oa! Đồ bộ cấm địa biển Đông cấp 60!” Trong mắt Phá Toái chớp chớp ánh sao, sau đó lại ói ra một bùm máu: “Giày của bộ đồ Tôm Hùm, sau khi trang bị vào, lực phòng ngự của chân sẽ tăng lên 500%, phần chân sẽ có 20% cơ hội miễn dịch mọi đòn tấn công. Các phần còn lại trên thân thể sẽ bị rút 300% lực phòng ngự.” Có bệnh à, ai lại đi nhắm phần chân mà bắn phi kiếm chứ? Còn khi người ta đã chỉ có thể đánh vào chân của người, vậy chẳng bằng người cứ tránh đi là hơn, còn khăng khăng tiếp chiêu làm gì? Nếu thế thì cũng còn đỡ đi, vì nếu như gom được đủ bộ, vậy cũng bằng với trang bị vũ trang hạng nặng lên người. Nhưng cái khiến người ta muốn hộc máu đó chính là cái bộ đồ này là bộ đồ chỉ có bốn món! Trên thân người chơi có thể trang bị sáu món trang bị, nếu chỉ có bốn món thì có nghĩa là trên thân người của người có hai bộ phận chắc chắn phải nhận lấy 300% thương tổn. Thế này nếu đi đánh với phi kiếm cũng còn được đi, chứ mặc đồ này vào đi đánh với pháp sư thì có khác gì tự sát chứ?

“Ta nghĩ rằng bộ đồ này là nhắm vào những người có đặc điểm đặc biệt, trong những tình huống đặc biệt hoặc những địch nhân đặc biệt mà phát huy ra hiệu quả đặc biệt đó.” Đường Hoa hỏi: “Có lấy hay không đây?”

“Lấy, sao lại không lấy chứ!” Không thể nào chắc chắn được rằng mình sẽ không gặp phải một hai tình huống đặc biệt nào đó, rủi đâu mà gặp phải một con BOSS chỉ biết cắn chân, vậy chẳng phải mình sẽ kiếm bộn rồi hay sao? Phá Toái bèn hào phóng phát tay: “Mấy thứ lặt vặt khác thuộc về người.”

“...” Đường Hoa nghe vậy bèn lấy một thanh bảo kiếm tỏa ánh kim chói lóa ra: “Phi Hà kiếm, nhất phẩm lục giai hệ kim...”

“Gia Tử ca!” Phá Toái nịnh nọt: “Sáng nay đệ có gặp một thầy bói mù, lão ấy nói ngũ hành của đệ đang thiếu kim...”

Đường Hoa cười cười giao dịch Phi Hà kiếm qua, đồng thời cũng từ chối giày Tôm Hùm do Phá Toái đưa cho mình. Chỉ là nhất phẩm, lại còn là lục giai nữa, hiện giờ thật không thể nào lọt vào trong mắt xanh của mình nổi! Đường Hoa rất là tự hiểu lấy mình, một khi mà trên thân của mình có tiên kiếm, sẽ khó tránh khỏi việc một ngày nào đó mình bắn bay đi cho

xem. Ngửa tay mà, không có cách nào khác cả, cứ có cảm giác là thần khí mà cách dăm bảy ngày không đem ra dùng thì có nguy cơ bị hạ giá ngay.

Phá Toái lấy hai món đồ này nhưng cũng không xấu hổ, bởi vì hắn lại giao dịch tiếp cho Đường Hoa một thanh tiên kiếm. Đường Hoa nghi hoặc nhìn nó: “Tam phẩm ngũ giai, là sao đây?”

“Phi kiếm của người chỉ dùng để bay thôi, phẩm cấp có cao hay không cũng đâu nằm trong phạm vi quan tâm của người chớ. Xem tên kiếm kìa!”

“Càn Khôn Vô Ảnh kiếm?” Đường Hoa nhìn phần giới thiệu mà mừng vô kể: trong truyền thuyết, thanh kiếm ghê này là hàng chuyên dụng của thiên binh thám báo tình báo trên Thiên Đình, không biết vì nguyên nhân gì mà lưu lạc ở chốn phàm! Nguyên nhân gì à? Hỏi Ốc Vít đó!

“Giao dịch qua nào!” Phá Toái ngẩng đầu lên, chỉ thấy mắt mình hoa lên một cái, đã không còn thấy bóng dáng của Đường Hoa đâu nữa rồi. Nhìn ra phía xa, hắn không khỏi hoảng hốt, tầm nhìn của mình là đến mấy chục dặm, thế mà không thể nào phát hiện nổi bóng dáng của Đường Hoa ở nơi đâu. Đây là cái tốc độ gì thế này? Lẽ nào đây chính là ‘tốc độ ánh sáng’ như người ta vẫn thường hay nói đó sao?

“Phù, phù!” Đường Hoa với bộ dáng mặt tái ngắt, thở hổn hển xuất hiện ở trước mặt Phá Toái, nhìn Phá Toái đang tái ngắt mặt mà hắn đưa tay mò vào chỗ trái tim mình, nói: “Vừa mới lấy ra thanh phi kiếm đang trang bị, không ngờ là túi Càn Khôn lại đầy mất tiêu rồi. Hệ thống thông báo rằng túi đã đầy, vật phẩm ở trên tay không thể trang bị ngay được, xem chút đã ngã chết rồi.” Đời người xưa nay ai không chết, chết chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi ở trước mặt người khác mà lại bị ngã chết, vậy sẽ là chuyện lớn! Thật là mất mặt lắm chứ, rui đâu mà ngày mai trên đặc san có tiêu đề ‘Chuyện tình của Đông Phương Gia Tử có người thứ ba chen chân vào’, nên vì tình mà quần bức tự sát dưới chân Phá Toái thì làm sao mình sống tiếp nổi đây?

Hèn chi người ta cứ nói rằng đi bên cạnh Đường Hoa thì sức chịu đựng của trái tim phải tốt vô cùng cũng phải, Phá Toái hít sâu mấy hơi dẹp yên lòng hâm mộ của mình đi, chỉ lên bầu trời: “Thử kiếm!” Hai chữ đơn giản thôi là đã đủ nói rõ ràng rồi.

“Ta ném mớ rác trước đã!” Đường Hoa tiện tay chơi một chiêu sóng Dâm Đăng ra, sau đó ‘vù’ một tiếng biến mất! Đương nhiên là do có cái chiêu sóng Dâm Đăng này, cho nên Đường Hoa mới có sở thích giữ lại mấy thứ rác rưởi, mà cũng bởi vì thế nên suýt chút nữa mới xảy ra bị kích bị ngã chết đây.

Sau khi tiếng ‘vù’ này vang lên, Phá Toái lại một lần nữa dâng lên cảm xúc hâm mộ, đương nhiên người cũng có thể hiểu là cảm xúc ghen tị. Cây kiếm nát này gần như không tăng công không tăng phòng, kiếm nộ lại tàn tạ đến nhìn chẳng ra, nhưng chỉ duy nhất có cái vụ tốc độ này là lại đạt đến mức nghe rợn cả người. Đặc biệt là khi trang bị lên trên người tên Đường Hoa luôn đi theo lối tăng tốc độ kia. Tuy không đến nỗi đi đến tận cùng trời, nhưng cũng đã đến cảnh giới không để lại dấu vết rồi. Có thể thấy ít nhất cũng đã đạt đến gấp đôi vận tốc âm thanh luôn.

* * * * *

Đường Hoa lắc đầu, chải chải lại mái tóc bị gió thổi bay tán loạn, nói: “Cái thứ này không thực dụng đâu, đánh nhau mà xài tốc độ cao như vậy, địch nhân tìm không nổi ta thì đúng rồi, nhưng ta cũng không tìm thấy nổi địch nhân nữa.” Hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, rồi nắn nắn nhân trung của mình, có vẻ như đã bị say xe. Chứng say xe thì có rất nhiều người thực ra không bị, nhưng chỉ vì thời gian dài nhìn cảnh vật ở ngoài xe với cự ly gần, khiến cho thần kinh thị giác nơi não bộ bị kích thích cho nên mới bị thôi. Mà cái tốc độ kia của Đường Hoa lại càng khỏi cần phải nói rồi, cho dù có chăm chú nhìn trước mặt thì cũng sẽ bị mấy đám mây vụt vụt trôi qua khiến cho choáng váng thôi.

“Nhưng có thể tiết kiệm được chút tiền truyền tống!” Phá Toái an ủi: “Trời Nam đất Bắc chỉ trong một bước chân, phong độ lắm mà.”

“Ta có bệnh hay sao mà có truyền tống trận lại không thêm xài chứ?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ Phá Toái, xong nói: “Chúng ta phải tuýt còi thôi, cái chỗ chết giẫm này giống nào cũng quần cư cả, chúng ta cũng phải gọi thêm mấy người nữa mới được.”

Phá Toái ngẫm nghĩ một chốc, xong nói: “Trước mặt thì chỉ có Song Sư là có binh trạm ở biển Đông thôi. Trong Song Sư tuy cũng có cao thủ đó,

nhưng người sẽ không vừa mắt. Trừ khi là bảo Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ bay một hai ngày qua đây.”

“Tình Tình, kéo Tình Tình qua đi!” Đường Hoa nói: “Con bé này tiện dụng lắm, có nó ở đây thì chúng ta sẽ không cần thiết đôi chốc lại phải chạy trốn chết, rồi trận nào cũng bị đánh hội đồng nữa.”

“Người, ta, Huy Hoàng, Quàng Khăn Đỏ, Tình Tình. Vừa vặn là một tiểu đội rồi!” Phá Toái gật đầu: “Tình Tình chủ yếu bói, Huy Hoàng với ta chủ yếu phụ trách phối hợp tấn công lẫn bảo vệ, người với Quàng Khăn Đỏ là chủ công, thật là hiệu suất cực kỳ mà. Ngay cả thiên phu trưởng cũng không phải là không thể nào động tới được đâu... Chỉ tiếc là Huy Hoàng đang kiểm điểm công đức mà. Hẳn không đến, vậy chắc chắn Quàng Khăn Đỏ cũng không muốn đến đâu.”

Đường Hoa lục lợi bảng hảo hữu, thấy cũng chỉ vừa mắt được một ít người. Sát Phá Lang thì đang bận chuẩn bị độ kiếp, mà cho dù là không độ kiếp, người ta cũng chưa chắc đã chịu đến. Lẽ nào hẳn không sợ mình liên hợp với mọi người đến khi dễ hẳn sao? Mặc Tình cũng còn được, ít nhất thì cũng có kỹ năng giảm tốc tập thể, đáng tiếc là phải đi theo Sát Phá Lang rồi. Bà nội, mấy người này ăn không ngồi rồi chơi trò chơi yêu nhau làm cái gì thế chứ? Học theo mình với Phá Toái thì tốt biết bao, tìm được đối tượng rồi thì cứ quăng ở trong nhà, mình đi tiêu dao là xong đây này! Ủm, trong tay Thi Thi thì có thần khí đấy, đáng tiếc là cấp bậc còn chưa đến 50... Có rồi, là Nhu Mễ! Tiểu cô nương này chính là một quyển bách khoa toàn thư sống, hơn nữa thân thủ cũng thật sự không tồi, chính là người chơi duy nhất được NPC trong sư môn thu làm đồ đệ mà mình từng thấy. Cấp bậc nàng cũng không thấp, sắp lên 60 rồi. Chắc Nhất Tiểu không còn đeo dính lấy nàng nữa chứ nhỉ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 221: Ổ Kỳ Lân

Chương 221: Ổ Kỳ Lân

“Hú Nhu Mễ...”

“Nhu Mễ đã nhận được tin, sẽ tới ngay. Đúng rồi, ở biển Đông thì có thể giúp ta làm nhiệm vụ được không?”

“Nhiệm vụ gì?”

“Có lần ta ở dã ngoại nhặt được một con kỳ lân nước, nhận được nhiệm vụ là đưa nó về nhà ở biển Đông, đồng thời còn nhận được ba con Ong Dẫn Đường nữa. Chắc phải rất đơn giản nhỉ?”

“Không định tự nuôi à?” Người ta đều bắt chim, bắt mèo, bắt chó làm sủng vật, người mà dắt theo một con kỳ lân nước đi dạo phố, cam đoan tỷ lệ người quay đầu lại nhìn đạt đến trăm phần trăm cho coi. Uả hư vinh chính là một trong những phẩm đức ưu tú trời sinh của nữ giới mà.

“Nuôi không nổi. Nó chiếm đến bảy phần túi Càn Khôn lận.” Rốt cục Nhu Mễ cũng nói rõ ràng ra nguyên nhân. Con kỳ lân này càng ngày càng lớn, hiện giờ còn miễn cưỡng chứa được, chứ đến khi nó lớn thêm thì biết làm sao? Chẳng lẽ người ta thì bay trên trời, còn mình phải dắt kỳ lân đi tản bộ à?

“Bọn ta chờ người!”

* * * * *

“Ở trong đất liền mà nhận được nhiệm vụ ngoài biển Đông?” Phá Toái sững sốt nói: “Ta cũng từng nhận được một cái, chính là nhiệm vụ đến Đại Tuyết Sơn nhận được hồi còn ở tân thủ thôn ấy, phần thưởng là một ít điểm kinh nghiệm với một thanh phi kiếm ghê. Người cũng biết đấy, lúc đó phi kiếm còn quý giá biết chừng nào, thế là ta vừa đến cấp 10 một cái là đi thử thời vận ngay, thật không ngờ là được thưởng một đôi kiếm bộ.”

“Chính là cái đôi tam giai kia của người à?”

“Cũng chưa hẳn là như vậy. Theo ta phân tích thì ta thực đã quá sớm hoàn thành nhiệm vụ đó rồi. Nếu hiện giờ mà đi hoàn thành, vậy chỉ sợ phần thưởng sẽ là thất giai đó.” Điều Phá Toái nói không phải là không có lý, tân thủ thôn tuy là thôn của bọn lính mới, nhưng lại ẩn dấu rất nhiều thứ trâu bò. Chẳng hạn như cây Lượng Thiên xích của Đường Hoa này, rồi Kỳ

Môn Phi Giáp của Tôn Minh này, rồi thần binh của Sát Phá Lang này, Ngũ Linh Luân của Thi Thi này, v.v...

“Coi bộ nhiệm vụ này thật đúng là có chút thú vị đấy.” Đường Hoa gật đầu. Vốn hẳn hơi ngại nếu từ chối nhiệm vụ này, bây giờ nghe Phá Toái nói thế, hẳn lại cảm thấy có hứng thú nổi lên.

* * * * *

Nhu Mễ với Tinh Tinh đều là người của Song Sư, chính xác mà nói thì là người của Tinh Tinh đường, là một cái ổ nữ sinh, cũng là kênh nói chuyện phiếm náo nhiệt nhất trong số các đường các đà của Song Sư. Trong đây từ vị thành niên đến thực nữ đều có hết, cần dạng nào là có dạng đó. Đương nhiên ở nơi nào có nữ nhân thì ở nơi đó có phiền phức, bởi vậy số phiền phức ở trong phân đường này của Tinh Tinh là siêu nhiều.

Có binh trạm thì tiện lợi lắm lắm, tuy thiết bị đơn sơ, nhưng chỉ cần riêng chức năng truyền tống và hồi sinh thôi cũng đủ để khiến các bang hội khác hâm mộ muốn chết rồi. Đường Hoa thuộc dạng người không xuất công không xuất lực, chỉ hưởng thụ lợi ích, năm đó khi tất cả các tinh anh trong Song Sư đều tiến hết về biển Đông để kiến thiết cái binh trạm này thì hẳn mới chỉ là một tán nhân mà thôi.

Sau khi bốn người tụ tập lại với nhau, chuyện đầu tiên là tiến hành thảo luận về nhiệm vụ của Nhu Mễ. Vốn liếng trong tay cũng chỉ có ba con Ong Dẫn Đường do Nhu Mễ nhận được khi tiếp nhiệm vụ. Dùng đám Ong Dẫn Đường này cũng cần phải chú ý rằng chúng sẽ dùng một tốc độ rất chậm nhằm về địa điểm mù mờ của nhiệm vụ mà bay đi. Nhưng vấn đề duy nhất là bọn nó là sinh vật cấp 1, máu 1, phòng ngự 1, cơ hồ là thứ mà bị thổi trúng một hơi cũng có thể chết ngay, cho nên người chơi không những phải dọn dẹp sạch sẽ những địch nhân có lực công kích ở trên đường lũ ong bay tới, hơn nữa lại còn phải lê lết theo cái tốc độ ốc bò của chúng nó nữa. Mà đây lại là biển Đông, là nơi có diện tích bản đồ lớn hơn trên đất liền...

Có điều đó không phải là vấn đề, bởi vì trong họ có có một người thông minh- Đông Phương Gia Tử... gọi người này là sư muội, người có danh xưng là ‘bách khoa toàn thư’: Nhu Mễ muội muội.

“Nếu địa điểm làm nhiệm vụ là ở nơi sâu trong biển Đông, vậy cái nhiệm vụ này chúng ta cũng khỏi mong làm nổi.” Nhu Mễ vừa vạch lên trên giấy trắng vừa nói: “Bởi vậy khu vực mà chúng ta phải tìm là trung bộ và khu gần lục địa.”

Phá Toái nói: “Nhưng diện tích cũng vẫn còn lớn lắm, rủi đâu mà khoảng cách giữa hai điểm dài quá thì chỉ sợ cho dù chúng ta đã tới được hành tinh M rồi, cũng còn chưa tới nổi ấy chứ.”

“Nhưng chúng ta lại có tới ba con Ong Dẫn Đường, con thứ nhất chúng ta thả ở khu vực trung tâm cần tìm kiếm, vậy là có thể tính ra được phương hướng của mục tiêu. Ví dụ như con đầu tiên bay về phía Đông, vậy chúng ta sẽ có thể bỏ qua ba khu vực nhỏ còn lại. Con thứ hai chúng ta sẽ thả ở điểm giữa của lục địa với điểm giữa của con ong đầu so với lục địa, vậy là có thể đoán được vị trí của mục tiêu sẽ ở hướng Tây hay Đông của con ong thứ hai. Con thứ ba chúng ta lại thả ở điểm trung tâm tiếp theo... Bởi thế, theo suy đoán của ta, cho dù vận khí có tệ hơn thì nhiều nhất là bốn ngày, chúng ta cũng cơ bản có thể xác định được vị trí của mục tiêu rồi.”

“Lợi hại!” Phá Toái khen: “Chẳng như dạng người như ta, cứ nghĩ là tùy tiện chọn một điểm nào đó, sau đó chầm chậm đi theo nó. Không ngờ lại còn có phương pháp như thế đấy.”

Đường Hoa gật đầu: “Ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận là có cùng ý tưởng với người.”

Tinh Tinh giơ tay: “Ta có thể thừa nhận.”

Ba người đều rất bật trực, chỉ nghĩ là thả ra từng con từng con, chứ không phải cách như Nhu Mễ là dùng lũ ong làm tọa độ. Cách của Nhu Mễ cũng không phải là cách thức cao minh gì, cũng rất nhiều người có thể nghĩ ra được. Nhưng trước khi nghĩ ra thì còn có một điều kiện nữa, đó là phải suy nghĩ.

* * * * *

Đường Hoa lao ra khỏi mặt nước, báo cáo: “Vị trí năm dặm phía trước có một binh đoàn tôm hùm, gần mặt nước có thám báo tôm hùm, bất cứ con ong mật nào có ý đồ xông qua đều có khả năng bị vô tình đánh chết ráo. Người đó, người bay thấp quá rồi đó. Ấy nhãi, người có cánh mà, thúc thúc

dẫn người đi tìm tiên nữ tỷ tỷ ở giữa mấy đám mây có được hay không? Không có mặc đồ đó.”

Con Ong Dẫn Đường này rõ ràng là một con ong cái, vì nó chẳng hề có chút hứng thú nào với lực hấp dẫn của tiên nữ cả. Nó cứ bảo trì khoảng cách ba thước so với mặt biển, tốc độ 70km/h mà thẳng tiến, không sợ gió không sợ sóng, có một luồng khí thể ta đây vô địch, Ong lâm thiên hạ.

Đường Hoa hậm hực lắm, vì sau khi thả mấy con ong ra theo đề nghị của Nhu Mễ, thế mà lại phát hiện chúng nó cứ nhắm phía trước mà bay! Để tránh lãng phí thời gian của mọi người, nên mọi người nghe theo đề nghị của Gia Tử, chia binh ra hai đường. Sau đó căn cứ theo tính toán của Nhu Mễ thì năng lực tổng hợp của Đường Hoa là cấp S, năng lực tổng hợp của ba người còn lại phải cộng chung với nhau mới được thành cấp S, cho nên Đường Hoa bị phái một mình đi chiêu cố cho con Ong Dẫn Đường thứ hai.

Một ong một người, dưới sự che chở tỉ mỉ của Đường Hoa, con ong nọ vẫn sống được đến ngày thứ hai. Hiện giờ đã càng lúc càng đến gần đám Tinh Tinh hơn rồi, cự ly hai bên chỉ còn có một ngàn km nữa thôi. Một ngàn km này nếu đổi là với Càn Khôn Vô Ảnh Kiếm của Đường Hoa thì cũng chỉ là nửa tiếng đồng hồ. Nhưng đối với cỗ xe cũ rích Ong Dẫn Đường, ít nhất cũng phải đến 7 tiếng đồng hồ sau mới có thể tới nổi. Có điều cũng có cái tốt là bởi vì tốc độ của nó chậm, cho nên trên đường bay tới, Đường Hoa trừ khi gặp phải binh đoàn lớn thì dẫn dụ cho rời đi, còn lại đều là gặp con quái nào giết con quái nấy, bởi vậy điểm kinh nghiệm với đồ đạc cũng thu được một mớ lớn.

Đã không thể thay đổi được con đường đi tới của Ong Dẫn Đường, vậy cu li Đường Hoa chỉ đành phải xuất phi kiếm ra khỏi vỏ mà thôi. Hắn bay tới vùng trời của binh đoàn tôm hùm rồi oanh tạc một trận, thế là bốn vạn con tôm hùm lập tức lao khỏi mặt nước đuổi theo ngay. Tuy bầy tôm hùm có áp dụng chiến lược du kích, nhưng Đường Hoa dù sao cũng chẳng phải là Phá Toái, tốc độ của hắn sau khi trang bị cây Càn Khôn Vô Ảnh kiếm kia không phải là tầm thường, chính là loại ngon của ngon, bởi vậy lệnh bao vây còn chưa kịp hạ thì người ta đã chạy ra khỏi vòng vây mất rồi. Nhưng căn cứ theo tinh thần ‘làm nghề nào thì yêu nghề nấy’, đám tôm hùm cứ

nhìn thấy bất cứ sinh vật Người nào ở trong tầm nhìn của mình thì đều đuổi cùng đuổi miết không bỏ, cho nên vì thế lại mở ra được một con đường an toàn cho Ong Dẫn Đường.

“Sau này ta sẽ đến thu thập bọn người!” Đường Hoa gạch một cái vòng tròn, vẽ một cái hình con tôm lên trên tấm hải đồ giản dị do Nhu Mễ in và phát hành. Có BOSS thì thà giết lầm chớ không buông tha. Sau khi dẫn theo đàn tôm hùm ngoặt một vòng lớn, Đường Hoa phỏng chừng con Ong Dẫn Đường đã bay qua khỏi khu vực nguy hiểm rồi, bởi vậy bèn dứt đuôi đàn tôm hùm để đuổi theo nó.

Nhưng sau một hồi, Đường Hoa chợt sửng sốt, vì con Ong Dẫn Đường thế mà đâu mất rồi! Con nhãi này hai ngày nay cứ tốc độ 70km/h mà bay thẳng tắp, nếu không xuất hiện ở trên quỹ đạo dự định, vậy chỉ có mấy loại khả năng sau: một, mình đã bị lạc đường rồi, đây thuộc phạm trù sơ xuất của bản thân, nên cho dù là sự thật thì cũng phải phủ nhận; thứ hai: con ong đã bị lạc đường rồi, đây là phỉ báng năng lực lập trình của Ốc Vít đấy; thứ ba: Ong Dẫn Đường đã bị xử rồi, việc này cũng xử lý như trên; thứ tư: Ong Dẫn Đường đã bãi công... Cái cuối cùng: đã đến mục tiêu rồi. Dựa theo phép bài trừ, đầu tiên Đường Hoa bài trừ khả năng do mình sơ xuất mà ra cố sự. Tiếp theo, hẵn lại bài trừ khả năng do Ốc Vít sơ xuất mà ra cố sự. Vậy cuối cùng đáp án đã được xác định: đã đến mục tiêu rồi, mục tiêu chỉ ở hải vực cạnh đây thôi.

* * * * *

Phép suy lý của nhà họ Đường luôn luôn hữu hiệu và thực dụng... Nếu thấy không có hiệu quả, đương nhiên là phải đổ tội lên trên con Ong Dẫn Đường rồi. Dù sao thì cũng có một con ong mật không biết giải thích có thể vu oan được mà, cho nên Đường Hoa rất là có lòng tin với phương pháp suy lý của mình. Đường Hoa tuyệt đối sẽ không có bóng mờ tâm lý gì về việc vu oan cho một con ong mật nho nhỏ đáng thương đã công tác cần cù vất vả suốt hai ngày trời cả, đã đi ra lăn lộn với đại ca thì phải có tâm lý chuẩn bị sẵn bất cứ lúc nào cũng có thể gánh cái oan mới được.

Tục ngữ có nói rất hay, rằng người có lòng tin thì mọi sự sẽ thành, nên dựa theo phép suy lý như thế, Đường Hoa đã thật sự tìm thấy mục tiêu rồi.

Có điều cái mục tiêu này có phần phiền phức, bởi vì phải biết rằng nơi mà con kỳ lân nước nhỏ kia muốn về là ổ của nó, mà bên trong ổ thì tất nhiên phải có mấy sinh vật pa pa, ma ma, ông bà, cô chú hằm bà lằng rồi.

Mặt khác, kỳ lân là cái gì? Là thần thú! Đương nhiên cũng giống như giao long với rồng vậy, một khi mà trước hai chữ ‘kỳ lân’ có thêm một chữ ‘nước’, vậy nghĩa là chúng nó cũng không phải là thứ không thể chiến thắng nổi. Có điều một trăm cái thứ ‘không phải là không thể chiến thắng nổi’ hợp lại với nhau, rất có khả năng sẽ thành một cái thứ ‘không thể chiến thắng’ đấy. Đối mặt với tình thế ác liệt như thế, Đường Hoa đã nao núng, nên hẩn trốn rồi. Khi mà hẩn chạy trốn, bày kỳ lân nước mới biết hóa ra khi chạy giữ mạng cũng có thể ung dung như thế đấy.

* * * * *

“Ta đập xanh!” Sau khi họp mặt, Đường Hoa kể khổ um sùm: “Ta còn chưa nói ra câu nào, mới chỉ lộ có nửa cái đầu ra khỏi đá ngầm thì ba mươi cái pháp thuật cấp cao hệ thủy, cộng với sáu mươi con kỳ lân cao hơn mười trượng đã cùng nhau xông tới rồi. Nếu không nhờ bốn Gia Tử đây mạng cứng thì chỉ sợ đã sớm về bình trạm uống trà trưa rồi đó.”

“Ngốc! Ta hỏi người, lần đầu tiên người đến nhà bạn gái có đi tay không không?” Tinh Tinh hỏi.

“Đương nhiên là sẽ không rồi!”

“Vậy người có mang hung khí theo không?”

“...” Người đi gặp cha chồng mẹ chồng mới mang theo hung khí đó, cả nhà người đi gặp cha mẹ chồng mới mang theo hung khí đó.

“Bởi vậy!” Tinh Tinh chỉ tay: “Chúng ta sẽ dẫn theo tiểu Kỳ Lân đi theo làm lễ vật, vậy chúng ta sẽ là khách nhân. Nhu Mễ, thả ra xem sao nào.”

“Được!” Nhu Mễ lôi một con kỳ lân nước nhỏ ra. Con kỳ lân này đứng trên sóng nước nhấp nhô, thật là đáng yêu. Đáng yêu đến thế nào? Mi miếc có thể nào, vẫy vẫy có thể nào cũng không quan trọng, quan trọng là con kỳ lân nhỏ này thật sự đáng yêu lắm. Tinh Tinh có đáng yêu không? Dù sao thì địa vị của Tinh Tinh ở trong lòng của Nhu Mễ cũng không thể bằng nổi con kỳ lân này, cứ ví dụ như thế là mọi người cũng biết cái đáng yêu của con kỳ lân nhỏ ấy rồi đấy.

“Người nữ để nó đi sao?” Tinh Tinh âu yếm xoa xoa cái đầu nhỏ như đầu chó con của con kỳ lân này: “Đáng yêu biết bao nhiêu chứ!”

Cũng đều là sinh mệnh cả, nhưng đãi ngộ dành cho một con gián với một con sủng vật thật cách biệt lớn như trời. Con trước thì bị lấy giày đập chết, còn con sau thì có thể thay thế được địa vị của bạn trai. Từ đây có thể thấy, quan niệm về cái gì đó có phải là sinh mệnh hay không của nữ giới chính là xem xem nó có đáng yêu hay xinh đẹp hay không. Bởi vậy về sau mấy đồng bào nam có bạn gái có thể bạo gan lên thả sức nhìn mấy cô nàng mặc đồ mát mát nhé. Lý do đơn giản lắm: chỉ bắt ta nhìn người tức là sự ngược đãi tương đương với người chỉ nhìn con gián vậy! Mãnh liệt thanh minh: hậu quả sau khi thử nghiệm thì Hà mỗ không chịu trách nhiệm đâu, ngàn vạn lần đừng có thử nói lý với nữ nhân nhé.

“Phải diệt đoàn mất!” Mấy trưởng bối ở ỗ kỳ lân cũng không vì tiểu Kỳ Lân đến mà trương đèn kết hoa bắn pháo linh đình, chúng không chút khách sáo bao vây quanh bốn người một kỳ lân này. Xem cái điệu bộ dạt khí thế kia, có vẻ như đồ ăn chiều của đám kỳ lân này đã có có nguồn cấp rồi đấy. Thân là món chính của bữa chiều, Gia Tử bi phẫn nói với Tinh Tinh: “Đều do người cả, ta đã nói là đừng đi mà. Cái kiểu này thì chỉ cần ngâm vào trong nước biển một cái, sau đó không những là cả người sạch sẽ, mà cứ quét muối rồi phơi nắng hong gió là có thể làm được món thịt khô luôn ấy chứ.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 222: Bắt Cóc

Chương 222: Bắt Cóc

Nhu Mễ nhìn đám kỳ lân có vẻ mặt thâm trầm đằng kia mà khân trương nói: “Có khi nào chúng ta đã hiểu lầm rồi không, các người cũng biết đấy, bạn bè họp mặt thì không nên nói thâm thì, cũng không thể nói ngôn ngữ

mà người khác nghe không hiểu được. Cũng cùng đạo lý đó, bọn chúng đang nói tiếng kỳ lân, có lẽ là đang hoan nghênh chúng ta đấy chứ?”

Tinh Tinh vội gật đầu: “Tán thành! Nếu không vì sao Gia Tử vừa mới lộ diện là đã bị đánh hội đồng, còn chúng ta tới nơi chúng lại không ra tay chứ?”

Phá Toái phụ họa theo: “Chắc chắn là bởi vì chúng ta có tiểu Kỳ Lân ở đây đấy.”

Địch nhân lại chậm rãi tới gần thêm mấy thước, Nhu Mễ không phải là người mà Đường Hoa có khả năng so sánh được. Đường Hoa đã từng gặp nhiều cảnh đời, từng đánh lật ma tôn, đả thiên tướng, giết hắc long, chứ còn Nhu Mễ thì bầu không khí kiềm nén này khiến tâm tình của nàng căng thẳng lắm. Bởi vậy nàng rất nhanh đã phủ định khả năng là do hiểu lầm: “Các người nói xem bọn họ không động thủ có phải vì sợ ngộ thương tiểu Kỳ Lân hay không? Nếu chúng ta bỏ tiểu Kỳ Lân ra, có phải chúng nó sẽ lập tức trở mặt ngay không?”

Đường Hoa dựa theo cái bụng tiểu nhân lập tức trả lời ngay: “Chắc chắn là sẽ như vậy! Người không thấy cảnh cướp bóc trên màn ảnh sao, khi tên tội phạm bắt cóc con tin đầu hàng cảnh sát xong, cũng sẽ cứ bị bắt, bị phạt mà?”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Xem ta này!” Đường Hoa đưa một tay chộp lấy con tiểu Kỳ Lân, tay còn lại thì lấy một thanh kiếm cùn ra đặt trên cổ nó: “Bỏ súng xuống.”

Phá Toái thần kinh còn vững, chứ Tinh Tinh với Nhu Mễ thì bị hành động này của Đường Hoa khiến cho học máu tại chỗ luôn. Tinh Tinh sửa chữa: “Kiếm mà cầm trên tay là không có lực công kích.”

“Đúng nhỉ!” Đường Hoa giật mình, thu kiếm, vận lửa đen vờn quanh bàn tay đang bóp trên cổ của tiểu Kỳ Lân: “Ném phần thưởng qua.”

“...” Nhu Mễ tự kiểm điểm lại xem tinh thần của mình có phải là đã quá bình thường rồi hay không. Ép bức kỳ lân à? Xem phim nhiều quá rồi hay sao?

Nhưng ngoài dự kiến của nàng là, bày kỳ lân tuy đang tỏ vẻ phần nộ hơn lúc trước nhiều, nhưng quả thật cũng đã chậm rãi thối lui ra, hiển nhiên

là rất bận tâm đến chuyện sống chết của tiểu Kỳ Lân.

Đặt cược đúng rồi! Đường Hoa cười hề hề: “Ta sớm biết Ốc Vít chẳng phải là thứ tốt lành gì mà. Bất cứ ai đưa con kỳ lân này về nhà đều sẽ bị coi là dân lừa buôn kỳ lân mà chơi một đòn diệt gọn luôn cho coi.”

“Sẽ không đề tiện đến vậy chứ?” Nhu Mễ nghi hoặc hỏi: “Dù sao đó cũng là hệ thống mà.”

Phá Toái đứng bên cạnh đánh chính: “Thứ đề tiện nhất trong trò chơi này là hệ thống. Phàm là cao thủ thì đều thấm thía cả.”

Tinh Tinh giơ tay: “Ta cũng thế.”

“Quay về chính sự đi!” Đường Hoa ra hiệu cho mọi người đừng có nói chuyện tào lao nữa, hắc hắc: “Đưa phần thưởng qua, sẽ có kỳ lân. Đậu xanh, dù sao các người cũng là kỳ lân mà, lẽ nào lại nghe không hiểu chứ?”

“Grầu!” Bầy kỳ lân dùng tiếng gào phẫn nộ này để trả lời cho Đường Hoa: bọn ta thực không hiểu mà.

Đường Hoa kêu một tiếng: “Phá Toái, Tinh Tinh!”

“Có!” Phá Toái lập tức lấy ra một thanh tiên kiếm rực rỡ ánh vàng, còn Tinh Tinh thì lấy một con búp bê vải ra. Tinh Tinh giao búp bê cho Phá Toái, còn Phá Toái thì giao thanh tiên kiếm cho Tinh Tinh.

Đường Hoa cẩn thận nhìn đám kỳ lân, hỏi: “Chỉ số thông minh của các người chắc không đến nỗi thấp đến mức thế chứ?”

“...” Bầy kỳ lân cùng lắc đầu, không biết có phải là đồng ý rằng chỉ số thông minh của mình thấp, hay là phủ nhận rằng mình không có đồ thưởng cho hay không nữa.

Lúc này Đường Hoa mới biết Tần hoàng vĩ đại đến nhường nào, năm đó lão hẳn phải nên xử lý hết thảy mọi quốc gia dùng tiếng Anh, rồi thống nhất ngôn ngữ mới đúng chứ. Đây tuyệt đối không phải là ích kỷ gì, đây là tinh thần thực tế của Đảng, nhằm làm giảm áp lực học hành cho học sinh tiểu học đấy. Từ đây có thể thấy, việc triều Tần bị tan vỡ sẽ tạo ra ảnh hưởng và sự tiếc nuối rất chi là sâu sắc đối với những người ghét học ngoại ngữ.

Trong khi Đường Hoa đang nghĩ ngợi lung tung, sâu trong ổ kỳ lân chợt có ánh kim lóe lên, nhìn lại thì thấy có một con kỳ lân già đang cầm theo

một sợi dây xích do những hạt vàng xâu thành bời qua đây. Rõ ràng là bầy kỳ lân đã quyết định sẽ trao đổi con tin rồi.

Đường Hoa đưa một tay chộp vào sợi dây xích, còn con kỳ lân già kia thì đưa một tay ra tóm lấy chân của tiểu Kỳ Lân, hai bên đều đề phòng nhau rất căng. Phá Toái dặn dò trong kênh đội ngũ: “Chuẩn bị chạy giữ mạng nào. Ta Đông, Tinh Tinh Nam, Nhu Mễ Bắc, Gia Tử Tây, ai còn sống chạy ra được thì người đó mời khách.”

Đường Hoa ném sợi dây vào trong túi Càn Khôn, sau đó đột nhiên cảm thấy trong tay hụt hẫng, thấy tiểu Kỳ Lân đã bị con kỳ lân già kia kéo qua rồi, bèn vội vàng ném một tờ ngân phiếu ra, kêu: “Lui!”

Phá Toái không hề do dự, tức khắc chơi một kỹ năng loại mạnh của tiên kiếm ra ngay, sau đó không hề quay đầu lại chạy như điên. Tinh Tinh cũng không kém, lấy hai miếng tiền đồng ra, hóa chúng lớn lên bảo vệ cho hai bên trái phải của mình, rồi chạy. Đường Hoa thì càng khỏi phải nói rồi, người ta đã từng giao tiếp qua với đám kỳ lân rồi, cho nên khi chạy thì chỉ có một từ có thể mừng tượng được thôi: nhanh. Chỉ duy mỗi Nhu Mễ... Nha đầu đáng thương này cho tới bây giờ cũng còn chưa bao giờ đi lẫn lộn chung với đám Đường Hoa lần nào, rồi đến lúc cần chạy thì lại bị tiếng hô đột nhiên kia của Đường Hoa khiến cho luống cuống không biết phải chạy theo hướng nào. Nếu đổi lại là Đường Hoa, nếu không tìm được hướng đi thì cứ tùy tiện chọn đại cái hướng nào cũng xong, nhưng Nhu Mễ thì lại còn cân nhắc xem hướng mình chạy đó liệu có ảnh hưởng tới việc trốn chạy của người khác hay không. Có khi người thông minh chưa hẳn đã là người phản ứng nhanh, cái thứ này cần phải trải qua huấn luyện mới tốt được. Bởi thế, nàng Nhu Mễ đáng thương đã bị bầy kỳ lân bao quanh rồi. Bầy kỳ lân cười gian chậm rãi tiến đến gần Nhu Mễ.

* * * * *

Ba người kia trôi lên khỏi mặt nước, sau đó dừng lại. Ba người nhìn qua nhìn lại, chẳng thấy Nhu Mễ đâu cả. Sau khi bay đến bên cạnh nhau, Đường Hoa lật bảng hảo hữu ra xem, suýt chút nữa đã hôn mê: “Nhu Mễ chưa chết, nhưng ta lại có dự cảm chẳng lành.”

“Hay là...” Phá Toái sừng sốt hỏi: “Nhu Mễ đã bị kỳ lân giam làm con tin mất rồi?”

Tinh Tinh nói: “Không phải chứ? Đây là trò chơi đó. Đầu rơi cũng không có một vết sẹo mà.”

“Cứu mạng với!” Tin nhắn cầu cứu của Nhu Mễ trong nháy mắt đã được gửi đến ba người.

“Không phải là thật đó chứ?” Đường Hoa khóc, sau đó phất tay một cái: “Quay về nhìn xem.”

* * * * *

Nơi ổ kỳ lân, Nhu Mễ đáng thương đang nổi nửa người trên mặt nước. Hơn mười con kỳ lân vây quanh nàng, cứ mỗi 5 giây lại ném một cái pháp thuật vào nàng, những con còn lại thì đề phòng, chờ đợi địch nhân.

“Đệt bà, là thuật Tê Đại, một thuật cấp cao - trung trong hệ thủy.” Đường Hoa cảm thấy đau đầu lắm: “Đây là việc bắt cóc con tin trần trụi, là điển hình của việc lấy nhiều khi ít đấy.”

“Thuật Tê Đại... Trừ việc nhắn tin ra, cũng sẽ không làm gì khác được nữa.”

Phá Toái lắc đầu: “Gia Tử, người bạn này của người cấp bậc thì có đấy, nhưng mà trang bị thật tàn quá đi, thế mà 100% trúng phép đấy. Lại nói, cho dù toàn thân đều là rác rưởi hết thì với cấp bậc này cũng đâu đến nỗi 100% bị trúng phép đâu chứ?”

“Vừa nãy có ai đó bảo rằng đến làm khách thì không nên mang theo hung khí, cho nên nha đầu này thực sự đã dỡ xuống hết trang bị trên người cả rồi đấy.” Đường Hoa nhìn Tinh Tinh, hỏi: “Người có biết người đó là ai không vậy?”

“Có thể trách được ta sao? Người bạn này của người cũng thật ngố quá đi mà.”

“Người ta không phải ngố, là do người ta chưa quen biết gì nhiều với người, không biết là người đang nói đùa thôi. Trước kia nàng cũng chưa từng tiếp xúc với những sinh linh như thế, cho nên mới thật sự hiểu lầm là cần phải gỡ hết trang bị để thành tâm đàm phán với người ta đấy.”

“Bây giờ phải làm sao đây?” Phá Toái nói: “Nếu chết ngay được thì hay quá rồi, chứ nếu không với tình trạng này thì bằng vào sự kiên nhẫn của đám NPC, trừ khi là bị đói chết, nếu không cũng cứ phải sống chịu khổ thôi.”

Đang nói đến đây, lại có hai con kỳ lân bước ra. Kỳ lân A đưa một viên đá cho kỳ lân B, kỳ lân B lại đưa một vỏ sò cho kỳ lân A. Xong xuôi, hai con kỳ lân ngáo vung vung móng vuốt với tổ ba người ở phía xa, rồi trở lại trong đàn.

“Không phải chúng nó muốn chúng ta trả sợi dây chuyền đó chứ?” Tinh Tinh dè dặt hỏi.

“Biển Đông thật là nhiều yêu nghiệt mà.” Đường Hoa té xiu, cái tốc độ học tập này thật cũng quá nhanh đi. Thế này nếu như cho chúng nó coi phim khoảng hai ngày, vậy nơi này sẽ không còn là ổ kỳ lân nữa, mà là tổng bộ của 007 mất.

“Cứu mạng!” Nói thì vẫn còn có thể nói được. Nhu Mễ rất bi thảm cầu cứu với ba người. Hiện giờ độ đói khát của mình là 0, ít nhất cũng còn phải 48 tiếng đồng hồ nữa mới chết lặn. Lại nói, cái mùi vị bị đói chết kia thật không phải là thứ mà ai cũng chịu nhắm nháp hết đấy, đồng thời nếu chết đói thì còn có thể bị Diêm vương phán là người tự sát nữa.

“Người xác định chứ?” Đường Hoa đưa sợi dây kia ra, hỏi. Chủ của món này tất nhiên là Nhu Mễ rồi, hẳn chỉ là người được ủy thác quản lý mà thôi.

“Vậy phải làm thế nào chứ?” Nhu Mễ bất đắc dĩ nói: “Cũng đâu thế nào cứ bị nhốt hai ngày phải không?”

“Cửu Chuyển kim châu, vật phẩm chuyên dụng cho tổ đội. Thành viên thứ nhất được tăng uy lực của kỹ năng thêm 10%, thành viên thứ hai được tăng lực phòng ngự thêm 10%, thành viên thứ ba được tăng hiệu quả chữa bệnh thêm 10%, thành viên thứ tư được tăng uy lực pháp thuật thêm 10%, thành viên thứ năm được tăng kháng tính thêm 5%. Mọi thành viên được tăng khả năng bạo kích thêm 5%. Thời gian duy trì là nửa giờ, thời gian làm mát một giờ.”

“Oa! Cực phẩm đó!” Tinh Tinh với Phá Toái đồng thời giơ tay: “Chúng ta yêu cầu trao đổi con tin.” Thường thì một khi đội ngũ có đủ nhân số, sẽ được thêm 5% số kinh nghiệm thu vào, cho dù có một ít pháp bảo gia tăng cho đội ngũ, nhưng cũng sẽ có yêu cầu giảm bớt năng lực của thành viên khác. Có điều cái pháp bảo này lại hoàn toàn chỉ có lợi mà không có hại, hơn nữa chỉ riêng cái dòng cuối cùng: tăng 5% tỷ lệ bạo kích cũng đã đủ để khiến toàn bộ mọi người chảy nước miếng rồi ấy chứ.

Nhu Mễ kiên nghị nói: “Thiên sứ mất cánh thì cũng chỉ là người phàm, phải chịu khổ tâm trí trước đã... Cho nên cái khổ này cứ để ta chịu đi! Sinh mệnh là đáng quý, nhưng pháp bảo lại càng hơn... Các người đi đi thôi!”

“48 tiếng đồng hồ, người chịu nổi sao?” Đường Hoa hỏi. Hắn định sẽ đánh chết Nhu Mễ, nhưng có vẻ như đám kỳ lân kia đã sớm dự phòng chiêu này rồi, vì theo vị trí đứng của chúng mà suy thì chỉ sợ ba người cùng nhau xông đến không những không cứu được Nhu Mễ, mà còn cống nạp luôn ba cái mạng nhỏ nữa cho coi.

“Yên tâm!” Nhu Mễ nói: “Ta sẽ tìm một ít tỷ muội nói chuyện phiếm. Thời gian sẽ nhanh qua lắm.”

“Vậy được, khi nào người về nhân gian thì nhớ gọi ta nhé.”

“Ừ ừ!”

Đường Hoa với Nhu Mễ thực ra tiếp xúc với nhau rất ít, thời gian đầu đi chung với nhau là hồi Thục Sơn tứ hiệp tung hoành, sau này khi Nhu Mễ xuất sư thì mình đã một mình ra riêng rồi, trừ những lần tụ hội chúc mừng hay là có vấn đề phải thỉnh giáo ra thì trên cơ bản đã không còn liên hệ gì nữa. Nhưng cho dù như thế, Đường Hoa vẫn tỏ vẻ rất là quan tâm tới chuyện Nhu Mễ vừa gặp phải. Tinh Tinh cũng còn tốt, dù sao cũng là đường chủ của người ta. Còn Phá Toái thì lại tỏ vẻ ghen tị một cách trần trụi, hắn đã bắt đầu tính toán giá trị của xâu hạt vàng này.

“Món bảo bối đầu tiên của biển Đông cuối cùng cũng xuất thế rồi.” Phá Toái thút thít nói: “Thế mà không phải của nhà họ Phá, ta đau lòng lắm.”

“Long vương nhiều bảo bối mà!” Tinh Tinh cổ vũ: “Chúng ta cố gắng lặp lại đi.”

“Đúng!” Đường Hoa mở tấm bản đồ vừa đơn sơ vừa kém chính xác ra, nói: “Theo như bốn Gia Tử biết thì cách đây mấy chục dặm có một binh đoàn tôm hùm.”

“Lại tôm hùm à?” Phá Toái lấy chiếc giày trong bộ đồ Tôm Hùm ra: “Các người nói xem lần này có khi nào sẽ được cái bao tay Tôm Hùm hay không?”

“Cũng có khả năng là y phục à.”

“Không đi không đi!” Phá Toái lắc đầu: “Chết người đó. Ta luyện được ít cấp này không dễ đâu.” Một khi mà đánh nhau với binh đoàn tôm hùm, vậy kẻ làm mỗi nhử chắc chắn sẽ là hấn rồi. Đường Hoa mà làm mỗi nhử, vậy ai đi đánh tướng quân tôm hùm? Tinh Tinh thì tốc độ không nhanh, nàng đi làm mỗi nhử chẳng thà nói là nàng đi làm thức ăn cho xong. Còn nữa, con tướng quân tôm hùm đầu tiên chỉ rút được tiên kiếm nhất phẩm, vậy con thứ hai chỉ sợ có thể chỉ rút được hàng tam phẩm rác rưởi mà thôi. Còn 5% thì phải luyện lâu lắm.

“Lẽ nào lại đi đánh dã quái à?”

“Dã quái cũng có BOSS mà.”

Ánh mắt Đường Hoa chợt sáng lên: “Ta biết chính xác chỗ nào có BOSS dã quái rồi.” Chỗ Đường Hoa nhớ tới chính là chỗ có con Ba Xà mà lần đầu tiên đến biển Đông hấn gặp được. Theo truyền thuyết, nó là con thượng cổ cầm thú mà Hậu Nghệ bắn một mũi tên cũng còn chưa chết nổi. Cấp của nó là xấp xỉ 50, lần đó mình với Sát Phá Lang cùng công tác suốt năm tiếng đồng hồ mà vẫn còn chưa giết nó được, có điều bây giờ thì... Hà hà, con người ai cũng luôn trưởng thành mà. Lại nói, Ba Xà hiện đang là kẻ che chở cho người của tộc Đế Nhân lúc tuổi già nhiều bệnh này. Cái gì, giao tình với người tộc Đế Nhân à? Giao tình gì chứ? Người ta tuyên bố một cái nhiệm vụ cho mình mà thôi, cũng gọi là giao tình à? Vậy chi bằng cứ nói ta có quan hệ mờ ám với Vương thẩm đi, năm đó ở Thục Sơn ta từng nhận N lần nhiệm vụ rửa rau đó.

Chương 223: Thăm Lại Chốn Cũ

Chương 223: Thăm Lại Chốn Cũ

Muốn giết Ba Xà, đầu tiên là phải tìm được nó cái đã. Muốn tìm nó thì nhất định phải tìm được nước Để Nhân trước. Tổ ba người vừa mới xuất phát, Tinh Tinh đột nhiên rú lên giống như con mèo bị giẫm vào đuôi một nhát: “Ây cha!”

“Chuyện gì thế?” Hai nam nhân lập tức cảnh giác trăm phần trăm ngay. Cấm địa - nơi có thần ở, thầy bói mà gọi ‘ây cha’ thì mười phần có tám, chín chẳng phải là chuyện tốt lành gì đâu.

“Ta đột nhiên nhớ ra là trừ binh trạm thì ở nơi khác không thể nhắn tin cho lục địa được. Thế thì Nhu Mễ...”

“Còn tưởng là chuyện gì chứ!” Đường Hoa nói: “Khỏi cần lo lắng nàng bị cô quạnh, nàng còn có thể truyền thư bằng phi kiếm mà.”

“Người thật là nghĩ hay quá đấy.” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ, chờ cho phi kiếm đến - đi được một vòng, chỉ sợ địa chỉ nhận thư đã là điện Diêm vương mất rồi. Thế này phi kiếm gặp họa mất thôi, trước tiên chạy tới biển Đông, ở đó chờ cho người ta sống lại, sau đó lại cực khổ bay trở về lục địa... Lăn qua lộn lại một hồi như thế chỉ sợ không có một tuần thời gian là thư sẽ không đến nơi nổi đâu.

* * * * *

Bay được nửa đường, Phá Toái đột nhiên rú lên như con mèo bị giẫm vào đuôi hai nhát: “Ấy cha!”

“Đệt bà!” Đường Hoa hộc máu: “Người lại có chuyện gì đó?” Cứ giật mình thế này, cái quả tim nhỏ bé của mình sẽ không chịu nổi đâu.

“Hôm nay có buổi diễn của Nhược Hân.”

Tinh Tinh lập tức an ủi: “Ở biển Đông không nhận được tin nhắn, người cứ hoán đổi vị trí của người với Nhu Mễ đi, ta với Gia Tử làm chứng cho người.”

“Tinh Tinh thật là thông minh sáng dạ đấy.” Phá Toái tán thưởng: “Tương lai nhất định có thể tìm được nhà chồng tốt.”

Một bầy nam nhân thúi, ăn xong lau mép không chịu nhận. Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ.

* * * * *

“Ây chà!” Đường Hoa đột nhiên nhớ tới một chuyện, rú lên giống như con mèo bị giẫm vào đuôi ba nhát. Tinh Tinh với Phá Toái lập tức bắt lấy cơ hội vây quanh Đường Hoa bày tỏ sự khinh bỉ sâu sắc nhất.

Tinh Tinh hỏi: “Người lại có chuyện gì đấy?”

“Còn sáu tiếng đồng hồ nữa là đến cuộc hẹn của ta với Sương Vũ rồi.” Đường Hoa toát mồ hôi, lần hẹn chính thức đầu tiên lẽ nào phải cho người ta leo cây à? Có phải tệ lắm không?

Phá Toái lập tức nói: “Hồi nữa người đổi vị trí với Nhu Mễ, ta với Tinh Tinh làm chứng.”

“Đại ca, ta nhì kiếp rồi. Bị bắt cóc 48 tiếng đồng hồ, nói ra có ai tin không?”

“Ngốc!” Tinh Tinh nói: “Người cứ nói là ở lại tán chuyện với Phá Toái bị bắt, nên không thể về đúng hẹn được.”

“Đúng nhỉ!” Ánh mắt của Đường Hoa lóe sáng lên, hần đập tay với Phá Toái: “Như vậy chúng ta đều có chứng cứ không có mặt ở hiện trường rồi.”

“Ya!”

“Ai... Coi như ta đã nhìn thấu rồi đấy!” Tinh Tinh tràn ngập cảm giác mê mang với tương lai, có phải nam nhân đều là một cái đức tính thế này không?

* * * * *

Bầu trời của nước Đế Nhân vẫn một màu lam như cũ, cũng không vì người trong nước đều hóa già mà có bất cứ điều gì thay đổi. Hai nam một nữ cứ thế lặn thẳng xuống. Ừm... Địa điểm có hơi lệch một tí, dù sao thì cũng là tọa độ thật lâu trước rồi. Biển Đông có tọa độ độc lập, mà có một số khu vực nào đó bởi vì đủ thứ nguyên nhân nên thậm chí còn không biểu thị tọa độ nữa kia. Bọn ba người do Đường Hoa dẫn đường thế mà đến nhầm cung Hắc Long luôn!

Lão Hắc Long đã thăng thiên rồi, nên cung Hắc Long trống rỗng. Thân là hướng dẫn viên du lịch, Đường Hoa vì để che dấu cho sai lầm của mình,

bền bắt đầu miêu tả lại cuộc chiến ‘rung trời’ đã phát sinh nơi đây vào năm đó. Cái ‘cuộc chiến rung trời’ ở đây không phải để hình dung về độ kịch liệt của trận chiến, mà là ám chỉ về sức tưởng tượng của Đường Hoa, có thể nói là rung cả bầu trời luôn, vì từ cái cách miêu tả lại trận chiến của hãn mà muốn biết được sự thật thì phải bỏ bớt chín phần, sau đó lại chia đôi phần còn lại mới được. Sự thật duy nhất là đây: con rồng già kia chết, Sát Phá Lang cũng chết, còn hãn thì bị Vũ Văn Thác đánh bại. Còn phần còn lại thì... có thể bỏ qua.

Nhắc đến Sát Phá Lang, Phá Toái lại nổi lòng hứng thú lên: “Gia Tử, dựa theo quá trình độ kiếp của người mà phán đoán thì xác suất Sát Phá Lang qua kiếp là bao nhiêu?”

“Cái này khó nói lắm. Thực ra muốn độ kiếp được thì phải giỏi chịu đòn. Có thể bị hãm bảy lượt mà không biến sắc, có thể đỡ cả bảy kỹ năng chột mà không bươm máu...”

“Hạ lưu!” Tinh Tinh ngắt ngang không chút khách sáo.

“Lời này không phải do ta nói, mà là do Phong Vân Nộ nói khi được Song Kiếm nhật báo phỏng vấn đấy. Tuy người này thật là đê tiện, nhưng điều này hãn nói có lý lắm. Đối đầu với thiên kiếp, lực công kích của người có mạnh hơn cũng chỉ là con kiến mà thôi. Con người ta coi như là kẻ cực lệch hướng, dù đã mặc vào không ít trang bị tăng thuộc tính như thế, nhưng thuộc tính nước với gió cũng vẫn cứ là 0 thôi, cũng coi như vận khí tốt lắm mới qua được đấy. Sát Phá Lang có thanh thần binh có thể lớn có thể nhỏ, đỡ đòn thì rất hữu dụng, nhưng nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ được một hướng mà thôi. Bởi vậy nếu hãn muốn độ kiếp, vậy một bộ trang bị cực phẩm là không thể thiếu được, thuốc phục hồi tức thì cũng không thể thiếu. Cho dù đã thỏa mãn được những yêu cầu đó, thì hãn vẫn khá là trầy trật khi đối phó với pháp thuật.” Đường Hoa tổng kết lại: “Bởi vậy khi độ kiếp thì vô cùng vô cùng cần thiết một thứ kia, có thì sống, không có thì chết.”

“Là thứ gì đó?”

“Ăn ở tốt!” Đường Hoa hất nhẹ mái tóc: “Đùa chơi thôi. Thực ra đó là tâm tình phải tốt đó. Thứ này cũng giống như mua cổ phiếu vậy, người có thể nỗ lực nghiên cứu để gia tăng phần thắng, nhưng người cũng phải có

tâm lý chuẩn bị mất cả vốn lẫn lãi mới được. Nếu người cứ chỉ nghĩ là sẽ thắng, mà không có một chút tính toán khi thua, hoặc là cứ nghĩ thua rồi sẽ không có đường lui, vậy sẽ vì khẩn trương mà gây ra những sai lầm trong phán đoán... Những vụ đầu tư như thế đều thất bại cả, mà lần này Sát Phá Lang quyết định độ kiếp đều chỉ do hờn dỗi mà thôi.”

Phá Toái hỏi: “Ý người là Sát Phá Lang sẽ hung nhiều cát ít à?”

“Không biết!” Đường Hoa lắc đầu: “Những điều kia đều là do lão bà ta nói đấy. Hồi đó nàng cũng đoán chừng là ta qua không nổi, vì nàng cho rằng tâm tình của ta không được tốt.”

Tinh Tinh hỏi: “Vậy sao người qua được thế?”

“Là bởi vì tâm tình của ta tốt! Cái đó như ta nhận xét thì giống với một vụ đánh cược vậy, dù sao thì cho dù ta có tới cấp 90, thuộc tính gió với nước vẫn cứ còn là 0 mà. Duỗi đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, còn chẳng bằng cứ nghĩ rằng kẻ đầu tiên trong Song Kiếm độ kiếp thứ hai thất bại cũng vẫn có vinh dự mà đánh cược cho rồi. Mà trên sự thật thì cũng là đúng như thế thật, nếu như không phải là do tâm tình của ta tốt, vậy chỉ sợ giờ đầu tiên ta đã bị toi cái mạng cùi rồi.”

“Còn may là phí tổn của bọn ta khi độ tiên kiếp thất bại thấp hơn.” Phá Toái nói: “Bởi vậy tâm tình ta cũng rất là tốt. Cũng lắm thì một lần nữa kiểm điểm công đức thôi.”

* * * * *

Ba người cùng tiến hành nghiên cứu về vấn đề độ kiếp thứ hai, rất nhanh đã đến được nước Đế Nhân. Trong nước Đế Nhân vẫn cứ là một cảnh tượng già nua như lúc trước, hơn nữa nhân khẩu đã giảm bớt nhiều lắm rồi, vốn lúc trước ở cửa vào có bốn hộ vệ, hiện giờ chỉ có hai thôi. Hai người hộ vệ này vẫn còn nhớ mặt Đường Hoa, nên ngôn ngữ cũng có phần khách khí, chỉ chống hai đao xuống, hỏi: “Người đến đây có chuyện gì không?” Lần trước là vạ mũi tên cùng ngấm.

“Đều là người quen cũ mà còn kém hữu hảo vậy sao?” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Ta chỉ mang hai người bạn đến đây tham quan chút thôi.” Tham quan là giả, mục đích thật sự đương nhiên là xem xem Ba Xà bị giấu ở đâu ấy.

Hộ vệ đang còn định nói gì đó, chợt có một ông lão bay ra nói: “Nữ vương cho mời khách quý.”

* * * * *

Tối hoàng cung rồi. Nữ vương vẫn già khom như trước đây, có điều người già nhưng nói chuyện thì vẫn cứ nhanh, cho nên nữ vương rất nhanh đã nói rõ mục đích khi mời ba người đến nơi này. Nữ vương này không biết đã dùng thần thông gì, thế mà đã liên hệ được với tiên nhân từng bày trận giúp họ ở trên một hòn đảo kia. Tiên nhân này nói với bà rằng chỉ cần bà tìm về được Không Động ẩn, ông ta sẽ giúp bà và con dân của bà lấy lại được sự thanh xuân bất lão bất tử.

“Không có vấn đề!” Đường Hoa sáng khoái nhận nhiệm vụ ngay. Có nhiệm vụ thì cứ nhận đi, có thể tiện tay làm được thì làm, không tiện tay thì cứ mặc kệ nó, nhìn cung điện đã tàn tạ thế này là biết hiện giờ nước Đế Nhân đã không có của nả gì để mò rồi. Đường Hoa thuận miệng hỏi: “Nữ vương, hiện giờ chiến lực của nước Đế Nhân không còn đủ nữa, chuyện phòng bị địch nhân tập kích thế nào đây?”

“Từ khi lão Hắc Long kia chết đi, cũng không có địch nhân khác nữa.”

“Vậy thì tốt quá tốt quá!” Đường Hoa lại tùy tiện nói: “Thực ra có Ba Xà ở đây, nước Đế Nhân cũng an toàn lắm.”

“Ai...” Nữ vương than một hơi: “Từ khi tộc của ta bị già đi, Ba Xà vẫn cứ dạo quanh tộc thôi. Trước kia thì chúng ta nuôi dưỡng nó, hiện giờ lại đến lượt nó bảo vệ chúng ta.”

“Phật nói: trồng dưa thì được dưa.” Đường Hoa đứng lên nói: “Vậy cáo từ thôi, chào nữ vương nhé!”

* * * * *

“Oa! Người thực nhẫn tâm giết chết con Ba Xà đầy lòng trung như vậy à? Có chút lòng đồng tình nào không đó?” Sau khi rời khỏi nước Đế Nhân, đầu tiên Tinh Tinh tỏ vẻ khen ngợi với phẩm chất tinh thần của Ba Xà, sau đó bắt đầu khảo vấn giới hạn đạo đức của hai nam nhân máu lạnh này.

“Người không nhẫn tâm à? Vậy bọn ta chia đôi.” Đường Hoa đưa phương án ra ngay.

“Dù sao cũng đều phải giết, hai người chia đôi nó cũng phải chết, ba người chia ba nó cũng phải chết.” Tinh Tinh than thở: “Như thế, chi bằng cứ tăng thêm một người để khiến nó bớt đi chút ít đau khổ, giúp nó nhanh lên đường đi thì hơn.”

Phá Toái nghi hoặc chỉ vào Tinh Tinh, hỏi Đường Hoa: “Em gái người à?”

“Lẽ nào bộ dạng ta trông giống Hạo Nhiên lắm à?”

“Không giống!” Phá Toái lắc đầu: “Hay như người ta nói, da mặt dày cũng có thể truyền nhiễm?”

“...” Tinh Tinh hằm hằm nhìn.

* * * * *

“Người được không đó?” Đường Hoa hỏi Tinh Tinh. Đám kỳ lân thì vì pháp lực cao, hơn nữa lại sống quần cư, ngoài ra còn được hệ thủy tăng cường, cho nên người nói người không bói ra thì cũng còn được. Chứ con Ba Xà này, chỉ là hàng cấp 50 thôi mà người cũng bói không ra là sao?”

“Không phải là đã nói rồi đó sao?” Tinh Tinh nổi giận, thế mà dám sinh lòng hoài nghi với sự chuyên nghiệp của mình đấy: “Chỉ có thể bói ra được vị trí đại khái mà thôi, bất cứ vật phẩm nào trong cấm địa cũng đều chỉ có thể bói ra được vị trí đại khái.”

“Vậy cái ‘kết quả đại khái’ đó là sao nào?”

“Phụ cận nước Đế Nhân.”

Đường Hoa: “...”

Bởi vì chỉ có ba người, cho nên họ áp dụng phương pháp ‘ôm cây đợi rắn’. Phá Toái lặn sâu dưới đáy biển, Tinh Tinh ở giữa, Đường Hoa thì ở trên mặt nước. Ba người cùng ở trên một đường thẳng, cứ chờ Ba Xà tuần tra tới để giết. Ba tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn chưa thấy gì cả. Đường Hoa với Tinh Tinh thì không sao, chứ Phá Toái đã bắt đầu lải nhải rồi, rằng mục đích đến biển Đông của hắn là để kiếm điểm kinh nghiệm, chứ không phải là kiếm bảo. Đường nhiên thấy BOSS hoang dã thì có thể vớt cứ vớt, nhưng phải bay một khoảng thời gian dài, với đợi một thời gian dài để vớt một con BOSS thì khác rất khác tới ước nguyện ban đầu của hắn.

Đường Hoa lập tức đáp ứng giúp Phá Toái luyện đến cấp 60 ngay, nhưng có một điều kiện, đó là quái dưới cấp 50 thì không thể giết. Đường nhiên đó là do Đường Hoa có tư tâm, hẳn định luyện một bộ Thiên La Địa Vồng lục giai. Trong biển Đông cơ hồ đều là quái vật hệ thủy cả, ít nhất thì cũng phải luyện được cái lưới Huyền Băng trước cái đã. Thứ này tuy vẫn còn đang trường kỳ nằm ở trong túi Càn Khôn đến mức muốn giăng mạng nhện cả ra, nhưng không thể phủ nhận rằng đó không phải là vì nó không hữu dụng, mà ngược lại, là bởi vì nó thực khó để luyện. Giống như đám binh lính cấp 50+ trong quân đoàn tôm hùm vậy, chỉ cần có chừng 10 con thôi là mình đã phải trầy trật lắm mới đánh nổi rồi. Nếu như có Phá Toái hỗ trợ, vậy mình thu thập hồn phách sẽ thoải mái hơn cả thoải mái nữa ấy chứ.

* * * * *

“Phát hiện mục tiêu!” Tinh Tinh hô lớn một tiếng trong kênh đội ngũ, xong hỏi: “Ta gắng chống chờ các người tới, hay là chạy giữ mạng đây?” Lực công kích nhằm chán, kỹ năng buồn bã, tuy lúc thường thì phong độ vô hạn, nhưng một khi đối mặt với BOSS thì cái cơn xót nó vẫn còn y nguyên.

“Gắng chống!” Phá Toái rống lên một tiếng, ngay sau đó cả người lẫn kiếm cùng xé dọc màn nước biển, từ dưới đáy biển vút lên.

“Đến ngay đây!” Đường Hoa trả lời xong còn dặn: “Che mặt!”

“Vì sao?” Phá Toái với Tinh Tinh cùng hỏi. Đánh BOSS chứ có phải là cướp BOSS đâu?

“Để tránh cho lát nữa viện quân tới thì không xuống tay nổi.”

Tinh Tinh hỏi: “Lẽ nào người ta sẽ không biết là chúng ta làm à?”

“Cầu chút yên lòng thôi đó mà. Chẳng hạn như người muốn ăn thịt chó, người có thể nào để cho hàng xóm biết là người giết chó sao? Tinh thần của Ba Xà làm ta rất là cảm động, nhưng mà... Dù sao thì đánh chết ta cũng không thừa nhận ta là ta đâu. Các người cứ tùy tiện đi!”

“...” Tinh Tinh không nói gì, chỉ mang mặt nạ vào. Cái trò bịt tai trộm chuông này ít ra cũng còn tạo được một chút tác dụng an ủi trong lòng. Thật hiếm khi mà lương tâm của Đường Hoa bị bất an như thế này đây. Nhưng lại nói, nếu lương tâm bất an thì sao người lại còn làm vậy?

“Nghiệt súc xem đại chiêu!” Phá Toái - đã che mặt - lao đến, chĩa tay ra là một luồng kiếm nộ đã bắn tới liền.

Ai... Hai tên nam nhân này, một tên thì bịt tai đi trộm chuông, còn một tên thì hạ thấp thân phận của đối thủ để tăng cường dũng khí. Tinh Tinh ném tiền đồng và một tia chớp vào Ba Xà, xong hô: “Bảo thù cho đám cá nhỏ tôm nhỏ với vi sinh vật đã chết thảm trong bụng nó.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 224: Ký Lục Biển Đông

Chương 224: Ký Lục Biển Đông

BOSS cấm địa cấp 50 mạnh đến thế nào? Con Ba Xà từng khiến Đường Hoa với Sát Phá Lang vất vả cần cù công tác suốt mấy tiếng đồng hồ, bây giờ cầm cự chưa đến 20 phút đã bị hóa thành ánh trắng. Phá Toái thuộc dạng chơi đấu pháp dòng ý thức, phối hợp với Đường Hoa thì không chủ công mà chỉ chủ thủ, để Đường Hoa tùy tiện phát huy. Mà trong mắt của những người nhất kiếp, lực công kích của Đường Hoa đã đạt đến cảnh giới nghịch thiên rồi. Mặc cho người da dày thịt béo, ta đây tiên thể ma tâm, pháp lực cuộn cuộn không ngừng, chiêu nào chiêu nấy đều gây sát thương trí mạng hết ráo... Đương nhiên từ đó cũng có thể thấy được BOSS cấm địa trâu đến mức nào, điều kiện như thế mà còn phải tiêu phí hết 20 phút mới thu thập nổi. Còn phần mấy tia sét do Tinh Tinh cầm thần khí tiền đồng phát ra thì uy lực của nó quả thực khiến người ta phải bi ai, hoàn toàn có thể phớt lờ.

Ba Xà vừa hóa thành ánh trắng, một bầy đông đảo người Đế Nhân liền xuất hiện nơi xa. Già thì già, nhưng dưới hiệu lệnh, chuyện bài binh bố trận vẫn còn tiến thối đồng đều lắm. Thứ làm người chơi đau đầu nhất chính là bọn quái vật tự nhận là có chút tài năng quân sự như thế này, Đường Hoa thà là đánh nhau chết sống giữa ngàn con quái tán loạn, còn hơn là phải quyết chiến với chừng trăm con quái vật có đội hình chỉnh tề. Hiện giờ đám

người Đế Nhân đã già lắm rồi, nhưng đám người Đường Hoa lại không định chọc vào bọn họ. Nếu Ba Xà còn chưa chết thì nên chọc vào ta cứ chọc, nhưng hiện giờ nó đã chết rồi, cần chi phải đi giết đám cư dân đây biển ít điểm kinh nghiệm, tỷ lệ rớt đồ xấp xỉ bằng 0 này chứ?

NPC cư dân thì có thể giết được, nhưng sẽ bị trừ điểm công đức, cấp càng thấp thì càng trừ nghiêm trọng. Nhưng đây lại không phải là vấn đề quan trọng nhất, cái quan trọng nhất là nếu người đi trêu vào đám cư dân này, họ sẽ đánh người. Đánh trả lại thì không bị trừ điểm công đức, nhưng không những điểm kinh nghiệm chỉ hơn được đám tiểu quái tân thủ thôn có tí tẹo, mà còn chỉ có thể rớt được một ít áo vải, giày vải nữa. Ví dụ như người trong tộc Đế Nhân này, giết xong có khả năng sẽ cho người được một ít vải cả. Chúng nó có tác dụng gì thế? Để che mắt đó mà.

“Phọt!” Đường Hoa phất tay một cái, cả ba người cùng bỏ trốn thành công.

Phá Toái thấy đã an toàn rồi bèn răn dạy Đường Hoa: “Là vọt, không phải là phọt!”

“Ý ta nói là phẫn!”

“Các người đừng có làm rộn nữa, xem xem rớt cái gì đi!” Vẫn là Tinh Tinh anh minh nhất, giết BOSS xong thì tất nhiên phải quan tâm xem rớt được thứ gì rồi chứ sao nữa.

“Móa!” Phá Toái nhìn qua một cái là tức giận ùng ùng ngay: “Máu của Ba Xà, tài liệu!”

“Đưa ta đưa ta!” Đường Hoa vội kêu: “Còn thiếu có một món này nữa thôi đó.” Đều là thần binh, Hậu Nghệ Xạ Nhật cung cũng có nhiệm vụ thăng giai, một là cần phải có máu của Ba Xà, hai là phải đánh chết được Ngô Cương. Sau khi hoàn thành rồi thì có thể đem nó đến lò luyện Thiên Địa trên Thiên Đình để thăng giai. Cái vụ máu Ba Xà này thì còn có thể hiểu được, đó là do lúc trước từng bắn một tên mà không giết được nó. Nhưng tên Ngô Cương này thì là ai đấy chứ? Làm gì mà đi giết người ta? Sau thì nhờ miêu tả của Nhu Mễ, Đường Hoa mới biết Ngô Cương này vì xử lý tình nhân của lão bà, cũng tức là con cháu của Viêm đế, cho nên đang

bị phạt chặt một cái cây mà chặt bao nhiêu lại lành bấy nhiêu, chặt mãi cũng không ngã ở trên cung Nguyệt.

Theo như phân tích của Đường Hoa thì lão bà của Hậu Nghệ - Hằng Nga - sau khi bỏ rơi Hậu Nghệ để thành tiên cũng đã đi cung Nguyệt... Hai người này một là nam có lão bà bị người ta chơi, một là nữ bỏ rơi lão công, thật là đậu xanh nhìn rau má mà! Cho nên có một cái nhiệm vụ thăng giai như thế này cũng là hợp tình hợp lý thôi. Giết, đáng giết lắm! Có đến đó thì sẵn tiện xử lý luôn cả Hằng Nga luôn mới được. Gian phu dâm phụ, người nào cũng mong giết mà.

Nhưng Nhu Mễ lại có cách nhìn khác. Nàng nói Hậu Nghệ là cấp dưới của Viêm Đế, vậy thì sẽ có hai khả năng, một là Viêm đế làm việc bất công, muốn giết người diệt khẩu, đương nhiên người cũng có thể hiểu là việc Viêm đế cũng giống như thời nay vậy, thông dâm vô tội, giết người có tội. Còn khả năng thứ hai, cũng là khả năng có thể nhất, đó là Viêm đế muốn giải thoát cho Ngô Cương khỏi cái kiếp lao động không ngừng nghỉ này.

Từ hai phần phân tích trên vẫn chưa thể nhìn ra được ai là tiểu nhân ai là quân tử. Đường Hoa thì dựa trên một truyền thuyết mà phán đoán, theo truyền thuyết đó, Ngô Cương chính là gian phu của Hằng Nga, bởi vì gặp gỡ với Hằng Nga, cho nên xem lại cương vị công tác, Ngọc Đế bèn hạ lệnh cho hắt chặt cây. Chặt còn chưa đổ thì chưa thể trở về Nam Thiên môn, cũng chưa được phép gặp lại Hằng Nga. Còn Nhu Mễ thì dựa theo truyền thuyết mà Sơn Hải kinh ghi lại để lý giải.

Nhưng bất kể như thế nào, bất kể Ngô Cương là trung hay là gian, chỉ cần có thể thăng giai được thì xử lý hắt là chuyện không thể nào không làm được. Ít nhất thì Đường Hoa cũng cho là như thế.

Giao dịch máu Ba Xà xong, Đường Hoa lại đọc tên chiến lợi phẩm tiếp: “Một cây hồn cốt của Ba Xà, có thể tặng cho tiên kiếm tam phẩm từ thất giai trở xuống thành nhị phẩm. Các người không cần đâu phải không, bán đi chia nhau nhé?”

“Ừ ừ!” Tinh Tinh đọc: “Pháp bảo, Thiên Bảo Thủy châm, tiêu hao pháp lực là có thể bỏ qua lực phòng ngự, liên tục gây thương tổn cho mục tiêu. Lực sát thương tỷ lệ thuận ít nhiều với thuộc tính nước của bản thân, tỷ lệ

thuận với uy lực của vũ khí đang trang bị, tỷ lệ thuận với cấp bậc, thời gian duy trì một phút, thời gian làm mát mười phút. Trước mắt có thể gây tổn thương mỗi giây hai trăm, kèm theo hiệu quả suy nhược sơ cấp.”

Phá Toái vội nói: “Gia Tử chết toi, đừng có tranh với ta đó.”

Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Heo à? Người ta đã đọc ra rõ ràng như vậy, chắc chắn là đã gần chết rồi đó.”

“Đậu bà!” Phá Toái lập tức bi thiết chỉ trích Tinh Tinh: “Người nói xem với cái lực công kích kia của người, với lại phi kiếm, cấp bậc của người nữa... À, cấp bậc thì còn tạm được. Người giữ cây châm này không thấy lãng phí lắm sao?”

Tinh Tinh nhún vai một cái: “Chịu thôi, khi ta thấy nó thì tên nó là ‘Châm, pháp bảo?’. Lẽ nào người có thể cam đoan rằng nó không phải là pháp bảo gia tăng năng lực bói toán à? Ya... Cuối cùng cũng đã có thêm một thủ đoạn tấn công rồi!”

Đường Hoa lắc đầu: “Đừng có cao hứng sớm quá. Để bốn Gia Tử phân tích cho nghe nhé.”

“Ừ ừ, người nói đi!” Tinh Tinh vui vẻ lắm, một giây là hai trăm, một phút là đã có thể gây tổn thương tới một vạn rồi. Mười phút là mười vạn, trăm phút là trăm vạn, thế là từ nay Tinh Tinh sẽ hóa thân thành Thủy Thủ Mặt Trăng, bất cứ con BOSS nào trong hai giờ cũng có thể xử ngay. Oa ha ha ha ha, thật là buổi tối nằm mơ cũng sẽ cười mà.

“Điều thứ nhất, là người chắc chắn sẽ phải kiếm cho được một thanh vũ khí tốt. Thứ hai, người chắc chắn phải luyện kiếm quyết. Hai điều này đại biểu cho lực tấn công của người. Tiếp theo, phải nhớ tới thời gian làm mát. Lấy ví dụ như con Ba Xà kia đi, mỗi giây nó có thể hồi phục điểm sinh mệnh hai trăm, vậy cho dù không có thời gian làm mát, người cũng phải đánh nó đến suốt cả cuộc đời. Lại tiếp nữa, ai bị kim châm cũng đều khó chịu cả, người thì một không tốc độ, hai không phòng ngự, một khi mà quái vật bị chột giận quá nhắm vào phía người mà lao tới, vậy người định phải làm sao đây?”

“Đúng vậy! Hàng phụ trợ thì cứ làm tốt phận sự phụ trợ đi!” Phá Toái tỏ vẻ khinh bỉ: “Lẽ nào chỉ với chút xiu lực công kích của người đây mà còn

phải cho người bảo vệ người sao? Mặt khác, kẻ hèn đây đã thiết kế ra một bộ kỹ năng tổ hợp chín giây gồm nhiều kỹ năng nhỏ, cho dù có cầm kiếm màu lam ngũ giai đánh Ba Xà thì chín giây cũng đã có thể tạo được thành ba ngàn điểm thương tổn rồi, còn người thì chín giây mới chỉ một ngàn tám thôi.”

Đường Hoa tổng kết lại: “Nếu cái thứ này mà rơi vào trong tay ta hay là Phá Toái thì đều trở thành hàng cực phẩm, chứ tới tay người thì... Thực là vô bổ lắm. Người cứ dùng đi, coi chừng bọn quái vật nhào vào người làm loạn điểm cừu hận đấy, mà nếu người không dùng thì trong lòng ngứa ngáy cho coi.”

“Hai tên đại thúc chỉ biết ăn hiếp nữ sinh nhỏ bé thôi!” Tinh Tinh trề môi, sự hưng phấn tràn đầy vừa nãy đã bị lời nói của hai tên nam nhân này làm biến mất hết rồi. Tuy đó đều là sự thật cả, nhưng các người cần chi phải nói ra chứ? Ai... Kiếm quyết của mình mới có cấp 3 thôi, hơn nữa đều đã cộng hết cho tốc độ cả rồi. Vậy có nên đi luyện kiếm quyết hay không? Sau khi luyện được thì nên cộng cho tốc độ hay là uy lực? Không cộng thì phi châm mất uy, mà cộng vào thì lại lãng phí quá. Rồi rắc quá mà! Tinh Tinh vò đầu, thế này là thế nào ấy chứ, lấy được hàng cực phẩm rồi mà còn khổ sở hơn cả lấy phải hàng không cực phẩm thế này?

Phá Toái hỏi: “Hiện giờ có kế hoạch gì không?”

“Huy Hoàng phỏng chừng còn non nửa tháng nữa mới độ kiếp được, chi bằng bọn ta về binh trạm bổ sung thực vật trước, rồi sau đó cặm mặt luyện cấp 240 giờ luôn.”

“Không thành vấn đề!” Phá Toái đang thích nghe những câu như vậy lắm, luyện cấp mới là con đường đúng đắn mà. Giống như là uống rượu đấy, uống đến ói ra rồi lại uống tiếp, cứ uống uống ói ói như vậy chưa đến một tháng trời là có thể trở thành cao thủ giữa làng rượu ngay, một chén rượu là có thể đại sát tứ phương. Cái này gọi là có thể chịu được cái khổ giữa muôn vàn cái khổ, mới có thể thành người đứng trên muôn người đấy.

Tinh Tinh tức khắc hắt nước lạnh ngay: “Vậy hai nữ nhân của các người thì tính làm sao đây?”

“Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục.” Phá Toái kiên nghị nói: “Nữ nhân mà không ủng hộ cho sự nghiệp của lão công thì không phải là nữ nhân tốt.”

“Tình Tình chết tiệt đừng có nói lung tung à.” Đường Hoa vội cảnh cáo: “Đừng có mách lẻo đó, chẳng phải Phá Toái chỉ muốn quay trở về là cao thủ hàng đầu đó sao? Người cũng nhìn lại đi, từng là cao thủ đệ nhị trong Tân Tiên giới, vậy mà bây giờ đã rớt ra ngoài top 40 rồi kìa. Hiện giờ người chơi cấp 65 cũng đã xuất hiện rồi, nếu còn không cố gắng nữa thì chỉ sợ đánh không lại ai đâu.”

“Cũng được!” Tình Tình nói: “Có điều ta rất là tò mò, các người dùng cái cơ gì để lập liêm bạn gái mình đây?”

Phá Toái hất tóc lên: “Báo thù cái nhục bị bắt cóc, có thù tất báo mới là trượng phu.”

“Ta giúp Phá Toái báo thù, có tình có nghĩa mới là nam nhân tốt.”

“Các nàng sẽ tin à?”

“Phế lão sư đã nói với bọn ta rồi, nữ nhân có khi sẽ tỏ ra nghi ngờ những cái chân lý như vật thì phải rơi tự do, nhưng cũng có khi sẽ dồn hết lòng tin rằng có tình yêu trên tàu Titanic đấy. Chuyện các nàng hoài nghi không phải ở chỗ đó có phải là sự thật hay không, mà là các nàng có chịu hoài nghi hay không.” Phá Toái nói với vẻ rất tâm đắc: “Nam nhân có tin một chuyện hay một câu nói hay không là xuất phát từ sự phán đoán, còn nữ nhân có tin hay không lại là từ sự lựa chọn. Cho dù có vấn đề đi nữa, thì chỉ cần sau đó nam nhân có thể gỡ lại, vậy trên cơ bản đều có thể qua được hết... Đương nhiên, chỉ giới hạn trong một số chuyện nào đó thôi, chứ nếu người làm những chuyện vượt giới hạn như là chơi gái thì vậy khỏi bàn nữa hỉ.”

Tình Tình lại hỏi: “Lẽ nào các người chẳng có chút mong mỏi được ở bên cạnh bạn gái mình sao?”

“Cũng chẳng thể kia kia được, lẽ nào ở cạnh nhau còn có thể gia tăng điểm kinh nghiệm à?” Phá Toái phờn phờ nói.

Đường Hoa thấy sắc mặt của Tình Tình trở nên xấu đi bèn vội nói: “Người đừng có hiểu lầm. Người còn là con nít còn chưa biết đó thôi, một

nam một nữ thật lòng yêu nhau mà ở trong một hoàn cảnh ấm áp thì không làm gì sẽ khó chịu lắm. Ít nhất thì cũng phải ôm hôn nhau chút chút! Chịu cái cảnh tra tấn sống như thế, thôi thì đôi khi cách xa nhau vẫn tốt hơn.”

“Hèn chi người ta cứ nói nam nhân các người là loại động vật dùng phần dưới để suy nghĩ.”

“Được rồi được rồi!” Đường Hoa ngăn việc phản bác của Phá Toái lại: “Hài hòa, hài hòa là quan trọng. Tinh Tinh nghe ta khuyên một câu nhé, tuy Phá Toái biểu hiện chẳng ra cái chi, nhưng giữa bầy nam nhân thì hẳn đã được coi như hạng khá rồi đó. Ngàn vạn lần đừng có đi ảo tưởng rằng sẽ có một người bạn trai có tu dưỡng, có học thức, tâm địa thiện lương lại là thành viên nhiệt tình bảo vệ môi trường, coi lời nói dối là sự sỉ nhục, coi việc lễ độ với động vật giống cái là vinh dự như trong phim nhen. Những kẻ quan tâm mọi chuyện không đâu bên người, rồi giúp những chuyện không đâu bên người thì... Ngàn vạn lần đừng có yêu, tốt nhất là không quen biết luôn.”

“Hừ! Còn phải cần các người dạy à?” Tinh Tinh hừ một cái thật mạnh, sau đó nói một cách nghiêm chính: “Ta muốn ăn chức kinh nghiệm!”

“Không có vấn đề.” Hai nam nhân lập tức trả lời ngay. Chỉ cần không bán đứng, vậy cứ ăn chức thoải mái, điểm kinh nghiệm là vô hạn mà.

* * * * *

Lúc này ở trong đại lục, Huy Hoàng cuối cùng cũng đã kiếm được đủ điểm công đức. Người bầu bạn bên cạnh hẳn - Quàng Khăn Đỏ - thở phào một hơi. Nửa tháng này thật sống không giống người. Có điều nó đáng giá lắm, trong lòng nàng đang ngọt ngào lắm...

“Muội nói... Huynh thực định sẽ đi thông báo với bọn Phá Toái Gia Tử à?” Quàng Khăn Đỏ nói: “Lần trước Phá Toái có nói với muội rằng hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng đậu phộng hạt dưa thịt bò khô, cộng với bia, ghế dựa để chăm chú xem huynh bị sét đánh 12 tiếng đồng hồ đấy. Đồng thời lại còn phát biểu trên báo rằng ngày tiếp theo sẽ đăng trên Song Kiếm nhật báo nữa.”

“Phá Toái tuy có chua ngoa tí, Gia Tử thì hay gạt người tí, nhưng đều là những người bạn tốt rất có nghĩa khí cả. Phá Toái thực ra muốn đến học lén,

nhưng hắn ngại lấy việc mạo hiểm của huynh để làm kinh nghiệm cho hắn, mặc dù hắn cũng sắp độ kiếp đến nơi rồi, cho nên mới nói mấy lời kia để giảm bớt sự xấu hổ thôi, tuy biết không nói thì huynh cũng không so đo gì. Coi như là một câu nói đùa cho tăng không khí đi.”

“A... Cám ơn.” Quàng Khăn Đỏ giật mình, coi bộ mình quả thật ít trải đời quá đi, ngay cả cái câu nói như vậy mà còn không hiểu nữa chứ. Cũng may là còn có Huy Hoàng - một nam nhân kiên nhẫn thế này - giải thích kỹ càng cho mình, trong lòng thật là ngọt quá.

“Ờ? Gia Tử, Phá Toái với cả Tinh Tinh đều không thể liên hệ được này... Có lẽ còn đang ở biển Đông đấy.”

“Vậy phải làm sao đây? “Bang ta không có binh trạm nơi biển Đông, bay đến đó thì lâu lắm.

“Không sao cả, huynh nhờ Sương Vũ báo cho họ là được. Nàng đang ở ngay Hoàng Sơn đấy, nhắc chân cái là đến biển Đông ngay đó mà.”

Vâng vâng!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 225: Sương Vũ Cứu Thiên

Chương 225: Sương Vũ Cứu Thiên

“Vô địch vũ trụ!” Đường Hoa hô lớn một tiếng, một quả đạn pháo đồ sộ nổ hoa giữa bầu trời do Phá Toái kéo tới.

Phá Toái - phụ trách dụ quái - quay đầu lại nhìn rồi hồn phi phách tán: “Gia Tử chết tiệt, người lại bị liệt dương à? Toàn sống dở chết dở thôi!”

“Cố giữ!” Đường Hoa nuốt thuốc. Ha, pháp lực đã xài cạn cả rồi. Phá Toái này thật là ác liệt quá, luyện cấp cứ là điên cuồng, dụ quái cứ là điên đại như thế này đấy. Coi mình như một cái máy chạy không ngừng nghỉ, cứ dụ hết quái phía trái rồi dụ đến quái phía phải, ngay cả thời gian hồi pháp cũng không cho vầy nè. Phải biết rằng cái mình xài chính là đại chiêu phạm vi siêu lớn mà, tiêu hao chân khí có thua với đốt xăng đâu chứ? Pháp lực

thâm hậu quá cũng có cái khuyết điểm là thuốc có nuốt bao nhiêu cũng chỉ như rót nước một con suối vào trong biển thăm vậ ấy.

Tinh Tinh réo lên: “Bầy quái mặt Đông đang nẩy mới kìa, Phá Toái nhanh lên!” Báo cáo xong, cô nàng lại cúi đầu tiếp tục cắt sửa mấy cái móng tay xinh đẹp của mình.

“Gia Tử, đã xong chưa?” Phá Toái khẩn trương lắm, thời gian là điểm kinh nghiệm đó, vớt được một cái máy luyện cấp thể này có dễ đâu.

“Được rồi được rồi! Vô địch ngân hà!” Miễn cưỡng hồi phục được một chút pháp lực xong, Đường Hoa bèn than một hơi rồi xài hết, nhắm tới một khu vực rồi một chiêu chơi ra là quét sạch một mảnh. Những tên lính còn lại thì bị Phá Toái kéo lấy rồi nhắm về phía Đông mà vút tới.

Đường Hoa lại uống thuốc. Nhưng còn chưa kịp tiêu hóa xong, Phá Toái với một đám quái đông nghìn nghịt đã lao ra khỏi mặt nước rồi. Đường Hoa quát: “Vô địch vũ trụ... Cố giữ!” Rồi lại tiếp tục nuốt thuốc.

Tinh Tinh lại hô tiếp: “Mặt Tây nẩy mới rồi, nhanh lên nhanh lên!”

“Đệt, Gia Tử chết toi uống Viagra mau đi chứ!”

“Đang uống đây!” Đường Hoa nóng máu lắm, mình đang phải gặm thuốc như gặm đồ ăn vặt rồi đây, còn muốn thể nào nữa chứ? Ba ngày rồi... Suốt cả ba ngày, cái miệng của mình chưa từng ngừng dù một thoáng nữa này, cứ không phải ăn thì là uống thuốc. Cũng còn may đây là trong trò chơi, chứ nếu là trong hiện thực thì đừng nói là cái lưỡi đã đình công, mà vật bài tiết khi đi WC cũng đã có thể tắc tị suốt 10 cái hố xí rồi đó chứ! “Vô địch ngân hà!”

“...” Phá Toái nuốt viên thuốc hồi phục máu, ném một ít đồ phế thải trong túi ra rồi nhắm về phía Tây mà lượn. Đây là điểm luyện cấp vàng, chính giữa có một tảng đá ngầm, tứ phía đều có điểm nẩy mới của bầy quái. Đám quái này đều là giống ưu tú cấp 50 - 55 cả. Hiện giờ chỉ có hai khuyết điểm là nơi này cách binh trạm quá xa, với lại tốc độ tiêu hao thuốc hồi phục pháp lực của Đường Hoa quá nhanh. Cứ ngày hai lần, Tinh Tinh phải đi vận chuyển dược phẩm với đồ ăn uống, mà mỗi lần qua lại là phải mất nửa tiếng đồng hồ lận.

“A!” Tinh Tinh hô: “Gia Tử, Sương Vũ đến biển Đông rồi!”

“A?” Đường Hoa vội vàng nhìn lại bảng tin nhắn của mình. Không có tin nhắn gì cả, lẽ nào là kiểm tra bất chợt à? Hôm trước mình đã báo với Sương Vũ là đang tiêu diệt bầy kỳ lân nước đã bắt cóc Phá Toái, rồi dựa theo tinh thần báo thù cho huynh đệ mà né hai lần hẹn rồi, lẽ nào...?

“Tỷ ấy hỏi người đang ở đâu, muốn khiến người vừa mừng vừa kinh đấy.”

“Kinh thì có , chớ mừng thì không!”

Phá Toái lao đến rống to: “Nã pháo về phía ta mau, sắp bị nặn thành sỏi cỏ rồi!”

Choáng! Bị Tinh Tinh báo cho mấy câu, đã quên uống thuốc mất rồi! Đường Hoa vội vàng uống thuốc rồi kêu: “Cố giữ!”

“Ta đệt! Trình tự không phải là vô địch vũ trụ - cố giữ - vô địch ngân hà sao? Sao lần này lại là ‘cố giữ’ trước?”

“Bị ngắt ngang rồi!” Đường Hoa toát mồ hôi: “Vô địch vũ trụ! Cố giữ!”

“Mặt Nam nảy mới rồi!” Tinh Tinh bồi thêm cái sự phiền rồi mới hỏi: “Gia Tử, Sương Vũ đang hỏi tọa độ kìa.”

“Phá Toái, tọa độ nơi Nhu Mễ bị bắt cóc lúc trước là bao nhiêu?”

“Đại ca, ngài mau uống thuốc đi!” Phá Toái rút cả nước mắt lẫn nước mũi xuống: “Ta đang kéo tới hơn 60 con đấy!”

“Cố giữ!” Đường Hoa vội vàng uống thuốc, đậu xanh, chỉ một ả nữ nhân mà khiến cho mình phải luống cuống tay chân lên thế này. Trình tự sản xuất theo dây chuyền máy móc thế mà cứ liên tục xuất hiện những sơ xuất không đáng có rồi đấy.

“Gia Tử chết tiệt! Báo tọa độ bao nhiêu đây? Phá Toái, mặt Bắc nảy mới rồi.”

“Tọa độ bao nhiêu vậy?”

Phá Toái bi thiết kêu lên: “Gia Tử chết tiệt, ta chết cho người coi!”

“Đến rồi đến, vô địch ngân hà đến rồi đây!” Đường Hoa xuất một chiêu, xong thấy Phá Toái cắm đầu chạy như điên về phía Bắc thì bèn hỏi trong kênh đội ngũ: “Tọa độ đám kỳ lân nước là bao nhiêu?”

“Tọa độ là... Oa! Mặt Bắc xuất hiện BOSS rồi, Gia Tử mau tới giết mau!”

“Đến đây!” Đường Hoa lập tức chui xuống nước, lao tới mặt Bắc.

Còn một mình lơ lửng trên không, Tinh Tinh ngẩn người, suy nghĩ một lúc xong rồi tự nói với bản thân: “Chết Gia Tử không chết Tinh Tinh.” Sau đó nàng lập tức báo cáo tọa độ hiện thời liền. Đế Sương Vũ biết mình đang giúp một tên nam nhân thối lừa tởm ấy thì cũng không tốt lắm đâu. Còn phần hạnh phúc của Đường Hoa thì... Nếu là thật tâm yêu nhau, vậy chút khảo nghiệm ấy cũng hẳn nên trải qua chứ. Tinh Tinh - đã xem phim truyền hình quá nhiều - tự an ủi mình. Lẽ nào nàng không biết là có biết bao nhiêu chuyện chia tay đều là do hiểu lầm thế này hay sao?

* * * * *

Đây là con BOSS tùy cơ nảy mới, tên là Bạch Tuộc Ngàn Vòi, cấp 55! Thân nó cao mười trượng, có N vòi, mỗi vòi có N cái giác hút, xin hỏi tổng cộng có bao nhiêu cái giác hút vậy?

“Kim Qua Thiết Mã!” Chiêu kiếm nộ của Phá Toái vừa được ra, một đội kỵ binh bằng sắt cầm lưỡi mác xuất hiện, trong nháy mắt đã hóa thành một lưỡi mác khổng lồ, phá mặt nước từ dưới vút lên, chém về phía Bạch Tuộc Ngàn Vòi. Con này ăn một chém xong, tức khắc lao vào quần áo với Phá Toái. Phá Toái thấy vậy cũng không sợ, cứ vừa đánh vừa chạy, bằng vào bộ kỹ năng nhỏ đã thuần thục mà phối hợp, gặp tiểu quái thì dụ tiểu quái, chậm rãi đến gần vòng phục kích.

Pháp lực của Đường Hoa - phụ trách phục kích - đã miễn cưỡng hồi phục đến mức vũ trụ cộng với ngân hà rồi. Hẳn chờ con mồi tiến vào vòng phục kích xong quét một chiêu ra, toàn bộ tiểu quái bị dọn sạch hết. Chiêu này quá mạnh, Bạch Tuộc Ngàn Vòi bèn bỏ Phá Toái mà lao thẳng đến Đường Hoa. Sớm đã dự liệu được chuyện này, Đường Hoa vừa uống thuốc lại vừa phá mặt nước bay lên không, vừa hồi phục pháp lực lại vừa dụ Bạch Tuộc Ngàn Vòi đuổi theo. Phá Toái thì theo sát rập phía sau Bạch Tuộc, dùng bộ kỹ năng tổ hợp tấn công ráo riết nó, vừa tiêu hao sinh lực, lại vừa kéo lại điểm cừu hận.

Vốn muốn đánh BOSS là tốt nhất phải chờ cho đến khi Đường Hoa hồi phục lại đầy pháp lực rồi mới tính, nhưng loại BOSS cấm địa này da dày thịt béo lắm, cho dù Đường Hoa có đầy pháp lực thì cũng chỉ xài được vài

lần mà thôi. Chờ cho pháp lực đầy, chỉ bằng lợi dụng bộ kỹ năng tổ hợp hao tổn rất ít pháp lực này của Phá Toái mà lôi kéo chặt chém nó đi thì hay hơn. Đừng có xem thường những kỹ năng nhỏ nhé, chỉ cần phối hợp với vũ khí tốt thì tuy vẫn kém xa so với kiếm nộ, nhưng nếu nắm chặt được tiết tấu thì không những thương tổn gây ra sẽ lớn, mà lúc sử dụng còn rất là thoải mái nữa.

Tế Kiếm Thức, gia tăng 100% uy lực cho mọi kỹ năng nhỏ, thời gian duy trì 10 giây; Bồng Lai Bi Kiếm, phát động trong nháy mắt, lực công kích tăng cường 300%, làm lạnh 10 giây; Vô Ngã Kiếm, uy lực 150%, làm lạnh 6 giây... Từ trong tay của Phá Toái, ánh kiếm chợt lóe lên, các kỹ năng nhỏ ào ào phát ra bất tận, kèm theo đó còn có các trạng thái Trói Buộc, Trúng Độc với tỷ lệ kích phát thấp nữa. Rất nhanh hắn đã kéo lại được điểm cừu hận, dụ Bạch Tuộc Ngàn Vòi lao vào trong nước, còn Đường Hoa thì vừa theo sát sau vừa uống thuốc. Pháp lực tích súc được vừa vừa thì đám tiểu quái lại nảy mới, Phá Toái lại kéo cả đám theo, Đường Hoa lại diệt gọn, Bạch Tuộc Ngàn Vòi lại bị dụ ra khỏi mặt nước... Trình tự đánh kiểu dây chuyền máy móc thế này chính là thủ đoạn thường thấy khi đối phó với BOSS hoang dã có chỉ số thông minh không cao. Tuy nó thường thấy, nhưng lại thực dụng và an toàn.

Thứ khó đối phó nhất trong trò chơi này chính là đám BOSS NPC hình người. Có chỉ số thông minh có tuyệt chiêu, điểm cừu hận đối với chúng nó mà nói là không có tác dụng chút nào cả. Chúng tấn công ai trừ phụ thuộc vào sự phân tích của chúng thì còn liên can đến diện mạo, sự may rủi của đối tượng nữa. Tiếp theo là BOSS hình người. Những tên này tuy không biết nói chuyện hay giao lưu, nhưng lại biết phán đoán tình thế, đồng thời lại còn có chút ít tuyệt chiêu nữa. Nếu là tuyệt chiêu loại tấn công thì được rồi, chứ sợ nhất là những tuyệt chiêu chạy giữ mạng, mà cái đám BOSS hình người này một khi bị thất lợi thì đều nghĩ đến chuyện chạy trốn không hà. Tiếp theo là đám BOSS động vật, quỷ quái, tinh quái, v.v...

Bạch Tuộc Ngàn Vòi rất rõ ràng là dạng BOSS tinh quái phổ thông thuộc tính nước, phòng cao công bình thường. Đối phó với những con BOSS như vậy thì giá trị cừu hận là quan trọng nhất. Giá trị cừu hận không

chỉ là người đã gây thương tổn bao nhiêu, mà còn có thể được tăng thêm nhờ trang bị nữa. Có trang bị thì tăng thêm giá trị cừu hận, cũng có cái giảm bớt giá trị cừu hận trong mỗi chiêu, chuyện phối hợp chúng thế nào là do sở thích riêng của mỗi người. Một cao thủ chuyên nghiệp thì trừ cái dạng theo lối bạo lực như Đường Hoa, trên cơ bản đều có mấy bộ trang bị với thuộc tính bất đồng cả.

* * * * *

“Đánh bao lâu rồi?” Sương Vũ nhìn mặt biển đang cuộn ba đào, hỏi.

“Hơn một tiếng đồng hồ rồi, phỏng chừng cũng nhanh kết thúc thôi.” Tinh Tinh dè dặt nói: “Sương Vũ tỷ, thực ra... Gia Tử chỉ có ham chơi chút thôi, chứ không phải đang làm chuyện xấu xa gì cả.”

“Tỷ biết!” Sương Vũ nhẹ nhàng cười.

“A?” Tinh Tinh khóc. Con Bạch Tuộc Ngàn Vòi kia thì mười phút trước đã bị xử lý rồi, sóng biển cuộn cuộn thế này là do hai tên yêu nghiệt Phá Toái với Đường Hoa quấy phá mà ra thôi. Trong kênh đội ngũ đang diễn ra một cuộc thảo luận kịch liệt về hạnh phúc tương lai của Đường Hoa. Phá Toái tuy không nhiệt tình cho lắm với nữ nhân của mình, nhưng lại rất thực tâm hy vọng Đường Hoa có một mối tình chân thật. Tinh Tinh tuy có ý khinh bỉ với cách ăn ở của Đường Hoa, nhưng vẫn nhận định rằng ít nhất thì Đường Hoa cũng được cái là không lăng nhăng, hơn nữa ý chí cũng khá là kiên định, là bởi vì hẳn lâu lâu với một mỹ nữ như mình biết bao lâu vậy mà chưa hề có một chút dấu hiệu mập mờ cảm tình nam nữ nào cả. Bởi vậy Phá Toái với Tinh Tinh đều rất chân thành gỡ rối giúp cho Đường Hoa.

“Khai thật đi!” Phá Toái nói: “Sương Vũ nhà người cũng đâu phải không biết đâu, nàng thông minh lắm, chút trò mèo đó của người có thể giấu được nàng á?”

“Đúng vậy! Nữ sinh sẽ không bao giờ chấp nhận cái thái độ làm chuyện xấu rồi mà còn không dám thừa nhận của một nam sinh. Nam sinh như thế sẽ khiến cho nữ sinh nhận định rằng họ không có tâm trách nhiệm.”

“Sao các người cứ bảo ta nhận tội thế, lẽ nào không nghĩ cách biện hộ cho ta vô tội à?”

“Nhận tội xong thì thời hạn thi hành án có thể bớt đi một chút. Đây chẳng phải lo lắng rằng một khi người bị lộ ra thì tội danh thành lập, có thể sẽ bị giam cầm suốt đời đó sao?”

Tinh Tinh phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy! Ít nhất thì sau khi nhận tội xong người cũng còn có một cơ hội làm người mà.”

“Để ta suy nghĩ lại đã!”

* * * * *

Đường Hoa phá mặt nước lao ra, đến trước mặt Sương Vũ rồi nhẹ giọng hỏi: “Đến rồi?”

“Ừm!” Sương Vũ mỉm cười hỏi: “Thu hoạch thế nào rồi?”

“Không tệ lắm, đặc biệt là cái này...” Đường Hoa lấy ra một vỏ sò tinh xảo, nói: “Siêu cấp đặc biệt! Tặng muội đó.”

“A?” Sương Vũ nhận lấy vỏ sò, thấy ở chính giữa nó có bốn chữ màu kim: “Sương Vũ cửu thiên?” (Ý chỉ Sương Vũ là cao nhất)

“Ừ ừ, coi bộ con BOSS này rất là có linh tính đó.” Đường Hoa vội gật đầu.

“Huynh cảm thấy vỏ sò này nên làm thành gì để đeo thì được?”

“Hay là làm dây chuyền đi?”

“Đề nghị không tệ.” Sương Vũ quay đầu nói với Phá Toái: “Huy Hoàng sắp độ kiếp rồi, nên gọi mọi người về mau đấy. Hắn chỉ còn một nhiệm vụ cuối cùng chưa giao nữa thôi.”

“Hô hô! Đi xem người ta bị sét đánh nào!” Phá Toái với Tinh Tinh như được đại xá, lập tức chạy trốn ngay. Thấy ngữ điệu của hai người này mất tự nhiên như vậy, ngàn vạn lần đừng là sự bình tĩnh trước bão tố đó nhé. Cho dù có bão tới đi nữa, mình cũng đừng ở tâm bão mới được, trên đời này có không ít thiếu nữ đi đổ hết chuyện sai lầm của nam nhân mình là do đám trư bằng cẩu hữu đấy.

* * * * *

Đường Hoa và Sương Vũ bay ở phía sau hai người một đoạn. Sương Vũ vẫn luôn giữ khuôn mặt tươi cười, Đường Hoa ngẫu nhiên nói đôi câu, nàng cũng sẽ phối hợp tỏ ý như mình thích nghe vậy. Cuối cùng Đường Hoa nhin không nổi nữa, bèn bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi! Cảm ơn.”

“Sao lại là xin lỗi, rồi lại là cảm ơn?” Sương Vũ tỏ vẻ sững sốt rất là giả.

“Xin lỗi là vì huynh đã lừa muội, thực ra huynh đang luyện cấp, chứ không phải là đang báo thù cho Phá Toái.”

“Muội đã sớm biết rồi. Có thể báo thù tới bảy ngày, huynh thực là có cái nhẫn nại đó, nhưng Phá Toái với Tinh Tinh lại không.” Sương Vũ lại hỏi: “Vậy vì sao lại nói cảm ơn thế?”

“Cảm ơn là vì muội đã giữ thể diện cho huynh ở trước mặt bạn bè.”

“Hóa ra huynh cũng biết à?”

“Huynh còn biết là muội sẽ giữ thể diện cho huynh, cho nên sẽ không tức giận bao nhiêu nữa.”

“Vốn là tức giận lắm đấy.” Sương Vũ nghiêm nghị nói: “Có điều... Dù sao thì cũng đã nhận lễ vật của huynh rồi. Với lại, thực ra cũng có phải là chuyện ghê gớm gì đâu, muội tin rằng huynh thất ước là do giúp Phá Toái liều mạng luyện cấp để độ kiếp thôi.”

“Ừ ừ!” Đường Hoa gật đầu liên tục, rồi ôn nhu hỏi: “Thích vỏ sò kia không?”

“Thích lắm, chỉ là chữ hơi xấu thôi.” Sương Vũ đột ngột chuyển đề tài: “Có điều... Lần sau không được như vậy nữa. Nếu huynh muốn đi chơi, hoặc có việc, hoặc thậm chí huynh đột nhiên không muốn gặp muội, vậy huynh cứ nói thẳng với muội là được, muội sẽ cố gắng hiểu cho huynh. Đừng nên gặt muội bao giờ nữa, tuy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bị lừa gặt sẽ khiến nữ nhân đau lòng lắm.”

“Vậy nếu nữ nhân lừa gặt nam nhân thì sao?”

“Là huynh có phúc, phải biết quý trọng.” Sương Vũ cười cười, rồi nắm tay Đường Hoa, nói: “Hệ thống không có quy định người yêu không được nắm tay mà.”

“Hình như tâm tình muội không tệ nhỉ?” Đường Hoa có chút khó hiểu.

“Đương nhiên, ít nhất thì huynh cũng nghĩ là phải lấy chút gì đó ra dỗ dành muội, ít nhất thì huynh cũng tiêu phí thời gian với sức lực để suy nghĩ xem làm thế nào để dỗ dành được muội, ít nhất thì huynh cũng đã bần thần trong nước suốt nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng thì cũng không chỉ đơn giản

là một câu xin lỗi. Huynh đã xin lỗi, rồi lại còn phí tâm đưa quà cho muội nữa, từ đó có thể thấy huynh rất là lo lắng vì muội. Mà huynh lo lắng vì muội, đương nhiên tâm tình muội phải tốt chứ.”

“...” Cái này là cái logic gì thế? Đường Hoa vò đầu, hôm nào phải thỉnh giáo bạn học Phế mới được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 226: Tiên kiếp

Chương 226: Tiên kiếp

Địa điểm độ kiếp của Huy Hoàng được thiết trí trên đỉnh một ngọn núi ở Côn Lôn. Đương nhiên hẳn sẽ không đãi tiệc trước khi độ kiếp thành công rồi, những người biết tin này mà đến tham gia lễ hội mừng hẳn bị sét đánh đều là bạn bè tốt của hắn cả. Hơn nữa, phần nhiều đều là những người bạn chuẩn bị độ kiếp thứ hai. Cho dù Huy Hoàng có thất bại thì ít nhất cũng khiến cho mấy người này có thêm chút kinh nghiệm độ kiếp... Lại nói, nếu như thất bại, vậy mọi người ở gần cũng sẽ dễ an ủi hơn.

So với sự phóng khoáng của Huy Hoàng thì người đầu tiên độ kiếp - Phong Vân Nộ - lại có vẻ hẹp hòi lắm, chỉ rúc một mình trong cái xó nào đó mà lén độ thôi. Phong Vân Nộ là một người rất sĩ diện, một khi thất bại, vậy hẳn sẽ giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Hành vi này của hắn khiến mọi người rất là mù mờ về tiên kiếp thứ hai. Còn phần ma kiếp thứ hai thì ngay cả những người thông minh cũng đều như lạc vào trong sương vậy, mặc dù Đường Hoa đã miêu tả rất kỹ càng tỉ mỉ quá trình độ kiếp trên Vô Biên đặc san rồi. Mặc dù kỳ đặc san ấy bán rất chạy, nhưng vẫn có rất nhiều người còn chưa đọc xong là đã ném nó đi như một cục rác, là bởi vì cái nết ăn ở của Đường Hoa mọi người đều tận mắt thấy rõ lắm lắm.

Theo kết quả nghiên cứu phân tích của mười một nhà tâm lý học, chuyên gia điều tra hình sự, chuyên gia ngôn ngữ, v.v... về quá trình độ kiếp của Đường Hoa thì có chứng cứ cho thấy rõ Đường Hoa đã giấu diếm đi

một ít chi tiết, có chứng cứ cho thấy rõ Đường Hoa đã lược bớt đi một ít trình tự, cũng có chứng cứ tỏ rõ rằng Đường Hoa đã khuếch đại lên một ít sự thật, và cũng có chứng cứ tỏ rõ rằng Đường Hoa đã cố tạo ra thêm một ít khói mờ. Đường nhiên những phân tích trên cũng đều được đăng trên Vô Biên đặc san luôn, bởi vậy đám độc giả cũng đã từng thử phân tích với nhau xem đó là ‘chuyên gia’ hay là ‘chuyên da’ nói... Thành ra, thiên kiếp thứ hai nó ra làm sao, trong Song Kiếm vẫn chưa có mấy người có thể nói rõ được.

Huy Hoàng không cấm phóng viên đến phỏng vấn, nhưng bởi vì có Đường Hoa với Tôn Minh cùng đến, Huy Hoàng uyển chuyển từ chối yêu cầu phỏng vấn của Song Kiếm nhật báo. Một nam một nữ phóng viên của Song Kiếm nhật báo không phục, một người thì chơi trò ở lì không đi, còn một người thì mưu đồ lấy lý phục người, bởi thế đã bị bày đảng của Huy Hoàng diệt gọn. Từ đấy có thể thấy, người ta nói phóng viên là nghề nghiệp nhiều nguy hiểm đúng là không quá chút nào. Không những phần tử khủng bố có thể sẽ giết người, dã thú ăn thịt người, biên tập sẽ xào người, mà ngay cả những đối tượng được phỏng vấn cũng nhiều khi là dạng nhân vật bạo lực hờ chút là móc vũ khí ra nữa. Trong một khoảng đất trống ở một đỉnh núi nào đó, có năm - sáu mươi người đã quây mấy chiếc bàn thành một vòng tròn lớn, chính giữa của miếng đất này thì được lưu lại cho diễn viên chính hôm nay - Huy Hoàng. Trên mặt bàn hiện có các loại đồ ăn vặt, hoa quả, bia, xúc xắc, bài poker, mạt chược, v.v... Ở giữa chừng của một cây tùng gần đấy có treo một biểu ngữ: nhiệt liệt chúc mừng buổi họp trà nghiên cứu và thảo luận về việc độ kiếp của Huy Hoàng.

Đám vây xem đều tự mang theo ghế dựa với ghế gập, còn bàn thì do đồng bọn của Huy Hoàng vận chuyển, đồ ăn vặt thì do các cô nương tự mua, những vật phẩm khác do Vô Biên đặc san xử lý. Phải nói là tên Huy Hoàng này giao du rộng rãi thật, mọi người tuy quây thành từng nhóm dăm ba người nói chuyện phiếm với nhau, hơn nữa trong đó có không ít người chưa từng gặp nhau bao giờ, nhưng có thể thấy họ đều thực tâm coi Huy Hoàng là bạn của mình cả. Đường Hoa dĩ nhiên là tụ họp với đám người Phá Toái, Quàng Khăn Đỏ rồi. Phần lớn những người không được mời đều có chút ít tự giác không đến buổi họp này, có một số cực ít những người

không được mời mà đến thì đều bị đám vây xem ở đây căn cứ theo giới tính và diện mạo mà quyết định xem nên giữ lại sống hay chết. Nữ thì càng xinh đẹp càng có cơ hội lưu lại, nam càng anh tuấn lại càng có khả năng viếng địa ngục. Dù sao thì Huy Hoàng còn chưa có mặt ở đây, mọi người lại cùng nhau ra tay, kẻ bị giết cũng chỉ biết ngậm ngùi mà cắn răng chịu thôi.

Còn cách ba tiếng đồng hồ nữa là đến thời gian độ kiếp, trong số ghế của đám bạn bè được mời vẫn còn có hai chỗ trống, một cái là của Sát Phá Lang, còn một cái là của Mặc Tinh. Bởi vì Đường Hoa là cố đông của Vô Biên đặc san, cho nên lý do vì sao Sát Phá Lang không tới, Mặc Tinh cũng không tới, với lại gần đây họ đang bận rộn làm cái gì, rồi quan hệ giữa hai người, v.v... sớm đã bị Vô Biên đặc san tiết lộ ra hết rồi.

Phá Toái, Quàng Khăn Đỏ, Tinh Tinh vừa chơi súc sắc vừa uống bia, lại vừa nói: “Tên Sát Phá Lang này phỏng chừng tính học theo Phong Vân Nộ núp vào trong một xó rồi. Thắng thì làm vua, thua thì ở ẩn. Lại nói, ta vẫn cứ luôn thắc mắc chuyện này, chúng ta đối xử với hắn cũng có tệ đâu, sao hắn luôn cứ...”

“Vấn đề tính cách.” Nhược Hân nói chen vào.

Phá Toái dừng tay nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Chỉ mình người biết à?”

“Xin lỗi!” Nhược Hân vội xin lỗi vì hành động nói chen vào của mình.

Đám người Đường Hoa cùng cảm thán, thật là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà. Con chó Nhật năm đó lại vùng lên làm đại tướng quân kia, xem cái uy thế này thật khiến biết bao nhiêu nam nhân phải ước ao đến chết mà. Đặc biệt là khi mình thân là một nam nhân Trung Quốc, thì đừng nói là nói cái kiểu đó với lão bà, mà chưa quỳ dưới chân lão bà đã là kiếp trước có tích phúc rồi đó chứ.

Sương Vũ kéo Đường Hoa lại: “Lựa chọn này. Sau khi kết hôn thì: một, lão bà là cu li chính. Hai, lão công là cu li chính. Ba: tương tôn như tôn.”

“Có lựa chọn thứ tư không?”

“Không có.”

“Ừm... Trong phòng ngủ thì huynh chọn một, ra ngoài phòng ngủ thì chọn hai, rời khỏi cửa nhà thì chọn ba. Cảm ơn!”

“Oa! Vậy chẳng phải là lợi lộc gì cũng khiến huynh chiếm hết rồi hay sao?”

“Lợi cái gì mà lộc cái gì thế?” mấy tên nam nữ bà tám chung quanh đã chìa cái lỗ tai lại gần.

“Chúng ta không nói họ biết nhỉ.” Sương Vũ cười rạng rỡ, nói với Đường Hoa.

“Huy Hoàng đến rồi kìa!” Đám bạn bè cũng nhau đứng dậy hoan nghênh nhân vật chính tiến tới.

Huy Hoàng hạ xuống ở giữa mọi người, rất hào phóng vẫy tay: “Mọi người cứ tự nhiên nhé, còn hai tiếng đồng hồ nữa mới tới mà.”

Đường Hoa vội vàng thoát ra, tay cầm một miếng bánh quai chèo đưa đến bên miệng Huy Hoàng, hỏi: “Huy Hoàng tiên sinh, hiện giờ mọi người đều rất muốn biết là trước khi bị sét đánh, tâm tình của ngài có khẩn trương lắm hay không đấy. Trước khi bị sét đánh ngài đã mua bảo hiểm chưa? Trước khi bị đánh, ngài nghĩ tới chuyện buồn hay vui thế?”

Huy Hoàng nhận lấy miếng bánh, nói: “Đầu tiên ta xin cảm tạ mọi người trong lúc bận rộn vẫn đến tham gia cái... cái sự kiện này. Mặt khác, còn phải cảm tạ Vô Biên đặc san đã cực lực ủng hộ. Sự kiện này sẽ kéo dài liên tục mười hai tiếng đồng hồ, mỗi hai tiếng đồng hồ sẽ có một sự kiện rút thưởng, mọi phần thưởng đều do Vô Biên đặc san cung cấp. Đầu tiên, xin công bố phần thưởng đầu tiên của bốn giờ đầu là... Gói quà sinh mệnh!”

Tiểu Dâm vội hỏi Tôn Minh: “Gói quà sinh mệnh là gì thế?”

“Một cụm thuốc hồi phục máu!” Tôn Minh nhỏ giọng trả lời xong còn bổ sung thêm: “Là cái loại mà cửa hàng bán một kim một cụm đấy.”

“Ông chủ... Ngài thực là dám chơi mà!” Tiểu Dâm sùng bái lắm, dưới tình huống tập hợp nhiều cao thủ thế này mà dám dùng cái mặt hàng rác rưởi đó góp mặt này, coi chừng người ta bất mãn một cái là xử lý ngài luôn đó.

“Cám ơn...” Tôn Minh vỗ vỗ vai tiểu Dâm: “Vì thưởng cho hành động khen ngợi ông chủ của người, lát nữa người sẽ được phụ trách trao giải.”

“Ta...”

Huy Hoàng lại nói: “Mọi người cũng biết đấy, tiên kiếp chỉ có hiệu lực với người ứng kiếp thôi. Đồng thời, người ứng kiếp sẽ ở trong trạng thái miễn nhiễm với mọi thứ trừ thiên kiếp. Bởi vậy mọi người có thể yên tâm về sự an toàn của mình. Có điều ta tin rằng mỗi lần thiên kiếp đều sẽ có nội dung mới, cho nên lần độ kiếp này của ta chỉ thuần túy mang tính tham khảo mà thôi.”

Đường Hoa cầm lại miếng bánh, nói tiếp: “Huy Hoàng tiên sinh, ngài còn có di ngôn gì cần phải bàn giao nữa không? Chẳng hạn như... Ngài có muốn nói gì đó với ai đó không?”

“Roạt!” Mọi người cùng nhìn về phía Quàng Khăn Đỏ ngay. Quàng Khăn Đỏ vô thức nhảy dựng lên, khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống. Biểu tình này có thể hiểu là ngượng ngùng, mà cũng có thể hiểu là đang chờ bị tuyên án này.

“Ta đã nói cái gì đâu!” Huy Hoàng vội đoạt lấy miếng bánh. Nhưng không nói thì cũng đã nói ra mất rồi, Huy Hoàng bèn ho khan một tiếng, nhìn chung quanh rồi cuối cùng nhìn Quàng Khăn Đỏ, nói: “Ừm... Cái này thì... Nguyên cho những người hữu tình trên đời đều trở thành thân thuộc.”

“Muội bằng lòng!” Câu này khiến toàn trường kinh hoàng. Quàng Khăn Đỏ thấy đã lỡ miệng bèn vội chữa cháy: “Ý của ta là ta cũng nguyện cho người hữu tình trên đời đều trở thành thân thuộc.”

“Lý tưởng rất nhất trí.” Đường Hoa gật đầu: “Vậy không làm chậm trễ sự nghỉ ngơi của người nữa, lát nữa qua đây uống hai cốc nhé.”

“Được được.” Huy Hoàng vội vàng đẩy Đường Hoa đi, sợ tên này lại nói cái chuyện gì khó nhá nữa. Bản thân hắn thì không có chuyện gì, nhưng quan trọng là Quàng Khăn Đỏ không có độ dày da mặt bằng của người thường. Tiểu Dâm nhảy lên trên bàn, nói: “Còn có một phút nữa, thời khắc khẩn yếu nhất của thế kỷ này đã sắp đến rồi...”

Có một anh bạn kia chen vào: “Chuyện khẩn yếu nhất thế kỷ chẳng phải là tình hình Cu Ba đang căng thẳng, với lại chuyện quan hệ giữa ta với lão bà nhà ta sao?”

“Ha ha!” Một loạt những tiếng cười thiện ý vang lên.

“Kiếp vãn đến rồi.” Phá Toái ngẩng đầu nhìn bầu trời, xong nhắc nhở: “Huy Hoàng tiến lên!”

Bị dời tầm mắt đi mất rồi... Tiểu Dâm bèn hậm hực leo xuống bàn. Tôn Minh không hề nhìn lấy hắn một cái, nói: “Thằng nhãi đó tên là Sinh Diệt, một con heo trong bang Song Sư, nghe nói có lén phát sinh tình cảm với một nữ sinh trong Tinh Tinh đường sau lưng lão bà, thường xuyên ôm ôm ấp ấp cùng đi chơi thuyền trên Thái Hồ, mà lão bà của hắn trong hiện thực là một cái hũ dấm, thuộc dạng sẽ có thể tự sát.”

“Ý của ông chủ là...?”

“Tốc độ giết người của bút phải nhanh hơn của kiếm nhiều.”

“Kẻ nói bút mạnh hơn kiếm chắc chắn là chưa thấy qua vũ khí tự động.” Một giọng nữ vang lên phía sau lưng Tôn Minh: “Tướng quân Douglas MacArthur của nước Mỹ nói đấy.”

“Mặc Tinh?” Đường Hoa kinh ngạc lắm: “Người thế mà đến rồi à?”

“Đương nhiên là phải đến chứ!” Mặc Tinh phản lại: “Bạn bè mời mà sao không đến được?”

“Bọn ta còn cho rằng người với tiểu Lang...” Đám quần chúng phụ cận cùng nhau gật đầu.

“Thực ra các người không cảm thấy tiểu Lang đáng thương lắm sao?” Mặc Tinh hỏi.

“...” Quần chúng cùng nhau lắc đầu.

“Bắt đầu rồi!” Phá Toái nhắc một câu. Vừa dứt lời, một tia sét đã giáng một phát thật mạnh lên trên thân Huy Hoàng. Huy Hoàng hứng một tia này xong, một bông hoa sen màu kim trên tay chợt nở rộ, toát ra một dòng chữ màu kim: Công Đức Vô Lượng!

Huy Hoàng giải thích trong khi vẫn còn đang bị sét đánh: “Sau khi điểm công đức tới giới hạn kiếp thứ hai, sẽ có người tới đưa cho người pháp bảo sử dụng một lần này, chỉ có khi độ kiếp mới có thể sử dụng. Tác dụng của mọi được phẩm được tăng gấp đôi, tốc độ khôi phục sinh mệnh và pháp lực của bản thân sẽ tăng lên gấp đôi trong 12 tiếng đồng hồ. Hiện giờ ta đang thử xem uy lực của trang bị và thiên kiếp trước.”

“Tên Phong Vân Nộ đáng chết, thế mà không nói.” Phá Toái nói với giọng căm hận.

Đường Hoa bắt tay thành loa kêu: “Huy Hoàng, có phải đang có một bầu nữ nhân xinh đẹp trần truồng lượn lờ trước mặt dụ dỗ người không?”

“Đừng có làm trò mà!” Sương Vũ vội vàng kéo Đường Hoa ngồi xuống. Tên này đã tự sướng đến tinh trùng lên não rồi hay sao ấy, người ta đang độ kiếp chứ có phải xem phim tình dục đâu mà.

Không ngờ ở giữa màn sấm sét, Huy Hoàng chột xấu hổ hỏi lại: “Người... Sao người biết thế?”

“Oa!” Nghe thấy thế này, ánh mắt bầu sỏi lập tức sáng quắc lên ngay, bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm chưa được trông thấy nữ nhân không mặc y phục rồi đây...

Đường Hoa lại kêu lên: “Lần trước ta xem chút nữa đã bị sụp hố chết ngắc rồi đó, người phải cẩn thận à!”

Một anh bạn cấp tốc lao tới bên người Đường Hoa: “Đại ca, có Riko Tachibana không?”

“Gia Tử Gia Tử! Có Mihiro không?” Phá Toái bắt kể hình tượng, vội hỏi.

“Có, có điều hình như có treo mấy miếng vải...”

“Khụ!” Sương Vũ bóp bóp nắm đấm, sát khí tỏa ra tứ phía.

“Có hết có hết!” Đường Hoa vội nói một câu có lệ, rồi ngồi xuống một cách đoan chính bên cạnh Sương Vũ.

Sương Vũ nửa cố ý lại nửa vô ý hỏi: “Thường xem AV à?”

“Không phải không phải!” Lần đầu tiên Đường Hoa cảm thấy xấu hổ.

“Xem nhiều không tốt cho thân thể đâu.”

“...” Lần đầu tiên Đường Hoa cảm thấy khá là xấu hổ.

“Gia Tử!” Phá Toái kích động mon men mò qua nắm lấy tay Đường Hoa: “Giúp ta luyện một tuần nữa nhé, một tuần nữa thôi.”

“Vì sự sướng của huynh đệ, không có vấn đề!” Đường Hoa gật đầu lấy một thứ ra đưa cho Phá Toái: “Cái này người cầm lấy, đến lúc chịu không nổi nữa thì đeo lên.”

“Ta không đeo b...”

“Là kính biến dạng.” Đường Hoa vội ngắt ngang ngay, thẳng nhai này bị tình trùng lên não mất rồi."Tương tôn như tôn": luôn tôn kính nhau như ngày đầu mới cưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 227: Bất ngờ

Chương 227: Bất ngờ

Cái khiến toàn bộ mọi người phải bất ngờ chính là kẻ luôn đại biểu cho chính nghĩa - Huy Hoàng - thế mà trong giờ đầu tiên đối phó với trận hình lửa thể của các mỹ nữ đã liên tiếp gặp nạn. Có đến mấy lần hấn thậm chí còn quên cả uống thuốc nữa, nếu không nhờ có bảy bạn hữu đứng đó hô hào thì chắc đã sớm tuyên bố thất bại mất rồi.

Bọn Đường Hoa rất là hiểu Huy Hoàng, nhưng bởi vì rất hiểu cho nên lúc này họ mới nhìn mà không hiểu nổi. Lẽ nào là thật sự khát khao quá lâu rồi, cho nên đói quá đành ăn bánh trong tranh sao? Ngay cả người xem AV thâm niên như Phá Toái đây mà cũng hiểu chuyện gì là quan trọng, cũng chỉ muốn quệt mấy dòng nước miếng trong thời khắc khẩn yếu mà thôi. Nhưng biểu hiện lúc này của Huy Hoàng thì... Thực là chênh với cái thân phận cao thủ lắm.

“Sao lại vậy chứ?” Đường Hoa nhỏ giọng nói thầm.

“Hấn là không phải đâu!” Phá Toái chỉ: “Lại nữa kìa, ở chính giữa tia sét này uy lực lớn lắm, nhưng hấn lại không tránh đi mà cứ đón thẳng, đã vậy tiên kiếm trong tay chỉ biết tự động bảo vệ chủ, chứ không được chỉ đạo ngăn cản gì hết.”

Tôn Minh lắc đầu: “Tin nhắn không tới được, không biết thế nào rồi đây.”

“Kìa!” Sương Vũ hướng về một phía, trề môi ra.

Đám người Đường Hoa cùng nhìn lại, thấy Quàng Khăn Đỏ đang một mình buồn bực cúi đầu bóc hạt dưa... Phải, là bóc chứ không phải là ăn,

nàng hung tợn cắn hạt dưa trên tay thành hai nửa, rồi dùng tay xé xác nó ra làm tám khối.

“Nếu các người biết nữ nhân yêu dấu của mình đang nhìn cảnh trần trường của nam nhân khác, không biết các người sẽ nghĩ gì đây?” Sương Vũ hỏi.

“Choáng! Sẽ không là thật đó chứ, con bé này lẽ nào mới yêu lần đầu thôi à?”

“Đúng, người ta đúng là thế đấy, hơn nữa tâm tư lại rất rất đơn thuần nữa kìa.” Sương Vũ chỉ vào Đường Hoa: “Đều do huynh cả, không có việc gì đi lắm mồm làm chi? Huy Hoàng vốn là người thành thực, thấy cái bộ dạng hiện giờ của Quàng Khăn Đỏ, lại đang trong giai đoạn yêu nhau nồng nhiệt thế này thì chắc chắn hẳn chẳng có tâm tư gì đi độ kiếp đâu, còn hận không thể lập tức xông ra nói cho người ta biết người hẳn yêu duy nhất là nàng đấy chứ.”

Đường Hoa xấu hổ nói: “Mấy cái đứa con nít này, sao lại dán dính tình yêu với tình dục lại với nhau chứ?”

“Khụ!” Phá Toái nhỏ giọng nói: “Nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói thì không sai. Phế lão sư nói rồi mà.”

“Mặc Tinh, thu phục nàng.”

“Ừ ừ!” Mặc Tinh ném vỏ hạt dưa đi rồi chạy tới bên cạnh Quàng Khăn Đỏ, lấy một sợi dây chuyền lòe lòe ánh kim ra.

“Oa! Đẹp thật đó.” Quàng Khăn Đỏ quan sát sợi dây chuyền này hồi lâu, yêu thích đến không nỡ buông tay, hỏi: “Mua đâu thế? Hình như cửa hàng của hệ thống không có bán mà?”

“Đương nhiên là không có bán rồi. Có điều nếu người tiêu phí ở tổng mọi cửa hiệu châu báu trong Song Kiếm trên năm nghìn kim, sẽ lấy được một tấm thẻ hoàng kim chí tôn. Người chơi có tấm thẻ này trong tay khi ở ngoài dã ngoại có thể tùy cơ gặp được tiên thương buôn lậu. Sợi dây này là do ta bỏ ra tám trăm kim mua từ trong tay hẳn đấy, tên là Giọt Lệ Của Vương Mẫu, nghe nói là khi bảy tiên nữ hạ phàm... Còn nữa, nghe nói khi tiêu phí đến một vạn kim là có thể lấy được thẻ bạch kim chí tôn, có cơ hội

gặp được ma thương buôn lậu. Hai vạn kim là có thể lấy được thẻ kim cương chí tôn...”

“Thật sao?” Quàng Khăn Đỏ hăm mộ lăm: “Đẹp quá đi, ta có thể mang thử được không?”

“Có thể chứ! Ta có thể cho người mượn một tuần luôn.”

“Thật sao? Cảm ơn Mặc Tinh.”

Đường Hoa cúi đầu dặn dò: “Về sau ra ngoài, đừng có nói là ta quen biết hai nữ nhân này nhé, đặc biệt là Mặc Tinh... Không được, ta phải đăng báo nói rằng ta không quen biết nàng mới được.”

Phá Toái: “Giống như trên, thật là mất mặt quá mà!”

Cái dây chuyền ghê nào thế này? Nếu là vào trong tay Đường Hoa thì đã chơi một chiêu sóng Dâm Đăng cho nổ mất toi rồi, vậy mà vào tay các nàng thì yêu chết yêu sống vậy đấy. Còn tiểu cô nương này nữa, thế mà đã quẳng năm ngàn kim ra ngoài cửa sổ rồi đấy, một món tiền biết bao nhiêu người mơ ước cứ thế đã bị trả lại cho Ốc Vít, đổi lại một đồng trang sức ăn không thể ăn dùng không thể dùng mất rồi. Mà càng đáng sợ hơn chính là nhìn cái vẻ đầy nhiệt tình kia của Mặc Tinh thì có vẻ như đang có ý đồ lấy được thẻ kim cương chí tôn luôn đấy.

Tuy Quàng Khăn Đỏ dưới sự dẫn dắt của Mặc Tinh vĩ đại đã có dấu hiệu sa đọa, nhưng bù lại là bên Huy Hoàng coi như đã ổn định rồi. Ai trên đời cũng có thể nhìn ra được, Huy Hoàng này thật lòng với Quàng Khăn Đỏ lắm. Đường Hoa không khỏi suy nghĩ tới vài vấn đề: một, chuyện vừa gặp đã yêu lẽ nào không chỉ tồn tại trên phim sao? Hai, vấn đề tình cảm của mình hình như vẫn còn có tiềm lực để khai thác tiếp.

Giờ đầu tiên dưới tình huống tim nhảy lên cổ họng cũng đã trôi qua. Kể từ giờ thứ hai mới là bắt đầu diễn luyện đao thật kiếm thật. Cứ mỗi một tiếng đồng lại có hai lượt kỹ năng chữ màu kim. Từ pháp thuật cho đến kỹ năng, từ thương tổn vật lý tập thể cho đến thương tổn thuộc tính dạng bao trùm, tóm lại là các loại thủ đoạn cứ liên miên bất tận.

Đường Hoa nhìn Huy Hoàng ung dung tự nhiên ở trong đó mà không khỏi cảm thán. Tiên kiếp vẫn tốt hơn nhiều, nếu đổi lại là mình với trang bị lẫn tu vi hiện giờ thì hồi đó gặp phải tiên kiếp, vậy chỉ nằm ngủ rồi đứng giờ uống thuốc thì hơi có khoa trương, nhưng bảo không cần xuất toàn lực vẫn có thể thoải mái thông qua thì đúng là sự thực. Đâu như hồi đó mình độ kiếp thứ hai xong, trong túi Càn Khôn chỉ còn được có mấy thứ linh tinh lặt vặt... Không đúng, chính xác là ngay mấy cái thứ vụn vặt cũng chẳng còn nữa.

“Huynh đệ, công đức khó kiếm mà!” Phá Toái u sầu nói: “Ta theo đuổi Nhược Hân đã gần một năm rồi, vì kiếm được manh mối cái Tiên Nhạc Ma Khúc kia cho nàng mà đã hỏi hết mọi NPC trong Thái Nguyên, rồi cư dân của cả ba thành thị còn lại ta cũng không tha nữa. Ta còn nhớ năm trước có cái nhiệm vụ kia, ta phải bắt kẻ trộm, mà phần thưởng của nhiệm vụ là tiên cầm. Ta phải bỏ suốt cả ba ngày thời gian, vận dụng đến ba mươi tên huynh đệ lật tung cả cái Hàm Dương lên mới bắt nổi kẻ trộm ấy. Nhưng đến khi nhận phần thưởng rồi suýt chút nữa ta muốn tự sát luôn, hóa ra đó không phải là tiên cầm, mà là một con tiên cầm, là một con thú nuôi mới! Bà nội! Thật là một tên NPC không bằng cả cầm thú mà!”

Tinh Tinh góp vào: “Đúng đó! Hơn nữa nhiệm vụ công đức thì không thể buông bỏ giữa chừng. Chẳng hạn như có một nhiệm vụ kia cộng 10 điểm công đức, nếu buông bỏ thì sẽ bị trừ 30 điểm, mà còn khó làm nữa. Thế cho nên sau khi vượt qua kiếp thứ nhất thì ta đã quyết định thà là du sơn ngoạn thủy chứ không thêm nhận mấy cái nhiệm vụ xuống cống tìm mèo hay là lên núi tìm bà lão nữa rồi. Các người thì khỏe lắm, muốn độ kiếp thì cứ huyết tẩy một cái trấn nhỏ là xong ngay.”

“Quá trình tuy đau khổ, nhưng cũng còn đỡ hơn cái chuyện tim thót lên cổ họng khi độ ma kiếp mà?” Đường Hoa nhìn Huy Hoàng đang nhàn nhả đằng kia: “Không có gì cần nói nữa, Huy Hoàng qua chắc rồi.” Cũng giống như chuyện đi thi đại học vậy, học sinh ưu tú miệt mài gian khổ học tập suốt 12 năm trời thì thi khá thoải mái, trong khi đó học sinh học dở ham chơi biếng học thì ngoại trừ lúc gần thi phải luống cuống đi ôn phao ra, còn phải luôn cầu nguyện cho đề bài ra giống với tủ mình vừa ôn cấp tốc nữa. Ngoài ra có người còn cầu cho có chuyện làm rối loạn kỷ luật phòng thi, rồi sắp bàn thi thuận lợi quay bài, rồi giám thị cận thị thật nặng, v.v... Nếu chơi trò ném đồng xu thì cũng còn phải xem vận may lớn đến thế nào. Đương nhiên nếu người mong dựa vào cái trò này để vượt qua kỳ thi đại học thì chẳng thà đi mua vé số đi cho xong, nếu trúng được mấy ngàn vạn, vậy người có thể cúi đầu nhìn xuống mấy tên học sinh giỏi sắp phải phấn đấu tới hai mươi năm kia rồi. Trong cái xã hội mà kim tiền là tối thượng này,

kim tiền đã trở thành tiêu chuẩn duy nhất để đo đếm xem một người có thành công hay không. “Tám giờ rồi!” Phá Toái nhìn lại thời gian.

“Đây không phải là độ kiếp. Lão bà ta đánh ta còn đau hơn cái này nhiều!” Tuy người đang độ kiếp là Huy Hoàng, nhưng trong lòng Đường Hoa vẫn có chút bất bình. Dựa vào cái gì mà đám chơi ma bọn ta phải nửa chết nửa sống, còn bọn chơi tiên lại ung dung nhàn nhã như vậy chứ? Đường nhiên hẳn cũng biết là người ta làm chuyện tốt, còn mình lại thuộc dạng giết người phóng hỏa, hai bên khác nhau hẳn về bản chất, nhưng cho dù biết thì cũng không can hệ gì tới việc hẳn cần nhẫn cả.

“Ừ... Sau này có thể thử xem nhé!” Sương Vũ cười một tiếng, nói: “Huynh nhớ nha, là huynh yêu cầu bị đánh đó.”

“Hiện giờ cũng có thể đánh mà!”

“Kính tởm!” Phá Toái, Tinh Tinh, Tôn Minh cùng tập thể tỏ vẻ khinh bỉ. Vợ chồng son tán tỉnh nhau trước mặt bà con, thực là mất đạo đức quá mà.

Đúng lúc này Mặc Tinh đang nhiệt liệt thảo luận việc phối hợp đồ trang sức và y phục với Quàng Khăn Đỏ đột nhiên nhảy dựng lên: “Không hay!”

Tiếng nàng kêu rất lớn, khiến toàn trường phải đưa mắt qua nhìn, thậm chí cả Huy Hoàng đang độ kiếp cũng bị giật mình, không kịp chặn lại tuyệt chiêu Thiên Đạo Tuyệt Kiếm đang đánh tới, thành ra ống máu bị mất đi phân nửa.

“Ây, người đừng có kêu loạn chứ!” Đường Hoa vô cùng bất mãn, nói: “Người ta đang độ kiếp, người tưởng là đi chơi à? Thất bại thì điểm công đức mất hết, phải làm lại từ đầu đó.”

“Không phải!” Mặc Tinh nói gấp: “Có người định hại tiểu Lang.”

“Hại thế nào?”

“Cũng không biết có việc gì mà đang có mấy trăm người vây quanh tiểu Lang ở thành đô. Hơn nữa, tiểu Lang giết mấy người xong, phát hiện bị trừ không ít điểm công đức. Vốn hẳn chỉ còn có chừng một ngàn điểm, nhưng đánh vài lượt xong giờ chỉ còn ba trăm nữa là phải độ kiếp rồi. Mà đám người này vẫn còn đang vây quanh hẳn.”

“Liên can gì đến ta?” Đường Hoa nói: “Hắn làm gì không chạy vậy? Nếu hẳn muốn chạy thì ngay cả ta cũng khó ngăn mà?”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Mặc Tinh ấp úng nói.

“Nhưng mà khắp thành đô đều đang treo biểu ngữ mắng Tinh Tinh, hơn nữa lời lẽ còn rất khó nhìn, khó nghe đúng không?” Tôn Minh nói: “Mặt khác, không phải là mấy trăm người, mà là hơn một ngàn hai trăm người đang muốn tập thể hại Sát Phá Lang, khẩu hiệu lại còn rất chính nghĩa nữa: vì dân trừ hại.”

“Người đã sớm biết rồi à?” Mặc Tinh hỏi.

“Đúng vậy. Sáu ngày trước, do một người thần bí tổ chức. Hơn nữa hẳn còn đăng tin lên một góc nhỏ ở Song Kiếm nhật báo nữa: Nhà ai có bảo vật bị người ta cướp? Người liên hệ là một người chơi sinh hoạt cấp 30.”

“Vậy sao người không nói sớm?”

“Ha ha!” Tôn Minh cười nói: “Số người biết việc này có rất nhiều, sao người không hỏi vì sao chẳng ai báo với người nào? Thực ra bản thân ta lại cảm thấy họ nói có lý đấy. Chẳng hạn như Gia Tử này, có hư hỏng đến mấy cũng chỉ là khiến người ta bị chút thiệt thòi, hoặc là hại bên này đỡ bên kia thôi. Nhưng tiểu Lang thì lại là trắng trợn cướp bóc. Chơi trò chơi thì người có năng lực lớn, người là vua, có điều người lại bị người ta vơ được nhược điểm thì là lỗi ở người rồi. Người thử nghĩ xem, người đánh BOSS đến bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng bị người ta một kiếm cướp mất thì người thấy thế nào? Đúng, trước kia Gia Tử cũng từng trải qua, nhưng đã sớm thu tay rồi. Hơn nữa da mặt Gia Tử dày, chiêu này vô dụng với hắn... Lại nói, lúc Gia Tử độ kiếp, số người muốn giết hắn còn ít à? Ở bãi cát có trận Bát Quái lúc đó, bạn thì có mấy chục, còn kẻ thù đến mấy chục vạn đấy.”

“Ta thật sự không biết mà.” Đường Hoa vội giơ tay: “Gần đây ta vẫn cứ lêu bêu nơi biển Đông với Phá Toái và Tinh Tinh, tới sáng nay mới đến đây đấy. Ta thấy người nên lập tức bảo Sát Phá Lang chạy mau đi, đừng có để cho tên đó hơn, chưa chuẩn bị gì mà đã độ ma kiếp thì chỉ có chết thôi.”

Phá Toái vỗ ngực an ủi: “Mặc Tinh yên tâm, nếu thật sự Sát Phá Lang không còn nữa thì có người khi dễ người, bọn ta cũng sẽ không mặc kệ đâu.”

Vẫn là Sương Vũ có chút ý kiến xây dựng: “Mặc Tinh, người bảo tiểu Lang liên hệ với Thần Chi Linh Vực đi, nếu họ đưa mấy ngàn người đến thì

chuyện gì cũng có thể dẹp được hết mà.”

“Muội đã liên hệ rồi, nhưng Mông Mông, Phi Thường Kiếm với Thăng Giả Vi Hậu Vi Vương đều đang ở Sơn Hải giới hết. Bây giờ phải làm sao đây?” Mặc Tinh nhìn qua Sương Vũ: “Sương Vũ tỷ, tỷ có thể giúp không?”

“Cái này...” Sương Vũ tỏ vẻ khó xử: Thực ra trong đám bọn họ có không ít người thuộc Song Sư. Như vậy đi, người cũng là thành viên của Song Sư, xong việc này rồi ta sẽ chịu trách nhiệm bắt họ phải xin lỗi người, đồng thời cũng sẽ công khai xin lỗi cả trên Song Kiếm nhật báo và Vô Biên đặc san nữa.”

“Được rồi... Để muội tự đi vậy.” Mặc Tinh không nói gì thêm, khởi kiếm bay đi ngay.

“Thực ra... Lần trước ở tửu lâu muội nói nhân phẩm của Sát Phá Lang không tốt... Là muội đã biết có người đang định hại hắn phải không?” Đường Hoa hỏi.

“Phải!” Sương Vũ thừa nhận: “Huynh có biết Sát Phá Lang có thù với bao nhiêu bang hội không? Nói vậy đi, cơ hồ có một nửa số bang hội từng bị tên này cướp BOSS đấy. Loại người này mà hiện giờ không trừ thì nếu thực sự qua được kiếp thứ hai, vậy về sau thấy hắn là phải ngoan ngoãn dâng BOSS ra mới có thể lưu được cái mạng mất. Lại nói, huynh cũng không phải là chưa từng bị hắn cướp mà, có điều vì huynh gian xảo hơn hắn nên hắn mới không thành công thôi. Nếu thực sự hắn thành công cướp được, vậy huynh có định trả thù không?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 228: Vì dân trừ hại

Chương 228: Vì dân trừ hại

“Huynh vẫn phải đi nhìn xem mới được.” Đường Hoa lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái hộp thật to màu hồng đào đưa cho Sương Vũ: “Định lát

nữa đưa cho Huy Hoàng. Nếu huynh không về kịp, muội đưa cho hần giúp huynh nhé.”

“Vâng!” Sương Vũ nhận lấy rồi dặn dò: “Tốt nhất là nên có kế hoạch một chút... Mặt khác muội nhắc trước một câu nhé, nếu tiểu Lang thực sự qua được kiếp thứ hai rồi thì sẽ trở thành mối họa lớn nhất trong Song Kiếm đấy.”

“Huynh thấy chắc mấy người bọn Thăng Giả Vi Vương đều biết trước hôm nay Sát Phá Lang sẽ có phiền phức, cho nên mới lui hết vào trong Sơn Hải giới đấy. Bởi vậy nếu tiểu Lang thực sự qua được kiếp thứ hai rồi thì... Theo như phán đoán của huynh, hần có trở thành mối họa lớn nhất trong Song Kiếm không chưa biết, nhưng trở thành mối họa lớn nhất cho Thần Chi Linh Vực là chắc chắn nhe. Còn nữa, nếu hần hung hăng càn quấy quá thì mai sau huynh sẽ liên thủ với Huy Hoàng trăm yêu trừ ma, như vậy còn có thể tăng lên hào quang cho hình tượng của bốn Gia Tử nữa.” Đường Hoa cười hề hề: “Thân là ông chủ phía sau màn của tờ báo lớn nhất, huynh cam đoan lão công của muội đây làm gì cũng sẽ có lời chứ không lỗ đâu.”

“Huynh làm kiểu đó là loại ‘nhận bay qua cũng rút trụi cả lông’ đó chứ có gì mà hay?” Sương Vũ che miệng cười nhẹ: “Nhìn huynh kìa, giúp ai nấy cũng phải kiếm cách mà thiếp vàng lên mặt mình mới được. Có đôi khi muội rất thắc mắc là huynh vì muốn chơi vui cho nên mới vơ vét lợi lộc, hay vì vơ vét lợi lộc cho nên mới ham chơi đây.”

“Hai cái đó có gì khác nhau đâu?”

“Cái đầu nghĩa rằng huynh chỉ là một đứa con nít lớn xác mà chưa lớn tính, còn cái thứ hai thì nghĩa rằng huynh là một kẻ ham muốn ích lợi, lòng dạ thâm sâu.”

“Cứ từ từ nghĩ đi!” Đường Hoa nhảy lên trên bàn quát: “Huy Hoàng, ta yêu ngươi.”

“...” Xx người tên Gia Tử chết tiệt. Huy Hoàng bị tiếng quát này khiến chân tay cuống cả lên. Có nên lập tức chứng minh mình không phải dân đồng tính không? Chắc không cần đâu nhỉ? Nhưng Quàng Khăn Đỏ lại ngây thơ như thế, chỉ sợ sẽ coi trò đùa này là thực mất... Có điều, Sương Vũ

đang ở ngay bên cạnh, còn đang cười nữa, chắc Quàng Khăn Đỏ sẽ hiểu thôi...

Bầy bạn hữu gấp gáp rống lên: “Cẩn thận đó!”

“Chuyện gì thế?” Huy Hoàng vội vàng quay đầu lại, không thấy gì cả, nhưng lại cảm thấy chân mình bị siết lấy, rồi thấy mình đã bị một nhành dây leo trói nghiêng vào một tảng đá lớn mất rồi, mà kỹ năng chữ màu kim Huyền Hoàng Thiên Kiếm thì lại đang áp tới nữa. Ta đệt, ông phải quy tiên mất thôi. Huy Hoàng lo lắng, mà Huyền Hoàng Thiên Kiếm lại đánh ra điểm bạo kích nữa, toàn thể người xem đều hồn phi phách tán cả...

Một luồng ánh sáng trắng chớp lên, Huy Hoàng ngây ngốc xuất hiện giữa không trung. Hắn không nhि nhăng, lập tức rống lên với Đường Hoa: “Gia Tử chết tiệt, tính chơi chết ta à?”

Bầy bạn hữu lập tức coi Huy Hoàng như thần nhân liền, rõ ràng bị kỹ năng màu kim tốc độ không nhanh nhưng uy lực cực mạnh như thế đánh trúng người, thế mà không những không chết, lại vẫn còn đầy cả máu lẫn pháp nữa.

“Huy Hoàng, coi chừng lát nữa ta bắt người phải trả ta tám ngàn tiền lá bùa Lời Chú Của Bồ Tát đó.”

“Móa, không phải lúc trước nói là năm ngàn sao, sao lại tăng thêm ba ngàn nữa rồi?” Huy Hoàng nhớ tới một câu nói: chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi nhất. Tiểu nhân thì là bạn mình, còn nữ nhân thì là bạn gái của mình, từ vụ độ kiếp hôm nay mà suy, lẽ nào mệnh của mình phạm tới Khổng Tử à? Lẽ nào sớm hay muộn gì cũng sẽ phải chết ở trong tay hai loại người đó sao? Huy Hoàng thất thần mất rồi.

“Cừ từ từ chơi vui nhé, ta đi đây. Ta hy vọng đã lưu lại cho người một vết thương tâm hồn vĩnh viễn không mờ phai đấy. Oa ha ha ha ha...” Đường Hoa vung khí đen một nhát, chớp mắt đã biến mất giữa Côn Lôn rồi.

* * * * *

Tình hình hiện giờ của Sát Phá Lang rất bất lợi, điểm công đức của hắn chỉ còn cách mấy chục nữa thôi. Hắn có rất nhiều lựa chọn, chẳng hạn như xông ra ngoài, chẳng hạn như tự sát, chẳng hạn như mặc kệ người ta... Nhưng hắn lại lựa chọn lưu lại. Lưu lại để bảo vệ Mặc Tinh. Thực ra hắn

cũng hiểu rõ rằng Mặc Tinh không cần được bảo vệ, bọn chúng mắng nhiều như vậy, cũng treo nhiều biểu ngữ như vậy, mục tiêu hoàn toàn chỉ là mình mà thôi, sau chuyện này Mặc Tinh sẽ được phần bồi thường nên có, dù sao người ta cũng có bạn bè mà... Nhưng mình thì sao? Những người mà mình cho là bạn - đám Mông Mông, thế mà đã bị bày nòng cốt lâu đời của Thần Chi Linh Vực xui khiến, bỏ rơi mình mất rồi.

Sát Phá Lang không trách những người đang vây quanh nhục mạ hắn. Đi ra ngoài lẩn lộn, cũng phải tới lúc trả nợ thôi, đừng nên oán trời, mà cũng đừng nên trách đất. Sát Phá Lang bình thản lắm, hắn biết nếu mình không cướp những con BOSS kia thì đã không nuôi nổi thanh Ma Kiếm cứ mỗi cấp lại cần một thanh tiên kiếm kia rồi. Tuy hắn biết rõ ràng đây là một cái bẫy, nhưng cho dù bản thân hắn có hàng trăm ngàn khuyết điểm đi nữa, thì cái dũng khí bảo vệ cho ích lợi của nữ nhân của mình hắn vẫn còn có, cho dù là có vạn kiếp bất phục đi nữa... Trách nhiệm, hai từ này có khi rất là hư ảo, nhưng vẫn tồn tại ở trong lòng một ít người.

Mặc Tinh đã đến được một thời gian rồi, nhưng nàng lại phát hiện ra mình không làm được cái gì cả. Tuy có rất nhiều người nhắn tin cho nàng biết rằng họ không phải đang nhắm vào nàng, tuy nàng cũng đã kéo Sát Phá Lang định thoát khỏi thành đô, nhưng chuyện này dường như đã thoát khỏi phạm trù của trò chơi, nên cho dù có dũng khí bạt ngàn của một người lớn lên trong quân doanh bộ binh, nàng vẫn cảm thấy bất lực lắm. Mọi chuyện đang hướng theo hướng tồi tệ nhất mà phát triển.

“Sát Phá Lang, cướp BOSS của ta, coi coi người chạy hướng nào?” Giữa không trung đột nhiên dâng lên sát khí đằng đằng, Sát Phá Lang còn chưa kịp ngẩng đầu lên xem là ai thì đã bị một con mãnh hổ do khí đen nện trên đất biến thành nhào tới nuốt chửng. Dính phải chiêu này, hắn kinh hãi cực kỳ, đồng thời cũng lập tức biết người mới tới là ai ngay.

Hắn kinh là vì với Ma Kiếm hộ thân, thế mà chiêu này vẫn xử được tới ba phần ống máu của mình luôn, mà trong trò chơi này, kẻ có lực công kích như thế hắn chỉ biết duy nhất có một người, chính là tên Đông Phương Gia Tử khốn kiếp kia. Vì sao lại là khốn kiếp? Vì Sát Phá Lang bất bình lắm,

lần nào mà ông không bị người cướp chớ, có lần nào ông cướp được của người đâu?

Nhưng hãn không có cơ hội mở miệng, vì Đường Hoa đã từ bỏ tổ hợp kỹ năng nhỏ liên tục của Phá Toái lĩnh ngộ được cảnh giới thiên nhân hợp nhất rồi... Tức là đại chiêu tổ hợp hết thấy không gián đoạn, dùng mãi cho đến khi nào toàn bộ pháp lực trống không mới thôi. Đầu tiên là Vô Định Vũ Trụ, sau đó là sóng Dâm Đăng, rồi chơi một cái Thần Quang bảo tháp, tiếp đó là Vô Định Ngân Hà, cuối cùng chơi thêm một chiêu Hậu Nghệ Xạ Nhật cung bằng một thanh phi kiếm thất giai màu lam... Không ai có thể sống sót được dưới đợt oanh tạc này. Đối mặt với lực công kích siêu cường của Đường Hoa, các cao thủ đều biết là nhất định phải liều chết mới chọi được. Nhưng dưới tình huống bị đánh lén bằng một đại chiêu liên tù tì thế này, mặc cho người có là đầu đồng tay thép cũng phải bị tạc thành bột phấn thôi.

Bởi vậy Sát Phá Lang đã chết rồi... Đường Hoa đảo cặp mắt trắng dã rồi rống giận: “Sát Phá Lang, lăn ra đây cho ông!” Bầy người xem đều cảm thấy tên này như có mối thù cướp vợ với Sát Phá Lang vậy. Lẽ nào lời đồn Mặc Tinh vốn là vợ hãn mà đạo này giang hồ đồn là thật à? Chắc là thật rồi. Bầy người xem nhìn cảnh Mặc Tinh bay lên giữa không trung, đỡ Đường Hoa đang bị mù xuống dưới đất mà mặt chảy đầy lệ thì đều nhận định chắc chắn nàng đang rối rắm vì mối quan hệ tay ba nên mới khóc đây.

“Ta còn cho rằng người... người sẽ không đến chứ.” Mặc Tinh quệt quệt nước mắt: “Ta biết thế nào người cũng sẽ đến mà.”

“Rốt cục là người biết ta sẽ đến hay không đến chứ?” Đường Hoa buồn bực ghê, cái lối nói của con bé này sắp vượt cả mấy ông thiền sư tám mươi tuổi rồi đấy. Thâm, thật là thâm lắm.

“Dù sao ta cũng biết là sẽ tới!” Mặc Tinh cười một cái, rồi nói: “Người tốt với ta nhất.”

“Ây, ta có lão bà rồi! Đừng có châm ngòi như vậy à.”

“Người biết ý ta mà.”

Hai người vừa đáp xuống đất, lập tức đã có hơn chục người vây qua, thần sắc đều có vẻ tức tối lắm. Kẻ cầm đầu thế mà là người mà Đường Hoa biết luôn... Nhưng tên gì ấy nhỉ? Hình như là một tên nòng cốt của Thần

Chi Linh Vực đấy. Kẻ-mà-ai-cũng-chẳng-biết-là-ai này tức giận bùng bùng quát: “Đông Phương Gia Tử, người làm ra chuyện hay rồi đấy. Ta đệt...”

Một chiêu đánh hấn thành ánh trắng, xong Đường Hoa móc móc lỗ tai: “Dư nghiệt của Sát Phá Lang thì đừng có mà lớn tiếng với ca. Mọi người nghe đây, Đông Phương Gia Tử ta không đội trời chung với Sát Phá Lang, lần sau có ai trông thấy ta giết hấn thì đừng có mà cản nhản đấy. Nếu muốn đệt điếc gì đấy, đừng trách ta ác tay.”

Một anh bạn rơi lệ đầy mặt: “Gia Tử ca, bọn này không hề có bất cứ ý gì ngăn ca giết hấn cả.”

“Cảm ơn, huynh đệ.” Đường Hoa bắt tay với tên này: “Coi bộ huynh đệ cũng là người bị tên dã súc kia hại. Về sau có tin về tên này thì cứ nhản ta nhé, ta gặp lần nào giết lần đó.”

“Bọn ta là...”

“Không cần phải nói gì cả. Sau này chỉ cần là chuyện giữa mọi người với Sát Phá Lang thì cũng là chuyện của Đông Phương Gia Tử ta.” Đường Hoa múa tay một cái, một luồng khí đen ngút trời bốc lên, hóa thành một tấm biển lớn, trên viết bốn chữ to: Vì dân trừ hại. “Đây là tôn chỉ làm người của bốn nhân... Bằng hữu Huy Hoàng của ta vẫn còn đang độ kiếp, sau này mới mời mọi người uống trà được, chào mọi người nhé!”

“Ta...” Anh bạn kia còn muốn nói gì đó nữa, nhưng Đường Hoa đã giống như một tia chớp, biến mất tiêu rồi, chỉ còn lưu lại tấm biển kia bồng bênh trong gió mà thôi.

“Đừng có nói nữa, coi chừng hấn coi ngươi là đồng đảng của Sát Phá Lang rồi nhắm vào bang hội của ngươi đó. Tên này bản lĩnh cao như vậy, ngươi đâu thể nào mỗi ngày cho ngàn người canh giữ đá Kiếm Tiên của bang hội đâu phải không?” Một chị gái kia mang lòng tốt đến khuyên bảo anh bạn không cam tâm này.

“Đa tạ mỹ nữ đã nhắc nhở, còn chưa thành giáo...”

“Thi Thi, Thi của thi ca.” Mỹ nữ này chìa danh thiếp ra.

“Giám đốc công ty Quan hệ xã hội Song Kiếm Hoàn Cầu?”

“Bất kể là giết người hay là phóng hỏa, hay là cứu người chữa bệnh, chỉ cần có tiền thì không có chuyện gì là chúng ta không làm được.”

* * * * *

“Ta nói với người này, người bảo Sát Phá Lang cẩn thận một chút đi, đừng ở không nhằm nơi nào nhiều người mà tới đó. Mẹ của hắc không dạy hắc là nơi nào nhiều người đừng đi sao? Mặt khác, nhớ nhắc hắc con chó sống lâu được là nhờ biết kẹp cái đuôi đó.”

Mặc Tinh trả lời tin nhắn: “Ta biết rồi. Hôm nay thực cảm ơn người lắm, nếu không có người thì ta không biết phải làm sao nữa.”

“Cảm ơn cái gì, bạn bè cả mà. Nếu họ không lợi dụng tên của người thì ta chẳng thèm đến đâu. Thực ra Đạo gia có câu nói này hay lắm: việc mà làm tận thì duyên cũng sẽ tận. Người bảo dã súc tự đề tỉnh bản thân đi.” Đường Hoa nói khoác mà không biết ngượng miệng, dạy dỗ người ta xong thì đóng bản tin. Đề tỉnh cái gì chứ, lẽ nào Hitler thường xuyên đỡ mấy bà cụ già qua đường là có thể thắng được chiến tranh thế giới thứ hai à? Lẽ nào Từ Hi thường xuyên mang Lý Liên Anh đi ngắm cá vàng là sẽ không bị đào mộ sao? Nếu người vừa này giết Sát Phá Lang là một người khác thì đã sớm bị quần chúng phân thân rồi. Quý cũng sợ ác nhân, câu nói này tuy không phải sáng sủa cho lắm, nhưng lại phản ánh một sự thực rất là bất đắc dĩ trên đời, đặc biệt là khi ác nhân cũng có nhân quyền.

* * * * *

Trên ngọn XX của núi Côn Lôn vang lên đầy trời tiếng hoan hô, cuối cùng Huy Hoàng cũng đã lết qua được mười hai tiếng đồng hồ rồi. Mười hai tiếng đồng hồ này quả thật là kinh hãi tới tấp, trong lòng Huy Hoàng vẫn còn dư chút khiếp sợ. Nhưng phải nói là thiên kiếp cũng không phải là thứ đáng sợ nhất, thứ đáng sợ nhất chính là lòng người. Từ khi tên Gia Tử chết tiệt kia rời khỏi, mình không còn dính phải bất cứ trù ẻo gì nữa.

“Gia Tử có việc phải trễ một chút mới tới, đây là quà huynh ấy đưa cho người.” Sương Vũ chìa chiếc hộp màu hồng đào kia ra.

Thực ra... Gia Tử đúng là bạn tốt đấy, trong cả đám người cũng chỉ có mình hắc tặng quà mà thôi. Huy Hoàng thầm cảm thán một câu rồi mở hộp ra. “Ầm” một tiếng, một nắm đấm găng lò xo từ bên trong chiếc hộp bật ra chuẩn xác nện trúng mũi Huy Hoàng. Trên nắm đấm này còn có mực nước với đủ thứ thuốc nhuộm nữa. Huy Hoàng với Sương Vũ cùng khóc cười

không được mà mắng Đường Hoa. Còn Quàng Khăn Đỏ thì lại quên rằng đây là trò chơi, sẽ nảy mới, cho nên tức tức móc một chiếc khăn tay ra lau cho Huy Hoàng liền.

Còn có thư nữa này. Phá Toái nhặt lá thư rớt trên mặt đất lên rồi đọc: “Huy Hoàng ca, đầu tiên xin chúc mừng ngài đã độ kiếp thành công rực rỡ ánh vàng. Bốn Gia Tử đã chuẩn bị cho ngài một trò vừa mừng vừa kinh đây. Sau trò vừa mừng vừa kinh này nếu có muội muội đưa khăn tay cho ngài thì không những chứng tỏ rằng nàng là đồ ngốc xít, mà còn chứng tỏ rằng nàng có ý với ngài nữa. Còn nếu nàng lau mặt luôn cho ngài, thì không những chứng tỏ rằng nàng vô cùng ngu dốt, mà còn chứng tỏ rằng bọn này sắp phải uống rượu mừng rồi đây. Một đám mà có được mỹ nhân, công khai được cái tình trạng lén lút bấy lâu nay, thế là đã hoàn thành xong tâm nguyện của ngài rồi nhé. Khởi cần cảm tạ ta nhiều. Gia Tử, ngày X tháng X năm X.”

“Thượng Đế ơi, xin đừng để cho hăn biết là con vừa mới mắng hăn nhé.” Sương Vũ cầu nguyện.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 229: Yêu nghiệt hoành hành

Chương 229: Yêu nghiệt hoành hành

Tuy Huy Hoàng giao du rất rộng rãi, nhưng quy mô buổi mừng lại không sánh bằng được với của Đường Hoa. Trong số ba người độ kiếp thành công đã biết, Phong Vân Nộ thành công xong thì kéo một bầy bạn bè đi uống nước mì, Đường Hoa thì được đám đồng bọn đặt bao cho hết mọi tửu lâu ở trong thành đô, mặc dù thực sự chỉ dùng có một cái thôi. Huy Hoàng chất phác hơn, đã không phải là người thành công đầu tiên thì kín tiếng một tí vẫn tốt, thế là chỉ đặt bao có hai tửu lâu ở trong một trấn nhỏ gần Côn Lôn.

Có điều bởi vì khách đến nhiều quá, nên NPC ông chủ đảo mắt một vòng, túm bàn ra xếp ngoài đường cái luôn. Trãi đến tám mươi cái bàn rồi mà vẫn không có nổi ghế trống, hơn nữa người chơi còn đang lục tục chen chúc đến nữa kia. Mỗi lần ngửa đầu uống rượu, Huy Hoàng đều nhìn lại mớ tiền trong túi Càn Khôn của mình. Ngồi uống suốt ngày hôm nay hẳn không lưu ý việc gì khác, chỉ chăm chăm xem tung tích của Đường Hoa ở nơi đâu thôi, để tránh khỏi tình huống đáng xấu hổ tính tiền mà túi tiền lại hóp.

Kết quả lại chứng minh rằng hẳn đã lo quá nhiều, vì Thư Sinh với Nhất Kiếm đã tới, bao hết mọi tiêu phí ở đây rồi. Đám bạn hữu ở đây đều phấn khởi không thôi, lúc trước còn nhẹ miệng một tí, nhưng giờ thấy đã có nhà tư bản bỏ tiền ra bao quân, thế là miệng đều há bự ra, từ thịt sư tử châu Phi cho đến rau cải mặt trăng, cứ cái nào mắc thì chọn cái đó. Cho dù Thư Sinh là người có túi tiền dày cộm, nhưng thấy phong thái của bầy sói thể này cũng không khỏi thềm sợ đến ba phần.

“Chúc mừng phát sáng nhé!” Hầu như toàn bộ mọi người đều chúc mừng bằng một cái câu này, cũng y như người ta chúc mừng Đường Hoa bốc khói vậy. Kiếp thứ hai, một khi qua được thì tức là đã bước qua một lần ranh. Cho dù với cái bản lĩnh rác rưởi như của Phong Vân Nộ thì hiện giờ nếu Sát Phá Lang muốn làm lật hẳn, chỉ sợ cũng khó khăn lắm.

Xem Huy Hoàng người ta trâu thế nào đi, ánh kim chớp lên một cái, một kiếm hóa thành vạn kiếm ào ào lao ra. Tay lật lên, vạn kiếp hợp nhất, biến thành một con rồng bằng kiếm nhe răng gầm lên. Chưa nói tới lực sát thương, chỉ mỗi khí thế này thôi cũng đã đủ để khiến mọi người kinh hãi vài phần rồi. Nhìn tiếp tới kiếm nộ, xuất ra một nhát, vốn không có chữ gì nay đã có chữ màu kim, hủy núi diệt rừng thiệt là sảng khoái ghê ấy.

Toàn bộ mọi người không chút keo kiệt phát ra ánh mắt hâm mộ của mình. Những chiêu này đầu tiên là cực ngẫu, cực rộng, thứ hai là ngoại hình nay có khí tiên gia bay bổng tiêu sái lại càng khiến chúng rục rờ hơn. Đương nhiên những loại kỹ năng biến hóa này đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm trù của những kỹ năng học được trong môn phái rồi, chúng đã có thể tùy theo ý định của người dùng mà biến hóa. Chẳng hạn như kỹ năng sơ cấp Côn Lôn Tuyệt Kiếm đấy, vốn là 200% uy lực bản phi kiếm thẳng ra, nhưng

hiện giờ phi kiếm đã có thể ngoạn hướng được rồi. Chỉ cần người thao tác tốt, vậy có thể dùng kỹ năng này như một cái boomerang luôn. Còn kỹ năng hóa thành vạn kiếm kia nữa, thực ra nó là kỹ năng trung cấp Côn Lôn Huyền Kiếm mà thôi, vốn chỉ hóa được thành bảy thanh, có kèm theo chút ít xác suất mê hoặc thôi hà. Tóm lại, nếu trước khi độ kiếp thứ hai chỉ là tu đạo cầu tiên, vậy sau khi qua được rồi sẽ tương đương với cá vượt long môn, từ đây bắt đầu lên trời xuống biển, bắt rồng trăm giao, gặp tiên kiến thần, thỏa sức du hành, không nơi nào là không thể ghé, không chỗ nào là không thể thăm. Ma - Tiên hai giới cũng sẽ mở cửa với người, ngang bằng với việc toàn bộ bản đồ đều mở cửa với người, muốn đi đâu là đi chỗ đó vậy.

* * * * *

Ba người độ kiếp mà mọi người biết đều đã thành công, dựa theo kết quả tính toán thì xác suất là 100%. Song Kiếm lập tức bị bao phủ trong bầu không khí giành giật độ kiếp liền. Huy Hoàng là người thành thật, không những kỹ càng tỉ mỉ kể rõ quá trình độ kiếp, mà còn kèm theo cả những điều tâm đắc, với lại số liệu trang bị của mình nữa. Đồng thời hắn còn báo cho mọi người biết thế này: độ kiếp có nguy hiểm, khi độ cần cẩn thận.

Vì Quàng Khăn Đỏ cũng có dự định sẽ độ kiếp, nên Huy Hoàng đành tiếp tục bỏ bê bày bạn hữu, cùng phu nhân làm nhiệm vụ tiếp. Quan hệ giữa hai người đã công khai, nên Quàng Khăn Đỏ đã bớt đi rất nhiều sự câu nệ và ngượng ngùng, hai người anh anh em em, một đôi gian phu dâm phụ cuối cùng cũng đã dám nắm tay nhau bước trên đường cái. Đường Hoa thì không cần phải nói rồi, lại bị Phá Toái kéo đi làm cu li tiếp. Bà thầy ăn chục điểm kinh nghiệm Tinh Tinh dĩ nhiên cũng không lạc đàn, bám dính theo ngay. Nhược Hân muốn đi theo lắm, nhưng Phá Toái lấy lý do tiểu biệt thăng tân hôn, nữ nhân là phải ở lại tiễn biệt chinh nhân để chối từ.

Trước khi ba người lên đường có một nốt nhạc đệm phát sinh, đó là Sát Phá Lang dùng ngữ khí cực kỳ cừu hận nhắn một tin nhắn cho Đường Hoa. Đường Hoa đọc tin xong buồn bực lắm, mình rõ ràng là giúp hắn, không cảm ơn thì thôi, thế này là thái độ gì chứ? Có điều tin nhắn mới đến của Mặc Tinh tức khắc trả lời cho mối nghi hoặc của Đường Hoa ngay. Thực ra

đơn giản lắm, Sát Phá Lang hiện giờ ở cấp 59 và 95% ống kinh nghiệm, tức là đã bị Đường Hoa đánh cho rớt mất 5% kinh nghiệm, thành ra tụt cấp. Rớt 5% thật ra không phải là chuyện lớn gì, nhưng cái tệ chính là Ma Kiếm của Sát Phá Lang đã lên tới thất giai rồi, hiện giờ không tới cấp 60 thì người ta không cho trang bị. Không có Ma Kiếm trợ giúp, Sát Phá Lang muốn kiếm trở lại 5% kinh nghiệm này thì khó khăn lắm lắm lắm, nếu không có cao thủ kéo cấp thì cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai đâu, đặc biệt là khi bây giờ Đường Hoa đã rất ác ôn trình bày sự tình này trên Vô Biên đặc san, thế là số người muốn giúp Sát Phá Lang quay về cấp 20 đã có ước chừng một quân đoàn rồi.

Vì sao lại công bố chuyện riêng tư của người khác thế? Nguyên nhân đơn giản lắm, cái tên này thế mà sau khi mình cứu hãn, hãn lại nhả một cái tin ác độc như thế này tới mình đây, không chơi hãn thì chơi ai bây giờ? Bởi vậy, Sát Phá Lang từ vị trí bận tâm làm sao đi giết người đã xuống thành bận tâm làm sao đừng bị người giết, phải trải qua một cuộc sống ngày ngày trốn Đông chạy Tây. Mà điều cực cực chết người chính là, sau khi biết được Sát Phá Lang lấy oán báo ân, Tinh Tinh đã mỗi ngày đúng giờ tuyên bố tọa độ của Sát Phá Lang một lần trên Vô Biên đặc san. Bởi vậy, hầu như mọi người đều kiên định cho rằng Đường Hoa đúng thật là hóa thân của chính nghĩa, là anh hùng của nhân dân cả.

Ngày thứ ba sau khi đám người Đường Hoa đến biển Đông, Sát Phá Lang đã bị đánh chết đến ba lần. Mọi người đều rất ăn ý, tuyệt đối không có đi đánh lầy đến Mặc Tinh. Dưới sự đau khổ, cuối cùng Sát Phá Lang cũng đành nguyền rủa hạ Ma Kiếm xuống thành lục giai. Việc này không chỉ có nghĩa là hãn còn phải luyện cấp tiếp, mà còn phải một lần nữa tiêu phí một thanh tiên kiếm thất giai để làm lại nhiệm vụ thăng cấp nữa.

Sau việc này, lòng cừu hận của Sát Phá Lang đối với Đường Hoa lại càng mãnh liệt hơn. Nghe nói hiện giờ mỗi bữa ăn mà Sát Phá Lang không ăn cà thì không vui, đồng thời trong túi Càn Khôn còn có chứa tới ba mươi cân cà sống, dùng để phát tiết lửa giận ngoài bữa ăn nữa.

Bởi vậy mới nói, làm người tốt làm chuyện tốt, chưa chắc sẽ có hồi báo tốt mà.

* * * * *

Thằng bé Phá Toái thật là xui xẻo, đã gần thăng cấp đến nơi rồi mà còn bị lật thuyền trong mương, chết ngắc một lần, thế là nhóm ba người bọn Đường Hoa lại phải lêu bêu trên biển Đông thêm hai ngày nữa. Ngoài mặt thì thông cảm với chuyện Phá Toái bị chết toi, nhưng trong lòng Tinh Tinh lại mừng thầm, có hai cỗ máy gạt điểm kinh nghiệm công suất lớn này, mình không cần phải làm gì cả, thật sự là còn sướng hơn cả xài chương trình ăn gian nữa đấy.

Lên đến cấp 60 rồi, đồng thời cũng biết sự việc của Sát Phá Lang xong, Phá Toái mãnh liệt yêu cầu luyện thêm 15% nữa để đề phòng bị chết. Đường Hoa - hiện giờ đã run cả người, nghĩ đến biển là muốn nôn - nghiêng rằng đồng ý đề nghị này. Trong lòng hăn thầm thề rằng trong những năm còn sống nếu còn đi đến biển nữa thì Phá Toái sẽ bị lão bà hăn đập tàn nhẫn một lần.

Cũng ngay lúc này có một tin dữ truyền đến, đó là một người bạn của Phá Toái, với lại một người bạn nữ của Tinh Tinh - một ma kiếp một tiên kiếp đều thất bại hết. Theo kết quả điều tra thì người bạn kia của Phá Toái ngay giờ đầu tiên cũng không qua nổi, còn bạn của Tinh Tinh thì đến giờ thứ năm tiêu hao hết được phẩm mà bị kỹ năng chữ màu kim giết chết. Vô Biên đặc san công bố hai vụ việc thất bại này, giống như chích cho đám người chơi đang nóng đầu một liều thuốc an thần vậy, từ đó độ kiếp hay không độ kiếp đã trở thành chuyện mà mọi người nghĩ đến còn nhiều hơn ăn cơm luôn.

Khi Phá Toái được 10% ống kinh nghiệm, Sương Vũ đến đây tra xét. Đương nhiên Sương Vũ là một nữ nhân đã thành thực, sẽ không chơi cái trò nhảm chán như thế này, nàng đến là để thông báo cho mấy người ở đây một tin: mới xuất hiện một nhiệm vụ của hệ thống: bắt yêu nơi Đại Hưng. Nhiệm vụ này bất cứ ai cũng có thể nhận được ở bất cứ quan phủ của thành thị nào, nghe nói là hoàng cung của Đại Hưng có cung nữ bị yêu quái gây thương tổn, theo chuyên gia là đạo sĩ Mâu Sơn giải thích, thì đám này không phải là tinh linh yêu quái của Trung Nguyên, cần phải có nhân tài dị sĩ đến giải quyết, thành ra hoàng đế nhà Tùy mới tuyên bố lệnh này. Mỗi

khi tru diệt được một tên yêu ma trong Đại Hưng hay Trường An, sẽ được thưởng 200 kim, nhưng nếu giết sai một tên NPC cư dân sẽ bị phạt 100 kim, giết sai một tên quan thất phẩm là 500 kim, giết sai hoàng đế sẽ bị phạt 10.000 kim. Thủ lĩnh tru diệt được yêu ma sẽ được phong hầu vạn hộ, tặng bảo kiếm Long Tuyền, được long khí hộ thể vĩnh viễn. Thời gian treo giải là 15 ngày, địa điểm là bên trong hai thành Đại Hưng và Trường An. Trong thời gian treo giải, cửa cung mở ra với tất cả mọi người chơi.

“Cũng tức là giết vạn tuế phạt một vạn, giết thiên tuế phạt một ngàn à?” Đường Hoa sờ sờ cái cằm: “Dựa theo số tiền đang gửi trong ngân hàng thì bốn Gia Tử phải cải danh là Tiền Nhiều Quá rồi đấy. Thế nào, các người có hứng thú không?”

“Đương nhiên là có rồi!” Tinh Tinh lập tức trả lời ngay.

Phá Toái: “Ta không có hứng thú, lát nữa ta đi mò trang bị đã. Dựa theo tiêu chuẩn của Huy Hoàng.”

“Một trăm kim một trăm kim lẻ thế này ta thì không có hứng thú, có điều ta nghe nói là cái long khí hộ thân này có thể tăng thêm 10% lực công kích và 20% lực phòng ngự khi đối đầu với các loại quái không phải hình người đấy. Tuyệt đối là thần khí hàng đầu, thậm chí cả khi đối phó với thiên kiếp đó nha.”

“A?” Trong mắt Phá Toái lấp lóe ánh sao: “Đã như vậy thì đi xem xem cũng không tệ đâu.”

“Thu binh quay về Trung Nguyên nào!”

* * * * *

Đại Hưng là đô thành của triều Tùy, thực ra là một thành thị được xây thêm bên cạnh Trường An mà thôi, cũng tức là nơi mà hiện giờ người ta gọi là Tây An Thiểm Tây đấy, sau này nhà Tùy mới dời đô đến Lạc Dương... Khi Đường Hoa đến được Trường An, nơi đây đã là biển người núi người rồi, tới mấy chục vạn người chơi đang chạy tới chạy lui bên trong thành. NPC cư dân theo mệnh lệnh của hoàng đế bèn mở rộng cửa phòng ra chờ người chơi đến điều tra, nhất thời khắp nơi gà bay chó sủa, cha kêu mẹ khóc...

“Yêu nghiệt, chạy đi đâu?” Một tên người chơi đang ngăn lại một nữ tử tuyệt sắc ở trên nóc kỹ viện.

Nữ tử tuyệt sắc này đau khổ van xin: “Nô gia không phải là yêu nghiệt đâu.”

“Xem kiếm!” Tên người chơi này tâm địa sắt đá, không hề động lòng mà xuất một kiếm ra đánh nữ tử này thành ánh trắng ngay. Sau đó hần nhìn lại bảng tin của hệ thống, rồi hô to một tiếng: “Ya, lại hai trăm kim nữa rồi, phát tài phát tài rồi!”

Đường Hoa bay qua nghi hoặc hỏi: “Huynh đệ, sao người biết nàng ta là yêu quái thế?”

“Đây là bí mật làm ăn!” Anh bạn này đặc ý trả lời.

“...” Đường Hoa mở khí đen lên liền. Người không thỏa mãn lòng tò mò của bốn Gia Tử, bốn Gia Tử cho người biết thói ăn ở của bốn Gia Tử ngay.

Anh bạn này cũng khá là thông minh, ngó thấy đây là tên ma đầu trong truyền thuyết, bèn vội tìm cái bậc thang bước xuống ngay: “A, đây chẳng phải Gia Tử ca đó sao? Thực ra ta cũng không dám chắc chắn nàng là yêu quái đâu, chẳng qua cứ ai xinh đẹp thì cứ giết là không lầm rồi.”

“Xinh đẹp thì giết à?”

“Đúng vậy! Ta đã giết năm người rồi, chỉ sai có một lần thôi, kiếm được bảy trăm kim rồi.” Anh bạn này hạ thấp thanh âm: “Nghe nói người xinh đẹp nhất là Độc Cô quận chúa bên trong hoàng cung đấy.”

“Vậy sao người không giết?”

Anh bạn này vội lắc đầu: “Nàng là bát thiên tuế.”

“Ta đệt cộng đậu!” Đường Hoa vã mồ hôi. Giết sai là bị phạt 8.000 kim, còn giết đúng cũng chỉ được có 100 kim, cái chuyện mua bán lỗ vốn kiểu này phỏng chừng không có mấy ai dám làm đâu.

* * * * *

“Làm sao hạ thủ đây ta?” Tinh Tinh nhìn đồng bừa bọn trong thành mà nhức đầu. Đưa cái tên Yêu Nghiệt Phương Tây vào, phép bói trả lời là không có người này, đưa vào tên Yêu Ma Phương Tây, nó trả lời là đang ở Bồng Lai. Ừm... là tên của người chơi! Cho dù có là thần bói thì cũng có khi bị hạn chế thật.

Phá Toái đề nghị: “Không bằng đi hoàng cung xem đi. Bên kia là nơi có yêu quái làm loạn đầu tiên, ta phỏng chừng mười phần có tám chín là thủ lĩnh của bọn chúng đang ở trong đấy đấy.”

“Ừ...” Đường Hoa trầm tư, đột nhiên lại trông thấy một người đang vội vã cưỡi ngựa lao về phía hoàng cung, ánh mắt bèn sáng lên: “A, Vũ Văn Thác! Đến sớm không bằng đến đúng lúc. Các huynh đệ, đuổi theo nào.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 230: Đếm Ngược

Chương 230: Đếm Ngược

Ngay lúc Đường Hoa đang chuẩn bị theo dõi Vũ Văn Thác, chợt Phá Toái mắt sắc chỉ tay hô: “Hương hai giờ có mỹ nữ.” Đường Hoa quay đầu nhìn qua, quả nhiên là có một mỹ nữ tuyệt sắc, trên mặt bôi đầy lọ nghe đang chạy như điên. Chiêu này... Hình như đám dân bán nước hồi thời kỳ kháng Nhật thường dùng này, không cầm vũ khí lên thì chỉ có thể bôi lọ nghe thôi chứ sao. Vì sao lại biết nữ nhân bôi lọ nghe là mỹ nữ? Nguyên nhân đơn giản lắm, không phải mỹ nữ thì người ta bôi lọ nghe để làm gì?

“Oa, có mỹ nữ!” Bọn Đường Hoa còn chưa có động tĩnh gì, đám người chơi ở gần đấy - hiển nhiên cũng là người đồng đạo - vừa thấy bộ dạng nàng này khả nghi, kẻ tay chân chậm thì hô một tiếng, tay chân nhanh thì tung phi kiếm pháp thuật ra oánh liền.

“Đệt bà, dám cướp mỹ nữ với Đông Phương Gia Tử ta sao?” Đường Hoa tức giận bừa bừa, khí vương bát lan tràn khắp toàn thân.

Nhưng... Sự thật lại chứng minh rằng trước sức mạnh của quần chúng, bất kể là khí vương bát hay là khí vương chén gì đó cũng đều sẽ bị bỏ qua hết thôi. Mấy cao thủ còn chưa kịp nhúc nhích một cái ngón tay, quần chúng đã sớm bỏ trốn mất dạng hết ráo rồi, chỉ còn để lại một vệt sáng trắng nơi đó.

Thân là người phát hiện đầu tiên, Phá Toái còn giận hơn Đường Hoa nhiều. Đường Hoa chỉ là bị người ta phớt lờ, còn hắn thì chính xác là bị đoạt mất mỹ nữ đây này: “Tên chết bầm nào cướp, báo danh ra đây!”

“...” Toàn thể quần chúng đã mất dạng hết rồi. Đối mặt với kẻ ác bá, người không nên nói đạo lý với hắn làm gì, mà cũng đừng nên bảo là người không có cướp, bởi vì bất kể là người có cướp hay không, kẻ ác bá cũng sẽ mần thịt người rồi. Bởi vậy hành động chia nhau mà chạy mới là hành động sáng sáng suốt nhất, nếu không thì sao người ta lại bảo ‘pháp không xử chúng’ chứ?

“Tay chân chậm thì ăn cơm thừa mà.” Phá Toái cúi đầu ỉu xiu bất đắc dĩ nói: “Ta còn cho rằng hai thằng bọn mình đã là lưu manh lắm rồi, nhưng không ngờ người vô sỉ hơn, cộng với không sợ chết hơn lại đầy rẫy chung quanh thế đấy.”

“Ai... Ta đậu xanh nhà nó, Vũ Văn Thác mất tích rồi.” Đường Hoa nói: “Tinh Tinh, bói xem.”

“Người ta là thần khí chuyển thế, bói không ra.” Tinh Tinh cũng nghe lời mà hờ hững tung đồng tiền lên: “Quả nhiên, hệ thống báo là Vũ Văn Thác hiện đang ở Trung Nguyên.”

“Hòa thượng trốn được chứ miếu vẫn còn đây.” Đường Hoa phất tay: “Tiến quân về hoàng cung.”

* * * * *

“Đội cung nữ này trông có vẻ ngon lành đấy.” Thấy một đội cung nữ đi ngang qua trước mặt bọn mình, Đường Hoa thốt lên.

“Đứng lại!” Phá Toái kêu một tiếng, sau đó đi đến trước mặt đội này, nói: “Báo họ tên.”

“Thúy Hoa!”

“Liên Hoa!”

“Thượng Quan Tâm Hải.”

Phá Toái ‘xoẹt xoẹt’ xử lý Thượng Quan Tâm Hải ngay, sau đó nhìn lại bảng tin hệ thống rồi rất hài lòng nói: M”ỹ nữ, lần sau thứ nhất là đừng có chơi họ kếp, thứ hai là đừng có lấy cái tên dễ nghe như vậy nhé. Tên ngẫu như vậy thì nằm vùng thế nào?”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Trúng rồi à?”

“Đương nhiên!” Phá Toái phát tay: “Các người có thể đi rồi.”

Đám cung nữ xem như không có chuyện gì xảy ra, lại chỉnh tề xếp thành hàng bước tiếp phía trước. Tinh Tinh đột nhiên kêu một tiếng: “To stop!”

Một cung nữ lập tức dừng lại một chút.

Tinh Tinh ném tiền đồng ra xử lý ngay, sau đó nhìn lại bảng tin hệ thống rồi ra dấu chữ V: “Ya!”

Đường Hoa choáng váng: “Vây cũng được à?”

“Cho ta xin đi, người ta là yêu ma phương Tây đó, ít nhất cũng phải biết tiếng Anh đó mà.”

“Rủi đâu người ta là yêu ma nước Pháp thì sao?”

“France, to stop!” Tinh Tinh đặc ý trả lời.

Đường Hoa cả giận phát tay: “Đưa ả quỷ ngốc này đi chém đi.” Thân là cao thủ cao cao thủ mình đây còn chưa có khai trương, mà Phá Toái với Tinh Tinh đã mỗi người kiếm được 200 rồi, trong lòng thật là bất mãn lắm nớ...

* * * * *

Năm tên thái giám tuần tú bị ba người chặn lại. Ừm... Các cung nữ xinh đẹp trên cơ bản đều đã bị chặt xong hết rồi, giờ chỉ còn dư lại thái giám thôi. Trừ hai dạng này ra, còn lại thấp nhất cũng đều là nhất thiên tuế cả, đưa tay chém xuống thì cái gánh trong lòng nó nặng lắm. Cho dù là kẻ giàu sụ như Đường Hoa thì chém vạn tuế gia xong cũng phải tuyên bố phá sản ngay, còn chém thiên tuế gia thì cũng có thể phải khổ sở đến mấy ngày.

“Tính danh!”

“Tiểu Quế Tử, Tiểu Lý Tử, Tiểu Cầu Tử, Tiểu Hải Tử, Tiểu Liên Tử.”

Không có vấn đề nào! Đường Hoa thấy nhức đầu, bèn hỏi tiếp: “Ai là yêu quái?”

“...” Năm người cùng lắc đầu.

Đường Hoa lấy năm cây tăm ra: “Mỗi người rút một cây, rút trúng cây ngấn thì là yêu ma.”

Năm tên thái giám này rất phối hợp, mỗi người rút một cây.

Tia chớp lóe lên, xử lý ngay tên thái giám cầm cây tăm ngẩn. Phá Toái với Tinh Tinh đưa mắt nhìn nhau, ca ca, trò này nhằm quá đi hà, cho dù người có ghen tị với chỉ số thông minh của bọn ta, thì cũng không cần phải ngược đãi cái bóp tiền của mình như vậy chứ? Nhưng không ngờ Đường Hoa lại nhảy dựng lên mừng rỡ: “Oa, vậy mà trúng rồi! Có phải thật không đó?”

“Không phải chứ, vậy cũng được à?” Phá Toái với Tinh Tinh không biết phải nói gì, chỉ đành hỏi ông trời mà thôi, vận hên của người này thật là sáng tới một mức khiến người ta kinh khủng rồi.

* * * * *

“Đây là gian phòng của Độc Cô quận chúa kia à?” Đường Hoa chỉ vào một tiểu viện giống y như một cái chợ đang kia, hỏi. Ít nhất cũng có tới trăm người chơi đang tra xét chung quanh nơi này, thậm chí ngay cả mấy hạt bụi cũng muốn lượn lên nghiên cứu xem nó có phải là đất của Trung Thổ hay không nữa.

Trong tiểu viện có 3 NPC, Tinh Tinh chỉ vào một NPC đang nhè nhẹ phẩy quạt thưởng thức trà, hỏi: “Kia có phải là Độc Cô quận chúa không?”

“Gợi cảm thật đấy!” Phá Toái lập tức khen một tiếng: “Có điều cứ cảm thấy có gì đó bất thường.” Bông tai màu bạc, trên đầu cài đồ trang sức hình hoa mẫu đơn màu tím, váy dài màu đỏ tía, đai lưng màu lam, khăn lụa màu vàng, mang lên trên thân thì tuy xinh đẹp động lòng người đấy, nhưng vẫn cứ thấy có gì đó quái dị.

Tinh Tinh nói: “Nhìn diện mạo ta cũng cảm thấy có gì đó quái quái.”

“Là khí chất!” Đường Hoa từng làm chân chạy nghề, gặp người cũng nhiều: “Khí chất này có phần như hương vị của một nữ cường nhân, hẳn không thể nào xuất hiện trên người một thiếu nữ tuổi này được.”

“Giết hay không?”

“Đừng...” Đường Hoa vội nói: “Nếu giết đúng thì còn đỡ, chứ rủi đâu giết sai thì... Chín ngàn kim, bán người với Tinh Tinh đi cũng không gom đủ nữa là, cứ thế người chẳng cần đi độ kiếp nữa làm gì, cứ đi làm công cho Ốc Vít từ giờ đến khi đến được hành tinh M là đủ rồi đấy. Còn nữa, nữ nhân này có nhiều điểm đáng ngờ vậy mà sao mọi người không hạ thủ chứ? Điều

này nghĩa là mọi người đều cho rằng nữ nhân này có khả năng chính là một cái bẫy do Ốc Vít đặt ra đó.” Cái bụng tiểu nhân không phải là lúc nào cũng vô dụng đâu, ít nhất thì dùng để phỏng đoán tâm tư của tiểu nhân sẽ rất là hữu dụng đó. Lại nói, trên đời này còn có quân tử sao? Đáp án đương nhiên mọi người đều biết rồi, bởi vậy dùng cái bụng tiểu nhân mà suy thì trên cơ bản sẽ là một sai mà chín đúng cho coi.

“Vậy tức là không thể giết sao?” Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: “Vậy chúng ta đến hoàng cung làm gì?”

“Nàng ta thì không dám giết, nhưng có một người dù có bồi thường vạn kim cũng phải giết.”

“Ai?”

“Vũ Văn Thác!” Đường Hoa phát tay: “Mọi người tản ra tìm đi, lát nữa sẽ mai phục hắn. Ta xem xem hắn có thể xuyên thời không từ Quỷ Môn quan đến Dương Quan đạo được không đây.” Đường Hoa sờ sờ lại thanh tiên kiếm lục giai ở trong túi Càn Khôn, đây là đồ ngẫu nhiên kiếm được ở biển Đông, lát nữa xem có thể đổi thành một thanh thần khí hay không đây.

“Ây ây!” Tinh Tinh hỏi: “Quan phủ lại tuyên bố nhiệm vụ, nói là bắt tặc hái hoa ở Lạc Dương.”

“A?” Phá Toái hỏi: “Vậy tuân theo đúng tình tiết của vụ án, có phải chúng ta nên phỏng vấn nữ tử bị hái hoa trước không?”

Tinh Tinh quật cho Phá Toái một nhát: “Là kẻ trộm hái hoa mẫu đơn, do Võ Tắc Thiên tuyên bố treo giải. Tổng cộng có ba mươi tên trộm, giết chết một tên sẽ được năm trăm kim, giết sai một tên trừ hai trăm.”

Phá Toái thắc mắc: “Sao hai nhiệm vụ này lại cùng lúc phát ra thế?”

“Việc này vẫn chưa rõ. Có lẽ Trường An sắp dính cái nạn kín người rồi, cho nên mới tăng thêm nhiệm vụ để phân tán người chơi đi đấy.” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Còn có một khả năng nữa, đó là Ốc Vít đã coi thường trí tuệ của các người chơi, cho nên vốn là sự kiện mười lăm ngày, nhưng trong hai ngày đã bị giết hơn phân nửa rồi, mà ngay cả chị đại cũng đang bị phần đông người chơi chăm chú theo dõi nữa.” Đường Hoa nhìn về phía Độc Cô quận chúa.

“Gia Tử, ý người là...?”

“Nữ nhân này nhất định có vấn đề.”

Tinh Tinh nói: “Mọi người đều biết có vấn đề hết, nhưng cái vấn đề là không ai dám động thủ cả.”

“Ta có cách đây. Cứ giết hai ả tỳ nữ bên cạnh ả, nếu là yêu quái thì bốn Gia Tử đây sẽ bỏ ra chín ngàn kim cương một lần chết sống với ả ta ngay. Nếu đúng là loài người, vậy nhiều nhất thua lỗ hai trăm kim thôi.” Đường Hoa nhìn hai người, nói: “Nếu các người muốn giết, ta tuyệt đối sẽ không cướp đầu nha.”

“Đừng, vẫn mời ngài thì hơn!” Phá Toái với Tinh Tinh cùng khách sáo một câu.

* * * * *

“Giết!” Đường Hoa nhắm vào tỳ nữ bên trái, Phá Toái nhắm vào tỳ nữ bên phải, cùng lao ra. Chỉ lỗ 200 kim mà thôi, tuy không phải là số nhỏ, nhưng ba người bọn Đường Hoa chẳng ai thèm để vào trong mắt cả.

Nhưng hai ả tỳ nữ này không giống với các NPC khác, không bị miêu sát như mấy cái công trình tàu hủ ngoài đời, mà cùng toát ra khí đen, rồi tỳ nữ bên trái thì tay cầm tỳ bà, tỳ nữ bên phải thì tay mọc ra móng sắc, cùng vỗ lại.

Phá Toái với Đường Hoa là hai tên thành tinh, ngó thấy hệ thống thông báo là tấn công nhưng người ta không chết xong thì lập tức trốn chạy liền. Hai tỳ nữ cùng thất bại.

“BOSS!” Bầy người chơi thấy thế thì tinh thần chấn động, bèn không nói nhì nhảnh, đao thương kiếm kích búa rìu câu xoa hết thấy đều ‘ân cần’ bay qua ngay.

Nhưng không ngờ kết quả lại khiến đám người chơi cùng hồn phi phách tán. Trong số trăm người thế mà có đến bảy phần bị đánh hụt, mà cho dù có đánh trúng thì lại càng sững sốt hơn, thế mà chỉ gây được có chừng mấy chục máu!

“Tỳ bà tinh cấp 72, hồ ly tinh cấp 75!” Một khi BOSS hiện thân, vậy phép Giám Định của hệ thống sẽ có hiệu quả liền, một anh bạn kia rất rất vô tư báo cáo lại tình huống đang xảy ra.

Ngay lúc đó, đột nhiên trên đỉnh đầu tràn ngập ánh sáng đỏ như máu. Mọi người cùng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cái khe đỏ như máu ở phía trời Tây lúc trước đang đột nhiên kịch liệt nở rộng ra. Nơi nó bao trùm, bầu trời mặt đất núi rừng sông hồ đều bị nhuộm thành một màu máu hết.

“Chuyện gì thế này?” Một bên là hai con BOSS mạnh mẽ đang truy sát, một bên là dị tượng của trời đất đột ngột phát sinh, mọi người đã bị loạn như mớ bông bong.

Một tràng phát thanh của hệ thống càng khiến đám người loạn hơn: “Đếm ngược 24 tiếng đồng hồ sẽ bắt đầu đợt xâm lấn của yêu ma phương Tây. Thành thị cỡ lớn bị chiếm lĩnh sẽ biến thành thành thị cấp trung, đồng thời sẽ hủy bỏ chức năng truyền tống của thành thị đó. Mọi cơ sở hạ tầng của thành thị bị chiếm có khả năng sẽ bị phá hư hoàn toàn, đồng thời giá hàng sẽ vĩnh viễn tăng lên gấp ba. Nơi trú quân của bang hội nếu bị chiếm lĩnh sẽ bị giáng cấp, mọi cơ sở hạ tầng sẽ có khả năng bị phá hư hoàn toàn. Thời gian yêu ma phương tây xâm lấn sẽ là hai tháng, trong vòng hai tháng này nếu đánh chết được thủ lĩnh của chúng là ma vương, vậy toàn bộ yêu ma sẽ lùi lại. Những người chơi bị giết chết trong quá trình xâm lấn thì hồn phách sẽ rơi vào trong địa ngục của ma vương. Nếu không thể chạy trốn khỏi nhà giam, vậy 12 tiếng sau sẽ sống lại nơi môn phái.”

“Trong mấy ngàn năm lịch sử của Trung Quốc, Trung Thổ liên tục bị xâm lấn. Cảnh nước mất nhà tan đã diễn ra không chỉ là một lần hai lần rồi. Hung Nô phạm biên, quân Nguyên giết chóc, quân Thanh Gia Định ba lần đồ sát, Dương Châu mười ngày đầm máu. Một dân tộc cổ xưa sáng lạn sẽ không thiếu những tài nhân dị sĩ, nhưng cũng sẽ không thiếu những vụ nội đấu không ngừng nghỉ. Hỡi các đồng bào, vì quyền lợi sinh tồn có thể sẽ bị thách thức, xin hãy cầm lấy vũ khí của các người lên, đoàn kết nhất trí, cùng hộ gia vệ quốc!”

Phá Toái đang bỏ trốn bị những lời này kích thích, thân thể chấn động, bèn quay đầu lại quát: “Xử hai con ả kỹ nữ kia!”

Bầy người chơi cùng hưởng ứng: “Xử bọn nó!”

Đường Hoa cũng xoay người lao trở lại với mọi người. Hắn là người thông minh, biết ý nghĩa chân thực của sự kiện này đã lớn hơn ý nghĩa bên

mặt ngoài nhiều. Loài người tới hành tinh M, mọi cường địch ở tinh hệ cạnh bên đều sẽ nhìn trộm ngay. Cũng giống như chiến tranh thuốc phiện của Trung Quốc đấy, ai cũng đều mong muốn vơ vét được chút ít gì đó từ trên thân những người đã sống yên ổn ở hành tinh M cả. Đoàn kết đối ngoại, chính là điều kiện sinh tồn cơ bản của loài người ở trên hành tinh M.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 231: Ứng Chiến

Chương 231: Ứng Chiến

Hai con BOSS cao cấp biến thái đến cỡ nào? Đây không phải là vấn đề, bởi vì một khi quần chúng nóng đầu lên, mấy chục vạn người bất kể sống chết mà vây quanh BOSS, thì kết cục của con BOSS này đã coi như bị xác định rồi.

Phá Toái đã chết rồi, rất nhiều người đã chết rồi, nhưng họ vẫn còn sống. Đường Hoa còn sống... À, đúng thực là hãn vẫn còn sống. Dưới sự phán đoán chính xác khách quan chưa bị người cổ xúy, thì một người có phải là anh hùng hay không tùy thuộc vào chuyện hãn đã chết hay chưa. Đương nhiên, sau khi chết rồi thì sẽ dễ trở thành anh hùng hơn, ít nhất thì khi người khác lập bia mộ cho người, cũng sẽ chẳng có ai đi so đo với một người chết cả.

Nhưng mọi người lại thích phán đoán một cách chủ quan, cho nên... Tuy Đường Hoa một mình đơn đấu với tỷ bà tinh, tuy Đường Hoa là người tạo ra thương tổn lớn nhất, nhưng cái vinh dự của anh hùng vẫn rơi vào thân kẻ đã chết là Phá Toái. Đương nhiên Đường Hoa sẽ không để ý đến mấy thứ này, đây là một trận chiến hiểm có mà hãn dốc toàn lực ra chiến đấu, đánh thật là đã nghiền lăm lăm. Chơi trò chơi làm sao cho đã nghiền là được rồi, cần thiết chi phải rảnh rỗi kiếm thêm vinh dự vinh diệc làm chi? Tục ngữ có nói rất hay mà, súng bắn vào con chim đầu đàn. Đường Hoa không bao giờ chịu học theo cái phẩm đức vĩ đại của Huy Hoàng đâu.

Hai con BOSS đã đền tội rồi, nhưng thân là con BOSS lớn nhất, Độc Cô quân chúa lại bị Vũ Văn Thác đột ngột xuất hiện mang theo xuyên không đi mất. Trước khi biến mất, tên này nói với bảy người chơi: “Đây... là tình yêu.”

Bảy người chơi cùng X!

* * * * *

Chuyện các bang hội mời dự họp khẩn cấp là đương nhiên, mấy cái cơ sở hạ tầng kia kéo thì không lay tùm thì không động, bang hội bị giáng cấp chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần có thời gian là có thể thăng lên lại, nhưng mấy cái thứ cơ sở hạ tầng này đều là tiền tươi thóc thật cả đó! Vốn chỉ là vụ đầu tư mang tính chất một lần, không ngờ bây giờ lại giống y như mua xe ô tô vậy, không những phải hao xăng, mà còn có kỳ hạn bảo hỏng nữa.

Bang lớn mở hội nghị thì còn đỡ, còn đám bang hội nhỏ thì chỉ đành cầu nguyện cho ma vương không có hứng thú gì với địa bàn của mình mà thôi. Nghiên cứu cách ứng đối, có không ít bang hội chơi trò gáo bể làm muôi, mua một lượng lớn thập tự giá màu bạc để chôn đóng trong bang hội, với ý đồ đe dọa tên ma vương địa ngục phương Tây kia. Có bang nào tàn kia lại dùng tiếng Anh viết một biểu ngữ treo ở nơi trú quân của mình, rằng thế này: Đây không phải là nơi trú quân. Có điều vẫn không có ai ngang nhiên đi tuyên bố ‘Kẻ hèn này là con dân của ma vương ngài’ cả.

Thực sự sẽ có ai đó làm Hán gian sao? Khi các bang hội lớn đang chuẩn bị cho công cuộc phòng ngự chiến như dầu sôi lửa bỏng, thì các bang hội lớn nhỏ đều thu được một bức thư đến từ sứ giả của địa ngục, mời họ đến một trấn nhỏ ở sa mạc chỗ Tây Vực gặp mặt, đồng thời còn tặng kèm một tấm thẻ truyền tống nữa.

Sương Vũ nghe Hạo Nhiên nói xong thì nói ngay: “Chắc chắn không nên đi!”

“Đồng ý!” Hạo Nhiên bất kể mấy người khác có tán thành hay không, nói thẳng liền: “Nếu đi thì coi như bang hội xong ngay rồi. Sinh Diệt, người mang theo mấy huynh đệ đến quan sát nơi con đường chắc chắn phải đi để đến được trấn nhỏ kia nhé, xem xem rốt cục có những ai đi tham gia buổi gặp mặt đó.”

“Được!”

“Đề tài thảo luận tiếp theo, có ba bang hội xin xác nhập, mọi người có ý kiến gì không?”

Tập thể cùng lắc đầu, đây là việc trăm lợi mà không một hại mà.

“Ta phản đối!” Đường Hoa giơ tay.

“...” Tập thể cùng sửng sốt. Thăng nhãi này... Vốn không có quyền lợi tham dự hội nghị này mà? Hắn chỉ là đến để tìm lão bà hắn thôi, sau đó lão bà hắn bảo hắn ngồi một bên này. Hiện giờ cả đường chủ lẫn trưởng lão lẫn bang chủ đều không có ai có ý kiến, hắn dựa vào cái gì mà phản đối chứ?

“Ta cũng phản đối!” Phá Toái giơ tay.

Tinh Tinh bất đắc dĩ nói: “VẬY ta cũng phải phản đối thôi, tuy ta không biết vì sao lại phản đối.”

A? Đã hai đường chủ đều mở miệng rồi, Sương Vũ đành phải hỏi: “Gia Tử, vì sao huynh phản đối?”

“Bởi vì trong ba bang đó có một là bang Vô Cực.”

“Vô Cực thì sao nào?”

“Bốn Gia Tử kiên quyết phản đối việc mình, lão bà của mình và tên dốt đó cùng ở chung một cái bang hội.” Đường Hoa khẳng định một cách kiên nghị, kiên quyết.

“Đừng có làm rộn, đề tài tiếp theo...”

Phá Toái giơ tay: “Ta phản đối đề tài thảo luận vừa rồi. Nói một câu khó nghe thì những thành viên nòng cốt cũ của Tam Thương trong bang ta đã nhiều quá rồi. Nếu cả Vô Cực cũng vào nữa thì... Ta chủ yếu là lo Sinh Diệt sẽ điên lên thôi, vậy sẽ ảnh hưởng tới tinh thần hài hòa đoàn kết trong nội bộ bang hội lắm.”

“Chuyện này...” Sương Vũ thật đúng là chưa nghĩ đến chuyện này, bèn quay đầu lại nhìn Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên, người xem...?”

Tinh Tinh giơ tay lên nói: “Vô Cực có mấy điều sau không nên nhận, một: ảnh hưởng đến cảm tình giữa Sương Vũ tỷ và Gia Tử; hai: lòng căm hận của hắn đối với Tam Thương rất là nặng, hiện giờ Tam Thương đã bị Nhất Kiếm thu gom rồi, nếu hắn nhập vào có khả năng sẽ khiến hai bang hội lớn chúng ta mâu thuẫn; ba: người này thành sự không được mà bại sự

có thừa, đầu nóng lên thì thích hành động theo cảm tính; bốn: phẩm đức của người này rất là kém cỏi, lằng la lằng nhằng, chính là kẻ thù chung của đám nữ sinh bọn ta; năm: người này nham hiểm đề tiện vô sỉ...” Nàng quay qua nhìn Đường Hoa.

“...” Đường Hoa nhìn xuống mặt bàn.

“Hơi quá đáng phải không?”

“...” Đường Hoa vẫn tiếp tục nhìn mặt bàn.

Hạo Nhiên gõ gõ mặt bàn: “Trước mắt đang sắp có đại chiến, đoàn kết là trọng. Sương Vũ, người nói rõ tình huống với Vô Cực một cách uyển chuyển đi nhé.”

“Được rồi!” Sương Vũ nhìn nhìn Đường Hoa: “Nếu đã đi vào nơi này, vậy mọi người có chuyện gì cứ nói thẳng ra.”

“Đã nói thẳng rồi đấy, mà bị ai đó phớt lờ!” Đường Hoa vẫn nhìn mặt bàn, nói qua kẽ răng.

Sương Vũ nhắm phía Đường Hoa nhe răng ra làm động tác cắn, sau đó quay đầu nghiêm túc nói: “Tới đề tài thảo luận tiếp theo, tài chính của bang hội còn được có mười vạn, số này nên dùng để đầu tư mua sắm phương tiện phòng ngự, hay là chuẩn bị để sau này xây lại bang hội đây? Lần này bang chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều, cho dù có thể bảo vệ được cho nơi trú quân chủ yếu, nhưng các phân đà chỉ sợ phần lớn sẽ không thể may mắn thoát khỏi được đâu. Tình huống tồi tệ nhất là mọi phân đà sẽ bị hủy, như thế nếu muốn xây lại những công trình này sẽ cần ít nhất mười lăm vạn. Nếu nơi trú quân chủ yếu bị hủy diệt, vậy lực lượng nhất cũng phải cần tới hai mươi vạn mới có thể xây lại nổi.”

“...” Một vùng trầm mặc, chuyện này thật không dễ nói đâu. Nếu dốc hết tài chính phòng thủ cho nơi trú quân, vậy nếu rủi đâu không bảo vệ được nổi, thì nguồn tài chính để xây lại cũng không có đâu. Hơn nữa cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, các phân đà phần lớn mới chỉ vào bang được không lâu thôi, lực lượng tự không mạnh, cho nên dù để bảo vệ cho nơi trú quân chủ yếu của bang nhưng không chừa lại chút tài chính dự bị cho họ thì chỉ sợ sẽ không thể nào không có ai có ý kiến đâu.

“Người kia, nói đi.” Sương Vũ thấy không ai tỏ thái độ, bèn quay qua bóng gió với Đường Hoa đang nghiêng tắm rửa rằng đằng kia.

“Huynh?” Đường Hoa chỉ vào mình, sau đó ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Ý kiến của bốn Gia Tử là chia hành lý, ngài trở về Sương gia trấn của ngài, ta đi cưới tiểu tử họ Sương của ta.”

“...” Sương Vũ cách không tát cho Đường Hoa hai cái bạt tai.

“Ý của ta là: cái kết quả tồi tồi tồi tệ nhất cũng chỉ là một nghèo hai trắng mà thôi. Lúc trước các người mang theo bao nhiêu tiền lập nghiệp nào? Rồi làm sao để hiện giờ có được nơi trú quân, có bang chúng, có nòng cốt? Cho dù có toi hết tất cả, vậy hai tháng sau mọi người lại cùng nhau gom góp của nả, tích cực làm nhiệm vụ bang hội chẳng phải sẽ lấy lại được tất cả rồi sao?”

Sương Vũ hỏi: “Nếu các phân đà có ý kiến thì sao?”

“Muội đi mua thức ăn mà còn phải hỏi xem đồng tiền trong túi chịu chui vào trong tay ai à? Cũng là một bày châu châu đậu trên cùng một nhánh dây cả thôi. Các người bảo vệ được thì tiền cũng sẽ về nhanh hơn một chút, cho dù có thủ không nổi đi nữa, thì vẫn còn có cái cây lớn là Song Sư các người ở đây... Trung Nguyên đã đầy rẫy vết thương, họ có thể lẫn lộn chung với các người sẽ chỉ có lợi mà thôi.”

“Còn gì nữa không, nói luôn đi?”

“Đặt toàn bộ mấy chục vạn người thủ ở nơi trú quân chủ yếu hết, thi hành chế độ treo giải, dựa theo công tích mà phân chia tài chính. Những phân đà liều mạng thì ưu tiên xây lại, kẻ lười nhác không ra sức thì sau đó giải tán thẳng luôn, như thế lại còn có thể bớt đi được một mớ chi phí nữa.”

“Ừm. Ý kiến này của Gia Tử... Hạo Nhiên, người thấy thế nào?”

Đường Hoa vội nói: “Ây, là đề nghị của Gia Tử, các người đừng có đổ vạ lên ta à!” Một khi chuyện này được tuyên bố ra ngoài rồi, vậy chẳng phải mọi người sẽ đổ hết mọi sai lầm lên trên đầu mình đó sao? Cái gì? Nói lý với quần chúng à? Tĩnh lại đi.

Hạo Nhiên gật đầu: “Đã là đề nghị của Gia Tử, vậy ắt sẽ có chỗ cao mình trong đó. Ta thấy trước hết cứ làm vậy đi.”

“Ây...”

Sương Vũ: “Lẽ nào bắt lão bà của huynh đây ra gánh à?”

“Coi muội nói kìa.” Đường Hoa nghe tới hai chữ ‘lão bà’ là trong lòng ngọt lịm cả ra ngay: “Huynh không có vấn đề, vậy có thưởng gì cho huynh không?”

“Khụ!” Hạo Nhiên tỏ ý nhắc nhở - đây là nơi công cộng, có tán tỉnh thì về nhà mà tán đi: “Tới đề tài thảo luận tiếp theo.”

“Hiện giờ đám yêu ma phương Tây đã hạ trại bên ngoài Tây Vực rồi, tổng số đến trăm vạn. Trong thời gian không ngắn chỉ sợ còn chưa tới nổi chỗ chúng ta đâu. Ta định bảo mọi người mang theo một ít nhân thủ đi giúp các bang hội mặt Tây phòng thủ, sẵn tiện học tập thêm một ít kinh nghiệm.” Chuyện này chắc chắn mọi người đều không có ý kiến gì rồi, Sương Vũ theo lệ thường hỏi trái hỏi phải, sau đó nhìn lại bảng thời gian của hệ thống rồi nói: “Còn hai tiếng đồng hồ nữa, mọi người chuẩn bị chút đi, chọn lựa một ít nòng cốt rồi tự xuất phát. Hạo Nhiên tọa trấn nơi trú quân để ngừa biến cố.”

* * * * *

Các cán bộ đều đi học tập hết rồi, lính quèn Đường Hoa thấy nhàm chán lắm. Phá Toái đuổi đầu ra: “Gia Tử ca, hồi nào hồi nào đó ngài từng có dự định đi biển Đông lẫn lộn một hai tháng đúng không?”

“Người thật thông minh đó!” Đường Hoa ngó chung quanh không thấy ai bèn nói: “Đến lúc đó thủ không nổi, chúng ta sẽ bay tới biển Đông. Một khi mà cái truyền tống trận này hỏng rồi, vậy một lần bay tới biển Đông là phải tốn một ngày, mà còn chưa tính mức độ phạt khi tử vong là 12 tiếng đồng hồ nữa.”

“Còn chưa đánh nhau mà đã thương lượng xem nên bỏ chạy thế nào, có phải là mất đạo đức lắm hay không?”

“Có à? Ta thì không thấy vậy. Ta thấy đó là chúng ta bảo tồn ngọn lửa cách mạng đó chứ.”

“Ừ ừ!” Phá Toái phát tay: “Cùng nhau đi xem xem đi. Có điều cái cấp 60 của ta đây chỉ sợ là bảo vệ không nổi nữa rồi.”

* * * * *

Kết thúc ngày xâm lấn đầu tiên của yêu ma phương Tây, Vô Biên đặc san khẩn cấp xuất bản phiên bản gia tăng đặc biệt, liệt kê đặc điểm của quân đoàn yêu ma. Chủ lực của yêu ma phương Tây chủ yếu có quân đoàn Quỷ Hút Máu, quân đoàn Vu Sư, quân đoàn Ma Thú, quân đoàn Rồng Cổ Xưa, quân đoàn Mắt Không Lờ, quân đoàn Medusa, v.v... Năng lực của các loại quân đoàn đều rất quái dị, chẳng hạn như ưu điểm của đám medusa là biết phát ra các pháp thuật hóa đá xác suất trúng cao, khuyết điểm là máu ít da mỏng. Quỷ hút máu có thể biến thành những con dơi lén đến bên người các người chơi, một khi bị trúng chiêu, chúng sẽ bám vào người người, khiến ống máu liên tục giảm xuống cho đến khi tử vong. Nhưng nếu chúng muốn bám lên thân người chơi thì nhất định phải biến thành dơi, mà khi biến thành dơi thì sinh mệnh, lực phòng ngự, v.v... đều biến thành 1 hết.

Rồng cổ xưa thì da dày thịt béo, khi giết chết đối thủ thì có thể bổ sung cho số máu đã mất đi của mình, nhưng khuyết điểm là rất chậm, ngoài ra thể tích cũng lớn, nên tỷ lệ bị đánh trúng rất cao.

Lần này AI của hệ thống rất là cao, lúc nào cũng chơi trò hỗn hợp binh chủng hết. Ngày thứ nhất, trong ba bang hội bị đánh thì có hai cái bị hủy, cái còn lại bị hủy cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hơn nữa thành phần tinh nhuệ của yêu ma phương Tây, cũng tức là thân binh của ma vương - quân đoàn địa ngục - vẫn còn chưa có dấu hiệu xuất động nữa kia.

Còn phần vượt ngục sau khi tử vong của người chơi thì thực ra có phần giống với trong phim của phương Tây. Trong khi vượt ngục, mọi thuộc tính của người đều là 1, người nhất định phải tránh khỏi mọi ma binh tuần tra mới có thể thuận lợi chạy ra được. Người có thể đào địa đạo, cũng có thể ngụy trang. Còn chuyện sau khi tránh được đám lính tuần tra rồi sẽ thế nào nữa thì... Trước mắt còn chưa có ai vượt ngục thành công cả, nên Vô Biên đặc san cũng không biết cái chi.

* * * * *

“Sóng Dâm Đăng!” Đường Hoa ném một đám rác xuống bầy yêu ma bên dưới. Hiện giờ hẳn mới hiểu rõ vì sao số lượng người chơi độ kiếp thứ hai đạt tới một mức độ nhất định rồi nhiệm vụ này mới được mở ra. Giữa bầy yêu ma, người chơi nhị kiếp quả thật là một sự tồn tại vô địch. Cho dù

cấp bậc của địch nhân có cao hơn nữa, thì mọi kỹ năng khống chế đánh lên mình cũng đều thất bại hết. Không bị kỹ năng khống chế đe dọa, Đường Hoa tùy ý rong ruổi ở trong trận địa của địch nhân. Có điều hẳn hiểu rất rõ, rằng năng lực của mình chỉ thích hợp khi chiến đấu đơn độc mà thôi, bởi vì một khi mọi người tụ tập với nhau, sẽ có thể bị một bày pháp thuật, một đồng mũi tên bằng xương, với một đám v.v... đánh tới, mà ở trong trận địa của địch nhân thì không cần phải lo, bởi vì bọn chúng sẽ không bao giờ đi liều mạng mạo hiểm việc giết chết đồng loại mà thi triển ra các kỹ năng sát thương diện rộng cả.

Suy đi nghĩ lại thì điều cực cực cực vô nghĩa chính là điều kiện mở ra nhiệm vụ này chính là số người độ kiếp thứ hai, chứ không phải là số người độ kiếp thành công.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 232: Chuẩn bị chiến tranh

Chương 232: Chuẩn bị chiến tranh

“Cứu mạng với!”

“Cứu cái mạng gì?” Đường Hoa - đang xông Đông giết Tây, đầu óc nóng ran, nhiệt huyết sôi trào - rất nghi hoặc gửi tin nhắn hỏi lại.

Phá Toái khóc lóc trả lời: “Đại ca, ta tìm ngài tới là để bảo vệ ta đừng có rớt cấp, chứ không phải là để giết thêm mấy con quái báo thù cho ta.”

“A? Người còn sống à? Ở đâu thế?” Đường Hoa toát mồ hôi.

“Đỉnh núi XX, mấy chục người đang bị đám rồng cổ xưa cộng với mắt khống lồ bao vây này.”

“Điểm kinh nghiệm của rồng cổ xưa cao lắm à.”

“Người còn nói nữa, quân đoàn Quỷ Hút Máu cũng tới rồi kìa, kúu với!”

“Đến ngay đề!”

“Ta bị hóa đá rồi, năm giây. Quân đoàn Mụ Rắn cũng tới rồi nè, chân thành hy vọng người không phải là tới để nhét xác cho ta nha.” Trên đỉnh núi XX, đoàn ngắm cảnh học tập khoảng 20 người của phân đường Phá Toái đang bị mấy trăm con yêu ma bao vây, đồng thời đám yêu ma còn lại sau khi thanh lý sạch sẽ đám người chung quanh xong cũng đang hưởng đỉnh núi mà tiến. Đoàn học tập lấy Phá Toái làm trung tâm đang gian nan chống đỡ. Sinh mệnh là đáng quý, cho dù là 5% kinh nghiệm thì cũng có thể khiến mọi người bứt nút đây.

Phải nói thực lực của tổ này quả thật không tệ, có một nửa người có tiên kiếm luôn. Nhưng đám rồng cổ xưa thật là da dày thịt béo lắm, một chiêu kiếm nội lực giai bản xuống cũng có khả năng còn được một chút xíu máu luôn. Đây còn may chỉ là rồng cổ xưa, chỉ cần bồi thêm mấy cái kỹ năng nhỏ là được rồi. Nếu là rồng quý của quân đoàn Địa Ngục, vậy lực khôi phục của chúng khiếp lắm, không phải là dạng mà dùng kỹ năng nhỏ là có thể dẹp được.

Thứ đáng ghét nhất chẳng gì bằng mấy mụ rắn medusa, một luồng cầu vòng vận tốc ánh sáng không gây thương tổn vừa quét qua, là 40% số người bị đánh trúng bị hóa đá liền. Có điều bị hóa đá cũng có cái hay, đó là có được trạng thái miễn nhiễm đối với các kỹ năng tấn công vật lý. Có điều là người ta lại còn có cả vu sư, đám này chơi pháp thuật hệ độc phạm vi lớn, một khi trúng độc mà không giải, vậy trong vòng 10 giây sẽ bị rút máu dựa trên tỷ lệ máu tối đa của bản thân, khoảng 10 giây là sẽ bị rút mất nửa ống máu.

Đường Hoa chạy tới nhìn thử, thấy AI của đám quái vật này quả thật cao lắm. Vu sư với medusa đều tránh ở sau lưng đám rồng cổ xưa xe tăng mà chờ thời cơ đánh lén. Phi kiếm với pháp thuật bọn người chơi đánh về phía chúng hầu hết đều bị lũ rồng cổ xưa đỡ cả, người chơi tấn công bất thành. Bầy quỷ hút máu thì bám trên thân của rồng cổ xưa, chờ cho người chơi lướt qua rồng cổ xưa thì bám vào.

Đường Hoa gia nhập vào chiến trường, chiến cuộc lập tức thay đổi ngay. Mọi pháp thuật khống chế đều bị miễn dịch, pháp thuật thi oanh tạc trên diện rộng, tuy không đủ khiến lũ rồng cổ xưa phải mất mạng, nhưng

bầy dơi với vụ sự, medusa không trốn là chết ngay. Cái duy nhất cần phải cẩn thận là vụ tự nổ tung của đám mắt khổng lồ, tuy phạm vi không rộng lắm, nhưng mà lực sát thương quả thật kinh người.

“Phản kích, phá vây!” Phá Toái la lên một tiếng, sau đó vừa chạy trốn vừa viết lại những điều tâm đắc đã học được: cái lợi hại nhất của yêu ma phương Tây là kỹ năng khống chế, người chơi nhị kiếp và đệ tử Huyền Nguyệt am là tối trọng. Hoàng Sơn, Phá Toái nhìn lại bảng thời gian của hệ thống, lại nhìn tới phòng nghị sự không một bóng người mà nghi hoặc: “Không phải là đã đến thời gian mở hội nghị rồi sao? Sao chẳng có ai cả, lẽ nào ta nhớ lầm rồi à?”

“Toàn thể đã chết trận rồi, đang ngồi ngáp dưới địa ngục ấy.” Tinh Tinh bước vào trong phòng nghị sự: “Cũng sắp đi lên rồi.”

“Vây người...”

“Ta chết sớm nhất, cho nên đi lên sớm nhất.” Tinh Tinh “hừ” một tiếng, nói: “Bà đây đào địa đạo tới mười tiếng đồng hồ, kết quả là đào trúng một khối nham thạch... Ờ? Phá Toái, nhân mã của người chinh tề lắm, có phải là lười lên chui vào đâu uống rượu rồi phải không?”

Phá Toái vỗ một nhát vào bả vai Đường Hoa: “Có quả cà phương Đông ở đây, làm gì phải sợ yêu ma phương Tây chứ?”

Đường Hoa hất một sợi tóc rủ xuống trán, khiêm tốn nói: “Công nhắc tay mà thôi, hà tất gì phải treo trên hàm răng chứ.”

“Chảnh chọe.” Tinh Tinh nói: “Biết Huy Hoàng không? Người ta một mình bị yêu ma bao vây sáu tiếng đồng hồ, đến giờ vẫn sừng sững không ngã kìa. Nghe nói người ta đã đánh đến 20% kinh nghiệm của cấp 60 rồi đấy, lại còn lượm được một thanh ma kiếm thất giai nhị phẩm nữa.”

“Ma kiếm?” Phá Toái với Đường Hoa đồng thanh hỏi.

“Đúng vậy!” Tinh Tinh lấy ra tờ đặc san mới nhất, chỉ chỉ lên mặt bìa, nói: “Hỗn Độn Chi Tinh, nghe nói là kiếm tùy thân của một thiên sứ nào đó nơi phương Tây, tăng cường 10% thương tổn đối với các quái vật không phải là người. Uy lực của bản thân nó không thua bất cứ tiên kiếm nào cùng giai, cũng có cả kiếm nộ nữa. Một khi kiếm nộ của người ta xuất ra ngoài

thì tuy diện tích không lớn, nhưng cho dù là rỗng cổ xưa cũng bị đẹp một mảng luôn.”

“Đậu xanh rau má!” Đường Hoa cá giận: “Ông đây tốt xấu gì cũng đánh tới mấy tiếng đồng hồ, cũng từng xử lý một con BOSS nhỏ đây này, sao cả cộng lông cũng không có chứ?”

Phá Toái hỏi: “Sau khi người lấy được trang bị rồi thì làm sao với nó?”

“Gom lại với nhau, sau đó chơi một cái đạn Dâm Đăng...” Nháy mắt, mặt của Đường Hoa không còn chút máu: “Không phải chứ... Lẽ nào ta đã bắt cần... Chẳng trách có một lần ta đột nhiên cảm thấy sóng Dâm Đăng đột nhiên trâu bò quá, ta còn tưởng mình đã biến thành Super Saiyan rồi đó chứ... Không phải là thật chứ?” Đường Hoa gào khóc, cái hàng này bây giờ là mặt hàng siêu cấp vô địch hiếm lạ đó, bán ra thì sẽ được khối tiền đó. Mà cái chết nhất là mình không biết mình đã từng lượm được nó hay chưa nữa, cái vụ này càng khiến cho người ta khắc khoải hơn là biết mình đã đem ma kiếm ra chơi sóng Dâm Đăng nhiều.

Phá Toái chỉ vào Đường Hoa, nói với Tinh Tinh: “Cái này là kết cục của việc quá vô địch đấy.”

“Bi kịch!”

“Ừ ừ!” Ba tiếng đồng hồ sau, nhân viên cần để mở hội nghị trên cơ bản đều đã đến đầy đủ. Đầu tiên Sương Vũ tổng kết lại kinh nghiệm, cái khiến người chơi chịu thiệt nhất chính là mấy kỹ năng khống chế của địch nhân. Nhân viên nhị kiếp và đệ tử Huyền Nguyệt am là không thể thiếu được, hòa thượng đầu trọc cũng có thể xài tạm. Nhưng số nhân viên nhị kiếp lại quá ít, như muối bỏ biển thôi, trước mắt tên nhân viên nhị kiếp duy nhất mà Song Sư nắm giữ lại thuộc dạng nhân tố vô cùng không ổn định: Đường Hoa, bởi vậy không ai dám đặt hy vọng quá lớn. Tiếp theo là đệ tử Huyền Nguyệt am, đệ tử trong môn phái này khi qua cấp 50 sẽ có thể học được kỹ năng Nhật Nguyệt Vô Hạ, khi sử dụng với một cá thể sẽ miễn dịch mọi pháp thuật khống chế trong vòng 1 phút, thời gian làm mát là 2 phút. Cũng tức là nói nhất định phải cần hai đệ tử Huyền Nguyệt am để chiếu cố cho một pháp sư hoặc là một kiếm thủ mới được, điều kiện đầu tiên là các nàng đừng có bị trúng chiêu. Đám đầu trọc thì có kỹ năng môn phái có thể miễn

dịch mọi kỹ năng, pháp thuật khống chế, thời gian làm mát và thời gian hữu hiệu xem xét nhau, nhưng khuyết điểm duy nhất là chỉ có thể sử dụng cho bản thân mình. Mặt khác, tài nguyên đầu trợ hiện giờ quá sức thừa thớt, lực công kích của bản thân lại yếu, cho nên tác dụng không được bao nhiêu.

Hội nghị định ra mục tiêu: thu thập hòa thượng đầu trợ và phật kiếm, cái đầu là để dùng thân thể ngăn cản pháp thuật khống chế, cái thứ hai là để phụ trách cưỡng chế đánh chết mấy nghề nghiệp khống chế máu ít da mỏng như bầy dơi, vụ sư với medusa. Lực phòng ngự bản thân của đám hòa thượng đầu trợ được xếp hạng chót đỉnh trong số các môn phái trong Song Kiếm, bởi vậy cho dù có bị tấn công vật lý cũng không can hệ bao nhiêu. Cái khó duy nhất là cần phải thu thập phật kiếm, mà còn là phật kiếm tốt nữa, để thông qua trang bị mà cưỡng chế tăng lên năng lực chiến đấu của họ.

Ngoài ra còn phải thu thập bí tịch Tổ Nữ Chu Thiên quyết nữa. Bí tịch này là hàng chuyên dụng của đệ tử Huyền Nguyệt am, tác dụng chỉ có một, đó là có thể ẩn thân, trong thời gian ẩn thân thì mọi trang bị mất đi hiệu quả, cho dù có bay, cũng chỉ bay bằng vận tốc như con ốc sên mà thôi, đồng thời còn có thể bị pháp thuật hoặc kỹ năng phạm vi rộng đánh trúng nữa. Nhưng cái ưu điểm của nó là sau khi ẩn thân sẽ không bị yêu ma liệt vào mục tiêu tấn công, không còn bất cứ giá trị cừu hận nào cả. Bí tịch này rất là đắt khách, nơi sản xuất là các BOSS phổ thông cấp 50+, nhưng xác suất rất rất là thấp, là hàng có giá mà không gặp trên thị trường.

Tiếp theo là phải tập hợp mọi tài nguyên hiện có, chọn lựa ra các bang chúng có các kỹ năng hoặc pháp bảo đặc thù, phân ra theo chức năng.

Tổng lại mà nói, đệ tử phật môn đóng vai trò rất là quan trọng trong lần yêu ma xâm lấn này. Phật môn vốn thật lâu ít được lưu ý nay đột nhiên náo nhiệt lên. Cho dù là mấy tên đầu đà - hòa thượng rơm còn mang tóc - kia, bởi vì có kỹ năng miễn dịch một số kỹ năng khống chế, cũng bị lôi ra tập hợp thành bộ đội tinh nhuệ nốt.

Đương nhiên những kiếm thủ như Phá Toái vẫn còn có thị trường rất lớn, hai mươi mấy người mà có thể kiên trì hơn nửa tiếng đồng hồ bị đánh

hội đồng, lại chưa chết một ai, cũng có thể thấy được tính trọng yếu của việc phối hợp và năng lực sinh tồn của các kiếm thủ rồi.

Pháp sư cũng không thể thiếu được, lực công kích dũng mãnh, phạm vi rộng khắp, cũng là một công cụ để giết địch cự ly xa.

Cứ tính toán như thế, thì trong Song Kiếm hình như chẳng có cái nghề nghiệp nào là phế thải cả. Phá Toái nói với Đường Hoa: “Sương Vũ nói nàng sẽ dốc toàn lực gom góp một bộ trang bị giúp ta, nên ta phải gấp gấp càn quét nhiệm vụ công đức suốt ba ngày mới được.”

“Ừ ừ.” Đường Hoa nâng cả hai chân lên tán thành. Nếu hiện giờ mà Phá Toái không tranh thủ thời gian đi độ kiếp, vậy phải đợi đến hai tháng sau cơ. Có khi còn phải là ba tháng hay là bốn tháng nữa kìa, bởi vì hắn còn phải bổ sung lại cho những thiệt hại khi tử vong trong hai tháng này. “Chờ người qua được rồi thì người, ta với Huy Hoàng sẽ đến giếng Thần Ma kiếm ít trang bị về bán cho mọi người.”

“Không thể đưa cho Huy Hoàng đi bán được, nếu không mất cả vốn luôn đó.” Phá Toái lo lắng nói.

“Ừ ừ.” Đường Hoa vô cùng đồng ý với cái ý này của Phá Toái.

“Hiện giờ người định đi đâu đấy?”

“Đi ghi lại nửa kỳ Vô Biên đặc san, sẵn tiện nghỉ ngơi một chút.” “Tên Ốc Vít này hắc ám thật nha.” Tôn Minh rót đầy trà cho Đường Hoa, rồi nói: “Chơi như vậy thì cơ sở hạ tầng của mọi bang hội đều sẽ bị hủy hết mất, mấy anh đại bang hội sẽ phát điên lên mất thôi.”

“Phát điên à?”

“Đúng vậy!” Tôn Minh giải thích: “Người nói xem hai tháng sau có nên quăng tiền vào xây dựng lại không nào? Quăng tiền ra xây đến quy mô như ban đầu thì ít nhất cũng phải cần non nửa năm, nhưng rủi đâu chẳng bao lâu nữa sẽ đến được hành tinh M rồi thì sao đây? Hệ thống cũng không đổi cơ sở hạ tầng cho người, nó chỉ đổi tiền thôi.”

“Ừ, có lý.”

“Còn có một chuyện này khiến ta hơi thắc mắc. Người nói xem, sau khi chúng ta tới hành tinh M rồi, cảnh sát sẽ sẵn có, mà phần lớn các cương vị

công chức cũng đều đã có cả rồi. Nhưng người có phát hiện rằng có một cương vị kia tuyệt đối chưa ai được chọn cả không?”

“Cương vị nào thế?” Đường Hoa nghi hoặc lắm, ở đây hình như mọi nghề nghiệp đều có cả rồi mà? Giáo sư này, bác sĩ này, quan thuế vụ này, quan tòa này...

“Dốt! Lãnh đạo đó.” Tôn Minh nhỏ giọng: “Người thấy các lãnh đạo cao cấp trên Trái Đất đây, có ai mà không vượt qua 35 tuổi đâu? Có lẽ sẽ có, nhưng số lượng ít lắm... Bởi vậy ta vẫn cứ thắc mắc là mấy chỗ trống dành cho lãnh đạo này sẽ làm sao đây. Với lại, sau khi tới hành tinh M rồi, có cần đến quan ngoại giao hay không đây? Trước kia thì chính phủ Liên Bang sẽ trực tiếp phái người tới liên hệ với người ngoài hành tinh, hoặc là đóng quân nơi lãnh sự quán ở hành tinh khác. Nhưng hiện giờ họ đều lưu lại Trái Đất hết rồi.”

“Đúng vậy! Đúng là còn có rất nhiều cương vị còn trống nhỉ.”

“Bởi vậy, nếu ta đoán không sai thì trong mấy trăm vạn người chơi này có một bộ phận khi tới hành tinh M rồi sẽ được căn cứ theo biểu hiện trong trò chơi mà sắp đặt vào các cương vị đặc định đấy.”

“Không phải đó chứ?” Đường Hoa toát mồ hôi, hỏi: “VẬY ngục giam có ghế trống nào không?” Tưởng tượng cảnh đến hành tinh M rồi, Ốc Vít xét duyệt hồ sơ của mình xong là tuyên bố: giết người vô tội N lần, gạt người N lần, ức hiếp Sát Phá Lang N lần, người này là tai họa lớn, hành vi phạm tội chồng chất, lại không biết hối cải, phán xử tù chung thân. Thế thì... Oai phong không thấy đâu, đường dài bốn ba mất vài năm đến hành tinh M là lãnh cơm tù thẳng rồi...

“Người nghĩ đi đâu thế?” Tôn Minh quát một nhát lên đầu Đường Hoa: “Ý ta nói là, nếu có khả năng, thì chỉ sợ Thư Sinh, Hạo Nhiên, với lại lão bà nhà người đều đã có vị trí trên hành tinh M hết rồi đó.”

“VẬY không có sao cả.” Đường Hoa thở ra một hơi: “Lão bà là bí thư thị ủy, lẽ nào lão công còn có thể đi quấy xi-măng sao? Ít nhất thì cũng phải cho thời gian cho bọn ta sinh đứa con chứ có phải không?”

“Ta chỉ đoán mò thôi.” Tôn Minh nói: “Đừng bảo ta không nhắc người đó nhé, một khi người ta thực sự nhận chức rồi, vậy có còn thêm người hay

không là một cái vấn đề lớn đó.”

“Ha, nàng không thềm lễ nào người cũng bỏ mặc ta à?” Đường Hoa nói: “Nhãi con người chắc chắn cũng có vị trí mà. Đi nhà người ăn chực chẳng phải là được rồi hay sao?”

“Được, người nghĩ thoáng đấy.” Tôn Minh lắc đầu, vốn hẳn định khuyên Đường Hoa phải biểu hiện tốt một chút trong sự kiện lần này, ít nhất thì cũng tỏ ra chút khí phách anh hùng cho Ốc Vít xem, nhưng Đường Hoa nói như thế, Tôn Minh bỗng nhiên thấy mâu thuẫn liền. Nếu dự tính của mình đúng, vậy mình đây là ông chủ của tòa soạn lớn nhất chắc chắn sẽ phải có vị trí, mà mình có vị trí rồi, lễ nào còn không thể kiếm được một chỗ cho Đường Hoa sao? Trừ đi cái tình cảm nhiều năm qua, thì đặc san nhà mình có thể ăn nên làm ra như thế này, sự cống hiến của Đường Hoa tuyệt đối phải ở hàng đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 233: Mai Phục

Chương 233: Mai Phục

Người chơi là giết không chết, còn yêu ma là giết không hết. Song Kiếm học theo lối cũ của các trò võng du thời xưa, hết lớp yêu ma này đến lớp yêu ma khác nhằm Trung Nguyên mà ồ ạt tiến, cũng là hết lớp này đến lớp khác bị người chơi tiêu diệt. Tuy không thể nói là ý chí chúng nhân như thành đồng, nhưng dù là đoàn đội, hay là tiểu đội, hoặc là cao thủ đi lẻ, cũng đều dốc lòng chiến đấu với yêu ma hết.

Đương nhiên đây không phải là do chủ nghĩa yêu nước gì, mà đầu tiên là do bầy yêu ma này dày đặc, điểm kinh nghiệm lại còn không thấp nữa; tiếp theo, chúng còn rút ma kiếm có công năng đặc thù, uy lực cũng không tệ; cuối cùng, bầy yêu ma có nhược điểm rõ ràng, nếu dựa vào đặc điểm của môn phái mình mà phản kích một cách chính xác thì hiệu suất sẽ cao hơn đánh dã quái biết bao nhiêu là lần. Bởi vậy người chơi vẫn còn có thể ngăn

lại bày yêu ma ở Tây Bắc, chứ chưa để cho lửa chiến lan được tới Trung Nguyên.

Nhưng theo từng lớp từng lớp yêu ma bị tiêu diệt, đám yêu ma bổ sung lại càng mạnh mẽ hơn. Tuy binh chủng vẫn chỉ nhiều đó, phương pháp phối hợp vẫn chỉ nhiều đó, nhưng đến cả Đường Hoa cũng đã bắt đầu cảm thấy áp lực một cách rõ ràng rồi. Tuy các kỹ năng khống chế vẫn cứ không trúng, tuy cấp bậc trung bình vẫn còn là 55, nhưng máu, lực phòng ngự, lực công kích của các binh chủng đã được đề cao lên rất nhiều, khả năng sử dụng các kỹ năng cũng càng thêm hợp lý hơn. Chủ yếu nhất là đám đầu mục nhỏ cũng đã bắt đầu thường xuyên xuất hiện rồi, đám này toàn bộ đều thuộc cấp 60 ~ 65 hết.

Đường Hoa đã giúp Phá Toái luyện cấp ở biển Đông suốt một tháng trời, cấp bậc đã lên cao hơn nhiều lắm, có thể cam đoan sẽ không bị cấp bậc đè ép. Nhưng chỉ số thông minh của đám đầu mục nhỏ này cao hơn đám BOSS tùy cơ náy mới hồi trước rất nhiều, cái thấy rõ nhất là chúng biết bỏ trốn, hơn nữa lại còn có thể kêu gọi đám yêu ma bên cạnh mình bảo vệ để mình hồi máu nữa, rồi lại còn có thể dẫn theo bày yêu ma phục kích người chơi.

Hôm nay Đường Hoa đi săn đã bị một tên ma kiếm khách mai phục. Đương nhiên Đường Hoa sẽ không thêm để ý rồi, tới nhị kiếp rồi ông đây đệ nhất thiên hạ mà. Nhưng một khi đánh rồi, Đường Hoa mới kinh hãi cực kỳ, đây có phải là ma kiếm khách đâu, hoàn toàn là phiên bản loại yếu của Huy Hoàng sau khi độ ma kiếp thứ hai đó chứ! Thân bốc lên khí đen, kiếm xuất ra thì không tung tích, đánh tản hay đánh đơn cũng tùy tâm mà xuất. Điều hiếm hơn là tên này da dày thịt béo lắm, ăn nguyên cả một ống pháp lực rồi mà còn sừng sững không ngã kìa.

Nếu vậy thì cũng còn thôi đi, vì cái người chơi am hiểu nhất chính là gặm dần dần, nhưng đã là mai phục thì có khi nào chỉ là một con quái đâu, cái khác thì không ra, nhảy ngay ra ba con rồng lửa bóng đêm mới chết. Ở đây phải thanh minh trước cái đã, rồng phương Tây là con thần lẩn thật bự, khác với rồng bên Trung Quốc, cái này chắc không ai phản đối đâu, vì chẳng ai lại muốn đi làm truyền nhân của thần lẩn cả.

Đường Hoa vội ném ra ba tờ bùa Giám Định của hệ thống, xong nhìn đáp án mà kinh hãi cực kỳ, bày rồng lửa này thế mà không phải là đám lâu la, chúng là rồng ma của quân đoàn Địa Ngục!

Không đến nỗi thế chứ? Quân đoàn Địa Ngục này mãi vẫn không lộ diện cơ mà, sao một khi lộ diện là phải tới bốn tên đầu mục phục kích mình thế này? Có điều dù sao cũng chỉ là đám rồng lửa thôi, lửa là thứ ta không sợ nhất mà. Có điều bị đốt trúng rồi, ba hồn bảy vía Đường Hoa bay lên mây cả, thương tổn thuộc tính bóng tối, đây là cái quái gì thế? Trong bảy thuộc tính nào có mặt người đâu? Ống máu bị tụt hơn phân nửa rồi, Đường Hoa đành phất tay nói bái bai thôi.

Đường Hoa nói bái bai là thực sự bái bai liền, tốc độ của hắn không phải tầm thường, trong nháy mắt đã bay hơn mười vạn dặm. Đường nhiên bị choáng váng đầu óc là chắc chắn rồi, nhưng khi chạy giữ mạng thì cái bộ phận nào cần ức chế cũng phải nên ức chế thôi.

* * * * *

Ai hung vậy cà? Đường Hoa phát hiện ở hướng ba giờ thế mà đang có người chơi khiêu chiến đến sáu con rồng lửa cộng thêm ba tên ma kiếm khách cơ đấy. Bay đến gần hơn một chút, có ánh kim lòa lòa, trong lòng hắn hơi ngờ ngợ. Lại bay đến gần hơn, quả nhiên không ngoài dự liệu, đó là Huy Hoàng với Phong Vân Nộ đang gắng chống chọi với tám tên đầu mục nhỏ của quân đoàn Địa Ngục.

“Huy Hoàng, sao lại không chạy thế? Đánh không lại mà?” Đường Hoa lớn tiếng kêu.

Huy Hoàng cười khổ một cái, không nói gì cả. Phong Vân Nộ bèn mở miệng nói ngay: “Ta chạy không thoát được bọn nó.”

Hóa ra là như thế, Đường Hoa hiểu rồi, tên Huy Hoàng này chắc chắn là thấy Phong Vân Nộ bị đánh hội đồng nên rút đao tương trợ đây, rồi không ngờ lại bị cuốn vào. Phong Vân Nộ chạy không thoát, nên đương nhiên Huy Hoàng cũng ngại rút lui một mình, bởi vậy hai người đành chống được lúc nào hay lúc đó.

“Huy Hoàng kéo ra!” Bởi vậy Đường Hoa cũng bị cuốn vào. Huy Hoàng thì là vì đạo nghĩa nên không buông bỏ cũng không buông tha, mà

Đường Hoa thì là vì tình bạn cho nên không buông tha cũng không buông bỏ. Đường Hoa với Huy Hoàng không phải chỉ mới phối hợp với nhau lần một lần hai, Đường Hoa quát lên như vậy, Huy Hoàng bèn lôi một đàn đầu mục đi liền. Tên đầu mục đuổi theo chậm nhất là một con rồng lửa, tức khắc nó dính phải màn oanh tạc siêu cấp nặng của Đường Hoa ngay.

Đường Hoa vội kêu: “Phong Vân Nộ, cùng hạ thủ, nhanh!”

“Sao lại phải nhanh?” Phong Vân Nộ nghi hoặc hỏi, lực công kích của mình chẳng ra làm sao cả, có lao vào cũng có giúp được mấy đâu mà?

“Sau lưng ta còn có bốn tên đang đuổi theo.”

“...” Phong Vân Nộ không nói nhì nhằng, tức khắc giơ kiếm lên chặt ngay. Ban đầu cứ cho là có cứu tinh đến rồi, lần thứ hai cũng cho là có cứu tinh đến rồi, nhưng sự thật thì... Theo sự gia nhập của hai vị cứu tinh kia, số lượng địch nhân cũng đã tăng đến ba lần rồi kìa!

Mới một hồi như vậy, Huy Hoàng đã hô lên: “Phong Vân Nộ, kéo giúp ta hai con, đỡ không nổi nữa rồi.”

“Kéo rồng hay là kiếm khách?”

“Kéo rồng!” Huy Hoàng chửi tục: “Con mợ nó, nó đốt ta còn hung hơn cả Gia Tử nữa này.”

“Xem kiếm!” Phong Vân Nộ chọt mấy kiếm ra, xong bị ai nói: “Huy Hoàng huynh đệ, kéo không nổi.” Lực công kích thấp quá, không kéo lại nổi điểm cừu hận, chẳng có cách nào khác cả.

“Ta xui!” Huy Hoàng thấy sắp chết đến nơi rồi, thời may mà ống kiếm nộ vừa đầy, bèn chơi kiếm nộ ra ngay, không những đánh cho bảy tên truy kích kêu ao ao, mà toàn thân Huy Hoàng còn có một sợi máu tươi chảy dọc theo quầng sáng màu kim nữa.

Đường Hoa vừa dây dưa với con rồng lửa lại vừa hiếu kỳ hỏi: “Xuất huyết nội à?”

“Người mới xuất huyết nội đó.” Huy Hoàng trả lời: “Dùng kiếm nộ của thanh ma kiếm này xong, ta có một phút thời gian hút máu. Giết!” Nói xong hăn xoay người đụng thẳng với bảy con BOSS nhỏ liền.

Người một kiếm ta một kiếm, người một mồi lửa ta vẫn cứ là một kiếm, Huy Hoàng nhờ hai thanh kiếm đều xuất hiện đặc tính, thế là dưới trạng

thái hút máu không những có thể sừng sừng đánh qua lại với bảy tên đầu mục, mà ống máu vẫn còn có thể bảo trì lúc nào cũng gần đầy nữa.

“Sóng Dâm Đăng!” Đường Hoa ném một đồng rác ra, cuối cùng cũng thu gặt được một cái mạng rồng lửa bóng tối. Tên này tuy tên gọi là ‘rồng lửa’, nhưng lại không có đặc tính phòng cháy, mà lửa Đường Hoa dùng lại là lửa ma chính tông của Trung Quốc lận. Thế cho nên mới nói đây, đừng có cho rằng người tốt của Trung Quốc bọn ta dễ ức hiếp, coi chừng người xấu của Trung Quốc bọn ta ức hiếp lại người đó.

“Thần Quang bảo tháp!” Đường Hoa chụp lại một con rồng lửa, Huy Hoàng cũng vừa hết mất trạng thái hút máu, bèn dẫn theo sáu con còn lại chạy đi liền, để lại con rồng lửa đó cho Đường Hoa hành xác.

Phong Vân Nộ tùy tiện biến ra mấy thanh kiếm lớn phụ tấn công: “Gia Tử, rút được gì đó?” Đây đã là kỹ năng tấn công mạnh nhất trừ kiếm nộ của Phong Vân Nộ rồi đó, mấy thanh kiếm lớn này chính là bản lĩnh giữ nhà của hắn đây. Đâu giống như Huy Hoàng người ta đâu, vợ vét hết tất cả mọi kỹ năng có thể vợ vét được của Côn Lôn luôn rồi kìa.

“Một thanh ma kiếm thất giai nhất phẩm.” Đường Hoa hớn hờ nói.

“Choáng, vận hên của người tốt thật hà.” Phong Vân Nộ hâm mộ lắm.

“Đùa thôi, một cái áo màu kim, cấp 68.”

“Còn thời gian rảnh làm trò hề sao?” Huy Hoàng sốt ruột nói: “Ta kéo không nổi sáu con đâu.”

“Kéo ra xa, đừng có xoay vòng quanh.”

“Ta mà rời khỏi phạm vi này là chúng nó sẽ quay qua người đó.”

“Không phải đó chứ?” Đường Hoa vãi mồ hôi hột. Nãy giờ hắn vẫn cứ thắc mắc sao hồi nãy Phá Toái không kéo mấy con đầu mục nhỏ này đi để Phong Vân Nộ chạy trốn, hóa ra là còn có thiết lập như thế đây: “Không hay! Truy binh của ta đến rồi!” Đường Hoa trông thấy nơi phương xa đang có bốn điểm đen cấp tốc lao đến bên này.

Phong Vân Nộ vội hỏi: “Giờ nên làm thế nào đây?”

“Ai về nhà nấy, mẹ ai người nấy tìm.” Đường Hoa phất tay: “Huy Hoàng, lui!”

“Cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ?” Huy Hoàng nói.

“Xem ta!” Đường Hoa xuất ma khí, lửa đen ra, mục tiêu oanh tạc là Phong Vân Nộ.

Phong Vân Nộ bị tạc cho đen hết toàn thân, vội hỏi: “Ý gì đây?”

“Người chịu ngồi tù mười hai giờ hay là một giờ?”

“Một giờ!” Phong Vân Nộ trả lời ngay.

“Vậ được rồi.” Đường Hoa oanh tạc tiếp, bề ngoài tuy hấn điềm nhiên như không, nhưng trong lòng thì kinh hãi lắm, lực phòng ngự của tên Phong Vân Nộ này quả thật là quá trâu mà, cho dù là so với Huy Hoàng đi nữa, thì cả lực phòng ngự lẫn ống máu đều cao hơn không ít chứ chả chơi. Mãi đến khi Đường Hoa hao hết nửa ống pháp lực rồi mới đưa tên này xuống địa ngục được: “Con rùa đen chết tiệt, thật đậm xanh nó cứng mà. Huy Hoàng, lui!”

“Lui!”

* * * * *

Nửa giờ sau, ở trong một rừng cây bên ngoài một ngọn núi vô danh nào đó, ba con ma kiếm khách và tám con rồng lửa bóng tối cùng lượn qua lượn lại, oanh tạc xuống, cho dù có người nào đó bay qua cũng chả thềm nhìn. Bên trong rừng cây, Đường Hoa mở miệng: “Huy Hoàng, mấy con này hình như có thù với chúng ta sao ấy, đuổi theo tới mấy trăm dặm rồi, biết đuổi không kịp rồi mà vẫn cứ đuổi theo này. Với lại người khác thì không giết, chỉ chăm chăm vào chúng ta thôi.”

“Nếu là như vậy thì...” Huy Hoàng nhìn qua Đường Hoa.

Đường Hoa cười hề hề hề: “Gọi người, nấu bọ nó.”

* * * * *

“Xoẹt!” Huy Hoàng với Đường Hoa lao vút như tên bay ra khỏi rừng cây, mười một con đầu mục lập tức đuổi theo ngay. Hai người không nhanh không chậm bay đi. Đường Hoa nói: “Huy Hoàng, người nói xem có phải mấy tên đó chuyên môn đến truy sát những người chơi nhị kiếp như chúng ta không?”

“Xem tình hình này thì... giống đấy.” Huy Hoàng nói tiếp: “Hôm nay là ma kiếm khách đến, ngày mai có khả năng sẽ là ma thích khách đấy.”

“Coi bộ đúng là chúng có phần chiếu cố bọn ta hơn nhĩ.” Đường Hoa hè hè cười: “Nếu thực sự là như vậy, thì về sau sẽ phát tài rồi.”

* * * * *

Sông Vô Tử là một con sông rất không bắt mắt ở Tây Bắc, lấy tên Vô Tử là vì từng có rất nhiều trẻ con trượt chân chết ở dưới sông này. Lúc này, có hơn trăm thành viên tinh nhuệ của hai đại bang hội đang mai phục hai bên bờ sông.

Phá Toái với Quàng Khăn Đỏ nhắn tin với nhau: “Người năm ta sáu.”

Quàng Khăn Đỏ không chịu: “Dựa vào cái gì chứ, Gia Tử nhà các người đã vớt một con rồi mà.”

“Nói gì mà Gia Tử nhà bọn ta chớ, Huy Hoàng của nhà người còn quen với Gia Tử hơn ta mà.”

“Đến rồi đến rồi.” Quàng Khăn Đỏ vội nói: “Yên tĩnh yên tĩnh.”

Phá Toái xoa tay xăn áo: “Các huynh đệ, một khi ra tay là phải hung vào nhé, đừng có lưu lại miếng cặn nào cho Nhất Kiếm đó.”

Một anh bạn nói: “Phá Toái ca, thế có phải là mất đạo đức lắm không?”

“Cho ta xin đi, người dẫn dắt bọn ta là Gia Tử ca đó, nếu chúng ta tốt quá thì có phải là sẽ có lỗi với cái phẩm đức chói rọi của lão nhân gia ấy không?” Phá Toái dặn dò: “Năm người một con, bịt cái tai lại mà lao vào chặt.”

* * * * *

“Giết!” Mười một con BOSS vừa bay vào trong vùng mai phục, trên trăm người chơi dưới hiệu lệnh của thủ lĩnh mỗi bên đã đồng loạt hiện thân khai đao liền.

Huy Hoàng với Đường Hoa cùng hớn hở quay đầu lại, có điều hiện trường lúc này lại khiến họ khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Đám cao thủ Song Sư do Phá Toái dẫn đầu thế mà chia đều mỗi con quái năm người chơi, những người chơi này lại hữu ý vô ý sao đó, cùng dùng lực ngăn lại đường đánh của các cao thủ Nhất Kiếm hết. Bầy Nhất Kiếm thấy vậy lẽ đâu không biết bên Song Sư đang chơi cái trò gì, thế là người tốt tính một chút thì tìm Huy Hoàng trách cứ, còn tính khí không tốt thì mở miệng mắng chửi ngay.

Bên Song Sư cũng có kẻ tính khí không tốt, thấy bị mắng bèn lấy bộ phận nào đó của nữ giới ra mắng trả liền. Phá Toái lập tức dặn dò: “Mắng người thì được, nhưng không được phép PK trước, ngàn vạn lần đừng có phá hư chiến tuyến thống nhất trước đó.”

Đám người này chính là bầy lang sói giữa loài người, tuy tay không hung bằng Đường Hoa, nhưng mà có thể được gọi bằng hai chữ ‘cao thủ’ thì đương nhiên là phải có hàng rồi, cho nên năm người vây đánh một quái thật là thoải mái đến không thể nào thoải mái hơn. Đường Hoa với Huy Hoàng đứng một bên xem náo nhiệt bất đắc dĩ lắm. Huy Hoàng cười khổ: “Nếu ma vương mà biết chỉ dùng mấy con đầu mục nhỏ đã khiến tinh nhuệ hai đại bang bất hòa với nhau thế này, thì thế nào cũng sẽ cười đến rụng cả hàm răng cho coi. Cũng do ta, do ta báo với mọi người rằng đánh mấy thứ này có thể có ma kiếm cả. Vốn là định khích lệ sĩ khí của mọi người mà thôi, ai dè lại giống như năm 1945 kia, Nhật bản vừa đầu hàng là các bên bắt đầu cướp địa bàn với nhau thế này.”

“Đồng cảm! Ai... Ma vương lão nhân gia quả thật là quá hiểu bản tính của con người mà. Có điều cũng phải nói...” Đường Hoa lấy ra một cái áo màu kim, nói: “Thuộc tính khá là trâu đấy, ngay cả ta cũng không nhìn được muốn đi cướp một con này.”

“Ta xem xem!” Huy Hoàng hiếu kỳ dòm, quả thật là không tệ, không những các thuộc tính cần có không thiếu một cái nào, mà còn có thêm một thuộc tính tăng cường thương tổn lên 10%, rồi một thuộc tính xác suất thấp gây trạng thái ăn mòn, và một thuộc tính miễn dịch hóa đá nữa.

“Oa!” Phá Toái thấy hai người đang dòm cái áo này, bèn hiếu kỳ bay qua xem, rồi kinh thán lên một tiếng, sau đó rống lên trong kênh bang hội: “Mấy tên này rốt rang bị cực phẩm siêu cấp đó, đánh cho hung vào đi, chết mười lần cũng đáng đấy!”

Sau khi con đầu mục nhỏ đầu tiên rút ra một thanh ma kiếm tam phẩm thất giai, hiện trường đã bắt đầu có xu hướng khống chế không nổi nữa.

Chương 234: Đèn Thần

Chương 234: Đèn Thần

Đường Hoa đưa cho Huy Hoàng một lon đồ uống: “Hình như lão bà nhà người đang đánh nhau với Phá Toái đó.”

“...” Huy Hoàng đau đầu lắm, hiện giờ hiện trường đang hỗn loạn ghê luôn. Đầu mục, Song Sư, Nhất Kiếm, toàn thể đều xoắn vào với nhau cả. Mà đầu dây mối nhợ là mình với Đường Hoa thì lại đang ở một bên xem náo nhiệt đây này.

“Thực ra cũng thú vị lắm đó chứ.” Đường Hoa khen: “Chỉ là đám đầu mục này cũng mất đạo đức quá đi, người Song Sư cũng chặt, mà người Nhất Kiếm chúng cũng chém luôn.”

“Gia Tử, hiện giờ không phải là lúc để nói mát thế này, nên suy nghĩ xem làm sao để khiến bọn họ dừng tay trước đi.”

“Người kêu đến cổ họng cũng rất luôn rồi, mà người ta cũng còn chưa thèm nghe đó, ta thì làm được gì?” Đường Hoa nằm ườn ra trên phi kiếm: “Dù sao thì lão bà ta với Thư Sinh cũng sắp đến rồi, chúng ta không xông vào cái đám nước đục đó làm chi. Trong khi đang đánh lộn mà bị người ta chém chết thì còn oan hơn oan Thị Mầu nữa là. Dù sao thì ta cũng không đi đâu, trong trăm người này có ít nhất ba phần ta thấy không thuận mắt, đừng để tới lúc bị gạt xong mà còn chưa biết à.”

“...” Huy Hoàng.

“Nếu không thì người với lão bà nhà người cùng hợp tác chặt Phá Toái đi?”

“Ta đâu thể nào không biết xấu hổ mà hạ thủ chứ.” Huy Hoàng cười khỗ: “Bên Song Sư ta cũng có nhiều người quen lắm.”

“Vậy thì cứ xem trò vui đi thôi.”

* * * * *

Thư Sinh với Sương Vũ đã đến rồi. Đầu tiên hai người xem lại chiến cuộc, ba bên đang đánh nhau đến quên cả đất trời, không phân thắng bại

nổi. Thư Sinh là nam nhân, có phong độ, cho nên hấn quát lên trước: “Dừng tay!”

Vẫn phải nói, Thư Sinh quả thật là rất được lòng người, chỉ quát một câu thôi là đã khiến quần hùng Nhất Kiếm chậm lại động tác trong tay hết. Song Sư thấy Sương Vũ đến rồi, mà bên Nhất Kiếm người ta cũng đã dừng tay, nên cũng không quá đáng mà tiếp tục đánh nữa, thế là cũng ngừng lại.

Nhưng mà... Ai, thế giới này có biết bao nhiêu là chuyện xấu xuất phát từ hai chữ ‘nhưng mà’ này đấy. Nhưng mà chúng ta vẫn phải nói ‘nhưng mà’ thôi. Tuy người chơi hai bên đều đã ngừng tay rồi, nhưng mà phải biết rằng đối tượng họ đang bao vây lại chính là bầy đầu mục nhỏ mà ngay cả ba người chơi nhị kiếp cũng không chống nổi đấy, cho dù người có phốt lờ người ta đi nữa, thì người ta cũng chẳng thêm phốt lờ người đâu.

“A!” Một tiếng kêu thảm vang lên, bốn rống một kiếm khách cùng nhất tề hạ thủ, khiến một anh bạn kia bên Nhất Kiếm biến thành ánh trắng. Sau đó chúng lại nhắm tiếp về phía một người chơi Song Sư kia ở gần với chúng nhất.

Người chơi Song Sư này phản ứng rất là nhanh, thấy tình hình thế này tuy kinh hãi cực kỳ, nhưng vẫn quát lên: “Kính Đào Hải Lăng!” Sau đó xuất một chiêu kiếm nộ ra, đồng thời cũng lập tức thối lui đến bên người đồng bọn liền, đám đồng bọn này theo bản năng tạo thành một thế trận bảo vệ cho kẻ đã dính giá trị cừu hận ấy.

Nhưng không ngờ rằng sau khi chiêu kiếm nộ này được xuất ra, tuy có làm chậm lại bước tiến của năm tên đầu mục nhỏ này thật, nhưng cũng có một bộ phận trong đó bất cẩn làm sao đánh trúng vào một anh bạn kia thuộc bang Nhất Kiếm. Anh bạn này thuộc dạng thích liều mạng cùi, vừa mới trải qua trận đánh vào Đông ra Tây hồi nãy đã không còn lại bao nhiêu máu nữa, thế là bất cẩn không kịp phòng bị đã bị chiêu kiếm nộ ấy đưa về làng.

“Ta đệt!” Bạn của đứa bé xui xẻo này tức khắc khó chịu ngay. Đánh từ đầu đến giờ mọi người đều luôn nhẹ tay, vẫn chưa mất mạng người nào, nhưng hiện giờ người Song Sư lại thừa dịp huynh đệ của mình ít máu đột nhiên xuất thủ, thật là đại tiện có thể nhin chó tiểu tiện nhin không xong

mà, thế là tên này bèn mắng một tiếng rồi bắt đầu tấn công ngay. Đồng thời còn hô hào nữa: “Chém chết tên súc sinh này đi.”

“Chém đi, ai sợ ai chớ, đậu xanh sợ rau má à?” Song Sư cũng có người cao máu, vừa nghe thấy câu nói khó nghe như thế, bèn lao qua oánh liền.

Thư Sinh vội vàng kêu lên: “...”

Nhưng hắn còn chưa kịp kêu thì đã thấy một kỹ năng phạm vi lớn của một tên ma kiếm khách đang bắn tới phía hắn và Sương Vũ. Nói thì chậm mà sự thì nhanh, Thư Sinh chỉ cảm thấy trước mắt có bóng tối trùm kín, khi sáng trở lại thì đã ở trong điện Diêm vương mất rồi. Theo địa điểm xuất hiện mà suy đoán thì mình không phải bị BOSS xử lý đâu...

Đường Hoa ôm eo của Sương Vũ, ôn nhu hỏi: “Lão bà, lão công yêu thương của muội xuất hiện đúng lúc chứ?”

“Đúng lúc thì là đúng lúc thật, nhưng huynh lại xử lý luôn cả Thư Sinh người ta rồi kìa.” Sương Vũ thở dài: “Muội thực hoài nghi huynh là gian tế của ma vương lắm đó.”

“Vì cứu muội, đừng nói là giết một tên thư sinh, cho dù là mười thư sinh, huynh cũng tuyệt đối không do dự.”

“Hay quá!” Sương Vũ đẩy Đường Hoa ra: “Bây giờ huynh bình ổn cái hiện trường này giùm cho muội coi nào.”

“Cả muội lẫn Thư Sinh xuất mã mà cũng không thành đấy...” Đường Hoa ngượng ngùng nói: “Huynh thì ăn uống cái gì.”

“Bớt làm trò mèo đi, muội còn không biết gần đây huynh thấy nhàm chán nên thích xem trò tam quốc hỗn chiến này đấy à?”

“Há há há, kẻ biết ta, chẳng ai ngoài lão bà cả.” Bọn ta chỉ là xem náo nhiệt thôi, thì đã sao? Ông đây một không giết người hai không phóng hỏa, đã kéo cả núi vàng đến cho các người đào đây rồi, lẽ nào còn không để yên cho bọn ta xem náo nhiệt hử?

“Lão công...” Sương Vũ đột nhiên tóm lấy vạt áo Đường Hoa làm nũng, ánh mắt như u oán, cái miệng nho nhỏ giơ lên...

Đường Hoa bốc da gà cả toàn thân lên, vội nói: “Được rồi, được rồi, đừng có chọc ghê người ta vậy nữa... À, động tác này về sau chỉ được phép

làm khi ở trong phòng ngủ thôi nhé.” Đường Hoa nhỏ giọng bổ sung thêm một câu.

“Đồ quý, đi nhanh đi.” Khuôn mặt Sương Vũ đỏ bừng bừng lên, thân là một nữ nhân lịch duyệt lại thành thực, vậy mà lại đi làm cái động tác đáng tởm đó trước mặt mọi người, mình có thoải mái đâu chứ.

“Xem ta đây!” Đường Hoa cho khí đen bốc lên, sau đó lao thẳng vào trong tràng hỗn chiến. Hai cụm ánh sáng trắng bốc lên, Đường Hoa đã xuyên qua tràng hỗn chiến rồi, một tay hất cầm một thanh kiếm, tay còn lại cầm một chiếc nhẫn, đứng giữa trời cao mà cười to: “Oa ha ha ha ha, cảm giác vớt mẻ đầu... Thật là khoái mà!”

Bầy người chơi dừng tay hết ngay, sau đó hằm hằm nhìn vào Đường Hoa. Ha, mọi người đánh sống đánh chết có dễ dàng đâu, thế mà người một chiêu đã vớt hai con BOSS luôn rồi đấy. Vớt thì người cứ vớt đi, còn hung hăng càn quấy lên tiếng chọc người ta thế này thì thật là mất đạo đức lắm, nên nhớ rằng trong đám người này không có ai là quả hồng mềm cả đâu nhé. Trong nhất thời, hai nhóm người Song Sư và Nhất Kiếm đã có chung một mối thù...

“Mọi người chậm chậm chơi nhé, ca đi đây.” Mắt thấy có nguy cơ bị đánh hội đồng, Đường Hoa bèn phát tay cáo từ liền. Hắn nói đi, tức là đi thật, ít nhất thì trong Song Kiếm hiện giờ chưa có bất cứ người chơi nào có thể đuổi theo hắn được cả. Có câu như thế này: cánh buồm đơn xa tít chân trời, chỉ thấy sông dài chậm chậm trôi. Trong nháy mắt người ta đã biến thành một cái chấm đen rồi. Tốc độ này khiến bầy người chơi phải ỉu xiu, đồng thời cũng thấy nản lòng lắm lắm.

Thấy bầy người chơi đã nản lòng không còn ý chí chiến đấu nữa, Sương Vũ tức khắc lên sân khấu ngay: “Còn dư lại tám con, Song Sư ba con, Nhất Kiếm năm con.”

Huy Hoàng phụ họa: “Cứ như vậy đi, nhanh lên một chút, nếu không hồi nữa BOSS sẽ đuổi theo Đường Hoa đó.”

* * * * *

“Lão công, huynh thật giỏi đó.”

“Ha! Là giỏi gánh cái oan chứ gì? Lão bà, sau này không được sửa miệng đó nha, muội gọi ‘lão công’ một tiếng, thật là làm xương cốt của huynh muốn nhũn hết cả ra đó mà.”

“Kính tởm! Đúng rồi, chờ Thư Sinh sống lại thì huynh trở về đi nhé, có mâu thuẫn thì nhất định phải hóa giải, huynh cũng phải tới đó.”

“Lão bà đã dặn...”

Sương Vũ buồn bực nhìn bảng tin nhắn đến nửa ngày trời, sau đó bèn nhắn thử mấy cái tin dò hỏi qua: “Lão công?... Ma quỷ?... Gia Tử?” Mọi tin nhắn đều như bùn vào trong biển vậy, chỉ có nhận được, chớ không có tin trả lời.

* * * * *

Trong một hẻm núi, trên một lưới nhện, có một tên Đường Hoa, và một nửa mỹ nữ. Vì sao lại là một nửa? Bởi vì mỹ nữ này nửa thân trên là mỹ nữ, còn nửa thân dưới là một con nhện nhện, yêu dị đến mức đáng sợ. Hai bàn tay nhện nhện của nửa mỹ nữ này giống như hai con dao vậy, cứ mài qua mài lại với nhau, nước miếng ròng ròng nhìn con mồi đang giẫy dựa trên lưới.

“Ta đệt, Alcmene, là cái thứ gì thế này?” Đường Hoa giám định xong thì ba hồn bảy vía lên mây hết: “Đại tỷ, sĩ khả sát chớ không thể gian nha!” Mình đang trong trạng thái Trói Buộc, hơn nữa còn không có thời gian hạn chế đây này. Mình thế mà bị pháp thuật khống chế bắn trúng rồi sao? Hơn nữa cái tơ đang trói mình là cái tơ gì mà lấy lửa thiêu không được, kỹ năng đánh không nát thế này?

“Alcmene là nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, là mẹ của thần lực sĩ Hercules, bởi vì thi đấu đệt vải với Athena bị thua mà tự sát.” Từ một bên của hẻm núi có một cái đầu chìa ra.

“Athena? Nhu Mễ chết tiệt, người nghĩ là ta có Thiên Mã Lưu Tinh quyền à?” Đường Hoa vội kêu: “Trước khi thánh đấu sĩ vàng hiện thân thì... cứu với!”

“Cứu không nổi.” Nhu Mễ lắc đầu: “Nhất Tiểu, Thiên Sứ với cả Thiếu Gia đều đã bị ả ta xử lý hết cả rồi. ả ta giống như người nhện vậy, biết phun tơ, một khi mà dính rồi thì khó thoát lắm.”

“Vậy sao người không báo sớm?”

“Với cái tốc độ đó của người thì ta còn đang gõ hai chữ ‘cẩn thận’, người đã chui đầu vào lưới nhện mất rồi. Trách ta sao được?” Nhu Mễ nói: “À tạm thời sẽ không giết người đâu, người có cảm thấy là ống máu của người đang tụt xuống không?”

“Có, ta thấy rồi, là trạng thái Ăn Mòn.”

“Ta nghĩ ả thích nhìn cảnh con mồi giãy dụa trước khi chết đó.”

Đường Hoa vẫn còn ôm một niềm hy vọng: “Gần đây còn có người chơi nào không?”

“Không có!” Nhu Mễ than thở: “Nơi này đã là khu vực do ma vương chiếm đóng rồi, mấy người bọn ta thấy bên này yên ắng nên mới hy vọng có thể chui vào trốn được, không ngờ lại đụng phải con BOSS lớn kia. Cẩn thận, ả sắp động thủ rồi.”

Vừa dứt lời, hai cánh tay của Alcmene đột nhiên dài ra, đâm thẳng vào Đường Hoa. Dưới trạng thái Trói Buộc, Càn Khôn Nhất Động không thể khởi động được, thế là không thể tránh nổi, Đường Hoa đã ăn phải một chọt, ống máu rớt xuống gần cạn luôn. Đường Hoa than thở, Nhu Mễ bi ai.

Mắt thấy yêu nữ nhện siêu cấp lớn đang sắp lấy đi cái mạng nhỏ của Đường Hoa, thì... Như người ta nói đây, ‘người hiền thì sẽ có ngày cùng’, hoặc là ‘người tốt sống không lâu, kẻ ác họa ngàn đời’, bởi vậy Đường Hoa đã làm đúng theo cái tinh thần của lũ gián, dưới thời khắc nguy cơ này, Đường Hoa đã bùng nổ...

Tu La Tuyệt Sát trận đã bị cưỡng chế khởi động, đám lửa đen trên thân Đường Hoa chọt tăng vọt lên mười trượng. Một tên Tu La mặt lạnh toàn thân có khói đen đứng sau lưng Đường Hoa, ánh mắt lạnh buốt nhìn yêu nữ nhện nhện này.

“Con em phương Tây kia, chưa từng thấy cái chiêu vô lại này của phương Đông ta hả?” Đường Hoa nhìn yêu nữ nhện đang hoảng sợ mà vận ma khí lên, nguyên tấm lưới nhện nhện cứng cõi bị hóa thành tro bụi liền. Đường Hoa tranh thủ thời gian, lấy hết mọi kỹ năng đập thẳng xuống yêu nữ nhện nhện đang cuống cuống chạy trốn...

Không trì hoãn gì, yêu nữ nhèn nhện ở giây thứ 40 hóa thành ánh trắng ngay. Đường Hoa cười hè hè hai tiếng, nhưng không kịp bày bữa câu nào thì đã vội vàng đáp xuống đất ngay. Đã có vết xe đổ rồi đấy, lần trước bởi vì mình quá đặc ý nên sau một phút pháp lực bị phong hết, bị ngã từ không trung xuống đất chết tốt kìa. Đáng chết là phán quan thế mà bảo là mình tự sát luôn!

Nhu Mễ hạ xuống hẻm núi, hỏi một câu rất tục: “Rớt cái gì đấy?” Đường Hoa xử lý được yêu nữ nhèn nhện kia nàng cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào, dù sao nàng cũng đã biết là không thể dùng ánh mắt bình thường mà đi xét đoán người này được. Một khi người này mà có mặt, vậy bất cứ chuyện gì cũng có khả năng phát sinh hết.

Đường Hoa lấy một cái đèn dầu ra, nghi hoặc hỏi: “Bà má này là người Hy Lạp à?”

“Đúng vậy!”

“Người chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn một ngàn phần trăm luôn!” Nhu Mễ lập tức trả lời liền.

“Vậy sao lại rớt cho ta một cây đèn thần Aladdin thế này? Nó nói có thể thực hiện cho ta ba điều ước này.” Đường Hoa thắc mắc lắm.

“Phụ!” Nhu Mễ ới ra một bùm máu ngay. Tuy đã chuẩn bị sẵn trong lòng là không thể dùng ánh mắt bình thường mà đi đối đãi với người này, nhưng nàng lại không ngờ rằng bởi vì bị người này truyền nhiễm mà ngay cả quái vật cũng trở nên quái dị đến thế đấy.

“Ta nhớ hình như thứ này là của Ả-Rập mà phải không?”

“Hình như vậy.” Nhu Mễ - học thức uyên bác - trong nhất thời cũng không dám khẳng định.

“Nó có thể thực hiện được điều ước gì nào?” Đường Hoa sử dụng đèn thần, ngay lập tức có một thứ gì đó như quỷ hồn xuất hiện.

Quỷ hồn: “Chủ nhân của ta, ngài có điều ước gì?”

“Giúp ta qua ma kiếp thứ ba.”

“...” Quỷ hồn sững người năm giây, sau đó trả lời: “Ngoài năng lực.”

“Giúp ta xử lý ma vương.”

“Ngoài năng lực.”

“Ta muốn làm tình với nữ nhân.”

Quỷ hồn toát mồ hôi: “Ngoài năng lực.”

“Ây, cái gì cũng ở ngoài năng lực cả, vậy người có khả năng gì chứ?”

Quỷ hồn lập tức trả lời ngay: “Ví dụ như chủ nhân ngài bị bao vây, ngài có thể nhờ ta ẩn thân giúp. Ví dụ như ngài đi ăn mà lại quên mang tiền, ta có thể giúp ngài ăn quýt. Ví dụ như ống máu của ngài sắp cạn, ta có thể giúp ngài khôi phục lại toàn bộ. Ví dụ như ngài bị trời buộc, ta có thể giúp ngài giải. Ví dụ như ngài bị rơi vào địa ngục, ta có thể giúp ngài vượt ngục, vân vân.”

“Thì ra là ba cái điều ước như thế à?” Đường Hoa nâng đèn thần lên, nói: “Điều ước đầu tiên của ta là ta ước người có thể thực hiện cho ba trăm điều ước trong một trăm năm tới của ta.”

Quỷ hồn này còn chưa kịp kì kèo thì Đường Hoa đã ném thẳng nó vào trong túi Càn Khôn ngay. Uống hết cả công sức cả ngày trời của mình mà chỉ lấy được cái thứ rác rưởi như vậy, thật là oan quá mà!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 235: Đoàn kết

Chương 235: Đoàn kết

Thành viên bi đát nhất trong các trò võng du không ai khác ngoài những tân thủ. Lực công kích, lực phòng ngự, máu, mọi số liệu đều khiến người ta phải bi ai vô hạn, trên cơ bản là chim cào sẽ chết, gió thổi sẽ toi, cho dù có muốn xuống sông bơi lội thì cũng còn phải đắn đo xem có bị cá cắn chết hay không nữa.

Hiện giờ Đường Hoa đúng thật là một tân thủ, trong cái thế giới mà tiên kiếm bay đầy trời thế này, hắn lại chỉ đi bộ, mà còn là đi bộ trong khu do ma vương chiếm lĩnh nữa! Nhu Mễ tuy vô ngục tỏ vẻ sẽ bảo vệ cho Đường Hoa được an toàn, nhưng Đường Hoa lại từ chối, hắn biết rất biết rằng có Nhu Mễ bên cạnh thì càng nguy hiểm hơn khi không có nàng bên người

nhiều, bởi vì Nhu Mễ biết bay, mà bay trên trời thì khả năng bị nhắm trúng sẽ lớn lắm, sẽ dễ dàng bị biến thành một cái bia ngắm ngay. Mà một khi nòng trở thành cái bia rồi, vậy mình thế nào cũng sẽ trở thành một cái vật tuần táng vô tội mất.

5% kinh nghiệm đối với cấp bậc hiện giờ của Đường Hoa mà nói thì là một con số đồ sộ đấy. Tuy nói trong võng du không có chuyện sống chết, nhưng nếu có thể không chết thì vẫn là tốt hơn. Đây cũng là một nét đặc sắc trong võng du, đó là người càng ở cấp cao lại càng sợ chết. Nhớ lại hồi ấy, Đường Hoa còn dựa vào chuyện bị chết để áp máy bay tốc hành kia kìa.

“Lão công đâu rồi?”

“Đang lạc đường nè.” Đường Hoa thở dài, quanh qua quẩn lại không núi thì cũng là nước, vòng qua vòng lại hai tiếng đồng hồ mình cũng đã choáng cả đầu rồi đây.

“Lão công!”

Có!

“Chậm rãi tản bộ nhé.”

“...” Đường Hoa - nhân vật bi đát - bèn chấp tay sau lưng bắt đầu tản bộ tiếp. Núi theo thế núi nước chảy thành dòng, quái bước ra đây quái vẫn còn là quái. Một con khỉ đuôi dài nhe răng cấp 15 trợn mắt trước mặt Đường Hoa. Quái bị động à? Mặc kệ, tản bộ tiếp thôi. Ta là một cao thủ, là một cao thủ có thân phận, có hàm dưỡng, không phải là con quái gì cũng đáng cho ta ra tay đâu nhé.

Người bình thường thì cũng có cái lạc thú của người bình thường, đặc biệt là đối với người giỏi tìm niềm vui thú như Đường Hoa đây. Vòng vòng một hồi, hần phát hiện ra một rẫy khoai, có điều có một cái vấn đề, đó là trên rẫy này đang có một lão nông...

Bởi vậy mới nói cái trò chơi này hoàn hảo lắm, ngay cả một NPC không có bao nhiêu quan trọng thế này mà hệ thống cũng mô phỏng đến rất thật luôn kìa. Đương nhiên cũng không thể nói là không quan trọng được, lão nông này là người chỉ đường cho các người chơi, đặc biệt là còn có thể cung cấp một ít tin tức nhiệm vụ cho những người chơi sinh hoạt nữa. Trừ nhiệm vụ ấy ra, lão này cũng có công việc nguyên bản của mình, đó là bảo

vệ cho cái rẫy khoai này, nhưng là bảo vệ khỏi bầy dã thú hay là bầy người chơi thì do người thế nào nghĩ thế ấy thôi. Đường Hoa đã bị lão nông này đuổi đi ba lần rồi. Vốn hắn không có bao nhiêu hứng thú với cái rẫy ấy, nhưng bị thế này, hắn phát thệ nhất định phải ăn được khoai ngay, hơn nữa lại nhất định phải là khoai trong rẫy này nữa!

Không ăn được khoai do nhà lão trồng, ông đây không lấy tên là Đông Phương Gia Tử nữa. Đường Hoa bèn lấy cái xẻng của mình ra ngay. Cây hàng này là cây hàng mà năm đó hắn dùng để đào tiên phủ, sau đó vẫn mãi để trong túi Càn Khôn của mình. Đã đưa tiền mà lão không thềm, lom khom trong bụi cỏ cũng bị phát hiện, vậy thì ta đành đào địa đạo thôi. Bốn Gia Tử là người có kiến thức, biết khoai lang bao giờ cũng đâm xuống dưới mặt đất mà.

“Cái mông kia là của ai thế?”

“Quen mặt thật đấy.”

“Người quen mặt với một cái mông à?”

“Ta biết, ta biết rồi, đó là Đông Phương Gia Tử!”

“Hử, có quái! Đông Phương Gia Tử không có lợi thì không đến, ta nghĩ... Nơi này có bảo bối đó.”

Trên đây là một đoạn đối thoại của một bầy các bà chị, mà trùng hợp thay là Đường Hoa cũng biết mấy bà chị này, đây chính là bầy cô nương của Tinh Tinh đường, trong đó còn có mấy người từng bị hắn chém mấy lần nữa. Cừu nhân gặp nhau... Tục ngữ có nói rồi đấy, có hóa thành trong bụi cũng vẫn còn nhận được, huống chi là cái vật có diện tích to như cái mông ấy chứ? Bởi vậy Đường Hoa rất bất hạnh đã bị mấy cô nương đây nhận ra rồi. Đương nhiên mấy cô nương này không có ý định báo thù gì cả. Đó không có nghĩa là các nàng khoan dung độ lượng gì, mà thật ra là các nàng tự biết mình mà thôi, chừng mười người các nàng đây chẳng đủ cho người ta nhét kê răng nữa là.

Đã là cừu nhân, vậy thì đừng nói là cừu nhân đang đào địa đạo, mà cho dù là hắn đang uống rượu mừng đi nữa, nếu ngăn được cũng phải ngăn ngay. Mấy cô nương bèn âm thầm thương lượng một trận, đầu tiên là bác bỏ đi cái ý định bắt người hiến bảo của nữ nào tàn nào đó đi, rồi sau đó lại bác

bỏ tiếp cái ý định giết người lấy bảo của nữ não tàn hơn nào đó nữa. Cuối cùng, có nữ kia vỗ bàn quyết định, khẩu hiệu của hành động lần này chính là ‘hại người không lợi mình’. “Gia Tử ca, ngài thật là phúc tinh của ta mà, chỉ lộ cái mộng ra thôi cũng giúp kẻ hèn đây kiếm một mớ rồi đây.” Tôn Minh nhìn ảnh chụp xong thì cảm khái lắm, cái mộng của người trẻ tuổi bao giờ cũng tròn trịa như thế đấy: “Tiểu Dâm, phát hành bản phụ, nói là nghi rằng ở tọa độ XX - XX có động phủ tiên gia, trong có đến trăm món bảo bối cấp thần tiên, lại kèm thêm ảnh chụp nữa. Mặt khác, sẵn tiện đăng luôn tên của mười người phát hiện lên nhé.”

“XX - XX là tọa độ gì thế?” Tiểu Dâm khiêm tốn thỉnh giáo.

“Cuối cùng tăng thêm một câu này trên bản phụ, nói là bất cứ người nào muốn biết tọa độ thì có thể lần theo mã số liên lạc ở cuối bản để liên lạc với Ngân Lam Dục Vân.” Tôn Minh hớp một hớp trà rồi nói với tiểu Dâm đang ngu ngơ đằng kia: “Đây là để tránh việc mỗi bang hội chỉ mua một tờ đặc san, và phòng ngừa thủ đoạn in sách lậu đấy.”

Tiểu Dâm lo lắng hỏi: “Có khi nào làm hỏng chuyện của giám đốc Đông không?”

“Yên tâm đi, sẽ không đâu. Cứ làm đi.”

“Nhưng mà...”

Tôn Minh thấy tiểu Dâm vẫn còn kì kèo thì giải thích luôn: “Hắn không phải đang đào bảo vật đâu.”

“Vậy thì đang làm gì thế?”

“Trộm khoai lang.” Cái tư thế này mình quen lắm, hồi nhỏ đi ra ngoại ô trộm khoai lang cái tên này luôn chơi cái tư thế đặc biệt này mà, mộng thì vênh lên thật cao, một tay ngăn không cho bùn đất rớt xuống, còn một tay thì kéo khoai lên.

“...” Tiểu Dâm học máu ngay, tổng giám đốc à, ngài nói câu này thì cũng phải có người tin mới được chớ. Một củ khoai giá có 10 bạc, Đông Phương Gia Tử thân là đệ nhất cao thủ mà lại đi lãng phí thời gian vì một củ khoai lang giá chỉ 10 bạc thế này à? Hắn bày ra cái tư thế ấy mà lấy tiền công thì ít ra cũng phải được 1 kim đó chớ.

“Đi đi, lần này chia ba bảy, người ba ta bảy!” Tôn Minh không trả lời nữa, chỉ phất tay bảo tiểu Dâm đi làm việc thôi. Hết cách rồi, mình có nói thật cũng chẳng có ai tin cả, muốn không phát tài cũng khó lắm đa. Có điều bên Đường Hoa thì Tôn Minh không muốn báo cho, tránh việc có người nói rằng hai người đang bắt tay nhau gạt tiền bà con. Tôn Minh không ngờ rằng vì cái ý nghĩ con buôn này của mình mà đã tạo thành ảnh hưởng hơn xa so với mấy đồng tiền kiếm được lắm.Đột, nhiều người như vậy à? Bản phụ vừa phát hành ra, tiểu Dâm liền phát hiện mình đã trở thành chiến sĩ thi đua ngay, vô số những tin xin trở thành hảo hữu cứ bay tới như nước biển trào dâng vậy. Bỏ hảo hữu, chấp nhận một trăm tên hảo hữu nữa, nghiệm chứng mật mã phân biệt, sau đó phát tin nhắn tọa độ tập thể... Máu và nước mắt tiểu Dâm đổ ra đã làm phồng lên cái túi của nhà tư bản, trong đầu hẳn đang có vô số những con số đang nhảy múa. Phải, là vô số.Đậu xanh, nhiều người như vậy à, chẳng phải ông đây chỉ đi trộm có vài củ khoai lang thôi đó sao? Đường Hoa - đang nướng khoai lang - nhìn ra phương xa mà kinh hãi cực kỳ, chỉ thấy trên không đen nghìn nghịt mấy ngàn người đang nhắm về phía mình đây mà lao tới... Không đến nỗi thế chớ, chẳng lẽ loài người đang bắt đầu cuộc đại phản kích à? Đậu xanh cả rổ, hai bên Đông, Bắc đã có đến mấy ngàn người rồi, mà vẫn còn đang cuộn cuộn không ngớt nữa, lẽ nào mình đã đạt đến trình độ ai gặp cũng muốn giết rồi sao?

Bầy người chơi bao vây lấy Đường Hoa đang tay cầm củ khoai lang nóng bỏng, mắt trừng, miệng há. Toàn bộ mọi người tức khắc cùng nghĩ đến hai vấn đề: một, tay không cầm khoai đang nóng mà không sợ bỏng sao? Hai: thằng nhãi này theo trường phái hành động à?

“Gì thế?” Lâu thật lâu sau, rốt cục Đường Hoa cũng mở miệng hỏi. Làm gì mà cứ nghĩa tới củ khoai lang của người ta thế?

“Đào!” Một tên tiểu đội trưởng nọ hạ lệnh trong kênh đội ngũ ngay. Cái chuyện nói lý với Đường Hoa rằng vật vô chủ thì ai nấy cũng có quyền chiếm là không xong đâu, người càng nói thì ngày sau càng có khả năng bị đả kích báo thù đó. Dù sao thì luật pháp không trách chúng nhân mà, cho dù Đông Phương Gia Tử người có hung hãn hơn đi nữa, lẽ nào còn có thể giết hết được cả vạn người ở đây sao? Mà không phải chỉ là vạn người thôi đâu,

theo thông tin đáng tin cậy truyền lại thì một tiếng đồng hồ sau nơi đây sẽ tụ tập đến hơn năm mươi vạn người đấy. Năm mươi vạn người, nếu mà xếp hàng cho người giết thì người cũng phải giết đến khi râu bạc rồi mới xong à.

Thật là người thông minh đó! Mọi người chơi đều cảm thán một câu, sau đó mỗi tiểu đội trưởng đều hạ lệnh trong kênh ngay: “Đào, ngàn vạn lần đừng có đi chọc Gia Tử, hắn muốn giết ai thì kệ cho hắn giết.”

“Ây, làm gì vậy mấy người kia?” Đường Hoa nhìn cái tình cảnh Ngu công đào núi sôi sục ngất trời trước mặt mà mù mờ lắm, lẽ nào... khoai lang nơi này rất có giá trị dinh dưỡng à? Lẽ nào chúng có thể vĩnh cửu tăng thêm lực công kích lực phòng ngự, rồi còn có thể biến thành một cụ lão bà à? “Nói chuyện đi chứ, làm gì thế?”

Tên đội trưởng bị hỏi lập tức dằn dò: “Vui đầu thấp xuống, đừng nói gì cả, tránh cho bị người ta quật lại, chờ thu hoạch được rồi tính sau.”

“Chuyện quái sự năm nào cũng có, mà năm nay thì đặc biệt nhiều đấy.” Đường Hoa buồn bực lắm.

“Có... có rồi!” Một tên người chơi mừng như điên hô: “Bùa Trấn Sơn, mười hai miếng, vật phẩm dùng một lần, có thể gọi đến sơn thần giúp đỡ, cấp của sơn thần có quan hệ ít nhiều tới tu vi tự thân và thuộc tính đất của người dùng.”

“Là thật hả?” Lập tức có một bầy người chơi bay qua giám định ngay. Lập tức động lực của toàn bộ mọi người được nâng lên tràn đầy liên, đều cùng trừng mắt nhìn qua Đường Hoa cả, nói thầm trong lòng: quả thật là theo phái hành động đó.

Ta đây theo phái thần tượng! Đường Hoa đã buồn bực nay càng buồn bực hơn, bèn đến bên cạnh anh bạn đào được bảo bối kia nhìn xem. Quả thật là hàng thật đó, lẽ nào mọi người không phải đến đây để choáng mình mà là do trong núi này có bảo vật à? Đường Hoa lại nhìn anh bạn đào được bảo bối này thêm mấy lần, nghi hoặc nói: “Vị huynh đệ này, hình như khá là quen mắt đó.”

Anh bạn đào được bảo bối này vội lấy tay áo che lại nửa mặt mình lại: “Người bình thường thì bộ dạng giống giống nhau đó mà.”

“Huynh đệ có phải đang làm hậu cần nơi Vô Biên đặc san không nhỉ? Là chức gì ấy nhỉ...?” Đường Hoa cũng không dám chắc chắn lắm.

“À...” Anh bạn đào được bảo bối này chợt rống to lên: “Đông Phương Gia Tử giết người rồi!” Sau đó hóa thành một cụm ánh sáng màu trắng...

Đột bà, người rõ ràng là tự sát đó mà? Hiện giờ ông đây chỉ có thể giết gà được thôi... Quái gì thế này? Rốt cục là cái quái gì thế này? Lẽ nào bốn Gia Tử đây đang nằm mơ à? Quay đầu nhìn lại bày người chơi ở bên cạnh, chỉ thấy ai nấy đều cúi đầu xuôi mắt, không rên lên tiếng nào, điều giống nhau duy nhất chính là đều cầm các loại công cụ nhắm hướng đỉnh núi mà điên cuồng đào cả.

“Đào được bảo bối rồi có chết cũng có giá trị.” Các đội trưởng đều khuyến khích mọi người trong đội mình: “Cố lên, thần binh tiên kiếm đang chờ chúng ta khai quang đó.”

Thế là nơi đây biến thành một tràng cảnh một đám người yên tĩnh kịch liệt lao động, và một tên đệ nhất cao thủ ngậy ngốc ngó dáo dác chung quanh. “Phát hiện quân đoàn Rồng Cổ Xưa đang đến bên cạnh.” Một người chơi nhìn ra phương xa rồi báo lại với mọi người.

Một người chơi có khí chất đứng đầu nọ bay lên giữa không trung, hét: “Các huynh đệ, có bảo bối thì ai nấy cũng đều được. Diệt chúng nó xong rồi lại đào tiếp.”

Lập tức có người phụ họa liền: “Ai lấy được bảo vật thì là do số hết, ai mà thừa dịp mọi người đón đánh mà đi ăn mảnh thì đừng có trách mình chộc bà con tức đó.”

“Toàn bộ mọi người đều dừng tay, dừng tay!” Anh bạn hình-như-đứng-đầu kia kêu lên: “Đột bà nó, hốt xong bọn nó rồi lại đào tiếp!”

“Giết!”

Bảo vật? Cái bảo vật gì? Sao mình không nhận được tin gì vậy chứ? Ào ào một cái là trên đỉnh núi chỉ còn lại mỗi Đường Hoa ngay, Đường Hoa chỉ còn biết khoanh tay trước ngực tiếp tục buồn với bức tiếp. Có bảo vật thì tất có dũng sĩ. Cả vạn tên người chơi đã đồng lòng với nhau, chỉ nghĩ làm sao diệt sạch bày rồng cổ xưa này để trở về đào bảo vật thôi, chứ không so đo gì về sự nguy hiểm của chúng hết, mà cũng không so đo chuyện tăng máu cho

đội ngũ khác luôn. Bởi vì lúc này, điểm kinh nghiệm của bầy rồng cổ xưa kia đã không còn nằm trong mắt họ nữa, mà những thứ rồng cổ xưa có thể rút ra cũng chẳng đáng cho bọn họ đặt trong lòng luôn...

Ý chí chúng nhân như thành đồng, quân đoàn Rồng Cổ Xưa gồm mấy trăm con rồng được xưng là quân đoàn bất diệt này đã phải đối mặt với đợt tấn công hung ác nhất của loài người từ trước tới nay. Dưới sự tấn công hung ác sắc bén của đối thủ, thân là NPC, bầy rồng cổ xưa lập tức xoay người chạy trốn liền, mà đám rồng bị nhắm đến cũng không dám phản kích đòn nào hết, chỉ biết hy vọng mình có thể chạy nhanh hơn mấy đồng bọn khác thôi. Chỉ vùn vùn có 20 phút, bầu trời đã thanh tịnh liền. Bầy người chơi chẳng có ai nghĩ là sẽ có chiến quả như thế, ai nấy cũng đều hào hùng cười lên mấy tiếng, rồi quay lại đỉnh núi đào tiếp. Trong thời khắc này, họ đã bắt đầu một lòng đoàn kết lại, cho dù là đang đào núi như thế, nhưng cũng chưa hề phát sinh mâu thuẫn nào liên can đến việc tranh vị trí cả. Mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, làm trò vui cho nhau, bầu không khí thật là hài hòa vô cùng.

Bầy địch nhân thứ hai xuất hiện, lần này không cần ai đứng đầu hô hào cả, mọi người cùng tập thể bay lên, rồi bầu nhiệt huyết cùng bắt đầu sôi trào mà xông tới. Thế giới điên cuồng quá rồi, con cộp lại đi yêu con dê kia! Đường Hoa đột nhiên cảm thấy mình như đã trở thành không khí rồi vậy, toàn bộ mọi người đều coi thường tiếng nói, động tác và thân phận của mình hết. Có âm mưu... Đường Hoa mơ hồ ngửi được mùi của Tôn Minh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 236: Lại thăm dò tiếp

Chương 236: Lại thăm dò tiếp

“Ha ha, Hoa ca đoán không sai.” Tôn Minh đã mò được một mớ khảm nên không giấu giếm làm gì nữa, bèn kể lại sự tình luôn: “Ta bảo quản lý hậu cần khoe bảo vật ở đó, một là để chứng minh rằng đặc san không đăng

tin vịt, hai là khiến cho người ta không ngừng ào ào chuyển tiền vào trong tài khoản của ta đó.”

“Ta biết ngay là trò của người mà nhãi con.” Đường Hoa vã mồ hôi, đây đúng là tiêu chuẩn của lý luận nhà Tôn Minh mà, chỉ cần không có bị phát hiện thì tức là tin mình đang không phải tin lá cải đấy. Thằng nhãi này thực ra cũng có nguyên tắc lắm đó chứ, ít ra thì bản thân hắn cũng cảm thấy là như vậy: “Nhớ mời ăn à.”

“Chuyện nhỏ thôi, ta qua đây liền.”

“Người cũng tới à?”

“Ta nghe nói ở người chơi ở đỉnh núi đó đoàn kết đến mức không tiền khoáng hậu luôn đấy, cho nên ta định mở một chuyên bản giới thiệu cho tinh thần này. Sẵn tiện còn phải vạch ra tình hình đấu đá bên trong Song Sư để mọi người dễ so sánh nữa. Bởi vậy chắc chắn ta sẽ có thêm rất nhiều độc giả bình dân cho coi. Thế nào rồi, hện lão bà nhà người ra tâm sự nhé?”

“Đừng! Khi ta chột người thì không kéo gia quyến xuống bùn.” Đây là quy tắc của trò chơi, mình sẽ không bao giờ lợi dụng thân phận của Sương Vũ để giành ích lợi cho bản thân mình, như vậy thì khi mình giành được ích lợi, Sương Vũ cũng sẽ không thể dùng tình cảm cá nhân mà ngăn trở mình được. Bất kể là lời hay dở, thì đây cũng là nguyên tắc của Đường Hoa.

* * * * *

“Mất pháp lực à?” Tôn Minh biết tình trạng của Đường Hoa xong thì che miệng cười rung cả lên: “Hèn chi, ta vẫn cứ thắc mắc là người tùy tiện thật con quái nào đó cũng đủ để mua cả sọt khoai lang rồi, sao nhãi con nhà người lại có tâm tình đi trộm khoai lang như thế, hóa ra...”

“Vậy người có ăn hay không?” Đường Hoa xạm mặt lại, hỏi.

“Ăn... Oa, là khoai lang thứ thiệt đó.” Tôn Minh hớn hờ nhận lấy một củ khoai ngoài xem trong chín bóc ra ăn, hương vị thật tự nhiên, không thêm bất cứ phẩm màu nào, hoàn toàn là sản phẩm tự nhiên không ô nhiễm đấy. Còn cái chuyện phỏng vấn thì dĩ nhiên cứ mặc cho cấp dưới đi làm là được rồi. Thân là một ông chủ, mình chỉ cần biết dùng người là được thôi. Lần này Tôn Minh đã mang đến nguyên cả một đội hình hoàn chỉnh gồm biên tập, soạn thảo, sắp chữ với xét duyệt rồi, chỉ còn chờ hơn chục tên

phóng viên được phái ra ngoài phỏng vấn quay trở về nữa thôi là lập tức xuất bản liền.

“Thực ra... Nếu mọi người chơi đều biết đoàn kết với nhau thì tên ma vương này quả thật chẳng có gì đáng sợ cả.”

“Đoàn kết? Nói thật là nhẹ nhàng đó.” Tôn Minh nói: “Thân là hai bang lớn nhất, vậy mà khi chiến tranh vừa bắt đầu, điều họ làm không phải là đưa vào toàn bộ chủ lực, mà là khiến các bang hội nhỏ yếu phải gánh chịu tổn thất trước, người bên mình thì chỉ đưa đến có một số ít để quan sát học tập mà thôi. Nếu không phải nghe đồn nơi đây có bảo vật thì mọi người có thể nào đến cái góc núi này để chống lại kẻ thù bên ngoài chứ? Nói tới cùng cũng là do lợi ích quấy phá cả thôi.”

“Người biết mà còn viết à?”

“Ta phải thừa dịp mọi người còn được chút tinh thần vô tư để mà kiếm một mớ chữ, đây cũng là lợi ích mà.” Tôn Minh nói tiếp: “Lại nói, đây cũng coi như là một chuyện tốt đấy thôi, ít nhất thì cũng có thể khiến cho những người lương thiện tin rằng tương lai vẫn còn chút hy vọng, tin rằng loài người vẫn còn có tương lai mà.”

“Được, ngài đây sắp thành chính trị gia luôn rồi đấy.”

“Đừng có chửi người như thế chứ.”

“Ha, Phá Toái còn 12 tiếng đồng hồ nữa là độ kiếp rồi, cũng vừa lúc ta khôi phục được pháp lực.” Đường Hoa hỏi: “Có muốn đi xem thử không?”

“Không có tin gì đáng giá cả.” Tôn Minh lắc đầu: “Huy Hoàng là người đầu tiên công khai toàn bộ quá trình, có giá trị để bán, chứ Phá Toái là người thứ hai, quá trình chẳng khác nhau mấy đâu... Không thú vị. Ta phải tranh thủ thời gian bố trí người đi Song Sư với Nhất Kiếm, rồi sẵn tiện còn phải phỏng vấn đương sự là người nữa.”

* * * * *

Lúc Đường Hoa rời đi rồi, mấy chục vạn người vẫn còn càn cù không mỏi đào đất tiếp. Theo thông tin đáng tin cậy thì có một tổ chuyên viên kiến trúc đã thành công đào thông được ba đường hầm tới ba ngọn núi phụ cận rồi. Còn bảo bối thì vẫn cứ được liên tục phát hiện, đương nhiên những người phát hiện ra bảo bối đều là người do Tôn Minh phái ra hết. Đối với

việc này, Tôn Minh không hề xấu hổ mà trả lời: ta đang trợ giúp gia tăng thời gian đoàn kết của loài người đó.

Tuy Đường Hoa chẳng bận tâm chút nào về cái nhìn ngôn luận của Tôn Minh, nhưng hẳn lại rất rất là bội phục hiệu suất công tác của tên này. Hẳn vừa mới đi được một hồi, Vô Biên đặc san do hắn đặt sẵn đã được gửi đến ngay. Thế là vừa xem vừa bay, vừa bay vừa sướng...

Theo tác phong nhất quán thì hình tượng của mình vẫn là người xấu, nhưng lại là một người xấu có rất nhiều ưu điểm. Huy Hoàng là người tốt, nhưng lại là một người tốt có sai lầm. Phá Toái là người thật tình, dám vì huynh đệ mà chọt người khác hai đao. Quàng Khăn Đỏ là mẫu hình theo tinh thần đoàn thể, cho dù trong lòng có đau đớn, thì vì bang hội nàng cũng vẫn có thể trở mặt với bằng hữu. Rồi Sương Vũ nhân từ, Thư Sinh khí phách, v.v... Đương nhiên, nếu tất cả đều nêu ưu điểm hết thì chẳng còn gì được gọi là tin tức nữa, cho nên những người cướp BOSS đều bị viết cho thành dạng mất phẩm đức vô cùng, rồi nào là những người thấy lợi quên nghĩa, châm ngòi ly gián, v.v... Dù sao thì mấy cái gánh xấu này vẫn cứ là do Giáp Ất Bính Đinh nào đó gánh hết.

Tốt thì phời ra, còn khi Tôn Minh viết tới những nhân vật xấu, hẳn không hề điểm danh, mà chỉ viết là một số ít bang chúng nào đó mà thôi, như vậy không những không khiến cho mọi người căm hận, mà còn có chút mù mờ để mọi người giải khai nữa. Những tin tức này đều lấy sự thật là gốc mà viết hết, tuy có chỗ khoa trương, cũng có chỗ giảm nhẹ, nhưng không thể phủ nhận được là chúng vẫn có phần gần với sự thật.

* * * * *

Nơi Phá Toái độ kiếp là một hòn đảo ở gần Bồng Lai. Giống như Tôn Minh đã đoán trước vậy, Đường Hoa xem mà cứ ngáp liên tù tì, cũng còn may là nửa sau quá trình có Sương Vũ đến áp trận, thế là cầu nam nữ sờ tay nắm chân, tâm sự thủ thi, thật là có tình thú lắm lắm. Sau đó, Phá Toái bỏ hết một tiếng đồng hồ thời gian mới tìm được tên của mình ở trong một góc vắng của Song Kiếm nhật báo. Tin tức này cũng đơn giản cực kỳ: Phá Toái, đứng thứ hai mươi ba trên bảng cao thủ, ngày X tháng X năm X bắt đầu độ kiếp, ngày X tháng X năm X độ kiếp thành công. Không có thuyết minh,

không có bình luận, không có địa điểm, cũng không có quá trình, chỉ có thời gian, nhân vật và kết quả thôi.

Phá Toái cảm tờ báo mà thốn thức liên hồi...

Nhưng cũng có cái an ủi, đó là rõ ràng Phá Toái với Huy Hoàng có hai đoàn thể bằng hữu khác nhau, vậy nên trừ bọn Sương Vũ với Đường Hoa ra thì cơ hồ đều là người khác cả. Tuy Đường Hoa với Sương Vũ hoàn toàn chỉ là tới ứng phó cho xong việc, nhưng những người ấy lại xem hồi hộp, rộn ràng vô cùng, cũng coi như mang đến được cho Phá Toái một chút an ủi trong lòng. Lúc này hẳn mới thấm thiết cảm thụ được vì sao Hạo Nhiên lại kiêng kị cái danh xưng ‘đứng hạng hai vạn năm’ kia đến thế, đứng hàng thứ hai thì quả thật là chẳng có cái địa vị chi mà nói cả. Điều này không chỉ đúng luôn với mấy bà vợ bé...

* * * * *

Rốt cục thì ba người Huy Hoàng, Đường Hoa, Phá Toái cũng đứng ở trước giếng Thần Ma.

“Không thành công, thì xả thân.” Trước tiên Đường Hoa kiên nghị hô một câu khẩu hiệu trước đã. Chuyện này cũng là sự thật, vì ba người đều chỉ có truyền tống trận truyền đến giếng Thần Ma thôi, chứ không có truyền tống trận để quay về Trung Nguyên. Nếu muốn trở về, thì một là đã thông được giếng Thần Ma, còn không thì là bị thông chết. Một sống một chết, không còn lựa chọn nào khác nữa cả.

* * * * *

Có sự nhắc nhở của Đường Hoa, ảo giác của giếng Thần Ma không tạo thành bao nhiêu phiền phức cho cả ba người. Có điều... Ảo giác mà Huy Hoàng trông thấy là Quàng Khăn Đỏ, ảo giác mà Phá Toái trông thấy là thần binh, còn ảo giác mà Đường Hoa trông thấy chính là Sương Vũ. Phá Toái mưu đồ khinh bỉ hai tên nô lệ cho lão bà, nhưng dưới tình huống một so với hai, hẳn lại bị giáo dục phản ngược lại.

“Trong vòng ba phút, xử lý bọn họ.”

Sáu gã kim tướng và ba người chơi cùng oánh lộn với nhau. Một mình Huy Hoàng chống đỡ năm tướng, còn Phá Toái với Đường Hoa thì liên thủ chặt tên còn lại. Phải nói Huy Hoàng đúng là trâu bò ghê, năm tên kim

tướng cộng với năm thanh vũ khí biến thành động vật, tổng cộng có mười tên tướng, vậy mà vẫn bị một mình Huy Hoàng kéo điểm cừu hận hết. Hắn nhờ vào tiên thể tiên tâm và các trang bị mạnh, đỡ được tất cả mọi đòn tấn công.

Ba giây sau, Huy Hoàng dậm chân: “Đệt, đỡ không nổi nữa rồi.” Ống máu tụt xuống như là thác đổ vậy, hắn bèn vội gọi hai thanh kiếm đang kéo điểm cừu hận về để đón đỡ, hộ thân. Cứ như thế, dưới tác dụng của dược phẩm và tỷ lệ né tránh, hắn vẫn còn chống đỡ được. Nhưng nếu một khi mà tổ hợp Đường - Phá kia chém ác quá, điểm cừu hận của năm tên tướng mà Huy Hoàng giữ sẽ nghiêng về bên tổ hợp đó hết, vậy Huy Hoàng lại phải kéo nữa... Qua qua lại lại, ống máu của Huy Hoàng cứ chốc chốc lại cao, chốc chốc lại thấp, ba người dòm mà kinh tâm động phách vô cùng.

“Miss nhiều quá!” Phá Toái sốt ruột lắm, Đường Hoa tốt xấu gì cũng cấp 63 rồi, mà hắn mới chỉ 60 thôi, có đến bảy phần đòn tấn công là bị hụt. Đường nhiên cũng bởi vì nguyên nhân đó cho nên nhân viên chủ yếu kéo điểm cừu hận phải là Huy Hoàng - cấp 65. Nếu không một khi mà bị miss rồi, không kéo được điểm cừu hận, vậy tổ hợp chủ công sẽ bị chém đó.

“Người còn dám nói.” Đường Hoa tranh thủ lúc rảnh tay quay sang tỏ vẻ khinh bỉ một cái. Sau đó hắn nhìn lại ống máu của Huy Hoàng trong kênh đội ngũ, ha, ống máu tên này nhảy trâu thật đó, trong vòng 30 giây mà nhảy qua nhảy lại từ đỉnh ống cho đến đáy ống luôn. Có lẽ sau khi đánh xong sáu tên kim tướng này, trái tim của Huy Hoàng sẽ có khả năng bị sốc đó.

“Xử lý rồi!” 50 giây giải quyết được con đầu tiên, xong Đường Hoa với Phá Toái cũng không kịp xem xem rút ra được cái gì, mà nhắm ngay tên kim tướng gần nhất lao qua ngay.

Lại là 50 giây nữa, Huy Hoàng nhờ vào vận may kiên cường của mình, rốt cục cũng đã vượt qua được giai đoạn gian nan nhất. Nhưng thời gian còn lại của ba người đã không còn nhiều, trong vòng 80 giây tiếp theo là phải giết sạch được bốn tên còn lại.

“Không kịp nữa, chơi tập thể thôi.” Huy Hoàng nhìn lại bảng thời gian, bèn lập tức khẩn trương chơi một chiêu kiếm nộ vào bốn gã kim tướng còn

lại liền. Kiểm nộ của Phá Toái theo sau ngay, Đường Hoa cũng không cam chậm trễ.

Sự thật đã chứng minh là chiến lược của Đường Hoa mạnh nhất trong ba người, bốn tên kim tướng bị ba người chơi một đòn xong, bèn lao tới phía Đường Hoa liền. Ba người cùng mắng ‘bà mẹ’ một tiếng. Phá Toái với Huy Hoàng thì còn có thể đỡ được, chỉ có Đường Hoa là không đỡ nổi thôi. Tuy có trang bị cực phẩm, nhưng hướng hấn chọn lại là tiên thể ma tâm, tuy pháp lực vô cùng sung túc, nhưng lực phòng ngự và máu thì kém Huy Hoàng và Phá Toái nhiều lắm lắm lắm.

“Đừng để ý tới ta!” Vào thời khắc mấu chốt, trong đầu Đường Hoa chớp qua hình bóng của Hoàng Kế Quang, La Thịnh Giáo, Khâu Thiệu Vân, v.v... Sự tích anh hùng của tiểu Khâu hình như có bị đũa học sinh tiểu học nào đó dùng vật lý học phủ định rồi, hình như có đoạn nào đó nói rằng tiểu Khâu không có sợ phóng viên. Đường Hoa bèn không tránh không nhượng, giao nhau một chiêu với bốn tên tướng này, ổng máu suýt nữa hết trơn luôn. Bốn tướng lại đánh tới, Đường Hoa nhin đau ném ra một tờ ngân phiếu: ta đây dịch chuyển tức thời.

“Móa! Có chiêu này sao không dùng cho sớm?” Ngay cả người hiền lành như Huy Hoàng mà cũng hòa với Phá Toái tỏ vẻ khinh bỉ luôn. Đường Hoa khinh bỉ ngược trở lại, cái vụ này phiền lắm, đối mặt với đám kim tướng trong không gian nhỏ hẹp như vậy, nếu dùng Càn Khôn Nhất Độn thì mỗi ba giây sẽ phải tiêu mất 15 kim, như vậy ba phút sẽ là 900 kim lận. Hơn nữa nếu dịch chuyển với tần suất cao như thế thì đầu sẽ bị choáng, mắt sẽ bị hoa, trong tình trạng đó chưa chắc có được hiệu quả tấn công mạnh nhất đâu.

“Còn có 20 giây!” Phá Toái hô lớn một tiếng, bốn kim tướng đều đang lung lay sắp ngã cả, nhưng cũng chỉ mới là sắp ngã mà thôi. Phá Toái với Huy Hoàng đều dùng ra các kỹ năng thương tổn diện tích lớn để đánh tập thể hết. Có điều những kỹ năng này tuy trải rộng diện tích, nhưng lực công kích đơn thể quả thật không cao, bởi vậy phần lớn chiến lực đều do Đường Hoa gánh.

“15 giây!” Vẫn cứ là sắp ngã thôi. Ba người cùng rống lên: “Liều thôi!”

Đường Hoa vô cùng bất mãn rống lên: “Các người liều cái máu ấy!” Người ta cơ bản là chỉ ngó đến mỗi mình ta thôi, các người có lòng dùng sinh mệnh của các người để trải ra một con đường cho ta đi thì tốt lắm, nhưng sự thật là sinh mệnh của các người còn chẳng xài ngon được được bằng 15 kim nữa kia.

“Mẹ nó, ta hẳn phải nên dùng kiếm nô sớm một chút, để có trạng thái hút máu trong một phút chớ.” Huy Hoàng thấy thời gian đang gần cạn, nên hối hận lắm.

“Ta hẳn phải nên hợp tác với Huy Hoàng người vừa kéo vừa giết mới đúng chớ.” Phá Toái nói vuốt đuôi.

“Ta hẳn không nên lãng phí nhiều tiền như vậy chớ.” Đường Hoa rút hết cả nước mắt lẫn nước mũi xuống. Các người có khổ bằng ta đâu, có chết thì cũng chỉ mất ba cái mạng mà thôi, nhưng giờ ta lại còn mất đi cả một mớ tiền lớn nữa kia kia.

Bốn gã kim tướng đã chết rồi, nhưng ba người lại tiêu phí mất ba phút cộng ba giây. Ở phía cuối thông đạo, sáu gã kim tướng rất đúng thời gian nảy mới, lao như điên về phía ba người... Không có hai lượt kiếm nô của Huy Hoàng với Phá Toái, vậy cho dù có an bài an biế gì thêm, ba người cũng biết mình không có khả năng trong vòng ba phút giết sáu tên kim tướng được.

“Chết đi chết đi.” Phá Toái đã buông tay rồi, hẳn ưỡn ngực lên chờ đón đao thương của kẻ địch.

Huy Hoàng nói: “Gia Tử, như vậy căng thẳng quá, ta thấy người nên tìm biện pháp kéo Phong Vân Nộ vào nhóm mới được.”

“Không có vấn đề. Không đến thì cứ chém hẳn. Chúng ta ba người, hẳn có một mình thôi.” Đường Hoa nhìn cảnh Phá Toái bị hóa thành ánh trắng, hẳn cũng giang hai tay ra chuẩn bị ôm lấy cái chết luôn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 237: Lại thăm dò tiếp nữa

Chương 237: Lại thăm dò tiếp nữa

“Hôm nay người muốn cũng phải đi, mà không muốn cũng phải đi.” Trên sân Đường Khí ở đỉnh núi Nga Mi, Đường Hoa với vẻ mặt bất thiện đảo vòng vòng quanh Phong Vân Nộ, phun ra vài câu hung ác.

Phong Vân Nộ lại rất chi là thoát tục, hớp nhẹ hớp trà rồi nói: “Không phải là ta có muốn đi hay không, mà là ta có thể đi được hay không.”

Huy Hoàng: “Gia Tử, đừng làm khó...”

Phá Toái ngắt ngang: “Không làm khó là không được. thực ra Phong Vân Nộ người cũng có lợi mà, nếu ba người chúng ta tới được Thiên Đình rồi, vậy sẽ có cả tá nhiệm vụ cho người tùy ý làm, rồi cả tá kỹ năng chờ người học, cả tá thần binh chờ người lượm nữa. Chúng ta cùng nhau đả thông giếng Thần Ma, lẽ nào còn có cái hại gì hay sao?”

“Mấy vị đại ca!” Phong Vân Nộ đứng lên thở dài, lấy ra một tờ ngân phiếu: “Đây là số tài sản cuối cùng của bốn Phong Vân ta rồi đây, ngay cả việc truyền tống cũng là cả một vấn đề rồi chứ đừng nói chi đến việc đi du lịch giếng Thần Ma à.”

“Không phải chứ?” Phá Toái nhận ngân phiếu, xong quay qua nói với Đường Hoa và Huy Hoàng: “Ba kim hai mươi lăm bạc mười bảy đồng. Ta nói này Phong Vân Nộ, người đừng có chọc ta à, người thân là một cao thủ nhị kiếp mà trên thân chỉ có nhiều đấy tiền à? Với lại, người bán Tam Thương, trả nợ cũ xong chắc cũng còn ít nhất mấy ngàn kim chứ?”

“Ai...” Phong Vân Nộ cười khố: “Không giấu gì các vị, bán bang hội trả nợ xong ta còn dư lại được một vạn kim, nhưng mà... Suốt ngày bắn chim, cũng có ngày bị chim mổ mắt, thật là lật thuyền trong mương rãnh mà.”

“Chuyện thế nào đấy?” Đường Hoa nghi hoặc hỏi, rồi lén liên hệ với Tôn Minh, có kèo ngon đây...

“Biết Táng Ái chứ?”

“A, biết quá rõ nữa là đằng khác chứ.” Đường Hoa nói: “Đệ nhất mỹ nữ trong Song Kiếm, từng là sư muội của ta, đã tiếp xúc không ít lần, nhân phẩm cũng không tệ lắm.”

“Không tệ cái beep!” Phong Vân Nộ hung ác chửi tục một câu: “Gạt hết cả toàn bộ gia sản của ông rồi kìa, sau đó còn kéo ông đây vào danh sách đen, rồi tiết lộ cả bí mật phép phòng ngự tuyệt đối của ông đây nữa. Ngoài ra ả còn đi rải tin đồn rằng bởi vì ta dùng phòng ngự tuyệt đối để đi độ kiếp, cho nên phải thiếu cả một gánh nợ ắp ụ, cho dù có bán bang hội xong cũng chỉ là một kẻ cùng đinh kia kìa. Ta... Trong số mấy tên xưa nay là bạn với ta, thế mà có không dưới mười đang đòi nợ ta đấy.”

“Chuyện xảy ra khi nào vậy?” Hôm kia hay hôm qua gì đó, Đường Hoa vẫn còn hợp tác với Phong Vân Nộ mà, lúc đó tâm tình hẳn còn vui vẻ lắm, không hề có cái bộ dạng siêu phàm thoát tục, hai tay áo toàn gió thổi hiu hiu thế này đâu.

“Mới buổi sáng nay thôi!” Phong Vân Nộ lại than một hơi: “Ta đã làm giấy vay nợ với mọi bằng hữu ta mượn tiền rồi, tổng nợ bây giờ là ba ngàn năm trăm kim. Chỉ cần mà tài khoản của ta vượt qua được 10 kim là hệ thống sẽ tự động lấy đi liền, nó nói lý do là vì độ tin cậy của ta không cao... Ta đặt cả mười tám đời nhà Ốc Vít, nếu hai tháng nữa mà ta không trả lại nổi, vậy ta sẽ bị đày thành đũa ở đó.”

Đường Hoa vẫn giữ biểu tình nghi hoặc như cũ: “Táng Ái nhìn cũng khá là thuần khiết, khá là ngây thơ, rồi khá là thiện lương mà?”

“Thiện lương? Nàng ta là táng tận thiên lương thì có.” Phong Vân Nộ cả giận: “Nếu nàng không thuần khiết, không ngây thơ, không thiện lương thì ông đây còn có thể bị lừa được sao?”

Những kẻ lừa đảo chẳng bao giờ viết hai cái chữ ‘lừa đảo’ lên trên mặt cả. Với trình độ nhìn gái như của Phong Vân Nộ, nếu người không làm cho thật xuất sắc thì chẳng thể nào khiến cho hắn bớt đi lòng phòng bị được đâu. Đường Hoa vạn lần cũng không nghĩ rằng Táng Ái lại là một kẻ lừa đảo như thế, hắn rất có hảo cảm với Táng Ái, ít nhất thì cũng vượt hơn với Sương Vũ vài tháng trước kia. Chỉ có điều là người ta lại xinh đẹp quá, mà trong hiện thực thì Đường Hoa một không phải công tử, hai không phải thiếu gia, ba không phải là quý tộc nhà quan, cho nên hắn thật không dám dây vào. Lão bà đẹp đương nhiên là tốt rồi, nhưng mà xinh đẹp quá thì tuyệt đối chẳng phải là cái chuyện gì tốt lành cả. Đường Hoa có chút tự ti, có chút

tự hiểu mình cho nên buông bỏ đi khả năng theo đuổi, hẳn biết gây dựng sự nghiệp khó, mà giữ vững được sự nghiệp lại còn khó hơn. Cũng may mà mình khôn khéo, chứ nếu không bây giờ người đứng trên đỉnh núi chửi tục đây phải là mình rồi ấy chứ. Nghĩ lại, nếu bây giờ mà Sương Vũ có nhu cầu cần tiền thật gấp, vậy Đường Hoa có đem bán cả mình lẫn Tôn Minh đi, cống hiến hết gia sản cho nàng cũng không phải là không có khả năng đâu.

“A?” Phá Toái móc một tờ báo ra: “Song Kiếm nhật báo số mới ra này, Phong Vân Nộ, người nên xem thử xem đi.”

Đường Hoa hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Là bài báo vạch trần bộ mặt thật của một tên quý nghèo tên là Phong Vân Nộ, là một kẻ lừa tài lừa sắc.” Phá Toái nói thêm: “Người tố giác là Táng Ái, trên bài báo còn có một tấm ảnh chụp nàng đang hai mắt nhắm lệ, ai gặp cũng thương, khiến cho mọi động vật giống đực đều tan nát cõi lòng đây này.”

Huy Hoàng hỏi: “Vậy nội dung cụ thể là gì?”

“Nói là Phong Vân Nộ bởi vì chiêu phòng ngự tuyệt đối nên đã nợ một món tiền thật lớn, còn tìm nàng vay ba ngàn kim nữa. Bây giờ bởi vì bạn trai nàng cần tiền dùng gấp, cho nên nàng mới tìm Phong Vân Nộ đòi tiền, nhưng Phong Vân Nộ lại không chịu nhận nợ, lại còn mắng nàng là con tiện nhân nữa, rồi nói cái gì mà mượn tiền nàng là cho nàng thể diện...”

“Khoan khoan... Bạn trai nàng?”

“Đúng vậy, các người cũng có quen đấy, là kẻ có vẻ là đệ nhất cao thủ của Thần Chi Linh Vực: Phi Thường Kiếm.”

Huy Hoàng và Đường Hoa: “Ặc!”

“Phi Thường Kiếm cũng chứng minh là mình từng đưa cho Táng Ái ba ngàn kim để cho Phong Vân Nộ vay. Hẳn còn nói là không cần Phong Vân Nộ trả lại tiền, hẳn nhận lời phỏng vấn chỉ là để vạch trần cái bộ mặt xấu xa nguy quân tử của Phong Vân Nộ mà thôi.” Phá Toái nhìn Phong Vân Nộ đang nổi gân xanh đầy mặt mà nói như vẻ cười trên nỗi đau của người khác: “Phong Vân ca, ngài gặp nạn rồi, Thằng Giả Vi Vương cũng chứng thực là trước đây không lâu Phi Thường Kiếm từng tìm mọi người mượn ba ngàn kim đó.”

Đường Hoa bất mãn, nói: “Nào có tình tiết gì lừa sắc đâu?”

Phá Toái thành khẩn nói: “Ta bịa ra thôi, để kích thích tâm lý ham học hỏi của các người đó mà.”

“Sẵn tiện cho hỏi luôn một câu, từ lúc nào mà người đặt Song Kiếm nhật báo rồi thế?”

“Từ khi tên đồng bọn kia của người không đăng tin về việc ta độ kiếp đó.” Phá Toái nghiêng rằng: “Ta không thể trở mặt với hãn, lẽ nào còn không thể đặt Song Kiếm nhật báo coi như trả thù à?”

“Có thể có thể, nhưng nhiệm vụ trọng yếu trước mắt bây giờ là...” Đường Hoa đá đá mắt về phía Huy Hoàng.

Phá Toái hiểu ý, bèn cùng Đường Hoa khiêng Huy Hoàng đi.

“Gào...” Tiếng rống giận của Phong Vân Nộ vang vọng khắp cả khe núi.

“Gia Tử, Phá Toái?”

“Huy Hoàng ca, đây là cái vũng nước đục, ta không chui vào. Cùng lắm thì chờ thêm một tháng nữa có ai đó qua kiếp thì chúng ta lại đi thôi.”

“Huy Hoàng!” Phong Vân Nộ túm ngay áo của Huy Hoàng mà khóc rống lên: “Bây giờ người có thể giúp ta trừ người ra chẳng còn ai nữa đâu.”

Phá Toái cười ha ha nói với Huy Hoàng: “Hãn muốn nhờ thanh danh của người để lấy lại danh dự cho hãn đấy. Nhưng mà...”

Đường Hoa chìa tấm ảnh chụp Táng Ái đang đắm lệ trên mặt tới trước mặt của Huy Hoàng.

“Nhưng mà, người làm sao biết được ai nói thực ai nói giả đây?” Phá Toái chỉ chỉ vào tấm ảnh chụp trên báo, rồi nói.

“Hãn phải là thật sự nhỉ?” Huy Hoàng cũng không dám chắc cho lắm.

Đường Hoa: “Sao người chắc chắn vậy chứ?”

“Hãn rống lên nghe thực lắm.” Huy Hoàng lau mồ hôi, quả thật là một lý do vô nghĩa mà. Nếu muốn rửa sạch cho cái oan này của Phong Vân Nộ thì cũng dễ lắm, cứ tìm mấy người nào đó có máu mặt ra giúp hãn là xong. Nhưng mà Huy Hoàng thực sự không dám khẳng định rằng ai mới là người nói thật, trong trò chơi này không có bản ghi chép các vụ giao dịch. Rủi đâu mà mình đoán sai rồi, vậy thân bại danh liệt chỉ là chuyện nhỏ, khiến một nữ sinh phải chịu đựng cái oan to tổ bố như thế mới là chuyện

lớn. Hà huống chi, Táng Ái trong ảnh chụp khóc rất thương tâm, ngoài ra còn rất chân thành nữa.

“Huy Hoàng, nếu người không giúp ta thì không còn ai có thể giúp ta được nữa rồi.” Phong Vân Nộ thấy lập trường của Huy Hoàng không bền vững nữa, bèn vội nói: “Chỉ cần người nói một câu thôi, là mọi người đã tin đến năm phần rồi.”

Đường Hoa thấy Huy Hoàng khó xử quá, bèn nói chen vào: “Như vậy đi, nếu người có chứng cứ chứng minh được người quả thật là người bị hại thì bọn ta sẽ giúp người ngay.”

“Cái này... Nếu có chứng cứ thì ta còn cần Huy Hoàng làm gì?”

“Không có chứng cứ thì đi tìm chỗ chi?”

“Đi đâu tìm bây giờ?”

“Đi đâu tìm à?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc, rồi nói: “Người có thể tìm người giúp người.”

“Ai?”

“Thi Thi.”

Nghe tới cái tên này, Phong Vân Nộ nhụt chí ngay: “Ta không có tiền.” Hẳn đâu thể nào không biết Thi Thi này có năng lực thông thiên, có thể giúp mình được. Nhưng nữ nhân này là dạng người chỉ biết nhìn mặt tiền thôi, chuyện của Đường Hoa biết đâu người ta còn giúp cho miễn phí, chứ với mức độ quen biết giữa mình với nàng thì...

“Không có tiền thì người có người đó.” Đường Hoa cười gian: “Ngay cả thịt heo ba rọi giờ cũng có giá đến tám đồng một kim rồi, dưới sự bành trướng của tiền tệ, giá trị bản thân người đương nhiên cũng sẽ bành trướng theo thôi.”

* * * * *

Thi Thi đặt một tờ ngân phiếu và một tờ biên nhận lên trên mặt bàn, nói một cách rất không tình nguyện: “Bốn ngàn kim có thể trả xong nợ cho người đấy. Biên nhận là một vạn kim, kỳ hạn một tháng. Tiền lương của người là mỗi tháng ba trăm kim, lúc nào gọi cũng phải đến, sống hay chết gì cũng phải làm. Nếu tháng này làm tốt thì ta sẽ cho người vay một vạn kim để trả cho tờ biên nhận này, kỳ hạn của một vạn kim đó sẽ là tháng sau.

Cũng tức là nói chỉ cần người biểu hiện tốt thì tiền lương có thể tăng, có thể làm công để trả lại số tiền bốn ngàn kim mà người thực sự mượn. Nếu người lãn công hay là có âm mưu gì đó, thì đến cuối tháng ta sẽ yêu cầu người trả một vạn kim biên nhận kia, đến lúc đó người chỉ có thể làm đũa ở cho Ốc Vít mà thôi, không còn lựa chọn nào khác nữa.”

“Đây... Đây là kế ước bán mình à?” Phong Vân Nộ lo sợ lắm.

“Ở trước mặt Gia Tử, Huy Hoàng với Phá Toái, ta nói rõ với người luôn vậy. Đây là cho vay nặng lãi đấy. Nếu người có tiền trả ta, ta lập tức trả lại biên nhận cho người liền, có điều người vẫn còn phải nợ lại năm nghìn kim. Người thấy vậy có tốt hơn không, người không có tiền thì cũng chỉ có thể nghe theo ta mà thôi, ta sẽ cho người công việc để người kiếm tiền trả nợ. Nếu người có tiền thì cũng có thể lập tức chuộc thân ngay, ta cũng không cản trở.” Thi Thi nói: “Phong Vân Nộ à, không phải là ta xem thường người, nhưng với tình hình trước mắt này, ai sẽ cho người mượn tiền nữa chứ?”

Huy Hoàng còn định nói gì đó, nhưng Đường Hoa đã phát tay: “Lôi hăn đi!”

Phá Toái OK một tiếng, sau đó kéo Huy Hoàng đi liền. Lại muốn làm đại hiệp nữa à? Có hai thằng bạn này ở đây, cho dù người có là trắng thì cũng làm cho người nhiễm đen luôn.

Phong Vân Nộ lại hỏi: “Vậy chân tướng của chuyện này thì sao? Các người có chịu trách nhiệm không?”

“Ta đã nói là ta chỉ chịu trách nhiệm cho vay nặng lãi thôi... Nếu người muốn ta điều tra cho rõ ràng chân tướng thì ta sẽ báo giá sau cho người.”

Đường Hoa nhăn tin qua: “Người ác thật đấy, lại đi đào cho bằng hết các giá trị còn lại của hăn thế này.”

“Ha ha! Người hăn là nên khen rằng ít nhất hăn cũng còn có giá trị để ta đào đó. Trong Song Kiếm, số người mà có thể được ta cho vay một lần bốn ngàn, rồi mỗi tháng cấp cho ba trăm kim tiền lương thì lấy đầu ngón tay cũng có thể đếm hết à.”

* * * * *

Huy Hoàng hỏi Đường Hoa: “Cô nàng Thi Thi này tin được sao? Nàng thật có thể tìm được chứng cứ à?”

“Thật có thể đấy!”

Huy Hoàng gật đầu: “Vậy thì tiền tìm chứng cứ ta sẽ bỏ ra.”

“Người có bệnh à?” Đường Hoa với Phá Toái cùng nhau nói: “Không được.”

Đường Hoa kiên nhẫn nói: “Tinh Tinh hắc ám lắm, tối thiểu cũng phải ba ngàn đó.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Phá Toái phụ họa: “Thế này thì cần phải giúp bao nhiêu người cho đủ đây, trên thế giới này ngày nào mà không có những người đáng thương xuất hiện? Huy Hoàng, người tỉnh lại đi, người quên rồi sao, nhiều nhất một năm sau là phi thuyền đã đến đích rồi, hiện giờ ai nấy cũng đều hiểu phải kiếm thật nhiều tiền, và tiêu thật ít tiền hết đấy. Chút tiền trong túi người mấy thằng bọn ta ai không rõ chứ, nếu không nhờ Gia Tử mang người lăn lộn một vòng trong sự kiện bang hội chiến thì với cái tính cách của người, người còn có tiền dư à? Đừng trách huynh đệ ta không có nhắc nhở người nhé, Phong Vân Nộ hiện là cái động không đáy đấy, Gia Tử xin Thi Thi cho hẵn một nửa tự do là ý tốt rồi, nếu người mà ném tiền vào trong đó thì chỉ là đưa ngốc mà thôi. Lẽ nào người còn trông cậy rằng Táng Ái nuốt tiền xong lại chịu phun ra à?”

Huy Hoàng nhìn qua Đường Hoa: “Gia Tử, ý của người là...?”

“Ai... Tiền là của người, người muốn tiêu thế nào thì là tùy ý thôi. Bọn ta đây chỉ làm tròn bốn phận của người bằng hữu là khuyên nhủ người được rồi.” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Nếu không thì như vậy đi, chúng ta sẽ đi giếng Thần Ma thử thời vận một lần. Nếu mà lượm được tiên kiếm, vậy coi như vận hên của Phong Vân Nộ đã đến, thanh tiên kiếm đó sẽ cho hẵn. Nếu lượm không được thì sau này không bàn đến chuyện này nữa. Cứ giao cho hệ thống quyết định, thế được hay không?”

Huy Hoàng gật đầu: “Được, ta đi nói với Phong Vân Nộ cái đã.”

Phá Toái nói bên tai Đường Hoa: “Nếu trong túi Càn Khôn của ta mà bất cẩn có thêm một thanh tiên kiếm, đánh chết ta cũng không nói đâu.”

“Ta cũng vậy!” Đường Hoa đập tay với Phá Toái.

* * * * *

Phong Vân Nộ dĩ nhiên là đồng ý rồi. Bởi vì có bốn ngàn tiền vay nặng lãi, cho nên Phong Vân Nộ đã thuận lợi trả xong hết nợ, không còn chuyện cứ tiền được 10 kim là bị rút mất nữa. Thi Thi là một người phúc hậu, tuy hệ thống có nhắc nhở nàng rằng danh dự của Phong Vân Nộ không tốt, nhưng nàng vẫn cứ lựa chọn loại biên nhận có độ tín nhiệm cao nhất.

“Hiện tại thị trường của tiên kiếm bát giai là không.” Đường Hoa phân tích: “Thất giai là món hàng lõi cuốn nhất hiện giờ, cơ bản là có giá mà không gặp hàng. Theo như phân tích thì đại khái bốn tháng sau phi kiếm bát giai mới hút hàng được. Nếu người muốn chờ đến bốn tháng sau mới rửa sạch nỗi oan tình của mình thì có thể theo giá bảy mươi phần trăm của phi kiếm thất giai mà bán phi kiếm bát giai cho bọn ta.”

“Khỏe khỏe.” Phong Vân Nộ còn có thể nói được gì nữa chứ? Lúc rơi xuống nước thế này, dù sao cũng có người chìa ra cái nhánh cây cứu vớt mình đây mà. Tuy người cầm nhánh cây là một tên địa chủ có ý bóc lột mình, nhưng sinh mệnh là đáng quý.

Có sự gia nhập của Phong Vân Nộ, trận hình trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Hướng mà tên này chọn là tiên tâm phật thể, phật thể thì lực phòng ngự vô cùng vô cùng cao, nhưng chọn nó rồi tức là phải buông bỏ bớt cho lực công kích. Hướng ma kiếp đầu tiên có thể chọn là tiên, ma hoặc tiên - ma thể. Hướng tiên kiếp đầu tiên có thể chọn là tiên - phật thể. Trong đây cũng có sự tích của nó cả. Năm đó Tôn Ngộ Không vốn là đệ tử của tiên gia, nhưng sau đó đi lêu bêu chung với Như Lai, thế là thành phật. Phá Toái với Huy Hoàng đương nhiên sẽ không bỏ qua phần lực tấn công rồi, hẳn phải nói là phương hướng mà họ ưu tiên chính là lực công kích, tiếp theo đó mới là lực phòng ngự. Cũng có thể nói là họ mưu đồ muốn bóp chết Đường Hoa, vì khi Đường Hoa đứng trước cơ hội có thể lựa chọn ma thể có lực công kích mạnh mẽ, hẳn lại đi chọn tiên thể.

Nhưng lại nói, nếu Đường Hoa mà đi chọn ma thể thì lại giống với yếu sinh lý rồi, chơi xong một ống pháp lực là sẽ không còn lại cái gì nữa. Tiên thể thì giống như Viagra vậy, tuy không kịch liệt như trên, nhưng thẳng ở chỗ lâu dài, hồi pháp cũng nhanh hơn. Đường nhiên nếu có hết cả hai thì

càng tốt nữa, nhưng giữa cá với chân gấu thì người không thể có hết được, trừ khi là người dùng chân gấu đi vớt cá.

* * * * *

Hai phút năm giây là kết thúc trận chiến. Sau khi Đường Hoa chết trận mất ba lần, lãng phí hết sáu trăm kim lộ phí, rốt cục cũng đã thông qua được hành lang ấy.

“Thần là chính, ma là phản.” Sau khi tiến vào trong một đại sảnh, thanh âm hùng hậu của hệ thống lại xuất hiện: “Tâm có ma niệm, thì thần cũng là ma. Tâm có thiện niệm, thì ma cũng là thần. Ải này là dùng để khảo nghiệm chuyện tự biết mình của chư vị. Đường bên trái là thần, bên phải là ma, chính giữa là thần - ma. Nếu ruồng bỏ hướng tu hành của mình, vậy độ khó khiêu chiến sẽ bị tăng lên 300%.”

“Ha ha, ải này khảo nghiệm chuyện sống thật với bản thân đấy.” Đường Hoa vô cùng hài lòng bước vào con đường phía bên phải. Người còn sống thì sinh hoạt đơn giản vẫn tốt hơn, nếu mình về phe ma mà lại đi làm chuyện tốt thì thật là rối rắm lắm. Rồi ví dụ như bên phe tiên mà lại đi làm chuyện xấu, vậy sẽ càng rối rắm hơn nhiều. Ví dụ như... Phá Toái với Phong Vân Nộ vậy.

“Không phải chứ?” Phá Toái muốn điên lên: “Gia Tử chết tiệt đừng có đi nha, đề ra ý kiến giúp ta với.”

“Ừm... Người tuy không làm được cái gì tốt, nhưng hình như cũng chẳng làm chuyện gì xấu gì cả, hẳn nên chọn bên trái nhỉ?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói.

Huy Hoàng vội nói: “Không phải vậy, hệ thống có nói là tâm có thiện hay là ác mà. Làm nhiệm vụ công đức vốn là một chuyện tốt, ta cảm thấy Phá Toái hẳn nên chọn đường chính giữa thì hơn.”

Phá Toái khóc ròng: “Nói vậy thì nếu ta chọn đường bên phải, vậy ta thực sự là một tên tiểu nhân à?”

“Ây, người nói vậy là có ý gì?” Từ phía đường bên phải truyền đến thanh âm bất mãn của Đường Hoa.

“Ai... Ta không tốt không xấu, chọn đường giữa vậy.” Phong Vân Nộ rất dứt khoát, một bước bước vào trong đường giữa ngay.

Huy Hoàng chọn thần đạo, Đường Hoa chọn ma đạo, đây là chuyện ván đã đóng thuyền rồi, không có gì phải cân nhắc cả. Nhưng Phá Toái phải chọn đường nào đây? Nói thật thì ba người cùng mê mang lắm. Điều này cũng có nghĩa là ba người đều không biết rằng Phá Toái rốt cục là người tốt hay là người xấu đây, hay là người không tốt cũng không hư hỏng? Đối với bạn hữu thì tên này không có gì tệ cả, nhưng cũng có khi sẽ cạy thế ăn hiếp người ta. Khi hắn thấy người ta bị xui xẻo, hắn cũng sẽ cười trên nỗi đau người đó, nhưng khi trông thấy người nhỏ yếu thì hắn ngẫu nhiên cũng sẽ đứng ra.

“Làm thế nào bây giờ?” Cuối cùng vẫn là Đường Hoa có biện pháp trước, hắn lấy ra ba cây tằm: “Ngắn thì là ma, dài sẽ là thần. Không dài không ngắn thì là ma - thần.”

“Đệt, lại là chiêu này nữa, người có thể nào có chút sáng tạo hơn được không?”

“Người có phương thức nào tốt hơn không?” Đường Hoa hỏi lại.

“... Ta cảm thấy bắt thăm sẽ có phần thích hợp hơn. Rút cây tằm thì dễ làm bừa lắm.”

“Ta đến đây!” Huy Hoàng ra tay nhanh lắm, xoẹt xoẹt xoẹt đã gấp xong giấy rồi, sau đó lão này chấp tay lại dặn dò: “Tin thì sẽ linh.” Có thể thấy được trong thời học sinh Huy Hoàng đúng là dạng tự lực cánh sinh lắm, rất khác với cái dạng bắt thăm hay là quay cóc như Đường Hoa. Vì sao lại nói vậy? Bởi vì Huy Hoàng đang rất thuần thục xé giấy ra làm bốn miếng, hơn nữa còn viết A B C D lên chúng nữa.

* * * * *

“Thần đạo? Không phải chứ?” Phá Toái choáng lắm, mình vẫn cứ sốt sắng đi tới đi lui giữa ma đạo và ma - thần đạo, nhưng không ngờ kết quả bắt thăm lại là con đường không có khả năng nhất thế này: thần đạo. Lẽ nào cười trên nỗi đau của người khác mà không có bỏ đá xuống giếng hay là nhân cháy nhà đi hôi của cũng sẽ được tính là người tốt à?

“Đây là ý của trời cao đấy.” Huy Hoàng phất tay bước vào thần đạo.

Đường Hoa cũng học theo Huy Hoàng, phất tay bước vào trong ma đạo. Thực ra vấn đề này sẽ không bao giờ có đáp án, mà nếu không có đáp án thì chỉ có thể dùng cái mạng cùi của mình đi đổi đáp án mà thôi.

Vẫn như cũ là một cái hành lang, chỉ có điều trước mặt Đường Hoa không phải là kim tướng nữa, mà là một tên Đường Hoa khác. Hệ thống bắt đầu 10 giây đếm ngược, Đường Hoa ném một tờ bùa Giám Định ra xong mừng rỡ, bởi vì kết quả giám định cho thấy các trạng thái phụ gia, lực công kích, lực phòng ngự và các số liệu khác của Đường Hoa giả đã bị giảm đi 300% so với mình rồi, điều này chứng tỏ rằng sự lựa chọn của mình là chính xác... Nhưng Đường Hoa lại trở nên mê mang rồi, lẽ nào hệ thống thực sự cho rằng mình là người xấu sao? Chứ thực ra theo suy nghĩ của bản thân mình thì mình vẫn còn tốt chán ấy chứ. Ít nhất thì mình cũng còn chưa tới mức độ khi nam hành nữ mà. Cũng chỉ là mình uống rượu rồi người khác trả tiền, rồi mình chỉ vơ vét chút tiền tài gạt gẫm, rồi lừa một vài người có lòng dạ hiểm độc thôi chứ gì đâu. Đối với những người thiện lương, mình vẫn luôn luôn tôn trọng lễ phép đấy chứ? Ví dụ như là lão trưởng thôn tân thủ thôn hòa ái kia vậy, nào giờ mình có ý định hạ thủ với lão đâu?

* * * * *

Thật là một màn khiêu chiến quá đơn giản, quá đơn giản đi mà. Ba phút sau Đường Hoa xuất quan liền. Đường nhiên trừ việc cảm thán rằng ống máu của mình thực ra vẫn còn khá là dày cộm, hẳn vẫn còn có chút phi bóng với việc hệ thống không miêu tả chân thực diện mạo của mình mà lại đi làm xấu bớt nữa.

Người thứ hai đi ra, điều khiến Đường Hoa muốn té ngựa chính là người này lại là Phá Toái. Người thứ ba đi ra càng khiến Đường Hoa sững sốt hơn, bởi vì đó không phải là Huy Hoàng, mà là Phong Vân Nộ.

“Nửa tiếng đồng hồ rồi.” Phá Toái nhìn lại bảng thời gian của hệ thống: “Không phải chứ, lẽ nào Huy Hoàng thực ra là một tên người xấu thập ác bất xá à?”

“Ày, ta có chỗ nào giống một người xấu thập ác bất xá chứ?” Đường Hoa vô cùng miễn cảm, phản bác ngay. Thật ra mình muốn làm người tốt lắm đó chứ, nhưng khi các sự vật hấp dẫn xuất hiện ở ngay trước mặt mình, vậy mình còn có quyền lựa chọn nữa sao? Mình cũng là người, cũng có vật dục và tính dục mà. Có điều Đường Hoa cũng thắc mắc lắm, Huy Hoàng đã xảy ra chuyện gì vậy cả? Lẽ nào tiêu chuẩn phán định của hệ thống có vấn đề à? Nếu mà như vậy, thì mình hẳn phải là một người tốt đã tu hành mười kiếp, mỗi ngày đều làm việc tốt không ngừng chứ?

Ba người chơi đều cùng nhau thắc mắc cả...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 238: Vận hên của rau củ

Chương 238: Vận hên của rau củ

Trong thời gian chờ đợi, Đường Hoa là người giỏi đánh bay cái nhàm chán nhất.

“Hiện giờ nơi hiện trường vụ án đã biết được mấy điều sau: một, Huy Hoàng chưa có chết trận. Hai, đường Huy Hoàng vào là thần đạo. Hiện giờ

mỗi người đều nêu một nguyên nhân mà hãn chưa đi ra đi, hai trăm kim một vé.”

Phá Toái lập tức chìa ra một tờ ngân phiếu: “Huy Hoàng xúc phát được nhiệm vụ ần.”

Phong Vân Nộ ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Huy Hoàng phải đối mặt với một đối thủ giống y như mình, hai bên thực lực tương đương cho nên rất khó phân ra thắng bại.”

Đường Hoa cười ha ha dập xuống một tờ ngân phiếu: “Ta cá rằng thực ra Huy Hoàng không phải là người tốt.”

Phá Toái bất mãn: “Gia Tử, thế này không hay lắm đâu đó.”

“Hay, rất hay mà.” Đường Hoa thở dài: “Kết quả tồi tệ nhất chính là Huy Hoàng thực ra là một kẻ xấu xa lòng dạ cực thâm, xấu xa đến mức mà chúng ta cũng nhìn không ra được. Nếu thực sự như vậy, ta sẽ cho rằng mình thất bại lắm lắm, nhưng như vậy cũng sẽ có được mấy trăm kim an ủi. Nếu kết quả không phải như vậy, thì mất đi hai trăm kim đã sao đâu.”

Phá Toái cười khò: “Ván bài này người chỉ có lời mà không lỗ thật. Rất hy vọng người sẽ thất bại.”

Trong lúc ba người đang đặt cược, Huy Hoàng đã xuất hiện nơi cửa truyền tống. Từ sắc mặt mà xem thì có thể thấy tâm trạng hãn đang không được tốt cho lắm. Đường Hoa quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

“Ai...” Huy Hoàng than một hơi: “Hóa ra ta thật sự không phải là người tốt.”

Đường Hoa vớ mớ ngân phiếu vào trong tay, an ủi nói: “Trên đời này còn có ai là người tốt nữa đâu.”

Phong Vân Nộ kéo ngân phiếu trở lại: “Chuyện thế nào đấy?” Sáu trăm kim, không phải là số lượng ít đâu, Huy Hoàng có là ai đi nữa thì cũng chẳng can hệ chi tới hãn cả.

Huy Hoàng lắc đầu kể lại chuyện sau khi vào thần đạo. Vừa mới tiến vào, Huy Hoàng đã phải chống lại một tên Huy Hoàng ảo ảnh được tăng cường 300% so với nguyên gốc. Huy Hoàng đương nhiên không phục rồi. Không ngờ ảo ảnh này lại rất kiên nhẫn, đì giải thích ngọn nguồn cho hãn.

Hóa ra hệ thống phán định rằng rất nhiều chuyện mà Huy Hoàng làm thực ra chẳng phải là chuyện tốt gì cả.

Ví dụ như một tên bạn kia của Huy Hoàng đánh quái thì không có hứng, làm người chơi sinh hoạt thì cũng ngại ngần luôn, thế là cứ ngày ngày ra bờ biển tắm nắng ngắm các mỹ nữ mặc đồ hai mảnh chờ ngày đến hành tinh M. Nhưng cứ như thế, chuyện ăn uống sẽ là cả một vấn đề, chơi trò chơi thì cũng phải tiêu phí mà, đặc biệt là khi mà giá hàng càng lúc càng cao hơn cả trời như thế này. Sau khi nghe được hoàn cảnh khó khăn của anh bạn này, Huy Hoàng đã rất hào sảng ném ra 300 kim. Hệ thống phán định rằng hành động này của Huy Hoàng đã gián tiếp gây hại cho người đó. Người muốn giết người cướp quái gì đó, đó cũng là bản lĩnh của người, nhưng làm một tên lười, cả ngày vô công rồi nghề, không làm mà hưởng là sai. Hành động hào sảng và nghĩa khí kia của Huy Hoàng chỉ khiến tên bạn này càng thêm sa đọa hơn mà thôi.

Với lại chuyện đánh bài bạc ngầm nữa. Huy Hoàng vì tránh cho hấn bị hệ thống mang đi làm đũa ở đã chuộc nợ cho hấn đến 3 lần, lần nào hấn cũng nói là lần sau sẽ không đánh nữa, nhưng Huy Hoàng vẫn cứ phải đi chuộc hết lần này đến lần khác. Huy Hoàng cảm thấy rằng làm bạn bè thì chuyện này là đáng làm lắm, nhưng hệ thống lại phán định rằng đây cũng là làm hại người tốt. Giết người cùng lắm mất 5% kinh nghiệm thôi, cướp con BOSS cũng cùng lắm mất một hai món trang bị nào đó, nhưng bởi những hành động kia của hấn, đã khiến cho người bạn này không tỉnh ra, khiến cơn nghiện bài bạc của hấn ngày càng tăng tiếp, vậy đương nhiên là lỗi của Huy Hoàng rồi.

Ngoài ra còn những chuyện như giúp bằng hữu so mức độ xa hoa, v.v... nữa. Hệ thống phán định rằng sự hào sảng và nghĩa khí của Huy Hoàng đã tàn phá không ít bạn bè, cho nên mới đưa ra ảo ảnh với mức tăng cường 300%.

“Có chuyện đáng xấu hổ như vậy à?” Đường Hoa cười ha ha vỗ vỗ vai Huy Hoàng: “Có lòng tốt lại thành ra chuyện xấu, thực ra khác với chuyện có ý xấu mà làm thành chuyện tốt lắm. Ốc Vít chẳng qua cũng chỉ là một

cái máy tính nát mà thôi, căn bản là chẳng biết cái chi gọi là tình người hết, đừng có đi để ý đến hần.”

“Nhưng những điều hần nói đều là đúng hết. Có một lần bạn của ta bị truy sát, ta dẫn người đi cứu ngay, sẵn tay giết luôn người đang truy sát hần. Nhưng không ngờ hóa ra là do thằng nhãi này dùng ngôn từ đùa giỡn lão bà người ta nên mới bị truy sát. Gia Tử, các người cũng biết loại người thế này sẽ khiến cho người ta vô cùng chán ghét rồi đấy, thế nhưng ta chưa hỏi ra gì thì đã giúp hần rồi. Tuy chuyện này hệ thống người ta không có nói ra, nhưng ta cũng khó chịu lắm.”

Phá Toái chọt vào: “Là thằng nhãi kia không coi người là bằng hữu nên mới đi gọi người giúp loại chuyện như thế đấy chứ. Thực ra chẳng phải người cũng là người bị hại đó sao? Dù sao bây giờ cũng qua hết rồi, ít nhất thì người cũng đã đánh bại được bản thân người cộng 300% rồi, đừng như thế nữa, vui lên đi.”

Huy Hoàng cười khở: “Nào có đánh đâu, hệ thống cho ta đi qua đó. Các người không hiểu được đâu, ta vốn cho rằng mình thật sự là một người bạn rất tốt đấy, vẫn cho là mình không ngại bạn bè hèn kém đấy, cũng không ngại bạn bè nghèo nàn, xấu xa nữa. Nhưng nào ngờ bạn bè hèn kém, nghèo nàn, hư hỏng đều có quan hệ tới hành động của mình cả... Chuyện đạo đức thật là đảo điên mà.”

“Nói vậy.” Đường Hoa nói: “Huy Hoàng người đối xử rất tốt với bọn ta mà, ta đây đi ma đạo, nhưng hệ thống có dám nói người đã làm sai không? Là do người kết bạn lầm thôi, đậu xanh, bởn cọt phụ nữ mà còn có mặt mũi đi gọi người tới cứu mệnh à? Thằng nhãi này là ai thế, lát ta đi chặt hần một trăm tám mươi lần cho coi!”

Phá Toái gật đầu phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy.”

Phong Vân Nộ chen vào: “Huy Hoàng, người đừng trách ta nói thẳng quá nhé. Thực ra mọi người ai cũng biết rằng người là một người khi đầu nóng lên thì sẽ vung máu nóng, bởi vậy có rất nhiều người làm quen với người, rồi uống rượu với người, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là họ xem người là bằng hữu. Chỉ là bản thân người tự cho rằng mình rất có sức hấp dẫn, làm người rất hào sảng, nên có nhiều bằng hữu thôi.”

“Người nói cái gì thế?” Phá Toái chỉ vào Phong Vân Nộ, có ý đồ trở mặt ngay.

“Ta có nói sai à?” Phong Vân Nộ nói với vẻ tang thương: “Ông đây đã trải qua chuyện lên voi xuống chó trên đời rồi nên mới có tư cách nói như vậy đấy. Số bạn bè mà thật sự có thể giúp được người có một, hai người cũng là tốt lắm rồi. Huy Hoàng, nếu người còn không tự tỉnh táo lại, vậy không những sẽ hại người mà sớm hay muộn gì cũng tự hại chết mình đó.”

Phá Toái giận lên, Huy Hoàng vội đưa tay ngăn trở: “Được rồi được rồi. Phong Vân nói cũng đúng đấy. Trước giờ ta vẫn lấy chuyện có nhiều bằng hữu mà kiêu ngạo, nhưng giờ cũng chẳng biết có mấy người là bạn chân chính đây.”

“Đúng vậy! Năm đó lúc ta còn oai phong, trong núi Nga Mi ai không lấy ta làm đầu chứ? Bây giờ gặp rủi ro rồi, đã bán bang hội lại còn bị gạt tiền, số người gạch tên hảo hữu thì có không ít, nhưng số người an ủi hoặc cho ta mượn tiền trả nợ thì lại không ai. Vậy thì cũng thôi đi, ai bảo ta là một tên nam nhân gạt tiền của nữ nhân chứ. Nhưng mà... Gia Tử, ta hỏi người, nếu người gặp chuyện như vậy, sẽ có bao nhiêu người tin tưởng rằng người trong sạch? Rồi sẽ có bao nhiêu người vô tư ủng hộ người?”

“Cái này... Chắc không ít đâu.” Đường Hoa đếm đầu ngón tay: “Phật Pháp Vô Biên chắc chắn rồi. Mặc Tinh cho dù có trở mặt với Sát Phá Lang cũng sẽ ủng hộ ta. Phá Toái thì chắc chắn sẽ không tin ta, nhưng cũng ủng hộ ta. Huy Hoàng chắc chắn sẽ ủng hộ ta. Mấy tên Thục Sơn thì ít nhất Thiếu Gia và Nhu Mễ sẽ ủng hộ ta. Tinh Tinh thì... Cho dù có biết ta là một người như vậy, nhưng chỉ cần không có lừa nàg thì hẳn cũng không sao cả. Chỉ có nhiều đó thôi.”

Phá Toái chen vào tiếp: “Đừng trách ca đây không tin người, vì cái chuyện xấu gì người cũng có thể làm ra được cả mà.”

“Không sao, ủng hộ ta là được.”

Huy Hoàng cười khổ: “Thì ra mấy tên bạn kia của ta chỉ là đám chỉ biết có đánh nhau, uống rượu với tán dóc thôi.”

“Đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, ta cho rằng người là người tốt là được rồi... Ài tiếp theo nào.” Đường Hoa chỉ vào bốn cái truyền tống trận

trước mặt: “Tùy tiện chọn một cái đi.”

* * * * *

Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, chọn một trong bốn trận. Lúc đầu thì có Thiên, sau mới có Địa, rồi đến có Nhân, cuối cùng mới xuất hiện Quỷ. Huy Hoàng bèn hít sâu một hơi, xốc lại tinh thần, nói: “Có ý kiến gì không?”

“Đấu với trời tuy lạc thú vô cùng, nhưng kẻ xui xẻo phần lớn sẽ là mình. Đấu với đất, không lạc thú mà chỉ có xui xẻo, bởi đó là tự làm hại mình. Đấu với người tuy khoái vô cùng, nhưng nhân ngoại hữu nhân. Còn chuyện đấu với quỷ thì từ nhỏ đến giờ ta chẳng bao giờ sợ quỷ cả, bởi vì lão tía nhà ta nói với ta rằng nếu quỷ dám ức hiếp người, vậy sau này người biến thành quỷ sẽ đi tính sổ với nó. Bởi vậy ta phỏng chừng thân là một con quỷ, chỉ số thông minh sẽ khá cao, sẽ không rảnh rỗi đi tạo thêm đối thủ cạnh tranh cho mình đâu.” Đường Hoa hỏi: “Các người thì sao?”

“Vậy thì Quỷ đi!” Phá Toái vô tư trả lời.

“Quỷ cũng được!” Phong Vân Nộ gật đầu, trong hiện thực thì chẳng ai dám đi đánh nhau với quỷ cả, nhưng trong trò chơi thì đấu với quỷ cũng là một lựa chọn có phần thích hợp đó.

“Vậy thì chọn Quỷ đi!”

* * * * *

“Ài Quỷ.” Giọng nam hùng hậu kia vang lên: “Quỷ thì vô hình, vô trạng...”

“Nói bậy!” Đường Hoa lập tức phản bác ngay: “Trên phim, nữ quỷ đều là quỷ đẹp gái cả, còn nam quỷ thì là quỷ đẹp trai. Nếu nói là vô hình vô trạng thì người còn làm phim quỷ làm chi, chẳng thà quay một cái khối không khí đi cho khán giả tự tưởng tượng là được rồi.”

Giọng nam này nói với vẻ như đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Người nói hay là ta nói?”

“Ngài nói ngài nói.” Thật là mất hứng mà, không học thức thật đáng sợ quá, thế mà không biết quỷ nó ra thế nào cơ đấy.

“Éo” một tiếng, một đường hầm đen thui thui lù xuất hiện ở trước mặt bốn người, bên trong có gió âm từng đợt từng đợt, tiếng quỷ khóc quỷ than nghe thật là đáng sợ. Thanh âm hùng hậu kia lại nói tiếp: “Đừng có trách ta

không nhắc nhở các người trước nhé, đường hầm này dài 30 km, rộng 10 m, cao 5 m, tầm nhìn 30 m. Bên trong đó có quỷ treo cổ, quỷ chết đuối, quỷ không đầu, quỷ không tim... Thân thể đụng vào bất cứ con quỷ gì cũng đều bị tê dại hết, sau khi trả lời được câu hỏi của nó xong thì mới giải trừ được trạng thái này. Trong mười phút mà chưa ra được nơi đây, quỷ hồn sẽ thức tỉnh, đường hầm sẽ đóng kín, người sẽ rơi vào cảnh đánh nhau với quỷ đến vô hạn. Giới thiệu xong rồi, bây giờ bắt đầu đếm ngược.”

“Ta hỏi một vấn đề.” Đường Hoa vội giơ tay: “Bọn ta có thể nhìn thấy được quỷ không?”

“Có thể nhìn thấy.”

“Chẳng phải ngài nói là quỷ vô hình...”

“Trước đó ta có nói là quỷ vô hình, vô trạng, nhưng vì để tiện cho người chơi vượt ải lần khảo nghiệm tố chất tâm lý...”

“Bắt đầu đi, dài dòng quá.”

“... Mười, chín...” Giọng nam hùng hậu này bắt đầu đếm số, những con số này hoàn toàn là dùng kê răng mà rút ra cả.

“30 km, hai phút là qua được rồi.” Huy Hoàng nói: “Nhưng được cho đến mười phút lận, mọi người ngàn vạn lần cẩn thận nhé.”

“Ừ ừ!” Phá Toái nói: “Vượt ải này thì ai lo phận nấy, đừng có dừng lại chờ người khác, nếu không thì không ai qua được đâu. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện nghĩa khí, cho dù có chết cũng phải tìm hiểu rõ ràng xem ải tiếp theo là gì mới được.”

“Biết rồi!” Ba người kia đồng loạt trả lời.

* * * * *

Sau khi màn đếm ngược kết thúc, bốn người cùng lao vút đi. Đường Hoa bay sát nóc đường hầm, vừa bay được chừng trăm mét thì phát hiện có một bóng đen cứng đờ treo toòng teng ở phía trước, hắn bèn vội vàng quẹo trái, nhưng lại xui xẻo đụng trúng Phá Toái, thế là cả hai cùng lao sầm vào cái bóng đen nọ.

Trạng thái Tê Dại, Đường Hoa định thần nhìn lại, hóa ra là quỷ treo cổ đấy, chẳng trách gì treo toòng teng trên trần thế này đây. Lúc này Huy Hoàng và Phong Vân Nộ bay khoảng giữa đường hầm xẹt qua dưới chân

hai người, cùng để lại một câu “Bảo trọng” rồi không dám dừng lại, tiếp tục lao gấp về phía trước.

Quý treo cổ thong thả ung dung nhìn hai người chơi đang bập bênh trước mặt mình rồi lấy một tấm thẻ ra: “Đề bài giành nhau trả lời: chương môn Thực Sơn họ gì?”

“Tù!” Đường Hoa giành trả lời trước, hắn thấy thân thể đã được tự do, bèn xẹt đi mất tấm.

“Đệt bà!” Phá Toái dậm chân: “Sao người không hỏi về chương môn Bồng Lai chứ?”

“Được, ta sẽ hỏi về chương môn Bồng Lai.” Quý treo cổ lại lấy ra một tấm thẻ nữa: “Xin hỏi tên của con của chương môn Bồng Lai là gì?”

“Ta...” Phá Toái gắng nén không phun cái bùm máu trong mồm ra. Vụ này sao ta biết được?

“Trả lời sai rồi, người không phải là con của chương môn Bồng Lai. Im lặng năm giây.” Năm giây sau, quý treo cổ hỏi tiếp: “Kỹ năng truyền tống trận có thể học được ở môn phái vào cấp nào?”

“Hình như ba mươi!” Phá Toái không dám chắc cho lắm.

“Trả lời sai rồi, đáp án chính xác là ba mươi, không phải là hình như ba mươi. Im lặng năm giây.”

“Ta đệt cả tổ tiên nhà người.”

“Tổ tiên đã sớm chết rồi, xin ngài đừng nhớ mong làm gì.” Quý treo cổ lại hỏi: “Dưới tình huống không tính đến kiểm quyết, cấp bậc thấp nhất để có thể trang bị phi kiếm lục giai là bao nhiêu?”

“Năm mươi.” Thân thể Phá Toái chợt nhẹ đi, trạng thái Tê Đại đã biến mất, hắn liền chìa cho con quý treo cổ ấy một cái ngón giữa liền. Hắn đang định chạy đi, nhưng nào ngờ thân thể lại bị tê đại nữa. Phá Toái kinh hãi cực kỳ: “Chuyện gì thế này?”

“Bỉ quý tên là Ngã Chết.” Một bóng đen ôm lấy đùi của Phá Toái, nói: “Ngã chết thì đương nhiên là rơi từ trên xuống rồi, sau đó thuận tay chop được tôn giá đấy. Câu hỏi một: nướng cá có thuộc dạng kỹ năng sinh hoạt hay không?”

“Không!” Lần này Phá Toái không chia ngón giữa ra nữa, hẩn học theo Đường Hoa, xẹt cái mắt hút. Phải nói là kết bạn thì nên kết bạn với những tên như Đường Hoa ấy, bởi vì bị tên ấy ép ăn cá nướng khét, cho nên mình mới biết được nướng cá không thuộc dạng kỹ năng sinh hoạt, sẽ không có mục nào gia tăng.

* * * * *

“Huy Hoàng, Côn Lôn có mấy người đệ tử?” Đường Hoa muốn phát điên lên rồi, người hỏi về Thục Sơn không phải là tốt hơn sao? Sẵn tiện xin chia buồn một chút với những người khác trước, bởi vì nếu như bị hỏi rằng Bồng Lai có bao nhiêu đệ tử, vậy toàn thể người chơi sẽ luống cuống ngay.

Từ một mảng sóng nước dưới chân Đường Hoa ngoi lên một cái đầu, là của Huy Hoàng: “Hai mươi ba người.”

“Hai mươi ba.” Đường Hoa “Xoẹt” một tiếng, biến mất.

Cái đầu này của Huy Hoàng khẩn trương hỏi: “Khoan khoan, Vạn Lý Hoàng Sa có phải là kỹ năng của môn phái người không?”

Phong Vân Nộ bay xẹt qua trên đầu của Huy Hoàng, nói: “Không phải!”

“Không phải!” Huy Hoàng trả lời xong gào lên: “Phong Vân Nộ, nhãi con người dám chơi ta!”

Phong Vân Nộ quay đầu lại, vẻ mặt vô số tội: “Quả thật không phải là kỹ năng của phái Nga Mi bọn ta mà.”

“...” Huy Hoàng vừa buồn bức lại vừa bức bối, đã 4 phút rồi, mà mình mới đi được có 10 km hà.

“Huy Hoàng vẫn còn ngậm nước đó à?” Phá Toái để lại một câu nói trên đầu Huy Hoàng.

* * * * *

“Mẹ của người hồi nhỏ có từng ôm người chưa?” Quỷ không đầu túm lấy Đường Hoa, hỏi.

“Có!”

“Trả lời sai rồi.”

“Ta đậu xanh nhà người...” Đường Hoa giật mình: “Cái rổ đậu xanh nhà người, lại chơi điên đảo câu chữ như thế này.”

“Cầu gỗ đơn, người đang ở chính giữa, trước có sói sau có hổ, làm sao người qua được?”

“Ngất!” Lĩnh vực Đường Hoa không am hiểu nhất chính là cái dạng điền đảo câu chữ như thế này.

“Trả lời chính xác.”

“Coi cái vận hên của mình kìa.” Đường Hoa tự khen ngợi mình một cái trước, đều do mình đẹp trai cả, biết làm sao được. Sau đó hắn nhìn lại bảng thời gian, còn 4 phút đồng hồ, mình còn phải đi có 10 km nữa thôi. Cầu cho con quỷ tiếp theo đừng có chơi trò đảo chữ như thế này nữa.

* * * * *

Bốn người luân phiên dẫn đầu, Phá Toái tuy lúc đầu te tua, nhưng tới giữa đường thì hung mãnh vô cùng, qua năm ải trăm sáu tướng, mọi trạng thái Tê Đại hầu như chỉ một hiệp là biến ngay, hiện giờ dưới tình huống còn thời gian 4 phút, hắn chỉ còn cách điểm đến có 5 km nữa thôi. Xem lại Huy Hoàng, sau khi bị quỷ chết đuối gây tê xong đã liên tiếp trả lời sai hoặc bỏ quyền trả lời tới mười hai câu hỏi, vẫn còn đang ngâm nước ở đằng kia kìa. Đường Hoa, vận hên của tên này đã cao tới mức cực đoan luôn rồi, gặp câu hỏi về Côn Lôn thì có Huy Hoàng ngay dưới chân, gặp câu hỏi về Nga Mi thì Phong Vân Nộ vừa bị bắt bên cạnh, gặp câu hỏi về Bồng lai thì Phá Toái vừa vọt bay qua. Còn Phong Vân Nộ thì khá hơn Huy Hoàng một chút, nhưng bước đi cũng khó khăn muôn phần.

“Một cộng một bằng mấy?”

“Hai!” Huy Hoàng xấu hổ toát mồ hôi bỏ chạy, không còn mặt mũi nào lưu lại nữa. Quỷ chết đuối người ta đã hỏi đến ngại luôn rồi, cho nên mới dùng cái đề bài trẻ con này để cho đi đó. Thật là mất mặt mà. Khoan khoan... Thế không phải con quỷ này đang khinh bỉ mình dốt đó chứ?

* * * * *

Lối ra của đường hầm đã ở trước mắt chừng chưa đến một cây số, còn 3 phút nữa, thời gian đủ lắm rồi. Phá Toái đang đắc ý thì thân mình đột nhiên khựng lại, hắn nhìn trái nhìn phải, kinh hãi cực kỳ: “Ây, chơi vô lại à?” Quanh đây nào có cái bóng quỷ nào đâu?

“Bốn quý tên là Đắc Ý, khi đắc ý thì sẽ gặp bốn quý.” Mãn không khí trước mặt Phá Toái đột nhiên xuất hiện một thanh âm và một tấm thẻ: “Chương môn Thục Sơn họ gì?”

“Hứa!”

“Trả lời sai rồi.”

“A, là Từ! Gia Từ, cái tên rất miền Nam kia, có biết nói không rõ chữ là sẽ hại chết người không?” Phá Toái rớt cả nước mắt lẫn nước mũi ra.

“Ai mạng bốn Gia Từ thế?” Đường Hoa lao tới, nhìn trái nhìn phải sau đó “Ây cha” một tiếng: “Ta đệt, còn có quý tàng hình nữa à?”

“Ta là quý đắc ý nhà Phá Toái.” Quý đắc ý hỏi Đường Hoa: “Trần Ngục minh vương phái Thục Sơn đã bị ai giết chết?”

“Đông Phương Gia Từ.” Đường Hoa kêu “Ya” một tiếng rồi “Xoẹt” cái, bỏ lại Phá Toái mà đi.

“Gia Từ chết tiệt, ta nói với người này, người ngày ngày dựa vào cái vận may kiếm cơm ăn là không được đâu đó.” Phá Toái học máu ra rồi, giữa người với người quả thật vẫn tồn tại sự chênh lệch mà.

Quý đắc ý hỏi Phá Toái: “Kiếp trước Trần Ngục minh vương tên là gì?”

“Trời cao ơi, còn có thiên lý hay không đấy, người thì không phải do ta giết, đó lại cũng không phải là vấn đề của Bồng Lai, vì sao lại hỏi ta chứ?” Phá Toái uất ức lắm.

Có tiếng của Đường Hoa vọng tới từ phía cuối đường hầm: “Phá Toái!”

“Chết rồi!” Phá Toái cả giận.

“Chết rồi!” Đường Hoa trả lời.

“Trả lời chính xác.” Quý XX cho đi.

“Yes!” Đường Hoa nắm nắm tay, hết sức bội phục với thính lực của Phá Toái, rõ ràng là con quý XX này đã hạ thấp thanh âm lắm rồi, thế mà vẫn không thoát khỏi được cái pháp nhĩ của Phá Toái đấy.

“Đệt bà.”

“Trả lời sai rồi. Tên của chương môn Bồng Lai không phải là Đệt Bà.” Quý đắc ý nói.

“A?” Phá Toái khóc lớn: “Quý ca, ngài hỏi lại một lần nữa, hỏi lại một lần nữa có được hay không? Ta chỉ đang thăm hỏi tên rau củ kia thôi mà.”

“An toàn tới nơi, oa ha ha ha ha!” Tiếng cười dân tiện của Đường Hoa vang lên ở phía cuối đường hầm. Đường nhiên hai cái từ ‘dân tiện’ ở đây là do Phá Toái thêm cho thôi.

* * * * *

Huy Hoàng và Phong Vân Nộ ở 2 phút cuối cùng nhất tề góp mặt với Phá Toái.

“Câu hỏi giành trả lời!” Quý đặc ý đặc ý lăm lăm, quả thực là ‘hốt gọn một mẻ’ mà: “Ốc Vít có đẹp trai hay không?”

“Đẹp!” Phong Vân Nộ là người trả lời đầu tiên.

“Trả lời sai, Ốc Vít là máy tính có trí năng, sao lại đẹp trai được? Người mất đi một lần quyền lợi giành trả lời.” Quý đặc ý lại hỏi: “Cảnh Thiên từng là thần tướng của Thiên giới, hỏi: khi làm thần tướng, tên của hã là gì?”

“Ta biết ta biết.” Huy Hoàng và Phá Toái cùng nhau giơ chân, cái này hình như tên Gia Tử chết toi kia từng nói qua lúc tán dóc rồi, là gì ấy nhỉ? Hai người vội vàng cúi đầu điên cuồng nhớ lại...

Ánh mắt Phá Toái lóe lên, hô: “Thiên Bồng.”

“Đó là Trư Bát Giới, trả lời sai rồi.”

“Là Phi Bồng.” Huy Hoàng giật mình nhớ ra.

“Ngại thật, câu hỏi này đã hết hiệu lực rồi.” Quý đặc ý hỏi: “Đối thủ của hã, cũng tức là ma tôn, tên là gì?”

Huy Hoàng lập tức trả lời ngay: “Trọng Lâu.”

“Trả lời chính xác.” Huy Hoàng thoát được, đồng thời cũng thuận lợi tới được điểm đến. Phá Toái muốn điên lên, chuyện đó ông cũng biết, nhưng vì sao không trả lời kịp vậy chứ?

Quý đặc ý lại tiếp tục đưa ra một câu hỏi giành trả lời nữa: “Hỏi: yêu ma phương Tây ẩn núp nơi Trung Thổ ta tên là gì?”

“Độc Cô...” Phong Vân Nộ với Phá Toái cùng đồng thời suy tư thật kịch liệt. Độc Cô gì ấy nhỉ? Hình như trên Vô Biên đặc san từng ghi rồi. Vài giây sau, Phong Vân Nộ nghiêng răng dậm chân hô: “Độc Cô Cầu Bại.”

“Ta đây là Đông Phương Bất Bại luôn đây này. Trả lời sai rồi, mất đi một lần quyền lợi giành trả lời.” Quý đặc ý hỏi: “Một cộng một bằng mấy?”

“Hai.” Phá Toái mừng lắm, trên đời này thế mà còn có người xui hơn mình nữa kìa.

“...” Phong Vân Nộ rơi vào trong trạng thái hôn mê.

“Câu hỏi cuối cùng...” Quý đặc ý không có nói dối chút nào, đây đúng thật là câu hỏi cuối cùng đấy, trả lời được thì Phong Vân Nộ còn đủ thời gian bay tới đầu ra, còn đáp không được thì Phong Vân Nộ sẽ phải một mình chơi vạn quý, chơi trò ‘tình người duyên quý sứ’. Phong Vân Nộ rất khẩn trương nhìn con quý đặc ý kia...

*** Người dịch giải thích: “mẹ của người hồi nhỏ có từng ôm người chưa” nghĩa là “hồi mẹ người còn nhỏ, có từng ôm người chưa”.

*** Họ “Hứa” và “Tù”: “Hứa” phát âm là “xử”, “Tù” phát âm là “xú”, gần giống nhau, giọng của Đường Hoa lại là giọng miền Nam, khó phân rõ hai từ đấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 239: Sấm.

Chương 239: Sấm.

“Hỏi hã Nga Mi có bao nhiêu đệ tử nữ đi.” Đứng ở đầu ra, Phá Toái sờ sờ môi phát ra lời nguyên rủa ác độc nhất.

“Người còn nói nữa, tên quý đặc ý kia là do người đặc ý quá nên mới bị sống chuồng đó, báo hại bọn ta mỗi người trúng chiêu một lần hà.” Đường Hoa khinh bỉ: “Cũng may là bọn ta ăn ở tốt, nếu không thì người đã phải bày tiệc rượu bồi tội ba ngày nơi tửu lâu thành đô rồi. Đúng không Huy Hoàng?”

“Đúng vậy! Dù sao thì hiện giờ chúng ta cũng đang ở trong một đội mà.”

Quý đặc ý: “Câu hỏi cuối cùng, ma tôn Trọng Lâu, thiên tướng Phi Bồng, Cảnh Thiên do Phi Bồng hóa thành, và muội muội của Cảnh Thiên - Long Quý, tên của họ có điểm chung gì?”

“...” Phong Vân Nộ muốn té xỉu.

Không ngờ ở đầu ra có tiếng Huy Hoàng vang lên: “Đều là thuốc Bắc.”

“Đều là thuốc Bắc.” Phong Vân Nộ đành gáo bể làm muôi.

“Trả lời chính xác.”

Phá Toái, Đường Hoa ngưỡng mộ nhìn Huy Hoàng, thật là thần thánh mà, ở thế kỷ ba mươi thế mà còn có người biết thuốc Bắc cơ đấy.

“Phụ thân của ta là một thầy thuốc Trung y.” Huy Hoàng xấu hổ toát mồ hôi hột: “Thực ra ta chỉ biết Cảnh Thiên và Long Quỳ là thuốc Bắc, cho nên đoán đại thôi.”

“Đây không phải là đoán đại đâu.” Phá Toái chỉ vào Đường Hoa: “Thằng nhãi này mới là dựa dẫm vào vận may ăn cơm đấy. Gạt người gạt quỹ gạt cả NPC luôn.”

“Ta ăn ở tốt mà, người hâm mộ cũng không bắt chước được đâu.” Đường Hoa cười há há.

Bốn người đều qua được ải hết.

* * * * *

“Các người có để ý tới màu sắc mặt sàn mấy cái đại sảnh này không?” Đường Hoa chỉ xuống sàn, nói: “Vừa mới đi vào trong giếng Thần Ma thì là màu đỏ, qua ải kim tướng là màu cam, ải Thần - Ma màu vàng, ải Quỷ, cũng tức là hiện giờ, là màu lục. Nếu theo đó mà tính thì còn có ba ải xanh, lam, tím nữa.”

“Cố lên!” Ba người còn lại lập tức tràn ngập hy vọng với tương lai ngay.

“Gió, Mưa, Sấm, Điện. Chọn một trong bốn ải.” Thanh âm hùng hậu lúc đầu lại vang lên, thanh âm vừa dứt, bốn truyền tống trận xuất hiện ở trước mặt bốn người.

Đường Hoa lập tức nói: “Mưa Gió ta không đi.”

“Vậy còn Sấm với Điện, chọn cái nào?”

Huy Hoàng trầm tư một chốc rồi nói: “Sấm thì gây tiếng, điện thì gây thương. Các người sợ thanh âm hay là sợ thương tổn?”

“Đương nhiên là thương tổn rồi.”

“Bởi vậy bốn người cùng bước vào ải Sấm.”

* * * * *

Đây là một thảo nguyên lớn nhìn rất hài hòa, có bầu trời xanh vạm vỡ, thật thoải mái vô cùng.

Thanh âm hùng hậu lại vang lên: “Vương mẫu nương nưong bị tiếng sấm làm giật mình, đã đánh rơi một cây ngọc trâm. Thời gian nửa tiếng đồng hồ. Nhắc trước: cây trâm của Vương mẫu nương nưong được gọi là vương trâm, bởi vì có tiên khí quấn quanh, cho nên sẽ thu hút yêu quái đến cướp đoạt. Diện tích thảo nguyên là 30 cây số vuông, cấp của quái vật là 65. Bắt đầu đếm ngược...”

Đội trưởng - Huy Hoàng - lập tức nói: “Gia Tử, ta đánh quái. Phong Vân, Phá Toái tìm cây trâm.”

“Bắt đầu tính giờ!” Thanh âm hùng hậu kia vừa chấm dứt, đột nhiên một tiếng sấm vang lên giữa trời quang, bốn người cùng cúi kiểm cầm đầu xuống dưới.

“Đậu xanh, trạng thái Hôn Mê, thật là trâu quá mà!” Đường Hoa phí mất một giây, là người đầu tiên khôi phục, cũng là người đầu tiên ngoác miệng ra cười.

Huy Hoàng với Phá Toái cơ hồ đồng thời hồi phục ở giây thứ hai: “Mọi người bay cao lên một chút, đừng để bị ngã chết.”

Giây thứ bốn, Phong Vân Nộ ngã oạch xuống dưới thảo nguyên: “Ây da!”

“Lợi hại, té thế mà cũng không chết kìa.”

Không ngờ Phong Vân Nộ đột nhiên lại kêu gấp lên: “Cứu mạng, goblin.”

“Xem ta!” Thanh kiếm thứ nhất của Huy Hoàng biến thành không lồ nhắm thẳng vào mặt đất mà nện. Con quái vật ở dưới mặt đất dính đòn bèn nhảy lên, hai tay vung ra, từ bàn tay nó mọc ra đầy dây leo cuốn về phía Huy Hoàng. Huy Hoàng là người lão luyện, làm sao sẽ bị cuốn trúng được, thanh tiên kiếm thứ hai bay ra chém vào đám dây leo liền. Kiếm với dây leo chạm nhau, nhưng thanh âm lại giống như sắt thép chạm nhau vậ.

“Gia Tử, hướng sáu giờ của người có hồ ly tinh.” Phá Toái mắt sắc, hô lên.

“Sáu giờ? Đậu xanh, người cứ nói thẳng là ở sau lưng đi không được sao?” Đường Hoa xoay người vung tay lên, khí đen ào ào bắn tới. Con hồ ly kia vừa thấy uy thế chiêu này quá mạnh bèn nổi tính gian xảo lên, lấy ra một chiếc khăn tay trùm lên người, khí đen của Đường Hoa bắn tới chiếc khăn tay, khăn hóa thành một làn khói đen, hồ ly đã biến mất.

“Hường ba giờ.” Phá Toái lập tức phát hiện ra con hồ ly ấy ngay.

Huy Hoàng hô: “Phá Toái, người vòng vòng làm gì đấy, nhanh tìm cây trầm nhanh lên chứ.”

“À!” Phá Toái than một hơi, cấp thấp quá mà, hắn đã quen bị người ta kêu đến kêu đi rồi. Vừa nhào vào trong bụi cỏ, Phá Toái đã phải chửi má nó liền: “Đậu nhà nó, cò cao tới nửa người!”

“Tìm mau!”

“Đang tìm đây!” Phá Toái buồn bực lắm, người xem ta đây có phải dạng ăn hên như tên Gia Tử kia không chứ? Phong Vân Nộ thì lại càng khỏi phải nói rồi, vận hên còn kém hơn mình nhiều lắm.

* * * * *

Huy Hoàng đánh với goblin đã vững vàng chiếm được thượng phong, mới chỉ hai phút đã khiến cho con goblin này phải chui lên chui xuống khắp nơi để giữ mạng rồi. Bên Đường Hoa cũng vậy, con hồ ly tinh kia biết phép che mắt để dịch chuyển tức thời, nhưng tốc độ của Đường Hoa lại quá cao, nó vừa mới dịch chuyển tức thời xong thì gần như Đường Hoa đã ở bên cạnh người nó rồi. Kỹ năng dịch chuyển tức thời của con hồ ly này không phải là kỹ năng tiêu tiền, cho nên có thời gian làm mát, bởi vậy chuyện Đường Hoa tiêu diệt được nó chỉ còn là vấn đề thời gian nữa mà thôi.

“Ầm!” Lại có một tiếng sấm vang lên, Đường Hoa ngã xuống kiể, kỹ năng tất sát bị ngắt ngang, con hồ ly kia vội nhân cơ hội mà chạy trốn khỏi ma trảo của Đường Hoa. Đường Hoa tức giận bưng bưng chỉ lên trời mắng: “Ta diệt Vương Mẫu nhà người, ông đây đang tìm giúp lại đồ trang sức cho người, thế mà người lại không biết quản lý thủ hạ của người một chút xú sao? Hồ ly chạy đi đâu!”

“Xong xuôi.” Con goblin không gian xảo như hồ ly, bị đánh rất quá thì chỉ biết chui xuống đất, mà chui xuống đất bị đánh rất quá thì chỉ biết ngoi

lên, cho nên Huy Hoàng xuất ra cả hai kiếm, chưa đến hai phút là đã lấy được cái mạng nhỏ của nó rồi.

“Choáng, con giun thành tinh.” Phá Toái than một tiếng, Huy Hoàng theo âm thanh nhìn qua, chỉ thấy Phá Toái đang bị một con giun lớn quấn quanh khắp người, đồng thời lúc này trên thân con giun ấy lóe lên ánh đỏ, Phá Toái bị rút mất phần máu.

“Choáng, như vậy thì làm sao xuống đao được chứ?” Huy Hoàng muốn điên lên, vừa thấy cái bộ dạng của con giun này là đã biết thuộc hàng da mỏng rồi, nhưng muốn đánh được nó mà không gây thương tổn cho Phá Toái là chuyện không thể nào: “Gia Tử!”

“Đến đây!” Đường Hoa từ bỏ đi vụ truy sát hồ ly tinh, bắt đầu dậm chân đếm ngược: “Vũ Hận Vân Sầu!” Pháp thuật hệ thủy cấp cao được phát ra, pháp thuật này theo hệ thống nói thì là pháp thuật công kích đơn thể, mà công kích đơn thể nghĩa là sẽ không đánh lan đến vật thể khác. Còn chuyện nó đánh trúng con giun kia hay là Phá Toái thì Đường Hoa không dám chắc cho lắm. Dù sao thì cơ hội cũng là 5 - 5 thôi, lại nói, thuộc tính nước của mình trâu bò như thế, thì cho dù có muốn giết Phá Toái đi nữa, Diêm vương cũng không đáp ứng đâu.

Vận hên của Đường Hoa mọi người đã thấy rồi đấy, xác suất một phần vạn vẫn có thể thành công kia kìa, nói chi là đến 50% như vậy giờ, bởi vậy pháp thuật đánh ra xong, điểm cừu hận của con giun lập tức nghiêng qua phía Đường Hoa liền, nói bèn buông Phá Toái ra, tức khắc bay về phía Đường Hoa. Lúc bay trên không, trông con này như một dải lụa vậy.

“Con giun dài như vậy, chắc có thể câu được Long vương luôn nhỉ.” Đường Hoa cười hề hề, một con giun cấp 65 mà dám đi chống đối ngay mặt với mình cơ đấy. Nhưng một giây sau, Đường Hoa giật mình vội vàng hô: “Huy Hoàng giúp mau, hồ ly quay trở lại, ta bị mê hoặc rồi!”

Huy Hoàng còn nhanh hơn trong tưởng tượng của Đường Hoa nhiều, Đường Hoa vừa mở miệng thì hai thanh kiếm của Huy Hoàng đã bay vút đến con hồ ly ở phía sau lưng Đường Hoa ngay. Hồ ly ăn hai đòn, định sử dụng phép che mắt, nhưng không ngờ Huy Hoàng vẫn còn có thủ đoạn để

phòng, hấn để lại một trong hai thanh kiếm biến thành dạng mềm trói hồ ly lại. Thời gian trói buộc là ba giây, thoải mái xử đẹp.

Còn con giun đăng kia, nó muốn trói Đường Hoa lại lắm, nhưng không chơi lại được cái chiêu Càn Khôn Nhất Độn của người ta, nhoáng cái nó đã thấy người ta vọt qua một bên, nã pháo về phía mình rồi. Một chọi một, cho dù là quái vật của giếng Thần Ma cũng không phải là đối thủ của Huy Hoàng với Đường Hoa, sợ là sợ bị đánh hội đồng thôi.

Phải nói là sợ cái gì thì đến cái đó thật, sau một tiếng sói tru bi thương, mặt đất bắt đầu rung lên, trên sườn núi cao ở cách đó không xa xuất hiện chừng ngàn con sói màu bạc. Con sói đầu lĩnh nhìn oai phong vô cùng. Đường Hoa vội vàng ném một lá bùa Giám Định ra: “Sói bạc của Nhị Lang thần. Cấp 65, là do bảo khí tiên gia Thiên Lang giới biến thành. Phát tài rồi bà con, oa ha ha ha ha!” Mấy loại bảo khí mà biết biến hình thì đều là hạng cực phẩm không đấy.

Phá Toái với Phong Vân Nộ nghe ra mừng vô cùng, bèn không thèm chú ý đầu vô trong mấy bụi cỏ nữa, mỗi người bắt đầu điều khiển phi kiếm bắn về phía bầy sói.

“Choáng!” Huy Hoàng vã mồ hôi, quả nhiên là nghe hơi tiền thì mắt nó mờ mà, vừa nghe thấy có tiên khí thôi là ngay công việc khẩn cấp trước mắt cũng bỏ hết. Huy Hoàng bèn hạ xuống mặt đất, bắt đầu tìm cây vương trâm. Người khác không chịu làm, vậy thì mình làm thôi.

Đột nhiên có ánh kim lóe lên, bầy sói cùng nhau rít lên một tiếng, trên bầu trời xuất hiện một mặt trời thứ hai, đồng thời có dòng chữ màu kim dâng lên: Quần Lang Khiếu Nhật. Vầng mặt trời đó bùng nổ ra, hóa thành vô số những cột lửa trải rắc trên thảo nguyên.

“Đệt bà con gà mái, kiếm trận hộ thân!” Phá Toái vội vàng quay ngược 180 độ ngay, tiên kiếm hộ thân vẽ ra một kết giới, chống lại mười hai cột lửa. Đờ thì đờ được rồi đó, nhưng không ngờ những cột lửa này còn mang theo hiệu quả Đánh Lui nữa, thế là đánh cho Phá Toái cắm đầu xuống thảo nguyên luôn, hơn nửa ống máu mất tiêu liền.

Phong Vân Nộ cũng bị đóng đinh ở thảo nguyên, có điều hấn đỡ hơn nhiều lắm, dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ, mới chỉ bị mất có một phần ba

ống máu thôi. Huy Hoàng bởi vì ở ngay sát mặt đất, nên không bị té từ trên cao xuống, sinh mệnh chỉ bị mất đi một ít. Kẻ trêu nhất chính là Đường Hoa, hần đứng đó đỡ mấy cột lửa, cười ha ha: “Bốn Gia Tử đây là vàng thật, không sợ lửa.”

“Ao!” Đàn sói lại tru lên, một vầng thái dương nữa xuất hiện.

“Ta choáng, kỹ năng chữ kim vô hạn.” Huy Hoàng vội hô: “Gia Tử, làm loạn trận hình của chúng!”

“Đến ngay...” Đường Hoa vừa nói ra được hai chữ thì đã lập tức ôm đầu trốn đi như chuột: “Cứu mạng với!” Hóa ra lần này không phải là Quần Lang Khiếu Nhật, mà là Nhật với Nguyệt luân. Một mặt trăng và một mặt trời cùng dâng lên, tổn thương hai lớp: băng và lửa.

Trông cậy được vào Gia Tử thì thật là con heo cũng biết leo cây mà. Phá Toái vội vàng nuốt thuốc vào, sau đó gọi kiếm ra kết thành kết giới. Lần này hần cứ nằm úp sấp ở trên thảo nguyên, không thềm lao lên không nữa.

“Gia Tử cẩn thận.” Vẫn là Huy Hoàng có lòng thương người nhất, biết kẻ bị chiêu này làm đau nhất chính là Đường Hoa chứ không ai. Chưa kể là sinh mệnh - phòng ngự thấp, mà ngay cả là thuộc tính nước người khác ít nhiều cũng có mấy chục, còn hần chỉ zê-rô kia kìa.

“Ầm” một tiếng, mặt trăng mặt trời cùng nổ hết, hàng vạn trụ băng và cột lửa cùng trải rắc khắp cả thảo nguyên.

* * * * *

“Gia Tử, người không sao chứ?” Đợt oanh tạc qua đi, Phá Toái với Huy Hoàng cùng nhất tề đặt câu hỏi. Nếu tên Đường Hoa này chết đi rồi, vậy cũng ngang với việc họ sẽ qua không nổi cửa ải này đây.

“Không có việc gì!” Đường Hoa ném Phong Vân Nộ trên tay mình đi, xong phúi phúi đám cỏ trên người: “Đầy máu đầy pháp.”

“Tên chết bầm nhà ngươi lại đưa ta ra làm tấm chắn!” Phong Vân Nộ điên lên: “Làm khiên thì làm khiên đi, dùng xong rồi đâu cần phải quăng đi như quăng một cái thứ rác rưởi vậy chứ?”

Trong khi băng - lửa đang bắn đến, Đường Hoa mắt sáng não nhanh thân thể khỏe, đã dựa vào tốc độ vô địch lao vào trong bụi cỏ, dừng cảm

chộp lấy Phong Vân Nộ đang không hề phòng bị che ở trước người mình. Đám trụ băng cột lửa kia dù có lợi hại tới mấy thì cũng không phải là tia X, không thể bắn xuyên qua người khác được, cho nên Phong Vân Nộ nhờ lực phòng ngự dũng mãnh đã rất bức bối thay Đường Hoa đỡ lấy một lượt oanh tạc.

“Gia Tử, xông trận!” Huy Hoàng bay là là sát mặt đất, lao tới phía bầy sói.

“Khoan khoan!” Đường Hoa dậm chân kêu lên: “Chờ ta một phút. Nhanh đi, nhanh đi. 50, 49...”

“Cái máy bay gì vậy?” Phá Toái uống thuốc + ôm đầu buồn bực hỏi.

“Đến nữa rồi!” Đường Hoa xách Phong Vân Nộ lên che ở trước người, lần này là ánh sáng mặt trăng toàn phần, là thuần thuộc tính băng.

“Người đừng có quá đáng nhé.” Phong Vân Nộ điên lên. Có điều hắn cũng là người biết lý lẽ, nên cũng không giãy dụa. Thực ta hắn không phản đối việc mình làm tấm chắn cho Đường Hoa, nhưng hắn lại không ưa cái động tác túm, xách, đặc biệt là ném của tên này. Tuy hiện giờ ta đang nghèo túng, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là một nhân vật có máu mặt, ít nhất người cũng phải coi ta là một con người đi có được hay không?

“Tám, bảy, sáu...” Đường Hoa nhìn thấy không kịp nữa, bèn chuẩn bị túm lấy Phong Vân Nộ tiếp.

Lần này Phong Vân Nộ hung lên rồi, hắn tránh ra, đứng thẳng lên, nói: “Ngồi ở đằng sau lưng của ta.”

“...” Đường Hoa nghiêng răng, lúc này ông đây không thèm so đo với người. Ya! Thời gian đến rồi, đã thoát ly trạng thái chiến đấu rồi! Đường Hoa lập tức trang bị Đảo Càn Chuyển Khôn kính lên ngay, rồi không chút do dự viết tên Phong Vân Nộ vào.

“Chỉ còn 23 phút nữa!” Đội trưởng - Huy Hoàng - nói: “Gia Tử đánh quái, Phá Toái và Phong Vân Nộ tìm cây trâm nhanh nhanh lên.”

Sau khi Huy Hoàng và Đường Hoa vọt vào trong bầy sói, chúng không còn tụ tập kỹ năng được nữa. Có điều hai người cũng không thoải mái gì, bầy sói này không những da dày thịt béo, mà còn có thể chơi hai loại phép nước và lửa nữa. Đặc biệt là con sói đầu lĩnh to lớn kia, cho dù Đường Hoa

bị trúng sao băng lửa của nó thì cũng phải mất đi 20% máu, chứ đừng nói chi là phép băng, trên cơ bản là xẹt qua cũng đủ chết rồi ấy chứ. Đường nhiên nếu có chết thì cũng là Phong Vân Nộ chết trước...

Phong Vân Nộ - đang ở trong đội tìm tòi - nói gấp: “Sao ta cứ mất máu suốt vậy?”

“Mất máu thì uống thuốc đi.” Đường Hoa khinh bỉ hô một tiếng.

Phá Toái và Huy Hoàng cùng nhìn qua Đường Hoa, trong lòng đồng thời phỉ báng: ha, cái tên này lại trang bị Đảo Càn Chuyển Khôn kính chuẩn bị mưu sát đội hữu nữa đây. Nhưng cho dù là người hiền lành như Huy Hoàng thì lúc này cũng phải bất đắc dĩ che giấu cho Đường Hoa: “Phong Vân, uống thuốc đi, đừng để chết.” Một là bây giờ đang ở trong trạng thái chiến đấu, người ta có muốn đổi pháp bảo cũng không đổi được, thứ hai là nếu như Phong Vân Nộ chết trận rồi, vậy nói không chừng người tiếp theo sẽ là Phá Toái hoặc mình đấy. Đường nhiên điều thứ hai chỉ tồn tại trên lý luận, còn điều thứ nhất thì đang là sự thật rành rành.

Phong Vân Nộ thắc mắc lắm, mình không bị bất cứ thứ gì tấn công, hơn nữa lại đang không ở trong trạng thái chiến đấu mà, sao máu cứ xuống hoài vậy? Lẽ nào... Phong Vân Nộ hỏi Phá Toái đang tìm trâm ở cách đó không xa: “Người cũng rút máu chứ?”

“Rút, rút ghê lắm.” Phá Toái uống một viên thuốc, nói: “Người nhìn lại ống máu của ta trong kênh đội ngũ đi.” Nói xong, tên này tự chơi cho mình một cái kỹ năng nhỏ. Mặt cỏ rất cao, Phong Vân Nộ không nhìn thấy động tác nhỏ này của Phá Toái, chỉ trông thấy ống máu tên này trong kênh đội ngũ đột nhiên mất đi một ít mà thôi.

Coi bộ đúng thật là có mất máu đấy, còn may là không nhiều. Phong Vân Nộ thở phào một hơi. Ban đầu mình vẫn còn hoài nghi là Đông Phương Gia Tử đang làm trò gì đấy cơ chứ, đặc biệt là khi không hẳn lại đếm ngược thời gian thế kia nữa. Coi bộ mình đã hiểu lầm người ta thật rồi. Không thể dùng hành vi từ trước đến giờ của người ta để đánh giá cả đời người ta được, câu nói này thật là có lý quá mà.

* * * * *

“Gia Tử, vậy không được đâu.” Mười lăm phút sau, Huy Hoàng tổng kết lại, Phong Vân Nộ với Phá Toái mới tìm xong được 10% thảo nguyên thôi hà. Đây còn may là bầy sói không biết bay đó, chứ nếu không chỉ hai người bọn họ là không đủ để kéo nguyên cả bầy sói ngàn con thế này đâu.

“Hai người, ba mươi phút tìm được 20%, vậy năm người sẽ là 50%. Một đội có năm người... Cho dù như thế thì cũng chỉ có 50% cơ hội tìm được mà thôi, hơn nữa còn không tính việc chia người ra ngăn địch nữa.” Đường Hoa gật đầu, nói: “Trong này chắc chắn có chỗ mờ ám nào đó.”

“Là mặt mạnh của người mà, người nghĩ cách đi.”

“Thử xem!” Đường Hoa có chút nhớ Tinh Tinh, nha đầu đáng yêu này mà mình không túm đi làm cu li thì thật là có lỗi với cái tính lười của mình lắm. Có sấm làm cho mê muội, rồi tên ngốc kia lại nói cây trâm của Vương Mẫu nương nương có tiên khí quẩn quanh nữa... “Mọi người chú ý, tìm những thứ gì đó có khói bốc lên, chưa chắc ở trên thảo nguyên, mà còn có khả năng ở trên không nữa. Với lại, nhớ nghe kỹ hướng của tiếng sấm.”

“Ta biết này.” Phong Vân Nộ chỉ vào ông mặt trời ở trên cao: “Tiếng sấm truyền đến từ phía kia đấy.”

“Ai có kính râm?” Đường Hoa hỏi.

“...” Ba người còn lại cùng buông tay.

Nhưng cái này không làm khó được Đường Hoa, kính râm không có, chắc mực nước phải có chứ? Đây là thứ mà mọi người thường hay chuẩn bị, đặc biệt là những người hay viết chữ lên giấy như Đường Hoa. Hắn đập vỡ một bình gia vị... Thứ này nằm chung trong bộ đồ nấu nướng. Sau đó hắn đổ mực nước lên mảnh thủy tinh. Thông qua mảnh kính râm tự làm này, Đường Hoa nhìn về phía mặt trời, rồi vui mừng khôn xiết: “Phát hiện mục tiêu.”

Phá Toái vội kêu: “Đừng có vội lấy, chúng ta vớt cái tiên khí kia trước đã.” Cơ hội khó có thể này, nếu còn đầy đủ thời gian mà lại buông bỏ cho cái bảo vật sát tâm tay như thế, vậy mình nằm mơ cũng phải khóc hận cho coi.

Vì thế Phong Vân Nộ và Phá Toái lập tức bỏ đi cái việc tìm tòi trong mặt cỏ mà lao lên không, nhắm con sói bạc đầu lĩnh bắt đầu đánh. Huy

Hoàng than thở: “Ốc Vít thực là hại người, quăng cái thảo nguyên ra để chúng ta tưởng lầm rằng nó ở trong bụi cỏ thế đấy.”

“Ác hơn là không những giấu ở trên không, mà còn giấu ngay dưới ánh mặt trời kia. Thật là đáng ghét đến vô cùng.” Phá Toái phun một cọng cỏ ra, hắt tức giận lắm, mình thế mà lại bị gạt cho phải lê lết trong mấy bụi cỏ tới mười lăm phút rồi cơ đấy, thật là mất mặt lắm lắm lắm.

Bốn người đều không phải là tay mơ, mà ngược lại lại rất có kinh nghiệm với vụ chặt BOSS giữa đàn quái như thế này. Bốn người cùng phân ra, dụ đàn quái đi. Đám đuổi theo Đường Hoa là ba trăm con sói bạc và con sói đầu lĩnh. Hai người chưa có giá trị cừu hận là Phong Vân Nộ với Phá Toái lập tức bám đuôi khai đao với con sói đầu lĩnh liền. Phong Vân Nộ tuy lực công kích chẳng ra chi, nhưng Phá Toái chỉ kém con sói này có năm cấp thôi, không bị cấp bậc đè ép bao lắm, bởi vậy rất nhanh đã làm nghiêng được giá trị cừu hận, hai người kéo con sói đầu lĩnh tới một góc vắng yên cuồng chém. Phong Vân Nộ rất biết điều phụ Đường Hoa kéo đám tiểu quái đi, chỉ cần Đường Hoa có thể rảnh tay được, vậy tốc độ giết con sói đầu lĩnh sẽ tăng nhanh hơn rất nhiều. Huy Hoàng cũng không nhàn rồi, hắn đang kéo theo mấy trăm con sói nhưng vẫn không mấy may sợ hãi, trái lại lại còn quay sang giúp Đường Hoa diệt trừ và kéo thêm một mớ nữa.

Phút thứ 20, Đường Hoa thoát thân ra được, cùng Phá Toái điên cuồng chém sói đầu lĩnh.

Phá Toái nhỏ giọng: “Cái vận hên của người hồi nữa đừng có bị liệt dương à.”

“Ta cố gắng là được.”

“Hiện giờ ta đang rất lo là bảo bối sẽ rơi vào tay Huy Hoàng. Tên ngốc này chắc chắn sẽ đưa cho Phong Vân Nộ trả nợ đó.”

“Không phải đã nói là tiên kiếm thì mới cho sao?”

“Ai... Người còn không biết con người hăn à, tuy hồi nãy đã bị ả thần đạo dạy dỗ cho một chập rồi, nhưng mà...” Phá Toái bất đắc dĩ lắc đầu: “Nho tử không dạy được.”

“Thực ra chúng ta cũng không nên chấp nhất kéo hăn vào bày rác rưởi xã hội chúng ta như thế. Cứ theo ý trời đi, nếu ông trời nhất định phải đưa

bảo bối cho Phong Vân Nộ, vậy ta đành chịu thôi.”

“Sẽ không đâu, ta tin rằng cái vận hên của người đã đến mức độ già hay yếu cũng đều chết hết cả rồi.”

“Cám ơn!”

“Đừng khách khí.” Phá Toái nói: “Gia Tử, có chuyện này người có nghĩ tới hay chưa?”

“Chuyện gì?”

“Người nói xem, người khác không thêm giúp Phong Vân Nộ thì cũng phải, dù sao phân rõ giới hạn với kẻ lừa đảo cũng rất quan trọng, nhưng Công Chúa lại là em gái ruột hăn, sao cũng không nghe nói nàng có bất cứ hành động gì giúp hăn thế?”

“Người nói như thế... Ta cũng thấy kỳ quái thật. Có điều xem biểu hiện của Phong Vân Nộ lúc ở trên đỉnh Nga Mi thì nếu hết thấy là do hăn diễn trò, vậy hăn có thể đi làm ảnh đế được rồi đấy.” Đường Hoa nói: “Chắc không phải muội muội vì vạn kim trong trò chơi nên mới bán ca ca đi chứ?”

“Cũng có khi là âm mưu thì sao? Không đến nỗi đâu, chơi cái trò chơi, thôi, có âm mưu cũng không đến nỗi nào đâu mà. Phong Vân Nộ cũng không đến mức mà diễn trò khiến chúng ta đều tin rằng hăn bị lừa được.”

“Ta có cảm giác rằng đũa nhóc xui xẻo trong màn này sẽ không chỉ có một mình Phong Vân Nộ thôi đâu.”

“Ý người là còn phải thêm vào Phi Thường Kiếm nữa à? Công Chúa và Táng Ái đang cùng liên thủ bịp người sao?”

“Chưa chắc là không có khả năng đâu.” Đường Hoa nhìn qua Phong Vân Nộ ở đằng xa: “Tuy có khả năng là hăn đang bị xoay qua xoay lại trong một cái hũ kín, nhưng trong tương lai cả người lẫn tài đều có hết, vậy người nghĩ xem hăn có tha thứ cho Táng Ái và muội muội của hăn không?”

“Nếu chúng ta đoán không sai thì quá trình hăn phải là như vậy, Công Chúa và Táng Ái lừa một vạn kim của Phong Vân Nộ, Phong Vân Nộ lại không phải là người tàn nhẫn, cho nên sẽ không nói ra rằng muội muội hăn cũng có phần, mà sự thật thì chỉ riêng mình Táng Ái thôi tuyệt đối sẽ không thể nào khiến cho Phong Vân Nộ phải dốc hết túi tiền ra được. Bước thứ hai, Thi Thi làm sáng tỏ sự thật giúp cho Phong Vân Nộ, nhưng Táng Ái lại

kiên quyết phủ nhận, nói là có người vu hãm. Tên tiểu quỷ mới dứt sữa mẹ Phi Thường Kiếm kia chắc chắn sẽ tin tưởng Táng Ái, bởi thế không những danh dự của Phong Vân Nộ không có vấn đề, mà Phi Thường Kiếm lại càng yêu Táng Ái hơn. Thành ra Phi Thường Kiếm rất có khả năng sẽ vì Táng Ái mà giao ra vạn kim. Kết quả cuối cùng sẽ là Phong Vân Nộ không hao tổn đồng bạc nào, mà thanh danh cũng vẫn y nguyên, còn Táng Ái trả vì trả lại tiền cho Phong Vân Nộ, Phong Vân Nộ sẽ ra mặt nói đó là do muối muối nhà mình nghịch ngợm nên mới hiểu lầm, Táng Ái cũng không có tổn thất. Kẻ duy nhất tổn thất chỉ có thể là Phi Thường Kiếm mà thôi.”

“Điều quan trọng nhất trong âm mưu này là hành động của Phong Vân Nộ, bởi vậy cứ khiến cho Phong Vân Nộ không biết gì thì sẽ tốt hơn.”

Phá Toái hỏi: “Người nghĩ độ đáng tin của phần phân tích này sẽ là bao nhiêu?”

“Mức đáng tin bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là khiến cho Huy Hoàng tin vào nó.” Đường Hoa cười há há: “Chuyện khác thì liên quan quái gì tới chúng ta.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 240: Hoa.

Chương 240: Hoa.

Trong khoảng thời gian thật ngắn, Phá Toái với Đường Hoa đã biên ra được một âm mưu có logic rõ ràng, đồng thời cũng rất có trật tự như thế đấy. Cái âm mưu này chưa cần phải nói là Táng Ái với Công Chúa có thể làm được hay không, mà mới trình bày ra là bản thân bọn Đường Hoa cũng đã không tin nổi rồi. Nhưng đúng như lời Đường Hoa vậy, bọn họ có tin hay không không quan trọng, quan trọng là Huy Hoàng phải tin, ít nhất thì cũng phải bán tín bán nghi mới được. Bây giờ mà rút được thanh tiên kiếm bát giai thì ngon rồi, dù sao thì cái giá tiền sau khi giảm đi 70% quả thật cũng không cao lắm, chứ đối là dị bảo khác thì...

* * * * *

Phá Toái chạy qua kéo quái chung với Huy Hoàng, Đường Hoa một mình đánh sói đầu linh thì chuyện thắng cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Phá Toái đến gần Huy Hoàng, thuật lại đầu đuôi vụ phán đoán kia, xong bổ sung thêm một câu: “Huy Hoàng, người có thể nghi ngờ chỉ số thông minh của ta, nhưng không thể hoài nghi sự xảo trá của Đường Hoa được, đúng không?”

“Nghe người nói thế, ta cũng cảm thấy cũng có khả năng thật.” Huy Hoàng tỏ vẻ khó xử: “Có điều từ đầu chúng ta đã thương lượng rằng tiên kiếm thì sẽ về tay hăn rồi. Nếu hiện giờ ta mà lật lờ, nhưng không có bằng chứng đưa ra, chỉ sợ sẽ không hay ho cho lắm.”

“Ý của ta với Gia Tử là tiên kiếm cũng sẽ thuộc về hăn, có điều chúng ta sẽ ấn theo giá 30% thị trường mà mua, chuyện này cũng đã bàn trước rồi. Còn những thứ khác thì còn tùy vào vận hên của mỗi người.” Theo như suy đoán của Phá Toái thì vận hên hôm nay của Đường Hoa là 90, Huy Hoàng 70, mình 50, Phong Vân Nộ giỏi lắm cũng chỉ 20 mà thôi.

“Ví dụ như cái này à?” Huy Hoàng lau mồ hôi lấy ra một cái nhẫn, giải thích: “Mới rút được, ta choáng, giá tăng 20% xác suất bạo kích, biến thái thật đúng không?” Cho dù người có chuyên sưu tầm những trang bị có tăng xác suất bạo kích, thì cao nhất cũng chỉ là 20% mà thôi, vậy mà chỉ riêng cái nhẫn này đã tăng đến 20% luôn rồi, nói nó không phải là bảo bối thần cấp thì chẳng ai thềm tin.

“Quả nhiên là người khai hoang thì sẽ được hưởng thụ đãi ngộ mức cao nhất mà.” Phá Toái hạ thấp thanh âm, kích động nói: “Người giữ lại đi đừng có nói ra, chúng ta sẽ thương lượng sau.”

“Nhưng mà...”

“Đừng có những nhị gì nữa, người không thấy Gia Tử đang vật lộn với không khí ở trong bụi cỏ đó sao?” Phá Toái len lén ra hiệu chữ V với Đường Hoa đang nháy nháy mắt với mình: “Gia Tử thật đúng là Gia Tử, vật lộn với không khí thôi mà cũng phong độ như thế đấy.”

Huy Hoàng ít khi làm chuyện xấu, nên bất an hỏi: “Lát nữa Phong Vân Nộ hỏi thì nói sao bây giờ?”

“Chuyện đó cứ yên tâm, Gia Tử nhất định có biện pháp mà.”

Vừa nói xong, đã nghe thấy tiếng Đường Hoa quát lên đằng kia: “Ta đệt, ần thân rồi, Phá Toái mau tới tìm phụ đi, hết thời gian rồi.”

Phá Toái kinh hãi cực kỳ, kêu lên: “Ta đệt, sắp chết là ần thân à? Ta đến đây!”

Diễn đúng là giống thật. Huy Hoàng than một hơi, cảnh giới của hai người này đâu phải thứ mình có thể bì kịp được? Chỉ với hai câu nói qua lại như thế thôi, mà đã bỏ đi 20% tiền chia của Phong Vân Nộ luôn rồi. Huy Hoàng biết lắm, rằng nếu đem bán cái nhẫn kia đi thì chắc chắn phải là cái giá cực cao, cao đến nỗi không tưởng tượng được ấy chứ.

Dựa theo quy củ trước tiêu nhân sau quân tử của cả bọn hồi nảo hồi nào tới giờ, thì người lấy được bảo vật sẽ được 40% tiền lời. Nếu trong đội có người muốn mua, thì ưu tiên bán bằng giá 40%, ngoài ra còn bỏ 40% tiền chia nữa. Đương nhiên đây chỉ là quy định đối với mấy bảo bối cực phẩm như cái Thiên Lang giới kia thôi, chứ mấy thứ nhỏ nhặt thì ai muốn cứ hô một tiếng là ném qua liền.

* * * * *

Ở phút cuối cùng, Đường Hoa - luôn miệng thở vắn than dài - lấy cây trâm xuống, bốn người đều qua được ải, được truyền tống ra đại sảnh màu xanh. Phá Toái an ủi Đường Hoa: “Gia Tử, cái này không trách người được, ai cũng biết mấy thứ đó đến không dấu đi không vết mà. Người xem lại thanh Hiên Viên kiếm của Vũ Văn Thác đi, mỗi lần sắp xử lý hãn thì hãn lại xuyên không đi mất đấy. Đừng nghĩ nhiều như thế nữa, không sao đâu, bọn ta cũng có trách người đâu, đúng không Huy Hoàng?”

Huy Hoàng “Hừ hừ” hai tiếng qua kẽ răng, nghe tựa như “Ừ ừ” vậy.

Phong Vân Nộ thấy Huy Hoàng có vẻ bất mãn với Đường Hoa thì đứng ra giảng hòa: “Phá Toái nói không sai đâu, những thứ tốt như thế, đặc biệt là những quái vật do bảo bối biến thành thì lúc nào cũng có chút tuyệt chiêu bảo mệnh mà. Nhìn lại xem, chúng ta chỉ còn hai cửa ải nữa là có thể đả thông được giếng Thần Ma rồi, nên vui vẻ lên mới đúng chứ.”

Đường Hoa dùng nắm đấm cọ cọ cái mũi: “Có lý đấy, là nam nhân thì phải biết tự cố gắng bằng sức của mình.”

Cứ như thế, Phong Vân Nộ đã vô can với cái bảo bối cực phẩm kia.

* * * * *

“Sinh, Lão, Bệnh, Tử chính là bốn từ rút gọn của một đời người.” Giọng nam hùng hậu kia lại vang lên: “Xin mời lựa chọn.”

“Theo bốn Gia Tử đây phân tích thì Bệnh nghĩa là sẽ khiến người dính một ít trạng thái bất lương, hoặc giảm bớt đi thuộc tính nào đó. Lão, có khả năng sẽ làm chậm lại tốc độ xuất chiêu và phi hành của chúng ta.”

“Vậy Sinh với Tử thì sao?” Huy Hoàng hỏi.

“Thì là sống với chết thôi.” Đường Hoa nhún vai: “Ta không biết.”

“Vậy chọn Sinh đi.” Phá Toái: “Ta thấy cách phá mấy cái trận thời cổ đại đều là đi cửa Sinh cả.”

“Đồng ý!”

“Không có ý kiến.”

* * * * *

Lần này thanh âm hùng hậu kia không có kẻ cà, mà nói nhanh gọn lẹ hẳn: “Chiến thắng địch nhân duy nhất, sẽ qua ải. Không có thời gian hạn chế.” Vừa dứt lời, một hòn núi đá sừng sững đã xuất hiện, ngọn núi này trọc lóc, lướt mắt nhìn là trông thấy hết diện mạo nó ngay. Trên đỉnh núi chỉ có duy nhất một cái cây cao chừng trăm trượng vói vào trong mây, ngoài ra không còn thứ gì nữa cả.

Cái cây này thật là kỳ quái. Nói nó kỳ quái không phải vì nó là sinh vật duy nhất trên ngọn núi này, cũng không phải vì nó đang cắm rễ vào những tảng đá, mà là vì nó không hề có bất cứ một cái lá nào cả, chỉ có N cái nhánh cây trụi lủi mà thôi.

“Mưa xuân tưới tắm, cây già mọc lộc non, bắt đầu đếm ngược.” Giọng nam hùng hậu kia đếm mười tiếng xong, nói: “Bắt đầu.”

Sau hai tiếng “Bắt đầu” đó, bầu trời lập tức hạ xuống mênh mông mưa phùn. Có người từng nói mưa xuân quý như dầu, chỉ mới phút chốc thôi, bốn người đã nhìn thấy mấy tấn dầu đổ xuống rồi. Cái cây già kia cũng đứng mẫn lăm, dính nước mưa là tức khắc tràn trề sức sống ngay, từ các cành khô bắt đầu mọc ra những chiếc lá mới. Chỉ mới 5 giây thời gian, thân cây già một màu đá mốc kia đã được khoác lên một tầng xanh lục.

“Đệt, giết mau!” Phá Toái hô lên một tiếng, tức khắc lao tới liền. Chờ đến khi hãn lao được đến trước mặt cái cây già nọ, hãn muốn xiu luôn: “Đệt bà, cái cây gì thế này, thế mà biết nở hoa luôn đấy.”

Đám người Đường Hoa tỉnh ngộ ra ngay, lúc này không phải là lúc để cảm thán vì kỳ tích này của tự nhiên vĩ đại, bởi vì đây không phải là kỳ tích của tự nhiên. Ba người lập tức xông tới, kiểm xuất pháp vung, sau một kích liên thủ, cái cây già kia đã mất đi lớp áo màu xanh lục mờ hồ vừa mới xuất hiện khi nãy. Bốn người lại oanh tạc một lượt nữa, cái cây già hồi phục lại màu sắc đá mốc ban đầu.

Đang khi bốn người cùng hân hoan vì vận hên của mình thật tốt, chỉ thoải mái thế mà đã qua được ải thì một trái cây đã được hình thành. Cái trái này không sợ bất cứ pháp thuật đao kiếm gì cả, lăn ào ào xuống dưới chân núi. Gần như chỉ trong thời gian chớp mắt, một cây non đã xuất hiện ở nơi lưng chừng núi rồi.

Đội trưởng Huy Hoàng lập tức ra lệnh: “Gia Tử giết cây mới, Phá Toái quan tâm những nụ hoa của cái cây này, Phong Vân Nộ và ta dốc sức chặt, kiên trì chờ đến khi Gia Tử rảnh tay.”

“Được!” Mấy người đã phối hợp với nhau quen rồi, cho nên biết lúc này ngàn vạn lần đừng có mà đi thắc mắc vì sao không phải là Phá Toái đi chặt cây non, hoặc là Phong Vân Nộ và Huy Hoàng có thể ức chế được sự sinh trưởng của cái cây già ấy hay không. Lúc này nếu đội trưởng hạ bất cứ mệnh lệnh gì, cho dù là mấy cái mệnh lệnh ngu ngốc thì vẫn tốt hơn so với một tên lăm mồm thông minh vật nhiều lắm.

* * * * *

Một kẻ xấu xa thì phải xấu xa tới mức nào mới có thể được coi là một kẻ xấu xa? Có người nói phải là trời giận người oán, có người nói là phải đến mức bị trời phạt. Nhưng hiện giờ Đường Hoa có thể trả lời rằng, mức độ cao nhất của một kẻ xấu xa chính là một ngọn núi trọc. Thân là một lớp trẻ bị hoàn cảnh gây họa, Đường Hoa đã từng thấy vô số những ngọn núi trọc rồi, giống như những trận lụt năm XXX vậy, nguyên nhân là vì trên núi không có cây đấy. Cây ở đâu rồi? Dĩ nhiên là đã bị người ta chặt mất rồi. Trời làm bậy thì có thể cứu, tự làm bậy thì không sống được, nhưng những

kẻ ham tài hại cảnh như thế lại không bị bất cứ báo ứng gì. Chính cái đạo lý ấy đã gián tiếp tạo nên giá trị quan của Đường Hoa lần Tôn Minh, đó là làm chuyện xấu thì được, nhưng đừng có để cho bị bắt.

Ngay khi Đường Hoa vừa mới thất thần một chút ấy, cái cây non kia đã đội lên ba trượng cao rồi, đồng thời cũng đang bắt đầu mọc thêm nhánh. Đường Hoa hất mái tóc, quát: “Ông đây là bí thư chi bộ của thôn.” Một đòn giáng xuống xong, cây non đã héo hon mất mấy phần, không những các nhánh cây không còn mọc dài ra nữa, mà thân cây chính cũng đang rút lại luôn.

“Đệt, có phải thật không đó?” Phá Toái xuất một kiếm ra, hô theo: “Ông đây là chủ nhiệm thôn.” Một đóa hoa bị diệt ngay.

“Ông nội đây là chủ mỏ.” Huy Hoàng thấy không có chút hiệu quả gì, bèn nghiêm túc phân tích lại tình huống, xuất thêm một kiếm rồi khóc ròng: “Bà nội, hóa ra là chỉ có phản ứng với tham quan thôi. Gia Tử, nhanh nhanh cứu mạng.”

Phong Vân Nộ kêu gấp: “Phá Toái người queo trái ba mươi độ, ở chỗ cao hai mươi thước đang có hoa xuất hiện.”

“Đâu đâu?” Phá Toái vội vàng lao lên, quả nhiên ở đó đang có một đóa hoa đang nở rộ. Một kiếm xuất ra, đóa hoa bị diệt. Phá Toái đặc ý nói: “Lạt thủ tồi hoa là sở trường của bốn nhân.”

“Gia Tử, nhanh lên.” Huy Hoàng toát cả mồ hôi mẹ lẫn mồ hôi con. Cái tốc độ sinh trưởng này là thế nào ấy chứ, thuốc tăng trưởng thực vật đã là gì, cùng lắm chỉ khiến cây mau lớn lên trong mấy tuần mà thôi, chứ còn cái cây này này, Đường Hoa mới chỉ rời khỏi có 30 giây thôi mà một lớp vỏ cây màu lục đã xuất hiện rồi.

“Đến rồi!” Đường Hoa đúng lúc xuất hiện, bắt đầu oanh tạc, lập tức khiến cho vỏ cây mất màu đi hai phần: “Mấy anh đại đừng có trách tiểu đệ đây không nhắc nhở nha, tiểu đệ đây đã mất hết một nửa ống pháp lực rồi đó, nhiều nhất nửa phút nữa là sẽ bị liệt dương.

“Uống viagra.” Phá Toái “Pặc” một cái giao dịch qua 9 bình thuốc. Đường Hoa nhìn mà hớn hở, thế mà là thuốc hồi phục pháp lực tức thời

đấy! Phá Toái nói: “Đây là đồ ta chuẩn bị để qua kiếp thứ hai, không ngờ lại không cần phải dùng hết pháp lực.”

Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Còn định dùng cho hết pháp lực nữa cơ đấy.” Các kỹ năng của kiếm thủ đều tiêu hao cực ít, chỉ cần uống mấy viên thuốc phổ thông là đã đủ để cam đoan cho pháp lực cuộn cuộn không dứt rồi.

“Choáng, trái cây!” Lại là Phong Vân Nộ sắc mặt nhất... Đường nhiên lực công kích của hắn gần như có thể coi là không có, cho nên hắn chủ yếu chỉ bỏ công ra tìm trái cây thôi: “Rớt xuống rồi.”

Ba người ngẩng đầu nhìn tới, thấy có một trái cây lớn bằng chừng năm nắm đang từ ngọn cây rớt xuống, xẹt qua bên người Đường Hoa. Huy Hoàng ở thấp hơn, bèn vội vàng nhào người qua... Sau đó đâm sầm vào người Phá Toái cũng đang nhào tới, thế là cái trái cây kia từ chính giữa hai người rớt tiếp. Đậu xanh cả rổ, Đường Hoa mắng một tiếng xong ném một tờ ngân phiếu ra, nháy mắt đã xuất hiện ở trên đường rơi xuống của cái trái nọ, hai tay chụm lại đã ém được nó liền. Mồ hôi toát toàn thân... Lần đầu tiên có một thứ đồ vô hại nào đó lại khiến cho mình khẩn trương tới như vậy đấy.

Đội trưởng Huy Hoàng thấy Đường Hoa ném trái cây kia vào trong túi Càn Khôn xong thì cũng thở phào ra một hơi, hiện giờ việc đồn củi đã tiến triển tốt hơn rồi, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn đấy: “Phong Vân Nộ tuần tra, Phá Toái đứng ở nơi gốc tùy thời hầu mệnh, chuẩn bị một trăm phần trăm tinh thần.”

Hai người kia lập tức chấp hành mệnh lệnh của Huy Hoàng ngay. Phải nói tên Phong Vân Nộ này không biết hồi nhỏ có bệnh tâm lý nào đó hay không, vậy mà luyện được đôi mắt hỏa nhãn kim tinh luôn, bất kể mớ trái cây hay là đóa hoa giấu ở bất cứ cái xó nào, hay là bị cành lá nào đó che lại, hắn vẫn luôn có thể là người đầu tiên phát hiện ra.

Tên này mà không đi bắt phim con heo thì thật là phí hoài nhân tài nhỉ. Phá Toái vừa than thở lại vừa cẩn thận xem xét lại, ngàn vạn lần không thể qua loa được, nhìn tình trạng cái cây này thì nhiều nhất mười phút nữa là có

thể qua ải được rồi, nếu bây giờ bắt cần để trái cây rớt xuống thì mình sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.

Một tiếng sấm mùa xuân vang lên, Phong Vân Nộ lập tức phát hiện ra hiện tượng bất thường, bèn quát: “Phía bên trái phát hiện hai trái song sinh.” Vừa dứt lời thì hai quả ấy lập tức bứt nút ra, hai trái cây to bằng nắm đấm bị văng ra hai bên trái phải.

Phá Toái kinh hãi cực kỳ, vội kêu: “Gia Tử cứu mạng.” Mà tay hắn cũng không nhàn hạ, lập tức lao tới chụp lấy một trái liền. Nhưng không ngờ hắn vừa mới nhào qua, thân hình oai nghiêm của Đường Hoa đã xuất hiện ở trước mặt rồi.

Đường Hoa bị Phá Toái đụng trúng nên không bắt được trái cây kia, tức giận bưng bưng: “Bồi thường ta ba mươi kim!”

Thật là nhân tài đó, lúc này mà còn nghĩ tới tiền kìa! Phá Toái thầm tán thưởng một câu, rồi nhìn lại cái trái cây đó, thấy nó đã bị Huy Hoàng vững vàng chụp được rồi. Hóa ra là vào thời khắc mấu chốt, Huy Hoàng đã gỡ hết mọi trang bị, phi kiếm ra, rơi xuống song song cùng với trái cây đó. Nhờ mật độ bản thân mình cao, hắn đã kịp bắt lấy nó trong chớp mắt trước khi nó chạm vào mặt đá. Chỉ có điều là bởi vì hắn không còn kịp khởi động phi kiếm hoặc là pháp thuật phi hành, cho nên đã bị đụng vài cái vào mặt đá. Có điều là nam nhân mà... Da dày thịt béo là một phẩm đức rất tốt đẹp, chịu được nhiều đòn của lão bà mới là nam nhân đích thực, bởi vậy Huy Hoàng chỉ bị mất chút xíu máu thôi, chứ không có dính trạng thái bất lương nào cả.

Còn phần trái cây bên phải thì đã không thể chụp nổi, bởi vậy Đường Hoa bắt đầu thuần thục chặt cây mới, còn Huy Hoàng một mình liều mạng ngăn chặn sự sinh trưởng của cây già. Chờ Đường Hoa chém xong cây non trở về, cây già đã xuất hiện thêm một lớp vỏ màu lục rồi. Phá Toái lau mồ hôi thở dài: “Các huynh đệ, xiết chặt tinh thần vào.” Vẫn may là Huy Hoàng liều mạng chụp được một trái, không thì hai bên đều nở hoa, suốt đời này cũng đừng mong chặt hết cây nổi.

“Cái cơn mưa này nếu có thể dừng được thì tốt biết mấy.” Đường Hoa nghĩ hão huyền một chút.

“Cơn mưa này cũng không phải là không dừng lại được, nhưng quan trọng là chúng ta không có nhân viên chuyên ngành đó.” Phong Vân Nộ nói: “Thuật sĩ có khả năng trừ mưa... Phát hiện bông hoa khổng lồ!”

“Hoa khổng lồ?” Bốn người cùng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy ở trên ngọn cây có một đóa hoa lớn chừng mười mét vuông đang nở rộ. Phá Toái phát một kiếm ra, đóa hoa bụi này không giống những đóa hoa nhỏ bị đánh tan liền, mà chỉ rớt mấy miếng cánh thôi. Phá Toái lại xuất thêm một kiếm nữa, hoa bụi tiếp tục bị rụng thêm mấy cánh hoa. Xong hai kiếm đó, trái cây đã kịp lớn lên rồi.

“Choáng, thế này làm sao đỡ?” Một cái trái cây lớn năm mét vuông có thể nào nện chết người được không? Đây là một vấn đề nhất định phải cân nhắc, bởi vì trước mắt số người đang thiếu thốn lắm, nếu bị nện chết ai đó thì chẳng khác gì trò chơi bị kết thúc cả.

Huy Hoàng chỉ đạo: “Gia Tử chặt cây, ba người chúng ta chuẩn bị cùng nhau đỡ.”

Nhưng điều kỳ quái là trái cây thì kết xong rồi đấy, nhưng người ta lại không chịu rớt xuống, cứ toòng teng dính ở trên ngọn cây mà theo gió bồng bênh thôi. Phong Vân Nộ mê mang hỏi: “Sao giờ?”

“Coi chừng gương Đông kích Tây!” Vẫn là Đường Hoa kinh nghiệm nhất, hăn cảm thấy thế này vô lý quá. Ba người bọn Phong Vân Nộ lập tức tìm tứ phía, quả nhiên phát hiện thấy có một trái cây đã kết xong ở trong một góc, đang chuẩn bị rớt xuống.

Phá Toái chụp trái cây vào trong tay, cười ha ha dựng ngón cái lên tận bực Đường Hoa: “Muốn chơi âm mưu trước mặt Gia Tử, thực là múa rìu trước cửa nhà Lỗ Ban mà.”

Đường Hoa vội vàng khiêm tốn: “Có đâu có đâu.”

“Lúc nào người mới biết khách sáo một chút chứ hả?”

“Đã khách khí lắm rồi đấy.”

“Tập trung vào, các người nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, chứ hạ thủ thì không được mềm tay.” Huy Hoàng vội vã nhắc nhở, đã là cửa ải thứ hai từ dưới đếm lên rồi, ngàn vạn lần không nên vì những chuyện nhỏ mà lật thuyền được.

“Biết rồi.” Đường Hoa thở dài một hơi, thực ra hẳn không muốn chinh Huy Hoàng mà thôi, chứ lúc này thì phải thoải mái một chút, quá khẩn trương sẽ chẳng tốt lành gì.

* * * * *

Tiếng sấm mùa xuân lại vang lên thêm hai lần nữa, có điều lần này đám người chơi đã học khôn lên rồi, vừa nghe thấy có tiếng sấm là Huy Hoàng lập tức cảnh giác trăm phần trăm liền, rồi lại có thêm bọn Phong Vân Nộ với Phá Toái, ba người cùng nhau chặn lại, cho dù có lúc xuất hiện ba quả sinh ba đi nữa cũng không thể thoát nổi ma trảo của ba người.

Đường Hoa tuy không phải là thợ đốn củi trời sinh, nhưng nhờ vào chín bình thuốc hồi phục pháp lực tức thời, với lại một đồng thuốc phổ thông, rốt cục cũng chặt cho cái cây già kia hóa thành ánh trắng.

Bốn người cùng người nhìn ta ta nhìn người. Tuy không bị quái vật tấn công, nhưng ải này không hề dễ qua hơn các ải trước, lúc nào dây thần kinh của bốn người cũng phải căng lên, bây giờ chỉ muốn nằm hẳn trên mặt đất không động đậy nữa thôi.

Thế là họ thật sự nằm kênh trên mặt đất nghỉ ngơi thật. Đây là sàn nhà màu lam, còn một sàn nhà màu tím nữa, không phải là ải cuối cùng thì cũng là ải thứ hai từ dưới đếm lên thôi, nó nằm ở thứ mấy thì cũng còn xem mức độ vô lại của Ốc Vít thế nào nữa. Ví dụ như người đi làm vào ngày mùng một, làm tới ngày mùng mười, có không ít ông chủ bụng dạ hiểm độc tính toán thêm bớt một chút chỉ cho người mười ngày tiền lương, nhưng thực ra người đã đi làm được mười một ngày rồi.

“Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt.”

Đường Hoa lập tức nói ngay: “Hoa.” Đây là kết quả của phép bài trừ. Phong với Tuyết chắc chắn không đi được rồi, rồi đã có ví dụ hồi ở thảo nguyên, Nguyệt cũng có thể biến thành pháp thuật hệ băng, cho nên chỉ có Hoa là có phần thích hợp hơn thôi.

“...” Không ai có ý kiến bất đồng cả. Trừ Đường Hoa là bị lệch thuộc tính ra, những người khác hầu như đều trung trung hết, bị lửa đốt hay là bị nước chìm thì cũng cùng một mức thương tổn thế thôi. Đâu có giống như Đường Hoa vậy, nằm trong biển lửa vẫn an nhàn, nhưng lại có thể bị một

dòng suối nhỏ chìm cho chết ngắc luôn. Bởi vậy sau này Sương Vũ vẫn cứ luôn không tin rằng Đường Hoa biết bơi, mà Vô Biên đặc san lại đã từng tham thảo xem Đường Hoa có phải đã từng bị chó điên cắn hồi trước cho nên đặc biệt sợ những thứ có liên quan tới nước không đấy.

* * * * *

Một biển hoa, đỏ vàng lam... Mẫu đơn, hoa hồng, đỗ quyên... Trên không trung có vạn vạn cánh hoa đang bay múa không ngừng.

Thanh âm hùng hậu kia bắt đầu tuyên bố quy định: “Trận Hoa Tiên, không thời gian hạn chế tìm đường ra trong biển hoa. Thân dính phải cánh hoa là sẽ lập tức tiến vào trong phó bản khiêu chiến thủ lĩnh của loại hoa này, thắng được thì có thể tiến tiếp. Mỗi hoa một phó bản, người chơi sẽ có cơ hội gặp được đồng bọn trợ giúp nhau trong phó bản đó. Lần thứ hai rơi vào trong cùng một phó bản, năng lực của thủ lĩnh phó bản sẽ được tăng lên 10%, cho đến vô hạn. Nhắc nhở: thủ lĩnh phó bản có xác suất nhất định rút đạo cụ trọng yếu. Bắt đầu đếm ngược.”

“Các huynh đệ, đây có khả năng là ải cuối cùng rồi, ta đoán chừng đạo cụ trọng yếu kia mười có tám chín phần sẽ là thứ có khắc tọa độ để dùng cho truyền tống trận đó.” Phá Toái nói: “Gia Tử, lát nữa theo dõi ta chặt chẽ một chút, nếu thời gian quá dài mà còn không đi ra thì cứ lấy thân thử hoa tiến vào cứu ta.”

“Không thành vấn đề!”

“Bắt đầu.”

Bước vào trong trận rồi, Phá Toái biết những câu mình vừa nói là vô ích ngay. Đặt mình ở trong một biển những cánh hoa thì đừng có nói là xem đồng bọn của mình bị hút vào trong phó bản nào, mà ngay cả việc phân rõ phương hướng cũng khó khăn nữa là. Phá Toái cũng khá là khôn khéo, nhìn thấy trên không trung có nhiều vật cản quá, bèn vội vàng hạ xuống mặt đất bò đi liền. Không ngờ hắn vừa mới bò được hai bước thì đã trông thấy Đường Hoa cũng đang bò mon men tới trước. Hai người nhìn nhau cười ha hả, quả nhiên đều là người cùng chí hướng mà. Trên mặt đất đương nhiên cũng có hoa, nhưng dù sao chúng cũng mọc trên mặt đất,

không di động, đâu có giống với mấy cánh hoa trên không trung cứ theo gió mà bay đâu.

“Người định đi theo hướng nào thế?” Phá Toái hỏi.

“Có quỷ mới biết, dù sao thì cũng cứ nhắm một hướng mà bước đi là được.” Đường Hoa mới nói đến đây đã vội hô lên: “Cẩn thận!”

“Cẩn thận!” Không ngờ Phá Toái cũng đã đồng thời hô lên.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn, thấy vạn vạn cánh hoa trên kia vì không còn gió thổi nữa, đang bắt đầu hạ xuống đất. Hai người tự cho rằng đã xảo trá suốt một đời là đã có thể xem nhẹ đi cái lực hấp dẫn của Trái Đất, nhưng sự thật lại nói cho họ biết rằng, phớt lờ đi lực hấp dẫn của Trái Đất là sẽ bị hút vào phó bản đấy.

* * * * *

Một cây củ cải trắng... À, phải nói chính xác rằng đó là một mỹ nữ có một đôi chân bằng củ cải trắng. Tên nàng là Cúc Hoa tiên tử, dáng người rất cao, làn da rất đẹp, ngũ quan rất hoàn mỹ. Nhưng mà... Từ hồi còn nhỏ tới giờ Đường Hoa vẫn cứ thắc mắc, vẫn luôn cảm thấy mỹ nhân ngư trong các truyện cổ của Andersen chẳng có gì hấp dẫn cả. Hồi Đường Hoa còn dậy thì thì đôi khi chợt thắc mắc rằng hai chân nàng ta không thể tách ra, làm sao xx được. Đến khi Đường Hoa hoàn toàn trưởng thành rồi thì chuyển qua thắc mắc rằng ngày ngày nàng ta ngâm mình bên trong nước biển, làm sao làn da lại đẹp đến thế.

Bởi vậy Đường Hoa cứ kiên trì cho rằng trước mắt mình là một củ cải trắng. Mỹ nữ củ cải trắng này không ngờ lại rất lễ phép: “Cung hỉ ma tôn xông ải, tiểu nữ cảm thấy sâu sắc vinh hạnh.”

“Khách khí khách khí. Bắt đầu đi!” Đường Hoa nói ‘bắt đầu’ không phải là để trưng cầu ý kiến của củ cải trắng này, mà là để báo với đối phương rằng trận đấu đã bắt đầu rồi. Từ hành động không đánh lén người ta lúc này của Đường Hoa, có thể thấy trình độ đạo đức của hắn đang trong quá trình thăng hoa đấy.

Ba giây! Chỉ trong ba giây là Đường Hoa đã chặt đứt Cúc Hoa tiên tử rồi, nhưng không rút được cái gì cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 241: Linh thạch.

Chương 241: Linh thạch.

Chém cái trắng xong, Đường Hoa bị truyền tống ra khỏi phó bản. Vì sao lại chế tạo ra một cái phó bản? Đường nhiên cũng có nguyên nhân ở đây rồi. Đã nhắc là có đạo cụ quan trọng, nhưng nếu cứ để rớt đây ở bên ngoài, ai hên sẽ được thì không phải là ý đồ của hệ thống. Hơn nữa nếu chiến đấu giữa trời đầy hoa bay như ở ngoài đây thì khó xung lắm.

Một phút sau khi chiến đấu xong, Đường Hoa và Phá Toái cơ hồ đồng thời được truyền tống ra khỏi phó bản. Ra khỏi đó xong, toàn thân hai người được bao phủ bởi một lớp ánh sáng bảo vệ, cái lồng ánh sáng này bảo vệ cho người chơi được 5 giây, lúc hồi sinh sau khi tử vong người chơi cũng được bao phủ bởi một lồng sáng như vậy. Có nó bảo vệ, người chơi ở vào trạng thái hoàn toàn miễn nhiễm với mọi thứ, thậm chí nó còn bảo kê cho tay đâm chân đá gì cũng không chạm được đến người nữa.

“Gia Tử, chém cái gì đó?”

“Hoa cúc, người thì sao?”

“Mẫu đơn.” Phá Toái chắc chắc nói: “Người đẹp giọng lại ngọt, cứ mở miệng ra là tiên trưởng, thật là không nhẫn tâm hạ thủ mà.” Biểu tình của tên này có vẻ tiếc nuối lắm.

“Ha ha, sở thích của người đặc biệt thật đó.” Đường Hoa nói: “Có rảnh thì đi kiếm kỹ nữ đi, xem xem có phải người ta mở miệng ngậm miệng đều là ông chủ không.”

“Gia Tử, người có thành kiến với kỹ nữ.” Phá Toái chỉ trích: “Đây là chính kiến rất không lành mạnh à.”

“Không có, tuyệt đối không có. Kỹ nữ không đả thương người ta, cũng không có hại người, hơn nữa theo kết quả điều tra thì nó là một trong ba nghề nghiệp có tín dự nhất đó. Bốn Gia Tử nâng hai tay tán thành sự tồn tại

của cái nghề này. Có điều cũng phải nói, cái pháp luật thời nay cũng hay ghê đó, thông dân thì vô tội, mà mua dân lại có tội.”

“Là do người không biết đẩy thôi, mấy ngàn năm qua nước ta vẫn luôn mua dân vô tội, thông dân có tội cơ. Nhưng sau này vì làm theo tiêu chuẩn của thế giới, tiến bước cho giống với tiêu chuẩn pháp luật của những quốc gia phát triển, rồi còn phải phòng ngừa cái nước nào đó nói chúng ta không có nhân quyền, bởi vậy cho nên mới sửa ngược đi, dù sao thì thông dân cũng là một trong những quyền lợi cơ bản của con người mà. Thực ra nghĩ lại thì mua dân cũng có thể giảm bớt các vụ phạm tội cường gian, rồi còn giảm thiểu thất nghiệp nữa, lại còn không chiếm đất không chiếm phòng, khi làm việc chỉ cần một cái giường thôi, không gây họa cho dân chúng mà cũng không làm tổn thương đến bình dân... Còn cái việc thông dân thì cơ bản dính vào là sẽ tan nát cả hai gia đình. Người nói xem mấy đứa lập pháp kia có chút chất xám cơ bản nào không đây?”

“Miếng ăn là miếng nhục thôi.” Đường Hoa cười ha ha: “Không phải là điều mà đám dân đen chúng ta có thể biết được, chờ ngày nào đó bốn Gia Tử đây lên làm chủ tịch Liên Bang, ta sẽ đổi nó lại, bắt đám thông dân nhốt vào trong lồng heo mang đi dạo phố hết. Ai... Một tên bạn xui xẻo kia của ta bởi vì cái chuyện thông dân vô tội này mà đành phải giương mắt nhìn đôi cầu nam nữ ân ân ái ái, cuối cùng mắc phải chứng hạm hực đấy.”

“Các người có thú vui tao nhã thật nhỉ, lại đi thảo luận cái đề tài này.” Một thanh âm truyền đến từ phía Đông, Phá Toái với Đường Hoa - đang nằm úp sấp trên mặt đất - xoay đầu nhìn qua, đây không phải là Huy Hoàng thì là ai nữa? “Các người có cách này sao không nói chứ, ta bay ba trăm mét đã vào phó bản ba lần rồi đấy.”

Phá Toái cười ha ha: “Bọn ta cũng muốn báo lắm, nhưng đi đâu tìm người bây giờ. Huy Hoàng, người chém cái gì thế?”

“Cả ba đều là hoa hồng cả. Cái đầu tiên 4 giây, cái thứ hai 6 giây, cái thứ ba là 10 giây lận.” Huy Hoàng than thở: “Trăm hoa cùng bay múa, vậy mà ta chỉ thích mỗi hoa hồng thôi. Nếu gặp thêm chừng mười lần tám lần nữa thì cái mạng nhỏ đây không đi gặp ông bà mới lạ à.”

Phá Toái vừa trườn tới vừa nói: “Cũng không biết đầu ra là ở đâu đây, rùi đầu tên Ốc Vít vô lương kia thiết kế là 100 km thì phỏng chừng khi chúng ta qua được, phi thuyền cũng đã đến đích rồi à.”

Đường Hoa nói: “Người cũng lạc quan quá đó, người không thử nghĩ lại xem nếu bò hết 100 km xong lại phát hiện cửa ra ở hướng ngược lại thì người làm sao hử?”

“Ta phi phi (nhổ nước miếng), xấu không linh tốt cứ linh.” Phá Toái mắng: “Vận hên của người cứng rắn lắm, làm ơn lần sau đừng có rửa ác mồm thế được không?”

Huy Hoàng cười ha ha, hỏi: “Phong Vân Nộ đâu rồi? Không đi cùng các người à?”

“Không có!” Hai người kia cùng lắc đầu: Phá Toái đột nhiên nói: “Gió dừng rồi, mọi người cẩn thận, đừng có vào lộn phó bản đó.”

Quả nhiên, Phá Toái vừa dứt lời thì gió đã ngừng không còn hiu hiu thổi nữa, đầy trời những cánh hoa bắt đầu rụng xuống, năm màu bảy sắc thật là khiến con mắt muốn hoa lên. Đường Hoa rất là bội phục, nói: “Phá Toái, cung hỉ người nha, sự nhạy bén của người sắp vượt qua giác quan thứ sáu của phụ nữ rồi đó.”

“Nói vậy, đây là kỹ năng sinh tồn đó mà.” Phá Toái chìa một ngón trỏ ra, nói: “Đưa một ngón tay đang ướt ra, sẽ có thể dễ phát hiện hướng gió hơn... Đến rồi, chú ý nào. Ta choáng, sao đều giống hoa mẫu đơn hết vậy nè?”

“Bên phía trái của người có hoa violet kia.” Đường Hoa nhắc một câu xong, bèn túm lấy một cánh hoa mẫu đơn: “Lát nữa mọi người ra khỏi phó bản xong thì chờ một chút đã, cùng nhau hành động, không gặp thì không rời.”

“Không gặp thì không rời.”

* * * * *

“Cung hỉ ma tôn...”

Mẫu Đơn tiên tử còn chưa có nói xong là đã bị Đường Hoa đánh nát mất rồi, hai giây rưỡi. O? Có thứ gì này? Đường Hoa lấy ra một viên đá, tên nó như sau: Thiên Địa linh thạch, vật dụng sử dụng một lần, tác dụng của

nó là khắc lại tọa độ truyền tống trong khu vực an toàn ở Tiên - Ma giới, mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một viên linh thạch cộng với 100 kim. Lẽ nào cái này là đạo cụ trọng yếu sao?

“Có thu hoạch rồi nhé.” Đường Hoa đưa linh thạch ra khoe, nói: “Có điều là đã bị gắn chắc rồi, không thể giao dịch được.”

“Bực thật, sao lúc ta chém mẫu đơn lại không rớt ra nhỉ?” Phá Toái phất tay một cách khó chịu: “Các huynh đệ, tiếp tục tiến thôi.”

Huy Hoàng nói chen vào: “Các người có thấy những cánh hoa bay múa trên bầu trời kia có chút quái dị không, hình như chúng tuân theo một đồ án đấy.”

“A? Là trận Bát Quái, gió Nam thổi sẽ biến thành trận Trường Xà, gió Bắc thổi sẽ biến thành trận Ngư Lô... Thực ra ở chính giữa chúng có nhiều khe hở lắm, chỉ cần không bay quá nhanh thì đúng thật là vẫn có thể từ trên không bay qua được.” Đường Hoa thấy Huy Hoàng với Phá Toái đang nhìn mình như nhìn người trời thì giải thích: “Lúc trước được Quỷ Cốc tử dạy cho một khóa, trừ trận Bát Quái ra thì những cái khác đều là trận hình bình thường cả, dễ nhớ vô cùng. Ta cảm thấy lão ta hẳn nên kiêu ngạo vì có một tên học sinh thông minh như ta đấy.”

“Đã biết trận này rồi thì...” Phá Toái với Huy Hoàng cùng nhìn Đường Hoa, trong tưởng tượng của hai người, Đường Hoa đã biến thành một con ong dẫn đường hoặc là một chiếc máy dò mìn rồi.

“Đừng! Đừng có trông cậy vào ta!” Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi hột: “Ta thì biết bọn chúng đấy, nhưng chưa chắc bọn chúng sẽ biết ta, chúng không chịu nhường đường đâu.” Cũng giống như với khách quen vậy, quen mặt thì quen đấy, nhưng cũng không bao giờ đi nghiên cứu thói quen riêng tư của họ vậy.

Phá Toái hỏi: “Vậy người có còn cách nào tốt hơn không, đừng làm cho chúng ta cứ hai phút lại phải vào trong phó bản một lần đó.”

“Có!” Đường Hoa lấy ra cái xẻng tùy thân của mình: “Chúng ta đào đường hầm chui qua.”

“Xì! Còn chẳng nhanh bằng trườn đi nữa.” Từ đây có thể thấy là mọi phương pháp của Đường Hoa đều rất phế cả, nhưng quả thật chúng cũng có

tác dụng, ít nhất thì cũng tránh bị dính phải cánh hoa rồi tiến vào trong phó bản.

* * * * *

Đã Đường Hoa là ‘chuyên gia trận hình’ nửa mùa, vậy ba người đành phải tiếp tục bắt đắc dĩ cần cù trườn tới trong biển hoa thôi. Trên trời thì không đi được rồi, trên cơ bản là không có đường nào để đi cả. Ở mặt đất thì trống trải hơn, tuy tốc độ trườn tới sẽ chậm, nhưng hai phút mới tiến vào trong phó bản một lần.

Nhưng mười hai tiếng đồng hồ sau, ba người kinh hoàng phát hiện ra mỗi loại hoa bọn họ đã đụng độ đến hơn năm lần rồi! Thực lực của các tiên hoa đã bắt đầu chậm rãi tăng lên, mà mười hai tiếng đồng hồ này mọi người mới chỉ trườn được có 10 km thôi. Hơn nữa đây còn là dưới tình huống không bị lạc đường trườn đi vòng vòng đấy.

“Vậy không xong đâu, chúng ta sớm hay muộn gì cũng phải chết ở nơi này thôi.” Huy Hoàng nói: “Ít nhất thì cũng phải có đường chạy ra với chứ.”

“Làm sao chạy đây? Chỉ có nửa mét không gian thôi hà.” Ánh mắt Phá Toái đột nhiên sáng lên: “Các người ai biết kỹ năng Định không?”

“Đậu xanh, đó là kỹ năng đặc thù của phương sĩ mà?” Kỹ năng Định này cũng giống như là Tổ Nữ Chu Thiên quyết vậy, BOSS nhỏ có một số xác suất nhất định sẽ rớt ra, mà môn phái có thể học được cũng đặc thù lắm, là một số môn phái thuật sĩ nhỏ bé hiếm thấy. Hơn nữa tác dụng của nó cũng không là bao, chỉ có thể khiến hoàn cảnh chung quanh đứng khựng lại mười giây, hơn nữa lại chẳng có tác dụng gì với người chơi và quái vật cả.

“Một cái kỹ năng rác rưởi như vậy hóa ra cũng có lúc hữu dụng cơ đấy.” Phá Toái tán thưởng: “Chẳng trách gì người ta vẫn nói ngay cả một tờ giấy chùi đít cũng có tác dụng riêng biệt của nó mà.”

Huy Hoàng xem lại thứ gì đó, rồi nói: “Kỳ Vô Biên đặc san mới có rồi.”

“Đọc xem!”

Huy Hoàng xem sơ qua nội dung rồi nói: “Thứ nhất là người chơi ở núi XX đã chiếm được quyền chủ động, hai bang hội lớn đang bố trí canh phòng ở khu vực đó. Toàn bộ người chơi đã đồng lòng đánh đuổi được một

trăm mười lần tiến công của yêu ma phương Tây, đồng thời cũng đã thành công đánh chết được một trong mười ma tướng của ma vương là Kẻ Tiên Đoán. Thứ hai là toàn bộ người chơi đã bắt đầu lấy núi XX làm mục tiêu để tụ lại với nhau, Nhất Kiếm và Song Sư cử hành sự kiện khích lệ quân đội, dùng số tiền lớn thu thập các dạng tài liệu do yêu ma phương Tây rút xuống.”

Đường Hoa than thở: “Không ngờ bốn Gia Tử đây đi trộm khoai một lần là tạo thành một chiến tuyến thống nhất của cả dân tộc như thế đấy.”

“Ha, đây là do mọi người biết khôn ra, biết chỉ cần tiền phương an toàn thì hậu phương cũng an toàn đấy chứ. Hai bang hội đang bỏ vốn ra để kéo dài thời gian tiến quân Trung Nguyên của yêu ma phương Tây đó mà.”

Huy Hoàng lại nói: “Còn nữa, Phong Vân Nộ đã bốc hơi khỏi nhân gian, Táng Ái thì ẩn cư núi Nga Mi. Nghe nói là Táng Ái chịu không nổi sự đả kích như thế, cho nên đã đóng kín mọi kênh liên lạc, đi ẩn cư mất. Mặt khác... Sát Phá Lang đã về lại cấp 60 rồi, đang dùng giá cao thu mua tiên kiếm thất giai. Còn lại đều là mấy cái tin tap nham như ngôi sao nào đó đi uống trà với nhau, vân vân... Ta choáng, giá một thanh tiên kiếm tam phẩm thất giai đã lên tới năm nghìn kim lện rồi, nhị phẩm là tám ngàn, đi ăn cướp à? Nhị phẩm lục giai cũng mới có một ngàn hai trăm kim thôi hà.” Huy Hoàng lật đến tờ cuối cùng, tức là bảng giá hàng trong tuần, nhìn lướt qua. Giá hàng tăng lên thế này thật là khiến người ta kinh hãi lắm.

“Đây là bi kịch khi cấp bậc của mọi người cùng dồn về một khối đó.” Đường Hoa nói mát một câu, mà trong lòng thì đang chảy nước mắt rùng rùng, mình bởi vì cái cây cung ghê kia mà không biết đã bắn mất bao nhiêu bạc rồi đấy. Khi sử dụng thì oai phong thập phần, nhưng dùng xong thì vụn vụn đau đớn mà.

“Gió dừng rồi, mọi người gắng nhìn cho kỹ chút nhé.” Phá Toái la lên.

* * * * *

“Ma tôn...”

“Rồi, Cúc Hoa tử tử, tục ngữ có nói gặp một hồi là quen, hai hồi là thân, tốt xấu gì ta cũng đến thăm tử sáu lần rồi, tình cảm giữa chúng ta tuy không

thế ví là núi cao biển sâu, nhưng ít nhiều gì cũng được coi là quen mặt chứ?”

“Lời ma tôn nói rất đúng.” Củ cải trắng Cúc Hoa rất lễ phép đáp lại.

“Đã là đúng, vậy tử xem có thể nương tay cho bốn Gia Tử, hoặc là nhắc nhở chút ít gì đó được không? Một ngày tử gặp ta tới sáu lần cũng thấy phiền mà phải không?”

“Ma tôn thực biết nói đùa.” Cúc Hoa nhẹ nhàng che miệng cười.

“Ta không có nói đùa.” Đường Hoa rất nghiêm túc nói: “Nếu kim tiền mua không được tử, vậy ta có thể cho tử xem cái thân trần hoàn mỹ của ta, chỉ giới hạn nửa thân trên thôi.”

“Ma tôn không hỏi, tiểu nữ tử cũng không dám nói.” Củ cải trắng Cúc Hoa dường như đã bị đe dọa thành công, bèn bắt đầu nhắc nhở: “Ma tôn cũng biết đấy, trời không ở phía trước, cũng không ở phía sau, không ở bên trái mà cũng không ở bên phải. Tiên cũng vậy, ma cũng vậy, đều ở tít trên cao quan sát nhân gian cả.”

Đường Hoa lắc đầu: “Ta vẫn cứ không hiểu...”

“Vẫn chưa hiểu sao?” Cúc Hoa có vẻ hơi sững sốt, hỏi lại.

“Ta không hiểu tử là một nữ sinh có làn da đẹp như vậy, thanh âm lại dễ nghe như vậy, vì sao tâm địa lại còn thiện lương như thế. A... Ai nói trên đời này không có nữ nhân hoàn mỹ nào? Cúc Hoa tử tử, ngài là thần tượng suốt cuộc đời này của Gia Tử ta đấy.”

Cúc Hoa che miệng lại: “...”

Đường Hoa xử lý thần tượng xong, thu hồi ma khí rồi búng tay một nhát: “Đánh lén thành công, được thêm mười điểm. Bốn Gia Tử thích những NPC biết nói chuyện nhất, còn ghét nhất là mấy cái con quái vừa gặp mặt là muốn đánh muốn giết liền. Sẵn tiện nói luôn một tiếng, lương tâm ta vẫn thấy áy náy lắm, có điều nếu lão bà nhà ta biết ta khen ngợi nữ nhân khác như vậy thì cái mạng nhỏ này sẽ nguy ngay, bởi vậy ta bắt buộc phải đành giết hoa diệt khẩu vậy. Cúc Hoa tử tử, tử thiện lương như vậy chắc là sẽ tha thứ cho ta phải không?”

* * * * *

“Hóa ra là như thế.” Huy Hoàng vỗ tay: “Ta vẫn cứ thắc mắc rằng lẽ nào muốn đi qua được giếng Thần Ma là phải biết về trận pháp hay sao... Thì ra là bay lên trên chứ không phải là bò về phía trước.”

“Choáng!” Phá Toái vội nói: “Huy Hoàng, chúng ta còn chưa đi được, còn chưa kiếm được Thiên Địa linh thạch kia kìa.”

“Đúng nhỉ! Cao hứng sớm quá rồi.”

Phá Toái nói: “Gia Tử, hồi nữa ta đỡ không nổi thì đi làm cu li giúp ta nhé, ta chụp cánh hoa nào thì người chụp cánh hoa đó.”

“Đừng à! Người đầu tiên đến mặt trăng là Armstrong, còn người thứ hai chẳng ai thèm nhớ tên cả.”

“Được rồi, biết người phải phòng tằm thay cho cái Vô Biên đặc san vô lương kia mà.” Phá Toái nói: “Ta với Huy Hoàng cam đoan, tuyệt đối sẽ không nhận phỏng vấn của Song Kiếm nhật báo được chưa?”

“Đề nghị này cũng không tệ.” Đường Hoa dặn dò: “Các người tốt nhất là nhanh lên một chút nhé, ta phỏng chừng muốn xông qua tầng hoa này là mỗi người phải vào trong phó bản ít nhất mười lần đó.”

Phá Toái khóc ròng: “Người sợ cái gì chứ, người có dịch chuyển tức thời mà?”

“Cũng đúng!” Bốn Gia Tử đây thuộc giai cấp có xe, đã không chơi với xe công cộng từ nhiều năm lắm rồi.

* * * * *

Phải nói đánh giá hôm nay của Phá Toái đúng là đúng thật chứ chẳng sai, vận may của Đường Hoa là 90 điểm, bởi vậy trong lần thứ hai vào phó bản đã lấy được Thiên Địa linh thạch. Huy Hoàng kém hơn một chút, nhưng cũng có 70 điểm, cho nên người ta rất nhanh cũng đã kiếm được linh thạch rồi. Phá Toái buồn bực lắm, tuy vận hên của mình không tốt cho lắm, nhưng tốt xấu gì cũng đến 50 cơ mà, đâu phải học sinh nào cũng có thể thi được 50 điểm đâu, sao mình vẫn chưa có đá chứ?

Tình thế càng ngày càng tồi tệ hơn, ban đầu một mình Phá Toái đánh còn được, nhưng rất nhanh Đường Hoa cũng bị kéo đi theo trợ trận. Phá Toái hiện giờ đã đụng với Mẫu Đơn tiên tử đến mười ba lần rồi, thực lực của nàng đã tăng lên đến mấy trăm phần trăm...

“Xong rồi, xong rồi, nếu còn như vậy nữa thì trừ tự sát ra ta chẳng còn đường nào để đi nữa cả.” Mắt thấy hai huynh đệ đã bị mình kéo đi đến mười lăm lần rồi, trong lòng Phá Toái thấy áy náy lắm, hẳn vốn muốn bảo hai người cứ đi trước, nhưng nhìn lại thấy sắp đạt được mục đích rồi thì lại không đành lòng bỏ qua.

“Muốn tự sát thì tự sát sớm chút đi.” Đường Hoa đang lúc cấp bách vẫn kịp nói. Mẫu Đơn tiên tử này đã dùng mãnh lắm rồi, ba người hợp tác mà còn phải kéo điểm cừu hận mới gặm chết dần được đấy. Quần công, tấn công đơn thể, kỹ năng khống chế, ống máu, lực phòng ngự, v.v... đều đã được tăng lên hết rồi, hơn nữa cái vụ 10% tăng lên kia không phải là dựa theo mức ban đầu, mà là dựa theo thực lực lần đụng độ trước! À này có lẽ còn có thể xử được, chứ tới ả sau chỉ sợ ba người ngoài việc trốn chết ra đã không còn đường nào nữa. Mà chạy trốn cũng còn phải bận tâm về việc sẽ đụng phải cánh hoa nào nữa cơ.

“Biết rồi, lần này không được nữa thì chúng ta sẽ lui.” Phá Toái nhìn lại, quả thật đã không còn cách nào nữa rồi, nếu không đi thì hồi nữa sẽ không đi được nữa đâu. Mà khi đi cũng còn phải cầu nguyện cho lát nữa đừng có vào trong phó bản của Mẫu Đơn nữa...

“Đòn cuối cùng lưu cho ta, các người thủ vững, ta đổi trang bị.” Huy Hoàng đột nhiên rời khỏi trận chiến. Phá Toái với Đường Hoa biết Huy Hoàng có khả năng có hàng chủ bài nào đó phải dùng, cho nên bèn giữ chặt lại giá trị cừu hận, để Huy Hoàng rời khỏi trạng thái chiến đấu.

Huy Hoàng rời khỏi trạng thái chiến đấu xong, lập tức lấy ra một cái cây gì đó thẳng đuốt nho nhỏ, nói: “Xem pháp bảo giữ nhà của ta đây, làm nhiệm vụ thần Tài của Côn Lôn được đó.”

“Pháp bảo gì thế?” Phá Toái với Đường Hoa cùng hiếu kỳ hỏi.

“Tụ Bảo bồn!”

“Ặc, theo ta biết thì Tụ Bảo bồn phải giống cái bồn cầu, hoặc có thể giống một cái bình đi tiểu chứ, đâu thể nào giống với một cây nhang đâu?” Khác biệt lớn quá rồi, Đường Hoa thật không thể nào tiếp thụ được.

“Người đoán không sai, đây quả thật là một cây nhang.” Huy Hoàng cười híp mắt, trông là biết chẳng phải thứ tốt lành gì rồi: “Tụ Bảo bồn là

pháp bảo, đã trang bị rồi. Cái này là cây nhang thỉnh thần tài nhập thể đấy, một khi thành công, xác suất rút bảo sẽ tăng thêm 50%.”

Phá Toái bất mãn: “Có thứ ngon như thế này sao không đưa ra dùng sớm vậy?”

“Nhang thì chỉ có một cây thôi, vốn định dùng khi đánh BOSS lớn, chẳng hạn như ma vương vậy.” Huy Hoàng mặt thì đang cười mà lòng như nhỏ máu, cái này có thể được coi là bảo vật vô giá đó.

Phá Toái lập tức xin lỗi ngay: “Huy Hoàng ca, ta đã hiểu lầm ngài rồi.” Hai mắt hấn đắm lệ mờ lung, rất có phẩm hạnh của một diễn viên chuyên nghiệp.

“Tởm quá!” Huy Hoàng vui mừng nói: “Được rồi!” Vừa dứt lời, trên thân Huy Hoàng có những đồng nguyên bảo vờn quanh.

Đường Hoa chen vào: “Hiện giờ nói được rồi là còn sớm lắm, ta lo hồi nữa mỗi người bọn mình được một viên linh thạch trong túi, còn Phá Toái thì...”

“Gia Tử ngâm cái miệng quạ đen chết tiệt lại.” Phá Toái “Hừ” một tiếng, nói: “Nếu nó dám xuất hiện tình huống như thế, ta sẽ lập tức bái ma vương làm anh đại ngay, sau đó sẽ chỉ chuyên môn truy sát những tên vận khí tốt, vận hên rung trời. Dù sao thì thế giới phương Đông đã không còn đất cho Phá Toái này sống yên nữa rồi.” Phá Toái sụt sùi nước mắt lẫn nước mũi, cái giếng Thần Ma này có thể thông qua được hay không không biết, nhưng chưa gì đã khiến lòng tin của mình xuống đến số âm luôn rồi. Mình tốt xấu gì cũng có cộng điểm Phúc Duyên mà, đáng lẽ ít nhiều gì cũng phải ảnh hưởng được đến vận may của mình chứ?

“Các người lực trận!” Huy Hoàng thấy ống máu của Mẫu Đơn không còn nhiều nữa, bèn vội lao lên đánh ngay. Kiểm nộ cộng thêm kỹ năng nhỏ, trên thân có ánh kim lấp lóe, không đến ba phút là đã xử lý được Mẫu Đơn tiên tử rồi.

“...” Đường Hoa với Huy Hoàng không dám nhìn lại túi Càn Khôn của mình, mà là nhìn biểu tình của Phá Toái. Biểu tình của Phá Toái đầu tiên là kinh, sau đó là buồn, tiếp đó là mê, cuối cùng là hỉ. Phá Toái túm ra một

viên đá, cười như điên cuồng: “Oa... Thật sự ra rồi. Huy Hoàng, ta yêu người đến chết mất thôi.”

“Ra thì ra chứ có gì đâu, nhìn cái biểu tình hồi nãy của người thiệt hù chết bọn ta rồi.” Huy Hoàng rất là kiêng kị với cái chữ ‘yêu’ kia trong câu nói của Phá Toái. Giữa nam nhân với nhau có thể nói gì cũng được, nhưng không bao giờ được nói chữ ‘yêu’.

Phá Toái xin lỗi: “Vừa uống mất một cụm thuốc, nên linh thạch rơi vào vị trí trống của chúng, trong nhất thời ta tìm không ra. Đã khiến mọi người lo lắng rồi... Lại nói, cũng không đến nỗi hù chết mọi người mà?”

Đường Hoa lấy hai viên đá ra: “Nếu người không lấy được linh thạch mà nhìn thấy thế này không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?”

Huy Hoàng thật thà mặc kệ cũng lấy ra một viên: “Coi bộ vận khí của ta vẫn cứ thua Gia Tử một chút thật.”

“Ngọc Đế phù hộ.” Phá Toái vuốt vuốt ngực của mình, may mà mình cũng đã kiếm được một viên rồi, nếu không chắc mình mua một khối đậu hủ đâm đầu cho chết mất.

Đường Hoa tiếc nuối nói: “Tiếc một cây nhang ấy thật.”

Huy Hoàng phát tay: “Thứ đó cũng chỉ là để đem ra dùng mà thôi. Mà thật ra dùng rồi thì ta đỡ bớt đi một cái khúc mắc trong lòng đấy, kéo không mỗi lần đánh BOSS lại phải cân nhắc xem có nên dùng hay không.”

* * * * *

Cũng không biết có phải là do thần tài phù hộ hay không, mà quá trình vượt qua biển hoa hết sức thuận lợi, thậm chí còn gặp được dạng phó bản chưa vào một lần như bồ công anh nữa. Người ta có nói là huynh đệ đồng tâm, sắc bén cắt cả đá vàng, ba người cùng bay ra khỏi biển hoa, phá tan đi màn mây hoa, bay đến một khung cảnh khác.

“Đây là Tân Tiên giới mà?” Đường Hoa nhìn trái nhìn phải rồi thắc mắc, tân Tiên giới hoàn toàn là một môi trường của tiên, mà cái này chỉ có một nửa thôi. Phía Đông của nó là một thế giới màu đen, nam thạch màu đen, mặt đất cũng màu đen, thậm chí ngay cả mấy con hạc cũng màu đen nốt. Âm nhạc từ phía này truyền ra không phải là tiên âm lượn lờ của những nhạc cụ như chuông trống hay cầm tiên, mà là tiếng cầm mang theo sát khí,

tiếng địch mang theo sự cô quạnh, và tiếng cầm nghe như vó ngựa thê lương nữa.

“Các người tốt cục cũng đến rồi.” Phong Vân Nộ đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu của ba người: “Ta phát hiện ra nơi bí mật này xong thì mãi vẫn không tìm được các người, lại lo là hạ xuống thì không qua nổi phó bản, nên đành chờ ở đây thôi.”

Huy Hoàng mang ý tốt hỏi: “Vậy người có kiếm được viên đá nào không?”

“Đá gì cơ?” Phong Vân Nộ có vẻ thắc mắc.

“Không có gì không có gì.” Đường Hoa cười ha ha, đã đi qua được rồi, Huy Hoàng người đừng có nóng đầu lên chạy tới giúp người ta qua phó bản đó: “Ba vị, tiên có tiên lộ, ma có ma đạo, bốn Gia Tử đi tham quan trước đây.”

Phá Toái giữ lại: “Không định tham quan thiên cung của bọn ta trước à?”

“Sớm hay muộn gì cũng sẽ đi thôi.” Đường Hoa dặn dò: “Giúp ta hỏi thăm chỗ của lò luyện Thiên Địa với nhé.”

“Không có vấn đề.” Phá Toái phất tay: “Bye!”

“Bye!”

*** Trần Trường Xà: trường xà = con rắn dài

*** Trần Ngư Lân: trần Vảy Cá

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 242: Chia Tay

Chương 242: Chia Tay

Là truyền tống trận đơn hướng miễn phí. Tuy là đơn hướng, nhưng vì hai chữ ‘miễn phí’ kia, Đường Hoa vẫn có phần vừa lòng. Ốc Vít nhảy lên

nhảy xuống, mưu đồ dùng các loại phí dụng đề cho chết người chơi chính là một sự thật mà không ai cãi lại được, thậm chí có người còn đoán rằng khiến toàn thể người chơi bị phá sản chính là ước muốn lớn nhất trong đời này của Ốc Vít. Nhưng Đường Hoa thì lại cảm thấy rằng thực ra Ốc Vít cũng thiện lương lắm, nếu đổi là mình thì ở đây mình đã ra hăn cái giá một ngàn kim rồi, đi thì đi không đi thì thôi, thêm dòng ghi chú này nữa: có thể dùng trang bị trên người để đổi lấy tiền, với mức giá 30% trên thị trường. Như thế người khác có móc đồ ra không thì Đường Hoa không biết, chứ bản thân hăn thì nhất định rồi, đương nhiên chuyện mạng chửi cũng không thể thiếu được.

Vốn theo âm nhạc và cảnh tượng mà phân tích thì Ma giới hăn phải chỉ có hai loại màu sắc: đen và đỏ. Đen đại diện cho cái chết, và đỏ đại diện cho máu tươi. Nhưng... Thực ra nó lại không như trong tưởng tượng của Đường Hoa, thậm chí là còn có thể nói rằng nó ra ngoài dự liệu của hăn lắm.

Một ngọn núi cao tuyết đối phải vượt qua một vạn thước, trên núi có một cung điện hùng vĩ, đây chính là thứ đầu tiên mà Đường Hoa nhìn thấy. Sau đó hăn mới nhìn chung quanh, thấy đây là một thành thị siêu lớn, nhìn không thấy phía cuối. Con đường chính của thành thị này đủ cho tám chiếc xe ngựa hai người cùng rong ruổi, nó thông qua ngọn núi cao vạn thước kia, nối hai mặt Đông Tây. Phía Nam, Bắc có đến N con đường nhánh, đường nào cũng có thể chứa được bốn chiếc xe ngựa. Trừ cung điện ra thì những kiến trúc khác cao nhất cũng chỉ có hai tầng, sắp xếp có thứ tự, đan xen với nhau nhìn thú vị vô cùng. Đường phố thì sạch sạch sẽ sẽ, trừ đám ma đi qua đi lại thì không thấy có bất cứ người nào bày quán hay bán hàng rong gì cả. Lính tuần tra của Ma giới cũng rất chỉnh tề, mười hai người hợp thành một đội đi tới đi lui tuần tra trên phố. Cảm giác đầu tiên của Đường Hoa chính là nơi này khá là kỷ luật, mà ma nơi này cũng như vậy, tuy trên đường phố có không ít ma đang bước đi, nhưng có rất ít ma phát ra thanh âm. Cảm giác thứ hai của Đường Hoa: hiệu suất.

“Mới tới à?” Một ông lão tóc trắng hòa ái thân thiết hỏi.

“Vâng, ngài nhìn thật không giống một gian thương chút nào, nhưng bốn Gia Tử lại biết ngài đây là một gian thương.” Tuy không có chứng cứ ở mặt ngoài, nhưng phàm dò tướng người thì phải xem ngược lại, người trông càng đẹp trai phong độ thì người lại càng có khả năng sẽ hẹp hòi hơn. Dĩ nhiên, trông càng hòa ái thì lại có khả năng càng gian trá.

“Lão hán chỉ là... Ai...” Ông lão này dường như mang đầy một bụng thương tâm.

Kính già yêu trẻ là phẩm đức tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa. Ừm... Yêu trẻ thì thực ra thôi vậy, hiện giờ chỉ cầu cho đám tiểu quỷ đừng có đi quấy rầy người thôi, chứ chẳng có ai dám can đảm đi yêu chúng cả. Đường Hoa cảm thấy nếu ông lão này đã nói như thế mà mình không đáp gì thì thực là không phúc hậu cho lắm, nhưng đáp lời thì lại là không phúc hậu với bản thân mình. Cuối cùng Đường Hoa quyết định: nam nhân vẫn nên hung ác hơn với mình một chút: “Ông già, nói xem.”

Ông lão kia không so đo với thái độ của Đường Hoa, bắt đầu kể lại chuyện đau lòng của mình. Hóa ra ông lão này thuộc giai cấp xui xẻo, có điều là do lão tự mình tìm xui thôi. Ông lão này vốn là trưởng phòng kế toán của ma cung, vốn đang làm tốt lắm, nhưng vào một ngày kia khi tính lương thảo lão đã tính sai vài con số nhỏ, rốt cục tạo thành kết quả là ma quân đi xuất chinh bên ngoài thì mười phần bị chết mất ba, bốn. Trọng Lôu tra rõ ràng xong tức giận bừng bưng, vốn định hủy diệt nhân đạo lão ngay, nhưng niệm tình tuổi tác lão đã cao, hơn nữa mấy ngàn năm qua lão vẫn luôn cẩn thận tận tụy, cho nên mới phái lão tới cửa thành làm nhiệm vụ đón ma mới.

Bất kể là gió lạnh hay mưa dầm, ông lão này cũng phải đứng ở đây, chớp mắt mà đã năm trăm năm rồi. Một tờ bản đồ 10 kim, nếu ma mới chịu cho thêm tiền thì cũng được tính vào nhiệm vụ, nhiệm vụ Trọng Lôu giao cho lão là kiếm được đủ 1000 kim thì có thể được khôi phục lại chức vụ ban đầu. Nhưng năm trăm năm qua chẳng có ma mới nào gia nhập cả, ông lão và vợ con gần nhau mà không thể gặp mặt, bi thảm lắm thay.

“Bản đồ!” Đường Hoa đưa 10 kim qua, được đưa cho một tờ bản đồ. Bản đồ này không phải là hàng lậu, trên có vẽ rất rõ ràng kết cấu của ma

thành: nơi nào là chợ, nơi nào là hiệu ăn, nơi nào là khu ở, nơi nào là vùng cấm, v.v... Đồng thời bên dưới bản đồ còn ghi chú nữa: mọi ma mới đều phải đến ma cung tham kiến ma tôn Trọng Lâu, nếu không sẽ không lấy được giấy tạm trú.

“Lão hán...” Ông lão mong mỏi nhìn Đường Hoa, đã năm trăm năm rồi, cuối cùng cũng đã có ma mới tiến vào rồi, hạnh phúc đã tới rồi...

“Đây là một ngàn kim.” Đường Hoa lấy một tờ ngân phiếu ra.

Ông lão mừng rỡ: “Đa tạ...”

“Đừng khách sáo, không định cho ngài đâu.” Đường Hoa nhét ngân phiếu vào lại túi Càn Khôn, nói: “Tiểu đệ mới tới đây, quy củ gì cũng chưa biết mà đã chuộc thân cho ngài trước, vậy chẳng phải là rước thêm phiền phức cho mình sao? Mặt khác, bốn Gia Tử đây đã từng gặp Lâu ca rồi, ngài ấy nào có tâm tư đi trừng phạt ai đâu, hoặc là xử lý, hoặc là mặc kệ bất kể thôi. Bởi vậy, lần sau gặp người thì xin làm cho thật hơn nhé.”

“Quả nhiên không hổ là ma tôn mà, tiểu lão đây thực ra là quan dẫn đường của ma cung, nếu ngài dứt lốt cho bốn quan thì ngài sẽ bị tru diệt ngay đương trường.”

“Ha... Thì ra các người lấy cái cớ như thế để giết người đấy hả?”

“Cũng không phải. Những kẻ bộ não ngu dốt mà lại ham làm người tốt, hoặc là muốn thi ân để cầu báo thì đều phải chết hết. Ma nào không thân không thích với tiểu lão, nhưng dựa vào một câu chuyện với một cái khuôn mặt mà đã có thể bị gạt thì cũng không có tư cách tiến vào Ma giới. Ma tôn mời đến mà không có tiểu lão đây dẫn kiến thì tức là tương đương không có thiệp mời, sẽ bị xem là gian tế mà xử lý.”

Đường Hoa tò mò lắm: “Nói như thế... Sao cứ có cảm giác Ma giới có phần giống quân đội ấy nhỉ?”

“Đại ma tôn lấy pháp trị quốc, dĩ nhiên khác với Tiên giới lấy lý trị quốc rồi. Ví dụ như khi đến tửu lâu uống rượu vậy, ngài hứng khởi hoặc là đau buồn mà ném bát ném đĩa thì sẽ tương đương thật đấy, nhưng sẽ quấy nhiễu đến tâm trạng ăn uống của những thực khách khác. Tuy về lý có thể dung, nhưng lại không hợp pháp.” Ông lão cũng không keo kiệt, chỉ bảo

tiếp: “Ở đây không câu thúc gì nhiều, nhưng nhớ lấy một điều, là không thể quấy rầy người khác.”

“Có thể đánh nhau không?”

“Có thể, nhưng mà nhất định phải có lý do, kẻ vô cớ mà khiêu khích giết người thì sẽ bị xử tử, kẻ có lý do đúng đắn nhất định giết người thì vô tội. Nếu không kết thù kết oán thì nơi đây đảm bảo cho ngài được sống mãi mãi bình an. Nếu có kết thù kết oán thì chỉ sợ phải xem xem đạo hạnh của ngài bao sâu mà thôi.”

Đường Hoa hỏi: “Đạo hạnh của ta ngài thấy thế nào?”

“Đạo hạnh thì cao thật đấy, nhưng đều là những trò vặt của trần gian, không đáng kể gì.” Ông lão nói.

“Vậy làm sao lấy được những thứ đáng kể?”

“Làm nhiệm vụ nhiều lên.” Ông lão ha hả cười.

* * * * *

Gặp lại Trọng Lô... Trọng Lô vẫn cứ ngắn gọn như thế, ném ngay một tấm lệnh bài Ma giới cho Đường Hoa liền, nó nôm na chính là thẻ xanh của Ma giới. Sau đó hắn hỏi Đường Hoa xem có muốn làm sai dịch của ma cung hay không, cũng tức là có làm ma sai hay không. Nghe Đường Hoa nói chấp nhận, hắn ném cho Đường Hoa một tấm lệnh bài, tên lệnh bài: ma sai cừu phẩm truy y.

“Đây là pháp trận tự do truyền tống đến nhân gian. Còn phần từ nhân gian trở lại Ma giới thì nếu không có Thiên Địa linh thạch, có thể thông qua giếng Thần Ma mà vào. Thiên Địa linh thạch thì có thể giết các sinh vật của Thiên Đình mà được, ở chợ cũng có buôn bán, nhưng giá cả ít thì một ngàn, nhiều thì ba ngàn, bốn tôn khuyên người đừng nên bị gạt.” Trọng Lô lật xem tấm thẻ tre trong tay rồi nói: “Công việc đầu tiên, đó là ma cung có đánh rơi một bản ma khúc, tìm được rồi thì giao trở lại, thủ đoạn không hạn chế, giết chết bất cứ ai sở hữu nó cũng có thể được. Phần thưởng là kỹ năng Ma Đế Vô Thiên.”

“Oa! Lô ca, ngài thật là thần tượng của ta đó.” Đường Hoa vui lắm. Vì sao vui? Ngay cả bản thân Đường Hoa cũng không biết, nhưng dựa theo cái tên Ma Đế Vô Thiên trâu bò kia, thì nó tuyệt đối phải là một kỹ năng trâu

bò vô cùng. Hẳn dường như đã quên mất rằng sinh vật mà lần trước hẳn nói là ‘thần tượng’ hình như đã bị hẳn xử lý mất rồi. Còn phần cái điều kiện tiền đề thì... Dù mình không có ép mua, Phong Vân Nộ cũng chưa chắc không muốn bán đâu. Hóa ra làm ma còn có cái lợi như vậy đấy, xử lý là có thể rút ra vật phẩm nhiệm vụ liền.

“Bớt nói nhảm đi, làm việc.” Trọng Lâu vẫn là thành viên trường phái hiệu suất, cũng không chơi trò bưng trà tiễn khách mà đuổi người đi ngay.

* * * * *

Phong Vân Nộ chắc đang tham quan Thiên cung, không mau trở lại trần gian như vậy đâu. Tiên - Ma giới có cái tệ như vậy đấy, đừng nói là tin nhắn, mà ngay cả phi kiếm truyền thư cũng không được luôn kìa. Đương nhiên cách thì cũng phải có thôi, đó là về nhân gian nhờ Tôn Minh in và phát hành một kỳ đặc san là được, đặc san thì chỉ cần đặt trước là có thể lên trời xuống biển tuốt. Nhưng phát hành một kỳ đặc san mà chỉ để mình tìm Phong Vân Nộ thì chắc Tôn Minh sẽ ăn thịt mình mất. Đã thế thì... Đường Hoa liền bắt đầu sục sạo khắp cả Ma thành.

Mấy lượt đầu còn có lính tuần tra kiểm tra CMND của Đường Hoa, nhưng sau rốt họ chẳng thèm nhìn tới Đường Hoa nữa. Đường Hoa đi vào sòng bạc, kiểm chứng thân phận xong, chủ sòng bạc rất là tàn nhẫn thông báo: công chức của Ma giới không thể tham gia bài bạc. Đi tửu lâu ăn uống, tiểu nhị rất khách khí báo cho: công chức ma giới khi đang làm nhiệm vụ thì không được uống rượu, đồng thời cho dù lúc thường không làm nhiệm vụ thì mức tiêu phí cũng không được vượt qua 10 kim. Đi kỹ viện, tú bà thất vọng báo: người chơi không có nhiệm vụ đặc định thì không thể vào.

Thế là đi hết một vòng xong, ăn uống gái bài chẳng cái nào làm được cả. Thất bại quá rồi, mà thôi kệ vậy, nếu không thể làm được ở Ma giới thì ta về nhân gian làm thôi... Tìm không được khu an toàn kìa, choáng thật! Có điều ngẫm lại cũng đúng thôi, ở Ma giới thì cần khu an toàn làm gì chứ? Làm thế nào bây giờ? Tìm người hỏi là xong. Có điều hỏi một vòng xong Đường Hoa mới biết, đó là người Ma giới đều rất kém nhiệt tình, không có mấy ai trả lời những câu hỏi của Đường Hoa cả. Cuối cùng Đường Hoa chỉ đành phải tìm đến ông lão quan dẫn đường kìa.

Quan dẫn đường đúng là không tệ bạc, dẫn Đường Hoa đi lĩnh một ngôi nhà liền, nói đó là ký túc xá của công chức, mỗi tháng giao ra 20 kim tiền thuê là ổn. Ở trong nhà của mình thì có thể nhào có thể lộn, có thể khóc cũng có thể cười, đương nhiên cũng có thể khắc tọa độ. Ngôi nhà này không được tốt cho lắm, cứ có cảm giác như một ngôi nhà ma vậy, có điều chức năng của nó cũng không phải là để ở, cho nên có là được rồi. Đường Hoa khắc tọa độ truyền tống xong, “xoẹt” một cái đã trở lại nhân gian.

Đến nhân gian xong hẳn tra tìm Phong Vân Nộ, thấy quả nhiên tên kia vẫn còn đang ở trên Thiên Đình chưa về. Nếu chính sự không xong, thì đi uống rượu trước vậy, trước tiên gọi hai mươi cân rượu trắng, uống không hết thì ta uống một bình ném hai bình, rồi lại gọi tới một bầy mỹ nữ đàn ca sáo nhị nữa... Tốt xấu gì bây giờ cũng là một tên hải quy rồi, không không chơi trội một tí thì ngượng lắm.

“Ma quỷ, về rồi cũng không báo một tiếng?” Tin nhắn của Sương Vũ rất nhanh đã truyền tới.

Đường Hoa thầm than may mà không phải là gọi điện thoại đấy, nếu không thì với cái hiện trường bây giờ, mình khó mà giải thích cho rõ ràng lắm. Bèn trả lời: “Muội không biết đâu, Ma giới nghèo lắm, ai nấy đều gặm tảng đá cắn vỏ cây cả, nam nhân của muội phải nỗ lực cho no cái bụng trước đã.”

“Oa, thảm như vậy à?”

“Ừ ừ, thảm lắm. Về sau nếu muội muốn giảm béo thì cứ di dân đến Ma giới đi, chắc chắn một tháng giảm được 20 cân đấy.”

“Xì, muội thêm vào mà giảm béo.”

“Muội chắc chứ?”

Thế là đôi câu nam nữ bắt đầu nhắn tin nói chuyện phiếm cộng với tán tỉnh nhau. Sương Vũ biết Đường Hoa đang chờ người, cho nên cũng không ép buộc tên này đến núi XX hỗ trợ, chỉ nói với Đường Hoa là hiện giờ mới qua chưa được một tháng, mà quân đoàn Địa Ngục đã bắt đầu xuất hiện rồi, rất khó đối phó thôi. Nam nữ nói chuyện phiếm với nhau mà có thể nói được mấy chuyện công như thế này đã khó lắm rồi, cho nên Đường Hoa phát hiện mình đã tiêu phí mất 20 kim tin nhắn mà số thông tin có giá trị chỉ

là mỗi cái đó. Hèn chi người ta cứ nói là yêu thì rất tốn tiền là phải, thời học đại học, Đường Hoa có một tên bạn cùng phòng kia từng có kỷ lục gọi điện thoại đường dài đến một tiếng ba mươi bảy phút! Ừm, hậu quả là di động của hắn đã hỏng rồi, mà nghe nói đó còn là của một hãng chất lượng khá tốt nữa đấy.

Sương Vũ quấy rầy xong là đến lượt Tôn Minh quấy rầy. Trong tin nhắn, Tôn Minh liệt kê ra mười điều không đúng và mười một điều không nên của Đường Hoa, sau đó lập tức phái ra tiểu Dâm đến Thành Đô phỏng vấn.

Tiếp đó là Mặc Tinh. Đường Hoa nhận được tin nhắn của Mặc Tinh thì có hơi sững sốt, trong ấn tượng của mình, nha đầu đã lâu lắm rồi không liên hệ với mình rồi đấy. Hắn mở tin nhắn ra nhìn sơ rồi giật mình, chẳng trách gì, hóa ra là vô sự thì không lên lên điện Tam Bảo đây mà. Lý do là đây: hiện giờ tiên kiếm thất giai đang là mặt hàng cực cực kỳ đắt khách, mà Sát Phá Lang gần đây bởi vì gặp nạn, cho nên tiền trong túi thật sự không nhiều, hiện giờ hắn đang dùng giá ba ngàn kim nơi nơi chào mua tiên kiếm thất giai, nhưng tiếc thay thứ rác rưởi nhất của mặt hàng này cũng đã là bốn ngàn kim rồi. Có điều người có tiền tuy nhiều, nhưng tiên kiếm thì lại ít.

Trên Đại Tuyết Sơn không có rút tiên kiếm thất giai, biến Đông thì chỉ độc có mỗi một binh trạm nhà Song Sư mà thôi, hơn nữa số người có thể đi ra đó lẫn lộn lại ít ỏi không có mấy. Nếu mưu đồ muốn kiếm tiên kiếm ở trong Trung Nguyên, thì với cái xác suất rút ở đó, cho dù có đánh tới khi râu mọc dài tới rốn cũng chưa chắc ra được nữa là, mà hơn nữa phần lớn BOSS trong Trung Nguyên đều đã bị đánh đến nát cả rồi, cơ hồ không có khả năng nào rút tiên kiếm cả.

Vu Sơn thì có chủ kiếm có thể lấy được đấy, nhưng phải biết rằng tổng cộng cũng chỉ có mấy thanh như thế mà thôi, mà muốn lấy được chúng thì phải điều động số lượng lớn nhân thủ, nên trên cơ bản chúng đã sớm bị mấy bang hội lớn chia nhau hết rồi. Khi các bang hội này kiếm được, thì có bán cũng chỉ bán cho những người cần thiết và có tham gia sự kiện mà thôi. Cho dù có người có vận hên cực khủng thực sự lượm được tiên kiếm ở

Trung Nguyên, thì người ta cũng có bạn bè và bạn bè trong bang của mình gom tiền ra mua lại hết.

Đường Hoa dĩ nhiên cũng không có rồi, một khi tên này có tiên kiếm thì cơ bản đều bị hăn bắn đi mất ráo. Tình cảnh của hăn thật đúng là chỉ có trên răng dưới khố là còn giữ lại được thôi, bởi vậy bảo sao Tôn Minh không túm đi một vụn kim tích lũy của hăn theo cái cách như ăn cướp thế chứ. Tôn Minh hiểu rõ tính cách tên này lắm, tên này kiếm tiền nhanh, mà tiêu tiền cũng không chậm, hôm nay là phú ông, ngày mai đã có thể là ăn mày rồi.

Mặc Tinh nghe ra Đường Hoa không có tiên kiếm thì im lặng, hồi lâu sau mới nhả tin mới: “Gia Tử, người có thể giúp nghĩ cách được không?”

“Cách à? Nếu người muốn có một thanh thì ta đi kiếm cho người, chứ nếu là Sát Phá Lang cần thì kệ hăn tự nghĩ cách đi.”

“Ta đến tìm người.”

“Đừng, hiện giờ ta không có mặt ở tửu lâu của Thiếu Gia nơi Thành Đô, cũng không có uống rượu ở đó.”

“Biết rồi, đến liền.”

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, Mặc Tinh một mình đi tới, mông vừa đặt vào mặt ghế là nói liền: “Gia Tử, ta biết người có cách...”

“Dừng, ta nói rồi, ta sẽ không giúp Sát Phá Lang.”

“Thực ra...” Mặc Tinh trầm ngâm một chốc rồi nói: “Thực ra gần đây đã phát sinh nhiều chuyện lắm.”

“Hiện giờ ta rất nhàn.”

“Vẫn là cái đức hạnh ấy.” Mặc Tinh than một hơi rồi bắt đầu kể về những tao ngộ gần đây. Bởi vì Tinh Tinh vẫn còn ở trong Song Sư bang, hơn nữa lại khá thân với Sương Vũ, cho nên những người làm khó Sát Phá Lang còn khách khí với nàng lắm. Nhưng Mặc Tinh cảm nhận được rõ ràng rằng thái độ của những người ở bên cạnh nàng đều đã biến đổi hết rồi, cho dù là Sương Vũ thì cũng phớt lờ nàng lắm, nếu không bằng vào cách làm người của nàng, không thể nào mà đến bây giờ còn chưa kiếm nổi một thanh tiên kiếm được.

Bởi thế mâu thuẫn đã bắt đầu phát sinh, Mặc Tinh thì bảo nàng sẽ nghĩ cách kiếm cho được tiền kiếm, bảo Sát Phá Lang không nên đi cướp BOSS và nhận mấy cái nhiệm vụ ám sát của Thi Thi, nhưng Sát Phá Lang thì lại cảm thấy thái độ này của Mặc Tinh khiến hắn mất tự tôn lắm, nam nhi thì phải biết tự mình cố gắng lên, biết bao nhiêu năm chơi game như thế hắn vẫn cứ luôn cô độc một mình, hắn cho rằng hắn không cần mấy cái thứ được gọi là bằng hữu làm gì cả, kẻ thù có nhiều hơn cũng không sao, dù sao thì cũng đã quen rồi.

Mâu thuẫn vừa phát sinh, hai bên đã bắt đầu tranh cãi. Sát Phá Lang thậm chí còn bất cần nói ra một câu thế này: đừng cho rằng ta không biết người thích Gia Tử đấy. Bởi thế, Mặc Tinh đã nổi nóng lên, kiên quyết yêu cầu chia tay. Tuy Sát Phá Lang lập tức nhận ra rằng mình đã sai nên xin lỗi, nhưng Mặc Tinh lại không bằng lòng ở bên cạnh một người hoài nghi mình. Mặc Tinh cũng không phải là không chừa cho một đường cứu, nàng nói rõ rằng nếu Sát Phá Lang chấp nhận không tiếp tục làm cái chuyện cướp BOSS người giận trời oán kia, thì nàng sẽ cân nhắc mà thu hồi lời chia tay.

Sát Phá Lang đáp ứng một cách chắc nịch. Nhưng hai ngày sau Mặc Tinh lại phát hiện ra cái lời thề thốt kia chẳng qua chỉ là một lời nói dối mà thôi, nàng nhìn thấy một cuốn sổ tay của Sát Phá Lang, trong đó ghi kỹ càng tỉ mỉ về thời gian và tọa độ nảy mới của những con BOSS có khả năng rớt tiền kiếm thất giai ở Trung Nguyên. Giết BOSS thì cần một đội nhân mã đánh chừng 2, thậm chí là 5 tiếng đồng hồ, Sát Phá Lang dĩ nhiên sẽ không chịu cực khổ như thế, hắn đi cướp...

“Chia tay rồi à?” Đường Hoa sừng sốt hỏi: “Bỏ được sao?”

“Cũng đâu phải chưa từng đá ai đâu.” Cảm xúc của Mặc Tinh tụt xuống.

“Đừng vậy mà, mười người yêu nhau thì có chín người chia tay đấy, đây là quy luật của tình yêu mà, không cần phải nghĩ nhiều làm gì. Chia tay là bình thường, không chia tay mới là bất thường. Ta vẫn luôn thắc mắc vì sao trong bầy bạn của ta lại chẳng hề có ai chia tay cả, thì ra là còn chờ người đến bù vào cái chỗ trống ấy đấy.”

“Người đi chết đi...” Mặc Tinh mắng vờ xong lại u buồn: “Thực ra ta cũng không biết vì sao ta lại thích hắn cả, có khả năng là vì cảm thấy hắn

rất ngẫu, rất có cá tính, rất khác biệt với mọi người...”

“Nam nhân không hư hỏng, nữ nhân không yêu. Nhưng chờ đến khi nữ nhân chán cái cảm giác kích thích, muốn tìm một chút cảm giác vững chãi thì lại hy vọng nam nhân hư hỏng của mình sẽ biến thành một nam nhân tốt.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Nào có chuyện hay ho như vậy đâu. Lẽ nào người còn trông cậy rằng khi một người kết hôn rồi thì sẽ hoàn toàn cải biến được tính cách à? Ta nói một câu hơi khó nghe nhé, tên Lang kia hơi có chút ích kỷ đấy, thậm chí đối với người cũng vậy. Lại nói, nam nhân ai cũng vậy thôi, không bao giờ biết quý trọng những người bên cạnh cả, đến khi mất đi rồi thì mới biết hối hận.”

“Người cũng vậy à?”

“Đoán đúng rồi đấy, bốn Gia Tử đây chính là một tên nam nhân thối như vậy đấy. Có điều bốn Gia Tử đây tình ngộ sớm, cho nên hiện giờ mới cắn chặt núi xanh không buông lỏng, thề đem được Sương Vũ lên giường.” Đường Hoa cười hề hề, hẳn biết hẳn có nói tục một chút với Mặc Tinh thì Mặc Tinh cũng không để bụng đâu. “Không đúng, các người chia tay rồi, vì sao lại còn tìm tiên kiếm nữa? Người phải biết rằng sau khi ly hôn xong rồi thì tài sản của mỗi người không thể chia đều được đâu đấy.”

“Ai ly hôn với hẳn chứ? Bọn ta chia tay chứ không phải ly hôn.” Mặc Tinh đính chính lại, xong nói: “Ta muốn giúp hẳn một lần cuối cùng.”

“Người không phải đang bịa ra chuyện này để gạt ta đó chứ?”

“Ta còn cần phải gạt người sao?” Mặc Tinh cười hì hì: “Lần nào ta nhờ mà người không giúp chứ?”

“Hay, người đã quen tật thành thói rồi đấy. Không so đo với tiểu nữ hài nhà người nữa, thanh kiếm này cứ để ta lo, nhiều nhất là năm ngày, bảo hẳn chuẩn bị ba ngàn kim đi.” Hồi luyện cấp ở biển Đông, Đường Hoa, Tinh Tinh, Phá Toái đã lấy được một thanh kiếm ghê, mọi người không ai cần cho nên mới trữ lại, nhờ Phá Toái đi bán lấy tiền. Lúc đi giếng Thần Ma Phá Toái vẫn còn chưa có bán nó, cho nên chốc nữa chỉ cần nói trước một tiếng là được, Phá Toái với Tinh Tinh mỗi người 1500 kim, mình không cần xu nào cả. Nhưng vì sao lại cần đến năm ngày? Bởi vì nếu là Huy Hoàng thì

OK rồi, chứ phần Phá Toái thì Đường Hoa thực sự không dám chắc lúc nào tên này sẽ về trần gian cả.

“Người thật không sợ ta lừa người à?”

Đường Hoa cười ha ha: “Người cũng đâu phải không biết con người ta đâu, nếu người giả chia tay gạt ta, vậy ta sẽ khiến con sói con nhà người phải hồi lại cả vốn lẫn lãi đó mà.”

“Không phải là ‘nhà ta’ nữa...” Mặc Tinh vẫn còn có chút thương tâm.

“Giám đốc Đông!” Ngoài cửa có người gõ.

Là ai nhỉ? Đoán thử một cái, nếu là tiểu Dâm thì mình là anh đẹp trai siêu cấp. Mở cửa ra, đoán đúng rồi, sự thật đã chứng minh rằng mình chính là một anh đẹp trai siêu cấp, không gì có thể phủ nhận được.

* * * * *

“Đi Ma giới thì nhất định phải chuẩn bị một ngàn kim, bởi vì vừa đến Ma giới là sẽ có một nhiệm vụ ẩn cần phải trả một ngàn kim...” Xem xem Sát Phá Lang người có học ra cả tiền lẫn cơn tức không nhé. Đường Hoa tiếp tục nói với tiểu Dâm: “Cụ thể là nhiệm vụ gì, thì ta nói ra sẽ không còn gì thú vị nữa. Có điều phần thưởng có vẻ không tệ, với lại người tuyên bố nhiệm vụ không phải đơn giản như mặt ngoài, hẳn chính là một ma quan trong truyền thuyết đấy. Chi tiết cụ thể thì cứ chờ độc giả tự mình khám phá.”

Ha, mình không hề nói một câu nào dối trá cả, nhưng cam đoan khi Sát Phá Lang tới được Ma giới rồi thì...

*** hải quy: hải = biển, quy = về. Nghĩa của hai từ này là “từ nước ngoài về”, nhưng hai từ này lại đồng âm với “hải quy” = “rùa biển”, cho nên nhiều người thường dùng hai từ này để nói xỏ những người đi du học về là lũ rùa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 243: Việc Vật

Chương 243: Việc Vật

Thân là kẻ khai hoang Ma giới, Đường Hoa cũng đã từng có N lần kinh nghiệm khai hoang. Vân Trung giới quá mức chật hẹp, chỉ có mấy người chơi đặc định có thể tiến vào, hơn nữa chẳng có chỗ nào hấp dẫn người ta cả. Quỷ giới thì là thánh địa du lịch, nhưng lại bất đồng khái niệm với một trò chơi, đó là hoàn toàn không có quái để giết. Cũng không phải là không có, có bọn Cộng Công và Hàm Chúc chi long đó thôi, hơn nữa đều là hàng tuyệt đối có thể rút đồ ngon cả, đương nhiên yêu cầu đầu tiên không phải là năng lực của người, mà là người có lá gan solo với người ta hay không.

Còn Ma, Tiên giới thì lại khác, đây là mục tiêu mà mọi người chơi, bao gồm cả những người chơi sinh hoạt trong Song Kiếm hướng tới, không chỉ là đỉnh cao nhất của trò chơi, mà còn là một thế giới khác nữa. Tiến vào trong Ma giới có nghĩa là đã chân chính tu tiên thành công rồi, thử nghĩ xem trong một trò chơi tu tiên mà cứ lăn sống lăn chết vẫn chỉ là một người phàm, thì còn ý nghĩa cái chi nữa?

Bởi vậy trong kỳ đặc san chuyên biệt về Ma giới này, coi như Đường Hoa đang công bố về một thế giới hoàn toàn mới. Đồng thời theo suy đoán của Đường Hoa thì vẫn còn nhiều lĩnh vực chưa thăm dò lắm, ví dụ như địa điểm đại chiến của ma - tiên ở đâu này, rồi các đường Đông Nam Tây Bắc của Ma thành thông đến đâu này, rồi người chơi có thể chỉ được làm mỗi công chức cừu phẩm hay là không này, rồi người không nhận chức quan của Ma giới thì có thể có phương pháp gì để nhận được nhiệm vụ hay không này, v.v...

Kỳ đặc san này vừa được xuất bản, Đường Hoa lập tức trở thành thần tượng của giới tu ma ngay. Số người chơi tu ma tuy chỉ chiếm hai đến ba phần mười, nhưng sự mô tả về giếng Thần ma đã khiến rất nhiều người cảm nhận được phong thái của Tiên - Ma trước khi độ kiếp thành công, các cửa ải đang khiến người chơi phải nghiên cứu phân tích rất nhiều: nếu đối lại là mình thì có chắc chắn thông qua được không?

Ngoài ra Đường Hoa còn triển lãm ra các trang bị không tăng thuộc tính mua trong các cửa hàng ở Ma giới nữa, theo tính năng cơ bản của chúng, chẳng hạn như lực công kích của vũ khí và lực phòng ngự của trang bị thì

có thể thấy được rằng trang bị của Ma giới đã vượt xa hơn trang bị của nhân gian nhiều, một món trang bị màu kim của Ma giới cũng đã có thể ngang bằng với một bộ trang bị của nhân gian.

Tương lai là tốt đẹp, mà hiện thực thì tàn khốc, nhưng lại thường có rất nhiều người xem nhẹ đi cái tàn khốc mà đuổi theo cái tốt đẹp, cái khát khao và cái động lòng...

* * * * *

Ngày thứ ba, Phá Toái với Huy Hoàng trở về, vừa đến nhân gian là hai người liên hệ với Đường Hoa ngay. Đường Hoa cảm thán, giá trị đạo đức giữa mình và đám bạn mình quả thật là vẫn còn chênh lệch lắm, người ta vừa trở về là đã tìm bằng hữu liền kìa, còn mình trở về xong cái là chỉ biết đi tìm vui thôi... Coi bộ nhất định phải kiểm điểm lại mới được.

Nhưng ba người gặp nhau rồi, Đường Hoa lại cảm thấy bất thường, hai tên khỉ này nhìn mình bằng cái ánh mắt y như nữ nhân nhìn thấy châu báu vậy.

“Gia Tử, người với ta thương lượng chuyện này đi.” Rượu qua được một tuần, Phá Toái bèn đá đá mắt với Đường Hoa một cách rất chi là thâm tiện, khiến toàn thân Đường Hoa nổi đầy cả da gà.

Huy Hoàng nghe vậy bèn ném chén rượu xuống: “Gia Tử, ta thương lượng trước với người.”

“Ta nói trước mà.”

“Dừng!” Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì thế, sao ta cứ thấy các người nhìn ta y như nhìn một con dê béo vậy hả?”

“Nói vậy.” Phá Toái phản bác: “Người béo đâu mà béo, nhìn người đáng đập tốt lắm, có thể đi thi mỹ nam ấy chứ.”

“Ây, ta gầy thì gầy thật đó, nhưng lên giường rồi thì không khác gì dã thú đâu à, đừng có mắng người như vậy.”

Phá Toái vội a dua: “Gia Tử ca, ta tuyệt đối không có nói mát đâu mà.”

“Dừng. Rốt cục là chuyện gì vậy? Huy Hoàng, người nói xem.”

Huy Hoàng lấy một tấm thẻ bài ra, trên đó có viết ‘Tiên sai cửu phẩm’: “Người cũng thấy rồi đấy, hai người bọn ta đều đã là dân làm công ăn lương

trên Thiên Đình rồi. Nhưng không ngờ nhiệm vụ đầu tiên lại chính là... Lấy được một tấm quan bài Ma giới.”

Đường Hoa lấy tấm thẻ bài ‘Ma sai cửu phẩm’ ra, hỏi: “Thứ này à?”

“Ừ ừ.” Phá Toái với Huy Hoàng cùng nhau gật đầu, nhìn thẻ bài mà trong mắt chớp chớp ánh sao.

“Nhưng không thể giao dịch mà?”

Phá Toái lấy một thanh tiên kiếm ra, đằng đằng sát khí nói: “Chém người thì được rồi.”

“Đệt bà, thì ra các người định làm trò ấy đấy, bảo sao ánh mắt nhìn ta cứ dâm dăng thế nào.” Đường Hoa hỏi: “Các người có biết phí làm lại quan bài lần đầu là 200 kim, cộng thêm một ngày làm cu li, còn lần thứ hai là 2000, cu li một tháng không?” Lần thứ ba là sung quân lưu đầy ba tháng, tịch thu toàn bộ gia sản, lần thứ tư là xóa tên. Đương nhiên, đối phương cũng phải có nhiệm vụ thì mới làm rút tấm thẻ ấy được, hơn nữa sau lần thứ hai thì xác suất bị rút sẽ rơi từ 100% xuống còn 10%.

“Biết!”

“Các người nhẫn tâm hạ thủ sao?” Đường Hoa đau lòng hỏi.

“Không nhẫn tâm.” Phá Toái lắc đầu, xong bổ sung: “Nhưng không nhẫn tâm thì cũng phải nhẫn tâm, cái nhiệm vụ ghê này không thể buông bỏ được, hoàn thành không được thì không được nhận nhiệm vụ tiếp theo. Với lại nó còn có thưởng cho kỹ năng Hà Quang Hộ Thể nữa.”

Đường Hoa hỏi: “Huy Hoàng, không phải trước tới giờ người luôn nhường bằng hữu sao?”

“Vốn là vậy, nhưng sau khi nhận được nhiệm vụ xong, ta hỏi Phá Toái rằng nếu người với bạn thân nhất của người cùng thích một mỹ nữ thì người có bằng lòng bỏ cuộc hay không, Phá Toái trả lời là ‘công bình cạnh tranh, xem duyên phận’.”

Phá Toái khóc: “Anh đại, nếu ta biết ngài hỏi về vấn đề này thì ta chắc chắn sẽ nói là ‘bỏ cuộc’ rồi.”

“Người cố chấp đấy.” Đường Hoa nói Phá Toái xong thì chỉ vào Huy Hoàng: “Thằng bé xui xẻo nhà người đã nhiễm thói xấu mất rồi. Khi người hỏi vấn đề này thì Phá Toái coi như đã nhảy vào hố bẫy mất. Quả thực là

nếu hắn nói bỏ cuộc thì người sẽ thành toàn cho đại nghĩa của hắn, nhưng hắn lại không bao giờ nói như thế được.”

“A?” Phá Toái chỉ vào Huy Hoàng: “Không nhìn ra được người chính là một con sài lang núp bóng giữa đám nhân dân quần chúng đấy.”

“Không phải đâu, không phải đâu.” Huy Hoàng cười trả lời: “Thực ra ta từng hỏi quan tuyên bố nhiệm vụ là có thể đổi nhiệm vụ khác được không, bởi vì không muốn cạnh tranh với bằng hữu, nhưng quan nhiệm vụ nói là không có cách nào đổi cả, có điều thấy ta ăn ở tốt nên dạy trò này cho ta đấy.”

Phá Toái còn định nói gì đó nữa, nhưng Đường Hoa đã ngắt ngang: “Phá Toái, cái này là người không đúng rồi, người chỉ nghĩ là Huy Hoàng nên nhường cho người, sao người không thể nghĩ là người sẽ nhường cho Huy Hoàng chứ?”

“Đó chẳng phải vì ta sợ trong lòng Huy Hoàng không an ổn đó sao?” Phá Toái lẩm bẩm nói.

“Nếu không thì vậy đi, các người đều là bạn của ta cả, ta thiên vị cũng không ổn. Coi như hai trăm kim với một ngày cu li sẽ do một mình ta chịu đấy, nhưng đã cạnh tranh thì ta sẽ ra một đề bài, thế nào?” Đường Hoa nói: “Dù sao đề bài cũng chỉ có một tấm thôi, mà mệnh cũng chỉ có một lần.”

“Được!” Hai người cùng trả lời.

“Chỗ ta đang có một nhiệm vụ là tìm kiếm Ma Khúc bị đánh rơi nơi nhân gian, cũng tức là cái thứ mà Phong Vân Nộ đang giữ ấy. Ai trong hai người có thể lấy được Ma Khúc đưa cho ta thì ta sẽ dâng cái mạng cùi cho hắn liền.”

“A!” Phá Toái kêu thảm: “Vậy chẳng phải là ta thua chắc rồi sao?”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

“Cái tên Phong Vân Nộ ấy, nói nhân gian có nhiều chuyện đau lòng qua, hơn nữa trong tay hắn lại không có Thiên Địa linh thạch để truyền tống, cho nên hắn chuẩn bị định cư nơi Thiên cung luôn rồi.” Phá Toái bi thảm lấy một viên linh thạch ra, nói: “Mà bốn nhân đây chỉ còn dư lại có mỗi một viên linh thạch này thôi, nếu đã đi Thiên cung lấy Ma Khúc về đưa cho người thì ta sẽ không thể đến Thiên cung giao nhiệm vụ được nữa.”

Huy Hoàng rất áy náy nói: “Ta có hai viên.”

“Huy Hoàng, người học thói xấu rồi.” Phá Toái đau buồn nói.

“Gấp cái gì, Sát Phá Lang sắp độ kiếp đấy, nếu hăn thành công chẳng phải người sẽ có đối tượng để khai đao rồi hay sao?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Nếu không thì vậy đi, Huy Hoàng đi Thiên cung lấy Ma Khúc, còn Phá Toái sẽ nhận phỏng vấn từ Vô Biên đặc san. Huy Hoàng được lợi, Phá Toái thì nổi danh, ta không có nói bừa đâu, vừa rồi ta xuất bản một kỳ đặc san Ma giới, đã có một đám fans ngay rồi đó. Ta đã từng nói với người rồi, người đầu tiên đến mặt trắng là Amstrong, còn người thứ hai chẳng ai thèm nhớ tên đấy. Nghe nói mấy miếng đất từ trên giày của Amstrong lấy xuống thế mà đấu giá được một vạn đô la Mỹ kia kìa.”

Phá Toái hơi vừa lòng, gật gật đầu: “Thế cũng còn được. Có điều cũng phải nói, người kiếm được tiền chẳng phải chính là Phật Pháp Vô Biên với lại tên cổ đông nhà người đó sao?”

“Phí phỏng vấn một ngàn.” Đường Hoa rút một tờ ngân phiếu ra: “Đây là giá mà Vô Biên bảo ta gặp được các người thì nói ra để thu mua đó.”

“Được, lão đây coi như chịu thiệt một lần đi, có điều nói trước nhé, Sát Phá Lang qua kiếp xong là phải giúp ta giết hăn à, ta cũng không bằng lòng bỏ một mớ tiền đi mua mạng đâu đó.”

“Không có vấn đề.”

* * * * *

Đặc san Tiên giới của Phá Toái càng hút khách hơn cả đặc san Ma giới của Đường Hoa, Tôn Minh liên tục xuất bản ba bản mới thỏa mãn được nhu cầu của quảng đại quần chúng. Chưa nói tới chuyện tiền nhiều hơn ma, mà ảnh chụp Thiên đình do Phá Toái chụp cũng cho thấy Tiên giới vượt trội hơn so với Ma giới trong những tấm ảnh chụp của Đường Hoa nhiều. Những tấm ảnh do Đường Hoa chụp được thì bình bình không có gì lạ, nhưng Phá Toái lại khác thế, tên này biết câu khách vô cùng, các tiêu đề trên những tấm ảnh chụp của hăn đây: Ta có buổi hẹn với Hằng Nga, Chức Nữ - thực nữ u oán, Điện mẫu cũng quyến rũ, v.v... Ngoài ra còn có Tiên tử hí thủy, Bảy tiên nữ đang tắm, Diệu múa tiên, v.v... nữa, nhưng bởi vì hệ thống cấm đăng, cho nên chỉ có thể lén truyền đọc mà thôi.

Có mấy màn như thế này, kỳ đặc san này không ăn khách mới là lạ, hơn nữa điều khiến Đường Hoa phẫn nộ nhất chính là cái ký túc xá ở Ma giới kia của mình chỉ là một ngôi nhà thương phẩm một trăm bình phương thôi, lại còn giống ngôi nhà ma nữa, đi vào xem qua một lượt là không còn có ý định ở lại thêm một giây nào, mà nhà của Phá Toái được phân phối thì lại là một biệt thự tư nhân một ngàn mét vuông, có thêm bể bơi cộng với một cái hồ tiên bốn trăm mét vuông luôn! Gia cụ thì lại càng khỏi phải nói, nhà của Đường Hoa chỉ có mỗi một cái bàn cộng với một cái ghế đầu, mà Phá Toái thì đĩa ngà voi, bát lưu ly, gia cụ gỗ lim trải đầy đất. Nghe Phá Toái nói, một khi được thăng lên làm quan thất phẩm rồi thì sẽ được cấp cho hản một ngọn núi tiên lơ lửng trên không trung mặc sức cho mình lặn qua lộn lại. Đường Hoa phỉ báng: cho dù có cấp cho người một con lão bà thì người cũng không thể dùng được, bà nội nó, thực là ông nội nó hủ bại mà.

* * * * *

Đề tài nhị kiếp bởi vì người thất bại nhiều nên bị người ta bỏ mặc hồi lâu, sau khi hai kỳ đặc san này phát hành, lại một lần nữa trở thành đề tài nóng bỏng. Bây giờ khi mọi người gặp mặt nhau, câu chào hỏi hầu như không phải là mấy thứ nhảm nhí truyền thống như thời tiết hôm nay đẹp nhỉ hay là người đã ăn cơm chưa, mà là người đã chuẩn bị độ kiếp thứ hai chưa, rồi chuẩn bị đến đâu rồi, chuẩn bị cái gì.

Sát Phá Lang dĩ nhiên cũng nóng ruột ngóng trông lắm, vạn sự đã đủ rồi, chỉ còn thiếu gió Đông nữa thôi. Nghĩ đến đây, hản lại hận Đường Hoa đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải do thằng nhãi này, Ma Kiếm thất giai của mình làm gì mà bị hạ xuống thành lục giai cơ chứ? Nếu không phải do thằng nhãi này, thì hiện giờ người nổi tiếng nhất đã là mình rồi. Nếu không phải do thằng nhãi này, thì mình với Mặc Tinh đâu có phải chia tay đâu... Hản không hề cho rằng mình đã sai, hản nghĩ rằng kẻ cướp BOSS đâu chỉ mình hản, chỉ là hản có phần chuyên nghiệp hơn những người khác mà thôi.

Nhìn lại Đường Hoa xem, ban đầu thì cướp lệnh bài bang hội, sau rốt còn trộm cả tiên kiếm cực phẩm thất giai của mình nữa, thói ăn ở có tốt đến đâu? Thế mà Mặc Tinh lại nói thế này đây: người ta từ trước đến giờ chưa

bao giờ cướp của những người cấp nhỏ cả. Cướp của kẻ mạnh là bản lĩnh, mà cướp của kẻ yếu là nhu nhược. Bởi thế Sát Phá Lang mới bảo Mặc Tinh có tình cảm với Đường Hoa, cho nên thiên vị Đường Hoa, thành ra hai bên bắt đầu mâu thuẫn...

Dê Long Vàng là con BOSS duy nhất có khả năng rút tiền kiếm thất giai ở khu vực phía Nam Giang Tây. Khi Sát Phá Lang đến đây, hẳn phát hiện con BOSS này đã nảy mối rồi, nhưng hẳn lại không động thủ, bởi vì nếu hẳn tự mình chọt con BOSS này thì phải mất ít nhất 5 tiếng đồng hồ lận, nhưng nếu có một đội ngũ nào đó kha khá, thì chỉ cần 2, thậm chí là 1 tiếng đồng hồ.

Có hai tiểu đội đã đồng thời đi vào khu vực này, có thể thấy đội trưởng hai bên có lẽ quen biết nhau, nên thương lượng với nhau một hồi xong bèn búa kéo bao quyết định ra được ai là người sẽ giết BOSS. Sát Phá Lang vẫn luôn cho rằng phương thức phân phối như thế là không đúng, hẳn cảm thấy rằng BOSS là thứ mà chỉ có người mạnh mới có được, hai tiểu đội này lẽ ra nên chiến đấu với nhau mới đúng, thắng thì đánh BOSS, thua thì đi địa ngục, thật là đàn ông biết bao nhiêu.

Sắp có thể động thủ được rồi. Trước hết giết người xong rồi hẵng cướp quái, nhiều nhất 1 phút là có thể ổn. Sát Phá Lang lặng lẽ nhìn kiếm trận mà mình đã sắp đặt sẵn, chỉ cần có hơn hai người đi vào trong đó, hẳn sẽ động thủ ngay. Tiểu đội đánh quái kia vạn vạn lần cũng không ngờ rằng ở bên trong cái hồ gần đấy đang có một con sói núp giữa những lá sen, nhìn chăm chăm họ như nhìn một con mồi.

“Sát Phá Lang!” Một tiếng kêu vang lên từ bên người tên này.

Sát Phá Lang run người lên, kiếm trận bị khởi động sớm hơn, không những không đánh trúng người chơi, mà còn đánh vào BOSS nữa. Hồng mắt, Sát Phá Lang bèn nhảy ra khỏi mặt nước, chuẩn bị dùng Nhân Kiếm Hợp Nhất gắng cướp BOSS... Nhưng, không ngờ đã có một người cười hi hi che ở trước mặt hẳn: “Đã lâu không gặp, lại đang cướp BOSS à?”

“Đệt, là người, cút ngay!” Sát Phá Lang tức giận bưng bưng, không hề để ý đến sự chênh lệch thực lực giữa mình với Đường Hoa, mở miệng mắng ngay.

Tiểu đội năm người đánh quái như đang ngồi trên một chiếc tàu lượn vậy, khi BOSS sắp chết thì tâm tình vui sướng lắm, rốt cục thì công sức bỏ ra cũng sẽ có hồi báo rồi, nhưng chợt nghe đến tên của Sát Phá Lang, đồng thời nhìn thấy hắc nháy ra khỏi mặt nước thì tâm tình trở nên đau buồn, theo người ta nói thì con sói này mát tay lắm, cướp mười lần là chuẩn chín lần, chỉ có một lần bại là do gặp phải một tên gọi là Đông Phương Gia Tử thôi. Sau đó họ trông thấy Đông Phương Gia Tử ngăn lại đường của Sát Phá Lang thì một nửa người vui sướng, một nửa người tiếp tục đau đớn. Vui là vì cho rằng có đại hiệp chính nghĩa xuất hiện rồi, còn buồn là vì cho rằng đến một con sói đã là thảm lắm lắm, không ngờ nay còn đến thêm một quả cà còn hung ác ngang ngược hơn cả con sói ấy.

“Người xác định muốn ta cút ngay à?” Đường Hoa sừng sốt lấy một thanh tiên kiếm thất giai ra, hỏi.

“...” Làm sao trả lời được câu hỏi này đây? Sát Phá Lang âm thầm thăm hỏi đến mười tám đời tổ tông của nhà Đường Hoa.

Đương khi hắc còn đang cân nhắc, thì BOSS đã hóa thành ánh trắng. Một anh bạn kia ở trong tiểu đội đánh quái ngựa đầu lên trời điên cuồng hét lên: “Ra rồi, ra rồi! Tiên kiếm tam phẩm thất giai. Cảm ơn Gia Tử, cảm ơn!”

Đường Hoa phát tay: “Đừng khách khí.” Tam phẩm thất giai hay cực phẩm thất giai đối với hắc mà nói chẳng có gì khác nhau, dù sao thì nếu mình có được, sớm muộn cũng sẽ phải bán ra hà.

Bốn người còn lại trong tiểu đội kia cũng cùng nhau nói cảm ơn với Đường Hoa, vì kẻ đánh được đòn cuối cùng sẽ có xác suất lấy được bảo bối lớn nhất, nếu không nhờ Đường Hoa đúng lúc xuất hiện thì thanh tiên kiếm này đã đổi sang họ Sát mất rồi. Có thể thấy tiểu đội này rất là hài hòa. Những người có kinh nghiệm chơi game thì biết, luyện cấp thì có thể tổ đội lung tung được, chứ nếu muốn kiếm bảo vật thì chắc chắn phải tổ đội với người mình, tổ đội với người quen tuy hay nói chuyện phiếm thì hiệu suất thấp, nhưng tổ đội với người ngoài kiếm bảo thì một khi bị người ta lấy được bảo vật rồi vung tay áo đi mất, khóc cũng khóc không kịp nữa đâu.

Ra rồi! Thanh tiên kiếm thất giai mà mình đau khổ tìm kiếm khắp Trung Quốc một tháng nay rốt cục cũng ra rồi, nhưng... lại không phải là của mình! Sát Phá Lang tràn ngập nhiệt huyết trong miệng, rống to: “Ta liều với ngươi!” Bộ mình có thù với tên này sao? Một khi hãn xuất hiện là mình một trăm phần trăm xui xẻo liền, hơn nữa còn là lần sau xui xẻo hơn lần trước nữa!

Đường Hoa thoải mái tránh đi. Hiện giờ trong mắt hãn đã không còn những người chơi chưa đến kiếp thứ hai nữa rồi. Còn Phá Toái với Huy Hoàng thì... Đơn đấu thì có thể, chứ hai chọi một, mình chỉ còn nước trốn chạy mà thôi, dù sao cũng chẳng ai đuổi kịp mình cả. Lại nói, tên Huy Hoàng này đã đi Thiên cung đến hai ngày rồi, sao chẳng có thông tin gì hết cả vậy? Lẽ nào Phong Vân Nộ không chịu giao ra à? Huy Hoàng vẫn còn quá hiền hậu, chắc là muốn lấy được đồ thì vẫn có chút khó khăn đây, có điều tính nhẫn nại của Huy Hoàng cũng dùng mãi mãi... Đường Hoa thất thần mất rồi.

Đường Hoa có thất thần thì Sát Phá Lang vẫn không thể chém chết được, đây chính là sự chênh lệch giữa trước và sau khi độ kiếp.

Đường Hoa lại lấy thanh tiên kiếm kia ra: “Tăng giá à, hiện giờ là bốn ngàn kim.”

“Bốn ngàn ta mua!” Hai anh bạn trong tiểu đội đánh quái kia cùng nhau lên tiếng: “Ngày mai giao dịch, có thể đưa trước một ngàn kim.” Bốn ngàn, thật là quá rẻ rồi, bán đi thanh kiếm vừa kiếm được sẽ là năm nghìn, rồi bán lại thanh mua của Đường Hoa sẽ kiếm thêm được một nghìn nữa.

Sát Phá Lang lập tức thu kiếm dừng tay ngay. Sĩ diện, nam nhân ai cũng sĩ diện cả, có điều đại trượng phu thì có thể cong có thể duỗi, Sát Phá Lang nghiêng răng, hỏi: “Không phải đã nói là ba ngàn sao?”

“Hiện giờ ta nổi hứng rồi, lên giá.”

Đồ chết bầm, súc sinh, hai mươi mốt, mười một... Sát Phá Lang tìm hết những từ ngữ ác độc có thể kiếm được âm thầm mắng một hồi lâu, xong mặt không biểu tình nói: “Ngày mai giữa Ngọ, giao dịch nơi trà lâu trấn Cảnh Đức.”

“Được, qua ngày hôm nay thì tăng giá thêm năm trăm.”

“Người...”

“Đùa chút thôi, biết người không có tiền mà.”

Đồ chết dẫm... Sát Phá Lang lại thầm mắng thêm một lần nữa. “Sao người biết ta ở đây?” Hắn thắc mắc lắm, cả ngày rồi mình chưa hề liên lạc với ai hết, sao tên nhãi này lại biết mình ở đây nhỉ?

“Cho ta xin đi, Hoàng Sơn chỉ ở gần đây thôi, mà trên Hoàng Sơn có một mỹ nữ tên gọi Tinh Tinh đó. Nàng bói được người đã ở một tiếng đồng hồ nơi đây không nhúc nhích rồi, nên ta nhàm chán đến xem thử.” Đường Hoa lắc đầu, gần đây chỉ số thông minh của Sát Phá Lang chẳng ra sao cả. Mọi người vẫn cứ nói tình trường thất ý thì thương trường đắc ý, nhưng có vẻ như thằng nhãi này chẳng có gì đắc ý cả. Đáng để cảm thông đây, thật đáng cảm thông mà. Người ta có thoải mái gì đâu, độ kiếp khó khăn như vậy, có thể thông qua hay không còn chưa biết, mà cho dù đã qua được rồi thì vẫn còn một cái hố bẫy khác mình đào sẵn ở đó kia, rồi lại còn phải bị Phá Toái giết thêm một lần nữa, rồi lại còn phải giao 200 kim cộng làm cu li một ngày cơ. Đúng rồi, nói như vậy là tên này phải thông qua giếng Thần Ma đến hai lần mới có tư cách làm cu li vậy... Thằng bé xui xẻo này thật là... Đường Hoa lại thất thần nữa rồi.

* * * * *

“Người rốt cục có muốn gặp hay không?” Đường Hoa buồn bực lắm, con nha đầu Mặc Tinh này thế mà đã rồi rắm hết nửa tiếng đồng hồ vì chuyện có gặp Sát Phá Lang không rồi này. Cũng tức là hiện giờ mình đã đến trễ nửa tiếng đồng hồ rồi. Có điều chuyện này cũng giải thích được vì sao nữ nhân lại ưa thích đến trễ đến vậy.

“Ta... Ta không muốn gặp hắn, nhưng ta lại sợ người hại hắn gì đó.” Từ câu nói này có thể thấy Mặc Tinh vẫn còn chưa hiểu được nhân phẩm của Đường Hoa một cách thấu triệt. Từ khi nàng ta bảo muốn có tiên kiếm thất giai, thì người ta đã bắt đầu giở trò rồi...

“Nha đầu ngốc, người còn nhớ mong hắn.” Hỏi thế gian tình là vật chi, mà khiến người ta thề non hẹn biển? “Thực ra cứ dứt khoát một chút, hoặc là người cứ tha thứ cho Sát Phá Lang, hoặc là cứ coi nhau như bạn bè hay người xa lạ. Thất tình thực ra không đau khổ, mà cái đau khổ chính là người

cứ một bên ôm đau khổ, còn một bên thì ôm hy vọng. Việc gì người ta cũng theo đuổi kết quả, và hưởng thụ quá trình, vậy tốt nhất người cứ định ra sẵn cho mình một kết quả, thì quá trình mới thoải mái hơn một ít. Đây là danh ngôn của danh nhân tiểu Phế đó.”

“Vậy... Người cảm thấy sao?”

“Thôi, chuyện này không thể hỏi người khác được, cho dù đó là bạn bè tốt nhất. Người quen với hẳn chứ không phải bạn người quen với hẳn. Chỉ một câu thôi, nếu người có thể chịu đựng được cái kết quả, vậy người cứ liều mình. Nếu người cảm thấy không chịu được, thì người cứ quăng đi.”

“Ta cân nhắc chút.”

“Ta phải đi uống canh tình yêu của lão bà nhà ta đây.” Đường Hoa phát tay: “Người cứ tự nuốt cái cốc rượu trăm mối khổ của người đi, bái bai!”

“Đứng lại!” Mặc Tinh nửa cầu xin: “Người cứ khách quan cho chút ý kiến đi.”

“Ừm... Nam nhân đều thối tha cả, người không thể tránh khỏi việc chọn lựa điểm nào đó không thối. Theo góc độ tình yêu, thì Sát Phá Lang vẫn còn chưa thối tha cho lắm, nhưng theo góc độ ăn ở, thì Sát Phá Lang thối không chịu nổi. Muốn ăn ở hay là tình yêu? Một hay là hai?”

“Người thấy thế nào?”

Thực là rề rà mà. Đường Hoa nghiêng răng nhỏ giọng: “Nói cho người biết một bí mật, nhưng không được nói cho người khác biết. Hiện giờ ta vẫn còn chưa có tình cảm gì rõ ràng với Sương Vũ, nhưng ta vẫn cứ mặt dày đeo bám lấy, bởi vì ta biết tình cảm thì có thể bồi dưỡng, nhưng tính cách thì không thể cải biến được, điều quan trọng nhất là có thể hợp nhau, rõ ràng chưa?”

*** Hà Quang Hộ Thế: hà quang = ánh sáng, ráng màu

*** hai mươi một, mười một: đây là những số đề của Việt Nam mình, 11 là con chó con, còn 21 là... Mọi người tự tìm hiểu nhé. ^ ^

Chương 244: Nốt Nhạc Đệm Nho Nhỏ

Chương 244: Nốt Nhạc Đệm Nho Nhỏ

Đường Hoa nói câu này tuy hơi thực tế quá, nhưng cũng thấu lộ ra được rất nhiều vẻ bất đắc dĩ và đau thương. Tình yêu, đối với những nữ sinh và nam sinh non trẻ thì đã là toàn bộ thế giới của họ rồi, bọn họ không nhìn thấy bất cứ vật gì khác, chỉ có tốt đẹp thôi, ngoài ra không còn gì khác nữa. Mặc Tinh tuy đơn thuần, nhưng cũng không hề ngốc, nàng đã hiểu, đặc biệt là khi Đường Hoa tự lấy bản thân mình ra làm ví dụ.

Theo Mặc Tinh thấy, Sương Vũ với Đường Hoa quả thật rất hợp nhau. Đúng như lời Đường Hoa nói vậy, hiện giờ hẳn chưa có cảm tình gì đặc biệt với Sương Vũ, nhưng cảm tình thì có thể bồi dưỡng được, tính cách của hai người bọn họ có thể khiến giữa họ bớt đi một chút mâu thuẫn và nhiều hơn một phần cảm thông. Đối với người bên ngoài và chuyện bên ngoài, hai người cũng thoáng vừa mức, mà giữa họ lại có sự tôn trọng lẫn nhau, cho nên nếu thực sự đến được với nhau, rất có khả năng sẽ xây dựng được một gia đình hòa thuận. Xem lại, tương lai của mình với Sát Phá Lang xa vời lắm. Sát Phá Lang rất nặng chủ nghĩa đại nam tử, mà mình thì lại vẫn luôn luôn có tư tưởng độc lập của mình. Ngoài ra đối với chuyện tình bạn hay tình thân, Sát Phá Lang trước giờ luôn không xem trọng, thậm chí về sau với tình yêu cũng có thể không xem trọng nữa...

Trong trò chơi cũng như trong cuộc sống, người như Đường Hoa thì sẽ lợi dụng chút khôn vặt của mình để giành lợi ích trong phạm vi quy tắc cho phép, hơn nữa Đường Hoa còn biết cái gì là trọng yếu, cái gì là thứ yếu nữa. Mà xem lại Sát Phá Lang, thì với cái tính cách như thế, trong hiện thực rất có thể hẳn sẽ có lòng cầu tiến, nhưng cũng vì cái lòng cầu tiến đó mà không những có khả năng sẽ không từ thủ đoạn, mà còn có thể vì ích lợi của mình, giẫm lên bất cứ sự vật gì, bao gồm cả bản thân hẳn nữa.

Tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, thế giới này có mấy người yêu nhau thăm thiết rồi cuối cùng được đầu bạc răng long đâu? Ngược lại,

trước khi kết hôn càng yêu nhau thì sau khi kết hôn lại càng có khả năng tan vỡ.

* * * * *

“Mặc Tinh không có tới, không cần phải xem nữa.” Đường Hoa ha ha cười một tiếng, nói.

“... Người đã đến trễ.”

“Người ta vẫn nói ta có sự tử mỉ của nữ giới, cho nên tới trễ cũng là thường.”

“Người là tên nam nhân đầu tiên ta thấy đến trễ mà còn lấy đó làm kiêu ngạo đấy.” Sát Phá Lang hỏi: “Kiếm đâu?”

Đường Hoa lấy kiếm ra nhưng lại không giao dịch, chỉ vừa nhìn nó vừa cười cười: “Tự tôn của nam nhân...”

Vì thế Sát Phá Lang nổi sùng lên. Ý của Đường Hoa rất rõ, người chẳng phải là nam nhân sao, vậy sao còn muốn thông qua Mặc Tinh đi cửa sau nữa?

“Đừng tức giận, hiện giờ ai còn bán ba nghìn kim một thanh tiên kiếm thất giai cho người nữa, người biết điều thì khách khí một chút với ta đi. Lại nói, ta còn cho rằng người sẽ đá văng cửa bước đi, hoặc yêu cầu quyết đấu với ta nữa đó chứ...” Đường Hoa cười ha ha: “Giao dịch đi!”

“Người không thể nào khách khí hơn một chút với ta à?” Sát Phá Lang hỏi: “Ta không cho rằng loại người như người thích có nhiều kẻ thù.”

“Ta hiểu người, năm đó độ kiếp thứ nhất bọn ta bảo vệ cho người, cái nhân tình to như thế mà người không những coi thường, lại còn kết bạn với những người đã hại người nữa thì còn gì để nói chứ? Mấy ngày trước ta vì cứu người mà giết người, người mở miệng lại nói ra một đồng thố tục, vậy hôm nay ta chữa mặt mũi cho người thì... Tiểu Lang, thành thật nói với ta, người có phải là chỉ biết nhớ thật kỹ những điều ta gây bất lợi cho người, chứ không bao giờ nhớ những lần ta chiếu cố người phải không?”

“...” Sát Phá Lang trầm mặc.

Đường Hoa ha ha cười, mở bảng giao dịch, Sát Phá Lang đưa ba ngàn kim qua. Giao dịch xong, khi gần đi, Đường Hoa ngồi một chút rồi quay đầu lại nói: “Tiểu Lang, xem lại chuyện hồi Olympic, ta nhắc một câu

cho người: làm người thì đừng chỉ nhớ thù không nhớ ân như thế, nhớ thù nghĩa là người sẽ có thêm nhiều cừu nhân, mà nhớ ân thì nghĩa là người sẽ có thêm nhiều bằng hữu. Bởi vậy nhớ cái ân của người khác thì tốt hơn là nhớ cái xấu của người khác.”

“...” Sát Phá Lang không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười lạnh một thoáng coi như là cung tiễn.

* * * * *

“Lấy được rồi.” Huy Hoàng giao dịch Ma Khúc cho Đường Hoa: “Thật là không dễ mà, phải khuyên đến mức ta muốn cạn cả nước miếng đi đó.”

“Bỏ ra bao nhiêu tiền đây?”

“Hai ngàn.”

“Móa!” Đường Hoa nói: “Bộ người không biết tay không bắt cộp à?”

“Bắt làm sao?”

“Người cứ nói ở trần gian có người đang ra giá 3000 kim thu mua Ma Khúc, nếu hăn dám về trần gian thì ta sẽ xử hăn ngay. Thế là hăn phải nhờ người đi bán giùm, người cứ nói trước với hăn là nếu mất đi thì người không phải chịu trách nhiệm, sau đó thì ta xử người.”

Huy Hoàng cười khố: “Gia Tử, người thực là đê tiện đó.”

“Thường thôi thường thôi, ít nhất thì ta cũng không đi khai đao với bạn bè.” Đường Hoa một bên trút bỏ hết trang bị một bên bí hiểm nói: “Nhưng mà hiện giờ ta lại biết đang có một bằng hữu sắp dùng mũi kiếm lạnh buốt đâm vào trong lòng ngực nóng bỏng của ta đấy.”

“Đừng mà, Gia Tử nhà người nói vậy thì làm sao ta còn nhẫn tâm xuống tay được.” Huy Hoàng chà chà tay.

“Không sao cả, ta luôn là một người vì bằng hữu có thể tự đâm mình hai đao mà.”

“Biết người vĩ đại rồi.” Huy Hoàng nói một câu có lệ, rồi xuất kiếm gạt đi cái mạng nhỏ của Đường Hoa.

* * * * *

Diêm vương cũng không vì Đường Hoa là công chức Ma giới mà có phần chiếu cố hơn, cứ giam giữ một tiếng đồng hồ, một phút cũng không thiếu. Đương nhiên cũng không lỗ hơn chút nào. Nhà tù thì hữu hạn, mà

gần đây người chết lại nhiều lắm, nhà tù vẫn cứ luôn bị chật kín thôi. Đường Hoa hỏi thăm tứ tung trong đây mới biết, hóa ra là do bộ đội tinh nhuệ của ma vương đã xuất hiện rồi, đang khởi xướng chiến dịch nơi khe núi XX.

Bầu trời mặt đất đánh nhau thành một túm, mỗi giây đều có tới mấy chục cụm sáng trắng do ai đó chết đi để lại, trong đó có yêu ma phương Tây, nhưng phần nhiều thì là người chơi. Chiến dịch đến bây giờ đã tiến hành được đến ngày thứ ba rồi, bọn người chơi tử thủ không lui, mà quân đoàn Địa Ngục cũng cuồn cuộn không ngừng đưa ra càng nhiều lực lượng và BOSS tới. Bắt đầu từ ngày thứ hai, những người chơi hồi sinh lại đã dần dần không đến tiếp viện nữa, tình hình đám người chơi còn dư lại bắt đầu bất lợi hơn. Song Kiếm nhật báo và Vô Biên đặc san thì đang cùng nhau cố xúi, mong cho đám người chơi đồng tâm hiệp lực biến núi XX thành một Stalingrad, dùng sinh mệnh để ngăn lại địch nhân.

Hầu như ai nấy cũng biết, một khi mà lực lượng chống cự trên núi XX bị tiêu diệt, vậy sẽ không còn nơi nào có tình trạng đoàn kết được như vậy nữa, lúc đó thứ còn lại trước mặt địch nhân chỉ là những lực lượng rời rạc mà thôi, cùng với vô số những đào binh tị nạn ở các cấm địa, Quỷ giới và Sơn Hải giới. Bởi vậy Nhất Kiếm và Song Sư đã nâng tiền mua các dạng tài liệu do quân đoàn Địa Ngục rút lên tới gấp mười cửa hàng luôn rồi, theo lời Thư Sinh thì đây là dùng kim tiền để đổi lấy thời gian.

Đối với chuyện này, Đường Hoa chỉ hiểu kỳ thôi, chứ không có bao nhiêu hứng thú. Tuy mình thân là đại biểu kiệt xuất của loài người, nhưng cũng bởi vì mình kiệt xuất, cho nên mới phải bảo tồn ngọn lửa cách mạng. Đương nhiên, nguyên nhân thực sự là mình đã bận quá rồi, ngồi tù xong lại còn phải đi Ma giới làm cu li một ngày nữa đấy.

* * * * *

Nhiệm vụ cu li của Đường Hoa chính là vận chuyển một ngàn tấn lương thảo đến biên cảnh tiên - ma. Theo dung lượng của túi Càn Khôn mà tính thì mỗi lần có thể vác theo 20 tấn, vậy đi 50 lần là hoàn thành được nhiệm vụ. Biên cảnh tiên - ma cũng không xa Ma thành, dựa theo lời Trọng Lâu nói thì hẳn cũng không lo đám tiên gia sẽ xâm lấn Ma thành với quy mô

lớn, bởi vì chỉ cần hã ra lệnh một tiếng là toàn ma sẽ là binh, tiên gia không chịu nỗi sự tổn thất như thế đâu.

Đường phía Đông là đường đi thông đến biên cảnh tiên - ma, khu hoãn chiến của biên cảnh là một biển mây. Theo thông tin hỏi thăm được thì hai bên biên cảnh đang trừ hàng không dưới trăm vạn quân. Con số này Đường Hoa có chút tin, bởi vì nhớ năm đó Thiên cung vì tróc nã Tôn Hầu tử đã vận dụng mười vạn thiên binh thiên tướng, vậy thì đối với kẻ tử thù của mình, dĩ nhiên phải hào phóng hơn rồi.

Bên ma quân có Đại Ma giới, tiên quân thì có Thái Thanh giới, theo thông tin không đáng tin cậy, thì Tam Thanh vốn trung lập đã toàn bộ đầu nhập vào triều đình hết rồi, còn các BOSS lớn bên ma quân đều là nhân vật phản diện trong tiểu thuyết hết, nào là Thông Thiên giáo chủ, rồi Cửu Âm chân nhân, thậm chí còn có cả Đát Kì nữa. Đừng có coi thường Đát Kì, người ta có chiêu tất sát đó, có thể mê hoặc diện tích lớn, chính là nghề nghiệp phụ trợ hàng đầu. Còn Thông Thiên thì có kiếm trận tất sát siêu mạnh, do 108 thanh thần binh cửu giai tự luyện hợp thành.

Tiên tiến vào Đại Ma giới và ma tiến vào Thái Thanh giới đều sẽ bị điên cuồng rút thuộc tính, bởi vậy hai nơi này đều rất yên tĩnh. Duy chỉ có biển mây vừa nãy nói đến là náo nhiệt cực kỳ, đám lính tiên - ma mỗi ngày sẽ phái ra một đội chém nhau, đến khi một bên chết hết rồi mới về doanh. Đương nhiên đây là tiết mục được cố ý thiết trí để cho bọn người chơi rỗi.

Đường Hoa cũng báo danh đi biển mây chơi một chút, sau khi đánh chết được hai ả tiên nữ tăng máu thì lần thứ nhất làm đào binh của ma quân. Không làm đào binh cũng có làm được gì nữa đâu, bởi vì nghề nghiệp phụ trợ bị chặt, nên giá trị cừu hận của bầy tiên binh đối với Đường Hoa đã đầy tràn hết rồi, hết thấy đều buông ra đối thủ của mình mà truy sát Đường Hoa ráo riết. Nếu không nhờ tốc độ của Đường Hoa không phải tầm thường thì đã sớm mệnh tang đường trường rồi.

Hồi báo lại ma soái, ma soái không truy cứu chuyện tên này tự ý rời chiến trường, chỉ sai người ghi lại hai điểm quân công cho hắn. Quân công này cũng có nghĩa là phần thưởng, hai điểm quân công có thể đổi được 100 kim, hoặc là có thể tồn trữ quân công đến một mức độ nhất định thì mới đổi. Dưới sự hấp dẫn này, Đường Hoa lại mò lên biển mây chém một tên tiên phụ trợ chuyên trị liệu tiếp. Lần này lại càng không xong hơn, từ Thái Thanh giới lao ra đến chục tên kim tướng vây đánh Đường Hoa liền, thành ra Đường Hoa lại phải chạy về Đại Ma giới. Đánh thương cho những ma binh cùng xuất chinh với hắn, bị mười tên kim tướng chém thành mảnh nhỏ hết ráo.

Làm một ngày cu li xong, rồi được làm lại quan bài xong, Đường Hoa đến chỗ quan nhiệm vụ của Ma giới giao nhiệm vụ, hệ thống thông báo là

đã học được Ma Đế Vô Thiên, đồng thời cũng nhận được một viên Thiên Địa linh thạch. Sau khi sử dụng Ma Đế Vô Thiên, người sử dụng có thể hóa thân thành ma đế, cũng có thể sử dụng cấm pháp hệ Ma: Vô Pháp Vô Thiên. Đây là một kỹ năng mạnh mẽ phạm vi siêu lớn, tuy uy lực nhỏ hơn Hồng Liên Địa Ngục có trộn lẫn ma khí của Đường Hoa, nhưng hơn ở chỗ phạm vi, xuất chiêu xong là bao trùm tới ba trăm mẫu lận. Đường nhiên chiêu này cũng có khuyết điểm, đó là nói ba trăm mẫu thì không thể nhiều hơn không thể ít hơn một chút nào, bởi vậy dùng nơi hoang sơn dã lĩnh thế này còn ổn, chứ nếu dùng nó ở Thành Đô, vậy có khả năng độ kiếp thứ ba luôn ấy chứ. Mặt khác, nó còn có khuyết điểm nữa là một khi sử dụng chiêu này rồi mà thân thể động đây là kỹ năng sẽ bị ngắt ngang ngay, cũng tức là nếu người muốn liên tục giết địch thì cũng sẽ bị biến thành bia ngắm cho địch nhân. Khuyết điểm cuối cùng, đó là kỹ năng này không những tiêu hao pháp lực, mà còn tiêu hao sinh mệnh nữa, mỗi ba giây sẽ rút 10% máu hiện tại, mất máu không hề chậm hơn pháp lực một chút nào.

“Lâu ca, kỹ năng này không thực dụng mà.” Đường Hoa tìm tới ma tôn thương lượng: “Có thể đổi thành chiêu nào đơn thể được không?”

“Quảng ra ngoài.” Đây là câu trả lời của Lâu ca. Bởi vậy Đường Hoa đã bị hai tên thị vệ xách lên ném ra ngoài đại điện rồi.

Đường Hoa là đại nhân có đại lượng, vì tránh cho có người nói mình ý mạnh hiếp yếu nên không đi so đo với Trọng Lâu. Hắn bèn tới chỗ quan nhiệm vụ nhận nhiệm vụ tiếp: phá hư việc độ tiên kiếp thứ hai của mười tên phạm nhân, phần thưởng được giữ kín. Đường Hoa nhận nhiệm vụ xong thì mừng lắm, về sau xem các người độ tiên kiếp còn dám hào nhoáng mời khách nữa không nhé. Đường Hoa nào giờ vẫn luôn vô cùng khó chịu với việc mình phải núp bên trong trận Bát Quái mà độ kiếp thứ hai, mà nay nhận được nhiệm vụ này sao không vui tận mây được, vì nó nghĩa là hiện mình đã trở thành tội phạm bắt chẹt có giấy phép đặc sứ của Ma giới rồi.

* * * * *

Nhận nhiệm vụ rồi kiếm được 3 điểm quân công xong, Đường Hoa chợt cảm thấy Ma giới chỉ có mỗi một mình mình là người chơi thì cô đơn quá, bèn trở về ngôi nhà ma của mình, khắc tọa độ truyền tống xong rồi trở lại

nhân gian. Lần này trình độ đạo đức của Đường Hoa rõ ràng đã thăng hoa rồi, vừa trở lại trần gian, hắn đã tóm theo đồng vật phẩm trang sức mua được ở Ma giới mang đến cho Sương Vũ một sự vừa hỉ vừa kinh ngay. Thực ra thì nên tặng gì cho bạn gái, Đường Hoa mãi cũng không rõ cho lắm. Hắn từng hỏi tiểu Phế về vấn đề này, tiểu Phế nói rất ngắn gọn: hoa và châu báu, hoa thì càng nhiều càng tốt, châu báu thì càng mắc càng phê. Hai thứ này có đưa đến ngàn lần thì dù không thể tăng thêm điểm, cũng tuyệt đối sẽ không hạ điểm, đồng thời chúng còn có khả năng hạ gục tập thể, một lưới hốt tận đối với mọi động vật giống cái.

Quay khắp một vòng ở nơi trú quân của Song Sư trên núi XX cũng không thấy Sương Vũ, thậm chí chẳng thấy được bóng ai, Đường Hoa bèn nhắn tin hỏi Tinh Tinh: “Lão bà ta đâu rồi?”

“Tèo rồi.”

“Móa, ai làm?” Báo thù cho lão bà là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Ma vương.”

“Lúc nào trở về?”

“Gia Tử chết tiệt, người không định đến giúp bọn ta à? Mấy ngàn người bọn ta đang bị vây đấy.”

Vãi, Tinh Tinh thế mà không biết mình là một tên nam nhân thấy sắc quên hữu một trăm phần trăm đấy, thực là thất bại quá mà! Có điều khi trước mặt không có ‘sắc’, thì đành phải đi giúp ‘hữu’ thôi: “Tọa độ.”

* * * * *

“Oa!” Đường Hoa kinh thán một tiếng, rồi nhắn tin cho Tinh Tinh: “Ta lạc đường rồi.” Thật là khủng quá, chiều dài mấy chục cây số toàn là yêu ma phương Tây cả thôi! Lướt mắt nhìn một cái, bầu trời mặt đất đều đen nghìn nghịt... Choáng, còn có khủng long bay trên trời nữa kìa. À, có cánh, là thần lằn bay cổ đại, cái này thì bốn Gia Tử biết. Hử, còn có quái vật mặt người thân sư tử của Ai Cập, với lại đám Cupid cầm cây cung của Hy Lạp đang tới lui tuần tra nữa kìa. Theo mình nhớ, chẳng phải Cupid là hiện thân của chính nghĩa sao, sao lại đi lêu bêu với đám ma vương thế kia? Đường Hoa bèn tiến sát lại gần, ném một tờ bùa Giám Định ra, sau đó giật mình.

Hóa ra người ta là Cupid - thần tình yêu hắc ám đấy. Cũng có lý, ai bảo ma vương thì không thể yêu đương nào?

“Là nam nhân thì đi ra một thằng chọi một thằng!” Đường Hoa ném một xong rồi phẫn ngay, bởi vì hắn biết người ta không thích một thằng chọi một thằng, mà chỉ thích một đám chọi một thằng thôi.

“Nói toa độ cho người rồi mà người còn lạc đường được nữa, người đang lừa kẻ ngu à?”

Đường Hoa mơ hồ nhìn thấy hình ảnh Tinh Tinh đang tuyệt vọng quệt nước mắt nước mũi từ trong tin nhắn này. Nhưng nào có cách khác đâu, quân đoàn này nó lớn quá mà, hơn nữa lại có không ít BOSS trong đó nữa, một khi mình vọt vào trong sẽ chẳng khác gì con ruồi rơi vào trong đám nhựa cao su vụn năng cả, cho dù có thể kiếm được một ít điểm kinh nghiệm thì cũng không thể tránh nổi số chết đâu.

“Gia Tử chết tiệt, người không nói chuyện ta vẫn coi như người còn ở đó đấy.”

“Đang đánh nhau.” Đường Hoa ăn xong phần thịt bò của mình, trả lời tin nhắn rồi phẫn gấp. Đám quái vụn vặt bên cạnh hắn thì giết còn dễ hơn cả dễ, nhưng hắn lại đang khát vọng đơn đấu cực kỳ, đặc biệt là khi đối phương đang có nhiều người.

* * * * *

“Lão bà, muội sống lại rồi à?”

“Không biết nói gì nữa à? Hiện giờ muội không rảnh, huynh tự đi chơi trước đi. Muội muốn tổ chức người đi cứu Tinh Tinh với Hạo Nhiên.”

“Lão bà, muội có phải đã phải lòng phán quan địa ngục rồi không đấy?” Đường Hoa rất uyển chuyển tỏ vẻ rằng Sương Vũ đi cũng là tìm chết mà thôi.

“Xì, không giúp thì đừng có mà nói mát.” Sương Vũ lườm Đường Hoa một cái. Nàng hiểu tên này lắm, những chuyện mang tính chất cảm tử như vậy hắn không có chút hứng thú nào đâu. Chuyện hắn thích làm nhất là đứng chung với quần chúng, hắn sẽ không bao giờ là kẻ cuối cùng bị chết, bởi vì hắn sẽ là kẻ đầu tiên làm đảo binh. Lại nói, hắn bảo rằng mình đi là chịu chết, tức là ít nhất hắn cũng có đi ngó qua tình hình rồi, hắn không

muốn đi chỉ là vì hấn cảm thấy không đi nổi, không muốn đi chịu chết mà thôi: “Vốn bọn muội định tổ chức hơn ba vạn người tiến về phía Tây, định tạo ra chiến trường thứ hai, không ngờ lại bị người ta giả bại dẫn cả bọn vào vòng phục kích, toàn bộ mọi người đều bị bao vây trong Nhất Tuyến Thiên hết. Phải nói AI của máy tính này cao thật, biết lẻ tẻ giết người chơi sẽ không khiến ai sợ hãi, cứ ăn dần từng tiểu binh đoàn thể này mới khiến người chơi mất đi lòng tin được. Bởi vậy lão bà của huynh đây cho dù chết cũng phải dẫn người đi cứu họ, ít nhất thì cũng giữ gìn được sĩ khí.”

“Lão công làm bảo tiêu cho muội.”

“A? Huynh không sợ” chết à? Ở cấp của huynh, luyện lại được 5% cũng không dễ đâu.

“Sẽ không đâu, một khi lão bà chết rồi, lão công bỏ chạy liền.” Gia Tử mà muốn trốn thì mười con trâu cũng kéo không lại được.

Sương Vũ khóc cười không được, hỏi: “Lẽ nào huynh không muốn báo thù cho lão bà của mình à?”

“Báo chứ! Huynh quyết định là đời này kiếp này sẽ không bao giờ đi tín ngưỡng ma vương, khiến hấn mất đi một tín đồ anh tuấn đây.”

“Cám ơn huynh à.” Dương Vũ rất không có phong cách nữ nhân thành thực, đập một cước qua.

* * * * *

Đội ngũ hơn một vạn người vội vàng đi tìm chết này được Sinh Diệt mệnh danh là đội Cẩm Tử, Sinh Diệt làm đại tướng chỉ huy, còn Dương Vũ thì phụ trách xử lý tin tức. Trong hơn một vạn người này có một nửa là bang chúng Song Sư, còn lại đều là những người chơi nhiệt huyết cả. Mọi người cùng nhau hô khẩu hiệu ‘không buông bỏ, không buông tha’, bắt đầu tiến về Nhất Tuyến Thiên từ khoảng cách 100 km.

Dọc đường, những thứ linh tinh chặn trước mặt người chơi đều bị dẹp tan cả, những đội du kích chim se sẻ của quân đoàn Địa Ngục vừa gặp người chơi là bị đánh nát ngay, điều này khiến lòng tin của bọn người chơi bành trướng lên một cách chóng mặt.

“Lão bà, muội đổi lại trang bị gia tốc đi, chúng ta chuẩn bị bỏ chạy.”

“Huynh lại biết chuyện gì à?”

“Hồi nãy khi huynh đi cứu Tinh Tinh bất thành, đã bất cẩn biết mười dặm trước mặt chúng ta có một đám phục binh.”

“A? Sao không nói sớm?”

“Huynh là bảo tiêu, không phải là quan tình báo.”

Sương Vũ hung ác hỏi: “Huynh phân ra rõ ràng như vậy à?”

“Cái này gọi là công tư phân minh.” Đường Hoa không sợ đâm uy. Phản à, nhà này ai làm chủ chớ?

“Lão công, cho huynh một nhiệm vụ đây, đi dụ quân định hiện thân đi, có được không?”

“Muội nhờ thì được.” Đường Hoa ngây ngô cười ha ha, từ trong đại đội một mình lao ra, bay đến trên vùng trời của đám phục binh. Ma Đế Vô Thiên thì hăn không dám dùng, mưu sát lão bà là tội nặng đó, sẽ bị phạt quỳ lên tấm ván giặt đồ cho coi.

Lửa đen oanh kích xuống, Đường Hoa sừng sốt lắm, điểm kinh nghiệm thì nhảy lên, nhưng mà đám phục binh lại không chịu lộ diện. Giết được thêm mấy mạng nữa rồi, nhưng bên dưới rừng cây vẫn cứ yên tĩnh như trước.

Đám quần hùng vốn thấy Đường Hoa hiến thân đi dụ phục binh thì rất là bội phục, nhưng sau mấy đòn mà chưa thấy gì, đám này bắt đầu quay sang hỏi nhau: “Người này có bệnh hử?”

“Khó nói lắm, dù sao thì người có tinh thần bình thường chẳng ai dùng pháp thuật nện lung tung xuống rừng cây cả.”

“Ây ây, các người nói xem có phải hăn đang rút dây động rừng không?”

“Đánh rầm, hăn đang khoe cái trâu bò của nhị kiếp cho chúng ta xem thì có.”

“Bày bừa sẽ gặp sét đánh cho coi.”

“Nhỏ giọng chút, hăn về rồi. Coi chừng hăn giết người không chớp mắt đó.”

“Chúng ta nói trong kênh đội ngũ.”

* * * * *

Sương Vũ với Sinh Diệt cùng nhau hỏi: “Phục binh đâu?”

“Vẫn cứ núp.”

“Coi bọn ta là ngốc à?”

Sương Vũ rất bất mãn với lời này của Sinh Diệt: “Ta không coi lão công của ta là ngốc.”

Đường Hoa không để ý tới Sinh Diệt, hắc hắc cười: “Vậy muội có ngoan ngoãn đổi trang bị không?”

“Đổi rồi.”

“Hừ!” Đánh tình mắng yêu... Sinh Diệt hạ lệnh: “Đi tới.”

* * * * *

Song Kiếm nhật báo đưa tin: đại đội đột kích gồm ba vạn người do Hạo Nhiên cầm đầu đã bị yêu ma phương Tây phục kích, tổn thất vô cùng lớn. Sau đó đại đội hơn một vạn người do Sinh Diệt cầm đầu đến cứu viện cho Hạo Nhiên giữa đường cũng gặp phục kích, chỉ có hai người chơi phá vây chạy ra được, những người chơi còn lại toàn bộ chết hết.

“Đó không phải là chúng ta đấy sao?” Đường Hoa cười ha ha, nói với Sương Vũ: “Lão bà, hình như uy tín của muội trong Song Sư không cao nhỉ?”

“Huynh thân là thành viên Song Sư vậy mà không biết à? Hạo Nhiên vì cân bằng tâm lý cho Sinh Diệt, đã để hắn làm phó bang chủ lớn nhất rồi đấy, muội là phó bang chủ thứ hai, cũng tức là khi hai người cùng ở trong đội, thì hắn là người có quyền quyết định.”

“Chắc chắc, bởi vậy lão bà khó chịu lên, dùng một vạn người bôi đen hắn phải không nào?”

“Muội làm gì xấu xa như huynh đâu?” Sương Vũ nói: “Muội đã cố hết sức rồi. Đã hắn không tin lời chúng ta nói, vậy cho dù muội có phản đối hắn cũng không thềm nghe đâu. Sau đó bị tên bại hoại nhà huynh dụ chạy theo này. Đúng rồi, kỹ năng hồi nãy huynh giết truy binh là gì thế, sao diện tích lớn vậy?”

Sương Vũ chạy chậm, nên rất nhanh đã bị bọn yêu ma muốn diệt cỏ tận gốc đuổi kịp, Đường Hoa bèn kéo Sương Vũ vào trong mắt trận, rồi chơi chiêu Ma Đế Vô Thiên ra. Sau khi làm cỏ một đám tiểu binh xong, bày yêu ma phía sau đình chỉ truy kích liền. Chúng cũng có chỉ số thông minh, biết cứ đuổi theo như vậy thì cái giá phải trả sẽ lớn lắm. Đường Hoa trả lời

Sương Vũ: “Kỹ năng mới của Ma giới, Ma Đế Vô Thiên. Trong phạm vi ba trăm mẫu, bất kể là nam nữ già trẻ, đều bao trùm hết, chính là công cụ ăn gian để độ kiếp thứ ba đấy.”

“Công cụ ăn gian à? Sao lại nói vậy?”

“Ở trong thành thị mà nện xuống một nhát, vậy cơ bản sẽ đủ giới hạn công đức của kiếp thứ ba rồi chứ sao nữa.” Người chơi có lẽ chết không nhiều, nhưng với những NPC cấp 10 mà nói, thì chính là một tràng đồ sát đấy.

Trận chiến này chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ mà thôi, có điều từ cái nốt nhạc này, có thể thấy trận chiến giữa loài người và yêu ma không chỉ cần sức mạnh, mà còn cần trí tuệ nữa. Cùng từ đó có thể thấy, trong trận chiến tranh quyền lợi bên trong Song Sư, Sinh Diệt đã từ thượng phong rút xuống hạ phong rồi. Trong trận chiến này, phong độ của Sương Vũ có thể nói là thành thạo điêu luyện.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 245: Hiếu Lâm

Chương 245: Hiếu Lâm

Dư luận điên cuồng cổ xúy, Nhất Kiếm và Song Sư đột ngột hợp tác với Thần Chi Linh Vực, cùng nhau trở thành đầu tàu cho mọi người chơi... Tất cả đều dùng hết các loại thủ đoạn để khiến người chơi liều chết kiềm chân yêu ma phương Tây ở đỉnh núi XX. Thực ra người chơi nào cũng biết kết cục của Trung Nguyên sau khi bị yêu ma quét ngang: đầu tiên là giá hàng tăng vọt, lúc trước đủ tiền ăn tôm hùm thì nay chỉ còn đủ ăn tôm sú, lúc trước đủ tiền ăn tổ yến thì nay chỉ còn đủ để ăn da heo, lúc trước đủ tiền ăn vi cá thì nay chỉ còn đủ để đi ăn miễn... Giá hàng tăng lên, mà thu nhập cũng tăng lên thì còn còn chưa sao, nhưng vấn đề là thu nhập sắp tới sẽ bị thụt đi rất nhiều, mà giá hàng lại còn tăng lên gấp ba nữa!

Tiếp theo là bang hội sẽ không còn các kiến trúc cơ sở, không còn kiến trúc cơ sở nữa thì nghĩa là không làm nhiệm vụ bang hội được, mà không làm nhiệm vụ bang hội được thì nghĩa là sẽ mất đi một nguồn tiền lớn. Tiền trong trò chơi đã càng ngày càng ít rồi, mà bây giờ lại còn phải bỏ ra mấy lần giá cả đi mua đồ ăn, dược phẩm, đồ dùng sinh hoạt và các vật phẩm xa xỉ nữa thì...

Hai điều ấy cực cực kỳ quan trọng đối với người chơi, mà đối với mấy anh đại của các bang hội thì lại càng khủng khiếp nữa: muốn bổ sung lại các kiến trúc cơ sở thì phải bỏ ra một con số khổng lồ, phải gầy dựng hơn một năm cơ nghiệp mới có được quy mô như hiện nay đây. Hơn nữa bang hội lại phải đi lên từ cấp một, mà dựa theo cái giá hàng sau khi bị càn quét, và thù lao khi làm các nhiệm vụ của bang hội cấp một thì thật khiến người ta bi ai lắm. Không có ai làm nhiệm vụ nghĩa là bang hội sẽ không thể thăng cấp được, cũng có nghĩa là không thể mua sắm được nhiều kiến trúc cơ sở hơn.

Cũng giống như khi kháng Nhật vậy. Người coi chuyện người Nhật đến cũng chỉ như đối một chính phủ khác mà thôi. Người Nhật chiếm ruộng vườn của người, người nhịn, bởi vì người còn có thể đi khai hoang. Người Nhật ‘cày’ vợ của người, người cũng nhịn, vì rửa đi là còn có thể xài lại được. Cuối cùng khi người Nhật khiến người không có gì để ăn, thậm chí còn muốn giết người nữa, thì người mới tỉnh ngộ định phản kháng, nhưng lúc này những thứ đáng giá bên người người đều đã mất đi hết rồi. Nếu sớm biết có hậu quả như vậy, nếu sớm đứng lên phản kháng, thì có lẽ những thứ quý giá đó vẫn còn ở bên cạnh người.

So với sự ù lì lúc đó, rõ ràng bọn người chơi hiện giờ đã thông suốt hơn rất nhiều. Đã tương lai phải ăn đất sét trắng qua ngày, vậy chi bằng bây giờ liều chết đi, dù sao thì 24 tiếng đồng hồ cũng mới mất 10% thôi mà. Hai tháng trời một ngày một đêm mới mất đi 6 cấp thôi, không bằng bây giờ nóng máu lên liều cho tới bến cho rồi, ít nhất thì trong tương lai khi không còn đủ tiền mua màn thầu nữa cũng sẽ có thể nói: dù sao ông đây cũng đã từng nỗ lực rồi, bây giờ dù uống nước lạnh cũng thoải mái lắm.

Không thể phủ nhận là vẫn có không hề ít những người chây lì, nhưng trong trăm vạn người chơi vẫn có đến ba - bốn phần chịu phản kháng, nên

yêu ma phương Tây vẫn chưa thể tiến thêm bước nào được. Lại nói, đám yêu ma phương Tây này cũng đúng là lũ đầu đặc thật, cứ nhất định phải băng qua ngọn núi XX này mà vào Trung Nguyên thôi, chứ chẳng may may có ý định đi đường vòng.

Tuy đám yêu ma phương Tây dần dần lấy quân đoàn Địa Ngục làm chủ đạo, hơn nữa đợt sau càng tinh nhuệ hơn đợt trước, nhưng sự phối hợp giữa đám người chơi cũng ngày càng thuần thục hơn. Bang hội nhỏ và những người chơi đơn lẻ phần lớn đều nghe theo mệnh lệnh của các bang hội lớn, đồng thời mọi người cũng lợi dụng những vũ khí, trang bị đạt được sau khi giết chết yêu ma phương Tây để vũ trang cho chính mình. Tăng thêm khả năng trưởng thành đến vô hạn của người chơi, thế là ma cao một thước, đạo cao một trượng, hai bên vẫn còn ở trong trạng thái xấp xỉ nhau.

Nhưng... Nếu chỉ có như vậy thì hoàn toàn không thể hiện ra được cái đề tiện của Ốc Vít rồi.

* * * * *

Phá Toái, Huy Hoàng với lại Đường Hoa cùng tùm tùm nơi Thành Đô để uống rượu. Đương nhiên, cái hội này cũng không thể thiếu được Tôn Minh với tiểu Dâm rồi, tiệc rượu này là tiệc đáp tạ vì hai kỳ đặc san bán chạy vừa rồi. Chủ nhà - Tôn Minh - cũng vô cùng hào phóng, mời cả ca nữ vũ nữ đến trợ hứng luôn.

Phô trương thì có rồi đấy, như mà nói thực thì mấy con người hiện đại ở đây thiệt không có cái hứng thú như quý tộc cổ đại được. Vũ đạo tao nhã là dành cho những người xem cao thượng, chứ bọn mấy người Đường Hoa này thà là được xem trò múa thoát y thấp kém còn hơn, ít nhất thì cũng còn có chút hứng thú để mà xuýt xoa. Mấy nàng ở đây không những thân thể éo quá, mà còn cầm theo cây quạt xấu hổ che mặt nữa, cả ngày trời cũng chỉ nhìn được một nửa mặt thôi, chẳng có cái kích thích kích thiết gì ráo.

Còn cái trò vũ nữ đi phạt rượu thì lại càng không xong hơn. Lần cuối cùng Đường Hoa tiếp xúc với thơ thất tuyệt là hồi còn học trung học, nhớ thì còn nhớ được dăm ba câu đấy, nhưng hỏi tác giả là ai, hẳn đều phang cho Lý Bạch hết. Cứ thế chơi một vòng chẳng thú vị bằng chơi trò đoán số súc sắc nữa là.

Tôn Minh đã phô trương như thế, đám khách nhân cũng không tiện nói cái gì, dù sao thì đây cũng là buổi yến hội do tiền tươi thóc thật tạo nên đấy. Cuối cùng, vì chủ nhân bị mất mặt, nên trò phạt rượu bị cho qua, thay bằng trò ném thẻ vào bình rượu, cả đám cùng thi ném với các vũ nữ, ai thua phải uống rượu.

“Lần sau người đừng có chơi trò này nhé.” Đường Hoa thì thầm với Tôn Minh: “Mất kích thích chết được.”

“Hoa ca, lẽ nào ngài còn tưởng đi dự tiệc đại hội nhân dân là được no bụng đấy phỏng?” Tôn Minh nói: “Tiệc rượu càng cao cấp thì lại càng đói bụng hơn, không thấy mấy nguyên thủ quốc gia đều gầy giống con gà rù cả đó sao? Đều là hậu quả của việc đi viếng thăm nước ngoài cả đấy.”

“Quan trọng là đều là bạn cả, cứ tùy tiện chơi một bàn kha khá món là đủ hào hoa rồi mà.”

“Ta với người đương nhiên không sao cả, nhưng mà với họ thì ta vẫn phải khách khí vài phần, cũng đâu thể luôn dựa vào mặt mũi của người để kiếm ăn chứ?” Tôn Minh nghiêng răng nói: “Tám trăm kim một bữa ăn, người cho là ta thoải mái lắm à? Ta đang tính thăm trong bụng sẽ ăn màn thầu suốt hai tháng coi như bồi thường đấy.”

“Ta đệt, người đưa tám trăm kim cho bọn ta chia nhau, bọn ta còn cảm ơn ngược lại người nữa đó chứ.”

Phá Toái với Huy Hoàng chơi ném thẻ bị thua thảm, mặt như đĩa đám vừa uống rượu vừa hỏi: “Hai người các người đang thì thầm cái gì đấy?”

Đang ngồi trên chiếu mà Đường Hoa với Tôn Minh hành động như vậy là bất lịch sự lắm. Bởi thế Đường Hoa hạ giọng nói với hai người: “Bọn ta đang nghiên cứu xem làm sao để ăn gian.”

“Ha ha...”

Đường Hoa nhìn mỹ nữ đang thi ném thẻ với mọi người, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, nàng đang bị đau mắt đỏ à?” Hai con người của mỹ nữ này đều màu đỏ hết, lẽ nào là người sao Hỏa xuyên thời không đến cổ đại sao?

“Đỏ mắt đâu?” Phá Toái nghi hoặc ngẩng đầu nhìn mỹ nữ này: “Không có mà?”

“Vừa có đấy thôi. Lẽ nào là do ta uống nhiều à?” Đường Hoa sờ sờ cái cằm, nghi hoặc bảo.

“Đệt! Trạng thái trúng độc!” Huy Hoàng kinh hãi cực kỳ: “Chuyện gì thế này? Độc mạnh vậy?”

“A, ta cũng trúng độc.” Phá Toái sững sốt theo.

Đường Hoa vội ném bùa Giám Định ra, quét sơ tin tức rồi gọi Thần Quang bảo tháp ra nện một nhát vào mỹ nữ kia, mỹ nữ bị hóa thành ánh trắng liền. Đường Hoa sững sờ một hồi rồi nói: “Ta choáng, là Hắc Âm thích khách, cấp 60. Mới như thế đã chết, lẽ nào là ‘thối khế sẽ tan’ như người ta hay nói đó hử?”

“Không phải chứ? Ma vương vậy mà chơi trò ám sát dễ tiện như vậy à?”

“Ây, Satan đại ca là người đại diện cho sự ghen tị, vô sỉ, dễ tiện, hạ lưu mà. Lịch sử đã kết luận như vậy rồi, không được phép hoài nghi nhân phẩm của người ta.”

Huy Hoàng buồn bực: “Gia Tử người còn thời gian rảnh mà chọc cười thế à? Loại độc này không có thời gian hạn chế, hơn nữa máu còn tụt ghê gớm lắm.”

Tôn Minh lập tức phân phó ngay: “Tiểu Dâm, ra ngoài đường kéo mấy thầy lang vào.”

Đường Hoa vội bổ sung: “Là người chơi, đừng kéo NPC lang trung đó.”

Phá Toái bổ sung tiếp: “Huyền Nguyệt am.”

* * * * *

Ba mm Huyền Nguyệt am cùng nhau lắc đầu, nàng cầm đầu nói: “Loại độc này bọn ta giải không nổi, chỉ có thể giúp các người mỗi người một kỹ năng Vạn Độc Miễn Dịch thôi, như thế thì trong thời gian một phút sẽ không bị rút máu, các người có thể tranh thủ uống thêm thuốc hồi phục máu. Thời gian làm lạnh của kỹ năng này là hai phút. Còn nữa, các người nhanh nghĩ ra cách gì đó đi, vì lát nữa bọn ta còn có chuyện, không thể canh giữ các người mãi được.”

Tôn Minh tỏ vẻ rất là áy náy: “Để ta liên hệ với đồng môn xem có cách gì không. Thật là xin lỗi hai vị lắm.”

“Vô Biên người đừng để tâm, với lại bọn ta chưa chắc sẽ chết mà.” Văn là Huy Hoàng rộng lượng nhất.

Tiểu Dâm đột nhiên nói: “Mới nhận được tin, chư vị lão đại của ba bang hội lớn khi đang mở hội nghị đã toàn thể trúng độc hết, Hạo Nhiên, Sinh Diệt, Nhất Kiếm Cầu Bại, Thư Sinh, Thăng Giả Vi Vương toàn bộ vì tu vi kém đã không thể chờ đến khi được chữa, chết hết cả rồi. Với lại, yêu ma phương Tây đang bắt đầu tiến công núi XX.”

“Ta choáng, đề tiện như vậy à?” Ngay cả Đường Hoa mà cũng phải cảm thán một câu vậy đấy. Thực ra cái trò phái thích khách này tuyệt đối không phải là trò riêng của ma vương đâu, mấy ngàn năm trước đây ông cố tổ nhà ta cũng đã bắt đầu chơi rồi. Cái câu nói ‘cùng đường lòi chủ thủ’ chính là để nói về chuyện ám sát này đấy, một khi đánh không lại người ta thì sẽ chơi thủ đoạn đề tiện này ra ngay. Đương nhiên, nếu thành công thì là mưu kế, còn nếu thất bại thì sẽ nói là ‘trời không đãi ta’ liền... Còn có trò đề tiện hơn nữa, đó là bắt toàn bộ thân quyến của tướng lĩnh bên địch treo lên trước cửa thành. Ủm, mình hình như là thân quyến của tướng lĩnh bên phe đối đầu với ma vương đấy, không biết có khi nào chúng đến bắt cóc mình không nhỉ? Sương Vũ có vì mình mà phản bội, tạo nên một giai khúc yêu đương trong đau khổ tuyệt thế nhân gian không nhỉ? Đường Hoa thất thần mất rồi...

“Ây, đang nghĩ cái gì đấy?” Tôn Minh nói: “Người có nghe thấy không đấy, hiện giờ ở tiền tuyến chỉ có mình lão bà nhà người đang chỉ huy đại quân kia kìa.”

“Lẽ nào Thần Chi Lĩnh Vực chỉ có mỗi một tên Thăng Giả Vi Vương sao?”

“Vừa khéo Phi Thường Kiếm đang độ kiếp thứ hai, Mông Mông với Thăng Giả Vi Hậu đều đi cổ vũ hết rồi.” Thân là phóng viên, tiểu Dâm khá là chuyên nghiệp, chuyện trên trời hẳn biết một nửa, chuyện dưới đất hẳn biết bảy phần, chuyện lùm xùm hẳn biết hết ráo.

“Độ kiếp ở chỗ nào?” Trong mắt Đường Hoa bốc lên ánh kim.

“Ngay vùng ngoại ô Thành Đô đó.”

“Ta đi làm công vụ trước rồi mới chi viện lão bà sau.” Đường Hoa nói với Huy Hoàng và Phá Toái: “Các người nhất định phải chịu đựng được đó, nếu chịu không nổi thì ta sẽ đốt nhiều tiền giấy cho các người.”

“Đi chết đi...” Phá Toái lập tức chĩa ngón giữa ra. Phá Toái đã gọi lão bà hẳn tới rồi, Nhược Hân là đệ tử Huyền Nguyệt am, nhờ nàng mang hai người bạn nào đó đến giúp thì ổn hơn, chứ cứ làm phiền người xa lạ như vậy thì ngại lắm. Lý do chính là vì ba mm này không những tính khí không ngon lành, mà diện mạo cũng không ngon nữa. Vô Biên chết toi, có mời thầy thuốc cũng sáng con mắt lên chút chút, theo nghiên cứu thì thời gian khôi phục bệnh tật có liên quan tới giới tính và dung mạo của thầy thuốc chủ trì đấy.

* * * * *

Đường Hoa sáng ngời ngời... Không đúng, là đen thùi lùi xuất hiện ở hiện trường độ kiếp. Điều này khiến cho hơn trăm người ở đây thắc mắc vô cùng, đâu có nghe ai nói Phi Thường có giao tình gì với người này đâu chứ? Có điều người đến thì là khách, Thăng Giả Vi Hậu thân là lãnh đạo cao nhất nơi đây bèn lập tức ra nghênh đón ngay: “Gia Tử...” Nói đến đây nàng ta không biết nói gì thêm nữa. Hoan nghênh, hay là hỏi thăng ‘người đến đây làm gì’ sao? Hình như đều không thích hợp cả.

Nhưng Mông Mông thì lại không cần cân nhắc, đi lên ngay: “Người tới đây làm gì?” Hình như trong câu nói có chứa một chút u buồn và bức dọc của thiếu nữ.

Đại tỷ à, khi đó đúng là ta có trộm đồ của ngài, nhưng bốn Gia Tử đây cùng lắm là một tên tặc trộm đồ, chứ tuyệt đối không phải là tặc trộm hoa châu, đâu cần phải thấy ta thì làm ra cái bộ dạng này chứ? Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, kỳ quái, Táng Ái thế mà không tham dự một diễn lễ quan trọng như thế này cả? Hắn bèn hào phóng lấy ra quan bài: “Bốn quan phụng mệnh của đại ma tôn, xử lý mười tên người phạm muốn thành tiên. Đại ma tôn còn nói, nếu Phi Thường Kiềm chấp nhận bỏ sáng theo tối, thì chuyện trước kia không truy cứu, lại còn tặng cho một ngôi nhà ma nữa.”

Phi Thường Kiềm - đang đứng trong kiếp trận - tức giận bừng bừng lên tiếng: “Đông Phương Gia Tử, ta có thù với người à, người khác sao không

đánh mà lại chỉ tìm tới ta?”

“Ừm... Bốn quan rong ruổi suốt ba ngày, mới chỉ phát hiện được có mình người đang độ kiếp thôi.” Đường Hoa vẫn cảm thấy chút ngượng ngùng, bèn dùng giọng điệu thương lượng: “Thực ra người xem lại tình hình hiện giờ của người đi, mười phần có tám, chín là không qua được rồi, sao không sẵn tiện giúp ta chứ?”

“Có thể thương lượng được không?” Thằng Giả Vi Hậu biết tên này thích trò thương lượng lắm.

“Bốn quan có phẩm đức.”

“Vậy tức là muốn đánh phải không?” Thằng Giả Vi Hậu phất tay một cái, hơn trăm người chơi ở đây cùng vây lấy Đường Hoa đang ở giữa không trung liền.

“Đừng nên trách bốn Gia Tử quá thẳng thắn nhé.” Đường Hoa cười ha ha: “Các người có tụ lại với nhau cũng chẳng bỏ nhét kẽ răng đâu.” Có một tên duy nhất có chút nguy hiểm thì lại đang độ kiếp mất rồi, một chọi một trăm mà một phút xong xuôi thì còn là giữ mặt mũi cho người ta nữa đó. Ha, còn có hơn chục tên còn chưa đến cấp 50 nữa kìa! Cũng bởi vì như thế, nên Đường Hoa vẫn còn có chút do dự, dù sao kiểu này cũng đúng là khi dễ người ta lắm mà. Mà không chỉ khi dễ người ta đâu, mà còn là xúc phạm tới tự tôn của người ta nữa.

Thằng Giả Vi Hậu sao không biết lời Đường Hoa nói là thật chứ, người nơi đây phần lớn đều đã bị thiên kiếp xử qua một lần rồi, non nửa trong đây còn chưa độ kiếp thứ nhất nữa, một nửa còn lại thì đánh người ta cơ hồ đều miss hết. Bởi vậy nàng cũng không dám hạ lệnh lao vào đánh...

“Cẩn thận đó!” Đường Hoa chỉ vào Phi Thường Kiếm. Thằng Giả Vi Hậu nhìn lại mà kinh hãi cực kỳ, Phi Thường Kiếm đang liên tục bị trúng sét, dù có điên cuồng uống thuốc cũng bổ sung không nổi mức tiêu hao, máu cứ luôn nhấp nhô mức 10% trở lại. Đường Hoa kêu “chặc chặt” một tiếng: “Người cứ chuyên tâm độ kiếp đi, đừng có luôn trừng mắt nhìn ta mãi, thầy giáo vẫn dạy là đừng có phân tâm khi làm việc mà.”

“Gia Tử, huynh đang làm gì đó?” Một tin nhắn chọt bay đến.

Đường Hoa lôi tin nhắn ra xem, đậm xanh, thế mà có người mắng vốn kìa! Đây là tin nhắn do Sương Vũ nhắn tới, dù nàng đang rất là bận rộn. Đường Hoa trả lời: “Làm nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?”

“Huấn luyện chính nghĩa và bóng tối.”

“Đừng giết Phi Thường Kiếm, người ta tốt xấu gì hiện giờ cũng là nhân vật thủ lĩnh đó.”

“Lão bà, chuyện công tác của lão công, muội đừng có nhúng tay vào có được hay không?”

“Không được!”

“Vậy muội chịu trách nhiệm tìm mười người độ tiên kiếp thứ hai cho huynh giết nhé?”

“Hiện giờ muội không rảnh nói chuyện với huynh, huynh đừng có làm xằng bậy đó.” Sương Vũ cúp bảng tin. Có thể thấy nàng đúng thật là đang bận lắm lắm.

“Đâm thọc mách lẻo.” Đường Hoa xoay người giận dữ nói: “Năm nghìn kim mua cái mạng của hần, đưa thì đưa, không đưa thì ông đây lấy mạng xong chạy lấy người đấy.”

Thắng Giả Vi Hựu: “Đông Phương Gia Tử, người đừng có cậy thế khinh người.”

“Năm nghìn lần thứ nhất.” Khinh thì khinh, chẳng phải các người cậy ta có một mụ lão bà nhiều chuyện đó sao? “Năm nghìn kim lần thứ hai.”

“Ba nghìn.” Mông Mông nghiêng răng.

“Được!” Nhận ngân phiếu xong, Đường Hoa lập tức chạy lấy người ngay. Cho dù chỉ đưa có một ngàn đi nữa, thực ra cũng không phải là không thể cân nhắc được đâu. Nhưng người cứ nhất quyết đưa ta ba ngàn, vậy bốn Gia Tử không có lý gì mà không nhận cả.

* * * * *

“Tức chết ta rồi.” Mông Mông dậm chân: “Tên bại hoại này chỉ biết ức hiếp người khác, hần quả thực không phải là người mà.”

“Thực ra vậy cũng tốt rồi, dù sao người ta cũng có nhiệm vụ mà.” Thắng Giả Vi Hựu rõ ràng là biết điều hơn. Trong rất nhiều các trò võng du

đều có những nhiệm vụ bắt buộc người chơi căn xé lẫn nhau như vậy, chẳng hạn như một là bảo tiêu, còn một là cướp tiêu vậy. Thăng Giả Vi Hậu an ủi: “Của đi thay người thôi mà.”

Mông Mông rất khó chịu, hỏi: “Tỷ nói xem, trên đời này còn có ai tệ hại hơn hẳn nữa không?”

“Có, chính là bốn nhân đây!” Một người che mặt bay ra, đưa tay là gọi tới một đồng lửa đen oanh tạc Phi Thường Kiếm đang độ kiếp liên. Phi Thường Kiếm đáng thương chưa kịp hiểu ra sự tình thì bởi vì máu không còn bao nhiêu, đã bị lửa đen tạc chết.

“Người...” Mông Mông với Thăng Giả Vi Hậu tức giận bưng bưng. Có làm không vậy, y phục còn chưa thềm đổi, cầm tiền xong chỉ cần che mặt lại là chạy đến giết người thế này à?

“Ta không phải là Đông Phương Gia Tử. Cảm ơn, bái bai!”

“Xử lý hẳn!”

“Oa ha ha ha ha...” Người che mặt phất tay một cái, đã ở ngoài ngàn dặm rồi. Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu, cái này người ta gọi là ‘ngẫu’ đấy.

* * * * *

“Lão bà, huynh đến trợ trận đây.” Đường Hoa - đen thùi lùi - xuất hiện ở bên cạnh Sương Vũ: “Có mệt không? Có muốn huynh lột quýt cho muội ăn không? Huynh cố ý mua cháo thịt nạc nấm hương mà muội thích ăn nhất đây.”

“Huynh vẫn cứ giết Phi Thường Kiếm à?”

“Nói bậy. Huynh lấy ba nghìn kim của họ là đi mất rồi.”

“Huynh lừa kẻ đần à? Khắp Song Kiếm chỉ mỗi mình huynh có khí đen bốc lên thôi.”

“Lẽ nào Sát Phá Lang đã độ kiếp thành công à?” Đường Hoa gãi gãi đầu.

“Độ cái đầu huynh. Nói, phải huynh làm không?”

“Không phải.” Đường Hoa kiên nghị nói: “Là một người che mặt làm.”

“Được, vậy muội hỏi huynh, có phải là một người che mặt tên Đông Phương Gia Tử làm không?”

“Vấn đề này bốn bị cáo từ chối trả lời. Nếu còn vấn đề nào khác nữa, xin hỏi luật sư của ta.” Đường Hoa bay qua bóp vai cho Sương Vũ, nói: “Lão bà, muội cũng đừng quản nhiều như vậy nữa. Vốn huynh đang do dự xem có nên giết hẳn hay không đấy, không ngờ họ lại dám đâm thọc mách lẻo làm phiền đến lão nhân gia ngài, bởi vậy huynh lấy tiền rồi xử bọn họ luôn chứ sao.”

“Ai nói là họ mách lẻo với muội?”

Đường Hoa sừng sốt: “Vậy làm sao muội biết?”

“Huy Hoàng nói với muội đấy, nói là huynh đang có nhiệm vụ, mười phần có tám chín là đi giết Phi Thường Kiếm.”

“Điều ấy vượt ra khỏi dự kiến của bốn Gia Tử...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh, đúng là rất có khả năng do Huy Hoàng nói thật.

“Thế nào đây, bây giờ tính sao nào?”

Đường Hoa nói: “Huynh vẫn cứ thắc mắc vì sao không có ai xui xẻo hơn Sát Phá Lang đấy, thì ra là ẩn giấu sâu như thế này đây. Tiểu Lang à, hóa ra người không phải là kẻ xui nhất đâu. Lão bà, huynh lập tức báo cho Sát Phá Lang cái tin tốt lành này ngay, muội chờ huynh nhé.”

“Đứng lại.” Sương Vũ đau đầu lắm, tên Đường Hoa này hoàn toàn là cùi không sợ lở mả, vừa bóp vai cho mình lại vừa mỉm cười thế này, khác nào ý bảo rằng ‘oan ức cho hẳn thì đã sao’ chứ? “Lẽ nào huynh không có một chút áy náy nào sao?”

“Có chứ!” Đường Hoa thành khẩn nói: “Nói thật, vừa nghe bảo rằng không phải họ mách lẻo, trong lòng huynh đúng thực là có một chút áy náy.”

“A?”

“Nhưng hiện giờ thì hết rồi.” Đường Hoa nhún vai: “Chuyện này huynh cũng không có cách khác nào cả, áy náy đến nhanh, đi cũng nhanh. Muội cũng đâu thể nào bắt huynh kêu nó quay lại đâu phải không nào? Lão bà thân ái, hiện giờ huynh hỏi muội, muội có thấy áy náy không?”

“Muội có gì phải áy náy chứ?”

“Nếu không phải do cái tin nhảm của muội, thì xác suất tử vong của Phi Thường Kiếm chỉ có năm - năm mà thôi. Mà bởi vì muội nhảm tin, cho nên

không những xác suất tử vong của hắc lên đến 100%, mà còn phải mất thêm ba ngàn kim nữa. Muội sẽ không thể nào không biết rằng sau khi lão công đây nhận được tin nhắn của muội, sẽ không chỉ xử lý họ, mà biết đâu còn xử lý họ một cách lộng lộng lẫy lẫy đấy phải không?” Đường Hoa bắt đầu dấm lưng: “Thực ra lão bà mới là hung thủ giết người đấy.”

“...” Sương Vũ cười khố. Nàng đâu thể nào không biết một khi mình nhắn tin cho Đường Hoa, vậy cũng tương đương với kích thích Đường Hoa đi giết người đâu chứ? Nhưng chẳng phải do đang bận rộn quá đó sao? Trong lúc đại loạn thế này, mình vừa phải ổn định lòng người, lại còn phải lập tức chỉ huy hơn mười tên đầu lĩnh đi dẫn dắt người chơi chống cự sự xâm lược của yêu ma phương Tây nữa, mình làm sao bận tâm nổi đây?

“Bởi vậy, chúng ta không cần phải nghĩ nữa. Huynh cũng vì công việc mà thôi. Muội cũng biết đấy, nếu muội là một bà chủ mà lão công của muội chỉ tay quẹt chân với công việc của muội, muội cũng khó chịu phải không nào? Dù sao thì nếu họ tìm tới muội, muội cứ bảo họ đi tìm huynh là được.” Đường Hoa nói: “Lại nói, bọn họ không giải thích rõ ràng thì là lỗi của họ, trách sao được chúng ta nhỉ?”

“Huynh lợi hại lắm, đổ cái sai lên đầu người khác như thế đây. Huynh không chịu nghĩ là mình phải xin lỗi à?”

“Kẻ mạnh thì không cần phải giải thích.” Đường Hoa gồng lên khoe cơ: “Được rồi, huynh cho muội một đáp án vừa lòng vậy. Muốn trách, thì trách bọn họ quá hung hăng càn quấy mà thôi. Muội xem xem, ai độ kiếp mà không phải chạy về môn phái hay là tìm chốn thâm sơn cùng cốc chứ? Hắc lại bày bừa ở chốn Thành Đô thế này, lẽ nào coi bốn ma đây là dân ăn cơm không đấy à?”

“Được rồi được rồi.” Sương Vũ than một hơi. Nàng hiểu rõ Đường Hoa lắm, bắt tên này đi xin lỗi rồi trả lại ba ngàn kim kia thì hắc thà chết cũng không làm đâu. Nếu bức hắc nóng lên, chỉ sợ sẽ còn làm ra chuyện tệ hại hơn đây nhiều. Còn tự mình thay hắc xin lỗi rồi trả lại tiền thì cũng đừng có nghĩ đến làm chi, cam đoan nếu mà biết thì tên này sẽ khùng liền, rồi sẽ đem hết toàn bộ tinh lực vào việc tính kế Thần Chi Linh Vực cho coi.

Người này có độ nguy hiểm cực cao, năng lực phá hoại lại là cấp S, bởi vậy tình hình hiện nay đã tốt lắm, tốt lắm rồi...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 246: Chiến dịch

Chương 246: Chiến dịch

Trận chiến kịch liệt nơi núi XX vẫn diễn ra như cũ. Lần này quân đoàn Địa Ngục đã đổ mắt lên rồi, không bắn khoản gì đến vốn liếng mà liên tục dốc hết binh lực bổ sung ba ngày vào trong chiến trường. Lúc này đám người chơi cũng đã giết đến đỏ mắt luôn, cũng không cần ai đứng ra lãnh đạo nữa, cứ mấy người hoặc mấy chục người túm tụm với nhau, gặp được đứa nào là cắn đứa đó.

Trên bầu trời, dưới mặt đất, trong mặt nước, mọi trận chiến đều là trong người có ta, trong ta có người cả. Lần này yêu ma phương Tây đã xuất động toàn binh lực, BOSS cũng không hề ít, ví dụ như tên Khổng Lồ Một Mắt mà Đường Hoa đang đánh này vậy. Tên này lực phòng ngự siêu mạnh, những người chơi chung quanh chẳng ai phá được lớp phòng ngự của hắn hết, nên đã bị đoàn quân do tên khổng lồ này suất lĩnh thọc sâu vào trong biên cảnh. Với đám quái vật hiện giờ, một khi người phá không nổi lớp phòng ngự của chúng mà chỉ cưỡng chế đánh 1 máu, thì với tốc độ hồi máu của bản thân, chúng hoàn toàn có thể đỡ nổi mấy ngàn người cùng quần ẩu.

Trong lúc nguy nan, Đường Hoa bị Sương Vũ nhấn tâm phách ra ngoài. Ai bảo lực công kích của hắn cao nhất chứ. Đối với yêu cầu kiểu này của lão bà mình, nào giờ Đường Hoa chưa bao giờ cự tuyệt cả, nhưng một khi đối mặt rồi mới biết tên ấy không dễ đối phó chút nào. Cận chiến thì không nói rồi, trong tay người ta có một cây gậy thật lớn, cơ bản là quét trúng sẽ chết ngay, còn đánh xa thì người ta cũng có cách, con mắt duy nhất to tổ bố trên mặt kia có thể bắn ra pháp thuật các hệ. Nếu chỉ thuần pháp thuật thôi

còn đỡ, đằng này trong số những pháp thuật nó có thể đánh ra còn có chứa các kỹ năng khống chế hoặc kỹ năng gây thương tổn liên tục nữa!

Đường Hoa đã trúng đòn rồi, cũng còn may đa số các pháp thuật của tên khổng lồ này đều đánh theo đường thẳng hết đấy, chứ nếu là đánh theo diện tích thì chắc Đường Hoa đã sớm chạy mất rồi.

Tên khổng lồ này không dễ đối phó, mà Đường Hoa cũng chẳng dễ ăn chút nào. Đường Hoa công mạnh tốc độ nhanh, người khổng lồ thì công mạnh phòng ngự cao, cho nên hai người bắt đầu chơi trò dây dưa giữa không trung. Đường Hoa hạ được tên khổng lồ này chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng một khi bắt cần một cái, sẽ có khả năng chuyển thắng thành bại liền. Vấn đề là trong suốt hai tiếng đồng hồ chiến đấu liên tục, sẽ rất khó có thể cần thận mãi được.

Nhược điểm lớn nhất của Đường Hoa chính là toàn bộ các phép thuật của hắn đều thuộc dạng gây tổn thương liên tục cả, chỉ cần không bị ngắt ngang thì mạnh mẽ vô cùng, nhưng nếu phải vừa đánh vừa chạy giữ mạng thì phải có tính nhẫn nại thật tốt. Sương Vũ tuy nhận được báo cáo của Đường Hoa, nhưng trong tay nàng lại không có vị tướng nào để mà phái ra cả. Có mấy tên cao thủ nhị kiếp thì Phong Vân Nộ còn đang đi dạo trên Thiên cung, Huy Hoàng đang giúp Phong Vân Nộ điều tra vụ Táng Ái, Phá Toái thì vì lâu ngày không ở bên cạnh Nhược Hân nên trong lòng áy náy, đang ở nơi nào đó ngắm trăng ngắm hoa, anh anh em em rồi.

Thời gian vừa rồi chỉ cần là cao thủ có hạng đều đã bị Hắc Ám thích khách tập kích hết. Tuy cao thủ không thể đại diện cho sự thắng lợi của một màn chiến tranh, nhưng họ lại đại biểu cho sự thắng lợi trong cục bộ. Lúc này Sương Vũ cũng biết Đường Hoa đang cố gắng cực khổ lắm, đặc biệt là sau khi nhận được tin bà con của tên Khổng Lồ Một Mắt này - tức là Người Khổng Lồ Trăm Mắt - đang đẹp ra một con đường, nhắm thẳng hướng Khổng Lồ Một Mắt mà tiến.

* * * * *

Theo truyền thuyết, Người Khổng Lồ Trăm Mắt là thuộc hạ của Hera, trong đó nói rất rõ rằng hắn không những miễn nhiệm với toàn bộ mọi kỹ năng khống chế, mà hắn còn có khả năng giúp đồng bọn xua đi trạng thái

khống chế nữa. Càng đáng sợ hơn, bản thân Người Khống Lò Trăm Mắt lại còn có cả năng lực mê hoặc nữa. Theo truyền thuyết, lão bà của Zeus đã móc những con mắt của tên này ra gắn lên đuôi của chim công, cho nên chim công mới có cái đuôi đẹp đến thế.

Đường Hoa vì không quan sát kỹ nên bị mê hoặc, thân thể không khống chế được bay về phía cây gậy lớn của Người Khống Lò Một Mắt. Trong thời khắc mấu chốt, vận may mà có một đệ tử Huyền Nguyệt am ở gần đó phát hiện ra, nàng bèn thi triển chiêu Lăng Tích Thiên Nhai - có công dịch miễn dịch với pháp thuật mê hoặc - cho Đường Hoa liền. Pháp thuật này cũng là một loại pháp thuật đặc thù hiếm có, bất cứ thứ pháp thuật khống chế gì nó cũng giải được hết, nhưng thời gian làm mát lại quá dài : 10 phút, trong khi thời gian hữu hiệu chỉ có 1 phút mà thôi.

Tuy có mm Huyền Nguyệt am này toàn lực hỗ trợ, nhưng bởi vì phải phòng ngự và né tránh bị mê hoặc, nên Đường Hoa vẫn rơi xuống thế hạ phong. Lúc này Một Mắt đã mất máu bảy phần mười rồi, nếu bỏ qua nó mà toàn lực tấn công Trăm Mắt thì cho dù có thể giải quyết được Trăm Mắt đi nữa, ống máu của Một Mắt cũng sẽ hồi đầy.

Trong thời khắc bất đắc dĩ như thế, rốt cục Đường Hoa cũng phải bứt nút, hắn xoay người quát lên: “Sát Phá Lang, con mẹ nó người còn không ra tay à?”

“Đệt! Thế mà người cũng biết à?” Cách chỗ Đường Hoa không xa là đám người chơi đang kéo co với bầy khống lồ, trong đó có một người chơi lấy mặt nạ từ trên mặt mình xuống, lộ ra khuôn mặt thật của mình: Sát Phá Lang. Sát Phá Lang dĩ nhiên không phải là hoàng tử kín tiếng rồi, hắn đang làm nghề nghiệp thành thạo nhất của mình: cướp BOSS. Lần này hắn nhắm thẳng vào Đường Hoa, nhưng không ngờ người ta đã sớm nhận ra hắn rồi.

Coi như người may mắn đấy. Đường Hoa hận lắm. Nhãi nhép, ta liếc sơ đã biết đó là người rồi, vốn định đào sẵn cái hố bẫy cho người nhảy vào, nhưng không ngờ lại bị hai tên BOSS bức tới đường cùng, đành phải nhờ tới người thôi.

“Sao người biết là ta?” Sát Phá Lang quần nhau với Một Mắt, trong lòng tò mò lắm lắm. Mình không phải loài ngựa, đâu thể nào lại để lại dấu

chân rõ như thế được?

“Muốn biết thì đến đồn tên Trăm Mắt này đi, ta tới giải quyết Một Mắt.” Bà nội, công sức từ đầu tới giờ coi như mất sạch rồi, lại khiến tên nhãi này kiếm lời được. Trong lòng Đường Hoa khó chịu lắm.

“Ừm... Coi như ta không có hỏi.”

“Cho người ghen chết.” Thằng nhãi này thế mà giờ biết học khôn ra rồi đấy, không dễ dụ nữa. Việc này càng khiến Đường Hoa khó chịu hơn.

“Tự người đã nói rằng phải nhớ kỹ cái ân của người khác, chứ không phải nhớ kỹ cái tệ của người khác mà. Hiện giờ người hẳn phải cảm kích vì ta đã giúp người chống lại một con BOSS mới đúng chứ?”

“Người không biết rằng ta luôn là một người khoan dung cho bản thân sao?” Đường Hoa nói một cách nghiêm chính. Nam nhân là phải biết tốt hơn một chút đối với mình.

Sát Phá Lang hỏi: “Người nói ta đến đồn, người sẽ không dè tiện lát nữa cướp Một Mắt đó chứ?”

“Bốn Gia Tử không làm cái trò hạ cấp như người.”

“Xì!”

Tuy Sát Phá Lang chưa độ kiếp thứ hai, nhưng cũng được coi là quán quân giữa bảy nhất kiếp, cộng thêm thanh thần binh thất giai biến thái mỗi tiếng đồng hồ có ba lượt kiếm nộ trong tay, hẳn đối phó với Một Mắt khá là thông thả. Bên Đường Hoa thì khỏi cần phải nói rồi, chém Trăm Mắt không khác gì thái dưa chặt rau cải, càng huống chi sau lưng còn có cái đuôi nhỏ Huyền Nguyệt am kia, đồng thời mm này lại còn khá là chuyên nghiệp nữa. Tính đi tính lại, hẳn sẽ làm lật được BOSS trước Sát Phá Lang.

Biết như vậy, Sát Phá Lang khó chịu lắm, bèn bắt đầu lảm nhảm: “Tìm bà hai rồi à?”

“Nam nhân thất tình tuy đáng để đồng tình, nhưng hy vọng người đừng có nên ghen tị ta.”

“Hừ! Mặc Tình đâu?”

“Không nói người biết.” Có ngon người cắn ta đi này.

“Người đã nói với nàng cái gì, vì sao nàng lại kéo ta vào danh sách đen?”

“Không nói người biết.”

“Người châm ngòi ly gián, có phải là người nữa không?”

“Không nói người biết.”

“...” Sát Phá Lang nghiêng răng cắn hận. Nếu như hiện giờ có thể được, thì mình sẽ bắt chấp liên thủ với hai con BOSS ở đây tiêu diệt tên sâu bọ nhân gian kia liền.

“Đậu xanh, từ lúc nào người vào bang Song Sư rồi thế?” Đường Hoa vô ý trông thấy huy chương ở trước ngực Sát Phá Lang, bèn sững sốt vô cùng.

“Không nói người biết.”

“...” Tiểu nhân, thật đúng là tiểu nhân! Người không nói thì ta sẽ hỏi lão bà nhà ta vậy. Đường Hoa bèn nhắn tin: “Hú lão bà.”

“Có!”

“Muội hẳn phải trả lời ‘lão công, có muội đây’ mới đúng chứ.”

“Huynh tởm quá đi.”

“Phu thê với nhau nói vài lời đường mật có gì ghê gớm chứ?”

“Vậy cũng phải xem là đang ở chỗ nào, đúng không?”

“Lại phân ra là ở phòng ngủ hay ở phòng khách nữa à?”

* * * * *

Mười phút sau, Sương Vũ hỏi: “Đúng rồi, huynh tìm muội có chuyện gì thế?”

“Chuyện gì nhỉ?” Đường Hoa gãi đầu, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Quên rồi.” Chủ đề đi lạc quá rồi, cũng không thể trách ở mình được. Nhưng mình tìm nàng có chuyện gì ấy nhỉ?

“Huynh quên rồi cũng không sao, nhưng muội lại có một chuyện đang định hỏi huynh đây. Muội nghe nói có một nữ sinh suốt một tiếng đồng hồ rồi vẫn luôn hồi máu, tăng trạng thái cho huynh đó.”

“Đúng vậy!”

“Huynh... Lẽ nào không có suy nghĩ gì à?”

“Lão bà đừng nói lại với người khác nhé, huynh hoài nghi rằng nàng ta đang muốn huynh tổ đội để cướp BOSS của huynh đấy.”

Sương Vũ gõ một nhát vào đầu mình. Mình thực là tiểu nhân quá rồi, thế mà lại đi hoài nghi cái lão công cực đoan kia có nữ nhân khác bên ngoài

kia đấy. Từ câu nói ấy là có thể thấy rõ lắm, tên chết tiệt này trước tới giờ luôn thất bại trong chuyện tình cảm là có lý do cả đấy. Lý do chỉ có một mà thôi: người ta dùng bụng tiểu nhân đi đo dạ quân tử là đã quá đáng lắm rồi, mà tên này lại là dùng tâm cẩn thận đi đo bụng nử tử, hơn nữa đây còn là một nữ sinh xinh đẹp đã kiên trì bền bỉ bổ cấp suốt một tiếng đồng hồ cho hản đó. Sương Vũ bèn nhả tin: “Muội Muội, muội có thể trở về được rồi, đừng để ý đến tên Gia Tử chết tiệt kia nữa.” Trong tay không có ai khác để phái đi, nàng bèn phái một đệ tử Huyền Nguyệt am đi ra ‘tận nhân sự’ luôn.

Muội Muội hỏi lại: “Muội vô tư làm hậu cần cho hản như thế, lại không hề có một câu nào quấy rầy đến hản, lẽ nào một tiếng đồng hồ này hản không có chút cảm động nào sao?”

“Không những không cảm động không động tâm, mà người ta còn hoài nghi muội ham muốn BOSS của người ta nữa kìa. Mạn thí nghiệm này của muội thất bại quá rồi.”

“Hừ, hản không phải là nam nhân.”

“Nha đầu chết tiệt, nói người khác như thế đấy hử? Mau trở lại đây đi, coi chừng trước khi BOSS chết thì muội đã chết rồi đấy.”

“Sẽ không khoa trương như vậy chứ?”

“Đúng là khoa trương như vậy đấy, hơn nữa muội có khả năng sẽ chết một cách không rõ ràng cho coi.”

“Muội không tin. Lẽ nào muội không có chút xiu hấp dẫn nào sao?”

* * * * *

“Mỹ nữ, không có việc gì nữa rồi, tự ta có thể xử nó được, người đi giúp người cần phải giúp đi.” Trăm Mắt sắp chết rồi, nên Đường Hoa bắt đầu uyển chuyển hạ lệnh trực khách. Con BOSS này tuy mỹ nữ kia không đánh, tuy cũng có ba nguyên tắc lớn, nhưng rủi đâu người ta lại thuộc một nhóm với Sát Phá Lang, thừa dịp mình không phòng ngừa mà chơi xỏ mình một võ thì biết làm sao chứ?

Nam nhân chết tiệt, ăn xong là chùi mép hết thấy, ngay điểm kinh nghiệm cũng không cho mình ăn ké cơ đấy. Tuy ba nguyên tắc rớt đồ không có cái nào dính tới Muội Muội này, nhưng chuyện phân phối điểm kinh nghiệm là dựa vào giá trị cừu hận, nàng cũng sẽ được ké. Đương nhiên nếu

là người cùng một đội thì sẽ được chia đều. Điểm kinh nghiệm của BOSS cao là điều mà ai cũng biết, nhưng chủ yếu là hao thời gian lâu nên không hiệu suất, thành ra ít người tận dụng mà thôi. Hiện giờ mình đã cố gắng đến hơn một tiếng đồng hồ rồi, thế mà tên nhãi này lại đuổi mình đi đấy! Muội Muội không hé răng lời nào, làm như không nghe thấy, chỉ tiếp tục bổ cấp cho Đường Hoa thôi.

Đậu xanh, chắc chắn là cùng một giuộc đấy. Đường Hoa nhìn thấy Sát Phá Lang thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt trêu tức qua mà trong lòng ‘phiêu’ lắm. Nói thực, mặt đối mặt thì hắn không hề sợ Sát Phá Lang, nhưng nếu Sát Phá Lang vận dụng liên tục ba lượt kiếm nộ đánh lén hắn thì hắn thật sự ăn không vô đâu. Hơn nữa Sát Phá Lang lại là dân chuyên nghiệp cướp BOSS, biết xem thời gian tử vong của BOSS nữa. Đường Hoa có bùa Giám Định đương nhiên có thể trông thấy ống máu của BOSS, nhưng ống máu thì quá ngắn mà sinh mệnh thì quá cao, cho nên nhìn thấy một chút máu cuối cùng trên ống đó, nhưng có khả năng phải đánh đến mười phút mới giết được, mà cũng có khả năng chỉ cần một phút là xong, khó đoán vô cùng. Hơn nữa rất nhiều con BOSS khi ống máu tụt tới một mức độ nào đó, lực phòng ngự hoặc chỉ số nào đó sẽ được tăng thêm, cho nên thứ duy nhất để làm căn cứ phán đoán một cách chính xác chính là phản ứng của BOSS, phải biết xem thân thể nó sẽ xuất hiện những biến hóa như thế nào.

Bởi những suy nghĩ của cái tâm tiểu nhân đó... Nên Muội Muội đã chết. Y như lời Sương Vũ nói vậy, Muội Muội chết rất là không rõ ràng. Nàng có thể chắc chắn rằng Đường Hoa và Trăm Mắt không hề có bất cứ động tác dư thừa nào cả, thế nhưng nàng vẫn cứ chết rồi...

Sát Phá Lang chìa ngón cái ra: “Người ác hơn ta đấy.”

Đường Hoa khiêm tốn: “Đâu có đâu có. Chưa có ác bằng người mà.”

“Ta chủ yếu là bội phục người có thể lợi dụng BOSS của ta để giết người thôi.”

“Tên Một Mắt của người ta đã đánh lâu vậy, lúc nào hắn dùng kỹ năng gì lại còn không rõ ràng được sao?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Cũng không biết là do chỉ số thông minh của bốn Gia Tử đây quá cao, hay là chỉ số thông minh của người quá thấp nữa.”

“Hừ!”

“Kết thúc.” Người Khổng Lồ Trăm Mắt bị hóa thành ánh trắng. Trừ một ít tài liệu có phần hiểm thấy ra, nó còn rớt một quyển sách kỹ năng nữa. Đường Hoa hiếu kỳ lật ra xem, rồi buồn bực vô cùng. Kỹ năng này tên là Vết Tích Mê Muội. ‘Mê muội’ có thể nói là thứ cực cực ác độc trong số mọi pháp thuật khổng chế. Mê man thì đánh một cái là tỉnh, hóa đá thì gia tăng lực phòng ngự giúp người ta, thậm chí là miễn nhiễm với các kỹ năng tấn công nữa, cho dù là mê hoặc thì ít nhất cũng còn thấy được sự tỉnh phát sinh trước mắt. Chỉ có cái mê muội này là ác nhất, tương đương với việc người bị hôn mê vậy, mà hôn mê là sẽ không có bất kỳ sức phản kháng nào, ngay cả khi y phục bị lột ra sạch sẽ cũng không hề hay biết. Cho dù trong trò chơi sẽ nhân đạo hơn, chỉ khiến người bị mê muội có vài giây, nhưng loại kỹ năng khổng chế ác độc như thế cũng chỉ có một số vô cùng ít BOSS có được.

Điều mà Đường Hoa buồn bực chính là, cái Vết Tích Mê Muội này không phải sử dụng với người khác, mà là sử dụng cho bản thân! Sau khi sử dụng, mình sẽ bị mê muội một phút mười lăm giây, được ở trong trạng thái vô địch một phút.

Trạng thái vô địch... Hình như rất hữu dụng đó, nhưng hình như cũng chẳng hữu dụng chút nào. Đường Hoa nhớ hồi nhỏ mình từng chơi một trò chơi võ hiệp kia, trong đó có một kỹ năng gọi là La Hán Ngủ, trong khi ngủ sẽ có được trạng thái vô địch. Đương nhiên, khi người đang ngủ thì cũng sẽ không thể nào đánh người khác được.

“Cái gì đó?” Sát Phá Lang thấy Đường Hoa đã ngẩn người thật lâu, bèn nhăn nài không nổi mà hỏi.

“Không nói người biết.”

“Ta XX!” Minh thật là ngu mà, đã biết hẳn sẽ trả lời như vậy mà còn nhịn không được mở miệng ra hỏi cơ đấy.

Minh nên học hay là cầm đi bán đây nhỉ? Bán đi thì sẽ được bao nhiêu tiền? Đường Hoa rối rắm lắm, cuối cùng cũng quyết định nên ném nó vào trong túi Càn Khôn trước, chờ khi lũ bạn xấu tụ tập lại với nhau xong thì sẽ cùng nghiên cứu sau.

Lấy được cuốn sách kỹ năng này rồi, Đường Hoa khó chịu lắm lắm, cho nên hắn bắt đầu ngăm ngăm tên Khổng Lồ Một Mặt đang gần chết đang Sát Phá Lang. Nhìn thấy hắn lom lom kiểu đó, Sát Phá Lang lập tức khẩn trương: “Ây, người nói người sẽ không cướp mà?”

“Ta chỉ nhìn chút thôi.”

“Người mà dám cướp thì đời này ta sẽ dây dưa suốt với người đấy.”

“Ta không dây dưa với nam nhân.” Có tin nhắn này, Đường Hoa móc ra đọc liền. Đây là tin nhắn dò hỏi tiến triển của Đường Hoa, sẵn tiện hỏi thăm xem Muội Muội của Huyền Nguyệt am kia có cướp được điểm kinh nghiệm của Đường Hoa hay không. Đường Hoa trả lời: “Nàng với BOSS gần như chết cùng một lúc.”

Sương Vũ: “Muội đoán nàng ta nhất định chết trước BOSS một chút xíu có phải không?”

“Huynh rất lấy làm tiếc.”

* * * * *

Trải qua thời gian chống cự dài đến mười hai tiếng đồng hồ của người chơi, yêu ma phương Tây vẫn chưa thể chiếm lĩnh được núi XX. Nhưng bọn người chơi cũng bị thương vong thảm trọng, mười phần đóng quân còn sống không đến hai phần, mấy chục vạn người cùng rớt một lần điểm kinh nghiệm, mức tổn thất đồ sộ khôn kể. Đương nhiên cũng có tin tức tốt, đó là trong vòng ba ngày yêu ma phương Tây sẽ không tổ chức đợt tấn công nào nữa.

Trong trận chiến này, Đường Hoa giết hai con BOSS, vô số tiểu binh, gián tiếp hại chết một người, được một thanh yêu kiếm nhị phẩm lục giai, thanh này hắn bán ngay hiện trường được một ngàn một trăm kim. Ngoài ra còn có vô số các loại tài liệu nữa, nhưng Dương Vũ vì lý do người của Song Sư và Nhất Kiếm không tham gia nên không thể hồi đoái được, cuối cùng đành bắt đắc dĩ bán cho cửa hàng được ba mươi tám kim.

Sát Phá Lang đánh chết một BOSS, giết vô số tiểu binh, cuối cùng bị trùng trùng bao vây, gắng gượng đến khi hết thuốc thang thì chết. Hắn lấy được một pháp bảo quái dị gia tăng thương tổn khi mình bị lửa đốt, đất chôn, nước dìm, kim nện, gỗ đập lên 100%, đồng thời đề cao sức chống

cự gió thổi, sét đánh lên 300%. Sát Phá Lang lấy được pháp bảo này xong còn đứng ngăn người lâu hơn Đường Hoa đến 10 giây. Thứ hai người lấy được đều là kỹ năng hoặc pháp bảo hại mình không lợi người. Sát Phá Lang ngăn người thêm mười giây là vì trong trạng thái chiến đấu thì không gỡ pháp bảo ra được.

Trận chiến này tổng cộng thu được ba thanh yêu kiếm, hai thanh ma kiếm, hai cuốn sách kỹ năng thực dụng, ba mươi chín món ma trang bị, và vô số tài liệu. Chiến dịch lớn đầu tiên giữa yêu ma phương Tây với người chơi kết thúc bằng việc người chơi thắng thảm.

Đại thắng núi XX trở thành thông tin trang đầu của Vô Biên đặc san và Song Kiếm nhật báo. Hai tòa soạn này không chút keo kiệt số trang, cùng miêu tả một số nhân vật nhỏ nơi tuyến đầu. Có cao thủ một mình thủ cứ điểm, cuối cùng đồng quy vu tận với BOSS, có người vì giúp tiểu đội phá vây mà một mình lưu lại cản phía sau, có người vì giao chiến suốt mười một tiếng đồng hồ với yêu ma phương Tây mà bị tinh thần phân liệt, cũng có người một kiếm chưa xuất nổi đã bị đánh chết...

Dưới sự cổ xúy của hai tòa soạn, ngay trong ngày đầu đám yêu ma phương Tây đình chỉ xâm lấn, ba tên đầu sỏ Hạo Nhiên, Nhất Kiếm Cầu Bại và Thăng Giả Vi Vương bắt đầu tổ chức nhân mã chủ động xuất kích. Có vô số người chơi nhiệt huyết báo danh tham gia chiến dịch này. Cuối cùng sau khi trải qua một ngày an bài, mười đạo quân gồm trăm vạn người chơi cùng bắt đầu xuất phát về Tây vực.

* * * * *

“Lão bà, sao muội không đi?”

“Lão bà của huynh đã đủ nổi bật rồi.” Sương Vũ than một hơi: “Huynh nói tên đồng bọn của huynh ấy, sao lại thôi phồng cho muội còn hơn cả Gia Cát Lượng như thế? Cái gì mà liệu trước tiên cơ của địch, nguyên cả bày yêu ma đen nghìn nghịt, dối mắt là thấy liền chứ bộ. Rồi nào là lạt mềm buộc chặt, lẽ nào bị đánh đến bướt đầu sứt trán không phải là rất bình thường à? Rồi...”

“Thế nào rồi? Muội tài giỏi thì không tốt à?”

“Tài trí tầm thường thì vô dụng, nhưng tài trí kiệt xuất thì sẽ chết sớm.”
Sương Vũ cười khố: “Huynh vẫn chưa biết sự phức tạp của ngành quản lý đầu. Không có tài năng và quá tài năng cũng đều là lỗi lầm cả. Những kẻ chân chính lợi hại đều là kẻ đại trí mà giả ngu, trông thì luôn chịu thiệt đấy, nhưng thực ra kẻ thu lợi cuối cùng đều là loại người này cả. Lão bà của huynh còn chưa có tài năng này.”

“Một gian phòng, một nam một nữ, trong tay có rượu, trong tâm có tình.” Đường Hoa nói: “Lão bà, hoàn cảnh tốt như vậy mà chúng ta nói chuyện khác thì hình như không tốt nhỉ?” Đường Hoa sẽ không bao giờ can thiệp vào sự vụ bang hội của Sương Vũ. Tốt thì được thôi, còn tệ thì cũng đành. Trừ khi Sương Vũ có gan để mình tiến vào tầng lớp quản lý, ví dụ như cái hồi sự kiện bang hội tranh bá ấy...

“Biết rồi. Đúng rồi, huynh có biết tên của đệ tử Huyền Nguyệt am mà bổ cấp suốt một tiếng đồng hồ cho huynh kia không?”

“Là cái người chết rồi ấy à?”

“Ừ ừ.” Lẽ nào còn có một người chưa chết nữa à? Sương Vũ âm thầm nghiến răng.

“Không biết! Chết thì cũng chết rồi, còn làm phiền lão bà phải nghĩ đến nữa, thật là...”

“Dù sao người ta cũng từng giúp huynh mà. Sự thật cũng chứng minh nàng ta không phải là đồng đảng của Sát Phá Lang, khi huynh gặp nàng ta, huynh có xin lỗi nàng ta không?”

Đường Hoa cười he he: “Không cần. Lão bà, không có bất cứ điều gì chứng minh rằng huynh đã lợi dụng Người Khổng Lồ Một Mắt để giết nàng ta cả.”

Sương Vũ cười khố nhả tin cho Muội Muội: “Lần sau tử sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.”

“Lão bà, muội vừa nói là có bạn muốn giới thiệu cho huynh à?”

“À, nàng ta không rảnh. Hôm nào đi.” Sương Vũ chuyển hướng đề tài: “Đúng rồi, chuyện Phong Vân Nộ bị lừa là thật hay giả đấy? Muội có nghe là Huy Hoàng đang khắp nơi điều tra đấy, đồng thời còn dặn với bọn muội là khi nào gặp Công Chúa thì báo cho hẩn biết nữa.”

“Huy Hoàng cứ thích lăn qua lộn lại như thế đấy. Thực ra giả cũng tốt, thật cũng tốt thôi, người bị lừa tuy có chỗ đáng thương, nhưng cũng không đáng đồng tình cho lắm. Người lừa gạt tuy đáng ghét, nhưng cũng là kẻ có bản lĩnh nhất định.”

“Huynh có tư tưởng như vậy nguy hiểm lắm đấy.”

“Nói vậy. Mọi người xem đây, trong bản tin thời nay thường có người nói đã vì tổ quốc mà làm những gì những gì, nhưng ai cũng biết đó đều là nói dối cả, vì mục đích là danh với lợi thôi. Rồi nam nữ từng nói với nhau sẽ ở bên nhau trọn đời, khi làm hôn lễ trên giáo đường cũng nói bất kể bệnh tật gì đó nữa... Những lời nói dối không đâu là không có, nếu mọi người nghiêm túc thì sẽ thua đấy.”

“Chẳng hạn như lời huynh nói với mọi người...”

Đường Hoa lập tức nghiêm nghị nói: “Chúc mừng cho mọi người, toàn thế giới chỉ còn lại một nam nhân tốt duy nhất chưa tuyệt chủng thôi, chính là bốn Gia Tử đây.” Vãi, sao lại kéo cả mình vào trong mất rồi?

“Bớt xạo đi.” Sương Vũ là một nữ nhân thành thực, nên chỉ cười nhẹ mà thôi, chứ không truy hỏi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 247: Bàn chuyện mua bán với Gia Tử.

Chương 247: Bàn chuyện mua bán với Gia Tử.

Ma vương, theo truyền thuyết thì hẳn là đầu lĩnh tối cao của tổ chức vũ trang kiên định phản Thượng Đế, đã làm cách mạng đến N năm vẫn chưa thành công. Từ chiến quả mà xét thì tên này chưa bao giờ lay động được chính phủ của Thượng Đế, nhưng thủy chung cũng không bị quân chính phủ của Thượng Đế tiêu diệt. Vậy theo logic suy ra: trăm chiến trăm bại cho thấy lực tấn công của ma vương tồn tại vấn đề thật lớn, điều này cũng có thể thấy được thông qua các loại vũ khí, trang bị, nhân viên theo truyền

thuyết của hai bên. Nhưng hãn chưa bao giờ bị tiêu diệt, cũng có nghĩa rằng hãn chính là một chuyên gia hàng đầu về phòng ngự chiến.

Từ những căn cứ logic trên mà suy lý, thì ma vương đánh không nổi núi XX mới là chuyện bình thường, hãn đánh được mới là quái sự, còn bọn người chơi tiến công ma vương mà tan tác là chuyện bình thường, thắng lợi mới là quái đản. Ma vương đã mấy ngàn năm bị Thượng Đế truy tận đánh tuyệt mà vẫn sừng sững không ngã, có thể thấy cái đầu của người này tuyệt không phải tầm thường.

Mọi chuyện đều luôn vận hành theo quỹ đạo bình thường, nếu có kỳ tích xuất hiện thì cũng chỉ có thể nói là ‘kỳ tích xuất hiện’ mà thôi. Bởi vậy chúng ta cũng có thể đoán ra được: bọn người chơi sẽ tan tác hết. Trên sự thật thì bọn người chơi đích thực đã tan tác rồi, ma vương lại một lần nữa bảo vệ được cho truyền kỳ ‘kim thân bất tử’ của mình. Trước khi chiến dịch này xảy ra, đã có nhà Thần học tiên đoán rằng trận chiến này người chơi tất bại, bọn họ cho rằng ngay cả Thượng Đế mà cũng không thể tiêu diệt được lực lượng võ trang phản chính phủ này, thì bọn người chơi cũng không thể tiêu diệt nổi. Sự thật cũng đúng y như thế. Gần trăm vạn đại quân đã bị Satan đại ca lập bẫy hãm hại, châm ngòi ly gián, chỉ sau năm ngày ngăn ngúi, mười phần người chơi đã chết trận đến sáu, bảy phần, bộ phận còn lại hốt hoảng chạy đi... Người cũng có thể hiểu là ‘thành công phá vây’ cũng được, chủ yếu là xem xem người nằm ở trận doanh bên nào mà thôi.

Ngay ngày bọn người chơi tan tác, chủ biên của Vô Biên đặc san là Phật Pháp Vô Biên được ma vương mời đi tham gia họp báo. Sau khi trở về, tên này phát biểu lại lời của ma vương như sau: ma vương kiên định cho rằng mình mới là sứ giả chính nghĩa, ma vương kiên định cho rằng dưới sự lãnh đạo của Thượng Đế, giá hàng của thế giới luôn tăng vọt, quan viên hủ bại, ma vương kiên định cho rằng phản Thượng Đế là có lý, cách mạng vô tội. Dưới ba cái ‘kiên định’ ấy, ma vương mời những sĩ nhân có nhận thức gia nhập trận doanh của mình, cùng nhau đối kháng lại Thượng Đế vạn ác kia, đồng thời hứa hẹn sau khi lật đổ được Thượng Đế rồi, nhất định sẽ để cho dân chúng làm chủ đất nước...

Vô Biên đặc san cố ý thanh minh với lời nói này: những lời này không phải là ý kiến của bốn đặc san và Hà Tả, mà hoàn toàn là do bản thân ma vương tự nói ra. Nếu như có bất cứ sự tranh cãi nào về pháp luật, thì có thể bắt bớ bản thân ma vương, thư của luật sư và lệnh của pháp viện xin vui lòng gửi qua đường bưu điện đến hòm thư của ma vương: số 001, mã hóa bưu chính tạm thời không rõ. Nếu cần Thượng Đế ra tòa làm chứng, có thể nhảy xuống từ lầu cao trăm mét, lĩnh một vé đến Thiên Đường.

Lời của ma vương vừa được tuyên bố, người chơi đã vỡ òa lên. Đây là một sự khiêu khích trần trụi đấy, thật là trong mắt không Thiên Đình mà. Những người không tín ngưỡng thì cho rằng thân là một người Trung Quốc, thế mà ông cố tổ của mình bị người ta phốt lờ, hận này thật khó tiêu. Những người có tín ngưỡng thì lại càng ra sức đòi trừng gian trừ ác cho Thượng Đế hơn xưa. Vì thế toàn thể người chơi cùng duyệt binh duyệt mã, một lần nữa tập kết nơi núi XX, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với thủ lĩnh tập đoàn phạm tội phá hoại phi pháp kia. Ủ ừ... Vấn đề chủ yếu vẫn là do ma vương phá hoại thôi, chứ nếu ma vương chấp nhận không phá hư các kiến trúc cơ sở và các kiến trúc thành thị, thì người chơi thực ra cũng có phần bằng lòng sống chung hòa bình với ma vương lắm. Cũng như khẩu hiệu mà một người chơi nào đó hay hô hào ấy: đỡ nhà lão đây, lão lấy mạng cả nhà người.

Bởi vậy, vì cái chuyện ‘phá hoại’ mà một trận chiến nữa sẽ phải diễn ra. Rốt cục ma vương phá hoại sẽ lấy được sự thắng lợi cuối cùng, hay là bọn người chơi sẽ dùng gậy gõ đuổi được ma vương đi đây?

* * * * *

“Vô Biên, tên ma vương này trông như thế nào?” Một đám người cùng túm Tôn Minh đến một quán trà trong một trấn nhỏ gần núi XX, vô cùng hiếu kỳ dò hỏi.

Tôn Minh nhún vai: “Không thấy được. Không có hình dạng, ta chỉ nói chuyện với không khí mà thôi. Có điều...”

“Có điều cái gì?”

“Có điều ta lại trông thấy được điểm nảy mới của họ. Nó nằm gần một ốc đảo trong một sa mạc kia ở Tây Vực, diện tích có khả năng đến mấy ngàn héc-ta, trước tiên đưa ra BOSS, sau đó bắt đầu tới tiểu binh. Sau khi

này mới xong, những tên tiểu binh này sẽ sắp xếp chỉnh tề, từ trong đó sẽ xuất hiện các tướng lĩnh mang binh.” Tôn Minh nói tiếp: “Ta đã cung cấp thông tin này cho ba bang lớn rồi. Nghe nói họ lại động lòng rồi, đang chuẩn bị chọn lựa ngàn người lập thành một đội tinh nhuệ đi đánh úp điểm này mới này đây.”

Đường Hoa nói: “Người làm vậy chẳng phải đang đẩy bọn họ vào trong hổ lửa à?”

“Sao lại nói thế?”

“Bộ người ta không biết là người sẽ trình bày lại vị trí của điểm này mới à? Đừng có nói ta tiểu nhân nhé, nếu bốn Gia Tử đây mà là ma vương thì sẽ lộ ra điểm này mới này cho các người biết, sau đó sẽ mai phục tiêu diệt toàn bộ đội quân tinh nhuệ này của loài người các người, để từng lượt từng lượt đả kích lòng tin chiến đấu của bọn người chơi mới ốn.”

Phá Toái khen: “Gia Tử, muốn tiêu diệt ma vương, coi bộ cũng chỉ có thể nhờ vào mấy người có tư tưởng đen tối bằng với hăn như là người thôi.”

“Chính xác. Ma vương Thượng Đế, hiệu lệnh thiên hạ, Gia Tử bắt xuất, ai dám tranh phong?” Đường Hoa cười ha ha, rồi lấy quyển Vết Tích Mê Muội mấy ngày trước lấy được ra, hỏi: “Mấy ngày trước lấy được, các người đánh giá mặt hàng này chút coi.”

“Thứ tốt đó!” Huy Hoàng khen một tiếng, sau đó lại ve ve cái cằm, cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi nói: “Mà cũng không tốt cho lắm. Thời gian mê muội còn nhiều hơn thời gian vô địch tới 15 giây kìa.”

Phá Toái nói: “Ta cảm thấy kỹ năng này hăn là rất hữu dụng, có điều cũng chỉ có thể sử dụng nơi hoàn cảnh nhất định mà thôi, chẳng hạn như là lúc làm lá chắn thịt ấy. Cung hỉ người nhé Gia Tử, hiện giờ ít ra người cũng có thể đến Quỷ giới khiêu chiến Cộng Công với Hàm Chúc chi long rồi, ít nhất cũng có thể cam đoan trong vòng một phút sẽ không ngã đấy nhé.”

“Khăn Đỏ, người thấy thế nào?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ Phá Toái xong thì hỏi Quàng Khăn Đỏ.

Huy Hoàng vội cướp lời: “Người có thể gọi nàng là ‘tiểu Hồng’.”

Quàng Khăn Đỏ ngượng ngùng gật đầu một cái: “Ý của a Hoàng chính là ý kiến của ta.”

Toàn bộ mọi người cùng gãi tay như điên, rùng mình liên tục. Đừng có làm trò tởm như vậy chứ.

“Nếu xuất bán cái thứ này, phỏng chừng có thể được bao nhiêu tiền thế?” Đây mới chính là điều mà Đường Hoa quan tâm. Trong võng du, thường xuyên sẽ xuất hiện những vật khó xác định được giá, hoặc giá cả dao động quá lớn như vậy.

Người khác còn chưa phát biểu ý kiến, Tôn Minh đã nói thẳng ngay: “Bán không được. Ngay cả bày cao thủ như các người mà còn thấy nó có khả năng chỉ là vật phẩm ngẫu nhiên xài đến, vậy bọn người chơi khác chắc chắn sẽ không mê thứ này. Cùng lắm là có người nào đó nhiều chuyện đưa ra giá trăm kim, hoặc là mấy sư huynh đệ hòa thượng nhà bọn ta lấy ra để hành nghề lá chắn thịt chuyên nghiệp mà thôi, có điều theo ta biết thì trong trò này hòa thượng chỉ có được mấy chục tên, tên sau nghèo hơn tên trước đấy.”

“Rồi rồi! Tới đề tài tiếp theo.” Đường Hoa thu sách kỹ năng vào, sau đó trưng bày Hấp Ma hồ ra: “Thứ pháp bảo này đã ràng chặt, nhưng gần đây hình như cứ chạy tán loạn lên trong túi Càn Khôn. Ta đoán là do nó cảm ứng được khí vị của yêu ma phương Tây đấy. Mọi người xem thứ này có tác dụng gì không?”

“Rác rưởi thiệt đó.” Phá Toái nhìn thuộc tính của nó, xong hỏi: “Người có thử trang bị nó rồi giết yêu ma phương Tây chưa?”

“Chưa.” Chỉ có bốn vị trí cho pháp bảo thôi, sao mà gắn nó lên được. Chưa xài sòng Dâm Đãng nổ banh ta lông nó đã là cho nó mặt mũi lắm rồi.

“Lần sau thử xem.”

* * * * *

Đường Hoa là người thuộc phái hành động, bởi vậy hắn đi thử ngay. Hắn anh dũng lao thẳng vào nơi trú quân của yêu ma phương Tây cách núi XX mấy trăm km. Vốn hắn tưởng với cái thứ tôm tép như mình, người ta phái ra một tiểu đội đã là quá lắm rồi, ai ngờ hắn vừa mới vọt tới, toàn bộ doanh trại của yêu ma phương Tây đã bạo động ngay, mấy chục vạn tên cùng nhau ào tới. Cảnh tượng này có thể nói là che trời ngăn nắng, đen thui thúi lúi, khiến Đường Hoa không cả nhận ra được phương hướng nữa. Cũng

may mà Đường Hoa đã sớm chuẩn bị rồi, vừa thấy bầy yêu nhào tới, tức khắc ném 300 kim ra, vọt khỏi vòng vây thứ nhất, cướp đường chạy ngay.

Qua phen thử này, Đường Hoa đã hiểu rõ tám phần, cái bình ấy chắc không phải là cái bô của Aladin, mà có khả năng là bầu rượu của ma vương! Thất phu vô tội, ôm ngọc có tội, cái câu này đại khái nói về tình cảnh hiện giờ của mình đấy. Vấn đề duy nhất là tên thất phu trong đó ít nhất cũng biết khối ngọc mình ôm là bảo vật vô giá, chớ cái bình này của mình hình như chẳng có lấy chút tác dụng chi hết, cái công dụng hút pháp lực của nó còn chẳng tiện lợi bằng tác dụng làm cái bô nữa là.

* * * * *

Thí nghiệm xong, Đường Hoa liền trở về với lão bà. Nhưng không ngờ Sương Vũ vẫn còn đang bận rộn, không có thời gian chào hỏi. Chuẩn bị đi lòng vòng chung quanh thì lại bị Tinh Tinh phát hiện, kéo đi tức thì.

“Gia Tử, người có biết là Sát Phá Lang đã vào bang chúng ta rồi không?” Tinh Tinh kéo Đường Hoa tới một góc thềm thì thềm thụt, ai không biết còn tưởng là đang câu trai đấy chứ.

“A!” Đường Hoa nhớ ra đây cũng là lý do mà mình tìm Sương Vũ mấy hôm trước: “Ai cho vào vậy, vì sao cho vào?”

“Sinh Diệt cho vào đấy, hình như ca ca ta với Sương Vũ tỷ vẫn còn chưa biết chuyện này.”

“Có hai vấn đề. Thứ nhất: Sinh Diệt cho Sát Phá Lang vào bang để làm gì? Thứ hai: Sát Phá Lang vào bang Song Sư để làm gì?”

“Sinh Diệt cho Sát Phá Lang vào cũng bình thường thôi, vì hấn đánh khá mà. Hơn nữa bằng hữu của địch nhân tức là địch nhân, địch nhân của địch nhân sẽ là bằng hữu đấy.”

“Không hiểu.”

“Đơn giản mà nói thì chuyện Sinh Diệt với Sương Vũ tỷ bất hòa là sự thật, mà người lại là kẻ đối đầu số một với Sát Phá Lang nữa, cho nên hấn mời chào Sát Phá Lang cũng có mùi vị thị uy ở trong đó.” Tinh Tinh nói: “Điều quan trọng là vấn đề thứ hai mà người hỏi ấy.”

“A?” Đường Hoa nổi hứng thú lên rồi.

“Biết cái gì là ‘động phủ’ không?”

“Nói nhảm. Động phủ là do tiên nhân trước kia lưu lại, năm đó bốn Gia Tử đào đến nửa thàng trời mà ngay cả một cây lông chân của tiên nhân cũng không được kia kìa.”

“Ở biển Đông có một động phủ, hơn nữa không giống với phần lớn động phủ trong Trung Nguyên bị vứt đi sau khi chủ nhân phi thăng, nó vẫn còn bảo tồn lại được kết giới cấm chế. Có một lần kia Sát Phá Lang cướp BOSS, mà con BOSS này lại là vật cưỡi trước kia của vị tiên nhân ấy, cho nên hắn đã lấy được quyền cư trú động phủ này, bởi vậy thành chủ nhân của động phủ ấy luôn.”

“À, ý của người là Sát Phá Lang định dùng động phủ này để độ kiếp phải không? Hắn gia nhập Song Sư là vì Song Sư có thiết lập binh trạm nơi biển Đông. Một là hắn đi qua lại tiện lợi, thứ hai là những kẻ có khả năng xuất hiện nơi biển Đông đều chỉ có thể là người trong bang mình, những người này sẽ không đánh giết người cùng bang, mà hướng chỉ số người có thể đến đó lẫn lộn cũng không có mấy nữa. Mặt khác, biển Đông cách Trung Nguyên rất xa, cho dù sau khi bắt đầu độ kiếp mà thành viên hội phản Lang biết được, thì trong nhất thời cũng không thể tổ chức người đến đó kịp. Với lại biển Đông hiện nay là cứ điểm phản Thiên Đình, nên không những binh lính tiên gia không tiện lợi xuất hiện ở đó, mà còn có những thủ đoạn đối ngoại của động phủ làm bảo đảm nữa. Thế là thần binh thiên tướng Thiên Đình và những người chơi phản Lang đều không thể quấy rầy Sát Phá Lang được. Sát Phá Lang phải đồ sát NPC xong thì mới có thể độ kiếp, biển Đông không có NPC, nếu muốn trước khi độ kiếp đến được động phủ nơi biển Đông thì cách duy nhất cũng chỉ có thể là giết NPC trước, sau đó thông qua truyền tống trận đến biển Đông.”

“Ừ ừ!” Tinh Tinh giơ ngón cái lên với Đường Hoa. Nói một mà hiểu ba, quả là nhân tài thế kỷ ba mươi mốt mà.

“Vấn đề cuối cùng, đó là làm sao người biết chuyện này kỹ càng tỉ mỉ thế?”

“Mặc Tinh nói với ta ba phần, ta bói ra được ba phần, với lại suy diễn bốn phần.”

“Lẽ nào mức đáng tin còn không cao lắm à?”

“Ta tin rằng nó cách sự thật không xa.”

“Nhưng người nói ta biết để làm chi?” Mình cũng có nhàn đến mức mang bệnh suốt 24 giờ đồng hồ theo dõi thông tin về Sát Phá Lang đâu chứ? Lại nói, mình cũng không có chán ghét Sát Phá Lang, chỉ có Sát Phá Lang chán ghét mình thôi. Tinh Tinh báo cho mình biết tin này, có phải là định...

“Ta uất nghẹn lắm.” Tinh Tinh hạ giọng: “Biết bí mật này mà lại khó nói ra, khó chịu lắm cơ.”

“Tinh Tinh, người là một nữ nhân tò mò nhất mà ta từng thấy đấy.”

“Người đang khen ta à?”

“Hình như vậy. Hẹn gặp lại.”

“Gia Tử.” Huy Hoàng đột nhiên xuất hiện, dừng ở bên cạnh hai người: “Khéo vậy?”

Đường Hoa hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta đến nhờ Tinh Tinh giúp.”

“...” Xấu hổ 0,1 giây xong Đường Hoa phất tay: “Bái bai.”

“Bái bai!” Huy Hoàng nói với Tinh Tinh: “Lần này phải làm phiền người tìm Công Chúa và Táng Ái giúp ta thôi, có vẻ như đều bốc hơi trên nhân gian hết rồi.”

“Huy Hoàng, người còn nhiều chuyện hơn ta nữa đấy.” Tinh Tinh lấy hai đồng tiền ra: “Thực ra ta cũng muốn biết là chuyện gì lắm.”

* * * * *

“Đông Phương Gia Tử tiên sinh, xin dừng bước.” Đường Hoa đang trên đường đến Thành Đô thì bị bảy người bay lên không chặn lại, nhìn bộ dạng thì có lẽ đã chờ mình lâu lắm rồi.

Mới nhìn qua là biết bảy người này không phải người chơi rồi. Đường Hoa cẩn thận xài một tờ bùa Giám Định ra xong quay người chạy trốn ngay tức khắc. Bà cố tăng cố tổ ời, thế giới này điên cuồng quá rồi, ma vương biến thái quá rồi, mình trên không đùa giỡn thê tử nhà hắc, dưới không gian dân con gái của hắc, sao hắc đem cả mấy lá bài tẩy ra hết rồi thế kia?

Kết quả giám định chỉ là mấy cái tên nước ngoài có phần phổ thông thôi: Abaddon, Samael, Belial, Beelzebub, Azazel, Mastema, Lucifer.

Nhưng Đường Hoa không phải là người không có tri thức, ít nhất thì cũng không phải là người chưa từng đọc tiểu thuyết. Bảy người nước ngoài này không phải là ai khác, mà chính là bảy tay chân đắc lực của ma vương, còn được xưng là Bảy Thiên Sứ Sa Đọa. Đặc biệt là Lucifer, theo truyền thuyết thì sức mạnh bóng tối đã không dưới ma vương rồi. Một con BOSS là đã đủ cho mình sặc chết ngắc, bảy con thì còn cần chi suy nghĩ nữa, chạy giữ mạng mau mau.

“Khoan khoan, bọn ta tới để mua Hấp Ma hồ.”

“A?” Chuyện này thì còn có thể cân nhắc được. Có điều có hiềm nghi thông đồng ngoại quốc, nhân quốc nạn mà phát tài không nhĩ? Đường Hoa lập tức xoay người lóe lên ánh mắt cơ trí liền: “Ra bao nhiêu?”

“Giá cả đương nhiên là còn thương lượng rồi...”

Lucifer - tiểu Lu đồng học - còn chưa nói xong thì Đường Hoa đã đưa tay lên ra dấu ngăn lại: “Bước thêm một bước nữa là lão đây biến mất ngay đấy. Xin đừng hoài nghi năng lực chạy giữ mạng của bốn Gia Tử.” Bốn Gia Tử trên có thể đến Ma cung, dưới có Càn Khôn Nhất Độn, bức lão nóng lên thì lão ném cái bô này vào rương giữ đồ trong căn nhà ma ở chỗ Ma giới cho coi. Nhà ma tuy chỉ là nhà ma, nhưng các người có gan thì đến đó hô hào với Lâu ca đi. Đường Hoa biết đã là vật phẩm nhiệm vụ thì có gắn chặt hay không không có can hệ gì, cách nhanh gọn nhất vẫn là giết chết, rút ra ngay.

Tiểu Lu thấy Đường Hoa túm tờ ngân phiếu trong tay mà lau mồ hôi. Thanh danh lớn quá cũng không phải là chuyện tốt lành gì, người ta vừa thấy tên mình là đã bỏ chạy ngay rồi đấy. Mà càng đáng giận hơn là cái tốc độ kia thật mình không thể nào đuổi theo nổi: “Giá cả dễ bàn thôi, một ngàn kim, thế nào?”

“Hai ngàn.” Đường Hoa trả giá. Thực ra hẳn cảm thấy một ngàn đã là đủ vừa lòng lắm rồi, nhưng theo thói quen thì vẫn cứ tăng thêm.

“Được.” Tiểu Lu đồng ý, xong lấy một tờ ngân phiếu ra.

Đừng qua. Đường Hoa nói: “Hiện giờ ta đang ở dưới gió, người cứ vứt ngân phiếu ra, cho gió thổi tới đây.”

“Một tay giao tiền một tay giao hàng.” Ta có biết được người có gạt ta hay không đâu chứ?

“Kiên quyết không làm.” Đường Hoa cự tuyệt ngay: “Mấy tên nước ngoài như bọn người làm sao biết được sự uyên bác của Trung Thổ chứ? Xuất ra một người quân tử có dễ dàng đâu, bốn Gia Tử đã ba năm liền được Ốc Vít bầu thành nhân vật trọng hợp đồng giữ tín dụng đấy, là loại rau quả không độc không hại màu xanh bảo vệ môi trường. Ngoài ra còn hai năm liền nhận được bằng khen công dân gương mẫu của chính phủ Liên Bang nữa.”

Mấy tên Thiên Sứ Sa Đọa nhìn lại nhau, sau đó tiểu Lu quay đầu lại nói: “Được, ta tin tưởng người.” Sau đó hăn vứt ngân phiếu ra...

Ngân phiếu thuận gió bay bay. Đường Hoa chờ nó bay đến trước mặt mình thì lấy một đôi đũa ra, kẹp lấy. Đây là cách để tránh việc có tên tiểu nhân nào đó bày trò trên ngân phiếu. Đồ chơi phương Tây ta không rõ lắm, nhưng phương Đông thì thường xuyên xuất hiện chuyện này. Đường Hoa thấy trên tờ ngân phiếu này rõ ràng có con dấu phía chính phủ của Ốc Vít, bèn lập tức yêu cầu hệ thống kiểm tra thật giả ngay. Hệ thống tức khắc trả lời rằng bên sản xuất ra tờ ngân phiếu này là Ốc Vít, đồng thời kim ngạch trên đó vẫn chưa bị xóa hay sửa gì. Lúc này Đường Hoa mới thu ngân phiếu vào trong túi Càn Khôn, rồi phát tay: “Bái bai.”

“Hấp Ma hồ.” Tiểu Lu trở nên khẩn trương.

“Cho ta xin đi, chẳng phải bốn Gia Tử đã nói rồi sao, Trung Quốc xuất ra được mấy tên quân tử có dễ dàng gì? Các người không nghĩ lại xem, trong mấy trăm vạn người chỉ có mấy tên quân tử, vậy số còn lại là gì thế? Lẽ nào các người còn mong sẽ trúng thưởng xổ số đặc biệt à? Ma quỷ không văn hóa, còn đáng sợ hơn là lũ dốt thật.” Đường Hoa vẫy vẫy tay, rồi mất tăm mất tích.

“Đứng lại!” Tiểu Lu thấy Đường Hoa đã biến mất bèn dậm chân tức tối, ha, chỉ số vô sỉ đã hoàn toàn vượt qua ma vương đại nhân rồi đấy.

Ai... Thân là khách từ phương Tây đến Trung Quốc ta, thì trước tiên phải học hỏi đã chứ. ‘Lừa gạt’, thứ này mấy ngàn năm trước đã lưu hành rồi. Chẳng hạn như ‘vây Ngụy cứu Triệu’ ấy, nói lên rằng lừa gạt là có lý.

‘Bỏ đá xuống’ giềng nói lên rằng gạt tới bến là vô tội. Qua sông rút ván thì tỏ rằng có đề tiện mới sống yên... Đây hoàn toàn là những kẻ thường dùng trong ba mươi sáu kế cả. Thằng mới là kẻ có lý, đừng có dùng sự vô sỉ của ma vương để vũ nhục trí tuệ của bốn Gia Tử đây. Đường Hoa nhìn lại túi Càn Khôn mà cười trộm: lần sau bán cho ma vương đi, nhưng nếu Thượng Đế đưa ra một cái giá thích hợp thì cũng không phải là không thể thương lượng được.

* * * * *

Trên đường đến Thành Đô có kẻ xấu, Đường Hoa đành phải trở lại phụ cận núi XX, đến bên một dòng suối nhỏ cạnh một thị trấn nhỏ thả câu thôi. Nhưng còn chưa câu được cá, thì cả bầy bằng hữu đã nhắn tin ân cần thăm hỏi mình, tất cả đều là câu sau: “Gia Tử, người không sao chứ?”

“Chuyện gì thế này?” Đường Hoa lập tức điện hỏi Tôn Minh liền.

“Người không nghe nói gì à?”

“Không có!” Minh nghe rồi còn hỏi hẩn làm gì nữa? Thế chẳng phải là đang lãng phí tiền gọi điện hay sao?

“Ma vương đã phái ra sứ giả dán biển treo giải và công bố nhiệm vụ đối với người. Treo giải cho việc giết người là một lần năm trăm kim, còn nhiệm vụ là giết người một lần được năm trăm kim, nếu khiến người rút được một thứ pháp bảo tên là Hấp Ma hồ, thì có thể đổi lấy năm nghìn kim từ ma vương.”

Đường Hoa mừng rơn, hỏi: “Tỷ lệ rút là bao nhiêu?” Satan đại ca thật là, ngài sớm ra giá năm nghìn thì ta đã bán đi rồi. Người ta cũng có nói là ‘không bán’ đâu chứ?

“15%.” Tôn Minh dĩ nhiên đã phái người đi nhận nhiệm vụ rồi.

“Móa! 100% thì có phải hơn không!”

“Nói chuyện chính đi, ta định sẽ chuẩn bị riêng cho người một kỳ đặc san, thối phồng cho người trở thành một anh hùng nhân dân, khiến mọi người có một tấm gương luôn luôn đấu tranh với ma vương đấy. Ta được lợi, người được danh lẫn lợi, thế nào?”

Anh hùng nhân dân à? Vì mình đã gạt Lucifer sao? Dù da mặt Đường Hoa có dày hơn thì cũng thấy ngượng lắm, bèn cự tuyệt ngay: “Không

được, ma vương truy nã ta cũng là vì có điều khó nói thôi.”

“Điều khó nói gì?”

“Hắn vừa bảo Bảy Thiên Sứ Sa Đọa đến dùng hai ngàn kim mua Hấp Ma hồ của ta.”

“Kết quả thì sao?”

“Tiền đã tiêu rồi, mà hàng thì không lấy được.”

Hồi lâu sau Tôn Minh mới trả lời: “Chuyện này thật không nên đăng chút nào. Lần sau có chuyện chính nghĩa nào thì báo lại cho ta nhé, ta đăng.”

“Không có vấn đề.” Đường Hoa cúp máy. Cúi đầu nhìn ma vương kia hẹp hòi chưa kìa, chẳng phải chỉ là gạt hắn hai ngàn kim đó sao, cần gì phải ra lệnh truy sát chứ? Người cũng không nghĩ lại xem, hiện giờ kẻ có khả năng chơi lật bốn Gia Tử đây còn có được bao nhiêu chứ? Mà mấy người này lại sẽ không vô cớ đi động thủ với bốn Gia Tử nữa. Nếu người phái một đội nhân mã đi ra tiêu diệt bốn Gia Tử đây, thì 500 kim còn chưa đủ phí xe ngựa nữa là. Hèn chi người ta vẫn nói ma vương người là nhân vật đại biểu đặc thù bên phản diện mà, tiêu tiền cũng keo kiệt như thế, đánh không lại Thượng Đế là đương nhiên thôi. Không biết Thượng Đế có muốn mua thứ này không nhỉ? Làm sao liên hệ với lão nhân gia ngài đây? Thiên Đình chắc là có chút quan hệ ngoại giao với Thượng Đế đấy nhỉ? Đường Hoa lại thất thần rồi...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 248: Biến Hóa

Chương 248: Biến Hóa

Trong thời gian ba ngày tiếp theo, bởi vì yêu ma phương Tây mỗi một chịu không nổi, phải nghỉ ngơi chỉnh đốn, nên bọn người chơi thoải mái vô cùng. Tranh thủ lúc nhàn, họ kiểm bảo, cua gái, tâm sự huyền thuyên. Đề

tài được tán gẫu nhiều nhất chính là Đường Hoa. Đường Hoa thì có gì tốt mà đem ra tán gẫu chứ?

Phải nói cuộc sống mấy ngày qua của Đường Hoa thật là muôn màu muôn vẻ. Một tiếng đồng hồ sau khi lệnh truy nã được ban ra, một chuỗi những vụ truy sát và ám sát cứ bám riết theo gót hần. Đúng như hần nghĩ vậy, bọn người chơi chẳng ai có ý định đi đánh hần cả, có điều đám cấp dưới của ma vương thì lại như âm hồn, dây dưa với hần không ngớt. Nào là hạ độc trong nước, ám toán sau lưng, v.v... Màn nguy hiểm nhất là bị một thiên sứ sa đọa tên gọi Beliah mai phục.

Beliah hóa thành bộ dạng của Huy Hoàng, đến gặp Đường Hoa đang chạy giữ mạng. Đường Hoa vốn định chờ cứu binh đến sẽ đánh ngược trở về, không ngờ tên thiên sứ sa đọa này lại tự cho mình là thông minh, đi hiến kế cho Đường Hoa, nói nên làm sao để bố trí một cái bẫy dụ truy binh rớt vào, thế là bị Đường Hoa nhìn thấu.

Nhưng Beliah cũng đã sớm bày ra bảy loại ma trận rồi, chúng gồm có: trận Ngạo Mạn, trận Đố Kỵ, trận Bạo Nộ, trận Lười Biếng, trận Tham Lam, trận Tham Ăn và trận Sắc Dục.

Đầu tiên Đường Hoa phá bốn trận Ngạo Mạn, Bạo Nộ, Tham Ăn, Tham Lam, tiếp theo phá luôn trận Đố Kỵ, Sắc Dục, cuối cùng bị nhốt trong trận Lười Biếng, không thể đào thoát được.

“Ây, có lầm không đó, con người ai cũng có khuyết điểm cả mà? Người có bản lĩnh thì kiểm ra một con người toàn vẹn xem?” Đường Hoa - đang ở trong một tòa cung điện - tức giận lắm, trước mặt hần là bảng đếm ngược một phút, mà ở đối diện hần thì là hơn ba mươi tên thần chết tay cầm lưỡi hái, cấp 65. Trong sáu trận trước, bốn trận đầu thì hần không những không bị giảm thuộc tính, mà còn tăng lên, hơn nữa còn có thánh quang che chở nữa. Tới trận Sắc Dục và Đố Kỵ, hần không được tăng thêm gì, nhưng vẫn còn có bản sắc anh hùng. Duy chỉ có mỗi cái trận Lười Biếng này là tốc độ, lực công kích, cũng như các thuộc tính khác của hần đều bị giảm đi 30% hết!

Quy tắc phá trận có phần giống với giếng Thần Ma. Mười phút sẽ có một đợt tấn công của địch nhân, nếu trong mười phút mà chưa giết được

địch nhân, thì sau khi nghỉ ngơi một phút xong sẽ phải đối đầu với địch nhân của đợt sau cộng thêm số địch nhân còn sót lại của đợt trước. Đường Hoa tức giận, còn Beliah thì kinh hãi, vốn hăn cho rằng trận Tham Lam có thể vây chết được Đường Hoa, nhưng không ngờ người này tuy yêu tiền, nhưng chẳng mấy may có chút lòng tham nào ả. Ngẫm lại cũng đúng thôi, theo kết quả điều tra thì tốc độ tiêu tiền của người này tỷ lệ thuận với tốc độ kiếm tiền, có nhiều thì tiêu nhiều, hết thì khỏi tiêu. Tiền đến thì vớt, mà vớt không được cũng sẽ không đau buồn.

Với cái thái độ sống lười nhác như thế, may mà còn có trận Lười Biếng đấy. Bầy ma trận này thuộc dạng người không chết thì ta vong, Đường Hoa phá được trận thì Beliah vong, ngược lại Beliah sẽ sống. Đường nhiên, nếu không phải do Đường Hoa bỏ trốn quá nhanh, quá vô sỉ, thì Beliah cũng sẽ không mạo hiểm bày ra bảy loại trận này ở ngay sát nơi trú quân của loài người.

Tin cầu cứu của Đường Hoa đã được truyền ra ngoài, nhưng còn chưa chờ bọn Huy Hoàng tới thì mấy vạn tên người chơi đã bắt đầu xông trận rồi. Đây là công lao của Vô Biên đặc san, Tôn Minh nhận được tin nhắn xong là lập tức in thêm nó lên trên kỳ đặc san sắp tới liền. Trên mẫu tin này đăng: bất cứ người nào phá được trận sẽ nhận được phần thưởng tương đương với tự tay một mình giết chết Beliah. Dưới phần thưởng lớn tất phải có dũng phu. Beliah này là một trong bảy con BOSS lớn nhất trừ ma vương, đồng thời cấp của hăn cũng không cao, mới có 65 thôi. Con mồi ngon lành như thế, sao mọi người không tới thử được chứ?

* * * * *

Phá Toái nhắn tin: “Gia Tử cố trụ nhé, bốn nhân đang bị nhốt trong trận Đố Kỵ.”

Huy Hoàng nhắn tin: “Hai giờ sau tới.”

Tinh Tinh nhắn tin: “Chưa bị vây khốn, nhưng có thánh quang vẫn cứ đánh không lại.”

Sát Phá Lang nhắn tin: “Người đấy, hại người quá, cái trận Ngạo Mạn ghê này sao càng đánh quái càng nhiều vậy?”

Sương Vũ nhần tin: “Lão công, huynh ăn ngay nói thật xem, có phải đang bị nhốt trong trận Sắc Dục đúng không?”

Chưa ai giúp được gì cả. Điều kiện đầu tiên để phá được trận này là ít nhất cũng phải đánh được bọn quái vật cơ sở của mỗi trận trước, rồi mới cân nhắc tiếp tới thói ăn ở của mỗi người. Người mà Đường Hoa trông chờ duy nhất chính là Huy Hoàng, tên này đánh được, mà ăn ở cũng tốt nữa. Phá Toái thì khuyết điểm nhiều lắm, phỏng chừng có ra khỏi cái trận Đố Kỵ thì cũng sẽ bị nhốt trong trận Sắc Dục thôi, không trông cậy được gì ráo. Sát Phá Lang càng khỏi nói tới làm gì, nghe nói tên này ở trong trận Ngạo Mạn bị giảm thuộc tính tới 50% lận!

* * * * *

Sau khi bảy ma trận này xuất hiện được một tiếng đồng hồ, mấy anh đại phải vội vàng kiểm chế đám thủ hạ ngay, để họ đừng khinh suất tiến vào trong chịu chết nữa. Mấy ma trận này cũng giống như mấy cái động không đáy vậy, đi vào bao nhiêu người thì nó nuốt bấy nhiêu người, không ai thành công còn sống cả.

Bên Đường Hoa, số thần chết từ ban đầu 20 con đã tăng lên thành 60 con. Lực công kích của chúng quả thật không cao, nhưng ác cái chỗ tốc độ quá nhanh, lực phòng ngự lại cao nữa. Beliah chỉ ôm một mục đích duy nhất: đánh không chết người thì ta gặm người dần dần. Chuyện NPC coi người chơi là BOSS mà đánh thì từ khi khai thiên lập địa tới giờ đây mới là lần đầu đấy.

Coi bộ có dấu hiệu sẽ chen chết mình đây. Đường Hoa toát mấy giọt mồ hôi, cái cung điện này chỉ có lớn bấy nhiêu đó thôi, sức chứa cũng chỉ được như vậy, dựa theo tốc độ sát thương hiện tại thì chỉ sợ chúng này mới thêm vài lần nữa, mình sẽ không còn nơi đứng chân nữa đâu. Huy Hoàng chết tiệt vẫn còn đang bay qua, nhưng Đường Hoa chắc là không chờ đến khi hắn đến được rồi.

Lại một đợt mười phút nữa qua đi, vận may của Đường Hoa bộc phát, liên tục xuất hiện bạo kích xử lý mười lăm con thần chết, lần này sẽ chỉ cần đối mặt với sáu mươi lăm con nữa thôi. Trong thời gian nghỉ ngơi, thân ảnh

của Beliah chợt xuất hiện, bắt đầu khuyến dụ Đường Hoa: “Giao bình không giết.”

Đường Hoa buồn bực hỏi: “Cái bình ghê này rốt cục là cái gì thế? Sao đáng cho các người liều mạng tới vậy?”

“Với trí tuệ của các hạ, chắc hẳn sẽ biết cho dù ta có nói lời thật, các hạ cũng sẽ không tin tưởng đâu.”

“Đúng thật.” Điều ấy Đường Hoa có thể khẳng định, cho dù Beliah có nói hẳn là nam, Đường Hoa cũng không tin đâu.

“Thực ra các hạ cũng đã có đủ tin tức đoán ra vì sao chiếc bình này quan trọng với bọn ta vậy rồi, thậm chí đến mức không tiếc hy sinh một tên thiên sứ sa đọa cũng phải đạt được.”

“Có đủ tin tức à?” Đường Hoa bắt đầu thất thần, là tin gì chứ? Không biết, thôi khỏi nghĩ nữa, mình cũng lười phân tích mà. Thế là thời gian thất thần kết thúc.

“Đợt mới đã bắt đầu rồi, mười phút sau chúng ta sẽ gặp lại.” Beliah biến mất.

Tiêu diệt mười một con, số còn sống là năm mươi lăm, một phút sau sẽ xuất hiện bảy mươi lăm con.

Beliah lại xuất hiện: “Các hạ đáng kính, có cân nhắc xem có nên đưa bình Hút Ma ra chưa?”

“Bốn Gia Tử từ nhỏ đến giờ luôn luôn phản nghịch, người càng bắt ta giao, ta lại càng không giao.” Đường Hoa lấy một viên Thiên Địa linh thạch đã khắc tọa độ ra: “Đừng trách ta nói quá thẳng nhé, người không làm chết ta nổi đâu.”

“Sít, phắc!” Từ câu nói thô tục này của Beliah có thể thấy được người phương Tây khi chửi chỉ lặp đi lặp lại được có mấy từ thế này thôi. Đâu có giống với nước ta, tùy tiện lôi ra một mục đàn bà chanh chua thôi là có thể mắng đến tận thế cũng không lặp lại luôn kìa. Đây là vốn liếng văn hóa đấy. Ý đồ dùng 26 chữ cái đi đánh bại mấy ngàn chữ Hán thì thực là người si nói mộng vậy. Ít nhất thì ở điểm này, quốc gia của ta vẫn luôn bảo trì vị trí đứng đầu thế giới. Đáng tiếc là theo sự phát triển của thời đại, đừng nói là tùy tiện tổ hợp ra hàng loạt những câu thô tục tuyệt diệu, mà có không ít người

nếu không xen vào một hai chữ ngoại ngữ trong câu nói sẽ cảm thấy khó nói ra khỏi miệng kia kìa. Đương nhiên, có rất nhiều người lại cho rằng đây là một đấ, nói chuyện là phải nói như thế mới được.

“Trở về thay ta ân cần thăm hỏi mẹ của người một tiếng nhé.” Đường Hoa uyển chuyển lưu lại một câu nói xong thì hóa thành ánh trắng biến mất.

* * * * *

“Lâu ca, ngài xem thử xem đi mà.” Đường Hoa lấy bình Hút Ma ra.

“Bốn tôn không rảnh để ý tới việc trần gian.” Trọng Lâu đang cầm một cây bút, đứng thẳng trước văn án xử lý sự vụ của Ma giới, vẫn ngầu như cũ, không thèm ngó lấy Đường Hoa dù một con mắt.

“Sự tình trọng đại...”

“Quăng ra ngoài.” Trọng Lâu bảo ma vệ ném Đường Hoa ra ngoài.

Tuy là như thế, nhưng Đường Hoa vẫn cứ không chút nhụt chí mà cầm theo bình Hút Ma đi dò hỏi bầy ma tôn. Phần lớn ma tôn chỉ phất tay áo rồi không thèm để ý tới, có một ít trong lòng tò mò bèn ngó xem sơ qua, nhưng thấy nó chỉ là một mặt hàng phổ thông nên không thèm để ý đến nữa. Cho dù có ma tôn nào đó nhiệt tình hơn một chút thì cũng xem xong rồi không biết nó có tác dụng chi.

Bất đắc dĩ lắm, Đường Hoa bèn quay trở lại ma cung. Mình đã bị truy sát mấy ngày nay rồi, cho dù có chết cũng phải hiểu rõ vì sao người ta lại truy sát mình chứ, có phải không? Bởi vậy Đường Hoa mở miệng: “Lâu ca!”

“Quăng ra ngoài.”

Lần thứ ba: “Lâu ca!”

“Quăng ra ngoài.”

* * * * *

Lần thứ mười tám: “Lâu ca.”

“Quăng ra ngoài.”

Đường Hoa rất thuần thực giơ hai tay lên ngang, hai tên ma vệ cũng rất thuần thực mỗi người xốc lấy một tay Đường Hoa kéo ra ngoài. Một tiếng đồng hồ lặp lại tới mười lần, mọi người đã phối hợp tới mức như xe nhẹ

chạy đường quen rồi, ngay cả ba tiếng ‘quảng ra ngoài’ của Trọng Lâu cũng đã trôi chảy hơn rất nhiều. Nhưng Đường Hoa lại không phải là người bình thường.

* * * * *

Lần thứ ba trăm sáu mươi lăm: “Lâu ca...”

“Nói!”

Đường Hoa rất tự nhiên giơ hai tay lên ngang, chờ ba giây sau bèn sinh lòng thắc mắc vì sao vẫn chưa có người tới lôi mình, sau đó hân mừng rơn: “Lâu ca, tốt xấu gì bốn Gia Tử cũng cùng chung một giuộc với ngài, hiện giờ ta đã bị truy sát ba ngày rồi, ngài tốt xấu gì cũng nên xem giúp xem vì sao ta bị truy sát với.”

Trọng Lâu nhìn bình Hút Ma vài lần, xong nói: “Tà vật.”

“Tà như thế nào?” Đường Hoa kích động lên, cuối cùng cũng sẽ hiểu rõ được rồi.

“Có phải là ta nói với người xong, người sẽ không đến phiên ta nữa phải không?”

“Nhất định sẽ không mà.”

“Vật ấy tên là gì?” Trọng Lâu hỏi.

“Bình Hút Ma.”

“Cái tên này phải hiểu thế nào?”

“Là một cái bình hút yêu ma.” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh: “Lâu ca, ngài không phải nói bên trong bình này đang có một con yêu ma đó chứ?”

“Chính xác.”

“Là ma gì thế?”

“Ma vương.” Trọng Lâu lấy một tấm thẻ tre ra, đọc: “Ma vương bị Thượng Đế phong ấn một ngàn năm, ma vương sẽ bị nhốt một ngàn năm: khi chúa cứu thế vinh quang giáng xuống trần, ma vương sẽ bị nhốt một ngàn năm trong một chiếc hầm không đáy, trong ngàn năm yên bình này, hắn sẽ không thể thoát ra để mê hoặc người trên mặt đất được nữa. Ma vương cuối cùng cũng sẽ bị quăng vào trong một chiếc hồ lửa: sau khi kết thúc một ngàn năm yên bình, ma vương sẽ bị thả ra, mê hoặc rất nhiều

người, khiến xảy ra một đợt phản loạn với thần, nhưng Jehovah cho rằng hắn sẽ bị đánh bại, đến cuối cùng cũng phải bị quăng vào trong hồ lửa đến vĩnh viễn.”

“Vậy sao hắn lại ở trong bình thế?”

“Làm sao ta biết được?” Trọng Lâu thấy Đường Hoa còn chưa vừa lòng với đáp án này, bèn bổ sung: “Vì sao người không nghĩ thử xem, phương Đông có tiên thần phật ma tràn đầy, bọn yêu ma phương Tây lại muốn mượn sao Xích Quán để cắt qua kết giới, xâm lược phương Đông làm gì chứ, lẽ nào coi bọn thần - ma chúng ta đây là bọn ăn cơm không à? Hay là cảm thấy gây họa cho dân chúng Trung Nguyên thì chúng sẽ được trường sinh bất lão?”

“...” Đường Hoa lâm vào trong sự tự hỏi.

“Nói như vậy đi.” Trọng Lâu cũng dốc lòng luôn rồi, chỉ cần thẳng thắn này không quấy rầy mình nữa là được: “Bối cảnh của Song Kiếm là do nhập hai trò chơi X kiếm và XX kiếm mà thành. Trong X kiếm, yêu ma phương Tây có mượn sao Xích Quán đến tấn công Trung Nguyên. thực ra chỉ cần người nào có chút đầu óc cũng có thể biết được, nếu ma vương là thật, thì Nhị Lang thần lại càng thực hơn, chỉ với chút năng lực như trong thần thoại ấy, tùy tiện phái ra một tiên binh là đã đủ để đâm chết bọn họ rồi. Bởi vậy Ốc Vít nhất định phải cho ra một lý do để yêu ma phương Tây bỏ mạng xâm lấn Trung Nguyên. Cái bình Hút Ma trong tay người chính là lý do lớn nhất.”

“Đúng đó! Bọn họ cũng xuất ra ma vương rồi, không lý do gì mà Ngọc Đế nhân từ của chúng ta lại nhìn thương sinh đồ thán được.” Đường Hoa hưng phấn hỏi: “Lâu ca, lúc nào chúng ta sẽ xuất binh thế?”

“Đang đàm phán với Thiên Đình, dự tính một tháng sau sẽ xuất binh tiêu diệt.”

“...” Đường Hoa trắng dã mặt: “Nếu ta đoán không sai, thì một tháng sau vừa vặn là ngày kết thúc sự kiện phải không?”

“Đúng!”

“Còn một câu hỏi cuối cùng nữa, làm sao ta có thể tiêu hủy cái bô này được?”

“Đi vào trong sao Xích Quán triệu hồi ma vương ra. Khi ma vương vừa thoát khỏi phong ấn thì thực lực sẽ bị giảm đi, tiêu diệt hắn thì có thể hủy được cái bình, đồng thời hóa giải được nguy cơ của Trung Nguyên.”

“Rủi đâu ta triệu hồi hắn ra rồi không tiêu diệt nổi thì sao?”

“Vậy một tháng sau ta đến tiêu diệt.”

* * * * *

Dưới sự nỗ lực đến ba trăm sáu mươi lăm lần của Đường Hoa, rốt cục thì chân tướng của sự thật cũng trời lên khỏi mặt nước. Yêu ma phương Tây ăn no rồi việc đến Trung Nguyên không phải là vì hệ thống tiêu hóa có tật xấu, mà là muốn cứu chủ nhân của chúng - đồng chí ma vương ra. Chẳng trách gì đợt thứ nhất bọn cấp dưới của ma vương chỉ truy sát người chơi nhị kiếp thôi, bởi vì mấy người này thực lực mạnh, cơ hội lấy được bình Hút Ma sẽ cao hơn. Vốn ban đầu bọn này dự định sẽ quét ngang cả Trung Nguyên, gặp ai giết nấy xem có thể rút ra được bình Hút Ma hay không, nhưng mình lại vì nghe theo lời gạt gẫm của lũ bạn xấu, đi trang bị nó lên để thí nghiệm, kết quả là bị khóa mục tiêu truy sát ráo riết như thế đây.

Cũng chẳng trách gì khi Tôn Minh đi gặp ma vương thì chỉ thấy mỗi không khí với không khí, chắc ma vương thực sự đang ở bên trong cái bình này đây. Chẳng trách gì một trong Bảy Thiên Sứ Sa Đọa là Beliah lại liều mạng bày trận vây chết mình như thế. Cũng chẳng trách gì bọn yêu ma ấy không chịu đi đường vòng tấn công Trung Nguyên. Hóa ra tất cả là do cái bình Hút Ma này cả.

Chọn lệnh Tiêu Hủy... Hệ thống nhắc là vật phẩm nhiệm vụ trọng yếu, xin đến nơi đặc định rồi mới chấp hành chỉ lệnh này được. Bán cửa hàng... NPC trả lời: vật phẩm nhiệm vụ, không thể buôn bán được. Quăng bỏ... Hệ thống nhắc: vật phẩm đã ràng chặt, không thể quăng bỏ được, xin thử nghiệm lệnh Tiêu Hủy hoặc bán cho cửa hàng của hệ thống.

Làm sao đây nhỉ? Mang một trái bom đi dạo phố cũng không phải là phong cách của mình. Đường Hoa đi dạo quanh Ma thành vài vòng, đột nhiên ánh mắt sáng lên, bèn chạy vào trong cửa hàng trước mặt.

“Tiểu nhị đánh giá cái xem nào.”

“Ba đồng.”

“Được!”

“Ta mở hòm phiếu cho ngài.” Tiểu nhị kêu lớn: “Một cái bô rách nát không tên, được ba đồng vàng, sau ba tháng sẽ mất.”

“Cám ơn, cám ơn.” Mình thật là không thể nào thông minh hơn được. Nếu đổi là người khác, phỏng chừng đã đau đầu nghĩ cách làm sao đến sao Xích Quán để giết ma vương lấy bảo vật rồi, nhưng Đường Hoa không phải là người bình thường, hẳn chỉ nghĩ cách làm sao thoát khỏi phiền phức thôi, đừng để cho ngay cả uống một ngụm nước mà cũng phải lo trong nước có độc đấy, những ngày ấy căng thẳng lắm.

* * * * *

Cái chân tướng này Đường Hoa dự định sẽ cho nó nát bét ở trong bụng của mình. Nếu nhân dân quần chúng biết rồi, đầu tiên sẽ trách tội mình đã dẫn đến trận xâm lấn của yêu ma phương Tây, tiếp theo đương nhiên sẽ dùng dư luận yêu cầu mình đến sao Xích Quán chấm dứt ân oán cho xem. Tiếp nữa, cũng không bài trừ khả năng họ sẽ bắt mình đền mọi tổn thất cho họ. Nhưng những điều đó không phải là nguyên nhân chủ yếu mà Đường Hoa lo lắng, nguyên nhân lớn nhất khiến hẳn lo lắng chính là nếu quần chúng biết sự kiện này là do mình gây ra, như vậy Sương Vũ tất nhiên sẽ bị liên lụy. Đạo gần đây, chân lý cũng vậy mà nguy hiểm cũng thế, chỉ cần là dám đụng tới ích lợi của quần chúng, vậy chắc chắn sẽ bị mắng đến máu chó xộc lên đầu cho coi, đồng thời còn liên lụy tới người nhà nữa. Chẳng hạn như lần tăng vọt giá hàng này vậy, quốc gia thì vẫn luôn nói là bình thường, cực kỳ bình thường, thậm chí còn có chuyên gia ra mặt cho rằng lần này giá hàng tăng là vì số lượng hàng sản xuất nhiều quá, nhưng bởi vì đụng chạm đến lợi ích của quần chúng, cho nên ‘chuyên gia’ đã thành ‘chuyên da’ luôn rồi.

Sau khi trở lại trần gian, Đường Hoa lập tức dạo vài vòng ở nơi thâm sơn cùng cốc, quả nhiên, sáu thiên sứ sa đọa còn lại lập tức tìm tới liền. Còn phần Beliah, hẳn đã trận phá người vong mất rồi, Huy Hoàng nhờ vào nhân phẩm của mình và sự uy mãnh của người chơi nhị kiếp, phá xuyên qua bảy ma trận của Beliah, đồng thời lấy được một thanh ma kiếm thất giai cực

phẩm cực kỳ rực rỡ, khiến Phá Toái ngay đương trường phải khóc lên, kêu ‘ông trời không có mắt’.

“Đừng lằng xằng.” Đây là ngôn ngữ sao Hỏa, ý là đừng có làm cái bộ dạng đó. Đường Hoa lấy tờ biên lai cầm đồ ra, phe phẩy: “Các người chẳng phải cần bình Hút Ma đó hay sao? Có gan thì giết ta, lấy biên lai cầm đồ này rồi tự mình đi lấy đi.” Bốn Gia Tử là nhân vật duy nhất có thể đi đến Ma giới đó, giết ta rồi, hồi nữa người cứ khóc lóc van cầu bốn Gia Tử lấy lại biên lai đi nhé.

“...” Tiểu Lu.

“Gọi ‘ông nội’ một tiếng nào, nếu không ta xé biên lai này đi rồi, ma vương của các người sẽ có thể bị chết thật đó.”

“Chúng ta đi!” Sáu tên thiên sứ sa đọa cùng biến mất.

Hiệu suất làm việc của sáu tên thiên sứ này thật là cao, nửa tiếng đồng hồ sau Đường Hoa đã nhận được tin là toàn bộ lệnh truy nã đã bị hủy bỏ đi rồi. Tôn Minh lập tức gọi điện hỏi nguyên do ngay. Đường Hoa không giấu giếm, kể lại sự tình đã qua. Tôn Minh mãnh liệt yêu cầu Đường Hoa đến sao Xích Quán vui đùa một chút, sẵn tiện chụp mấy tấm ảnh của ma vương để làm mặt bìa. Đường Hoa cự tuyệt cái yêu cầu chịu chết ấy. Tôn Minh đe dọa, lợi dụ, cầu xin, khóc lóc, lăn lộn không có kết quả xong, bèn hung ác nói rằng suốt đời sẽ không trả thù cho Đường Hoa nữa, nhưng Đường Hoa vẫn cứ thà chết không chịu khuất phục, hẳn sẽ không đi gặp ma vương, mà cũng kiên quyết không trả thù.

Kết quả hiệp thương cuối cùng là một ngày trước khi sự kiện kết thúc, Đường Hoa sẽ đi đến sao Xích Quán chụp ảnh với ma vương, Tôn Minh tạm thời giữ giùm cho cái bí mật ấy. Đây là một trò chơi, đương nhiên Đường Hoa sẽ không sợ chết, có điều rủi đâu thả ma vương ra mà không làm lật được người ta thì sẽ gây họa cho dân chúng, chuyện này không tốt lắm đâu...

Lợi ích mà Tôn Minh cấp cho Đường Hoa chính là hẳn sẽ chịu trách nhiệm giúp Đường Hoa tìm ra chín người độ tiên kiếp thứ hai để Đường Hoa hoàn thành nhiệm vụ. Người độ tiên kiếp thứ hai đương nhiên không dễ tìm, mà có tìm được cũng sẽ bị ghi hận cả đời mất. Nhưng tự mình cũng

có thể bồi dưỡng mà. Bất kể là thực lực như thế nào, một khi tới giới hạn công đức rồi là phải độ kiếp, dù sao chỉ cần cố gắng không chết một giây thôi, là Đường Hoa đã được tính là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Chuyện này Đường Hoa đã sớm thương lượng với Tôn Minh rồi. Thủ hạ của Tôn Minh có không ít, nhưng đều bận rộn lắm, nếu muốn phân ra chín người lấy không tiền lương đi làm nhiệm vụ công đức một hai tháng thì không nghi ngờ là sẽ khiến Tôn Minh đau như bị cắt mất. Hơn nữa những người này đều là phóng viên chuyên nghiệp cả, bắt họ phải làm những trò như thế thật không thể nào mà nói nổi. Cũng chỉ có những người nhận tiền lương mới hoặc vui lòng hoặc bất đắc dĩ đi làm những chuyện ngoài chuyên môn như thế thôi, chứ trong trò chơi có rất ít người nhàn đến nhúc cả trứng như thế.

* * * * *

Tuy có phát sinh sự kiện bình Hút Ma, nhưng yêu ma phương Tây vẫn còn phải tiến công, đây chính là chỉ lệnh cao nhất của Ốc Vít. Có điều bởi vì đã xác định được chủ nhân của bình Hút Ma, cho nên yêu ma phương Tây lập tức cải biến sách lược, không còn gây ngổ tẩn công chỉ mỗi núi XX nữa, mà sáu gã thiên sứ sa đọa còn lại mỗi người suất lĩnh một nhánh quân bắt đầu đan xen, chuyển hướng, từ sáu mặt tấn công Trung Nguyên. Lần này nguyên tắc của chúng không phải là tìm bình Hút Ma nữa, mà là hủy diệt Trung Nguyên.

Đòn này của yêu ma phương Tây khiến cho ba bang lớn phải hoảng sợ. Mới chỉ có một ngày, nhánh quân do Lucifer suất lĩnh đã tới gần Trường An rồi. Xem cái tốc độ và mức chống cự gặp được trên đường đó, chúng có quét ngang Trung Nguyên cũng không phải là chuyện nói chơi đâu, hơn nữa mỗi ngày đang còn có yêu ma cuộn cuộn không ngừng tới thêm, tạo thành đội hình đuổi theo đại đội nữa kia.

Đứng nơi núi XX, Thư Sinh quan sát xong tình thế thì cười khò: “Trừ phi có thể tập hợp được toàn thể người chơi, chia làm sáu hướng chống cự, sau đó lấy ra bộ đội tinh nhuệ mỗi ngày đi tập kích đội hình chi viện của yêu ma, không thì...”

Thắng Giả Vi Vương nói: “Dù sao cũng là người chơi’ không phải là quân đội, chúng ta căn bản không có khả năng làm được điều ấy. Cho dù có muốn mệnh lệnh cho bang hội của chính mình đi hoàn thành chiến lược như thế cũng không quá khả quan nữa là.”

Hạo Nhiên hỏi: “Sương Vũ, người thấy thế nào?”

“Nơi trú quân của ba bang hội chúng ta như Sơn Đông, An Huy, Giang Tây đều có một nhánh yêu ma đến tập kích. Ta thấy... Mọi người đã không có lòng đoàn kết, thì chi bằng cứ ai quét tuyết trước cửa nhà nấy thôi. Thừa dịp bây giờ còn thời gian, chi bằng đi bố trí phòng ngự nơi mình quản vậy. Hy vọng toàn Trung Nguyên có thể gắng hết khả năng bám trụ được bước chân của đám yêu ma này.”

“Tản đi!”

Chỉ một hội nghị đơn giản như thế, đã kết thúc mọi tâm huyết chống cự xâm lược nơi núi XX của mọi người chơi. Trăm vạn người chơi cùng tản đi hết, ai có bang thì về bang, không có bang thì cân nhắc xem nên đi đâu để tránh lửa chiến. Trong nhất thời, lòng người khắp Song Kiếm hoảng sợ, rồi thành một túm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 249: Vận Gạo

Chương 249: Vận Gạo

Song Sư dĩ nhiên phải mở hội nghị cao tầng để chỉ định sắp xếp chiến lược nơi An Huy rồi. Nguyên tắc chủ yếu đầu tiên chính là ‘nơi trú quân không được phép mất’, nguyên tắc thứ hai là ‘thành thị lớn duy nhất của An Huy – Hợp Phì - cũng không thể mất được’. Còn phần chi tiết thì... Đường Hoa không biết. Không có bất cứ một nhân viên quản lý nào, bao gồm cả lão bà của hắn có dù chỉ một chút xú ý tứ khách sáo mời hắn tham gia hội nghị cả. Vết xe đổ đã có rồi đấy, nhân tố không ổn định như thế này thì phải tránh xa thật xa mới là hay.

Từ lúc xảy ra chuyện Phi Thường Kiếm bị chặt, Sương Vũ đã sớm phát biểu rõ ràng rằng sẽ công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không vì thân phận cá nhân của mình mà ngăn trở chuyện Thần Chi Linh Vực truy sát Đường Hoa rồi, nàng cũng sẽ không vì Đường Hoa mà ảnh hưởng tới công sự, quyết sách trong bang. Dù sao thì cũng chỉ một câu nói mà thôi: tên kia làm gì, chẳng can hệ chi tới bốn nhân, mà chuyện của bốn nhân, cũng không có bất cứ can hệ chi với hãn cả.

Sương Vũ hào phóng như thế, nhưng người của Thần Chi Linh Vực lại không phải là đám ngốc. Truy sát Đường Hoa, bọn họ muốn lắm chứ, nhưng thế thì phải nhồi vào biết bao nhiêu mạng người đây? Nhịn thôi! Chân lý bất đắc dĩ của kẻ yếu: trên đầu chữ ‘nhịn’ (忍) có một cây ‘dao’ (刀), vạn sự dĩ hòa vi quý, đại nhân đại lượng có đức chứa trăm sông trăm biển...

Vậy Đường Hoa đang làm gì thế nhỉ?

Đường Hoa đang vận gạo. Trường An đã bị yêu ma phương Tây quét thành đất bằng mất rồi, nhưng, căn cứ vào nguyên tắc NPC sẽ không tự tàn sát lẫn nhau, thành thị hủy thì đã bị hủy rồi, nhưng đám NPC vẫn còn sống nhàn như cũ. Hiện giờ hơn mười vạn dân chúng đang không có ăn không có nhà, tình trạng bi thảm lắm lắm.

Đường Hoa đương nhiên không phải là nhà từ thiện rồi, hãn vẫn luôn cho rằng mình thuộc tầng lớp ‘được từ thiện’, tuy vẫn chưa lần nào nhận được đồ lạc quyên cả. Đường Hoa vận gạo là vì giúp người ta làm nhiệm vụ thôi, chín tên phóng viên do Tôn Minh chọn lựa ra đang hăng hái chiến đấu nơi tuyến đầu của Trường An kìa kìa. Công việc chủ yếu của họ là tìm thân nhân thất lạc, tìm bảo bối thất lạc, mở hàng cháo, v.v... Điều kiện đầu tiên để mở hàng cháo là phải có gạo, nhưng mọi phương tiện đi lại trong Trường An, bao gồm cả truyền tống trận cũng đã bị hủy hết rồi, cho nên muốn có gạo thì phải vận từ bên ngoài vào.

Chín tên phóng viên xui xẻo kia thật sự muốn tự lực cánh sinh lắm, nhưng bên ngoài đang có yêu ma quấy loạn, mà truyền tống trận lại không có nữa... À, cho dù có truyền tống trận thì Tôn Minh cũng không chịu trả tiền cho đâu, mỗi người đi một lần là phải 10 kim, muốn từ thiện cho hơn

mười vạn người thì phải tốn bao nhiêu cơ chứ? Tôn Minh thấy cấp dưới phản ánh vấn đề này, bèn đá cái quả bóng cao su cho người được lợi trong trò này là Đường Hoa ngay. Tên này tốc độ nhanh, túi Càn Khôn lớn, không những không sợ yêu ma mà yêu ma người ta còn phải sợ ngược lại hẳn nữa. Đặc biệt là, những BOSS có thân phận, có tên tuổi đều sợ mình sẽ bất cẩn làm thịt hẳn hết, vì như thế ma vương cũng sẽ bị chết theo. Đám tiểu binh xung quanh chẳng thể làm được gì Đường Hoa, cho nên hẳn có mang mười tấn gạo xông xáo gà bay chó sủa cũng không thành vấn đề.

Huy Hoàng và Tinh Tinh đang định ngày hẹn với Công Chúa...

Phá Toái đang mang theo lão bà dạo chơi bốn bể...

Sát Phá Lang đang biến mất giữa nhân gian...

Mặc Tinh đang ẩn cư...

Đường Hoa đang vận gạo...

Từ hành động của những cao thủ này có thể thấy đối với sự kiện yêu ma xâm lấn này, họ không tận tâm đến mức nào. Đương nhiên Đường Hoa cho rằng mình phải được trừ ra, bởi mình đang làm việc thiện mà. Trấn an đám cư dân bị thương sau cuộc chiến mà không cần bất cứ điểm công đức nào, có thể nói là công cao vô cùng, là mẫu mực của loài người vậy.

Thực ra không thể trách đám cao thủ này được, hiện giờ ai cũng phải quét tuyết trước cửa nhà mình, nên một tên hai tên cao thủ cơ bản chẳng sinh ra được cái ảnh hưởng gì tới chiến cuộc cả. Những ngày tới đây sẽ là thời gian khảo nghiệm năng lực sinh tồn và năng lực chỉ huy của tầng lớp quản lý bang hội.

* * * * *

Hàng cháo này là do nhận nhiệm vụ từ nha môn Trường An mà mở. Nó có quy củ hàng hoàng, dựa theo thời cổ đại mà nói thì nếu cầm chiếc đũa vào trong tô cháo mà bị lệch, người bán cháo sẽ bị chém đầu. Có điều bây giờ là trong trò chơi, nên chín tên người chơi kia đều làm theo chỉ thị của Đường Hoa, cố sống cố chết rót nước vào trong nồi cháo tới bến. Tới cuối cùng thế mà dùng chỉ có ba mươi hạt gạo nấu thành một bát cháo luôn! Lúc này ngay cả Ốc Vít cũng không nhịn được nữa rồi, bọn NPC này tuy là số liệu, người có thể không xem bọn chúng là người, nhưng cũng phải xem

bọn chúng là sinh vật chứ? Ốc Vít bèn tức thì định ra tiêu chuẩn ngay, rằng nhất định mỗi bát cháo phải có ít nhất một trăm hạt gạo. Bởi vậy tổ chín người kia lại căn cứ theo chỉ thị, cố ý phân một người ra đếm. Người ta vẫn thường nói là ‘trên có chính sách, dưới có đối sách’, bởi vậy Đường Hoa lại tuyên bố chỉ thị tiếp, rằng phải tách một hạt gạo đã nấu chín ra thành hai hạt, thậm chí là đến ba hạt...

Đường Hoa không sợ phải chạy thêm mấy chuyến, hấn làm vậy chủ yếu là vì muốn có gạo thì cũng phải tốn tiền đấy. Một tấn gạo 50 kim, mình vận một lần 10 tấn là mất đi 500 kim. Nam nhân mà, phải hung ác một chút với người khác chứ, dù sao thì đám NPC cũng có đỏi chết được đâu.

Cửa hàng cháo thu được điểm công đức rất nhiều, cho nên cũng có không hề ít người mưu đồ thành lập hàng cháo nơi Trường An, nhưng đều bị Đường Hoa tiên lễ hậu binh làm rụng hết. Đã lập hàng cháo thì phải chơi trò lũng đoạn chứ, nếu không thì dựa theo mặt chất lượng, người ta sẽ chẳng thèm để ý đến hàng cháo này nữa.

Cứ lần qua lộn lại như thế mấy ngày, Huy Hoàng tìm tới cửa. Huy Hoàng không có chuyện thì sẽ không lên Tam Bảo điện, hấn tới đây vì việc của Phong Vân Nộ. Theo kết quả điều tra, thì bắt đầu từ khi Táng Ái kết bè với Công Chúa lừa Phong Vân Nộ, một chuỗi những âm mưu đã được kết thành. Tuy Công Chúa nói không biết gì hết, nhưng Huy Hoàng vẫn cứ cảm thấy đây không chỉ đơn giản liên can đến Phi Thường Kiếm và Phong Vân Nộ thôi đâu, mà còn có một bàn tay đen to lớn đang thao túng hết thảy từ phía sau màn nữa.

“Bàn tay đen cái rắm ấy.” Đường Hoa đã sớm hỏi Thi Thi rồi, chẳng qua là vì giữ bí mật nên mới không nói ra mà thôi. Sự thực đơn giản lắm, đó là Công Chúa với Táng Ái vì muốn lúc có nhiều tiền lúc đến hành tinh M, cho nên mới thiết kế ra trò lừa như vậy. Phong Vân Nộ mất việc rồi, không còn nguồn tiền nữa, mà một vạn kim nhìn như lớn lắm, có điều nếu ba người cùng phân ra thì sẽ chẳng còn lại bao nhiêu. Sau việc này, chờ tới lúc đến được hành tinh M rồi, Táng Ái với Công Chúa sẽ cùng đến gặp Phong Vân Nộ nói cho rõ chân tướng, thế là ba người mang theo hai vạn kim, vợ chồng cơm lành canh ngọt, chỉ còn mỗi một tên thiếu nam mới chớm yêu

mắc nợ đầy đầu gối trong xó thút thít thôi. Trong đó, Thi Thi chỉ đóng vai trò môi giới thu chút tiền phí dụng, đến thời khắc tất yếu thì đưa ra chút chứng cứ mơ hồ chứng minh Táng Ái là kẻ lừa đảo.

“Thế thì là sao?”

“Huy Hoàng, người cũng đừng nhọc thân nữa. Việc này ta biết, nhưng ta đã đáp ứng là không thể nói với người rồi.” Thực ra nó cũng chẳng khác chi mấy chuyện mình với Phá Toái đã nghĩ ra hồi xông qua giếng Thần Ma cả. Trong võng du, những chuyện như thế có rất nhiều. Vì một món trang bị hay là một món vũ khí, một người chơi cấp bậc cao thậm chí có thể không cần cả account đang chơi, không cần cả bạn bè cũng phải lừa gạt cho được nó, càng huống chi ở đây là một món tiền trò chơi không lồ mà có thể đổi sang được tiền hiện thực nữa?

Những kẻ lừa đảo trong võng du có rất nhiều, rất nhiều. Đầu tiên là những trang web chứa đầy trojan, tiếp theo là những kẻ dùng biện pháp giao dịch liên tục, lẫn lộn để thay thế những sản phẩm chân thực bằng những sản phẩm giả, kém. Mà hàng tiếp theo chính là những hành động vay tiền mượn trang bị. Phần lớn các trò võng du đều có rất nhiều nghề nghiệp, trang bị của các nghề nghiệp không thể mặc lẫn lộn với nhau, khi tổ đội đều theo nhu cầu mà phân phối, nhưng nếu thực sự có kỳ binh tuyệt thế xuất hiện, vậy cho dù có là bạn bè đi nữa, cũng có khi sẽ trở mặt cướp ngay. Nói tới cùng đều là do tiền bạc gây họa cả. Tới bây giờ, những hành động như cướp sạch account của bạn bè, lấy đoạn clip mỹ nữ làm lý do lây trojan cho bạn mình để ăn cắp account thật là nhìn mãi quen mắt lắm.

Công Chúa là một nhân vật hơi khác loại trong đó, từ vụ việc trộm được bang Tam Thương cũng có thể thấy được nàng có chút tài năng nhất định. Nhưng điều Đường Hoa không ngờ đến chính là mỹ nữ đẹp nhất - Táng Ái - cũng tham gia vào trong trò lừa đó. Thật là bi kịch mà...Cái ngày mà Đường Hoa biết được chân tướng, hắn đã uống sạch bách một lon bia để tế sống cái hảo cảm mộng lung ngày trước mình dành cho Táng Ái.

Lại nói, nếu thực sự ngày nào đó có một vạn kim bày ra trước mắt Đường Hoa... Vậy chắc chắn Đường Hoa cũng sẽ lừa Phi Thường Kiếm cho xem. Thương tổn thì người khác gánh, mình có phải là thánh đồ đâu? Lại

nói, lừa Phi Thường Kiểm rồi mình cũng sẽ không cảm thấy áy náy mấy cả, dù sao thì hẳn chắc chắn cũng đã liệt mình vào hạng cừu nhân rồi mà.

Có nhiều cừu nhân cừu thị mình như thế, nhưng vì sao mình không coi ai là cừu nhân thế nhỉ? Cuộc đời như là mộng, năm tháng tựa bài ca, thiên hạ không Tuyệt, cao thủ quạnh hiu.

“Nhưng Phong Vân Nộ đã ủy thác ta điều tra...”

Đường Hoa nâng tay thề: “Ta chắc chắn Phong Vân Nộ là người thắng sau cùng.”

“Ý người là những suy đoán của người với Phá Toái hồi ở giếng Thần Ma là hoàn toàn đúng hả?”

“Ừm... ta không có nói như vậy.” Đường Hoa không mong mình sẽ trở thành nhân chứng, cho nên bèn đổi đề tài, hẳn lấy một tờ ngân phiếu ra: “Huy Hoàng, người tới đúng lúc lắm, ta đang bận quá, người giúp ta đi vận mười tấn gạo về đi.”

“Nhưng mà...”

“Cho người lấy 10% gạo coi như thù lao đấy.”

“Ta cần gạo làm gì chứ?” Huy Hoàng cười khố một cái, cái mình cần là ‘chân tướng’ cơ.

“Huy Hoàng à, lẽ nào người đã quên chuyện nơi giếng Thần Ma rồi hay sao? Ta dĩ nhiên rất vui khi có một người bạn nhân nghĩa vô đối, nhưng ta càng hy vọng bạn bè của mình có thể sống được thoải mái hơn, như vậy khi ta nghèo túng thì vẫn còn có nơi để kiếm chút cơm cặn. Đừng có để trong tương lai khi ta tìm đến người, mà người ăn trấu ta nuốt cái đấy. Rồi thế nào chuyện cũng sẽ là người vì lưu lại một chút trấu cuối cho ta, nên đói chết nhăn răng cho coi.” Đường Hoa vỗ vỗ vai Huy Hoàng: “Muốn không có lỗi với người khác, thì đầu tiên là phải xử tốt với chính mình. Gần đây người có quan tâm hay bầu bạn với Quàng Khăn Đỏ không? Người người cần quan tâm nhất hẳn phải là Quàng Khăn Đỏ, tiếp theo mới là bầu bạn xấu bọn ta, với lại nhiệm vụ của người nữa, chứ không phải là đem hết tinh lực vào những chuyện chẳng can hệ gì tới người như thế này. Đặc biệt là chuyện cảm tình nam nữ đấy, chưa chắc nhất định đã là ‘chia tay lâu ngày

thì tình hơn mới cưới' đâu, trong đó cũng có quy luật 'nhật dần' của thời gian nữa."

"Ừ, ta biết rồi. Có điều chuyện mà ta đã đáp ứng thì nhất định phải làm cho tốt mới được." Huy Hoàng cười cười: "Cám ơn người Gia Tử, nếu không phải là bạn bè thật sự thì sẽ không nói những lời này đâu. Ta đi vận gạo giúp người trước vậy."

* * * * *

Trong lúc Đường Hoa đang tiêu xài gạo, thì ba tên đầu sỏ của ba bang lớn cũng đang lần lượt đưa ra những phương án phòng ngự của mình. Sương Vũ gọi Đường Hoa, Phá Toái và các cao thủ trong phân đường của Phá Toái về bang gấp.

"Theo kết quả điều tra, quân đoàn tấn công An Huy và nơi trú quân của chúng ta là của Lucifer. Chúng ta vốn định dùng chiến thuật chim se sẻ, quấy rầy tốc độ tiến tới của chúng, nhưng theo báo cáo nhận được mấy giờ trước thì quân đoàn của Lucifer ở Phong Đô Thành Đô đã thừa dịp trời tối đột nhiên chuyển biến sách lược rồi. Theo báo cáo của thám tử, thì sau khi hùng đông, trong doanh trại của yêu ma nơi Phong Đô đã có hai mươi vạn tên không biết đi về nơi nào. Hạo Nhiên đã lập tức phái ra nhân thủ tìm tòi với quy mô lớn, nhưng hai mươi vạn quân ấy lại giống như bùn rớt vào biển rộng vậy, không có lấy dù chỉ một chút tung tích." Sương Vũ nói: "Nhiệm vụ của các người là phụ trách tìm ra chúng."

"Được!" Phá Toái hô một tiếng, xong phất tay rồi cùng bảy cao thủ nơi đây tản đi, chỉ lưu lại mỗi một tên Đường Hoa đang dùng ánh mắt đầy tình 'cờm' nhìn Sương Vũ.

"Đúng nhỉ, sao mình lại quên mất tên bại hoại này chứ?" Sương Vũ nhiệt tình đi đến bên cạnh Đường Hoa, lấy một tờ bản đồ Trung Quốc ra: "Lão công, huynh nghĩ xem họ đang trốn ơi nơi đâu nào?"

"Ừm... Nếu huynh biết, thì tức là còn bại hoại hơn cả tiểu Lu nữa. Nếu huynh không biết, thì 'ai đó' sẽ đe dọa cộng uy hiếp ngay." Đường Hoa đau đầu lắm: "Làm nam nhân thật khó..."

"Lão công..."

“Bản thân muội đã nói ‘công tư phân minh’ mà, sao lại có thể lợi dụng trí tuệ của lão công mình mưu lợi cho bang hội chứ?” Đường Hoa cười he he: “Muội có thể dùng tài chính của bang hội thu mua huynh mà.”

“Mua cái đầu huynh ấy. Nói, nếu huynh là Lucifer, huynh sẽ giấu quân đội ở đâu?”

“Lão bà, chi bằng chờ ông chủ của muội nóng ruột lên rồi muội mới ra mặt nhé.”

“Heo heo, ông chủ luôn luôn phải khôn khéo hơn một chút so với tưởng tượng của công nhân.” Sương Vũ nói: “Coi thường chỉ số thông minh của ông chủ chính là coi thường giá trị của mình đó.”

“Được rồi, muội đã cho là như vậy thì...” Đường Hoa chỉ chỉ vào tấm bản đồ: “Nếu huynh là tiểu Lu, huynh sẽ nhét một bộ phận người, có lẽ là mười vạn, cũng có lẽ là mười lăm vạn vào trong một cái xó, khiến bọn muội phải liều mạng đi tìm, mà bộ phận tinh nhuệ nhất thì sẽ giấu ở đây.”

“Trường Giang?” Sương Vũ sững sốt hỏi.

“Đúng, thuận Trường Giang mà xuống, thì sẽ có thể đến được phụ cận Hợp Phì. Sau đó tập kích Hợp Phì hay là nơi trú quân của bọn muội thì là tùy theo hãn nghĩ thôi, lẽ nào bọn muội còn có thể ước thúc toàn bộ bang chúng ở lì trong An Huy hay sao chứ?” Đường Hoa giải thích: “Cấp bậc của đám quái dọc Trường Giang đều chỉ ở khoảng 30 ~ 40, đến giờ đã gần như không có người chơi nào vào trong đó luyện cấp rồi. Cho dù là có đi nữa, chỉ cần tiểu Lu phái BOSS đi ra mở đường thôi là cam đoan mấy người này còn chưa nhận ra chuyện gì đã bị toi rồi. Bọn chúng chỉ cần dọc theo đáy sông Trường Giang, thẳng tiến An Huy là được. Một khi nơi trú quân của bọn muội bị quét đi rồi, vậy bọn bang chúng còn có lòng nào chiến đấu nữa hay sao? Mà một khi bọn bang chúng không còn lòng dạ chiến đấu nữa rồi, thì tiểu Lu có thể Bắc tảo Nhất Kiếm, Nam đả Thần Chi Lĩnh Vực, thoải mái dập tắt ba bang hội lớn ngay.”

“Muội sẽ lập tức phái người...”

“Lão bà ngu ngốc, đã biết kế hoạch của tiểu Lu rồi, với lại đã biết tiểu Lu đã thoát ly khỏi đại quân rồi, chẳng lẽ muội không định nghĩ ra một kế hoặc nuốt luôn năm vạn hay mười vạn nhân mã ấy sao?”

“Lão công ngốc xít, kế hoạch này nhất định phải do ông chủ nghĩ ra, lão bà thân yêu xinh đẹp của huynh chỉ cần làm được bước đầu tiên thôi là đã đủ rồi, nhiều hơn sẽ không ổn.”

“Được rồi, vậy huynh đây sẽ đi báo cho tiểu Lu là bọn muội đã phát hiện tung tích của hã rồi nhé.”

“Huynh dám?” Sương Vũ lườm Đường Hoa một cái, xong nói: “Hết thấy mới chỉ là suy đoán của huynh thôi, muội phải phải người đến chứng thực trước đã... Nhân trời tối mà từ Phong Đô đến Trường Giang là không có vấn đề, vì có nhánh sông. Dựa theo tốc độ tiến quân của nhánh quân tinh nhuệ này thì bọn chúng chắc hã sắp đến Trùng Khánh, cũng tức là vùng Du Châu... Được rồi, huynh có thể đi vận gạo tiếp rồi đấy.”

“Oa, như thế quá đáng.”

“Cùng lắm thì... Cho huynh áp má một chút coi như phần thưởng vậy.”

“Ghi vào sổ, chờ đến hành tinh M là thuê phòng ngay.”

“Nhất định phải có giấy tờ trước, đây là nguyên tắc.”

“... Huynh nói là thuê phòng để tắm rửa trước. Lão bà, đầu óc muội xấu xa thật.”

“Cắn chết huynh.” Sương Vũ tóm lấy tay Đường Hoa, cắn nhẹ một nhát.

* * * * *

Đường Hoa - bị xài xong rồi bỏ - lại tiếp tục đi vận gạo. Có điều các kiến trúc cơ sở của Trường An đang chậm rãi nảy mới, cho nên điểm công đức do hàng cháo mang lại cũng càng lúc càng ít hơn. Vì thế dưới sự bảo vệ của Đường Hoa, chín tên phóng viên cùng dời tới Thành Đô. Thành Đô vừa bị đám quân lưu thủ của tiểu Lu giày xéo, cho nên mức độ cần hàng cháo cũng cấp bách ngang với nhu cầu chém chín tên phóng viên của Đường Hoa vậy.

Dựa theo tiến trình mà phỏng chừng thì chỉ cần làm từ thiện cho hai thành thị lớn nữa, tức là tiêu phí khoảng ba nghìn kim nữa là chín tên phóng viên đủ điểm công đức thôi. Đương nhiên đám phóng viên này cũng không phải là không có thu hoạch gì cả, ít nhất thì bọn họ cũng đã thể nghiệm được cuộc sống của những người dân ở tầng chót rồi, cộng với thấy được

bộ mặt kinh tởm thật sự của bọn gian thương nữa. Trong đám này, có người đã treo cái tội danh ‘thừa dịp quốc gia nguy khốn mà phát tài’ lên đầu Đường Hoa, cũng có người cho rằng mình chính là một tên đồng lõa đang trợ giúp cho hắn.

Hành động đặt bao hết hàng cháo của Đường Hoa dĩ nhiên sẽ khiến cho nhiều người cũng kiếm điểm công đức giống hắn không vui. Có rất nhiều người yêu cầu hắn công bình cạnh tranh, nhưng Đường Hoa lại nghiêm chính bác đi, hắn cho rằng cạnh tranh là không phù hợp với việc làm kinh tế có kế hoạch. Cái gì là ‘làm kinh tế có kế hoạch’? ‘Làm kinh tế có kế hoạch’ nghĩa là kẻ có thực lực muốn lên kế hoạch ra sao thì lên kế hoạch thế ấy.

Sương Vũ lại quấy rầy tiếp: “Lão công, về Hoàng Sơn.”

“Không được rồi lão bà, huynh đang phải trông hàng cháo mà.”

Sương Vũ thương lượng với Hạo Nhiên vài câu, xong nói tiếp: “Muội phải người trông giúp huynh.”

“Vậy thì không cần, muội chỉ cần phải người đưa chín tên phóng viên này đến Quảng Châu giúp huynh, sau đó vận giúp 30 tấn gạo và trông hàng cháo ở Quảng Châu giúp là được.”

Hồi lâu sau Sương Vũ mới trả lời: “Được.”

Đường Hoa nhả tin hỏi: “Ba mươi tấn gạo đó hắn là bên muội trả giùm chứ?”

Thật lâu thật lâu sau mới có tin nhắn trả lời của Sương Vũ: “Có!”

“Đến ngay!” Đường Hoa mơ hồ cảm thấy trong chữ ‘Có’ đó tồn tại một lượng sát khí lớn lắm lắm.

* * * * *

Lần này người mời Đường Hoa là Hạo Nhiên. Hết thủy y như Đường Hoa đã đoán trước vậy, tiểu Lu và 100 con BOSS, cộng với năm vạn quân tinh nhuệ đang ở dưới đáy sông Trường Giang, tiến về phía Hợp Phì, dự tính ba ngày sau sẽ tới. Bởi vậy Hạo Nhiên đề nghị nên tương kế tựu kế... Nhưng đề nghị thì đề nghị rồi đấy, có điều cái kế ‘tương kế tựu kế’ mà mọi người nghĩ ra lại không được thực dụng cho lắm. Cuối cùng Hạo Nhiên đành phải nhờ tới Đường Hoa.

“Quy mô của địch nhân lớn như vậy, cho dù chúng ta có phái nhiều người đánh úp chúng, chỉ sợ cũng sẽ thương vong thảm trọng thôi. Một khi Lucifer đào thoát, rồi hội hợp với đám quân chính quy phía sau ăn chắc từng bước thì cục diện sẽ chẳng khác chi hồi trước cả.” Hạo Nhiên hỏi: “Gia Tử, người có cách nào có thể vây khốn Lucifer được không?”

“Phục kích hẳn chứ sao. Hẳn có quân tinh nhuệ thì các người cũng có, phái mấy trăm tên cao thủ ra solo với hẳn thì... Cũng tức là một mình hẳn solo với mấy trăm tên thôi.”

Sương Vũ nói chen vào: “Vấn đề là hẳn luôn ở trong đội hình.”

“Huynh nghĩ lại xem... Nếu bọn muội dọn hết người ở nơi trú quân và Hợp Phì đi, vậy muội nghĩ xem hẳn sẽ đánh nơi nào trước?”

“Đều trống hết thì chia binh hai đường.”

“Ừ, như vậy là đã tiêu đi một nửa rồi. Mấy chục vạn người bọn muội bao vây hai vạn rưỡi chắc được chứ nhỉ? Sau đó thì bày cao thủ sẽ nhắm chắc vào Lucifer rồi găm đến chết.”

Hạo Nhiên: “Nhưng vấn đề là làm sao che giấu được mấy chục vạn người này đây?”

“Lucifer có thể đi đường sông, thì các người cũng có thể. Toàn bộ cứ nằm úp trong nước ăn lương khô là được, nước không đủ thì tự mình đào thêm hồ. Nếu còn không được nữa thì có thể chôn một ít trong đất, dù sao chỉ cần cam đoan cho đám tiền tiêu của chúng không phát hiện ra là được thôi.”

“Có lý lắm.” Hạo Nhiên gật đầu: “Vấn đề cuối cùng: bản thân Lucifer sẽ đi nơi trú quân hay là đi Hợp Phì?”

Đường Hoa lấy ra một tờ giấy, với một cây bút. Khi mà mọi người cho là có huyền cơ gì đó, thì Đường Hoa đã làm xong hai miếng giấy nhỏ rồi: “Rút thăm quyết định.”

“...” Tập thể cùng khinh bỉ.

Nhưng Đường Hoa lại không sợ bị khinh bỉ: “Vậy ai trong các người có cách tốt hơn nữa không nào? Chiến trường mà, không chỉ cần người lãnh đạo có năng lực, không chỉ cần kỳ binh quý kế, mà còn phải cần có chút vận khí nữa. Các người không nghĩ lại sao, rồi đâu Lucifer không hề có

trong đội ngũ tập kích này thì sao chứ? Rủi đâu người ta không chia binh thì sao đây? Hoặc là hiện giờ Lucifer đã xếp được gián điệp ở đây rồi thì thế nào? Rồi hoặc là Lucifer đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta thì sao? Rồi lại hoặc là... Dù sao thì cũng có nhiều khả năng lắm. Cho nên đành phải đánh bạc với vận khí thôi.”

Sinh Diệt: “Nếu nói như vậy, thì chắc chắn hẳn sẽ đi nơi trú quân. Dù thế nào thì cũng phải đảm bảo nơi trú quân an toàn mới được. Ta đề nghị nên đặt phục binh dọc đường từ Trường Giang đến Hoàng Sơn.”

“Vậy rủi đâu Lucifer vốn đã biết ý định này của người, hẳn đánh Hợp Phì xong bèn cắm chắc ở đó chờ viện quân thì sao?” Đường Hoa nói: “Chúng ta phải biết rằng, đám quân đến sau vẫn còn có thể tiến công tiếp được, nếu không có điểm truyền tống duy nhất trong khu An Huy là Hợp Phì, vậy làm sao chúng ta có thể bổ cấp được được phẩm, thức ăn nước uống cho bang chúng khi đại chiến?” Chỉ có các thành thị lớn mới có điểm truyền tống thôi, một khi mất đi rồi, vậy Hoàng Sơn sẽ thành Cô Sơn liền. Mặt khác, những trang bị dưới màu vàng đều có độ bền riêng, dùng nhiều thì phải sửa chữa nữa. Rồi những nhân viên chết đi, sau khi sống lại nếu không có điểm truyền tống thì làm sao quay lại bang hội chiến đấu tiếp được? Phải biết là Bồng lai có nhiều người, thành thị lớn của Sơn Đông là phủ Tế Nam có bang Nhất Kiếm ở đó sẽ không mau bị hạ được, nhưng nếu Hợp Phì mà bị mất đi rồi thì sẽ không có nơi truyền tống nữa, người càng đánh sẽ càng ít đi, sẽ trở thành một cuộc chiến không cân bằng.

Đương nhiên Hoàng Sơn vẫn còn có điểm truyền tống đi biển Đông đấy, nhưng mà được phẩm lẫn đồ ăn với đồ uống nơi binh trạm chỉ hữu hạn, nơi đó chỉ có một cái tủ lâu với một tiệm thuốc bắc thôi, cho dù hệ thống có xài ngón tay vàng đi nữa thì cũng không bổ cấp cho toàn bang khi đại chiến nổi. Từ điều ấy mà xét, thì Thần Chi Linh Vực dường như đã dự kiến được trước vậy, bang này có đến mười binh trạm nơi Đại Tuyết Sơn, đủ ngang với mức bổ cấp của cả một thành thị loại nhỏ - vừa.

Bởi vậy mất Hợp Phì hay mất nơi trú quân cũng không khác gì nhau cho lắm.

Hiếu điều này xong, Hạo Nhiên đành than một hơi: “Vẫn nên bắt thăm vậy.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 250: Đại Chiến Ở Lư Sơn

Chương 250: Đại Chiến Ở Lư Sơn

Sương Vũ hung ác hỏi: “Lẽ nào huynh không định vì bang hội của mình chống lại địch nhân à?”

“Lão bà à, muội cũng biết gần đây lão công của muội thật sự bận mà. Gạo thì phải từng chuyển từng chuyển vận đi, mà công nhân thì phải từng người từng người giám sát. Còn năm ngày nữa là lão công của muội có thể hoàn thành cái nhiệm vụ chết tiệt này rồi.” Đường Hoa nói: “Thành thị lớn cũng chỉ có mấy cái, lỡ mất dịp này thì mai sau sẽ không còn nữa đâu, nếu ngày nào đó mà bọn người chơi phản kích lại từ nơi tuyệt địa, huynh đi đâu để kiếm một đồng lớn điểm công đức như ở đây cơ chứ? Mặt khác, huynh vẫn luôn cho rằng sự cống hiến của huynh đối với Song Sư lớn hơn sự cống hiến của Song Sư đối với huynh nhiều.”

“Huynh cống hiến cái gì cho Song Sư hử?” Sương Vũ tiếp tục hung ác hỏi.

“Huynh cống hiến một lão bà vô cùng tài giỏi, lại vô cùng xinh đẹp, vừa biết quan tâm người khác, lại ôn nhu hiền lành đấy thôi.”

Sương Vũ cúi đầu hỏi: “Huynh thực cho rằng muội ôn nhu hiền lành sao?”

“...” Trông xa thấy là núi, tới gần vẫn là núi, càng xem càng giống núi, hóa ra đúng là núi. Thơ hay thật, không những gieo vần quá khớp, mà chỉ mất ba giây là đã sáng tác được kìa. Nếu Tào Thực mà sinh vào cái thời đại này, phỏng chừng sẽ xấu hổ toát mồ hôi hột rồi chết cho coi...

“Vậy tức là huynh cho rằng muội không đủ ôn nhu sao?” Sương Vũ lập tức lộ ra một bộ mặt ‘không ôn nhu’ liền.

“...” Trông xa thấy là cây, tới gần vẫn là cây... Đường Hoa cự tuyệt trả lời bất cứ vấn đề nào vi phạm tới lương tri của mình hoặc là lòng tự tôn của lão bà mình.

“Cút, cút, cút.” Sương Vũ đẩy một nhát cho Đường Hoa lăn xuống vách núi. Nào giờ nàng vẫn cho rằng mình thực ra ôn nhu lắm. Nhưng mà... Gặp tên lão công thuộc dạng lợn chết không sợ nước sôi, cộng với vô lại thế này thì còn có thể ôn nhu được sao? Nam nhân mà, được voi đòi tiên là bản tính đấy thôi.

* * * * *

“Giám đốc Đông!” Tiểu Dâm thấy Đường Hoa đáp xuống bên cạnh hàng cháo bèn nhiệt tình chào hỏi.

“Tiểu Dâm à, sao lại có thời gian rảnh đến thăm đồng sự thế này?”

“Cho dù là trâu thì cũng phải nghỉ ngơi uống nước chứ có phải không?” Tiểu Dâm bước đến bên cạnh Đường Hoa, hỏi: “Giám đốc Đông, ngài xem có nên cho họ nghỉ phép nửa ngày không?”

“Không có vấn đề, sau khi xong chuyện rồi thì sẽ cho nghỉ một ngày.” Đường Hoa lại càng nhỏ giọng hơn: “Tiểu Dâm, người kia, với người kia nữa, cứ thừa dịp ta không ở đây thì làm biếng đấy. Ta không tiện nói cho lắm, lát nữa người uyển chuyển nhắc họ giúp ta với nhé.”

Bọn đồng sự nói không có sai, quả là ‘Đông lột da’ mà. May mà không phải là giám đốc điều hành đấy. Tiểu Dâm vội trả lời: “Không có vấn đề, lát nữa ta sẽ nói với họ ngay.”

“Ừ ừ!” Đường Hoa bay lên cao vài mét, hô: “Mọi người nghe ta nói này. Thân là một tên phóng viên, đầu tiên là phải có một tấm lòng ‘công nghĩa’ cơ bản cái đã. Không có ‘công nghĩa’ thì sao có ‘lẽ phải’ được? Xem những trận xung đột của Palestine và Israel ấy, đã chết biết bao nhiêu là phóng viên, lẽ nào họ tình nguyện đi chịu chết à? Không phải, là bởi vì ‘công nghĩa’ đấy. Họ đại diện cho vinh quang, cho sự vô tư, họ có tinh thần nhân đạo quốc tế, tuy họ đã chết rồi, nhưng họ vẫn vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta. Chúng ta sẽ đi theo bước chân của họ, giơ cao lên ba tấm cờ kiên trì mà nỗ lực phát cháo, mục tiêu là họ muốn ăn thì ăn, mà không muốn ăn cũng phải ăn! Sau sáu tiếng đồng hồ nữa, chúng ta sẽ chuyển sang

thành thị khác, tiếp tục trợ giúp dân chạy nạn, phát huy tinh thần chữ thập đỏ quốc tế đến cùng. Đây... Chính là phẩm đức cơ bản của nghề nghiệp phóng viên.”

Khẩu hiệu là nhất định phải hô, cho dù họ có tin hay không cũng không sao cả, mê hoặc được ai thì tốt người nấy, ít nhất cũng biểu lộ được rõ cái thái độ của mình: thành thành thật thật làm việc cho ta, nếu không là đuổi các người đi đấy.

Gần đây tình hình trong Song Kiếm ác liệt lắm, tuy có mấy đám người chơi linh tinh chống lại, nhưng cũng chỉ trì hoãn được chút xíu bước chân của lũ yêu ma thôi. Ba tên đầu sỏ đều đã rút sạch nhân mã đi cả, bây giờ như bị mất đi mấy cái đầu, thành ra một nửa giang sơn rất nhanh đã sa vào trong tay giặc. Tới bây giờ, không còn ai đi tranh mở hàng cháo với Đường Hoa nữa. Thành thị lớn không nói làm gì, chứ các thành thị loại vừa với loại nhỏ thì có nhiều như lông trâu, nơi đâu mà chẳng có dân chạy nạn không nhà không lương thực, bố thí nơi nào không được mà phải đi trêu đến tên ma đầu kia?

Trạm kế tiếp của Đường Hoa, cũng tức là trạm cuối cùng của hãn, chính là Nam Xương.

* * * * *

Đường Hoa mãi vẫn không phân rõ được khởi nghĩa Nam Xương với khởi nghĩa Vũ Xương rốt cục là do ai làm. Có điều hai từ ‘khởi nghĩa’ thì hãn biết đấy, thành công thì tức là ‘khởi nghĩa’, mà thất bại thì sẽ thành ‘phản loạn’.

Nam Xương hiện đã bị yêu ma quét qua rồi. Tuy đây là thành thị lớn duy nhất trong khu vực mà Thần Chi Linh Vực chiếm đóng, nhưng cũng như Đường Hoa nghĩ vậy, Thần Chi Linh Vực đã buông bỏ đi thành thị lớn này, chuẩn bị tử thủ nơi trú quân của bang hội. Từ đây còn cách ngày kết thúc sự kiện tới nửa tháng nữa, nếu dùng chiến thuật chim se sẽ để kéo dài thời gian thì không khả thi cho lắm, nhưng bang chủ Thần Chi Linh Vực là Thăng Giả Vi Vương vẫn cứ phái nhân mã ra quấy rầy đám yêu ma phương Tây đang hành quân, cũng như ngăn chặn bộ phận tiếp viện của chúng.

Thật là không khéo, vì khi Đường Hoa tới được Nam Xương, Thần Chi Lĩnh Vực cũng đang xây hàng cháo nơi này. Đường Hoa thấy vậy bèn thờ dài, tốt xấu gì thờ cũng không ăn cỏ gần hang, Thần Chi Lĩnh Vực chơi chiêu này thật là không được đẹp cho lắm.

Nếu người khác đã xây trước rồi, Đường Hoa cũng ngại phải bắt người ta phải đóng cửa. Đương nhiên, né tránh cũng không phải là tính cách của hắn, cho nên sau khi phóng viên Giáp xin được nhiệm vụ rồi, Đường Hoa bèn xây nên một hàng cháo ở ngay giữa đường. Dù sao thì cũng là nơi cuối cùng, nên Đường Hoa cũng hào phóng, bố thí theo kiểu nửa đặc nửa loãng.

Vì như thế, Thần Chi Lĩnh Vực đã bắt mẫn rồi. Nếu người ta cắt đi một miếng bánh ngọt, họ còn có thể chịu đựng được, nhưng cạnh tranh ác tính như vậy thì thật là chịu không nổi nữa. Bên này mình làm kiểu ba đặc bảy loãng, nên dĩ nhiên NPC đều chạy qua bên Đường Hoa hết cả. Có hàng cháo kia nổi máu hung lên, đề cao đến sáu đặc bốn loãng, nào ngờ Đường Hoa lại lập tức đề cao đến bảy đặc ba loãng liền, còn tặng thêm một cọng rau cải bẹ lớn chừng một chiếc dưa nữa, nếu cả nhà cùng đến ăn thì còn được tặng thêm một thìa đậu phộng.

“Đông Phương Gia Tử, người có biết cái gì gọi là ‘cường long không áp được địa đầu xà’ không?” Mông Mông thân là đại biểu của những người chơi đang kiểm điểm công đức ở đây, lập tức tìm Đường Hoa chỉ trích liền.

Đường Hoa trả lời: “Kinh tế thị trường mà. Trung Quốc đã sớm vào WC rồi, lẽ nào các người còn chơi trò bao cấp địa phương sao?”

“Người... Làm người đừng có quá mức nhé.”

Bốn chủ hàng cháo của Thần Chi Lĩnh Vực ở đây cùng nhau gật đầu: “Cấp lớn khi dễ cấp nhỏ, thật là quá mức mà.”

Mông Mông nói: “Trông thấy không, đây là sự căm phẫn của quần chúng đó. Đúng, bọn ta đánh không lại người, nhưng người có thể giết được bọn ta bao nhiêu lần chứ?”

Đường Hoa “xoẹt” một tiếng vọt tới bên người tên chủ hàng Giáp, móc một tờ ngân phiếu ra: “Ba trăm kim, mời mọi người uống miếng trà, hai ngày là xong rồi.”

“Ừm...” Chủ hàng này nhận lấy ngân phiếu xong, phất tay nói với bọn đàn em bên cạnh: “Nghe nói Địa Hoàn trấn cách đây hai mươi dặm đang cần trợ giúp, mọi người thu thập đồ đạc rồi xuất phát thôi.”

Đường Hoa lại dúm một tờ ngân phiếu khác cho chủ hàng Ất: “Chút thành ý.”

“Cám ơn, cám ơn.”

* * * * *

Ba trăm kim, quân số đầy đủ của mỗi hàng cháo là 10 người, tức là mỗi người có thể được phân cho 30 kim. Hoàn thành một nhiệm vụ của bang hội cấp năm mới được có 3 kim thôi, đây lại không cần họ phải làm gì, chỉ cần đổi chỗ từ thiện một chút xíu là xong. Lại nghĩ tiếp, thân là cao thủ đệ nhất mà người ta còn xuống nước với chúng ta, vậy chúng ta còn gì mà không vui lòng nữa? Thật ra lý do chủ yếu nhất chính là số tài chính trong tay bọn họ không thể đủ để thỏa mãn nhu cầu của các NPC trong một thành thị lớn như vậy.

Đường Hoa cười ha ha: “Hiện giờ ‘quần chúng tức giận’ đã không còn nữa rồi, vì sao người vẫn còn tức tối như thế?”

Mông Mông nghiêng răng: “Một bầy không có tiền đồ.”

“Mông Mông. Ta rất là thắc mắc, vì sao người cứ luôn nhắm vào ta như thế? Nói thực, nếu có người cho ta ba trăm kim, ta cũng chịu bỏ ra mười phút đi đến mấy trấn nhỏ quanh đây đây.”

“Người đừng có đắc ý quá.” Mông Mông nói: “Trèo cao, té càng đau, đừng có trách ta không nhắc người trước nhé. Hừ!”

“Phải đi à? Chậm chậm chút, đừng có uốn cái eo.” Đường Hoa thấy Mông Mông thở phì phò bay đi rồi, bèn quay đầu nói với chín tên phóng viên: “Chỉ còn có một ngày nữa thôi, mọi người cố lên. Xong chuyện rồi ta sẽ mang một ít quà từ Ma giới về để an ủi mọi người.”

Phóng viên Giáp nói: “Ông chủ, nếu ngài thật sự muốn cảm ơn bọn ta thì sau này có tin tức gì cũng đừng đưa hết cho tiểu Dâm nữa. Nếu không bởi vậy thì bọn ta cũng đâu đến nỗi bị ông chủ Vô Biên lưu đày đến đây đâu.”

“Đúng đấy, đúng đấy.”

“Các người cần tin tức à?” Đường Hoa quay đầu lại: “Sát Phá Lang sắp độ kiếp, có được tính là một tin hay không? Hơn nữa còn có địa điểm, có thời gian nữa. Mặt khác, còn có lá chủ bài hãn dựa vào để độ kiếp, rồi làm sao để tránh né sự truy sát của người chơi và tiên binh.”

“Giám đốc Đông...” Trong mắt chín tên phóng viên cùng chớp chớp ánh sao.

“Không gấp, vẫn còn cần thêm chút thời gian. Như vậy đi, người đầu tiên hoàn thành ta sẽ độc quyền tiết lộ cho. Người thứ hai hoàn thành sẽ có được nguyên nhân trong vụ chia tay giữa Sát Phá Lang và Mặc Tinh. Ngoài ra còn có câu chuyện lần theo vết tích vụ lừa đảo của Táng Ái và Phong Vân Nộ, tình yêu đẹp để kinh người của Huy Hoàng và Quàng Khăn Đỏ, chuyện phân tranh trong nội bộ Song Sư nữa.” Tin tức của Nhất Kiếm Cầu Bại với Song Sư Hạo Nhiên thật là khó lấy, đặc biệt là đối với các phóng viên. Người theo dõi người khác, bị người ta tăng tốc lên bỏ rơi chỉ là chuyện nhỏ, bất cần bị người ta chém chết cũng không biết kiếm ai mà khóc đâu. Hơn nữa người ta có liên hệ với nhau cũng chỉ là qua tin nhắn, cho nên rất khó kiếm được tin tức gì có giá trị.

Mua người thì lại càng khó hơn, mình làm phóng viên lương chỉ ba cọc ba đồng, việc có thể làm chỉ là đến quán trà nghe lén, miễn cưỡng viết ra được mấy cái tin đầu đuôi chẳng giống ai thôi, mà thường thường chẳng qua được cửa kiểm duyệt nữa kìa. Hiện giờ lại có Đường Hoa chủ động cung cấp tin tức cho, bảo sao mọi người không vui sướng cho được?

Đường Hoa thấy ý chí chiến đấu của mọi người đã rất cao, căn bản là không cần phải trông coi nữa, bèn phát tay: “Ta đến Lư Sơn đi dạo, xem có thể phát hiện được thêm tin tức sốt dẻo nào không đây. Mọi người cố lên nhé, gạo không đủ thì cứ liên hệ với tổng giám đốc Vô Biên, hẳn sẽ phái người giải quyết cho.”

“Giám đốc Đông đi thông thả.” Phóng viên Giáp nhìn theo bóng lưng của Đường Hoa mà than: “Bây giờ mới biết vì sao người ta lại bảo ‘ông chủ bao giờ cũng khôn khéo’ đấy. Đã phải làm cu li nhiều ngày như vậy, mà bị hãn nói một hồi ta đã không còn hận hãn chút nào nữa rồi.”

Phóng viên Ất: “Điều đáng buồn nhất là ta còn cảm thấy người ta khá là tốt nữa.”

Phóng viên Bính: “Bi kịch, bi kịch của kẻ làm công đấy. Có chút ngon ngọt thì chúng ta sẽ quên ngay những vết thương ông chủ từng gây ra cho chúng ta liền.”

* * * * *

Đường Hoa cũng không có gạt đám phóng viên. Tuy thời gian Sát Phá Lang độ kiếp chỉ là do hấn đoán mò, nhưng cũng chỉ trong mấy ngày nữa thôi, bởi vì một khi mà nơi trú quân của Song Sư bị tấn công rồi thì có thể bảo vệ được hay không sẽ không ai biết được, rủi đâu mà truyền tống trận bị hủy, vậy công gia nhập Song Sư của Sát Phá Lang sẽ chẳng còn một chút ý nghĩa nào nữa cả. Bởi vậy bất kể là Sát Phá Lang đã chuẩn bị được bao nhiêu, thì trong mấy ngày tới chắc chắn hấn sẽ độ kiếp.

Đường Hoa rất lặng lẽ vòng qua đội quân yêu ma. Đám yêu ma này chỉ là quân tiên phong thôi, cũng là đám đã hủy diệt Nam Xương, quân số đại khái chừng hai mươi vạn. Cách đây mấy trăm km mới là đại quân thực sự của chúng, gần sáu mươi vạn. Đám quân tiên phong chỉ cách Lư Sơn chừng mấy chục km mà thôi, khi Đường Hoa vòng qua khỏi chúng thì đã trông thấy ngay được cảnh chiến đấu trên bầu trời.

Đường Hoa rất dễ dàng tiến vào nơi trú quân của Thần Chi Lĩnh Vực. Với tình huống hiện giờ, chỉ cần người là người chơi thì Thần Chi Lĩnh Vực đều sẽ không cự tuyệt, cho gia nhập ngay. Không chỉ như thế, để tránh chuyện ngộ thương, Thần Chi Lĩnh Vực còn thiết lập cho kiểm trận của Lư Sơn và đám tháp Tử Lô, cũng như các kiến trúc phòng ngự của mình chỉ nổ súng với quái vật.

Kiểm trận ở Lư Sơn là kiểm trận của bang hội cấp 5, uy lực cực mạnh. Khi nơi trú quân bị tấn công, cứ mỗi 5 giây nó có thể bắn ra 100 thanh phi kiếm, phi kiếm sẽ tùy cơ tấn công bất cứ mục tiêu nào ở bên trong nơi trú quân. Uy lực của mỗi thanh phi kiếm đều mạnh mẽ cùng cực, không hề thua kém với chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất của Sát Phá Lang. Nếu là kiểm trận cấp sáu như ở Hoàng Sơn, thì còn kèm thêm hiệu quả mỗi 10 phút lại thi triển một kỹ năng sát thương tập thể chữ màu kim nữa. Đây là lá bài chủ

quan trọng nhất để dựa vào khi người chơi tử thủ nơi trú quân, cho nên hồi xảy ra sự kiện bang hội tranh bá, hệ thống đã cường chế đóng mọi kiến trúc phòng ngự lại.

So với kiểm trận của danh sơn, thì tháp Tử Quang và tháp Tử Lôì phải kém hơn rất nhiều, hai loại vật phẩm này chỉ cần có thời gian và tiền bạc là có thể xây thêm đến vô hạn, thậm chí phủ kín toàn núi cũng được nữa. Tác dụng của tháp Tử Quang là sát thương cùng lúc nhiều mục tiêu ở trong phạm vi 1 km, uy lực khá là nhỏ, tác dụng của tháp Tử Lôì là sát thương một mục tiêu trong phạm vi 2 km, uy lực lớn hơn.

Còn một cái lợi nữa từ các kiến trúc phòng ngự, đó là chúng có thể được thiết lập để không bắn những mục tiêu nào, nên sẽ không phát sinh chuyện ngộ sát khi người chơi đánh nhau theo bầy đàn.

Nếu muốn diệt nơi trú quân thì phải phá những kiến trúc phòng ngự trước, mà những kiến trúc này không những có lực phòng ngự bản thân cao, mà tất nhiên còn được phòng thủ một cách chặt chẽ nữa.

Khi Đường Hoa tới thì trông thấy chừng một vạn tinh binh của Thần Chi Linh Vực đang tập hợp ở gần kiểm trận của Lữ Sơn, đồng thời đứng đằng sau họ là chừng ngàn tên đệ tử Huyền Nguyệt am đang chuẩn bị bất kỳ thời khắc nào cũng có thể bổ cấp lại cho kiểm trận. Còn phần mấy người khác thì chỉ chiến đấu tán loạn, mục tiêu là không để cho yêu ma có thể hình thành được trận hình, lao về phía kiểm trận. Về phần đám tháp Tử Quang và Tử Lôì thì không bận tâm đến được, một ngọn tháp là 300 kim, bỏ ra 12 tiếng đồng hồ là có thể xây hoàn thành, nên dĩ nhiên lực phòng ngự không cao được đến đâu.

Đường Hoa đi đến bên phòng nghị sự, trông thấy mấy ngàn nhân viên của đội dự bị đang ở cạnh đấy. Những người này đều đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra chi viện cho đám tinh anh ở gần kiểm trận, hoặc cũng có thể trở thành quân chủ lực đi giết BOSS.

Một bang hội có mấy vạn, thậm chí đến mấy chục vạn người, thực ra có ai là có thể quản lý được hết đâu? Nếu không thì chỉ cần mấy vạn người ấy chấp nhận đi liều mạng, vậy trận chiến với yêu ma phương Tây này, Thần Chi Linh Vực ít ra cũng có đến bảy phần thắng lợi.

Đại chiến sắp tới rồi, đâu đâu cũng nhìn thấy cảnh giết chóc. Đường Hoa vừa đi bộ quanh quanh mà vừa nhớ tới chuyện năm đó... Năm đó mình đã từng bắt bí đời trước của Thần Chi Linh Vực là Thiên Đường, hôm nay có nên mượn ngọn gió yêu ma này mà bắt bí thêm một lần nữa không nhỉ? Cái ý nghĩ này thật không được phúc hậu cho lắm, cho nên Đường Hoa bèn lập tức bác bỏ ngay. Dù sao thì cũng là đồng loại mà, muốn tàn sát lẫn nhau cũng phải xem lại tình hình mới được.

* * * * *

“Huynh đoán xem hắn đang làm cái gì thế?” Thằng Giả Vi Hậu hỏi.

“Không đoán ra được.” Thằng Giả Vi Vương: “Có điều không giống như có ác ý, khả năng chỉ là hiếu kỳ thôi.”

“Nghe nói Song Sư cũng sắp phải đánh trận rồi.”

“Ừ. Song Sư thắng là cái chắc rồi, có điều mục tiêu của họ lại là Lucifer, nếu Lucifer thoát được rồi thì trận này chẳng còn chút ý nghĩa gì với họ nữa, mà đằng nào thì cũng phải đối mặt với đại quân.” Thằng Giả Vi Vương than một hơi: “Nếu vạn nhất mà họ bất cần thua rồi, vậy chúng ta sẽ thảm lắm, vì không lâu sau sẽ phải đối mặt với tình huống bị hai đường vây công.”

Cấp bậc không cao, cho nên chủ soái không thể xung phong ở phía trước được. Trong khi Thằng Giả Vi Vương và Thằng Giả Vi Hậu đang nói chuyện phiếm ở trong phòng nghị sự chờ chiến cuộc hoàn toàn khai hỏa, thì ở bên này, Đường Hoa chợt bị bám đuôi.

“Mỹ nữ, người đã đi theo ta đến ba con phố rồi, rốt cục muốn gì đây?” Đường Hoa quay đầu nhìn lại mỹ nữ đang theo dõi mình, chợt sửng sốt: “A! Mỹ nữ, trông người quen quen đấy.”

“Còn chẳng phải quen, lần trước khi người đánh với BOSS, ta đã bị tên tiểu nhân nào đó ám hại nên mới chết đấy thôi.” Người này chính là Muội Muội. Nàng là một thành viên của đoàn cứu viện được Song Sư phái qua học tập và trợ giúp Thần Chi Linh Vực phòng thủ. Trong lúc bất cẩn, nàng phát hiện ra tên Đường Hoa đang xác bác xang bang chỗ này, bèn lập tức báo cho Sương Vũ ngày, Sương Vũ liền bảo nàng phải giám sát chặt chẽ tên

này. Môi hở thì răng lạnh, đừng có để cho tên này dỡ nhà của Thần Chi Lĩnh Vực ngay trong lúc này đây.

“Ha ha, lần sau nhớ cẩn thận hơn chút nhé.” Đường Hoa nghiêm nghị răn dạy.

“Đừng nói tới ta. Người đến đây làm gì thế?”

“Nhàm chán, đến dạo chơi.”

“A?” Muội Muội tỏ vẻ hoài nghi.

Đường Hoa nhún vai: “Ta biết có nói thật với người người cũng không tin đâu.”

“Đoàn cứu viện của Song Sư bọn ta chịu trách nhiệm trông giữ ba mươi tòa tháp Tử Lô, cung thỉnh không bằng vô tình gặp được, cùng nhau qua đó nhé.”

“Vì sao phải đi?” Đường Hoa khinh bỉ một câu xong mới nhìn lại tin nhắn mới đến của mình, đây là do lão bà nhắn đấy: đừng có khi dễ Muội Muội nữa đó. Đường Hoa xem xong mà kinh hãi cực kỳ: “Muội Muội?”

“Đúng vậy.” Muội Muội không kiêu ngạo mà cũng không tự ti trả lời.

“Ây cha cha, hóa ra là em vợ đấy.” Đường Hoa nhiệt tình chụp tay của Muội Muội: “Thật là không hại không quen biết mà, hóa ra đều là người một nhà cả.”

“Ai là em vợ người, ai là người một nhà với người?” Muội Muội tỏ vẻ khinh bỉ.

“Đúng đúng, ta đang nỗ lực để mọi người cùng là người một nhà đấy.”

Muội Muội hất đầu: “Bây giờ có thể đi chứ?”

“Có thể có thể, đương nhiên có thể rồi.”

* * * * *

Gần đây áp lực phòng thủ của Song Sư không lớn, nên đoàn chi viện có đến một ngàn thành viên. Nhất Kiếm càng hào phóng hơn, đến ba ngàn thành viên tinh anh bố trí ba lớp phòng ngự ở gần suối Tam Diệp, mấy người này đều có tổ chức có kỷ luật cả, một khi động binh thì có thể chống được cả vạn người rời rạc.

Không có ai quen cả. Đường Hoa quanh quẩn mấy vòng quanh đoàn chi viện, rồi đột nhiên sững sờ hỏi: “Mặc Tinh?”

“Gia Tử?” Mặc Tinh trông thấy Đường Hoa thì mừng lắm: “Sao người lại đến vậy?”

“

“Người tới đây, cho nên ta cũng tới.” Đường Hoa cười ha ha, xong chìa tay ra.

Mặc” Tinh vỗ tay với Đường Hoa xong bèn phất tay với người đứng ở sau lưng Đường Hoa:” Muội Muội, người cũng tới rồi à?”

“Đúng vậy.” Muội Muội trả lời.

“...” Đường Hoa mê muội tới ba giây, sau đó hần kéo Mặc Tinh qua một bên: “Sao ta không nghe nói người với Sương Vũ là chị em ruột thế?”

“Đương nhiên là không nghe được rồi, bởi vì bọn ta có phải đâu.” Biểu tình của Mặc Tinh trông càng sững sốt hơn của Đường Hoa nhiều, Đường Hoa sững sốt là vì Mặc Tinh lại gọi em vợ của mình là ‘muội muội’, mà Mặc Tinh sững sốt là vì chỉ số thông minh của Đường Hoa không biết vì sao chột bằng không.

“Vậy người nói ta biết xem vì sao người với Sương Vũ lại gọi nàng ta là muội muội chứ?”

“Bởi vì tên của nàng ta là Muội Muội chứ sao.”

“Ta...” Đường Hoa che miệng, một bùm máu tươi suýt chút nữa đã phun ra. Đậu xanh chuối xanh nhà nó, lão đây tung hoành Song Kiếm, thiên hạ vô địch, thế mà nay lại bị một cái tên như thế làm co rúm lại như chó Nhật vậy, chỉ sợ làm chủ nhân không vui... Thù này không báo, bốn Gia Tử sẽ đổi tên thành Tây Phương Gia Tử!

Mặc Tinh quan tâm hỏi: “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

“Gia Tử, đừng trách ta nói thẳng nhé, người thường xuyên bị động kinh thể này, có phải bị bệnh gì hay không?”

“Không phải vậy đâu, ta không có việc gì. Ta khỏe lắm. Nhưng ta biết lát nữa sẽ có người không khỏe đấy.” Đường Hoa không chút mảy may cho rằng Muội Muội không làm gì sai cả. Đầu tiên, người lấy cái tên này là đã sai rồi. Tiếp theo, người không báo thân phận thực sự của người tức là đã sai càng thêm sai. Tiếp nữa, ta hiểu lắm, bị cười trên đầu như thế tức là

người sai không thể nói được... Ừ, có vẻ giống giống chữ ‘sai không thể ỏi được’ đấy. Sau này có nói đót thì phải nói cho chậm, cho chắc mới được...

“Yêu ma tấn công rồi!” Một người chơi kia rống lên: “Mọi người cẩn thận.” Vừa mới nói xong, đám yêu ma vốn đang tạm dừng trên bầu trời đã đột ngột xông lên liền, ba đạo quân chia làm phía trái, phía phải và chính giữa cùng nhắm về phía kiếm trận của Lư Sơn mà lao tới.

Bọn người chơi đã chuẩn bị sẵn rồi, ba đạo quân người chơi giống như ba mũi tên, đối đầu trực diện với yêu ma.

Thấy sáu điểm đen trên bầu trời càng ngày càng gần nhau hơn, Đường Hoa - đứng dưới đất - cảm thán: “Thực là có người mong đi đầu thai gấp mà.

Mặc Tinh - đứng bên cạnh hắn - hỏi: “Ý là thế nào?”

“Người ta lao ra một chút là dừng lại, chờ đám người chơi lao ra chịu chết chứ đã vào trong phạm vi Lư Sơn đâu.”

“...” Mặc Tinh cẩn thận nhìn lại, thấy quả nhiên là thế thật, bèn không khỏi khen một tiếng: “Bầy yêu quái này còn đê tiện hơn cả người nữa.”

“Ta sẽ không cho rằng câu nói này là để tán dương ta đâu. Đường Hoa xạm mặt lại, bà con của đệ tiện là gian xảo, bà con của gian xảo là thông minh, bà con của thông minh là cơ trí. Bầy nhãi ngốc này làm gì có chỗ nào cơ trí hơn mình cơ chứ?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 251: Quỷ Luyện Cuồng Ma

Chương 251: Quỷ Luyện Cuồng Ma

Người ta vẫn có câu là ‘người trong cuộc thì mê’, cho nên đám người đang lao vào chém giết kia đều hoàn toàn không nhận ra đây là một cái bẫy. Không chỉ như thế, những người chơi ấy đều rất hưng phấn với việc lao vào chém giết với yêu ma phương Tây, nên tình hình hiện giờ là trong ta có người, trong người có ta rồi, rất là khó để tách ra.

Ở chân núi cách xa chiến trường, cái Đường Hoa nhìn thấy chỉ là một bầy ruồi nặng... Một bầy ruồi nặng khá lớn đang bay đan xen vào nhau mà thôi. Đường Hoa nói với Mặc Tinh: “Nếu ta là chủ soái của yêu ma, hiện giờ ta sẽ cho BOSS ra liền.”

“Vì sao?”

“Nếu như hiện giờ đưa BOSS ra, sẽ khiến đám người chơi đang tùm tùm đợi mệnh trong Lư Sơn phát điên lên ngay. Nếu mà tiến lên chi viện thì chẳng khác gì đi liều mạng với địch nhân cả. Mười hai tiếng đồng hồ tử vong, cộng thêm thời gian đi đường, quân đội chủ lực của người ta cũng đã sớm bắt đầu tiến công rồi. Nhưng nếu không tiến lên chi viện thì chỉ có thể trông mắt ra nhìn hơn hai vạn người chơi kia bị gặm dầm gặm dần tới hết thôi, mà BOSS người ta lại còn có thể thông dong hồi máu nữa.”

“NPC có đệ tiện đến vậy không chứ?”

Có một người chơi đứng bên cạnh Đường Hoa chọt kêu lên: “Địch nhân phái BOSS ra rồi, mau quay về đi bầy ngu độn này!” Chỉ thấy từ trung quân của địch, chừng trăm tên BOSS ngoại hình quái dị, thể tích lớn nhỏ không

đồng đều cùng lao ra. Mà lúc này, đám yêu ma đang dây dưa cùng người chơi lập tức tách khỏi, không những lộ ra đám người chơi lẻ loi trước miệng pháo của đám BOSS, mà còn chặn đường về Lư Sơn của bọn họ nữa.

“Tê Đại, Trói Buộc tập thể, đệt bà, có làm không đấy?” Thằng Giả Vi Vương điên lên, tức giận bùng bùng: “Lập tức gọi đội dự bị đón bọn họ về ngay!”

Thằng Giả Vi Hậu vội ngăn lại: “Không được. Địch nhân còn chưa tiến vào trong phạm vi Lư Sơn. Nếu lúc này mà phái ra đội dự bị, có khác gì uống rượu độc giải khát đâu?”

“Ai...” Thằng Giả Vi Vương lẽ nào không biết cái lý này, nhưng mà hai quân vừa mới giao phong, mình đã bị lừa chết mất một số nhân thủ rồi, trong lòng hẳn bất cam lắm.

Bên này, Mặc Tinh hỏi Đường Hoa: “Nếu người là Thằng Giả Vi Vương, vậy bây giờ nên làm sao?”

“Chạy!” Đường Hoa giải thích: “Bảo bọn người chơi bỏ trốn theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. BOSS chỉ có trăm con mà thôi, mà người chơi thì đến vạn, đám tiểu binh lại đang chặn đường lui của họ hết rồi. Nếu bỏ trốn tán loạn như thế, thế nào cũng sẽ chạy ra được hai phần ba người cho mà coi.” Đám yêu ma rất có kỷ luật, mà những đội quân có kỷ luật thì sợ nhất là cái đám quân địch chạy tứ tán như thế này, cơ bản không thể đuổi theo truy kích cho được.

Muội Muội hỏi: “Người cho rằng bước tiếp theo của địch nhân...”

“Lăn!” Đường Hoa không chút khách khí trả lời.

“Người...” Người kiêu gì đây, thái độ biến chuyển 180 độ như thế? Vừa nãy thì quấy đuôi trước mặt mình như một con chó, mà bây giờ còn hung ác hơn sói nữa. Có phải có tật xấu gì hay không?

Mặc Tinh vội làm dịu bầu không khí đi: “Gia Tử, người cho rằng bước tiếp theo chúng sẽ làm gì nào?”

“Nếu là ta thì ta sẽ chờ. Thứ nhất là chờ cho đội quân chủ lực đến, thứ hai là chờ cho người chơi nôn nóng, thứ ba là chờ cho người chơi ra lá bài sai.” Đường Hoa lắc đầu: “Cái con heo Thằng Giả Vi Vương này, biết rõ

chủ lực của địch nhân còn cách có mấy trăm km, thế mà không nhân cơ hội nuốt trọn địch nhân đi. Càng dây dưa thì lại càng bị động cho coi.”

“Hắn hẳn là ý vào kiếm trận Lữ Sơn đấy. Thăng Giả Vi Vương hẳn muốn dùng tổn thất nhỏ nhất để tiêu diệt địch nhân.”

“Hắn đánh giá quá thấp chỉ số thông minh của yêu ma phương Tây rồi. Đúng rồi, tên thiên sứ sa đọa suất lĩnh đám quân này là ai?”

“Abaddon.” Mặc Tinh bổ sung: “Hắn có không ít cái tên, nào là Sứ Giả Hồ Không Đáy, Vua Của Bệnh Dịch, Thiên Sứ Đen Chết Chóc, Ma Thần Địa Ngục, vân vân... Theo truyền thuyết thì một khi tiếng kèn vang lên, trên bầu trời sẽ có những ngôi sao rơi xuống, sau đó đại biểu của Abaddon là đàn quân châu chấu sẽ xuất hiện ở trên trần thế. Abaddon là một nam nhân có cánh giống như lưỡi hái, toàn thân mọc đầy vảy xanh, mũi khoằm như mũi ưng, chân giống như chân gấu, lông tóc màu đỏ dày đặc, từ trong lỗ mũi và miệng thỉnh thoảng phun ra khói và lửa.”

“... Cái diện mạo này thực là quá dị hình mà.” Đường Hoa hỏi: “Sao người lại biết rõ vậy?”

“Chuyên bản của Vô Biên đặc san, chuyên theo dõi đưa tin về sáu cánh quân. Bản này là về Abaddon, chỉ giới hạn xuất bản trong phạm vi Giang Tây.”

“Đậu xanh, thằng nhãi này càng ngày càng biết vét tiền đấy.” Đường Hoa nhận lấy tờ đặc san kia rồi xem vài lần, không thể không cảm thấy bội phục Tôn Minh cho được. Đây là thông tin về chiến địa, trong đó có ảnh chụp của BOSS mà đám phóng viên cấp dưới của Tôn Minh đã liều chết quay chụp được, hơn nữa còn có lời chú giải về kết quả giám định sơ bộ từ bùa của hệ thống, cộng với lời phân tích về năng lực của chúng nữa. Cho dù là Đường Hoa, khi đọc rồi cũng muốn mua một bản ngay, ai mà biết lúc nào sẽ đụng phải con BOSS nào chứ, nếu có quyển đặc san này mà tra tìm một chút, thì đối phó với chúng cũng tiện lợi hơn. Đường nhiên, qua đây Đường Hoa cũng biết được Tôn Minh rất chi là trọng bạn bè, với lượng công việc nặng nề như thế mà vẫn chịu khó tách ra chín tên phóng viên đi làm nhiệm vụ cho cá nhân mình.

“Xong đời rồi.” Mặc Tinh nói: “Yêu ma phương Tây thật sự bắt đầu chờ rồi.” Trăm con BOSS liên thủ, cộng thêm sự giúp công của đám quân lúc trước giăng co, vây chặt người chơi cũng giống như chặt chuối vậy. Không đến mười phút, trừ một bộ phận nhỏ người chơi cố gắng phá được vòng vây ra, phần lớn người chơi đều bị tiêu diệt cả rồi. Mà địch nhân cũng đã thu thập xong xuôi, đang bắt đầu co rút lại trận hình, chặt chẽ chờ ở bên ngoài Lư Sơn.

“Ai đó có ý kiến gì với việc này không?” Muội Muội lườm qua, hỏi.

“Không nói người biết.”

Mặc Tinh đã quen rồi: “Nói ta biết.”

“Thực ra đơn giản lắm, dùng mặt nạ thừa dịp lúc này hỗn loạn trà trộn vào trong đội hình địch nhân. Tu vi của BOSS bên địch nhân rất là cao, nhưng đám tiểu binh chẳng khác gì rác rưởi cả. Cứ thừa dịp loạn hóa trang thành một tên tiểu binh trà trộn vào trong đội hình của địch nhân, sau đó trước khi BOSS phát hiện được thì đột nhiên giết chóc. Tiếp đó nếu người chơi bên trong Lư Sơn cùng nhau phối hợp tác chiến, ta nghĩ hẳn có thể vẫn lại được một ít lợi đấy.”

“Vậy rủi đâu địch nhân có thủ đoạn phát hiện ra gian tế thì sao?”

“Dù sao cũng là tạo ra sự rối loạn thôi, phát hiện sớm hay muộn cũng chẳng khác gì lắm cả. Chỉ cần đã xuất hiện một tên gian tế, thì toàn bộ nhân mã sẽ căng thẳng ngay. Phải biết rằng, nếu có tu vi như bốn Gia Tử đây thì không phải con BOSS nào cũng có thể nhìn thấu được.” Đường Hoa phát tay: “Chán quá, ta đi Nam Xương trông coi đây.”

“Ta đi với người.” Mặc Tinh cũng thấy cứ đứng đây như vậy thật không hay ho gì. Lại nói, hiện giờ đoàn tiếp viện chừng ngàn người kia của Song Sư hình như đang có một chút ngăn cách với mình, chẳng thà đi chơi với Đường Hoa còn hơn, không những chơi vui, mà còn có một người bạn có thể nói chuyện phiếm nữa.

* * * * *

Hai người bay qua phía trên đỉnh đầu của yêu ma phương Tây, bây giờ không thèm để ý đến hai con ruồi nhặng ấy. Đường Hoa thấy vậy bèn bắt mẫn gãi gãi cằm, sau đó kéo Mặc Tinh lại sát bên người, rồi hai tay chập

lại, hô: “Ma Đế Vô Thiên!” Vừa dứt lời, một tên nam nhân lơ lửng trên bầu trời, toàn thân núp trong áo bào đen xuất hiện. Trong nháy mắt, trên trời đột nhiên có khí đen dày đặc, ngàn vạn cụm lửa đen rơi xuống như trút nước, trải đều trong phạm vi chừng ba trăm mẫu. Nhất thời, thần khóc quỷ gào, toàn quân yêu ma bị rối loạn.

“Vui lòng đừng có phớt lờ sự tồn tại của bốn Gia Tử.” Đường Hoa bày bừa hất mái tóc lên, sau đó thu tay lại rồi kéo lấy Mặc Tinh: “Chạy mau.”

Mặc Tinh không cần biết là đúng hay sai, dù sao thì chỉ cần Đường Hoa nói dừng nàng sẽ dừng, Đường Hoa nói chạy nàng sẽ chạy. Vừa chạy được chừng trăm thước, quay đầu lại chỉ thấy nơi mình vừa mới đứng đấy có pháp thuật, kỹ năng nở hoa một túm, nhìn cái sắc thái rực rỡ đó thì biết có không dưới một vạn tên địch nhân nổ súng đâu. Nàng bèn âm thầm lau một đợt mồ hôi lạnh, quả nhiên là chơi đến thích mà.

Mặc Tinh dù sao cũng là Mặc Tinh, nếu là Sương Vũ thì đã mãnh liệt khinh bỉ cái hành vi no bụng rừng mỡ giả bộ ngẫu thềm ăn đòn kia của Đường Hoa rồi. Đến một chút tác dụng cũng không có, trừ cái thanh thế khiếp người mà thôi. Sau đó không lâu Đường Hoa cũng cảm thấy mình quả thật là thềm ăn đòn thật, bởi vì Sương Vũ thế mà bắt mình lấy cái kỹ năng đó ra làm tráng đình luôn!

* * * * *

Bên trong thành Nam Xương, chín tên phóng viên cùng dàn hàng ngang chờ Đường Hoa kiểm duyệt. Bởi vì đã có động lực, cho nên chín tên này đã dùng tốc độ vượt quá sức tưởng tượng để hoàn thành nhiệm vụ mà Đường Hoa giao cho. Phải nói là giai cấp thảo dân cũng có thủ đoạn thảo dân của riêng mình, Đường Hoa vừa mới treo giải ra, chín tên phóng viên đã cùng hợp một lòng, tên nào tên nấy thi nhau thi triển thần thông rồi.

Họ bố thí cháo không còn dùng muôi múc nữa, mà là chọc một lỗ thủng ở trong thùng, trông như thùng nước ấm dùng cho tập thể trong những năm xa xưa vậy, cứ người dân chạy nạn tự đưa tô của mình vào hứng là được rồi. Bọn này tậu đến năm cái thùng như thế, cho nên có thể tiết kiệm được nhân lực để chuyên tâm nấu cháo. Sau đó thấy dân chạy nạn đã không còn nhiều nữa rồi, họ bèn bắt những người đã nhận được cháo ngay tại chỗ ăn hết tô

cháo của mình, xong rồi nhận thêm tô nữa. Nếu không chịu làm theo, sẽ bị cột vào cây cột to bên cạnh để thị chúng, cuối cùng ngay cả roi, gậy cũng dùng tới luôn, dù sao thì nếu đi vào nơi này mà không ăn hai tô rồi mang đi một tô thì sẽ có phiền phức lớn lắm.

“Rất tốt, các người đã vì sự ấm no của dân chạy loạn mà chấp nhận hy sinh danh dự của mình, bốn Gia Tử xin bày tỏ lòng khâm phục một cách sâu sắc nhất.” Đường Hoa cười ha ha, toàn bộ chín tên phóng viên này đã bắt đầu đếm ngược thời gian độ thiên kiếp rồi, việc hoàn thành nhiệm vụ không còn là vấn đề nữa, chỉ cần cẩn thận lúc này đừng để bị người ta xử lý nữa là xong.

Bởi vì bận tâm đến điều trên, cho nên hãn bèn dẫn bảy phóng viên kia băng rừng lội suối đến một thôn trang vắng vẻ, chuẩn bị nghênh đón việc độ kiếp sắp tới.

* * * * *

“Hãn gọi muội là em vợ à?” Sương Vũ - đang đi tuần tra - suýt chút nữa đã cười đến bò lăn, sau đó nghiêm nghị nói với Muội Muội: “Sắp tới đây, đặc biệt là mấy ngày tiếp theo đây, nếu muội có thể không phải gặp hãn thì đừng nên đi gặp hãn làm gì.”

“Biết, hãn tiểu nhân mà. Sương Vũ tỷ, sao tỷ lại ứng loại người này thế?”

“Lời này của muội tỷ không thích nghe đâu nhé. Từ việc này là có thể biết, hãn rất bằng lòng hạ mình với người nhà của tỷ, hơn nữa lực miễn dịch với các nữ nhân xinh đẹp rất là cao. Tỷ thấy hãn thật ra là một nam nhân tốt đấy chứ.”

“Xin lỗi.” Muội Muội có phần xấu hổ, nàng không ngờ Sương Vũ lại nói thẳng như vậy, đồng thời cũng nhận ra rằng những nữ nhân như Sương Vũ đều luôn có sức phán đoán của riêng mình, chứ không phải dạng quơ quàng như các nữ sinh nhỏ tuổi.

“Không sao đâu, hãn đúng thật là một tên tiểu nhân mà.” Sương Vũ cười cười. Lần này thu hoạch không ít đâu. Không những yên tâm hơn về Đường Hoa, mà còn có được phương pháp đối phó với đại quân của Lucifer nữa.

Hai tiếng đồng hồ trước, Song Sư đã bao vây tiêu diệt được đội quân lên vào của Lucifer. Nhưng rất đáng tiếc, đó là Lucifer không có chia quân ra làm hai, mà là năm vạn người nhảy thẳng ra khỏi vòng vây luôn, cuối cùng Lucifer dưới sự bảo vệ của đội thị vệ đã xông ra được khỏi vòng vây, chạy trốn về hướng chủ quân của mình. Song Sư đương nhiên là sẽ tiếp tục đuổi theo rồi, nhưng không ngờ Lucifer lại là đại biểu cho sự nham hiểm, hẳn đã sớm thiết lập phục binh trên đường chạy trốn rồi. Đám phục binh này chính là một vạn quân lực mà khi hẳn bị bao vây cũng vẫn không dùng đến.

Người chơi tuy là số đông hơn, nhưng bởi vì đặc ý tít mắt, cho nên trận hình tán loạn, bị đánh đến trở tay không kịp. Tuy cuối cùng họ cũng tiêu diệt được đám phục binh này, nhưng bị tổn thất quá nặng, không dám đi truy kích thêm nữa, đành phải để cho Lucifer trốn thoát. Sắp tới đây, họ sẽ phải đối mặt với trăm vạn đại quân do Lucifer suất lĩnh.

Sương Vũ nhả tin tới: “Lão công đâu rồi?”

“Đang chặt phóng viên.”

“Oa, thật là lợi hại đó, nhanh như thế mà đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Hồi lâu sau Đường Hoa mới trả lời tin nhắn: “Đừng có mang ý đồ gì với bốn Gia Tử, nguyên tắc lập trường của bốn Gia Tử là kiên định, tuyệt đối sẽ không bán mạng cho Song Sư. Đương nhiên, vẫn chấp nhận bị thuê với giá cao.”

Tên nam nhân chết tiệt, chỉ một tin nhắn thôi mà đã biết mình có ý đồ rồi. Sương Vũ tiếp tục: “Lão công, muội dự định ăn tối nơi Hợp Phi đấy.”

“Ăn tối mà bàn chuyện công là con chó con.”

“Huynh không thích chiêu cổ cho Song Sư như vậy à? Tốt xấu gì huynh cũng là một phần tử trong đó mà?”

“Lão bà, muội tìm đến huynh, nghĩa là hiện giờ chỉ có huynh mới có thể giải quyết được cái nan đề của muội thôi. Lão công của muội lại không có nghề nghiệp nghiêm chỉnh, nếu thấy mối mà không vét, thì sau này làm gì có tiền mua sữa bột nuôi con hai đứa mình đây?”

“Huynh cũng biết là muội ngại mở miệng mà.”

“Không sao cả, vậy thì chờ Hạo Nhiên đến gặp huynh đi, huynh lấy cái giá gấp đôi hù chết hẳn. Dù sao cũng chết Song Sư chứ có chết lão bà đâu.”

Sương Vũ khóc cười không xong, hỏi: “Huynh muốn bao nhiêu tiền?”

“Lão công của muội hiện giờ là người giàu rồi, tài khoản ngân hàng chỗ Vô Biên có cả vạn lạng. Muốn mua người có tiền thì đương nhiên là phải dùng càng nhiều tiền hơn nện cho hấn gục xuống là được rồi. Số tiền cụ thể huynh sẽ ủy thác cho luật sư của huynh đi bàn bạc với Song Sư.”

“Luật sư của huynh...”

“Thi Thi.”

Đệt... Là nữ nhân được xưng tụng là khôn khéo nhất, tài năng nhất trong Song Kiếm, cũng là người làm phi vụ ngầm mạnh nhất, và là kẻ trung gian hút máu ác nhất nữa. Bị người ta chém, muốn báo thù nhưng lại không có năng lực? Không sao cả, chỉ cần người có tiền. Hoài nghi lão bà ăn vụng lẳng nhăng, có người thứ ba? Không sao cả, chỉ cần người có tiền. Định chia rẽ hạnh phúc nhà người ta để người thừa dịp chen chân vào? Không sao cả, chỉ cần người có tiền. Muốn có tư liệu mới nhất về thành viên quản lý của bang hội đối địch? Không sao cả, chỉ cần người có tiền. Khẩu hiệu của Thi Thi là chỉ cần ngài có tiền, vậy bọn ta sẽ biến giấc mơ của ngài thành hiện thực. Bất kể là muốn bao nuôi bà hai, bà ba, bà bốn, bà năm, hay là giết người cướp của, v.v... Chỉ cần ngài có tiền, ngài sẽ là Ngọc Đế của bọn ta. Chỉ cần ngài có tiền, bọn ta sẽ biến thành cơn ác mộng của địch nhân của ngài. Chỉ cần ngài có tiền...

“Muội phải thương lượng trước đã.” Sương Vũ không dám liều, nếu thật sự phải đàm phán với Thi Thi, phỏng chừng máu của mình sẽ bị hút đến khô mất, vẫn nên có kế hoạch trước thì tốt hơn.

* * * * *

Chín tên phóng viên đều đã bị chém hết rồi. Đường Hoa cũng không có nuốt lời, hấn thêm hảo hữu với họ, đồng thời bảo với họ rằng sau khi mình từ Ma giới về xong sẽ liên hệ để cung cấp tin tức độc quyền cho họ. Sau khi xong việc, Đường Hoa bỏ rơi Mặc Tinh, sử dụng Thiên Địa linh thạch lao tới Ma giới để giao nhiệm vụ.

Đầu tiên, quan nhiệm vụ tỏ vẻ khen ngợi với hiệu suất làm việc và hành vi độc ác của Đường Hoa, tiếp đó hấn đưa cho Đường Hoa một viên Thiên Địa linh thạch, cuối cùng mới là trò chính: phần thưởng của nhiệm vụ.

“Chọn một trong ba kỹ năng.” Quan nhiệm vụ đưa ba quyền tập nhỏ ra: “Tu La Trảm Nguyệt, kỹ năng tấn công đơn thể loại mạnh, đề nghị người theo kiếm anh luyện. Quỷ Luyện Cuồng Ma, là kỹ năng khống chế theo phạm vi, khiến kẻ địch điên cuồng, đề nghị người có tu vi cao luyện. Quỷ Ảnh Diệt Sát, pháp thuật tấn công đơn thể loại mạnh tầm trung thuộc hệ ma, có ba phần xác suất khiến bản thân ở vào trạng thái ẩn thân trong ba phút, nếu sử dụng Quỷ Ảnh Diệt Sát trong trạng thái ẩn thân thì sẽ được tăng 20% thương tổn. Xin nhắc trước, trong trạng thái ẩn thân, tốc độ sẽ giảm bớt đi 80%, khi sử dụng bất cứ kỹ năng hay pháp thuật gì, trạng thái ẩn thân sẽ kết thúc.”

Cái đầu tiên chắc chắn khỏi cần đắn đo rồi, nhưng cái thứ hai với cái thứ ba khiến Đường Hoa bồn chồn lắm. Khiến địch nhân trong phạm vi nhỏ bị điên cuồng, cái kỹ năng này trâu còn hơn cả trâu nữa, khi đánh BOSS mà sử dụng thì cho dù BOSS được miễn dịch trạng thái Điên Cuồng, nhưng đám tiêu đệ bên người hẳn chắc chắn sẽ không tránh khỏi. Điên cuồng tức là ai lại gần thì cắn người đó. Khi PK lại càng hữu dụng hơn, trừ khi đối thủ là đệ tử Huyền Nguyệt am hoặc là đám hòa thượng đầu trọc, nếu không thì với tu vi của mình, chúng chắc chắn sẽ trúng chiêu ngay. Đương nhiên, khi đơn đấu thì không thể dùng được, nếu không người ta dưới trạng thái Điên Cuồng - được tăng 50% lực tấn công - nhào qua đánh mình thì quả là mình thêm bị đánh đấy.

Kỹ năng thứ ba lại càng hấp dẫn hơn, nào giờ kỹ năng của Đường Hoa đều là đánh bầy đàn cả, mãi vẫn chưa có được cái chiêu nào gây thương tổn đơn thể hết, cho nên khi đánh BOSS phải lãng phí nhiều pháp lực lắm. Mà cái chiêu Quỷ Ảnh Diệt Sát này lại còn kèm theo hiệu quả ẩn thân nữa... Ẩn thân sẽ không hữu dụng với người chơi, bởi vì người ta có thể dùng kỹ năng tấn công bao trùm phạm vi để phá nó. Nhưng đối với những sinh vật khác người chơi thì được, bởi vì chúng tuyệt đối sẽ không dùng kỹ năng đi tấn công những vật thể chúng không nhìn thấy.

Vì sao cuộc đời lại có nhiều lựa chọn như thế chứ? Đường Hoa rối rắm lắm.

“Tu vi sẽ đề cao theo cấp bậc, trang bị, cảnh giới, phẩm cấp của pháp bảo, vũ khí.” Một trong hai người quen duy nhất ở đây của Đường Hoa, cũng là người trước kia từng dẫn dắt Đường Hoa nơi cửa thành - quan dẫn đường - nói chen vào: “Tu vi có thể vô hạn, nhưng kỹ năng có thể xuất ra được bao nhiêu chiến lực thì chỉ có bấy nhiêu chiến lực mà thôi.”

“Thật là một người thông minh.” Đường Hoa mừng lắm, được phân tích như vậy, hẳn đã hiểu ra rồi. Kỹ năng khổng chế thì mình có xài đến già cũng sẽ không bị đào thải, mà kỹ năng tấn công thì chỉ sợ không lâu sau đã bị kỹ năng mới thay mất rồi. Có điều cứ như thế, chẳng phải mình sẽ từ hướng bạo lực chuyển sang hướng kỹ thuật đó sao?

Quan dẫn đường dường như biết được suy nghĩ của Đường Hoa vậy, lão nói: “Mục đích khi học kỹ năng là phát huy sở trường của mình, chứ không phải là hy sinh sở trường của mình.”

Sở trường? Cái mạnh nhất của mình là tu vi, thứ hai là chạy giữ mạng. Nếu chọn kỹ năng thứ ba rồi, đánh BOSS còn đỡ, vạn nhất khi mình PK mà dùng chiêu này, rồi bị ả thân thì nếu người ta xuất tuyệt chiêu, mình vì bị giảm 80% tốc độ sẽ không còn đường nào để chạy nữa. Chọn kỹ năng thứ hai thì ngon rồi, quăng một chiêu Diên Cuồng tập thể một cái, sau đó cầm đầu cầm cổ chạy giữ mạng là xong...

“Cám ơn lão gia gia.” Đường Hoa chọn mục số hai, lập tức tập được Quỷ Luyện Cuồng Ma ngay.

Quan dẫn đường cười khở: “Người trẻ tuổi, người đừng có thực dụng quá như vậy được không? Có lợi thì gọi là lão gia gia, không có lợi thì gọi là ông già.”

“Ông già là cách gọi thân thiết, ý chỉ chúng ta quen biết rồi.” Đường Hoa cười ha ha.

“Vậy người đi lĩnh nhiệm vụ đi, không quấy rầy người nữa.”

“Hôm nào ta mời đi uống trà.”

* * * * *

Nhận được phần thưởng xong, nhiệm vụ coi như hoàn toàn hoàn thành. Quan nhiệm vụ tuyên bố: bởi vì Đường Hoa làm việc xuất sắc, cho nên tấn chức cho thành bộ đầu bát phẩm của Ma giới, mở ra một bảng nhiệm vụ

mới. Bảng nhiệm vụ mới này cần phải chú ý kỹ, cứ mỗi ngày hoặc mỗi mấy ngày sẽ nảy mới nhiệm vụ một lần, là nhiệm vụ tốt hay xấu gì đó thì tự người đi mà phân tích. Rất khó sẽ xuất hiện dạng nhiệm vụ thưởng cho những kỹ năng ngẫu như Ma Đế Vô Thiên, hoặc là trâu bò như Quỷ Luyện Cuồng Ma, mà cái chết người hơn chính là chưa chắc sẽ được đưa cho Thiên Địa linh thạch, đồng thời mỗi mười ngày mới được nhận nhiệm vụ trong bảng này một lần.

Nhiệm vụ một: tìm tiểu Minh đang mất tích, phần thưởng là ma giáp màu lam cấp 68.

Nhiệm vụ hai: chuyển văn kiện cơ mật quân sự cho nguyên soái ở tiền tuyến, sẽ thưởng cho một đôi ma hài màu lam cấp 65.

Nhiệm vụ ba: trợ giúp ma mới thông qua giếng Thần ma, thưởng cho một thanh tiên kiếm bát giai.

Lại thông qua giếng Thần Ma lần nữa à? Đầu mình có bị cháy hổng mới đi làm. Ma giáp cấp 68 thì mình chưa thể trang bị nổi, có lấy được cũng vô dụng thôi. Đường Hoa bèn chọn nhiệm vụ chuyển văn kiện, chuyện này hẳn như xe nhẹ đường quen rồi, đơn giản tiện lợi, lại còn có thể giúp mình lấy được một món trang bị Ma giới có thể trang bị ngay đầu tiên nữa. Đường Hoa không định mấy ngày sau đến đây nữa, bởi vì muốn có nhiệm vụ tốt thì đầu tiên là phải thăng quan, mà muốn thăng quan thì đầu tiên là phải làm nhiều nhiệm vụ. Cho nên không trông cậy được chuyện lần sau sẽ có nhiệm vụ ngon lành ở đó chờ mình.

Cầm văn kiện, chạy biển, đưa văn kiện, trở về giao nhiệm vụ. Trước sau cũng chỉ chừng một tiếng đồng hồ mà thôi, Đường Hoa đã thuận lợi lấy được món trang bị đầu tiên trong Ma giới rồi. Phi Hỏa Thiên Luân, tên ngẫu thật, mà thuộc tính cũng ngẫu nữa, phải cao hơn so với những đôi giày màu kim Đường Hoa gặp trên trần gian rất nhiều. Thực ra những thứ này Đường Hoa không hề so đo, cái hấp thích là ngoại hình đôi giày này ngẫu lắm lắm, mang vào rất là uy vũ và có cảm giác chắc chắn. Phải nghĩ cách đổi lấy toàn bộ bộ đồ này mới được.

* * * * *

Vừa mới trở về trần gian, tin nhắn của Sương Vũ đã bay qua rồi. Đường Hoa trả lời: “Người ngài muốn liên lạc hiện đang còn ở trong Ma giới, xin vui lòng liên lạc lại sau.” Hắn còn chuyện trong người, việc đã hứa làm với phóng viên là không thể lờ được. Trước khi gặp đám phóng viên này, Đường Hoa cố ý nhờ Tinh Tinh tra tìm vị trí của Sát Phá Lang, chứng minh tên này còn chưa tới biển Đông thì mới hài lòng. Dù sao thì mình không bao giờ cung cấp tin quá hạn đâu. Lại nói thì dù sao đi nữa, mình cũng là cổ đông lớn thứ hai của Vô Biên đặc san mà.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 252: Ăn Cướp Giữa Ban Ngày

Chương 252: Ăn Cướp Giữa Ban Ngày

“Vị này là Ngọc Thụ Lâm Phong Phá Toái, vị này là Nhân Giả Vô Địch Huy Hoàng, vị này là Thiên Cơ Mỹ Nữ Tinh Tinh.” Đường Hoa giới thiệu với đám phóng viên xong bèn nói: “Mỗi người một chuyên đề, mọi người đừng cướp tin của nhau.”

Phóng viên Giáp: “Đề cử, đề cử.”

Đường Hoa chỉ vào Huy Hoàng: “Chi tiết về việc mạo hiểm xông phá bảy ma trận vẫn còn chưa bị lộ. Phá Toái cũng có đề tài để viết, đó là làm thế nào từ một trong ba đại cao thủ đứng đầu biến thành một cao thủ phổ thông, rồi làm sao từ một cao thủ phổ thông trở về thành cao thủ đỉnh điểm, tình tiết trong đó thật là khúc chiết, thật khiến người ta phải suy ngẫm. Tinh Tinh lại càng khủng hơn, sự phụ của nàng chính là Quý Cốc tử tiếng tăm lừng lẫy thời Chiến Quốc, nghe nói con heo Sinh Diệt của bang Song Sư đã thềm nhỏ dải nàng từ lâu lắm, đang có ý đồ lợi dụng nàng để đạt được mục đích nào đó không thể nói cho người khác biết được.”

“Người muốn chết à?” Tinh Tinh tức giận nhăn nhó.

Có phóng viên kia lại hỏi: “Bọn ta có biết rằng lão bà của giám đốc Đông gần đây có chút xung đột với Sinh Diệt, có phải...”

“Người tên là gì?” Đường Hoa chỉ vào hắn, hỏi.

“... Coi như ta chưa nói gì.” Tên phóng viên này toát hết mồ hôi. Đắc tội chính phủ thì gọi là ‘phú quý không nên dâu’, đắc tội với xã hội đen thì gọi là ‘uy vũ không nên khuất’, còn đắc tội ông chủ thì gọi là ‘cuốn gói’.

“Ừ thì thôi. Vì sao tiểu Dâm có thể trở thành phóng viên hàng đầu của Vô Biên đặc san, các người có nghĩ tới không? Không nói tới cái khác, khi hắn đưa tin về chuyện bốn Gia Tử đây đào bảo vật trong núi XX, hắn đã kiếm được ba ngàn kim đó. Người trẻ tuổi, tin gì có thể viết được, tin gì không thể viết được, phải cân nhắc cho thật kỹ đấy. Đương nhiên, đăng tin gì thì là tự do thôi, các người muốn viết gì cũng được, phóng viên các người là những ông vua không ngai mà.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đám phóng viên cùng đáp lời. Nói nhảm à, viết thì cũng viết rồi, nếu không đăng lên thì chẳng phải là uổng công sao? Chủ biên là bạn của người ta, đã sớm đánh tiếng rồi, là nếu mức độ công trạng cho phép, vậy có thể được bồi xấu giám đốc Đông, nhưng tuyệt đối không được bồi xấu bà Đông. Bà Đông dù sao cũng là người có địa vị, những mặt trái của dư luận sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới nàng.

Phá Toái hạ giọng nói với Huy Hoàng: “Trông thấy không, đây là ‘tự do ngôn luận’ kiểu Gia Tử đấy.”

“Quen rồi, bình tĩnh đi.” Huy Hoàng bổ sung thêm một câu: “Lại nói, Sương Vũ tốt xấu gì cũng là người của phái Côn Lôn ta. Tên Sinh Diệt kia là cái thá gì cơ chứ?”

“Điều ấy thì ta hoàn toàn đồng ý. Cái tên ngu độn kia hoàn toàn đang dẫn mọi người đi chết thôi.” Phá Toái vẫn luôn khúc mắc với phương án mà Hạo Nhiên và Sinh Diệt tổ chức tấn công Tây Vực. Nhưng Hạo Nhiên là người lãnh đạo cao nhất, dĩ nhiên sẽ không sai rồi, bởi vậy cái lỗi đó đã bị đổ hết lên trên đầu của Sinh Diệt.

Tinh Tinh đứng gần đó nói chen vào: “Lúc đó ta thấy Sinh Diệt dùng tư cách là thành viên thâm niên để đàm phán với ca ca của ta, thực là không ra gì mà.”

Huy Hoàng hỏi: “Nhưng người cũng không thể vu hãm người ta chứ?”

“Có vụ hãm đầu, ta có chứng cứ này. Năm trước Sinh Diệt từng tặng ta một hộp sô-cô-la đấy.”

“Thật là nhân tài mà, cái đó mà cũng được coi là chứng cứ đấy.” Phá Toái khen một tiếng, muốn tăng thêm tội, không từ bất cứ thứ gì, chỉ cần đám phóng viên điều chỉnh lại câu cú, chỉ nói ba phần, để độc giả tự mình đoán bảy phần còn lại, vậy tình cảnh của Sinh Diệt trong Song Sư sẽ càng ngày càng bị động hơn. Còn phần Tinh Tinh thì dễ thoái thác lắm, sau này chỉ cần cực lực phủ nhận chuyện đeo đuổi, nói rằng Sinh Diệt thúc thúc tặng sô-cô-la cho nàng hoàn toàn chỉ là quan hệ thúc - diệt thông thường là được thôi.

Đường Hoa quay đầu lại hỏi: “Tinh Tinh, thế nào rồi?”

“Mục tiêu đã đi biển Đông được một tiếng đồng hồ rồi, phỏng chừng cũng sắp bắt đầu rồi đấy.”

“Tốt!” Đường Hoa chỉ chỉ vào ba tên phóng viên hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất: “Chúng ta đi phỏng vấn bản thân Sát Phá Lang ngay chiến địa luôn đi. Các người phải biết là ma kiếp thứ hai chưa từng có bất cứ tấm ảnh chụp nào đâu đấy, nhiều nhất cũng chỉ là lời miêu tả của bốn Gia Tử đây thôi. Tuy là cơm qua đêm rồi, nhưng càng xào lại càng thơm mà.”

Phóng viên Giáp giơ tay: “Sát Phá Lang có thể nào giết bọn ta hay không?”

“Hắn giết các người thì ta sẽ giết hắn, vậy chẳng phải các người sẽ có tin tức càng sốt dẻo hơn để đăng à?” Đường Hoa cười ha ha: “Hơn nữa ta biết rất rõ rằng có vô số các cừu nhân của Sát Phá Lang đang quan tâm đến vấn đề độ kiếp của hắn lắm đấy.”

Vì thế mỹ nữ Tinh Tinh đã lợi dụng chức quyền, cho ba tên phóng viên này nhập bang. Bởi vì cần có người dẫn đường, cho nên mấy tên phóng viên vốn định phỏng vấn Tinh Tinh đều đi theo Huy Hoàng và Phá Toái để tìm hiểu tình hình đấu đá bên trong Song Sư trước, còn Tinh Tinh thì đi cùng với Đường Hoa và ba tên phóng viên đến Hoàng Sơn ở gần đây, sau đó thông qua truyền tống trận để đến binh trạm nơi biển Đông của Song Sư.

* * * * *

Vừa mới đến biển Đông, Đường Hoa đã cảm thấy sự dẫn đường của Tinh Tinh rất là dư thừa rồi, bởi vì trên trời đang có kiếp vân bao phủ đến hơn trăm dặm, hiển nhiên Sát Phá Lang đã bắt đầu độ kiếp rồi. Đường Hoa phất tay, mấy tên phóng viên cùng nhau bay theo hẫ. Cấp của mấy tên phóng viên này đều rất thấp, có thể hình dung tốc độ bay tới của bọn họ như sau: rùa bò. Nhưng dù sao đây cũng là thế giới tiên hiệp mà, cho dù tốc độ có rùa đến đâu thì cũng nhanh hơn F1 là cái chắc. Bầu trời biển Đông không có quái vật thường xuyên lui tới, cho nên đám người này bay trăm dặm chỉ mất mười phút mà thôi.

Cả đám chui vào trong nước, đương nhiên Đường Hoa là người đi trước mở đường. Có điều có cái kỳ quái là trong biển không hề có lấy dù chỉ một con quái nhỏ. Cả đám tiếp tục lặn thêm một cây số nữa, chỉ thấy trước mắt họ xuất hiện một động phủ. Trên cửa của động phủ này có một chiếc bảng treo cao cao, có viết: Động phủ biển Đông. Cửa chính của động phủ này đóng chặt, có ánh sáng năm màu vờn quanh, có vẻ là cấm chế. Nước biển không thể lọt được vào trong chiếc lồng sáng năm màu này, nhưng thiên kiếp lại không hề bị cản trở dù chỉ một chút nhỏ, nó cứ thế xuyên thấu qua vách động, bắn thẳng vào bên trong.

Tinh Tinh ném tiền đồng: “Không đoán sai, hẳn phải là kim mộc thủy hỏa thổ.”

“Người đoán hay là bói đấy?” Đường Hoa hỏi.

“Đoán.”

“Vậy người còn ném tiền đồng làm cái gì?”

“Quen rồi.” Tinh Tinh nhún vai.

Phá cấm chế thì Đường Hoa có chút tâm đắc, đây cũng là nhờ có quá trình ở đảo Phù Du. Đương nhiên cũng chẳng phải là phương pháp cao minh gì cho lắm, chỉ là túm một mớ ma khí oanh tạc thế thôi. Nhưng không ngờ lần này hãn oanh tạc đã một hồi rồi mà lồng sáng năm màu này vẫn y nguyên như cũ. Trước những vẻ mặt nhin cười của đám phóng viên, Đường Hoa vẫn không hề cảm thấy xấu hổ, hẫ phất tay: “Tinh Tinh.”

“Đã nói với người là phá cấm chế thì nên dùng kỹ xảo, đừng dùng lực mà.” Tinh Tinh lấy ra quyển sách thần ‘Quý Cốc’ sư truyền của mình. Sách

này nàng đã từng dùng một lần nơi Lôi Châu năm đó, giúp cho mấy người lừa thoát khỏi tay Hỏa Quỷ vương một mạng. Theo quy củ cũ, Tinh Tinh bắt đầu tụng: “Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn hương nhất cửu cung. Nhược năng liễu đạt âm dương lý, thiên địa đô tại nhất chưởng trung. Hiên Viên hoàng đế chiến Xi Vưu, trực lộc kinh niên khổ vị hưu. Ngẫu mộng thiên thần thụ phù quyết, đăng đàn trí tế cần kiên tu. Thần long phụ đồ xuất lạc thủy, thái phượng hàm thư bích vân lý... Định quyết - Vạn Pháp Đều Phá.” Đọc xong hết thấy, từ trong sách cổ bay ra một tia chớp, đánh vào lồng sáng năm màu. Lồng sáng năm màu tức khắc đình chỉ việc lưu động, hiện ra một lỗ hồng thật lớn. Tinh Tinh phát tay: “Mười giây, nhanh.”

* * * * *

Đường Hoa tán thưởng: “Tinh Tinh, lần sau nếu có chém người thì nhất định ta sẽ kêu người theo, ta xem ai có thể chịu nổi mười giây oanh tạc của ta nào?”

“Xì!” Tinh Tinh tỏ vẻ khinh bỉ: “Mỗi lần dùng Định quyết là ta phải niệm chú tới mười phút, hơn nữa đọc sai một chữ là phải bắt đầu lại từ đầu, người cho rằng đơn giản lắm sao? Lại nói, mười phút đó cũng đủ cho địch nhân chạy tới Siberia rồi ấy chứ.”

“Khổ cực khổ cực rồi. Sau trận này ca sẽ giúp người tìm một tên đẹp trai để cho muội phong cho làm nha hoàn đăng sai sử.”

“Cám ơn à!” Tinh Tinh lườm Đường Hoa một cái rồi cất bước đi đầu.

* * * * *

Vừa bước vào trong động phủ, đoàn người thấy ngay một bãi cỏ thật lớn, có nước chảy, có hạc tiên, có mặt trời, có linh dương...

“Không ngờ động phủ chân chính là sẽ có thế giới khác ở bên trong đấy.” Ba tên phóng viên lập tức ghi chép chụp ảnh liền. Nào giờ ai cũng thắc mắc rằng người ta ở bên trong một cái động phủ chừng trăm mét thì có mệt hay không, hóa nó lại giống như một phó bản đấy. Lối vào phó bản tuy nhỏ, nhưng không gian bên trong lại có thể lớn đến vô cùng.

“Đẹp thật đấy.” Tinh Tinh ôm một con thỏ, nói: “Gia Tử, nếu thực sự muốn cảm tạ ta thì giúp ta tìm một cái động phủ đi.”

“Tìm động phủ thì ta không giỏi, nhưng đào động phủ thì chuyên nghiệp lắm đấy.” Đường Hoa cũng mới chỉ thấy động phủ của tiên gia lần đầu thôi. Ngôi nhà ma nơi Ma giới của mình cũng lắm chỉ được xem như một cái nhà thương phẩm nát bét, chưa kiểm tra đã bị xuất bán. Cho dù là nơi ở trên Tiên giới mà Phá Toái với Huy Hoàng miêu tả, cũng chẳng qua chỉ là một cái biệt thự nhỏ ở trong một thành phố thôi, chứ còn cái động phủ này, nó mới đích thật là thế giới của mình, không những diện tích lớn, mà trời làm chần, đất làm gối, tha hồ tự do. Mục tiêu của cuộc đời cũng chỉ đến thế mà thôi, mang theo Sương Vũ, cùng dắt ngựa tản bộ dưới ánh trăng thì thật là... Tên Sát Phá Lang đáng chết, cướp BOSS đúng thật là có một chút thành tựu rồi đấy. Ghen tị lắm, bốn Gia Tử bây giờ ghen tị lắm lắm!

“Cái người đào được là một đồng hoang tàn thối chứ gì đâu.” Tinh Tinh đương nhiên là có biết chuyện uống công đào đất nửa tháng trời xưa kia của Đường Hoa: “Sát Phá Lang ở hướng Nam, cách nơi này mười dặm đường.”

* * * * *

Phía cuối của thảo nguyên là một vách cao, cảnh vật bên dưới vách cao này khiến mọi người phải mở rộng tầm mắt: một nửa là sa mạc mấy cây số vuông, còn một nửa là hải dương rộng mướt mắt, chính giữa có gieo trồng một dàn dưa. Cái cảnh sắc chỉ có thể xuất hiện trong trí tưởng tượng thế này quả thật là khiến cho người ta đẹp lòng vui mắt.

Ở chính giữa sa mạc chính là thằng bé Sát Phá Lang xui xẻo kia, hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần để chống đỡ thiên kiếp.

Hóa ra mỗi lần ma kiếp đều khác nhau cả, Đường Hoa quan sát một hồi xong thì đi đến bên ngoài phạm vi của kiếp vận, giới thiệu: “Cách gọi chuyên nghiệp của thứ này là ‘phạm vi sát thương của ma kiếp’. Mọi người có thể trông thấy một vạch màu tím chập chờn xuất hiện ở trên mặt đất đấy, một khi bước vào trong vạch này rồi, sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào. Không thể không nói một tiếng, thiên kiếp Sát Phá Lang đang độ hung mãnh dị thường, đây cũng chắc là do ăn ở cả thôi.” Đường Hoa lại chỉ vào nơi sâu bên trong: “Có trông thấy cái tên đang bị một thanh phi kiếm màu

kim đuôi cho té cắt té đái ở đằng kia không? Nếu ta đoán không sai, hẳn chính là Sát Phá Lang đấy.”

Phóng viên A hỏi: “Xa như thế làm sao phỏng vấn đây?”

“Thực ra phạm vi của ma kiếp cũng không được coi là lớn lắm, mọi người có thể men theo vạch màu tím kia mà đi, có lẽ sẽ có cơ hội tiếp xúc thân mật với Sát Phá Lang đấy. Nhưng ngàn vạn lần đừng có bước vào trong vạch tím kia, nếu không bị quay về cấp 20, phải bế quan mười ngày thì không được tính là tai nạn lao động đâu, hơn nữa còn bị xử lý theo dạng bỏ bê công việc đấy.”

Đường Hoa không hề nói dối, đám người này men theo vạch tím được một lúc là gặp ngay Sát Phá Lang đang giãy dựa nơi ven bờ thiên kiếp. Đường nhiên hẳn không thể ra khỏi phạm vi ấy được, hệ thống đã bắt buộc là có chết cũng phải chết ở bên trong, thành ra dù đánh chết hẳn cũng không ra được. Thực ra Đường Hoa cũng không biết sau khi vào trong vạch tím rồi thì có thể đi ra được không, dù sao thì cũng chưa từng ai đi vào cả.

“Hai, tiểu Lang, quay đầu lại cười một cái nào.” Đường Hoa xoay người lại, một tên phóng viên rất đúng lúc chụp lấy tấm hình có cảnh Sát Phá Lang kinh ngạc quay sang và cảnh Đường Hoa đang đặc ý dào dạt.

“Người... Người...” Sát Phá Lang chỉ vào Đường Hoa, nhìn biểu tình thì có vẻ như hẳn đang cho rằng mình đã trông thấy quỷ vậy.

“Có phải là ‘sao người đến đây được’ đúng không?”

“Đúng.”

“Không nói người biết.”

“...” Sát Phá Lang phát điên lên ngay. Lại là câu nói này, người nói không biết chán sao?

“Ta giới thiệu một chút nhé.” Đường Hoa nói: “Đây là Tinh Tinh, người biết rồi. Đây là các phóng viên ABC, lần này từ Trung Nguyên đến đây để phỏng vấn người... Cẩn thận kìa, trước khi phỏng vấn kết thúc thì đừng chết đấy!”

“A?” Sát Phá Lang vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy thanh kiếm màu kim hồi nãy giờ đang tấn công mình bằng cả thủ đoạn vật lý - tự nó lao thẳng tới - lẫn pháp thuật - phóng ra năm pháp thuật. Tránh không được nữa rồi,

mình không có chiêu dịch chuyển tức thời giống tên nào đó. Sát Phá Lang bèn nghiêng răng dùng Ma Kiếm bảo vệ mình, đỡ một nhát, máu mất đi phân nửa, bèn vội vàng uống thuốc đề phòng.

Phóng viên A: “Sát Phá Lang tiên sinh, hiện giờ mọi người bên ngoài rất muốn biết tình hình của ngài ở đây, xin hỏi cảm giác hiện giờ của ngài là thế nào vậy?”

“Lăn!”

“Giám đốc Đông.” Phóng viên A là một tiểu cô nương, nàng lập tức nước mắt lưng tròng uất ức nhìn Đường Hoa liên.

Thân là một nam sĩ, đương nhiên Đường Hoa phải đứng ra rồi, hắn bèn chỉ vào Sát Phá Lang: “Trả lời cho đảng hoàng, nếu không sẽ xử lý ngươi.”

“...” Ta hận! Sát Phá Lang thấy Đường Hoa vận khí đen lên um tùm thì biết hắn quả thật có dấu hiệu muốn giết người rồi. Bây giờ không như trước nữa, lúc trước người ta có tệ đến mấy cũng sẽ nhìn lại mặt mũi Mặc Tinh mà không hại mình quay về cấp 20, nhưng bây giờ... Đại trưởng phu co được thì đuổi được, Sát Phá Lang bèn lạnh lùng trả lời: “Mức cảm giác đã chinh về số không, người nói xem cảm giác được gì nào?”

Phóng viên A: “Cái ta hỏi là cảm giác trong lòng ấy.”

“Nhìn người rất đáng ghét.”

“Giám đốc Đông...”

Đường Hoa lập tức nói: “Đây là người sai đấy, hắn trả lời thật lòng mà. Đương nhiên người cũng có thể không viết câu này.” Bốn Gia Tử đây luôn luôn công chính nghiêm minh mà.

Phóng viên B cầm bút và vỡ hỏi: “Sát Phá Lang tiên sinh, nếu lần này ngài độ kiếp thành công, chuyện đầu tiên ngài làm sẽ là gì?”

“Chơi tay đôi với một kẻ tên là Đông Phương Gia Tử, ta muốn giẫm hắn dưới lòng bàn chân cộng để giày của ta.”

Phóng viên B vừa nhắm lại vừa ghi: “Ma kiếp khiến người ta điên cuồng, khi phóng viên tới nơi thì thần kinh của Sát Phá Lang đã bên bờ sụp đổ, rơi vào thế giới của bản thân mình.”

Đường Hoa rất vừa lòng vỗ vỗ vai tên phóng viên này: “Chàng trai, có tiền đồ, ta xem trọng ngươi đấy.”

Phóng viên C hỏi: “Sát Phá Lang tiên sinh, nếu ngài độ kiếp thất bại thì chuyện đầu tiên ngài làm sẽ là gì?”

“Bế quan!” Sát Phá Lang tức giận nói với Đường Hoa: “Tên rau củ nhà người, có thể bảo bầy phóng viên này đừng có hỏi mấy vấn đề ngớ ngẩn như vậy được không? Ai trên cái Quả Đất này cũng biết rằng nếu độ kiếp thất bại thì sẽ phải bế quan mười ngày mà.”

Đường Hoa gật đầu xoay người: “Phóng viên C, thân là một phóng viên, thì phải có kiến thức phổ thông. Vui lòng đừng lặp lại câu hỏi ngây thơ như thế nữa, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách phỏng vấn của người.”

“Xin lỗi!” Phóng viên C cũng là một cô nương, nên bị giáo huấn như thế, hai mắt đã mờ lung đăm lẹ. Nhưng đáng tiếc lắm thay, ba tên nam nhân ở đây chẳng ai có tâm trạng đi thương hương tiếc ngọc cả.

“Đến lượt ta hỏi rồi.” Đường Hoa lấy ngón tay móc móc lỗ tai: “Sát Phá Lang tiên sinh, cái động phủ này ngài định bán với giá bao nhiêu?” Bán thì chắc chắn người phải bán rồi đấy, chủ yếu là bán bao nhiêu mà thôi.

“Người có ý gì?” Sát Phá Lang ngẫm lại, hiểu ra câu hỏi ấy xong thì kinh hãi cực kỳ: “Người... Người thế mà thừa dịp người ta bị nguy. Người dê tiện, người vô sỉ, người hạ lưu.”

“Người tâng bốc ta thế ta ngại thật.” Đường Hoa vặn vặn cái eo của mình, ra vẻ hết sức đom đàng: “Để ta xem lại thời gian nào. Người còn chín tiếng đồng hồ nữa là kết thúc, ta cho người tám tiếng để cân nhắc. Đương nhiên giá tiền không thể nào cao thái quá được, người cũng biết gần đây bốn Gia Tử phải nuôi một ả lão bà rồi đấy, ăn bữa này thì không biết bữa sau, ngày nào cũng khó khăn lắm nha.”

Tinh Tinh vội giơ tay: “Người không bán cho hắn thì bán cho ta, ta có tiền.”

Đường Hoa hăm hăm nhìn Tinh Tinh: “Nha đầu chết tiệt đào góc tường.”

Tinh Tinh trả lời: “Dù sao thì người mua cũng vô dụng mà, Sương Vũ tử quá bận rộn chuyện bang hội, không có thời gian để đến đây rong ruổi với người. Lẽ nào... Người mua động phủ để nuôi yến nuôi oanh à?”

“Đừng có nói đùa, việc này có thể lớn có thể nhỏ đấy.” Đường Hoa toát mồ hôi ra. Tội danh này là tội danh mà Sương Vũ tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ được, cho dù cuối cùng mình có thể chứng minh được là mình trong sạch, thì cũng sẽ không tránh khỏi một quá trình nghiêm hình khảo vấn. Đường Hoa bèn lấy ra hai cây tăm: “Chúng ta bắt thăm.”

“Được, không chơi xỏ nhé. Một lần định thắng bại.”

“Các người... Các người là đồ cường đạo!” Sát Phá Lang thực sự không biết phải dùng từ ngữ thế nào để miêu tả được cái tâm trạng phẫn nộ lúc này của mình nữa. Thế mà coi như người bán là mình đây không tồn tại ấy... Ấy, ai nói là muốn bán chứ? Grào...

Tinh Tinh - tiểu cô nương, Đường Hoa - con sói xám. Kết quả ai thắng ai bại đã là chuyện định trước rồi. Tinh Tinh cúi đầu ỉu xiu: “Người chắc chắn ăn gian.”

“Ừ, ta chắc chắn có ăn gian.” Đường Hoa thấy Tinh Tinh muốn bùng nổ thì vội nói: “Cùng lắm thì nếu người cần, ta sẽ giao dịch qua cho người, người dùng xong trả lại ta là được chứ gì.”

“Ừ... Đề nghị này cũng không tệ đâu. Có điều có khi nào Sương Vũ tỷ sẽ hiểu lầm chúng ta không?”

“Không nói năng ta biết thì chẳng phải được rồi sao?”

“Ừ ừ!”

* * * * *

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Chẳng phải vẫn có câu nói ‘hổ xuống đồng bằng bị chó khinh’, với ‘rồng nằm chỗ cạn bị tôm giồn’ đó sao? Sát Phá Lang thắc mắc lắm, sao thằng nhãi này lại biết mình đang độ kiếp được nhỉ? Làm sao mà thằng nhãi này lại biết mình có động phủ thế? Làm sao thằng nhãi này lại biết động phủ ở đâu được? Sát Phá Lang đáng thương một bên thì phải bắt đắc dĩ trả lời những câu hỏi của đám phóng viên, còn một bên thì đau lòng cho quyền sở hữu của cái động phủ này.

Không bán là không thực tế. Không ai hiểu Đường Hoa hơn Sát Phá Lang, cái khác thì không nói, chứ khi dễ mình thì là điều mà hắn để tâm nhất. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu cũng là do mình có nhiều đồ tốt

như thế... Nhưng đó cũng là những thứ mà mình cướp được, mình thông qua quá trình lao động, thông qua mồ hôi mới có được mà? Hẳn dựa vào cái gì chứ? Hẳn dựa vào cái gì chỉ bằng mấy câu nói đã bắt mình phải bán đồ đi chứ?

Phóng viên A hỏi: “Sát Phá Lang tiên sinh, nghe nói ngài đã chia tay với Mặc Tinh tiểu thư, có phải vậy không?”

“Phải!”

“Là vì sao thế?”

“Tính cách không hợp, nên chia tay.”

“Xin hỏi người chia tay trước là ngài hay là Mặc Tinh tiểu thư?”

“...”

“Ta nghĩ ta đã biết đáp án rồi.” Phóng viên A lại hỏi: “VẬY sau khi chia tay, ngài có cấp cho Mặc Tinh tiểu thư phí chia tay với phí tổn thất thanh xuân không?”

“Lão ra được thì kẻ xử lý đầu tiên là người!” Sát Phá Lang nổi khùng lên.

“Phóng viên là nghề nguy hiểm, sợ chết thì đừng có vào, đây là lời răn trong nghề moi tin bọn ta.” Phóng viên A hỏi: “Có thể kể lại chi tiết chuyện chia tay giữa ngài với Mặc Tinh tiểu thư không?”

“Từ chối trả lời.”

Phóng viên B: “Sát Phá Lang tiên sinh, hiện giờ đang có rất nhiều độc giả muốn biết, nếu độ kiếp thành công rồi thì ngài có tiếp tục cướp BOSS nữa không?”

“Nếu thành công thì đương nhiên BOSS trong Trung Nguyên sẽ không vừa mắt nữa.”

“Ý của ngài là sẽ vẫn còn cướp tiếp, có điều chỉ đổi sang mục tiêu cao cấp hơn phải không?”

“Phải! BOSS vô chủ mà, ai mạnh thì người đó được.”

Phóng viên B còn định hỏi tiếp thì Đường Hoa đã chen ngang: “Cũng đến giờ rồi, tiểu Lang, bán bao nhiêu tiền?”

“Bán bao nhiêu tiền ta có thể quyết định được sao?” Sát Phá Lang trừng mắt.

“Ba trăm đủ không?” Đường Hoa chìa một tờ ngân phiếu ra.

“Sao người không đi chết đi?” Không bán coi bộ là không có khả năng rồi, Sát Phá Lang bèn chìa một ngón tay ra: “Một vạn.”

“Móa! Sao người không đi chết đi? Bốn trăm.”

“Người ăn cướp giữa ban ngày đó hả?”

Đường Hoa im lặng hồi lâu, sau đó nói: “Lẽ nào bây giờ người mới biết à?”

Sát Phá Lang: “...”

“Như vậy đi, đến giờ cuối người phải khiêu chiến với phân thân hai thành công lực của ma tôn. Lần trước ta đã phải bỏ ra một thanh tiên kiếm thất giai với ba ngàn kim mới qua được đây.” Đường Hoa nói với vẻ áy náy: “Điều này ta không có công bố trong quá trình phỏng vấn của đặc san, thực sự là do quên mất rồi. Nếu người bán với giá bốn trăm thì lát nữa ta sẽ đi vào giúp người khiêu chiến.”

“Người lấy đứa nhỏ chưa sinh ra của người thề đi.”

“Ta đệt, độc quá vậy?” Đường Hoa giơ tay: “Nếu ta gạt người, ta sinh con ra sẽ không có jj. Vừa lòng chưa?”

“Được rồi!” Hai người tiến đến ven rìa ma kiếp giao dịch, Sát Phá Lang nghiêng răng nhấn nút ‘Chấp nhận’.

Đường Hoa lấy được tín vật chủ nhân động phủ biển Đông này xong thì khá là hài lòng. Thời cổ đại đúng là vẫn tốt thật, mua một cái nhà to như thế mới tốn có mấy đồng tiền thôi. Đường Hoa thu tín vật vào xong bèn cười ha ha, nói: “Quên nói người biết rồi, tương lai ta chỉ sinh con gái.”

“Ta...” Sát Phá Lang muốn trở mặt ngay tức thì.

“Cẩn thận!” Đường Hoa đột ngột vạn ma khí lên, một con rồng bay vọt ra.

Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ, nhanh như thế đã trở mặt rồi sao? Mình còn chưa trở mặt nữa mà, sao hăn lại trở mặt trước chứ? Tên này có còn chút mặt mũi nào nữa không? Nhưng một giây sau Sát Phá Lang biết mình đã sai rồi, bởi vì con rồng kia với chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất của một tên Sát Phá Lang ảo ảnh đã đụng vào với nhau, giúp mình thoát khỏi cảnh vì phân tâm giao dịch mà bị một đòn giết chết.

“Bốn Gia Tử đây có tín dự.” Đường Hoa sải bước vào trong vạch tím: “Đương nhiên, bốn Gia Tử cũng còn có rất rất nhiều những phẩm chất ưu tú khác mà người còn chưa có phát hiện.” Nếu người rút về cấp 20, ta sẽ không được lợi gì, huống chi ta cũng đã tốn công sức cực khổ thiết kế mấy cái hố bẫy nơi giếng Thần Ma cho người rồi đấy, nếu chơi xong sớm như vậy thì mất vui lắm cơ.

“...” Sát Phá Lang thực không biết phải nói gì mới được, chỉ biết trong lòng đang rối lăm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 253: Đàm Phán

Chương 253: Đàm Phán

Lông mi nhắm chặt, hai tay nắm đấm, răng nghiến thật chắc, biểu tình như khóc mà cũng như cười...

“Người bị táo bón à?” Đường Hoa khó chịu lắm: “Người phải biết là hiện giờ ta đang giúp người độ kiếp đấy, lộ ra cái biểu tình này làm gì?” Hắn vừa nói vừa thuận tay đánh ra một nhát, bức lui một tên Sát Phá Lang ảo ảnh đang lao tới. Nhãi nhép, chưa độ kiếp thì đánh cho người răng rơi đầy đất cho coi.

“Bốn trăm kim mua một cái động phủ, là động phủ đó!” Sát Phá Lang rống giận một cách bất cam.

“Người cho rằng nó là của người à? Cái động phủ này chẳng phải là do người cướp được đó sao?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Ta tốt xấu gì còn bỏ ra bốn trăm kim, còn người thì hoàn toàn là tay không đào địa lôi.”

“Nói vậy, ta phải nằm úp suốt cả đêm mà!” Sát Phá Lang tức giận cãi.

“Mấy tên trai bao có nằm úp sấp trên bụng mấy bà béo suốt đêm cũng không thể kiếm nổi bốn trăm đồng tiền đấy người biết không? Càng huống chi là ‘sói bao’ chứ?”

“Người nói ai là trai bao?” Sát Phá Lang nghiêng rặng, trông như đang có xung động muốn PK ngoài đời vậy.

“Không có nói người, cái dáng người kia của người mà muốn làm trai bao cái gì, làm táo bón bao thì còn được.”

“Muốn đánh nhau phải không?” Sát Phá Lang điên lên, nhưng lý trí lại khiến hấn tức khắc bổ sung liền: “Ta thêm vào mà đánh.”

“Người còn chưa biết đủ hử? Khó được khi lương tâm của bốn Gia Tử đột nhiên trời dậy như lúc này lắm. Năm đó ta độ kiếp xong, chỉ còn thừa mỗi một cái quần lót ủ rũ đi ra thôi đấy. Kẻ biết thì biết ta mới độ kiếp xong, còn không biết thì tưởng rằng ta bị bắt gian ấy chứ.” Đường Hoa nhìn qua Sát Phá Lang: “Người nói xem, không bóc lột người, lương tâm ta sao an được? Không khi dễ người, ta làm sao để không có lỗi với bản thân mình?” Cái Càn Khôn Nhất Độ đáng chết, cái Càn Khôn Nhất Trịch đáng chết, cây cung Hậu Nghệ Xạ Nhật đáng chết, cả vạn kim tệ cứ thế biến thành bụi tro hết rồi, còn chưa tính bộ trang bị kia nữa, hiện giờ tuy không xài đến nữa rồi, nhưng trang bị đã ràng chặt thì không thể lấy ra giao dịch, thế là mấy ngàn kim cũng bay theo gió rồi. Chơi Dâm Đăng, đau lòng. Mà không chơi Dâm Đăng, thì lại chiếm chỗ trống. Thật là một cái di chứng hậu độ kiếp mà.

“Ta hiểu rõ rồi, bởi vì người độ kiếp không được thoải mái, cho nên cũng muốn cho ta không thoải mái theo, phải không?”

“Người muốn thoải mái à”? Đường Hoa chỉ lên tầng mây đang áp xuống trên kia: “Lâu ca đến rồi đấy, người thương lượng với lão thì lão sẽ cho người thoải mái phỏng?”

Trọng Lâu hiện thân, nhìn thấy Đường Hoa bèn sững người một giây, có điều y lập tức gật đầu khen ngợi liền: “Người ta vẫn nói vật tự theo loài...”

“Lâu ca, ta không cùng loại với hấn.”

Sát Phá Lang cũng lập tức biểu lộ lập trường liền: “Đúng! Hấn ăn bùn đất, ta ăn khói nhang.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” Trọng Lâu thở phào một cái, nếu lại có thêm một tên mà bị mình quăng ra ngoài đến ba trăm sáu mươi lăm lần vẫn mặt dày đến quấy rầy mình gia nhập Ma giới, vậy thì thật là khó có ngày yên

lành mắt: “Hai thành công lực, chơi đùa một phen với thanh kiếm tùy thân của ta nhé.” Vừa dứt lời, Trọng Lô đã ném ra một thanh đại kiếm đen thùi lùì thẳng vào Đường Hoa, còn bản thân y thì mây đen cuốn qua, biến mất.

“Lô ca, ngài lầm rồi, hãn mới là nhân vật chính mà!” Đường Hoa cất bước bỏ chạy ngay.

Thanh kiếm đen nọ thấy không thể đuổi kịp Đường Hoa, bèn quay về hướng Sát Phá Lang. Sát Phá Lang dùng Ma Kiếm bảo vệ mình đỡ lấy một đòn, hai bên tách ra, thanh kiếm đen kia lại bắn tới lần nữa. Sát Phá Lang vừa sợ lại vừa giận: “Tên không nghĩa khí kia, cứu mạng với!” Chỉ còn lại có chút xiu máu thôi, cơ bản là nó chột khẽ sẽ chết mất.

“Chạy đi, tên đầu heo này.” Đường Hoa đứng phía xa kêu lên: “Người đúng là gan đấy, dám đỡ thẳng luôn.”

“Ai là heo...” Trong lúc cấp bách, Sát Phá Lang ném ra một quyển trục phép, quyển trục phép này hóa thành một tên Sát Phá Lang khác đỡ lấy đòn này: “Một ngàn hai trăm kim mất toi rồi.” Lệ hãn chảy ròng ròng... Cái thứ này hãn phải bỏ ra hơn một ngàn kim tiền nhang khói, nhờ Đường Tăng viết cho đó, tác dụng của nó tương đương với việc ném ra một viên đạn hướng dẫn khi bị đạn đạo của phi cơ địch nhân khóa lại. Đệt bà nó, phương thức thu tiền của hệ thống thực là hắc con bà nó ám luôn mà.

“Nói người là heo người còn không thừa nhận à? Vừa nãy nếu người nói dối rằng động phủ đã bị ràng chặt không thể bán được, chẳng lẽ ta còn có thể đi làm địch với Ốc Vít được sao?” Đường Hoa lấy một lon bia ra vừa uống vừa kêu: “Chạy nhanh lên một chút nào, không bắt chước được Lưu Phi thì ít nhất người cũng phải bắt chước được Trương Phi chứ.”

“Trương Phi là ai?”

“Không nói người biết.”

“...” Sát Phá Lang.

Tình Tình ở mặt ngoài kêu lên: “Trương Phi đánh bóng chuyền đó, ý Gia Tử là người chạy không nhanh thì ít nhất vẫn còn có thể nhảy mà, nhảy lên tránh thanh kiếm màu đen sì ấy đi là được mà.”

“Nhảy?” Sát Phá Lang vội vàng bay thẳng lên trên, nhưng không ngờ thanh kiếm đen ấy lại linh hoạt lắm, không hề bị quán tính kéo đi chút nào.

Sát Phá Lang bị thêm một nhát này, thấy ống máu từ đầy biến thành gần cạn thì tức giận bưng bưng: “Nhảy cái đầu người.” Không những đã phí mất một bình thuốc hồi phục máu tức thì, mà còn dính phải thời gian làm lạnh của dược vật nữa.

“Gia Tử, quất chết hần.” Tinh Tinh cả giận.

“Ừ ừ, chờ chút, chờ hần sắp qua ải được rồi thì ta sẽ đại diện cho Tinh Tinh tiêu diệt hần.”

“Hừ!” Sát Phá Lang thót tim tiếp tục chạy giữ mạng. Phải nói thanh kiếm này của Trọng Lôu thực khủng lắm, tốc độ chỉ nhanh hơn Sát Phá Lang một chút thôi, nhưng lực tấn công của nó thì ai nấy cũng đều thấy, chỉ cần Sát Phá Lang mà không đầy máu thì cho dù có Ma Kiếm bảo vệ, cũng sẽ bị một đòn chết tươi liền.

“Sói con, ta đây có một cái kỹ năng có thể đề cao lực tấn công của một người lên 50%, người có hứng thú thử xem có thể chém nát được thanh kiếm ghê ấy của Lôu ca không?” Có kỹ năng mới mà mãi vẫn chưa có đối tượng để dùng, thật là ngứa ngáy lắm lắm.

“...” Sát Phá Lang không thèm để ý tới kẻ xấu miệng thì nói hỗ trợ, nhưng lại chỉ ở bên cạnh nhìn cảnh mình bị rượt như con chó kia. Dựa theo việc phân phối thời gian, mình vẫn còn có thể chống đỡ được. Đầy máu, đỡ một đòn, uống thuốc chạy giữ mạng, đầy máu...

“Cẩn thận!” Bầy phóng viên và Tinh Tinh cộng Đường Hoa cùng nhau la lên.

“Cái gì?” Sát Phá Lang quay đầu lại nhìn mà hồn phi phách tán, thanh kiếm đen kia thế mà xuất ra kỹ năng chữ màu kim - Thiên Ma Kiếm! Chữ này vừa xuất hiện, thanh kiếm đen liền phát ra một tiếng rỗng ngâm rồi bay lên bầu trời, vài giây sau, trên bầu trời phát ra tiếng vù vù kinh người, rồi có chín chín tám mười một thanh phi kiếm mũi kiếm có kiếm khí xoay tròn xếp thành một hàng dọc bắn thẳng xuống.

Rốt cục Đường Hoa cũng ra tay rồi, ngọn lửa đen đột ngột xuất hiện, cuộn thành một chiếc vòi rồng cuốn về phía bầy phi kiếm. Vòi rồng này tiếp nối tầng mây với mặt đất, giống như kỳ quan vòi rồng hút nước ngoài đời vậy, thực trông đẹp mắt lắm.

Tuy vòi rồng kia không có khả năng thổi bay đi được tám mươi một thanh phi kiếm nọ, nhưng Sát Phá Lang cũng không phải là dân mềm tay, trên thân hắn lóe lên một dòng chữ màu kim: Kiếm Khí Nghịch Càn Khôn. Trong nhất thời, đất trời đột biến, một dòng ngân hà xuyên qua cả không gian, hàng vạn ngôi sao bắn ra từng luồng từng luồng kiếm khí chọi cứng với tám mươi một thanh phi kiếm kia. Sau một loạt những tiếng đùng đùng xẹt xẹt, Sát Phá Lang tiếp tục bị thanh kiếm màu đen kia đuổi theo, còn Đường Hoa lại tiếp tục uống bia hô hào xem trò khi, mà đám phóng viên cũng quay chụp tiếp như cũ.

“Tiểu Lang, ta đã tính rồi, thanh kiếm này cứ mỗi năm phút lại xuất một kỹ năng chữ kim, mà kiếm nọ của người cũng còn nhiều nhất bốn lượt phải không? Ta xem người làm sao chống qua được một tiếng đồng hồ cuối cùng này nào.” Đường Hoa chặc lưỡi: “Tiểu nhị, nhanh nhanh buông bỏ việc chống cự vô nghĩa này đi.”

“Chỉ biết nói mát. Lần trước làm sao người qua được ải này thế?”

“Không nói người biết.” Đường Hoa thấy khuôn mặt của Sát Phá Lang đã cau lại bèn cười ha ha, nói: “Trừ khi người kêu một tiếng Gia Tử ca cho ta nghe.”

“... Gia Tử ca.”

“Nghe không rõ.”

“Gia Tử ca.” Sát Phá Lang rống giận.

“Đây là thái độ cầu người à?” Đường Hoa phất tay: “Bốn Gia Tử là quân tử, không so đo với người. Nói người biết vậy, lần trước ta xử lý lão đấy.”

“...” Người có khả năng xử được không có nghĩa là ta cũng có. Thật là uống công chịu khuất nhục một lần mà.

“Cho ta một thanh tiên kiếm, ta giải quyết giúp người.”

“Ta tìm đâu ra tiên kiếm nữa?”

“VẬY trên người của người còn thứ gì đáng giá không?”

“... Hết rồi, đều đem đi bán để mua trang bị hoặc là thuốc hồi phục máu tức thời hết rồi.”

Đường Hoa lấy một cây cờ màu đỏ ra, phất phất: “Cố lên cố lên, cố hết sức lên.”

“Người đã nói sẽ giúp ta qua cửa ải cuối cùng mà?”

“Đúng vậy!” Đường Hoa bất đắc dĩ nói: “Nhưng lão kia không tìm ta, ta làm sao giúp người khiêu chiến được?”

“Kỹ năng chữ kim!” Bầy phóng viên và Tinh Tinh cùng hô lên, Sát Phá Lang quay đầu nhìn, thấy bốn chữ Thần Ma Tuyệt Kiếm thì suýt chút nữa đã ngất ngay tại trận. Không lầm chứ, chưa đến năm phút mà?

Một tiếng kiếm ngân vang lên đến trời cao, hàng vạn tia sét cùng đánh lên thanh kiếm màu đen kia. Thanh kiếm này bắt đầu lột xác, màu đen biến đi, một thanh phi kiếm màu bạc lấp lóe xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Vù một tiếng, thanh kiếm màu bạc kia đột nhiên biến mất. Trong khi Sát Phá Lang vẫn còn đang tìm xem nó biến đi đâu, thì Đường Hoa mắt sáng não nhanh thân thể khỏe chột quăng ra một tờ ngân phiếu. Cơ hồ đồng thời với lúc hẩn dịch chuyển biến đi, thanh phi kiếm màu bạc kia kéo theo một tia chớp xẹt qua nơi hẩn vừa mới ngồi hưởng thụ.

“Đậu xanh.” Đường Hoa toát mồ hôi, lập tức cướp đường chạy như điên. Thanh kiếm màu bạc kia cứ đuổi sát hẩn không tha, chốc chốc lại ẩ, chốc chốc lại hiện, chỉ có điều tiếng sét đùng đùng trên thân kiếm lúc nào cũng khiến người ta nghe mà kinh hãi. Cái này nguy hiểm chết người đấy! Đường Hoa vừa chạy vừa cảm thấy kinh hãi cực kỳ. Cái này có phải là phi kiếm đâu, là tia laser đấy chứ, tốc độ nhanh đến nỗi hù chết người luôn à. Mình đã triển khai tốc độ toàn bộ rồi, thế mà vẫn cứ bị nó rượt sát nút thế đấy.

Nếu vậy thì cũng còn thôi đi, dù sao Đường Hoa cũng còn có Càn Khôn Nhất Độn, nhưng vấn đề chủ yếu lại là thanh kiếm đó thì chịu được tốc độ như vậy, còn Đường Hoa thì chịu không nổi. Mới quay được hai vòng, hẩn đã choáng đến muốn ói ra luôn. Làm người tốt hả? Đây chính là kết cục của việc làm người tốt đó. Đường Hoa thấy Sát Phá Lang cầm một cây cờ nhỏ ra phất phất cổ vũ thì tức giận nói: “Lão đây mà thăng thiên, thì người là kẻ tiếp theo.” Thăng thiên... Đột nhiên ánh mắt Đường Hoa lóe lên, hẩn lấy ra một viên Thiên Địa linh thạch.

“Cái gì đó?”

“Không nói người biết.” Trong lòng Đường Hoa đang đấu tranh phức tạp lắm, có nên trốn chạy hay không nhỉ?

Ở bên ngoài, Tinh Tinh kêu lên: “Nó gọi là Thiên Địa linh thạch, là bảo bối giúp người ta có thể nháy mắt từ bất cứ nơi nào truyền tống đến Ma giới hoặc là Thiên Đình đó.”

“Không phải chứ, người định làm đào binh à?” Sát Phá Lang kinh hãi cực kỳ.

“Đang cân nhắc.” Lại một vòng nữa rồi, trạng thái có thai lại càng nghiêm trọng hơn nữa. Đường Hoa nghiêng rằng: Tiểu Lang, đừng trách ca không phúc hậu nhé, nếu thêm một vòng nữa mà ca chưa nghĩ ra được cách, thì tự người chạy giữ mạng đi thôi.

“Người phải cân nhắc cho rõ ràng đó.” Sát Phá Lang ghen ngào nói. Hàng thì người đã cầm rồi, chuyện thì vẫn còn chưa xong, thế mà còn định cuốn gói trốn chạy sao? Chẳng phải là mất đức lắm hay sao?

Tới vòng thứ tư, Đường Hoa lắc đầu: “Xin lỗi vậy, ta nhất định sẽ đốt thêm nhiều tiền giấy cho người.”

Nhưng Đường Hoa còn chưa kịp sử dụng Thiên Địa linh thạch thì thanh kiếm màu bạc kia đột nhiên lóe một cái, ánh bạc trên thân rút đi, biến trở về bản thể: một thanh kiếm màu đen.

“Còn may còn may.” Đường Hoa lau mồ hôi, nói: “Cuối cùng cũng không có lãng phí viên linh thạch này.”

“Ta còn cho rằng đạo đức của người thăng hoa nữa chứ.” Tinh Tinh lau mồ hôi một cái.

“Cũng có thăng hoa. Chuyện này dạy cho ta biết rằng làm người tốt là không có kết cục tốt đâu. Chạy nhanh, thì ít nhất cũng phải nhanh hơn người khác mới là đúng đạo.” Đường Hoa khui một lon bia ướp lạnh, thưởng thức cảnh Sát Phá Lang bị thanh kiếm đen kia truy sát, trong lòng thì hả hê lắm.

“Giá trị quan của người rất là dị dạng.” Tinh Tinh nói một cách nghiêm chính.

“Không phải là dị dạng, bốn Gia Tử không làm người xấu, nhưng cũng sẽ không làm người tốt.” Đường Hoa nhìn lại bảng thời gian, ha, mới qua mười lăm phút thôi hà. Hiển nhiên Lâu ca đã ác hơn trước kia nhiều lắm rồi. Lại nói, hãn chơi ác như vậy, có phải là không muốn ma mới gia nhập không nhỉ? Nhìn lại giờ cuối cùng của tiên kiếp kìa, người đến thử thách là một thần tiên, điều kiện là trong một tiếng đồng hồ này nhất định phải phá vỡ được tiên khí hộ thân của tên thần tiên ấy. Không những không có nguy hiểm đến sinh mệnh, mà người ta còn không trốn không chạy nữa, hài hòa biết mấy.

Đương nhiên, nếu hai người tiên với ma có cùng tu vi đơn đấu thì ma có xác suất thắng gần như tuyệt đối. Công mạnh phòng không yếu là đặc điểm lớn nhất của người chơi phe ma. Nếu người nhất định phải theo đuổi kết quả tốt nhất, vậy cũng cần phải học được việc hưởng thụ cái quá trình đau đớn trong đó.

“Tiểu Lang, người đừng có dùng Ma Kiểm bảo vệ mãi như thế, vừa chạy vừa chém đi.”

“Kẻ chết có phải là người đâu.” Sát Phá Lang hậm hực nói. Hãn có lẽ nào không muốn chém bay thanh kiếm đen kia chứ, nhưng nếu không có Ma Kiểm bảo vệ thì bị chọt cái sẽ chết ngay liền. Lại nói, mỗi lần ra chiêu sẽ có một khoảng thời gian bị khựng, lúc thường có thể bỏ qua không tính, chứ trong lúc chiến đấu thế này, dù là một cái chớp mắt cũng không thể xao lãng được.

“Được rồi, xem ta đây.” Đường Hoa ném lon bia rỗng đi, sau đó đuổi sát theo thanh kiếm đen ấy. Kiếm đen bị đánh, bật lên bèn quay lại đuổi Đường Hoa, nhưng tốc độ của Đường Hoa lại vượt qua nó rất nhiều. Kết quả là Sát Phá Lang cũng đã có thời gian rảnh đi hạ sát thủ với nó.

Vài phút sau, lại là một kỹ năng chữ màu kim nữa. Lần đầu tiên là số lượng nhiều, lần thứ hai là tốc độ nhanh, còn lần thứ ba này là phạm vi rộng. Phạm vi rộng hơn thì tất nhiên lực sát thương sẽ yếu đi rồi, Đường Hoa chắc chắn sẽ không đứng ở trong phạm vi đả kích của nó, còn Sát Phá Lang thì nhờ Ma Kiểm thất giai, cộng với thuốc hồi phục máu tức thời làm

chỗ dựa, cũng miễn cưỡng sống sót. Lần tập kích thứ ba này phải nhẹ nhàng hơn hai lần trước nhiều.

Sau khi kỹ năng thứ ba kết thúc, Sát Phá Lang cũng không còn ôm ảo tưởng thêm, ba lượt kiếm nộ còn lại đều xuất hết, Đường Hoa cũng có phần sợ hãi kỹ năng thứ tư, cho nên toàn lực tấn công. Cuối cùng trước khi kỹ năng thứ tư xuất hiện, hai người đã liên thủ xử lý được phi kiếm tùy thân của Trọng Lâu.

“Cám ơn!” Sát Phá Lang rất trịnh trọng nói với Đường Hoa: “Nếu hôm nay không có người giúp, có lẽ ta đã không vượt qua được rồi.”

“Chứ còn gì nữa.” Đường Hoa vuốt tóc lên.

“...” Cái tên này có biết cái gì là ‘khiêm tốn’ không vậy?

“Người hiện giờ trong lòng còn dư chút khiếp sợ nên đương nhiên sẽ cảm ơn ta, nhưng lát nữa khi người nhớ đến mối hận cướp động phủ, chắc hẳn người sẽ nghĩ cách làm sao chém được ta cho xem.” Thời đại học Đường Hoa có hai tên đồng học nọ, Giáp tiêu tiền rất hào phóng, cho nên mỗi cuối tháng đều vay tiền của Ất để chi tiêu. Nhưng có một lần kia Ất vì có kế hoạch rồi, cho nên không cho Giáp mượn tiền được. Thế là từ đó về sau Giáp không bao giờ tìm Ất vay tiền nữa, mà hai người cũng từ quan hệ là bè bạn trở nên xa lạ hơn. Trong hiện thực có rất nhiều những chuyện như thế này, ví dụ như có rất nhiều những đứa trẻ không nhớ ơn của cha mẹ, chúng cho rằng những điều cha mẹ cho chúng đều là những điều mà chúng nên được, đến một ngày nào đó khi cha mẹ phản đối chuyện đòi tiền quá đáng của chúng, thì chúng không những quên đi ơn nghĩa trước kia của cha mẹ, mà còn phản nghịch, xa cách. Người thường xuyên trợ giúp người khác, mà có một lần từ chối, và người thường xuyên không giúp đỡ người khác, mà có một lần trợ giúp, sự đối đãi đạt được trong hai chuyện này sẽ cách biệt với nhau như trời với đất.

Đường Hoa dĩ nhiên biết Sát Phá Lang sẽ cảm tạ việc Đường Hoa giúp hãn độ kiếp, nhưng càng biết rằng Sát Phá Lang sẽ nhớ rõ cái thù cướp động phủ hơn... Nghĩ đến đây, Đường Hoa đúng thật là có chút hối hận rồi, hẳn rất hận bản thân mình, vì bốn trăm kim đó thực là oan uổng quá. Coi bộ

tu vi của mình vẫn còn cần phải rèn luyện thêm mới được, nó vẫn còn không gian để phát triển tiếp.

“Xong chuyện rồi.” Đường Hoa vỗ tay nói: “Nhớ khi tới Ma giới thì đừng có kích động đến nhiệm vụ ẩn kia đó, ngàn vạn lần đừng có đi kích động, nếu không... Nếu không sẽ xui xẻo lắm đấy.”

“Xui xẻo? Hừ!” Sát Phá Lang lạnh giọng: “Đi đây.”

* * * * *

Ba tên phóng viên và Đường Hoa, Tinh Tinh đã trở lại Trung Nguyên. Vừa mới đến Trung Nguyên, tin nhắn của Sương Vũ bay qua liền, chỉ mấy chữ đơn giản thôi: “Nhanh nhanh lết qua.”

Không để ý tới. Đường Hoa hỏi Tinh Tinh: “Sương Vũ tỷ của người, cũng tức là lão bà của ta, tìm ta làm gì đấy? Xem nội dung tin nhắn thì có vẻ là Hoàng Sơn đang bị hỏa hoạn đấy.”

“Đại quân của Lucifer xông đến rồi, đương nhiên là muốn dùng kỹ năng đặc biệt của người để giúp đỡ phòng thủ chứ chi.”

“Ma Đế Vô Thiên?”

“Đúng!”

“Giúp được cái máu, lực công kích có cao đâu.”

Tinh Tinh lắc đầu: “Thế là người không hiểu rồi, kỹ năng này hữu dụng ở chỗ phạm vi rộng. Đánh ra xong là có thể lôi đi được giá trị cừu hận của địch nhân trong phạm vi ba trăm dặm đấy.”

“...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh. Không phải chứ, thân là lão bà, vậy mà lại nở lòng đẩy lão công vào trong hố lửa à? Ba trăm mẫu, người có biết trong ba trăm mẫu đó có thể chứa được bao nhiêu con quái không vậy? Vạn nhất mà bị bao vây trước sau, vậy chết còn lừng lẫy hơn cả lừng lẫy nữa à.

“Tác dụng chủ yếu là đầu tiên có thể kéo đi được bảy quái, tiếp theo khi địch nhân tới được gần các công trình phòng ngự, thì người dùng kỹ năng ra, sẽ khiến tầm nhìn của mọi người trong phạm vi đó xuống thật thấp, thế là bảy pháp sư ở trên trời oanh tạc tới sẽ lấy được ưu thế lớn vô cùng.”

“Mỹ nữ, người có biết là một khi chiêu này nở hoa giữa bảy người, thì các người không có gì cả, cùng lắm là đi địa ngục dạo chơi một vòng thôi,

nhưng ta đây không những sẽ bị giảm trừ điểm công đức thật chóng, mà sau này còn bị người ta chửi bới nữa không?”

Tinh Tinh nói: “Trải qua quá trình nghiên cứu, thì kỹ năng này của người rất hữu dụng vào thời khắc mấu chốt.”

“Đương nhiên là hữu dụng rồi, vua kéo điểm cừu hận mà. Ta còn cho rằng chỉ là kêu ta phòng thủ một công trình nào đó không trọng yếu lắm, hoặc là mai phục đội quân tiếp viện của chúng thôi, chứ nào ngờ Sương Vũ tử nhà người lại cho ta đóng vai liệt sĩ thế này.”

“Tốc độ người nhanh, chưa chắc sẽ chết mà.”

“Cho ta xin đi, lần trước ở Lư Sơn chưa đến hai mươi vạn yêu ma mà ta đã xém chút nữa bị bao vây rồi đấy, nếu có thêm mấy vạn nữa, thì ta thăng thiên luôn cho coi.” Đường Hoa nói: “Đại tỷ, tốc độ nhanh cũng còn cần không gian để bay mới được chớ, lẽ nào ta còn biết thuật xuyên qua quái nữa à? Lại nói, ta có thể giữ được mấy giây đây? Ba giây? Năm giây? Mười giây? Nếu chạy xa quá thì sẽ mất đi giá trị cừu hận đó.”

Tinh Tinh hỏi: “Chẳng phải người còn có một cuốn sách kỹ năng mê muội vô địch hay sao?”

“...” Đường Hoa im lặng một hồi lâu, rồi ngược lên trời tru tréo: “Lão trời già, lão có từng thấy một con lão bà ép cho lão công thành nước như thế này không?”

“Đưa tiền.”

“À, vậy thì còn được.” Đường Hoa vẫy vẫy tay lên bầu trời: “Câu vừa rồi không tính.” Có tiền thì dễ làm việc.

* * * * *

Sương Vũ: “Chuyện là như vậy đấy, tới thời khắc đặc thù thì bọn muội cần huynh giữ chặt bước chân tấn công của kẻ địch.”

“Không có vấn đề.”

“Lão công, huynh tốt nhất!”

“Đâu đâu, bây giờ chúng ta có thể bàn chuyện tiền trợ cấp cho huynh rồi.”

“Lão công, hiện giờ tình trạng tài chính của Song Sư đang khấn trương lắm. Huynh cũng biết đấy, ba lần thu mua tài liệu của yêu ma nơi núi XX đã

tiêu sạch hết vốn tài chính trong kho hàng lưu động rồi, tiền đâu ra mà đưa cho huynh nữa?”

“Thứ nhất, có thể ghi biên nhận. Thứ hai, mọi người gom góp. Thứ ba, có thể mượn nơi huynh.”

“Huynh mê tiền đến hoa mắt rồi à?”

“Không mê tiền thì về sau làm sao cưới muội được?” Đường Hoa nghiêm chính nói: “Có nàng vợ không cần nhắc cho tương lai như muội, đương nhiên huynh phải gom góp nhiều tiền hơn chút rồi.”

“Ai bắt huynh phải gom tiền?”

“... Hóa ra là muội có vốn riêng đấy.” Đường Hoa than: “Huynh đã báo cáo với muội rõ ràng sổ sách của huynh rồi, thế mà muội lại không báo huynh biết là muội có tiền để dành này.”

“Đừng có đánh lạc hướng đề tài, có làm hay không?”

“Có tiền thì làm, chết trận một lần thì trợ cấp ba ngàn, chưa chết trận thì một ngày lương năm trăm.”

“Huynh...”

Đường Hoa ngắt ngang ngay: “Lão bà, đây không phải là tác phong của muội.”

“Được rồi, nói thật với huynh vậy. Thứ nhất, tài khoản của Song Sư hiện giờ chỉ còn chừng một ngàn bảy trăm kim thôi. Thứ hai: Huy Hoàng đã hỏi thăm từ Thiên cung được nơi có món hàn khí thứ ba, cũng tức là món cuối cùng - Toa La quả - rồi. Hạo Nhiên đã đáp ứng với muội là đến lúc đó toàn bang sẽ cùng nhau giúp bọn muội chống lại Cửu Thiên Huyền Nữ, bất kể sống chết. Lẽ nào muội mặt dày mà không hỏi báo chút gì sao? Nếu huynh thật sự cần tiền, muội cho huynh.”

“Hóa ra chuyện là như vậy.” Đường Hoa gật đầu: “Lão bà, đã làm khó muội rồi. Nhưng mà... Tiền thì huynh vẫn phải lấy, hơn nữa không chấp nhận lấy của muội.”

“Huynh...”

“Kiên trì nguyên tắc là ưu điểm lớn nhất của lão bà muội, không chịu đăng ký kết hôn thì không lên giường, cho nên kiên trì nguyên tắc cũng là mục tiêu phấn đấu của huynh, không có tiền sẽ không chịu làm.” Đường

Hoa phất tay: “Muội trở về đi, kêu Hạo Nhiên đến nói chuyện với huynh. Huynh sẽ liên hệ với Thi Thi, đến lúc đó thì không phải chỉ là mức ba ngàn với năm trăm đâu đấy.”

“Chẳng phải đã nói với huynh là trong bang hội giờ không còn tiền nữa hay sao?” Sương Vũ cả giận nói.

“Có thể tìm huynh vay mà.” Đường Hoa nói: “Huynh có tiền.”

“Có tiền mà huynh còn bắt chẹt à?”

“Chính là nhờ huynh luôn bắt chẹt, cho nên mới có tiền đấy.”

Sương Vũ dậm chân: “Được, muội đáp ứng với huynh. Có điều huynh nhất định phải để cho muội căn một cái.”

“Một trăm cái cũng không thành vấn đề.” Cảm giác đau đớn bốn Gia Tử đây vẫn luôn thiếp lập thành không mà. Sương Vũ há miệng căn một nhát, Đường Hoa kêu to: “Ầy da, đau quá!”

“Bớt giả bộ đi.” Sương Vũ nói rồi than một hơi: “Thực ra nếu huynh thực sự chấp nhận trợ giúp không cần tiền thì muội sẽ có chút thất vọng đó.”

“Vì sao?” Lúc này đến phiên Đường Hoa thắc mắc.

“Tiền của huynh trong tương lai chẳng phải sẽ là tiền của muội đó sao?”

“...” Là lúc nên giấu bớt chút tiền làm quỹ đen rồi, may mà mình còn có cái kho tiền nhỏ Tôn Minh đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 254: Bao Vây

Chương 254: Bao Vây

Sự kiện yêu ma xâm nhập đã đến ngày thứ 48 rồi, mặc dù xem như đã gần đến giai đoạn cuối, nhưng ai nấy đều biết rằng màn cao trào mới chỉ bắt đầu mà thôi. Ba bang hội đầu sỏ đều ở vị trí khá sâu, chuyện đụng độ với chủ lực của địch cũng là hợp tình hợp lý, vì bọn yêu ma đã đỡ sạch mất hai phần ba cái Trung Nguyên rồi, từ sáu nhánh quân giờ đã biến thành ba

nhánh, mỗi nhánh đều nhắm vào một mục tiêu duy nhất. Mỗi nhánh yêu ma phải dùng đơn vị trăm vạn để tính.

Nhất Kiếm luôn luôn thật hài hòa, mặc dù khăn trương phòng bị, nhưng vẫn chưa có bất cứ con yêu ma nào có thể lọt được vào trong phạm vi của Sơn Đông. Song Sư tuy bị Lucifer quấy rối, nhưng cơ bản cũng không có gì phải lo. Chỉ có Thần Chi Lĩnh Vực là hơi thảm hơn một chút, Nam Xương bị hủy chỉ là chuyện lớn thứ ba, hao binh tổn tướng khi giao tranh với đội quân tiên phong của yêu ma chỉ là chuyện lớn thứ nhì, chuyện thê thảm nhất của họ chính là tháp Tử Quang và tháp Tử Lôi mười phần đã hư mất năm, sáu!

Sau chuyện đó Thằng Giả Vi Vương mới hiểu được rằng, cái thứ được gọi là ‘đội tiên phong’ thực ra chỉ là đội hy sinh mà thôi. Uống công hân đã bố trí đội tinh nhuệ bao trùm cả khu vực phụ cận kiếm trận Lư Sơn, nào ngờ địch nhân người ta vốn không có ý đồ đi hủy diệt kiếm trận, mà chỉ dốc sức đi càn quét đám tháp Tử Quang với tháp Tử Lôi không có bao nhiêu lực phòng ngự kia thôi. Muốn xây lại hai dạng công trình phòng ngự này thì không những phải cần thời gian, mà còn phải cần rất nhiều tiền. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ của ba bang hội lại đang căng đến hết, cũng giống những công ty lớn trên thế giới khi bị nguy cơ tài chính tấn công ấy, tuy bề mặt thì vẫn còn khang trang, và tổ chức của công nhân cũng rất cao, kinh nghiệm của lớp quản lý cũng thuộc hàng đứng đầu, nhưng đều gánh nặng cái gánh nợ mà kinh doanh cả, chỉ lay lắt hơi tàn thôi.

* * * * *

Đường Hoa bay đến Hoàng Sơn, chỉ trông thấy khắp nơi đều là người, đâu cũng vậy hết, trên ngọn cây, giữa không trung, trên mặt nước, v.v... Khắp nơi đầy là người. Dưới tình cảnh như thế này, từ kiếm trận Hoàng Sơn đến phòng nghị sự thế mà còn có một hành lang trên không được giăng bằng những sợi vải màu mè nữa. Hành lang này luôn có những thành viên nòng cốt của Song Sư tuần tra, mục đích là để có thể đưa đội dự bị đến nơi cần thiết một cách mau chóng nhất.

Nhìn tiếp cách sắp xếp của Song Sư, đã kiến thiết theo kiểu tăng cường đội dự bị với mật độ lớn, đội ngũ dự bị gồm năm vạn người phân ra thành

năm nhóm ẩn núp tập thể ở bên cạnh kiếm trận và phòng nghị sự. Các nhân viên khác cũng có phân công, trên đỉnh của các ngọn núi phía Đông Nam Tây Bắc đều có một cột cờ cao tận mây xanh, chỉ cần một khi cờ được vấy lên, bọn người chơi đang tản ra ở khu vực này sẽ lập tức tiến theo bước nó ngay.

Bên ngoài giống y như một cái hội chợ, còn trong phòng nghị sự thì trật tự hơn nhiều. Đường Hoa vừa mới đặt chân vào trong phòng nghị sự đã nghe tiếng của Hạo Nhiên vang lên: “Lần này là quyết chiến, cho nên chỉ huy cao nhất tạm thời sẽ là ta. Nếu ta chết trận, Sương Vũ sẽ là chỉ huy cao nhất, Sinh Diệt thứ hai, Phá Toái là chỉ huy thứ ba. Sau đó dựa theo thứ tự của các đường chủ mà đảm bảo sao cho chỉ huy này chết trận thì sẽ có chỉ huy khác lên thay. Mặt khác, mọi quan chỉ huy nhất định phải hiểu rõ việc an bài chiến lược bên ta. Sương Vũ!”

“Chiến lược của chúng ta là lấy tĩnh chế động, đầu tiên là tích trữ một lượng dược phẩm, thức ăn thức uống rồi buông bỏ Hợp Phì. Mặt khác, chúng ta cũng đã cho một bộ phận khu vực Hoàng Sơn thả lỏng địch nhân tiến vào. Nếu địch nhân đánh lung tung, đội dự bị của chúng ta sẽ đánh với chúng. Nhưng trước đó thì Gia Tử, huynh nhất định phải kéo đi đám quái chưa có điểm cừu hận. Muội biết kỹ năng của huynh gây điểm cừu hận thấp, cho nên trách nhiệm của huynh là một khi loạn chiến bắt đầu thì sẽ kéo hậu quân của kẻ địch đi, Phá Toái tổ chức người chen vào trong trung quân. Phá Toái, người phải tự mình bố trí ổn thỏa sao cho chết trận xong thì sẽ tiếp nhận quyền chỉ huy mười đội thang. Nếu địch nhân có phương thức chiến đấu dạng như gương Đông kích Tây thì nhớ lấy, mặt Đông gặp địch thì mặt Đông thủ, các khu vực khác không được phép qua giúp. Cho dù người chơi mặt Đông đã chết hết thì cũng không thể qua.”

Một đường chủ hỏi: “Nếu địch nhân đột phá được thì sao?”

“Đội dự bị sẽ lo cho mặt Đông. Nhưng trước đó, Gia Tử, huynh nhất định phải lôi kéo được điểm cừu hận của đám địch nhân đã chiếm lĩnh mặt Đông, để đội dự bị có thể đột kích được.”

“Huynh rõ rồi, nơi nào có nguy hiểm, nơi đó sẽ có bóng huynh. Nơi nào cần vật hy sinh, nơi đó huynh xuất hiện.” Đường Hoa gật đầu: “Yên tâm,

chạy giữ mạng huynh đây rất giỏi, mà tìm chết thì huynh càng giỏi hơn.”

“Cố ý chịu chết là trái với hiệp nghị của chúng ta đấy.” Sương Vũ cảnh cáo.

“Biết rồi.”

Sương Vũ tiếp tục nói: “Bởi vì chúng ta có kiếm trận, cho nên địch nhân không động thì thôi, mà một khi động thì ắt sẽ là quy mô lớn. Các vị đà chủ xin chú ý, nhân thủ của các người sẽ không nhận bất cứ sự điều phối nào, chỉ cần tử thủ khu vực có tháp Tử Lô, Tử Quang là được. Không tiếp viện, không lui lại, giữ đến chết. Mỗi người trong các người chết thì sẽ có trăm tên yêu ma chôn cùng, thực ra cũng khá là có lời.”

“Mặt khác, bên hậu cần, tức là các nhân viên môn phái Huyền Nguyệt am, hai ngàn người bên kiếm trận không thể dời, số người được phân vào đội dự bị cũng không thể dời, ngoài ra thì tự do hoạt động. Nhưng đề nghị mọi người nên tổ đội theo tỷ lệ năm - năm, gắng hết khả năng phối hợp trong phạm vi nhỏ. Chỉ cần chúng ta bám trụ được địch nhân một giây, thì kiếm trận và tháp Tử Lô, Tử Quang có thể gây thương hại cho kẻ địch thêm được một giây. Tuy lần này là dạng tiêu hao chiến, tuy điều kiện nhân số của chúng ta ở vào thế yếu, nhưng chúng ta là bên thủ, lại có kiếm trận với 10 phút một kỹ năng chữ kim áp trận, phần thắng của chúng ta cũng có tới sáu phần.” Sương Vũ quay đầu dặn dò: “Gia Tử, nếu địch nhân đến được gần kiếm trận thì huynh dùng kỹ năng khiến tầm nhìn biến thành không ngay nhé.”

“Huynh trước thì kéo hậu quân của kẻ địch, lại tùy thời làm vật chắn đạn cho đội dự bị tiến công, cuối cùng còn phải phụ trách ném đạn khói nữa... Muội coi huynh là siêu nhân à? Ngay cả Chu lột da tốt xấu gì cũng cho người ở ngủ mấy tiếng đồng hồ nữa là.”

“Đưa ở tiền lương bao nhiêu, huynh bao nhiêu?”

“Rồi! Nhưng mọi người tốt nhất có thể kiên trì được 24 tiếng đồng hồ đấy.” Chết một lần là phải mất 12 tiếng đồng hồ lặn.

“Người chẳng phải là chuyên gia chạy giữ mạng đó sao?” Sinh Diệt không nặng không nhẹ chen vào: “Lần trước chúng ta bị mai phục, chẳng phải chỉ có người với lão bà nhà người chạy thoát đó sao?”

“Người là ai vậy? Sao ta chưa từng gặp qua người nhỉ? Người lên sân khấu từ lúc nào thế?”

“Ta là Sinh Diệt, phó bang chủ bang Song Sư. Gia Tử người là quý nhân, hay quen cũng phải.”

“À, chính là Sinh Diệt mà không nghe theo lời khuyên của vợ chồng bọn ta, dẫn theo mấy vạn người chạy vào trong vòng vây của người ta đây mà.” Đường Hoa lắc đầu: “Người sao còn được làm phó bang chủ thế nhỉ? Chắc chắc, người Song Sư không biết là mạng rẻ, hay là người rẻ đây.”

“Người là cái thá gì mà dám lên giọng với ta?” Sinh Diệt vỗ bàn.

“Pặc pặc” một tiếng, Đường Hoa gọi tia sét đánh cho tên này thành tro tàn ngay, sau đó thối ngón tay của mình: “Gia Tử là một loại rau quả, xuất xứ từ thiên nhiên không ô nhiễm, không phải là ‘cái thá gì’.” Kiếm trận đã được thiết lập thành không tấn công bất cứ người chơi nào, cho nên cho dù là trong nơi trú quân, Đường Hoa giết người xong cũng vẫn an toàn.

“...” Đám người ở đây người xem ta, ta xem người, trong lòng mọi người không biết đang có vị thế nào. Đường Hoa đã nói đúng ngay chỗ đau của bọn họ, Sinh Diệt, kẻ dẫn mấy vạn người đi vào vòng mai phục chịu chết không những là phó bang chủ, mà còn là chỉ huy thứ ba nữa... Nhưng người cũng không nên giết hắn ngay trước mặt bọn ta chứ, tốt xấu gì mọi người cũng đã làm việc chung lâu như vậy, người muốn giết thì ít ra cũng quăng vào trong cái bao tải xách đi, hoặc là kéo qua một xó khai đao chứ. Giết hắn ngay trước mặt bọn ta chẳng phải sẽ khiến bọn ta xấu hổ đó sao?

Vào thời khắc mấu chốt như thế này, vẫn luôn là Hạo Nhiên đứng ra: “Mọi người nhớ kỹ, bây giờ là thời kỳ không bình thường, mọi ân oán tư nhân và chuyện nội đấu nhất định phải đình chỉ hết. Gia Tử, tuy người là người được thuê, nhưng dù sao bọn ta cũng đã trả tiền rồi, người cũng phải tuân thủ quy củ của bọn ta mới được. Phá Toái, người mang theo vài người ước thúc bạn bè của Sinh Diệt đi, nói bọn họ rằng qua sự kiện này thì các người muốn làm gì cũng được, nhưng lúc này không được phép nội đấu.”

“Được được!” Phá Toái lười nhác trả lời một câu, rồi sau đó lão đảo bước ra khỏi phòng nghị sự. Cái hội nghị ghê gì thế này, phạm là những hội nghị mà không thể ngủ được thì đều không phải là hội nghị gì tốt đẹp.

Sương Vũ chỉ vào Đường Hoa: “Trước khi huynh chưa có lệnh xuất động, thì huynh không được phép rời khỏi muội.”

“Không có vấn đề.” Yêu cầu này thì có thể miễn phí đáp ứng được.

* * * * *

Ngày thứ hai, đội quân yêu ma gồm trăm vạn quân bắt đầu bao vây Hoàng Sơn, đồng thời bố trí quân dày đặc ở hai mặt Đông, Tây. Song Sư cộng với gần bốn mươi vạn người chơi ngoài bang đều ngay ngắn trật tự, địch nhân không tiến công thì họ cũng không sốt ruột.

Đến giữa Ngọ ngày thứ hai, đám yêu ma vẫn không có động tĩnh gì. Điều này khiến bọn Hạo Nhiên có chút mê hoặc. Sương Vũ hỏi người bên cạnh: “Người chết toi nào đó, chúng đã chuẩn bị xong, hơn nữa đợt yêu ma tiếp viện tiếp theo nhanh nhất cũng phải tối mai mới tới, vì sao bọn chúng lại không tiến công vậy?”

“Câu hỏi nào chưa đưa tiền thì từ chối trả lời.”

“Muội trở mặt à.”

“Trở mặt qua là cái mông, huynh muốn sờ huynh muốn sờ.”

“Trời ạ! Sao lại có tên nam nhân nào như huynh chứ?” Sương Vũ lấy một tờ ngân phiếu ra: “Một lượng, mua đáp án của huynh.”

“Được rồi!” Đường Hoa thu ngân phiếu xong thì hỏi: “Chuyện gì?”

“Vì sao bọn chúng còn chưa có tiến công?”

“Huynh không biết, trả lời xong.”

“...” Chỉ số sát khí của Sương Vũ đã tràn đầy.

“Rồi rồi, huynh đoán vậy.” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Thứ nhất, đào địa đạo thẳng đến kiếm trận. Thứ hai, bọn chúng đang chờ người chơi lơ lửng. Thứ ba, bọn chúng đã bắt đầu tiến công, chỉ là chúng ta chưa biết mà thôi. Thứ tư, tiểu Lu ngưỡng mộ Hoàng Sơn đã nhiều năm, nên không nhẫn tâm gây thương tổn tới hoa hoa cỏ cỏ nơi này.”

“Bớt lạt đề nha. Muội phân tích cái đã.” Sương Vũ tách ngón tay: “Thứ nhất là đào địa đạo, không thực tế cho lắm, phải đào xuyên bao nhiêu ngọn núi đấy...”

“Nói bậy, người ta có pháp thuật mà? Lão bà, muội thiếu kiến thức quá.” Đường Hoa giải thích: “Pháp thuật hệ thổ của Quàng Khăn Đỏ đã tới

cảnh giới thứ ba rồi, chịu giảm một ít tốc độ nhất định thì có thể xuyên núi qua tường, trừ phi đó không phải là đất đá của nhân gian.”

“Thực có pháp thuật như vậy à?”

“Thực có mà, không tin muội gọi Quàng Khăn Đỏ hỏi thử xem.” Đường Hoa nói: “Nha đầu này còn có thể giao lưu với núi sông để truy tung mục tiêu nữa đấy.”

“Muội lập tức phái người đi thăm dò liền.”

“Không cần đâu, huynh tin rằng trong đám yêu ma không có bao nhiêu tên có cảnh giới được như Quàng Khăn Đỏ.”

“Vậy huynh...”

“Đương nhiên cũng không phải là không có khả năng này.”

Lão bà huynh mà huynh cũng dám chọc, không muốn lẫn lộn nữa hả?”
Sương Vũ cả giận: “Chúng ta tiếp tục phân tích khả năng thứ hai, chờ cho người chơi lời lỏng, có điều chúng ta đã lưu lại một khu hòa hoãn, cho dù có lời lỏng thì cũng còn có đủ thời gian để ứng phó.”

“So với những khả năng này huynh lại hoài nghi một cái khác hơn.”

“Cái nào?”

Đường Hoa nói: “Bọn muội đã buông bỏ Hợp Phì, nhưng vì sao tiểu Lu lại không hạ thủ với Hợp Phì vậy chứ? Vì sao hẳn không phá hủy truyền tống trận từ Hợp Phì đến Hoàng Sơn?”

“Đúng ha, là vì sao thế?”

“Nguyên nhân duy nhất chính là có người chơi ủng hộ ma vương thông qua truyền tống trận đi vào Hoàng Sơn.”

“Vớ vẩn quá.” Sương Vũ cười ha ha: “Gia Tử, sức tưởng tượng của huynh thế này mà không đi viết tiểu thuyết thì đáng tiếc thật.”

“Coi như huynh không nói vậy.”

“Nói đi mà, vì sao huynh lại cho rằng sẽ có người chơi ủng hộ ma vương?”

Đường Hoa nói: “Huynh hỏi muội, nếu Thượng Đế với Ngọc Đế khai chiến, sẽ có người Trung Quốc nào đứng bên phía Thượng Đế không?”

“Đương nhiên là có rồi, giáo đồ của cơ đốc giáo chắc chắn sẽ ủng hộ Thượng Đế.”

“Đáp án chính xác. Bốn Gia Tử đây đã bắt cần biết được... Ma vương cũng là một giáo phái, nhưng vì đánh không lại Thượng Đế, cho nên nghèo túng lắm, tín đồ cũng ít nữa. Nhưng không có nghĩa rằng không có tín đồ.” Đường Hoa lấy một bó thẻ tre ra: “Lâu ca đưa đây. Theo mười một điều giới luật của ma vương giáo mà xét thì thực ra giáo phái này quả thật cũng khá lắm đấy. Huynh đọc mấy điều cho mọi người nghe nhé. Trừ khi người xác định người khác muốn nghe, nếu không thì đừng nên kể khổ với người khác. Ở trên địa bàn của người khác thì phải tôn kính họ, nếu không thì đừng đi đến đó. Đừng nên oán hận những chuyện không liên can đến người. Đừng nên làm tổn thương trẻ con. Đừng nên sát hại những động vật nào không phải là loài người, trừ khi chúng nó tấn công người, hoặc là vì người muốn có đồ ăn. Phải thân thiện với người khác, nếu người đó vẫn còn căm thù người, thì người có thể lựa chọn việc tha thứ hoặc là phản kích. Hậu quả từ bất cứ hành động nào của người thì người phải tự chịu trách nhiệm.”

“A, đúng là khá thật. Từ những điều cấm này có thể thấy giáo lí của ma vương giáo đúng là không ác ôn gì, thậm chí còn có ý thức bảo vệ môi trường nữa.”

“Ừ, tín đồ cũng không ít. Hơn nữa trong nội bộ Trung Quốc cũng có một ít người. Có điều mọi người cũng biết đấy, tôn giáo mà không có chính phủ đỡ cho thì sẽ không có không gian phát triển, cho nên tín đồ đúng thật không nhiều.” Đường Hoa nói: “Nhưng tuyệt đối cũng không phải là không có, cho nên, điều này mọi người cũng phải lưu ý mới được. Mặt khác cũng phải chú ý cho, tội lớn nhất trong ma vương giáo là tội ngu mọi người, cho nên ngàn vạn lần đừng xem thường chỉ số thông minh của đối thủ. Ở nước ngoài, có một số lớn tín đồ là tinh anh của các ngành đó.”

Sương Vũ hỏi tiếp: “Huynh cũng nói họ nhân số không nhiều đó, vậy bọn họ có thể làm gì được chứ?”

“Có thể giết chết đệ tử Huyền Nguyệt am chứ gì. Ngốc!”

* * * * *

Sáng sớm ngày thứ ba, quân đoàn yêu ma rốt cục cũng hành động, chừng trăm tên tiểu binh tiến vào trong phạm vi của Hoàng Sơn. Bọn người

chơi dựa theo mệnh lệnh không thêm để ý tới, cứ để kiếm trận phát huy. Trừ một bộ phận nhỏ tiểu binh chạy được ra ngoài, còn lại đều bị diệt hết.

Đường Hoa phán: “Bọn chúng đang thăm dò uy lực của kiếm trận, với lại thái độ nghe lệnh của bọn người chơi nữa.”

Sương Vũ hỏi: “Nếu huynh là Lucifer, huynh sẽ chuẩn bị tấn công Hoàng Sơn như thế nào?”

“Không đánh, huynh sẽ dây dưa như thế. Huynh sẽ thủ chết truyền tống trận nơi Hợp Phì, tên nào đi ra sẽ chặt tên nấy. Mỗi chục vạn người một ngày phải tiêu hao bao nhiêu đồ ăn thức uống chứ, bao vây bọn muội chính là để bọn muội không thể tự do ra vào vận chuyển vật tư đấy. Hẳn không hủy đi Hợp Phì cũng là vì mục đích này, để dụ dỗ bọn muội chủ động lao ra. Chờ tới khi đó chịu hết nổi rồi, mà biết cách không xa đây có một thành thị lớn làm nơi bổ cấp, muội nói xem mọi người có loạn lên không?”

“Bọn muội đã dự trữ lượng lớn đồ ăn thức uống...”

“Cút chó, muội chỉ lừa gạt bọn họ thôi. Kho hàng của muội chỉ còn có chừng ngàn kim, dự trữ lượng lớn đồ ăn thức uống cái gì chứ, chẳng phải ai nấy cũng đều đang gặm lương khô trong túi Càn Khôn của mình đó sao?”

“...” Sương Vũ cười khố: “Bọn muội cũng chỉ vì để các phân đà tin rằng bọn muội còn nguồn tài chính hùng hậu, cho bọn họ nghĩ rằng xây dựng lại phân đà chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

“Chủ động tiến công. Lợi dụng tâm lý cho rằng chúng ta không dám tiến công của chúng, chủ động đánh cho một gậy.”

“Đánh thế nào?”

“Huynh không biết.” Đường Hoa nhún vai.

Ngày thứ tư, bọn người chơi nghe được một tin đồn, đó là tiểu Lu có ý đồ khiến họ chết đói. Bởi vậy mọi phân đà chủ ở đây đều nhao nhao đi dò hỏi Hạo Nhiên về tình hình dự trữ đồ ăn thức uống. Hạo Nhiên bất đắc dĩ đành phải nói ra sự thật, đó là trong kho hàng của bang hội chẳng còn một cái mìn thầu nào nữa cả. Mớ trang bị rác rưởi thì thật ra lại có không ít, nếu nấu lên biết đâu cũng có thể ăn được. Thức ăn nước uống dự trữ trong túi Càn Khôn của đám người chơi chỉ còn chừng một ngày đến năm ngày tùy người thôi, cho nên quân tâm bắt đầu dao động cả. Thế này thì không mấy

ngày nữa, một bầy người chơi xanh xao vàng vọt khi gặp mặt nhau sẽ chào hỏi bằng một câu ‘Còn có đồ ăn không’ cho coi.

Ngày thứ năm, cuối cùng cũng có một phân đà chủ mang theo chừng ngàn người phá được vòng vây. Việc phá vây còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng của mọi người nhiều, hơn nữa không đến ba tiếng đồng hồ, ngàn người này cơ hồ đã hoàn chinh quay trở về Hoàng Sơn, không những mang theo đầy thức ăn và nước uống, mà còn tiết lộ như sau: Hợp Phì không những còn các công trình cơ sở hoàn chỉnh, mà còn không có bất cứ con yêu ma nào trú thủ nữa.

Vì thế quân tâm đã đại loạn, trận hình, khu vực thủ vệ gì gì đó đều bị quăng ra sau đầu hết. Mọi người hoặc là ngàn người, hoặc là mấy trăm người bắt đầu phá vây đi Hợp Phì. Cuối cùng, thậm chí bọn họ còn bắt đầu quây lại truyền tống trận, yêu cầu Hạo Nhiên mở ra để tới thẳng Hợp Phì nữa. Hạo Nhiên cũng hiểu là chơi cái trò chơi thôi mà phải gặm lương khô tới mấy ngày, lại còn có khả năng bị đói chết nữa thì thật là không ai chấp nhận nổi. Nhưng Sương Vũ cứ nhất quyết không mở truyền tống trận ra, nàng cho rằng một khi bọn người chơi đã có thói quen ra vào tự do rồi thì sẽ không còn lực ước thúc gì nữa.

Lại qua thêm một ngày, đám yêu ma bắt đầu truy sát những người chơi phá vây, chỉ thấy có người chơi lao ra ngoài, chứ rất hiếm thấy được người chơi quay trở lại. Nhưng theo báo cáo của những người chơi may mắn trở về được thì vùng phụ cận Hợp Phì vẫn chưa phát hiện ra địch nhân.

“Có nên mở truyền tống trận ra hay không đây?” Hạo Nhiên hỏi mọi người: “Nếu mà mở, phòng chừng sẽ có mấy ngàn người bỏ đi ngay cho xem. Nếu địch nhân thừa dịp này mà hủy truyền tống trận của Hợp Phì, đồng thời tống tiến công chúng ta thì mọi người chỉ có thể loạn chiến mất. Nhưng mà nếu không mở, chỉ trông cậy vào phần bổ cấp từ binh trạm biển Đông thì cơ bản là không đủ.”

“Binh trạm biển Đông chỉ bổ cấp cho chủ lực mà thôi.” Sương Vũ nhấn mạnh một câu, rồi nói: “Gia Tử, nói chuyện.”

Đường Hoa cười ha ha: “Lão bà, chúng ta có đồ ăn này.” Hắc đã chạy hai chuyến rồi, hắc cũng chính là người đã mang về tin tức phụ cận Hợp

Phì không có yêu ma. Cứ mỗi ngày kiếm được năm trăm kim thể này thật là tốt quá, mới đó đã có ba ngàn kim trong túi rồi. Mà điều ghê gớm hơn chính là một tổ màn thầu gồm chín cái hăn bán 10 kim thể mà cũng có đến N người tranh nhau cướp đấy! Hăn còn mong không được rằng bọn yêu ma sẽ dây dưa cho đến khi sự kiện này kết thúc ấy chứ, như thế biết đâu hăn sẽ có thể một lần nữa trở thành phú ông vạn kim cho xem.

“Nói chuyện.”

“Được rồi! Sự kiện này chỉ còn có sáu ngày nữa là kết thúc, toàn Trung Quốc chỉ còn có nơi trú quân của ba bang và Hợp Phì là hoàn chỉnh thôi. Huynh phỏng chừng địch nhân nhất định sẽ tiến công ngay trong hai, ba ngày tới. Đã nhất định phải đánh nhau, vậy cứ chia đều toàn bộ thức ăn nước uống từ binh trạm biển Đông cho mọi người đi cho xong, nếu tiền không đủ thì có thể tìm huynh mượn, lãi năm phần mười.”

“Vậy có nên mở truyền tống trận hay không?”

“Hủy truyền tống trận đi, để chặt đứt hy vọng của mọi người.” Đường Hoa nói: “Còn có một chiêu nhỏ này nữa, nếu bọn muội chịu ký tờ biên nhận này...”

* * * * *

Truyền tống trận đã bị hủy rồi, có điều cái bị hủy không phải là ở nơi trú quân của Song Sư, mà là ở Hợp Phì. Khi Phá Toái với Đường Hoa mang theo chừng ngàn người chuẩn bị đi lên vận đồ ăn thức uống, thì rốt cục tiểu Lu cũng động thủ. Hơn một ngàn người này dường như cũng đã chuẩn bị sẵn, vừa thấy địch nhân lộ diện bèn lưu lại Đường Hoa ở sau lưng ném đạn khói liền, còn lại đều chạy tứ tán hết. Tiểu Lu thấy vậy, bèn lập tức hủy Hợp Phì.

Rạng sáng ngày thứ tám, đám người chơi không còn lương thực dự trữ bắt đầu phá vây, ước chừng có năm vạn người bỏ Hoàng Sơn mà đi. Ngay khi không khí trong phòng nghị sự ở Hoàng Sơn đang rối thành một túm thì tiểu Lu cũng bắt đầu tiến công.

Cuộc chiến bảo vệ Hoàng Sơn cũng bắt đầu kéo chiếc màn che lên, tiểu Lu ra tay hào sảng, vận dụng đến sáu mươi vạn quân, gần một nửa chủ lực phân thành sáu nhánh quân tấn công. Trong đó có bốn nhánh lấy mục tiêu là

bốn ngọn núi có tháp Tử Quang, Tử Lô, một nhánh nhằm đến kiếm trận Hoàng Sơn, nhánh cuối cùng càn quét các công trình cơ sở ở gần phòng nghị sự.

Điều mà đám người chơi không biết chính là tiểu Lu kéo dài thời gian vẫn còn một mục đích khác nữa, đó chính là chờ hội hợp với đội quân tiếp viện, để một lần hạ Hoàng Sơn luôn.

Tâm loạn thì trận loạn, sáu nhánh quân tiến tới vô cùng thuận lợi. Các công trình phòng ngự ở ngọn Tây trong Đông Nam Tây Bắc đã gặp phải sự đả kích trí mạng. Tuy còn chưa tiêu diệt toàn bộ, nhưng trung và hậu quân của tiểu Lu cũng đã bắt đầu đi theo tiền quân, mạnh mẽ càn vào trong phạm vi Hoàng Sơn. Đây là một cách đánh rất thông minh, nếu người chỉ tiến công bằng một người, vậy kiếm trận kia mỗi lần xuất ra một trăm kiếm đều sẽ bắn về phía người hết, còn nếu có một vạn người tiến lên, vậy sẽ chỉ có chừng trăm người bị tấn công mà thôi. Khi có một trăm vạn người cùng xông tới, vậy mỗi một vạn người cứ ba giây mới bị tấn công. Đương nhiên, kỹ năng chữ kim của kiếm trận vẫn có uy lực rất lớn, cơ bản là mỗi lần xuất sẽ dọn sạch một khoảng trống, cho nên hủy diệt kiếm trận mới là điều quan trọng quyết định thắng bại của trận chiến.

Giữa Ngọ ngày thứ tám, tuy bọn người chơi đã liều chết chống cự, tuy Hạo Nhiên đã vận dụng đến ba nhánh quân dự bị, nhưng không gian sinh tồn của người chơi vẫn bị thu hẹp thêm một phần, số nhân viên chết trận không thể đếm hết, số nhân viên đầu hàng là không... Đương nhiên, lý do chủ yếu là vì tiểu Lu người ta không cần tù binh.

Cái giá mà bên tiểu Lu giao ra cũng vô cùng nặng, cơ hồ là tỷ lệ hai yêu ma đổi lấy một người chơi. Nhưng một trăm bốn mươi vạn chọi với hơn ba mươi vạn người thì cho dù một đổi ba cũng đã đủ lắm.

Chạng vạng ngày thứ tám, có một biến cố lớn phát sinh: một nhánh quân hơn mười vạn người chơi đột nhiên xuất hiện ở hậu phương của đội quân tiểu Lu. Hai bên giao thủ được một hồi, tiểu Lu nhận tin báo mà kinh hãi cực kỳ, vì nhánh quân kia có ít nhất ba phần người chơi là trên cấp sáu mươi! Không thể nào được... Tiểu Lu mê mang lắm, số người chơi phá vây

mấy ngày nay gộp lại cũng chỉ đến năm vạn mà thôi, sao lại đột nhiên biến thành mười vạn thế này?

Có ý đồ bao vây, lại bị địch nhân bao vây ngược lại ở bên trong phạm vi tấn công của kiếm trận, tình hình lập tức nghịch chuyển...

*** Chu lột da: là nhân vật Chu Xuân Phú trong truyện “Gà gáy nửa đêm” của tác giả Cao Ngọc Bảo, Trung Quốc. Nhân vật này rất nổi tiếng bên ấy. Đây là một tên địa chủ ác ôn, vì muốn những người ở của nhà mình phải làm việc nhiều hơn, cứ đến nửa đêm lão lại giả tiếng gà gáy để người ở phải thức dậy đi làm (theo giao kèo là họ phải thức dậy đi làm từ lúc gà gáy). Những người ở này bèn mệnh danh lão ta là “Chu lột da”. Cuối cùng, do một đứa bé người ở hiền kẻ, cả đám người ở cùng hùn nhau chơi xỏ lại lão Chu kia một vố, đánh lão toi bời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 255: Bắt Tráng Đình

Chương 255: Bắt Tráng Đình

Tiểu Lu thực là đã đánh giá cao tính kỷ luật của bọn người chơi quá. Thực ra trong năm vạn người chơi phá vây kia, số chạy ra được chỉ có một nửa thôi, một nửa còn lại khi phá vây đã bị diệt hết rồi. Vậy thì mười vạn người chơi kia là từ đâu đến?

Ở vị trí chỉ huy bày người chơi ấy, có hai nam nhân đang đối thoại với nhau. Một nam nhân nói: “Phá Toái, lão Chương ta đây bình thời cũng tự cho rằng mình thuộc hàng vô sỉ lắm rồi, nhưng từ lúc còn ôm bình sữa tới giờ đây mới là lần đầu tiên làm cái chuyện ác liệt, đê tiện như thế đấy.”

Phá Toái: “Làm nhiều rồi sẽ quen thôi. Có điều... Hiệu quả thật đúng là không tệ.”

“Điều ấy đúng là không thể phủ nhận được.” Lão Chương hỏi: “Tên đầu têu đâu rồi?”

“Đang trên đường về. Sắp đến rồi.” Phá Toái thở dài, nghĩ lại một ngày qua thấy thật là...

Một bang hội đầu mà có nhiều cao thủ hạch tâm hoặc là cao thủ cốt cán đến như thế? Song Sư giàu nứt đổ đổ vách cũng chỉ có thể tách ra được cho Đường Hoa mấy ngàn người thôi, hơn nữa phần lớn trong đó còn là người được chọn từ phân đường của Phá Toái ra nữa, còn một bộ phận là bọn hộ vệ kiếm trận thà chết chứ không chịu động đây.

Nơi ngoại thành Hợp Phì, Đường Hoa lấy một tờ bản đồ ra: “Phân ra thành ba đoàn. Phá Toái, người mang theo một ngàn người càn quét mười ba thành hai mươi bốn trấn mặt Bắc. Sinh Diệt... Còn tròng nữa ta xử người luôn đấy. Sinh Diệt người mang theo một ngàn người càn quét mười lăm thành hai mươi bảy trấn mặt Tây. Ta với Tinh Tinh mang theo một đoàn càn quét mười thành mười sáu trấn mặt Nam. Mọi người có vấn đề gì không?”

Phá Toái lau mồ hôi, hỏi: “Không làm vậy có được không?”

“Cái gì mà không làm? Lại nói, người chỉ là một tên đường chủ mà thôi, ở đây có phó bang chủ Sinh Diệt làm chủ mưu, người sợ cái máu ấy.”

“...” Sinh Diệt.

“Không có vấn đề gì nữa thì xuất phát đi.” Đường Hoa phất tay: “Các vị phóng viên, làm phiền các người rồi.”

* * * * *

Tổng số lượng người chơi thực ra lớn hơn số lượng đang chống cự sự xâm lấn của yêu ma nhiều lắm. Thành Nam số một bị hủy từ rất sớm, cho nên các công trình cơ sở đang vừa lúc hồi phục, các loại nhiệm vụ cũng thường xuyên xuất hiện, thành ra bọn người chơi tới lui tấp nập vô cùng. Đường Hoa bố trí mỗi cửa Đông Nam Tây Bắc một trăm người, số còn lại đều tiến hết vào trong.

Đường Hoa vỗ vỗ vai một anh bạn kia: “Vị tiên sinh này, xin dừng bước.”

“Chuyện gì?” Anh bạn này quay đầu lại, thấy là Đường Hoa thì ngữ điệu cũng dịu đi một chút.

“Ngài có bằng lòng đi theo bọn ta đến Hoàng Sơn chống lại bọn yêu ma phương Tây không?”

“Vì sao phải đi?”

“Đi ngài sẽ là liệt sĩ, không đi ngài sẽ là gian sĩ, gian sĩ thì ai cũng đều muốn giết cả.” Đường Hoa chỉ vào người đứng bên cạnh mình: “Phóng viên số một của Vô Biên đặc san đang chuẩn bị tập hợp một bản Gian Sĩ đấy, không biết tiên sinh có hứng thú vinh quang đứng đầu bảng hay không?”

“Không đi, ta còn có nhiệm vụ...”

Đường Hoa xử lý, xong rồi nói với tiểu Dâm: “Ghi lại tên của hãn, cộng thêm cả ảnh chụp nữa. Ghi vắn tắt là kẻ đầu tiên về phe ma vương.”

“Cái này...” Tiểu Dâm do dự, đây là vu khống đó.

“Cái này cái nọ gì chứ, phạm là những kẻ không chống cự thì đều đồng tội với giặc Nhật cả.” Đường Hoa vừa nói vừa chop lấy một người đang đứng xem náo nhiệt gần đấy: “Vị tiểu thư mỹ lệ này xin dừng bước... Chạy cái máu.” Xử lý luôn, quét mắt khắp Song Kiếm này, ai có thể chạy nhanh hơn bốn Gia Tử được chứ?

“Vị tiên sinh cao quý này...”

“Tổ ta!” Anh bạn này không chờ cho Đường Hoa rề rà, đã mở miệng yêu cầu ngay. Hãn vừa mới nói xong, một tên cốt cán Song Sư ở phía sau lưng Đường Hoa đã phát lời mời tổ đội với hãn liền.

“Hai vị tiểu thư xinh đẹp này...”

“Tổ!” Mỹ nữ còn thẳng thắn hơn cả nam nhân nữa.

Một người chơi nọ nhảy nhảy hai vòng quanh Đường Hoa, xong rất bất cam hỏi: “Vì sao không có tổ ta?”

“Chờ cấp bậc qua năm mươi rồi hẵng nói.” Đường Hoa nói: “Không phải ai cũng đáng để cho bốn Gia Tử đây phí nước miếng cả.”

Sáu trăm người cứ hơn chục người là một tổ, cùng bắt tráng đinh ở khắp thành. Có khiến cho chúng nhân tức giận hay không? Đương nhiên là không rồi, đây là chuyện chống lại kẻ thù bên ngoài mà, người cụp cái đuôi làm người thì cũng còn được, chứ người đã lộ diện ra rồi mà còn không chịu đi thì trên sẽ có lỗi với Ngọc Đế, dưới sẽ có lỗi với lê dân bách tính đấy. Đây là đại nghĩa...

* * * * *

Đường Hoa thấy cũng ổn rồi, bèn bay lên trên không, rống: “Huynh đệ tử muội, phụ lão hương thân, kẻ vào đội thì làm liệt sĩ, kẻ không vào thì làm gian sĩ. Đại địch ở trước mắt, sao có thể ngồi xem? A, người kia... Ừ, đúng rồi. Phó bang chủ Song Sư là Sinh Diệt đã nói rồi, người vào đội chém yêu ma mà chết thì mỗi người trợ cấp trăm kim, chưa chết thì mỗi người được trợ cấp ba mươi kim tiền xe cộ. Kẻ không chịu bảo gia vệ quốc, không chịu phục vụ cho nhân dân, hết thấy trăm tại chỗ liền.”

Tinh Tinh báo cáo: “Tiêu phí một tiếng đồng hồ, bắt được bốn ngàn ba trăm tên tráng đinh, PK ba trăm người chơi, quân ta không ai thương vong cả.”

“Tốt, người phân một nửa đội của người đi qua phía Tây càn quét. Chỉ cần không đi thì giết hết, dù sao tội danh cũng đã có Sinh Diệt chịu thay mà.”

Tinh Tinh hiếu kỳ hỏi: “Ta vẫn cứ thắc mắc chuyện này, vì sao tên Sinh Diệt kia lại chịu gánh vác?”

“Hắn còn lựa chọn nào khác nữa sao? Không thấy trên hội nghị Hạo Nhiên đã nói rồi à, người là cốt cán lâu đời, lẽ nào không chấp nhận vì Song Sư hy sinh một lần hay sao?”

Tiểu Dâm bay đến bên cạnh Đường Hoa: “Giám đốc Đông, đặc san đã phát hành rồi, một trăm tám mươi tấm ảnh chụp của gian sĩ, ngay cả tính danh cũng có nữa.”

“Được, lúc sau chắc là sẽ thuận lợi hơn một chút đấy.”

Một bắt mười, mười bắt trăm, đây chính là sức mạnh của dư luận. Rồi tới thành Nam số hai, số ba, đám tráng đinh vừa bị Đường Hoa bắt cũng gia nhập vào hàng ngũ đồ sát gian sĩ luôn. Không ít người có suy nghĩ như thế này: đệt, lão đây cũng đã bị sung quân rồi, thế mà người còn dám không đi à?

Bên cạnh Đường Hoa luôn luôn túc trực hai tên đường chủ và một tên phân đà chủ, chỉ cần có người muốn gia nhập bang Song Sư thì bất kể nhân phẩm thế nào, cứ thu hết. Lúc trước vị trí dư trong bang không còn nhiều, nhưng bây giờ những ai phá vây được mà bỏ trốn luôn thì đều bị khai trừ hết rồi. Với lại còn có các phân đà trống người đang chờ nữa.

Đến phiên thành Nam số bốn, số năm, có không ít thành viên mới được nhận nhiệm vụ truy sát đào binh.

Thành Nam số sáu, Đường Hoa cho một đường chủ dẫn đám người có tốc độ kha khá chậm đi đến khu phụ cận Hoàng Sơn trước, đám này sẽ hội hợp với đám tráng đinh đầu tiên do Phá Toái lãnh đạo, tạo thành đội tiên phong tiến công.

Thành Nam số bảy, số tám, những người muốn chạy đều đã chạy hết rồi, số người chơi còn lưu lại đều rất sáng khoái gia nhập vào đội ngũ, đương nhiên còn có mấy đứa bé xui xẻo vì không đặt mua Vô Biên đặc san, không biết những thành thị phụ cận đang có vụ bắt tráng đinh, cho nên rất uất ức nhập đội. Đường Hoa không khỏi cảm thán một cách sâu sắc cho họ: hiện giờ là thời đại thông tin rồi, không đặt Vô Biên đặc san thì thật là không xong lắm.

Còn chưa tới thành Nam số chín, đã có một đám người chơi tự phát tiến đến hội hợp với nhóm Đường Hoa. Trong đám này phần lớn là những người có bang hội, nhưng đã bị hủy diệt nơi trú quân, bang chủ bèn giúp bọn họ nghĩ ra một con đường thoát. Vì xây dựng lại những công trình cơ sở và thăng cấp thì có vẻ không được thực tế cho lắm, cho nên dựa dẫm vào các bang hội lớn, nhờ họ mở phân đà cho mới là chính đạo. Lúc này lại nhận được tin Song Sư đang cầu số lượng không cầu phẩm chất để khuếch trương, bèn lập tức đến liền. Đường Hoa đáp ứng họ ngay, rằng chỉ cần đánh đuổi được sự tiến công của yêu ma, về sau mỗi bang chủ sẽ trở thành một phân đà chủ, phí tổn xây dựng mọi công trình cơ sở sẽ do Song Sư cung cấp.

Từ thành Nam số mười, Đường Hoa bắt đầu dẫn theo mệnh mệnh mười vạn nhân mã quay trở lại Hoàng Sơn. Nơi hãn đi qua, gà chó không sót.

Mười vạn nhân mã này, số người của mình, cũng tức là số người nhập bang chỉ có một vạn, số nhập bang - chuẩn, tức là số yêu cầu mở phân đà có ba vạn, còn lại thì có non nửa là bị bức ép, hơn phân nửa là thích tham gia một sự kiện tập thể có quy mô lớn như đây. Dọc đường nhàm chán thì huyết sáo với mấy em gái, hoặc liếc mắt đưa tình với mấy anh trai, cũng coi như là vui lắm lắm lắm.

Đường chủ mà Đường Hoa mang theo là một người tài, thấy đối với chuyện quản lý bang hội Đường Hoa không biết mô tê chi, chỉ biết giết người và dẫn đường, bèn bắt đầu tự phân phối người. Mỗi năm nghìn người là một tập đoàn, mỗi tập đoàn dựa theo một tốc độ nhất định tiến bước về Hoàng Sơn. Ngoài ra mỗi tập đoàn còn được phân phối cho một đội đốc chiến một trăm người nữa. Họ còn tuyên bố khẩu hiệu như sau: bảo gia vệ quốc, chặt được một con yêu ma là được một kim. Đường nhiên trong đó cũng phải bổ sung thêm một câu: đây là khẩu hiệu động viên toàn dân kháng chiến của tổng chỉ huy Song Sư - Sinh Diệt.

* * * * *

Hai nhánh quân của Phá Toái với Sinh Diệt mới một chết một sống kéo được mười vạn người, vốn đã cảm thấy mình vô cùng đê tiện rồi. Nhưng nhìn thấy đám người chơi đông nghìn nghịt thấp thoáng nơi xa, Phá Toái với lão Chương cùng lau một giọt mồ hôi lạnh. Đây còn là người sao? Có thể thấy sắp tới hai mươi vạn lặn rồi, phỏng chừng mấy ngàn cây số chung quanh giờ này thiếu vắng bóng người lắm. Tinh Tinh đã học được sự ác liệt của Đường Hoa, mà thủ đoạn thì không hề kém độc ác hơn hẳn... Nói nhảm, đây là bang hội của anh giai người ta chứ bộ, còn như Đường Hoa, cùng lắm cũng chỉ là gia quyến của Sương Vũ thôi.

“Tiên phong đang chơi liều kìa. Không cần phải nói gì cả, các huynh đệ xông lên đi!” Đường Hoa - không có tài năng chỉ huy gì - nhìn thấy đã sắp đến gần địch nhân bèn lập tức tuyên bố lệnh xung phong ngay.

Cũng may đường chủ mà Sương Vũ phái đi theo hẳn là một người khôn khéo, cho nên lập tức tạm dừng mệnh lệnh ấy lại, nói ngay: “Gia Tử, người xem xem có nên phân làm ba đường đánh vào, chừa một đường cho kẻ địch chạy trốn hay không? Sau đó chúng ta sẽ báo cho quân số còn sót lại trong Hoàng Sơn cùng nhau phản kích ngược, nhằm cố giữ phạm vi quyết chiến ở trong Hoàng Sơn?”

“Ừm... Được!”

* * * * *

Mấy phương liên lạc với nhau xong, Phá Toái lập tức hạ đạt mệnh lệnh toàn thể tấn công liền. Đường Hoa, Tinh Tinh, và đường chủ có khả năng

kia đều tự suất lĩnh nhân mã xộc thẳng vào. Sương Vũ với Hạo Nhiên cùng quyết đoán sử dụng một đội dự bị cuối cùng hội hợp với số nhân viên còn sót lại của bốn đội dự bị kia cùng nhau tiến hành phản kích.

Nhánh phía Đông của Đường Hoa tuy là nhóm trực diện với trung quân của tiểu Lu, nhưng lại là nhóm sắc bén nhất. Tiểu Lu lập tức phái BOSS tinh nhuệ ra chặn lại liền. Đường Hoa không chút sợ hãi, lấy biên lai cầm đồ ra vậy: “Ma vương ở đây, BOSS rút đi.”

Bởi vậy đám BOSS đều tránh đi cả. Tiểu Lu vừa giậm chân, vừa phái tiểu binh đi truy sát Đường Hoa. Bọn tiểu binh sẽ không đánh rớt được vật phẩm trên người Đường Hoa, nhưng với Đường Hoa mà nói thì tiểu binh lại không phải là cái thá chi cả.

Quý Luyện Cuồng Ma vừa được xuất ra, đám tiểu binh trong phạm vi một dặm đều điên cuồng lên hết, cùng chặt chém lẫn nhau. Trong đó đáng thương nhất là đám có nghề phụ trợ - vu sư. Toàn thân trên dưới của chúng cũng chỉ có kỹ năng tăng trạng thái, hồi sinh mệnh thôi, một khi điên lên thì chỉ có thể đứng sững ở đó làm bia ngắm cho người ta mặc tình chém.

Đáng tiếc là không có điểm kinh nghiệm. Đường Hoa than một hơi rồi tiếp tục càn tới. Đám người phía sau thấy chủ soái hung mãnh quá, sĩ khí tăng vọt lên ngay, vì đã có bao giờ đánh trận nào mà sáng khoái như vậy đâu. Phần lớn địch nhân đều đang chặt chém lẫn nhau cả, từ phía xa xa bồi thêm mấy cái pháp thuật hoặc là mấy lượt phi kiếm là có thể thu gặt được mấy cái mạng và mấy món vật phẩm ngay. Kiểu này còn phê hơn cả xì chương trình ăn gian nữa ấy chứ.

Phá Toái trông thấy tiến độ của Đường Hoa thì khó chịu cực kỳ. Chỉ mình người thích thể hiện à, thích thể hiện sao? Tốt xấu gì cũng đều là nhị kiếp cả, chỉ mình người thích thể hiện đẩy phông? Bởi vậy tên này bèn nghiêng răng bắt đầu nổi máu liều lên. Nhưng hắn đã quên mất rồi, rằng Đường Hoa người ta có dụng cụ ăn gian có thể miễn dịch BOSS, làm sao hắn có khả năng so sánh được, thế là chẳng bao lâu hắn đã phải lâm vào cảnh tử chiến cùng với hai con BOSS.

Phương hướng là chính xác đấy, nhưng đường chủ có khả năng kia dù có khả năng hơn nữa cũng không thể ước thúc được bọn người chơi cùng

nhau tiến thoái. Dù sao cũng là loạn chiến, trong địch có ta, trong ta có địch mà. Chuyện ngộ thương tuy có phát sinh, nhưng phần nhiều sự cố xảy ra vẫn là chuyện cứu vớt. Một khi bọn người chơi nhìn thấy có người chơi khác đang bị đánh hội đồng, thì lúc nào cũng đều là mấy người tụ tập lại với nhau xông đến giải cứu. Tuy trong bọn họ có một bộ phận không tình nguyện cho lắm, chỉ do bị ép buộc nên mới phải đến đây, nhưng sau khi bắt đầu chiến đấu rồi, tất cả vẫn còn khá là đoàn kết nhất trí. Đương nhiên, lý do chủ yếu là nếu tiến tới thì chỉ có địch nhân, còn bỏ trốn thì kẻ sẽ giết mình không chỉ có địch nhân, mà còn có cả người của mình nữa. Lại nói, chẳng phải Sinh Diệt đã nói là sẽ có một đồng lớn phần thưởng đang chờ đó sao?

Kiểm trận của Hoàng Sơn vốn là một thứ kinh khủng, nên quân đoàn của tiểu Lu bị người chơi gắt gao ép dừng ở trong phạm vi của Hoàng Sơn. Sương Vũ nhờ sự bảo vệ của người khác lẫn sự hợp lực của Phá Toái, đã lập tức tiếp nhận quyền chỉ huy, tập trung những người còn có thể nghe được, đồng thời cũng chịu nghe theo chỉ huy lại với nhau, ngăn chặn mọi mưu đồ thoát khỏi phạm vi Hoàng Sơn của kẻ địch.

Tỷ lệ chiến tổn giữa yêu ma phương Tây với người chơi vốn là 2: 1, bây giờ đã bị đột ngột tăng lên đến 5: 1! Nhưng cơn ác mộng của tiểu Lu vẫn còn chưa kết thúc, những người chơi Song Sư vốn chết trận lúc đầu bây giờ đã một lần nữa tập kết nơi đây, ước chừng hai vạn người có cái đầu đang trần trề khát vọng chém giết tiếp cùng bất ngờ xộc về hướng Hoàng Sơn, đồng thời mỗi tiếng đồng hồ còn có khoảng năm nghìn nhân mã cũng tập kết lại, rồi lục tục xông tới nữa.

Mặc dù còn đang kịch liệt giết chóc, nhưng bọn người chơi đã hoàn toàn đã chiếm cứ được thế chủ động. Bởi vì tình hình một chọi một lúc trước đã bị biến thành ba chọi một, cho nên chiến tổn của yêu ma đã tăng lên đến 10: 1!

Giờ Ngọ ngày thứ chín, tiểu Lu suất lĩnh đám quân còn lại bắt đầu phá vây, nhưng đám người chơi lại càng giết càng nhiều, có tới N tầng lưới người bao vây lấy số bại binh chưa đủ một vạn lặn. Nhìn hơn năm trăm tên

BOSS, cộng với tên BOSS siêu cấp tiểu Lu kia, trong mắt bọn người chơi cùng lộ ra một vẻ dâm dăng mà ai cũng có thể hiểu được.

* * * * *

“Rốt cục cũng sắp kết thúc rồi.” Sương Vũ thở phào một hơi thật sâu: “Cuối cùng cũng bảo vệ được rồi.”

“Lão công nhà ngươi thật là kẻ giết người không chớp mắt đấy.” Hạo Nhiên than thở: “Ta thật không biết nên cảm ơn hãn, hay là hận hãn đây.”

“Ai bảo ngươi nói với huynh ấy rằng chỉ cần bảo vệ được nơi trú quân, thì tùy tiện dùng bao nhiêu tiền cũng được?” Sương Vũ nói: “Vừa rồi ta đã tính xong, nếu một lần nữa khai trương bang hội thì tiền lời tháng đầu tiên sẽ phải rơi vào trong túi của huynh ấy hết đấy.”

Hạo Nhiên cười khố, không biết nên nói gì. Khi mà khắp nơi đòi phế chờ gãy dựng lại như thế này, nơi đâu cũng phải dùng tiền, thế mà thằng nhãi này mới chỉ khua môi múa mép vài cái là đã mò được một số tiền lớn như thế đấy. Tinh Tinh chợt hạ xuống bên cạnh Hạo Nhiên: “Nhận được tin báo, Thần Chi Lĩnh Vực đã bị đánh bại rồi, công trình cơ sở đã bị hủy hết. Số địch quân còn sót lại đại khái chừng năm mươi vạn đang tiến về phía chúng ta đấy.”

“Năm mươi vạn? Ha ha!” Hạo Nhiên lắc đầu cười khẽ, một trăm vạn cũng không là cái gì cả, bởi vì thời gian kết thúc sự kiện chỉ còn có ba ngày nữa thôi, cho dù địch nhân có tới kịp, cũng không thể khởi xướng được đợt tấn công nào hữu hiệu hết. Lại nói, với khí thế lúc này của Song Sư, thì năm trăm vạn cũng dám quất một trận nữa là. Hạo Nhiên hỏi: “Bên Nhất Kiếm thì sao?”

“Nghe nói đang giằng co cắn xé nhau. Tỷ lệ thắng bại là năm - năm.”

Vừa mới nói tới Nhất Kiếm, Huy Hoàng đã bay tới ngay: “Hạo Nhiên, Sương Vũ, Tinh Tinh.”

“Huy Hoàng, sao ngươi đến đây rồi?” Hạo Nhiên tỏ vẻ sửng sốt lắm. Tinh Tinh đứng bên cạnh chỉ biết vò đầu, anh trai mình càng ngày càng giống chính trị gia rồi, thực là biết giả vờ đó.

“Không giấu gì các ngươi, ta đến để cầu viện.” Huy Hoàng nói: “Tình thế khẩn cấp lắm.” Nếu đám người chơi mà muốn tới được Thái Sơn thì ít

nhất cũng phải mất tới phân nửa ngày, đương nhiên không bao gồm cả Đường Hoa, bởi vì nếu tên này không sợ say xe thì bay hai tiếng đồng hồ là tới ngay.

Hạo Nhiên cười ha ha: “Người thấy đấy, bên này bọn ta còn chưa đánh xong nữa, hơn nữa đám yêu ma vừa diệt xong Thần Chi Linh Vực đã bắt đầu tiến về phía bọn ta rồi. Bọn ta thực là có lòng mà không có sức.”

“Gia Tử nói, nếu người không phát binh, vậy hắc và đám tráng binh bị bắt đi kia sẽ nói Sinh Diệt chỉ là một con quỷ chết thay, kẻ chủ mưu là người, đồng thời hắc còn có tờ biên nhận ký tên của người có thể chứng minh nữa. Mặt khác, quan hệ giữa hắc với Vô Biên đặc san rất là tốt.” Huy Hoàng nói một cách rất chi là khiêm tốn, hòa nhã.

“Đệt con bà nhà nó!” Hạo Nhiên sống đến từng này tuổi đầu rồi mà đây mới là lần đầu chửi tục như thế này đấy: “Hắc lại chơi trò ăn nhà Đông còn muốn hốt nhà Tây đây, Nhất Kiếm các người cho hắc bao nhiêu tiền?”

“...” Huy Hoàng lau mồ hôi trả lời: “Con số cụ thể thì không biết, nhưng nhìn bộ dạng của Thư Sinh thì như là chết mẹ rồi vậy.”

“...” Hạo Nhiên than một hơi: “Được rồi, có điều ta còn cần một ít thời gian để chỉnh đốn lại.”

“Gia Tử đã dùng hiệu lệnh của người đã kéo được mười vạn người đi hỗ trợ, đồng thời cũng đã chỉnh đốn xong rồi. Người xem...”

“...” Hạo Nhiên suýt nữa đã hộc máu ra. Đã sớm biết thằng nhãi này không phải là thứ tốt lành gì rồi. Mình không những đã rưng rưng đưa tiền, mà bây giờ còn phải đưa người nữa. Đây là cơ hội cực cực tốt để đánh bại Nhất Kiếm, lẽ nào mình phải bỏ qua chứ? Nhưng không bỏ qua thì biết làm sao đây? Một khi tờ biên nhận kia mà xuất hiện ở trên Vô Biên đặc san, Song Sư sẽ phải hoặc là gánh lấy cái gánh nợ không có khả năng gánh kia, hoặc là quẳng danh dự rớt xuống vạn trượng sâu, vì sống còn mà tự tay đập báng hiệu của mình. Vậy làm bang chủ còn có ý nghĩa gì nữa? Hạo Nhiên đành phất tay: “Nếu đã chuẩn bị xong hết rồi, vậy các người cứ đi đi thôi. Ta sẽ phái người qua sau.”

“Đa tạ!” Huy Hoàng là người theo phái hành động, cho nên chỉ khách khí một câu là đã chạy lấy người liền.

Tinh Tinh chợt rụt rè nói: “Gia Tử vừa bảo muội tiện thể nhả cho ca với Sương Vũ tỷ.”

“Nhả gì?”

“Hắn nói hắn sẽ không uống rượu khánh công của chúng ta đâu, để tiết kiệm cho chúng ta vài đồng tiền rượu. Mặt khác, nếu cảm thấy vốn liếng không còn nhiều, thì hắn còn có rất nhiều tiền mặt có thể cho vay. Lãi suất dễ thương lượng.”

Hạo Nhiên nghe xong không giận mà ngược lại còn cười, quay đầu nói với Sương Vũ: “Tên lão công của người thật là... tài năng quá.”

“Đúng là tài thật đấy, hắn sợ ta đập, cho nên đã kéo ta vào danh sách đen rồi.” Sương Vũ nhún vai: “Ta hiện giờ cũng đầy bụng tức tối đây.”

“Không phải, ta thực sự tán dương hắn đấy. Phải nói cái trò vợ vét này cũng có cấp bậc cả. Cấp thấp nhất là buôn lậu, cấp trung là chó cắn chó. Mà lão công của người lần nào cũng có thể ăn cả nhà Đông lẫn nhà Tây, hơn nữa nhà bị ăn còn phải cảm kích vì hắn đã đến ăn nữa, quả thật là lợi hại mà.” Hạo Nhiên nói: “Nói thực, ta thực sự rất cảm ơn vì hắn đã giúp ta bảo vệ được nơi trú quân ấy chứ.”

“Cũng sắp coi trời bằng vung rồi.” Sương Vũ thở dài: “Ta vốn nghĩ ta có thể trị được hắn rồi, không ngờ không những trị không được, mà lần nào cũng bị hắn chiếm lý hết chứ.”

* * * * *

Đường Hoa nói với Huy Hoàng: “Lát nữa chiến trận bắt đầu rồi thì đám người này giao cho người đó.”

“Người đi đâu?”

“Không còn bao nhiêu thời gian nữa là sự kiện kết thúc rồi, ta phải đi Ma giới một chuyến để lấy lại ma vương, rồi đến sao Xích Quán, nếu không Vô Biên sẽ xé sống ta ra cho coi.” Việc này không thể chậm trễ được.

Huy Hoàng hỏi: “Có cần lát nữa ta đi với người hay không?”

“Người thuận tiện thì đương nhiên hoan nghênh rồi. Tên Phá Toái chết tiệt kia, vì cướp tiểu Lu thế mà từ chối lời mời của ta đấy.” Đường Hoa nghiêng rằng: “Lát nữa chém ma vương xong, ta cầm thanh thần binh nhị thập giai đến xem có hù chết hắn hay không.”

“Ta thuận tiện mà, trận chiến quy mô lớn như vậy, có ta cũng không nhiều, thiếu ta cũng không ít.” Huy Hoàng nói: “Mặt khác, về sau ta còn phải làm phiền người nữa mà.”

“Xì, người khách khí như vậy tẻ lắm. Chẳng phải chỉ là chém Cửu Thiên Huyền Nữ thôi đó sao, chúng ta đã sớm bàn với nhau rồi mà. Thế nào, Toa La quả đã tìm được rồi hả?”

“Ừ, đã nhận được một nhiệm vụ kia, hoàn thành là có thể lấy được.” Huy Hoàng nói: “Có điều nhiệm vụ này có phần rườm rà, hơn nữa toàn bộ phải tiến hành ở trên Thiên cung. Điều đầu đầu nhất hiện giờ là Thiên Địa linh thạch không đủ dùng.”

“Không thì hôm nào đó chúng ta kiếm một bộ đồ bộ tăng tỷ lệ rút đồ, một lần nữa đánh giết Thần Ma xem sao? Gần đây ta vì cầm đồ nên cũng chạy không hai chuyển, sắp hết hàng dự trữ rồi.”

“Ta cũng có ý này, nhưng Phong Vân Nộ đang ở Thiên cung lại không muốn đi.”

Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi ánh mắt chợt lóe lên: “Còn có Sát Phá Lang đó.”

“Đúng à!” Huy Hoàng vui vẻ nói: “Vậy từ sao Xích Quán trở về xong chúng ta sẽ đi ngay.”

“Ấu kè!”

* * * * *

Hạo Nhiên nắm cũng được mà buông cũng được, sau khi Đường Hoa mang một nhóm người đi rồi, hắn cũng phái Phá Toái dẫn người đi chi viện Nhất Kiếm luôn. Phá Toái chém tiểu Lu xong, nhận được một pháp bảo cực phẩm: Trái Tim Ác Ma, sau khi trang bị không những có thể miễn dịch được phần lớn các kỹ năng khống chế, mà còn kèm theo kỹ năng mê hoặc phạm vi nhỏ nữa. Trong lòng Phá Toái sung sướng vô cùng. Nhận được lệnh, hắn dẫn đám huynh đệ trong phân đường xuất phát liền.

Nhất Kiếm và yêu ma phương Tây vẫn luôn ở vào trạng thái giằng co. Đối với Nhất Kiếm, biện pháp của yêu ma chính là vây cứ điểm đánh viện binh, dùng không nhiều binh lực vây khốn Thái Nguyên, nếu Nhất Kiếm đến cứu viện Thái Nguyên, yêu ma sẽ tăng binh tiến hành tiêu hao chiến.

Dưới thế bị động như thế, Thư Sinh bèn cải biến việc bố trí, dùng đội ngũ tốc độ nhanh phòng ngự cao chuyên tiến hành du kích chiến với yêu ma ở Thái Nguyên. Bởi thế đã không những đã khiến yêu ma không nỡ hủy cái hố bẫy Thái Nguyên kia, mà chúng còn phải liên tục tăng binh về hướng Thái Nguyên nữa.

Mặc dù số lượng yêu ma tấn công Thái Sơn vẫn chiếm phần đông, nhưng Thư Sinh cũng không phải là đèn đã cạn dầu, các loại binh pháp cổ - kim - Trung - ngoại đều có đọc lướt qua, nào là tiểu đội quấy nhiễu, nào là đánh viện binh giam cầm địch, nào là giả bại lừa địch, rồi phá vây dụ địch, v.v... Hẳn đánh trận đại chiến này thật là thông sượng vô cùng. Cũng chính nhờ có Thư Sinh, cho nên Nhất Kiếm mới chờ được viện binh đến cứu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 256: Quả Ma Vương.

Chương 256: Quả Ma Vương.

Ma giới, hiệu cầm đồ, sao Xích Quán.

Ở sao Xích Quán có một kết giới kia không ai biết tên, không ai biết tên không phải là vì Hà Tả không đặt tên cho nó, mà bởi vì quả thật không có người chơi nào biết đến tên nó cả. Nhờ vào tín vật là bình Hút Ma, Đường Hoa và Huy Hoàng được đi thẳng vào trong sao Xích Quán.

Bên trong ngôi sao này y hệt như một cái chợ bán thủy tinh vậy, đâu đâu cũng có thể thấy được các mẫu thủy tinh màu đỏ, cam, vàng, lục, v.v... đang trôi nổi. Có điều lần này kẻ đến thăm thú lại là hai tên nam nhân, đồng thời lại có được sức miễn dịch nhất định đối với hai cái chữ "lóng lánh", cho nên trừ đôi câu cảm thán cho cái tâm lý u ám của Ốc Vít ra, cũng chẳng có câu nào khen ngợi đám thủy tinh ấy cả.

"Cái này sử dụng làm sao đây?" Trên đỉnh đầu Đường Hoa nổi lên một dấu chấm hỏi. Dọc đường cứ gặp mấy khối thủy tinh đang trôi nổi là hắn bèn cầm bình Hút Ma ra nện, hoặc là ném tới ném lui, nhưng ma vương

chẳng hề có một chút dấu hiệu nào là sẽ xuất hiện cả. Lẽ nào Lâu ca gặt mình? Không thể nào đâu, dù có gặt cũng phải là gặt mình lấy hết tiền ra mua mấy cái kỹ năng rác rưởi của hãn chứ?

“Lão đại của Ma giới các người hãn là sẽ không nói dối đâu nhỉ?” Huy Hoàng cũng có chút nghi ngờ, chẳng qua đúng thật là nhờ có bình Hút Ma nên hai người bọn họ mới có thể đi qua được kết giới chỗ này, đâu thể nào là nói dối được.

“Có khi nào giống như mấy cái ống tiết kiệm, phải nện thì mới mở ra được không?” Nói xong Đường Hoa thử liền, moi cái xẻng tùy thân ra hung tợn nện một nhát vào bình Hút Ma. Giống như hãn liệu trước vậy, xẻng bị văng ra, còn bình Hút ma vẫn cứ ung dung như cũ.

Cây mạnh không xong, lẽ nào phải dùng trí à? Đường Hoa với Huy Hoàng cùng bắt đầu nghiên cứu những hoa văn trên bình Hút Ma, ý đồ lợi dụng cái vốn Hán ngữ cộng thêm công phu tiếng Anh mèo ba càng của mình để phá giải bí mật của bình Hút Ma.

Giải không được... Bắt đầu dùng mã Morse... Vòng ới mở ra... Trí tuệ nhân tạo ABC... Dịch acid... Tia X... Có gan người đi ra coi...

“Không thì... Người về Ma giới một lần nữa xem sao?”

“Thôi đi, người tưởng nói được hai câu với Lâu ca là dễ lắm phỏng? Lão này còn trâu hơn cả trâu nữa, ta bị quăng ra ngoài hơn ba trăm lần rồi lão mới chịu lải nhải vài câu với ta đấy. Ta nghĩ không phải là vì tấm lòng kiên trì khiến cửa vàng chịu mở, mà là do hãn thấy ta phiền quá, nên muốn đáp lời để ta cút đi đấy.”

“Vậy phải làm sao đây?” Huy Hoàng gãi đầu: “Hàng nhập khẩu, lại không có sách hướng dẫn nữa chứ.”

“Hàng nhập khẩu... Có rồi!” Đường Hoa bèn lấy đèn thần ra: “Hàng nhập khẩu thì phải nhờ yêu quái nhập khẩu giải thích vậy. Úm ba la úm ba la, lết đi ra.”

Từ trong đèn thần phun ra một con yêu quái, nó chào Đường Hoa bằng một nghi lễ phương Tây: “Chủ nhân của ta...”

“Đừng rề rà, xem giúp ta xem, làm sao khiến ma vương phải lăn từ trong bình ra.” Hai cái chữ ‘chủ nhân’ kia khiến cho Đường Hoa nổi da gà

đầy mình. Người không coi mình bản thân mình là đồ chơi thì cũng thôi đi, nhưng cứ nhất định phải khiến mình đáng tởm thì là người có lỗi đấy.

“Tối sao Xích Quán là có thể phóng thích được ma vương.”

Đường Hoa lạnh mặt lạ: “Đây chính là sao Xích Quán.”

“Vậy ngài mở nắp ra.”

“Nắp?” Có cái nắp sao? Đường Hoa với Huy Hoàng cùng điều tra tứ tung mới phát hiện có một chỗ kia khác thường. Nắp thì không có, nhưng ở miệng bình đúng là có một cái nút nhét thật. Lúc trước Đường Hoa nghiên cứu xem cái bình này có phải là một cái bô hay không, vẫn cứ cảm thấy miệng bình nhỏ quá, nhét vào hơi khấn, cho dù là nhét mấy cục nước đá... Đường Hoa hỏi: “Là cái nút này à?”

“Cái nắp!” Thần đèn kiên trì quan điểm.

“Khoan khoan!” Huy Hoàng vội bảo Đường Hoa dừng lại: “Trước tiên chúng ta nên bàn xem đối trang bị nào trước đã. Là trang bị tăng may mắn, hay là trang bị tăng phòng ngự để giảm hấn dần, hay là trang bị tăng lực công để giết hấn nhanh chóng?”

“...” Sau khi tên này không làm đại hiệp nữa, đúng là trở nên giàu có hơn thật, có luôn cả ba bộ trang bị riêng cơ. Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Người vẫn cứ nên mang trang bị tăng phòng tăng cừu hận đi.”

Thần đèn nói: “Chủ nhân của ta, nếu ngài chấp nhận bỏ đi điều ước đầu tiên, ta có thể báo cho ngài biết một bí mật nho nhỏ.”

Huy Hoàng hiếu kỳ hỏi: “Điều ước đầu tiên của người không phải là đội bóng nam Trung Quốc đoạt vô địch World Cup đó chứ?”

“Người bị chứng vọng tưởng à?” Đường Hoa khinh bỉ nhìn Huy Hoàng: “Điều ước đầu tiên của ta là hấn phải thực hiện cho ta ba trăm điều ước.”

“Hai cái từ ‘chủ nhân’ này hấn gọi không sai mà, hoàn toàn là nô lệ bán mình đấy chứ.”

“Ha ha!” Đường Hoa quay đầu lại, khuôn mặt cứng nhắc nói với thần đèn: “Điều ước tiếp theo của ta là người nói ra cái bí mật nho nhỏ đó.” Tên nhãi nhép, dám trả giá với chủ nhân à, không biết chủ nhân người nào giờ chỉ ăn lời không ăn lỗ sao?

“...” Thần đèn thật là rất muốn vả cho mình một vả lắm: “Sau khi ma vương sống lại, phút đầu tiên sẽ có thực lực ngang với người chơi cấp 30, xác suất rút đồ tốt rất thấp. Phút thứ hai có thực lực ngang với người chơi cấp 40, xác suất rút đồ tốt tăng gấp hai. Phút thứ ba là cấp 50, xác suất gấp bốn. Phút thứ tư cấp 60, xác suất nhân tám. Cứ theo đó mà suy.”

“Được rồi, người có thể lết trở về rồi. Chúng ta thương lượng một chút đã.”

“Theo lời hăn nói thì phút thứ năm sẽ lên đến cấp 70, xác suất rút tăng mười sáu lần. Phút thứ sáu ba mươi hai lần.” Huy Hoàng mừng rơn: “Gia Tử, làm đi.”

Đường Hoa lắc đầu: “Nhưng vấn đề là, chẳng hạn như chúng ta chọn phút thứ năm, nhưng trong vòng một phút lại giết không được hăn, vậy hăn sẽ lên đến cấp 80. Nếu giết không chết nữa, hăn sẽ lên cấp 90, nếu giết không chết nữa thì... Ài, chúng ta cũng đã sớm chết rồi.”

“Đúng là vấn đề lấy hay bỏ đấy!” Huy Hoàng xoa xoa tay: “Ta vẫn cứ lo rằng Ốc Vít sẽ chơi xỏ chúng ta. Ví dụ như chúng ta chọn giết hăn lúc ở cấp 60, hăn cho ra một tên ma vương có thực lực bằng với người hoặc là ta, vậy chúng ta chỉ có thể trừng mắt mà nhìn thôi.”

“Vậy thì giết ở cấp 30 sao?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi tự lắc đầu: “Lát nữa mà rút ra cái Quần Lót Của Ma Vương thì có khi khóc không kịp à.”

“50 đi! 50 thì còn có chút chắc chắn được.” Huy Hoàng dẫn đo một chốc, xong nói: “60 có phần phiêu lắm.”

* * * * *

Nút bình bị nhổ ra, một luồng khói chậm rãi bốc lên. Đây là tình tiết thường xuyên xuất hiện trong các thần thoại phương Tây, nghìn bài chỉ có một điệu. Mà các biện pháp để phá giải lời nguyền cũng khó có thể tưởng tượng ra nổi. Đường Hoa vẫn còn nhớ cái phim Công chúa ngủ trong rừng hồi nhỏ từng xem, phải nói là cũng may người phát hiện ra công chúa chính là hoàng tử, chứ nếu là một tên đệ tử Cái Bang thì sao nhỉ? Có phải là công chúa sẽ hí hí con mắt ra rồi ngủ tiếp hay không? Rủi mà gặp pháp y, người ta sẽ không hôn đầu, mà mổ xác chết điều tra nguyên nhân liền. Còn nếu

gặp phải nhà khoa học về sinh vật, có khi nào người ta sẽ rót cho một mớ formalin rồi đem đi làm tiêu bản không đây? Rồi gặp người làm tóc giả, có khi nào người ta xén phăng mái tóc không? Đương nhiên, gặp phải tên hoàng tử có lòng ham muốn ngập trời kia thì chỉ có thể nói là vận khí của công chúa ngủ trong rừng thực không tệ mà thôi, phải biết rằng trên đời này người bình thường luôn nhiều hơn mấy tên dê cụ nhiều lắm, đặc biệt là mấy tên dê cụ không sợ chết ngay cả những vật thể chưa rõ mà cũng dám hôn môi, lúc đó nếu công chúa còn không chịu tình, vậy có khi nào hoàng tử sẽ hôn tiếp xuống... Đường Hoa thất thần mất rồi.

Không thể trách chuyện Đường Hoa thất thần lúc này được, là bởi vì đám khói này nó bốc lên lâu quá. Đường Hoa thất thần mãi tới đoạn thợ may gặp công chúa rồi, mà đám khói này mới hình thành được có mỗi đôi chân của ma vương thôi.

“Địch nhân có phần lớn đấy!” Huy Hoàng lau đọt mồ hôi lạnh. Dựa theo chiều cao của cái chân này mà phỏng đoán, thì chiều cao của ma vương ít nhất cũng phải đến trăm trượng.

“Là khá lớn thôi.” Đường Hoa cũng bị dọa nhảy dựng lên. Lẽ nào đây chính là kẻ ‘đầu đội trời chân đạp đất’ như người ta hay nói đó sao?

“Không đúng!” Huy Hoàng càng nhìn lại càng nghi hoặc hơn: “Gia Tử, ta có chút dự cảm không hay.”

“Ta cũng có”. Đường Hoa lướt mắt một vòng rồi kinh hãi cực kỳ: “Trúng kế rồi, giết nhanh.”

“Kế gì cơ?” Huy Hoàng hỏi thì hỏi, nhưng kiếm nộ cũng đã xuất ra.

“Nếu ta đoán không sai, vậy từ khi khói bốc lên là đã tính giờ rồi đó.” Đường Hoa không chút khách sáo, bay thẳng lên oanh tạc liền: “Khói bốc được mấy phút rồi?”

“Xấp xỉ năm phút phải không nhỉ?”

“Là hơn hay là kém?”

Huy Hoàng còn chưa nhớ lại cho rõ, thì cặp chân do đám khói tạo thành kia bị đánh trúng đã đột nhiên biến hóa, chúng tụ lại thành một tên nam nhân nước ngoài mặc giáp trụ, tay cầm kiếm bốc lửa sẫm, xuất hiện ở trước mặt Đường Hoa và Huy Hoàng.

“Bùa Giám Định!” Đường Hoa quát lên một tiếng, sau đó mừng rỡ: “Cấp 50... Đột, cấp 60 rồi, người xài chương trình gian lận đó hả?”

Nhưng điều khiến hai người bất ngờ chính là ma vương không thềm tấn công, mà quay đầu bỏ chạy liền. Thằng nhãi này muốn chơi đùa đây, Đường Hoa vội vàng lấy Thần Quang bảo tháp ra trấn áp liền, sau đó cùng Huy Hoàng một trước một sau điên cuồng đánh đấm. Ma vương kia cũng có bản lĩnh, toàn thân có ánh kim lóe lên, có tiên khí lượn lờ, hấn đỡ vài đòn xong lại tiếp tục chạy giữ mạng tiếp.

“Ta choáng, ma vương đã qua thiên kiếp thứ hai, đồng thời còn biết chiêu Ánh Sáng Hộ Thể nữa kìa.” Đường Hoa toát mồ hôi lạnh, chuyện xạo cũng phải có giới hạn với chứ?

“Không đúng! Đây là Phong Vân Nộ.” Huy Hoàng nói: “Người xem, trừ ngoại hình ra, thì lực phòng ngự cao, lực tấn công thấp, thậm chí ngay cả thân pháp khi chạy trốn cũng giống y chang luôn kìa.”

“Đậu xanh nhà nó, lực phòng ngự của tên ấy không phải tầm thường đâu à.” Phục chế ai không tốt, lại đi phục chế con rùa đen ấy làm gì? Người ta có chiêu phòng ngự tuyệt đối đó. Đương nhiên, có lẽ ma vương cũng chẳng có mang theo tiền đâu, mà cho dù có mang, trước khi bị giam chắc cũng bị cướp hết rồi.

“40 giây!” Huy Hoàng với Đường Hoa cùng vây quanh ma vương mà chặt chém, nhưng không ngờ lực phòng ngự của tên này khi phục chế Phong Vân Nộ quả thực cao ngoài sức tưởng tượng của hai người. Ngắm lại thì cũng phải thôi, khi cùng xông qua giếng Thần Ma, Phong Vân Nộ bị ba tên kim tướng cùng điên cuồng chém mà vẫn không hề hể răng đầy mà.

“30 giây!” Đường Hoa vừa đếm, lại vừa tung ra nào là sóng Dâm Đăng, nào là Vô Địch Vũ Trụ, tung ra hết, nhưng ma vương vẫn giống như một con thuyền nhỏ chơi vơi trong gió dữ, tuy nghiêng ngả nhưng vẫn không ngã, thậm chí còn không có một chút dấu hiệu nào là sắp ngã nữa kìa. Ma vương cũng thông minh, không tấn công bao giờ, thanh kiếm trên tay thì bảo vệ mình, còn thanh kiếm dưới chân thì cố gắng phóng đi.

“Ánh Sáng Hộ Thể là một kỹ năng phòng ngự rất biến thái, trong vòng một phút mọi lực phòng ngự được gia tăng gấp đôi, lực tấn công giảm đi

năm phần.”

“Sao người biết?”

Huy Hoàng rơi lệ đầy mặt trả lời: “Vì ta cũng có mà.”

“Tên ma vương đáng chết này không hổ là đại diện cho sự đề tiện, vô sỉ. 25 giây!” Lúc đầu là dùng phép che mắt, cố chết bốc khói lên để kéo dài thời gian, sau đó lại phục chế ra con rùa đen mai cực cứng Phong Vân Nộ, cuối cùng là không bao giờ ra tay, chỉ một lòng chờ thời gian. Gian xảo, thật là gian xảo vô cùng. Bây giờ Đường Hoa rất có chứng cứ để nghi rằng tên thần đèn kia vốn là cùng một nhóm với tên này.

“20 giây, chết người à.”

“Huy Hoàng, cho ta thanh tiên kiếm, ta bắn chết hắn.”

“Có thanh ma kiếm thất giai cực phẩm đây.” Huy Hoàng lấy ma kiếm ra, bí thiết nói: “Thực ra chúng ta cũng đâu nhất thiết phải xử hắn đâu phải không?”

Đường Hoa đưa tay nhận kiếm mà cũng do dự lắm: “Tên này xưa nay không thù không oán với ta, quả thật cũng có chút cảm giác không nỡ xuống tay.” Ma kiếm cực phẩm, làm sao mà mình xuống tay cho đành? Đường Hoa bí phần hỏi: “Chẳng lẽ người không có cái nào tệ hơn à?”

“Không có, 15 giây!” Huy Hoàng nhìn Đường Hoa lấy cây Hậu Nghệ Xạ Nhật cung ra mà học máu: “Sao người lại còn trang bị cái cây cung ghê đốt tiền này mãi thế?”

“Chẳng phải vì để làm thịt ma vương đó sao?” Đường Hoa đặt kiếm lên cung mà còn do dự hỏi: “Bắn hay là không nhỉ?”

Ng”ười... Nếu người nhịn không nổi nữa thì cứ bắn đi.” Huy Hoàng che mặt, lệ chảy ròng ròng.

“Được rồi, hòa bình mới là phải đạo nhất.” Đường Hoa thu cung lại: “Rủi đâu mà rút ra một đồng rác, thế nào người cũng hận ta suốt ba ngày cho coi.”

“Bây đâu, ta định sẽ hận người suốt ba tháng ấy chứ.” Huy Hoàng nhận ma kiếm lại mà trong lòng u sầu.

* * * * *

Sau khi trải qua một quá trình khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời, rốt cục Đường Hoa cũng không bắn ra mũi tên ấy. Bởi vậy ma vương cũng được biến thành cấp 70.

“70 rồi!” Hai người chơi bi ai lắm, họ bi ai cho bản thân mình.

“Cẩn thận!” Đường Hoa mắt sáng, nên sớm trông thấy một ngọn núi lớn đang rớt xuống chỗ hai người: “Ta choáng, Thái Sơn áp đỉnh, lão bà nhà người đó.”

“Đúng nhỉ, cấp 70 thì chỉ có mỗi lão bà ta thôi.” Huy Hoàng mừng rỡ: “Trừ phục chế kỹ năng của lão bà ta ra, hẳn không còn sự lựa chọn nào khác cả.”

“Hé hé!” Cô nàng Quàng Khăn Đỏ kia là đại diện cho trường phái công mạnh thủ yếu, hơn nữa pháp thuật nào của nàng cũng phải có thời gian chờ hết, mà chạy thì lại không nhanh. Đường Hoa lập tức giương hai tay lên, cười dân: “Sa ca, chắc ngài không ngờ nhỉ, cấp bậc không có đại diện cho hết thấy.”

* * * * *

Bụi bặm rơi xuống, ma vương đèn tội. Huy Hoàng thu kiểm lại, dặn dò: “Ngàn vạn lần đừng có nói lão bà ta biết quá trình giết ma vương đấy nhé, nếu không thế nào cũng làm âm lên đòi đi độ kiếp cho coi.”

“Ừ ừ. Tên nhóc xui xẻo này suýt chút nữa đã hù chết ta rồi.” Đường Hoa nói tiếp: “Cũng không biết tới cấp 80 thì hẳn phục chế ai nhỉ?”

“Đừng nói nhiều như vậy, xem chiến lợi phẩm đi.”

“Không cần phải xem, không có!” Đường Hoa lướt mắt nhìn qua bảng tin của hệ thống là biết liền, chẳng có thứ gì rơi vào trong túi Càn Khôn của mình cả.

“Ta có.” Huy Hoàng lấy ra một món gì đó trông rất giống một quả ô mai, nói: “Quả Ma Vương, sau khi dùng có thể phục chế lại kỹ năng và trang bị của bất cứ người chơi nào, trong thời gian phục chế, kỹ năng và trang bị của bản thân mình sẽ ở trong trạng thái không thể sử dụng được. Thời gian duy trì là 10 phút. Choáng, là vật phẩm dùng một lần.”

“Đệt, đánh sống đánh chết chỉ ra mỗi cái này.” Đường Hoa từ chối yêu cầu giao dịch của Huy Hoàng: “Người giữ đi, kỹ năng của ta đã đủ dùng

rồi.”

Hắn nói thế cũng đúng thật, nên Huy Hoàng không khách sáo nữa. Cái quả Ma Vương này đối với hai người bọn họ mà nói thực chẳng có bao nhiêu tác dụng cả. Đã quen với các kỹ năng, trang bị của mình rồi mà đột nhiên đổi sang của người khác thì độ thuần thục sẽ bị giảm đi nhiều lắm. Cái thứ này nếu đưa cho người chơi cấp thấp thì khỏi nói luôn, một tên người chơi cấp 30 mà phục chế Đường Hoa, sau đó đi đánh quái luyện cấp thì điểm kinh nghiệm còn vọt lên nhanh hơn cả máy đếm tiền trong ngân hàng nữa là.

* * * * *

Theo sự đền tội của ma vương, sự kiện lần này cũng kết thúc, trận chiến kéo dài suốt hai tháng trời rốt cục cũng buông xuống màn che. Mọi phương tiện phục vụ người chơi của các thành thị cũng đều được phục hồi, nhưng bọn người chơi vẫn chưa thể kéo được sự bình tĩnh trở về, trái lại ai nấy đều oán thán ngút trời.

Nguyên nhân chỉ có một mà thôi, đó là giá hàng bị tăng vọt. Truyền tống trận trước kia chỉ cần 10 kim là ngao du khắp trời Nam đất Bắc, nhưng nay phải cần 30 kim. Mì sợi cho thêm thịt lúc trước là 50 bạc, bây giờ đến một kim rưỡi. Cho dù thứ rẻ nhất là màn thầu cũng đã từ 10 bạc một cái lên đến 30 bạc một cái rồi. Giá hàng tăng, nhưng thu nhập vẫn y cũ, mấy thứ rác rưởi có đem bán cho cửa hàng cũng vẫn chỉ là giá như xưa. Rồi thu nhập từ nhiệm vụ của bang hội nếu so với trước kia thì cũng chẳng khác gì.

Từ đây có thể thấy được, Song Kiếm vẫn cứ là công ty lũng đoạn của quốc gia, không sợ cạnh tranh, mua hay không mặc kệ người, dù sao thì nguồn tài nguyên cũng chỉ có mình ta có. Tình trạng bây giờ hoàn toàn có thể chứng minh cho suy đoán trước kia, đó là những người vốn có thể ăn vi cá hiện giờ cũng chỉ có thể ăn miễn mà thôi. Giống y như người đang ngồi trước mặt Đường Hoa - Mặc Tinh vậy.

Đường Hoa cũng là do vô ý nên mới gặp Mặc Tinh. Tiểu cô nương này bây giờ đáng thương lắm, một bát canh sông chỉ có chút dưa chua trôi nổi trên bề mặt thôi. Đường Hoa biết nếu muốn có thêm ít dưa chua này là phải

thêm vào 30 bạc, có thể thấy nha đầu này chắc đã vì chuyện có nên gọi thêm dưa chua hay không mà tranh đấu tư tưởng lâu lắm lắm.

“Gia Tử!” Mặc Tinh chào Đường Hoa: “Khéo vậy?”

“Khéo thật.” Đường Hoa kéo Mặc Tinh đi: “Ca ca mang người đi tiệm ăn khác.”

“Được được!” Mặc Tinh nặng nề than thở: “Hiện giờ bang hội vì trả lại món nợ cho người mà một lần nữa hạ thấp tiền thu từ nhiệm vụ bang hội của các bang chúng hết rồi, không còn có thể sống vui vẻ được nữa.”

“Không có tiền thì nói với ta chứ.” Đường Hoa chìa 50 kim ra: “Lượng ít lần nhiều, để tránh người lại đi mua mấy thứ đồ xa xỉ.”

“Làm sao mà mua nổi nữa.” Mặc Tinh thở dài: “Hiện giờ châu báu đắt đến thái quá rồi.”

* * * * *

Một gian riêng kia, đồ nhắm đã tràn đầy, Huy Hoàng với Phá Toái nói chuyện phiếm với nhau, Sát Phá Lang một mình lật xem Vô Biên đặc san. Chợt cửa mở ra, Đường Hoa với Mặc Tinh cùng xuất hiện ở trước mặt ba người.

“A?” Mặc Tinh thấy Sát Phá Lang thì sững sờ.

“A?” Sát Phá Lang thấy Mặc Tinh cũng sững sờ.

Hai người đều không ngờ sẽ gặp nhau ở chỗ này, trong nhất thời không biết nên nói gì cả, bầu không khí khá là xấu hổ. Đường Hoa bảo: “Mặc Tinh ngồi đi, hôm nay ai mời khách còn chưa chắc đâu, biết đâu người bỏ tiền sẽ là tên phụ bạc nào đó thì sao.”

“Ta mời thì mời.” Sát Phá Lang rất là bình thản trả lời một câu, rồi đứng lên kéo ghế cho Mặc Tinh ngay.

Huy Hoàng nói: “Không cần phải dong dài, lần tụ hội này là vì xông qua giếng Thần Ma. Mọi người hẹn một giờ nào đó, sau đó sẽ quyết định nên đi theo đường cũ, hay là đổi đường mới.”

“Lợi người lợi mình, Đông Phương Gia Tử, người sẽ không định bắt bí lấy tiền nữa đó chứ?” Sát Phá Lang cầm chén rượu lên, hỏi.

Mặc Tinh không khỏi hiếu kỳ: “‘Lại’? Là ý gì?”

Sát Phá Lang ủ rũ mất mấy giây, xong ngẩng đầu lên nói: “Động phủ đã bị hãn bắt bí mất rồi.”

“Nói vậy, mấy ngày nay đều là nha đầu Tinh Tinh kia dẫn theo một đám khủng long du lịch ở đó, bản thân ta còn chưa hưởng thụ được nữa là.” Đường Hoa nói: “Lại nói, cái động phủ đó cũng có phải của người đâu.”

Sắc mặt Tinh Tinh biến hóa rất nhiều lần, hồi lâu sau mới cẩn thận hỏi Đường Hoa: “Có phải là ta nói với Tinh Tinh về chuyện động phủ, sau đó nàng kể lại với người, người bèn đi bắt bí... hãn đúng không?”

“Nói vậy, ai bắt bí? Người hỏi lại hãn đi. Nếu không phải hãn bán động phủ cho ta, vậy hãn có thể qua được kiếp thứ hai không nào?”

“Hừ!” Sát Phá Lang khịt mũi tức giận. Thái độ này cũng là thừa nhận rằng điều Đường Hoa nói chính là sự thật, rằng chuyện đó không phải là bắt bí, chỉ là mua bán thôi.

“Không nói với người.” Đường Hoa quay sang nói với Huy Hoàng và Phá Toái: “Hiện giờ đang có rất nhiều bang hội phải xây dựng lại, đâu cũng cần tiền, các người có ý định cho vay nặng lãi không?”

Huy Hoàng lắc đầu: “Ta chỉ còn chút tiền tiêu vặt thôi.”

“Ta cũng vậy, còn phải nuôi lão bà nữa.”

“Vậy các người xem giúp ta một cái xem, Thằng Giả Vi Vương tìm ta vay một vạn kim, ba tháng sau trả một vạn năm ngàn, nhưng bên đảm bảo lại là Thần Chi Linh Vực, cũng tức là nếu như bang hội giải tán rồi, thì một xu teng ta cũng không có...”

“Đầu tư có nguy hiểm, cho vay cần cẩn thận.” Phá Toái nói: “Ta không tán thành. Mấy tên ở trong Thần Chi Linh Vực chẳng phải hạng tốt lành gì cả.”

Huy Hoàng: “Thần Chi Linh Vực gần đây bận rộn lắm, ta nghe nói lúc trước Phi Thường Kiếm đã tìm vay không ít người, lại gom chút tiền của bang hội mới đủ một vạn kim đưa cho Táng Ái mượn. Bởi vì việc này. Phi Thường Kiếm với Thằng Giả Vi Vương đã tranh cãi rùm trời đấy. Còn nghe nói Thằng Giả Vi Hậu có người tình ở bên ngoài, nhưng cụ thể là ai thì lại không rõ ràng cho lắm. Điều xúi quẩy nhất là số ít bang chúng có thể xưng

là cao thủ trong bang lại bắt đầu liên hệ với Nhất Kiếm và Song Sư để sang đây kiếm ăn rồi. Gia Tử, ta thấy số tiền này người không nên cho vay.”

“Huy Hoàng, không nhìn ra được là người còn biết rất rõ mấy chuyện bà tám như thế đấy.”

“Ta có lão bà mà.” Huy Hoàng khiêm tốn cười một tiếng.

Mấy người còn lại cùng gật đầu, có vẻ rất hiểu cho. Sát Phá Lang hỏi: “Rốt cục là thảo luận chuyện Thần Chi Linh Vực, hay là giếng Thần Ma?”

“Giếng Thần Ma thì phải cần một ít thời gian nữa.” Đường Hoa nói: “Bọn ta hiện đang thu thập một ít trang bị đặc định nào đó, có lẽ phải cần ít nhất mười ngày.”

“Trang bị gì?”

“Không nói người biết.”

“...” Sát Phá Lang bốc sát khí toàn thân, nhưng lý trí lại nói với hắn biết một chọi ba thì tỷ lệ tử vong sẽ là trăm phần trăm, cho nên hắn bèn quay đầu lại hỏi người thành thật nhất - Huy Hoàng: “Huy Hoàng, trang bị đặc định gì thế?”

“Ừm... Ta có quyền từ chối trả lời.” Huy Hoàng cười cười: “Thực ra nói người biết cũng chẳng hề gì, bọn ta đang thu thập trang bị tăng may mắn.”

“Trang bị tăng may mắn?” Sát Phá Lang ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Ta biết ở biển Đông có khu vực kia rất có thể rút được trang bị màu lam tăng may mắn.”

Đường Hoa hỏi: “Đâu?”

“Không nói người biết.”

“...” Đường Hoa uất lên, suýt chút nữa đã ghen. Sát Phá Lang đặc ý lắm, lão đây cố hiển cái bí mật này chủ yếu là để xem cái vẻ mặt ấy của người đấy.

Huy Hoàng giảng hòa: “Cộng thêm Mặc Tinh nữa thì chúng ta vừa vận đủ năm người, không bằng đi đánh mấy ngày đi, chứ giá cả của trang bị tăng may mắn ở trên chợ quả thật là cao quá rồi.”

Chương 257: Xây dựng đội ngũ.

Chương 257: Xây dựng đội ngũ.

Huy Hoàng đệ đơn xin tạm thời rời khỏi bang hội lên Thư Sinh. Thư Sinh rất thân thiết dò hỏi nguyên nhân, Huy Hoàng là một người thành thực tiêu biểu, bởi vậy trả lời theo sự thực ngay: định nhờ binh trạm của Song Sư đi biển Đông. Thư Sinh xấu hổ toát mồ hôi hột, bèn lập tức tỏ ý rằng nên nhờ thật nhiệt tình, dốc sức mà nhờ. Trong lòng hăn lại thầm nói một câu: tốt nhất là nhờ cho hồng nó luôn mới tốt. Song Sư có binh trạm nơi biển Đông vẫn luôn là một chuyện gút mắc ở trong lòng Thư Sinh. Năm đó vì quyết sách sai lầm của hăn mà khiến cho Song Sư lập được binh trạm ở biển Đông trước. Đến bây giờ, cho dù có muốn thành lập binh trạm nơi đi chẳng nữa, thì chỉ sợ đừng nói là nhân lực, mà ngay cả vật lực cũng không có nữa kia.

Trải qua đợt tẩy rửa này của yêu ma, có vài người rút cấp, có mấy người tăng cấp, đây đều là bình thường cả. Phải nói là sự kiện yêu ma xâm lấn này chính là một cơ hội cực tốt để luyện cấp, chỉ cần có thể thủ vững được thì điểm kinh nghiệm sẽ nhảy lên soàn soạt hoài cho xem.

Khi Đường Hoa lại - lại một lần nữa đến biển Đông, hăn trông thấy được mười thành viên của Song Sư. Mười người này không phải là dân mượn đường như Huy Hoàng, mà là những cao thủ lặn thầm của Song Sư. Trong những trò võng du trước kia, các cao thủ lặn thầm được phân làm mấy loại: thứ nhất, đánh chữ chậm, nên không lặn thầm cũng không xong; thứ hai, có chứng hậm hực, không thích giao lưu; thứ ba, thích giả heo ăn thịt hổ; thứ tư, là dạng người chơi chỉ vì tiền Liên Bang mà phấn đấu; thứ năm, không thích tham gia vào chuyện chung của bang hội, chỉ thích những hoạt động trong đoàn thể nhỏ.

Bốn loại đầu thì còn không sao, chứ nếu là loại thứ năm, vậy trong sự kiện lần này tuyệt đối phải là có lời chứ không lỗ bao giờ. Trận chiến phòng ngự nơi trú quân những người này mặc dù cũng có tham gia, nhưng chắc

chắn là khi xung phong thì đứng ở phía sau, khi lui lại thì họ mở đường, thậm chí còn núp ở trong mấy cái góc mà đại bác bắn cũng không tới nữa.

Bởi vì như thế, cho dù là Phá Toái, cũng chỉ có thể biết được ba bốn người thôi, chứ bảo là quen thì chẳng có ai cả. Theo lời trao đổi với những cao thủ kín tiếng này, bọn Đường Hoa mới biết rằng hiện giờ nơi biển Đông đang có ít nhất chừng trăm thành viên Song Sư đang nỗ lực kiểm bảo bối, kiệt lực kiểm bảo bối, gắng hết sức trước khi phi kiểm thất giai trở thành dĩ vãng thì kiếm một món tiền chớp đuôi. Giá hàng tăng vọt, thế đạo gian nan, mặc dù có mạo hiểm chút đấy, nhưng tục ngữ nói rất hay mà, cầu phú quý trong nguy hiểm.

Phá Toái tùy ý gật đầu với mấy người nhìn mình coi như là chào hỏi, sau đó cả đám dưới sự dẫn đường của Sát Phá Lang cùng đi đến nơi rất trang bị may mắn.

Sát Phá Lang dẫn đầu, Huy Hoàng với Phá Toái chính giữa, Đường Hoa với Mặc Tinh đi phía sau. Trong khi đang nói chuyện phiếm, Đường Hoa chợt hỏi: “Thật không ngờ người cũng đến đây, không phải là còn chút nhớ nhung với con dã súc kia đấy chứ?”

“Ngược lại thì có, ta tới là để xem xem mình có phải quá bạc tình hay không.” Mặc Tinh than một hơi: “Có phải là chuyện tình nào cũng như vậy hay không, mới qua hai tháng là đã dần dần nhạt nhẽo rồi?”

“Nói một câu thực tế nhưng hơi khó nghe nhé, yêu không phải là do nói, mà là do làm.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng, nói tiếp: “Theo các chuyên gia nước Anh điều tra được thì những chuyện tình mà không có hoặc ít tiếp xúc tứ chi thì sẽ ít có khả năng kết hôn hơn là có tiếp xúc tứ chi nhiều.”

“Cái đầu của người thật là xấu xa đó.” Mặc Tinh đương nhiên biết ‘tiếp xúc tứ chi’ ám chỉ cái gì rồi.

“Vậy chúng ta xấu xa hơn một chút nhé.”

“Là ý gì?”

“Tên tiểu Lang kia cứ thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn chúng ta với vẻ muốn PK người thật kìa.” Đường Hoa cười dâm: “Chúng ta lại áp sát nhau

một chút nữa, người tốt nhất nên tỏ ra ngượng ngùng một chút. Ta thật là thích cái bộ dạng muốn ăn thịt người kia của hắn đấy.”

“Người nhàm chán quá.” Nói là nói như vậy, nhưng Mặc Tinh lại lập tức áp sát vào Đường Hoa thêm một chút nữa, từ cự ly bạn bè biến thành cự ly tình lữ liền. Có thể thấy có nam sinh ghen tuông chính là một sự hư vinh mà toàn thể nữ sinh đều khát vọng có được. Mặc Tinh nói: “Gia Tử, ta vẫn cứ thắc mắc, sao người cứ thích ức hiếp tiểu Lang thế?”

“Cái thứ nhất, tiểu Lang có vốn liếng bị ta ức hiếp. Trên người hắn có tiền, trong túi hắn có hàng, lại là một cao thủ nữa, đi đâu mà tìm được người thích hợp hơn? Cái thứ hai, hắn luôn muốn ức hiếp ta, cho nên trước khi hắn có thể ức hiếp được ta, ta phải ức hiếp hắn cho chết trước. Cái thứ ba, ta thực ra tán thưởng hắn lắm.”

“Tán thưởng điều gì ở hắn?”

“Tán thưởng hắn có tinh thần của một con gián, cho dù trận nào cũng bại nhưng vẫn luôn nghĩ cách làm sao gỡ gạc lại được từ ta.” Đường Hoa mập mờ nói: “Lại nói, cũng do hắn xui xẻo thôi. Chẳng hạn như lần trước vậy, ta nợ đám phóng viên một việc, cho nên mới dẫn bọn họ đến phỏng vấn Sát Phá Lang đang độ kiếp, vừa khéo thấy động phủ của hắn không tệ, thế là... Hắn cũng có thiệt gì đâu, dù sao cũng đã qua kiếp được rồi mà. Với lại lần này bọn ta vừa khéo thiếu đi một người đi đánh kiếm Thiên Địa linh thạch, vừa khéo hắn lại còn cào ruột gan muốn đi, thế là tiện thể sẽ được dẫn thông qua giếng Thần Ma luôn. Nghĩ như vậy, thực ra hắn cũng may mắn lắm đó chứ, nếu không có ta, hắn cũng không có khả năng trở thành một cao thủ mà. Vậy ta ức hiếp hắn chẳng phải là đúng đạo rồi hay sao?”

Mặc Tinh nổi lòng hứng thú lên, hỏi: “Vụ lần này thông qua được giếng Thần Ma rồi người định sẽ ức hiếp hắn thế nào nữa?”

“Người sẽ giữ bí mật chứ?”

“Sẽ.”

“Ta cũng vậy.”

“...” Mặt Mặc Tinh xạm lại: “Bây giờ người đang khi dễ ta đó.”

“Được rồi được rồi. Khi đến được Ma thành thì mỗi người đều có một nhiệm vụ ẩn tùy cơ, có điều phải cần đến một ngàn kim. Bởi vì mấy lần ta lên tiếng cung cấp tin tức đã khiến hắn phải hoang mang, cho nên ta phỏng chừng với tính cách của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không móc ra một ngàn kim đó đâu. Có điều một khi đi vào trong Ma thành, hắn sẽ phải khóc cho xem.”

Mặc Tinh sững sốt hỏi: “Vụ thực sự là có nhiệm vụ ẩn à?”

“Thực, lừa người là chó con à. Hơn nữa chỉ cần một ngàn kim là có thể kích phát được ngay.” Đường Hoa giơ tay thề. Nhãi nhép, để ta xem xem lần này người chết thế nào, rồi làm thế nào một mình thông qua được giếng

Thần Ma nhé. Đừng trách huynh đệ ta đây không phúc hậu nha, bởi vì huynh đệ ta đây vốn có phúc hậu đâu.

“Hóa ra là như vậy.” Mặc Tinh có chút đăm chiêu gật đầu, rồi nhắn tin cho Sát Phá Lang: “Tới Ma thành rồi thì phải nhớ làm nhiệm vụ nơi cửa thành.”

Sát Phá Lang nghi hoặc trả lời: “Cái đấy có khả năng là bẫy.”

“Không phải đâu, là do Gia Tử không muốn người nhận nhiệm vụ đó đấy.”

“Vì sao lại giúp ta?”

“Đừng nghĩ nhiều, ta bán đứng Gia Tử là vì ta muốn chơi xỏ hắn một lần thôi.”

Sát Phá Lang: “Hình như người với hắn rất thân mật.”

“Hắn mặc dù vô lại, nhưng vẫn luôn rất tốt với ta.”

“Vậy không còn có gì để nói nữa rồi. Cảm ơn đã cung cấp thông tin.”

“Đừng khách khí.”

* * * * *

“Có người!” Sát Phá Lang dẫn theo mọi người tiến vào trong biển được một lúc, chợt trông thấy phía trước đang có hai tiểu đội phân khu vực đánh quái. Quái bên này có tên là Sứa U Linh, cấp dao động từ 60 đến 65. Sát Phá Lang xoay người nói: “Chính là chỗ này, hơn nữa cũng chỉ có một khu như vậy thôi. Là người của Song Sư các người, muốn cướp hay không là do các người quyết định đấy.”

“Lẽ nào người không phải là người trong Song Sư sao?” Câu nói ấy của Sát Phá Lang Tinh Tinh không thích nghe chút nào. Cho dù là Đường Hoa, mặc dù có đôi khi sẽ bắt bí bang chủ của bang mình, nhưng hắn vẫn luôn tự biết rằng mình là một gia quyến của Song Sư.

“Người nói xem?” Sát Phá Lang không lạnh không nóng đáp trả một câu, rồi hỏi: “Cướp hay là không? Nếu cảm thấy không tiện ra mặt, thì ta sẽ làm người xấu một lần, thu thập giúp các người.”

Phá Toái hỏi: “Có phải người cho rằng mọi chuyện ngoài cướp ra không còn cách nào xử lý nữa phải không?”

“Thế người nghĩ sao?”

“Hừ!” Phá Toái khịt mũi khinh thường một tiếng, sau đó bay đến chỗ hai tiểu đội kia, chào hỏi đội trưởng hai bên. Cũng không biết Phá Toái đã cho hai người ấy uống cái canh mê hồn gì mà mới được mấy câu, hai tiểu đội ấy đã dưới sự dẫn dắt của hai đội trưởng cùng nhau rời đi. Phá Toái bay đến bên cạnh Sát Phá Lang, nói: “Mở rộng tầm mắt chưa?”

“Các người biết nhau sẵn rồi thì có gì mà nói?”

“Quả thật là biết sẵn rồi, nhưng căn bản không phải là quen. Bọn họ biết trong Song Sư có một nhân vật như ta, còn ta thì chỉ quen mặt một chút với họ thôi.”

“Người đã nói gì với họ thế?” Sát Phá Lang vẫn nửa tin nửa ngờ như trước.

“Ta nói với họ rằng ta với bạn bè định đánh nửa ngày kiếm trang bị tăng may mắn, còn nói với họ là cách đây không xa có khu vực nảy mới của bầu địa, không chừng có BOSS đang nảy mới đấy. Bởi vậy họ rời đi luôn.”

Sát Phá Lang lại hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy à?”

“Thực ra còn đơn giản hơn nữa kìa, bởi vì họ cũng đã biết ở cạnh đây có khu nảy mới của bầu địa rồi. Hai đội trưởng nói họ đã đánh ở đây suốt cả ngày, cũng nên đến lúc về binh trạm nghỉ ngơi.” Phá Toái răn dạy: “Cái này gọi là lễ nhượng và thành tín. Làm việc không nhất thiết cứ phải dùng vũ lực mới xong.”

“Ngẫu nhiên thôi.”

“Không phải là ngẫu nhiên. Đầu tiên, ta đã vì Song Sư mà ra sức rất nhiều, điều ấy khiến họ đều xem ta là người phe mình. Thứ hai, thanh danh của ta trước giờ không tệ, nói mượn chừng nửa ngày là sẽ không bao giờ vượt qua sáu tiếng đồng hồ cả. Thứ ba, ta dò hỏi rất lễ phép, bọn họ đáp ứng thỉnh cầu của ta, tức là khiến ta có mặt mũi ở trước mặt bạn bè, coi như ta đã nợ họ một lần. Thứ tư, ta báo cho họ nơi đám địa nảy mới, khiến họ biết rằng ta đang khẩn cầu chứ không phải là đang uy hiếp.”

Đường Hoa nói chen vào: “Tiểu Lang, người không tin, mà ta cũng chẳng tin. Ta đang hoài nghi là hai tên đội trưởng một nam một nữ kia cùng yêu thầm Phá Toái từ lâu rồi đấy.”

“Người đi chết đi.” Phá Toái cười mắng. Nữ thì còn được, chứ nam yêu thầm mình thì khác nào nguyên rửa mình đâu? Không sợ giặc, chỉ sợ bị giặc để ý thôi.

Huy Hoàng búng kiếm: “Khởi công khởi công. Phá Toái và ta kéo quái, Gia Tử đánh tập thể, tiểu Lang bảo vệ Gia Tử.”

Mặc Tinh chỉ vào mình: “Ta thì sao?”

“Người làm đội cổ vũ.” Huy Hoàng dặn dò: “Chú ý kỹ sự an toàn của mình, có nguy hiểm thì hú lên.”

* * * * *

“Oa, tỷ lệ rút tăng 10%, cực phẩm đó!” Đường Hoa nhìn thoáng qua một trang bị màu lam, nhưng lại chột cả giận ngay: “Cái thuộc tính rác rưởi gì thế này, có 10% xác suất bị thương 1%. Choáng, thuộc tính cơ bản về lực phòng ngự và tốc độ của cái thứ này còn thua trang bị màu lam cùng cấp đến 20% lận. Ta nói này mọi người, mặc cái bộ đồ này vào không phải là đi làm quái rút đồ nữa, mà là đi để bị quái làm rút đồ.”

“Món của ta cũng thế.” Cô nương Mặc Tinh – thành viên ngồi chơi ăn không - lấy một bộ quần áo ra, nói: “Hai dạng thuộc tính cơ bản là lực phòng ngự và hấp thu thương tổn thấp hơn trang bị màu lam cùng cấp thật nhiều. Có điều... tăng tỷ lệ rút đồ lên đến 30% lận.”

Phá Toái than thở: “Đây người ta gọi là ‘vi gấu và tay cá không thể lấy cả hai’ đấy.”

“...” Đường Hoa và Mặc Tinh cười sặc luôn.

Phá Toái xấu hổ: “Nói sai rồi, nói sai rồi. Huy Hoàng, người có muốn cười cũng đừng nhin.”

Mặc Tinh đột nhiên thu lại nụ cười, hỏi: “Sát Phá Lang, có phải từ xưa đến giờ người chưa từng dung nhập vào trong một đoàn đội nào đó, phải không?”

Sát Phá Lang lạnh lùng trả lời: “Những chuyện cười nhạt nhẽo quá thì ta không có hứng thú.”

“Mọi người cố lên.” Đội trưởng Huy Hoàng lập tức ra mặt giảm bớt sự xấu hổ giữa mọi người liền: “Mọi người cũng nên cân nhắc xem nên phối hợp trang bị thế nào đi. Như lời Gia Tử vậy, mang nguyên bộ trang bị tăng

may mắn thế này chỉ tổ để bị giết chóng vánh thôi. Nếu thuộc tính giảm nhiều quá, không nhất thiết phải lấy làm gì, cứ giao cho Gia Tử làm thủy lôi cũng được.”

“B52 đến đây!” Đường Hoa bay lên trên đỉnh đầu bày quái ném một đồng rác. Sóng Dâm Đãng được khởi động, chỉ số Dâm Đãng tràn đầy, giết tức khắc đám quái ngay. Vì sao vậy nhỉ? ... Choáng, thế mà ném luôn cả ba món trang bị màu kim đang chuẩn bị đưa đi đổi tiền rồi. Huy Hoàng chết toi!

* * * * *

Hai tiếng đồng hồ sau, chiến quả rất là phong phú. Huy Hoàng vận may bộc phát thế mà lấy được hai món trang bị tăng điểm may mắn rất nhiều nhưng chưa bị giảm thuộc tính luôn. Phá Toái cũng không kém lắm, lấy được hai món chưa giảm thuộc tính, nhưng có điều tăng may mắn thì ít. Đường Hoa không may không rủi, lấy được một chiếc bùa hộ mệnh tăng nhiều may mắn. Nhân viên ăn chức điểm kinh nghiệm - Mặc Tinh trâu bò nhất, tới bốn món tăng nhiều điểm may mắn, trong đó có ba món không giảm thuộc tính, món còn lại không không những không giảm mà còn tăng thêm nữa. Sát Phá Lang đẳng nhất, chỉ lấy được ba món trang bị bị giảm thuộc tính.

Mấy người đang có nói có cười chuẩn bị cố gắng xoay mấy vòng nữa thì một tên đội trưởng lúc trước nhường khu này cho bọn họ chột khẩn cấp vọt qua: “Phá Toái, Gia Tử, bên kia có huynh đệ phát hiện ra một con tướng quân rồng đen, đang dẫn theo mười con BOSS giao long và trăm con đầu mục nhỏ rắn biển.”

“Ở đâu?”

“Theo ta.”

* * * * *

Hơn trăm tên người chơi cùng tụ tập ở một khu vực kia, thấy đám Phá Toái với Đường Hoa tới thì cùng bay qua. Người phát hiện - một đội trưởng nào đó - nói: “Ở ngay bên dưới đấy, đã điều tra qua rồi, quanh đây mười cây số không có tiểu binh.”

Phá Toái hỏi: “Mọi người tính thế nào?”

“Đều chưa biết làm sao cả.”

“Huy Hoàng, sở trường của người đẩy, người tới phân phối đi.”

“Vậy ta không khách khí nhé.” Huy Hoàng hỏi trước: “Có ai muốn chơi tướng quân rồng đen không?”

“...” Tập thể cùng lắc đầu, đều tự biết thực lực của mình hết.

“Tốt lắm. Con rồng đen đó cứ giao cho đội của bọn ta phụ trách đi. Còn hai mươi đội còn lại, có ai muốn đánh giao long không? Nói rõ trước nhé, nhất định là phải giữ chặt được con giao long của mình, đừng lây họa cho người khác đấy nhé.”

“Có mười hai tên đội trưởng giơ tay.”

Thừa ra hai tên mất rồi. Nhưng điều này cũng không làm khó được Huy Hoàng: “Bốc thăm.” Đừng có chê, bốc thăm chính là phương thức giải quyết mâu thuẫn vô cùng vô cùng công bình và cũng vô cùng vô cùng được ưa chuộng trong mấy ngàn năm qua của Trung Quốc đấy.

* * * * *

“Mỗi đội đều tự quản đám quái vật trong khu vực do mình nhận. Gia Tử, xuống nước kéo tướng quân rồng đen lên đi.” Với loại BOSS hạng cao như con tướng quân rồng đen này thì không thể nào chống đỡ trực diện được, mà phải nhờ tốc độ cao dụ nó đi: “Khi bày quái lao ra khỏi mặt nước thì mỗi người chịu trách nhiệm kéo đi con quái của mình. Nếu như xảy ra việc cùng đánh trúng một quái, thì dựa theo điểm cừu hận mà phân phối, đừng hành động theo cảm tính.”

Đường Hoa lao vào trong nước, xuất một chiêu Ma Đế Vô Thiên xong thì quay đầu bỏ chạy ngay. Chừng trăm con quái cùng rượt theo hăn không bỏ. Con đầu tiên lao ra khỏi mặt nước là một con giao long, có một tên đội trưởng ở gần đó mắt sáng nào nhanh, xuất một chiêu kiếm nộ ra liền, sau đó cùng tiểu đội của mình dụ theo con giao long đó bay đi hướng ngược lại. Con thứ hai mặc dù đội này không dùng kiếm nộ nữa, nhưng lại có một tên hòa thượng sử ra chiêu Thiên Xá Phật Hỏa, chính là một kỹ năng tăng điểm cừu hận hàng đầu, cho nên cũng thuận lợi kéo được đi.

* * * * *

Dưới sự an bài của Huy Hoàng, rất nhanh mỗi đội đều kéo đi được mục tiêu của mình, mọi người bắt đầu bay đến khu vực đã định trước để vây trừ lũ quái vật của mình. Phải nói là tố chất của các cao thủ lạng thăm này đều rất cao, cho dù họ ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm cũng vẫn cứ khố chiến chứ không lùi, mục tiêu không chỉ là đánh chết quái vật, mà còn là không để cho quái vật có thể vọt được tới khu vực của người khác, quấy rối tiết tấu của người khác nữa.

Tướng quân rồng đen chính là con BOSS nguy hiểm nhất mà Đường Hoa từng đối phó. Đương nhiên còn có những con càng nguy hiểm hơn, nhưng gặp phải những con đó thì Đường Hoa đều chạy trốn hết ráo, như người ta nói là ‘có thể co được thì cũng có thể đuổi được’ ấy. Ví dụ như hai tên BOSS trong Quỷ giới vậy.

Sát thương phạm vi lớn, tốc độ đánh đơn thể nhanh, cộng thêm những kỹ năng khống chế, đều là những khả năng nhãn hiệu BOSS, nhưng tên tướng quân rồng đen này lại còn có một năng lực cân bằng điểm cừu hận của đội ngũ nữa. Bất cứ đòn tấn công nào đến từ đội ngũ đối thủ, nó cũng đều sẽ chia đều điểm cừu hận cho từng người, cũng tức là nói nó sẽ đột nhiên đánh ai sẽ rất khó đoán được.

Sát Phá Lang còn chưa kịp động thủ thì đã trúng một chiêu nội đan, tuy có Ma Kiếm bảo vệ, nhưng ống máu cũng đã gần khô, đành lập tức lui ra xa hồi máu liền. Sau đó tới lượt Phá Toái với Huy Hoàng cùng đứng trong phạm vi sát thương của sóng kiếm, cho nên cũng lui ra hồi máu luôn. Mặc Tinh dĩ nhiên từ lúc đầu đã rời xa khỏi kẻ địch rồi, cho nên người duy nhất còn ở lại dây dưa với tướng quân rồng đen chính là Đường Hoa.

“Tăng tốc lên đi chứ!” Đường Hoa gấp gáp lắm. Có làm hay không đấy, mình là kẻ máu yếu nhất trong số năm người, thế mà bây giờ lại biến thành cái khiên thịt rồi sao? Chỉ dựa vào cái tốc độ của mình thì có thể chống được bao lâu nữa chứ? Huy Hoàng chết tiệt, vừa nãy khi phân chia đối thủ thì lấy một con giao long thôi là được rồi, cần chi phải chọn con to thế này chứ?

“Đang tiêu hóa!” Huy Hoàng với Phá Toái cũng sốt ruột lắm lắm.

Mặc Tinh vội vã kêu lên: “Cẩn thận đó!”

“Cái gì?” Đường Hoa nhìn thoáng lại mà kinh hãi cực kỳ, mình chạy vòng quanh thế mà choáng luôn rồi, vì chạy nhanh quá nên đã vượt hơn tướng quân rồng đen một vòng, sắp đụng trúng cái đuôi của nó.

Phá Toái nhìn cảnh con rồng đen kia quay người lại mà khóc ròng: “Đại ca, ngài có tham gia Olympic đâu, chạy nhanh như vậy làm gì?”

Nội đan của rồng đen - có khả năng theo dõi truy kích - được bắn ra chói lóa. Đường Hoa thấy móc ngân phiếu ra đã không còn kịp nữa rồi, bèn xuất ra chiêu cuối của mình, dốc sức rống lên: “Cứu mạng!”

Nói thì chậm sự thì nhanh, một luồng ma khí đã mang theo ánh kiếm sẫm màu va vào viên nội đan. Sát Phá Lang – đang thi triển nhân kiếm hợp nhất - xuất hiện một cách chói rục ở trước người Đường Hoa. Hắn lia mắt nhìn Đường Hoa, lạnh nhạt nói: “Đức hạnh!”

“...” Đường Hoa tức giận, tức giận bưng bưng.

Khoái quá! Sát Phá Lang thoải mái lắm, tâm tình cũng sung sướng cực kỳ.

Mặc Tinh từ phía xa chêm vào một câu: “Có thấy đánh BOSS thú vị hơn là cướp BOSS không?”

“...” Sát Phá Lang không trả lời, chỉ lo dây dưa với tướng quân rồng đen.

“Người ta gánh chịu nguy hiểm tới sinh mệnh, tiêu phí biết bao nhiêu thời gian đánh BOSS thế mà lại bị người một kiếm cướp đi. Người có cảm thấy xấu hổ không?” Mặc Tinh lại ép hỏi tiếp.

“...” Sát Phá Lang làm như không nghe thấy. Nhưng không thể phủ nhận được là tâm tình vô cùng hưng phấn vừa rồi của hắn đã bị hai câu hỏi ấy của Mặc Tinh đánh rơi xuống vực sâu ngàn trượng hết. Nhìn lại xem, một đội ngũ mạnh như vậy mà chống lại tướng quân rồng đen cũng phải nguy hiểm vô cùng, người ta đã lao động cực khổ như thế, đang say mê vì sắp được gặt hái thành quả, vậy mà mình lại ra một kiếm bắn nát giấc mộng lẫn thành quả đáng có của họ...

Mặc Tinh lại hỏi: “Nếu bây giờ có người cướp đi con rồng đen này, trong lòng người sẽ thấy sao?”

“...” Sát Phá Lang từ chối trả lời, rút khỏi chiến trận vì máu đã gần khô.

Lại một vòng nữa, Phá Toái, Huy Hoàng với Sát Phá Lang kiên trì được mấy phút lại bị rồng đen đánh cho chạy về phía xa hồi máu tiếp. Sát Phá Lang có Ma Kiếm, Phá Toái với Huy Hoàng đều có ánh sáng hộ thể, mà Đường Hoa chẳng có bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào, ngay cả phi kiếm hộ thân cũng chỉ là màu lam nữa. Ừ, màu lam thì không thể khởi động chỉ lệnh bảo vệ chủ nhân được. Nhưng dù là như thế, Đường Hoa vẫn cứ là người chiến đấu ở tuyến đầu. Hắn cũng không quên quay đầu lại tỏ vẻ khinh bỉ: “Người bị thận hư à, uống nhiều thuốc như vậy?”

Phá Toái với Huy Hoàng cùng im lặng. Mặc dù biết không phải là nói mình, nhưng đại ca à, ngài cũng đừng có chơi chiêu tổn thương bầy đàn như vậy chứ, tổn thương lòng tự tôn lắm á.

Bà tám Mặc Tinh kêu lên: “Gia Tử, người chạy chậm lại một chút, đừng có đụng trúng nữa.” Thế là lòng tự tôn của Đường Hoa cũng bị tổn thương luôn.

* * * * *

Cũng không biết mấy người đã tới lui được bao nhiêu vòng rồi, dù sao thì Đường Hoa cũng cơ bản là choáng đến không thể choáng hơn. Đương nhiên, thân là kẻ truy sát, tướng quân rồng đen chẳng có chút dấu hiệu nào là say xe cả.

Lần này Sát Phá Lang đã dùng hết toàn lực rồi, bất cứ ai nguy cấp hắn cũng đều có thể đứng lúc xuất hiện để bảo vệ ngay. Lúc đầu mọi người chẳng ai thích ứng được với tần suất hoạt động của Sát Phá Lang, Sát Phá Lang cũng không thích ứng được với tiết tấu đánh quái của cả đội, nhưng về sau mọi người cũng chầm chậm tìm được đúng cảm giác, công phòng vừa phải, bảo vệ lẫn nhau. Khi chạy giữ mạng thì có đội hữu cản cho, khi hồi máu thì có đội hữu phối hợp tác chiến. Một con rồng đen đã khiến mọi người phối hợp được với nhau.

Đương nhiên Đường Hoa cũng không suy nghĩ tới mấy chuyện này, bởi vì hắn chẳng có thời gian rảnh để mà đi suy nghĩ nữa, một khi chủ lực lui bước thì hắn lại phải đi lên chạy vòng vòng ngay. Cũng may là khu vực này đủ lớn, có đầy đủ không gian để hắn sẵn sàng đấy, cho nên miễn cưỡng còn có thể kiên trì được. Điều duy nhất khiến hắn buồn bực chính là kẻ có lực

tấn công cao nhất là mình đây, thế mà bây giờ đã trở thành lá chắn thịt số một rồi. Kẻ có chiến lực số hai là Sát Phá Lang lại trở thành lá chắn thịt số hai, kẻ có lực phòng ngự cao nhất là Phá Toái trở thành người chủ yếu gây thương tổn, Huy Hoàng có lực phòng ngự cao thứ hai chính là kẻ gây thương tổn đứng hàng thứ hai. Thứ tự bị đảo lộn thế nào đây?

Vẫn là Huy Hoàng phân tích thấu triệt nhất: “Con rồng đen là loại chỉ có người chơi nhị kiếp mới có thể đánh được. Nhưng mặc dù chúng ta đã trải qua kiếp thứ hai, nhưng trang bị Ma - Tiên giới thì hiện giờ chỉ mỗi mình cặp giày kia trên chân Gia Tử thôi... A, Gia Tử, chẳng phải người có chiến ngoa Ma Tôn sao?”

“Cuối cùng các người cũng phát hiện ra rồi.” Đường Hoa rơi lệ đầy mặt hỏi: “Có cảm thấy đôi giày mới này của ta cực kỳ ngẫu, cực kỳ oai không?”

Bà tám Mặc Tinh: “Ta vẫn cứ luôn thắc mắc vì thấy người với đôi giày này không xứng, hóa ra là trang bị của Ma giới đấy.”

“Các người thật là tệ mà. Đặc biệt là người đấy, Mặc Tinh.” Đường Hoa răn dạy: “Người hần phải thật ngạc nhiên trừng mắt nhìn rồi than thở thế này: ‘Oa, thật là một đôi giày thật ngẫu đấy. Xem kia, đẹp thật đấy’ chứ?”

“Ngớ ngẩn!” Sát Phá Lang lạnh lùng thốt một câu.

Huy Hoàng lắc đầu: “Tiểu Lang, xin đừng hết lần này đến lần khác phá hư bầu không khí của đội ngũ như vậy nữa. Một đội ngũ sung sướng hài hòa luôn thú vị hơn một đội ngũ máy móc luyện cấp nhiều. Nếu không thì cho dù thân thủ người có tốt hơn nữa, dù có phối hợp vô tư hơn, cũng sẽ không một có đội ngũ nào cần một đội viên như thế đâu.”

“...” Sát Phá Lang trầm mặc một hồi rồi nói: “Xin lỗi.”

Hắn vừa mới nói ra như thế, bốn người còn lại đều như bị sét đánh cả. Phá Toái đang là người đứng mũi chịu sào, suýt nữa thì đã bị rồng đen bổ cho một đòn chết toi. Huy Hoàng thì tâm thần run lên, cắt trúng Đường Hoa một kiếm. Đường Hoa bị cắt trúng xong tức giận bưng bưng: “Người đó, khách khí thì khách khí, nhưng người cũng phải bận tâm đến cảm thụ của bọn ta nữa chứ.”

Thành viên đứng xem - Mặc Tinh nhìn mà toát mồ hôi lạnh toàn thân, một câu xin lỗi của Sát Phá Lang thôi mà mém chút nữa đã khiến cả đoàn bị

chết hết rồi.

*** Thiên Xá Phật Hỏa: từ “xá” ở đây là “bỏ đi”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 258: Tiên Giới

Chương 258: Tiên Giới

Lúc sắp chết, tướng quân rồng đen càng điên cuồng hơn. Sự điên cuồng này không biểu hiện bằng cách tăng cường lực tấn công, mà là ở chuyện ngấm chết một người mà truy sát. Mục tiêu truy sát hàng đầu của nó chính là kẻ có mức máu thấp nhất, đang hồi máu: Sát Phá Lang.

Tình hình nguy cấp, Đường Hoa lập tức đề ra ý kiến ngay: “Rời đội.” Đây là số mệnh, là số mệnh của Sát Phá Lang, rằng nếu không cướp BOSS thì sẽ không bảo vệ được cái mạng mình. Nếu không vì sao người không hề có năng lực phản kháng như Mặc Tinh con rồng đen kia chẳng rượt, lại chỉ rượt mỗi mình Sát Phá Lang chứ?

“Chết cũng không rời.” Sát Phá Lang dùng tâm tiểu nhân độ bụng tiểu nhân.

“VẬY người thật sự sẽ chết đó.” Huy Hoàng Phá Toái đuổi theo sau con rồng đen đánh quyết liệt, nhưng của Sát Phá Lang lẫn rồng đều nhanh hơn họ một bậc. Còn phần Đường Hoa, tốc độ thì đủ rồi đó, nhưng sở trường của hắn tất cả đều là đánh tập thể, chơi một chiêu là ngay cả rồng lẫn sói đều xong luôn, ai bảo hai con vật chạy gần nhau vậy chứ.

Hiện giờ Đường Hoa rất là vui lòng với cái lựa chọn không lấy kỹ năng tấn công đơn thể của mình. Không phải là ta không muốn cứu đâu nhé, mà thực sự là không có cách nào cứu cả. Mặc dù là đội hữu đây, nhưng người cũng không thể ngăn được chuyện ta thầm cười trên nỗi đau của người đâu có phải không? Có điều cái bộ dạng bên ngoài là vẫn còn phải làm cho có, cho nên Đường Hoa vừa bay theo tướng quân rồng đen lại vừa hô: “Con

rồng kia, có gan thì solo với ta này, đừng làm bị thương con sói con đáng yêu ấy.”

Sát Phá Lang nghiêng rằng: “Chết cũng không rời đội, tên rau củ nhà người đừng có phí công vô ích nữa.” Một khi mà rời đội rồi thì sẽ không dễ phân chia đồ đạc nữa. Nếu có thể rút được ra năm thanh tiên kiếm cùng một khuôn một dạng thì cũng còn được đi, nhưng có thể nào vậy được sao? Căn cứ theo nguyên tắc rút đồ, thì bất kể là BOSS dạng gì, mấy thứ từ tiên kiếm trở lên đều chỉ rút ra một món thôi, cho dù người lấy được là Huy Hoàng, cũng không có khả năng sẽ đưa cho Sát Phá Lang đâu phải không?

“Ngốc!” Người bàng quan - Mặc Tinh mở miệng: “Rời đội rồi sau đó vào lại không phải là được rồi hay sao?”

“Đúng nhỉ.” Sát Phá Lang giật mình nói: “Huy Hoàng chuẩn bị!”

Phá Toái nhả tin qua: “Gia Tử chuẩn bị.”

“Tích!” Hệ thống thông báo rằng Sát Phá Lang đã rời khỏi đội, rồng đen không còn mục tiêu cừu hận nữa, bèn lập tức quay đầu đi...

Một chiêu kiếm nộ lộng lẫy, cộng thêm một cây trường mâu thẳng tắp sắc bén bằng lửa đen ngay khi rồng đen quay đầu lại cũng tức thì bắn tới. Sát Phá Lang thót tim lên, quỳnh tay quỳnh chân chọn ‘Đồng ý vào đội’... Sẵn tiện nói luôn, khi hệ thống thông báo có sự lựa chọn, hoặc là khi chọn ‘Đồng ý’, trước mặt người chơi sẽ xuất hiện một bảng tin trong suốt. Giống như Sát Phá Lang lúc này vậy, trước mặt hắn hiện lên một bảng chọn nửa trong suốt, nội dung là ‘Huy Hoàng đang mời ngài gia nhập đội ngũ, Đồng ý, Từ chối’. Lúc này chỉ cần chạm được ngón tay vào nút ‘Đồng ý’, là có thể gia nhập vào đội ngay.

Không có điểm kinh nghiệm... Không có điểm kinh nghiệm tức là không cáo bảo vật. Khuôn mặt Sát Phá Lang tràn lên vẻ bi thương. Hóa ra khi trái cây thắng lợi của mình bị cướp mất thì sẽ đau lòng như thế đấy.

“Đồ ngẩn, rồng đen vẫn còn chưa có chết, người khóc tang à?” Đường Hoa xạm mặt lại.

“A?” Sát Phá Lang quay đầu lại nhìn, thấy quả nhiên con rồng đen kia vẫn còn đang dây dưa với Phá Toái. Nhưng... Không thể nào được, đừng nói khi đó có tới hai người tấn công, mà sức mạnh cỡ đó cho dù chỉ có một

người tấn công thì con rồng đen ấy cũng đâu thể nào thoát chết nổi? Ưu điểm khác Sát Phá Lang không có, chỉ có điều là nhìn BOSS thì cực chuẩn thôi.

“Huy Hoàng thay người đỡ lại đây.” Mặc Tinh đứng bên cạnh than một hơi.

“Huy Hoàng đâu rồi?”

Phá Toái buồn bực trả lời: “Chết rồi.”

Hóa ra khi Sát Phá Lang còn đang lo nhấn nút ‘Đồng ý’, Huy Hoàng đã lấy thân chặn lại kiếm nộ của Phá Toái, thanh phi kiếm trong tay cũng không để lại bảo vệ mình, mà đánh thẳng tới thanh mâu của Đường Hoa. Vốn máu của hắn vẫn còn chưa hồi phục đầy, do đó dưới sự giáp công của hai cao thủ, hắn vì nhiệm vụ anh dũng hy sinh.

* * * * *

“Tướng ản Phản Bội.” Đường Hoa uể oải nói: “Có thể đổi lấy thù lao nơi Thiên Đình. Đã ràng chặt, không thể giao dịch.”

Phá Toái: “Định Hải thần châu, có thể tạo ra các tai nạn như bão tố, biển gầm ở trong biển.” Tạo ra để làm gì? Lẽ nào muốn làm chết đuối long vương biển Đông à?

“Oa! Khi dễ ta.” Mặc Tinh gào khóc: “Một đồng tài liệu này.” Có điều nhìn biểu tình của nàng thì hình như cũng không phiền lòng cho lắm.

“Sóng Lam Ngập Trời.” Sát Phá Lang run rẩy nói: “Tiên kiếm nhất phẩm thất giai.”

Huy Hoàng đã bỏ mình, nên Phá Toái giờ là đội trưởng. Phá Toái buồn bực phất tay một cái: “Giải tán!” Sau đó hắn cũng không nói gì thêm, giải tán đội ngũ ngay. Không chút kích thích nào, thật là mất kích thích quá.

“Về đi!” Đường Hoa cũng không còn tinh thần, bèn phất tay phá mặt nước lao ra.

Phá Toái bay bên cạnh Đường Hoa, nói: “Nghẹn đến khó chịu luôn.”

“Ài... Ai bảo chúng ta kết bạn với người như vậy chứ.” Đường Hoa lắc đầu: “Coi bộ mức độ giáo dục của chúng ta vẫn còn chưa đủ, nhất định phải dạy từ trong nôi mới được.”

“Ý người là chúng ta làm một khóa cho Huy Hoàng à?”

“Không phải, ý ta là chúng ta nên bắt đầu từ tên tiểu quỷ mà Quàng Khăn Đỏ vẫn còn chưa ẵm trên tay ấy. Nói nó biết là sau này lớn lên thì ngàn vạn lần đừng có học theo lão tía của nó, nhất định phải làm người cho tốt.”

Được rồi! Phá Toái cúi đầu iu xiu: “Chưa đi giếng Thần Ma được, ta về tìm lão bà của ta đây.”

“Cũng vậy cũng vậy.”

* * * * *

“Người định xử lý thanh kiếm đây thế nào?” Mặc Tinh hỏi Sát Phá Lang - vẫn còn đang say mê vui sướng.

“Bán!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó gì chứ?” Sát Phá Lang hỏi lại.

“Dựa theo quy tắc do người chơi tạo thành, thì nếu thanh kiếm này người không tự mình dùng, sau khi người bán được phải xuất ra 40% phân cho các đội viên khác. Nếu tự mình dùng, thì xuất 20% ra coi như chia hoa hồng.”

“Dựa vào cái gì?” Sát Phá Lang bất bình nói: “Nếu là Phá Toái hay Gia Tử lấy được, bọn họ có chia không?”

“Có!” Mặc Tinh nói một cách chắc nịch: “Bọn họ làm việc có khi quả thật không phúc đức cho lắm, nhưng không thể phủ nhận được là không bao giờ vi phạm những quy tắc ngầm như thế.”

“Hừ! Ai thích chia thì chia.” Sát Phá Lang tung tung thanh kiếm trong tay: “Dù sao thì ta cũng sẽ không chia đâu. Người nói là theo quy củ, nhưng hệ thống đâu có quy định là phải chia nhau đâu, quy củ đó từ đâu mà ra?”

“Đi đây.” Mặc Tinh không còn muốn nói gì thêm nữa.

“Khoan! Có phải nếu ta chia tiền, hoặc là đưa thanh kiếm này cho bọn hắn, tức là nhân phẩm của ta tốt hơn xưa, cũng tức là lãng tử hồi đầu, vậy muội còn có thể trở về bên ta phải không?”

“Một nữ hài có cảm tình với một nam sinh hay không không liên quan đến vấn đề đạo đức của người đó. Mặt khác, ta nghĩ người đã quá lạc quan rồi. Từ khi chúng ta chính thức quen nhau đến nay, chưa bao giờ ta được

vui vẻ cả, bởi vậy chúng ta sẽ không còn tương lai nữa đâu. Ta bây giờ chỉ là dùng thân phận của một người bạn để khuyên người vài câu đúng đắn thôi, thích nghe hay không tùy người.” Mặc Tinh vẫy tay, không có chút lưu luyến nào trên mặt cả: “Bái bai!”

* * * * *

“Huynh vì một thanh tiên kiếm mà thương tâm, hay là bởi vì quá bội phục phẩm đức của Huy Hoàng, cảm thấy mình quá nhỏ bé nên mới đau lòng?” Sương Vũ như cười mà không phải cười, hỏi.

Đường Hoa vừa sờ sờ cằm của mình, lại vừa trả lời không đúng câu hỏi kia: “Huynh nghe nói nữ nhân thông minh thường có tỷ lệ ly hôn cao lắm.”

“Nhưng nữ nhân thông minh thì sẽ biết, rằng Huy Hoàng là Huy Hoàng, Gia Tử là Gia Tử. Huynh không làm được chuyện mà Huy Hoàng làm, nhưng hẳn cũng không thể làm được chuyện mà huynh làm. Huynh vĩnh viễn không có khả năng là hẳn, vì sao nhất định phải đi so sánh ai cao ai thấp chứ?” Sương Vũ bổ sung: “Từ góc độ nữ nhân mà nói, muội rất vui khi có một người bạn như Huy Hoàng, nhưng muội tuyệt đối sẽ không hy vọng có một trượng phu như vậy.”

“Trong lòng thoải mái lắm lắm.” Đường Hoa vẫy tay: “Xác chết Huy Hoàng đã vùng dậy hẳn tin rồi, huynh đi Thành Đô đây. Hẹn gặp lại nhé lão bà.”

* * * * *

Ở trước cửa của một tửu lâu kia trong Thành Đô, Phá Toái và Đường Hoa gặp nhau. Đường Hoa ngó thấy Phá Toái dường như đã không còn khúc mắc gì nữa, bèn hỏi: “Nữ nhân của người đã nói gì với người thế?”

Phá Toái đặc ý sửa sửa lại cổ áo: “Nữ nhân của ta nói: Phá Toái chỉ có một, còn Huy Hoàng trong mắt nàng chẳng qua chỉ là Giáp Ất Bính Đinh thế thôi. Lão bà nhà người nói thế nào?”

“Không khác lắm.” Đường Hoa nói: “Coi bộ khi tâm tình không tốt mà có một lão bà thì đúng là có tác dụng hơn hẳn.”

“Có lão bà là để khi toàn bộ mọi người đều cho rằng người không có chút tiền đồ nào nữa, ít nhất cũng vẫn còn có nàng an ủi người. Nếu không kết hôn để làm chi chứ?”

“Ha, hay hay. Đi, vào nào.”

* * * * *

Huy Hoàng không chút để bụng với chuyện hồi nãy, cũng không hề nói rằng hai người không phúc đức. Đường Hoa với Phá Toái cũng không tán dương phẩm đức của Huy Hoàng hơn lúc xưa. Bọn họ đều hiểu rõ, rằng những điều đó là không cần thiết. Khi mọi người biết nhau, đều đã có đức tính như vậy cả rồi, nếu có so đo, vậy cũng chẳng thể nào chơi với nhau lâu đến bây giờ được. Trên đời này ai mà không có khuyết điểm, ai mà không có ưu điểm chứ? Cho dù là kẻ tồi tệ như Hitler, người ta cũng có lòng yêu nước sâu đậm đấy thôi.

Ăn uống no thỏa xong, Huy Hoàng tuyên bố rằng Sát Phá Lang đã tới được giếng Thần Ma, nên chúng ta cũng phải xuất phát. Đường Hoa tức khắc yêu cầu ăn thêm mấy món nữa, Huy Hoàng gọi tiểu nhị đóng gói, thế là Đường Hoa bại lui. Sau khi ra ngoài, Phá Toái yêu cầu gặp mặt lão bà lần cuối trước khi chui xuống giếng, ngay cả người như Đường Hoa mà cũng cảm thấy cái lý do đó vô sỉ lắm lắm, còn Huy Hoàng lại càng là cười mắng ra miêng luôn.

Ngay trước khi đi, Đường Hoa nhắn tin hỏi Mặc Tinh: “Mặc Tinh đại mỹ nữ, cái bí mật mà chúng ta cùng giữ kia người có tiết lộ ra chưa?”

“Chưa!” Mặc Tinh trả lời ngay, nữ nhân trời sinh đều biết nói dối hết.

“Vậy thì đỡ, vậy thì đỡ. Nếu không là hại chết tiểu Lang rồi.”

“Chuyện gì thế?” Mặc Tinh khẩn trương lắm.

“Không có gì, chỉ là nếu đưa tiền thì sẽ bị xử lý ngay thôi. Phải thông qua giếng Thân Ma một lần nữa.”

“Không phải đó chứ?”

“Đúng thật đó. Đúng rồi, người còn nhớ năm đó người từng bán ta cho Thần Chi Linh Vực không?”

“Người cái tên bại hoại này.” Mặc Tinh vội vàng gọi Sát Phá Lang ngay, nhưng không thể gọi được.

“Nha đầu chết tiệt, ta tốt với người như vậy, người lại không biết xấu hổ hết lần này đến lần khác bán ta.”

“Người ức hiếp người khác, người ta không đành lòng mà.”

“Hiện giờ người đã là đồng lõa rồi, người có cảm nghĩ gì không?”

“Đồng lõa thì có thù lao không?”

“Lúc về ta mời người đi ăn.”

“Ok!”

* * * * *

Khi Đường Hoa tới giếng Thần Ma, nhìn khắp cũng chỉ thấy có Phá Toái với Huy Hoàng, bèn không khỏi nghi hoặc hỏi: “Sói đâu?”

“Cúp rồi!” Phá Toái ra dấu chữ ‘V’: “Ảo giác!”

“Không phải chứ, lúc ta trả lời phỏng vấn có nói là sẽ xuất hiện ảo giác mà?”

Phá Toái: “Chuyện qua lâu quá rồi, ngay cả ta cũng quên mất là sẽ có ảo giác rồi, may mà có Huy Hoàng ra tay, chứ nếu không đã cùng đi xuống địa ngục hết thầy.”

Đường Hoa đau buồn: “Thật không nên để cho hắn đi trước.”

Một tiếng đồng hồ sau, Sát Phá Lang với bộ mặt xám xịt một lần nữa đứng trước cửa vào của giếng Thần Ma. Bốn người tổ đội xong định chuẩn bị xông qua ải thì bất chợt giọng nói hùng hậu hồi xưa vang lên: “Những người đã thông qua giếng Thần ma, nếu không phải có nhiệm vụ của hệ thống thì xin đi vào cửa Giáp, những người chưa thông qua khảo nghiệm của giếng Thần Ma xin lựa chọn những cửa khác.”

Đường Hoa hỏi: “Nếu bọn ta không làm theo thì sao?”

“Cửa Giáp chỉ có một ải, những cửa khác có bảy ải.”

Hóa ra là còn có chuyện như thế này nữa, cửa Giáp là cửa để thông xe thẳng đấy. Ngẫm lại thì thấy cũng đúng thôi, mỗi lần đi là mỗi lần phải đánh qua bảy cửa ải, ai mà có nghị lực như thế chứ? Bốn người vẫn do Huy Hoàng làm đội trưởng như trước, bắt đầu vào.

Mấy ải đầu rất dễ qua. Phong Vân Nộ đã được đổi thành Sát Phá Lang, lực tấn công tăng lên rất nhiều, hơn nữa ba người bọn Đường Hoa đều đã có các kỹ năng của Tiên - Ma giới, cho nên xông qua mấy ải này thật không có chút vấn đề gì cả.

Thần đạo Ma đạo mọi người đều đã biết rồi, cho nên Huy Hoàng ỉu xiu chọn đi Ma đạo. Kết quả thống kê cho thấy hóa ra Phá Toái lại là người có

phẩm đức cao nhất trong số bốn người ở đây. Bốn người cùng nhau tỏ vẻ khinh bỉ cái tiêu chuẩn phán đoán của Ốc Vít. Tới ải Thiên - Địa - Nhân - Quỷ thì vì Phá Toái bị ám ảnh bởi ải Quỷ, thành ra cực lực chọn ải Nhân, ba người còn lại đều không có ý kiến. Bầy người lại cùng nhau xuất phát.

Nhưng bước chân vào trong ải Nhân rồi, Phá Toái bị sụp đổ ngay. Hóa ra ải này chúng nó cũng bắt người chơi lại để hỏi đáp, cái duy nhất bất đồng chính là tính chất của các câu hỏi thôi. Đối tượng trong những câu hỏi của ải này... thật sự là người! Chẳng hạn là những câu hỏi như sau: Thận của loài người nằm ở chỗ nào? Xương tỳ bà nằm ở chỗ nào? Trái tim mỗi phút đập 70 lần thì có bình thường hay không? v.v...

Nhưng điều càng khiến Phá Toái sụp đổ hơn chính là trình độ của Huy Hoàng, mức độ quen thuộc với cơ thể người của tên này đã vượt qua mức độ quen thuộc với Nhược Hân của Phá Toái rồi. Huy Hoàng phụ trách cản phía sau, giúp mọi người trả lời hết các câu hỏi. Tới được cuối đường, Đường Hoa trước tiên tỏ vẻ khinh bỉ Phá Toái một chút, sau đó dò hỏi Huy Hoàng. Huy Hoàng cười ha ha, trả lời: “Thực ra ta là một tên pháp y.”

Ba người cùng giật mình. Tên này ngày ngày chơi đùa với thi thể người, bảo sao không quen thuộc với cấu tạo của cơ thể người chứ? Đường Hoa nghĩ, Quỷ là hỏi về các vấn đề hư ảo trong trò chơi, Nhân là hỏi về cấu tạo của cơ thể người, vậy có khả năng Thiên chính là hỏi về vũ trụ, và Địa là hỏi về địa lý. Nghĩ xong, Đường Hoa mới cảm thán: tên Ốc Vít này thật là giỏi lăn qua lộn lại đấy.

Cuối cùng cũng đến cửa ải quan trọng nhất: Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Huy Hoàng nói: “Đối trang bị.”

Mấy món trang bị may mắn do tiểu cô nương Mặc Tinh lấy được đều đã đưa cho bốn người hết rồi, bởi thế mỗi người ít nhiều gì cũng có được mấy món. Ai nấy đều trang bị chẵn chu, nhưng không có can đảm đi khiêu chiến các ải khác, vẫn chỉ chọn ải Hoa như xưa.

Trước đó mấy người cũng đã cân nhắc thực lực và tiêu chuẩn của mình rồi. Như Đường Hoa vậy, hẳn biết mình nhiều nhất chỉ có thể vào trong phó bản được 15 lần, xong phải lui ra. Huy Hoàng lực phòng cao lực công không yếu, có thể đánh đến 16, 17 lần. Phá Toái thấp hơn chút, chỉ dám

định tiêu chuẩn cho mình là 14. Sát Phá Lang đập nồi dìm thuyền, bảo rằng nếu không đánh ra được viên đá nào, thì thà chết cũng phải đánh cho ra.

Tiếp tới là mỗi người tự liều cái vận may của mình.

Người đầu tiên rời khỏi ải Hoa tới khu vực an toàn chính là Đường Hoa. Không lâu sau, Huy Hoàng cũng tới. Huy Hoàng vừa gặp Đường Hoa đã hỏi ngay: “Gia Tử, thu hoạch thế nào rồi?”

“Bốn viên!” Đường Hoa đắc ý dào dạt hỏi: “Người thì sao?”

“Kém hơn người, nhưng rốt cục cũng có tới ba viên.” Huy Hoàng cười, nói: “Lần trước người có nhờ ta hỏi thăm chuyện về lò luyện Thiên Địa ấy, mặc dù ta không có tin gì, nhưng Phong Vân Nộ lại vô ý biết chút manh mối, bởi vậy ta cũng tra ra được.”

“Manh mối gì đấy?”

“Theo truyền thuyết, năm đó tay đấm số một của Thiên Đình là Phi Bồng bởi vì tư đấu với Trọng Lâu, cho nên bị biếm làm người phạm. Tiên nữ luôn yêu thầm hắn là Tịch Dao đã ăn cắp trái cây thần biến thành bộ dạng tự có của bản thân mình đi xuống nhân gian làm bạn với hắn, nên bị giam giữ, đang chờ Thiên Đình xử lý.”

Đường Hoa ngắt ngang: “Việc đó liên quan gì đến lò luyện Thiên Địa?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi, bởi vì cái lò luyện đó ai cũng biết nó ở đâu, nhưng nhất định phải có tín vật thì mới vào được. Phi Bồng vốn chính là thần tướng trông coi lò luyện, trước khi bị biếm hắn đã giao tín vật lại cho Tịch Dao.” Huy Hoàng phân tích: “Cá nhân ta có cảm giác rằng trên người Tịch Dao có mang theo rất nhiều những vật phẩm của các nhiệm vụ khác. Vốn nàng vẫn bình yên, nhưng Phong Vân Nộ vừa mới nói chuyện với nàng xong thì nàng đã bị bắt đi rồi. Mặt khác, mỗi ngày Tịch Dao đều bị mang từ thiên lao đến Thiên Đình để thẩm vấn, có vẻ như đang chờ người chơi đến giải quyết đấy.”

“Ý người là nếu ngày nào còn chưa giải quyết được, vậy ả Tịch Dao này mỗi ngày đều phải ra tòa một lần sao?”

“NPC đó mà, tồn tại chỉ để phục vụ cho người chơi thôi. Ta nghĩ ý đồ của Ốc Vít là muốn cho chúng ta cướp ngục đấy.” Phá Toái bổ sung: “Không chỉ như thế, căn cứ theo manh mối mà Phong Vân Nộ điều tra được

thì trên người Tịch Dao còn có Phong Linh châu phái Thục Sơn cần, có Toa Loa quả phái Côn Lôn bọn ta cần, rồi còn có Hồn Nguyên đồ phái Thanh Thành cần nữa. Phỏng chừng chỉ cần ngày nào nhiệm vụ còn chưa bị đào móc xong, nàng vẫn còn bị ra tòa đó.”

“À, lần trước người nói nhận được nhiệm vụ, lẽ nào là cướp ngục đây sao?”

“Ừ ừ!” Huy Hoàng gật đầu, hỏi: “Thế nào, có hứng thú không?” Mấy chuyện xấu kiểu này nhất định phải kéo theo Đường Hoa mới ổn, chứ Huy Hoàng chẳng có chút kinh nghiệm nào cả. Mặc dù Đường Hoa người ta cũng không có kinh nghiệm, nhưng gan người ta lại lớn lắm.

“Có hứng thú hay không cũng chẳng phải đều phải thành có hết đó sao?” Đường Hoa vỗ vỗ tay: “Tối ngã ba đường Tiên - Ma ta sẽ đi Tiên giới với người xem thử rồi nói sau.”

Huy Hoàng dặn dò: “Người có lệnh bài Trấn Ngục minh vương, thông hành chắc không có vấn đề, có điều người phải thu khí đen lại mới được.”

“Hiểu rồi.”

Trong khi hai người đang nói chuyện thì Sát Phá Lang cũng vừa tới. Huy Hoàng dò hỏi: “Thế nào rồi?”

“Một viên!”

“Kỳ quái, sao Phá Toái còn chưa tới vậy?”

“Tới đây tới đây.” Vừa mới nói xong, Phá Toái đã tới liền. Phá Toái bước tới trước mặt ba người, đặc ý hỏi: “Biết ca mò được mấy viên không?”

Đường Hoa đáp: “Bọn ta không hỏi, cho người ghen chết luôn.”

“Bảy viên!” Phá Toái tự khen mình: “Cuối cùng cũng có ngày vận may của ta bộc phát rồi, vừa nãy đánh đến nghiền luôn, không muốn đi ra nữa.”

* * * * *

Ở ngã ba đường Tiên - Ma, Sát Phá Lang thấy Đường Hoa không đi cùng đường với mình thì không khỏi nghi hoặc: “Đi bên nào?”

“Ta đi Tiên giới cướp ngục cái đã, người tự đi Ma thành chơi trước đi, kém hiểu biết thì phải học hỏi cho nhiều.” Đường Hoa thấy sắc mặt của Sát Phá Lang biến đổi nhiều lần thì biết hẳn đang nghĩ gì ngay: “Người không

tin được ra, lẽ nào còn không tin được Huy Hoàng à? Huy Hoàng, người nói hăn biết, bên kia có phải là đường tới Ma giới không?”

Huy Hoàng gật đầu: “Đúng. Gia Tử có lệnh bài của Thần giới, nên đi theo ta lên Tiên giới làm nhiệm vụ thôi.”

Thế này thì Sát Phá Lang yên tâm rồi: “À, vậy đi đây.”

“Bái bai!”

* * * * *

Đường Hoa vừa mới bước vào trong Tiên giới, lập tức cảm thấy như bước vào trong một thế giới khác ngay. Ma giới có thể hình dung bằng hình ảnh ngọn núi cao vạn trượng, đến một lần không muốn đến lần thứ hai, còn Tiên giới thì như biển chứa trăm sông, bao la bát ngát. Lại nói xác thực hơn một chút, thì bầu không khí trong Ma giới giống như của nước Tần thời kỳ cuối Chiến Quốc, bầu không khí Tiên giới giống như nhà Tống ở thời kỳ hòa bình vậy.

Núi tiên phù du lơ lửng, tiên nữ chậm chậm bay múa, mây tiên lượn lờ hiu hiu. Có tiếng hạc huýt, có luồng gió mát, có hương sen thanh, và có tiên âm nhẹ nhàng.

Phá Toái nhiệt tình giới thiệu: “Đám núi tiên bên trái đều là nhà riêng, có điều ở tầng này chỉ là của dân cấp bậc thấp thôi. Ngẩng đầu lên nhìn cao hơn chút nữa có thể trông thấy một loạt núi tiên khác, mấy cái này càng trâu hơn, đều là nơi cư trú của loại nhân vật như Tam Thanh cả. Những núi tiên bên phải đều có chứa tính chất công vụ, ngọn thứ nhất là đại sứ quán của Phật giới nơi Thiên Đình, muốn di dân chuyển sang đạo Phật thì có thể vào trong đó làm thủ tục. Người chơi chúng ta cũng có thể, có điều phải bỏ hết đi mọi kỹ năng của Tiên giới. Vào đạo Phật rồi sẽ được phong thành một La Hán ngay.”

Đường Hoa: “...”

“Ngọn thứ hai là nơi trú chân khi đến đây công tác của Quỷ giới, trừ tác dụng cung cấp nơi ăn uống linh đình cho đám quỷ quan khi công tác ra, còn trợ giúp bọn này làm mấy việc vặt vãnh như tìm kỹ nữ, bao bà hai, đi du lịch, đi ăn, nghỉ ngơi, v.v... nữa. Đương nhiên, nó cũng giúp được cho người chơi, vì đây là nơi duy nhất trên Thiên Đình bán đồ ăn. Chỉ có một chữ thôi:

mắc! Cực mắc! Theo cách nói của bọn họ, thì chỉ cần có nét đặc sắc của đồ ăn vặt trong Quỷ giới, vậy ngay cả màn thầu cũng sẽ quý hơn vàng!”

“Ngọn thứ ba là nơi của các thợ giới tay nghề, nghe nói là do Lỗ Ban tổ chức, nhưng nghe nói chỉ có đệ tử của Lỗ Ban mới được vào mà thôi, ví dụ như Mặc Tinh ấy, đương nhiên điều kiện đầu tiên là nàng phải thuận lợi lên được đây trước cái đã.”

“Qua thêm ba ngọn nữa là thiên lao, sau đó là núi dụng hình...”

“Đứng lại!” Một thanh âm vang lên, ngắt ngang cuộc hướng dẫn du lịch của Phá Toái. Một tên lính toàn thân có giáp trụ, tay cầm trường kích đứng dưới tấm biển có tên ‘Nam Thiên môn’ quát: “Đưa lệnh bài ra.”

Mấy người cùng hạ xuống, Phá Toái vừa móc lệnh bài ra vừa kêu ca: “Sao lần nào qua đây cũng phải kiểm tra hết vậy?”

“Qua!” Tên lính này dựng trường kích thẳng lên, cho Phá Toái đi qua.

Huy Hoàng bước lên đưa lệnh bài.

“Qua!”

Đường Hoa cũng bước lên đưa lệnh bài, tên lính này nhìn thoáng qua, rồi sắc mặt đại biến, quay đầu lại kêu lớn: “Bắt gian tế!”

“Ây, người xem cẩn thận đã rồi hẵng kêu chó!” Đường Hoa kinh hãi cực kỳ.

“Lệnh bài này đã được báo mất rồi, kẻ sử dụng tất nhiên phải là gian tế của Ma giới.”

“Không phải chứ? Người đã chết rồi, sao còn báo mất lệnh bài được?” Người lừa quỷ đây à?

Tên lính này không nhanh không chậm nói: “Đừng có coi Thiên Đình bọn ta đều là ngớ ngẩn, lẽ nào bọn ta không biết rằng Trấn Ngục minh vương đã bị người phạm giết chết sao?”

“Ta choáng, mười vạn thiên binh thiên tướng!” Huy Hoàng lia mắt về phía xa, xong vội kêu lên: “Gia Tử chạy mau!”

Đường Hoa cũng lia mắt nhìn theo, chỉ thấy có một bầy NPC thật đông đang cười mây từ một ngọn núi tiên kia chen chúc lao ra, chính giữa có một cây cờ lớn đứng sừng: mười vạn thiên binh thiên tướng. Đường Hoa toát

mồ hôi hột, hóa ra chỉ là cái danh xưng thôi, chứ nếu không mười vạn thiên binh thiên tướng đâu thể nào đánh không lại một ổ khi được chứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 259: Cướp tù.

Chương 259: Cướp tù.

Truyền tống trận một chiều... Đường Hoa vã mồ hôi luôn, thế này thì chạy đi đâu chứ?

Phá Toái khẩn trương kêu lên: “Chạy đi, nhanh nha, ngu luôn rồi à?”

“Đậu xanh, các người tốt xấu gì cũng chỉ cái hướng coi!”

“Hướng?” Huy Hoàng với Phá Toái cùng bắt đầu nghiên cứu. Phá Toái mở miệng trước: “Không có lệnh bài là không thể tiến vào trong thành chủ của Thiên Đình.”

“Mỗi ngọn núi tiên đều có kết giới ‘Không được mời thì xin đừng vào’.”

“Ở trong thành chủ và núi tiên đều không có tọa độ, rất dễ lạc đường.”

“Lạc đường rồi thì không bay trở về được.”

Phá Toái với Huy Hoàng nghiên cứu một hồi xong, cùng chân thành nói với Đường Hoa: “Tự thú đi! Thành khẩn thì được khoan hồng.”

“Tự thú?” Đường Hoa nhìn đám thiên binh thiên tướng đang bay tới, hỏi: “Bọn chúng sẽ cho ta cơ hội tự thú à?”

Phá Toái quệt nước mắt: “Gia Tử, ra đi thanh thản nhé.”

“Giết!” Mười vạn tiếng kêu - được xưng là như thế - cùng ào ào vang đến.

“Ta liều với bọn chúng!” Đường Hoa vận ma khí lên, toàn thân có lửa đen bốc cao ba trượng.

Phá Toái khen: “Vẫn là Gia Tử có gan nhất.”

“Hai nước giao chiến, không chém sứ giả!” Đường Hoa lấy quan bài của mình ra, hô: “Bốn ma chính là đặc phái viên ngoại giao do ma tôn

Trọng Lôu phải tới Thiên Đình. Hai nước giao chiến, không chém sứ giả!"

"Giết!"

Đường Hoa toát mồ hôi, bèn lấy ra một món trang bị màu trắng, phát phất: "Nộp vũ khí đầu hàng. Đừng giết, ưu đãi tù binh!"

"Giết!"

"..." Đường Hoa lại rống: "Ta là quân khởi nghĩa!"

"Giết!"

"Đệt bà!" Đường Hoa hận cái đám NPC không nói lý lẽ, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết như thế này nhất, đặc biệt là những lúc mình đánh không lại.

"Gia Tử, chạy theo ta!" Có tiếng một tên người chơi đột nhiên hô lên từ giữa đám thiên binh thiên tướng. Đường Hoa định thần nhìn lại, đó không phải Phong Vân Nộ thì còn ai đây?

Phong Vân Nộ thấy Đường Hoa đã nghe được, bèn lập tức rời khỏi đoàn quân, bay về hướng những ngọn núi tiên san sát phía bên phải. Đường Hoa không dám chậm trễ, lập tức lao theo. Đám thiên binh thiên tướng thấy thế, cũng chuyển hướng bám đuôi liền.

Phá Toái sừng sốt hỏi: "Làm sao Phong Vân Nộ lại đi chung với thiên binh thiên tướng vậy?"

"Theo nhật ký du lịch của hần thì hôm nay hình như địa điểm trùng hợp là quân doanh của Thiên Đình."

"Vậy hần sẽ mang Gia Tử đi đâu?"

"Không biết. Giả dụ như hồi người mới lên trung học cơ sở, mang bạn gái về nhà ăn yến mà đột nhiên cha mẹ trở về ấy, người sẽ nhét bạn gái vào đâu?"

"Nhét cái gì, lập tức lấy sách vở bài tập ra là xong ngay."

* * * * *

"Đây là nơi nào?" Đường Hoa đã vào trong một ngọn núi tiên không cần giấy thông hành, có điều ngọn núi này không chứa ý tiên như những ngọn núi khác chung quanh, mà là một thứ khác loại, chứa đầy tràn sát khí. Ngọn núi này có vách cắt, có vực sâu, nước sông đang chảy thì màu đỏ, bầu trời có mây đen giăng giăng, có tia chớp hoa lửa nhấp nháy bên trong. Khắp

cả ngọn núi lại có tuyết trắng bay bay, khắp đất trời một màu nghiêm nghị khốc liệt.

"Hình sơn!" Phong Vân Nộ chỉ vào một ngọn đài cao ngất đằng kia, nói: "Nghe nói đó là nơi Tôn Hầu tử bị đánh roi đấy."

"Choáng, bọn chúng đã đuổi theo tới nơi rồi, thế mà người còn rảnh rang làm hướng dẫn viên du lịch à?"

"Đừng vội mà, bên kia không xa có một ao nước sương mù đầy ắp, nó được gọi là ao Chuyển Sinh, cũng tức là nơi những thần tiên bị biếm làm người phạm sẽ bị ném vào. Người cứ vào trong đó trốn trước đi, ta nghĩ bọn chúng sẽ không dám nhảy theo đâu."

"Vậy ta có bị chuyển sinh không?"

"Người là tiên hử?"

"Không phải!" Đường Hoa hỏi: "Ma có bị chuyển sinh không?"

"Cái này thì... không biết." Phong Vân Nộ lau mồ hôi, rồi nói: "Ta có hỏi rồi, nơi ấy có thể làm cho bất cứ người chơi tiên gia nào chết ngay trong chớp mắt, mỗi lần chết là rớt một cấp."

"Trước sau gì cũng là chết, ta cứ nhảy xuống xem sao." Đường Hoa xoay người lại định bay đi, nhưng chợt dừng lại, hỏi: "Có liên lụy đến người không?"

"Không, ta đây chẳng phải đang truy sát gian tế Ma giới đó sao?"

* * * * *

Đường Hoa nhảy bùm một tiếng xuống ao nước, thế mà đúng thật là không có chết! Hắn còn chưa kịp khen mình may mắn thì đã phát hiện trên đỉnh đầu có hào quang nhấp nháy, bèn vội vàng lặn vào trong nước ngay. Có mấy chiếc phi kiếm bắn theo sau, nhưng may mà số lượng không nhiều, lại né tránh được đúng lúc, cho nên rốt cục Đường Hoa cũng bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình. Đám thiên binh thiên tướng lượn vòng quanh ao nước một hồi lâu, đến khi Đường Hoa cũng cảm thấy sắp mất hết kiên nhẫn rồi, trên bờ lại đột nhiên vang lên tiếng nói của Phá Toái: "Người dưới đó đã chết hay chưa?"

Đường Hoa trả lời: "Chết lâu lắm lâu lắm rồi!"

Phá Toái xoay người lại: "Báo cáo tướng quân, gian tế đã chết rồi."

"Gian tể đã chết rồi, đại quân về doanh."

Đây là tên tướng quân ngớ ngẩn nào vậy? Đường Hoa hiếu kỳ lộ đầu ra nhìn, rồi vui lắm lắm, hóa ra là người quen đấy, đây chẳng phải là tên thần Cự Linh mình đã từng làm thịt hồi ở đảo Phù Du đó sao? Từ khi nào mà lại trở về Thiên Đình rồi vậy? Phải nói tên thần Cự Linh này cũng có danh tiếng lắm đó, không những béo ú nụ trông rất đáng yêu, mà trong Tây Du Ký còn sắm vai nhân vật nho nhỏ để nhân vật chính ngược đãi vui đùa cơ, nhưng đáng buồn cái là bị ngược đãi xong, người ta lại quên mất tên của hắn rồi.

"Gia Tử!" Có thanh âm của Huy Hoàng vang lên: "Đi hết rồi, chạy ra đi."

Đường Hoa nhảy ra khỏi mặt nước, hỏi Huy Hoàng ngay: "Cái tên ngớ ngẩn đó là ai vậy?"

"Chính là tên thần Cự Linh mà năm đó bị chúng ta xử lý ấy. Lúc đầu mới gặp hắn suýt chút nữa ta đã bị sợ chết rồi, sau đó mới biết hóa ra tên này đã được nẩy mới, không còn ký ức khi bị chúng ta xử lý nữa."

"Ngớ ngẩn như vậy làm sao làm thần tiên được?"

"Có ai quy định ngu ngốc thì không thể làm thần tiên sao?" Huy Hoàng nói: "Thực ra tên này đánh đấm cũng được lắm cơ, lần trước chẳng qua vì xuống trần nên mới bị giảm thuộc tính đi mà thôi. Chiêu nào chiêu nấy của hắn đều tất sát hết, hung ác cực kỳ."

"Mặc kệ hắn đi, bây giờ làm sao đây?"

"Ngọn núi tiên ngay bên trái Hình sơn kia là lò luyện Thiên Địa, còn bên phải là Thiên lao." Huy Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Xem tình hình hiện giờ, người không có khả năng trà trộn được vào thành chủ của Thiên Đình đâu, điều có thể làm được chỉ có thể là động thủ ở giữa đường từ Thiên lao đến Thiên Đình."

"Rất khó đó." Phá Toái vừa trở về sau khi lừa gạt được thần Cự Linh: "Từ Thiên lao đến Nam Thiên môn có cực nhiều hộ vệ, với ba người chúng ta, cho dù có cộng thêm Phong Vân Nộ nữa thì phỏng chừng cũng không đủ để cho người ta nhét kẽ răng được đâu. Ta phỏng chừng phải đại đa số người chơi có thể lên được Thiên Đình xong rồi mới có thể chặn đường

cướp tù được đấy. Tịch Dao đáng thương, còn phải bị người chơi cướp biết bao nhiêu lần nữa mới xong đây? Mà theo kết quả trình sát, thì tù thành chủ đến Thiên Đình chỉ có hai tên tiên sai mà thôi, thực lực chỉ cao hơn bọn kim tướng chúng ta đánh ở giếng Thần Ma đôi chút, bởi vậy lên vào mới là chính đạo."

"Làm sao lên vào đây? Cái tấm lệnh bài kia của Gia Tử đã là hàng phế thải rồi mà?"

"Chẳng phải Huy Hoàng nhà người có thể nhận nhiệm vụ trên Thiên bảng rồi đó sao? Người xem xem có nhiệm vụ canh giữ Nam Thiên môn không?"

Huy Hoàng gật đầu: "Có thì đúng là có thật, nhưng như vậy có được không?"

"Được hay không không thử thì làm sao biết chứ?"

* * * * *

Bởi vậy Huy Hoàng đã biến thành một tên binh tốt canh giữ Nam Thiên môn, chuyên môn kiểm tra lệnh bài thông hành của người chơi hoặc NPC. Thấy xung quanh không có ai, Huy Hoàng bèn vẫy vẫy tay, thế là Đường Hoa lăm la lăm lét xuất hiện, tay cầm chặt ngân phiếu, chân cẩn thận bước từng bước vào trong Nam Thiên môn.

"Đã vào rồi!" Phá Toái, Đường Hoa mừng rơn.

"Đi mau đi mau, đi vào trong nhà Phá Toái trốn cái đã, một hồi nữa ta giao ban xong sẽ tới ngay."

"Sao ta cứ có cảm giác như mình đang là người của đảng ngầm thế nhỉ?"

"Nói bậy, là cảm giác như người của Thiên Địa hội chứ, ngày mai còn phải cướp xe chở tù mà."

* * * * *

Thành chủ của Thiên Đình và Ma thành là hai thế giới bất đồng. Đầu tiên, Thiên Đình có hoàng cung, chiếm diện tích rất lớn rất lớn rất rất lớn, còn nơi làm việc của Trọng Lâu thì lại rất cao rất cao rất rất cao. Thiên Đình đại biểu cho sự khoan thai, còn Ma thành thì đại biểu cho cường quyền. Cách bố trí thành thị cũng không giống nhau, nơi Thiên Đình thì dọc

ngang tinh tế, không chinh chinh tề tề như ở Ma thành. Người đến người đi nơi Thiên Đình cũng rất nhàn nhã, có người đang cười chim cùng nhau tụ lại nói chuyện phiếm, có mấy ông lão tóc bạc trắng đang đánh cờ dưới bóng cây, rồi còn có mấy tên tiểu đồng đang chơi đùa ở trên đường xá nữa.

"Còn có tiểu quý nữa cơ à?" Đường Hoa nghi hoặc hỏi.

"Gia Tử, thế là người kém hiểu biết rồi." Phá Toái nói: "Một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời, không phải để chỉ cái gì khác, mà là chỉ thần tiên đấy. Một khi có người nào đó thành tiên, vậy chỉ cần hấn thích, thì bà lớn, bà nhỏ, bà N, thậm chí ngay cả đến con chó do bà N nuôi cũng đều có thể thành tiên hết ráo. Vụ này có rất rất nhiều lời kể rồi, nhưng đều chỉ sơ lược là 'cả nhà thành tiên' cả."

"Lẽ nào đám người chơi phấn đấu giấy dựa ở trần gian lâu như vậy, còn không bằng được mấy đứa có ông bố giỏi hay sao?" Đường Hoa than thở: "Hóa ra cái bầu không khí quái ác như thế là do truyền từ xưa tới nay đấy à? Chẳng trách sao người ta vẫn bảo mê tín hại người không ít mà."

"Tôn giáo nào cũng đều sẽ đưa ra mấy cái lợi hấp dẫn người khác cả. Tin Jesus thì được sống vĩnh hằng, người tu tốt mười kiếp thì đắc đạo thành tiên, tin Phật thì kiếp sau có nhân duyên, Alah thì đưa bảy mươi hai người con gái đồng trinh cho người và thân thích của người chơi đùa. Thực ra dân chúng là tầng lớp thực tế nhất, ai cho nhiều lợi thì theo người đó thôi."

Đường Hoa cười ha ha một tiếng: "Người cực đoan quá rồi. thực ra hiện giờ có rất nhiều người biết được rằng không hề có thần hay tiên gì cả, họ tín ngưỡng chẳng qua chỉ là một dạng ký thác và dựa dẫm về mặt tinh thần thôi. Có điều thực tế cũng chứng minh rồi, là tỷ lệ tự sát của đám người có tín ngưỡng thấp hơn rất nhiều so với những người không tín ngưỡng, ngoài ra những nhân tố tích cực cũng cao hơn nhân tố tiêu cực nhiều lắm. Tóm lại là ích nước lợi dân."

"Tới rồi!" Phá Toái bước đến phía trước một tòa biệt thự, tổ đội với Đường Hoa, cả hai thuận lợi tiến vào.

Đường Hoa vào nhà xong, quan sát hồi lâu rồi nói: "Phá Toái, có rảnh thì ta mang theo người đến nhà của ta chơi một chút, người sẽ biết được

người hạnh phúc đến chừng nào ngay." Thế này chẳng phải là khiến mình phải ganh tỵ hay sao?

"Thôi đi, ta cũng có phần hâm mộ người đấy thôi. Người muốn gặp mặt anh đại các người là gặp được ngay, đi thẳng vào không hề bị ai ngăn trở, còn ta bây giờ cũng còn chưa đến được gần hoàng cung trong khoảng một trăm mét kia kìa, ngay Vương Mẫu nương nương cũng còn chưa được chụp ảnh chung nữa là." Phá Toái giới thiệu: "Cách vách nhà ta chính là Chức Nữ, có hứng thú thì ta có thể mang người đi làm quen hàng xóm một hồi."

"Đừng, không có hứng thú với oán phụ vợ người ta." Đường Hoa ra sức nhảy nháy vài cái ở trên ghế sofa: "Đúng rồi, không biết tên chương môn kia của phái Thục Sơn bọn ta ở đâu thế nhỉ?"

"Phố Đông!" Phá Toái nói: "Cấp của lão còn thấp hơn của chúng ta nữa, cho nên chỉ được ở trong một ngôi nhà chung cư."

"Thê thảm như vậy à? Huy Hoàng còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới giao ban, chúng ta đi thăm lão xem."

* * * * *

"Chào chương môn!" Đường Hoa rất có lễ độ.

"Người không phải tu ma sao?" Chương môn gặp lại Đường Hoa thì kinh hãi cực kỳ.

"Nhỏ tiếng nhỏ tiếng!" Đường Hoa đi vào trong nhà, nhìn quanh quần đánh giá, quả thật là kém hơn chỗ ở của Phá Toái nhiều lắm: "Đệ tử đến thăm chương môn, sẵn tiện hỏi thăm xem chương môn có cách gì cướp tù phạm hay không."

"Thật quý khi người vẫn nhớ được mình là đệ tử Thục Sơn. Còn chương môn ta đây thì Thục Sơn gặp nạn một cái là chạy mất hút rồi."

"Ngài đừng có tự trách, Ốc Vít đã an bài thì đâu thể không nghe được." Đường Hoa hạ thấp thanh âm: "Đệ tử đã hỏi thăm được rằng khí cụ dùng để tu bổ tháp Tòa Yêu là viên châu Phong Linh hiện đang ở trên người của tù phạm Tịch Dao, chương môn có kế sách gì không?"

"Ta nào có cái kế sách gì." Chương môn cười khổ, rồi nói: "Người có bồ tát không cầu, lại đi cầu bồ tát bằng tượng như ta đây làm gì chứ?"

"Ai là bồ tát?"

"Ma tôn Trọng Lâu."

"Ngài đừng nhắc đến hãn nữa." Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: "Hãn chỉ có hai câu nói thôi, một là 'chuyện thế tục đừng phiền đến ta', hai là 'bốn tôn không quản chuyện không đâu'."

"Nhưng chuyện tháp Tỏa Yêu thì hãn nhất định sẽ quản." Chương môn nói: "Nếu hãn biết thì tất nhiên sẽ tung ra một lượng lớn nhiệm vụ để treo giải cho xem. Nếu người có ý định làm, thì có thể thông báo trước cho hãn một tiếng."

"Đúng nhỉ, ta nghe Cảnh Thiên nói hình như ngài và Lâu ca là tình địch, rồi tháp Tỏa Yêu hình như là nơi phong ấn của người nữ mà hai người bọn ngài ái mộ đấy. Vậy thật sự phải bảo là nhiệm vụ của hãn mới đúng chứ." Mỗi môn phái đều có cơ hội kích phát nhiệm vụ của môn phái mình, trải qua sự chỉ dẫn của chương môn, Đường Hoa xem như đã hiểu rõ điều kiện để kích phát nhiệm vụ này rồi. Nhìn lại phái Côn Lôn của Huy Hoàng xem, cũng là một nhiệm vụ môn phái thật lớn khác đấy, chỉ có một điều duy nhất chung trong mấy nhiệm vụ này, chính là những thứ đồ trọng yếu đều ở cả trên người của Tịch Dao hết.

"

Các người hiện giờ thế đơn lực bạc, mưu đồ cướp tù phạm thật là hảo huyền lắm. Người biết hoàng cung có bao nhiêu vệ sĩ không, người biết Thiên Đình có bao nhiêu nhân tài không? Nếu không tụ hợp được toàn bộ lực lượng của các người thì không thể nào chống lại được đâu." Chương môn răn dạy: "Nhiệm vụ lần này các người nhất định phải liên thủ tập thể mới được, nếu không có một ngàn, thì cũng phải có tám trăm."

Phá Toái nói: "Từ chương môn, chờ đến khi thực sự có tám trăm một ngàn người thì chỉ sợ bọn ta đã không còn có duyên phận cướp tù nữa rồi." Thế này phải tốn thời gian bao lâu chứ? Theo mức độ của người chơi bình thường mà tính thì tới cấp 80, độ kiếp thứ hai mới có trên bảy phần chắc chắn được.

"Ta chỉ có thể nhắc nhở các người thế này thôi, đám vệ sĩ trong hoàng cung chính là sự cản trở lớn nhất đấy."

* * * * *

Phá Toái và Đường Hoa cùng cáo từ bước ra ngoài. Phá Toái nói: "Nghe thì có vẻ như ý của chương môn là bảo chúng ta một bên phá hư hoàng cung, kiềm chế vệ sĩ, còn một bên thì cướp tù phạm đấy."

Đường Hoa rót nước mắt rùng rùng: "Dựa theo chiến lược trước mắt mà phỏng đoán thì bốn Gia Tử đây thân là ma tôn, là người thích hợp nhất để kiềm chế đám vệ sĩ rồi."

"Ta cũng cho là như vậy đấy." Phá Toái xoa xoa tay: "Hóa ra người cũng tự biết rồi nhỉ, ta còn tưởng là phải nói lòng vòng một hồi mới được đấy chứ. Bắt người phải đi chết, trong lòng ta thực không yên lành lắm."

Huy Hoàng trở về rồi, ba người nghiên cứu một hồi xong rất nhanh đã định ra được kế hoạch. Đầu tiên là Đường Hoa sẽ đi đe dọa Ngọc Đế, khiến tên này không dám phái ra vệ sĩ. Dù sao thì một tên tù phạm đã là cái gì đâu, tánh mạng của hoàng đế mới là quan trọng nhất. Tiếp theo, Phá Toái với Huy Hoàng sẽ cùng hạ thủ, gắng hết khả năng trước khi Đường Hoa bị KO thì cướp được tù nhân, sau đó lấy được những vật phẩm nhiệm vụ mà môn phái của ba người cần. Cuối cùng... Nếu Đường Hoa có thể thủ vững được đến khi hai người làm xong hết thấy những chuyện trên, thì Phá Toái và Huy Hoàng sẽ chính tay đâm chết tên thích khách đến từ Ma thành này.

Ở trong kế hoạch ấy, Đường Hoa chết sớm hay chết muộn gì cũng đều phải chết cả, điều quan trọng là Đường Hoa có thể bám trụ được trước đám vệ sĩ bao nhiêu thời gian mà thôi. Đường Hoa vỗ ngực ngay đương trường: "Một phút, vượt qua một phút thì không dám chắc chắn." Ai biết trong đó có những ai chớ, nếu người ta phái ra một trăm tên thần Cự Linh thì còn có thể đánh du kích được, chớ rui đâu Thái Thượng lão quân đang đúng lúc đánh cờ với Ngọc Đế ở trong kia, vậy thì phỏng chừng ra tay một nhát là tắc liền.

Chỉ một phút, đối với Huy Hoàng và Phá Toái mà nói thì có chút gấp gáp, bởi thế Phá Toái bèn hỏi xem có nên dẫn theo Phong Vân Nộ hay không, bởi nếu có thể kéo được hãn đi làm tráng đinh thì ít ra cũng còn có thêm một lượt kiếm nộ.

Mới đầu Phong Vân Nộ kiên quyết không đi, bởi vì rui đâu bị tắc tị rồi thì muốn tới Thiên cung cũng phải khó khăn lắm lắm. Huy Hoàng lập tức

vỗ ngực nói nếu Phong Vân Nộ chết rồi, ba người sẽ miễn phí hộ tống Phong Vân Nộ thông qua giếng Thần Ma một lần nữa ngay, biết đâu còn có thể lấy được mấy viên Thiên Địa linh thạch nữa. Phong Vân Nộ thấy Gia Tử thì mài mài kiếm, Phá Toái thì bóp bóp mấy khớp tay, đã biết kiểu này là đe dọa một cách trần trụi liền: người đi chưa chắc đã chết, còn người không đi thì chết chắc rồi. Hẳn nên chọn thế nào đây? Cho dù Phong Vân Nộ có là một tên đàn thì cũng biết phải chọn như thế nào rồi. Con sói Đông Phương Gia Tử đáng chết!

Việc chuẩn bị đã xong xuôi, mọi người bắt đầu kiểm tra lại bàng thời gian của hệ thống. Theo kế hoạch, vào giờ Thìn tù nhân sẽ bắt đầu được đưa vào thành chủ, Phá Toái và Huy Hoàng sẽ bắt đầu cướp tù ở một phút sau giờ này. Đường Hoa thì hai phút sau giờ đấy mới bắt đầu oanh tạc hoàng cung.

* * * * *

"Lên!" Huy Hoàng ra lệnh một tiếng, Phong Vân Nộ bèn khởi động kiếm nộ ngay. Hai tên tiên sai thấy bị tập kích, một tên bèn giũ ra một đám mây nhỏ từ trong ống tay áo, đám mây này bay về phía hoàng cung, tên còn lại thì dùng khí thể rào rạt xông về phía Phong Vân Nộ. Nhưng ngay lúc này, ở phía sau hẳn, Phá Toái cũng đã động thủ, Phá Toái dùng một chiêu kiếm nộ rục rờ lao thẳng tới. Tên này còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần thì Huy Hoàng cũng đã lao qua. Ba lượt kiếm nộ đưa hẳn quy thiên liền. Tiếp đó chỉ còn dư lại có một tên...

Đường Hoa nhìn thấy có một bầy vệ sĩ thật đông từ phía trong hoàng cung ào ào bay về phía phố Bắc, nhưng hẳn không hề động dậy, bởi vì còn chưa có tới thời gian. Hẳn đang chờ... Rốt cục thì số phút của hệ thống cũng nhảy lên một số, Đường Hoa vận khí đen lên ngay. Ở trên Thiên Đình không có kết giới như ở Thái Thanh giới, cho nên Đường Hoa không hề bị suy giảm thuộc tính chút nào, bởi vậy ngọn lửa đen của hắn bốc lên cao đến mấy chục trượng, người ở ngoài trăm dặm vẫn còn có thể thấy rõ như in.

"Thích khách của Ma giới ở đây. Ngọc Đế, hôm nay là ngày người phải trả giá cho tội ác chồng chất của người!" Thật là một tên thích khách trâu bò biết mấy, thích khách nhà người ta ai nấy cũng đều giấu giấu diếm diếm,

còn thích khách Gia Tử đây không những không giấu giếm, mà còn ồn ào nữa kìa. Thật là đúng như là thơ mà: ta là thích khách ta sợ ai. Thật đúng với mình quá đi. Năm đó nếu Kinh Kha mà rống lên một tiếng 'Ta là thích khách', biết đâu sẽ khiến Tần vương bị hải đến mức tăng xông máu và ép tim, dẫn đến tráng niên mất sớm đấy nhỉ...? Đường Hoa thất thần mất rồi.

"Bắt thích khách!" Đám vệ sĩ vòng ngoài cộng thêm vệ sĩ hoàng cung cùng nhau hét lên.

Đậu xanh, nhìn bộ dạng các người là 'giết' đấy chứ có phải 'bắt' đâu? Đường Hoa cũng không phải là không có thủ đoạn, hấn vung tay lên, chiêu Quỷ Luyện Cuồng Ma lập tức đánh trúng bày địch nhân lao tới trước nhất liền.

Nhưng Đường Hoa còn chưa thấy được hiệu quả gì thì có một tên tiên trưởng trông có vẻ phóng khoáng tự nhiên đứng giữa đám lao tới đầu tiên này chỉ ngón tay trở ra, quát: "Bách Vô Cấm Kỵ!" Trên người đám vệ sĩ cạnh đó lập tức có hào quang bốc lên nhộn nhạo liền. Đường Hoa hiểu kỳ ném tới một tấm bùa Giám Định rồi mém chút té xỉu: miễn dịch mọi kỹ năng khống chế, thời gian duy trì 10 phút. Biến thái thế à? Không những phòng ngừa tập thể, mà thời gian duy trì còn dài như vậy nữa, không hổ là nhân vật bên tiên gia đấy.

Nếu như thế, vậy đám vệ sĩ này chắc chắn không cùng một cấp bậc với tên thần Cự Linh kia đâu. Đường Hoa vừa mới bận tay có một chút thế kia, mà dưới chân đã tức khắc xuất hiện rồng đất, còn trên trời thì có bảy luồng cầu vòng đan vào nhau liền, trên thân đám vệ sĩ đều nhất tề lóe ra những chữ màu kim, đồng thời còn có những tiếng leng keng của kiếm ra khỏi vỏ vang vọng không dứt bên tai nữa. Rồi nào là tiếng rồng ngâm hồ gầm, rùa huyết tước hét, bốn đại thần thú đều lên sà...

"Không cần thiết như thế chứ? Ta chỉ là một tên người chơi nhỏ nhoi đáng thương thôi mà?" Đường Hoa vã mồ hôi rồi, đã biết là mình sẽ chết, nhưng không ngờ là sẽ chết một cách lừng lẫy như thế đấy, căn bản là không định để lưu lại toàn thân mà.

Hắn bèn lấy đèn thần, ném ra một nhát, quát: "Thủ vững!"

"..." Thần đèn vừa mới ló đầu ra một giây đã rụt vào bên trong đèn ngay, bị hãi quá.

"Thật là đồ vô dụng!" Bất đắc dĩ lắm, Đường Hoa đành phải dùng ra chiêu Vết Tích Mê Muội. Sau khi dùng rồi, trước mắt Đường Hoa chỉ toàn là màu đen, và một bảng đếm ngược đang chậm chậm nhảy số. Hệ thống cũng coi như nhân đạo, vì tránh chuyện người chơi bị lưu lại ám ảnh trong lòng, nên có phát nhạc nhẹ ra để người chơi thư giãn. Đường nhiên, người dùng có trông cậy vào chuyện Ốc Vít sẽ cho người xem phim 'ấy', nếu không bày sới sẽ ăn không ngồi rồi suốt ngày ném chiêu mê muội vào đối phương ngay. Thế là trong tương lai, khi nữ giới trong Song Kiếm khảo nghiệm nam giới thì câu hỏi đầu tiên sẽ là 'Người đã từng ngất xỉu chưa' cho xem... Đường Hoa lại thất thần mất rồi.

Khi 75 giây đếm ngược nhảy đến còn 15, trước mắt Đường Hoa chợt sáng lên. Hắn nhìn trái nhìn phải, quả nhiên là không sai, trước mặt mình chính là tên phán quan địa ngục béo ú nu ú núc. Chỉ có điều chẳng biết mình chết vì cái chiêu nào ấy nhỉ?

Phán quan lật sổ Sinh Tử ra xem, xong nói: "Ám sát Ngọc Đế, tội không thể tha, đánh vào tầng mười tám địa ngục."

"Không phục, dựa vào cái gì chứ?" Là chín tiếng đồng hồ đó!

Phán quan cũng kiên nhẫn lắm: "Ta hỏi người, người tát cho trưởng phòng Giao Thông một tát, vậy người còn có thể lấy được giấy phép lái xe không?"

"... Không thể."

"Vậy là đúng rồi. Bọn ta thân là cấp dưới của Ngọc Đế, đương nhiên là sẽ ác với người hơn một chút thôi. Càng ác với người, lão nhân gia Ngọc Đế ngài lại càng hả lòng hơn mà. Đây chính là quan lại bảo vệ nhau, dụng công trả thù tư, dụng quyền mưu việc tư như người ta hay nói đấy biết không?"

"Ta muốn kháng án."

"Diêm vương cũng là cấp dưới của Ngọc Đế."

"Diêm vương chẳng phải thiết diện vô tư đó sao?"

"Có thể làm đến chức Diêm vương, người tưởng người ta mù chính trị à? Ngay cả Bao công mà cũng biết có thể giết phò mã, chứ không được giết công chúa đấy thôi. Lẽ nào người thực sự cho rằng thiên tử phạm pháp thì đồng tội với dân sao? Người có trông thấy hoàng đế nào mà bị xử tử hoặc giam cầm chưa?"

"Ta yêu cầu Lâu ca đến xem phán xét."

"VẬY chờ đến khi Ma giới các người cũng mở một cái địa ngục đi rồi hãy nói." Phán quan đã mất kiên nhẫn rồi: "Lôi đi!"

*** Bách Vô Cấm Kỵ: không kiêng một trăm thứ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 260: Ngũ quỷ phân thân

Chương 260: Ngũ quỷ phân thân

Chín tiếng đồng hồ, thủ đoạn thảm khốc vô nhân đạo của Ốc Vít đã khiến cho Đường Hoa lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là 'ngục tù'. Chỉ mỗi một cái phòng ở, trống trơn trống hoắc, không có gia cụ cũng không có giường, thậm chí ngay cả một chiếc ghế con cũng chẳng có nữa kìa. Đường Hoa chính là người thứ hai bị giam giữ suốt chín tiếng đồng hồ trong lịch sử của Song Kiếm, người đầu tiên chính là Sát Phá Lang. Đường Hoa bắt đầu nghi ngờ không biết đây có phải là sự trả thù ác độc của Ốc Vít hay không, hay là 'báo ứng' như người ta vẫn nói.

Chín tiếng đồng hồ thực ra cũng không phải khó chịu gì cho lắm, điều duy nhất cần làm chính là nghỉ ngơi lung tung mà thôi. Đối với điều ấy, Đường Hoa hoàn toàn không có vấn đề, vì hẳn nhớ tới một câu tục ngữ như thế này: sống trên đời cũng giống như bị cưỡng gian vậy, khi người không thể phản kháng được, thì phải biết chịu đựng và hưởng thụ. Dưới tư tưởng này, chín tiếng đồng hồ 'xẹt' một cái đã trôi qua mất.

* * * * *

"Viên châu Phong Linh của người đây!" Huy Hoàng vừa giao dịch cho Đường Hoa vừa nói: "Lần này người phải cảm ơn Phá Toái đấy."

"Sao thế?"

"Bởi vì người không tham gia cướp tù, cho nên Tịch Dao chỉ đưa ra có vật phẩm nhiệm vụ của Nga Mi, Côn Lôn, và Bồng Lai thôi. Có điều Phong Vân Nộ đã giả mạo làm đệ tử của Thục Sơn các người, nên lấy được viên Phong Linh này đó. Tín vật lò luyện Thiên Địa lần sau hằng đi cướp, có điều nhìn quy mô áp giải hiện giờ thì chỉ sợ không dễ làm được đâu."

Đường Hoa buồn bực hỏi: "Vậy cũng phải là cảm ơn Phong Vân Nộ chứ?"

"Là do Phá Toái uy hiếp hãn, bảo hãn không giả mạo thì sẽ xử lý hãn, cho nên hãn mới giả mạo."

"Phá Toái thật là huynh đệ tốt mà! Ha ha ha!" Đường Hoa vừa chơi chơi hạt châu kia, lại vừa hỏi: "Ta vẫn cứ thắc mắc, Phong Vân Nộ đã bao lớn rồi, sao vẫn cứ chết ý ở trên Thiên Đình thế kia?"

"Người đã quên bản hợp đồng làm công giữa hãn với Thi Thi rồi à? Bây giờ không phải hãn không muốn tuân thủ hợp đồng, mà là Thi Thi không liên hệ được với hãn. Theo hợp đồng giữa bọn họ, cho dù Thi Thi có muốn hãn đi chết, hãn cũng phải tuân theo, như thế mỗi tháng mới nhận được tiền lương để trả nợ. Bây giờ tuy hãn không về được, nhưng tiền lương vẫn có thể lấy, lại không nhận được tin nhắn của Thi Thi, cứ thế khoan khoái sống ở trên trời, chẳng phải sướng lắm sao?"

Đường Hoa khen: "Không thấy được nha, hóa ra đầu óc thẳng nhãi này cũng còn sáng sủa lắm đó, ngay cả Thi Thi cũng bị còn bị chột nữa này."

"Làm ăn thì sao chỉ có thể chỉ lời mà không lỗ được chứ." Huy Hoàng cười nói: "Thi Thi còn ủy thác cho ta với Phá Toái đến Thiên Đình để tìm Phong Vân Nộ đàm phán, rằng chỉ cần hãn mỗi khoảng thời gian nhất định lại giao hai ngàn kim là được, nhưng không ngờ đánh chết Phong Vân Nộ cũng không chịu về trần gian."

"Đây chính là 'già mặt dày' như dân chúng thường hay nói đó." Đường Hoa nói: "Chẳng qua cũng do bị buộc mà thôi. Đúng rồi, thẳng nhãi Phá Toái đâu rồi?"

"Đang thương lượng với Sát Phá Lang, để Sát Phá Lang cho hãn xử lý một lần đấy."

Đường Hoa vội hỏi: "Sát Phá Lang trở về rồi à?"

"Đúng vậy. Đứa bé xui xẻo này..." Huy Hoàng cười khổ: "Vừa đến Ma thành là đã bị chém, sau đó một mình đi cửa Giáp, lại bị chém tiếp. Phá Toái đang hô hào chúng ta, nhờ giúp thuyết phục Sát Phá Lang cho hãn giết một lần để hoàn thành nhiệm vụ kia kìa."

"Không đúng rồi, Phá Toái ngốc rồi sao, Sát Phá Lang vẫn chưa đi đến được Ma thành, làm gì đã có quan bài chứ? Chém chết hãn lấy được cái gì."

"Đúng à!" Huy Hoàng giật mình: "Ta vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hóa ra là như vậy. Nhiệm vụ của bọn ta là lấy được quan bài, chứ không phải là giết người chơi ma. Phá Toái đáng thương, vẫn còn phải chờ tiếp nữa thôi."

Đường Hoa nói: "Điều quan trọng nhất bây giờ chính là Côn Lôn nhà các người. Ba loại hàn khí đều đã thu thập đủ cả rồi, có nên thả Huyền Tiêu ra hay chưa?"

"Có chút khó khăn, đám yêu ma phương Tây vừa mới quét qua các bang hội lớn một lượt, mọi người vẫn còn đang phải hồi phục nguyên khí, cho nên Sương Vũ cũng không tiện triệu tập nhân thủ ngay lúc này. Nếu chỉ bằng chừng trăm người bằng hữu của bọn ta, chỉ sợ có phần không chắc chắn. Ta đã hỏi thăm nơi Thiên Đình rồi, Cửu Thiên Huyền Nữ còn có tên là Cửu Thiên Thánh Mẫu, là huyền diệu thời thượng cổ, đầu người thân chim, là đệ tử của Tây Linh Thánh Mẫu Nguyên Quân, lại là thầy của Hoàng Đế. Cuốn sách Kỳ Môn Độn Giáp trận của Tinh Tinh người biết chứ? Chính là do bà ta viết ra đấy. Còn có trận Bát Quái của Gia Cát Lượng nữa, cũng là do dựa theo sách của bà ta mà suy diễn ra. Theo truyền thuyết, trong tay của bà ta có năm dạng thần khí: roi Bạch Hổ, áo bào Thủy Hỏa, cung Chấn Thiên, mũi tên Xuyên Vân, Vô Tự Thiên Thư. Thứ nào cũng biến thái lắm." Huy Hoàng bổ sung: "Ta đã tra tư liệu rồi, có vẻ như trong truyền thuyết nào bà này cũng đều là người tốt cả."

"Bất kể có tốt hay không, chủ yếu nhất là chúng ta phải hoàn thành được nhiệm vụ." Đường Hoa phân tích: "Người thấy đấy, tên Sát Phá Lang

mới có mỗi một thanh thần khí không có đẳng cấp thôi mà đã trở thành cao thủ hạng nhất hạng nhì rồi, bà nội này lại có đến năm thanh, thật sự khó đối phó lắm. Có tra được nhược điểm của bà ta là gì không?"

"Tra không ra, nơi ở của bà ta cùng một đẳng cấp với Tam Thanh. Dựa theo thần thoại mà nói, thì sau khi Bàn Cổ mở đất trời, sự phụ của Cửu Thiên Huyền Nữ - Tây Linh Thánh Mẫu Nguyên Quân - do khí hỗn độn phương Tây biến thành, còn Nữ Oa thì do khí hỗn độn phương Đông biến thành. Nếu Nữ Oa có thể giúp chúng ta thì cũng có thể thử một phen."

"Muốn gặp Nữ Oa không phải là không có cách, có điều có chút khó khăn thôi."

Huy Hoàng vội nói: "Ta không sợ khó."

"Ta đã nhận được một nhiệm vụ của lão nhân gia ấy, đó là trăm Cộng Công nơi Bất Chu Sơn."

"Có nhiệm vụ nào đỡ khó hơn chút không?" Huy Hoàng mướt mồ hôi, có bản lĩnh như vậy thì cứ đi chém Cửu Thiên Huyền Nữ đi có phải hơn không?

"Không có!" Đường Hoa nhún vai: "Chúng ta đừng nên nghĩ ngợi lung tung nữa, chờ bên Sương Vũ điều chỉnh xong hết rồi xem xem bên Nhất Kiếm nhà người có thể xuất được bao nhiêu người nữa thôi."

"Coi bộ chỉ có thể dùng chiến thuật biến người thật rồi."

"Các người còn đỡ, ba loại hàn khí đều đã đủ hết rồi, còn Thục Sơn nhà ta năm viên linh châu mới lấy được có hai đây." Đường Hoa quay người: "Người báo với Phá Toái đừng nên làm bậy trước, ta về môn phái giao nhiệm vụ đây."

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, các đệ tử Thục Sơn cùng nhận được thông báo: đã tìm được viên châu Phong Linh, thương tổn do thuộc tính gió gây ra cho mọi đệ tử Thục Sơn được giảm đi 5%. Nhất Tiểu, Thiếu Gia, Thiên Sứ, Nhu Mễ đều nhao nhao nhắn tin khen ngợi Đường Hoa. Đường Hoa tỏ ý rằng nhất định sẽ còn lập lại nữa. Hiện giờ chỉ còn có ba viên Hỏa, Lôi, Thủy nữa thôi. Hỏa và Lôi đã biết đang ở trong tay của Hỏa Quỷ vương rồi, mặc dù đã biết đường đi đến nơi ở của tên này, nhưng kẻ mà ngay cả Diêm

vương cũng không thể tiêu diệt được như hắc tặc nhiên phải có gì đó độc đáo của riêng mình. Viên Thủy càng phiền phức hơn nữa, Đường Hoa chỉ biết chúng đang ở trên người của hai nữ nhân nào đó thôi, chứ cụ thể là ai thì không rõ.

Quanh đi quẩn lại chẳng có gì để làm nữa, thế là trước tiên Đường Hoa ăn một bữa với Mặc Tinh, sau đó về chơi với lão bà, rồi luyện cấp, rồi đánh quái kiếm bảo, thấy nhàm chán quá thì đến Ma giới kiếm quân công. Thời gian cứ thế từng ngày từng ngày trôi, các bang hội cũng đã chậm rãi hồi phục lại nguyên khí. Đường Hoa nhìn số tiền trong túi Càn Khôn tăng lên mà chai sạn vô cùng. Hiện giờ tiền đối với hắc mà nói chỉ là mấy con số mà thôi, theo hắc phỏng chừng, thì chỉ cần hắc dùng đến con số mười triệu, vậy số tiền này đã đủ cho hắc sống đến ngày xuống lỗ.

Cái cảm giác có mấy chục vạn người thay mình làm việc nó... Sướng thật! Nếu không thì vì sao lại có nhiều người muốn lên làm bang chủ, xưng bá thiên hạ như thế chứ?

Sát Phá Lang vẫn không vào được Ma thành như trước, nghe nói hắc đã đánh tiếng rằng Đường Hoa chính là kẻ thù cả đời này của hắc.

Thần Chi Lĩnh Vực mặc dù còn lại được cái vỏ ngoài, mặc dù mọi người trong bang có gom góp tiền bạc lại để nâng bang lên thành cấp ba, đồng thời cũng mua sắm được một ít công trình cơ sở, nhưng tiếc rằng các cao thủ - bao gồm cả Phi Thường Kiếm - đều đã đi sang ăn máng khác hết rồi. Vì thế bang hội một thời từng là một trong những đầu sỏ này giờ đây đã không còn náo nhiệt nữa, chỉ có thể lay lắt hơi tàn mà thôi.

Ngày hôm nay... là ngày Quàng Khăn Đỏ và Huy Hoàng kết hôn.

Việc kết hôn đã là một hiện tượng vô cùng phổ biến ở trong các trò võng du. Đương nhiên Song Kiếm cũng giống với các trò võng du khác, đó là chỉ cho phép kết hôn, chứ không cho phép phát sinh quan hệ. Nhưng trong Song Kiếm lại có thêm một điều khác lạ nữa: một khi trình đơn đăng ký kết hôn lên Ốc Vít, nghĩa là cũng thật sự kết hôn ở trong hồ sơ ngoài đời luôn, chứ không phải chỉ là một chuyện đùa như trong các trò khác.

Vì lý do như thế, Vô Biên đặc san ước lượng rằng tỷ lệ kết hôn trong Song Kiếm là thấp nhất trong các trò võng du từ trước đến nay. Mỗi một

vạn người mới có một người kết hôn, cũng tức là suốt mấy năm nay, chỉ có mấy trăm người kết hôn mà thôi.

Vợ chồng có thể hưởng thụ được rất nhiều những lợi ích, chẳng hạn như Ốc Vít sẽ tùy cơ cấp cho họ một căn nhà tư nhân. Đây là thứ mà những người chơi độc thân không thể có được, mặc dù ở trong nhà đó cũng chẳng làm ăn được cái gì. Tiếp theo, khi vợ chồng tổ đội thì sẽ được hưởng 105% điểm kinh nghiệm, mặt khác lại còn có thể thông qua nhiệm vụ tập được các kỹ năng đồng tâm mạnh mẽ nữa. Nếu thấy cần, họ còn có thể trình đơn lên Ốc Vít xin con về để nuôi nấng.

* * * * *

"Thật là nghĩ không ra đấy, cần gì cứ phải kết hôn chứ?" Phá Toái - thân là bạn bè nhà sói - thì thầm với Đường Hoa - cũng đồng dạng là bạn bè nhà sói luôn. Vì sao lại phải thì thầm? Bởi vì bên cạnh họ đang có lão bà của mình ngồi đấy mà.

"Quàng Khăn Đỏ thì còn thôi đi, chỉ là một nha đầu hồn nhiên, nhưng tên Huy Hoàng kia lão luyện là thế mà sao còn sa vào vực sâu như thế này ấy nhỉ? Thật là bi kịch mà." Đường Hoa lắc đầu, đây là kết hôn thực sự đấy.

"Gia Tử!" Sương Vũ chen vào hỏi: "Nói cái gì thế?"

Đường Hoa lập tức trả lời: "Huynh với Phá Toái đang thảo luận về độ rớt rờ của đồ ăn."

"Huynh đừng có mà gạt muội, muội thềm vào mà kết hôn kiểu đó. Đừng có dùng bất cứ cớ gì kéo muội vào à." Sương Vũ biết ngay là Đường Hoa đang nói dối, nhưng hiển nhiên nàng đã hiểu sai ý mất rồi: "Đặc biệt là không được dùng lý do tiết kiệm tiền để lấy cớ."

"Huynh xin lấy tên của đảng ra để cam đoan với muội." Đường Hoa vỗ ngực.

Sương Vũ nghi hoặc hỏi: "Huynh thuộc đảng gì?"

"Đảng Gia Tử!"

Sương Vũ đang chuẩn bị nổi sùng thì Huy Hoàng đã xuất hiện ở vị trí thỏa đáng vào một thời điểm thật là thỏa đáng: "Phá Toái, Gia Tử, xong tiệc cũng đừng đi vội nhé, giúp bọn ta làm kỹ năng đồng tâm."

"Được!" Phá Toái gật đầu đứng lên, rồi quàng vai Huy Hoàng hỏi: "Sao đột nhiên thế, nghĩ gì vậy chứ?"

"Như lời Gia Tử ấy, kết hôn với ai mà chả là kết hôn, không kết hôn cũng phải kết hôn thôi." Huy Hoàng liếc qua nhìn Quàng Khăn Đỏ đang chào hỏi khách khứa đằng kia: "Dù sao thì bọn ta cũng đều cảm thấy đối phương rất là thích hợp với mình, mà cũng có cảm tình với nhau nữa. Mặt khác, hai người không biết sao, tới hành tinh M rồi thì vợ chồng có thể được nhận một ngôi nhà cấp cao rộng hai trăm mét vuông đó, còn người độc thân thì chỉ có thể ở trong nhà trọ rộng hai mươi mét vuông mà thôi. Sau khi tới hành tinh M rồi mới kết hôn thì không ai biết có còn đãi ngộ như thế này nữa hay không."

"Vậy vạn nhất..."

"Không phải là một trên một vạn, mà là bốn mươi trên một trăm! Tỷ lệ ly hôn mới nhất của Trung Quốc trước khi chúng ta rời Trái Đất là 38,6 %, hơn nữa thế hệ chúng ta lại còn có khả năng sẽ cao hơn nữa, ca đây đã chuẩn bị sẵn về tinh thần rồi." Huy Hoàng cười khố, vỗ vỗ vai Phá Toái: "Ta hy vọng ta, người, với lại Gia Tử là số phần trăm còn lại."

"Trân trọng!" Phá Toái vỗ vỗ vai Huy Hoàng.

"Không cần phải nói gì cả!" Đường Hoa quệt nước mắt, bước lên ôm lấy Huy Hoàng, Huy Hoàng cũng cảm động, hai hàng lệ già chảy rưng rưng.

"Nam nhân các huynh sợ kết hôn như vậy à?" Sương Vũ thấy Huy Hoàng đã rời khỏi rồi thì hỏi, nhìn biểu tình có vẻ cũng không tức giận gì hết.

"Không phải sợ kết hôn, mà là sợ một đồng di chứng để lại sau khi kết hôn." Phá Toái chìm đắm trong cảm xúc.

Sương Vũ hỏi Đường Hoa: "Vậy huynh thì sao?"

"Huynh? Huynh ngược lại với hẳn, huynh cực kỳ thích kết hôn, cực kỳ thích di chứng để lại." Đường Hoa nói rồi cười khố: "Chỉ sợ sau này Huy Hoàng không còn nhiều thời gian để đi lêu bêu với chúng ta nữa rồi, ta nghe nói Quàng Khăn Đỏ đã trình đơn xin con rồi đó, lại còn là song bào thai nữa."

"Huynh đệ, người phải ráng lên!" Phá Toái không hề sợ ánh mắt giết người của hai nữ nhân gần đấy, hăn dặn dò Đường Hoa một cách cực kỳ thâm tình.

* * * * *

Nghi thức được diễn ra. Trong hai tên nhân vật chính, có thể thấy chỉ có Quàng Khăn Đỏ là thật lòng vui mừng mà thôi, còn Huy Hoàng thì thoảng lại biểu hiện ra một chút bất đắc dĩ. Đường Hoa với Phá Toái rất chi là đồng tình với Huy Hoàng, bởi vì họ biết cảm tình của Quàng Khăn Đỏ đã chuyển từ vị trí thê tử sang thành vị trí của một người mẹ rồi. Huy Hoàng không những đã mất đi tình yêu, mà còn bị luân lạc thành một tên nô tài của con cái nữa.

Buổi hôn lễ kết thúc, mọi bạn bè đều đã tản đi. Rốt cục Huy Hoàng cũng đã lấy được nhiệm vụ. Hăn nhìn bảng nhiệm vụ rồi "ây cha" một tiếng, kêu: "Gia Tử!"

"Sao rồi, không phải là giết ta đó chứ?" Đường Hoa vãi mồ hôi, đừng có làm trò như vậy chứ, vừa mới thành hôn là đã mổ bạn nhà sói liền, coi chừng bốn Gia Tử nguyên rửa bọn nhỏ người sinh ra tất cả đều không có jj đấy.

"Không phải là người, là Hỏa Quỷ vương!"

"A?" Đường Hoa vui vẻ nói: "Khéo vậy à?" Mấy cái chuyện của Thực Sơn hăn không gấp gáp lắm, cho nên mãi vẫn chưa có ý định lập một chiến đội đi Quỷ giới. Cho dù là chuyện viên châu Phong Linh, hăn cũng chỉ là thuận tiện lấy khi giúp Huy Hoàng mà thôi. Nào ngờ bây giờ nhiệm vụ của Huy Hoàng lại ăn khớp với hăn như thế này, thật là ý trời mà.

"Còn một vị trí nữa, tìm ai đây?" Huy Hoàng nói: "Phá Toái, Gia Tử, ta, Quàng Khăn Đỏ, ngoài ra còn ai nữa?"

"Tình Tình đó, phương sĩ chính quy đó nha. Có thể bấm độn có thể bói, là bà cốt hàng đầu đó mà."

"Cũng đúng!"

"Lão công, mấy đứa nhỏ đã được phê duyệt rồi." Điều Quàng Khăn Đỏ quan tâm nhất hiện giờ chính là cái này. Nàng ôm lấy tay Huy Hoàng, hưng

phần nói: "Hệ thống nhắn tin qua rồi, bảo là chúng ta cần tới đón chúng nó về, sẵn tiện nhận nhà luôn."

"Đợi lúc về rồi đi nhận luôn được không?" Huy Hoàng có chút bất đắc dĩ nói.

"Vây cũng được." Quàng Khăn Đỏ gật đầu, nhưng cũng có phần không được tình nguyện cho lắm.

Phá Toái nói với Đường Hoa: "Huynh đệ, quý trọng một chút thời gian tự do cuối cùng đi."

* * * * *

Bây giờ đi Quỷ giới tiện lợi lắm, đến Phong Đô bỏ ra 30 kim mua một chén canh mê hồn là xuống được liền. Thi thể của cả đám Huy Hoàng đã bàn giao cho bạn bè đưa đến khách sạn rồi. Khách sạn là nơi an toàn nhất, chưa được cho phép thì không thể đi vào, ngang bằng với việc mua bảo hiểm của hệ thống.

"Đậu xanh nhé, ngay cả phí tự sát giờ cũng lên đến gấp ba rồi kìa!" Đứng ở Quỷ giới, Đường Hoa bắt đầu phàn nàn vì hệ thống. Giá tiền ban đầu chỉ có 10 kim mà thôi.

"Điều cần suy nghĩ bây giờ phải là làm thế nào để tới được Minh giới!" Huy Hoàng khá là quen thuộc với đường đi, lần trước khi Tinh Tinh trải qua kỳ thi nhận được chức kế toán, rồi lợi dụng xa ngựa thông qua trạm gác, đã hỏi thăm được ở Minh giới có một con đường bị phong tỏa kia có thể dẫn đến hang ổ của Hỏa Quỷ vương.

"Chuyện này thì các người có phần chưa biết." Tinh Tinh nói: "Đó là tiên nhân thì có thể đi thoải mái qua lại Quỷ giới và Minh giới, không bị ngăn cản."

"Thật à? Mấy người còn lại không được tin tưởng cho lắm."

Tinh Tinh trả lời một cách rất chắc chắn: "Thật." Lần trước xuống đây nàng là kế toán, cũng từng nghe được một ít chuyện từ NPC.

Quả nhiên đúng như lời Tinh Tinh nói vậy, những trạm gác từ Quỷ giới tới Minh giới đều bật đèn xanh cho đám Đường Hoa cả. Sau khi tới Minh giới rồi cũng thế, nói rõ mục đích cho đám quỷ tốt trú thủ con đường dẫn

đến hang ổ của Hỏa Quỷ vương biết xong, chúng cũng cho đi qua ngay, hoàn toàn không hề có chút mùi gươm đao nào cả.

Đường Hoa vẫn cứ thắc mắc một chuyện, đó là tiên nhân đã có thể có đãi ngộ như thế, vậy sao còn phải tốn 30 kim đi mua canh mê hồn vậy nè?

Với điều này Phá Toái có thể giải thích được. Quỷ giới có nơi làm việc ở trên Thiên Đình, người chơi có thể từ nơi đó bỏ ra mấy trăm kim để học kỹ năng Nguyên Thần Thoát Xác, kỹ năng này không có tác dụng gì khác, chỉ có thể giúp người chơi đưa hồn xuống Quỷ giới thôi.

* * * * *

"Choáng!" Vừa mới bước chân vào trong địa bàn của Hỏa Quỷ vương, Đường Hoa đã phải thốt lên ngạc nhiên rồi. Theo suy nghĩ của hắn, tên Hỏa Quỷ vương này toàn thân là lửa, dĩ nhiên phải cư trú ở nơi có ánh lửa hừng hực cháy, nhưng sự thật thì lại... Lửa thì đúng là có đấy, nhưng lại còn dôi ra thêm một thứ nữa.

Phía trước mấy trăm thước, con đường trông như của địa ngục Tu La kia không chỉ có ánh lửa, mà còn có mưa phùn rơi xuống nữa. Nhìn cẩn thận hơn một chút, đó không phải là mưa phùn, mà là vân thạch... Đường Hoa buồn bực nói: "Cảnh tượng này hình như có vẻ quen quen..."

"Nói nhảm, có thể không quen được sao?" Phá Toái tỏ vẻ khinh bỉ: "Người dùng một chiêu tiên thuật ra xem thử đi."

"Liệt Diễm Nhiên Lô?" Pháp thuật này Đường Hoa đã sớm bỏ bê rồi, vừa nghe Phá Toái nhắc tới, hắn bèn chớp chớp mắt nhìn lại cho thật kỹ. Đúng là Liệt Diễm Nhiên Lô thật. Đường Hoa sửng sốt hỏi: "Lẽ nào là do viên châu Lô Linh kia sao? Ta choáng, Hỏa Quỷ vương song tu sét lửa à?"

"Có địch nhân!" Từ nơi có sét và lửa đan xen ở cách đây mấy trăm thước chợt lao ra mấy bóng người, nghiêm túc nhìn lại thì đều là đám quỷ treo cổ thường thấy trong Quỷ giới cả, mỗi tên tay cầm dây thừng, khí thế rào rạt lao tới. Phải nói là cũng có chỗ bất đồng, đó là trên dây thừng của lũ quỷ treo cổ này còn có lửa bốc lên, rồi còn có điện chớp chạy chạy nữa. Thân thể của chúng cũng như vậy, trong lửa có sét, gương mặt vạm vỡ, trông đáng sợ vô cùng.

"Quái cấp 65 thuộc tính lửa - sét, coi chừng tất sát. Đây là ý gì?"

Quàng Khăn Đỏ ném một tấm bùa Giám Định ra, xong thắc mắc hỏi.

"Tức là phải coi chừng đó!" mấy người còn lại đều là lão làng cả, bèn lập tức tản ra ngay. Đường Hoa chạy về phía Đông, Phá Toái phía Nam, Huy Hoàng phía Tây, Tinh Tinh chạy theo sau Đường Hoa. Ở chỗ cũ chỉ còn lại mỗi một mình Quàng Khăn Đỏ. Nha đầu này mặc dù trong sự kiện yêu ma phương Tây xâm lấn đã trải không ít, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm khi đối phó với quái vật cấp cao vẫn chưa đủ, nàng không để ý đến hành động của người khác, cứ đứng đấy lấy núi Thái Sơn nện thẳng vào giữa bầy quái.

"Chết người à!" Huy Hoàng khẩn trương lắm. Chỉ thấy năm con quỷ kia bị Thái Sơn nện trúng, chỉ lay động một chút, rồi mớ dây thừng trong tay đột nhiên biến dài ra bắn như tia chớp về phía Quàng Khăn Đỏ. Quàng Khăn Đỏ vội vàng né tránh, nhưng năm sợi dây thừng lao thẳng tới từ năm hướng, nàng vẫn không né tránh hết được, cuối cùng cũng bị một sợi cột trúng chân. Đám người Huy Hoàng còn chưa kịp tới tiếp viện thì bốn sợi dây thừng còn lại cũng đã chụp trúng Quàng Khăn Đỏ, sau đó chỉ thấy thân thể Quàng Khăn Đỏ lóe lên một cái, hóa thành ánh trắng.

Tinh Tinh hỏi: "Chuyện gì thế này?" Tốc độ của nàng chậm, mà chuyện vừa nãy cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt, cho nên không kịp nhìn thấy chi hết.

"Chuyện là thế này... Tân nương tử còn chưa kịp động phòng thì đã bị ngũ quỷ phân thân rồi." Đường Hoa chột đẩy người Tinh Tinh: "Tránh mau!" Năm sợi dây thừng kia lại từ năm hướng cuốn tới nữa. Đường Hoa nhìn lại quỹ tích bay của chúng mà trong lòng bội phục vô cùng, thế này là hoàn toàn khóa chết mọi con đường của mình hết rồi, trừ lui ra thì không còn sự lựa chọn nào khác nữa cả.

Nhưng Tinh Tinh vẫn còn ở sau lưng mình. Đường Hoa chỉ đành chập hai tay lại, ma khí bùng lên bắn thẳng về phía năm con quỷ đang điều khiển mấy sợi dây thừng này thôi. Nhưng không ngờ mấy con quỷ này thông minh lắm, vừa thấy Đường Hoa định ra tay thì đã lập tức ẩn thân vào bên trong màn sét với lửa, lợi dụng hoàn cảnh ẩn thân liền. Năm sợi dây thừng giống như có linh khí vậy, xoẹt xoẹt xoẹt đã trói ghềnh được Đường Hoa.

Vào thời khắc mấu chốt, Đường Hoa phải ném ngân phiếu, biến ra ba mươi thước mới tránh được một nạn. Qua một hồi như thế, Phá Toái với Huy Hoàng cũng đều bị tấn công cả. Huy Hoàng có mưu đồ bắt giặc phải bắt vua trước, bèn lao vào tấn công đám quý treo cổ. Nhưng nào ngờ người ta lui lại một cái, đã ẩn vào trong khu sét - lửa, khởi động khả năng ẩn thân ngoài hệ thống rồi, căn bản là không thể phát hiện được chúng đang ở đâu. Huy Hoàng vì Quàng Khăn Đỏ chết mà vội vàng lao theo báo thù, bị một sợi dây thừng cột trúng người, bốn sợi khác lập tức trói theo ngay. Ánh sáng lóe lên một cái, thế là Huy Hoàng với Quàng Khăn Đỏ cùng song song về nhà.

Phá Toái cẩn thận hơn Huy Hoàng nhiều, vừa thấy đám quý ẩn thân rồi là tức khắc lui ngay. Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn bị một sợi dây thừng cột trúng. Vào thời điểm sống chết, hai miếng tiền đồng từ trong tay Tinh Tinh - từ đầu đến giờ chưa bị tấn công - bắn ra, xuyên qua màn sét - lửa đánh trúng vào quý treo cổ, Phá Toái mới thoát được một mạng.

"Lui! Lui! Lui!" Đường Hoa oanh tạc lửa đen cản phía sau, ngăn bọn địch nhân đang truy kích lại.

* * * * *

"Bực bội!" Phá Toái muốn điên lên: "Một khi bị cột trúng là tốc độ giảm 50%."

"Không phải chứ, ta bị cột trúng một cái là dính ngay trạng thái Trói Buộc, cộng thêm giảm tốc độ 50% này." Đường Hoa lau mồ hôi: "Nếu không nhờ quăng ngân phiếu nhanh thì đã bỏ mạng đường trường rồi ấy chứ."

"Ta có cái này!" Phá Toái lấy Trái Tim Ác Ma ra khoe.

"Chủ yếu nhất là trong màn sét - lửa chúng ta không thấy được bọn chúng, đánh quần công thì lại không giết nổi."

"Ta thì có thể trông thấy được." Tinh Tinh tung tung mấy đồng tiền trong tay: "Nhưng lực tấn công của ta..."

"Ai bảo cấp của bọn họ cao như vậy chứ!" Trong lòng Đường Hoa u sầu lắm, người khác cùng lắm cũng chỉ đi Đại Tuyết Sơn đánh quái mà thôi,

còn hai vợ chồng bọn họ thì ngon rồi, một người cấp 72, một người cấp 70, cho nên nhiệm vụ cũng gian nan phát khiếp. Mình đến giờ chỉ mới 68 thôi.

"Nghỉ ngơi nghỉ ngơi!" Phá Toái đưa cho Đường Hoa một lon bia: "Chờ xác chết của đôi vợ chồng nhỏ nhà kia sống lại đã rồi hẵng bàn tiếp."

*** Tam Thanh: tức Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh, là các vị thần cao nhất trong đạo giáo. Người đứng đầu Thái Thanh là Đạo Đức thiên tôn, tức Thái Thượng lão quân. Người đứng đầu Ngọc Thanh là Nguyên Thủy thiên tôn. Người đứng đầu Thượng Thanh là Linh Bảo thiên tôn. Tam Thanh là một trong những tín ngưỡng quan trọng nhất của dân tộc Hán. Tam Thanh còn là đại diện cho triết lý "tam nhất" của người Hán: Đạo (tức đại đạo, còn được gọi là chân nhất chi khí – khí bản chất nhất) sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

(Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật).
(Câu này trích từ 'Đạo đức kinh' của lão tử.)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 261: Cờ Phướn Xương Trắng

Chương 261: Cờ Phướn Xương Trắng

Hai tiếng đồng hồ sau, hai xác chết của vợ chồng nhà Huy Hoàng cùng vùng dậy, chạy tới đây.

"Tất sát, tức là không đếm xỉa đến lực phòng ngự, không đếm xỉa đến số máu, không đếm xỉa đến giới tính, chủng tộc, tuổi, chỉ cần đạt được điều kiện nhất định là giết ngay." Huy Hoàng đã hỏi thăm được một mớ thông tin rồi, ai bảo Hỏa Quỷ vương với Diêm vương là hàng xóm chứ: "Chiêu này tên là Ngũ Quỷ Phân Thân, năm sợi dây thừng quỷ kia nhất định phải trói được hết lên thân của một người chơi thì mới có thể khởi động tính năng tất sát được. Nếu chỉ trúng từ một đến bốn dây, thì sẽ chỉ bị Trói Buộc

và giảm tốc độ thôi. Quan trọng nhất là năm con quỷ hợp thành một trận, nếu một con chết rồi thì bốn con còn lại cũng chết theo luôn."

"Chiêu ẩn thân này phá thể nào đây? Mặt khác, đám quỷ này đều là quái vật dạng đầu mục nhỏ cấp 65 cả, không phải là dạng một chiêu hai chiêu có thể giết chết được đâu."

Huy Hoàng giơ lên hai ngón tay: "Hiện giờ ta có hai tin, một tốt một xấu."

Tinh Tinh nói: "Báo tin tốt trước đi."

"Tin tốt là Hỏa Quỷ vương đang ở ngay trong khu vực sét - lửa ấy." Huy Hoàng bổ sung thêm một câu: "Nếu Đầu Trâu không có gạt ta."

"Tin xấu thì sao?"

"Tin xấu là... Quỷ giới và Minh giới đều không biết làm sao để phá giải được đại trận sét - lửa này."

Phá Toái tổng kết lại: "Thực ra chỉ có một vấn đề thôi, quái vật cũng không có gì đáng sợ cho lắm, cái đáng sợ là ngoại hình tắc kè hoa của chúng thôi, một khi chúng chạy vào trong trận sét - lửa thì cho dù chúng có hắt xì hơi ở trước mặt chúng ta, chúng ta cũng chưa chắc gì có thể phát hiện chúng được. Phải biết rằng đó không phải là chiêu thức của hệ thống, cho nên không thể dùng những biện pháp phá ẩn thân của hệ thống được."

"Đúng, chính đó là điều phiền phức nhất đấy." Huy Hoàng nhìn qua Đường Hoa: "Gia Tử, có lẽ người lại phải ra trận rồi."

"Người sẽ không nói tới vụ hắt thuốc nhuộm đó chứ?" Đường Hoa lắc đầu: "Không xong, chiêu này ta vốn dùng để đối phó tiểu La, nhưng tiểu La chỉ có một mình mà thôi, chỉ cần không để cho hắn thoát khỏi trạng thái chiến đấu là được. Còn bên này thì ít nhất phải có cả trăm con quỷ lận."

"Lẽ nào thật sự không còn cách gì sao?"

"Cách thì đúng là có, nhưng nói không chừng sẽ bị chết hết đấy." Đường Hoa nói: "Ta sẽ dùng chiêu Ma Đế Vô Thiên khiến quái và chúng ta đều trở thành người mù hết, có điều hậu quả cụ thể sẽ như thế nào thì... Ta không dám chắc chắn cho lắm."

"Dù sao thì cũng không còn cách nào khác nữa, cứ thử xem đi!" Bốn người còn lại cùng giơ tay đồng ý hết, nếu thật không còn cách nào nữa thì

thà chết để đi khỏi nơi này cho rồi.

"Chuẩn bị... Bắt đầu!" Đường Hoa xuất chiêu Ma Đế ra, xông lao vào trận sét - lửa liên. Phạm vi ba trăm mẫu đất bị bao phủ bởi khí đen, đưa tay không thấy ngón. Đường Hoa cũng không thấy được ngón tay nào của mình, nhưng hẳn biết mình không được phép dừng lại, bởi vì hẳn biết đám quái vật ở phụ cận đang lùng sục để giết mình.

Phá Toái Huy Hoàng bật Ánh Sáng Hộ Thể lên, lao vào trong trận sét - lửa, phi kiếm của Huy Hoàng bay một vòng quanh ngón tay của hắn, rồi bay về phía trước mấy trăm thước, sau đó vòng theo một đường cong trở về bên ngón tay Huy Hoàng. Chiêu này là vì để ngừa đụng phải quái vật, quan trọng hơn nữa là để ngừa đụng núi đụng đá đụng Gia Tử.

Tinh Tinh mưu đồ sánh uy với hai cao thủ, nhưng khí đen vừa bao trùm, Tinh Tinh đã nguyên rủa Gia Tử ngay. Cần phải ác như vậy sao? Ống máu cứ soạt soạt soạt sụt xuống, phải uống thuốc mới miễn cưỡng bảo trì được thể cân bằng, thế này thì khỏi mơ đi vào trong trận sét - lửa nữa. Tình hình của Quàng Khăn Đỏ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, mặc dù nàng phải da dày thịt béo hơn Tinh Tinh một chút, nhưng cũng gánh không nổi hai lớp đả kích từ Ma Đế Vô Thiên và trận sét - lửa kia, thế nên chỉ gắng đỡ được vài giây rồi bại lui khỏi trận.

Đường Hoa thấy trong đội chỉ còn có hai người là Phá Toái và Huy Hoàng thì bức lắm: "Có lẽ không đấy, ta đã quanh đi quẩn lại đến mười phút rồi mà vẫn chưa giết được con quái nào này." Hắn đã phải nuốt hết một đồng thuốc hồi máu hồi pháp rồi đấy, mặc dù thương tổn do sét và lửa gây ra cho hắn có thể coi như không, nhưng chiêu Ma Đế Vô Thiên lại yêu cầu phải liên tục tiêu hao cả máu lẫn pháp lực.

Phá Toái trả lời: "Đại ca, đầu mục nhỏ cấp 65, khả năng hồi máu từ bản thân cũng đủ cho ngài chơi cả ngày rồi."

Huy Hoàng thở dài: "Điều ta lo lắng nhất hiện giờ là dưới tình hình thế này, cho dù Hỏa Quỷ vương có ở ngay bên cạnh, chỉ sợ chúng ta cũng không thể phát hiện ra nổi."

"Ây cha!" Trong kênh đội ngũ, có tiếng Phá Toái la lên: "Mẹ ôi, đụng trúng đá diếc gì đó rồi!"

"Không ổn, chúng ta vào địa ngục rồi, thu mau." Ở giữa mắt trận chỗ Đường Hoa vẫn còn có một chút khoảng trống, cho nên khi hấn đột nhiên nhìn thấy chung quanh một màu đỏ rực bèn cẩn thận nhìn lại, thấy quanh mình chính là 'vạc dầu' như người ta vẫn hay nói. Thứ bị nấu bên trong mấy vạc dầu ở đây không phải là rau cỏ gì, mà là con người bằng xương bằng thịt. Đường Hoa vội vàng thu lại khí đen ngay, thế mới phát hiện ra là mình đã ở trong một hoàn cảnh khác rồi.

Đám quỷ đang gào khóc bên trong vạc dầu oán hận nhìn Đường Hoa, rồi sau đó chậm rãi bò từ trong đó ra, từng con từng con phát ra những tiếng cười quái dị, nhào về phía Đường Hoa, trong miệng lại còn rên rỉ: "Trả lại mạng cho ta."

"Ta đệt, phim kinh dị à?" Đường Hoa giương tay lên, Quỷ Luyện Cuồng Ma được phát ra... Choáng, không có hiệu quả. Trường mâu màu đen cũng được bắn ra, đụng trúng bày quỷ, nhưng rồi trượt qua bên người của chúng và mất hút. Lẽ nào... Đường Hoa thu hồi lại ma khí, dùng chiêu Hồng Liên Địa Ngục ngay. Quả nhiên, bày quỷ khắp người bốc lửa, đều gào khóc giãy dụa một cách thê lương.

Phá Toái khẩn cấp hô hào: "Gia Tử, địa ngục Cột Đồng, con nào cũng phòng trâu lăm. Cứu mạng với!"

Huy Hoàng thì lại nói: "Bên ta thì là địa ngục Núi Dao, mọi quái vật đều miễn dịch với thương tổn vật lý hết. Ta choáng!"

"Mau tìm lối ra."

Một thanh âm thật thà mộc mạc vang lên: "Địa ngục đều không có lối ra, vô vàn những màn tra tấn đang chờ các người đấy."

"Ta cảm thấy ba người bọn chúng ta giống như mấy con chuột bạch, đang bị tên ngu độn ấy đem ra làm vật thí nghiệm vậy." Phá Toái phẫn hận nói. Bất kể hấn có nỗ lực chạy trốn thế nào đi nữa, nhưng ở đây giống như vùng đất chết vậy, luôn luôn sẽ xuất hiện những đám quỷ bị các trụ đồng nung đỏ nướng chín. Không bao giờ dứt...

Bên Đường Hoa cũng vậy, mặc dù là lửa vẫn còn thiêu đốt trên thân của lũ quỷ dính dầu, nhưng bọn này vẫn miệt mài kiên nhẫn bay về phía Đường

Hoa như trước, mà những thủ đoạn tấn công khác của Đường Hoa thì lại không gây được thương tổn gì cho chúng cả.

Giọng nam thật thà mộc mạc lúc này lại vang lên: "Quý, không hình không dáng, trong lòng có quý thì quý mới có hình. Chúng không sống không chết, không tàn không tận."

"Đệt bà nhà nó!" Đường Hoa giận dữ nói: "Ông đây phải đi tố cáo mới được, thế này làm sao mà đánh chứ, đánh có chết được đâu mà."

"Người ngốc! Gia Tử, người bảo Huy Hoàng nhường chức đội trưởng cho người đi, người tổ đội với ta." Một giọng nữ vang lên từ phía sau lưng Đường Hoa. Đường Hoa quay đầu lại nhìn, đây không phải Tinh Tinh thì còn ai nữa? Hắn bèn thông qua kênh đội ngũ bảo Huy Hoàng nhường chức đội trưởng cho mình, để tổ đội Tinh Tinh.

"Đánh làm sao đây mỹ nữ?"

"Người ta vẫn nói là trong lòng có quý, quý mới hiện hình." Tinh Tinh lấy Kỳ Môn Độn Giáp ra, tụng: "Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn hương nhất cửu cung..."

"Đang mua bánh ngọt đấy!" Đường Hoa tỏ vẻ ai hiểu một cách sâu sắc nhất cho Tinh Tinh.

Gần mười phút sau Tinh Tinh mới tụng hoàn tất câu văn, tiếp đó nàng lấy tay kết ấn, quát: "Bụi về với bụi, đất về với đất, vạn tượng đều diệt!" Nàng vừa dứt lời, Đường Hoa thấy trước mắt mình sáng sủa hơn. Hắn nhìn trái nhìn phải, thấy mình đang đứng ở trên không trung, quanh mình là từng luồng từng luồng gió âm thổi, phía trước mặt mình chừng mấy chục dặm có một tòa cung điện có lửa thiêu đốt hừng hực. Cung điện này chung quanh có bố trí mười tám loại trận, Phá Toái với Huy Hoàng đã bị thu nhỏ lại chừng chục lần, đang nhảy qua nhảy lại ở trong hai trận trong ấy.

"Quý từ tâm mà sinh..." Tinh Tinh điên cuồng uống nước khoáng, nói: "Chỉ cần không có tạp niệm, thì những địa ngục này sẽ không thể vây được ngươi."

"Nói nhảm, con người ai cũng có tạp niệm cả."

"Thì vậy đó, cho nên thế giới này rất cần những thiếu nữ xinh đẹp cực kỳ có triển vọng như ta đây." Tinh Tinh lấy lại hơi xong, bèn bay đến chỗ

trận có Huy Hoàng, rồi lấy sách ra bắt đầu tụng: "..."

Mười phút sau, Huy Hoàng nhảy ra khỏi trận pháp, Đường Hoa bay qua hội hợp. Sau khi xuất trận, câu đầu tiên của Huy Hoàng là hỏi Tinh Tinh: "Lão bà nhà ta đâu rồi?"

"Cúp rồi!" Tinh Tinh than thở: "Thực ra vốn sẽ không bị cúp đâu, vì Gia Tử đã kéo quái đi hết rồi."

Huy Hoàng nghi hoặc hỏi: "Vậy thì..."

"Nói thật nhé, nàng có phần không yên lòng đấy. Ta phỏng chừng vì nàng quá lo lắng cho hai đứa nhỏ mà Ốc Vít đã gửi qua cho mình." Tinh Tinh vội nói tiếp: "Ta cũng không rõ cho lắm, dù sao thì... Chỉ gặp có mấy con quái lẻ, đến cả ta cũng không có việc gì, thế mà nàng lại chết rồi..."

"Người đi cứu Phá Toái trước đi." Huy Hoàng than một hơi: "Coi bộ nhiệm vụ kỹ năng đồng tâm không làm được nữa rồi."

Đường Hoa nói: "Thực ra người nên cảm thấy vui mừng mới đúng chứ, rất khó có nữ nhân như nàng đấy. Hiện giờ nữ nhân vì các nguyên nhân như đáng người hay vì gì gì đó mà không muốn sinh đẻ tự nhiên, không chịu cho con bú trực tiếp. Còn lão bà nhà người thì ta lại thấy không cần phải lo chuyện này."

"Ai... Lúc đó ta trình đơn xin hai đứa nhỏ này là muốn để cho mình có kinh nghiệm sau này chăm sóc con cái, chứ không phải bởi vì vui thú nên mới xin."

"Người rất hạnh phúc đó chứ. Ít nhất thì lão bà nhà người thấy vui thú, thế là người không cần phải lãng phí tinh lực cho chuyện mà người không thấy vui thú rồi."

"Nghĩ lại thì như vậy cũng phải." Huy Hoàng cười nói: "Coi bộ ta thật sự lờ lẫm lẫm đấy."

"Ừ ừ, về sau khi đứa nhỏ lên 5 rồi thì người lại thân thiết với nó hơn chút, bảo đảm sẽ khiến cho năm năm tâm huyết của Quàng Khăn Đỏ uống phí hết cho coi. Bọn nhỏ tuổi đó bao giờ cũng sẽ thân thiết với cha hơn, đặc biệt là con gái."

"Chí lý, chí lý!" Huy Hoàng cười ha ha.

* * * * *

Tinh Tinh lại tụng mười phút để lôi Phá Toái ra khỏi địa ngục hắc đang mắc. Phá Toái có vẻ khó chịu: "Tinh Tinh, người thân với họ hơn hay là thân với ta hơn, sao cứu ta cuối cùng vậy? Tốt xấu gì chúng ta cũng là cán bộ của Song Sư cả mà."

"Đồ nam nhân hẹp hòi." Tinh Tinh đi vào đề tài chính luôn, nàng chỉ về cung điện ở phía xa kia, nói: "Ta đã bói rồi, cung điện đó chính là mắt trận của đại trận sét - lửa này. Từ chỗ này nhìn tới cung điện thì thấy chỉ có một quãng đường ngắn thôi đấy, nhưng thực ra bên trong đó bầy rập trùng trùng."

"Bầy gì vậy?" Đường Hoa hỏi.

"Không biết." Tinh Tinh bổ sung: "Nhưng ta biết rằng Hỏa Quỷ vương đang ở trong cung điện ấy."

Đường Hoa xoay người hỏi: "Ai phụ trách đào mìn?"

"Bốc thăm!" Phá Toái thuận thực giật lấy ba sợi tóc của mình: "Mỗi người một cây, ngắn nhất thì đi đào mìn." Tinh Tinh phải được trừ ra, bởi vì nói một cách văn hoa thì bây giờ Tinh Tinh là một món bảo vật, phải được bảo vệ thật tốt, còn nói một cách thực tế thì Tinh Tinh là một cái bình gốm, đụng vào là vỡ tan tành ngay.

"Ta đi ta đi!" Đường Hoa gạt tay Phá Toái đi, sau đó cẩn thận chậm rãi bay về phía cung điện, còn ba người kia thì bay cách hắc năm trăm thước. Gió âm vi vút, ma trời lập lờ, trên không trôi nổi không ít đầu lâu xương khô.

Phá Toái lên lớp Tinh Tinh: "Tinh Tinh, người thế không tốt đâu, nữ sinh mà trông thấy mấy thứ này đáng lẽ ra phải hô lên một tiếng 'Sợ chết mất' rồi chui vào trong lòng nam sinh chứ."

Huy Hoàng cười nói: "Chui vào trong lòng người hay là ta? Đều là cỏ dại có chủ hết rồi, còn dụ dỗ nữ sinh làm gì nữa?"

Không ngờ Tinh Tinh lại mê mang hỏi lại: "Mấy thứ này là mấy thứ gì?"

"Là thứ này chứ còn thứ gì nữa?" Phá Toái quơ lấy một cái đầu lâu xương khô bên cạnh, đang định nói gì đó nữa thì đột nhiên "vù" một tiếng, hắc đã biến đâu mất tiêu. Huy Hoàng và Tinh Tinh vội vàng tìm kiếm khắp

nơi thì trông thấy một tên Phá Toái nhỏ xíu xiu đang nhảy nhót tán loạn ở trong một địa ngục phía bên phải họ.

"Choáng, xuống tầng chín địa ngục rồi."

"Vì sao gọi là chín tầng?"

"Tầng một địa ngục là lấy ba ngàn bảy trăm năm mươi năm trên trần gian làm một năm, chúng sinh trong tầng này nhất định phải ở lại một vạn năm, muốn chết sớm hơn một ngày cũng không được. Một vạn năm ở tầng chín tương đương với một trăm ba mươi lăm ức năm trên trần gian. Thời gian và tuổi thọ ở trong địa ngục đều tăng theo bội số khớp với thứ tự, cho nên khi tới tầng mười tám rồi thì đơn vị tính sẽ là ức ức ức năm."

Đường Hoa phát hiện được sự bất thường, bèn quay trở lại: "Bà đồng, đừng có tuyên truyền mấy cái thứ mê tín này nữa, nói vào điểm chính đi!"

"Điểm chính chính là từ tầng chín địa ngục trở xuống ta phá không nổi."

Thanh âm thật thà mộc mạc hồi nãy lại xuất hiện: "Trò chơi giải cứu đồng bạn, người thắng có thể cứu được đồng bạn, người thua phải lọt vào trong địa ngục."

"Ta tới!" Huy Hoàng với Đường Hoa cùng nói.

Hai người vừa dứt lời thì trước mặt họ xuất hiện năm chiếc đầu lâu xương khô, trên có viết: ăn, uống, gái, cược. Thanh âm nọ lại giới thiệu tiếp: "Ăn, khiêu chiến vua bụng lớn, trong mười phút ăn năm cân mì sợi. Uống: một phút uống sáu lon bia. Gái: không thể lựa chọn. Cược: ở trong sòng bạc hiện đại, dùng thẻ đánh bạc một ngàn trong một tiếng đồng hồ thắng được thẻ đánh bạc một vạn."

Huy Hoàng toát mồ hôi: "Đừng trông cậy vào ta, mấy thứ này đều không phải là sở trường của ta, nếu là thi đấu mổ xác thì ta còn có thể thử được."

"Cũng đừng có nhìn ta." Đường Hoa vội nói: "Ta không phải là máy móc, mà cho dù có là máy, cổ họng của ta cũng nhỏ lắm, nuốt không trôi được."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tinh Tinh hỏi: "Lẽ nào cứ mặc kệ cho Phá Toái bị nhốt vậy sao?"

"Thực ra thì trừ cách này thì ta còn có một cách khác có thể cứu Phá Toái được nữa." Đường Hoa nói trong kênh đục ngũ.

"Cách gì?"

"Giết Hỏa Quỷ vương. Chúng ta cần gì cứ phải dùng thủ đoạn mà mình không am hiểu đi khiêu chiến người am hiểu chứ. Chúng ta am hiểu cái gì? Đó là đánh nhau." Đường Hoa phất tay: "Không cần phải để ý tới nữa, ta đi trước dò mìn đây." Đây là một đạo lý rất ư là đơn giản, nhưng trong đời sống hiện thực của chúng ta, rất nhiều người lại bởi vì các loại ích lợi mà phạm phải những sai lầm như vậy. Giống như đi thi đại học đấy, có rất nhiều thí sinh và người lớn trong nhà đều nghiên cứu xem nghề nào sẽ có tương lai nhất, nghề nào sẽ có địa vị nhất, nghề nào sẽ dễ tìm được việc nhất, nhưng lại bỏ quên đi sở trường của mình, kết quả là khiến cho khởi điểm cạnh tranh trong tương lai của con mình thấp hơn người khác nhiều.

"Không ngờ các người lại là loại người dám bỏ mặc bằng hữu đấy." Thanh âm thật thà mộc mạc đấy lại vang lên.

"Hắn nóng nảy rồi! Coi bộ vừa rồi có chín phần mười là cái bẫy do hắn đặt ra đấy." Đường Hoa cao giọng nói: "Lão quỷ, chúng ta đã từng gặp mặt nhau rồi, có gan thì đi ra một chọi một đi."

"Một mình ta chọi với một đám các người phải không?"

"Ha ha, người cũng không ngốc đâu, giao ra linh châu Hỏa, Lôi đi, ta tha người khỏi chết."

"Người thật biết lừa quỷ đó." Tinh Tinh đứng sau lưng hắn nói.

"Thực ra thực lực của tên Hỏa Quỷ vương này chúng ta đều đã biết cả rồi còn gì. Lúc còn cấp 30, trông hắn giống như thần thánh vậy đấy, nhưng hiện giờ chúng ta đã qua kiếp thứ hai rồi, ngay cả một chọi một chúng ta cũng chẳng sợ hắn nữa là. Cái duy nhất cần đề phòng là một bụng đầy ý xấu của hắn thôi." Đường Hoa bổ sung thêm: "Ta đang rất thắc mắc một chuyện, đó là thủ hạ của hắn đâu hết rồi? Trừ đám quỷ phân thân mà chúng ta trông thấy ở bìa ngoài trận sét - lửa kia ra, thì hình như chẳng còn được đám nào nữa cả... Không hay!"

Đường Hoa vừa hô lên một tiếng 'không hay' thì những đầu lâu xương khô và ma trơi đang trôi nổi trên bầu trời đều đột ngột biến thành tiểu quỷ

hết. Số lượng của chúng tuy không nhiều, nhưng con nào cũng đều biết quần công cả, mỗi con tung ra một thứ gì đó tròn tròn lớn lớn về phía ba người bạn Đường Hoa.

"Né!" Ngay khi Đường Hoa vừa mới kêu 'không hay' xong được 0,01 giây, dây thần kinh của Tinh Tinh và Huy Hoàng đều trở nên căng thẳng hết. Khi địch nhân xuất hiện, hai người tức khắc bay tách ra ngay. Nhưng không ngờ rằng bầy tiểu quỷ này lại không đuổi theo mà chỉ đưa tay tung ra mấy chiếc vòng lớn. Mấy trăm chiếc vòng lớn cùng bay lượn trên không trung.

Tinh Tinh tung tiền đồng ra bói, rồi kinh hãi cực kỳ, nói: "Mấy thứ đó đều là địa ngục hết đấy. Gia Tử, trước mặt người chính là địa ngục Dao Cửa, tất sát những người mua bán bất công."

"Huy Hoàng!" Đường Hoa kêu to.

"Đến rồi!" Huy Hoàng lắc mình lao thẳng vào trong địa ngục Dao Cửa, địa ngục Dao Cửa hóa thành ánh trắng.

"Huy Hoàng cẩn thận, địa ngục Cối Giã, lãng phí lương thực chắc chắn chết!"

Huy Hoàng ngạc nhiên hỏi: "Ta không có mà?"

"Người vừa mới dùng tiệc xong, còn bảo không lãng phí à? Chạy mau!"

"Ta đến!" Đường Hoa dừng cảm lao vào trong địa ngục Cối Giã, địa ngục Cối Giã hóa thành ánh trắng. Đường Hoa cười hè hè đưa tay ra dấu chữ V, nói: "Ít mời khách, ít lãng phí. Không mời khách, khỏi lãng phí."

Huy Hoàng vội nói: "Gia Tử, giết tiểu quỷ mau, nếu không sẽ càng ngày càng nhiều đấy."

Có cỗ máy miễn dịch siêu cấp Huy Hoàng bên cạnh, Đường Hoa xuất chiêu lần nào là tất sát lần đó ngay. Không được bao lâu, trên không trung đã chẳng còn bóng con quỷ nào nữa, chỉ còn lưu lại một vài vòng địa ngục quay tròn không quy tắc ở đấy.

Lúc này, một tiếng gầm vang lên, Hỏa Quỷ vương cuối cùng cũng rực rỡ xuất hiện ở trước mặt ba người. Đường Hoa nhìn hấn rồi vui vẻ nói: "Hỏa Quỷ vương, người hấn nên đổi tên thành Lôi Hỏa Quỷ vương mới

đúng đấy." Trên thân có tia chớp chạy chạy, lại có ánh lửa bắn ra tứ phía, cộng thêm bản thân thấp chũm béo ụ, trông cũng khá là dễ thương.

Nhưng thủ đoạn của Hỏa Quỷ vương lại không hề dễ thương một chút nào, tay hất duỗi ra, một cây cờ phướn bằng xương màu trắng xuất hiện, trên lá cờ có gió âm thổi ù ù, tựa như một luồng xoáy nhỏ nhỏ, có vô số những tiếng gào khóc của oan hồn lệ quỷ vang lên từ bên trong cờ.

"Động thủ!" Huy Hoàng thấy thế bèn lập tức đánh ngay, hất xuất ra một chiêu kiếm nộ, ánh kiếm lóe lên là xuất hiện kỹ năng chữ màu kim liên, vô số những thanh kiếm với phong cách cổ xưa đột ngột xuất hiện bên người Huy Hoàng. Tiếng rít ra khỏi vỏ của chúng cùng vang lên, tựa như rồng ngâm, mà cũng như tiếng kiếm rít...

"Ha!" Hỏa Quỷ vương quát một tiếng, phát lá cờ xương trắng một nhát, có một luồng khí đen đồ sộ bắn vèo ra, không những cuốn bay đi chiêu kiếm nộ của Huy Hoàng, mà còn thổi bay cả ba người chơi nữa.

"Choáng!" Ba người chơi cùng định thần nhìn lại, thế mà mình đã bị thổi bay đi hơn chục cây số đấy! Số máu bị mất không đủ để chết người, cho dù là Tinh Tinh cũng chỉ bị mất có bảy phần ống máu thôi, còn Huy Hoàng thì là ba phần.

"Lại tập hợp nào. Lên!" Đường Hoa làm đầu tàu gương mẫu, mặc dù không có kiếm, nhưng ma khí cũng có thể hóa thành một thanh mâu lớn, xông về phía Hỏa Quỷ vương.

"Ha!" Hỏa Quỷ vương lại phát cờ lên một lần nữa, Đường Hoa thấy mình đã trở lại bên cạnh Tinh Tinh.

Tinh Tinh che miệng cười: "Gia Tử, người xung phong nhanh, mà lui lại còn nhanh hơn nữa."

"Bị thổi trở về chứ lui gì." Đường Hoa buồn bực vừa uống thuốc lại vừa rống lên với Hỏa Quỷ vương đang ở cách đó mười cây số: "Người đó, người tưởng mình đang cầm quạt Ba Tiêu đó à?"

"A!" Huy Hoàng cũng bị vừa thổi bay đến bên cạnh Đường Hoa và Tinh Tinh: "Sao bây giờ, hoàn toàn không tấn công được."

"Một trái một phải, trước sau giáp công." Luồng khí đen đó có tính liên tục, cho dù Đường Hoa có dùng Càn Khôn Nhất Độn thì cũng vẫn cứ bị

thối đi mất.

"Được!" Hai người giống như hai con đom đóm giữa trời đêm, cùng tách ra hai hướng, rồi chọn chiêu hung ác nhất mà lao về phía Hỏa Quỷ vương.

"Ha!" Lại một tiếng thét, Tinh Tinh đưa tay che mắt, hai tên xung phong lại bị thổi trở về, hơn nữa lần này Hỏa Quỷ vương lại còn kích phát được bạo kích, ống máu của Đường Hoa bị tụt xuống chỉ còn có hai phần mười thôi.

"Không được rồi!" Huy Hoàng toát mồ hôi hột: "Đòn tấn công phạm vi 360 độ, lại còn kèm theo khả năng đánh lui mạnh nữa."

"Không có khả năng không có cách nào nữa." Đường Hoa bắt đầu lục lại túi Cần Khôn, mục tiêu chủ yếu là các góc của nó. Đột nhiên ánh mắt Đường Hoa sáng lên: "Oa ha ha ha ha! Huy Hoàng lên trước kích phát đòn tấn công tiếp theo, ta hồi máu cộng thoát ly trạng thái chiến đấu."

Huy Hoàng không hề trì hoãn được gì, vẫn cứ bị thổi đi, còn Đường Hoa thì khí thế hùng dũng xông lên phía trước...

Huy Hoàng: "Tinh Tinh, người đoán xem hắc tím được cái gì thế?"

Tinh Tinh: "Có lẽ là một thanh tiên kiếm bị bỏ quên."

Huy Hoàng vỗ đầu: "Đúng nhỉ, ta quên mất là hắc tím có Cửu Thiên Toán Xích và Hậu Nghệ Xạ Nhật cung."

Nhưng hai người lại không ngờ rằng chiêu Đường Hoa xuất ra vẫn là thanh mâu lớn như cũ, thanh mâu trôi nổi ở bên cạnh hắc tím, còn hắc tím thì từng bước từng bước tiến tới gần Hỏa Quỷ vương.

"Ha!" Hỏa Quỷ vương rất đáng chán phát lá cờ xương trắng lên tiếp, một luồng khí đen bắn về phía Đường Hoa. Nhưng không ngờ Đường Hoa trúng phải luồng khí đen này nhưng không lùi mà lại còn tiến tới nữa. Thanh mâu bằng lửa đen của Đường Hoa chỉ chờ cho đòn tấn công của Hỏa Quỷ vương suy kiệt rồi thì lao tới đâm thẳng vào người của Hỏa Quỷ vương.

Một chiêu thành công, tổ hợp chiêu của Đường Hoa xuất hiện liền, thân hình hắc tím nhanh chóng lướt qua bên cạnh của Hỏa Quỷ vương rồi oanh tạc. Hỏa Quỷ vương xoay người định đối phó thì Đường Hoa đã lên đến phía

sau, khi Hỏa Quỷ vương ngẩng đầu thì Đường Hoa đã lướt xuống phía dưới chân hắn. Cho dù phải vận động liên tục, nhưng lực tấn công của Đường Hoa vẫn chẳng hề mảy may suy giảm. Hỏa Quỷ vương vội vàng dùng số máu cuối cùng của mình tích sức lên lá cờ xương trắng, khua một cái đánh cược với Đường Hoa. Nhưng không ngờ Đường Hoa lại không phải là một con thuyền giữa cơn sóng lớn, mà là một tảng đá ngầm giữa cơn sóng dữ, không chút suy suyển nào.

Hỏa Quỷ vương bị hóa thành ánh trắng một cách rất bất cam. Đường Hoa thu chiêu lại, hất mái tóc phiến muện mà nói: "Âm dương hai cực, có sinh có khắc. Thiên hạ vô địch, ai cùng tranh phong. Cao thủ cô quạnh, không khỏi than oán. Mấy người phong lưu, còn phải xem phong thái của Gia Tử."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 262: Sự Kiện Đồ Sát Thứ Hai

Chương 262: Sự Kiện Đồ Sát Thứ Hai

Tinh Tinh hùng hổ bay đến bên cạnh Đường Hoa, biểu tình nhìn hung ác vô cùng: "Người chán sống rồi à, một mình độc chiếm BOSS?" Đã rồi đi xa quá rồi, cho nên Tinh Tinh đã bị đá ra khỏi tiểu đội. Vốn nàng thấy Hỏa Quỷ vương đang bị Đường Hoa ngược đãi thì anh dũng lao lên tiếp sức, nhưng ai ngờ Hỏa Quỷ vương lại "Ha" một tiếng, nàng lại bị thổi trở về chỗ cũ mất tiêu.

"Người nữ lòng nào giết ta sao?" Đường Hoa lấy ra một cây phướn nhỏ nhỏ mà lệ chảy ròng ròng: "Phướn Oan Hồn, đồ chuyên dụng của thuật sĩ."

"Oa! Gia Tử, hôm nay người đẹp trai thật đấy!" Tinh Tinh nhận lấy, ngó qua rồi mừng rỡ, cây phướn Oan Hồn này có thể hấp thu oan hồn trong trời đất để tụ lực xuất ra một đòn tấn công. Nói đơn giản chút là thời gian chờ 7 giây, lực tấn công tỷ lệ thuận với tu vi của người cầm giữ, kèm theo thương tổn thuộc tính gió và hiệu quả đánh lui. Điều đáng tiếc duy nhất là

khi cầm trên tay Tinh Tinh rồi thì sẽ thiếu đi khả năng có thể đánh lui các thủ đoạn tấn công cấp cao như kiếm nộ.

Huy Hoàng hỏi: “Gia Tử, người dùng pháp bảo gì mà dừng mãnh vậy?”

“Viên châu Định Phong!” Đường Hoa lấy ra một hạt châu, nói: “Thực có chút hoài niệm, đây là một câu chuyện xảy ra giữa người và thú, cộng với một vị mỹ nữ hồi độ kiếp thứ nhất đấy.”

“Vậy có lấy được linh châu chưa?”

“Đương nhiên rồi!” Đường Hoa cười ha ha: “Gia Tử đã ra tay, còn có chuyện gì làm không được chứ?”

“Gia Tử chết toi!” Phá Toái - đã được cời vây - xồng xộc lao đến: “Người không định cứu huynh đệ nhà người đấy hả?”

“Lẽ nào người không nghĩ rằng ta vừa mới cứu người xong đó sao?” Đường Hoa nói với ánh mắt thâm thúy: “Nếu ta mà là người, ta tức khắc bày tiệc rượu khoản đãi ân nhân cứu mạng thật hậu liền.”

“Chết đi! Một mình hốt BOSS mà còn bày bữa kiêu đó nữa.” Phá Toái nói: “Huy Hoàng, lão bà của người đâu?”

“Có lẽ... Tạm thời sẽ không đến đâu.”

Đường Hoa hô to: “Về trần gian, Tinh Tinh mời khách.”

* * * * *

Trên mặt bàn của tửu lâu không có rượu, mà chỉ có hai đứa trẻ con. Chúng là đôi thai long phượng một nam một nữ, tuổi chừng một tháng, đang ra sức khóc réo lên. Quàng Khăn Đỏ đang đi vơ vét đồ dùng cho trẻ con ở Thành Đô, cho nên trách nhiệm chăm sóc hai đứa nhóc này đã rơi vào đầu của Huy Hoàng. Ai bảo hăn là cha của người ta cơ chứ!

Ba nam nhân cộng một thiếu nữ cùng lẳng lặng nhìn hai sinh vật này.

Đường Hoa một tay cầm thức ăn để nguội, một tay cầm một ly rượu đỏ, nhìn chăm chăm vào hai đứa bé đang khóc réo trên mặt bàn kia, nói: “Thuốc ngủ?”

“Quá phiền phức!” Phá Toái sờ vào một chiếc ghế dựa: “Nện xui!”

Tinh Tinh nói: “Ta có pháp quyết phong ấn!”

Huy Hoàng than một hơi: “Tiểu nhị, mang đồ ăn lên.”

Tiểu nhị lập tức chạy đến, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi: “Để ở đâu?”

“Trên bàn chẳng phải vẫn còn chỗ trống đó sao?”

“Vâng, đến ngay!”

Đường Hoa vội kêu tiểu nhị lại: “Tiểu nhị, ở gần đây có chỗ nào mà bọn buôn người thường lui tới không?”

Tiểu nhị cười trừ: “Khách quan thực biết đùa đấy, ngoài thanh thiên bạch nhật thế này, làm gì có hạng người xấu xa đó chứ.”

Tiểu nhị đi ra ngoài, xong rất nhanh đã mang đồ ăn lên để đầy trên bàn. Phá Toái vừa ăn đồ ăn lại vừa không nóng không lạnh nói: “Vẫn còn khóc.”

Tinh Tinh hỏi: “Có khi nào là đói rồi hay không?”

Huy Hoàng cúi đầu ỉu xiu nói: “Sao ta chẳng hề có chút cảm giác làm cha nào thế nhỉ?”

“Nói nhảm, có phải do người sinh ra đâu mà.” Đường Hoa hỏi: “Có thể trả hàng lại hay không?”

“Có thể, nhưng các người cũng trông thấy sự nhiệt tình của Quàng Khăn Đỏ rồi đấy, đừng nói là trả lại hàng, chỉ cần ta nói hai đứa tiểu quỷ này là NPC, nàng cũng sẽ nổi nóng với ta rồi ấy chứ.”

“Tinh Tinh nhớ phải trả tiền đó.” Đường Hoa đứng dậy: “Đi đây, không chịu tội chung với người đâu.”

“Ta cũng đi!” Phá Toái lười nhác đứng lên.

“Tiểu nhị, tính tiền!” Tinh Tinh cũng bỏ chạy.

Mọi người đều đi hết rồi, Huy Hoàng lấy hai tay làm gối, tựa vào ghế mà nhìn trần nhà, lắng nghe hai đứa tiểu quỷ kia réo lên.

Sương Vũ và Đường Hoa cùng thảo luận một cách kịch liệt về vấn đề con cái. Dương Vũ kiên trì quan điểm rằng con cái chính là hạnh phúc của gia đình, là sự ràng buộc trong sinh hoạt, là kết tinh của tình yêu.

Đường Hoa thì cho rằng con cái chính là khởi điểm của những mâu thuẫn trong gia đình. Hẳn không phủ nhận rằng con cái có thể mang đến những vui vẻ, nhưng so với những khổ cực mà chúng mang đến, thì những vui vẻ này thật chẳng đáng chi.

Sương Vũ tức giận bừng bừng quát hỏi: “Huynh lấy cớ gì chứng minh rằng con cái là khởi điểm của những mâu thuẫn?”

Đường Hoa lập tức trả lời: “Ví dụ như bây giờ.”

Bởi vậy hai người đã nảy sinh lần xích mích đầu tiên kể từ khi quen nhau đến nay, nguyên nhân là do mấy đứa con còn chưa chào đời của họ.

* * * * *

Nhàn rồi đi dạo biển Đông. Hú gọi Phá Toái thì Phá Toái trả lời đang thảo luận một cách hòa bình với lão bà, nhưng theo tình huống trước mắt thì không ngoại trừ sẽ phát sinh khả năng xung đột cục bộ. Hú gọi Huy Hoàng thì Huy Hoàng trả lời rằng đang học làm sao mang tã cho trẻ con, lát nữa còn phải học làm sao tắm cho chúng nữa. Thế là Đường Hoa đành lấy tờ Vô Biên đặc san ra đọc, nhưng rồi quăng qua một bên liền, bởi vì chủ đề lần này của đặc san là ‘Những vui vẻ và mâu thuẫn mà con trẻ mang lại cho cuộc sống’.

“Phiền!” Đường Hoa lấy cần câu cá ra. Từ khi sinh ra đến khi hiểu chuyện, người trong nhà phải ngày ngày che chở, cái này không thể làm cái kia không thể làm. Đi học rồi thì người nhà lo lắng về thành tích, lo con học thói xấu, lo con sẽ yêu sớm, lo có thêm nhân khẩu. Khó khăn lắm tốt nghiệp được, là phải bôn ba vì công việc, vì sống còn ngay. Khó khăn lắm mới có chút cơ sở, thì lại đã có con rồi. Cái gì? Nghèo nuôi theo kiểu nghèo? Câu này nói với bà nội nó đi, phí nuôi một đứa trẻ mỗi tháng tuyệt đối phải vượt hơn mức tiền lương trung bình trong thị trấn đấy, rùi đâu có ốm đau gì thì lăn qua lộn lại cả nhà ngày đêm không ngủ, đồng thời còn có thể xảy ra tranh cãi về trách nhiệm của mỗi người nữa. Lúc này nam nhân sẽ không còn cái gì gọi là gan dạ sáng suốt hoặc là kiên cường phấn đấu nữa, bởi vì đã phải nuôi gia đình, nuôi con trẻ, nuôi lão bà. Tiền điện nước cứ tăng, tiền sữa bột cũng tăng, tiền tã giấy cũng tăng, chỉ có tiền lương là y như cũ. Mà điều càng xui xẻo hơn là lão bà sẽ oán trách người rằng người đã vì đứa nhỏ mà làm gì chưa, rồi từ sáng đến tối sẽ kéo người bàn về chuyện con nhỏ, người mà phân tâm đi một chút, nàng sẽ nói người không thích con nhỏ ngay. Khó khăn lắm đứa nhỏ lớn lên rồi đi học, thì người lại phải lo lắng nó có yêu sớm hay không, rồi thành tích học tập như thế nào, v.v... Vì thế nữ nhân sẽ bắt đầu lải nhải, nam nhân bắt đầu cảm thấy phiền, sẽ tìm bà hai để bộc lộ. Khi đứa con đi làm, người sẽ phải chuẩn bị sẵn tiền cưới vợ cho nó. Ít nhất thì người cũng phải chuẩn bị được một cái nhà để gọi là chứ? Đến

khi đứa con của đứa con mình sinh ra, người sẽ đột nhiên nhận ra rằng mình đã đặt một nửa bàn chân vào trong quan tài mất rồi. Mà điều xui xẻo nhất chính là đứa con của người sẽ bắt đầu lại cơn ác mộng mà người từng bắt đầu hồi trước.

Con người... Lẽ nào chỉ có chút ý nghĩa như vậy sao?

“Nghĩ cái gì vậy?” Tôn Minh ngồi vào tảng đá ngầm ở bên cạnh Đường Hoa.

“Đang nghĩ tới quan hệ giữa con người và vũ trụ, với lại ý nghĩa của sự sống.” Đường Hoa xoay qua hỏi: “Người nói xem con người có phải cũng giống như cầm thú hay không, chỉ biết có mỗi sinh tồn và sinh sôi nảy nở đời kế tiếp.”

“Người có thể không kết hôn.”

“Cái máu! Ta mà không kết hôn thì mẹ của ta có thể sẽ từ Trái Đất bay lên hành tinh M xé sống ta luôn đấy chứ.” Lúc này Đường Hoa mới chợt bừng tỉnh hỏi: “Sao người đến đây rồi?”

“Lão bà của người báo cho ta, rằng trong lòng người đang không thoải mái, cho nên đưa ta vào bang để ta đến đây thăm người.” Tôn Minh nói: “Thực ra, không bi đát đến nỗi vậy đâu. Chỉ là do người với Huy Hoàng bị một cặp sinh vật dọa cho sợ mà thôi. Không phải do người sinh ra thì đương nhiên là như vậy rồi, nếu phải thì đến lúc đó sẽ không tệ như vậy đâu.”

“Thật?”

“Nói nhảm, ta gạt người cũng chẳng có cái lợi chi cả.” Tôn Minh nói: “Lão bà người quả thật không tệ đâu, nhãi con người có con mắt thật đấy.”

“Nói thừa!”

“Đúng rồi! Tiết lộ một thông tin không đáng tin cậy lắm đây, đó là viên châu Thủy Linh có khả năng đang ở trên tay của chương môn Côn Lôn là Túc Dao.”

“Không hứng thú!”

“Đừng vậy mà! Không phải là nghe nói người có một cái động phủ ở biển Đông đó sao, mang huynh đệ ta đi tham quan nào.”

Tôn Minh hiểu rất rõ rằng Đường Hoa đang sợ hãi với cuộc sống trong tương lai, và lo lắng rằng trong tương lai sẽ thiếu đi sự tự do cho nên mới

nảy sinh cảm xúc như vậy. Loại chuyện thế này không thể an ủi được, dù sao thì đến khi người rơi vào cảnh ngộ như vậy rồi, người sẽ tự biết được hóa ra cuộc sống như vậy cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của người thôi.

Còn mâu thuẫn giữa Đường Hoa với Sương Vũ thì cũng đã hóa thành hư ảo, cảm tình cũng tiến thêm một bước nữa. Sương Vũ nghĩ thế nào Đường Hoa không biết, hẳn chỉ nghĩ rằng đuổi đầu là một đao co đầu cũng là một đao, chi bằng cứ hào phóng một chút, cho bảo tố càng mãnh liệt hơn thôi.

* * * * *

Sự kiện hai tháng một lần của hệ thống lại chậm rãi kéo lên tấm màn che của nó. Sự kiện lần này có tên là ‘Hạn Bạt Sơn Hải giới’. Sự kiện thuyết minh rằng nhiệt độ của Sơn Hải giới đã lên tới mức làm cho người ta không thể chịu đựng nổi, theo kết quả điều tra, hóa ra đó là do Hạn Bạt vốn bị lưu đầy trong Sơn Hải giới phá vỡ ra tạo thành, ả đang dẫn theo một trăm lẻ tám tên Viêm tướng thủ hạ hoành hành Sơn Hải giới. Sự kiện nói rằng một trăm lẻ tám tên Viêm tướng này là do pháp bảo, tiên kiếm cấp tiên gia hoặc cao hơn biến thành, và các nước trong Sơn Hải giới đã hoàn toàn thần phục Hạn Bạt hết rồi, họ sẽ coi toàn bộ người chơi là phe đối địch.

Người chơi giết chết địch nhân trong Sơn Hải giới sẽ có khả năng nhất định đạt được các dược phẩm và đạo cụ, thậm chí là cả sủng vật hiếm có. Nếu trong thời gian một tháng mà người chơi thành công giết chết được Hạn Bạt thì giá hàng trên khắp Trung Nguyên sẽ được khôi phục như lúc ban đầu, kẻ giết chết Hạn Bạt sẽ nhận được thanh thần binh đứng đầu trong Song Kiếm - Hiên Viên kiếm.

* * * * *

“Té xiu!” Đường Hoa cho là mình đã nghe nhầm, cho nên hỏi lại một lần nữa: “Đi Chu Tước quốc cần bao nhiêu tiền?”

Sứ giả truyền tống rất thành khẩn trả lời lại lần nữa: “Sáu trăm kim.”

Đường Hoa nhìn lại tiểu đội của mình - Tinh Tinh, Phá Toái, Mặc Tinh - mà toát mồ hôi hột, hỏi tiếp: “Ý người là bốn người sáu trăm à?”

“Bốn người hai ngàn bốn.”

“Đi Mao Dân quốc thì sao?”

“Bốn người hai trăm.”

“Mọi người góp gió thành bão!” Đường Hoa phát tay: “Tập hợp Mao Dân quốc.”

Huy Hoàng phải giữ trẻ nên Đường Hoa, Phá Toái, Tinh Tinh không gom được số đội viên thích hợp, vừa trùng hợp thấy Mặc Tinh đang cô đơn một mình bèn kéo đi theo cùng.

Đường Hoa được truyền tống đến Mao Dân quốc, cảm thấy thực ra mặt trời cũng không khủng khiếp như trong lời giới thiệu bèn nghi hoặc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời đen nghìn nghịt một đám người đang đánh đấm lung tung.

Tinh Tinh vừa mới được truyền tống đến ngay tức khắc, nàng quan sát tình hình xong nói: “Không phải chứ, hai phân đà của Song Sư đang tự tàn sát lẫn nhau kìa?”

“Chắc chắc, chết một tên là năm mươi kim, Ốc Vít nhất định đang trốn trong cái xó nào đó mừng thầm cho coi.” Đường Hoa nói với Tinh Tinh: “Coi bộ trình độ quản lý của các người vẫn còn cần đề cao đấy.”

Phá Toái xuất hiện, nhìn lên bầu trời rồi nói: “Có cái gì đẹp mắt đâu, tìm Viêm tướng đi. Tinh Tinh, bói xem!”

“Chỉ biết là biên giới Mao Dân quốc có mười tên Viêm tướng, nơi phân bố cụ thể thì không rõ.” Tinh Tinh nói: “Phá Toái, người tốt xấu gì cũng là đường chủ, lẽ nào mặc kệ thế à?”

“Mấy chục vạn người, ngày nào mà chả có chuyện người mình chém người mình, quân được phóng?” Phá Toái thấy Mặc Tinh cũng xuất hiện rồi, bèn nâng kiếm lên hô: “Xuất phát xuất phát, đi tìm ngọn núi đầu tiên.” Lần này Huy Hoàng vắng mặt, cho nên hẳn được tấn chức làm đội trưởng.

Nhưng không ngờ tới được ngọn núi đầu tiên rồi thì vẫn thấy khung cảnh người chơi Song Sư đang đánh nhau như cũ. Phá Toái tùy tiện chụp lấy một người hỏi mới biết hóa ra là do cướp Viêm tướng cho nên mới dẫn đến xung đột. Bởi vì phí dụng đến Mao Dân, Nhất Mục khá thấp cho nên phần lớn người chơi đều tập trung ở hai nước này cả. Song Sư người nhiều thế chúng, trước tiên chém người chơi ngoài bang, sau đó chia từng phân

đường, phân đà ra xử nhau, thậm chí ngay cả các chiến đội nhỏ cũng đều ẩu đả với nhau hết. Nguyên nhân rất là đơn giản: chia của không đều.

Ví dụ như có một nguyên nhân là do có người chơi kia phát hiện trong núi Mao Dân có tung tích của Viêm tướng, mấy nhóm người bèn cùng nhau vào núi tìm tòi, nhưng mọi người đi chung với nhau sẽ không tránh khỏi phát sinh mấy câu giội nước vào lửa, cố ý xung đột, cho nên rất nhanh đã sống mái với nhau.

Không chỉ bên Song Sư, mà phía Nhất Kiếm chủ yếu tập trung nơi Nhất Mục quốc cũng gặp phải tình trạng đáng xấu hổ như thế. Người nhiều quá rồi, lại chui cả vào trong một nước, muốn không bùng nổ xung đột cũng khó lắm.

Người chơi Song Sư cũng muốn đi khỏi Mao Dân để đến nước khác lắm, nhưng lòng người không gắn bó, lẻ tẻ đi ra ngoài chẳng bỏ nhét kê rằng cho Viêm tướng nữa là. Mà điều quan trọng nhất là đường biên giới của Sơn Hải giới rất dài, muốn tới được nước tiếp theo người chơi bình thường cũng phải bay ít nhất hai tiếng đồng hồ.

“Chúng ta đi!” Phá Toái nói trong kênh đội ngũ: “Đổi sang nước khác, loạn quá rồi... Ta đệt, ai đánh ta?”

“Đi mau đi mau!” Là loạn chiến mà, Đường Hoa đã phải né tránh năm đòn phi kiếm, làm cúp một người rồi đó. Trước mắt thì lập tức rời khỏi cái nơi thị phi này mới là chính đạo: “Tinh Tinh đâu? Sao rời khỏi đội rồi?”

“Cúp rồi!” Mặc Tinh nói.

“Sao cúp vậy?” Phá Toái hỏi.

“Đường như là đi khuyển bảo, còn chưa nói xong thì đã bị cúp rồi.” Mặc Tinh nói tiếp: “Ta không xông ra ngoài nổi, chỗ nào cũng là người, phi kiếm với pháp thuật cả.”

“Gia Tử mở đường!”

“Được!” Đường Hoa vận ma khí lên, sau đó bất kể ba bảy hai mươi mốt, giống như một cái máy ủi đất ủi từ giữa đám người chơi đông như bầy ong mật ra một con đường. Cho dù với tu vi của hắn cũng đã phải trúng mất mấy kiếm cộng với mấy chiêu quần công.

* * * * *

Phá Toái dừng lại nhìn bầu người càng lúc càng tụ tập nhiều ở vùng trời Mao Dân phía xa, than thở: “Chuyện quái ít người nhiều đáng hận nhất trong vòng du cuối cùng cũng lần nữa xuất hiện rồi.”

“Chủ yếu là do phần thưởng lần này hấp dẫn quá đó thôi, ai nhường nhịn thì phải chịu thiệt mà.” Đường Hoa nhìn xuống mảnh đất hoang ở dưới chân: “Chỗ này là chỗ nào vậy chứ?”

“Không biết.” Phá Toái lắc đầu, rồi đột nhiên sắc mặt đại biến: “Cẩn thận!”

Vừa dứt lời, chợt có hàng vạn ngàn tảng đá từ dưới đất bắn lên, từ giữa đám đá đó lại có một bóng người màu đỏ lửa vọt vào trong trận hình của ba người. Phá Toái người là kiếm, kiếm là người, tức khắc đâm sầm vào bóng người màu đỏ đó ngay. Hai bên tách ra, Phá Toái vừa sợ vừa vui: “Là Viêm tướng!” Có thể thấy tên Viêm tướng này không khác gì lắm với con người, cái duy nhất khác chính là nó có một đôi cánh màu lửa đỏ đang cháy hừng hực.

Ánh Tà Lặn Núi Tây! Tên Viêm tướng này phát tay thì triển ra một kỹ năng chữ màu kim, tức khắc có ba ánh lửa tựa ráng chiều quét về phía ba tên người chơi. Đường Hoa vừa đúng lúc đang phải uống thuốc bổ sung lại số máu đã mất vì đồng đá hồi nãy, nên giờ thấy Viêm tướng ra tay thì chỉ đành phải xuất lửa đen ra đánh bừa. Chiêu chạm chiêu xong, Đường Hoa lập tức hô ngay: “Gió mạnh, phản!”

“Phản cái gì?” Phá Toái muốn phát điên lên, mới chạm có một chiêu mà người đã muốn bỏ chạy rồi, tốt xấu gì người cũng là cao thủ đệ nhất trong Song Kiếm, có chút phong độ đi có được hay không? Nhưng chỉ một giây sau, khuôn mặt hắc đã trở nên trắng bệch liền: “Lui, Mặc Tinh chạy mau!” Kỹ năng Ánh Tà Lặn Núi Tây còn chưa hoàn toàn biến mất thì Viêm tướng đã tiện tay xuất tiếp một kỹ năng chữ màu kim nữa: Liệt Hỏa Thiên Cương!

Ba người chơi cùng cướp đường chạy như điên. Nhưng tên Viêm tướng kia hiển nhiên không muốn buông tha cho bọn họ, hai tay hắc chấp lại, lại một kỹ năng chữ màu kim nữa được tung ra: Địa Ngục Lửa Trời! Một lưới lửa đỏ sộ xuất hiện, chụp về phía ba người chơi đang chạy giữ mạng đằng kia. Phá Toái với Đường Hoa thấy vậy thì trái xuất kiếm nộ, phải bùng lên

ngút trời lửa đen, thế mà cũng đánh được cho lưới lửa kia thành tro bụi. Sau đó tên Viêm tướng kia lại phát tiếp ra kỹ năng chữ màu kim thứ tư...

* * * * *

Trong một góc rừng nọ, Đường Hoa giận dữ thốt: “Biến thái quá rồi, kỹ năng chữ màu kim bộ không cần tiền hả?”

“Hạn Bạt là con gái của Thiên Đế. Chú ý, là Thiên Đế chứ không phải là Ngọc Đế!” Phá Toái sờ sờ lại trái tim của mình, vẫn còn đập nhanh lắm lắm: “Nhưng ta ở trên Thiên Đình cũng vẫn còn chưa gặp qua thần tiên nào có thể vô hạn xuất kỹ năng chữ màu kim đấy.”

Đường Hoa tiếp lời: “Cấp người thấp!”

“...” Phá Toái muốn điên lên. Đại ca, mặc dù là sự thật, nhưng cũng không nhất thiết phải nói ra chứ?

“Phân tích chút nha, ví dụ như thanh thần khí kia của Sát Phá Lang ấy, hiện giờ mỗi tiếng đồng hồ nó có thể xuất được bốn lượt kiếm nộ, nếu lên bậc cao nhất rồi thì có thể sẽ là năm, thậm chí là sáu lượt.” Đường Hoa nói tiếp: “Viêm tướng vốn chính là do tiên bảo thời thượng cổ biến thành, từ trận pháp nơi Vu Sơn kia có thể thấy phạm là những bảo bối biến thành người thì đều khó đối phó vô cùng.”

Mặc Tinh bổ sung: “Ta đoán một tiếng đồng hồ chúng cũng chỉ có thể sử dụng năm hay sáu kỹ năng chữ màu kim thôi. Người không thấy sao, chúng ta vừa chạy được một quãng là hắn cũng quay đầu trốn ngay đấy. Nếu thật có thể sử dụng vô hạn các kỹ năng thì một tên Viêm tướng là đã đủ đập nát hết tất cả người chơi trong Mao Dân quốc rồi.”

“Có lý!” Phá Toái nện năm đấm và lòng bàn tay, nghiến răng nói: “Bà nội nó, hóa ra là giả hồ ăn thịt heo đấy, sớm biết thì hồi nãy đã đứng lại xử hắn luôn rồi.”

“Chủ yếu là do đội chúng ta không đủ người thôi. Huy Hoàng đáng chết, vào lúc mấu chốt mà lại tuột xích như vậy. Nếu không thì có hẳn ở đây, chúng ta đã xử được tên kia rồi.”

Phá Toái hỏi: “Bây giờ đi đâu tìm cao thủ lập đội đây? Có cần ta kêu mấy người bạn tới không?”

“Được!” Đường Hoa nói: “Chưa qua kiếp thứ hai thì không cần.”

“...” Phá Toái hậm hực nói: “Tổng số người qua kiếp thứ hai trong Song Kiếm cũng chưa qua con số mười nữa là, người thực nghề ta giao du rộng rãi đến vậy sao?”

“Suyt!” Đường Hoa phất tay ý bảo Phá Toái và Mặc Tinh lui vào trong góc.

Phá Toái và Mặc Tinh nhìn ra bên ngoài mà kinh hãi cực kỳ, chỉ thấy có năm tên Viêm tướng đang bay là là sát đất, nhờ đám cây cối trong rừng che giấu thân hình, lặng lẽ tiến về phía Mao Dân quốc cách đây mấy chục cây số.

“Năm sáu ba mươi...” Phá Toái sờ sờ trái tim của mình, nói: “Ba mươi kỹ năng chữ màu kim thì giết được bao nhiêu người?”

“Ai biết được.” Đường Hoa phất tay: “Đuổi theo, chúng ta làm ngư ông.”

“Khoan!” Phá Toái ngăn Đường Hoa - đang muốn nhảy lên phi kiếm - lại.

“Cái gì?” Đường Hoa nhìn chung quanh, không thấy có địch nhân gì thì nghi hoặc hỏi.

Một phút qua đi, trước mặt ba người lại có năm tên Viêm tướng bay qua, phương hướng vẫn là Mao Dân quốc như đám hồi nãy. Đường Hoa với Mặc Tinh nhìn Phá Toái như nhìn một người trời. Phá Toái đặc ý nói: “Cái mảnh khố nhỏ này mà còn tưởng giấu được ánh mắt của ta sao? Gia Tử, lần này không dễ làm ngư ông đâu. Sáu mươi kỹ năng quần công chữ màu kim thì ngay cả đại la kim tiên đến cũng tan thành tro bụi nữa là. Mỗi tên lưu lại một chiêu để đối phó với chúng ta cũng đủ cho chúng ta đo đường ngay ấy chứ.”

“Xét cho cùng thì vẫn là do bọn người chơi không đủ đoàn kết cả. Cứ cho một trăm người vây một con, đảm bảo bắt trọn ổ cho xem.” Đường Hoa nói: “Tìm người, chứ chỉ có ba người chúng ta thì đơn bạc quá, một chọi một cũng còn chưa chắc chắn nữa là.” Có tin nhắn gửi đến, Đường Hoa lôi ra xem, người gửi chính là Sương Vũ: “Lão công đang ở đâu?” Lão bà, lão bà thiếu phẩm vị quá rồi, ngày nào cũng là câu thăm hỏi này hết á.

“Đang ở Sơn Hải giới! Muội thì sao?”

“Cũng vậy, đang ở Mao Dân quốc.”

“Đang điều giải mâu thuẫn trong bang phải không?”

“A, sao huynh biết? Lẽ nào huynh cũng ở đó à?”

“Chạy mau!”

“Chạy đâu?”

Đường Hoa còn chưa kịp trả lời thì chỉ thấy phía Mao Dân quốc có ánh kim ngập tràn, tiếp đó là ánh trắng, cuối cùng là kim - trắng hỗn hợp...

Vô Biên đặc san chính là đặc san đầu tiên đưa tin về thảm án này. Nhất Kiếm tụ tập nơi Nhất Mục quốc và Song Sư tụ tập nơi Mao Dân quốc đều bị đồ sát có tổ chức với quy mô lớn hết. Theo thống kê chưa hoàn chỉnh thì lần này số người bị hại rất có khả năng đột phá mười vạn. Song Sư lần này bang chủ, phó bang chủ, ba tên đường chủ, chín tên phân đà chủ bị chết. Nhất Kiếm tổn thất bang chủ, phó bang chủ, năm tên đường chủ, tám tên phân đà chủ. Đây chính là sự kiện đồ sát quy mô lớn dưới điều kiện người chơi không chống cự thứ hai trong Song Kiếm.

Khi tiểu đội của Đường Hoa cùng quay về Trung Nguyên nghỉ ngơi chinh đồn, Mặc Tinh vì không muốn làm phiền tới họ nên chủ động rời đi. Mặc dù bọn người Đường Hoa đã khuyên can, nhưng Mặc Tinh vẫn kiên quyết không ở lại. Còn lại ba người, bọn Đường Hoa, Phá Toái, Tinh Tinh bèn bắt đầu cùng nhau nghiên cứu, sau đó quyết định sẽ thành lập đội hình mạnh nhất trong Song Kiếm để tiến vào Sơn Hải giới báo thù cho các huynh đệ đã tử nạn.

Phá Toái lên đường đi thuyết phục Huy Hoàng bỏ vợ quăng con, một lần nữa rời núi, còn nhiệm vụ của Đường Hoa là đi kéo Sát Phá Lang nhập bọn. Huy Hoàng thì dễ rồi, sau khi sự kiện bắt đầu là xuân tâm bắt đầu rục

rich, còn Sát Phá Lang sẽ không dễ gạt như vậy, đặc biệt là khi kẻ mời hẳn nhập bọn lại chính là kẻ thù muôn đời của hẳn - Đường Hoa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 263: Thần Ma Diệt Thế

Chương 263: Thần Ma Diệt Thế

“Tiểu Lang, chờ người ở trà lâu Nhất Phẩm cư Thành Đô, nhanh.” Đường Hoa vẫn thắc mắc hoài, đó là mình đã đối xử với Sát Phá Lang như thế, sao Sát Phá Lang còn chưa kéo mình vào danh sách đen vậy nhỉ? Cho dù danh sách đen có đầy rồi, thì ít nhất cũng phải loại bỏ hảo hữu với mình mới đúng chứ, lẽ nào là do tính sói chưa tan sao?

“Vì sao ta phải tới?”

“À, không dám tới thì thôi vậy.”

“Móa! Ai không dám tới? Không dám tới là đồ chết bầm.”

“Nhanh!”

“...” Sát Phá Lang phát điên lên.

* * * * *

“Ngồi!” Đường Hoa vẫn còn rất lễ độ, cho dù là đang đối mặt với Sát Phá Lang với biểu tình như muốn nuốt sống mình.

Sát Phá Lang ngoan ngoãn ngồi xuống. Trong nhất thời, Đường Hoa đã tưởng rằng tên này nên đổi tên thành Chó Nhà mất rồi. Sát Phá Lang “Hừ” một tiếng rồi nói: “Nói!” Nói hẳn không hiểu kỳ là không có khả năng.

“Gần đây thân thể được không?” Đường Hoa châm trà cho Sát Phá Lang, rồi chỉ vào chén trà: “Hương vị không tệ, lá trà một chỉ một kim đấy, thử đi.”

“...” Sát Phá Lang không chút chừa mặt mũi nào cho Đường Hoa, cứ khoanh tay nhìn chăm chăm hẳn.

“Người thật là...” Đường Hoa nhấp một ngụm trà: “Thật là không biết hưởng thụ cuộc sống gì cả. Chuyện là như vậy, bọn ta đang có một tiểu đội

đội kích Sơn Hải giới nhưng thiếu mất một vị trí nhị kiếp, Huy Hoàng bảo ta hỏi người coi có hứng thú gia nhập hay không. Đội viên hiện giờ của bọn ta là Phá Toái, Huy Hoàng, ta và Tinh Tinh.”

“Ở cùng đội với người à? Bị người bán lúc nào cũng không biết.”

“Ha ha! Tiểu Lang, người coi trọng mấy lạng thịt trên người người quá, một mâm thịt heo mới có ba kim thôi đó.” Đường Hoa nói: “Biết người không yên tâm rồi, nên bọn ta đã định ra một quy tắc.”

“Quy tắc gì?”

“Những vật phẩm khác đều nhờ vận may hết. Pháp bảo tiên gia, phi kiếm, bí tịch do Viêm tướng rút xuống nếu người nhặt được tự mình sử dụng thì phải xuất ra hai phần mười giá thị trường để làm hoa hồng. Nếu người nhặt được đem bán thì phải xuất ra bốn phần mười giá thị trường để làm hoa hồng.” Đường Hoa cười cười: “Có phải là tự mình sử dụng hay không hoàn toàn căn cứ vào đã ràng chặt hay chưa mà tính. Mọi giá trị đều do Huy Hoàng đánh giá cả. Thế nào? Chuyện này rất công bình đấy chứ?”

Sát Phá Lang cúi đầu ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Đội viên tử vong thì chia hoa hồng thế nào?”

“Nếu như tử vong, sẽ chia hoa hồng thành năm phần, người chết lấy hai phần.” Thằng nhãi này thật là đã học khôn ra rồi, thế mà còn biết phòng ngừa bốn Gia Tử chơi xỏ nữa đấy.

“Được! Ta đồng ý vào đội.” Sát Phá Lang đâu mà không muốn đi Sơn Hải giới chứ, nhưng thực sự là thế đơn lực bạc quá, mặt khác, hắn cũng chưa tìm được đội nào đó có thể lọt được vào mắt xanh của hắn cả.

“Tốt lắm! Bọn ta đã thông qua việc xét duyệt của người rồi, bây giờ là lúc người phải thông qua việc xét duyệt của bọn ta.”

“Chưa rõ.”

Đường Hoa nói: “Rất đơn giản, bọn ta muốn xem thực lực của người.”

“Nói!”

“Ở phố Đông của phủ Thái Nguyên có một cô nương tên là Quàng Khăn Đỏ đang đẩy hai đứa bé đi tắm nắng, cộng với hát nhạc thiếu nhi.” Đường Hoa nói: “Yêu cầu để thông qua xét duyệt rất đơn giản, xử lý ba người bọn nàng.”

“Dựa vào cái gì mà ta phải đi?” Sát Phá Lang không phải là kẻ ngu, hẳn nghe thế là đã hiểu trong đây có chuyện kỳ quặc liền. Có lẽ là Huy Hoàng đã sớm không thuận mắt hai đứa tiểu quỷ đó rồi, nhưng e ngại Quàng Khăn Đỏ cho nên không tiện nói ra, bởi vậy mới chơi cái kế tuyệt hậu rút củi dưới đáy nồi này... Không đúng! Huy Hoàng sẽ không ác độc như vậy! Sát Phá Lang nhìn qua Đường Hoa: mười phần có tám, chín là do thằng nhãi này nghĩ ra đây.

Lần này Sát Phá Lang đã hiểu lầm Đường Hoa rồi, việc này đúng thật là do Huy Hoàng nghĩ ra đấy. Huy Hoàng là một tên pháp y, nên hẳn đã nhạy bén cảm thấy được Quàng Khăn Đỏ vì hai đứa bé này đã có dấu hiệu của chứng vọng tưởng, cho nên mới quyết đoán mời Phá Toái đến xử lý hai đứa bé này. Phá Toái đương nhiên sẽ không tiện ra mặt, cho nên mới hỏi Đường Hoa, cuối cùng Đường Hoa chơi chiêu mượn sói giết người này.

Đường Hoa hỏi: “Người không có năng lực à? Cũng phải! Quàng Khăn Đỏ là người có cấp cao nhất trong Song Kiếm mà, người không dám đi thì thôi vậy.”

“... Người chờ đó!” Sát Phá Lang “Hừ” một tiếng rồi mở cửa gian riêng, bước xuống lầu.

Tiểu nhị sáng mắt bèn vội vàng ngăn Sát Phá Lang đang định bước ra khỏi cửa lại ngay: “Khách quan, ngài còn chưa có tính tiền.”

“Ta á? Tìm cái tên ở trên kia kìa.”

Tiểu nhị khách khí nói: “Bằng hữu của khách quan đã đi rồi. Tiểu điểm vốn mỏng lời ít, xin khách quan đừng làm khó cho tại hạ.”

“Đi rồi? Ta đệt!” Sát Phá Lang hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Sáu mươi kim.”

“Sáu mươi kim?” Sát Phá Lang phát điên hỏi: “Tiểu nhị, các người mở là mở hắc điểm đó hả, ta còn chưa chạm môi vào cốc trà đã tính sáu mươi kim?”

“Khách quan, trước khi ngài đến bằng hữu của ngài đã có gói mấy lạng Mao Tiêm thượng đẳng rồi.”

“Đông Phương Gia Tử, người uống cho chết đi, người uống cho bán thân bất toại đi!” Sát Phá Lang nhả tin qua: “Quay về trả tiền!” Lá trà mà

cũng gói đem đi cho được nữa hả, loại người gì thế này?

“Người không có tiền à?”

“Có!”

“À!”

Ta đặt, ‘à’ là nghĩa làm sao? Là trở về hay không trở về vậy? Sát Phá Lang chờ đến mười phút sau mới đưa cho tên tiểu nhị đang cảnh giác nhìn hẩn một tờ ngân phiếu: “Không cần thối lại. Sau này trông thấy người bằng hữu kia của ta đến thì cứ bỏ thạch tín vào trong trà của hẩn, hẩn có sở thích kỳ lạ là bị độc chết.”

* * * * *

Huy Hoàng quan tâm vỗ vỗ Quàng Khăn Đỏ đang khóc thút thít: “Không sao rồi không sao rồi, có thấy rõ là ai không?”

“Không có!” Quàng Khăn Đỏ thút thít nói: “Chắc chắn là người chơi ma nhị kiếp, với lại chắc chắn là kiếm thủ nữa. Đáng thương hai đứa con của muội.”

Đường Hoa ở ngay bên cạnh, nói: “Tẩu tử, đừng đau lòng, Đợi đến hành tinh M rồi thì bảo Huy Hoàng giúp tẩu sinh một ố.”

“Đúng, đúng!” Phá Toái - cũng ở ngay bên cạnh - nghiêng rằng nói: “Ta thấy mười phần có tám, chín là Sát Phá Lang đấy. Ngay cả trẻ con cũng giết, thực là biến thái quá rồi.”

Huy Hoàng đứng lên: “Ta đi tìm hẩn tính sổ. Tinh Tinh, hẩn đang ở đâu thế?”

Tinh Tinh trả lời: “Ở Sơn Hải giới.”

“OK!” Huy Hoàng phất tay: “Các huynh đệ tổ đội, đi Sơn Hải giới. Sương Vũ, phiền muội chiêu cố Quàng Khăn Đỏ giúp nhé.”

Sương Vũ than một hơi: “Đi đi đi đi, ở đây có muội rồi.” Ánh mắt nàng sáng như tuyết, cho nên đã sớm thấy có chỗ không đúng rồi. Tên Sát Phá Lang này cho dù có rảnh hơn nữa cũng chẳng làm như thế làm gì. Huy Hoàng cũng sẽ không, hẩn là người hàm hậu, sẽ không hạ thủ ác nghiệt như thế. Lão công của mình... Không thể, trừ phi Sát Phá Lang điên rồi, nếu không tuyệt đối sẽ không nghe lời hẩn đâu... Không đúng, thẳng nhai này nào giờ luôn giỏi biến chuyện không có khả năng thành có khả năng, hiem

ngghi lớn lắm. Đợi sau bắt Tinh Tinh qua tra hỏi một chút mới được. Còn phần Đường Hoa thì nàng không có tâm tình đi tra hỏi, có hỏi cũng chẳng hỏi được gì.

* * * * *

Số người chơi tập kết nơi Mao Dân quốc hiện giờ đã không chỉ còn có bang chúng bang Song Sư nữa, sau khi tin tức khiến toàn thiên hạ phải chế giễu kia được loan ra, hai bang lớn lập tức rụt vùi liền, họ gắng hết khả năng bảo trì hòa bình và lặng tiếng.

Sơn Hải giới càng ngày càng nóng hơn, núi xanh đã biến thành núi trọc, ruộng nước đã biến thành sa mạc. Ở trong Mao Dân quốc chỉ còn lại có hai tên NPC thôi, một tên là NPC chức năng phụ trách việc truyền tống, tên còn lại là NPC cung cấp thực phẩm và nước uống. Còn phần dược phẩm và duy tu trang bị thì phải về Trung Nguyên để thực hiện. Bọn người chơi mặc dù không cảm thấy nóng bức, nhưng mức khát nước trong ống đoi khát vẫn tụt xuống rất nhanh. Mà điều khiến bọn người chơi càng khó chịu hơn chính là đồ ăn và nước uống do Sơn Hải giới bán ra lại còn cao gấp ba so với Trung Nguyên nữa!

Một tên hòa thượng nấu nước uống, hai tên hòa thượng bưng nước uống, ba tên hòa thượng không nước uống. Bọn người chơi không còn tập kết theo tính tập đoàn nữa, mà tổ chức mấy tiểu đội thành một đoàn, còn các cao thủ thì năm người thành một tổ, cùng tiến hành lục lọi tìm giết. Phải nói Sơn Hải giới thật không phải là ‘lớn’ bình thường, hơn mười vạn người tập kết lại với nhau tuy là một con số rất khủng khiếp, nhưng phân tán ra rồi thì chỉ giống như muối bỏ biển vậy thôi.

Bốn người bọn Đường Hoa dựa theo tọa độ tìm được Sát Phá Lang. Sát Phá Lang hiện đang giải quyết một đội NPC mao dân. Thủ đoạn tấn công của các mao dân là ném đá, ném thương, chỉ có một số ít tể sư mới có thể sử dụng pháp thuật sát thương phạm vi lớn, không có bao nhiêu tính uy hiếp cả. Từ đây có thể thấy được Sát Phá Lang đang nhàm chán đến mức độ nào.

Đối mặt với kẻ đã hại lão bà, các con của mình - Sát Phá Lang, Huy Hoàng chân thành bước đến bắt tay ngay: “Cám ơn!”

“Đừng khách khí, Huy Hoàng người còn cần gì thì cứ nói một tiếng là được.” Thái độ của Sát Phá Lang khi đối xử với Huy Hoàng và khi đối xử với Đường Hoa thật là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Trung niên lão bà mất chính là việc vui lớn thứ ba của nam nhân, cho nên Huy Hoàng cũng không nói gì thêm nữa, chỉ mời Sát Phá Lang vào tổ rồi mở đường. Đường Hoa hỏi: “Tình Tình, bói qua bói lại cả nửa ngày trời rồi, tới cùng là có bói được gì hay không?”

Tình Tình lắc đầu: “Muốn bói chính xác thì phải cung cấp tên họ của đối phương, hệ thống đã nhắc đến nóng lên luôn, cho nên còn kèm thêm một câu nữa: đừng nên cứ tìm ‘Viêm tướng’ ‘Viêm tướng’ hoài.”

Huy Hoàng hỏi Đường Hoa: “Lần trước giao thủ các người có giám định tên Viêm tướng ấy hay không?”

Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi hột: “Ban đầu chỉ chuyên tâm diệt giặc, sau đó chỉ chú tâm chạy trốn.”

Sát Phá Lang chọt vào một câu không nóng không lạnh: “Đệ nhất cao thủ, hừ!”

“Bốn Gia Tử tốt xấu gì cũng đã chạy giữ mạng được khỏi tay hắc. Có gan thì hồi nữa người chơi solo với hắc đi, xem xem người có thể trốn được hay không cho biết.”

“Hừ!” Sát Phá Lang dù có tự đại hơn nữa cũng tự biết bản thân mình không chịu nổi cảnh người ta liên tục chơi kỹ năng chữ màu kim như vậy, cũng tương tự như việc không người chơi nào có thể chịu được liên tục bốn lượt kiếm nộ của mình vậy.

“Các người mau mau nghĩ ra tên của chúng nó đi chứ!” Tình Tình giậm chân bực bội. Mấy người này cũng thật là, lại còn rảnh rỗi đi đấu võ mồm nữa.

“Vòng Đeo Tay Thiên Nữ!” Phá Toái mở đầu.

“Không có NPC này!”

Huy Hoàng: “Xích Đeo Tay Thiên Nữ!”

“Không có!”

Sát Phá Lang: “Vòng...”

Đường Hoa ngắt ngang: “Viêm tướng 001.”

“A! Tìm được rồi!” Tinh Tinh mừng rơn nói: “Ở Chu Tước quốc! Để ta tra 002...”

Mọi người cùng sùng bái nhìn Đường Hoa. Đường Hoa nhìn chân trời Tây xa xôi, mà trong lòng thì phiền muộn: đậu xanh nó, đã sớm biết Ốc Vít lừa lằm mả. Bắt hãn nghĩ ra một trăm lẻ tám cái tên chẳng thà giết hãn đi cho rồi. Lại nói, tất cả đều có tên họ hết thì khó nhớ muốn chết, chi bằng đánh số đi cho khỏe.

“035 - 045 ở Mao Dân!” Tinh Tinh bổ sung: “036, 037 hành động một mình, có khả năng là lính gác. 037 có phần xa, 036 thì cách chúng ta một trăm cây số. Phương hướng: Đông Nam.”

“Các hãn tử, khởi công nào!” Huy Hoàng hét to một tiếng, sau đó cùng Phá Toái, Sát Phá Lang hợp thành hình tam giác bảo vệ Tinh Tinh. Còn phần pháp sư Đường Hoa thì bọn họ không lo lắng chút nào, nếu thật sự có chuyện, hãn chạy còn nhanh hơn ai hết nữa là. Dù sao đi nữa thì trong năm người, Đường Hoa tuyệt đối sẽ không phải là người đầu tiên chết trận.

* * * * *

Lòng sông khô cạn, những cây tiên nhân chường mọc tán loạn, những con rắn độc cấp 65, những con kền kền cấp 66... Tinh Tinh dừng lại nói: “Trong phạm vi năm cây số!”

“Liếc qua là biết rồi!” Đường Hoa dặn dò: “Coi chừng người ta núp trong cát đánh úp, hoặc là trốn sau cái chỗ rẽ nào đó nhé.”

“Phá Toái, Sát Phá Lang một tổ. Tinh Tinh với ta một tổ, Gia Tử một mình một tổ, phân ra tìm. Gặp phải kẻ địch thì đầu tiên là chạy giữ mạng trước, còn Tinh Tinh trông thấy là khóa lại chúng ngay.”

Đường Hoa kháng nghị: “Vì sao chỉ có mình ta?”

Sát Phá Lang trả lời thay cho Huy Hoàng: “Đi chung với người chỉ tổ làm quỷ chết thay.”

“Không đi chung với ta thì kẻ chết đầu tiên cũng vẫn là người.” Đường Hoa nói xong không chờ Sát Phá Lang móc ngược lại mà đã quát ngay: “Khởi công!”

“Mọi người đừng để cách nhau quá xa rồi bị vắng khỏi đội đó nhé.” Đội trưởng Huy Hoàng dặn dò trong kênh đội ngũ: “Không cần tấn công kẻ

địch, chỉ cần dụ chúng nó ra thôi.”

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, mấy người tập hợp lại với nhau, Đường Hoa là người đầu tiên báo cáo: “Ta tuyệt đối đã cẩn thận cộng cẩn thận điều tra khu vực ta phụ trách rồi, còn sẵn tiện đào lên hai ổ rắn nữa, nhưng chưa phát hiện ra tung tích của Viêm tướng.”

“Giống như trên!”

“Giống như trên!”

Tinh Tinh lập tức nói: “Ta dùng nhân cách cam đoan, Viêm tướng tuyệt đối đang ở trong phạm vi năm km quanh đây.”

Huy Hoàng nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào là ẩn thân à?”

“Ẩn thân thì có rất nhiều cách, một loại là kiểu dùng màu sắc ngụy trang như tắc kè hoa mà chúng ta đã thấy ở hang ổ của Hỏa Quỷ vương ấy, một loại là kỹ năng ẩn thân do hệ thống cung cấp, còn một loại nữa là...” Đường Hoa ngẩng đầu lên trời: “Chính là dùng ánh mặt trời để ẩn thân như ở trong giếng Thần Ma. Phá Toái!”

Phá Toái lặng lẽ lấy mực nước và mảnh thủy tinh ra, nhìn về phía mặt trời một thoáng, sau đó nói: “Trúng thưởng rồi, ở giữa đám mây phía bên trái mặt trời từ vị trí này, cách mặt đất chừng hai mươi cây số, trôi nổi ở trên không trung.”

Huy Hoàng phân phó: “Sát Phá Lang, Gia Tử bọc đánh hai bên, Tinh Tinh định ra phạm vi hoạt động để khóa địch nhân lại bảo vệ bản thân. Phá Toái dốc sức tấn công, ta theo sau ứng đối, gắng hết khả năng tiêu hao kỹ năng chữ màu kim của địch nhân. Mọi người có vấn đề gì không?”

“Không có!”

“Giết!” Phá Toái làm đầu tàu gương mẫu, xông thẳng lên trời. Hắn người như kiếm, kiếm như rồng, khí thế tựa cầu vồng lao thẳng vào giữa tầng mây.

Kỹ năng chữ màu kim đầu tiên lóe lên, Phá Toái dùng kiếm nộ chọi một đòn với nó, rồi lập tức bại lui, quay về mặt đất uống thuốc liền. Viêm tướng vẫn không chịu dừng, thấy Huy Hoàng ào ào lao đến bèn xuất ra kỹ năng chữ màu kim thứ hai ra, đánh rơi Huy Hoàng. Đường Hoa là người thứ ba

lao tới, Viêm tướng không hoảng không gấp lại đánh ra một kỹ năng nữa. Sát Phá Lang cũng đến, Viêm tướng lại dùng một kỹ năng có kèm theo hiệu quả đánh lui thối hẳn đi. Viêm tướng đang chuẩn bị bứt ra để lui, không ngờ lại có ngay một người chơi khí đen bốc lên ùng ùng chặn lấy trước mặt mình. Viêm tướng nhìn mà kinh hãi cực kỳ, sao tên này không mất dù chỉ một chút máu nào thế?

Kỹ năng chữ màu kim thứ năm không chút do dự được bắn ra. Qua chiêu này, Viêm tướng coi như đã biết rõ rồi, ngón tay mình vừa mới động thì tên người chơi này đã vội quay đầu lại, khi dòng chữ màu kim xuất hiện, người ta đã chạy ra được mấy chục thước rồi, chờ đến khi kỹ năng chữ màu kim sinh ra tác dụng, đuổi theo hắt thì hắt lại ném một tờ ngân phiếu ra xuất hiện ở cách đây cả trăm mét. Đến khi kỹ năng đuổi theo gần đến thì người ta đã lợi dụng được khoảng thời gian chênh lệch ấy để chạy được thêm một trăm mét rồi, cuối cùng khi xém trúng hắt, thì kỹ năng đã vì mục tiêu thoát khỏi phạm vi hữu hiệu mà biến mất. Mặc dù thời gian chỉ rất ngắn, nhưng chính bởi vì rất ngắn nên mới có thể thấy được thăng nhĩ này đã bỏ ra rất nhiều công sức cho việc luyện tập bỏ trốn, các dạng tăng tốc phối hợp rất đúng mực, dịch chuyển tức thời không ngưng ngấp mà thi triển rất chi là lưu loát...

“Người còn một kỹ năng nữa!” Phá Toái, Huy Hoàng và Sát Phá Lang cùng nhất tề vây quanh Viêm tướng. Bọn họ không sợ Viêm tướng còn thủ đoạn gì nữa, vì Tinh Tinh đã khóa chết nó rồi, Viêm tướng mà không còn kỹ năng chữ màu kim nào nữa thì làm sao trốn được? Lẽ nào người còn có thể bay nhanh hơn được tên Gia Tử chết toi kia sao?

Đường Hoa lại hô: “Người đã bị bao vây rồi, lập tức bỏ vũ khí xuống, đừng nên tự tuyệt trước mặt nhân dân.”

Tinh Tinh - ở phía dưới - kêu lên: “Hắn sắp tự nổ rồi, đếm ngược mười giây!”

“Ta deton!” Huy Hoàng, Phá Toái và Đường Hoa cùng vã đầy mồ hôi. Hóa ra kỹ năng cuối cùng của hắt chính là tự nổ tung đấy. Ngắm lại cũng không thấy kỳ quái gì, cũng như mấy con cây hương đấy thôi, nó biết loài người giết nó một cách vô tội vạ là để lấy xạ hương, cho nên trước khi chết nó sẽ

cố gắng hết sức để cản đứt xạ hương của mình. Đặc điểm này theo lời Đường Hoa mà nói thì chính là hành vi hại người không lợi mình vậy.

Phá Toái, Huy Hoàng cùng nhất tề xuất kiếm nộ ra. Nhưng mọi người đều hiểu rõ, khả năng có thể trong mười giây xử lý được một con BOSS nó nhỏ đến chừng nào.

“Ta đến!” Sát Phá Lang đột nhiên vận ma khí bùng lên, thanh Ma Kiếm rít dài, rồi ùng ùng lao đi, thế như thiên quân vạn mã. Sát Phá Lang quát: “Nhân kiếm hợp nhất! Hợp nữa! Lại hợp! Tiếp tục hợp!” Thanh thần binh thất giai được ma khí truyền vào đã đánh ra bốn đòn khiến người ta kinh khiếp. Mà điều càng khủng khiếp hơn chính là trong bốn đòn đánh trúng đó thì có đến ba đòn kích hoạt được bạo kích! Chiêu "tiếp tục hợp" của Sát Phá Lang còn chưa phát huy được hết sức mạnh thì Viêm tướng đã hóa thành ánh trắng mất rồi.

Phá Toái toát mồ hôi, vội kéo Huy Hoàng nói: “Lực tấn công của người chơi ma cũng thật là kinh khiếp quá đi.”

“Quả là biến thái thật.”

“Gia Tử cũng là ma, sao lực tấn công kém thế?”

“Khác nhau chứ, Gia Tử không có thần binh, hẳn toàn dựa vào pháp thuật để sát thương thôi, hơn nữa toàn là pháp thuật sát thương phạm vi lớn cả. Tiểu Lang thì toàn bộ đều là kỹ năng tấn công đơn thể tầm gần, lại có thêm thanh thần binh kia, uy lực dĩ nhiên phải lớn rồi. Hơn nữa người xem kia, Sát Phá Lang dùng xong kiếm nộ rồi là thực lực đã giảm đi bảy, tám phần, mà Đường Hoa thì vẫn còn có thể tiếp tục chiến đấu như cũ. Còn một điều này nữa, ta đoán có lẽ toàn thân tiểu Lang đều là trang bị tăng tỷ lệ bao kích hết đấy, mà theo đuổi sức tấn công mạnh nhất thì dĩ nhiên lực phòng ngự, sinh mệnh hiển nhiên phải rất thấp cho coi.”

“Nếu bọn họ một chọi một thì sao?”

“Sát Phá Lang thua chắc, có điều nếu mà đánh lén thì... Gia Tử bị nguy hiểm.”

Sát Phá Lang đón lấy ánh nắng, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng quẹt qua thân kiếm, trông tự kỷ vô cùng.

“A! Thần Ma Diệt Thế!” Đường Hoa mừng rơn hô: “Phát tài rồi!”

“Cái gì cái gì?” Mọi người vội cùng nhau tụ lại, ngay cả Sát Phá Lang cũng rất mất phong độ mà chạy qua ngay, trong lòng âm thầm cầu nguyện: đừng nên là pháp thuật đấy, đừng nên là pháp thuật loại mạnh, nếu không ta sẽ hận mình cả đời mất.

“Kẻ tiên thể ma tâm, tiên tâm ma thể có thể tu luyện, là đòn tấn công siêu mạnh cự ly trung bình, sử dụng chín phần pháp lực giáng một đòn tấn công trí mệnh đối với mục tiêu. Lực tấn công tỷ lệ thuận với giá trị pháp lực, tu vi và cảnh giới ma khí của người sử dụng.” Đường Hoa ngửa mặt lên trời rú dài: “Ông nội đây cuối cùng cũng có pháp thuật tấn công đơn thể rồi!”

Sát Phá Lang chua xót nói: “Với cái ống pháp lực đó của người thì không ngừng uống thuốc bổ sung lại chín phần pháp lực phải mất bao lâu chứ?”

Đường Hoa cười hì hì trả lời: “Ta có tuyệt học lấy máu đổi pháp lực mà. Có điều người cũng không cần phải quá thất vọng, kỹ năng này không thể vô hạn sử dụng được đâu, thời gian làm mát cao tới mười phút lận.”

“...” Sát Phá Lang thật là muốn chém mình lắm, đánh chết cũng không ngờ được rằng có một ngày mình lại làm tảng đá kê chân cho người ta thế này, mà đấy lại còn là Đông Phương Gia Tử nữa. Mình hẳn phải nghĩ được rằng con Viêm tướng đầu tiên chết trận chắc chắn có thể rút ra được thứ tốt chứ? Rồi lại nghĩ, Viêm tướng vốn là tiên, sau mới làm ma gây họa cho Sơn Hải giới, vậy có rút ra cuốn sách kỹ năng Thần Ma Diệt Thể cũng không phải là không có khả năng đâu phải không?

Phá Toái xắn tay áo lên: “Mụ nội nhà nó, nếu cuốn tiếp theo là Thần Phật Diệt Thể, ông đây sẽ chém Phong Vân Nộ một vạn lần cộng một vạn lần cho coi.” Theo thông tin mà mọi người đã biết, thì chỉ có duy nhất Phong Vân Nộ là phạt - tiên hợp nhất thôi. Còn hãn và Huy Hoàng thì đều là loại thuần tiên cả.

Tinh Tinh vội nhắc: “Chia hoa hồng! Nàng không có ý định gì khác, chỉ là vì trông thấy ánh mắt thâm hiểm của Sát Phá Lang cho nên định dùng phương pháp đả kích Đường Hoa chút xíu nhằm cổ vũ cho sĩ khí của Sát

Phá Lang thôi. Dù sao thì cuốn sách sắp tới là Thầy Bói Diệt Thế cũng đang chờ mình mà... Tinh Tinh chảy nước miếng mất rồi.

Việc đánh giá để chia hoa hồng là do Huy Hoàng tiến hành, toàn bộ mọi người đều tín nhiệm nhân phẩm của Huy Hoàng một cách vô điều kiện. Huy Hoàng cũng nói một cách công chính: “Không thể phủ nhận được cuốn sách này của Gia Tử tuyệt đối chính là một bảo vật vô giá. Mọi người cũng biết đấy, những kỹ năng học được trong môn phái đều là những thứ cơ sở cả, muốn có thứ tốt thì hoặc là làm các nhiệm vụ lớn, hoặc là giết BOSS lấy được, hoặc là do vũ khí mang kèm. Cho dù là Tiên - Ma giới thì cũng chỉ có hai kỹ năng có phần trâu thôi, còn lại đều là rác rưởi cả. Bởi vậy cuốn sách này của Gia Tử tuyệt đối phải là cực phẩm trong cực phẩm trong cực phẩm. Nhưng, chúng ta cũng phải xét ngược lại, đó là trước mắt người thỏa được điều kiện để học kỹ năng này cũng chỉ có mỗi mình Gia Tử mà thôi. Rồi lại xét theo tình hình trước mắt mà nói, thì đừng nói là chưa phát hiện ra thêm ai có khả năng qua được ma kiếp thứ hai, cho dù có phát hiện được thì cũng chẳng ai ngớ ngẩn như Gia Tử đi học ma rồi chọn tiên cả.”

“Phản đối!” Đường Hoa giơ tay, đây là hành động sỉ nhục mình một cách trần trụi đó.

“Phản đối vô hiệu!” Huy Hoàng tiếp tục nói: “Cá nhân ta định giá tám ngàn, bởi vì cao hơn nữa sẽ không đáng giá chút nào, mọi người ai cũng mong tiết kiệm thêm chút tiền chờ đến hành tinh M đổi cả.”

“Một vạn!” Mặt Sát Phá Lang xạm lăm.

“Mọi người có ý kiến gì không?” Huy Hoàng dò hỏi mấy người còn lại, thấy không ai có ý kiến gì thì tuyên bố luôn: “Sách này trị giá một vạn, Gia Tử tự học, hoa hồng là hai phần mười tức hai ngàn kim. Mỗi đội viên được năm trăm kim.”

Đường Hoa lập tức lấy ngân phiếu ra giao dịch liền: “Cám ơn Huy Hoàng ca, lần sau nếu muốn chém lão bà thì huynh đệ ta trực tiếp ra tay luôn... Cảm ơn Tinh Tinh, sự mỹ lệ của người là nguồn suối may mắn của ta... Cảm ơn Phá Toái ca, làm lợi cho ta dù sao cũng đỡ hơn là làm lợi cho dã súc... Cảm ơn Lang ca, sự nỗ lực của người là thu hoạch của ta. Có rảnh

thì solo.” Đường Hoa vẫy vẫy tờ ngân phiếu cuối cùng trong tay mình: “Ta mời mọi người uống nước. Gia Tử ra tiền, ai làm chân chạy?”

Phá Toái tru lên: “Uống cái máu á! Mau mau đánh con tiếp theo đi, Thần Thần Diệt Thế của ta!”

*** Mao Tiêm: là một loại trà đặc sản của vùng núi Lô Nha, nước trà có màu vàng đỏ, hương vị thuần, ngon miệng, có tác dụng hỗ trợ tiêu hóa, chống lạnh, giải lao. Tùy theo cách chế biến mà trà này có công hiệu khác nhau.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 264: Thiên Nộ

Chương 264: Thiên Nộ

Con tiếp theo? Không, là ba con tiếp theo mới đúng. Bà đồng Tinh Tinh đã vận dụng sức mạnh từ chín tầng trời, từ trí tuệ xinh đẹp tuyệt luân của mình bói được rằng trước mắt số Viêm tướng còn tồn trong Mao Dân quốc là chín con, tổ hợp theo dạng sáu - ba.

Đường Hoa lần lượt sử ra các binh pháp Tôn tử như diệu hồ ly sơn, vây Ngụy cứu Triệu, ám độ trần thương, đều bị ba tên Viêm tướng từ chối hết, thậm chí lúc ra chiêu diệu hồ ly sơn còn xem chút mất đi cái mạng cùi nữa. Mọi người đều hợp lại khiển trách sự ngớ ngẩn của chiêu vây Ngụy cứu Triệu và hậu quả xem chút nữa chết hết của chiêu ám độ trần thương. Bốn người cùng nhất trí cho rằng Đường Hoa chính là dạng chỉ huy cờ Triệu Quát.

“Vây chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng thôi!” Đường Hoa nói: “Mượn đao giết người.”

“Đại ca, ngài đừng có đưa ra mấy cái chiêu vô dụng này nữa.” Phá Toái bất mãn nói: “Người chẳng thà đừng có xuất chiêu cho rồi, đừng có giày xéo Tôn tử như vậy nữa.”

“Nói vậy, ám độ trần thương là binh pháp nhà họ Đường.”

“Đúng, chính cái binh pháp nhà họ Đường ấy của nhà người mà suýt chút nữa khiến chúng ta chết hết đó.”

“Mượn đao giết người không giống như vậy, chúng ta có thể đưa ra nghiên cứu một chút.” Đường Hoa nói: “Đầu tiên, chúng ta sẽ công bố tọa độ của ba tên Viêm tướng kia, thu hút một lượng lớn ruồi nhặng đến tranh ăn. Tiếp theo, trong khi quần hùng hỗn chiến thì sẽ phát huy một cách đầy đủ sở trường của Sát Phá Lang - Sát ca, cho BOSS ăn đòn cuối cùng.”

Phá Toái phản bác: “Kế này có chỗ hổng trí mạng.”

“Là cái gì?”

Phá Toái chỉ vào Sát Phá Lang: “Có vị ca ca này xuất hiện, mọi người chơi đều chạy sang một bên hóng mát cho xem. Là ‘uy danh truyền khắp’ như người ta hay nói đấy.”

Tinh Tinh nói: “Không phải là có mặt nạ đó sao?”

“Được, một đám toàn người nổi danh như chúng ta xuất hiện, mà lại mang theo một kẻ vô danh, ai mà chẳng hiếu kỳ cầm tấm gương ra chiếu chút chớ? Đến lúc đó Gia Tử thất bại chỉ là chuyện nhỏ, mà khiến Quàng Khăn Đỏ biết được sự thực, Huy Hoàng tan nhà nát cửa mới là sự lớn à.”

“Vậy thì giả heo ăn thịt hổ đi!” Đường Hoa cười he he: “Toàn bộ đeo mặt nạ hết, biến thành một tiểu đội rác rưởi là xong. Giá hàng tăng vọt rồi, hiện giờ soi một lần phải tốn mấy chục kim, ta nghĩ sẽ chẳng có ai dư tiền rồi chuyện như vậy đâu.”

Sát Phá Lang lạnh nhạt nói: “Cũng tức là cướp BOSS biến tướng?”

“Sai! Tính chất không giống nhau. Chuyện người làm là cướp đoạt thành quả lao động của người khác.”

“Vậy còn người thì sao?”

“Chúng ta thì là vì cống hiến công sức giúp mọi người đừng vì chia của không đều mà động gươm đao đánh nhau.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ, nếu mọi người cùng cướp thì đó không phải là cướp, đồ ngớ ngẩn!

* * * * *

Bản tiếp theo của Vô Biên đặc san sẽ có thêm tọa độ và phạm vi hoạt động của ba tên Viêm tướng nơi Mao Dân quốc. Sau khi đặc san được phát

hành một tiếng đồng hồ, khe núi nơi ba tên Viêm tướng này hoạt động đã bị bọn người chơi bao vây, ngoài ra còn có một số lớn người chơi đang cuộn cuộn kéo đến đây nữa.

“Theo bốn cô nương đây bói được, thì sáu tên Viêm tướng khác đang nhanh chóng kéo đến nơi này, đại khái nửa tiếng nữa sẽ tới. Chưa rõ đây là giúp địch nhân cời vây, hay từ đầu đã là một cái bẫy.”

Đường Hoa còn chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe từ bảy người chơi phía trước truyền đến âm thanh huyền ảo. Đường Hoa dựng thẳng vành tai lên nghe, sau đó vui lắm, hóa ra đó là do Sinh Diệt đang đại triển uy ngôn đấy: “Ba con Viêm tướng, Song Sư ta muốn một con, Nhất Kiếm muốn một con, con còn lại là của mọi người.” Tên này đã một lần nữa trở lại vị trí cấp cao, nên đang gấp rút tạo uy danh đây mà.

Có một tên đường chủ của Nhất Kiếm ở ngay cạnh đấy vội bổ sung vào: “Phương án này cũng là vì số người ở đây mà phân phối thôi. Mọi người cũng biết thực ra hai bang bọn ta hơi nhiều người mà. Làm thế cũng là vì để mọi người đều có cơ hội, đồng thời tránh khỏi việc ngộ thương.”

“Đồng ý!” Đường Hoa mừng rơn kêu lên.

Huy Hoàng buồn bực hỏi: “Người đồng ý đồng iếc cái gì đấy?”

“Ta, Phá Toái, Tinh Tinh bỏ đi nguy trang, đi đánh con bên Song Sư, Huy Hoàng người đánh con bên Nhất Kiếm, còn Sát Phá Lang thì canh con bên bọn ta trước. Xử xong hai con này rồi, chúng ta sẽ lấy Sát Phá Lang làm đại biểu đi đánh con của đám người chơi lẻ tẻ.”

Sinh Diệt cười rạng rỡ, nói: “Mọi người hẳn cũng biết an bài như thế là có chỗ tốt rồi, ta với XX cam đoan rằng người của Nhất Kiếm, Song Sư tuyệt đối sẽ không đụng vào một cọng tóc của tên Viêm tướng bên mọi người, đồng thời bọn ta cũng sẽ tách ba tên Viêm tướng này ra cho mọi người nữa. Đương nhiên, nếu mọi người cảm thấy bọn ta bá đạo quá thì cứ nói ra, vậy thì mọi người sẽ tranh nhau cướp.”

“Xì!” Một người chơi nữ bên cạnh đội của Đường Hoa nhỏ giọng về khinh bỉ: “Làm như chỉ có hãn biết sĩ diện vậy.”

“Phải phải, cái tên này là như vậy đó.” Đường Hoa gom vào một câu. Bốn người còn lại vội cách tên này xa một chút ngay, họ biết Đường Hoa

không giờ nào khắc nào mà không nghĩ cách trả đũa giúp lão bà của hẳn cả.

“Đúng vậy đó! Mấy người như Hạo Nhiên, Sương Vũ trong Song Sư đều tốt cả, chỉ có mỗi tên này là nhảy qua nhảy lại như một con khỉ thôi.” Bà chị này phụ họa một câu xong hỏi: “Ta tên là Tử Uyển, xin thỉnh giáo đại danh.”

“Đông Phương Vô Danh.” Đường Hoa nhiệt tình bắt tay với bà chị này, thật là một bà chị cực tri kỷ mà: “Đây là Tư Mã Vô Danh, vị này là Gia Cát Vô Danh, đây là Âu Dương Vô Danh, người cuối cùng là Thượng Quan Vô Danh.”

Bà chị kia sững người một chốc rồi nói: “Tên của các người thật đúng là...”

“Bựa!” Đường Hoa bổ sung cho bà chị này: “Ta bựa nên ta vui vẻ.”

“Thường bị giết không?” Bà chị kia quan tâm hỏi.

“Thường thường báo tên họ xong là bị chém ngay.”

“Biết ngay mà, lần sau chơi trò chơi đừng có lấy tên như vậy nữa. Người nhìn người ta kìa, Đông Phương Gia Tử, tuy cũng là họ kép đấy, nhưng cái tên này nhìn sơ qua là thấy có phần ổn thỏa ngay. Còn nữa, Sát Phá Lang cũng không tệ, Nát Tá Lan, tên như vậy vừa có cá tính lại vừa không nổi bật nữa...”

Bà chị này còn chưa nói xong thì đã hóa thành ánh trắng rồi. Sát Phá Lang tra kiếm vào trong vỏ, nói: “Rác rưởi!”

Bầy đội hữu bên cạnh Tử Uyển thấy vậy lập tức nóng lên ngay, cùng nhao nhao móc hàng ra liến. Sát Phá Lang không thèm nhìn lấy bọn họ một cái, khiến mấy người này lại không dám bất cần hạ thủ. Đường Hoa giận dữ nói: “Là giả heo ăn thịt hổ, không phải là giả hổ ăn thịt heo. Cho dù người ta có nói thật đi nữa, người cũng đâu thể giết người vậy chứ?”

“Chạy!” Huy Hoàng quát một tiếng, năm người giống như đạn pháo cùng bắn vút đi. Bốn tên đội hữu của Tử Uyển đang còn thắc mắc xem mình đã luyện thành khí thể con rùa đen từ lúc nào thì chợt một màn ánh sáng màu kim đã quét tới tựa như một cơn sóng cả...

Ba tên Viêm tướng cùng đột ngột ra tay, đám người chơi không kịp phòng bị nên bị ăn đủ. Phía Song Sư, Nhất Kiếm lập tức có người đứng ra

áp trận liền, hơn chục tên kiếm thủ cùng lao vào đàn xen với ba tên Viêm tướng, sau đó tức tốc chạy trốn thật nhanh. Quả nhiên, họ vừa làm thế, đám Viêm tướng đã trúng kế ngay, chúng chia thành ba đường đuổi theo địch nhân. Nhất Kiếm, Song Sư mặc dù bởi vì đứng quá gần nên đã bị tổn thất thảm trọng trong đợt tấn công thứ nhất, nhưng dù sao cũng là tập đoàn có tổ chức có bối cảnh xã hội đen, cho nên tức khắc ngấm đến mỗi mục tiêu của phe mình để hạ thủ liền...

Nhưng trận chiến vừa bắt đầu, bầu không khí đã trở nên xấu hổ vô cùng. Sự xấu hổ này không đến từ giữa người chơi với người chơi, mà đến từ giữa người chơi với Viêm tướng.

Viêm tướng số 037 vừa nâng tay lên, mọi thành viên trong Song Sư - bao gồm cả Đường Hoa - lập tức quay mông chạy giữ mạng liền, những người phản ứng có phần chậm bị bỏ lại thì đều buồn bực trong lòng: đây chính là chiêu 'Cách Sơn Đả quá-trời-Ngưu' như người ta hay nói đấy hả?

Đám người bỏ trốn thấy 037 chẳng qua chỉ là phát ra một kỹ năng nhỏ thôi thì người da dày một chút xấu hổ toát mồ hôi hột, còn người da mỏng thì lập tức bắt đầu phê bình và tự phê bình. Cả đám người lại bao vây 037 tiếp. Số 037 lại nâng tay lên nữa, lúc này thì ngon hơn nhiều, chỉ bỏ trốn có mười người thôi, bảy người chơi còn lại đều tỏ vẻ khinh bỉ mấy tên quý nhất gan này, bao gồm cả những người hồi nãy bỏ trốn nữa. Nhưng không ngờ lần này lại là kỹ năng màu kim thật. Đám người chơi ở lại lập tức chạy giữ mạng, nhưng bởi vì khởi động chậm, lại thêm người người chen chúc nhau nên bị phát sinh sự kiện đụng phi cơ kệt phi cơ, thành ra hiệu suất chạy trốn thấp không thể nào chịu nổi. Điều càng hỏng bét hơn chính là bỏ chạy thì bỏ chạy đi, tốt xấu gì người cũng phải thả tiên kiếm ra hộ thân với chứ... À, tiên kiếm vẫn còn chưa phổ biến đến như vậy, có anh bạn kia thế mà chỉ đưa ra được có thanh tiên kiếm tam phẩm nhị giai thôi, coi như là có còn hơn không vậy.

Ánh kim loáng qua xong, hiện trường có thể được mô tả chỉ bằng một từ: thảm! Người chơi Song Sư mười thì đi mất ba, bốn, mà điều thảm hơn chính là nó đã đá kích tới lòng tin của mọi người. Thế là vậy cũng không dám vây chặt, Viêm tướng bay đến phương nào, người chơi phương đó

chạy giữ mạng ngay, Viêm tướng vừa giơ tay lên, toàn thể người chơi cùng ca bài ca chim cú hết. Biện pháp bọn người chơi có thể sử dụng bây giờ chỉ là vây quanh phía xa, pháp sư có tầm bắn xa thì miễn cưỡng đánh tới được, còn bọn kiếm thủ thì chỉ có thể liều mạng thôi, vọt đến phạm vi tấn công của mình chọt một kiếm xong là bỏ trốn ngay tức khắc.

Một bầu hòa thượng cùng chết khát! Đường Hoa than một hơi, rồi hô: “Các huynh đệ, dùng máu thịt của chúng ta xây nên một bức tường thành nào!”

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Bang chúng Song Sư nhất tề chừa ra một con đường ngay. Theo ánh mắt của họ, ta có thể biết được bọn họ đang nói gì: Mời!

“...” Đường Hoa vã mồ hôi. Các người có còn là người nữa hay không đấy, quăng huynh đệ nhà mình vào trong miệng cọp thế này à?

Trong kênh đội ngũ, Huy Hoàng lên tiếng: “Sao đánh thành ra thế này rồi? Cả mười phút rồi mà vẫn còn đầy máu?”

Phá Toái vội nói: “Huy Hoàng, người ngàn vạn lần phải trụ vững, đừng có làm chim đầu đàn đó.” Bên Nhất Kiếm chỉ có mỗi Huy Hoàng trông chừng thôi, hấn mà không nhịn được thì coi như xong rồi.

“Qua lại một lần 50 kim, cộng thêm bị chết là mất 5% kinh nghiệm, rồi còn ngồi tù một tiếng đồng hồ nữa, ai chịu làm anh hùng đây?”

Đường Hoa nói: “Lẽ nào chúng ta cứ nhìn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật à?”

“Nếu người muốn mắng hấn, ta không để ý đâu!” Sát Phá Lang chọt vào một câu rất có thâm ý.

Ngày hôm qua năm người hợp tác chém được một tên, bây giờ số lượng đã nhân lên gấp vạn, thế mà ngược lại lại không làm gì được địch nhân cả. Bọn Viêm tướng đã lợi dụng rất tốt tâm lý ích kỷ của bọn người chơi để thuận nhiên giết thời gian. Chưa cần nói hồi nữa viện quân sẽ tới, chỉ cần tiêu hao thêm chừng nửa tiếng đồng hồ nữa, kỹ năng chữ kim của chúng cũng sẽ được làm lạnh hết rồi.

Chương 265: Thiên Nộ (2)

Chương 265: Thiên Nộ (2)

Viêm tướng lại giơ tay lên, quần chúng lại xoẹt xoẹt lui lại, sau đó quần chúng mới định thần nhìn kỹ: há, là ngoáy lỗ mũi. Nhưng không có cách nào cả, kỹ năng chữ màu kim thứ ba của 037 đã diệt thêm mấy trăm người nữa rồi, đây chính là kết cục của việc không sợ chết đấy.

“Đông Phương Gia Tử, lên đi!” Một giọng nữ vang lên ở bên cạnh Đường Hoa.

Đường Hoa quay đầu lại nhìn: “Hóa ra là người, Muội Muội!”

“Người còn nhớ được ta à?” Muội Muội vui sướng nói: “Người hẳn là có thể đơn đấu với hãn đấy, ta hồi máu cho người.”

“Được, ta tổ người!” Đường Hoa dẫn dò một câu trong kênh đội ngũ, sau đó rời tổ, tổ đội với Muội Muội, xong kêu: “Đông Phương Gia Tử mở đường, ai không sợ chết thì theo sau!”

Lập tức có người chơi hưởng ứng liền: “Gia Tử, người là người đầu tiên, ta thứ hai!”

“Ta cũng liều luôn!” Bầy người chơi cùng hưởng ứng.

Đường Hoa vẫy tay, trường mâu màu đen xuất hiện, người - mâu hợp nhất bắn về phía Viêm tướng. Viêm tướng thấy chỉ có một người đến, nên không dùng kỹ năng chữ kim, chỉ đánh qua đánh lại với Đường Hoa. Nhưng không ngờ Đường Hoa lại còn khó chơi hơn so với sự tưởng tượng của hãn nhiều, sau một lượt giao thủ, Viêm tướng đã bị thương không nhẹ. Bầy người chơi cảm thấy thật sự có ăn lẫn, lẽ nào Viêm tướng chỉ có ba kỹ năng chữ kim thôi sao? Bởi vậy người dùng sĩ thứ nhất lao lên, rồi người thứ hai, thứ ba...

Thiên Hỏa Phệ Nhật! Một kỹ năng chữ kim đồ sộ cuối cùng cũng được phát ra.

Muội Muội - đang ở trong khu vực an toàn - vội vàng lôi máy ảnh ra chụp như điên, nàng đang định thưởng thức biểu tình khi chết trận của cao thủ đệ nhất. Cái gì? Hồi máu? Ngại thật, quên mất rồi! Tên nam nhân này

thế mà hồi ở Lư Sơn dám phớt lờ bốn mỹ nữ đấy, lại còn chửi tục nữa, rồi còn bảo Sương Vũ tỷ tới giáo huấn ta nữa, tỷ tỷ không chụp cho người mấy tấm di ảnh là không hả được.

Muội Muội chơi trò tiểu nhân, nhưng nàng nào biết rằng Đường Hoa còn tiểu nhân hơn. Muội Muội nhìn trên thân mình nổi lên ánh trắng mà sửng sốt lắm, bèn xem lại lời nhắc của hệ thống: đội hữu Đông Phương Gia Tử đã khởi động Đảo Càn Chuyển Khôn kính, chuyển đến xxxxx thương tổn. Lúc lâm chung, nàng còn trông thấy Đường Hoa đang cười hì hì làm một động tác chụp hình với nàng nữa. Tên chết tiệt, lại còn học theo động tác thối nòng súng (ngón trỏ) của cao bồi phương Tây nữa kìa.

“Giết!” Sự hy sinh ‘tự nguyện’ của Muội Muội cuối cùng cũng khiến cho Song Sư mở được một cánh cửa đột phá. Mặc dù lại có một lượt dừng sĩ nữa chết trận, nhưng Viêm tướng cũng đã dùng ra kỹ năng chữ kim thứ tư rồi, với lại cao thủ đệ nhất vẫn còn đang kiên quyết đối chiến với nó nữa, thành ra sĩ khí của mọi người dâng lên rất cao.

Đường Hoa rất phúc hậu quay trở về đội, Phá Toái thì nhìn chăm chăm vào trận loạn chiến, ở bên ngoài súc tích chờ đợi. Đột nhiên Sát Phá Lang tru lên: “Cướp!” Phá Toái lập tức anh dũng vọt lên, chen qua mấy người, chuẩn bị phát ra kiếm nộ liên, còn Đường Hoa cũng lập tức phát chiêu Thần Ma Diệt Thế ra.

“Kỹ năng chữ kim, chạy mau!” Đường Hoa rống lên một tiếng, mọi người chơi thấy đúng thật là có bốn chữ Thần Ma Diệt Thế màu kim đang hiện lên, bèn vội vàng cướp đường chạy gấp, bên trong vòng chiến chỉ còn lại mỗi hai người là Đường Hoa và Phá Toái.

Một nam nhân áo bào đen và một nam nhân đồ trắng cùng xuất hiện ở phía trên đầu của Viêm tướng. Nam nhân áo bào đen đang cúi đầu nên dung mạo không ai nhìn rõ, có điều ma khí sắc bén trong tay thì lại bừng bừng bốc lên, còn bàn tay phải của nam nhân áo trắng thì lóe ra hàng vạn tia sáng màu kim. Một âm thanh vang lên như tiếng sét đánh, hai người đã cùng nhau ra tay, ma khí và tiên khí va vào nhau rồi dung hợp lại, một thanh kiếm ánh sáng màu hỗn độn tức thì cắm thẳng vào đầu của Viêm tướng. Hai

nam nhân đồng thanh hô: “Diệt!” Viêm tướng hóa thành ánh trắng ngay tức thì, đồng thời hai nam tử lẫn thanh kiếm hỗn độn kia cũng biến mất.

Quá trình mặc dù phức tạp, nhưng thực ra lại chỉ kéo dài có một giây thời gian mà thôi. Hai nam nhân xuất hiện, tiên - ma lập tức hợp nhất, giết người, chạy lấy người, đều một hơi liền mạch cả. Có tiết tấu, đẹp lòng vui mắt, gọn gàng lưu loát, chẳng chút dài dòng dây dưa nào cả.

Đường Hoa nghi hoặc nhìn ánh trắng một hồi rồi quay lại rống giận: “Là ai cướp? Nói!”

Bọn người chơi nhao nhao giơ tay tỏ vẻ vô tội ngay: “Không phải là ta!” Sau đó bắt đầu đánh giá phỏng đoán lẫn nhau, đương nhiên là cũng có mấy người chơi len lén lục lọi túi Càn Khôn, tìm phần thưởng vạn nhất sẽ xuất hiện nữa.

“Vờ vịt!” Sát Phá Lang thản nhiên nói.

“Tiểu Lang, coi chừng ta lột trần thân phận của ngươi là lát nữa toàn thể Song Sư sẽ báo thù cho ta đó.”

“Hừ!” Sát Phá Lang không thèm để ý đến Đường Hoa, nói: “Ta không có chiến lợi phẩm.”

Phá Toái uể oải: “Giống như trên.”

Tinh Tinh lục một lần rồi lại lục một lần túi Càn Khôn, cuối cùng đành bỏ cuộc khóc rống: “Ta cũng không có.”

Huy Hoàng than một hơi: “Phỏng chừng lại đi qua nhà Gia Tử rồi.”

“Há há!” Đường Hoa triển lãm một vật trong kênh đội ngũ: “Thiên Nộ, kiếm bộ tam phẩm thất giai, một bộ bảy thanh kiếm, có tên là Thiên Nộ, Thiên Phong, Thiên Sương, Thiên Hòa, Thiên Trách, Thiên Băng, Thiên Phạt. Kiếm nộ: có thể tổ hợp bảy trận Thất Tuyệt Nộ Lôi, Nộ Phong, vân vân. Biến hóa tùy tâm, uy lực vô cùng.”

“Gia Tử!” Ba tên nam nhân cùng hô lên trong kênh đội ngũ.

“Sát Phá Lang ngươi có thần binh rồi kêu cái máu ấy. Qua một bên hóng gió đi.” Đây là lời của Phá Toái.

“Ta đổi dùng, ta thích.”

Huy Hoàng nói gấp: “Ta sắp phải đánh với Cửu Thiên Huyền Nữ rồi...”

“Nhượng lại cho ta, ta đánh giúp ngươi.” Phá Toái.

Tinh Tinh gào khóc: “Ốc Vít tên tiện nhân kia, người không nhìn thấy có một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người đang khóc lóc đây sao?”

“Dừng!” Đường Hoa lớn tiếng hô một câu. Coi kên đội ngũ là cái chợ à? Thực ra thì hăn cũng khó xử lắm, thứ này nếu không rớt vào trong túi của hăn hay của Tinh Tinh thì đã chẳng có việc này rồi: “Huy Hoàng, người nói!”

“Dựa theo quy củ, ta, Phá Toái, Sát Phá Lang sẽ tranh giá thanh kiếm này. Gia Tử được tiền thì chia ra bốn phần làm hoa hồng.”

Đường Hoa cười tươi rói nói: “Ta thu luôn cả biên nhận!”

“Móa! Người cũng hắc ám quá nha!” Ba nam nhân cùng nhau chĩa ngón giữa với Đường Hoa liền. Vốn là so xem ai có nhiều tiền trong túi Càn Khôn hơn, mà bây giờ hăn nói ra câu này, đã khiến mọi người phải so xem ai chịu bị cắt thịt nhiều hơn rồi.

“Dừng mà, ta làm thế cũng vì phúc lợi của mọi người cả thôi, Tinh Tinh người nói có phải hay không?”

Tinh Tinh lập tức gật đầu: “Phải! Gia Tử, phải hung tợn mà hét giá vào.” Trong lòng đang muốn cân bằng hơn một chút, đừng có nói ta không thực nữ đấy nhé.

Một vạn, Gia Tử lấy sáu ngàn, chia hoa hồng một ngàn, tương đương với chín ngàn... Ba nam nhân cùng bắt đầu tính toán.

Đường Hoa vẫn còn là một người có chút lương tâm, ít nhất thì đối với bạn bè hăn cũng không hắc ám như vậy: “Nếu thực tranh giá thì thế nào cũng có người phá sản cho coi. Vây đi, các người mỗi người viết ra một con số, ai lớn hơn thì ta bán cho người đó. Đừng nói huynh đệ ta không phúc hậu nhé, nếu chỉ một người muốn thì có thể tùy tiện ra cái giá, nhưng cả ba người đều cần, thì lại liên quan đến phúc lợi của nữ nhân Tinh Tinh đáng thương này rồi...”

Tinh Tinh hai hàng lệ mông lung gật đầu: “Ừ ừ!” Rớt hai món rồi mà chẳng có món nào có quan hệ tới mình cả.

“Bởi vậy xin mọi người cứ ra sức viết đi nhé.” Đường Hoa phân phó: “Tinh Tinh, người phụ trách thu giấy rồi làm trọng tài, thời gian là 5 phút.” Hăn không lo lắng chuyện ba người sẽ thông đồng với nhau. Đầu tiên, Huy

Hoàng là quân tử, ít nhất cũng sẽ không đi lừa bằng hữu, Phá Toái với Sát Phá Lang thì lại không ưa nhau. Tiếp theo, lui một vịn bước mà nói, nếu thanh kiếm này là do một mình Đường Hoa sở hữu, thì Phá Toái với Huy Hoàng cứ tùy tiện báo ra cái giá là được, nhưng dù sao trong này cũng có phúc lợi của cả đội nữa.

Bởi vậy ba nam nhân cùng nhau tóm lấy giấy bút rồi đi qua ba góc ngồi vẽ vòng tròn vòng tròn...

* * * * *

Số 037 đã bị diệt rồi, còn hai con bên Nhất Kiếm với đám người chơi khác vẫn cứ sừng sững không ngã. Trong tay bọn họ không có ai có khả năng có thể chịu nổi một kỹ năng chữ kim của Viêm tướng, mà lực tấn công lại mạnh như Đường Hoa cả, cho nên vẫn cứ bảo trì chiến lược tác chiến địch tiến ta lui, địch lui ta không tiến như cũ. Cũng có một số rất ít anh hùng giơ đầu ra, nhưng căn bản là chẳng đủ cho kỹ năng nhỏ của người ta làm thịt nữa là. Kẻ duy nhất có thể ra đường đầu được là Huy Hoàng thì lại đang ngồi trong một góc ra vẻ bị táo bón, không có vẻ gì là sẽ lên cả.

Đám người chơi khác còn đỡ, nhưng bang chúng Nhất Kiếm thì đã nóng nảy lắm lắm. Điều mà bọn họ quan tâm bây giờ không còn là bảo vật về tay ai nữa, mà là làm sao để xử được tên Viêm tướng trước mặt. Đám bang chúng Song Sư đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội chế giễu này rồi, hai bên mặc dù đang ở trong tình trạng liên minh, nhưng không ai quy định rằng không được phép áp dụng những thái độ bất hợp tác thuộc dạng không bạo lực như thế này cả.

“Nghe nói Nhất Kiếm là bang lớn đó nha.”

“Từ nhân số mà xét thì quả đúng thật.”

“Vậy theo tổ chất thì sao?”

“Trò chuyện riêng trò chuyện riêng, nếu không người ta sẽ hiểu lầm chúng ta tự cao tự đại đó.”

Đám người Nhất Kiếm ở đây nghe mà nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đúng thật là không có ai dám tiến lên chọi với Viêm tướng cả, bởi vậy đành dồn lực chú ý trở lại Huy Hoàng ở trong xó hết. Có một người chơi kia bay đến bên cạnh Huy Hoàng: “Huy Hoàng, người nghe một chút đi kìa.”

“Cái miệng mọc trên người của người khác mà.” Huy Hoàng phì cười nói: “Viết bao nhiêu thì thích hợp đây?”

“Viết bao nhiêu cái gì vậy?”

“Không có gì không có gì.”

Đường Hoa bay đến giữa bảy người Nhất Kiếm, hỏi: “Cần người giúp không?”

“Không cần!” Bảy người Nhất Kiếm cùng rống giận. Một anh bạn kia lại càng ngon hơn, đứng ra hô: “Cùng lắm rút 5% kinh nghiệm thôi, các huynh đệ, liều nào!”

“Liều nào!” Nhất Kiếm đã xung lên rồi, sĩ khí cũng tăng vọt lên.

Đường Hoa vội nói trong kênh đội ngũ: “Huy Hoàng, lát nữa hãy nghĩ tiếp, Nhất Kiếm đang bắt đầu tấn công kiểu tự sát rồi, mau đi vét máng đi!”

“Đúng! Mình tự mò được một thanh kiếm thì không cần phải đau đầu làm gì!” Huy Hoàng thu giấy bút lại, trước khi bay lên vẫn còn dặn một câu: “Bây giờ không có tính thời gian. Gia Tử, hồi nữa chờ ta trở về rồi mới báo giá đó.”

“Nâu vấn đề!”

Huy Hoàng bay vào trong chiến trường, nhìn lướt qua mọi nơi rồi nói: “Tình hình không được tốt lắm, bên ta có ba cao thủ công mạnh đều đã chuẩn bị hết rồi, có một người thậm chí còn đã qua kiếp thứ hai rồi nữa.”

Sát Phá Lang hỏi với khuôn mặt cực ngầu: “Không thì ta ra tay đi? Tay ta có chút ngứa rồi.”

“Cũng được!” Đường Hoa ủng hộ một cách rất mất đạo đức ngay. Sát Phá Lang cướp BOSS tuyệt đối là mạnh vô địch. Quan trọng nhất, hắn có một ưu điểm mà không ai khác có, đó là hắn cướp BOSS là bình thường, còn không cướp mới là bất thường. Người khác mà cướp thì sẽ bị mắng đến mức máu chó xộc lên đầu, danh tiếng tàn hết, chứ hắn cướp thì chẳng cần chi phải bận tâm, dù sao cũng đã quen tay hay làm rồi mà.

Chương 266: Ảo ảnh trên biển

Chương 266: Ảo ảnh trên biển

“Không được!” Huy Hoàng bác bỏ ngay, hẳn bày tỏ sự bức tức lớn nhất đối với tiêu chuẩn đạo đức của ba tên tiểu nhân cộng một thiếu nữ vô tri này. Huy Hoàng đã nói không được rồi, mấy người kia đành phải bất đắc dĩ phó thác cho trời mà thôi, hy vọng rằng vận may của Huy Hoàng sẽ bộc phát.

“BOSS sắp chạy rồi, ngăn lại chúng.” Sau khi xuất xong kỹ năng chữ kim thứ tư, hai con Viêm tướng còn sót lại lập tức quay đầu nhắm hướng Đông trốn chạy ngay. Điều này khiến đám người chơi vừa nôn nóng lại vừa tức giận, thân là một tên BOSS, nghĩa vụ lớn nhất của người chính là để người chơi vây giết, hiện giờ người quăng đi một đồng điểm cừu hận, bỏ qua thượng đế của các người, thế là ý gì chứ?

Nhưng hai tên Viêm tướng đã bỏ qua rồi đấy. Chúng cướp đường chạy như điên, bày người chơi cùng nhau hô bè gọi bạn truy sát không bỏ. Đám người Đường Hoa cũng chuẩn bị đuổi theo, nhưng Tinh Tinh lại đột nhiên ngăn cản, cô nàng bày ra một bộ dạng cao thâm khó dò: “Giặc cùng đường chó truy!”

“Nói bậy, hẳn nên bỏ đá xuống giếng chứ!” Đường Hoa phản bác ngay, tên Viêm tướng này tốc độ không nhanh là bao, nếu không phải do bọn người chơi còn bận tâm chúng có thủ đoạn nào khác, chúng đã sớm bị vây kín mít rồi. Đương nhiên người bao vây mà không dám đến gần thì cũng chẳng khác gì không vây là mấy, mà huống chi hiện giờ hai con Viêm tướng đã sóng vai tác chiến rồi, không phải là đơn giản một cộng một bằng hai thôi đâu.

“Sai! Theo kết quả bói của Tinh Tinh đại mỹ nữ thì...” Tinh Tinh dừng lại một thoáng, ra vẻ thần bí, nhưng sau đó phát hiện lũ nam nhân kia chẳng ai hồi hộp cả đành bất đắc dĩ nói tiếp: “Sáu tên Viêm tướng đang đến gần đây rất nhanh, dự tính sẽ đụng nhau ở hướng Đông cách đây sáu mươi dặm.”

Phá Toái ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Lẽ nào ý của người là mấy con BOSS này đang dùng chiêu dẫn sói vô chuồng, để sáu tên ở một bên mai phục, chờ hai tên kia dẫn theo một lượng lớn người chơi tiến vào vòng vây sao?”

Sáu tên Vương tướng cùng xuất ra ba kỹ năng chữ kim, mà hai tên Viêm tướng ở giữa vòng vây cũng phối hợp xuất theo... Đường Hoa vã mồ hôi: “Vậy chẳng phải là ngay cả xương cũng không còn sao?”

“Cho nên mới bảo người đừng rượt theo đó.”

“Ta còn tưởng rằng người đang bảo Sát Phá Lang đừng rượt chứ?”

“?” Sát Phá Lang không hiểu.

Đường Hoa giải thích: “Nàng bảo là giặc cùng đường chó đuổi, ta còn tưởng là nói giặc khùng khùng chó đuổi chó.”

“Móa! Thế mà cũng có thể xuyên tạc mắng ta cho được!” Sát Phá Lang cả giận. Hai trận chiến vừa qua, ai cống hiến lớn nhất? Đương nhiên là mình rồi. Nhưng cả hai lần đều làm lợi cho ai? Không đối xử tốt hơn với mình một chút thì cũng còn thôi đi, lại còn chọc mình nữa đây.

Huy Hoàng can ngay: “Đừng cãi nhau. Gia Tử, người còn có chiêu nào không? Không có thì nhóm chúng ta lui vậy.”

“Bây giờ vẫn còn chưa rõ ràng, chỉ bằng chúng ta xem xem đám người chơi cúp hết rồi thì chúng có còn hành động cùng nhau không trước đã.”

Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Phải nói chỉ số thông minh của đám NPC này cũng cao quá đi, trước kia thì phân Viêm tướng phân ra ba đường đi dụ địch, sau đó vì lạc loài bị chúng ta xử mất một tên, cho nên lập tức hợp ba con lại với nhau để khiến một tiểu đội không thể gặm nổi liền. Bây giờ lại còn làm như thế nữa, chỉ sợ sau này sẽ càng khó đối phó hơn.”

“Đừng quan tâm nhiều như vậy, chúng ta về Mao Dân quốc bổ sung thức ăn nước uống trước đi, nhìn tình hình cụ thể xem có nên tiếp tục lưu lại Mao Dân không cái đã.” Huy Hoàng bổ sung thêm: “Sẵn tiện đấu giá bộ kiếm kia của Gia Tử luôn.”

“Đúng đúng!” Phá Toái vội nói: “Đây là chính sự, có thể tăng cường chiến lực của tiểu đội chúng ta mà.”

* * * * *

Đường Hoa lấy hai trăm kim ra đưa cho Tinh Tinh: “Đóng gói một bàn tiệc về đây.”

“Ai... Kẻ có tiền thật là hào phóng mà!” Tinh Tinh nhận ngân phiếu xong truyền tổng đến Thành Đô ngay.

“Các vị ăn no uống thỏa rồi thì có thể đưa ra đáp án chứ?”

Ba nam nhân kia cùng lắc đầu, Phá Toái nói: “Ăn xong hẵng nói!” Rồi rầm rầm, viết ít thì sợ tranh không nổi, mà viết nhiều thì lại sợ hớ tiền. Phá Toái bài trừ Sát Phá Lang trước, tên này có thần binh rồi, sẽ không ra giá quá cao. Còn phần Huy Hoàng thì tuy cũng có kiếm loại cực phẩm rồi đó, nhưng... người ta chơi là chơi hai kiếm, trái phải cùng bắn ra, nếu một tay có lực tấn công mạnh mẽ, còn tay kia có kiếm trận, vậy cuộc đời không còn gì khỏe hơn nữa rồi. Bản thân Phá Toái luôn yêu thích kiếm bộ vô cùng, hẵn năm xưa dựa vào một đôi kiếm bộ tam giai mà lên như điều gặp gió, đứng vững trong bảng cao thủ mà. Mà huống chi mức độ hiếm có của kiếm bộ đã sắp vượt qua số khuôn mặt tự nhiên bên Hàn Quốc rồi. Đồng thời uy lực của chúng thì lại... Lại còn có thể hợp thành kiếm trận được nữa, nếu phối hợp với những chiêu thức tiên gia biến hóa vô cùng của mình thì thực lực hoàn toàn có thể thăng lên một cấp bậc cho xem.

* * * * *

Tinh Tinh đi rồi trở lại nhanh chóng vô cùng. Cũng trong thời gian đó, Đường Hoa nhận được báo cáo nơi chiến địa của phóng viên tiểu Dân: Máy vạn người chơi đã rơi vào hố bẫy, bị tám gã Viêm tướng coi là tiểu quái hung hăng chặt một trận, tỷ lệ còn sống xin tham khảo các sự kiện tai nạn trên không bao năm qua.

Dụ quái tập trung với nhau, rồi tung chiêu thật lực. Dụ người chơi tụ lại với nhau, rồi tung chiêu thật lực... Nhận được tin này, Đường Hoa không biết nên khóc hay nên cười. Người chơi sao mà càng lăn lộn lại càng tệ thế này, trước kia là gom quái luyện cấp, mà bây giờ bị quái gom luyện cái gì gì đấy? Máy vạn người... Nếu BOSS mà cũng có ống kính nghiệm, thế nào cũng đủ để thăng thật nhiều cấp cho coi.

Tinh Tinh vỗ tay: “Bây giờ giao giấy hết cho ta đi nào!” Lấy không được giải nhất thì ẩm cái giải khuyến khích cũng an ủi được phần nào vậy.

“Có thực lực đương nhiên sẽ có sức hấp dẫn rồi.” Đường Hoa huơ huơ bộ kiếm trong tay: “Rốt cục thì bộ kiếm này sẽ rơi vào trong tay ai? Xin mời trọng tài - thiếu nữ xinh đẹp của Trái Đất - Tinh Tinh đồng học rục rờ lên sàn!”

“Đừng có quăng mấy cái vô dụng đó ra, bây giờ chỉ có tiền mới an ủi được tâm hồn của ta thôi.” Tinh Tinh cầm một tờ giấy lên, đọc: “Sát Phá Lang, ba ngàn kim.”

“Lang ca, sao ca không đi chết đi?” Đường Hoa bất bình nói: “Ca ăn cướp à?”

“Hừ!” Sát Phá Lang không thèm ngó tới người này.

“Phá Toái, sáu ngàn lẻ một kim.”

Đường Hoa răn dạy: “Phá Toái, người thực gian ác quá rồi.”

“Huy Hoàng...” Tinh Tinh ới ra một bùm máu: “Huy Hoàng, sáu ngàn lẻ hai kim.”

“A...” Phá Toái phát điên, sụp đổ, rống giận, bất cam... Các dạng cảm xúc đều biểu lộ rõ ràng người này rất có tiềm lực để làm diễn viên, ít nhất thì khi đóng vai phản diện cũng sẽ có thể biểu diễn được tính cách của hắn đến mức tận cùng.

Huy Hoàng ngượng ngùng xoa xoa tay: “Sớm biết có người sẽ chơi lẻ một kim mà, ngại quá ngại quá.”

Đường Hoa: “Nhìn Huy Hoàng người luôn luôn trung hậu thành thật như vậy, sao vào lúc mấu chốt lại biết chơi xỏ thế này?” Sáu ngàn xem như là một cái giá thị trường tầm trung rồi. Điểm ưu tú nhất của bộ kiếm này là kiếm nộ có thể tụ thành kiếm trận, nếu trừ ra điểm ấy, thì thất giai tam phẩm thật không có gì đặc sắc cả. Mặt khác, hiện giờ giá của tiên kiếm thất giai cũng hơi hạ xuống rồi, một thanh tam phẩm cũng chỉ chừng hai ngàn kim thôi, cùng lắm là ba ngàn kim, cho nên sáu ngàn chính là con số mà mọi người đều nghĩ đến cho bộ kiếm này. Đường Hoa dự liệu trước là Phá Toái sẽ chơi trò xỏ lá, nhưng không ngờ Huy Hoàng lại còn biết xỏ lá hơn, thế

mà lại có thể đoán được trò mèo của Phá Toái nữa đấy. Đây nên gọi là gian cho lắm thì té cũng đau, hay là đại trí giả ngu đây?

“Áo!” Phá Toái không còn biết dùng ngôn từ nào để biểu đạt cái tâm tình hiện giờ của mình nữa. Hối hận? Phẫn nộ? Hay là cả hai đều có?

Huy Hoàng hồ thẹn nói: “Thực ra là có người giúp ta ra giá đấy.” Ý nói mình vẫn còn là người thiện lương, chẳng qua chỉ là lằm nghe lời giặc, lâu lâu sa đọa một lần mà thôi.

Phá Toái rút kiếm ra khỏi vỏ ngay: “Ai? Solo!”

“Được rồi được rồi, đùa thôi!” Huy Hoàng ngăn Phá Toái tạo ra bầu không khí nóng bức lại: “Kiếm là của người đấy. Sáu ngàn lẻ hai kim, ta không trông cậy có thể trả hết nổi được. Mà Gia Tử lại là lão Chu lột da đầu thai nữa, vẫn là nhượng lại cho người thì an toàn hơn.”

“...” Phá Toái kích động chụp lấy tay Huy Hoàng: “Huy Hoàng, ca là ca ca của đệ.”

“Nổi da gà toàn thân này.” Đường Hoa với vẻ mặt buồn ỏi giao dịch bộ kiếm qua.

Phá Toái cũng là người thành thực, hắn đưa ba ngàn tiền mặt, cộng với giấy vay nợ một tháng trị giá ba ngàn lẻ một kim lên. Sau khi hắn lấy được kiếm rồi, điều đầu tiên là ràng chặt chúng, sau đó phất tay một cái, bảy thanh phi kiếm màu sắc khác nhau cùng theo một đường thẳng bay ra khỏi hộp kiếm. Thanh âm kiếm rời vỏ vang vọng không dứt bên tai, toàn thân Phá Toái có phi kiếm vờn quanh, thật là phong độ vô cùng.

Huy Hoàng bứt rứt tim gan: “Ta hối hận biết mấy.” Mức độ khát vọng bộ kiếm này của hắn không thua Phá Toái chút nào, nhưng đúng như lời hắn nói, hắn không có tiền! Kẻ nghèo nhất trong mười đại cao thủ giang hồ chính là hắn. Mặc dù gần đây có chú trọng dự trữ đấy, nhưng căn cơ đã không tốt, cộng thêm giá hàng đã tăng lên, rồi còn phải nuôi lão bà, phải nuôi hai đứa nhỏ không biết lai lịch nữa, mức chi tiêu đồ sộ vô cùng.

Đường Hoa chia hoa hồng ngay, hắn lấy ra hai ngàn tư chia đều cho mấy người còn lại. Chợt có tin nhắn của Thi Thi gửi đến: “Gia Tử, là ta đây.”

“Có mặt!”

“Nếu có cơ hội, đừng giết Hạng Bạt.”

“Vì sao?”

“Bởi vì giá hàng không tăng thì mọi người đều có tiền, sẽ không tốt đối với việc dự trữ của nhà giàu chúng ta.”

“Ừ, ta biết rồi!” Đường Hoa đã hiểu ý của Thi Thi. Mọi người ai cũng chi tiêu giống nhau, nếu người khác chỉ có thể miễn cưỡng duy trì kế sinh nhai, mà mình thì giàu nứt đố đổ vách, vậy dĩ nhiên sẽ càng tốt hơn rồi. Bởi vậy không những không được làm hại Hạng Bạt, mà còn phải thật quý trọng nàng nữa.

Tinh Tinh nói: “Có lẽ chúng ta phải đổi sang chỗ khác rồi. Tám tên Viêm tướng mặc dù tách ra theo dạng hai - hai, nhưng cực ly cách nhau không xa, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp viện đồng bạn được.”

Huy Hoàng nói: “Với lại bọn người chơi đều đã học khôn ra rồi, sẽ không làm đao giết người cho chúng ta nữa đâu.” Đám người chơi vừa hồi sinh đột trước cũng đã một lần nữa lục tục thông qua Mao Dân quốc tiến vào trong Sơn Hải giới, nhưng lần này họ không xen lẫn vào trong số đông nữa, mà các tiểu đội đều bắt đầu tự đi tìm mục tiêu.

“Vậy chúng ta đi Chu Nghiêu quốc đi. Băng qua biển này là tới nước họ rồi. Bên dưới biển là Đế Nhân quốc, chuyện vận động dưới nước vẫn nên để lại cho người chơi khác thì hơn.”

“Xuất phát!”

* * * * *

Trải qua mấy tiếng đồng hồ bôn ba đường dài, cuối cùng năm người cũng đặt được chân lên trên đất của Chu Nghiêu quốc. Vào trong vương thành của Chu Nghiêu quốc, năm người thấy nơi đây cũng giống như ở Mao Dân quốc vậy, chỉ có một NPC truyền tống, cộng thêm một NPC bán đồ ăn thức uống. Cơn gió lốc nóng cháy đã hoàn toàn gặm nhấm quốc gia này. Chu Nghiêu quốc vốn là nơi có số ruộng bậc thang nhiều nhất, có số nông sản nhiều nhất, bây giờ đã chỉ còn là một hoang mạc.

“Không đúng!” Đây là lần nói ‘không đúng’ thứ ba mươi sáu sau khi bước chân vào Chu Nghiêu quốc của Tinh Tinh rồi. Nhưng khi người khác hỏi nàng, nàng chỉ lắc đầu mà thôi.

“Rốt cục là cái gì không đúng chỗ đại tỷ?” Đường Hoa hỏi: “Quốc gia này có mấy Viêm tướng?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Bởi vậy mới nói là không đúng đó!” Tinh Tinh vò đầu: “Mỗi lần ta bói ở đây, không những không thể bói ra được số lượng và vị trí của Viêm tướng, mà ngay cả đám quái thông thường như dân làm phản của Chu Nghiêu quốc cũng không bói ra được.”

Phá Toái tiếp lời: “Nói vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó chính là... Hạng Bạt đang ở ngay trong Chu Nghiêu quốc này. Chính nàng là nguyên nhân gây nhiều kết quả bói của Tinh Tinh.”

“Lẽ nào còn có máy quấy nhiễu radar đấy à?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Người không đi viết tiểu thuyết chiến tranh thật là phí hoài nhân tài đó.”

Không ngờ Tinh Tinh lại hoàn toàn đồng ý với suy luận của Phá Toái: “Phá Toái nói không sai, cũng chỉ có cách giải thích này thôi. Các người không cảm thấy kỳ quái sao, dọc đường chúng ta đi đến vương thành, đã bay cả tiếng đồng hồ rồi, mà ngay cả một con tiểu quái cũng không gặp đấy?”

“VẬY...”

“Nói rồi thì bây giờ chúng đang nhìn ta đấy.” Phá Toái cẩn thận ngó chung quanh: “Có quái gom người chơi, vậy cũng chưa chắc là không có quái bói người chơi mà.”

“Chuyện này lại rất thú vị đấy.” Đường Hoa đứng giữa không trung quan sát mọi nơi, nhưng thứ có thể trông thấy chỉ là cát vàng với gió lốc thổi: “Chi bằng ta lui đi?”

Huy Hoàng đưa bản đồ lên xem, nói: “Trừ phi là lui đến Đế Nhân quốc, nếu không thì muốn đến quốc gia gần nhất là Bạch Hồ cũng phải bay mất bốn tiếng đồng hồ.”

“Điều khiến ta cảm thấy quái dị chính là quanh đây lại chẳng hề có dấu vết gì của người chơi cả.” Tinh Tinh lắc đầu với vẻ không thể tin nổi: “Ta nhớ có một nhóm người của chúng ta cũng từ Mao Dân quốc đến Chu

Nghiêu quốc trước chúng ta rồi. Có mấy trăm người lặn, có điều ta vừa xem lại thì thấy họ vẫn chưa chết, nhưng lại không thể gửi tin được.”

Sát Phá Lang mở miệng hỏi: “Các người không cảm thấy rằng không khí có gì đó không đúng sao?”

Đường Hoa nhìn không khí chung quanh đang hơi hơi gợn sóng, nói: “Đó là bởi vì mật độ không khí nóng lạnh bất đồng...”

Huy Hoàng bổ sung: “Bởi vì bất đồng, cho nên sẽ khiến ánh sáng bị gấp khúc, sau đó rất có khả năng sẽ sinh ra...”

“Ảo ảnh trên biển!” Mấy người còn lại cùng nhau nói.

Phá Toái lập tức bắn một kiếm về phía NPC truyền tống ngay. Kiếm xuyên thấu qua thân thể NPC này, ngấp vào trong lớp cát vàng. Đường Hoa vãi mồ hôi: “Xong đời rồi!” Ảo ảnh trên biển trong hiện thực thì không có gì đáng lo, nhưng ảo ảnh trong trò chơi lại đáng lo lắm, bởi vì người ta không tuân theo định luật vật lý của người, cái bày ra những ảo ảnh đó chính là những pháp thuật, ảo thuật, hoặc là trận pháp. Hiện giờ mình đã ở trong trận pháp hoặc là ảo thuật này rồi, mà điều cực kỳ cực kỳ phiền phức chính là mấy người ở đây đều là những cao thủ đỉnh cao, đặc biệt là có thêm bà thầy đồng Tinh Tinh kia nữa, thế mà cũng không phát hiện được mình đã trúng chiêu của người ta, vậy chứng tỏ thực lực của địch nhân là không thể khinh thường. Thế nghĩa là Hạng Bạt đã tự thân xuất mã, hoặc là đang có một bày lớn Viêm tướng đang cùng nhau xuất chiêu.

“Có người chơi!” Phá Toái mắt sắc, hần chỉ về phía xa hô lên. Mấy người còn lại cùng ngẩng đầu lên nhìn, thấy quả nhiên có năm điểm đen đang bay tới gần.

“Đề phòng!” Đội trưởng Huy Hoàng hạ lệnh, mọi người cùng tản ra bảo vệ Tinh Tinh ở chính giữa.

“Là người thật sự đó, còn là người của phân đường ta nữa!” Tinh Tinh mừng rỡ: “Liên hệ được rồi.”

Năm người này đều là mm cả, vừa gặp được Tinh Tinh là ôm nàng khóc lớn ngay. Hóa ra là ngay trong ngày xảy ra đêm đồ sát nọ, bọn họ đã tổ chức người cùng nhau thông qua Mao Dân quốc để tới Chu Nghiêu quốc. Nhưng không ngờ lại bị trúng chiêu. Ở đây họ căn bản không thể bay ra

ngoài nổi, mấy trăm người cùng chia nhau ra tìm đường, kết quả là người càng tìm lại càng ít hơn, có một số người là chết không biết nguyên nhân, một số còn lại thì biết rõ ràng là còn sống đấy, nhưng không thể nào liên hệ được.

“Cách đây ba trăm dặm cũng có một vương thành y hệt như thế này.” Một mm khác chỉ về một hướng khác nữa, nói: “Bên kia cũng có.”

“Choáng, lẽ nào muốn phá trận là phải kiếm được vương thành thật sự à?” Đường Hoa hỏi: “Vậy các người có gặp phải địch nhân không?”

“Có! Gặp phải mấy tên Viêm tướng, nhưng bọn ta đều tấn công thất bại hết, bọn chúng cũng không tấn công bọn ta, chỉ đứng đó cười thôi. Thật là khủng khiếp quá.” Một mm nói: “Ta đoán bọn chúng định ép chúng ta tự sát, hoặc là chết đói đấy.”

Năm ả mm cứ trái một câu phải một câu, rồi mấy người bọn Đường Hoa hợp nhau lại phân tích cuối cùng cho ra kết luận, đó là cả thầy Chu Nghiêu quốc hiện đã ở trong một trận pháp rồi. Ít nhất cũng chắc chắn có trên năm tên Viêm tướng, những tên Viêm tướng này biết dùng kỹ năng nào đó để hù dọa người chơi. Muốn rời khỏi trận này thì một là tự sát, hai là truyền tống đi Ma giới, ba là phá trận. Muốn phá trận thì nhất định phải tìm được vương thành thực sự, nhưng địa vực Chu Nghiêu quốc rộng lớn đến chừng nào, thật là như mò kim dưới đáy bể thôi. Nếu phân tán binh lực đi tìm kiếm thì lại có khả năng bị đám Viêm tướng đang ẩn núp kia diệt gọn từng nhóm từng nhóm.

“Tĩnh Tĩnh, lẽ nào người không bói ra được một chút nào hay sao?”

“...” Tĩnh Tĩnh cúi đầu đập đập mấy đồng tiền, mấy phút sau nói: “Có một kẻ địch đang ở gần chúng ta.”

“Bao gần?”

“Trong phạm vi năm cây số!” Tĩnh Tĩnh lấy Kỳ Môn Độn Giáp ra, phối hợp với tiền đồng bói một lần nữa, rồi nói: “Trong phạm vi hai cây số.”

“Không có mà!” Mấy người đứng giữa không trung cùng ngó khắp mọi nơi. Sa mạc quét mắt qua là thấy hết ngay, căn bản là không có kẻ địch nào cả. Phá Toái còn lấy kính râm tự chế ra để nhìn về phía mặt trời nữa, nhưng cũng chẳng phát hiện gì cả.

“Lẽ nào...” Đường Hoa nhìn qua năm mm chạy nạn.

Năm mm này lập tức gửi yêu cầu hảo hữu tới Đường Hoa ngay, để chứng minh mình là người chơi, chứ không phải là do NPC giả mạo.

“VẬY CŨNG CHỈ CÓ KHẢ NĂNG LÀ HẢN THÔI.” Huy Hoàng gật đầu với Đường Hoa.

“Người nghĩ giống ta đây.” Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Tinh Tinh, lần này phải xem người đó...”

* * * * *

Tinh Tinh đột nhiên ném một tấm bùa Giám Định ra, NPC được sư thấy thế biết là hành tung đã bại lộ rồi, bèn trốn chạy ngay. Nhưng không ngờ mấy tên người chơi kia lại không hề đuổi theo, mà cứ mặc cho hản đào tẩu.

“Viêm tướng số 021. Ở... tu vi rác rưởi quá.” Tinh Tinh sửng sốt nói: “Mọi kỹ năng hản có đều có thể giám định được.”

“Có sở trường tất có sở đoản thôi. Đây chính là lý do mà phân đường của người không bị tấn công đó.” Huy Hoàng hỏi: “Khóa lại chưa?”

“Khóa lại rồi!” Đây là kỹ năng truy tung từ tiền đồng của Tinh Tinh. Một khi khóa lại rồi, người lên trời xuống đất gì cũng đều bị tra ra cả. Có điều trước khi giải trừ khóa, mấy đồng tiền kia không thể sử dụng được nữa, đồng thời cũng phải nhất định trông thấy người thật mới có thể khóa lại được, chứ không thể cứ thế đưa đại vào tên của người cần khóa.

“Xuất phát! Đi dỡ ố của chúng thôi.”

* * * * *

Số 021 thực hiện chức trách làm chó săn của mình một cách rất tốt, rất sáng khoái. Sau khi đám người Đường Hoa theo dõi nó được mấy tiếng đồng hồ, đã tới được một thôn làng bên dưới một ngọn núi nhỏ kia, trông thấy được mắt trận và ba tên Viêm tướng.

“Xử được không?” Phá Toái hỏi.

Tinh Tinh trả lời: “Không nổi! Bọn chúng đều có công năng tự nổ tung trong 10 giây cả. Mặc dù chúng không biết đánh nhau, nhưng sinh mệnh, lực phòng ngự lại không phân cao thấp với người Mao Dân. Nếu chúng ta cứ thế vọt vào trong thì nhiều nhất cũng chỉ giết được một con thôi, hơn nữa bất cẩn thì sẽ bị chiêu tự nổ tung của chúng giết chết đấy.”

Huy Hoàng hỏi: “Gia Tử, người có kế gì không?”

“Năm vị mm!” Đường Hoa lấy một tờ ngân phiếu ra: “Hai trăm kim mua một cái mạng, ai bán?”

Mấy mm này nhìn nhau, một mm bộ dạng có phần thành thực lên tiếng: “Ta bán!”

* * * * *

Thấy có người chơi xuất hiện, ba Viêm tướng lập tức đánh giá năng lực chiến đấu của họ ngay, cuối cùng cho ra kết luận là có thể đánh hội đồng được. Bởi vậy ba Viêm tướng bèn vọt tới phía mấy mm liền. Các mm dựa theo phân phó, cứ bay là là mặt đất. Khi họ ngoặt qua một ngọn núi cát, Đường Hoa đã mai phục sẵn vẫy tay một cái, dùng Thần Quang bảo tháp nhốt lại tên Viêm tướng bay phía cuối ngay. Đây gọi là phương pháp bắn chim.

Khi ba con chim đang bay, thì người nhất định phải bắn con bay cuối cùng, sau đó là con thứ hai, cuối cùng mới là con bay đầu. Cách đánh này được truyền lưu rộng rãi trong giới bắn tĩa thời hậu Thế Chiến thứ nhất. Lính bắn tĩa lắp đạn chậm, nhưng tầm bắn xa, độ chuẩn xác cao. Họ mai phục trên chiến trường, đối tượng họ bắn đầu tiên chính là kẻ địch đi ở sau cùng.

Có điều dù sao cũng là trò chơi, cho nên hai tên Viêm tướng kia lập tức phát hiện ra có một đồng bọn bị mất tích liền, thế là chúng bèn trở về tìm kiếm. Nhưng giữa những dải cát vàng dằng dặc kia nào thấy đồng bọn ở đâu, chỉ có một ngọn bảo tháp đang dựng sừng sững ở đấy thôi. Còn bọn Đường Hoa thì bọn chúng lại càng không phát hiện ra được.

Há há! Ông thềm vào mà nói cho các người biết là ông đang núp ở trong cát đấy. Có gan các người tự nổ tung ngay đi cho ta xem.

Hai tên Viêm tướng còn đang tìm kiếm thì mấy mm kia đã quay đầu lại nện cho chúng mấy cái pháp thuật, hai tên này đuổi theo họ liền. Còn bên này, Thần Quang bảo tháp đã bị Đường Hoa thu về. Có một tên Viêm tướng đáng thương nhìn một bày người chơi từ trong cát chui ra, nhìn nó với vẻ mặt dâm dăng mà cả người run rẩy.

Thần Ma Diệt Thế, bốn lượt nhân kiếm hợp nhất, hai lượt kiếm nộ cộng với một tia chớp của Tinh Tinh, đánh cho Viêm tướng số 022 chỉ đếm ngược được có năm giây là đã hóa thành ánh trắng.

“Đại tỹ, các ngài kiên trì bay thêm một tiếng đồng hồ nữa nhé, tiền thưởng bốn trăm!” Đường Hoa bơm hơi cho mấy mm kia: “Ngàn vạn lần đừng có lạc đường đó.”

“Ta sẽ cố!”

“Chui xuống cát kiểm tra chiến lợi phẩm.” Đường Hoa phân phó một câu, sau đó cả đám lập tức chui vào trong cát lục lợi túi Càn Khôn.

Sát Phá Lang nghiêng rằng: “Lại không có!”

Tinh Tinh hờ hững: “Cô nương ta đã chết lặng.”

Phá Toái giậm chân: “Khỏi phải nói, chắc chắn là lại bị tên nào đó cầm rồi.”

Huy Hoàng thở dài: “Có thể chắc chắn vậy.”

Đường Hoa than một hơi: “Tao nhẽ tuyệt thế vạn người mê. Hết cách rồi, cho dù ta có lặng thầm tới cách mấy, thì khí chất của ta cũng không phải là thứ mà sa mạc có khả năng che giấu được.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 267: Hạng Bạt

Chương 267: Hạng Bạt

“Thánh Linh châu, triệu hồi thiên thần thi triển một đòn cực mạnh đối với mục tiêu. Uy lực và cấp bậc của thiên thần tỷ lệ thuận với tu vi, cấp bậc của người sử dụng. Có thể sử dụng ba lần.” Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Các huynh đệ cho cái giá đi.”

“... 90!” Phá Toái nói xong bổ sung: “Giấy nợ.”

“91.” Huy Hoàng.

“92!” Sát Phá Lang.

“Đưa ta đưa ta, tốt xấu gì cũng lưu được cái kỷ niệm.” Kẻ hung hãn nhất vẫn là Tinh Tinh. Người ta thì uyển chuyển cướp, còn nàng là cướp trắng trợn.

“Chấp nhận!” Đường Hoa giao dịch cho Tinh Tinh xong bất đắc dĩ nói: “Trong đồng hàng tốt bao giờ cũng có lẫn lộn chút hàng xấu mà.”

“Chuyện thường thấy thôi.” Tinh Tinh phụ họa: “Mấy năm trước ta xem quảng cáo trên TV đã mua một cái di động 688 đồng đấy, tháng đầu tiên đã sửa mất ba lần rồi, tốn tới bảy trăm đồng. Rồi lại còn thường xuyên bất cần online nữa. Mặt khác, cái độ khàn của nó còn kinh tởm hơn tiếng sói tru nữa kìa.”

“...” Sát Phá Lang.

Huy Hoàng lên lớp: “TV mà người cũng tin là thật sao? Đừng nói cái quảng cáo người đã xem, mà ngay cả mấy cái bản tin cũng cần phải trừ bớt độ đáng tin nữa là. Đặc biệt là vụ mua hàng trực tuyến đấy, một nam một nữ kiệt lực nói là cái gì mà chỉ còn có mấy chục món cuối cùng, rồi nào là ưu đãi lớn, tặng kim cương, tặng đồng hồ, tặng bluetooth...”

“Rồi còn tặng mỹ nữ nữa!” Đường Hoa ha ha cười: “Dù sao thì mấy cái thứ đó đừng kể là Quách Đắc Cường hay là Triệu Trung Tường, chỉ cần là dạng quảng cáo như vậy thì hết thấy cũng đều đừng tin, đừng mua là được. Quảng cáo càng lớn tiếng, nói năng càng chuyên nghiệp thì nội dung lại càng giả dối thôi. Chẳng hạn như cái viên Thánh Linh châu này của chúng ta vậy, tên thì vang dội thiệt đó, là pháp bảo tiên gia, lại còn lấy thiên thần làm người đại diện nữa, nhưng tính thực dụng lại thấp vô cùng. Bỏ ra một ô pháp bảo để có một thị vệ, chi bằng chuyên tâm củng cố công việc của bản thân thì hơn.”

“Ta lạc đường rồi!” Một tin nhắn được nhắn tới. Đường Hoa nhìn tên người gửi mà hôn mê, bởi vì người bị lạc không phải ai khác, mà chính là mm đang dẫn hai tên Viêm tướng đi dạo phố kia.

“Tinh Tinh! Tỷ muội của người bị lạc đường rồi này. Nơi đây tọa độ hỗn loạn, có lẽ không trông cậy được đâu.” Đường Hoa hỏi: “Vị trí của số 021 mà người đã khóa lại hiện đang ở chỗ nào?”

“Khóa lại?” Tinh Tinh lăn một giọt mồ hôi: “Vừa rồi dùng sét nện 022, đã hủy khóa rồi.”

“...” Đường Hoa trầm mặc một chốc rồi bật phát lên: “Không phải bảo người phải chuyên tâm làm công việc đúng nghề của mình sao? Người là một bà đồng, lực tấn công còn thua cả sức giẫm của ngón chân người ta, không có việc gì đi nện hấn làm gì?”

Tinh Tinh quệt quệt mắt mình: “Ta sai rồi.”

“Có bản lĩnh người làm cho rút vài giọt nước mắt ra đi, ta tin là người biết sai ngay.” Đường Hoa giận dữ nói: “Biết hành vi của người đã làm chúng ta tổn thất bao lớn không? Hai bộ kiếm cực phẩm bát giai, hai quyển sách kỹ năng vô địch, hai món bảo khí tiên gia...”

Huy Hoàng can ngăn: “Được rồi được rồi, Tinh Tinh cũng không phải cố ý mà.”

“Đúng vậy đó.” Tinh Tinh quệt miệng nói: “Người ta thấy các người đánh náo nhiệt như thế cũng ngứa tay mà. Các người không phải thuật sĩ thì có biết cái đẳng của thuật sĩ đâu, người khác ở đẳng kia đánh quái, mình chỉ được cầm hai đồng tiền đứng xa xem náo nhiệt thôi. Đến hiện giờ số lần ta đánh quái dùng ngón tay cộng ngón chân cũng có thể đếm được hết đó. Ai tổ đội với ta cũng đều bảo ta đứng ở đẳng sau hết, ngay cả đệ tử của Huyền Nguyệt am cũng đứng ở phía trước ta nữa kìa...” Khi nói đến đây, đúng thật là có nước mắt ghen ngào tuôn ra thật.

“Xin lỗi... Ta sai rồi!” Đường Hoa lập tức nói xin lỗi ngay. Phải dài dòng với nữ nhân thì hấn thà chịu lẫn lộn thị phi, hy sinh lòng tự tôn còn hơn.

“Biết sai thì tốt rồi!” Tinh Tinh được lý nhưng không ép tới cùng, nàng quay sang hỏi Huy Hoàng: “Bây giờ chúng ta làm sao đây?”

“Chu Nghiêu quốc chắc chắn không thể ở được nữa rồi, cũng do chúng ta vận khí tốt đụng phải một tên Viêm tướng, chứ nếu không bây giờ chắc còn đang cân nhắc xem có nên tự sát hay không kìa. Ta thấy hay nhất là cứ phá trận, rút khỏi Chu Nghiêu quốc, đến Bạch Hồ quốc trước đi.” Huy Hoàng trong kênh đội ngũ: “Ý của mọi người thế nào?”

Sát Phá Lang trả lời: “Lui!” Hãn ghét nhất là mấy cái cách đánh mềm xèo không hung hãn kiểu vậy.

Phá Toái đồng ý: “Lui đi.”

Tinh Tinh hỏi: “Vậy bốn người cấp dưới của ta thì sao đây?”

“Giết chết, hoặc là tự sát cứ tùy ý làm.” Đường Hoa nói: “Dù sao thì cũng đừng trông mong bọn ta sẽ mang theo các nàng.”

“Gia Tử...” Phá Toái ghé sát lại Đường Hoa, nói: “Có hai người ngoại hình không tệ đấy, hơn nữa còn rất biết nói chuyện nữa. Đi đường thì bực bội, ngày ngày cứ phải nhìn cái ả nha đầu Tinh Tinh ‘cuộn phim’ kia thật mất hứng lắm.”

“Phá Toái chết tiệt đang nói cái gì đấy?” Tinh Tinh biết Phá Toái chắc chắn sẽ không nói gì tốt lành đâu.

Đường Hoa phiên dịch giúp: “Ý của Phá Toái là người phát dục chưa đủ chín, đang chuẩn bị tuyển hai ả thực nữ vừa đánh quái vừa nói chuyện phiếm với bọn ta.”

“Người nhớ kỹ đấy cho ta.”

* * * * *

Phá pháp trận xong, một truyền tống trận xuất hiện, có thể lựa chọn một trong ba dạng: truyền tống đến biên cảnh của Bạch Hồ quốc, truyền tống đến biên cảnh của Đế Nhân quốc, và truyền tống đến chủ thành của Chu Nghiêu quốc. Mấy người cùng bước vào trong truyền tống trận. Sau đó năm thành viên trong chiến đội của Huy Hoàng thì xuất hiện ở biên cảnh của Bạch Hồ quốc, mà bốn mm kia thì lại đến Đế Nhân quốc, bởi vì có một người nào đó đã nói với các nàng rằng tập hợp nơi Đế Nhân... Một câu nói là đã quăng được bốn món hành lý đi rồi.

Mặc dù dọc đường bay Đường Hoa cũng có suy xét rằng mình đã đối xử không phải với các mm đó, đồng thời các nàng rất có khả năng sẽ tố cáo với Sương Vũ. Nhưng mang theo mấy cái bọc hành lý lại không phù hợp với tính cách của mấy người ở đây. Hơn nữa bởi vì có liên quan đến Sương Vũ cho nên mới càng không thể mang theo các nàng được. Hồi Đường Hoa còn trẻ thì thường xuyên đối xử tốt với các nữ sinh khác, để thưởng thức bộ dạng ghen tuông của bạn gái mình, nhưng bây giờ hãn đã hiểu rất rõ câu nói

‘thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện’ rồi. Nếu không thì đỡ dành con người ta khó khăn lắm. Cái gì? Đỡ bạn gái là nghĩa vụ của người nam? Đỡ mười lần tám lần thì còn thú vị thiệt đấy, nhưng ngày qua tháng lại, người sẽ thấy việc này cực kỳ đáng chán ngay.

Mao Dân là nơi hoang dã, Chu Nghiêu là một sa mạc, Bạch Hồ thì là một ốc đảo ở chính giữa hai nơi ấy. Khắp cả nước xanh mơn mớn một màu... cây xương rồng. Mà cũng không phải tất cả đều là cây xương rồng dạng dài hết, còn có cây xương rồng dạng cầu, cây xương rồng dạng nhiều nhánh, v.v... nữa. Đều thuộc dòng họ nhà xương rồng cả. Điểm giống nhất của chúng chính là đều có gai.

Khó khăn lắm mới trông thấy màu xanh, chiến đội của Huy Hoàng vì hưng phấn cộng kích động đã ăn phải quả phục kích liền. Vừa hạ độ cao xuống, họ nhà xương rồng trên mặt đất đã nổi hung ngay. Một cây xương rồng dạng cầu có vô số gai, vô số cây như thế vẫn cứ là vô số gai, toàn bộ gai xương rồng được bắn ra điên cuồng như đạn súng máy về phía năm người.

Đường Hoa là người đầu tiên đào tẩu, xoay chân một nhát là người đã xông lên trời cao ngay. Phá Toái Huy Hoàng mở Ánh Sáng Hộ Thể bảo vệ Tinh Tinh lui lại, Sát Phá Lang có Ma Kiếm cũng không trở ngại gì.

Chạy được ra ngoài tầm bắn rồi, Đường Hoa tức tốc ngoặt lại oanh tạc ma khí liền. Rải bom một lần là lũ xương rồng chết hết sạch sẽ, nhưng gần như ngay tức khắc một lũ mới lại được sinh ra. Có điều đó lại không phải là công dã tràng, là bởi vì ngay chớp mắt khi lũ xương rồng cũ vừa biến mất, mấy người đều trông thấy ở giữa sa mạc có một điểm màu lục còn lại, đó chính là một tên Viêm tướng màu lục. Giữa màn bom oanh tạc, hắn vẫn cứ sừng sững không ngã.

“Vây hắn lại!” Sát Phá Lang nuốt viên thuốc, xong chìa mũi kiếm xuống, chuẩn bị đồ sát.

“Từ từ!” Huy Hoàng vội gọi hắn dừng lại: “Mỗi cây gai cường chế mất một máu, vừa rồi là do cách khá xa, nếu bây giờ xông lên đánh hắn, cơ bản là chịu chết đấy.”

Trong thời gian hai người đang nói chuyện, từ thân thể tên Viêm tướng màu lục kia chợt phát ra một quầng sáng, quầng sáng này bao phủ phạm vi chừng trăm mẫu đất. Nơi được nó bao phủ, đám xương rồng bắt đầu điên cuồng sinh ra và lớn lên. Trong lúc mấy người còn đang quan sát, đột nhiên có một loạt cây xương rồng nứt toác ra, trong mỗi cây xuất hiện một người... Là lũ người mà thân mọc đầy gai, lại xanh lè xanh lét. Lũ này đều có cánh, hàng ngàn hàng vạn con cùng nhau giương cánh xông về phía năm người.

“Ta đệt! Đây là tiểu đội tự sát Thần Phong của Nhật Bản cùi mía đó hả?” Đường Hoa bung ma khí ra ngoài. Lực phòng ngự của lũ người xương rồng này khá là cao, chúng vọt vào trong màn ma khí, đến khi cách Đường Hoa chừng trăm mét mới bị hóa thành ánh trắng. Chớp mắt khi ánh trắng vừa xuất hiện, hàng vạn vạn mũi gai cùng điên cuồng bắn ba trăm sáu mươi độ.

“Lui! Mặt Đông!” Huy Hoàng lập tức hạ lệnh ngay.

Đường Hoa là người đầu tiên hưởng ứng, hắn ném ngân phiếu một nhát là mất hút liền. Huy Hoàng, Phá Toái, Sát Phá Lang ba người thay phiên cản phía sau để bảo vệ cho Tinh Tinh, người nào người nấy bị gai đâm đầy thân, cuối cùng cũng chạy ra được khỏi phạm vi tấn công của tên Viêm tướng nọ.

* * * * *

“Móa! Cái tên Viêm tướng này thủ đoạn đánh cũng thật cũng đa nguyên hóa quá đi!” Phá Toái giận không kể xiết: “Với thủ đoạn này, đừng nói là năm người chúng ta, mà cho dù có mấy trăm tên cao thủ tới đây cũng không đủ cho người ta chơi nữa là.” Nhìn lại ống máu của mình kìa, từ hơn bốn vạn chỉ còn lại chừng trăm này, mà đây còn là nhờ Huy Hoàng đúng lúc đỡ thay nữa đó, nếu không đã sớm xuống điện Diêm vương đưa tin rồi.

Huy Hoàng bình tĩnh nói: “Điều hồng bét nhất là toàn bộ Bạch Hồ quốc giờ đều là màu lục cả. Tinh Tinh, có thể bói ra có mấy con không?”

“Số từ 78 đến 108, tổng cộng ba mươi con.” Tinh Tinh bổ sung: “Tập trung khá đông, hơn nữa tu vi khá cao, không thể bói ra được cự ly, chỉ có thể bói được phương hướng.”

“Toàn người đầy gai, chúng ta không thể nào cản nổi.” Huy Hoàng hỏi: “Gia Tử, có cách gì không?”

“Hết cách rồi, cách quá xa thì không đủ cho người ta hồi máu, còn cách quá gần thì chẳng đủ nhằm rượu cho người ta.” Đường Hoa nói: “Coi bộ chỉ có thể rời Bạch Hồ quốc thôi.”

“Móa!” Phá Toái nói: “Bay N tiếng đồng hồ rồi, giờ lại còn phải đi nữa. Dù chúng ta là chim di cư thì cũng không có nhàm chán như vậy đâu mà, ít nhất thì chim di cư cũng biết chỗ dừng ở đâu chứ.”

“Đổi trang bị tăng máu!” Sát Phá Lang nói: “Ta tối đa có thể đạt tới bảy vạn máu.”

Huy Hoàng: “Hơn chín vạn.”

Phá Toái: “Chừng chín vạn.”

Đường Hoa: “Hơn ba vạn, ta đệt!”

Tinh Tinh: “...”

Mấy người khác không thêm đề ý tới biểu tình của Tinh Tinh. Không cần phải hỏi, chắc chắn là máu không qua nổi một vạn rồi. Sát Phá Lang hỏi: “Có đủ một lượt xông lên không?”

“Rất phiêu đó!” Huy Hoàng nói: “Gia Tử nguy hiểm nhất. Nếu không có Gia Tử, chúng ta lao xuống làm cái gì chứ?”

“Sợ cái gì, một khi có nguy hiểm hăn nhất định sẽ chạy rất nhanh.”

“Thử xem?”

“Thử xem!”

* * * * *

Đường Hoa xuất chiêu Ma Đế ra để xác định vị trí của Viêm tướng trước, sau đó Huy Hoàng máu trâu xung phong lao về phía nó, Phá Toái theo sát phía sau Huy Hoàng, sau đó là Sát Phá Lang, Đường Hoa. Tinh Tinh lại một lần nữa trở thành đội trưởng đội cổ động.

Vầng sáng hồi nãy bắt đầu bao phủ một mảnh đất chừng trăm mẫu, đám cây xương rồng lại bắt đầu điên cuồng mọc ra rồi lớn lên. Huy Hoàng đệt phải đệt tấn công đầu xong thì phải uống thuốc nên chậm mất một nhịp, Phá Toái từ hàng thứ hai biến thành hàng thứ nhất, trở thành người mở đường. Khi đệt gai thứ hai bắn tới, Phá Toái đã xuất kiếm nộ ra. Trong tình

hình này, kiếm trận của kiếm bộ có tốc độ chậm nên không hữu dụng, nhất định phải dùng kiếm nộ vốn nhanh nhất, tàn nhẫn nhất mới xong.

Kiếm nộ đánh tới, lũ xương đang điên cuồng lớn lên ở trong quang sáng đột nhiên bị héo rũ đi ba phần. Đến khi kiếm nộ của Huy Hoàng đánh tới, chúng bị hồi phục thành bộ dạng ban đầu, rồi khi kiếm nộ của Sát Phá Lang trúng mục tiêu, bày xương rỗng trong phạm vi một trăm mẫu đất nhất tề biến mất, nơi đây hiện ra bản sắc của sa mạc, chỉ còn mỗi tên Viêm tướng kia còn đứng đó thôi.

“Hết nguy hiểm rồi, mỗi người thay phiên nhau thoát trận mang lại trang bị tăng lực công!” Huy Hoàng thấy thế mừng rỡ: “Gia Tử, Sát Phá Lang cùng đổi lại trang bị đánh nó một đợt đi.”

“Được!” Đường Hoa dừng bước, chuẩn bị thoát ly trạng thái chiến đấu để đổi trang bị, Phá Toái và Huy Hoàng dùng kỹ năng tấn công tạm kiếm giữ.

Một phút sau, sa mạc lại tràn đầy màu lục nữa. Ba lượt kiếm nộ của Sát Phá Lang và Thần Ma Diệt Thế của Đường Hoa cũng đều đã được xuất ra, nhưng kết quả khiến bảy người chơi đều hoảng hốt, đó là Viêm tướng mặc dù có đôi chút uế oải, nhưng vẫn cứ đứng sừng sững trên sa mạc như cũ, không hề chết đi.

“Tốc độ hồi máu này thật là kinh khủng quá rồi.” Phá Toái mướt mồ hôi. Bốn tên cao thủ cùng vây quanh chém, thế mà máu người ta không những không bớt, ngược lại còn đang hồi phục thông thả nữa kia. Chờ đến khi kỹ năng của Đường Hoa làm lạnh xong, Viêm tướng đã khôi phục lại được một nửa máu. Thần Ma lại được xuất ra, nhưng Viêm tướng vẫn còn chưa có chết.

Huy Hoàng căn dặn: “Ráng chống đỡ, hồi nữa cùng ra tuyệt chiêu.”

“Đậu xanh nhà nó, tên này chắc chắn là công cụ ăn gian hóa thân rồi.” Đường Hoa phản hận lắm, thế này chắc phải đánh hơn một tiếng đồng hồ rồi đây, một tới chết mất!

“Theo nguyên lý của thực vật mà nói, thì tác dụng của quang hợp cộng thêm chất dinh dưỡng của đất mẹ có thể khiến cho cây liên tục sinh sôi.” Huy Hoàng nói: “Người xem này, tên Viêm tướng này bản thân không có

bất cứ thủ đoạn tấn công nào cả, chỉ có thể ôm đầu để chúng ta đánh hội đồng mà không có lực đánh trả thôi.”

“Không có bất cứ thủ đoạn tấn công nào cả à?” Đang ở trong đụn mây, Tinh Tinh nghe thấy vậy thì mừng rơn, bèn móc một cây phước ra hô: “Ta đến đây!”

“Cái gì?” Đường Hoa quay đầu lại nhìn, rồi hãi hết hồn: “Đừng mà!”

Nhưng đã muộn rồi, Tinh Tinh đã ưỡn ngực lên hô: “Ha!” Cây phước Oan Hồn trong tay nàng đã uy vũ phát lên một cái, sau đó... Sau đó thì thế giới đã thanh tịnh rồi.

“Sao lại như vậy được!” Tinh Tinh toát mồ hôi mẹ, mồ hôi con, mồ hôi cháu chắt. Chỉ thấy mấy tên đội hữu đang lấy mình làm trung tâm phân bố thành bốn hướng Đông Nam Tây Bắc mặt xám xịt nhìn mình. Chỉ có một vấn đề duy nhất: họ đang cách mình tới mấy cây số...

* * * * *

“Bà chị, bà cô, bà cố tổ!” Đường Hoa chảy lệ ròng ròng: “Ngài làm loạn cái gì thế này?” Đánh gần được hai mươi phút rồi, thế mà bây giờ thành công đã tròng hết. Người có biết Huy Hoàng Phá Toái đã ăn bao nhiêu cây gai mới tạo ra được cục diện này không? Người có biết mọi người đã mạo biết bao nhiêu cái hiểm mới ức chế được tên Viêm tướng sinh sôi không?

“Ta sai rồi, ta sai rồi!” Tinh Tinh lập tức cúi đầu nhận lỗi với bốn người ngay, tỏ vẻ là mình đã nhận thức một cách đầy đủ về cái sai của mình rồi.

“Không phải, là ta sai rồi.” Huy Hoàng rơi lệ đầy mặt: “Lúc ở Chu Nghiêu quốc ta không nên giải vây cho người, càng không nên ngăn chuyện Gia Tử răn đe người lại, mà lại càng không nên không nên không nên nói trong kình đội ngũ rằng tên Viêm tướng này không có lực tấn công.”

Nhìn một đám xương rồng mới mọc ra, Phá Toái than một hơi: “Chờ đi!”

Nhưng còn có cơ hội nữa sao? Một tiếng đồng hồ thời gian làm lạnh kết thúc, đám người Đường Hoa đau buồn phát hiện tên Viêm tướng kia đã chạy trốn rồi, thứ còn lại chỉ là bầy xương rồng mọc lan tràn thôi. Sau lượt đánh hồi này, mọi người đã ăn sâu cái quan niệm rằng địch nhân không biết di động, không biết đánh trả, nhưng không ngờ người ta còn đê tiện hơn cả

trong tưởng tượng của mình nhiều. Nhưng thay đổi góc độ suy nghĩ thì thấy vậy cũng đúng thôi, người ta cũng không dễ tiện là bao. Biết rõ ràng là sẽ bị đánh chết mà còn không chạy à? Người ta là Viêm tướng, chứ không phải là cây.

Tinh Tinh đành phải lại một lần nữa xin lỗi: “Ta sai rồi, ta sai rồi.”

“Lập tức bói vị trí của địch nhân đi.” Huy Hoàng nói: “Gia Tử chuẩn bị tìm tòi diện tích lớn.”

“Lập tức bói ngay!” Tinh Tinh móc ra hai đồng tiền cộng với cuốn sách Kỳ Môn Độn Giáp rồi nhắm mắt lại. Đường Hoa vẫn cứ luôn thắc mắc là vì sao lại phải nhắm mắt lại, Tinh Tinh trả lời hăn rằng như thế nhìn sẽ có vẻ cao thâm hơn. Vài phút sau, Tinh Tinh vô cùng kinh hãi nhảy dựng lên: “Không hay, có địch nhân đến rồi. Tu vi rất cao sâu, thế mà biết ta đang bói, bị hăn phá pháp thuật rồi.”

“Địch nhân gì thế?”

“Không biết.” Tinh Tinh lại bói thêm lần nữa, rồi lo sợ: “Tốc độ không thua gì Gia Tử.”

Huy Hoàng hít vào một luồng hơi lạnh: “Lẽ nào đã trúng giải nhất rồi?”

Đường Hoa là nhân vật phái hành động, nói ngay: “Một, phân tán rút lui. Hai, cùng nhau rút lui.”

“Ha ha!” Một giọng nữ như gần như xa bay vào trong tai của mấy người: “Muốn chạy sao?” Thanh âm nghe có vẻ oán độc vô cùng.

“Đoán trúng rồi!” Huy Hoàng phất tay một cái: “Chia ra trốn, ta bọc hậu!”

“Móa! Người nói kiểu đó bọn ta làm sao mà mất mặt bỏ chạy cho được.” Phá Toái phanh lại ngay: “Người muốn bọc hậu thì cứ lạng lẽ bọc hậu đi, làm người hùng thầm lặng tốt biết bao, sao cứ nhất định đi bắt chước cái mấy người phải được lên TV mới chịu làm từ thiện chứ?”

“Liều một trận!” Đường Hoa hô: “Tinh Tinh bày trận!”

“Trận gì?”

“Độn chứ gì! Cái trận người từng bày hồi ở Lôi Châu đó.”

Tinh Tinh than một hơi: “Gia Tử, trận đó nhất định phải bày trên mặt đất. Lại nói, bây giờ bày ra cũng đã muộn rồi.”

Quả thật là đã muộn mất rồi, bởi vì Tinh Tinh vừa nói xong, một thực nữ xinh đẹp vô cùng nhưng tràn đầy khí thế hung ác đã xuất hiện ở trước mặt mấy người. Thực nữ này âm trầm nói: “Hỏi các người mấy câu, trả lời tốt thì sẽ buông tha.”

“Bộ dạng cũng không tệ nhỉ!” Đường Hoa khen.

Phá Toái gật đầu: “Không thể phủ nhận, ánh mắt của Ốc Vít vẫn đại diện được cho tiêu chuẩn bình quân của số lớn sói dê.”

“Chỉ là mặt nhiều quá thôi.” Đường Hoa nói với thực nữ đang sắp nổi khùng lên kia: “Mỹ nữ, hỏi chuyện người ta là phải cho tiền đó, người là một NPC có chỉ số thông minh cao lẽ ra phải biết chuyện đó chứ. Với lại ngàn vạn lần đừng có dùng mạng sống ra mà đe dọa người chơi, người chơi sẽ không khuất phục đâu. Người có thể lựa chọn thu mua.”

Thực nữ kia nghe vậy không những không giận mà còn cười: “Được! Ta tuyên bố nhiệm vụ, chỉ cần các người mang được ta trở về Trung Nguyên, mỗi người sẽ có một món bảo vật tiên gia, tuyệt đối sẽ hợp với nghề nghiệp của các người.”

Đường Hoa hỏi: “Có nhiệm vụ nào dễ hơn chút không?” Vợ vẫn thật, cho nhiệm vụ thì tốt xấu gì cũng cho cái có khả năng hoàn thành một chút chứ, lẽ nào người còn có thể truyền tống giống bọn ta à?

Thực nữ kia không thèm để ý tới Đường Hoa, chỉ tiếp tục nói: “Chỉ cần tìm được búa Bàn Cổ là có thể xuyên qua Thái Hư, dĩ nhiên ta có thể trở về Trung Nguyên được. Các người có bằng lòng nhận nhiệm vụ này hay không?”

“Ngài trở về Trung Nguyên chẳng phải là sẽ làm dân chúng mang họa đó sao? Sơn Hải giới chẳng phải vẫn tốt hơn đó à, tùy tiện ngài lặn qua lộn lại cũng không ai quản cả.”

“Ta muốn tìm Công Tôn Hiên Viên, hỏi hắn vì sao lại bạc tình như thế.”

Trên trán của Đường Hoa nổi lên một dấu chấm hỏi: “Ai?”

“Công Tôn Hiên Viên là tên của Hoàng Đế.” Tinh Tinh nói: “Có lẽ nàng chính là thiên nữ Hạng Bạt!”

“Hoàng Đế lão nhân gia có ở Trung Nguyên đâu, ngài có đi cũng không tìm được.” Đường Hoa cười khổ: “Thực ra bản thân ta vẫn rất vui lòng với

chuyện đưa ngài đi Trung Nguyên du lịch lắm. Gây họa cho dân chúng, cuối cùng khiến cho giá hàng tăng vọt, người chơi nhao nhao đói chết. Nhưng chắc chắn mấy đồng bạn của ta đây sẽ không vui đâu.”

Sát Phá Lang nói chen vào: “Ta vui!”

“Không hỏi tới người!” Đường Hoa quay đầu lại nói với Hạng Bạt: “Ngài xem có thể đổi nhiệm vụ khác hay không? Nếu không ngài cứ giết bọn ta đi cho rồi, chứ bọn ta đi đâu tìm được búa Bàn Cổ cho ngài?”

Thục nữ kia nói: “Cho các người ba phút cân nhắc.”

Huy Hoàng nói trong kênh đội ngũ: “Gia Tử, không thì chúng ta cứ nhận nhiệm vụ, mang nàng đi Mao Dân quốc, rồi kêu bọn người chơi đến tiêu diệt nàng đi? Ta cam đoan bọn người chơi vì bình ổn lại giá hàng sẽ không sợ chết đâu.”

“Làm vậy hình như mất phúc đức lắm đấy...”

Tinh Tinh ngạc nhiên nói: “Gia Tử, còn có chuyện mà người cảm thấy là mất phúc đức nữa à?”

“Nha đầu chết tiệt!”

Sát Phá Lang nói: “Ủng hộ Huy Hoàng, dù sao thì cơ hội ta đánh được đòn cuối cùng vẫn là lớn nhất.”

Phá Toái phụ họa vào: “Trái phải gì cũng là chết, chi bằng cứ đáp ứng trước, cho dù không thể mang nàng vào trong vòng vây thì xem xem có cơ hội bỏ trốn hay không cũng tốt mà.”

“Làm người là phải có thành tín chứ.” Đường Hoa vãi mồ hôi, hăn thêm vào mà giết Hạng Bạt ấy.

Thục nữ kia chợt gật đầu, nói: “Thật khó có người quân tử như thế trên thế gian... Đừng nên nhìn ta bằng cái ánh mắt ấy, ta là NPC cấp cao, cự ly gần thế này ta dĩ nhiên biết các người đang nói gì mà. Vì nể đạo đức của Đông Phương Gia Tử, hôm nay ta không giết các người. Đông Phương Gia Tử, người giúp ta tuyên bố nhiệm vụ, ai có thể giúp ta tìm được búa Bàn Cổ, sẽ có thưởng lớn. Ta hiện đang ở Chu Tước quốc, mọi Viêm tướng cũng sẽ tập kết nơi đó, nếu có ai đó muốn giết ta thì cũng hoan nghênh luôn.”

Đại tỷ, bọn này nhìn ngài không phải là bởi vì ngài biết nội dung bọn ta nói với nhau, mà là vì sững sốt khi thấy ngài khen tên nào đó là ‘quân tử’.

Đây là cái danh hiệu mà tên đó từ trước tới nay tuyệt đối không có duyên nhận được đấy. Mấy người nghĩ thế trong lòng, nhưng lại không nói ra. Mặc dù không sợ chết, nhưng cũng không đến nỗi nhàn rồi đi tìm chết đâu.

“Giao thư này cho bất cứ quan phủ nào, mọi người chơi đều có thể đến nhận nhiệm vụ.”

Đường Hoa nhận lấy lá thư, hỏi: “Lẽ nào ngài không lo lắng chuyện ta giữ lại nó luôn hay sao?”

“Trong Sơn Hải giới nhiều người chơi lắm. Mặt khác...” Hạng Bạt nói: “Ta tin người sẽ không phụ sự nhờ vả của ta.”

“Đó là đương nhiên, ta là quân tử đó mà!” Đường Hoa nhìn nội dung trong thư rồi bật kêu lên: “Ày da!”

Mấy tên còn lại vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Người hoàn thành nhiệm vụ có thể phi thăng lên Tiên, Ma giới, qua thăng kiếp thứ hai luôn.” Đường Hoa nói: “Cái thứ này mà xuất hiện, vậy có bao nhiêu người sẽ chịu trở thành nhân vật phản diện đây nhỉ? Đây quả thực là trực tiếp chế tạo ra một tên cao thủ mà.”

Phá Toái vội hỏi: “Nếu đã qua kiếp thứ hai thì có phải sẽ cho qua kiếp thứ ba luôn không?”

“Người mơ đấy hả? Qua kiếp thứ hai rồi thì sẽ được thưởng Hiên Viên kiếm... Ngọc Đế của ta ời, mỹ nữ này ra tay hào sảng thật, lần đầu trong đời ta mới chứng kiến đấy.” Đường Hoa kinh ngạc tán thán: “Mỹ nữ, đâu rồi ta?” Nhìn trái nhìn phải, Hạng Bạt đã mất đâu rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 268: Thần Khí Hợp Thành Trận

Chương 268: Thần Khí Hợp Thành Trận

Được người ta khen là một quân tử, được một nữ nhân xinh đẹp khen là một quân tử... Đây là một vinh hạnh lớn lao của toàn thể nam nhân. Ừm,

miễn bàn về Liễu Hạ Huệ, Lão Tử cũng có nói rằng ăn với “ấy” đều là bản năng mà. Tên này có chín phần là có vấn đề.

Đường Hoa dựa theo bản đồ tới được chủ thành của Bạch Hồ quốc, sau đó trở về Trung Nguyên. Đám Huy Hoàng tất nhiên cũng theo về. Chị đại nhà người ta cũng đã nói rõ ràng rồi, quyết chiến ở Chu Tước quốc. Mấy ngày trước chỉ là để mọi người hiểu chút về kỹ năng của đám cấp dưới của nàng mà thôi.

Làm lợi ai thì cũng phải làm lợi cho Tôn Minh trước, bởi vậy trước khi Đường Hoa tuyên bố nhiệm vụ, Vô Biên đặc san đã bắt đầu đầy trời đầy đất tuyên truyền, đồng thời còn căn cứ vào miêu tả về ba loại Viêm tướng nhóm Huy Hoàng đã đánh để phân tích, biểu thị ra lực sát thương, đặc điểm và nhược điểm nữa. Ảnh chụp ở bìa mặt đặc san thì chọn dùng tấm ảnh cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác của Hạng Bạt. Rồi còn có tường thuật lần tóm lược về búa Bàn Cổ, cộng với một ít tin đồn của một số người chơi từng trải nữa. Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu một số miêu tả về Hiên Viên kiếm do đám người đã từng gặp qua nó là Đường Hoa cung cấp.

Phần cuối của đặc san viết như sau: ngài có còn đang ở trong Sơn Hải giới tìm tung tích của Viêm tướng không? Ngài có còn đang nghi hoặc vì sao giữa sa mạc mênh mông mình không thể tìm được một ốc đảo hay không? Biết vì sao ngài còn mê mang không? Bởi vì ngài không đặt Vô Biên đặc san. Vô Biên đặc san, cập nhật những diễn biến trong trò chơi nhanh nhất, có đặc san trong tay, có ngay thiên hạ. Giá chỉ cần mỗi bản ba kim, đặt theo tháng mỗi bản hai kim rưỡi, đặt theo năm mỗi bản hai kim, chỉ ngang với giá một tô mì bỏ thêm thịt mà thôi. Bốn san xin trình trọng tuyên bố: tuyệt đối không tung tin vịt, tuyệt đối không in những tin tức không có giá trị, tuyệt đối không lừa gạt đông đảo người tiêu dùng.

“Bây giờ ta đã biết cái gì gọi là hồ bằng câu hữu rồi.” Tinh Tinh vừa xem đặc san lại vừa chặc chặc nói: “Gia Tử, người bạn này của người thật không phải là nhân tài tầm thường đâu nha.”

“Hắn cũng đã từng phải làm công, từng nằm gai nếm mật rồi mà. Năm đó còn ở trong Song Kiếm nhật báo, mặc dù số tin tức ta cung cấp cho hắn

cũng còn ổn thỏa được, nhưng phần nhiều vẫn là dựa vào sự nỗ lực của chính hân.”

Phá Toái từ trên không hạ xuống, ngồi trên ghế nói: “Tin mới nhất: phí dụng mỗi người đi Chu Tước quốc là 70 kim.”

“Ta có tin mới hơn nè.” Đường Hoa nói: “Vừa mới có người chơi tìm tiểu Dâm bán tin, búa Bàn Cổ đích thị đang ở trên đỉnh một cây Kiến Mộc ngoài biển Đông. Kẻ muốn lấy được phải một chọi một với hóa thân của Bàn Cổ trước. Là một chọi một, không phải là một mình người ta chọi với một đàn chúng ta. Người bạn kia của ta hiện đang mở hội nghị, thảo luận xem có nên công khai cái tin này hay không.”

Tinh Tinh nghi hoặc hỏi: “Vì sao không công khai?”

Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Bởi vì giữ gìn sự hòa bình của thế giới, sự hài hòa của trò chơi cũng là phẩm đức nên có của một tòa báo trong game chứ sao.”

Tinh Tinh khinh bỉ ngược lại: “Mọi người đều quen biết như vậy, người còn phòng tôm cái này với ta.”

“Tiểu nha đầu càng ngày càng ranh ma đó nha. Bạn của ta đang hỏi xem ta có thể lấy được búa Bàn Cổ không đó.”

“Có thể cũng không làm!” Huy Hoàng nói: “Nếu thực đi giúp Hạng Bạt, vậy rui đầu nàng dẫn theo đại quân càn quét Trung Nguyên như lũ yêu ma phương Tây vừa rồi thì sao?”

“Sự kiện yêu ma phương Tây càn quét Trung Nguyên, bốn Gia Tử đây không những kiếm đầy bồn đầy bát, hơn nữa không hề chết mà còn được thăng hai cấp đó thôi.” Đường Hoa lắc đầu: “Đáng tiếc quá, ta tự thấy mình không phải là đối thủ của nguyên thần Bàn Cổ kia.”

Phá Toái hỏi: “Từ lúc nào người biết khiêm tốn rồi đấy?”

“Xì! Con rồng trong Minh giới đấy người thấy chứ? Người ta chẳng qua chỉ là một bộ phận trên thân thể của Bàn Cổ thôi, mà đã có thể người chần giết người, phật chần giết phật rồi. Nếu đánh hội đồng thì còn có thể làm ngư ông được, chớ một chọi một thì... Chưa qua kiếp thứ ba vẫn dừng đến thì hơn.”

Huy Hoàng sững sốt nói: “Bạn người lại xuất bản đặc san nữa này. Mới có sáu tiếng đồng hồ thôi, cũng hắc ám ghê nhỉ?”

“Ta xem xem.” Đường Hoa cũng sững sốt với chuyện có vẻ như giết gà lấy trứng này của Tôn Minh lâm, bèn nhận lấy đặc san rồi đọc: “Chuyên mục phỏng vấn riêng Hạng Bạt. Trong đặc san kể về một câu chuyện tình yêu buồn. Tương truyền khi Hoàng Đế đại chiến với Xi Vương, lúc Hoàng Đế nguy nan đã được thiên nữ Hạng Bạt cứu trợ, nên đánh bại được Xi Vương. Hai người ái mộ nhau... Trong trận này, thủ hạ của Hoàng Đế là Ứng Long chết trận, còn Hạng Bạt bởi vì giúp Hoàng Đế mà không thể trở về trời, chỉ có thể lưu lại Trung Nguyên. Nhưng thể chất đặc thù của Hạng Bạt lại khiến nàng trở thành kẻ tạo ra hạn hán. Trong vòng ngàn dặm quanh nàng hàng trăm ngày không thấy mưa, dân chúng đau khổ không chịu nổi (nếu suy đoán theo lý thuyết vật lý thì thời tiết cực đoan như vậy xuất hiện là do Trái Đất bị phá hoại). Hoàng Đế bèn nhin đau quăng Hạng Bạt vào trong Sơn Hải giới rồi phong ấn lại. Điều đau khổ nhất của Hạng Bạt không phải là bị phong ấn mấy ngàn năm, mà là bởi vì sự tàn nhẫn và phản bội của người mình thương yêu.”

Tiếp tới là trọng điểm, Hạng Bạt giới thiệu mười đại thần khí, đồng thời cũng thỉnh cầu người chơi lấy được búa Bàn Cổ, để nàng có thể đi Trung Nguyên bái tế Hoàng Đế.

Đường Hoa cảm thán: “Kỳ nữ, thật là kỳ nữ mà!”

“Yêu ngôn hoặc chúng.” Sát Phá Lang nói: “Ta vẫn cứ thắc mắc chuyện này, vì sao người lại đứng về phía Hạng Bạt thế?”

“Muốn biết sao?”

“Không nói cho người biết. Hừ!” Sát Phá Lang trả lời thay cho Đường Hoa, sau đó bày tỏ một sự khinh bỉ sâu sắc nhất.

Tinh Tinh giựt dây: “Đúng vậy đó Gia Tử, nói đi, vì sao người tự nhiên thành quân tử, rồi còn than thở vì cái câu chuyện tình yêu sến khiếp như vậy chứ?”

“Bởi vì ta nhiều tiền mà! Cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng Thi Thi đã nói với ta rồi, mấy người có tiền như ta thích nhất là giá hàng tăng vọt.”

“Ta hiểu rồi!” Huy Hoàng nói: “Mặc dù chuyên ngành của ta không phải là kinh tế học, nhưng ta cũng biết... Ví dụ như sau khi tới hành tinh M sẽ có một trăm vạn cấp cho mọi người phân chia, mọi người gộp toàn bộ kim tệ trong trò chơi lại với nhau có năm vạn, mà một mình Gia Tử đã có tới bốn vạn, vậy theo tỷ lệ mà phân phối thì một mình Gia Tử sẽ độc chiếm đến tám mươi vạn đồng Liên Bang, còn lại hai mươi vạn thì những người khác chia chác nhau.”

“Nói ngược lại, nếu mọi người đều có tiền, ví dụ như Gia Tử hiện có bốn vạn kim, nhưng những người khác gom lại với nhau có được tám vạn kim, vậy khi phân chia Gia Tử chỉ có thể lấy được ba mươi ba vạn đồng tiền Liên Bang mà thôi. Mặc dù mọi người trong trò chơi đều xài tiền như nhau, nhưng ví dụ như trong người chúng ta có hai kim, bây giờ tiêu mất hai kim, vậy tài sản của chúng ta sẽ là không, tức là dùng hết 100% tiền. Mà Gia Tử thì có mười kim, tức là hẳn chỉ dùng hết có 20% tiền. Lúc này nếu mọi người đi đổi tiền Liên Bang, vậy 100% sẽ là của Gia Tử hết. Nếu chỉ tiêu phí có một kim, vậy mấy người chúng ta gom lại với nhau sẽ còn thừa bốn kim, Gia Tử có chín kim, vậy hẳn sẽ lấy được ít tiền Liên Bang hơn.” Phá Toái tổng kết lại: “Bởi vậy nhà tư bản đều là lũ chết tiệt hết.”

“Không không!” Huy Hoàng lắc đầu: “Sai rồi, nếu không có tư bản thì xã hội sẽ không có tiến bộ. Chẳng hạn như một trăm vạn đó mọi người sẽ được chia đều với nhau, vậy Gia Tử làm gì còn chịu liều mạng đi kiếm tiền chứ? Dù sao thì khi đến hành tinh M rồi ai cũng như ai cả thôi, chẳng thà chúng ta đi nói chuyện phiếm tán bộ với lão bà hết đi cho rồi. Dù sao thì tiền Gia Tử kiếm được cuối cùng cũng phải chia đều cho mọi người cả thôi, việc kiếm tiền chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa, phải biết rằng trên đời này còn nhiều chuyện thú vị lắm lắm.”

Tinh Tinh gật đầu: “Ta hiểu rồi, Gia Tử chính là một tên bại hoại, nhưng nếu không có loại bại hoại như Gia Tử thì chỉ sợ mọi người hiện giờ còn đang lung lay ở cấp 20 đến 30 thôi, không có động lực thăng cấp, không có động lực tìm bảo, không có động lực đánh quái, không có động lực kiếm tiền, mọi người cùng nhau nghèo, mọi người cùng nhau chịu đói, sau đó thì trong lòng sẽ rất là cân bằng.”

“Đúng! Đạo lý cơ bản mà thôi, thời mọi người cùng nhau nghèo thì một tháng có thể được chia ba cân thịt, còn thời tư bản thì mặc dù mọi người cũng còn nghèo, nhưng ngày nào trong tháng cũng có thể được ăn thịt hết.”

“Nhưng trong lòng lại không cảm thấy cân bằng.”

Huy Hoàng cười ha ha: “Mâu thuẫn trong xã hội giống như chuyện mẹ chồng nàng dâu vậy, không có khả năng hài hòa được.”

Phá Toái giật mình: “Bởi vậy chúng ta một là phải đảm bảo được sự an toàn của mạng sống, hai là phải gắng hết khả năng tích trữ tiền.”

Tinh Tinh nói với vẻ rất hài lòng: “Thực ra ta cũng thuộc giai cấp có tiền.”

“Song Sư các người chẳng phải đang bị thiếu hụt tài chính đó sao?”

Huy Hoàng chỉ vào Đường Hoa, cười: “Bị thằng nhãi này bóc lột đó.”

“Dù sao thì ta cũng có tiền. Cho dù là dưới tình huống bây giờ, phần chia hoa hồng của đường chủ bọn ta vẫn cứ không đổi. Chia xong trả cho Gia Tử, cuối cùng mới cân nhắc tới chuyện xây dựng bang hội.”

Một đám người hắc ám thảo luận xong, thì chuyển đến Chu Tước quốc.

Địa hình trong Chu Tước quốc rất quái dị, có các địa hình cực đoan như sa mạc, ốc đảo, đồng hoang, cánh đồng tuyết, núi lửa,... Bọn người chơi đã có bản đặc san phòng vấn riêng Đường Hoa, cho nên đều biết trong mỗi khu vực đặc thù sẽ có những Viêm tướng đặc sắc riêng. Địa hình sa mạc mà bọn Đường Hoa oán hận nhất bây giờ lại chính là nơi tốt nhất để những đội người chơi nhỏ yếu tìm kiếm vận may. Còn những nơi khác thì... Người phải cân nhắc đến sự ích kỷ của loài người chứ. Lại nói, người vô tư là không tồn tại đâu. Cái gì? XX hoàn toàn vô tư? Vậy XX đưa lão bà của người cho người không có lão bà chơi mấy ngày đi? Bởi vậy, cho dù là người vô tư nhất đi nữa thì cũng phải có ranh giới ích kỷ của mình.

Vương thành Chu Tước quốc được bao phủ trong một màn lửa, cho dù có đến gần cũng không thấy rõ bên trong đó có gì. Bốn trấn nhỏ cách vương thành này hơn trăm cây số đã thành nơi tập kết của các người chơi, điểm truyền tống của Chu Tước quốc ở ngay giữa bốn trấn đó.

“Người không nhiều nhỉ?” Mấy người bọn Đường Hoa hạ xuống ở trấn Giáp, nhìn trái nhìn phải chỉ thấy chừng ngàn người chơi thôi. Mặc dù phim

Ma Giới hoành tráng là vậy cũng chỉ có chừng ngàn diễn viên quần chúng đấy, nhưng so sánh với chuyện mấy ngày nay cứ động một cái là người chơi tập kết đến mấy vạn thì đúng thật là có hơi ít.

“Đương nhiên là không nhiều rồi!” Huy Hoàng cười khố: “Chỉ trong hai ngày nay, số người đi biển Đông tìm may của Song Sư chúng ta cũng có gần mười vạn rồi, còn số người xin vào bang thì có khắp nơi luôn.”

“Có ai phát hiện Kiến Mộc ở đâu chưa?”

“Chưa, dựa theo người chơi bán tin kia nói, thì sau khi hấn bị một con cá voi đồ sộ nuốt vào, rồi hoàn thành một nhiệm vụ bên trong đó mới tới được một hòn đảo tên là đảo Tiên Nhân. Bởi vậy hấn chỉ có tọa độ của Kiến Mộc trên hòn đảo đó thôi, chứ không biết được tọa độ của hòn đảo đó trên biển Đông.”

Huy Hoàng tổng kết lại: “Bọn họ đều biết cho dù có giết Hạng Bạt thì cũng không có lợi gì cho riêng họ, không bằng đi dạo biển Đông thì hơn.”

“Theo ta biết, vẫn chưa có bang hội nào có dự định tổ chức người đi giết Hạng Bạt cả.” Phá Toái nói: “Nếu không ai tổ chức, chỉ dựa vào đám người chơi lẻ tẻ thôi thì cho dù có đến gấp trăm lần người bây giờ chỉ sợ cũng không hạ được chủ thành Chu Tước quốc.”

“Thật là buồn cười mà!” Sát Phá Lang thốt một câu lạnh như băng. Cho mọi người một cơ hội đi hạ giá hàng, rốt cục lại chẳng ai đi tổ chức cả.

Đường Hoa đổi trang bị: “Dù sao ta chết sống gì cũng phải đi vào xem một chút mới được. Vô Biên đã nhờ ta thăm dò cách sắp xếp của Hạng Bạt ở vương thành rồi. Tiểu Dâm chỉ mới ở bên ngoài phỏng vấn nguyên thần của Hạng Bạt thôi.”

“Cũng chỉ trong trò chơi mới có người cố ý đi tìm chết thế này.”

Đường Hoa cười hé hé: “Nếu không sao tục ngữ vẫn nói ‘Người vì tiền mà chết’ chứ? Đi đây, khỏi cần khóc thương cho ta.”

* * * * *

Đường Hoa dùng lửa đen mở đường, một mình vọt vào trong chủ thành Chu Tước. Ván cược do Phá Toái cầm đầu được bắt đầu, toàn bộ đều là một ăn ba. Huy Hoàng bỏ ba trăm cược Đường Hoa trong vòng 10 phút chết

trận, Tinh Tinh bỏ một trăm cược 10 đến 20 phút, Sát Phá Lang bỏ hai mươi kim mua nửa tiếng đồng hồ.

Kết thúc ván cược, Sát Phá Lang nhận được một tờ giấy nợ của Phá Toái, Sát Phá Lang hối hận mình đã cược quá ít. Hơn một tiếng đồng hồ sau, Đường Hoa sống lại, thông qua truyền tống trận trở về: “Tin bự, tin cực bự! Ta thấy lần này nếu Nhất Kiếm, Song Sư không ra tay là không xong rồi, trừ khi ta không báo cho bọn họ.”

“Nói!” Nhiều người còn lại đều nghiêng răng. Cái trò úp mở kiểu này là đáng ghét nhất.

“Bên trong tất cả đều là do thần khí hợp thành trận. Có chuông Đông Hoàng tăng gấp đôi phần thưởng từ nhiệm vụ, có bình Luyện Yêu tăng ba phần mười thương tổn gây ra cho quỷ quái, có tháp Hạo Thiên tăng ba phần mười thương tổn gây ra cho tiên - linh, có cầm Phục Hy gia tăng tốc độ hồi phục máu của bản thân, có đỉnh Thần Nông tăng gấp ba hiệu quả của dược phẩm, rồi còn có đá Nữ Oa khiến trang bị màu lam vĩnh viễn không bị mài mòn nữa.” Đường Hoa khen: “Tất cả đều là hạng mục xây dựng miễn phí cho các công trình cơ sở trong bang hội cả. Một khi tin này mà công bố ra, thế nào hai bang hội lớn cũng phát điên cho coi.”

Huy Hoàng than một hơi: “Coi bộ chúng ta đều phải bị bắt đi làm tráng đinh hết rồi.”

“Lại phải kiếm tiền nữa rồi.” Đường Hoa cười híp mắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 269: Lão Bà Bị Ngâm Đi Rồi

Chương 269: Lão Bà Bị Ngâm Đi Rồi

"Cao thủ đệ nhất cầu chiêu mộ, có thể đỡ có thể đánh có thể tán gẫu, anh tuần tiêu sái, cao lớn uy mãnh, gió thổi không ngã, ngọc thụ lâm phong..."

Tin tức có thần khí hợp thành trận vừa mới được tung ra, lập tức có một bầu lớn chó săn tìm đến liền. Cái khác không kể, chứ cái thần khí chuông Đông Hoàng tăng gấp đôi phần thưởng từ nhiệm vụ kia thật là một sức hấp dẫn chí mạng đối với mọi bang hội. Phần thưởng từ nhiệm vụ của bang hội sẽ không bao giờ thiếu tiền, điểm kinh nghiệm, ngẫu nhiên cũng có đạo cụ, còn được phẩm hoặc là trang bị, kỹ năng, v.v... thì hiếm khi có. Mà thưởng tiền là phần quan trọng nhất, cũng chính là nguồn tiền lớn nhất của người chơi, tiền thu được từ việc bán hàng rác rưởi cho cửa hàng của hệ thống mới chỉ đứng hàng thứ hai mà thôi.

Nhất Kiếm, Song Sư nhắm thẳng vào mục tiêu chuông Đông Hoàng. Chuông Đông Hoàng chính là thứ đứng đầu mười món thần khí, đủ để hủy trời diệt đất, nuốt hết thình không. Trận của nó cũng có lực tấn công siêu mạnh, bảy hệ cùng hợp lại, cộng thêm lực tấn công vật lý mạnh mẽ, chính là trận được công nhận khó phá nhất.

Nhưng... Đường Hoa đang chuẩn bị phát tài nhờ trò bán chủ thuê thì lại bị ai phát hiện, lão bà của mình đã vứt bỏ mình rồi, Song Sư ngay một chút ý định thuê mình cũng không có. Sương Vũ gửi cho Đường Hoa một đáp án như sau: mọi người đã mở hội nghị và nhất trí cho rằng vốn tài chính trước mắt của Song Sư không chộc nổi tới ngài. Đường Hoa tỏ ý rằng một đồng tiền cũng không thu, Sương Vũ lập tức phân tích ra dụng tâm hiểm ác của Đường Hoa liền, sau đó dùng biện pháp áp má cọ cọ vài cái coi như là tùy tiện an ủi, rồi vứt bỏ hẳn.

Thư Sinh bên Nhất Kiếm thì có phần cà kê dê ngỗng hơn, khách sáo qua khách sáo lại với Đường Hoa đến nửa tiếng đồng hồ, Đường Hoa mới hiểu được ý trong lời nói của hắn là thế này: nguyên tắc cơ bản của Nhất Kiếm là muốn ai cũng không dám muốn hắn. Bởi vậy anh hùng nổi nóng kiếm tiền ngay, Đường Hoa lập tức cầm bảng bán mình ở trong trấn Giáp, nào ngờ đừng nói là không ai thuê, mà cả người hỏi giá cũng không có một mống kia kìa.

"Ác danh truyền xa, xú danh rõ ràng." Tôn Minh đau lòng lắc đầu: "Rơi xuống kết cục như thế, ta cũng có trách nhiệm đó mà." Hai người đang thả câu nơi bờ suối cạnh trấn Giáp.

"Mấy ngày trước quả thật là đã làm ác quá rồi!" Đường Hoa kiểm điểm: "Sớm biết có ngày hôm nay, vậy hôm nọ hẳn nên ác hơn chút chứ."

"Kết cục khi nghe lão bà không nghe huynh đệ đấy." Tôn Minh lúc đó đã sớm kêu Đường Hoa ra sức vơ vét tiền, liều mạng vơ vét tiền rồi, không sợ trên đời có địch, chỉ sợ vàng bạc bất mãn thôi. Nào ngờ cái tên không có chí khí này trải qua bài học phân tích lần dạy dỗ về kẻ ngấm bẩn của Sương Vũ xong, lại giữa đường chết máy, căn bản là không thể lộ ra được cái bộ mặt dữ tợn nên có của bản thân.

"Hai vị có tâm tình như vậy à?" Trong khi Đường Hoa đang thở vắn than dài, thì Thi Thi chợt hạ xuống bên cạnh hai người.

"Người tới rồi à?"

"Tới rồi!" Thi Thi cười nói: "Cục diện lớn như vậy sao ta có thể không tới chứ?"

"Chắc chắn được không?"

"Khó nói lắm. Các trận khác ta nghĩ không có vấn đề gì lớn, chỉ có trận của chuông Đông Hoàng này là có chút phiền phức thôi. Vốn định lợi dụng mâu thuẫn giữa Nhất Kiếm và Song Sư, không ngờ hai bang này đã thương lượng trước rồi, rằng mỗi bang sẽ có một ngày thời gian tấn công. Một khi trận này bị phá rồi, người chơi sẽ có thể trực tiếp chiến đấu với Hạng Bạt ngay. Cho dù Hạng Bạt có lợi hại hơn, chỉ sợ cũng không đỡ nổi sự vây đánh của người chơi được." Thi Thi nhún vai nói: "Mặt khác, Kiến Mộc nơi biển Đông ta đã tìm được rồi, nhưng trong những người mà ta có thể khống chế được lại không ai có thể đỡ nổi một chiêu của nguyên thần Bàn Cổ cả."

Tôn Minh gật đầu: "Ta cũng đã công bố tin tức ra ngoài rồi, phần đông các người chơi đều đang đi thử nghiệm vận may của mình, nhưng chưa ai làm được cả."

"Phiền phức lớn thật." Thi Thi nói: "Bất kể thế nào, nhất định cũng phải bảo vệ được Hạng Bạt."

"Đáng tiếc là hiện giờ ta không thể trà trộn vào được." Đường Hoa thở dài: "Bọn họ phòng ta như phòng cướp ấy."

"Thực ra Nhất Kiếm và Song Sư cũng bất đắc dĩ lắm, cho nên lần này mới mỗi bên đánh một ngày đấy." Tôn Minh nói: "Bản thân bọn họ cũng là

bên có tiền, cho nên cũng không mong giá hàng hạ xuống. Nhưng dù sao cũng phải bận tâm tới nguyện vọng của các bang chúng, cho nên không đánh không được. Vậy nên cũng chỉ đành đi đánh trận chuông Đông Hoàng có nhiều ích lợi với họ nhất thôi. Nhưng thực ra đối với phần lớn các người chơi mà nói, cái có lợi ích thực tế nhất lại chính là đỉnh Thần Nông tăng gấp ba hiệu quả của dược phẩm kia, hơn nữa độ khó còn nhỏ hơn nhiều nữa."

"Bởi vậy bọn họ mới so xem ai khó đánh hơn đây, cho dù có toi tốt xấu gì cũng chiếm được chút lợi." Đường Hoa cười ha ha: "Hạo Nhiên của Hoàng Sơn đã nói: có tiền chơi cả thiên hạ, chuông Đông Hoàng không thuộc về Song Sư ta thì thuộc về ai."

Thi Thi hỏi: "Bên Nhất Kiếm ta đã xếp vào được một ít cao thủ, vào thời khắc mấu chốt có thể tạo thành được một chút tác dụng quấy rối. Có điều Gia Tử, lão bà của người đúng là có chút lợi hại đó, không những dựa theo phân đường chia người, mà còn tạo tổ theo dạng năm người nữa, trong bang có nhiều người quen với người, có thể mang mặt nạ trà trộn vào được hay không?"

"Độ khó có phần cao đó."

"Vậy hết cách rồi, chỉ có thể phó thác cho trời thôi." Thi Thi nhảy lên kiểm: "Ta đi vào trận xem xét uy lực một chút đây."

Đường Hoa nhìn Thi Thi đi xa mà cười ha ha một tiếng: "Cấp ba mươi mấy mà đi xem xét, Thi Thi cũng hài hước ghê ha."

Tôn Minh than thở: "Có Ngũ Linh luân nơi tay, vốn có tiềm năng trở thành cao cao thủ, không ngờ lại lẫn lộn tệ như thế này."

"Người chẳng phải cũng có Xá Lợi đó hay sao? Là lá chắn trời sinh, vậy mà cũng mới có cấp ba mươi tám đó thôi."

"Dù sao cũng cao hơn nàng mà! Ha ha."

Những người vốn có tiềm lực nhưng lại không ham thích chơi trò chơi như Tôn Minh và Thi Thi vẫn có không ít, cũng như trong hiện thực vậy, có lẽ người có tiềm năng trở thành một nhà văn thành công, nhưng người lại có hứng thú với số học, vậy cũng chỉ đành tự mình dẫn đo cho tốt mà thôi.

* * * * *

Ngày thứ bảy sau khi sự kiện bắt đầu, Song Sư làm tiên phong phát động đợt tiến công đầu tiên với trận chuông Đông hoàng. Theo phóng viên chiến địa là tiểu Dâm đưa tin, trong trận cứ mỗi tiểu đội được tính là một đơn vị, có vô số những bản đồ phụ, khi trong tiểu đội có bất cứ người chơi nào bị chết, những người chơi còn lại trong đội có thể lựa chọn vào trong bản đồ phụ cứu người, đánh qua được bản đồ phụ thì đội viên chết trận sống lại không tổn hao gì. Trong bản đồ phụ có đủ thứ đồ chơi cổ quái kỳ lạ như núi lở, đất rung, sấm đánh, điện chớp, rồi còn các dạng câu hỏi đáp, bản ghép mê cung, các cạm bẫy cần giải nữa. Bầu trời thì phủ đầy mây hỗn độn, cả thấy trận giống như trong đêm tối vậy, người chơi nhất định phải mua đuốc trong cửa hàng của hệ thống hoặc là các trang bị, pháp bảo có khả năng phát sáng thì mới có thể trông thấy rõ những thứ phía xa được.

Phá trận là phải tìm được mắt trận rồi đánh tan, nhưng trận của chuông Đông Hoàng rất là lớn, bày nhân viên của Song Sư phải gian nan lê lết cả ngày mới thăm dò được hai phần mười mà thôi, hơn nữa nhân thủ tổn thất thì thảm vô cùng, có tới hơn sáu phần mười người chơi chết trận lặn. Ngẫu nhiên cũng có được mấy tiểu đội nổi bật, nhưng thế đơn lực bạc căn bản là không thể chống cự được với các loại máy móc, BOSS và tai nạn tự nhiên trên đường tìm tòi.

Cuối cùng Song Sư thất bại ra về.

Sau khi Nhất Kiếm, Song Sư thương lượng đã quyết định hai bang sẽ cùng nhau thăm dò, bên nào được chuông thì sẽ giao cho bên kia hai vạn kim coi như bồi thường. Đương nhiên, bởi vì đã bị Đường Hoa bóc lột, cho nên cho phép dùng giấy nợ để giao dịch.

Ngày thứ tám, chủ lực hai bang đều xuất hiện. Người ta vẫn nói là hai tên hòa thượng nâng cốc uống, bởi vì mọi người đều nhường nhịn nhau đối đầu với khó khăn, cho nên đến khi hết ngày thứ tám, hai bang mới tiến được một phần mười quãng đường thôi. Chỉ có mỗi một tiểu đội hùng mạnh do Phá Toái, Huy Hoàng, Tinh Tinh, Sát Phá Lang với Quàng Khăn Đỏ hợp thành mới tiến được bốn phần mười quãng đường, đơn thân xông vào trong trận của chuông Đông Hoàng. Nhưng rốt cục họ lại bị màn sét vây khốn, chỉ có thể gắng thủ ở địa hình có lợi chờ viện binh.

Ngày thứ chín: Đường Hoa một mình tiến vào trong trận của chuông Đông Hoàng.

* * * * *

"Gia Tử đến rồi, mọi người cẩn thận." Sương Vũ nhận được tin, lập tức rất mất phúc đức nhắc cho mọi người phải cẩn thận lão công của mình, sau đó tự thân đi chặn lại Đường Hoa.

Lúc này Đường Hoa đang bay ở phía trên mặt biển có mưa rền gió giạt, điện chớp hoành hành. Những tia sét trên trời không có bao nhiêu uy hiếp với hắn, nhưng thứ này lại kèm theo hiệu quả đánh lui, cho nên Đường Hoa đã nhiều lần bị đánh rớt xuống biển. Biển này không phải là biển thường, mà là biển Bermuda trong truyền thuyết, có một xoáy nước vô cùng lớn, có thể kéo bất cứ thứ gì ở mặt biển vào trong nó, cuối cùng xé tan tành.

Lực kéo của xoáy nước sẽ làm giảm nhất định tốc độ của người chơi, ví dụ như tốc độ của Đường Hoa vốn là hơn năm ngàn, xoáy nước giảm bớt hai ngàn tám, Đường Hoa vẫn còn bay khá thoải mái. Chứ nếu tốc độ không đủ hai ngàn, vậy người chỉ có nước chìm theo xoáy nước thôi. Đường nhiên nếu muốn vòng qua xoáy nước này để đi tiếp thì cũng được, nhưng phải phí thêm mất sáu tiếng đồng hồ. Phần lớn người trong Song Sư và Nhất Kiếm đều chọn đi đường vòng chứ không xông thẳng qua, dù sao thì số người đạt được hai ngàn tám tốc độ vẫn chưa nhiều, càng huống chi sát thương do những tia sét gây ra cho người chơi có thuộc tính sét thấp quả thực là một cơn ác mộng.

Sương Vũ nhìn một chấm đen ở trên xoáy nước phía xa. Một tia sáng lóe lên, chấm đen đó bị đánh rớt xuống mặt biển, nhưng chưa đầy một giây sau nó lại từ mặt biển ngoi lên, sau đó bay tiếp.

"Lão bà, muội chờ huynh à?" Đường Hoa hạ xuống trước mặt Sương Vũ, tư thái tiêu sái thoải mái vô cùng.

"Muội chờ con quỷ đầu to nhà huynh ấy, sao huynh lại tới đây vậy?"

"Lão công của muội đang định lấy chuông Đông Hoàng rồi bán lại cho bọn muội đó mà." Đường Hoa cười ha ha một tiếng.

Sương Vũ thở dài: "Muội còn cho rằng huynh sẽ nói bởi vì nhớ muội nên mới tới chứ. Đều là lời nói dối, huynh không thể nói vài lời khiến muội

vui lòng một chút sao?"

"Lão bà, huynh nhớ muội."

"Bớt làm trò này đi! Tưởng muội không biết huynh đang suy tính gì à?"

"..." Đường Hoa mướt mồ hôi nói: "Lão bà, huynh thu lại câu nói hồi nãy."

"Huynh không nhớ muội à?"

"Cái này... Có nhớ hay không muội tự xem mà làm đi." Tư duy của nữ nhân sao ác liệt vậy nhỉ, chỉ mỗi lão bà nhà mình bị, hay là toàn bộ giống cái đều bị thế này hết? Nếu là vết thứ hai, vậy Đường Hoa bằng lòng bị ai một phút cho toàn thể các đồng bào nam, bao gồm cả chính mình.

"Huynh tới rồi thì đành thôi vậy, nhưng phải tuân thủ quy tắc. Thứ nhất: người khác không trêu chọc huynh thì huynh không được giết lung tung. Thứ hai: không được phép châm ngòi ly gián. Thứ ba: không được tổ đội với bất cứ ai trong hai bang. Thứ tư: không được cứu bất cứ ai trong hai bang."

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: "Lão bà, mấy điều đầu huynh còn có thể hiểu được là vì có người ghen với tị sự tao nhã tuyệt thế của huynh, nhưng điều cuối là ý gì vậy?"

"Theo sự hiểu biết của lão bà đây về huynh, thì mỗi khi huynh cứu một người, là sẽ có mười người vì thế mà bị hại." Chuyện cũ thật không muốn nghĩ lại làm gì, phạm là tên này cứu một người, thì sẽ lợi dụng một người. Lực sát thương đồ sộ lắm.

"Muội chắc chứ?"

"Chắc! Vô cùng chắc!"

"Bao gồm cả muội à?"

"Gồm cả muội." Sương Vũ vừa mới nói xong, một con ưng sét cao mấy trượng đã đột ngột từ tầng mây hỗn độn lao xuống, chớp mắt đã đớp lấy Sương Vũ - mới có cấp bốn mươi lăm - lên trên trời.

Nhìn lão bà của mình bị chim ưng ngậm đi, Đường Hoa lấy một cây tằm ra nhay ngay, trầm tư: cứu hay không cứu? Không cứu thì không hay lắm, lão bà của mình mà. Cứu cũng không hay, vì như vậy là không nghe lời lão bà. Phân tích hậu quả: không cứu thì sau đó sẽ bị chỉ trích, và bởi vì

thế sẽ bị ghi hận; cứu thì ngay đương trường sẽ bị chỉ trích, sau đó sẽ có nhất định khả năng bị ghi hận... Bên nào nhẹ bên nào nặng, trong lòng Đường Hoa đã có đáp án rồi.

Hạo Nhiên hạ xuống bên cạnh Đường Hoa, nhìn trái nhìn phải xong hỏi: "Gia Tử, lão bà của người đâu rồi?"

"Lão bà? Bị ngậm đi rồi." Đường Hoa nhìn chăm chăm vào con ửng sét trên trời kia: đại ca, ngài làm ơn xử lý lão bà ta nhanh lên chút đi, ta giúp nàng báo thù xong còn phải đi tiếp nữa đó.

"Đâu?"

"Bên kia kìa!" Đường Hoa chỉ về phía con ửng sét trên kia, rồi gật đầu nói: "Biểu tình rất yên vui, hẳn là rất hài lòng vì ta đã nghe lời đấy."

"Xa vậy mà người cũng trông thấy biểu tình được à?" Hạo Nhiên chớp mắt như điên, chỉ trông thấy có mây đen đầy trời, rồi một chấm đen phía xa thôi, chứ không thấy được cái gì nữa cả.

"Làm người là phải lạc quan!" Đường Hoa thấp thỏm bất an, thuận miệng nói: "Hạo Nhiên!"

"Có!"

"Người cũng sắp bị ngậm đi ngay rồi kìa."

"Cái gì?" Hạo Nhiên vừa nghi hoặc hỏi lại thì đột nhiên sau lưng có một lực kéo hẳn đi, thế là cả người đã bị kéo lên không rồi. Hắn vội vàng thả phi kiếm ra tấn công, nhưng cấp của ửng sét cao tới 70, toàn bộ đòn tấn công của hắn đều miss hết.

"Ai... Làm nam nhân thật khó mà." Đường Hoa lắc đầu thở dài, khí đen trong tay tụ thành một cây mâu, đánh cho một con ửng sét đang mưu toan tấn công hắn hóa thành ánh trắng. Chờ thêm một phút nữa, Sương Vũ rốt cục cũng bị hóa thành ánh trắng, Đường Hoa tức tốc vọt lên, chơi một đòn báo thù cho thê tử, được tài liệu một cây lông ửng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 270: Thiên Ngữ

Chương 270: Thiên Ngữ

Từ nơi lão bà chết trận đi thêm mấy chục cây số nữa là tới được địa điểm đóng quân của hai bang. Trước mặt họ có hai con đường, một là động Dung Nham, bên trong có BOSS Viêm Thú Thượng Cổ, ngoài ra còn có N con tiểu quái nữa, trong đám tiểu quái này có một nửa có đặc tính hấp thu sát thương hệ lửa chuyển thành sinh mệnh của bản thân. Con đường còn lại là động Băng Tuyết, BOSS là hai Nữ Băng Tinh song sinh, trong đám tiểu quái có một nửa có công năng hấp thu sát thương hệ nước.

Bởi vì quái có nhiều pháp thuật gây sát thương phạm vi lớn, mà không gian lại quá nhỏ hẹp, cho nên hai bang đang tổ chức mọi người dựa theo thứ tự thông qua, lấy tiểu tổ làm một đơn vị.

Nơi đây độ khó không cao, điều duy nhất cần chú ý chính là tiểu quái am hiểu sử dụng các đòn tấn công phạm vi lớn. Có điều lực sát thương của các chiêu này lại không lớn, chỉ cần làm chắc ăn từng bước là có thể thoải mái thông qua được. Còn phần BOSS thì chỉ cần người không bị tiểu quái đánh rơi vào trong dung nham hoặc hồ băng, bọn chúng sẽ không lộ diện. Đương nhiên, người cũng có thể đi tìm bọn chúng. Tiểu đội hùng mạnh của Huy Hoàng cũng đã từng có ý đồ moi BOSS ra để diệt, nhưng sự mạnh mẽ lẫn tốc độ hồi máu của chúng đã khiến bọn họ chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

"Hãy! Vào cái nhé." Đường Hoa nói với một tên đường chủ rất khó chịu kia, sau đó bước vào trong động Dung Nham. Nhìn thoáng qua bên trái bên phải, quả thật là nhỏ hẹp lắm, chiều cao trung bình chỉ chừng năm thước, rộng chừng ba thước thôi. Bầy tiểu quái thì túm năm túm ba trôi nổi trên không trung. Cái này mà một đám người cùng chen chúc đi vào, nhồi cho chật đường hầm, mà người phía trước lại không thể mở đường được thì sẽ giống như sủi cảo bị quái nuốt chửng cho coi.

Tiến thêm một đoạn nữa là thấy lối rẽ đầu tiên. Con đường bên trái thông tới hồ Dung Nham có Viêm Thú Thượng Cổ sống, đường bên phải mới là đường đi tiếp. Vì sao lại chắc chắn là đường đi tiếp? Là bởi vì trên mặt đất có cắm một tấm biển chỉ đường, có hai mũi tên lớn làm bằng gỗ,

trên mũi tên thứ nhất viết hai chữ 'Nguy hiểm', còn mũi tên thứ hai viết 'Đường đi'. Trên biển chỉ đường còn có ký tên Sinh Diệt nữa.

Đường Hoa nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, bèn thuận tay xoay biển chỉ đường một trăm tám mươi độ, rồi đi tiếp. Có thể hại chết bao nhiêu người không quan trọng, quan trọng là có thể hại chết người. Nhưng không ngờ lại có một người cũng mang ý đồ như thế nhắm tin tới cho mình này...

Không bao lâu sau, một bang chúng nào đó của Nhất Kiếm tìm Thư Sinh báo cáo: tiểu tổ XX vì tin vào nội dung trên bảng chỉ đường trong động Dung Nham của phó bang chủ Song Sư là Sinh Diệt nên bị đi lầm vào trong hồ Dung Nham, toàn thể chết hết.

Lúc này Thư Sinh đã ra khỏi động Dung Nham rồi, nghe thấy vậy bèn lập tức liên hệ với người phụ trách cao nhất hiện thời của Song Sư là Sinh Diệt để dò hỏi tình hình. Sinh Diệt vỗ ngực tỏ rằng bảng chỉ đường của mình tuyệt đối không có vấn đề. Thư Sinh bèn phái người đi xem xét, rốt cục nhận được báo cáo là bảng chỉ đường không chỉ sai, chỉ là có dấu vết từng bị người ta động tay động chân vào thôi.

Thư Sinh gật đầu, chuyện này mười phần có tám, chín là có người của Song Sư biết phía sau mình có người của Nhất Kiếm, cho nên giở trò với bảng chỉ đường, sau đó để đột người thứ ba quay lại tiêu hủy chứng cứ đây. Thư Sinh thấy đó là hành vi của cá nhân nên không so đo gì, chỉ nhắn tin cho Sinh Diệt thế này: "Biết rồi, người ước thúc cho tốt người trong bang của người đi."

Sinh Diệt đọc tin nhắn mà khó chịu vô cùng, bèn hỏi lại: "Ý gì đấy?"

"Không có ý gì, chờ Hạo Nhiên đến rồi nói sau."

"Thế nào? Nói với ta bộ không được à?"

Thư Sinh không thềm lý tới hăn nữa, tắt bảng tin đi ngay. Thái độ đã biểu lộ rõ hết thấy.

* * * * *

Sau nửa tiếng đồng hồ, Đường Hoa ra được khỏi động Dung Nham, sau đó đến một vách núi nọ. Mặt trước vách núi là mây đen giăng giăng, giữa màn mây có sấm chớp liên tục, các loại quái tinh anh khi ẩn khi hiện. Bước tiếp theo của người chơi là phải băng qua được màn mây này, để tới địa

điểm bổ cấp đầu tiên. Lúc này chủ lực của hai bang hội đều đang tập kết ở địa điểm bổ cấp, chờ đại quân tập kết xong xuôi rồi mới đi tiếp.

Từ đây có thể thấy thủ lĩnh hai bang hội rất là kém chiến tâm, chẳng sôi nổi gì cả. Bọn họ cho rằng dùng mấy vạn người như vậy đi làm cái nhiệm vụ này thì chẳng thà để họ đi làm nhiệm vụ bang hội còn hơn.

Lần này Đường Hoa tiến vào trận chuông Đông Hoàng không phải chủ yếu phá hoại, mà là vì hắn mới nhận được tin cầu cứu của tiểu đội Huy Hoàng. Tiểu đội của Huy Hoàng cầu cứu không phải là vì họ bị nhốt không thể đi tới được, mà là vì họ đã gặp phải bảo vật rồi, có ba tên Viêm tướng hoang dã đang mỗi con ở trên một đỉnh núi. Mặc dù có Quàng Khăn Đỏ mạnh mẽ gia nhập, mặc dù cảnh giới pháp thuật hệ đất của nàng rất cao, mặc dù cấp của Quàng Khăn Đỏ cũng cao, nhưng so với Đường Hoa thì tuyệt đối không phải là cùng một đẳng cấp. Mà ba tên Viêm tướng kia lại liên hệ được với nhau, trong vòng năm phút mà không diệt được một tên, thì sẽ phải gánh lấy cái số mệnh bị đánh hội đồng là cái chắc. Mà nữa, ba tên Viêm tướng này tuy mỗi tên ở trên một đỉnh núi, nhưng chúng lại có không ít đàn em, độ khó khi đánh chúng còn lớn hơn so với đánh mấy con Viêm tướng hời ở Mao Dân quốc nhiều.

Dựa theo sự phân tích của đám Huy Hoàng, thì nơi này hẳn phải là một cái bẫy do hệ thống thưởng cho đám người chơi. Nói thường cho, dĩ nhiên là bởi vì những người chơi tới được đây đều là những người có phần đoàn kết, còn nói cái bẫy là vì trong số ba tên đấy có một tên rất là huênh hoang, như sợ bọn người chơi không đến tiêu diệt mình vậy, còn hai tên còn lại thì mai phục ở cách tên đấy không xa. Nếu tiểu đội của Huy Hoàng không có bà thầy bói Tinh Tinh thì có lẽ đã bị đánh hội đồng chết mất rồi.

* * * * *

Chỗ vách núi Đường Hoa đang đứng có cãi nhau, Đường Hoa hơi nghe ngóng chút là biết, đó là người của Thi Thi trong Nhất Kiếm đang nhục mạ Sinh Diệt, nói tên này cố ý hại chết bạn bè của mình. Tính khí của Sinh Diệt vốn không được tốt cho lắm, thấy mâu thuẫn thế này thì nên giải quyết thế nào? PK! P không được thì làm thế nào? Chửi chứ còn gì nữa. Chỉ cần ai chơi võng du cũng đều biết, các game thủ tài năng như thế nào, ít nhất thì

trong cái chuyện chửi người này, người nào người nấy đều dũng mãnh cả. Đương nhiên cũng không thể thiếu yếu tố là đông đảo người vây xem được.

Bước tiếp theo là hội đồng, người nào đó lôi chuyện xấu của người nào đó ra chửi, người nào đó bắt đầu cảm tức, thế là các phe lần lượt tham gia vào. Nếu đây là vòng du hồi xưa, vậy sẽ xuất hiện hiện tượng dòng chữ nhảy lên liên tục, nhưng trong đây thì chỉ là tiếng la tiếng hét loạn xạ ngẫu thôi.

Cuối cùng là xuất hiện phương thức cực đoan nhất: đốt tiền so xem ai lớn hơn.

Một tiếng sấm vang lên, một giọng nói ồm ồm phóng khoáng: "XX người... (lược bớt năm mươi chữ tục tĩu), có gan chơi Thiên Ngữ nào."

Kẻ thường đầu tiên trò xấu - Đường Hoa toát mồ hôi hột, Thiên Ngữ chính là kỹ năng môn phái mà mọi người chơi đến cấp ba mươi có thể học được, tác dụng của nó là khiến mọi người chơi trong khu vực nhất định có thể nghe được thanh âm như sấm dậy của mình. Học kỹ năng này là miễn phí, Đường Hoa cũng đã thuận tay học rồi, nhưng mãi vẫn chưa xài đến. Đừng nói là hăn, tuyệt đại đa số người chơi cũng đều chưa từng dùng đến, là bởi vì mỗi lần sử dụng là phải tốn 10 kim. Sau khi giá hàng bị đội lên, nó đã thành 30 kim rồi. Bây giờ anh bạn kia rống lên một tiếng cũng coi như mở ra cơn ác mộng giúp hệ thống thu về kim tiền.

Một thanh âm như sấm dậy vang lên: "XX người... không dám chơi là đồ cháu chắt."

"Ây da, thực là giàu có nha, để bà cố nội đây chơi với người nào." Người chơi nữ thì có phần uyển chuyển hơn, nhưng mấy cái trò đốt tiền thế này thì người chơi nữ bao giờ cũng chơi bạo tàn nhất.

Sau đó là những từ ngữ quen thuộc như mẹ người bán xx cho người lấy tiền đi chơi, thế mà người lại phí tiền như thế này, v.v... vang lên. Rồi còn có đệt em gái người, v.v... nữa. Dù sao thì chỉ cần là người chơi nữ, hết thấy đều bị chửi là gà, người chơi nam thì nữ giới trong nhà đều bị ân cần hỏi thăm hết. Tới mức này rồi thì chuyện PK không còn có thể giải quyết được gì nữa cả, cách giải quyết duy nhất có thể chỉ là dùng Thiên Ngữ đê chết đối phương mà thôi.

Đường Hoa khó khăn lắm mới tìm thấy được Thư Sinh đang đứng cười khở, hần bèn bay qua hỏi: "Thư Sinh, người không định ngăn lại à?"

"Ta chưa có học Thiên Ngữ!" Thư Sinh thở dài: "Lại nói, ta cùng lắm cũng chỉ có thể ước thúc được người của Nhất Kiếm thôi, chẳng lẽ ta bắt mọi người chỉ nghe chửi chứ không được chửi lại à?"

"Nếu người chấp chận tiêu một ít tiền, ta có thể giúp người bình định cái tình hình hỗn loạn này."

Chỉ số cảnh giác của Thư Sinh dâng lên tràn đầy, hần quả quyết trả lời: "Đòi tiền thì không có, hoa cúc thì có một bông tươi đẹp nhiều màu đây, cứ lấy đi."

Đường Hoa suýt nữa thì ói ra bụm máu, không ngờ bản tính của Thư Sinh cũng bựa như thế này. Phải nói mình đây cũng là kẻ từng vào Nam ra Bắc đấy chứ, nhưng ai dè lại bị câu nói này làm cho ghen hòng thế này đây.

Thư Sinh lại thở dài: "Sinh Diệt thật không phải là nhân tuyển tốt để làm chính sự. Một chút tu dưỡng cũng không có. Nếu hiện giờ ta ngăn bọn họ động khẩu lại thì lát nữa thế nào cũng động thủ cho coi. Người cũng không phải là không biết lớp cao tầng trong hai bang mặc dù khá hữu hảo nhưng bang chúng thì đang tích lũy từng ngày từng ngày mâu thuẫn mà."

"Ừ, lão sư của ta từng nói là có chuyện đau lòng thì nhất định phải phát tiết ra, nếu không sẽ dễ bị chứng hậm hực!" Đường Hoa bèn mở Thiên Ngữ ra rống: "Rống cái máu, đánh đi!"

Vừa dứt lời, có mấy thanh phi kiếm đã bay qua đánh vào người Sinh Diệt liền! Cái tên Sinh Diệt cấp bậc vẫn đang rác rưởi kia không giật được cái chân đã hóa thành ánh trắng liền. Người của Song Sư nhìn thấy thế bèn nóng máu lên, mấy tên bạn của Sinh Diệt lập tức ra tay tức khắc, ngộ sát một mm, sau đó tình hình đã không thể cứu vãn được nữa...

"Lão bà ta bắt ta tuân theo bốn quy tắc: thứ nhất, người khác chưa trêu chọc thì không được giết lung tung. Thứ hai, không được châm ngòi ly gián. Thứ ba, không được tổ đội với bất cứ ai trong hai bang. Thứ tư, không được cứu ai trong hai bang." Đường Hoa đếm từng ngón tay, ngẫm nghĩ

một chốc rồi nói: "Ta chỉ có rống lên một tiếng, hình như là không trái với điều nào cả. Thư Sinh, bên này người cứ từ từ ứng phó đi nhé, ta đi đây."

Thư Sinh: "..."

"Sẵn tiện nói một câu luôn, đôi khi cũng nên bỏ ra một chút tiền nhỏ cho khỏe thân." Đường Hoa lắc đầu chặc chặc than một hơi, rồi điều khiển phi kiếm xoay một cái, lao vào trong màn mây đen.

Hiện giờ sự uy hiếp lớn nhất của Hạng Bạt cũng coi như đã xử lý xong rồi, cũng đã sẵn tiện bôi đen Sinh Diệt giúp lão bà mình rồi. Công trạng của mình thật là lớn ghê đi. Đường Hoa vừa nghĩ như thế lại vừa ứng phó với các dạng biến đổi của biển mây đen.

Xoáy nước trên biển là để khảo nghiệm tốc độ ngự kiếm của người chơi, còn biển mây này là để khảo nghiệm cảm giác phương hướng. Bên trong biển mây, dù có dùng các công cụ chiếu sáng như mấy cây đuốc thì tầm nhìn cũng không được đầy một thước. Theo tin tức mà tiểu Dâm báo cho, thì nơi này không có thiết lập những tình huống đề tiện như đột nhiên xuất hiện một tảng đá, mà chỉ có khả năng đôi khi đụng phải quái vật mà thôi. Đường Hoa đúng là máu ít da mỏng thật, nhưng đó chỉ là khi so sánh với người chơi nhị kiếp thôi, nếu so với người chơi nhất kiếp thì bất kể người thuộc phái nào, bất kể người có luyện được kỹ năng gì, lượng máu của Đường Hoa cũng chỉ có thể hơn chứ không kém người được. Mà huống chi Đường Hoa lại còn có thể dùng khí đen mở đường nữa. Bởi vậy ải này chẳng hề có một chút sức uy hiếp nào với Đường Hoa cả.

Ra khỏi biển mây là đụng phải đội rồng, một là rồng cuộn ngợp trời, hai là rồng bò rung đất. Nói trắng ra một chút, đó chính là có hai con rồng nghịch ngợm cộng vô địch đang chơi đùa, một con từ trên tầng mây hỗn độn lao ra xong lại lao về, còn một con từ dưới mặt đất cuộn lên xong lại cuộn xuống. ải này khảo nghiệm kỹ xảo điều khiển phi kiếm của người chơi, khi thân của hai con rồng này xuất hiện ở trước mặt người, người phải đúng lúc né tránh. Đoạn đường này cũng không phải là vấn đề lớn với Đường Hoa, giảm tốc độ xuống là xong.

Lại vượt qua một ải cảnh ảo khảo nghiệm lực quan sát của người chơi nữa, rốt cục Đường Hoa cũng hội hợp được với năm tên người chơi kia ở

trên một ngọn đồi.

"Viêm tướng ở đồi phía Đông có số 030, còn số 031 ở cách hẵn hơn ba mươi cây số về phía Đông, 032 ở cách hẵn ba mươi cây số về phía Bắc. Dự tính thời gian chi viện là bốn phút hai mươi giây. Đồi phía Đông có hơn hai chục con quái tinh anh, số lượng tiểu binh cũng không ít. Thứ đáng ghét nhất chính là mấy con dơi 'viêm biên bức', ở cách mình trong vòng mười thước sẽ tự nổ tung, tất sát. Chúng chiếm tỷ lệ cao trong số tiểu binh." Tinh Tinh rất nhanh đã giới thiệu xong tình hình trước mắt.

"À!" Một phần lực chú ý của Đường Hoa đang tập trung về phía tâm trận có thể thấy được ở phía xa xa. Tâm trận giống như một đám mây hình nấm do một vụ nổ bom nguyên tử tạo ra vậy, nó có màu đỏ, chuyển động không ngừng. Nếu cẩn thận vểnh tai lên nghe, còn có thể mơ hồ nghe được có tiếng chuông ngân nữa.

Một phần lực chú ý còn lại của Đường Hoa thì tập trung vào việc đọc một tin nhắn nọ, tin nhắn này là do Sương Vũ gửi, nhưng nội dung của nó lại khiến Đường Hoa phải rợn cả tóc gáy lên: "Ha ha!" Chỉ hai chữ thôi. Nếu Sương Vũ mắng hẵn hay chỉ trích hẵn, hẵn cũng đã chuẩn bị sẵn để ứng đối, nhưng chỉ nhắn tin với hai chữ 'Ha ha' này, Đường Hoa thật nghĩ không thấu được. Một chốc lại cảm thấy trong đó lộ ra một luồng sát khí, một chốc lại thấy nó hiện ra một vẻ ngớ ngẩn. Mà điều khủng khiếp hơn chính là khi hẵn nhắn tin qua, thì lại thấy Sương Vũ thể mà đã đóng kênh nhắn tin lại rồi! Chuyện này khiến lòng bàn chân của Đường Hoa không sợ trời không sợ đất phải bốc lên một luồng hơi lạnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 271: Lễ vật sinh nhật

Chương 271: Lễ vật sinh nhật

"Chuẩn bị khởi công!" Quàng Khăn Đỏ rời khỏi đội, Đường Hoa vào. Cái gì? Sương Vũ tỷ tỷ đã định ra quy tắc là không cho tổ đội à? Dù sao thì

cũng có ai thấy đâu, mà không ai thấy thì nghĩa là không có làm.

"Khoan khoan!" Đường Hoa gọi mọi người tạm dừng lại: "Mọi người đều là người từng trải cả, tham mưu giúp ta với..."

"Chuyện gì?"

"Không phải chuyện của lão bà ta thì còn..."

Đường Hoa còn chưa nói xong, đám Huy Hoàng đã mất kiên nhẫn phất tay: "Lên!" Bao nhiêu tuổi rồi mà loại chuyện này còn phải nhờ bọn ta tham mưu nữa chứ?

"Ây! Quan trọng lắm đó!" Đường Hoa toát mồ hôi, ở đây trừ Tinh Tinh là toát ra ánh mắt hiếu kỳ khát vọng, thì Sát Phá Lang, Phá Toái, Huy Hoàng đều giống như tên rời dây bay vọt ra ngoài cả. Đậu xanh nha, một bầy huynh đệ có lợi là mất nghĩa.

Tinh Tinh nói: "Hồi nữa nói với ta đi!"

"Để rồi người đi mật báo à?" Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: "Nữ nhân từ nào tới giờ đều không bảo vệ được bí mật. Đi đây!"

"Ai là nữ nhân chứ, người là nữ nhân, cả nhà người đều là nữ nhân." Tinh Tinh cá giận: "Người ta rõ ràng còn là nữ hài tử."

* * * * *

Bốn tên đều đến cả, Đường Hoa dùng Ma Đế Vô Thiên dụ tiểu quái đi, Huy Hoàng và Sát Phá Lang cùng vây đánh Viêm tướng 030. Đường Hoa chỉ trông cậy vào ba người thôi thì trong thời gian ngắn không thể hạ nổi Viêm tướng được, hơn nữa kiếm nộ của ba người cũng còn phải lưu lại để đánh đòn cuối trước khi Viêm tướng tự nổ tung. Bởi vậy Đường Hoa không những phải kéo đi đám tiểu binh, mà còn phải cù cưa với số 031 nữa. Còn 032 ở mặt Bắc thì giao cho Phá Toái.

Chỉ thấy Phá Toái giương tay lên, bảy thanh kiếm trong tay cùng lượn vòng bay lên, sau đó lấy thế sét đánh không kịp che tai của bè lũ trộm chuông hết thảy đánh vào người của 032. Bảy kiếm xếp thành hình chữ 'Vạn' (万), khởi động kiếm trận, trong kiếm trận có kiếm khí rít vang, vô số luồng kiếm được hình thành. Số 032 sử dụng kỹ năng chữ màu kim đầu tiên ra, ý đồ dùng sức phá trận, nhưng không ngờ Phá Toái đã bắt một pháp quyết, quát: "Thiên Khiển chủ trận!" Thanh Thiên Khiển trong số bảy thanh kiếm kia bay lên giữa không trung, sáu thanh kiếm còn lại biến thành hư ảo, không những khiến kỹ năng chữ màu kim nọ không có chỗ đánh, mà hàng

trăm thanh phi kiếm ảo ảnh còn mang theo sét, gió, lửa,... đổ ập xuống Viêm tướng 032 nữa.

Số 032 đang định xuất chiêu nữa để ứng biến thì Phá Toái đã nhanh hơn một nhịp: "Gió, sương, sét, lửa!" Phi kiếm chủ trận lại biến tiếp, trong trận chỉ còn bốn pháp thuật đó dọc ngang, khiến số 032 không còn nơi để hạ thủ. Lúc này cấp dưới của số 032 đã đến, lập tức có bảy dơi Viêm hai ba con thành một nhóm nhắm tới bảy phi kiếm mà tự nổ tung.

Chỉ mới được hai vòng, Phá Toái đã kêu lớn: "Cứu mạng, đỡ không nổi."

"Đỡ không nổi thì đi chết đi!" Sát Phá Lang quăng cho một câu thật hung ác. Chỉ còn có hai phút nữa là có thể phát động tổng tiến công với Viêm tướng số 030 rồi, lúc này ai mà tuột dây xích cũng đều sẽ ăn mắng cả.

"Móa!" Phá Toái tức giận mắng một tiếng, xong uống thuốc rồi quát: "Lui!" Kiếm và người cùng đi, bảy quái đuổi theo được vài bước, sau đó dưới sự dẫn dắt của Viêm tướng 032 cùng xông về ngọn đồi phía Đông.

"Người muốn chết à?" Sát Phá Lang tức giận bưng bưng.

Phá Toái không trả lời, chỉ lấy một quyển sách phép ra lẩm nhẩm vài câu. Sách phép biến mất, kiếm nộ của Phá Toái hoàn toàn được làm lạnh xong, Phá Toái chỉ vào bảy quái, quát: "Lại lên!" Bảy kiếm lại thành trận, Thiên Khiển làm chủ, lại một lần nữa vây khốn số 032.

Bên Đường Hoa phải thoải mái hơn bên Phá Toái nhiều, hấn dựa vào tốc độ, dắt theo hai nhóm tiểu binh cộng một tên Viêm tướng chạy vẫn cứ là thoải mái.

Cù cửa được một hồi như vậy, Sát Phá Lang nhìn thấy thời cơ đã đến, bèn hô lên: "Rồi!" Đường Hoa lập tức bỏ rơi bảy quái hấn đang kéo theo, dùng tốc độ cao lao vào số 030. Sau đó, một chiêu Thần Ma Diệt Thế, kiếm nộ của Huy Hoàng và bốn lượt Nhân Kiếm Hợp Nhất của Sát Phá Lang cùng được phát ra.

"Thành công rồi! Lui, chờ làm lạnh." Huy Hoàng ra lệnh, bốn người chơi lập tức thoát ly khỏi bảy quái. Đều là nhân vật nhị kiếp cả, tốc độ đều nhanh hơn Viêm tướng rất nhiều, cứ thế thoải mái mang theo chiến lợi phẩm tới được khu vực an toàn.

Phá Toái than thở: "Đã bỏ ra bảy trăm kim rồi, bây giờ ta không dám nhìn vào túi Càn Khôn nữa." Quyển sách phép hăn dùng hồi này gọi là 'Sách phép làm lạnh', có thể làm lạnh bất cứ kỹ năng và pháp thuật gì, BOSS từ cấp 1 đến cấp 100 đều có thể rút ra, có điều tỷ lệ rút thấp lắm, Đường Hoa lặn qua lộn lại lâu thế rồi mà còn chưa làm rút được một cuốn nữa là. Có điều nó cũng chỉ là đồ dùng một lần, cho nên giá cả cũng không đắt đỏ là bao.

Tinh Tinh chỉ vào Đường Hoa: "Gia Tử, người xem trước."

"Dựa vào cái gì chứ?" Con bài tẩy tốt nhất đương nhiên là phải lật cuối cùng chứ, nhìn biểu tình thất vọng của người khác là một chuyện rất đã nghiền lắm lắm.

"Là người đó!" Sát Phá Lang hòa theo Tinh Tinh, Phá Toái cũng thế, ngay cả Huy Hoàng cũng giơ hai tay lên tán thành.

"Được rồi được rồi!" Đường Hoa đầu hàng, than một hơi rồi lấy ra một cái pháp bảo: "Người mà..."

"Phụp..." Đám người còn lại đều học máu hết. Lại là hăn, lại là hăn... Toàn bộ mọi người đều lấy tay chỉ vào sọ não của Đường Hoa, ánh mắt tràn ngập sự ghét hận đối với cuộc đời, sự lên án bằng máu và nước mắt đối với trời cao. Chờ hơn phân nửa ngày, chỉ là giương mắt mời người ta đi qua cướp pháp bảo mà thôi...

"Người mà! Thế nào cũng có lúc phải xui xẻo chứ." Đường Hoa thu pháp bảo vào trong túi Càn Khôn: "Cây Cửu Thiên Toán Xích đó dễ nhìn không?"

"Người hù chết ta rồi." Tinh Tinh rất táo gan ngắt Đường Hoa một cái thật mạnh.

"Đừng vội mà. Ta không có, cũng không có nghĩa là người có."

"Ở chỗ ta đây!" Sát Phá Lang lấy một giọt nước ra, nói: "Pháp bảo - giọt nước mưa? Mỗi người viết một cái giá, giá không cao hơn mức trong lòng ta thì ta sẽ tự khai quang nó." Hăn nhìn qua Phá Toái, bổ sung: "Giấy vay nợ cũng được, kỳ hạn một tháng."

Đường Hoa là người ra giá đầu tiên: "Ba trăm!" Sát Phá Lang có xung động muốn dùng nước tiểu nhấn chìm tên này ngay.

Huy Hoàng ra giá: "Một ngàn rưỡi!" Sát Phá Lang trầm tư.

Phá Toái thở dài: "Không!" Hẳn thực không có gan viết giấy vay nợ nữa. Người ta thì theo thực lực tăng lên tiền bạc cũng nhiều theo, còn mình thì thực lực càng cao lại càng bần cùng.

Tinh Tinh đắc ý lấy một tờ giấy ra nói: "Một ngàn năm trăm lẻ một kim." Tập thể cùng khinh bỉ, nha đầu này học cái tốt không nhanh, chỉ học cái xấu là giỏi lắm.

Quàng Khăn Đỏ cũng góp thêm phần náo nhiệt: "Hai ngàn kim!" Dựa theo quy tắc, khi chia hoa hồng nàng cũng được tính một phần, đương nhiên đồng thời nàng cũng mất đi tư cách lấy đồ.

"Chấp nhận!" Sát Phá Lang giao dịch với Quàng Khăn Đỏ ngay. Đồ vật vừa vào tay, Quàng Khăn Đỏ giao cho Huy Hoàng liền.

Tinh Tinh cá giận: "Vô lại mà. Đây là vô lại, bằng với tranh giá hai lần."

"Có bản lĩnh người cũng tìm một nam nhân có thể đến đây lăn lộn với người đi." Đường Hoa nói: "Có điều... Huy Hoàng, người thành gia rồi thì gian xảo hơn trước kia nhiều đấy."

"Hừ! Ngày ngày lăn lộn với bầy nam nhân già các người, còn ai ngây thơ được nữa chứ." Tinh Tinh hồi tiếc cộng ai oán.

Sát Phá Lang chia hoa hồng xong nói: "Huy Hoàng, mở ra xem xem đi."

"Cái này..." Huy Hoàng có phần do dự.

"Xong đời!" Phá Toái nện nắm đấm vào lòng bàn tay, vẻ mặt đau khổ: "Là cực phẩm." Nếu không phải, Huy Hoàng không thể có biểu tình này được.

Sát Phá Lang lập tức khẩn trương hỏi: "Không phải chứ?"

"Phải!" Huy Hoàng lấy giọt nước ra, đọc: "Nước Nào Đó, có thể tuy luyện năm cấp, cấp đầu tiên có 20% xác suất có thêm một đòn tấn công có cùng uy lực, cấp thứ hai hình như là 40%..."

"Không phải chứ?" Sát Phá Lang thê lương lần nữa hỏi lại. Hẳn cũng bởi vì sắp trở thành bần dân rồi cho nên mới nhịn đau bỏ đồ đi, ai dè thế mà đã thành dưng hàng cực phẩm cho người ta rồi. Huy Hoàng vốn điều khiển cả hai thanh kiếm cùng bay, mà lại theo đuổi một chữ 'Nhanh', với tần suất ra tay như thế thì kích hoạt được 20% xác suất đó còn đơn giản hơn cả đơn

giản nữa. Rồi còn có thể tu luyện thêm nữa chứ, thế này thì không được bao lâu, Huy Hoàng vừa xuất thủ là bóng kiếm đầy trời ngay, đạt tới cảnh giới chỉ thấy bóng kiếm không thấy người...

Đường Hoa lấy một lon bia ra đưa gần miệng Huy Hoàng, hỏi: "Xin hỏi Huy Hoàng tiên sinh, vì sao ngài lại gan dạ sáng suốt tiêu phí hai ngàn kim mua một cái pháp bảo có khả năng là rác rưởi như thế?" Cái này không phải là bản tên không đích, cũng như thần khí Hậu Nghệ Xạ Nhật cung kia của Đường Hoa ấy, nếu có người bỏ ra giá mấy ngàn kim thì hẳn bán được sẽ bán ngay, bởi vì cây cung kia căn bản không phù hợp với nghề nghiệp của mình, hơn nữa từ khi có nó rồi, trong túi Càn Khôn của mình chưa bao giờ có một cây tiên kiếm nào tồn tại được quá ba ngày cả.

"Cái này người phải hỏi thê tử của ta." Huy Hoàng cười rồi chỉ Quàng Khăn Đỏ: "Là nàng kiên quyết muốn mua đó."

"Quàng Khăn Đỏ tiểu thư, xin mời ngài nói một chút." Đường Hoa lại chìa lon bia đến gần miệng Quàng Khăn Đỏ.

"Thực ra... Hôm nay là sinh nhật của Huy Hoàng!" Quàng Khăn Đỏ hơi hơi ngượng ngùng, nói: "Lần sinh nhật đầu tiên mà ta lại chỉ có thể tặng cho huynh ấy lễ vật ảo, đương nhiên là phải tặng món tốt rồi, trùng hợp lại có cơ hội vừa mừng vừa kinh như thế này... Lão công, sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn lão bà!"

"Da gà nổi toàn thân!"

Phá Toái ghé sát vào Sát Phá Lang đang mặt như tro tàn, nói: "Sự vô tri của thiếu nữ, đừng nên để ý."

Tinh Tinh sầm mặt lại, hỏi: "Thế nào à sự vô tri của thiếu nữ?"

"Người hỏi Gia Tử thử xem, lần sinh nhật trước hẳn như thế nào?"

Đường Hoa gãi gãi đầu: "Mẹ ta sáng sớm đã bảo ta ăn mì, sau đó ta đi làm. Lúc tan ca Vô Biên mời ta đi quán bar uống hai lon bia Thái Dương, sau đó về nhà ngủ."

Tinh Tinh hỏi: "Phá Toái, người thì sao?"

"Sinh nhật của ta à? Ta đi làm ở nơi khác, trong ngày mẹ của ta gọi điện thoại nhắc hôm nay là sinh nhật. Cũng như ngày thường vậy thôi."

"Huy Hoàng, người?"

"Lần sinh nhật trước của ta... Choáng! Mẹ của ta thế mà không nhắc ta rồi." Huy Hoàng toát mồ hôi: "Hình như ngày hôm đó ta hơi bận, mỗ xong hai tử thi thì viết báo cáo đến nửa đêm."

Phá Toái cười ha ha một tiếng nói với Tinh Tinh: "Có điều, bọn ta cũng khôn đại diện được cho tất cả nam nhân. Có một ít nam sinh vẫn rất quan tâm tới ngày sinh nhật như nữ sinh vậy, còn bọn ta thì có phần tùy tiện. Lại nói, cứ mỗi qua một sinh nhật là trách nhiệm của bọn ta lại nặng thêm một phần, chẳng thấy thú vị gì cả. Cũng chỉ có các tiểu nữ sinh các người là nghĩ cách đi tổ chức sinh nhật cho nam sinh bọn ta thôi."

Đường Hoa cảm thán: "Nguyên sinh nhật của nữ nhân trong thiên hạ cũng tùy tiện như của nam nhân vậy."

Huy Hoàng: "Vấn đề chủ yếu nhất vẫn là sinh nhật của chúng ta tính theo âm lịch, không ai nhắc thì thực không thể phát hiện được sinh nhật của mình đã tới rồi."

"Ai... Các người thế gọi là sinh tồn, chứ không phải sinh hoạt!" Tinh Tinh than một hơi kết thúc câu chuyện, thật là gà đi nói với vịt mà.

* * * * *

Giống như Đường Hoa đã đoán trước vậy, tam giác Viêm tướng kia bởi vì một góc đã bị tiêu diệt rồi, cho nên hai tên còn lại đều lui về phía tâm trận cả. Đồng thời, Nhất Kiếm và Song Sư cũng cùng tuyên bố bỏ cuộc với sự kiện lần này. Hạo Nhiên có phát biểu thêm trên Vô Biên đặc san: mỗi người nộp một kim là có thể trở thành thành viên tạm thời của Song Sư, có thể thông qua truyền tống trận của binh trạm ở biển Đông để đi tới Kiến Mộc nơi đảo tiên nhân tìm búa Bàn Cổ.

Còn có một ít tổ chức nhàn tản của người chơi, ví dụ như Thăng Giả Vi Vương của Thần Chi Lĩnh Vực có ý đồ với thần khí nào đó, nhưng dưới sự chú ý toàn lực của Thi Thi, cho dù có ý đồ, cũng rất khó làm ăn nên gì.

Huy Hoàng và Quàng Khăn Đỏ cùng ăn một bữa tối sinh nhật xong, bèn không thể chờ đợi được nữa lao đi Chu Tước quốc hội hợp với các thành viên trong tiểu đội liền. Mặc dù trận chuông Đông Hoàng đã bỏ cuộc rồi, nhưng vẫn còn có những Viêm tướng đang lêu lổng bên trong Chu Tước quốc đó thôi, rồi còn có những tên Viêm tướng ngẫu nhiên xuất hiện trong

trận nữa. Sự kiện này chỉ kéo dài có một tháng thôi, đã qua mất mười ngày rồi, đương nhiên là phải quý trọng quãng thời gian còn lại.

Nhưng không ngờ khi đến được trấn Giáp của Chu Tước quốc, người chờ hăn chỉ có duy nhất một mình Sát Phá Lang mà thôi. Đường Hoa, Phá Toái, Tinh Tinh đã mất tung tích rồi.

"Bọn họ đi đâu rồi?" Huy Hoàng hỏi.

"Phá Toái Tinh Tinh trở về Hoàng Sơn mở hội nghị, Gia Tử bị lão bà hăn đẳng đẳng sát khí xách đi rồi, đi đâu thì không rõ, ít nhất thì trước mắt vẫn còn đang ở trong trạng thái còn sống."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 272: Không Tên

Chương 272: Không Tên

Bầu không khí trên Hoàng Sơn cực kỳ trầm trọng, người lui tới đều hạ giọng thật thấp, sợ rước họa vào thân.

Phòng nghị sự của Hoàng Sơn là nơi khởi nguồn của bầu không khí này. Bên ngoài phòng, các đường chủ đã khẩn cấp tập hợp...

Tinh Tinh nhỏ giọng hỏi Hạo Nhiên: "Ca, còn mở hội nghị không?"

Hạo Nhiên chỉ vào trong phòng, hỏi: "Muội dám vào không?"

"..." Tinh Tinh lắc đầu than thở: "Gia Tử thật là đáng thương mà."

Phá Toái đứng gần đấy nghiêng rằng: "Gia Tử chết tiệt, tranh lại chút sĩ diện cho nam nhân coi."

"Người nói cái gì?" "Pặc", một tiếng vỗ bàn thật kêu vang lên, kèm theo đó là tiếng rít của Sương Vũ tỷ tỷ cũng ào ra khỏi phòng. Đám người ở ngoài đều lui lại ba thước, Phá Toái khẩn cấp bịt cái miệng của mình lại, trốn ở sau lưng Tinh Tinh.

* * * * *

"Huynh nói này lão bà, muội tức lên trông vẫn đẹp như thường đấy." Đường Hoa ha ha cười ruồi.

“Không cần phải nói nữa, hôm nay ta muốn đường ai nấy đi với huynh. Về sau huynh là huynh, ta là ta.” Sương Vũ lại chỉ tay: “Còn nữa, ta cực kỳ ghét cái điệu bộ với vẻ cười lơn chết không sợ nước sôi này của huynh, hận không thể chộp vào trong lòng bàn tay, siết cho chảy hết dầu mỡ ở trong đó ra.”

Đường Hoa giơ tay hỏi: “Lão bà, vì sao phải chia tay?”

“Còn phải nói nữa à? Huynh... Huynh... Huynh chuyện xấu nào cũng làm. Huynh... Huynh quả thực là kẻ xấu xa nhất trên thiên hạ mà ta từng thấy.”

“Lão bà, dù sao muội cũng phải nói lý chút chứ.”

“Ta không nói lý? Tốt! Hôm nay ta nói lý với huynh, nói từng chuyện một, nói đến khi huynh tâm phục khẩu phục mới thôi.”

“Muội nói lý với huynh?” Ánh mắt Đường Hoa lóe sáng: “Muội xác định?”

“Xác định!”

“Muội thề trước đi, nếu như bắt đầu từ giờ đến hết tranh luận mà muội không nói lý thì muội chỉ có thể được cưới huynh, hơn nữa suốt cuộc đời không được tổ chức sinh nhật, lễ tình nhân, kỷ niệm ngày kết hôn, ngày Thánh đàn, ngày lễ phụ nữ, ngày lễ nhi đồng,... Mặt khác, tủ áo và tủ giày nhiều nhất là bốn món, một khi đầy rồi không được mua thêm nữa...”

“Độc vậy à?”

“Có dám không?”

“Được! Ta đáp ứng huynh.” Sương Vũ bổ sung: “Nhưng huynh nhất định phải toàn bộ thành thật trả lời.”

“Không thành vấn đề!”

* * * * *

“Chuyện đầu tiên, có phải huynh sai Sát Phá Lang đi giết hai đứa trẻ kia không?”

Đường Hoa trả lời: “Phải!”

“Huynh có cho rằng mình đã phát rồ mất trí rồi hay không?”

“Không! Bởi vì huynh giúp người.” Đường Hoa lấy một lon bia cộng một đĩa rau trộn ra, thăm than: bây giờ không phải ai cũng có thể có mức

sống xa xỉ như mình đâu.

“Giúp người?”

“Đúng! Bởi vì Huy Hoàng là pháp y, hẳn đã cảm thấy Quàng Khăn Đỏ có dấu hiệu của chứng ảo tưởng, cho nên mới tìm huynh nhờ giúp đỡ. Bốn Gia Tử đây bèn rút củi đáy nồi, phái Sát Phá Lang ra xử lý hai đứa nhỏ đó. Bây giờ Quàng Khăn Đỏ đã khôi phục lại bình thường, toàn tâm toàn ý chăm sóc Huy Hoàng, ngay cả sinh nhật của Huy Hoàng cũng nhớ rất kỹ. Hai người bọn họ đã khôi phục lại nếp sống hạnh phúc lúc ban đầu, chứ không phải Huy Hoàng biến thành bảo mẫu lẫn nguồn cung cấp sữa bột cho lũ nhỏ như vừa qua.”

“Nhưng... Nhưng đó là hai đứa nhỏ hồn nhiên.”

“Là NPC, điều này nhất định phải chữa lại. Thứ nhất là chúng không có chút quan hệ máu mủ nào với Quàng Khăn Đỏ và Huy Hoàng, thứ hai là chúng chỉ là công cụ rèn luyện chăm sóc trẻ em do Ốc Vít giao cho bọn họ thôi. Khi mà một công cụ đe dọa đến sức khỏe tâm lý của người sử dụng, có phải là nên tiêu hủy hay không?”

Sương Vũ toát mồ hôi con, mồ hôi mẹ, nhưng vẫn mạnh miệng: “VẬY ít nhất huynh cũng đã khiến Quàng Khăn Đỏ nảy sinh hiểu lầm đối với Sát Phá Lang.”

“Nói bậy! Sát Phá Lang có nhân chứng chứng thực rằng trong ngày xảy ra án, hẳn đang uống rượu trong một tửu lâu cách hiện trường cả trăm dặm.”

Sương Vũ “A” một tiếng, hỏi: “Lẽ nào là huynh làm?”

“Nói bậy, người làm chứng Sát Phá Lang đang uống rượu nơi tửu lâu chính là huynh, bởi vì huynh là người uống rượu với Sát Phá Lang. Kẻ giết hai đứa nhỏ kia là một kẻ vô danh.” Đường Hoa nhún vai: “Muội thấy chuyện đó làm có tuyệt không? Đã không khiến Sát Phá Lang phải gánh cái oan, lại còn cứu được một ả thiếu phụ nữa, không những giữ gìn được hạnh phúc của một gia đình, mà còn khiến cho thiếu phụ đó càng quý trọng những đứa con trong tương lai của mình hơn.”

“Huynh... Chuyện tiếp theo!”

“Khoan khoan!” Đường Hoa gọi dừng: “Có phải là muội nên nói gì hay làm gì với việc đã vu hãm huynh đúng không? Phải nhớ hiện giờ chúng ta là người nói lý mà.”

Sương Vũ: “...”

Đường Hoa: “...”

“Xin lỗi lão công, chuyện này muội sai rồi!” Sương Vũ dựng một ngón tay lên: “Chuyện tiếp theo!”

“Từ từ, hẳn phải đến phiên huynh nói chứ.” Đường Hoa nói: “Muội khi ở trấn Giáp Chu Tước quốc, trước mặt mấy ngàn người chơi, trước mặt Sát Phá Lang mà nhéo tai huynh kéo tới truyền tống trận, có phải là đã phạm vào điều kiêng kị lớn nhất, cũng tức là ở nơi đông người mà khiến lão công mình không biết giấu mặt vào đâu có phải hay không?”

Sương Vũ: “...”

Đường Hoa: “...”

“Xin lỗi lão công, muội sai rồi!” Sương Vũ chảy lệ rùng rùng hỏi: “Đến phiên muội nói rồi phải không?”

“Mời!”

Sương Vũ điều chỉnh lại tâm tình, cướp lấy lon bia của Đường Hoa nốc một ngụm, thở phào một hơi rồi hỏi: “Vì sao cổ vũ hai bang hội ẩu đả ở vách núi?”

“Lão bà huynh hỏi muội, là cấp quan trọng hơn hay là tiền quan trọng hơn?”

“Cái này...” Sương Vũ có phần chột dạ: “Có... Có lẽ đều quan trọng cả.”

“Hai bên đều dùng Thiên Ngữ đốt tiền, cứ một câu nói là ba mươi kim, đốt tới cuối cùng không còn được cả một cọng lông, mà hết tiền rồi bọn họ vẫn cứ đánh!” Đường Hoa nói: “Nếu nói lý, vậy muội trả lời huynh, một câu nói đó của huynh đã giúp hai bang hội bớt tốn được bao nhiêu tiền nào?”

“Nhưng mà... Nhưng nếu muội với Hạo Nhiên có ở đó thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.” Sương Vũ chỉ vào Đường Hoa: “Là huynh, huynh thấy chết mà không cứu.”

“Là muội yêu cầu mà.” Đường Hoa thấy Sương Vũ đang muốn bộc phát thì nói ngay: “Nói lý, nếu không... Hé hé hé!”

Sương Vũ: “...”

Đường Hoa: “...”

“Xin lỗi lão công, muội lại sai rồi!”

“Bây giờ đến lượt huynh.” Đường Hoa chỉnh chỉnh lại trang phục, rồi hỏi: “Muội dựa vào cái gì ra lệnh huynh sau khi vào trong trận chuông Đông Hoàng rồi thì không được làm thế này không được làm thế kia?”

“...” Sương Vũ toát một thân mồ hôi hột.

“Nếu muội dùng thân phận lão bà của huynh, vậy là muội đã phạm phải điều tối kỵ: khuỷu tay ngoặt ra ngoài. Nếu muội dùng thân phận là phó bang chủ Song Sư, vậy muội phải biết huynh cũng là người trong Song Sư chứ. Cho dù huynh không phải, muội cũng hoàn toàn có thể dùng lời lẽ thuyết phục hoặc là dùng vũ lực ức hiếp, nhưng muội lại không làm vậy, muội lại dùng thân phận lão bà để cưỡng ép huynh ký các điều khoản bất bình đẳng.” Đường Hoa tức giận đập mặt bàn: “Muội không phân công tư, lấy chuyện khi dễ lão công làm vinh, lấy chuyện thuận theo lão công là nhục, trăm cách hoài nghi, vạn kiểu phỏng đoán, ức hiếp sự tôn nghiêm của lão công. Thật là đại tiện có thể nhịn, nhưng tiểu tiện không thể bỏ mà.”

“Muội...” Sương Vũ ngậm miệng không biết nói gì.

“Bây giờ muội đã biết ai là người không nói lý rồi chứ? Bốn Gia Tử đây đầu đội trời chân đạp đất, trên không có lỗi với Ngọc Đế, dưới không có lỗi với lão bà, lão bà tức giận, ta làm cái túi trút giận, lão bà tranh chấp với người khác, ta nghĩ cách chơi chết hấn, lão bà cần bảo tiêu, ta lập tức xuất hiện ngay, lão bà cần lính đánh thuê, cho dù có giá rẻ mạt ta cũng làm...” Đường Hoa quệt nước mắt một cái, ngửa mặt lên trời than: “Ta đối xử với muội như thế, mà muội lại đối xử với ta thế nào? Ta kiếm một chút tiền lẻ trong công ty muội, muội coi như là lấy mạng muội vậy. Cho dù là một cái túi rác, muội cũng phải bỏ ra phí xử lý vệ sinh mà? Ta giúp công ty của muội chèo chống được, muội không những không cảm kích, mà gặp ta còn coi như gặp cướp bóc vậy. Bất cứ chuyện gì ta làm cho muội, muội đều không để ở trong lòng. Không chỉ như thế, muội còn nói cho những chuyện

tốt ta làm thành có dụng tâm hiểm ác, rồi lại còn lẳng nhục, đánh roi, quở trách, hoài nghi, ở chỗ đông người còn làm ta mất mặt nữa. Muội phải biết rằng ta không những là người, mà còn là danh nhân, là cao thủ đệ nhất trong Song Kiếm. Muội làm như thế, về sau bảo ta làm thế nào lừa... Bảo ta làm thế nào giúp đỡ người khác nữa? Về sau trước mặt bạn bè ta còn dám ngẩng đầu lên không? Hừ! Không phải muội muốn chia tay sao? Về sau không cần phải tìm đến ta nữa.”

“Lão công!” Sương Vũ nước mắt rùng rùng nắm tay Đường Hoa: “Xin lỗi, là muội sai rồi, tha thứ cho muội một lần đi, về sau không dám nữa, có được không?”

“Ừ! Lần sau không được làm vậy nữa.”

“Vâng vâng!”

* * * * *

“Choáng!” Phá Toái đuổi đầu ra rồi rút đầu lại: “Mặt trời thật phải mọc từ hướng Tây rồi, Sương Vũ đang giống như con mèo nhỏ nằm co trong lòng của Gia Tử chết toi, còn Gia Tử thì một tay ôm mỹ nữ, một tay cầm bìa uống, trông đảm sắc mười phần.”

“Không phải chứ?” Máy người ở đây đồng thanh: “Không có khả năng đâu?”

“Không tin thì các người tự xem đi.”

“Xem cái gì?” Đường Hoa dắt tay Sương Vũ bước từ trong phòng ra: “Xem cái gì thế? Phá Toái?”

“Không có không có!”

Đường Hoa quay đầu lại nói: “Lão bà!”

Sương Vũ lập tức đáp: “Có!”

“Muội mở hội nghị trước đi, không có chuyện gì thì đừng tìm huynh nhé, huynh bề bộn nhiều việc lắm.”

“Biết rồi lão công!”

“Đi đây!” Đường Hoa vẫy tay với bảy người đang xem: “Đi đây, bái bai mọi người.”

Tinh Tinh lau đọt mồ hôi lạnh nói với Phá Toái: “Là ‘hàng phục’ đấy!”

“Ha ha!” Phá Toái lập tức nhả tin cho Đường Hoa: “Gia Tử uy vũ!”

“Thường thôi thường thôi, số ba trong Song Kiếm, dự hội nghị nhanh chút đi, Huy Hoàng với Sát Phá Lang đang chờ đó.”

* * * * *

Hội nghị Song Sư... Mục đích của lần hội nghị này là thảo luận về việc thăng chức của Sinh Diệt. Bởi vì từ khi Sinh Diệt lãnh đạo Song Sư tới nay, liên tục lập được nhiều chiến công, đám Hạo Nhiên rất đổi vui mừng, thành ra mở hội nghị quyết định vấn đề lên chức của Sinh Diệt. Sinh Diệt sẽ lên chức trưởng lão, còn chức phó bang chủ hiện giờ của hắn sẽ do Tinh Tinh tiếp nhận.

Cơ hồ mọi ý kiến đều nghiêng về một phía, chỉ có mỗi Sương Vũ nói thế này: “Quả thực Sinh Diệt đã làm sai một số chuyện. Nhưng ta phải nói một câu, tuy Sinh Diệt có chút dễ xung động, có chút vô trách nhiệm, nhưng từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ vì tư lợi cả.” Nói đến đây, dường như Sương Vũ đã bắt được điều gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được rõ ràng.

Hạo Nhiên tiếp lời: “Điều ấy mọi người đều biết cả. Vị trí trưởng lão trong bang chúng ta trước giờ vẫn để trống, mà uy danh của Sinh Diệt khá là cao, cho nên ta mới nghĩ... Chuyện này còn phải xem ý kiến của mọi người nữa.”

“Đồng ý, đồng ý!” Một loạt những tiếng tán đồng vang lên, cho dù là bản thân của Sinh Diệt cũng không hề có chút ý kiến nào, hơn nữa lại còn xin lỗi mọi người vì những hành động đã mang đến phiền phức cho mọi người của mình nữa. Cuối cùng, thậm chí Sinh Diệt còn trịnh trọng xin lỗi Sương Vũ.

“Tinh Tinh, muội chậm chút.” Sau hội nghị, Sương Vũ kéo Tinh Tinh lại: “Muội khá hiểu Gia Tử, giúp tỷ phân tích một ít chuyện này với.”

* * * * *

“Sương Vũ tỷ, tỷ... mắc lừa rồi.” Tinh Tinh toát mồ hôi, tên Đường Hoa này cũng thật là biết chuyển đề tài ghê đi: “Đầu tiên là lúc yêu ma phương tây xâm lấn, hắn bán dịch vụ cho Song Sư và Nhất Kiếm, đứng giữa mưu lợi bất chính. Đây là tội một, nhưng hắn tránh không bàn, mà ngược lại chỉ trích tỷ vong ân phụ nghĩa, đây là tội hai. Tiếp theo là tỷ ước thúc hắn hồi ở

trong trận chuông Đông Hoàng, hoàn toàn là vì nể hãn là lão công của tử, nếu một mình Sát Phá Lang tiến vào, các tử có thể không xử lý đi cho khỏi hậu hoạn không? Còn chuyện Thiên Ngã nữa, hãn vốn chính là kẻ đầu têu chứ ai, có sự là do hãn với nội ứng của Thi Thi thông đồng mà ra cả, mục đích của hãn chính là trước khi tử với ca ca của muội sống lại thì khiến cho cừu hận giữa hai bang tăng thêm. Còn nữa, hãn căn bản không có tuân thủ quy tắc tử đặt ra, hãn đã tổ đội với muội, Huy Hoàng, Phá Toái. Đã không tuân thủ quy tắc, vì sao hãn lại không cứu tử với ca ca muội?”

“Không cần phải nói nữa, tử đây đi tìm hãn tính sổ.” Sương Vũ tức giận, tức giận bưng bưng.

“Thôi kệ đi Sương Vũ tử, tử không phải là đối thủ của hãn. Phòng chừng tử khí thế rào rạt bước đi, rồi bước về như một nữ sinh nhỏ thôi.” Tinh Tinh than một hơi: “Tốt xấu gì hiện giờ hãn cũng còn rất để tâm đến tử, còn cố kị cái nhìn của tử. Nếu tử ngả bài với hãn mà vạn nhất không khống chế được hãn thì chỉ sợ về sau Gia Tử hãn sẽ coi trời bằng vung mất. Đó... Đó thật là tai nạn của Song Kiếm.”

Sương Vũ cười khở: “Cái tên chết tiệt, ai...”

“Tử không tức nữa à?”

“Như lời muội nói đó, hãn rất quan tâm, để tâm đến tử. Một nữ nhân nếu có thể thành đôi với người mình quan tâm lẫn quan tâm mình, thì còn cái gì đáng tức nữa?” Sương Vũ nói: “Còn nữa, điều hãn nói cũng không hoàn toàn là vô lý, chúng ta cũng không phải là không có chút hiềm nghi ‘cửa hiệu lớn khinh khách hàng’ nào.”

“Đó là đương nhiên thôi, chúng ta là bang lớn mà, bá đạo chút cũng là bình thường.”

“Thì vậy đó! Nếu theo cái nhìn của người bình thường, thì chúng ta thực ra cũng là người xấu rồi.” Sương Vũ cười hỏi: “Chẳng phải thế sao?”

“Ừm...” Tinh Tinh gật đầu, có chút dăm chiêu.

Chương 273: Búa Bàn Cổ

Chương 273: Búa Bàn Cổ

Bây giờ Chu Tước quốc đang ở trong một tình trạng thật ít sôi nổi. Phải nói người vẫn là loài động vật thông minh nhất, chỉ cần đồng lòng thì không thể nào không kiếm được tiền, cho nên mấy người chơi có thân thủ khá khá đều nhao nhao tụ hợp lại với nhau. Ví dụ như có một tổ hợp gồm mười lăm người chia làm ba đội kia, khi gặp phải ba tên Viêm tướng có thể hỗ trợ nhau thì một đội sẽ dắt hai con khác rời đi, hai tổ còn lại sẽ giết con thứ ba. Chuyện phân phối cũng công bình, con thứ nhất là đội A đánh chủ yếu, con thứ hai đội B đánh chủ yếu. Còn phần không phải đội đánh chủ yếu mà cũng có thể lấy được vật phẩm thì chỉ có thể dựa vào vận may và năng lực của người tổ chức thôi.

Sở trường của Viêm tướng là đối phó với một số lượng lớn người chơi, còn đối phó với một nhóm nhỏ thế này thì chúng khá kém. Sự linh hoạt của nhóm nhỏ người chơi khiến chúng không nỡ dùng số kỹ năng chữ kim ít ỏi của mình, nhưng không dùng lại không được.

Đối với tình huống như thế này, thật ra Sát Phá Lang muốn làm chút chuyện xấu, làm chút chuyện tồi lắm, nhưng bất đắc dĩ bên cạnh có Huy Hoàng áp trận, cho nên chỉ có thể hào phóng bỏ qua mà thôi. Khó khăn lắm giành được một tên Viêm tướng ở khu vực núi lửa, thì vì viện quân mãi không đến cũng đành phải bỏ qua. Sơn Hải giới với Trung Nguyên không liên lạc với nhau được, cho nên sau khi chờ đợi mấy tiếng đồng hồ không có kết quả, Huy Hoàng bèn rất hào phóng nhường tên Viêm tướng này lại cho hai tiểu đội mà mình quen biết.

Chờ đến khi Đường Hoa, Phá Toái, Tinh Tinh lần nữa hợp lại với nhau thì đám Viêm tướng trong Chu Tước quốc hoặc là bị tiêu diệt, hoặc sắp bị tiêu diệt cũng mất hết bóng rọi, năm mươi bốn tên Viêm tướng cuối cùng đều đã chuyển vào trong trận thần khí ở cả.

Sát Phá Lang đề nghị giải tán. Với cái nhìn của hắn, tiêu phí một số thời gian thật lớn trong các trận đó thì chẳng thà đi mò cua trong Chu Tước quốc

còn hơn. Đường Hoa là một người lười, đối với chuyện vào trong trận thần khí tìm mấy tên Viêm tướng có khả năng không tồn tại kia, hẳn không có hứng thú. Phá Toái cũng thấy mấy hôm nay đi qua đi lại mỏi mắt quá, cho nên chuẩn bị đến thăm anh đại Bàn Cổ, sau đó tới biển Đông hung hăng đánh bảo, luyện cấp một hồi. Huy Hoàng cần phải chuẩn bị chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng vầy tay bái bai. Chỉ mỗi Tinh Tinh là còn nhưng nhớ cái chiêu Thầy Bói Diệt Thế, nhưng lại không có quyền nói chuyện.

Sự kiện khởi động được nửa tháng, năm mươi bốn tên Viêm tướng ở ngoài trận đều đền tội hết, mà trong trận thì... Mặc dù cũng có mấy tiểu đội đi vào trong đó thám hiểm thật đó, nhưng môi trường trong đó quái dị quá, mà lũ Viêm tướng thì lại đề tiện vô sỉ vô cùng, cho nên tất cả các tiểu đội đều như trắng sãi một đi không quay lại cả. Cộng thêm hai bang lớn nhất cũng không muốn hao phí thời gian trong trận thần khí đó, thành ra mọi người đều bỏ qua ý định vào trong.

Ngay khi mọi người đang cảm thấy sự kiện lần này nhàm chán quá, thì một tin tức động trời được tung ra: búa Bàn Cổ xuất hiện rồi! Không ai biết người giữ búa Bàn Cổ là ai, nhưng loa phát thanh từ hệ thống đã nói rất rõ ràng, một khi người giữ búa tiến vào trong trận thần khí là có thể truyền tống Hạng Bạt đến Trung Nguyên ngay, Hạng Bạt ở đâu, giá hàng quanh đó vạn dặm sẽ tăng lên gấp ba lần. Ngẫm lại thì cũng có lý thôi, dưới nạn hạn hạn, giá hàng đương nhiên là phải tăng cao rồi. Cũng còn may Ốc Vít vẫn còn có chút tính người, hẳn đã nói rõ rằng chuyện tăng giá này chỉ là tạm thời, sau khi Hạng Bạt rời đi rồi thì giá hàng sẽ giảm trở lại.

Nhưng... Tin tức này không thể nghi ngờ chính là một sự đả kích trí mạng đối với những người chơi thông thường vốn không gánh nặng hơn được nữa. Thử nghĩ, nếu người xuất hiện ở cùng một thành thị với Hạng Bạt thì nếu không muốn bị chết đói, cách đầu tiên sẽ là bay ra khỏi phạm vi một vạn dặm đó, nhưng cần phải bay bao lâu? Cách thứ hai là nhờ pháp trận truyền tống, nhưng hiện giờ giá sử dụng nó một lần đã là 30 kim rồi. Điều cực kỳ kỳ đáng chết đó là Ốc Vít đã nói rồi, một khi Hạng Bạt tới được Trung Nguyên, sẽ không vì sự kiện đã hết mà biến mất.

Không chiến đấu là chắc chắn chết!

Bởi vậy bọn người chơi bắt đầu tự phát bảo vệ trận thần khí, bất cứ người chơi nào tới gần trận thần khí trong phạm vi mười dặm đều sẽ bị giết chết ngay. Mỗi cửa vào trận đều có đến mấy ngàn người chơi bảo vệ.

Đồng thời một số các cao thủ cũng bị bọn người chơi hoài nghi. Anh đại của Vô Biên đặc san là Phật Pháp Vô Biên lên tiếng ngay, rằng trong thời gian xảy ra vụ án, Đường Hoa đang ngồi uống trà nơi Thành Đô với mình. Phóng viên tiểu Dâm cũng chứng thực, trong thời gian xảy ra vụ án Huy Hoàng và Quàng Khăn Đỏ đều đang nhận phỏng vấn của mình, chủ đề phỏng vấn là ‘Cửu Thiên Huyền Nữ tà ác’. Phá Toái cũng có vô số người chứng minh trong thời gian xảy ra vụ án, hẳn đang phòng tằm với một mm không biết tên nào đó nơi binh trạm biển Đông. Phong Vân Nộ thì vẫn du ngoạn Tiên giới như cũ... Chỉ có mỗi mình Sát Phá Lang là bị nghi nhất, một là không có nhân chứng, hai là không có vật chứng, điều càng tồi tệ hơn chính là một ngày trước khi vụ án xảy ra, có người trông thấy hẳn xuất hiện nơi binh trạm biển Đông, trông thấy hướng hẳn đi chính là hướng có đảo tiên nhân. Điều khiến mọi người càng hoài nghi hơn chính là Sát Phá Lang không những không giải thích, mà cũng không biện luận nữa, thậm chí ngay cả kênh tin nhắn từ hảo hữu cũng đóng kín luôn, giống như đã biến mất khỏi Trái Đất rồi vậy.

Thật sự là Sát Phá Lang lấy được sao?

“Đương nhiên là không phải rồi.” Đường Hoa lấy búa Bàn Cổ ra cười khô: “Đương nhiên là bốn Gia Tử cầm chứ ai. Đạo cụ: búa Bàn Cổ.”

“Thu lại!” Tôn Minh vội nói: “Người định trở thành công địch của toàn dân à?”

“Tình địch của toàn dân thì còn cân nhắc được.” Đường Hoa hào phóng nói: “Hôm nay cao hứng, tùy tiện chọn món, ta trả thù.”

“Tiểu nhị, cho một bàn đặt tiền nhất, món nào dưới một trăm kim thì đừng có mang lên... Hoa tử, ta thắc mắc lắm, thứ da mỏng phòng thấp như người sao có thể chịu được đòn tấn công của nguyên thần Bàn Cổ chứ? Người phải biết rằng qua được tiên kiếp thứ hai rồi, cộng thêm toàn thân mang trang bị tăng máu dạng cực phẩm mà cũng ăn một chiêu là thành bụi tro ngay đấy.” Tôn Minh đứng lên đóng toàn bộ cửa sổ lại đề phòng tên nào

đó chạy làng. Làm xong hẳn lại nghi hoặc hỏi: “Người đã làm thế nào?” Càn Khôn Nhất Độ là không có khả năng, không gian một chọi một đó nhỏ hẹp lắm, mà nguyên thần Bàn Cổ lại dùng chiêu thức sát cực mạnh phạm vi lớn nữa. Dựa theo trước mắt mà nói thì không ai có thể ngăn được nổi.

“Nguyên thần có phải là không thể mặc trang bị được không?”

“Phải!”

“Búa Bàn Cổ có phải là vũ khí đứng đầu thiên hạ không?”

“Nói nhảm!” Trời và đất đều là do búa này bổ ra mà có mà.

“Khi nguyên thần của Bàn Cổ ca xuất ra chiêu thức mạnh nhất trong trời đất - Khai Thiên Tích Địa trảm, ta đã...” Đường Hoa lấy một tấm gương ra: “Phản xạ lại thương tổn cho bản thân hẳn, sau đó hẳn đỡ không nổi đã cúp luôn rồi.”

“Nguyên thần của Bàn Cổ tự giết mình bằng một hit à?” Tôn Minh kinh ngạc lắm.

“Ừ!”

“Đơn giản vậy thôi?”

“Chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ta choáng!” Tấm kính Yên Vũ này của Đường Hoa mặc dù là hàng hiếm lạ thật đấy, nhưng toàn bộ mọi người chơi góp lại với nhau cũng phải được gần chục tấm chứ bộ. Có điều, phần lớn người chơi lại luôn nghĩ làm sao phối hợp các kỹ năng, trang bị phòng ngự hoặc là tránh né, có một số ít người thì tranh tấn công trước, nhưng dù cho người ta là nguyên thần, nhưng tốt xấu gì cũng là cấp Bàn Cổ chứ bộ, không phải với sức người một chọi một mà gặm nổi. Cho dù Sát Phá Lang có tranh tấn công trước bằng bốn lượt kiếm nộ, thì cũng không làm lay chuyển được thân hình oai nghiêm kia của người ta nữa là...

“Mượn lực đánh lực, bốn lượng gạt ngàn cân.” Đường Hoa thu kính lại vào trong túi Càn Khôn: “Đáng tiếc mà, vừa cướp vừa lừa, mà hiện giờ chỉ còn lại có một tấm cuối cùng này thôi.”

“Vậy người có định đi giao búa Bàn Cổ không?” Nếu Đường Hoa mà muốn xông qua khỏi vòng phong tỏa của đám người chơi kia thì còn đơn

giản hơn cả đơn giản nữa.

“Đổi Hiên Viên kiếm à?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Người ngu à? Đây là búa của anh đại Bàn Cổ đó, Hiên Viên kiếm chẳng qua chỉ là cây kiếm tùy thân của Hoàng Đế thôi.”

“Có tác dụng gì?”

“Còn tốt hơn cả tốt nữa ấy chứ! Chỉ cần ghi lại nơi chốn và tọa độ trước, thì trong trạng thái không phải chiến đấu có thể truyền tống đi bất cứ lúc nào. Tổng cộng có thể ghi nhớ mười tọa độ, là miễn phí đó. Cho dù không biết tọa độ, ví dụ như là Tiên giới, thì ta cũng có thể chọn tùy cơ truyền tống đến nơi nào đó trên Tiên giới. Cứ thế Quỷ giới, Ma giới, Tiên giới, Sơn Hải giới, Vân Trung giới, muốn đi đâu cũng có thể đi được tuốt.”

“Cho ta mượn chơi mấy ngày đi!” Trong mắt Tôn Minh lóe lên ánh sao ngay, đây chính là ‘xe công’ như trong truyền thuyết đó nha! Tốc hành bằng đường riêng, lại không cần phải giao phí đi đường, phí bảo dưỡng đường nữa, quả thực là dụng cụ thiết yếu để giết người cướp của, ở nhà hoặc du hành mà.

“Ta còn chưa chơi nữa này! Chờ ta chơi mấy ngày trước rồi đưa người.”

“Trước tiên để ta chơi một chút nào.” Vừa dứt lời, “Vù” một tiếng, Đường Hoa đã biến mất tiêu, Tôn Minh tức giận bưng bưng: “Bà nội nó, nó còn là dụng cụ chạy làng hạng nhất nữa. Tiểu nhị, đừng đưa đồ ăn lên. Ta đệt mà!”

Sương Vũ đang xử lý sổ thu chi tháng này ở Hoàng Sơn thì đột nhiên “Vù” một tiếng, Đường Hoa xuất hiện: “Hây! Lão bà, huynh yêu muội.” Sau đó “Vù” tiếng nữa, hẫ biến mất.

“...” Ảo giác, nhất định là ảo giác. Sương Vũ khép lại bờ môi đang hé ra vì sự sống của mình, lắc lắc đầu rồi tính toán tiếp. Tên nam nhân chết tiết kia thực sự có sức hấp dẫn đến vậy sao, thế mà trong lúc mình làn công sự cũng xuất hiện ảo giác nữa thế này?

* * * * *

“...” Đường Hoa vãi mồ hôi hột, búa Bàn Cổ thế mà đã phát sinh trục trặc rồi. Hẳn vôi vàng kiểm tra, thế mới phát hiện vẫn còn bị hạn chế, đó là

mỗi ngày chỉ truyền tống được hai lần thôi. Trong khi truyền tống sẽ có xác suất nhất định khiến hôn mê ba ngày.

“Đang ở đâu đây nhỉ?” Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, nhớ lại rồi giật mình, mình đang định đi dọa Huy Hoàng, cho nên đã truyền tống tới Côn Lôn rồi. Đường Hoa bèn nhắn tin hỏi Huy Hoàng, Huy Hoàng trả lời: đang ở bang hội thu trang bị tăng xác suất bạo kích.

Không có việc gì chạy đến đây làm chi nhỉ? Đúng rồi, nghe nói viên châu cuối cùng là Thủy Linh đang ở trên tay của chương môn Côn Lôn là Túc Dao. Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc, xong nhắn tin đi: “Huy Hoàng, có người định ám sát chương môn của người.”

“Đệt, ai nhảm chán đi ám sát NPC của môn phái vậy?”

“Đông Phương Gia Tử.”

“... Giờ Thìn sẽ xuất hiện ở giữa điện. Cấp năm mươi, rất rác rưởi, có điều giết nàng xong sẽ kích động đến kiểm trận của Côn Lôn, cẩn thận đó nhé.” Huy Hoàng ngắt bả nhắn tin. Mấy NPC của môn phái đấy đều có thể giết được, hơn nữa tu vi đều chẳng ra cái gì, trừ Đường Tăng ra, NPC của tất cả mọi môn phái cũng chỉ có chương môn Thực Sơn là đạt tới được nhất kiếp thôi. Nếu kẻ giết là đệ tử trong môn phái, vậy phiền phức lắm, còn nếu là người ngoài môn phái thì sẽ kích động đến kiểm trận của môn phái. Uy lực của kiểm trận loại này ngang với kiểm trận của bang hội cấp tám, lại thêm NPC lại chỉ rút được sách kỹ năng nhập môn của môn phái, cho nên chẳng có ai có hứng thú với họ cả. Mà cho dù có giết rồi, ngày hôm sau cũng sẽ nảy mới ra thôi. Huy Hoàng thầm đoán có phải vì chương môn nhà mình nhìn Đường Hoa một cái khiến cho hấn nảy lên xúc động muốn ám sát hay không.

* * * * *

Lúc này là đúng ngay giờ Thìn, Đường Hoa bay thẳng đến chỗ đại điện, thấy chương môn Côn Lôn là Túc Dao đang một mình quỳ trước tượng của Cửu Thiên Huyền Nữ khẩn vái buổi sáng... Từ đây có thể thấy thần tiên mất phúc đức tới cỡ nào, người ta tốt xấu gì cũng cung phụng người, quỳ vái người, thế mà người nói trở mặt là trở mặt ngay. Theo Tây Du Ký mà nói thì bất kính với thần phật sẽ bị báo ứng, ví dụ như là bị khô hạn, thủy tai

hoặc ôn dịch gì đó, nhưng người kính họ lại chẳng được lợi lộc gì, họ muốn giết họ vẫn cứ khai đao vậy thôi... Như thế có thể nói là tồi tệ hơn đám quan lại của xã hội cũ nhiều, người ta ít nhất cũng biết nhận tiền thì nường tay, có 'quà' thì vui vẻ.

Trong khi Đường Hoa đang thất thần thì Túc Dao đã hoàn thành xong việc khẩn vái buổi sáng rồi, nàng đứng lên xoay người nhìn qua Đường Hoa rồi không nói tiếng nào cứ thế đi ra ngoài. Đường Hoa đưa tay quăng một cây mâu màu đen xử đẹp, rút được một quyển sách kỹ năng 'Kiếm quyết cơ bản của Côn Lôn'. Lật ra nhìn thoáng qua, bên trong có mười kỹ năng nhỏ có thể tu luyện. Đường Hoa quăng quyển sách kỹ năng này vào vị trí chuẩn bị chơi sòng Dâm Đăng rồi nói với cụm sáng trắng đang bốc lên gần mình: "Ngày mai đúng giờ đến chết nhé!" Sau đó hắt vôi vàng ném ngân phiếu ngay.

Gần như đồng thời với lúc đó, một thanh kiếm màu kim xuyên qua nóc điện, cắm ở vị trí mà Đường Hoa vừa mới đứng.

Nhưng thế vẫn còn chưa xong, Đường Hoa bước ra khỏi đại điện ngẩng đầu lên nhìn trời, rồi tay chân như muốn nhũn ra: một đám kiếm màu kim đang lao xuống như mưa đá. Đầy trời - tức là khắp cả vùng trời Côn Lôn - đều có bóng chúng, đoán sơ sơ có lẽ có ít nhất là sáu con số đó...

"Choáng, kiếm trận cấp tám thật không phải hàng bèo mà." Đường Hoa thu ngân phiếu lại, dững cảm chấp nhận kết cục bị vạn kiếm phân thân.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 274: Sức mạnh của dư luận

Chương 274: Sức mạnh của dư luận

Trong võng du, chuyện chết người là bình thường, không ai chết mới là không bình thường. Đường Hoa cũng là một người bình thường về các phương diện, cho nên hắt chết rồi.

Có câu là quân tử trả thù một ngày không muộn, ra tù xong Đường Hoa bắt đầu ngồi giết thời gian trong một trấn nhỏ ở cạnh Côn Lôn ngay. Vốn hăng định tùy tiện đánh chút thôi, có thể rút được thì rút, không được thì thôi, nhưng lần chết này đã củng cố lại cho cái ý chí kiên định vô cùng của hăng, hăng thề không làm rút được viên châu Thủy Linh thì không thôi.

Giờ Thìn ngày tiếp theo vừa đến, Đường Hoa đúng giờ xuất hiện ở giữa đại điện của Côn Lôn. Có điều khác là hiện giờ nơi đây đã xuất hiện thêm hai tên phóng viên của Vô Biên đặc san. Họ tới đây không phải để ghi chép lại quá trình lấy được viên châu Thủy Linh của Đường Hoa, cũng không phải để tường thuật lại chuyện ăn không ngồi rồi đi tìm chết của cao thủ đệ nhất, mà là tới chụp cảnh giết người hoành tráng của kiếm trận cấp tám. Dù sao thì không phải ai cũng đáng cho kiếm trận loại này toàn lực khởi động đâu.

Bước vào giữa đại điện, xử lý ngay chương môn Côn Lôn đang ngồi trên bồ đoàn, liếc vào túi Càn Khôn, đậu xanh, vẫn chỉ là ‘Kiếm quyết cơ bản của Côn Lôn’ như cũ... Cũng không hăng vậy, Đường Hoa vì cẩn thận nên đã phát hiện ra quyển ngày hôm qua có mười kỹ năng, mà hôm nay là chín cái... Quảng rác vào chỗ chuẩn bị chơi sóng Dâm Đăng, sau đó dùng búa Bàn Cổ, chạy lấy người!

Người thì đi rồi đấy, có điều điều đau đớn nhất chính là Đường Hoa phát hiện ra búa Bàn Cổ đã bãi công - hôn mê - rồi! Ba ngày nữa mới xài tiếp được, vậy người bảo ta làm sao đào thoát được trong ba ngày này đây? Cái gì? Ba ngày sau hăng nói à? Vậy chẳng phải kém nghị lực lắm sao? Bất kể gió quất mưa sa gì, quý là quý ở hai chữ ‘kiên trì’.

Nhưng búa bãi công rồi bây giờ phải làm sao? Không sao cả, chúng ta gọi người. Nhắn mấy cái tin ra ngoài, Nhất Tiểu, Thiên Sứ, Thiếu Gia, Nhu Mễ lập tức hưởng ứng ngay.

Khi mọi người nghe nói viên châu duy nhất mà Thục Sơn còn thiếu là Thủy Linh đang ở trong tay của chị đại nhà Côn Lôn, đều nhao nhao chỉ trích về sự mất phúc đức đó của Côn Lôn liền. Chỉ trích xong thì bắt đầu xếp hàng thay phiên nhau thử vận. Mấy người Nhất Tiểu tỏ ý không thành vấn đề, chỉ có mỗi Thiếu Gia là... Tên này gần đây ngon lành lắm, cửa hàng

của hệ thống đề cao giá lên gấp ba, từ lâu của hãn bởi vì có thể tự mình điều tiết khống chế, chỉ tăng có 2,5 lần thôi, cho nên mặc dù hồi yêu ma xâm lấn phải đóng cửa mấy ngày, nhưng tới khi mở lại rồi thì đất khách còn hơn cả đất nữa. Chỉ tính mỗi một cửa hiệu tổng ở Thành Đô, ít nhất mỗi ngày cũng giúp hãn thu vào đến một ngàn kim rồi đó. Trừ ba lần tiền thuế nộp cho Ốc Vít, ba lần phí nguyên liệu, rồi tiền công cho ba gã NPC, vậy mỗi ngày lợi nhuận thuần của hãn cũng có đến hai trăm kim. Rồi còn hơn chục cái chi nhánh của hãn nữa...

“Không nhiều đâu, thực ra không phải cửa tiệm nào cũng kiếm được bọn như vậy, chẳng hạn như cái chi nhánh Cửu Âm kia ta còn phải bỏ tiền ra bù nữa mà. Tiểu đệ đệ đây phải lăn lộn mới có cơm ăn thôi.”

“...” Mấy người còn lại đều hằm hằm nhìn Thiếu Gia - mới cấp 45.

“Rồi rồi! Lần này bốn Thiếu Gia vì cống hiến cho Thục Sơn đành phớt cho các người vậy. Người nào chết thì một lần được trợ cấp năm trăm kim, người lấy được viên châu Thủy Linh sẽ được thưởng thêm cho hai ngàn kim. Đủ thành ý chưa?”

“Bọn ta ra sức, người ra tiền, vô cùng hợp lý công bình!” Nhất Tiểu dũng cảm nói: “Có Thiếu Gia làm hậu thuẫn, chúng ta còn sợ gì nữa chứ?”

Thiên Sứ vẽ một hình chữ thập trước ngực: “Lạy thánh Alah, hy vọng một tháng sau mới rút viên châu Thủy Linh.”

Thiếu Gia nghe xong thở hắt một hơi thật mạnh: “Thiên Sứ, mấy câu đó của người là lời nguyện cầu ác độc nhất mà ta từng nghe thấy đó. Còn nữa... Gia Tử, người có xác định viên châu Thủy Linh đang ở đây không?”

“Ta giống cái loại người hay gạt người lắm sao?”

Thiếu Gia không chút khách khí trả lời: “Giống, đại danh của ngài đây chúng ta đã sớm nghe thấy rồi. Nào là ăn thịt người không nhả xương, nào là ăn nhà Đông lại ăn nốt nhà Tây, rồi nào là thấy lợi quên nghĩa, thấy sắc quên hữu, rồi nào là thấy bảo quên sắc. Đó chẳng phải đều là những từ ngữ mà các huynh đệ tỷ muội trong Song Kiếm ca tụng ngài đó sao?”

“Nói chút gì thực tế đi, hôm trước ta cúp đấy, có tính phí không?”

“Có!” Thiếu Gia hào sảng đưa cho Đường Hoa một tấm thẻ.

“Cái gì đây?” Cái ta muốn là ngân phiếu.

“Đây là thẻ thay cho tiền của chuỗi tửu lâu nhà ta. Năm trăm kim. Cơm thì ai cũng phải ăn, vậy làm lợi ai cũng không bằng làm lợi cho huynh đệ nhà mình có phải không?”

“Lẽ nào tiền trợ cấp lẫn tiền thưởng mà ngài nói đều là dùng thẻ thay tiền sao?”

“Ha ha! Dù sao cũng đều là tiêu phí, làm lợi cho cửa hàng của hệ thống thì thôi làm lợi cho ta đi cho rồi. Sẵn tiện nói luôn, không thể dùng để trả tiền phí giao hàng tận nơi đâu đấy.”

“Nhãi con người có tương lai đấy.” Nhất Tiểu tán thưởng: “Không hổ là dân làm ăn mà.”

* * * * *

Dựa theo thứ tự nhập môn, Nhất Tiểu là người đầu tiên đi ám sát, tiêu phí mất ba phút hai mươi giây, lấy được một quyển ‘Kiểm quyết cơ bản của Côn Lôn’, tám kỹ năng, được tặng thẻ năm trăm kim.

Thiên Sứ là người thứ hai, tiêu phí mất hai phút, lấy được một quyển kiểm quyết cơ bản, được phiếu cơm năm trăm kim.

Sau đó Đường Hoa lễ độ nhường cho Nhu Mễ, Nhu Mễ... Được phiếu cơm.

Cuối cùng cũng đến lượt Đường Hoa. Lần này Đường Hoa thấy rối rắm lắm, chết một lần được năm trăm kim thì nên chết hay không đây? Bởi vậy hắn mới nghĩ ra một phương pháp giải quyết tốt nhất, đó là trước khi vạn kiểm xuyên tim thì khởi động búa Bàn Cổ, còn chết hay không thì cứ giao cho hệ thống quyết định vậy. Nhưng kết quả của việc làm thế là... Đường Hoa chết ở trước mặt Sương Vũ. Bà nó, kiểm trận thế mà còn kèm theo sát thương hệ độc nữa đấy. Sương Vũ thấy Đường Hoa vừa hiện lên một cái đã chết toi thì trái tim nhỏ bé lại một lần nữa phải chịu thử thách.

Thiếu Gia cũng phúc hậu lắm, đưa phiếu cơm năm trăm kim ra ngay, sau đó van cầu mấy ông nội bà nội: “Các người làm ơn đổi trang bị tăng may mắn đi với, đầu năm nay nhà địa chủ cũng không có dư lương thực đâu mà.”

Nhất Tiểu, Nhu Mễ, Thiên Sứ trả lời: “Đổi trang bị đánh không lại chương môn người ta.”

Đường Hoa trả lời: “Đổi trang bị một hit không chết nổi chương môn người ta.”

* * * * *

Năm người Thục Sơn trải qua quá trình gian khổ vô cùng, cuối cùng ở ngày thứ bảy, trước khi chết Nhu Mễ cũng lấy được viên châu Thủy Linh.

Hệ thống phát thanh: Phái Thục Sơn trên dưới một lòng, đã hoàn thành nhiệm vụ cấp một của môn phái. Mọi đệ tử có thể tùy ý lựa chọn một loại tu vi để tăng lên cảnh giới. Phái thục Sơn được triều đình phong làm thiên hạ đệ nhất phái, mọi đệ tử có thể nhận nhiệm vụ hoàng gia ở môn phái.

Việc này lập tức được đưa lên trang đầu đặc san ngay, và cũng khiến các nhân vật linh hồn trong các phái bị tổn thương nghiêm trọng về tâm hồn. Phải biết rằng phái Thục Sơn tổng cộng mới chỉ có năm tên người chơi mà thôi. Dựa theo quá trình tìm viên châu Thủy Linh được viết trên báo thì có thể thấy, năm người này đúng thực là rất đồng tâm đồng lòng, người có tiền thì ra tiền, người có sức thì ra sức.

Đồng thời môn phái có số người ít đứng hàng thứ hai, cũng là môn phái vừa bị chết N lần chương môn - Côn Lôn tuyên bố: trong vòng một tháng sẽ hoàn thành nhiệm vụ của môn phái.

Phá Toái - nhân vật linh quân của Bồng Lai - lập tức thu được một lượng lớn tin nhắn dò hỏi, mọi huynh đệ trong phái đều tỏ ý rằng nhất định phải phát huy tinh thần AQ tới mức tận cùng, hoàn thành nhiệm vụ cấp một của môn phái.

Các đại phái như Thanh Thành, Nga Mi, Huyền Nguyệt am, v.v... cũng đều dời ánh mắt tới nhiệm vụ cấp một của môn phái mình. Còn sự kiện vừa mới kết thúc của hệ thống - đánh Hạng Bạt nơi Sơn Hải giới thì đã mất đi mọi sự chú ý.

Bởi vì người chơi không thể đúng hạn tru diệt Hạng Bạt, và vì Hạng Bạt không thể rời khỏi được Sơn Hải giới, cho nên khi tuyên bố sự kiện kết thúc, hệ thống cũng thông báo luôn là Sơn Hải giới không còn thích hợp để loài người sinh sống nữa, thành ra sẽ bị đóng cửa vĩnh viễn. Chuyện này đã ngắt tệt đi con đường kiếm đá đổi tiền gần đây của một số cao thủ.

Trong vòng du, lực ngưng tụ của tiểu đội lớn hơn lực ngưng tụ của bang hội, lực ngưng tụ của bang hội lại lớn hơn lực ngưng tụ của môn phái, nhưng lần này mọi người đều đã quyết định nhẫn tâm với bản thân mình rồi. Đặc biệt là phái Bồng Lai, bởi vì đã lấy được vật phẩm nhiệm vụ nơi Thiên Đình, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ ở Trung Nguyên nữa thôi là được, cho nên mọi người đều xoa tay xắn áo lên hết. Mà một mặt khác, lực chú ý của mọi người đều đặt tới phái Côn Lôn, Vô Biên đặc san đã tiết lộ ra một phần.

Đầu tiên Đường Hoa sẽ là người được hệ thống chỉ định làm đại sứ của Côn Lôn đi đàm phán với Yêu giới. Nếu đàm phán thành công, Yêu giới bằng lòng đưa đá linh lực thủy tinh ra, vậy mọi đệ tử Côn Lôn sẽ có thể thông qua trụ trời tự do tới lui giữa Thiên Đình và nhân gian. Đây chỉ là phần mở màn. Tiếp đó, bất kể việc đàm phán có thành công hay không, BOSS siêu cấp Cửu Thiên Huyền Nữ cũng sẽ xuất hiện ở Côn Lôn ngăn cản người phạm phi thăng. Theo sự bình luận của Vô Biên đặc san, nguyên nhân đơn giản lắm, nàng ta phi thăng là điều tất nhiên, còn người khác phi thăng thì không được. Tóm lại một câu, đó chính là ‘ích kỷ tự lợi’.

Nếu trên núi Côn Lôn không còn người chơi nào của Côn Lôn còn sống, vậy núi Côn Lôn sẽ rơi xuống trần gian, tùy cơ nện trúng một tòa thành nào đó của Trung Nguyên. Đối với hậu quả của việc này, phóng viên cộng tác đặc biệt ở Thiên Đình của Vô Biên đặc san là Huy Hoàng đã đến phỏng vấn Cửu Thiên Huyền Nữ, rất đáng tiếc là Cửu Thiên Huyền Nữ chơi chảnh, không lộ diện mà chỉ phái một bí thư ra trả lời, nội dung trả lời như sau: hết thảy hậu quả không quan hệ gì đến bọn họ. (Trên sự thật thì cũng là như thế, Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ phụ trách phá dỡ, chứ không phụ trách nhặt xác.)

Thần linh đồ thần sinh linh... Bọn người chơi đều nhao nhao yêu cầu Huy Hoàng nghiêm khắc trừng phạt ả Cửu Thiên Huyền Nữ coi mạng người như cỏ rác kia. Đồng thời sứ giả Ma giới - Đông Phương Gia Tử cũng chiếu cáo thiên hạ: Ma giới căn cứ vào thái độ khinh bỉ Thiên Đình phát biểu như sau: đầu tiên hy vọng Thiên Đình không can thiệp vào chuyện của trần gian. Tiếp theo, nếu Thiên Đình cứ nhất định phải can thiệp

vào chuyện của trần gian, đồng thời cuối cùng thực hiện được, vậy Ma giới sẽ bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ truy sát người chơi tu tiên độ kiếp thứ hai.

Ý trong đó rất rõ ràng, tức là nếu Cửu Thiên Huyền Nữ may mắn hủy diệt được Côn Lôn, vậy về sau khi người chơi độ tiên kiếp thứ hai sẽ bị hưởng thụ đãi ngộ giống như ma kiếp, sẽ bị ma tướng ma binh và người chơi ma truy sát.

Phát biểu này vừa được tuyên bố, người tu tiên trong Song Kiếm ai nấy đều cảm thấy bất an ngay, vì ai cũng biết ma kiếp đáng sợ nhất ở chỗ có Thiên Đình nhúng tay vào. Bởi vậy toàn thể người chơi cơ hồ là đều ủng hộ phái Côn Lôn xử đẹp Cửu Thiên Huyền Nữ hết. Đồng thời Nhất Kiếm, Song Sư cũng tỏ ý là vì ích lợi của phần lớn người chơi, khi Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện họ sẽ dùng gần trăm vạn sinh mệnh của người chơi đi bảo vệ quyền lợi sinh tồn của mọi người liên, hoan nghênh mọi người cùng nhau dẫn thân vào trong hàng ngũ tru diệt Cửu Thiên Huyền Nữ.

* * * * *

“Dư luận hiện đã tạo đủ rồi.” Tôn Minh phân tích: “Ta thấy, trước mắt chúng ta đã có đến bảy thành phần thắng.”

Huy Hoàng hỏi: “Sương Vũ, người phỏng chừng sẽ có bao nhiêu người thực sự muốn giúp chúng ta đây?”

“Khó nói lắm.” Sương Vũ nhè nhẹ lắc đầu: “Bên ta thì mười vạn vẫn có thể đưa ra được, còn bên Nhất Kiếm người có nhiều bạn bè như vậy, mấy vạn hãn cũng còn có. Với lại dưới sự bịa đặt của lão kia nhà ta, chắc ít nhất cũng có chừng ba mươi vạn, lạc quan hơn thì năm mươi vạn.”

“Số lượng này hãn là đã đủ quây chết ả ta rồi.” Đường Hoa nói: “Bây giờ điều quan trọng nhất là vấn đề sống sót của người trong phái Côn Lôn các người thôi. Các người ít nhất cũng phải còn sống được một người. Rủi đâu người ta đỡ không nổi số đông, lại quay qua truy sát hai mươi mấy người các người thì phiền phức lắm.”

“Đúng!” Phá Toái nói: “Chuyện dễ tiện như vậy Cửu Thiên Huyền Nữ chưa chắc đã không làm nổi. Chỉ sợ ả chỉ chăm chăm truy sát các người mà thôi, vậy thì cho dù có nhiều người chơi hơn nữa cũng vô dụng. Còn nữa, không biết Cửu Thiên Huyền Nữ có kỹ năng sát thương quy mô lớn như Ma

Đế Vô Thiên của Gia Tử hay không, nếu có thì toàn thể người chơi có tới cũng chỉ là trò cười thôi.”

“Vấn đề này không lớn.” Đường Hoa nói: “Ta phụ trách phá hư kỹ năng liên tục sát thương phạm vi lớn của ả.” Ta có dịch chuyển tức thời, ta sợ ai?

Huy Hoàng gật đầu: “Lời khách sáo ta không nói làm gì, ta sẽ nỗ lực giữ cho hai mươi mấy miệng ăn sống sót, chuyện còn lại thì nhờ mọi người.”

“Còn ba ngày nữa. Huyền Tiêu đã bắt đầu tu luyện lại rồi, ba ngày sau sẽ xuất quan. Lão công, ngày mai huynh phải đi Yêu giới đàm phán rồi, có chắc đàm phán được không đây?”

“Khi đàm phán có thể mang theo hai tên tùy tùng. Phá Toái với Sát Phá Lang sẽ theo huynh đi vào. Đàm phán được thì thôi, còn không được bọn huynh sẽ giết. Chẳng phải là cần năm viên Thủy Tinh Tím đó sao? Bọn này cướp là được rồi.” Đường Hoa phân tích: “Dựa theo sách ghi lại, tu vi của anh đại bên Yêu giới chỉ cao hơn chương môn thượng giới của Côn Lôn một chút thôi, ba tên người chơi nhị kiếp đã đủ để huyết tẩy chúng rồi. Lại nói, chưa chắc sẽ phải đánh đâu, trong tay bốn Gia Tử đây vẫn còn vũ khí bí mật mà.”

“Vũ khí bí mật? Là cái gì?” Bầy người ở đây cùng hỏi.

“Vũ khí bí mật chính là... Bí mật.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 275: Khởi nguồn

Chương 275: Khởi nguồn

Truyền tống đến Huyền Minh giới...

Sát Phá Lang một lần nữa nhấn mạnh: “Ta vì giữ thể diện cho Huy Hoàng nên mới đi đây.”

“Biết rồi! Mặt ta không trắng bằng mặt Huy Hoàng có được chưa?” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Thân là một con người, trăm yêu trừ... cái gì

đấy chính là bốn phận của chúng ta. Chẳng phải vì thấy người giết người nhanh, chuẩn, ác cho nên mới đưa đi đấy sao, người cho rằng người có thiên phú đàm phán gì chứ?”

“Người tới là ai?” Một tên NPC có tên ‘Tướng quân yêu’ rất hung hăng càn quấy xuất hiện hỏi.

“Sứ giả Côn Lôn, muốn gặp lão đại của các người.”

“Tộc trưởng không rảnh mà gặp mấy tên loài người các...”

Phá Toái nói chen vào: “Không phải tộc ta tất sẽ khác lòng, giết rồi xông vào chứ?”

Vừa dứt lời, bảy yêu đã ào ào né ra ngay, tên nào tên nấy như hổ đói nhìn chòng chọc vào ba tên người chơi.

“Heo à? Đàm phán thành công mới có phần thưởng.” Đối với hành vi chỉ biết đánh giết này của Phá Toái, Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ cực kỳ. Hắn xắn tay áo lên nói với tên Tướng quân yêu nọ: “Bọn ta nhất định phải gặp được lão đại của các người, ít nhất thì người cũng phải thông báo một tiếng chứ. Ta tên là Đông Phương Gia Tử, ma tôn Thục Sơn, kiêm bộ đầu bát phẩm của Ma giới. Đây là Sát Phá Lang, ma tôn rác rưởi nào đó, ma mới của Ma giới. Phá Toái, kim tiên Bồng lai, kiêm bộ đầu cửu phẩm của Thiên Đình.”

“Đây là Huyền Minh giới, kẻ tự tiện xông vào phải chết.”

Đường Hoa nói với Phá Toái: “Ta đồng ý với quan điểm của người. Lý lẽ, thứ này coi bộ chỉ có thể nói với người mà thôi.”

“Nói thừa, người lãng phí nước miếng.” Phá Toái phất tay chào hỏi ngay, toàn thân có ánh kim bốc lên vạn trượng, bảy thanh tiên kiếm vờn quanh trước người, tụ lực chờ phân phó.

Đường Hoa nói: “Yêu giới các người ta không hiểu lắm, nhưng ta biết, bên loài người bọn ta từng có người nói những câu đại loại như ‘hảo hán không chịu cái thiệt thòi trước mắt’ vậy. Nói thế này đi, bọn ta cần năm viên Thủy Tinh Tím, nếu các người chịu đưa thì tốt nhất, nếu không bọn ta cũng không phiền lòng tự mình lấy đâu.”

Tướng quân yêu này rất có cốt khí, quát: “Người muốn đánh, thì tới đánh đi!”

“Dừng tay!” Một nguyên thần tụ thành bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người: “Tộc trưởng cho phép ba người này đi vào.”

“Ngay chữ ‘mời’ cũng không biết nói nữa.” Đường Hoa nói trong kênh đội ngũ: “Coi bộ lũ yêu quái này rất có thành kiến với loài người chúng ta đấy. Lần đàm phán này hơi phiêu.”

“Hừ! Chỉ biết quan tâm tới phần thưởng của mình.” Sát Phá Lang lạnh nhạt nói.

“Thế nào? Không được sao?” Đường Hoa giận dữ nói: “Người bây giờ là tùy tùng, không cho người nói chuyện thì không được phép nói.”

“Hừ! Ta vì giữ thể diện cho Huy Hoàng nên mới đi.”

“Nói lần thứ tám rồi đại ca.”

* * * * *

Anh đại của Huyền Minh giới ngụ ở nơi sâu nhất trong này. Dọc đường ba người bọn Đường Hoa đi, các yêu dân hai bên đều bày tỏ ra địch ý rất nặng. Phá Toái nói trong kênh đội ngũ: “Các người có cảm thấy bọn chúng giống Hung nô không? Khi thế lực của bọn chúng nhỏ yếu, chúng chỉ có dũng khí đi căm thù khinh bỉ bản thân mình, mà khi thế lực của bọn chúng trở nên mạnh mẽ hơn, chúng sẽ hóa căm thù thành sức mạnh, nuốt chửng đối thủ.”

“Không giống, ta cảm thấy giống như chúng đang lộ ra chút cốt khí cuối cùng của mình vậy.” Đường Hoa nói: “Có điều, ta không thích chúng.”

“Ánh mắt của bọn chúng lộ ra vẻ chán ghét loài người rất nặng.” Sát Phá Lang quan sát một hồi, xong nói: “Có thể thấy được là bọn chúng không thích chúng ta.”

* * * * *

Tộc trưởng là một yêu nữ. Bởi vì ả này không chịu tự giới thiệu, cho nên Phá Toái bèn ném ra hai tờ bùa Giám Định. Tên của tộc trưởng là Thiên U, kẻ bên cạnh ả tên là Hề Trọng, nguyên thần hồi nãy là do Hề Trọng biến ra. Phá Toái nói: “Cấp sáu mươi, biết ảo thuật, tu vi không cao, không khó đối phó.”

“Ừm!” Đường Hoa gật đầu, nói: “Tộc trưởng phải không? Mục đích ta đến đây rất đơn giản, đó là nhờ ngài nhượng lại cho năm viên Thủy Tinh

Tím.”

“Dựa vào cái gì?” Thiên U lạnh lùng cười một tiếng: “Có phải nếu ta không chịu nhượng thì sẽ giết sạch tộc của ta không?”

“Người thường không có tội, nhưng giữ ngọc là có tội, ngài chiếm số tài nguyên to như vậy mà lại một mình hưởng thụ, ngài có giấy chứng nhận sở hữu đất không? Có lẽ ngài sẽ nghĩ rằng loài người bọn ta không nói lý lẽ, nhưng sự thật là các ngài đã sở hữu một thứ mà rất nhiều con người đều cần đến. Cho dù lần này không phải là Côn Lôn tìm ngài kiếm chuyện, thì cũng sẽ có Bồng Lai, Nga Mi,... thôi.”

“Kẻ đến trước thì được trước. Vị sứ giả này, ta hỏi người, đột nhiên có một tên ác tặc xông vào nhà người, không những cướp lấy tài sản của nhà người, mà còn vô lễ với thiê tử của người nữa, vậy người sẽ làm thế nào?”

“Khái niệm khác nhau. Rất nhiều người có thiê tử, mà Thủy Tinh Tím thì chỉ mỗi ngài mới có mà thôi. Quả thật, đây là tài sản của các ngài. Nhưng có điều này rất quan trọng, đó là nếu nhà của bạn của ta có một số tài sản độc đáo, vậy ta sẽ không những không thêm thuồng, mà còn trợ giúp bảo quản nữa. Nhưng nếu kẻ có tài sản độc đáo đó lại là kẻ thù của ta, mà chúng lại không bằng lòng chia xẻ với ta, vậy ta sẽ nghĩ ra cách nào đó để lấy được liền.”

“Mọi yêu đều là kẻ thù của các người sao?”

“Không đúng lắm!” Có điều Đường Hoa cũng không phủ nhận: “Cũng giống như các ngài có thể cừu thị loài người vậy, loài người cũng có quyền cừu thị các ngài. Trên cùng một Trái Đất, nếu có hai loài sinh vật khác nhau có trí tuệ cùng tồn tại, vậy hai bên sẽ trở thành kẻ thù với nhau. Ta biết là ta không nói lý, nhưng điều ta nói chính là sự thật. Ta đại diện cho người, ngài đại diện cho yêu.”

“Ý người là trong mắt người, yêu đều là kẻ thù?”

“Không phải vậy, yêu cũng có kẻ lương thiện mà. Phá Toái, chẳng phải Bồng Lai của người cũng có đó sao?”

“Đúng là có!” Phá Toái trả lời: “Ngoài biển cách Bồng Lai mấy trăm dặm có một con cá yêu kia, chuyên môn đi mua bán dược phẩm với người chơi, có điều giá cả thực là ác lắm. Nó nhập hàng từ cửa tiệm ở Bồng Lai,

rồi đến chỗ luyện cấp để bán, chỗ nào nhiều người thì nó đến chỗ đó bán, giá cả là gấp đôi. Có điều cho dù nó bán có mắc thật đấy, kiếm tiền cũng là theo kiểu bóp chẹt thật đấy, nhưng nó vẫn là dựa vào sự nỗ lực của mình để đi kiếm tiền, thành ra mặc dù cứ mấy ngày nó sẽ đến nhập một số hàng vào, nhưng từ trước đến nay không có bất cứ người chơi Bồng Lai nào đánh nó cả. Lần trước có mấy tên nhãi Thanh Thành kia động đến nó, lập tức bị người Bồng Lai bọn ta đánh hội đồng ngay.”

Tộc trưởng lạnh lùng cười một tiếng: “Ý của các người là nếu làm việc theo quy củ của các người thì đều là yêu tốt, còn không làm việc theo quy củ của các người thì là yêu xấu phải không?”

“Ừm... Theo góc độ của một con người, thì ngài nói vậy là đúng.”

“Nếu ta không giao Thủy Tinh Tím ra thì sẽ là kẻ thù của các người có phải không?” Tộc trưởng hỏi với giọng mang theo sát khí.

“Vậy không có cách nào khác cả, ngài không chịu thành bạn thì phải là kẻ thù thôi.” Đường Hoa nói: “Thành bạn bè thì ngài biết có cái lợi gì không? Đầu tiên là ba nhà Bồng Lai, Thục Sơn, Côn Lôn bởi vì cảm kích, nên về sau sẽ không có ai đến tìm ngài gây chuyện nữa. Tiếp theo, nếu các ngài có cần gì, bọn ta cũng có thể nghĩ cách giúp nữa. Loài người cũng không phải đều vong ân phụ nghĩa hết cả đâu, sách có viết là ‘Nhận ơn một giọt nước, trả ơn bằng con suối’ mà.”

Sát Phá Lang: “Là kẻ thù hay là bạn bè, quyền lựa chọn thuộc về các người.”

Phá Toái: “Bọn ta đã rất có thành ý rồi, chỉ còn xem các ngài có thành ý hay không nữa thôi.”

“Ta chỉ biết là sẽ không giao Thủy Tinh Tím vào tay loài người.” Thiên U không chút khách khí trả lời.

“Cứng rắn như vậy à?” Đường Hoa đe dọa: “Coi chừng ta lấy vũ khí bí mật của ta ra đó.”

“Vũ khí bí mật?”

Đường Hoa lấy một tấm thẻ bài ra, quát: “Đi ra!”

Một hố đen đột nhiên xuất hiện, một tên yêu quái hiện ra rồi quát lên giận dữ: “Chuyện gì? Ông đang bắt đánh người chơi.”

“Chẳng phải người từng nói là năm đó loài yêu trong thiên hạ đều nghe theo lệnh của người đó sao? Biểu diễn một lần ta xem đi xem nào.” Tên yêu này là Thiên Yêu hoàng. Năm xưa tên này là đại đại ca của Yêu giới, đã dẫn theo yêu quái tấn công loài người, cuối cùng bị chương môn đời trước của Thực Sơn dùng kế lừa vào tháp Tỏa Yêu rồi nhốt, loài người mới tránh khỏi được một nạn lớn.

“Tộc Mộng Mô?” Thiên Yêu hoàng quay đầu lại nhìn thoáng qua là đã nói được tên của tộc yêu này ngay, hẩn hỏi: “Người tên là gì?”

“...” Thiên U không trả lời.

“Hừ! Không ngờ chỉ mới mấy trăm năm mà loài yêu đã bỏ đi lời thề lúc trước rồi, chỉ là trả lời một câu hỏi của bốn hoàng thôi mà cũng không thêm nữa. Thế thì làm sao còn có thể đoàn kết một lòng, hủy diệt loài người được?”

Đường Hoa cả giận: “Nhãi nhép, còn nói lung tung thì lần triệu hồi cuối cùng ta sẽ đến hoàng cung Thiên Đình triệu hồi đấy, xem xem người chết hay là ta chết đây.”

Thiên Yêu hoàng quay sang hỏi Đường Hoa: “Người muốn lấy cái gì?”

“Năm viên Thủy Tinh Tím.”

“Cho hẩn là được, người này đề tiện vô sỉ hạ lưu nham hiểm giả dối, đầy bụng ý xấu, không sợ bị trộm, chỉ sợ bị trộm canh thôi.”

“...” Đường Hoa tức giận bưng bưng, chuẩn bị bùng nổ. Ta hạ lưu hồi nào, ta phi lễ với lão bà nhà người hay là em gái nhà người sao?

Rốt cục Thiên U cũng mở miệng: “Năm đó tộc Mộng Mô quả thật có lời thề với yêu hoàng bệ hạ, nhưng chuyện đã qua lâu rồi, vẫn mong bệ hạ đừng nên can thiệp vào chuyện của tộc ta.”

“Vậy ta đi đây.”

“Ây!” Đường Hoa vội nói: “Người làm lấy lệ đấy à?”

“Đại ca, ta hiện giờ đã không phải là yêu hoàng hiệu lệnh thiên hạ ngày xưa nữa rồi, theo lời các người nói thì là không có được một tên tiểu đệ, chỉ là một con BOSS trợ trọi đấy. Người ta không nghe ta, ta còn có thể làm gì được chứ?”

“Giết đi!” Sát Phá Lang lấy Ma Kiếm ra.

“Khoan khoan!” Thiên Yêu hoàng nói với Thiên U: “Tốt nhất người nên suy nghĩ cho rõ ràng đi, người đưa cho người ta năm viên thủy tinh thì cũng không tổn thất bao nhiêu cả. Hiện giờ thực lực đã bày ra nơi đây, hoặc là các người chết hết cả tộc, hoặc là các người vui vẻ sống tiếp.”

“...”

“Sao lại tuyển con yêu như người làm tộc trưởng chứ, cái tên đời trước của các người cũng thất bại quá mà. Chẳng trách gì để chế đều truyền không được lâu, đời này truyền cho đời khác, không truyền đúng mà chỉ toàn truyền ngu thôi.” Thiên Yêu hoàng nói: “Biết các người sẽ diện rồi. Vậy đi, người đưa thủy tinh cho ta, ta đưa cho bọn họ, vậy chẳng phải được rồi hay sao?”

“Hề Trọng, lấy năm viên thủy tinh ra đưa cho yêu hoàng bệ hạ.” Cuối cùng Thiên U cũng chịu bước xuống cái bậc thang này.

Đường Hoa thì lại nghi hoặc lắm: “Yêu hoàng, sao cách nói chuyện của người lại giống hệt như người chơi, không giống NPC chút nào hết vậy?”

“Bởi vì ta thường xuyên phục kích bọn người chơi các người mà. Bọn chúng cứ coi như ta không tồn tại vậy, cứ hô nào là ai ai ai thêm máu, ai ai ai đẩy nó vào xó, ai ai ai chuẩn bị dùng tuyệt chiêu, rồi nào là phản, chạy, ta đệt, rồi em gái người,... Nữa.” Thiên Yêu hoàng nói: “Có điều người cứ yên tâm, gặp phải bọn người chơi ngớ ngẩn thì trước khi chết đều không thấy được chân thân của ta đâu.”

“Oa! BOSS lớn cấp 80!” Đường Hoa ném một tấm bùa Giám Định ra rồi sửng sốt: “Sao năm đó bị đuổi giống như chó nhà có tang vậy?”

“Vừa thoát thân nên năng lực chưa phục hồi được.” Thiên Yêu hoàng nói: “Đừng có lộn xộn con mắt nhắm tới ta, ta sắp phi thăng lên Ma giới ngay rồi đó.”

“Ma giới? Yêu cũng có thể đi à?”

“Nói nhảm, Ma giới vốn là lãnh thổ của loài yêu mà.” Thiên Yêu hoàng bắt đầu kể ra một câu chuyện mà rất nhiều người không biết.

Sau khi Bàn Cổ chết, tinh, khí, thần của ngài hóa thành ba vị đại thần, đó là Phục Hy, Thần Nông, Nữ Oa. Ba vị này được xưng là Tam Hoàng. Phục Hy lấy trái cây do cây thần hấp thu thanh khí ở thần giới kết thành làm

thân thể, rót vào tinh lực mạnh mẽ của mình, sáng tạo ra ‘Thần’. Bởi vì trái cây thần rất là hiếm hoi, cho nên số lượng của thần cũng rất ít, nhưng linh lực mạnh vô cùng. Thần không chịu được trọng khí của mặt đất, bởi vậy nên lên trời tạo thành Thần giới. Thần Nông lấy đất đá cỏ cây trên mặt đất làm thân thể, rót vào khí lực của bản thân, sáng tạo ra ‘Thú’. Nữ Oa lấy đất, nước trộn lại, tăng thêm máu và linh lực của bản thân, dùng nhành dương liễu làm phép, dựa vào bộ dạng của bản thân mình đắp nặn, sáng tạo ra ‘Người’. Thần ở trên trời, người và thú ở dưới đất, ngoài ra còn có Quỷ giới là nơi luân hồi của các sinh linh như người, thú, v.v... nữa. Mấy vạn năm đầu bình an vô sự, sau đó người, thú sinh sôi quá nhiều thì bắt đầu có xung đột.

Một trong Tam Hoàng là Thần Nông vì ném thử các loại cỏ ở trên trần gian mà bị trúng độc chết, Xi Vưu trở thành lãnh đạo, suất lĩnh tộc thú khai chiến với tộc người, mưu đồ độc chiếm mặt đất. Loài người được tộc thần giúp đỡ, dưới sự chỉ huy của nhà Hiên Viên đã đánh bại được đại quân của Xi Vưu. Xi Vưu dùng hết sức tàn mở ra một con đường đến thế giới khác, đưa tàn quân vào trong đó. Tàn quân của Xi Vưu ở thế giới này dần dần tu luyện thành ma, Ma giới cũng từ đó dần dần được hình thành. Mà con đường do Xi Vưu mở ra, ngày sau được gọi là Giếng Thần Ma. Giếng Thần Ma là con đường duy nhất đi thông hai giới Thần - Ma, hai phe này đều lập ra trùng trùng chướng ngại bên trong đó, và cũng có phái rất nhiều binh lực đến phòng thủ, nghiêm cấm sinh linh hai giới thông qua. Người đứng đầu Thần giới là Phục Hy tự phong là ‘Thiên đế’, phong bế lại cánh cửa của Thiên giới, bảo hoàng đế loài người xưng thần với mình. Nữ Oa thì giao hợp với nam nhân loài người, sinh ra một chủng tộc đặc thù: tộc Nữ Oa. Không lâu sau Nữ Oa kiệt lực mà chết.

“Bởi vậy, Ma giới thực ra là Yêu giới, Tiên giới thực ra là Thần giới. Loài người chẳng qua chỉ là những sinh vật hèn mọn có trí tuệ tăng dần nhất của hai giới phi thăng lên mà thôi, cho dù có phi thăng cũng cùng lắm là cấp tiên, còn rất kém so với thần.” Thiên Yêu hoàng hỏi: “Có phải cảm thấy bị đả kích lớn lắm không?”

“Nói bậy! Người xem NPC các người đây còn chẳng phải chỉ là do loài người bọn ta làm ra để phục vụ bọn ta đó sao?” Đường Hoa nói: “Thực ra Nữ Oa tỷ tỷ mới đúng là lãnh đạo mà người, ta và hắc cần ủng hộ nhất.”

Trong khi đang nói chuyện, thủy tinh đã được lấy ra, trải qua tay Thiên Yêu hoàng, rồi tới tay của Đường Hoa. Nhiệm vụ đã hoàn thành, gương không vấy máu. Thiên Yêu hoàng cáo từ, bảo hy vọng về sau khỏi cần phải gặp lại. Đường Hoa cảm tạ, cũng tỏ ý rằng nhất định sẽ giết chết hắc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 276: Thần khí

Chương 276: Thần khí

Lấy được Thủy Tinh Tím là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng Đường Hoa lại vô cùng vô cùng phẫn nộ, nguyên nhân phẫn nộ là bởi vì mình đã bỏ đi nhiều kinh nghiệm như vậy, tổn đi nhiều nước miếng như vậy, thế mà hoàn thành nhiệm vụ rồi lại không có nơi để giao! Cái nhiệm vụ đáng chết này là do mấy lão Tử Sắc Tài Vận hồi đó giao cho, trừ khi là do cơ duyên trùng hợp vào lại trong bản đồ phụ đó, nếu không phần thưởng của nhiệm vụ này thật chỉ như cái chi phiếu không có nơi đổi thôi. Coi bộ mình vẫn còn thuần khiết quá, mức độ cơ trí vẫn còn thua sự đê tiện của Ốc Vít nhiều lắm lắm.

Sau khi chữa ngón giữa lên trời cộng văng một đồng thô tục xong, Đường Hoa cảm thấy tâm tình của mình thoải mái vô cùng. Sau đó là thời gian nhàm chán, chờ đến khi Huyền Tiêu bế quan xong, lão Cửu sẽ xuất hiện, đó mới là thời điểm quan trọng.

* * * * *

Ngày Huyền Tiêu xuất quan, những người chơi có thể giúp được đều lên đường đến Côn Lôn cả. Có điều số người có thể được coi là chủ lực cũng chỉ có một bày gồm mấy trăm người bằng hữu của Huy Hoàng và mấy trăm người thuần Bồng Lai được lựa ra từ phân đường của Phá Toái mà

thôi. Yêu cầu của mọi người cũng không cao, mấy chục vạn người có thể giúp được thì giúp, không giúp được thì chỉ cần không gây thêm phiền là xong. Đương nhiên, nếu lão Cửu ngậy ngốc đi chơi xa luân chiến với người chơi thì khỏi cần nói làm gì. Mà mục tiêu hàng đầu của nhóm chủ lực chính là bảo vệ cho sự an toàn của hai mươi mấy người chơi phái Côn Lôn, đến thời điểm quan trọng có thể một mạng đổi một mạng, thậm chí mười mạng đổi một mạng cũng được.

Đến giờ Ngọ một khắc của hệ thống, Huyền Tiêu xuất quan, giờ Ngọ hai khắc, núi Côn Lôn kịch liệt chấn động, toàn bộ phái Côn Lôn bắt đầu thăng lên trời, lúc này trên bầu trời bắt đầu rơi xuống rất nhiều tuyết và lửa. Cơ hồ trong chớp mắt lúc đó, một nửa phái Côn Lôn bao trùm trong lửa, một nửa bao trùm trong băng, thủ vững được 24 tiếng đồng hồ là hoàn thành được nhiệm vụ thăng tiên của Côn Lôn.

Giờ Ngọ ba khắc, nhân vật phản diện đệ nhất của nhiệm vụ này là Cửu Thiên Huyền Nữ rực rỡ lên sàn.

Nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ kia, không hề có một chút tục khí trần gian nào... Có thể nói là thuần khiết, mà cũng có thể nói là ‘người sống thì đừng đến gần’. Cửu Thiên Huyền Nữ đứng trên một đám mây bảy màu, trang nghiêm túc mục. Ngón tay mượt như hoa lan chỉ vào Huyền Tiêu quát: “Các người...”

“Nhân Kiếm Hợp Nhất!” Sát Phá Lang là kẻ thực tế nhất, thấy lão Cửu liêu lĩnh kia xuất hiện ở trước mặt mình chưa đến năm mươi thước, hơn nữa trong mắt không có sói thì khó chịu vô cùng, bèn khởi động bốn lượt kiếm nộ ra luôn, giống như một cái cửa vậy, xẹt qua rồi lại xẹt lại. Phải biết rằng bị Nhân Kiếm Hợp Nhất đánh trúng là sẽ bị cứng họng trong nháy mắt, bởi vậy lão Cửu vừa lên sàn, còn chưa kịp vu hãm cho loài người hèn mọn thì đã bị loài người hèn mọn ‘ấy’ cho bốn lần rồi.

Thần Ma Diệt Thế cũng không cam chậm trễ. Đánh ra chiêu này xong, Đường Hoa ném ngân phiếu lui liền. Bước chiến lược đầu tiên đã sớm bố trí ổn thỏa rồi, cao thủ có thể chết một lần trước để xem thử sâu cạn, một tiếng đồng hồ sau sống lại rồi thì bay đến cứu viện. Còn người của phái Côn Lôn

thì bởi vì đối nghịch với Thiên Đình, chắc cúp rồi là sẽ phải bị giam ở tầng địa ngục thứ mười tám thôi.

Hai đại cao thủ này xuất chiêu đã làm dấy lên đợt sóng tấn công đầu tiên của đám người chơi. Phi kiếm pháp thuật như rác được vứt ra. Lão Cửu thấy lời kịch không thể nào đọc ra tiếp được nữa, bèn lấy món thần khí thứ nhất - Vô Tự Thiên Thư ra, quát: “Thu!”

Sau một chữ ‘Thu’ này, mọi pháp thuật, cộng với các phi kiếm chưa đến cấp bậc tiên kiếm đều hết thấy bị thu vào trong sách hết. Đám người chơi hiện có mặt ở núi Côn Lôn hoảng sợ vô cùng, từng thấy nhiều BOSS, nhưng chưa bao giờ thấy qua con BOSS nào hung hãn thế này cả.

Nhưng điều bọn người chơi càng không ngờ hơn chính là lão Cửu lại quát tiếp: “Phóng!” Những pháp thuật và phi kiếm vừa bị Vô Tự Thiên Thư thu vào giờ đều nhất tề bị bắn về phía chủ nhân của chúng cả.

“Cấp cấp như luật lệnh!” Một tên người chơi thuật sĩ ném một tấm bùa ra, quát: “Định!”

Phải nói trong đám người chơi thế nào cũng có người tài ba, chữ ‘Định’ này vừa được hô lên, mọi pháp thuật và phi kiếm đều bị giữ chết trên không trung cả. Qua một giây, pháp thuật biến mất, phi kiếm được chủ nhân thu về. Tranh thủ khoảng cách này, đợt tấn công thứ hai của bọn người chơi cũng đã đổ đến.

“Thu!” Lão Cửu quát lên một tiếng, bầy người chơi tức giận bưng bưng, có làm hay không vậy, thế mà không có thời gian làm lạnh à?

“Phóng!” Đây trời những pháp thuật và phi kiếm đều không ngoài dự đoán, đều bắn trở ra.

Mọi người chơi đều mong mỗi nhìn về cường nhân thuật sĩ hồi này, thuật sĩ này quả nhiên có thủ đoạn, lại lấy một tấm bùa nữa ra, quát: “Ngũ Quỷ Động Thiên!” Rồi “Xẹt” một tiếng, đã chạy mất hút.

“Không có nghĩa khí mà!” Đám người chơi ở đây đều nhao nhao chỉ trích.

Mắt thấy pháp thuật và phi kiếm sắp bắn đến nơi rồi, một tên thuật sĩ khác lại xuất hiện, tay cầm một cây phước bằng xương trắng, hô: “Há!” Mọi pháp thuật và phi kiếm đều bị thổi bay đến chân trời ráo. Thuật sĩ này

tất nhiên là tiểu mỹ nữ vô địch vũ trụ, được xưng là bà đồng đệ nhất giang hồ - Tinh Tinh rồi. Tinh Tinh đặc ý cầm cây phướn xương trắng kia, ra dấu chữ V với bảy người chơi đang trừng mắt trợn môi nhìn mình.

“Trả phi kiếm cho ta!” Bọn người chơi tức giận, tức giận bùng bùng, tức bùng bùng tập thể. Mặc dù chỉ là phi kiếm màu lam thôi, nhưng tốt xấu gì nó cũng coi như là một món cực phẩm nho nhỏ trên người mình mà. Khi bị Thiên Thư lấy đi, đám người chơi vẫn còn có thể cảm nhận được sự liên hệ với phi kiếm của mình, khi được Thiên Thư thả ra, mặc dù sự liên hệ đó đã yếu đi, nhưng cũng vẫn còn có thể lấy lại được, nào ngờ ả Tinh Tinh này vừa ‘Há’ lên một tiếng, đã thối mất phi kiếm của mình ra ngoài tầm khống chế luôn.

“...” Đối mặt với quần chúng đang tràn ngập hận cừu, Tinh Tinh đành kéo lê cây phướn xương trắng lệ chảy ròng ròng bay đi. Vốn những pháp thuật lẫn phi kiếm kia không thể bị cây phướn trong tay nàng thối mất, nhưng trải qua quá trình bị Thiên Thư thu vào rồi thả ra, đã có thể làm được. Thế là Tinh Tinh bèn rất mạo hiểm thử một chiêu, ai dè còn chưa kịp hưởng thụ sự vui sướng khi thành công thì đã bị sự xúc động phần nộ của bọn người chơi đánh cho thành chó rớt nước rồi.

Đường Hoa đứng giữa không trung núi Côn Lôn, hô: “Bán phi kiếm, màu lam hết thảy một trăm kim một cây, bất kể phẩm cấp thuộc tính. Số lượng không nhiều, chỉ có ba mươi cây thôi, mau mau mua nào!” Hô xong, Đường Hoa đã lắc mình một cái, hóa thành một con bù nhìn của hệ thống, tiến vào trạng thái tự động bày quán liền.

“Đệt, hắc ám vậy à? Màu lam mà tới một trăm kim, sao không đi cướp đi?” Bảy người chơi cùng tức giận bùng bùng vọt tới chỗ con bù nhìn kia, sau đó bắt đầu chọn lựa phi kiếm có thuộc tính cao nhất. Cũng phải nói, hàng hóa chỗ này đều bắt nguồn từ cấm địa biển Đông cả, thuộc tính phải mạnh hơn hàng trong đại lục không ít, thậm chí còn có mấy cây thuộc hàng gần cực phẩm nữa cơ.

Vốn chỉ là hàng rác chuẩn bị chơi Sóng Dâm Đãng, nhưng qua màn này, chỉ trong hai phút chúng đã giúp Đường Hoa thu về đến ba ngàn kim rồi,

những người chơi mua không kịp còn kéo Đường Hoa - đã biến trở về hình người - hỏi: “Còn có nữa không?”

Bên kia, lơ lửng giữa không trung, sắc mặt của Sát Phá Lang lúc thì đỏ lúc thì trắng. Phá Toái thấy vậy rất bà tám hỏi: “Sao rồi tiểu Lang, bị nấu à?”

“Thực ra... Thực ra... Ta đang có hơn bốn mươi thanh phi kiếm.”

“Vậy nhanh bán đi!”

Sát Phá Lang chảy lệ ròng ròng: “Ta không mặt dày như thế được.”

“Vậy thôi đi vậy, tên Gia Tử kia chỉ cần tiền không cần mặt mũi, đừng học theo cái thói đó của hắn.” Phá Toái tỏ vẻ rất hiểu, rất hảo hữu vỗ vỗ vai Sát Phá Lang. Mẹ nó, trong túi của ông đang có hơn chục cây kiếm hàng tồn biến Đông đây này, nếu hôm nay không phải đang đại diện cho Bồng Lai, thì ông đã biến thành bù nhìn còn nhanh hơn tên Gia Tử chết toi kia rồi ấy chứ.

Qua mấy lượt như thế, hình thức biến đổi rất nhiều. Số người chơi có tiên kiếm dù sao cũng rất ít, phần lớn người chơi trông thấy lão Cửu có thần khí trâu như vậy thì trong lòng nhũn cả ra, biết đâu chừng bây giờ phi kiếm còn thuộc họ nhà mình, hồi nữa đã biến thành họ nhà Ốc hết rồi thì sao? Duy chỉ có đám pháp sư là chẳng hề bận tâm chút nào, họ cũng không sợ pháp thuật của mình đánh ngược lại. Dù sao thì người chơi biết pháp thuật nào, thì lực chống cự đối với pháp thuật dạng đó cũng vẫn rất mạnh, hơn nữa lại còn có thể uống thuốc bổ sung máu nữa.

Nhưng lão Cửu lại lấy ra món thần khí thứ hai, tên viết: áo bào Thủy Hỏa. Vừa trang bị áo bào này vào, trên thân lão Cửu có ánh sáng bảy màu chảy quanh ngay, mà bây pháp sư thì lại hoảng sợ phát hiện không những lão Cửu đã miễn dịch với toàn bộ mọi pháp thuật, mà còn hấp thụ pháp thuật hệ lửa hệ nước nữa. Nếu dùng pháp thuật hai loại này mà tấn công, vậy chẳng khác gì hồi máu cho ả cả.

Có điều rất nhanh đã có người chơi nhìn thấy được cách thức trong đó, bèn mở Thiên Ngữ lên hô: “À trâu này mỗi lần chỉ có thể sử dụng được một thần khí thôi, lấy phi kiếm ra chào hỏi nào các huynh đệ!”

“Thô lỗ!” Sương Vũ nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Sao huynh biết vậy?”

Đường Hoa rất thành thực trả lời: “Đoán đấy, dù sao thì đạo hữu chết cũng có sao, bần đạo không chết là được rồi. Nhưng mà... Vận hên của lão công muội đây luôn chắc chắn lắm.”

“Cũng tức là cái miệng quạ đen đấy.” Sương Vũ cảm thán nhìn chiến cuộc. Thực sự đã bị thằng nhãi này đoán đúng rồi. Ông trời thật không có mắt mà, một kẻ có bản tính ác liệt như thế này, sao còn tặng cho hắn một vận may sắc bén như thế chứ? Sương Vũ hỏi: “Vậy tiếp theo thì sao?”

“Hai món thần khí đầu đều là thủ, phòng chừng bà má kia sắp phải công rồi.”

Quả nhiên, lão Cửu đã lấy ra một cây roi hổ trắng... Mọi người đừng nên hiểu lầm, cây roi này không phải là roi để S. Lão Cửu chính là đại diện cho tầng lớp xử nữ già, có đánh chết cũng không thể nào giấu roi S được. Bởi vậy truyện này nói đến cây roi hổ trắng đó, chắc chắn phải là một cây roi màu trắng, chứ không phải là cây roi S. Ủ ừ, mọi người hiểu là được rồi, chứ nói quá cũng không hay. Âm thầm nói một câu, khoa học đã chỉ ra, rằng trên Trái Đất vốn không có hổ trắng, hổ trắng là kết quả của chuyện loạn luân...

Một tiếng sét đánh vang lên giữa trời quang, hàng vạn tia chớp từ cây roi hổ trắng kia phát ra, tựa như mưa phùn lất phất trút xuống bọn người chơi. Đường Hoa không rảnh để cảm thán cái dài cái cứng của cây roi này, hắn lập tức biến thành ba đầu sáu tay, chiều cao tăng lên mấy chục trượng, dừng mãnh ngăn lại mọi tia sét bắn đến. Mặc dù biến thành Trấn Ngục minh vương thì không thể sử dụng được trang bị nữa, nhưng thuộc tính sét của bản thân Đường Hoa lại không phải tầm thường. Ước chừng đỡ ba giây mới hồi phục lại hình người... Đường Hoa vừa chạy vừa than thở: trần truồng chống chọi lại cây roi của Cửu Thiên Huyền Nữ, quả thật vẫn rất là chịu thiệt mà.

Hành động chạy giữ mạng của Đường Hoa đã trực tiếp đặt mấy ngàn người chơi do hắn bảo vệ vào trong tiền tuyến lửa đạn ngay. Mọi người đều ôm đầu trốn như chuột, kẻ có lực chống cự mạnh thì hóa thành ánh trắng, kẻ có lực chống cự yếu đương nhiên cũng hóa thành ánh trắng luôn.

Cây roi này vừa được lấy ra, số người chơi chết trận đã lên đến hơn một vạn. Lão Cửu rất hài lòng, cuối cùng cũng có thời gian rảnh đọc lời kịch rồi: “Các người là người phạm, lại vọng tưởng chuyện tu tiên...”

Đường Hoa ngắt ngang ngay: “Liên quan cái rắm gì tới người.”

“Ngược đạo trời mà đi...”

Lại bị ngắt ngang nữa rồi. Huy Hoàng nghiêm chính nói: “Người cho rằng người chính là trời à? Ngay cả Phục Hy cũng không phải là trời nữa. Đạo trời chính là đạo làm người...”

“...” Một loạt những tiếng cười vang lên.

Huy Hoàng vội giải thích: “Chữ ‘làm’ này không phải là chữ ‘làm’ kia.”

Đường Hoa nhin cười nói: “Ta biết, người tiếp tục đi.”

“Cái gọi là ‘đạo làm người’...”

Hôm nay nhất định là ngày diễn viên phụ cướp đất diễn rồi. Phá Toái dậm dậm quát: “Chính làm tình.”

“Là một đời bột giặt quần áo mới, là một đời người mới, là một đời tiểu cô nương mới tắm rửa không đóng cửa...” Mấy bà chị đứng cách đó không xa bắt đầu góp vào một bài hát tục.

Bà nội! Huy Hoàng bất đắc dĩ bèn mở Thiên Ngữ ra nói: “Cái gọi là ‘đạo làm người’, chính là đạo của con người.” Hắn lật sách ra xem rồi kêu tiếp: “Lão đại Bàn Cổ đã từng nói: tung hoành sáu giới, mọi việc đều có duyên cả. Người phạm ngẩng đầu nhìn trời cao, trong vô minh thì mặt trời mặt trăng chìm lặn, bốn mùa thay đổi, trong u minh thì vạn vật đều theo nhân duyên, kẻ bền vững muôn đời ấy được đạo trời.”

Đường Hoa sừng sốt lắm: “Bàn Cổ còn rảnh rang viết sách à? Là viết trên mai rùa đen hay trên tảng đá vậy?”

“Lời dạy của Bàn Cổ trong đạo gia đấy.” Huy Hoàng đưa sách vầy vầy cho Đường Hoa xem: “Ai biết được là từ đâu ra.”

“Hừ! Ngồi trong đáy giếng nhìn trời, còn dám luận đạo à?” Lão Cửu nói với vẻ khinh bỉ: “Trong sáu giới, người là thấp nhất, chính là quy tắc từ xưa nay rồi...”

Trong khi lão Cửu đang ba hoa chích chòe đằng kia, Sương Vũ mon men qua nói: “Vậy không được, Phá Toái, người gọi người mời những

người chơi không có tiên kiếm xuống đất đi. Gia Tử, Sát Phá Lang, sau khi kỹ năng làm lạnh rồi thì đánh không ngừng, để ả khỏi có thời gian hồi máu. Huy Hoàng, người cứ kè cà với ả trước nhé, lát nữa đánh nhau rồi thấy bọn họ đỡ không nổi nữa thì cứ chạy ngay, giữ mạng là hàng đầu, cái mạng của người là quý nhất nên không được chết. Tinh Tinh đang bày trận Nghịch Thiên Diệt Thần, còn cần chút thời gian.”

“Không thành vấn đề!”

“Vậy ta đi bố trí đây.”

“Ừ!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 277: Cuộc chiến người - thần

Chương 277: Cuộc chiến người - thần

Trận Nghịch Thiên Diệt Thần do Sương Vũ bố trí chính là một loại vũ khí lợi hại cho bang chiến. Có điều nó cần nguyên liệu rất rất nhiều, hơn nữa điều quan trọng nhất là phải gom đủ tám mươi một bộ, cũng tức là cần tám mươi một tên người chơi cùng nhau khởi động mới được. Sau khi khởi động, trận pháp sẽ lợi dụng khí hư vô để làm suy yếu địch nhân, cho đến khi địch nhân bị tiêu diệt. Một khi khóa lại mục tiêu, vậy tám mươi một người chơi ấy coi như sẽ phải so bì tu vi với mục tiêu, khí hư vô sẽ liên tục lấy ra sinh mệnh và pháp lực của hai bên. Ai thắng ai thua không thể dựa vào việc ăn gian được. Đương nhiên tám mươi một tên người chơi cho dù có cộng lại với nhau cũng không thể nào hung ác bằng lão Cửu nổi, có điều một là người chơi có thể uống thuốc hoặc dùng pháp thuật để hồi phục sinh mệnh, thứ hai là trừ tám mươi một tên người chơi này ra, những người chơi còn lại cũng không phải là lũ đứng xem. Nếu lão Cửu phân tâm đi đối phó với những người chơi khác, sẽ bị hệ thống cưỡng chế trừng phạt.

Trận pháp này lúc yêu ma phương Tây xâm lấn bang Song Sư đã phá ra không ít nhân thủ để chuẩn bị, nhưng lúc đó vì tài chính khó khăn, cho nên

việc treo thưởng tìm tài liệu cũng chỉ âm thầm tiến hành mà thôi, không bao nhiêu người biết. Nào ngờ trận còn chưa thành thì yêu ma phương Tây đã đánh tới rồi, đánh giữa đường buông tay. Sau này Hạo Nhiên nhìn lại đám bán thành phẩm đó thì nghiêng rằng bỏ ra nửa tháng thời gian tìm cho đủ hết nguyên liệu. Bây giờ Sương Vũ thuận tiện mượn tới xài chơi. Đương nhiên, nàng không thể dùng nổi, muốn bố trí trận này yêu cầu người phải tới cấp 60+, nếu không một khi có một người nào đó chịu không nổi bị chết trước, trận pháp phản ngược, tám mươi người còn lại sẽ đi địa ngục du lịch ngay.

Cũng có thể nói trận pháp này chính là một vũ khí bí mật để đối phó với lão Cửu.

Lão Cửu kia vẫn còn đang tiếp tục tụng luận diệu tiên, ma, người. Nãy giờ đã trình bày xong phần quyền và thế của thần, bây giờ đang tụng về quan hệ chủ nhân - người hầu giữa thần và tiên. Ý đại khái là cho dù là người hầu, thì địa vị của tiên cũng vẫn còn rất cao, dù sao thì tiên cũng vẫn còn có thể khi dễ người được. Cũng giống như gia đình trong gia đình quan lớn ấy, chủ nhân sai bảo thì người phải làm, nhưng người cũng vẫn có thể khi dễ đám dân chúng hèn mọn.

“Không đúng rồi, Huy Hoàng!”

“Cái gì không đúng?”

“Có ba cái. Thứ nhất: lão Cửu này phí nước miếng nhiều lắm, hoàn toàn không giống với phong cách của Ốc Vít. Thứ hai: lão Cửu này biết rõ các người đang kéo dài thời gian, sao lại còn cà kê với chúng ta thế này nữa? Thứ ba: lão Cửu chẳng có vẻ nham hiểm gì cả.”

Phá Toái: “Ta sẽ dùng một đáp án để giải quyết ba vấn đề của người. Đó chính là... Thực ra lão Cửu là một vị thần rất thiện lương chính trực, có tình yêu, quý mến động vật nhỏ, tha thiết bảo vệ hoàn cảnh sự nghiệp, tích cực hướng lên, là người đạt được danh hiệu chiến sỹ thi đua năm nhất của Thần giới.”

Đường Hoa hỏi lại: “Người có từng trông thấy con BOSS nào thiện lương chưa?” Cho dù là Hàm Chúc Chi Long thì tốt xấu gì cũng từng chơi xỏ người ta rồi đó nhé.

“Nói vậy cũng đúng à, nào giờ thật đúng là còn chưa phát hiện ra con BOSS nào thiện lương cả.” Huy Hoàng ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Gia Tử, vậy người đoán thế nào?”

“... À đang tìm người.” Đường Hoa ngẫm nghĩ lại rồi nói: “Đang tìm hơn hai chục người chơi bên Côn Lôn các người.” Hiện giờ phái Côn Lôn chỉ có Huy Hoàng và Sương Vũ là nổi bật thôi, những người còn lại đều đã sớm dựa theo kế hoạch ban đầu trốn trong các xó nào đó rồi.

Phá Toái nghi hoặc hỏi: “Không thể nào đâu, à là Cửu Thiên Huyền Nữ, không đến nỗi còn không bằng được bà thầy Tinh Tinh kia đâu mà, ta nghe nói ngay cả kỳ môn độn giáp kia cũng là do à phát minh đấy?”

“Vậy hoặc là à có bệnh, hoặc là...” Đường Hoa hít vào một luồng hơi lạnh: “À không phải đang tìm người, mà là đang giết người.”

“A?” Huy Hoàng vội xem lại bảng hảo hữu: “Không xong, thực có hai người chết rồi.”

“Ta đã nói mà, một nhân vật trâu như thế sao không có tên thủ hạ nào được, ngay cả Quan Âm tốt xấu gì trước mặt cũng có Kim Đồng Ngọc Nữ để sai sử mà.”

Huy Hoàng vội nói: “Gia Tử, người đi đài đúc kiếm, Phá Toái người đi Ngũ Linh các. Ta đi cấm địa.”

* * * * *

Đài kiếm Thừa Thiên nằm ở phía Đông Nam của phái Côn Lôn. Nó có hình bát quái, một bên là lửa một bên là băng. Chỗ này có hai tên đệ tử Côn Lôn núp, đều ở trong trận Kỳ Môn Động Giáp do Tinh Tinh bố trí cả. Khi Đường Hoa đến chỗ này, hần phát hiện ngay có hai tên kim tướng đang lén lút chuẩn bị rời khỏi.

“Muốn chết!” Đường Hoa đã sớm không còn để mấy con tôm tép này vào trong mắt rồi, bèn khai đao ngay. Thành viên của Tiên giới nếu rời khỏi Tiên giới rồi thì sẽ không được tăng trạng thái, mà kỹ năng của Ma giới lại được cộng thêm 30% thương tổn nếu tấn công thành viên Tiên giới nữa, bởi vậy Thần Ma Diệt Thế đánh bay được một tên ngay. Tên coi lại lại là người coi chết như về, bay lên không tác chiến liên, có điều kiên trì được nửa phút rồi cũng bị Đường Hoa đánh thành ánh trắng. Xử lý hết xong, Đường Hoa

hú Tinh Tinh: “Bà bói, cái trận ghê kia của người đỡ không nổi, có chiêu nào người nhanh xài đi...” Té xỉu, Tinh Tinh thế mà cúp rồi kìa.

Huy Hoàng nhận tin đến: “Gia Tử, có phiền phức rồi. Kẻ địch đã trà trộn vào trong đám người chơi rồi.”

“Trà trộn?”

“Ừ! Tất cả đều là kim tướng của Tiên giới cả, chúng biến thành bộ dạng như người chơi, hơn nữa còn có thể đặt tên cho bản thân nữa. Vẫn may là bọn chúng chưa từng tiếp xúc gì với người chơi, nên mức độ đối thoại rất hữu hạn. Bằng vào đặc điểm này có thể phân biệt được. Người ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng để bị đánh lén đó.”

Hóa ra bảy mươi hai phép cũng biến không phải chỉ là truyền thuyết. Hai đệ tử Côn Lôn ở chỗ này đã chết rồi, Đường Hoa cũng không lưu lại làm gì, bèn lập tức rời khỏi ngay. Nhưng từng lượt từng lượt tin tức xấu bắt đầu bay tới.

Đầu tiên, đệ tử Côn Lôn trừ mấy người chắc tay ra, còn lại khi bị tập kích đều đã chết hết ráo rồi. Hai mươi mấy tên đệ tử hiện giờ đã chỉ còn dư lại không đến mười người thôi, đấy còn là nhờ Phá Toái với Huy Hoàng chạy tới kịp mới cứu được mấy người đấy. Sương Vũ có quân cận vệ, vấn đề an toàn tạm thời không lớn, cho nên nàng lập tức phái ra mấy tên cao thủ đáng tin để bảo vệ cho những người chơi còn sót lại.

Tiếp theo, đám người chơi đã rối loạn vô cùng rồi, mọi người đều vội vàng chứng minh sự trong sạch cho nhau. Mặc dù cũng đã bắt được hai tên nội gian, nhưng tình hình vẫn hỗn loạn như cũ.

Điều chết người nhất chính là ngay chính lúc này, lão Cửu lại bắt đầu tấn công. Nơi nào roi hổ trắng quất đến, bọn người chơi nơi đó quăng khôi bỏ giáp, mấy chục vạn người giống như mấy chục vạn con ruồi bay bên trong một chiếc lồng hấp vậ, mà tám mươi một người chuẩn bị trận pháp thì đã bị chết mất chừng hai chục rồi.

* * * * *

Ngay lúc bọn người chơi đang tứ tán chạy giữ mạng, rốt cục anh hùng cũng xuất hiện, một tên người chơi từ trên trời giáng xuống thế mà một mình ngăn lại được cây roi hổ trắng kia của Cửu Thiên Huyền Nữ luôn,

đồng thời tiếp tục đứng giữa trận sấm sét uống thuốc máu thuốc pháp, chĩa ngón giữa ra khiêu khích, bảo trì cá tính con gián đánh mãi không chết.

“Phong Vân Nộ?” Huy Hoàng mừng rỡ, Phong Vân Nộ này chính là người chơi lý đòn nhất được biết đấy, cho dù Đường Hoa có toàn lực tấn công, hãn cũng vẫn có thể chống đỡ được một thời gian rất lâu. Mà huống chi cây roi hổ trắng này mặc dù là thần khí thật, nhưng lực tấn công lại không bằng được Đường Hoa. Nói thế này là nói nhảm, bởi vì chiêu thức của cây roi hổ trắng này là dạng sát thương phạm vi lớn mà, nếu mỗi một tia sét mà bằng với lực tấn công của Đường Hoa, vậy khác nào một vạn tên Đường Hoa đang dùng Ma Đế Vô Thiên chứ?

“Nghe nói người cần giúp đỡ, cho nên ta đến đây.” Phong Vân Nộ nhẹ hất tóc, lòng bàn chân có gió sinh ra, tiên khí đầy tràn, thân ở trong trận sấm sét nhưng vẫn ung dung chống đỡ, thật là tiêu sái lắm lắm. Hãn có tấm thân tiên phật, máu trâu siêu cấp, cơ bản là không sợ hãi gì, ngay cả uống thuốc cũng chỉ là chậm rãi nuốt xuống mà thôi.

“Phong Vân ca ca, mọi người yêu huynh!” Bầy người chơi nữ.

“Bà ọ ọ bị sét đánh.” Phá Toái với Đường Hoa cùng đồng thanh nghiêng răng phi báng, tên ấy thật là cướp đi sự nổi bật quá mà.

Có một người chơi vô danh kia nhắc xen vào: “Hãn đang bị đánh đấy thôi.”

“Họ gì đấy? Môn phái nào, ở Trái Đất thuộc tỉnh nào? Nói câu tiếng Anh nghe coi.” Phá Toái bất mãn truy hỏi.

Người chơi vô danh này còn chưa kịp trả lời thì hình thức nơi trung tâm chiến trường lại có biến đổi. Lão Cửu vẫy tay một cái, những tia sét đầy trời chợt biến mất tăm, tay trái ả cầm một cây cung, còn tay phải cầm một mũi tên...

“Chạy mau!” Cơ hồ toàn bộ mọi người chơi đều hô to. Kẻ dẫn nào cũng đều biết tổ hợp giữa hai thứ thần khí này tất nhiên là kỹ năng sát đơn thể rồi. Đừng nói là một tên Phong Vân Nộ, mà cho dù có đến mười tên cũng chẳng đủ cho người ta nhét kẽ răng nữa ấy chứ.

Phong Vân Nộ mặc dù không phải là kẻ dẫn, nhưng cũng lập tức ba chân bốn cẳng chạy ngay. Có điều cái tốc độ chạy trốn đó thật khiến người

ta phải bị ai mà. Tốt xấu gì cũng là một người qua kiếp thứ hai rồi, thế mà chạy còn không nhanh bằng cả một tên cao thủ cấp sáu mươi mới qua kiếp thứ nhất nữa là.

Đường Hoa lập tức quăng cho người chơi vô danh hồi nãy một lời mời tổ đội liền, hẳn hiện còn chưa có đội ngũ. Người chơi vô danh nọ tưởng rằng Đường Hoa đang thí nghiệm xem hẳn có phải là gian tế không, cho nên không lảng nhăng nhẩn chọn ‘Đồng ý’ ngay. Tiếp đó Đường Hoa biến mất ngay trước mặt hẳn, xuất hiện ngay trên đường bay tới của mũi tên Xuyên Vân.

“Vù!” Mũi tên có ngoại hình vô cùng bình thường kia cắm ngay trên người của Đường Hoa. Đường Hoa vẫn sừng sững bất động, chĩa ngón trỏ lên lắc lắc: “Diện mạo thì ta không được, bắn tên thì người không được.”

“Lại càng bày bừa!” Phá Toái tiếp tục nghiêng răng, trong lòng thì lại thầm nói: Tìm cơ hội nào đó để nổi bật một phen mới là chuyện chính.

Lão Cửu lặng lẽ lấy ra mũi tên thứ hai trong ba mũi tên...

“Bắn tên thì ta không được, chạy giữ mạng thì người không xong.” Đường Hoa ném ngân phiếu chạy trốn rồi hét lớn: Quây chết ả!

Một người hô trăm người ứng, chừng trăm tên người chơi đều nhất tề bay tới vây quanh lão Cửu.

Nhưng bên phía Đường Hoa lại có chút phiền phức, bởi vì thứ truy sát hẳn chính là thần khí. Cái gọi là thần khí chính là những vũ khí thần kỳ, còn phần thần kỳ như thế nào thì cứ kệ cho Ốc Vít vậy. Dù sao thì cái mũi tên Xuyên Vân này Ốc Vít đã lắp cho nó chức năng hồng ngoại cộng với GPS định vị truy đuổi rồi. Đường Hoa dịch chuyển tức thời đi xong rồi mới phát hiện ra cái mũi tên chết tiệt kia thế mà cũng chuyển hướng theo, hơn nữa nhìn tốc độ của nó chắc chắn là chơi phần mềm ăn gian luôn, ừ, thứ gì chạy nhanh hơn mình thì đều là xài chương trình gian lận hết.

Làm thế nào đây? Tìm một con quỷ chết thay đương nhiên là cách làm hay nhất rồi, nhưng thói ăn ở của Đường Hoa thì ai cũng đã trông thấy, sau khi hẳn hại chết người chơi vô danh đầu tiên xong rồi thì ai cũng sợ mình sẽ trở thành người chơi vô danh thứ hai hết, bởi vậy đều giữ vững một khoảng cách với hẳn.

Còn đuổi nữa à? Coi chừng ông đây giết chết người à...

Nhìn lại chiến trường chính, trăm tên người chơi hồi nãy đều đã tiến tới được cự ly tấn công, lão Cửu nhẹ nhàng cười lấy Vô Tự Thiên Thư ra, thật là không coi mình vào đâu mà, toàn bộ đều dùng phi kiếm màu lam cả.

Một tiếng Thiên Ngữ vang lên: “Đổi kiếm!”

Vừa dứt lời, hơn trăm tên người chơi đã tiến vào trạng thái chiến đấu kia chột cùng nhau đổi sang dùng tiên kiếm hết. Hơn một trăm thanh tiên kiếm từ lục giai trở lên cùng xuất hiện, sát khí đằng đằng.

Thiên Ngữ: “Bắn!”

Kiểm nộ, uy lực cực kỳ, chính là thủ đoạn tấn công bá đạo nhất trong Song Kiếm. Còn một điều quan trọng nữa, đó là chúng rực rỡ nhiều màu. Hàng trăm lượt kiếm nộ cùng được xuất ra một lượt thế này chỉ sợ chính là cảnh tượng rực rỡ nhất lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất được thấy trong Song Kiếm đấy. Tiên kiếm hoặc là rồng ngâm, hoặc là hổ gầm, hoặc là quỷ khóc, hoặc là thần gào. Màu sắc cũng đều khác nhau, thuộc tính nước thì màu lam, thuộc tính kim thì màu kim, thuộc tính đất thì màu vàng, thuộc tính gỗ thì màu lục... Đều rào rào thọc tới phía trước hết.

Lượt tấn công này đánh cho lão Cửu phải run rẩy pháp thân, mặt mày thất sắc. Nàng đề tiện, mà người chơi cũng không kém. Sức mạnh của quần chúng là vô cùng, trí tuệ của quần chúng cũng là vô cùng, ăn chiêu gạt này xong, khí thế của lão Cửu uể oải đi mấy phần. Nhưng thế cũng còn chưa xong, sau khi đội đột kích tinh anh chừng trăm người này ra tay, sáu tên người chơi gồm Phá Toái, Huy Hoàng, Sát Phá Lang và ba tên người chơi nhị kiếp cũng cùng nhau ra tay.

Mặc dù nhân số ít, nhưng sáu người này đều là những cao thủ chọn một trong trăm vạn hết. Phá Toái xuất bảy trận ra, Huy Hoàng cũng xuất luôn kiếm nộ của hai thanh kiếm, Sát Phá Lang thì có bốn lượt kiếm nộ của thần binh. Ba người chơi còn lại cũng đều có thủ đoạn riêng cả, có người thì bắn ra hoàng tuyến âm lôi, có người thì kiếm anh cùng đánh ra, người cuối cùng là phá sản nhất, cho nổ tung ba thanh kiếm bộ ngũ giai xong, lại lấy một thanh lục giai ra.

“Như thế mà còn chưa chết à?” Quần chúng kinh hãi cực kỳ, mấy người này đã là tinh tú trong Song Kiếm rồi đó.

“Vù” một tiếng, một mũi tên cắm lên người của lão Cửu. Đây chính là mũi tên Xuyên Vân của ả, bị Đường Hoa đề tiện dùng tấm gương cuối cùng phản xạ về.

“Chết đi chứ chị hai!” Bầy người chơi cùng chảy lệ ròng ròng, đây là con BOSS gì chứ, hoàn toàn là dụng cụ ăn gian mà. Niềm hy vọng của toàn bộ mọi người đều đã theo mũi tên Xuyên Vân này mà ký thác vào Đường Hoa cả.

Chiêu thứ nhất là Thần Ma Diệt Thế, chiêu thứ hai là tụ tập lại một thành pháp lực cuối cùng tụ thành thanh mâu lửa đen! Cửu Thiên Toán Xích cộng Hậu Nghệ Xạ Nhật cộng cộng một cây ma kiếm thất giai nhị phẩm do Huy Hoàng viện trợ tình nghĩa chính là chiêu thứ ba...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 278: Ốc Vít hiện thân

Chương 278: Ốc Vít hiện thân

“Còn chưa chết?” Toàn bộ mọi người cùng hoảng hốt lên, cái này đã hoàn toàn vượt qua khỏi phạm trù mà mọi người có thể tưởng tượng ra được rồi.

Đường Hoa cũng cả kinh đến mức cái cằm muốn rớt xuống luôn. Cái khác không nói, riêng uy lực của cây cung Hậu Nghệ Xạ Nhật nhà hãn cộng với một cây tiên kiếm thất giai đã là một dạng cực cực cực khủng khiếp rồi. Nào ngờ lão Cửu này lại da dày thịt béo đến cực cực cực cực kỳ khủng khiếp hơn nữa.

Lão Cửu mặc dù lúc này chỉ còn mỗi một chút hơi tàn, nhưng vẫn giãy dụa lấy cây roi Bạch Hổ ra...

Trò lừa chỉ có thể dùng một lần, bây giờ cho dù trăm tên người chơi ở cạnh lão Cửu có sử dụng phương pháp tự sát, chỉ sợ lão Cửu cũng không

cho bọn họ cơ hội ra tay đâu.

Vào thời khắc mấu chốt, mọi sự vẫn phải là nhờ vào các anh hùng. Đường Hoa lại bi phần móc một tờ ngân phiếu ném ra, ngân phiếu đón gió lớn bỗng, hóa thành một đồng tiền đồ sộ. Đồng tiền ấy lóng lánh ánh kim, dùng vận tốc ánh sáng đánh trúng ngay lồng ngực của lão Cửu.

“Chết, chết...” Toàn bộ mọi người cùng nhau hò hét. Người ta vẫn bảo sức mạnh của quần chúng là vô cùng thật rất đúng, bởi vậy lão Cửu đã thuận theo ý dân hóa thành ánh trắng rồi. Nhưng lại có một việc xảy ra ngoài ý muốn... Từ bên trong ánh trắng bay ra một nguyên thần, bắn về phía phái Côn Lôn.

Huy Hoàng hít vào một luồng hơi lạnh: “Chuyện này là thế nào đây?”

“Cái này gọi là nguyên thần rời khỏi xác.” Một người chơi trả lời: “Nếu thần thể không chịu nổi gánh nặng, nguyên thần sẽ chạy ra tu luyện. Với tu vi của Cửu Thiên nương nương, sáu canh giờ sau sẽ hồi phục lại được pháp thân.”

Phá Toái nắm chắc kiếm, hỏi: “Vậy cái nguyên thần đó sao rồi?”

“Nguyên thần nhất định phải ký túc trong cơ thể còn sống để tu luyện, nếu cơ thể sống đó chết đi, nguyên thần sẽ phải tan thành tro bụi.”

“Còn có chuyện gì muốn nói nữa không?” Đám người chơi gần đấy bắt đầu mài đao soàn soạt.

“Đừng vội chém ta à nha, ta là hóa thân của Ốc Vít đó.” Người chơi nọ nói: “Vì tránh để người chơi do chưa bao giờ từng tiếp xúc với nguyên thần cấp thần mà nói rằng hệ thống làm bừa, ta cố ý tới nhắc nhở mọi người đấy.”

Huy Hoàng lại rất khách khí nói: “Làm phiền người rồi.”

“Đúng đó, ta có dễ chịu đâu? Mỗi ngày ta ăn ít hơn chó, làm nhiều hơn trâu, ngủ trễ hơn mèo, thái độ công tác như thế mà mỗi ngày trung bình còn có đến trăm người mắng ta nữa.” Ốc Vít phát tay: “Sẵn đây nói với mọi người một tiếng luôn, còn nửa năm nữa là chúng ta sẽ đến đích, tranh thủ hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ cuối cùng này đi, đừng nên viết biên nhận thời hạn vượt nửa năm đấy. Còn một điều nữa, mọi tài sản cố định đều có thể đổi ra tiền hết, ví dụ như bang hội, tữu lâu, trang bị, vân vân...”

Phá Toái vẫn còn không tin lắm, bèn ném một tấm bùa Giám Định ra, kết quả: Ốc Vít, cấp 1; kỹ năng: vĩnh cửu vô địch, dịch chuyển trong nháy mắt và một đồng kỹ năng ăn gian khác.

“Mặt khác, sau khi tổng hợp lại số liệu, một bộ phận cương bị trên hành tinh M đã có người được tuyển bước đầu rồi. Trong nửa năm này, bốn hệ thống sẽ một mình liên hệ an bài những người tiếp theo đến phỏng vấn. Những người chơi không nhận được phỏng vấn thì khi tới hành tinh M rồi cũng sẽ được thống nhất an bài công việc dựa trên lý lịch và sở trường khi ở Trái Đất. Những điều cần nói chỉ có nhiều đó thôi, chúc mọi người chơi trò chơi vui vẻ, hẹn gặp lại.”

* * * * *

“Gia Tử, Gia Tử?” Phá Toái với Huy Hoàng rất cẩn thận vỗ vỗ Đường Hoa đang dụi cả mắt ra.

“Lão công, huynh không sao chứ?” Sương Vũ cũng mon men qua.

“Có phải là được phỏng vấn rồi hay không?”

“Sẽ làm nghề gì chứ?” Sương Vũ hỏi.

“Làm nghề...” Phá Toái toát mồ hôi hột, cương vị nào cần nhân tài loại này nhỉ? Là thủ lĩnh tập đoàn tội phạm, hay là thủ lĩnh tập đoàn buôn lậu, hay là sát thủ? Ánh mắt Phá Toái lóe lên: “Làm quan ngoại giao thì sao?”

“Người nghĩ hay quá!” Tinh Tinh - đã sống lại và trở về - nói: “Ngày thứ hai sau khi hẵn làm quan ngoại giao, chúng ta phải xách súng đi ra trận mất.”

“Làm gián điệp thế nào?”

“Ăn hành tinh khác rồi ăn luôn hành tinh M?” Sương Vũ lau đọt mồ hôi lạnh: “Gián điệp hai mặt? Ba mặt? Hay là N mặt?”

“Lão bà!” Rốt cục Đường Hoa cũng phát ra một thanh âm yếu ớt.

“Lão bà đây!” Sương Vũ yêu thương nắm lấy tay Đường Hoa, ánh mắt rưng rưng: “Dù không ai cần huynh, muội cũng cần huynh.”

Đường Hoa cảm động hơi giãy dụa chút rồi hỏi: “Lão bà, Côn Lôn bọn muội sẽ chi trả chứ?”

“Chi trả cái gì?”

“Một vụn kim đó, hồi nãy huynh nện mụ Cửu Thiên Huyền Nữ hết một vụn kim rồi.”

“...” Sương Vũ quẳng tay của Đường Hoa ra, hất mái tóc rồi nói: “Mọi người tản ra, đi tìm nguyên thần đi.”

“Lão bà... Huy Hoàng!” Đường Hoa vội vã túm người thành thật nhất - Huy Hoàng - lại: “Huy Hoàng, người sẽ trả cho ta chứ?”

Huy Hoàng cười khở: “Gia Tử, người có bán ta với Quàng Khăn Đỏ đi cũng không được nhiều đó tiền nữa là.”

Phá Toái nói chen vào: “Gia Tử, người còn quan tâm cái một vụn kim kia của người sao? Mọi người đều đang quan tâm đến vấn đề tiền đồ khi đến hành tinh M đấy.”

“Quan tâm cái rắm, ông có tiền, ông chẳng thèm phải làm nghề gì cả.” Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: “Các người có trả lại không à?”

“...” Phá Toái nện nắm tay: “Gia Tử ca nói chí phải mà. Cường vị cái gì chứ, cho dù là làm tổng thống cũng không tự tại bằng có tiền được. Gia Tử, ngài thật là một câu đánh thức người trong mộng mà.”

“Lăn đi chết đi, không phải người của Côn Lôn.” Đường Hoa gạt cái thân hình oai nghiêm của Phá Toái ra, nhưng phát hiện đệ tử của Côn Lôn đã mất tích hết rồi. Đường Hoa bi phẫn quát: “Không phải chứ các người, mới một vụn kim, mỗi người bỏ ra năm trăm là đủ rồi mà!”

Phá Toái thở dài: “Người đi lục túi bọn đệ tử Côn Lôn xem thử xem, trừ Huy Hoàng với lão bà của người ra, trong túi Càn Khôn có trên năm mươi kim sẽ không có hơn ba người đâu. Gia Tử người không biết đâu, làm một nhiệm vụ bang hội cũng mới được có mấy đồng tiền thôi, chỉ vừa vụn để ăn màn thầu uống nước mì. Cũng là do bán nguyên liệu khi đánh quái rớt ra mới có chút tiền để dành đó. Bây giờ giá hàng lại tăng lên ba lần, mọi người đều đang vì vấn đề ăn no mà giãy dụa hết, nếu không người nghĩ vì sao Hạo Nhiên lên tiếng, Sương Vũ thỉnh cầu mà mấy chục vụn người chỉ đến có một phần ba nào? Thế mà còn có người hỏi xem có bao ăn ở không đấy.”

“Ý người là tiền đó của ta đã thành tiền cúng hết rồi?”

Phá Toái thấy Đường Hoa vẫn còn đang đau lòng, bèn ngấm ngầm một chốc rồi nói: “Cũng không hẳn vậy đâu, ít nhất thì... Đúng rồi, hồi nãy

người lượm được cái gì đó?”

“Lượm là lượm cái gì?”

“Người là người đánh đòn cuối mà.”

“A?” Đường Hoa vội lục túi Càn Khôn, sau đó ánh mắt sáng rỡ lấy ra một cây roi: “Roi Bạch Hổ, thần khí bát giai, đề cao 100% tốc độ hồi pháp, hấp thụ 50% sát thương hệ sét, gia tăng 20 điểm thuộc tính sét. Mang kèm kỹ năng Lôi Lâm Thiên Hạ, là kỹ năng sát thương mạnh phạm vi lớn, uy lực và tu vi tỉ lệ thuận với thuộc tính sét của người sử dụng. Thời gian duy trì một phút, thời gian làm mát hai phút.”

“Oa!” Phá Toái hâm mộ cực kỳ, nói: “Gia Tử, cái này một vạn kim đánh chết cũng bán được đó.”

“Làm gì bán? Giữ lại tự chơi chứ.”

Đường Hoa trang bị roi Bạch Hổ vào, sau đó giương hai tay lên, vô số những tia sét cùng ào ào trút xuống, bày người chơi đứng trong phạm vi sấm sét bao trùm đều nhao nhao ôm đầu trốn như chuột, hô: “Đông Phương Gia Tử điên rồi!”

“Xác chết Cửu Thiên Huyền Nữ sống dậy rồi!”

“Đông Phương Huyền Nữ giết người rồi!”

“Cửu Thiên Gia Tử làm phản rồi!”

Phá Toái nói gấp: “Gia Tử, bày bừa chút thế được rồi, làm tiếp chết người đó.”

Đường Hoa nhún vai: “Ta cũng không muốn mà. Nhưng không có cách nào khác cả, quy định rằng thời gian duy trì phải là một phút.” Đậu xanh nó, thời gian duy trì một phút không chỉ là quyền lợi, mà còn là nghĩa vụ nữa! Ống pháp lực ào ào cạn kiểu này, chắc kẻ dùng thần khí mà pháp lực hao hết nên ngã chết duy nhất trong Song Kiếm sẽ là mình mất thôi.

“Vậy người bay đi chỗ khác một chút, ngắt ngang kỹ năng.” Phá Toái đề ra một ý kiến thật là tồi.

Bởi vậy Đường Hoa bèn nhắm về phía trước bay chừng một trăm mét, màn sấm sét cũng theo hấn di động luôn, Phá Toái bị phản phát hiện mình đã đứng trong vòng vây của màn sấm sét này rồi. Choáng! Uy lực của thứ này không phải tầm thường, đã vậy còn mang thêm trạng thái tê dại 1 giây

nữa! Phá Toái vội mở Ánh Sáng Hộ Thể ra đối phó liền. Nhìn lại đám người chơi bên kia, mười phần đã chết mất năm, sáu, những người còn có thể trụ lại được thì đều là nhân tài hạng cao có các loại pháp bảo phòng ngự hoặc là có tiên kiếm hộ thân cả.

“Không hay!” Đường Hoa lau mồ hôi.

“Không hay cái rắm.” Phá Toái tỏ vẻ khinh bỉ tên Đường Hoa đã được hời còn khoe mẽ này: “Người chơi ma mà, nghiệp vụ là giết người.”

“Ta xử mất lão bà ta rồi.”

Phá Toái toát mồ hôi lạnh: “Vậy đúng thật là không hay lắm.”

* * * * *

Trải qua màn lễ rửa tội của Đường Hoa, nhân viên phái Côn Lôn chỉ còn dư lại vẹn vẹn có ba người, đó là Huy Hoàng, Côn Lôn - Giáp và Côn Lôn - Ất.

“Gia Tử, người chơi trò thu phí xã hội đen đấy à?” Huy Hoàng cười khò: “Huynh đệ người đây thật không có nhiều tiền như thế đâu.”

“Tiền là chuyện nhỏ!” Đường Hoa lấy roi Bạch Hổ ra, nói: “Ta chỉ định thử uy lực của nó tí thôi, không ngờ lại dừng không được.”

Hắn vừa nói dứt lời, bảy người chơi ở gần đó đã chạy tứ tán ngay.

Đường Hoa thở dài: “Mọi người nhìn kỹ tí đi có được hay không, trang bị vào mới giết được người ta được, chứ cầm trên tay có làm gì khác được ngoài quất cơ chứ?”

“Chưa nói cái khác, Sương Vũ đã bị người xử lý rồi đấy thôi. Người nghĩ cách gì tìm ra nguyên thần của Cửu Thiên Huyền Nữ đi nào.”

Đường Hoa nhú mày, âm trầm nói: “Giết sạch mọi vật còn sống.”

“Đừng đùa.”

“Không đùa, không đùa. Người bảo mọi người rời khỏi núi Côn Lôn hết đi. Một tiếng đồng hồ, sau một tiếng đồng hồ mà không rời đi thì cứ coi như là nguyên thần của Cửu Thiên Huyền Nữ mà xử hết.” Đường Hoa nói: “Sau đó xử lý hết mọi động vật trong Côn Lôn, ngay một con kiến cũng không chừa.”

Côn Lôn - Giáp nói: “Nhưng có vấn đề là hiện giờ trong Côn Lôn đang có nguyên thần của một con BOSS siêu cấp, ai chịu rời khỏi chứ?”

“Cái này không phải là vấn đề.” Đường Hoa lại lấy roi Bạch Hổ ra tung tung, nói: “Bốn Gia Tử bây giờ giết người không cần tiền vốn.”

* * * * *

Một tiếng đồng hồ sau, trừ một trăm người chủ lực ra, số còn lại đều nhao nhao vừa mắng vừa rời khỏi Côn Lôn hết. Chẳng có cách nào khác cả, ở đây có một tên đầu gấu mà. Với lại từ đạo nghĩa mà nói thì Huy Hoàng cũng không nói sai chút nào, thời gian dành cho Côn Lôn đã không còn nhiều nữa, muốn kiểm tra lần lượt là không thể nào, chỉ đành mời mọi người rời khỏi mà thôi.

Có một trăm người chơi không-phải-chủ-lực kia không chịu rời khỏi đều bị đội chủ lực giết chết hết. Sự thật đã chứng minh rằng quyết định của Huy Hoàng rất là anh minh, bởi vì trong số một trăm người này mặc dù không có nguyên thần của Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng lại có mười tên kim tướng.

Tiếp tới là tập hợp trăm tên chủ lực lại, do Huy Hoàng tiến hành tổ đội, sau khi chứng minh ai cũng là người chơi xong thì đều tổ đội theo dạng năm - năm. Hơn trăm người chia thành hai chục tổ, dựa theo khu vực lực soát giết bất cứ vật gì còn sống.

Đường Hoa đóng vai trò giết chóc chủ lực. Hắn đứng trên không, Ma Đế Vô Thiên như không cần tiền cứ triển khai, mà những người chơi ở trong phạm vi chiêu này thì chỉ cần thỉnh thoảng uống thuốc, tập trung điều tra bên trong các công trình là được.

Giai đoạn này dự tính sẽ kéo dài hai tiếng đồng hồ, nếu còn chưa phát hiện ra nguyên thần của lão Cửu thì chỉ còn cách điều tra cả bên ngoài các công trình nữa thôi.

Bởi vì NPC Côn Lôn đều rất nhát gan sợ phiền phức, cho nên họ ăn Côn Lôn uống Côn Lôn, nhưng một khi gặp nạn là đều chạy ra khỏi Côn Lôn hết, dư lại ở đây chỉ còn có mấy con gà con, con vịt con, con heo con, con chó con, v.v... mà thôi. Lại thêm không có mấy thứ linh tinh như muối với bọ chét, cho nên phạm vi điều tra phải nhỏ hơn không ít, mọi người vẫn ôm hy vọng rất lớn.

Nhưng kết quả lại khiến cho mọi người phải sụp đổ. Giờ thứ ba, giai đoạn hai của kế hoạch kết thúc. Chuyện lục soát không ra nguyên thần thì còn có thể hiểu được, dù sao thì cũng có khả năng ả đang ở ngoài tầm của khí đen, nhưng điều khiến mọi người phải sụp đổ chính là Côn Lô - Giáp và Côn Lô - Ất đã thần không biết quỷ không hay bị xử lý mất rồi. Điều này khiến mọi người rối loạn lắm.

Một cao thủ nọ: “Sau khi tiến vào trong tòa Thiên điện này rồi tản ra điều tra, Côn Lô - Giáp một mình bước vào trong phòng nhỏ ấy. Mỗi cái cửa sổ là một cửa vào. Bên trong có ánh trắng nhấp nháy cái là hệ thống đã nhắc có đội viên tử vong ngay. Ta với XX trùng hợp ở ngay đại sảnh bên vọt vào nhìn quanh, nhưng bên trong không có động tĩnh gì cả. Côn Lô - Giáp cũng cứ như thế biến mất.”

Một cao thủ nào đó khác: “Côn Lô - Ất cũng không khác nhiều, bọn ta vừa điều tra trong một gian phòng của đệ tử kia xong thì cùng nhau rời khỏi, Côn Lô - Ất là người đi ở cuối cùng. Nhưng nào ngờ còn chưa ra khỏi thì bọn ta đã nhận được lời nhắc rằng đội viên đã tử vong rồi. Đi vào xem xét thì thấy trong phòng cũng trống trơn y vậy.”

“Là cao thủ.” Đường Hoa nói: “Rất là lợi hại, ít nhất thì tốc độ cũng rất là nhanh, có thể trong nháy mắt khi mọi người hoàn hồn mà từ cửa sổ rời khỏi. Ta phỏng chừng hóa thân của lão Cửu này không phải là thứ gì khác, chỉ có thể là người thôi. Trừ khả năng ngự kiếm của con người ra, trong Côn Lô không có bất cứ vật còn sống nào có tốc độ đó được.”

Cao thủ nào đó: “Ta cũng nghĩ vậy đấy. Sau khi Côn Lô - Giáp chết rồi, ta thấy trong phòng trống trơn thì đẩy cửa sổ ra, ngoài trời đầy hoa tuyết hình như có một bóng đen đang điều khiển phi kiếm rời đi. Có điều bởi vì có ma khí và thời tiết ác liệt thế này, ta cũng không dám khẳng định mình có phải hoa mắt không nữa.”

“Đậu xanh nó, đánh lão Cửu mà giờ thành phim phá án rồi.” Đường Hoa đầu đầu gọi: “Huy Hoàng, người là pháp y, người đi thu thập dấu vân tay hiện trường cùng với DNA của hung thủ trước đã.”

Chương 279: Pháp bảo ra hết

Chương 279: Pháp bảo ra hết

Giờ thứ năm...

Hai mươi tên đội trưởng đều ưỡn ngực thề độc, rằng ở trong khu vực họ phụ trách đừng nói là người, cho dù một con ruồi nhặng cũng không còn sống nữa. Dưới sự bắt buộc dĩ, Huy Hoàng chỉ đành tiếp thu ý kiến của mọi người, tập hợp lại một lần nữa để kiểm nghiệm thân phận.

“Giả thiết, nguyên thần của ả Cửu Thiên Huyền Nữ này bám lên thân người chơi, vậy ả chỉ có thể sử dụng kỹ năng và thủ đoạn của người chơi đó. Nhưng cũng bởi thế, ả cũng có thể tố đội.” Phá Toái nói: “Nhưng có một dạng này ả chạy không nổi, đó là cho dù ả có thể học được ngôn ngữ của người chơi, nhưng có chút kiến thức thông thường ả tuyệt đối sẽ không biết.”

Huy Hoàng: “Bây giờ trước mặt mỗi người có một tờ giấy đây, xin viết ra tên của người lãnh đạo Trung Quốc trước khi chúng ta rời khỏi Trái Đất. Bắt đầu.”

Sát Phá Lang hỏi Đường Hoa: “Người thấy thế nào?”

“Ta thấy Cửu Thiên Huyền Nữ chắc sẽ không đến nổi ngốc như vậy đâu. Hệ thống vẫn luôn lấy sự đề tiện để nổi danh mà. BOSS càng lớn thì càng gian xảo.”

Đường Hoa lắc đầu: “Ta cảm thấy chúng ta đã kiểm tra sót mất một chỗ nào đó.”

“Chỗ nào?” Huy Hoàng cũng mon men qua hỏi. Nói thật, đối với cái tên phải viết ra này trong lòng hẳn không có đáp án.

“Không biết, nhưng dựa theo phong cách của Ốc Vít, tuyệt đối sẽ không chơi trò để nguyên thần bám vào mấy con vật có thể chui xuống đất như con kiến, con chuột đâu. Điều hẳn thích nhất là chọc người chơi, đặc biệt là lúc công bố đáp án ra, nếu có thể khiến cho người chơi đau đớn không muốn sống nữa, hối hận cũng không kịp nữa, sẽ chính là niềm vui thú lớn

nhất của hần.” Đường Hoa phân tích: “Nếu muốn đạt được mục tiêu như thế, vậy thủ đoạn hần dùng chắc chắn chính là ‘bóng đen dưới ngọn đèn’.”

“Bóng đen dưới ngọn đèn?”

“Ừ, một ngọn đèn chiếu sáng cả một gian phòng, nhưng nơi duy nhất không thể chiếu sáng được chính là cái bóng do nó tự tạo ra.” Đường Hoa hỏi: “Hiện giờ trong những vật còn sống đã biết ở Côn Lôn, vật nào không đáng nghi nhất?”

Huy Hoàng chỉ vào bản thân mình: “Ta!” Nếu hần chết thì nhiệm vụ đã kết thúc rồi, bởi vậy hần là kẻ không đáng nghi nhất.

“Tiếp theo?”

“Tiếp theo đương nhiên là người.” Huy Hoàng dòm dòm Đường Hoa, gật đầu: “Đúng à, có chút kỳ quái nha, đã có roi Bạch Hổ, rồi lại còn giết mấy tên đệ tử Côn Lôn nữa...”

Đường Hoa vội nói: “Ây! Người đừng có nói bậy à.”

Huy Hoàng túm cổ áo Đường Hoa ngay tắp lự, hỏi: “Lão bà người tên là gì? Lập tức trả lời.”

“Sương Vũ!”

“Lúc trước tên gì?”

“Vô Song.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Nàng không nói ta biết.”

“Người cho rằng nhân phẩm của Ốc Vít thế nào?”

“Chẳng ra làm sao cả.”

Sát Phá Lang chen vào hỏi: “Người cho rằng nhân phẩm của người như thế nào?”

“Thanh niên kiệt xuất đệ nhất suốt năm nghìn năm lịch sử của Trung Hoa, là hy vọng của quốc gia, là báu vật của dân tộc.”

Sát Phá Lang gật đầu: “Là hần. Không có ai có thể mặt không đỏ tim không nhanh nói ra những điều vô sỉ như thế được.”

Đường Hoa lấy lại hơi, gạt phăng tay của Huy Hoàng ra, khó chịu nói: “Không nghĩa khí.”

Huy Hoàng đau đầu: “Vậy rốt cục là ai chứ... Sát Phá Lang à?”

Sát Phá Lang vội giơ tay: “Người hỏi.”

Huy Hoàng còn chưa kịp hỏi thì Phá Toái đã gom xong mấy mẫu giấy, bước qua nói với hắn: “Có ba phần mười giao giấy trắng, có hai phần mười viết là hoàng đế Thái Tổ, có hai phần mười viết tên của người khóa trước, có một phần mười viết sai chữ, số thực sự chính xác chỉ có hai phần mười.”

Đường Hoa nói: “Dựa theo tỷ lệ xem tin tức thì số lượng đáp án nhiều đó cũng đã không tệ rồi.”

“Ừ!” Phá Toái gật đầu: “Cái kênh đó nghìn bài cũng chỉ một điệu, mười phút đầu thì bảo rằng các đồng chí lãnh đạo rất tốt, mười phút giữa bảo nhân dân cả nước đều tốt, mười phút cuối cùng lại nói rằng nhân dân toàn thế giới đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng. Kiểm tra lại thân phận trong hiện thực của họ, cơ bản là phù hợp với nghề nghiệp có hay không có theo dõi tin tức trên TV, hắn không có gì khả nghi.”

“Vậy tới cùng là ai chứ?”

“Nơi rõ ràng nhất ngược lại chính là nơi dễ bỏ qua nhất, nơi nguy hiểm nhất ngược lại là nơi an toàn nhất. Theo tình hình Côn Lôn - Giáp, Ất bị giết có thể đoán ra người này có thể tùy thời thoát ly đội ngũ để giết người mà không bị nghi ngờ, người này có thể tự do hành động mà sẽ không bị ai ngăn trở, người này có thể tồn tại hoặc biến mất mà không thu hút sự chú ý của người khác, người này xuất hiện ở bất cứ nơi nào cũng sẽ là chuyện bình thường, người này chính là cơ thể sống mà Cửu Thiên Huyền Nữ không có khả năng mượn dùng nhất...” Trong mắt Đường Hoa chợt lóe lên ánh sáng: “Ta biết có một người hoàn toàn phù hợp với mọi điều kiện trên.”

“Ai?”

Đường Hoa cúi đầu trầm ngâm một hồi rồi nói: “Huyền Tiêu!”

* * * * *

Giữa màn tuyết bay tán loạn, nơi đài Quyển Long, Huyền Tiêu cô độc đứng thẳng tắp, ngóng nhìn trụ trời càng ngày càng gần trên kia, nghe những tiếng ‘Vù vù’ không ngừng vang lên bên cạnh. Không bao lâu, những tiếng vang ấy ngừng lại, Huyền Tiêu đã bị hơn trăm tên người chơi bao vây.

Áo trắng bay phất phơ, Huyền Tiêu than một hơi, nói: “Cho các người một đề bài, Huyền Tiêu chết, nhiệm vụ sẽ thất bại, Huyền Tiêu sống, Cửu Thiên Huyền Nữ sống. Lựa thế nào chọn? Chọn thế nào lựa?”

“Móa!” Đường Hoa giận dữ nói: “Vẫn luôn cho rằng người đề tiện, không ngờ người còn đề tiện hơn ta tưởng nữa.”

“Có thể nhìn thấu được thân phận của ta, suy đoán được thân phận của kẻ ta bám vào, cho thấy các người cũng không phải đều ngu ngốc hết.” Huyền Tiêu cười ha ha một tiếng, hỏi: “Giết? Hay là không giết? Hay là ta giết sạch các người?”

“Vô sỉ quá rồi.” Đường Hoa chỉ vào Huyền Tiêu: “Người đừng có chạy đấy, bọn ta thương lượng trước cái đã.”

“Ta không gấp, kẻ gấp chính là các người.”

* * * * *

“Thà làm ngọc nát, không làm ngói lành.” Huy Hoàng nói: “Hôm nay cứ mặc kệ hết, Cửu Thiên Huyền Nữ nhất định phải chết, cho dù nhiệm vụ có thất bại.”

“Tốt! Mục tiêu chiến lược chúng ta đã xác định rồi, đó chính là bảo vệ kẻ chết mà tranh giành kẻ sống.” Đường Hoa nói: “Kẻ chết đã bảo vệ được rồi, còn kẻ sống thì làm sao đây?”

Người chơi nào đó: “Ta xem phim thấy mỗi khi xảy ra chuyện thế này, người ta đều cầu nguyện cho ý chí của người bị hại kiên cường lên, đấu tranh với cái tà ác.”

“NPC không thể tàn hại lẫn nhau.” Huy Hoàng nói: “Đây hẳn phải là một nan đề mà Ốc Vít giao cho chúng ta đấy.”

“Bạn gái cũ của ta từng hỏi ta, khi nàng và mẹ của ta cùng rớt xuống nước, ta sẽ cứu ai.” Người chơi nào đó thở dài: “Có vẻ Ốc Vít cũng đang ra một đề tài như thế cho chúng ta đấy.”

“Còn có một con đường khác nữa, đó là chờ cho thời gian kết thúc, Cửu Thiên Huyền Nữ tu luyện lại được pháp thân, rời khỏi thân thể của Huyền Tiêu.”

“Cút đi chết đi!” Phá Toái tỏ vẻ khinh bỉ: “Người không phải không nhìn thấy lực phòng ngự với lượng máu của nữ nhân đó mà, làm sao giết

nổi một lần nữa?”

Đường Hoa: “Bây giờ chúng ta phải nghĩ xem điều gì Huyền Tiêu có thể chịu được, mà Cửu Thiên Huyền Nữ không thể chịu nổi.”

“Lột sạch!”

“Cho xin đi, người ta cũng là BOSS đó.” Chạy tới gần thì bị một hit ăn cảm là điều rất bình thường, lột được cái máu ấy.

Có người chơi kia khá trầm ổn, nói: “Ta có một cách này.”

“Cách gì?”

“Dựa theo quy tắc của trò chơi, nếu nguyên thần của Cửu Thiên Huyền Nữ trú trong cơ thể của Huyền Tiêu, vậy chúng ta sẽ dùng kỹ năng của hệ thống để bức ả ra.”

Huy Hoàng hỏi: “Ví dụ như?”

“Định, loạn, điên, cấm, vân vân...”

Sát Phá Lang gật đầu: “Loạn với điên có khả năng có tác dụng.”

Phá Toái lắc đầu: “Huyền Tiêu mặc dù không bằng Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng đi đâu tìm ra nhân tài chuyên nghề khống chế đây?” Ai cũng biết mấy người chơi theo hướng khống chế đều chưa có ai qua được kiếp thứ hai hết, tu vi không đủ thì cho dù có kỹ năng cũng vô dụng thôi.

“Hé hé!” Đường Hoa hất tóc: “Vì sao nhất định phải tìm nhân tài chuyên nghề đó? Hưởng tu luyện của bốn Gia Tử đây chính là khống chế phát điên đấy. Không chỉ như thế, đây còn là kỹ năng cấp cao của Ma giới nữa, có tác dụng mạnh hơn đối với nhân vật tiên - thần.”

“Huyền Tiêu chạy kìa!” Một người chơi kia mắt sắc, vội vàng hô lên.

“Bị dọa rồi.” Huy Hoàng hô: “Chiến lược chính xác, hành động sẵn bắt bắt đầu.”

* * * * *

“Quỷ Luyện Cuồng Ma!” Đường Hoa dựa vào ưu thế tốc độ đuổi kịp Huyền Tiêu, bèn phát một chiêu ra. Huyền Tiêu không hề quay đầu lại vung tay lên, một thanh kiếm lửa chém ngược lại phía Đường Hoa. Đường Hoa không hoảng không vội, ném bảo tháp Thần Quang ra trấn áp một lát, còn bản thân mình thì đuổi theo Huyền Tiêu. Nhưng vừa tới gần Đường Hoa đã hoảng hốt ngay, hần thấy ống máu mình ào ào tụt xuống.

Huy Hoàng kêu với tới: “Đừng tới gần hần, toàn thân hần có hơi lạnh, trong phạm vi năm mươi thước đều bị thương tổn hết đó.”

“Choáng, vì sao là hơi lạnh, vì sao không phải là hơi lửa?” Đường Hoa bất bình lắm.

“Người đã quên ba cái hàn khí, với lại Hàn Băng quyết do hần tự luyện à?” Đám người Huy Hoàng đều không dám đến gần, một khi tới gần người ta đưa tay ra là giết ngay, còn bản thân người ta thì lại cứ liều mạng đâm đầu vào những thanh phi kiếm do mình bắn ra. Ném chuột sợ vỡ bình mà! Lại nói Huyền Tiêu vốn cũng không yếu, bởi vì đây chính là nhiệm vụ hai hướng của Côn Lôn mà, nếu người chơi đi giúp Cửu Thiên Huyền Nữ thì Huyền Tiêu sẽ là BOSS, tu vi dĩ nhiên không thể thấp được.

“Bốn Gia Tử có thủ đoạn hết!” Đường Hoa lấy một vật gì đó ra, quát: “Xem pháp bảo đây, Thiên La Địa Vồng!” Hồi Đường Hoa lăn lộn nơi biển Đông, hần đã kiếm được một bộ chín chín tám mươi một sợi tơ Hàn Băng thất giai, rồi lúc đi chỗ Hỏa Quỷ vương lại kiếm được tơ Liệt Hỏa lục giai, còn phần tơ Thiên Lô thì tàn lắm, chẳng qua chỉ là tứ giai mà thôi. Có điều hợp thành lưới vẫn có uy lực vô cùng, biến ảo rất khó lường. Tung lưới một cái, Huyền Tiêu bị chụp vào trong ba cảnh tượng sét, lửa, nước ngay.

Huyền Tiêu bị nhốt, cách thứ nhất thoát vây là dùng sức xé tấm lưới này, nhưng lưới này hiện giờ là do tơ Hàn Băng thất giai làm chủ trận, lại thêm cái danh cao thủ đệ nhất của Đường Hoa cũng không phải là tầm thường, ma tâm tiên thể, pháp lực vô cùng vô tận. Ủ, còn có thể uống thuốc nữa, kẻ có tiền mà, dưới tình hình giá thuốc hồi phục máu tức thời do dân lao động tạo ra giảm như thế này, đương nhiên là phải gom một đồng lớn rồi.

Cách thứ hai: tìm mắt trận mà phá đi. Nhưng ở trong trận pháp gần như lớn vô cùng này, lại có Đường Hoa bất cứ lúc nào cũng có khả năng đánh lén nữa thì chỉ sợ còn chưa kịp tìm ra mắt trận, đã bị tên đấy ám hại chết mất toi.

Cách thứ ba: tạo ra một cảnh ảo ở trong Thiên La Địa Vồng, đổi khách thành chủ, khiến kẻ có ý đồ đánh lén là Đường Hoa bị đánh lén ngược lại.

Huyền Tiêu lập tức thử nghiệm cách đầu tiên ngay, nhưng như mọi người nghĩ vậy, Đường Hoa đã không còn là Đường Hoa lúc xưa nữa, vừa có thần khí tiên khí nâng tu vi lên, mà sau khi qua khỏi kiếp thứ hai thành ma, uy lực lại càng mạnh mẽ, nên mặc dù Huyền Tiêu có thần binh trong tay, nhưng Thiên La Địa Võng vẫn cứ sừng sững không ngã, mà nhìn lại Đường Hoa đang bổ sung pháp lực thì thấy ổng pháp lực của hắn còn chưa tới tới phân nửa nữa là.

Cách thứ hai, Huyền Tiêu mới bay về phía mặt trận được vài phút đã bị đánh lén tới ba lần rồi, may mà hôm nay vận hạn tốt, không bị trúng trạng thái ‘điên’ đấy. Nhưng ở trong địa bàn của mình, Đường Hoa hung hăng càn quấy vô cùng, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu chân, một đòn không trúng là xoay người đi ngay, Huyền Tiêu căn bản là không có cách nào đuổi theo được cả.

Còn cách thứ ba... Cửu Thiên Huyền Nữ thì không có vấn đề, nhưng vấn đề là Huyền Tiêu còn chưa đạt tới cảnh giới đó.

Vẫn còn có thời gian. Mặc dù trận sét, lửa đã bị phá, nhưng Đường Hoa vẫn không sốt ruột chút nào. Ở trong lĩnh vực của mình, radar luôn chỉ rõ vị trí của Huyền Tiêu như ở ngay trước mắt, đồng thời mình còn có thể tạo ra mười trận truyền tống tự do nữa. Tất cả đều chỉ cần dựa vào pháp lực của mình thôi, chỉ cần pháp lực không bị khô kiệt thì màn mè vờn chuột này kẻ thắng chắc chắn là mình. Pháp lực sẽ bị khô kiệt sao? Đương nhiên là không rồi, ở đây đang có trăm tên cao thủ lặn, mà hơn trăm cao thủ thì trong túi Càn Khôn sẽ thiếu thuốc sao? Hơn nữa Đường Hoa còn có cái kỹ năng lấy máu để thở đề tiện kia nữa, cũng tức là hắn uống thuốc hồi máu hồi pháp gì cũng hồi pháp được hết ráo, thuốc hồi máu hồi pháp ngay tức khắc gì cũng như nhau.

* * * * *

Cuối cùng, ở lần tấn công thứ mười bảy, Huyền Tiêu trúng chiêu, rơi vào trạng thái ‘điên’. Huyền Tiêu vừa bị trúng trạng thái, Cửu Thiên Huyền Nữ không thể bám vào người hắn được nữa, chỉ đành hóa thành một đám mây mỏng manh bay ra khỏi cơ thể Huyền Tiêu. Đường Hoa thấy mục đích

đã đạt được, bèn dùng bảo tháp Thần Quang chụp Huyền Tiêu lại, sau đó báo cho mọi người biết một tiếng rồi thu trận.

Trận pháp biến mất, gần trăm tên cao thủ đứng đầu Song Kiếm cùng nhe răng cười nhìn đám mây mỏng manh ở giữa vòng vây kia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 280: Khách điểm Tiên Kiếm

Chương 280: Khách điểm Tiên Kiếm

Huy Hoàng hào phóng nói: “Một món ăn ngọt, mọi người tùy ý.”

“Vẫn cứ cùng nhau khai đao đi, hoa rơi nhà ai là do trời định.” Bọn người chơi ở đây vẫn còn rất biết điều.

“Tốt lắm, ba, hai, một!” Huy Hoàng vừa dứt lời thì bảy kiếm tám pháp chín kiếm nộ đều giống như không cần tiền vốn trút hết xuống nguyên thần của lão Cửu. Không cần phải nghi ngờ, phi kiếm và pháp thuật của bọn người chơi đều có chức năng chỉ đạo hồng ngoại hết, trong cự ly nhất định có thể tự động điều chỉnh phương hướng tấn công. Nguyên thần của lão Cửu thật ra cũng muốn chạy lắm, nhưng đối mặt với đám lão làng này, nó chỉ đành nhận mệnh thôi.

Một tiếng “Ầm” vang lên, hệ thống thông báo: phái Côn Lôn trên dưới đồng tâm hoàn thành được nhiệm vụ cấp một của môn phái, sau đây là phần thưởng...

Đây vốn tuyệt đối là một tin tức đầu trang, chỉ tiếc là hiện giờ hai tòa soạn đứng đầu trong Song Kiếm - Vô Biên đặc san và Song Kiếm nhật báo - đều đang đầy trời đầy đất đưa tin về những lời nói của Ốc Vít ở Côn Lôn cả.

Trong nội dung nói chuyện của Ốc Vít, đầu tiên là thông báo tin tốt, rằng mọi người không cần phải sốt ruột đối các trang bị tồn kho ra kim tệ làm gì, bởi vì khi tới hành tinh M rồi thì vẫn còn có thể đổi được.

Tiếp theo là tin xấu: sự chênh lệch giàu nghèo giữa các người chơi sẽ bị kéo lớn ra.

Cuối cùng là một tin tức không tốt cũng không xấu: lời mời phỏng vấn cương vị nào đó.

Trừ mấy kẻ đại phú ra, điều toàn bộ mọi người quan tâm chính là tin tức không tốt cũng không xấu đấy. Ai cũng biết những người quản lý của hành tinh M đều sẽ được chọn ra từ những thanh niên có độ tuổi trung bình 20 này. Trên thì có chủ tịch liên bang, dưới thì có anh đại của các quốc gia, nhỏ nữa là các quản lý của các thành thị, với lại các lãnh đạo của các đơn vị sự nghiệp, đều sẽ sinh ra từ giữa những người này.

Nhân phẩm của Ốc Vít thì mọi người không ai tin, nhưng sự thành tín của hắn tuyệt đối chẳng ai nghi ngờ. Hắn dù sao cũng là một vị quan trọng tài duy nhất có thể làm được yêu cầu công bình nhất, công chính nhất. Trên sự thật thì khi còn ở Trái Đất, những hoạt động dễ làm rối loạn kỉ cương như việc bầu cử đều do Ốc Vít giám sát toàn bộ quá trình cả. Cho dù có là người chế tạo hắn thì cũng không có bất cứ đặc quyền nào. Ốc Vít có thể chọn ra người thích hợp nhất với những cương vị trọng yếu, điều ấy không ai dị nghị hết, có điều ai cũng mong mình sẽ có một phần trong cái bát canh thịt nọ.

Ngày thứ ba sau buổi nói chuyện của Ốc Vít nơi Côn Lôn, nhóm người may mắn đầu tiên cũng xuất hiện. Nghề nghiệp trong lần phỏng vấn này chính là quan tòa cao viện. Khi khai hoang một hành tinh, điều cần thiết nhất phải tránh là bạo loạn, cho nên pháp chế đi trước là quan trọng, mà kẻ quyết định bất cứ pháp chế nào rốt cục có thể được thực thi hay không chính là nghề quan tòa. Đồng thời quan tòa cũng là ngành duy nhất có thể chế ngự được những kẻ thống trị.

Ốc Vít cũng công khai tuyên bố, yêu cầu đầu tiên là đạo đức, yêu cầu thứ hai mới là năng lực.

Nhóm được phỏng vấn lần này ước chừng xấp xỉ hai ngàn tên. Khi được Vô Biên đặc san phỏng vấn, Ốc Vít đã nói rằng có lẽ sẽ nhận hết, cũng có lẽ chẳng nhận ai, nếu thực không có ai thích hợp để chọn, vậy vẫn để hắn giám thị thay như cũ.

Trong đợt phỏng vấn này có người quen của Đường Hoa là Huy Hoàng và Nhu Mễ. Có điều đáng tiếc là sau sáu tiếng đồng hồ phỏng vấn, một vui một buồn. Huy Hoàng bị đào thải, mà Nhu Mễ thì trúng cử.

Bầy người Thục Sơn cùng từng bừng chúc mừng ở tửu lâu Thiếu Gia, trong tay có phiếu cơm mấy ngàn kim, nếu không xài thì sẽ quá hạn mất. Mọi người dưới sự dẫn dắt của Đường Hoa đều cùng nhau mãnh liệt chọn toàn món đắt tiền cả, khiến Thiếu Gia ở bên cạnh nhìn mà nước mắt nước mũi tèm lem. Trên chiếu, Nhu Mễ đầu tiên cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, sau đó nói trước mặt cũng mới chỉ là tạm thời định thể thôi, chứ còn chưa phải là kết quả cuối cùng.

Mọi người cùng nâng cốc chúc mừng, không bàn đến việc này nữa.

* * * * *

Đường Hoa không ghen tị cũng không hâm mộ, không phải do nguyên nhân gì khác, hắn vẫn luôn kiên định cho rằng có tiền là có hết thảy. Dựa theo tình hình để dành trong túi Càn Khôn của mình, cộng với số tiền trữ nơi Tôn Minh, cộng với số tiền chia hoa hồng của Vô Biên đặc san, hắn tin rằng cho dù Ốc Vít có hắc ám hơn, hắn cũng vẫn có thể thoải mái làm một phú ông nho nhỏ được. Đây cũng không phải là nói hắn chỉ nghĩ đến chuyện làm một con sâu mọt của xã hội, thực ra hắn cũng rất muốn có một cái cương vị để phát huy bản thân, nhưng đúng như lời mọi người nói đấy, hắn thực sự cũng không biết có cương vị nào thích hợp với mình cả.

Hắn hiện đang ở Ma giới, tìm Trọng Lâu đòi được thưởng. Vì sao phải thưởng? Đương nhiên là vì đã tu bổ lại tháp Tỏa Yêu rồi. Hắn đã sớm từ bên ngoài tìm hiểu được Trọng Lâu có tình cảm với một mỹ nữ kia của tộc Nữ Oa, nhưng mỹ nữ này lại yêu Từ chương môn của Thục Sơn, đồng thời cũng tự nguyện lấy thân thể của mình đi phong ấn tháp Tỏa Yêu.

Đối mặt với sự dây dưa của Đường Hoa, Trọng Lâu ném cho một tờ ngân phiếu, Đường Hoa nhận lấy nhìn mà suýt chút nữa diệt Trọng Lâu liền, một đồng tiền, tên này thế mà lấy một đồng tiền ra đuổi mình! Nhưng thương tình tên này tuổi nhỏ vô tri, Đường Hoa vẫn nhịn xuống, không so đo với hắn. Ai bảo mình gốc làm chi, nhận cái nhiệm vụ mà phần thưởng được giữ bí mật làm gì. Thực ra đối cách khác mà nói thì tên Trọng Lâu này

cũng không được phúc đức cho lắm, người cứ nói thẳng không thương cho là được rồi, Đường Hoa vẫn sẽ phải tu bổ tháp Tỏa Yêu thôi, nhưng người chộc người ta như thế là không đúng.

Mạnh hơn thì ngon lắm à? Đường Hoa nghiêng rằng oán hận, sớm hay muộn ông cũng hợp tác với Thiên Đình tiêu diệt người cho coi. Trọng Lâu thấy Đường Hoa đứng đó nghiêng rằng nghiêng lợi thì chợt lộ ra một nụ cười hiểm gặp: “Đông Phương Gia Tử, bốn tôn không thể tùy ý thưởng cho người chơi, có điều bốn tôn lại có thể giới thiệu cho người đi một nơi này rất tốt.”

“Nơi rất tốt?”

“Ừ! Ở bên dưới đám mây nơi biên cảnh Thần - Ma có một khách điểm kia, bên trong đồ ăn ngon vô số, giá cả cũng rất rẻ, không có gì trở ngại thì cứ đi thử một lần xem.”

“Cám ơn ha!” Đường Hoa coi như có chút vừa lòng đi ra ngoài, nhưng vừa ra cửa lại bị một tên quỷ hấp tấp từ ngoài cửa chạy vào đâm sầm trúng. Đường Hoa lùi lại hai bước rồi ngạc nhiên nói: “Sói ghẻ, cuối cùng người cũng đến rồi ha.”

Sói ghẻ? Người ghẻ ấy. Sát Phá Lang “Hừ hừ” hai tiếng như đau răng.

“Ây! Lâu ca vừa nói với ta là ở trong đám mây nơi biên cảnh Thần - Ma có một khách điểm, trong đó món ăn ngon vô số, hơn nữa giá cả cũng rất dễ chịu đấy. Người làm xong chuyện rồi thì đi chung với ta nhé.”

“A? Đồ tốt lại rẻ... Người lại chừa cho ta sao?”

“Sao có thể nói như vậy chứ? Mọi người giờ đều đến Ma giới lẫn lộn cả mà. Tục ngữ có nói ‘bà con xa không bằng láng giềng gần’ đó thôi. Ta chờ người đó.” Đường Hoa toát mồ hôi, thẳng nhai này càng ngày càng khôn khéo đấy. Mình đương nhiên sẽ không rảnh rồi đi tìm hăn rồi, mình tuy có phần tin chuyện Lâu ca nói có đồ ăn ngon, có điều phần giá cả dễ chịu gì gì đó thì... Nếu kéo Sát Phá Lang đi theo, mình lại có búa Bàn Cổ nơi tay, vậy chết sống gì cũng là tên này mời thầu thôi. Cái này gọi là ‘đạo hữu chết thì kệ, miễn bản đạo còn nhăn răng’.

Nhìn lại đứa bé Sát Phá Lang kia, mặc dù cảm thấy trong đó có âm mưu thật đó, nhưng lòng hiếu kỳ lại đặc biệt nặng, cho nên dù vốn không muốn

đi ăn uống gì, nhưng bị Đường Hoa Đường Hoa chọt cho vài câu như thế, cũng muốn đi xem xem tới cùng tên rau củ này muốn làm âm mưu gì ngay. Bởi thế tên này bèn đáp: “Được!” Thanh âm rất to, biểu lộ rõ thái độ của hắn: ông không sợ người.

* * * * *

Lĩnh một chức quan cộng một căn nhà ma xong, Sát Phá Lang và Đường Hoa cùng nhau hướng về phía biên cảnh bay đi. Tình hình biên cảnh vẫn cứ như vậy, hai quân vẫn đối chọi nhau, nhưng không ai xuất binh cả. Mảnh đất hoàn chiến chỉ có một ít tiểu binh tiểu tướng đang bồng bênh dạo chơi chờ người chơi rảnh rồi đến kiểm quân công thôi.

Dựa theo chỉ điểm của Trọng Lâu, hai người tiến đến rìa của vùng hoàn chiến rồi hạ độ cao xuống, hạ khỏi tầng mây liền trông thấy phía dưới có thế giới khác ngay. Đó là một khe núi yên tĩnh, có một khách điểm hết sức náo nhiệt, thần - ma lui tới tấp nập vô cùng.

Hạ xuống đất, ngẩng đầu thì thấy bảng hiệu: Khách điểm Tiên Kiếm. Bên cạnh bảng hiệu có viết bố cáo: trong phạm vi của bốn điểm (bao gồm cả khu vực cửa vệ sinh) đều thuộc khu miễn chiến, bất cứ hành vi ẩu đả nào đều sẽ bị nghiêm túc khiển trách. Ký tên: Trọng Lâu, Phục Hy.

Vừa mới bước chân vào trong khách điểm, một tên thiếu niên có vẻ vừa mới tỉnh ngủ đã bước ra nghênh đón ngay: “Hai vị nghỉ chân hay là ở trọ?”

“Nghỉ chân!”

“Nghỉ chân hai vị!” Tên thiếu niên này hô một tiếng, sau đó lập tức dẫn hai người tới chỗ ngồi ngay.

Sát Phá Lang và Đường Hoa ngồi xuống, một nữ tử với cách ăn mặc của người Miêu bước tới châm trà. Thiếu niên kia chờ trà được rót xong mới cầm giấy bút hỏi: “Hai vị khách quan dường như là lần đầu tiên đến đây phải không? Về sau xin tới chiếu cố tiểu điểm làm ăn với.”

Đường Hoa tùy ý hỏi: “Chương quây họ gì?”

“Tại hạ Lý Tiêu Dao, phụ trách tiếp khách, chạy phòng, thu tiền và đuổi ruồi nhặng.”

Nữ tử tộc Miêu nói: “Tiểu nữ a Nô, tham kiến hai vị ma tôn.”

“Đây là thê tử tại hạ, bên trong còn hai thê tử nữa, một người tên là Triệu Linh Nhi, một người tên là Lâm Nguyệt Như, phụ trách lo liệu phòng bếp.” Lý Tiêu Dao ân cần hỏi: “Không biết hai vị muốn gọi món gì?”

“Xem thực đơn trước đã!” Đường Hoa không cảm thấy người này nổi danh bao nhiêu, có điều có thể khiến cho anh đại hai bên đều gật đầu thì hẳn phải có chút lai lịch, hoặc là đồ ăn bên này thực sự rất ngon.

Lý Tiêu Dao giới thiệu: “Món ăn bảng hiệu hôm nay: đậu hủ Thái Cực, người khác mài đậu dùng đá mài, chúng ta mài đậu dùng thái cực, trơn bóng ngon miệng, không cho thêm chút thạch cao nào. Cua Lũ Kim Long Phượng, lấy từ ao tiên của Tiên giới, hai con trống mái luôn kề bên nhau, một con đi rồi thì con còn lại tất nhiên không ở đó nữa. Canh ba ba thịt cừu, chọn từ thịt cừu thượng đẳng ở cao nguyên ma địa, cộng với thịt của ba ba do sáu tiên nữ tự nuôi dưỡng...”

Đường Hoa nghe mà ngón trỏ giật giật, tất cả đều là những món ngon mà trần gian không thể nào thấy được. Vừa gọi món ăn, Đường Hoa vừa hỏi: “Xem chương quây hình như không phải người thường nhỉ?”

“Không dám, nếu khách quan ăn hài lòng, xin truyền bá giúp cho.”

“Nhất định, nhất định.”

Sát Phá Lang chờ Lý Tiêu Dao đi khuất rồi mới hỏi: “Người biết chương quây này là ai không?”

“Ai thế?”

“Lý Tiêu Dao, chương môn phái Thục Sơn, là nam nhân vật chính đời đầu của trò XX kiếm trong Song Kiếm.”

“Sao người biết vậy?”

“Bên thư viện có tài liệu, lúc nhàm chán ta có lật ra xem. Hình như còn suy diễn ra một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ nữa.”

“Tình yêu gì thế?”

“Cho xin đi, ta là một đại lão gia, cái loại tình tiết đó ta chỉ thoáng xem rồi lật đi thôi.” Sát Phá Lang nói: “Có điều dựa theo hoàn cảnh này mà xem thì hẳn phải là phần ngoại truyện của trò XX kiếm: kế hoạch khách điểm Tiên Kiếm đấy.”

“Ừ. Ta nghĩ có lẽ do Ốc Vít nóng nảy quá rồi. Hẳn thiết lập ra một nơi tốt như vậy mà không có ai đến, bởi vậy mới làm bữa bằng cách thông qua Trọng Lô giới thiệu với ta. Ốc Vít cũng thật là ngu quá, chuyện trần gian người chơi người ta còn lo không xuể, làm gì còn tư tưởng đến chuyện Ma giới chứ?”

“A! Các người cũng ở đây à?” Có một người chơi nọ bước vào trong khách điểm, xong hướng về phía hai người đi tới.

“Phong Vân Nộ?” Đường Hoa tỏ ý mời ngồi xong nói: “Nhãi con người, có nơi tốt thế này sao không báo với bọn ta một tiếng?”

“Cũng phải có cơ hội chứ, lần nào gặp các người cũng đều là làm nhiệm vụ này nhiệm vụ nọ cả mà.” Phong Vân Nộ giơ ngón cái lên, nói: “Đồ ăn nơi này đúng thật là không tệ. Đúng rồi, chương quầy nơi đây còn có một thân phận khác là chương môn Thục Sơn nhà người đó, có điều là trẻ hơn người mấy đời mà thôi.”

“Đừng nói chuyện này nữa, Huy Hoàng đang tìm người đấy, nói là phải cảm ơn người thật hậu. Nếu không nhờ người xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ mọi người đã bị đánh cho tàn phế cả rồi.”

Phong Vân Nộ lắc đầu: “Không có gì lớn lao cả. Thành thật mà nói, cuộc đời này mau lên mau xuống có thể khiến người ta biết cái gì là hiện thực tàn khốc, cũng khiến cho người ta biết thế nào mới là những người bạn nên chơi.”

“Cái gì mà mau lên mau xuống chứ?” Đường Hoa thử đồ ăn, thầm giơ ngón cái với Lý Tiêu Dao xong nói: “Lẽ nào đến bây giờ người còn chưa biết rằng đó là do muội muội của người với Táng Ái cùng liên thủ diễn trò sao?”

Phong Vân Nộ lắc đầu cười khố: “Mới đầu là như vậy. Nhưng sau đó muội muội ta cũng đã trở thành một con dê béo rồi. Các người có khả năng không biết, trong hiện thực ở Táng Ái kia chính là một kẻ lừa đảo đó, cho dù là cái khuôn mặt kia cũng là giả thôi. Muội muội ngu ngốc kia của ta... Ai... Nếu hai vị có trở về trần gian, xin chuyển lời của ta tới nó giúp, người một nhà sao ta có thể giận nó được. Chờ đến khi lấy được một viên linh thạch Thiên Địa xong ta sẽ trở về thăm nó.”

“Nói chuyện này không vui chút nào.” Đường Hoa hô: “Lý chương quỳ, đưa ra cho chúng ta mấy vò Nữ Nhi Hồng năm trăm năm với. Rồi cho thêm một mâm Quân Cờ Rồng Nước nữa.”

Sát Phá Lang chờ đồ ăn được mang ra đầy đủ rồi thì nói: “Tên kia, có rảnh đi với ta đến Thập Vạn Đại Sơn không?”

“Tìm Ma Khúc?” Phong Vân Nộ với Đường Hoa đồng thanh hỏi.

“Ừ!”

“Lại rớt nữa rồi?” Hai người lại cùng nhau hỏi.

“Ừ!”

“Anh đại nhà các người ngay phát nhiệm vụ cũng lười thế đấy, quăng Ma khúc ra rồi bắt các người đi tìm là xong.” Phong Vân Nộ nói: “Thập Vạn Đại Sơn ta quen lắm, lần trước bản Ma Khúc Gia Tử cần cũng là do ta tìm được đấy. Nếu không vậy đi, xong chuyện các người giúp ta về Thiên Đình thì ta sẽ đi với các người một lần.”

“VẬY là tốt nhất.” Sát Phá Lang sáng khoái nói: “Hôm nay ta mời khách.”

“Lý chương quỳ, mọi đồ ăn đưa thêm một lượt nữa.”

“Người đi chết đi!” Sát Phá Lang cả giận. Người này sao thích lão nháo thế này, mỗi khi tốt với mình một lần là phải làm ác với mình một lần mới được, cứ làm hoài làm mãi như sợ không chơi chết được mình ấy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 281: Vàng, bạc, gỗ

Chương 281: Vàng, bạc, gỗ

“Tám trăm kim...” Sát Phá Lang muốn khóc mà không có nước mắt. Trái nhìn Đường Hoa đang nhờn nhờn xia răng, phải nhìn Phong Vân Nộ đang thưởng thức đường vân trên bàn ăn, Sát Phá Lang bèn bất đắc dĩ lấy một tấm ngân phiếu ra đưa cho Lý Tiêu Dao: “Không cần phải thối lại.”

“Cám ơn, cám ơn!”

Không cần thối lại? Đường Hoa hiếu kỳ duỗi đầu ra nhìn, rồi suýt nữa hôn mê: tám trăm lẻ một kim! Thật là kẻ có tiền mà, mình mà đưa chắc chắn chỉ là tám trăm kim lẻ một đồng thôi.

Phong Vân Nộ thở dài: “Lang à, về sau đừng có gọi món ăn bằng hiệu nữa, mỗi món hai trăm năm mươi kim đó. mấy món khác chỉ hai kim rưỡi thôi.”

“Không phải chứ?”

“Phải. Cái gọi là ‘bằng hiệu’, tức là để quảng cáo rồi, mà đã quảng cáo thì phải bao gồm phí quảng cáo chứ.” Phong Vân Nộ nói: “Nói vậy đi, có trông thấy mấy cái cửa hàng bán thức ăn nhanh nổi tiếng từ nước ngoài đấy

không? Cũng cùng là một sản phẩm từ công ty CocaCola cả, một cốc CocaCola cần năm đồng, mà ở một số tiệm ăn nhỏ thì chỉ cần hai đồng thôi. Phàm là thứ gì quảng cáo thật nhiều, thì dĩ nhiên sẽ càng bị ít lợi nhuận đi, cho nên khi người mua sản phẩm của họ, thực ra cũng phải trả một ít phí quảng cáo cho họ, rồi còn có các phí hoàn cảnh, vân vân nữa...”

Đường Hoa sừng sốt: “Không ngờ nha Phong Vân Nộ, gần đây sống đời sống tiên nhân cũng phong phú cảm ngộ ghê há.”

“Chứ còn gì nữa!” Phong Vân Nộ hơi thoáng đắc ý, nói: “Ta hỏi các người, hai cái tửu lâu, một cái rất đông khách, một cái rất ít khách, các người sẽ chọn cái nào?”

“Chắc chắn là cái đông khách rồi.”

“Sai rồi! Phải chọn cái ít khách mới đúng. Chẳng hạn như mười người đều chọn đậu hủ Ma Bà, đầu bếp sẽ không thể xào từng phần từng phần được, mà là xào một lúc mười phần luôn. Nhưng các người nghĩ thử xem, mười phần mà cùng nhau xào, không những độ lửa khó nắm giữ, mà mức áng chừng, rồi nêm gia vị cũng khó biết bao nhiêu chứ? Hơn nữa đầu bếp cũng bởi vì vội, cho nên có thể sẽ đẩy nhanh tốc độ nữa. Nếu đổi sang tửu lâu ít khách thì sẽ không giống thế, chỉ có mỗi một người khách, đương nhiên là phải dùng toàn bộ tài nguyên chiêu đãi người rồi. Nhưng cái ta nói chỉ là khi tay nghề không chênh lệch bao nhiêu thôi. Lấy ví dụ như quý yến nơi Tiên giới vậy, những món ăn làm ra khi có nhiều khách sẽ không thể nào ngon bằng khi có ít khách được.”

“Cái này ta biết, những cửa hàng hút khách thì bởi vì làm cho nhanh, có khi họ sẽ chuẩn bị sẵn những nguyên liệu nấu ăn. Ví dụ như mấy cửa hàng thức ăn nhanh ấy, hamburger hay khoai Tây chiên gì cũng đều được chuẩn bị sẵn rồi giữ nhiệt hết ấy. Còn những cửa hàng làm ăn không hút khách thì không dám làm vậy, bởi vì chi phí giữ nhiệt sẽ cao hơn thu nhập.”

Phong Vân Nộ gật đầu tổng kết: “Bởi vậy, ăn, cũng là một môn học lớn.”

“Đi thôi!” Sát Phá Lang thở dài. Sao các người không nói sớm chứ? Đặc biệt là người đẩy Phong Vân Nộ... Đương nhiên, khi bọn ta gọi món ăn bằng hiệu thì người vẫn còn chưa tới, nhưng nó không có nghĩa là người không sai.

* * * * *

Thập Vạn Đại Sơn, là cấm địa cấp cao nhất. Trong bốn cấm địa lớn, cái thứ hai là Nam Cương đã có mấy tiểu đội cao thủ đến thăm dò rồi. Các trang bị ở Nam Cương rất có cá tính, bất kể là đồ rác rưởi hay là tiên binh gì cũng đều có kèm theo thương tổn hệ độc hết. Mà độc trong này cũng phân ra tới bảy loại, đều có nét đặc sắc của nó. Ví dụ như độc nước, thời gian duy trì dài, khi trúng độc thì mọi dược vật, thuốc men bổ sung máu hay pháp đều không có hiệu quả. Độc sét, mỗi khi mục tiêu bị trúng độc ra tay một lần thì sẽ rớt 10% sinh mệnh. Độc gió, nhận thương tổn gấp đôi. Độc lửa, mỗi 3 giây rớt 10% sinh mệnh, v.v...

Bởi vì trong Song Kiếm công mạnh thủ thấp, cho nên khi PK mọi người sẽ dùng độc nước, còn đánh quái thì dùng độc gió. Đường Hoa không để tâm đến mấy thứ hàng này, hẳn không cần, bởi vì những kẻ có thể trở thành đối thủ của hắn thì nhất định đều có thể dư sức mua thật nhiều thuốc giải độc.

Nói về Thập Vạn Đại Sơn, điều đặc sắc nhất chính là nó là khu tụ tập của BOSS, vành ngoài cùng có cấp thấp nhất cũng đã là 60. Bên trong cùng nghe nói tới cấp 80 lận. BOSS trong này thuộc dạng kích động tập thể, trừ khi người một chiêu giết chết, nếu không BOSS sẽ chạy đi kêu cứu ngay. Nếu trong thời gian ngắn mà không rút lui khỏi, vậy sẽ từ mục tiêu ban đầu là vây BOSS, trở thành bị BOSS vây.

“Thần thú thượng cổ tính theo đội, kỳ thú thượng cổ tính theo bày, hung thú thượng cổ tính theo tiểu đoàn.” Phong Vân Nộ giới thiệu: “Mỗi con BOSS đều có một lãnh địa nhỏ của mình, trong mỗi lãnh địa có một rương báu nhỏ. Muốn lấy được vật phẩm bên trong đó thì thứ nhất là phải tìm được rương báu, thứ hai là nhất định phải trước khi chết mở được nó ra, tức là bỏ sức tấn công phá đi cấm chế. Những thứ bên trong rương báu không cố định, có thể là vật phẩm đặc thù của nhiệm vụ như Ma Khúc, cũng có thể là tiên kiếm, pháp bảo, cũng có thể là đồ rác rưởi. Còn có điều này cực kỳ quan trọng nữa, trong mỗi lãnh địa có ba chiếc rương báu, trong đó hai chiếc là bày. Cấm chế của chúng đều như nhau, nhưng đánh xong cấm chế thì nhất định phải dùng tay mở rương báu ra, nếu đó là rương thật, sẽ vang lên tiếng nhạc vui, còn nếu là giả thì sẽ vang lên nhạc buồn, rồi rương báu nổ mạnh. Nó gây ra sát thương phạm vi nhỏ, nằm trong bảy thuộc tính, cường độ cụ thể thế nào thì thật sự không biết, dù sao thì khi ta dẫn người đi, ai dính phải cũng đều chết ngay tức khắc hết.” Khi bị giết ngay tức khắc, chỉ số sát thương và số máu cao nhất hiện tại là giống nhau.

Ba người hiện đang đứng giữa không trung bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn quan sát. Chỉ thấy vùng đất ngoài cùng bên trái phủ đầy tuyết, có một con thú tuyết đang nằm phơi nắng; vùng bên phải nhất là một thảo nguyên, có một con cừu non đang nhẹ nhàng ăn cỏ; khu chính giữa là một vùng biển, có một nữ nhân mặc đồ ba điểm đang ngồi trên một tảng đá ngầm nhằm chán đá nước.

Phong Vân Nộ lấy một ít bột phấn ra vẩy xuống, đám bột phấn này bay bay rồi chợt trôi nổi trên không trung. Phong Vân Nộ giới thiệu: “Đó chính là khu vực chiến đấu, một khi bước vào trong đó là sẽ rơi vào trạng thái chiến đấu ngay. Mặt khác, nếu địch nhân bỏ trốn vào trong khu vực của BOSS khác, vậy con BOSS khác đó sẽ tấn công người chơi liền. Nếu địch nhân kêu cứu được tiếng thứ ba, mọi con BOSS phụ cận sẽ coi người chơi là kẻ thù.”

“Con nào?” Sát Phá Lang hỏi Đường Hoa.

“Con cừu non không thể động vào, càng nhẹ nhàng lại càng hung ác, đây là mảnh khoe muôn đời của Ốc Vít.” Đường Hoa nói: “Pháp thuật hệ nước có khả năng ta đỡ không nổi, không thì thú tuyệt đi?”

“Rủi đâu Ốc Vít biết suy nghĩ của chúng ta, cho nên con cừu non mềm mại nhất kia cũng chính là con yếu nhất thì sao?”

“Vậy thì nó đi.” Đường Hoa nói: “Ta thì tùy ý.”

“Tốt lắm.” Đội trưởng Sát Phá Lang dặn dò: “Phong Vân Nộ đứng bên cạnh canh chừng, ta với Gia Tử gắng hết khả năng một hiệp giết nó.”

“Không thành vấn đề!”

“Lên!” Sát Phá Lang làm đầu tàu gương mẫu, từ bầu trời hạ thẳng xuống mặt đất, khí thế như cầu vòng. Đáng thương cho con cừu non kia chẳng hề phát giác ra một chút nào cả, vẫn cứ cúi đầu gặm cỏ như cũ.

Đường Hoa với Sát Phá Lang cùng nói: “Có cửa!” Sát Phá Lang đã tới được cự ly tấn công, chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất không chút khách khí đánh ngay vào người con cừu non ấy. Con cừu non này ngay cả rên một tiếng cũng không kịp, hóa thành ánh trắng ngay.

“...” Ba người chơi cùng nhìn nhau. Đây là con BOSS truyền thuyết trong quân doanh những con BOSS đề tiện nhất trong số những con BOSS truyền thuyết cấp cấm địa trong truyền thuyết đấy sao?

Sát Phá Lang vỗ vỗ kiếm nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào sau khi tới Ma giới rồi thì mở ra năng lực ẩn giấu của Ma Kiếm à?”

Phong Vân Nộ nhìn trái nhìn phải: “Các huynh đệ, bầu không khí rất quái dị.”

Đường Hoa lắc đầu, sờ sờ mặt đất, rồi đột nhiên quát lên một tiếng, bay vọt lên không, vận khí đen thành một thanh kiếm. Đường Hoa nắm lấy thanh kiếm này hung tợn chém một nhát vào thảo nguyên. Kiếm chém xuống, thảo nguyên chấn động, một con giun lớn đội đất nhào ra, há cái miệng to chừng mười trượng táp tới Sát Phá Lang và Phong Vân Nộ.

Sự tình quá đột nhiên, hai người này nào có phòng bị? Có điều Sát Phá Lang dù sao cũng là nhân tài ứng biến đánh lén hàng đầu, vào thời khắc mấu chốt không lùi mà lại tiến, lao vào trong miệng con giun ấy khởi động ba lượt Nhân Kiếm Hợp Nhất còn lại ngay.

“Ô!” Một tiếng rên từ trong miệng con giun ấy truyền ra, nó bị thương, bị nện trở lại mặt đất thảo nguyên, rồi chuyển mình chui xuống ngay tức khắc.

“Một tiếng rồi!” Phong Vân Nộ vội nói.

Đường Hoa quát: “Sát Phá Lang!” Hẳn biết Sát Phá Lang đã từng đánh cướp được một pháp bảo nọ.

“Đến rồi!” Sát Phá Lang lấy ra một tấm gương, chiếu xuống dưới mặt đất, tấm gương hấp thu ánh mặt trời chiếu thẳng vào thảo nguyên. Thảo nguyên như bị tia X chiếu vào vậy, trong lòng đất hiện rõ hình một con giun lớn đang cấp tốc chạy trốn về phía đường biên giới.

Thần Ma Diệt Thế! Đường Hoa xuất một chiêu xuống, xỏ xuyên qua người nó. Con giun lớn này ngay lập tức rút người lại, có vẻ như đã sắp chết rồi. Còn nửa ống pháp lực, Đường Hoa thoải mái thu gặt cái mạng nhỏ của nó.

“Nguy hiểm thật!” Phong Vân Nộ lau mồ hôi. Nếu không nhờ Đường

Hoa cảm thấy không ổn thì con giun lớn này đã từ dưới mặt đất chui vào địa bàn người khác cầu cứu mất rồi. Mà nếu không nhờ mặt kính tiên kia của Sát Phá Lang, chỉ sợ cũng không thể giáng được cho nó một đòn trí mạng.

“Tìm thùng!”

* * * * *

Thảo nguyên này không lớn cũng không nhỏ, ước chừng hơn hai mươi cây số vuông. Có điều bởi vì Ốc Vít là một người thiện lương, cho nên cũng không có chôn hoàn toàn mấy cái thùng vào trong lòng đất, dưới ánh nắng, thỉnh thoảng chúng cũng ngẫu nhiên phản xạ lóng lánh chút xíu xiu xiu.

Không đến mười phút, ba chiếc thùng đã toàn bộ bị tìm được, đồng thời cũng mỗi người một chiếc phá hết cấm chế. Bây giờ vấn đề duy nhất hiện tại chính là... Ai sẽ đi mở thùng.

“Thùng vàng, thùng bạc, thùng gỗ.” Sát Phá Lang nói: “Mỗi người một chiếc, Gia Tử mở trước.”

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Vận may của người tốt.” Sát Phá Lang than một hơi, đây là việc đã được thực tế chứng minh rồi. Nhớ năm đó trong chiến đội Sơn Hải, tên này hầu như gom hết hàng tốt cả.

“Búa, kéo, bao!”

“Được rồi!”

Đường Hoa bao, Sát Phá Lang bao, Phong Vân Nộ ra búa, bởi vậy Phong

Vân Nộ là người mở trước. Sát Phá Lang nhìn Phong Vân Nộ thấp thấp thỏm thỏm bước về phía thùng vàng mà nói với Đường Hoa: “Người cũng đề tiện thật, búa kéo bao mà cũng kéo ta chơi xấu đấy.”

Đường Hoa nói: “Vậy lần sau ta sẽ kết bè với Phong Vân Nộ.”

“Hừ!”

* * * * *

“Ầm” một tiếng, Phong Vân Nộ bị nổ thành ánh trắng.

Sát Phá Lang nhìn Đường Hoa, Đường Hoa rất vô tư nói: “Ta đến!” Rồi bay đến bên cạnh thùng gỗ.

“Khoan!” Sát Phá Lang vội nói: “Búa kéo bao.”

“Búa cái đầu người, nếu không thì người lên trước đi?” Đường Hoa rất khẳng khái nói.

“...” Sát Phá Lang lâm vào trong trầm tư. Thằng nhãi này có phải đang gạt mình hay không? Hẳn là phải rồi, tâm tư thằng nhãi này nhạy bén lắm, nhất định đã phát hiện ra thùng gỗ là thùng thật rồi... Nhưng có khi nào hẳn đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, dụ dỗ mình mở thùng không chứ? Không phải là không có khả năng đâu... Hay là cái hẳn thật lòng muốn mở chính là thùng bạc? Bình tĩnh, bình tĩnh! Hẳn không bận tâm đến ý nghĩ của mình mà đi thẳng đến định mở thùng gỗ luôn, cái này không phù hợp với tính cách của hẳn. Nếu hẳn thật lòng muốn mở, vậy trước tiên phải giả vờ ngược lại chứ? Hẳn biểu lộ ra mặt như thế, nhất định là nghĩ mình sẽ vội vã đi mở đây...

“Đại ca, đã cho ngài quyền lựa chọn rồi, rốt cục là ngài mở hay không mở

đây?” Đường Hoa nói một cách mất kiên nhẫn.

“Người mở rương gỗ.” Sát Phá Lang giậm chân nói.

“Được!” Đường Hoa không nói nhì nhằng, xoay người ngay.

“Khoan!” Sát Phá Lang toát mồ hôi lạnh nói: “Ta mở!”

“Được!” Đường Hoa chỉ vào rương gỗ, nói: “Mời.”

“... Vẫn là người mở đi.”

“...” Đường Hoa nhướng lông mi khinh bỉ nhìn Sát Phá Lang: “Cơ hội cuối cùng, người mở hay là ta mở? Sẵn tiện nói luôn một tiếng, ta mà lấy được Ma Khúc là sẽ bán với giá năm ngàn kim đó.”

“... Chúng ta vẫn cứ nên búa kéo bao đi.” Sát Phá Lang rớt lệ ròng ròng... Không đúng, khi thăng nhải này bảo mình đi mở, hắn không hề rời khỏi phạm vi tất sát! Sát Phá Lang cười hề hề: “Tốt, ta mở thì ta mở.”

“... Người... Người thật sự muốn mở?” Đường Hoa lập tức chạy ra xa ngay: “Coi chừng nó nổ đó.”

Người cứ giả vờ nữa đi! Sát Phá Lang tỏ vẻ khinh bỉ tên này một cái, rồi hạ xuống bên cạnh thùng gỗ, đưa tay mở nó ra.

Nhạc buồn vang lên, chiếc thùng và Sát Phá Lang cùng nhau hóa thành ánh trắng.

“Ai... Người mà, muốn tự sát cũng còn phải xem ý trời!” Đường Hoa hớn hở mở thùng bạc ra, bên trong có một chiếc bảo vệ tay giảm 10% thời gian làm lạnh, thuộc tính khá là trâu bò. Đường Hoa tiếp tục cảm thán: “Người

mà... Ai...”

*** Đồ ba điểm: dạng bikini chỉ đủ vải để che “ba điểm” cần che. Mọi người có thể lên mạng tra theo từ khóa 三点女人.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 282: Cược

Chương 282: Cược

Cái mang tên ‘xác suất trúng thưởng’, tin thì có không tin thì không. Đầu tiên Đường Hoa lợi dụng Sát Phá Lang để ăn gian, khiến Phong Vân Nộ phải đi cược tỷ lệ 66,6% sẽ chết. Xác suất Phong Vân Nộ trúng thưởng chỉ có 33% thôi. Tiếp đó Đường Hoa đặt cược 50% với Sát Phá Lang. Đường Hoa không cần phải làm gì cả, chỉ cần làm sao để Sát Phá Lang đi mở thùng trước là được.

Nếu như Đường Hoa mở thùng trước, hẳn sẽ có hai kết quả: 50% cơ hội trúng thưởng, 50% cơ hội chết mà không được gì. Nhưng nếu Sát Phá Lang mở thùng trước, hai kết quả của Đường Hoa sẽ như sau: sống - trúng thưởng và sống - không trúng thưởng. Bởi vậy chỉ cần dụ được cho Sát Phá Lang mở thùng trước, vậy là ít nhất Đường Hoa sẽ giữ được cái mạng nhỏ của mình. Về mặt lý luận, hẳn đã đứng ở phía bất bại.

Làm thế nào để Sát Phá Lang mắc lừa? Điều này Đường Hoa vẫn khá là tự tin. Nguồn tự tin của hẳn là lòng nghi ngờ của Sát Phá Lang, đặc biệt là đối với mình. Hẳn biết Sát Phá Lang dĩ nhiên sẽ suy đi tính lại, đồng thời cũng sẽ quan sát, phỏng đoán. Phần lời nói, hẳn biết sẽ không có bao nhiêu tác dụng với Sát Phá Lang, bởi vì Sát Phá Lang có thể suy tính đi, suy tính lại, suy tính ngược, suy tính xuôi, tiến vào trạng thái tuần hoàn vô hạn. Bởi vậy Đường Hoa chọn dùng động tác. Khi hẳn mời Sát Phá Lang mở thùng trước, hẳn vẫn đứng ở trong phạm vi sát thương. Động tác dường như vô thức đẩy theo lý thì đương nhiên sẽ bị tên Sát Phá Lang đa nghi kia chớp

được. Mà khi Đường Hoa mở vòi xả nói như mưa trút nước, Sát Phá Lang cũng tin lầm rằng động tác đó của Đường Hoa là do vô thức.

Bởi vậy... Sát Phá Lang đã phải chọn con đường đánh cược năm - năm.

* * * * *

Một tiếng rưỡi sau, Phong Vân Nộ - ủ rũ - và Sát Phá Lang - mặt mày xám xịt - quay lại.

Con BOSS thứ hai, nữ yêu trên biển. Con nữ yêu này thủ đoạn cũng khá, trong tiếng kêu cứu còn kèm theo trạng thái mê hoặc 100% trúng nữa. May mà ba người chơi ở đây đều là những kẻ đã qua kiếp thứ hai hết, chỉ trong thời gian ngắn đã giải trừ được trạng thái, sau đó quây giết ngay. Ở trong nước, tốc độ của bọn này cũng không bị giảm, cho nên không có gì bất ngờ, nữ yêu bị tru diệt.

Đám Đường Hoa cũng chỉ dám càn quét vòng ngoài mà thôi, vì từ chỗ con nữ yêu này đi vào nữa là sẽ gặp một ngọn núi trọc, cấp của BOSS tăng thẳng đến 70 luôn, hơn nữa trong móng vuốt còn chơi chơi hai quả cầu, nhìn là đã biết chẳng phải thứ lương thiện gì.

Nữ yêu đã bị giết, vẫn như cũ là ba chiếc thùng, chỉ có điều lần này trò bịp đã thay đổi: lớn, vừa, nhỏ. Thùng lớn cao bằng cỡ ba tên Đường Hoa, thùng vừa cao chừng ngang người, còn thùng nhỏ thì to bằng chiếc hộp đựng giày.

“Búa, kéo, bao!” Ba người cùng xuất chiêu, Sát Phá Lang và Phong Vân Nộ ra kéo, Đường Hoa ra búa.

Đường Hoa nhún vai: “Các người tiếp tục đi”. Hử... lại chơi trò đề tiện một lần nữa rồi. Thứ nhất, hử có thể chắc rằng chặn Sát Phá Lang sẽ không hợp tác với mình nữa. Thứ hai, Sát Phá Lang rất hận mình, bởi vậy Sát Phá Lang thế nào cũng sẽ hợp tác với Phong Vân Nộ. Thứ ba, lần trước mình ra bao nên thắng, vậy sau khi Lang và Nộ thương lượng với nhau, có năm phần là sẽ ra kéo. Hai loại kia cộng lại cũng chỉ có 50% xác suất mà thôi. Trong trò đánh cược xác suất này, Đường Hoa lại một lần nữa chiếm được thượng phong.

Sát Phá Lang thở dài, rồi chơi búa kéo bao với Phong Vân Nộ, kết quả thắng được. Phong Vân Nộ lại một lần nữa anh dũng làm đội trưởng đội dò

mìn. Lớn - vừa - nhỏ, dựa theo lẽ thường mà nói, đương nhiên là càng lớn thì càng tốt rồi. Nhưng Ốc Vít hiển nhiên cũng biết cái lẽ này. Vậy thì chơi ngược lại, chọn thùng nhỏ. Nhưng Ốc Vít chắc chắn cũng biết điều này... Ốc Vít có thể nào vì bận tâm đến suy luận của người chơi nên giấu báu vật trong thùng cỡ vừa không nhỉ?

Trải qua một quá trình tính toán ‘chính xác’ và phỏng đoán thật lâu, Phong Vân Nộ rốt cục cũng mở thùng cỡ vừa ra, kết quả bị nổ thành ánh trắng.

“Dốt! Xác suất thùng cỡ vừa có bẫy lên đến 50%.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ: “Chọn giữa thùng lớn với nhỏ thôi cũng đủ đau cái đầu rồi, ngài nói đúng không, Lang ca?”

“Đừng bảo ta là Lang ca, vẫn cứ bảo ta là sói con thì hơn.” Sát Phá Lang hừ một tiếng, một khi tên này mà khách khí với mình, vậy chắc chắn không có lòng tốt gì cả.

“Ta...”

“Không cần phải nói gì cả, cũng không cần phải làm gì cả.” Sát Phá Lang lập tức ngắt ngang ngay: “Ta tự cân nhắc.”

“...” Năm phút sau.

Đường Hoa hào phóng nói: “Nếu không vầy đi, người cho ta ba trăm kim, ta đi mở trước.”

“Lăn đi chết đi!” Sát Phá Lang tiếp tục cân nhắc nữa.

“Mở miễn phí có được không?” Đường Hoa vẫn là một người rất có lương tri, dù sao thì đây cũng vốn là nhiệm vụ của con sói ghê này mà, mình không những đã ăn chực một bữa rồi, mà còn ké luôn được một cái thùng nữa, trong lòng thật có chút không yên.

Sát Phá Lang trầm tư một hồi lâu rồi nói: “Được! Người đi mở cái lớn đi.”

Đường Hoa bay đến bên cạnh thùng lớn, phất tay kêu: “Ta mở nhé?”

Lại bày cái dạng này nữa. Sát Phá Lang nghiêng răng: “Mở!”

“Thực mở chứ?”

“Mở mau đi, lề mề giống một nữ nhân vậy!”

Nhạc vui vang lên, Đường Hoa xách từ trong thùng lớn ra bốn món trang bị, vẻ mặt vô tội nhìn Sát Phá Lang. Sát Phá Lang suýt nữa lên cơn sốc...

“Bộ đồ bảy thuộc tính của Thập Vạn Đại Sơn, nằm trong số các bộ đồ cấm địa. Đủ bảy món thì thuộc tính đủ hết. Sau khi trang bị bốn món trang bị thì cộng thêm 150% tốc độ thi triển, cộng thêm 5% thương tổn cho hệ sét, lửa, đất, tăng thêm 50% tốc độ hồi pháp của bản thân. Thuộc tính bốn loại được cộng thêm 10...” Đường Hoa tiếc nuối than một hơi: “Sao mới có bốn món chứ?”

“Người...” Sát Phá Lang chỉ vào Đường Hoa, nói: “Lần tiếp theo người là người đầu tiên mở.”

“Được thôi được thôi.” Đường Hoa xấu hổ toát mồ hôi hột, quả thật là phải đi cược 33% xác suất tử vong đây này. Trong lòng áy náy mà! Đường Hoa hiện đang gom góp trang bị, trước tiên chuẩn bị một bộ trang bị có thể giảm bớt một số lớn thời gian làm lạnh, tốt nhất là một phút có thể một lần sử dụng Thần Ma Diệt Thế, sau đó lại chuẩn bị một bộ tăng tốc độ thi triển, như vậy có thể đề cao tính liên tục của pháp thuật lên đến cực điểm. Tiếp theo hẳn cần chuẩn bị một bộ trang bị pháp sư của Ma giới, có thể đề cao lực sát thương khi sử dụng những kỹ năng của Ma giới. Nếu có khả năng thì gom thêm một bộ lửa, một bộ sét nữa. Bộ sét thì cầm roi Bạch Hồ luyện cấp, bộ lửa thì để đánh BOSS.

* * * * *

Thú tuyết cũng bị chơi thành cá. Ba chiếc thùng: đỏ, lam, vàng.

“Ta mở?” Đường Hoa chỉ vào chiếc thùng đỏ, hỏi.

“Mở!”

“Thực mở chứ?”

“Mở mau đi, lẽ mà giống một nữ nhân...” Sát Phá Lang chợt cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, rồi đột nhiên một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống. Cái này hình như là phiên bản của cuộc nói chuyện vừa rồi ấy nhỉ, sau đó thì Đường Hoa lấy được bốn món trang bị... Sát Phá Lang vội nói: “Khoan khoan, người đi mở thùng lam!”

Đường Hoa “vù” một tiếng bay tới bên cạnh thùng lam: “Ta mở?”

“Mở!”

“Thực mở chứ?”

“Mở mau đi, lề mề giống...” Sát Phá Lang ảm đạm rơi lệ.

Phong Vân Nộ vội hỏi: “Tiểu Lang, sao khóc vậy? Chuyện gì thế Gia Tử?”

“Không biết.” Đường Hoa nhún vai: “Ta mở ra nhé?”

“Mở! Mở!” Sát Phá Lang gạt lệ giận dữ nói: “Ông cũng không tin.”

Thùng được mở, Đường Hoa lấy từ bên trong ra một quyển tập...

“...” Sát Phá Lang xuất huyết nội, xuất huyết ngoại, xuất huyết cả thất khiếu.

Đường Hoa thấp thỏm thỏm tụng: “Ma Khúc, vật phẩm đặc thù do Ma giới đánh rơi ở trần gian. Đồ mi la đồ, đồ mi la đồ, đồ đồ son, mi la đồ... Bình sinh không biết khuông nhạc, chỉ biết mi la đồ thôi.” Lệ chảy ròng ròng!

* * * * *

Đường Hoa rụt rè nhẹ giọng gọi: “Lang ca ca...”

Sát Phá Lang: “...”

“Ngài thấy bản nhạc này trị giá bao nhiêu tiền nào?” Nói thật, Đường Hoa vẫn còn thấy áy náy lắm, quả thật trong lòng cảm thấy rất có lỗi với Sát Phá Lang. Nhưng thứ gì phải bán thì vẫn phải bán thôi, nếu không sẽ có lỗi với bản thân mình. Nên có lỗi với Sát Phá Lang, hay có lỗi với bản thân mình? Đường Hoa rất kiên định lựa chọn điều thứ nhất. Trong lòng áy náy là một chuyện, nó khác với chuyện bắt bí bắt chẹt.

Phong Vân Nộ nhắc: “Lúc ta bán cho Gia Tử thì là bốn ngàn.”

“...” Sát Phá Lang.

Đường Hoa cúi đầu tính toán: “Bốn ngàn, giá hàng tăng vọt ba lần là một vạn hai ngàn kim. Trừ đi số lẻ, lại nể vì người quen nữa nên lấy giá 80% thôi. Tính đi tính lại tám ngàn là được rồi.”

Sát Phá Lang tức khắc túm lấy cổ áo Đường Hoa, trợn tròn mắt lên.

“... Bảy ngàn chín cũng không phải là không thương lượng được đâu. Nếu không thì bảy ngàn tám đi? Lẽ nào người muốn hạ xuống bảy ngàn bảy

à? Bảy ngàn rưỡi là thấp nhất, nếu không ta đưa cho Phá Toái của lão bà nhà hần còn hơn.”

“...” Sát Phá Lang buông Đường Hoa ra, trầm tư hồi lâu rồi lấy ra một tờ biên nhận: “Bốn ngàn.”

“Cũng được!” Đường Hoa sáng khoái đáp.

“Thêm cho người năm trăm tiền mặt, tiếp tục cược, hôm nay không cược chết được người thì ông đây không mang tên Sát Phá Lang nữa.”

Phong Vân Nộ vội nói: “Trừ ba con này ra, bên trong ít nhất cũng đều là cấp 70 trở lên cả, độ khó cao lắm.”

“Mặc kệ nó hết.” Sát Phá Lang nghiêng rằng hỏi: “Đông Phương Gia Tử, người cược hay không?”

“Đại ca, nếu không ta tự sát một lần cho ngài xem đi có được không?”

“Không được, nhất định phải cược.”

“Chỉ có bức kỹ làm lương, chứ có bức cược bao giờ?”

Phong Vân Nộ vội sửa: “Là bức lương làm kỹ.”

“Heo, hiện giờ đang tạo lập xã hội hài hòa.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ.

“Tiếp tục đi tới!” Sát Phá Lang âm trầm nghiêm mặt lại nói.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC!” Đường Hoa thở dài, đưa bé này... Cùng lắm hồi nữa để quái đập chết là được thôi.

* * * * *

“A?” Đường Hoa sững sốt lắm: “Con khỉ nhà người chẳng phải đã đi Sơn Hải giới rồi hay sao?”

“Chu Yếm, không phải là ‘con khỉ’.” Chu Yếm sửa lời xong nói: “Sơn Hải giới đã bị đóng rồi. Thế nào? Đi tìm bảo à?”

“Sao thế được? Có tìm bảo cũng không thể nào lấy ngài ra khai đao được có phải không nào?” Đường Hoa hỏi: “Sao ngài tới cấp bảy mươi rồi?”

“Điều động cương vị mà, như các người điều động cương vị thì cũng điều chỉnh hệ số lương đó thôi.” Chu Yếm nói: “Ta đề nghị người đi đánh con Tịnh Phong ở bên trái kia, tức là cái con giống heo kia đấy.”

“Khỏe! VẬY THÙNG...”

Chu Yếm nhỏ giọng: “Thùng ngọc...”

“Không thành vấn đề!” Đường Hoa cảm kích nói: “Cảm ơn Chu ca.”

* * * * *

Tịnh Phong: một con heo màu đen, phía trước có một cái đầu heo, phía sau cũng vậy.

Sát Phá Lang lấy một bình thuốc ra, uống xong rống lên: “Giết!” Đây là kim đan Ma giới, trong thời hạn ba mươi giây lực tấn công được tăng lên 50%. Còn phần tại sao thuốc này uống vào chứ không phải nhai à? Vấn đề này Sát Phá Lang sẽ không đi dẫn đo bao giờ, có cũng chỉ là mấy tên người chơi nhảm chán như Đường Hoa mới đi dẫn đo mà thôi.

Tiểu Lang sau khi gặm thuốc vào không phải là dạng vừa, ra tay chiêu nào chiêu nấy đều ác liệt hết. Chiêu Nhân Kiếm Hợp Nhất vốn không có gì rục rờ kia thế mà bây giờ trông tặc rờ vô cùng. Xoẹt... Bốn luồng sáng chết chóc lóe lên, cộng thêm một chiêu kiếm nộ của Phong Vân Nộ và Thần Ma Diệt Thế của Đường Hoa nữa, Tịnh Phong không kịp gào lên tiếng nào đã bị chém thành ánh trắng.

Rương ngọc, rương đá, rương giấy.

Đường Hoa hỏi: “Vẫn là ta mở à?”

“Ta mở!” Đừng cho rằng các người thì thầm với nhau là ta không nghe được nhé. Sát Phá Lang bay gấp đến bên cạnh thùng ngọc, mở ra rồi... “Ầm” một tiếng, bị nổ thành ánh trắng.

Đường Hoa thấy thế thì giật mình lảo lảo... Tiểu Chu đi nước ngoài không bao lâu thế mà đã nhiễm phải thói xấu, biết gạt người rồi kìa.

“Ấy! Con khỉ nhà người chơi trò gạt người thế hả?”

“Nói bậy, bốn Chu Yếm không bao giờ lừa bằng hữu.” Chu Yếm - đang đứng nơi đường biên giới - rất bất mãn với lời này của Đường Hoa.

“Người nói là rương ngọc mà?”

Chu Yếm nói: “Ai bảo người gấp gấp vậy, ta nói là ‘ruương ngọc không nên mở’ mà.”

“...” Đường Hoa, Phong Vân Nộ cùng im lặng.

Chu Yếm nói: “Mở rương đá.”

“...” Đường Hoa và Phong Vân Nộ vẫn bình tĩnh chờ con khỉ chết toi kia nói cho nốt phần sau.

“Sẽ bị chết người ấy.” Chu Yểm ho một tiếng, xong bất đắc dĩ nói tiếp: “Là rương giấy.”

“Được rồi! Ta vẫn nên chết một lần thì tốt hơn.” Đường Hoa bay đến bên cạnh thùng đá, than một hơi: “Chết một lần thì thoải mái hơn.” Mở thùng đá... Đường Hoa rất đờ đẫn lấy ra một thanh tiên kiếm thất giai.

Phong Vân Nộ kinh hãi cực kỳ: “Con khi chết tiết này còn bảo là không lừa bằng hữu nữa đấy.”

Đường Hoa chảy lệ rùng rùng: “Hắn không lừa. Toàn bộ câu nói của hắn là thế này: Rương ngọc không nên mở mở rương đá sẽ chết người ấy là mở rương đá. Tăng thêm dấu ngắt câu thì sẽ như sau: Rương ngọc không nên mở. Mở rương đá. Sẽ chết người ấy là rương giấy.”

Phong Vân Nộ âm đạm nói: “Hồi nữa tiểu Lang đến thì nói sao đây?”

“Đồ đã ăn vào miệng đương nhiên là sẽ không nôn ra rồi.” Đường Hoa vãi mồ hôi: “Làm người thật là... Tiền nhiều quá, vận may tốt quá cũng khiến tim đập thon thót đấy. Có điều Phong Vân ca này, ngài cũng trông thấy rồi đấy, cái này quả thật không trách được ta mà.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 283: Hao Tốn Nước Miếng

Chương 283: Hao Tốn Nước Miếng

“Còn tiếp tục nữa không?” Phong Vân Nộ hỏi.

“Tiếp nữa à?” Đường Hoa bội phục lẩm lẩm: “Phong Vân, nào giờ ta vẫn luôn cảm thấy ta đã vô sỉ lắm rồi, không ngờ ngài cũng là dạng người thích bỏ đá xuống giếng như thế đấy. Nếu còn tiếp tục mấy lượt như thế này nữa, con sói ghê kia thế nào cũng phải đại tiện tiểu tiện không khống chế nổi thôi. Một đứa bé lớn thế rồi mà bắt hắn phải lưu lại bóng mờ tâm lý trong tương lai, chẳng phải ta sẽ bị áy náy mất vài tiếng đồng hồ hay sao?”

“Vậy...”

“Hồi nữa hăn đến thì nói ta đã bị nổ bay đi địa ngục rồi, sau đó người lấy được một đồng rác, như thế trong lòng hăn sẽ nguôi ngoai hơn.”

“Vậy nếu hăn cứ gắng hỏi thì sao?”

“Chắc không đâu. Tình trạng thế này thì cứ tự làm mình tin đi cũng tốt, chứ đâu thể nào tự mình khiến mình bị khó chịu đâu phải không?” Đường Hoa chỉ một ngón tay lên trời: “Huynh đệ đây đi trước nhé, bảo trọng!” Thần Ma Diệt Thế đánh vào thân Đường Hoa, không có gì bất ngờ, Đường Hoa - da mỏng - hóa thành ánh trắng ngay tức thì. Bị giam hai tiếng đồng hồ rồi ra ngoài, mình rốt cục lại có thể tiếp tục quang minh chính đại ức hiếp người ta được nữa rồi. Từ điều này mà xét thì mình vẫn còn thiện lương lắm lắm, dù sao thì mình cũng đã từng áy náy mà.

* * * * *

“Đông Phương Gia Tử?”

“Phải.” Đường Hoa có chút buồn bực, sao hôm nay phán quan có chút xinh đẹp thế nhỉ? Lễ nào tiêu chuẩn tiếp đãi những người tự sát đã được đề cao rồi à?

“Ta là Ốc Vít!”

Đường Hoa lập tức cảnh giác ngay: “Chuyện gì?”

“Lễ nào người không nghĩ là sẽ có chuyện tốt à?”

“Từ ngày bước vào trò chơi đến nay, ta đã nhiều lần bị hại trên tay ngài lắm rồi, cũng đã có đầy đủ sự nhận thức và xét đoán khách quan với phẩm đức của ngài rồi.” Đường Hoa nói xong bèn bổ sung thêm: “Sẵn tiện cho hỏi một câu, nói chuyện phiếm với ngài có tính vào thời gian giam giữ không?”

“...” Ốc Vít lặng người một hồi rồi nói: “Vốn ta tưởng rằng người chỉ vớt những món lợi lớn thôi, không ngờ ngay đến những món lợi nhỏ như thế này người cũng vớt được thì vớt luôn đấy.”

“Tiết kiệm chính là mỹ đức truyền thống của Trung Hoa chúng ta mà. Ốc Vít ngài nói thế coi chừng ta tố cáo ngài tội kỳ thị người Trung Quốc đấy. Đương nhiên, nếu ngài chịu đưa mấy món thần khí ra để bồi thường cho cái tâm hồn non nớt của ta thì cũng không phải là không thể thương lượng được.”

“Ta phỏng vấn nhiều người như vậy, người là người đầu tiên giám đe dọa giám khảo đấy.”

“Ta hiểu đầy đủ về trình tự hoạt động của lão nhân gia ngài mà.” Đường Hoa nói thêm: “Ngài không thể vì thái độ của ta kém mà có thành kiến với ta, cũng không thể vì người khác có thái độ tốt mà chiều cổ được.”

“Vậy người hân cũng biết rằng bốn Ốc Vít đây cũng sẽ không đút lót người khác để lấy lợi chứ.” Ốc Vít cười ha ha một tiếng, nói: “Nếu người không ngại phiền phức thì ta sẽ đích thân tiếp thu đơn tố cáo của người. Ta sẽ phân tích xem ta có kỳ thị dân tộc Trung Hoa hay không.”

Đường Hoa: “Đừng đánh trống lảng, có tính vào thời gian giam giữ hay không? Không tính thì đừng làm chậm trễ thời gian của ta, bốn Gia Tử đây một giờ mấy trăm vạn, coi chừng ta tìm ngài bắt đền à.”

“Được, tính vào thời gian giam giữ của người. Trò chơi này ta làm chủ hết thảy.” Ốc Vít nói: “Bây giờ vào đề tài chính, người có nghĩ tới tương lai hay không?”

“Xin ngài nói trực tiếp chút.”

“Ta đã tính qua rồi, trong số các cương vị ta liệt kê ra, không có cái nào thích hợp với người cả.”

“Vậy còn tìm ta để làm gì?”

“Quan trọng là trong các cương vị bình thường cũng không có vị trí cho người. Người làm thợ xây thì ta sợ vì người lười biếng mà thành ra xây nhà như đậu hủ. Người buôn bán nhỏ thì ta sợ người mưu hại người cùng ngành để lũng đoạn thị trường. Người làm nhân viên vệ sinh thì ta sợ người dùng rác để lừa gạt những người kinh doanh. Cho dù ném người vào ngục giam thì ta cũng lo không được bao lâu người sẽ biến thành cảnh sát phòng giam... Cách duy nhất chỉ có thể là...” Ốc Vít lấy một tờ hợp đồng chính thức ra: “Người xem nếu không có vấn đề gì thì ký nhé?”

“Cái gì đấy?” Đường Hoa nhận lấy hợp đồng, xem qua rồi ới một bùm máu: “Giấy đồng ý tiêu hủy nhân đạo. Bởi vì sự tồn tại của ta gây ra tai họa cho xã hội, ảnh hưởng đến sự ổn định, cho nên ta làm đơn này yêu cầu được tiêu hủy một cách nhân đạo, mong được chấp thuận cho. Ta đâm chết người Ốc Vít!”

“Ta cũng bất đắc dĩ thôi.” Ốc Vít giải thích: “Ta không thể cưỡng chế giết chết người được, cho nên nhất định phải ở lúc người tỉnh táo thuyết phục người đồng ý thôi. Chỉ cần người ký tên, ta cam đoan mọi thần khí trong trò chơi này ta sẽ đưa cho người tùy ý chọn, bất cứ kỹ năng gì cũng có thể tùy ý học. Thế nào?”

“Người coi ta là đồ ngu à?”

“Vậy thì tờ này đi.” Ốc Vít lấy ra một tờ hợp đồng khác.

“Không phải chứ?” Đường Hoa sừng sốt hỏi: “Phó chủ tịch đệ nhất của chính phủ liên bang? Ta nghe nói phó chủ tịch đệ nhất này là cương vị duy nhất không thông qua tuyển cử mà được chỉ định thẳng đấy.”

Ốc Vít lặng lẽ nói: “Là ta thỏa hiệp được đấy.”

“Khoan khoan, ta yêu cầu được nhân tin.”

“Có thể!”

“Người sẽ không nhìn lén đấy chứ?”

“Ta không phải là người.”

Đường Hoa bắt đầu liên hệ với mấy hảo hữu như Tôn Minh, Nhu Mễ, Huy Hoàng...

“Thế nào rồi?” Ốc Vít hỏi.

“Có chuyện tốt như vậy à? Ra khỏi cửa thì có công phí, lúc thường thì du lịch toàn thế giới, có thể kiểm chế quyền lợi của chủ tịch đệ nhất, có được một phiếu quyết định... Người đưa chức vị này cho ta?”

“Trên sự thật thì chính phủ liên bang trước mắt cũng chỉ có mỗi một con người là người thôi. Bởi vì dù sao thì mọi người bây giờ cũng còn đang quá trẻ, chưa đủ chín chắn cả.” Ốc Vít nói: “Nếu không có vấn đề gì thì cứ ký tên lên hợp đồng này đi.”

“...” Đường Hoa cầm bút cân nhắc một hồi thật lâu, sau đó ném đi: “Không ký.”

Lúc này Ốc Vít sừng sốt lắm: “Vì sao?”

“Không biết. Dù sao thì ta cũng có dự cảm không hay.” Đường Hoa vẫy tay: “Nếu ngài không còn cương vị nào thích hợp với ta một chút, vậy cứ đưa ta đi địa ngục đi.”

“Phó chủ tịch đệ nhất của liên bang đó? Quyền lợi lớn lắm đó. Hơn nữa còn không có trách nhiệm thực tế gì cả, muốn đi du lịch nơi đâu cũng đều có công phí chi trả cho.”

“Đại ca, chính vì chức vị đó ngon ăn như thế, ta mới không cần đó.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Bốn Gia Tử thích nghề nghiệp nào có tính thách thức một chút.”

“Ta...” Ốc Vít bị đánh bại rồi: “Đi thôi... Trước khi đi người vẫn còn một cơ hội để hối hận đấy, qua dịp này là không còn dịp nào nữa đâu... Người thật sự không cân nhắc lại sao? Phó chủ tịch đệ nhất đó?... Cân nhắc lại lần nữa đi.”

Đường Hoa hất tóc lên: “Ca là người có lý tưởng, mau đưa ca tới địa ngục đi.”

* * * * *

“Ai nói với người như vậy?” Tôn Minh cả giận: “Ông đây không có nói. Cái chức phó chủ tịch đệ nhất này đúng là có công phí chi trả cho việc ra ngoài thật đấy, nhưng với cái tính này của người, chỉ ba ngày sau là đã bị treo cổ ngay cho coi.”

“Là nghĩa làm sao?” Đường Hoa vãi một giọt mồ hôi.

“Người giám sát chủ tịch liên bang và phó chủ tịch đệ nhất chính là Ốc Vít. Ốc Vít không thể trực tiếp xử lý những người xấu, mà bắt buộc phải do con người xử lý họ, nhưng nếu hai vị kia là người xấu, vậy sẽ thuộc phạm trù quản lý của hắn. Tất cả những lời nói, hành động, thậm chí là tiếng thở dốc khi ‘ấy’ cũng đều bị hắn hoàn toàn theo dõi hết đấy. Chỉ cần người làm chút chuyện gì đó khác người, người ta sẽ có quyền lấy lý do người gây nguy hại tới sự an toàn của liên bang mà xử lý người ngay.”

“Móa! Thằng nhãi này còn nói hắn không phải là ta, sẽ không đi xem lén tin nhắn nữa đấy. Không chỉ xem, mà còn sửa nữa này.”

“Người có nhìn lén tin nhắn của người khác được không?”

“Không.”

“Bởi vậy. Hắn không phải là người, hắn nhìn lén tin nhắn được. Ngoài ra hắn còn sửa tin nhắn được nữa, bởi vì mọi thứ trong trò chơi này hắn đều có thể điều khiển được.” Tôn Minh lau mồ hôi lạnh: “May mà người ý

chí kiên định, nếu không cho dù người chỉ lợi dụng công phí đi xử lý chút chuyện tư, người ta cũng sẽ coi như người chiếm đoạt công khoản ngay đó. Ai cũng biết hai chức vị kia đều là quyền to mà không có quyền người mà.”

“Tên Ốc Vít chết tiệt này định chơi ta à... Ta hoài nghi hãn hiện đang nghe trộm chúng ta nói chuyện đấy.” Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, rồi nói: “Tên này thực hắc ám lắm.”

“Hiện giờ các nghề nghiệp bậc cao vẫn còn do Ốc Vít khống chế cả, người ngàn vạn lần phải nhớ là ký bất cứ hợp đồng gì cũng phải tránh đi mấy chỗ ấy. Ta tin với bản lĩnh của người, chỉ cần không làm những nghề bị Ốc Vít giám thị thì nhất định người có thể thoải mái sống được qua ngày.”

“Ừ ừ!”

“Đúng rồi!” Tôn Minh lấy một quyển đặc san mới ra, nói: “Sát Phá Lang kịch liệt treo giải truy sát người đó, đồng thời cũng dùng một trăm kim mua một trong số các tin tức về tên trong hiện thực, địa chỉ, tuổi, thân cao, vân vân... của người.”

“Người bán không?”

“Ta đang thương lượng với hãn một ngàn kim một tin.”

“Đệt, ra tay nhanh vậy!” Đường Hoa cả giận: “Chia ta một nửa, ta đang định tự bán mình đấy. Người làm vậy là đang dùng quyền mưu lợi cá nhân đấy... Hỏi hãn chút, ảnh chụp trong hiện thực có tính không, ảnh chụp chung thì tính theo đầu người mỗi cái đầu một trăm kim, ảnh đơn thì ba nghìn, giá cả có thể thương lượng. PK đòi thật à, bốn Gia Tử đây có các thúc thúc cảnh sát hỗ trợ mà. Dám đấm ta một đấm, ta tố cáo hãn tội cướp bóc lẫn quấy rối tình dục cho coi.”

“Bậy đâu, là định cưỡng x nhưng chưa thành công mà. Ta là nhân chứng, bồi thường dân sự thì ta ba người bảy.”

“Ừ, Huy Hoàng là pháp y, đến lúc đó cứ nhờ hãn giám định giúp cho ta. Còn nữa, Mặc Tinh là cảnh sát, Nhu Mễ là quan tòa cấp cao...” Đường Hoa sáng khoái nói: “Hãn muốn chết thế nào?”

* * * * *

Sát Phá Lang cảm thấy thất bại lắm lắm lắm... Mình vốn định lợi dụng tin tức trong hiện thực để đe dọa Đường Hoa, nào ngờ đồng bọn người ta

bán tin cho ngay tức thì, hoàn toàn không coi mình vào đâu cả. Thực là quá thể đi!

Mặc Tinh rất đồng tình đưa cho Sát Phá Lang một ấm trà xanh: “Người rảnh rồi đi trêu chọc Gia Tử làm chi? Lại nói, chuyện lần này có thể trách Gia Tử người ta được sao?”

“Hắn ăn gian.” Sát Phá Lang bồi thêm: “Hừ!”

“Ban đầu chẳng phải người đã hòa theo hắn ăn gian đó sao?” Mặc Tinh tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó nghiêm nghị nói: “Người có tư cách nói người ta sao? Người ta ăn gian ít ra cũng triệt để. Cũng giống như đi thi vậy, học sinh nào mà chưa từng quay cóp chứ? Nhưng nếu người đem sách Chính trị đi quay cóp giờ thi Văn, vậy tức là bản thân người không chuyên nghiệp rồi.”

“Nhưng ta uất ức khó chịu lắm. Không thắng hắn được một lần thì lần nào hắn cũng ức hiếp ta hết.”

“Ức hiếp một lần là ngẫu nhiên, còn ức hiếp vô số lần thì... Chỉ có thể nói rằng giữa các người chênh lệch rất rất nhiều thôi.” Mặc Tinh nói: “Ta vừa nhận được tin là ngay cả Ốc Vít cũng không lừa được hắn đó, người vẫn nên bỏ hy vọng đi.”

“A! Nhắc Ốc Vít là Ốc Vít đến rồi kìa.” Sát Phá Lang giật mình: “Ốc Vít thông báo ta ngày mai đến phỏng vấn.”

“Thật sao?” Mặc Tinh sung sướng hỏi: “Người phỏng vấn nghề gì?”

“Hải quan chống buôn lậu.”

Mặc Tinh hiếu kỳ hỏi: “Vốn người làm nghề gì thế?”

“... Ngồi nhà!” Sát Phá Lang toát mồ hôi.

“A! Người thế mà là tác giả cơ đấy!” Mặc Tinh sùng bái hỏi: “Thông thường sáng tác về phương diện nào?”

“... Liên quan đến mấy thứ như TV và máy tính và mì ăn liền.”

“Thật lợi hại đó nha, hóa ra là trường phái hiện thực đấy. Thể loại này khó viết lắm, cần có rất nhiều tài liệu về đời sống đó.”

“Thường thôi thường thôi, hứng thú mà thôi.” Sát Phá Lang xấu hổ toát mồ hôi hột.

* * * * *

Cùng mỹ nhân đuổi sói nơi biển Đông, trời lam biển ngọc, cuộc đời thật là vui thú lắm.

“Huynh xem nhẹ Ốc Vít quá rồi. Muội phỏng chừng hai tờ hợp đồng hẳn đưa cho huynh chỉ là thí nghiệm thôi.” Sương Vũ nói: “Muội thấy chín phần là huynh đã có cương vị rồi đó, người ta đã an bài sẵn rồi.”

“Lão bà ngài đừng an ủi tiểu nhân đây nữa.” Đường Hoa đưa roi Bạch Hồ ra, lấy thuốc làm đồ ăn vặt, thế là điểm kinh nghiệm cứ tự động tràn lên.

“Muội chỉ biết là máy tính có trí năng sẽ luôn phục vụ nhân dân mà thôi. Bất kể là toàn thể hay là một cá nhân, Ốc Vít cũng đều đối đãi một cách công bình cả.” Sương Vũ nói đến đây thì than một hơi.

“Vẫn chưa có tin phỏng vấn của muội à?”

“Chưa có!” Sương Vũ lại thở dài. Thư Sinh, Nhất Kiếm Cầu Bại với lại Hạo Nhiên đều đã có cương vị của mình hết rồi, hơn nữa còn là nhân viên cấp quản lý cả.

“Không sao cả, lão bà, huynh nuôi muội.”

“Thèm vào ấy, cái muội cần không phải là tiền, mà là công việc, huynh hiểu chưa? Nhưng muội lại không muốn lao động thể lực.”

“Yên tâm, cho dù muội có làm công việc lao động thể lực, lão công của muội đây cũng sẽ biến nó thành lao động trí óc cho coi.”

“Lão công thật tốt.” Sương Vũ tựa người vào lưng Đường Hoa, lẩm bẩm: “Còn bốn tháng nữa.”

“A!” Đường Hoa nói: “Nói vậy tức là sự kiện hai tháng một lần cũng sắp bắt đầu rồi?”

“...” Sương Vũ ừ ừ. Thực không có cái tiếng nói chung nào với loại người lạc quan như thế này cả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 284: Cũng là cái kiểu không có gì mới mẻ kia

Chương 284: Cũng là cái kiểu không có gì mới mẻ kia

Sau một tháng hoảng hốt, cuối cùng mọi người chơi trong Song Kiếm lại nghênh đón sự kiện toàn dân của hệ thống. Sự kiện lần này tên là ‘Tìm báu vật nơi biển Đông’. Sự kiện này không chỉ khảo nghiệm cấp, trang bị của người chơi, mà quan trọng hơn là còn khảo nghiệm khả năng tìm lời giải đáp của họ nữa. Đánh quái vật từ cấp 10 trở lên là có thể có khả năng nhặt được bản đồ kho báu. Trên người của mỗi người chỉ có giới hạn một tấm. Nếu trong tiểu đội có bốn người đã có bản đồ, mà người còn lại vẫn chưa có, vậy bản đồ sẽ rơi vào trong tay người chưa có này. Nếu cả năm người đều đã có bản đồ rồi, vậy sẽ không có khả năng nhặt được thêm nữa.

Hình vẽ trên các tấm bản đồ kho báu đều khá là khác nhau, cho thấy trong biển Đông mờ mịt đang có vô số các bảo tàng chờ đợi người chơi đi đào bới. Hệ thống cũng hợp thời bán ra bản đồ điện tử của biển Đông, mỗi tấm 100 kim, có thể biểu thị vị trí của mình, và cảnh tượng mười dặm quanh người. Trong những tiếng kêu than vì thấy hắc ám của người chơi, lô bản đồ đầu tiên đã bị tranh mua hết sạch. Ốc Vít tuyên bố lô thứ hai chỉ có một ngàn tấm, mỗi tấm 120 kim. Bởi thế mọi người không còn oán trách nữa, đều nhao nhao gia nhập vào đội ngũ tranh mua.

Vì sao sau khi giá bán càng hắc ám hơn, lòng nhiệt tình của quần chúng lại càng thêm cao vậy? Đối với chuyện này, Vô Biên đặc san có phát biểu bình luận, điểm trọng yếu trong phần bình luận này là mọi người đều hiểu rất rõ rằng lần tìm kiếm bảo vật này là để khảo nghiệm tố chất tổng hợp của mỗi người chơi, sẽ có chút ảnh hưởng tới sự phân phối cương vị trong tương lai. Bản đặc san này vừa được phát hành, giá chợ đêm của bản đồ lập tức tăng vọt đến 400 kim.

Tôn Minh, Đường Hoa lập tức xuất ba trăm tấm bản đồ vơ vét ở lượt thứ nhất ra bán, kiếm lời được một mớ thật ác! Ốc Vít nhắn đến Tôn Minh một tin nhắn cảnh cáo nghiêm trọng, hy vọng Tôn Minh không nên bị xx nhân mê hoặc nữa, phải làm một tên thanh niên chính trực, người ta vẫn nói là ở gần heo thì mau béo, nhớ lấy nhớ lấy.

Tôn Minh đã được Ốc Vít nhìn trúng. Trong cuộc cạnh tranh vị trí anh đại ngành xuất bản tin tức với tổng biên Cầu Tử của Song Kiếm nhật báo, hẳn đã thoải mái thắng được. Trong khi được phỏng vấn, Tôn Minh đã tỏ ý

là cái gì nên viết, cái gì không nên viết, cái gì gọi là chính trị, cái gì gọi là dư luận, chuyện hài hòa quan trọng hơn hay là lượng tiêu thụ quan trọng hơn, trong lòng hẳn đã tính sẵn rồi. Hẳn tỏ ý sẽ là một tổng biên có trách nhiệm với xã hội. Mà Cầu Tử thì hiển nhiên có chút thất thường, khi được phỏng vấn hẳn huyền thuyên làm sao để hấp dẫn ánh mắt của quần chúng và đưa tin về sự thật một cách khách quan, nhưng Ốc Vít đã uyển chuyển chỉ ra rằng việc hấp dẫn ánh mắt của quần chúng thì Vô Biên đặc san đã thành công hơn hẳn rất nhiều, còn phần đưa tin một cách công chính khách quan thì đó không phải là chuyện nên làm của một tòa soạn. Ví dụ như các tòa soạn báo nước Mỹ, họ có thể chỉ trích tổng thống, nhưng không thể chỉ trích hiến pháp của quốc gia. Cái gì là nhẹ cái gì là nặng, Cầu Tử kém hơn Tôn Minh một nước.

Mặt khác, Ốc Vít cũng có phần tán thưởng phong cách của Vô Biên đặc san. Song Kiểm nhật báo chẳng khác gì Nhân Dân nhật báo cả, toàn bộ đều chỉ dùng một giọng văn tự thuật, vừa máy móc lại vừa cứng nhắc, chẳng thể kích thích được tâm trạng muốn lật xem của người ta. Mà Vô Biên đặc san thì lại khác, nó đại diện cho một loại hương vị mới, sau những tin tức về sự thực, nó còn có xã luận và lời bình của các nhà bình luận nữa, nó thu thập được tiếng nói của các phương diện, không những trông có vẻ dân chủ hơn, mà còn khiến rất nhiều độc giả tìm được người lên tiếng thay cho mình nữa. Hơn nữa ý kiến của những người được phỏng vấn cũng giúp các nhà thống trị hiểu được các nhu cầu thiết yếu của giai cấp bình dân.

Sau khi nhận được tin cảnh cáo, Tôn Minh lập tức trả lời ngay: việc này đều là do một người tên là Đông Phương Gia Tử gây ra cả, hẳn đã lợi dụng sự tín nhiệm của bốn nhân để mua gian bán lận. Sau khi bốn nhân trải qua một quá trình đau lòng một cách sâu sắc, đã tiến hành giáo dục về những tư tưởng và phẩm đức cơ bản nhất cho tên này. Mặc dù người này ngoan cố không thay đổi, nhưng bốn nhân nhất định sẽ kiên trì phẩm đức ‘Ngu công dời núi’, đấu tranh tới cùng với hắn, thề sẽ cải tạo hắn trở thành một nhân tài có ích cho nhân dân và quốc gia.

Đối với hành động phòng tằm quá thể này của Tôn Minh, Ốc Vít cảm thấy yên vui lắm lắm, bèn chữa một ngón giữa lên rồi ngắt liên lạc.

Tôn Minh tắt bảng tin nhắn: “Người nói tiếp đi.”

“Vơ vét tiền thật ra đơn giản hơn cả đơn giản nữa, ví dụ như có xưởng nào đó cần quảng cáo, người sẽ rất mật mờ đưa tin rằng gần xưởng đó có người phát hiện việc rò rỉ nước thải, sau đó sẽ có phóng viên đến điều tra cả ngoài sáng lẫn trong tối, thấy chuyện ấy không can hệ gì đến xưởng này, xưởng này nguồn tài chính hùng hậu, có dàn thiết bị chống ô nhiễm tiên tiến nhất hành tinh, khi vừa biết tin có chuyện này, xưởng ấy đã lập tức phát động ngay quỹ dự trữ phúc lợi xã hội để một là điều tra, hai là thực thi trách nhiệm xã hội, tinh lọc nguồn nước.”

Tôn Minh hỏi: “Vậy rủi đâu gần xưởng không thấy ô nhiễm thì làm thế nào?”

“Không ô nhiễm thì ta tạo ra ô nhiễm, bảo xưởng ấy xây một cái xưởng hóa chất không đảm bảo, không cần phải làm gì khác, chỉ cần tạo ra được nước bẩn là xong. Đến lúc đó muốn bắt người cũng không bắt được ai. Cứ thế là thương hiệu của xưởng này đã được quảng cáo rồi, trách nhiệm xã hội của nó cũng được tuyên dương, thế là sản phẩm của nó mọi người cũng sẽ biết. Nếu bỏ ra nhiều tiền thì người có thể sắp xếp cho diễn đàn Bách Gia dùng một ít ngôn luận khen ngợi hành vi của xưởng ấy, đồng thời cũng phê phán ý thức trách nhiệm xã hội của các nhà máy hiệu buôn hiện giờ, rồi nào là ‘lấy của dân thì phải dùng ở dân’, vân vân.”

“Thế những người dân đã uống nước thì làm thế nào?”

“Xuất tiền xuất sức giúp họ chứ sao. Thế là thanh danh đã có, người lại không bị gì, hơn nữa có phóng viên lui tới sẽ giúp kinh tế địa phương được phát triển thêm. Mặt khác còn có thể hợp mưu với quan viên địa phương nữa. Người nghĩ xem, một lãnh đạo không tiếng tăm gì thì có phải là một lãnh đạo tốt đâu, nếu trong khu mình quản lý luôn thái bình thì đi đâu mà kiếm chiến tích chứ? Vụ việc ô nhiễm chính là một cơ hội đấy. Lại nói, nếu xưởng X nổi danh rồi thì sẽ tốt cho thu nhập từ thuế của địa phương biết chừng nào? Người thấy đấy, chẳng phải là mọi người đều sẽ vui lòng hết sao? Chẳng ai bị tổn thất gì cả.”

“...” Tôn Minh trầm mặc một hồi rồi nói: “Ta cảm thấy Ốc Vít muốn tiêu hủy nhân đạo người cũng không phải là không có lý đâu.”

“...” Đường Hoa xạm mặt lại hằm hằm nhìn hằm.

Tôn Minh vội chuyển hướng đề tài: “Không đi tham gia sự kiện để vớt chút điểm ấn tượng à?”

“Người cũng không phải không biết biểu hiện của ta càng tốt thì Ốc Vít lại càng căng thẳng mà. Ta cần một chút dốt một chút hằm sẽ vui vạ phần cho coi.” Đường Hoa buồn bực nói: “Người xem, vận may của ta thật khiếp, nơi cất giấu trong bản đồ kho báu đầu tiên ta lấy được lại là ở ngay cạnh động phủ biển Đông của ta đấy.”

Tôn Minh cười khố: “Người ta thì khắp nơi tìm báu vật, lẽ nào người có báu vật ở ngay cửa mà không dám đào chứ?”

“... Thực ra đã đào rồi.” Đường Hoa vằm hằm nói: “Người cũng biết ta hay ngứa tay mà, hơn nữa ta nghĩ ta là người đầu tiên đào được báu vật lên đấy. Hai món đồ tím trong hệ trang bị chiến đấu của biển Đông, đã treo lên kênh đấu giá của Song Sư rồi.”

“Ta cảm thấy về sau người có thể đi bán vé số đấy, cam đoan toàn thế giới suốt mười năm không trúng được giải đặc biệt nào cả.”

“... Ta chỉ sợ người trúng được giải đặc biệt suốt liên tục mười năm sẽ là ta ấy chứ.” Đường Hoa rơi lệ đầy mặt: “Vốn ngày xưa ta cũng thuần khiết lắm lắm, cũng là do cái trò chơi đáng chết này dạy cho hư hỏng đó mà. Thế mà tên Ốc Vít chết tiệt kia không những không biết chịu trách nhiệm, lại còn định giết ta nữa chứ. Có còn lẽ trời nữa hay không?”

“Anh bạn, người tiến hóa triệt để quá!” Tôn Minh thực sự cũng không biết phải nói gì để an ủi cho cái trái tim thủy tinh kia của Đường Hoa vào lúc này. Hiện giờ đối với cái chuyện nào đó, Đường Hoa đã thành bản năng luôn rồi, giống như chuyện ăn quýt vậy, không phải là thiếu tiền, mà chỉ là không quýt thì thấy khó chịu thôi. Tôn Minh dặn dò: “Dù sao thì bất cứ văn kiện hợp đồng nào Ốc Vít giao cho, người cũng đừng có ký. Cùng lắm thì sau này ta nuôi người.”

“Ta nhỡ!” Đường Hoa nói: “Ta có lão bà nuôi.”

“Đúng rồi, lão bà người còn chưa có tin nữa à?”

“Ta vẫn đang thắc mắc đấy, chắc hằm Ốc Vít sẽ không đá kích trả thù đâu nhỉ?”

“Sẽ không đâu, người ta làm việc công bình mà.” Tôn Minh nói: “Cũng kỳ quái, dựa theo năng lực của lão bà người, ít ra cũng phải vớt được một cái chức nhân viên quản lý cấp cơ sở chứ?”

“Không sao cả, không làm quan thì làm bà chủ cũng tốt. Có tin nhắn, ta xem cái đã.” Đường Hoa nhìn bảng tin, hóa ra là nha đầu Mặc Tinh đang hỏi xem mình ở đâu đấy. Trả lời: “Ở Thành Đô, chuyện gì?”

“Tìm báu vật, đến giúp đi. Đang ở binh trạm biển Đông.”

“Đến ngay!”

* * * * *

Trên bản đồ kho báu có ba quần thể đá ngầm, ở giữa ba quần thể đá ngầm này lại có một hòn đảo nhỏ, ở chính giữa hòn đảo nhỏ lại có một dấu X màu đỏ. Đường Hoa liếc qua là nói ngay: “Đây chẳng phải là binh trạm hay sao?”

“Gia Tử lợi hại, vừa liếc nhìn là nhận ra rồi. Ta với tiểu Lang kiếm hai ngày trời mới phát hiện hóa ra chính là binh trạm đấy.”

“Cái tên Ốc Vít kia vẫn cứ thích chọc người như vậy.” Đường Hoa hỏi: “Đã biết rồi còn gọi ta làm gì nữa?”

“Quan trọng là nó nằm bên dưới của khách điểm duy nhất ở trong binh trạm.” Mặc Tinh nói: “Mấy đứa bọn ta đã kiếm đủ xeng, cuộc rồi...”

Đường Hoa hỏi: “Vì sao người biết nó ở bên dưới, mà không phải là ở bên trong khách sạn?”

“Cái này... Là ta đoán thôi.”

“Đi!”

Đường Hoa bước vào trong khách điểm, nói: “Ông chủ, ta tới lấy lại đồ lúc trước gửi.”

“Có vật làm tin không?”

Mặc Tinh lập tức đưa tấm bản đồ kho báu ra.

Ông chủ khách điểm xem bản đồ một hồi, rồi lấy từ bên dưới tủ ra một thanh kiếm đưa cho Mặc Tinh. Mặc Tinh cầm kiếm trên tay mà sửng sốt lắm: “Đơn giản vậy à?”

“Thế này đã phức tạp gì.” Đường Hoa nói: “Khi ta kiếm bộ đồ kia, đã xác định được vị trí rồi đấy, nhưng kiếm khắp chung quanh chẳng thấy gì

cả, bèn thuận tay giết một con cá nhỏ cấp 40, nào ngờ rút ra liền. Lão bà ta gọi ta đi giúp kìa, ta đi đây.”

* * * * *

Bên bờ biển thị trấn XX, Sương Vũ cầm một tấm bản đồ trầm tư.

Đường Hoa bay tới hỏi: “Sao rồi lão bà?”

“Lão công, có thể xác định là ở bãi cát bên cạnh thị trấn XX này, nhưng muội tìm đã một ngày rồi mà chưa thấy gì cả.”

“Đào chưa?”

“Đào rồi. Không thấy.”

“Quái vật bên cạnh đây giết hết chưa?”

“Giết hết rồi.”

Đường Hoa ngẩng đầu chỉ lên trời: “Bầy chim trên trời kia đã từng giết chưa?”

“... Chưa!” Sương Vũ dựng phi kiếm lên, giết sạch bầy chim, được một quyển sách kỹ năng. Sương Vũ cầm sách mà lặng người: “Lũ chim cấp một, lại còn bay tới bay lui nữa, kiểu thế này mà Ốc Vít cũng nghĩ ra được.”

“Hắn làm đi làm lại cũng chỉ được mỗi cái trò này thôi, chẳng có chút sáng tạo nào cả.” Đường Hoa than.

“Lão công bộ đối tính rồi hay sao mà không định đi tìm báu vật thế?”

Đường Hoa nghe xong mà lệ chảy ròng ròng: “Không phải là huynh không muốn đào đâu! Trừ tấm bản đồ kho báu đầu tiên ra, huynh đánh tiểu quái cấp 10 đã một ngày trời rồi mà còn chưa ra được tấm nào cả!”

“Không phải chứ?” Sương Vũ sững sốt: “Mọi người nhiều nhất đánh ba con là ra một tấm đấy.”

“Huynh có lẽ đã đánh cả ba vạn con rồi.” Đường Hoa nói: “Cái này là đả kích trả thù gây khó dễ đây mà.”

Sương Vũ chỉ vào bãi cát: “Bên kia có chừng mười con cua đầu mục.”

Đường Hoa tiện tay vung một cái thu thập mạng của chúng nó, sau đó chìa ra hai thanh phi kiếm: “Có một thanh còn là tiên kiếm tứ giai nữa cơ đấy... Nhưng không có bản đồ kho báu.”

Sương Vũ xuất kiếm xử lý một con rùa biển phía bên trái, chìa ra một tấm bản đồ kho báu. Hai người im lặng hồi lâu, sau đó Sương Vũ ôm chầm

Đường Hoa: “Lão công ngoan, lão bà phải tự đi tìm một mình thôi.”

“Đi thôi đi thôi.” Sương Vũ đi xa rồi, Đường Hoa lấy roi Bạch Hổ ra quất, trên bãi cát tràn đầy tiếng sấm, chỉ thấy điểm kinh nghiệm liên tục tăng lên với một mức độ cực nhỏ, chứ chẳng thấy cái bản đồ kho báu ở đâu cả.

* * * * *

Vô Biên đặc san đăng lên những chuyện lý thú trong mười ngày tìm báu vật vừa qua, trọng điểm là về cao nhân tìm báu vật - Đường Hoa. Ở một chỗ giấu báu vật kia chỉ có duy nhất một cây dừa, nhưng người tìm đã cẩn thận dò trên cây mấy tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy gì cả, cuối cùng bèn mời cao thủ đệ nhất là Đông Phương Gia Tử ra tay, Đông Phương Gia Tử bảo người này bổ mọi trái dừa trên cây ra, thế là lấy được báu vật. Có người chơi XX kia hết đường xoay sở với cái bẫy bằng trận pháp Bát Quái, thế là thân là đệ tử thân truyền của Quỷ Cốc tử, Đông Phương Gia Tử bèn ra tay, dùng xẻng đào một đường hầm chui thẳng tới tâm trận.

Gia Tử dùng sức phá cấm chế giúp người khác lấy được báu vật, Gia Tử dương Đông kích Tây dụ BOSS rời đi để lấy báu vật, Gia Tử đập vỡ báu vật giả để lấy được báu vật thật... Gia Tử bởi vì nguyên nhân tiền thuê mà xử lý người tìm báu vật, tự mình đi lấy.

Đặc san bình luận rằng sự tồn tại của người này đã phá hỏng đi sự cân bằng của trò chơi. Nghe nói, người này rất quen thuộc với biển Đông, có xác suất 30% nhìn bản đồ là biết nơi giấu, và dưới tình huống đã biết nơi giấu thì có 100% xác suất sẽ lấy được báu vật. Có giết sai, nhưng không sót bao giờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 285: Mẫu mực

Chương 285: Mẫu mực

Đường Hoa bị Ốc Vít cưỡng chế bắt đi. Vì sao bảo là ‘cưỡng chế’? Là bởi vì khi Ốc Vít gửi bằng yêu cầu triệu hồi đến, Đường Hoa kiên quyết nhấn ‘Không’, có điều không ngờ câu hỏi của người ta lại là ‘Có từ chối bị triệu hồi hay không’.

“Ta cho người một cơ hội. Người thiết kế ra một tấm bản đồ kho báu, yêu cầu là nhất định phải ở nơi mà người tìm báu vật có thể tìm ra được, thứ hai là cho dù người mới chỉ cấp ba mươi cũng có thể có cách lấy được, thứ ba là không thể khiến người chơi lấy được dễ dàng quá.” Ốc Vít hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Có!” Đường Hoa giơ tay hỏi: “Thù lao bao nhiêu?”

“Nếu phù hợp với những điều kiện trên thì khi người tìm báu vật đến được phạm vi có báu vật, sẽ bắt đầu tính giờ. Mỗi tiêu hao một tiếng đồng hồ người sẽ được hai trăm kim. Mặt khác, nếu người chơi đó bởi vì không thể tìm được báu vật mà bỏ cuộc, báu vật đó sẽ về tay người.”

“Từ điều kiện này có thể thấy ngài khá là có thành ý.” Đường Hoa xoa xoa tay: “Không thành vấn đề, trước tiên cứ đưa một bản đồ cho một người chơi tên là Muội Muội đi.”

“Trong con người của người có còn chút ưu điểm gì cơ bản nhất của loài người nữa hay không?” Ốc Vít hỏi lại một câu.

“Nói gì thế chứ, có thù không báo đâu phải là quân tử.” Đường Hoa nói: “Địa điểm thì đơn giản chút đi, dù sao cũng không tính tiền mà. Cứ ở ngay bãi cát của thị trấn XX đi. Có điều... Ta yêu cầu ở trong phạm vi hai cây số quanh đó phải có một vụn cục đá lớn chừng nắm tay. Còn phần ta giấu ở trong cục nào thì ngài phải đáp ứng với ta là không ăn gian nhìn lén mới được.”

“Không thành vấn đề!”

Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Ngài đây không phải là đang thiết lập tình bạn với ta đó chứ?”

“Cho ta xin đi, ta là máy tính có trí năng, là không có cảm tình.” Ốc Vít bồi thêm một câu: “Nếu ta có dù chỉ một chút tình cảm thôi, người đã sớm bị ta chơi cho chết rồi.”

* * * * *

Bản đồ kho báu màu kim! Muội Muội cảm thấy vận khí mình hôm nay thực sự là... quá quá ngon đi! Xem, bản đồ nhà ai cũng đều là màu trắng cả, thế mà của mình lại là hàng siêu hơn: màu kim! Nhìn lại nội dung trên bản đồ, đơn giản ghê, chính là một cái bãi biển ở bên cạnh một thị trấn nọ sát biển Đông đấy mà. Muội Muội tức khắc viện cớ đi WC rời khỏi đội ngay, truyền tống, rồi bỏ ra nửa tiếng đồng hồ bay tới chỗ giấu báu vật.

Nhìn lướt qua tình hình trên mặt đất, Muội Muội tròn mắt: cả vụn cục đá nằm rải đầy cả mặt đất. Gõ gõ thử một cục, hóa ra nó rỗng ruột, coi bộ là loại báu vật cần có kỹ năng sinh hoạt mới lấy được đây. Muội Muội lập tức quay lại chỗ thị trấn cạnh đó, dò hỏi mới biết rằng mấy loại công cụ như búa và bả con của nó đều đã bị người chơi mua hết cả rồi, chỉ có thể đến thành thị lớn mua sắm thôi. Muội Muội không hề có một câu oán hận nào, lập tức lên đường đến thành thị lớn ngay.

Đường Hoa nói: “Khi nàng ta vừa tới nơi tìm báu vật, ngài có tính thời gian chưa?”

“Rồi! Sẵn tiện nói luôn một tiếng, ta đã ngắt chức năng nhắn tin của người rồi, cái chiêu nhờ bạn bè mua hết công cụ trong thị trấn không thể xài được nữa đâu.”

“Ngài thực là đê tiện!”

Một tiếng đồng hồ sau, Muội Muội quay lại nơi tìm báu vật. Người ta vẫn nói là ‘có tiền có thể xui ma khiến quỷ’, Muội Muội nhiệt tình vô bờ giờ một cây búa tạ lên nện vào một cục đá. Cục đá này vỡ tan, từ bên trong rớt ra một tờ giấy nhỏ. Muội Muội mừng rỡ cầm lên, đọc: “Mười bước về phía Đông. Nện!”

Muội Muội nghe theo ngay, lập tức bước đi mười bước, rồi giơ búa nện vào một cục đá, lại là một tờ giấy: “Mười bước về phía Nam. Nện!”

Muội Muội lại đi mười bước nữa, lại nện một cục đá nữa, lại được một tờ giấy nữa: “Nhắm mắt lại, đi về phía trước hai mươi bước.”

Muội Muội nghe theo ngay. Một con ếch đầu mục đang ngồi dưới đáy giếng nhìn trời chợt bị một người rơi xuống giếng làm giật thót “Ộp” một tiếng, sau đó lập tức nắm chắc thanh trường mâu trong tay, đâm như điên như cuồng vào cái người đang bị choáng váng vài giây vì té này.

Đường Hoa duỗi tay ra: “Làm phiền ngài đưa bốn trăm kim cho hai tiếng đồng hồ trước đã.” Bị xử lý, sống lại rồi bay tới đây, trước sau sẽ phải tốn ít nhất hai tiếng đồng hồ. Ốc Vít im lìm đưa ngân phiếu qua.

* * * * *

Hai tiếng đồng hồ sau, Muội Muội quay trở lại, lập tức tìm con ếch đầu mục nọ khai đao liền. Ếch ộp rất bất đắc dĩ bị ‘ấy’ chết. Muội Muội cẩn thận điều tra trong giếng này, nhưng không có kết quả, bèn vung búa lên nện nát hết toàn bộ đá ở trong giếng, được một tờ giấy: “Từ trong giếng đi về hướng Nam năm mươi bước.”

Muội Muội xem xong bèn lập tức quay về thành thị lớn mua xẻng, sau đó dùng hết tiền năng của con người tiêu phí ba tiếng đồng hồ đào được năm mươi bước, phát hiện một cục đá. Nàng nện đá vỡ ra, run rẩy mở một tờ giấy ra đọc: “Chúc mừng ngài đã thuận lợi đi ra khỏi khu tìm báu vật, cảm ơn. Ta... Đệ nam giới mười tám đời nhà người Ốc Vít!”

Đường Hoa nhận ngân phiếu, nói với Ốc Vít: “Ngài bị mắng kìa!”

“Chuyện thường.” Ốc Vít hỏi: “Người giấu báu vật ở đâu đấy?”

“Gấp gì chứ, còn hơn một vạn cục đá còn chưa nện kìa kìa.” Đường Hoa khoan khoái nói: “Hôm nay ta không lột cho tới quần lót của Ốc Vít nhà ngài thì không xong đâu.”

“Người chơi này quá đần, dối người.”

“Rồi, tiền gấp đôi. Đối ai? Ngài tùy tiện chọn.”

“Sát Phá Lang!”

“Đừng mà, ta ngại khi dễ hăn nữa lắm.”

“Dù sao hăn cũng không biết là người làm.”

“VẬY ta phải sửa lại chút đã.”

* * * * *

Bởi vậy tấm bản đồ kho báu màu kim trong tay Muội Muội bị biến thành bụi tro, đồng thời Sát Phá Lang cũng có được một tấm bản đồ kho báu màu kim, lập tức lên đường đến bãi cát ở thị trấn XX.

Sát Phá Lang chưa hạ xuống đất ngay mà dừng ở giữa không trung, chậm rãi quan sát. Một lát sau, hăn hạ xuống, nhặt đại hai cục đá gõ vào

nhau, hai cục này vỡ vụn ra. Ốc Vít khen: “Thế này tốt hơn là Muội Muội xài công cụ nhiều.”

“Gấp gì chứ!” Đường Hoa nói: “Muốn đập bể một vạn cục đá này, không mất một ngày là không được đâu.”

“Lẽ nào hẳn thế nào cũng phải đập đến cục đá cuối cùng rồi mới phát hiện được báu vật hay sao?”

“Ừm... Sự thật là, ta không có nói rằng báu vật ở bên trong mấy cục đá đó.”

“Chôn ở dưới đất?”

“Không phải.”

Lần này Ốc Vít buồn bực lắm, hẩn nhìn lướt khắp bãi cát này, thấy trừ một con sói ghẻ ra thì chẳng còn thứ sinh vật gì nữa cả, bèn hỏi: “Rốt cục là ở đâu?”

“Ở trong đá ấy.”

“Người đã nói là...”

“Ta nói là ta không nói ta giấu ở trong đá, chứ ta không nói là không giấu ở trong đá.” Đường Hoa lắc đầu: “Vít ca, chỉ số thông minh của ngài hình như phải thấp hơn một chút so với trong tưởng tượng của ta đấy.”

Ốc Vít không hề có chút cảm xúc nào, chỉ nói: “Vây sớm hay muộn cũng phải bị hẩn tìm ra mà thôi.”

“Sẽ không đâu!” Đường Hoa chỉ vào màn hình ở trước mặt: “Ngài tiếp tục xem đi, sắp đến chỗ bẫy rồi.”

Một cục đá bị nện vỡ ra, một cộng lông chim xuất hiện. Sát Phá Lang đang mừng rơn, định nhặt nó lên thì một bảng thông báo từ hệ thống xuất hiện: Lựa chọn một: lấy pháp bảo ‘Lông chim?’, bỏ đi quyền lợi tiếp tục tìm báu vật. Lựa chọn hai: bỏ qua pháp bảo ‘Lông chim?’ này, tìm báu vật tiếp.

Đường Hoa cười ha ha một tiếng, nhấp một ngụm trà rồi nói: “Ngài xem, ta đặt bảo vật ở ngay trước mặt hẩn đấy, phúc hậu lắm phải không?”

Ốc Vít thở dài: “Người thực là nham hiểm.”

Sát Phá Lang bối rối lắm lắm! Quay đầu nhìn lại, mình mới đập bể có không đến mười cục đá thôi, rồi nhìn lại bản đồ kho báu màu kim mà không

khỏi rờng rờng nước mắt. Bỏ nó đi ư? Hay là tiếp tục? Cái lông chim này hẳn phải là pháp bảo hệ pháp thuật, giống như lông phượng hoàng, chim lửa, v.v... gì đó thôi. Bỏ nó đi sao? Nếu không bỏ nó đi, vậy bản đồ kho báu màu kim này tất nhiên sẽ biến mất, mà không có bản đồ thì cho dù mình có nện vỡ hết đá trên toàn thế giới này cũng không kiếm được báu vật đâu. Đây là quy tắc của trò chơi, chủ yếu để phòng ngừa những kẻ chuyên giết người để lấy báu vật như tên Gia Tử kia.

Sau khi cân nhắc chừng mười phút, Sát Phá Lang nghiêng rằng chọn bỏ cọng lông chim nọ. Hệ thống tuyên bố hẳn có thể tiếp tục tìm báu vật, đồng thời cũng rất vô lương công bố thông tin về cọng lông chim ấy: Thần Bằng Chi Vũ, tăng mọi tốc độ thêm 5%. Tăng mọi tốc độ có nghĩa là cả tốc độ bay, tốc độ xuất chiêu, tốc độ sử dụng pháp thuật...

“Grào!” Sát Phá Lang tức giận gào lên một tiếng.

“Dung lượng phổi của tiểu Lang không tệ à.” Đường Hoa lấy ‘quả táo tình yêu’ do lão bà mình tặng cho ra, gặm một miếng rồi chìa tới, hỏi: “Không thì cắn một miếng đi, theo truyền thuyết nó có thể bổ sung vitamin ABCDEFG đó.”

Ốc Vít lắc đầu, xong nói: “Người quả thật là người thích hợp nhất, và cũng là người duy nhất mà ta cần tìm.”

“Đừng! Ông đây không làm nghề gì cả.”

“Phải không?” Ốc Vít cười cười, nói: “Nhưng ta tin rằng người nhất định sẽ làm, có điều không phải là bây giờ.”

“Vậy ta mỗi mắt trông chờ đấy.”

* * * * *

Đường Hoa lấy mấy ngàn kim xong hơn hở cáo biệt Ốc Vít, tiền thật là dễ kiếm quá đi. Lại nói, cũng phải cảm ơn Sát Phá Lang thật nhiều mới được, thằng nhãi này nghị lực thật kiên cường, thế mà nện bể hết toàn bộ một vụn cục đá kia luôn đấy! Lúc mà cục đá cuối cùng bị nện vỡ, Đường Hoa trông thấy tên này từ thân thể, tâm hồn cho đến cả linh hồn đều triệt để tan vỡ hết luôn. Còn món báu vật Thần Bằng Chi Vũ kia thì hiện đang nằm ở trên ô trang bị pháp bảo của Đường Hoa. Nói đến chuyện này, Đường Hoa vẫn có phần bội phục khí độ của Ốc Vít lắm.

“Huynh bỏ qua một công việc chưa biết nội dung việc làm sao?”

“Gấp cái gì chứ lão bà.” Đường Hoa nói: “Hắn nói huynh là người duy nhất được chọn thì cứ kệ hắn trước đi, chờ đến khi hắn nâng điều kiện lên đến mức nếu huynh không làm thì trên sẽ có lỗi với trời đất, dưới sẽ có lỗi với bản thân mình, huynh mới làm.”

Sương Vũ ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Muội đã suy nghĩ cả mấy tháng nay rồi, nhưng đúng thật là không thể nghĩ ra nổi trên đời này có cái nghề gì thích hợp với huynh cả.”

“Nói thật, huynh cũng nghĩ không ra.” Đường Hoa nói: “Đúng rồi, hồi này huynh ở chỗ Ốc Vít đã bắt cần trông thấy ở gần binh trạm biển Đông có đánh nhau đấy, hình như là Song Sư do Phá Toái cầm đầu và Nhất Kiếm do Huy Hoàng cầm đầu.”

“A? Sao muội không biết nhỉ?”

“Cho huynh xin, cái thôn này là ở cạnh biển Đông, vẫn còn thuộc về Trung Nguyên, còn vụ đánh nhau ấy là ở trong biển Đông, tin tức không đủ nhanh mà. Có điều như thế cũng có thể thấy hai bên đều không có kêu gọi viện binh với quy mô lớn.”

“Huynh cùng muội đi xem thử đi.”

* * * * *

Ở cách binh trạm biển Đông chừng trăm dặm về phía Nam quả nhiên có tiếng kêu giết rung trời, nhìn thì thấy là chừng mấy trăm tên người chơi đang lẫn xả đánh nhau. Không hề có việc phân phối vị trí nào, cũng không có ai điều hành, đều là liều mạng nhào vào nhau hết. Cách đánh này hiển nhiên là chỉ xuất hiện khi hai bên đã tức đến mức điên lên thôi. Nhân viên mới tới của hai bang hội thường là trước tiên vây xem, sau đó dò hỏi nguyên nhân, sau khi dò hỏi nguyên nhân rồi thì tức khắc gia nhập vào chiến trận.

“Đầu tiên Quàng Khăn Đỏ bị giết ở binh trạm của Song Sư, thành viên trong một tiểu đội ở cạnh Quàng Khăn Đỏ lập tức báo thù ngay cho nàng, trùng hợp lại đụng phải lão bà của Phá Toái là Nhược Hân, bèn thuận tay giết chết.” Người chơi đang nói hiển nhiên là đã trả lời câu hỏi giống như vậy vô số lần rồi: “Vốn không có chuyện gì, nhưng mấy tiếng đồng hồ sau,

Quàng Khăn Đỏ sống lại, bay đến binh trạm của Song Sư tìm kẻ thù nói lý, nào ngờ lại bị lũ bạn của kẻ thù đánh hội đồng giết chết. Quàng Khăn Đỏ lần thứ ba đến binh trạm, trực tiếp giết chóc ngay, rồi giết lầm Nhược Hân. Phá Toái trùng hợp ở bên cạnh, trong khi tức giận đã giết chết Quàng Khăn Đỏ. Huy Hoàng cũng ở bên cạnh Quàng Khăn Đỏ, nhưng không hạ thủ với Phá Toái mà giết sạch hết mọi thành viên nữ ở trong binh trạm để trừng phạt Phá Toái. Phá Toái tức tối, bèn lập tức bảo mọi người chơi nam đi biển Đông lòng giết hết mọi người chơi nữ trong bang Nhất Kiếm. Mấy người chơi đang đánh nhau ở đây, mười người có chín là có lão bà bị giết đấy. Xa hơn đây còn có một đám đánh nhau nữa, nghe nói người trong bang Song Sư đều đã chạy đến Thái Nguyên hết rồi, cứ thấy người chơi nữ là chém tất.”

“Hai tên bạn này thật là thú vị đấy.” Đường Hoa khen: “Tuyệt không chơi trò huynh đệ tương tàn. Bởi vậy việc này cũng không liên can gì đến ta.”

Trong chiến trường, Phá Toái hô: “Huy Hoàng, người giết ta đi, ta mà đánh trả hoặc tránh đi, ta là con chó.”

Huy Hoàng hừ một tiếng: “Ta không giết bằng hữu. Lại càng không giết lão bà của bằng hữu.”

Phá Toái cả giận: “Vậy người nói xem ta phải làm thế nào? Lão bà ta bị giết, lẽ nào không báo thù chứ? Hơn nữa còn là bị giết hai lần nữa, lần đầu tiên có thể nói là hiểu lầm, lần thứ hai cũng nói là hiểu lầm thì người cảm thấy lão bà ta có thể tin nổi không?”

Đường Hoa hỏi người biết chuyện hồi nãy: “Quàng Khăn Đỏ đi binh trạm bổ cấp sao lại bị giết vậy?”

Người biết chuyện hạ thấp thanh âm, nói: “Nghe nói là do một người tên là Muội Muội đụng trúng nàng, nàng lườm Muội Muội kia một cái, không ngờ nha đầu ấy có cơn tức ở đâu sẵn, bèn xuất kiếm đánh ngay. Quàng Khăn Đỏ còn chưa kịp nói gì thì Song Sư đã ỷ nhiều người, giết mất nàng.”

Sương Vũ xoay mặt lại nhìn Đường Hoa, Đường Hoa ngẩng đầu lên trời huyết gió: đậu xanh nhé, về sau cho dù là chuyện xảy ra từ đời ông cố ông tổ

cũng không kể với lão bà nữa. Cái vụ này xoay đi xoay lại sao lại xoay trúng người của mình thế này?

“Mối họa của xã hội, sự bại hoại của thế giới.” Sương Vũ vừa đau lòng lại vừa đau đầu quở trách Đường Hoa: “Chỉ cần huynh không làm gì cả thì cũng có thể được coi là một anh hùng dân tộc rồi đấy.”

Đường Hoa khiêm tốn nói: “Huynh tự nhận là vẫn còn thua Đinh Bộ Lĩnh một chút, cùng lắm chỉ xem như là một mẫu mực của dân tộc thôi, chứ chưa làm anh hùng được.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 286: Trần Thế Mỹ

Chương 286: Trần Thế Mỹ

“Nào nào nào!” Đường Hoa kéo Sương Vũ đi vào trong chiến khu, nói với Phá Toái và Huy Hoàng đang hằm hằm nhìn nhau: “Nếu không được, cùng lắm lão bà ta cho các người giết một lần là xong.” Toàn bộ mọi người cùng sững sờ. Đại ca, ngài nói thế này sốc lắm đấy.

“...” Sương Vũ thì lườm mắt, ra vẻ khinh bỉ, rẻ rúng Đường Hoa.

Đường Hoa hạ giọng: “Lão bà, có lấy tiền mà, không chết vô ích đâu. Khụ! Vậy ai tới trước nào?”

“...” Toàn bộ mọi người cùng im lặng.

“Miễn phí thì sao?” Đường Hoa nhìn trái nhìn phải, xong lấy một tấm ngân phiếu ra: “Giết một lần được 100 kim.”

Mọi người cùng... không động thủ.

Thân là phóng viên, tiểu Dâm lập tức bước vào trong chiến khu phỏng vấn ngay: “Đông Phương Gia Tử tiên sinh, xin hỏi ngài có âm mưu gì thế?”

“Là như vậy.” Đường Hoa chỉnh chỉnh lại trang phục, tạo dáng một cái, tiểu Dâm cũng phối hợp chụp cho một tấm ảnh: “Ví dụ như XX giết lão bà của ta, mà XX là người của bang Song Sư, vậy không giao tiền sẽ bị cưỡng chế đá ra khỏi bang hội ngay, về sau mấy chục vạn người cứ thấy là giết.

Nếu là người của bang Nhất Kiếm, vậy nếu không đưa tiền thì ngọn nguồn của việc này sẽ bị chụp lên đầu của hãn hốt. Hãn thế mà dám phá hỏng liên minh, ám sát phó bang chủ Song Sư đang đến hòa giải, bổ sung thêm: là nữ, cấp còn chưa tới 50. Bất kể như thế nào, chỉ cần một khi lão bà nhà ta hy sinh rồi, mọi người sẽ không còn đánh nhau nữa, người nói xem có phải hay không?”

“...” Mọi người cùng toát mồ hôi, quả nhiên là có che giấu một âm mưu đồ sộ mà, thế mà có thể lợi dụng lão bà của mình để phát tài đấy.

Sương Vũ hung hãn nhéo cho Đường Hoa một nhát, Đường Hoa rú lên một tiếng “ui da”. Sương Vũ tiếp tục tỏ vẻ khinh bỉ, giả bộ giống thật đó. Sương Vũ nói: “Phá Toái, bảo mọi người tản hết đi. Huy Hoàng, hôm nay Gia Tử mời khách, cùng nhau đi uống một chén nào.”

“Huy Hoàng Phá Toái, các người đã từng ăn gan rồng mật phượng hay chưa? Các người đã từng ăn cải trắng do bảy tiên nữ tự tay chăm trồng hay chưa? Các người đã từng ăn chim sáo đậu do Vương Mẫu nương nương nuôi hay chưa? Các người đã từng ăn lẩu giao long chưa?” Đường Hoa cười ha ha một tiếng, hỏi tiếp: “Có hứng thú đi không? Bốn Gia Tử vừa mới phát hiện ra ở giữa hai giới Thần - Ma có một cái khách điểm tên gọi Tiên Kiếm, trong đó không có thứ gì là người tưởng tượng không ra, chỉ có là người dám ăn hay không mà thôi.”

“...” Phá Toái Huy Hoàng nuốt nước miếng đánh ực.

Sương Vũ lập tức phản đối: “Muội đi không nổi.”

“Muội đi làm gì?” Đường Hoa nói: “Muội đi huynh ăn quýt sao được?”

“...” Mấy người ở đây đều có xung động muốn bóp chết tên này tức khắc. Người bên ngoài thì tán thưởng: xem người ta trâu chưa kìa, da mặt dày tới mức có thể biến chuyện ăn quýt thành một loại kỹ năng, quang minh chính đại nói ra như thế này đấy.

Bị Đường Hoa quấy ngang như vậy, mọi người cũng không còn tâm tình nào đánh nhau nữa. Phá Toái bèn phát tay trước: “Tản đi thôi mọi người, tản.”

Huy Hoàng cũng nói: “Tản đi thôi, cảm ơn mọi người.”

* * * * *

“Thú vị lắm sao? Chỉ vì hai ả nữ nhân mà đánh sống đánh chết. Nữ nhân như y phục, huynh đệ tựa tay chân.”

Phá Toái khinh bỉ nói: “Có gan người nói vậy trước mặt lão bà người đi.”

Đường Hoa không thèm để ý, giơ tay lên: “Lý chương quây, cho đồ ăn.”

Huy Hoàng từ đầu tới giờ chưa nói tiếng nào, đột nhiên dè tay Đường Hoa xuống: “Gia Tử, chúng ta nói rõ trước, lần này ai là người trả thù?” Miệng thì nói Đường Hoa, mà mắt lại nhìn Phá Toái.

Phá Toái lười nhác nói: “Đúng vậy! Gia Tử, người nói xem hôm nay rốt cục là ai trả thù?” Hai người đánh nhịp rất chi là uyển chuyển.

“Lẽ nào là ta à?” Đường Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nghiêng rằng: “Chương quây Lý, cho một đĩa đậu hủ, thêm một lạng rượu, rót vào trong đó mười lạng nước.”

Huy Hoàng nói chen vào: “Không bằng rót vào mười lăm lạng, cho đủ một cân đi cho xong?”

Phá Toái: “Thôi thì đưa một cái lu nước lên, nhỏ một giọt rượu vào trong là được.”

Đường Hoa: “Các người không thấy thực đơn à, mọi người phải tiêu ít nhất một kim.”

“...” Phá Toái Huy Hoàng không nói được gì.

“Tới đây, một đĩa đậu hủ Thiên Hương.” Lý Tiêu Dao hỏi: “Các vị, rượu thì sao bây giờ?”

“Hôm nay ăn chay, cho ba chén nước, loại mà không tính tiền ấy.”

“Đậu hủ thì đậu hủ đi.” Phá Toái tùy ý gắp một miếng đậu hủ lên bỏ vào miệng, xong sững người ba giây rồi mừng rỡ hỏi: “Oa, cái này là đậu hủ gì đấy? Sao ăn ngon vậy?”

Lý Tiêu Dao nói: “Tiên trưởng có việc không biết rồi, nước dùng để mài đậu hủ này chính là do băng phách vạn năm trên Tiên giới biến thành, hơn nữa đậu để mài là đậu nành mọc ở trên Hỏa Diệm Sơn. Một nóng một lạnh, lại do mười tám ả tiên nữ tự tay mài, hương vị đương nhiên phải ngon rồi.”

Phá Toái phát tay: “Không cần phải nói nữa. Chế độ ‘góp gió thành bão’ đi. Chương quây, cho ta xem thực đơn một cái.”

Huy Hoàng nói: “Có thật không vậy, phẩm vị của người nào đó có kém đến vậy không?” Nói rồi cũng gắp một miếng đậu hủ bỏ vào miệng, xong dựng thẳng ngón cái ngay: “Thực đơn!”

Lý Tiêu Dao hỏi Đường Hoa: “Ma tôn gọi món gì?”

“Không cần, ta ăn chục của họ là được rồi.” Đường Hoa tay phải cầm đũa tay trái cầm nĩa, cười ha ha một tiếng: “Con người ta luôn thực tế như vậy đấy.”

Phá Toái thở dài: “Quen biết được dạng bạn bè như thế thật là phước ba đời mà.”

Huy Hoàng vừa nhìn thực đơn vừa phụ họa: “Đồng cảm.”

“Hóa ra các người cũng có tiếng nói chung như thế à?” Đường Hoa nói: “Đã như vậy, ta thấy chuyện vừa rồi cứ cho qua cả nhé?”

Phá Toái bỏ thực đơn xuống, nói: “Cho qua cũng được, có điều hôm nay người phải trả thù.”

“Đúng! Chỉ cần Gia Tử người hôm nay chịu trả thù một lần, ta tuyệt đối sẽ cho thể diện.”

“Cũng đâu phải chưa từng trả thù bao giờ đâu.” Hồi ở Sơn Hải giới, chẳng phải đã từng gói đồ ăn mang qua đó sao? Đường nhiên lần đó cũng là vì trong lòng thấy áy náy cả. Đường Hoa gật đầu: “Ta trả thì ta trả.”

* * * * *

“... Có cần phải gọi nhiều như vậy không?” Đường Hoa đau răng lắm, ăn xong bàn này gọi bàn nữa, đã là ba bàn rồi đấy.

“Phải gọi phải gọi.” Phá Toái đang tiêu diệt một con cua ‘Thái tử sông Ngân’, cái kim nào cũng lớn bằng tay người cả. Phá Toái cầm một thanh tiên kiếm, dùng sức chọt chọt chọt chọt.

“Uống rượu!” Huy Hoàng cầm một vò rượu cùng với Phá Toái, sau đó hai người cùng uống sạch bách. Huy Hoàng thẳng, cho nên con cua Thái tử cuối cùng do hấn xử lý.

Đường Hoa đột nhiên sững sốt nói: “Ốc Vít tìm ta.”

“A? Chuyện gì?” Huy Hoàng quan tâm hỏi: “Có phải là có cương vị rồi hay không?”

“Có vẻ vậy, đang bảo ta đi phỏng vấn.”

“VẬY ĐI NHANH ĐI.”

Phá Toái mắt sáng nảo nhanh, bèn đề cây búa Bàn Cổ mà Đường Hoa vừa lấy ra xuống: “Gia Tử, là cương vị gì thế?”

Đường Hoa toát mồ hôi: “Hắn không nói.”

Huy Hoàng cũng nhận ra có vấn đề, bèn dựng ngón cái với Phá Toái: “Làm hay lắm.”

“Há há!” Phá Toái cười đê tiện một tiếng, rồi nâng vò hỏi: “Huy Hoàng, người thì thế nào rồi?”

Huy Hoàng than một hơi: “Chưa có nữa, có lẽ chỉ có thể chờ đến hành tinh M xong nhận lời làm nghề cũ thôi.”

“Không sao cả, vẫn còn có cơ hội mà.” Phá Toái an ủi xong lại nâng vò lên: “Cạn!”

“Cạn!”

Mâu thuẫn giữa Huy Hoàng và Phá Toái cứ thế bị biến mất, còn Đường Hoa thì buồn bực lắm, hai người bọn người gây nhau, vì sao kẻ mất máu lại là người thứ ba như ta chứ? Ăn no uống đủ xong, Phá Toái vỗ cái bụng: “Bữa ăn này ăn thực là thoải mái, huề vốn huề vốn.”

Huy Hoàng hỏi: “Không thì lại gọi bàn nữa đi?”

“Đừng nha!” Đường Hoa vội nói: “Ăn nhiều không tốt đâu, khó tiêu hóa lắm.”

“Gia Tử chết toi, ha ha.” Huy Hoàng đổi vò thành cốc, hỏi: “Người thì sao rồi? Ta nghe nói Ốc Vít đã tìm người vài lần mà.”

“Không có chỗ để an bài, còn thế nào được nữa chứ?” Đường Hoa nói: “Không bàn chuyện đấy nữa, cũng nên tan tiệc đi, lão bà các người còn đang chờ các người kia.” Thật là chết người mà!

* * * * *

Sự kiện vẫn diễn ra như cũ. Ốc Vít dạo này thường rất hay nhớ thương Đường Hoa, một khi gặp phải cao thủ tìm báu vật là lập tức túm Đường Hoa đi thiết kế bản đồ kho báu ngay. Đường Hoa ức chế lắm, mình nhấn ‘Từ chối’ cũng bị triệu hồi đi, mà nhấn ‘Đồng ý’ cũng y như vậy. Ốc Vít rất hài lòng với biểu hiện của Đường Hoa, mãi cho đến lúc sự kiện kết thúc, Đường Hoa đã thiết kế tổng cộng ba mươi tám bản đồ, trong đó mười tám

là không bị tìm được, còn hai mươi tấm kia có tìm được báu vật nhanh nhất cũng phải tiêu phí mất mười tiếng đồng hồ.

Sau sự kiện này, tu vi trung bình của mọi người chơi đã được tăng lên một biên độ lớn. Hiện giờ tiên kiếm thất giai đã không phải là mặt hàng hiếm lạ gì nữa rồi. Chỉ có điều số tiên kiếm từ nhị phẩm đổ lên vẫn còn ít lắm, nhất phẩm càng khó phải nói, phần cực phẩm thì sự kiện lần này không cho ra phần thưởng cao tới mức ấy. Có hơn trăm tên người chơi đã nhờ vào việc tăng lên thực lực này để vượt qua được kiếp thứ hai, mà cũng có càng nhiều người hơn bởi vì độ kiếp thất bại mà bị đánh quay về nguyên hình. Phần Đường Hoa, thực lực cao hơn một tầng lầu, dựa theo sự miêu tả khách quan của hai tòa soạn báo thì Đường Hoa đã ngồi ổn định trên cái ghế cao thủ đệ nhất.

Tới hai tháng cuối, bọn người chơi hiển nhiên đã không có ý định luyện cấp gì nữa rồi, dưới tình hình có thể cam đoan được tình trạng ấm no, mọi người đều nhao nhao đi du sơn ngoạn thủy cộng tán gái hết cả.

Đường Hoa cũng không có chí lớn gì, hoặc là lêu bêu với lão bà, hoặc là lông bông với lũ bạn, nhàn rồi nhàn chán thì đi câu cá. Một ngày nọ khi đang thả câu ở Thái Hồ, hăn chợt phát hiện một nữ tử đã lâu không lộ diện đang ngồi trầm tư.

“Táng Ái?” Đường Hoa hô một câu không chắc chắn lắm, bởi vì nàng này có trang bị pháp bảo quấy nhiễu radar của hệ thống, dù là Tinh Tinh cũng không bói ra được vị trí của nàng. Còn bọn Phi Thường Kiếm thì kiếm mãi đến giờ vẫn chưa có kết quả, đang hoài nghi là đã bốc hơi khỏi trần gian.

Nàng này quay đầu lại, thấy là Đường Hoa thì có chút sửng sốt: “Gia Tử? Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Đường Hoa bắt tay với Táng Ái. Có lẽ là vì vấn đề ngoại hình, nên dù Đường Hoa biết nàng là kẻ lừa đảo, hăn cũng không cảm thấy nàng đáng ghét.

“Ngồi!” Táng Ái chỉ chỉ vào thềm đá bên cạnh mình.

“Ừm!”

Hai người ngồi một hồi như không nói gì. Đột nhiên, Táng Ái mở miệng hỏi: “Có phải ta bị ghét lắm đúng không?”

“Cũng không phải đâu... Trừ người trong cuộc ra, không ai ghét người cả. Có một bộ phận quần chúng còn mãnh liệt yêu cầu người tới lừa họ nữa kìa.”

“Ha ha, Gia Tử người vẫn hay nói đùa như thế.” Táng Ái cười cười, rồi nói: “Thực ra ta cũng không để ý đâu.”

“Ta thấy.” Đường Hoa cảm thấy kiểu nói chuyện này loạn xà ngầu lắm lắm.

“Phong Vân Nộ rất tốt với ta, nhưng hãn cũng rất tốt với các nữ nhân khác. Hãn gắng hết khả năng, lợi dụng mọi cơ hội để biểu hiện sự đẹp đẽ, rộng rãi và ôn nhu của hãn trước mặt mọi người nữ, ta không thể chấp nhận tính cách ấy của hãn, cho nên mới lừa sạch tiền của hãn, cho hãn biết khi không có tiền không có quyền thì hãn chẳng phải là cái gì hết.”

Đường Hoa hỏi: “Vậy Phi Thường Kiếm thì sao?”

“Hãn?” Táng Ái tỏ vẻ khinh thường: “Hãn vốn đã có bạn gái, hơn nữa đã quen nhau năm năm trời rồi. Khi gặp được ta, hãn không những phủ nhận rằng đã có bạn gái, mà còn rất nhanh đã bỏ rơi người bạn gái ấy nữa.”

Đường Hoa cười ha ha một tiếng, nói: “Lẽ nào người chính là hội trưởng của hiệp hội ‘Người bạn của phụ nữ’, chuyên giết Trần Thế Mỹ như người ta hay nói đó sao?”

“Có rất nhiều chuyện không giống như người thấy mặt ngoài đâu, ta xúc động phần nộ là bởi vì tính cách của ta. Nói thế nào nhỉ... Lấy ví dụ như Trần Thế Mỹ mà người nói đến đi, hãn không những không phải là người xấu, mà còn là một tên quan thanh liêm, cương trực, quan sát thể nghiệm dân tình rất tốt nữa.” Táng Ái nói: “Còn như ta, người khác thế nào ta quản không nổi, nhưng nếu gặp phải dạng nam nhân như thế, ta sẽ cho hãn một bài học ngay. Dù sao thì số tiền đó ta cũng sẽ không tự dùng mà. Sau khi ra ngoài rồi, cái gì cần quyền thì ta sẽ quyền hết.”

“Không nhìn ra người còn là một vị kỳ nữ đấy.” Đường Hoa khen một câu, xong hỏi: “Có cần ta giúp người rửa oan không? Thu phí rất hợp lý

đấy, nếu còn muốn đắp nặn thành một hình tượng cân quắc anh thư thì chỉ cần có giá cả thích hợp, cũng không phải là không thương lượng được.”

“Không cần đâu.” Táng Ái lắc đầu: “Dù sao hai tháng nữa cũng chẳng có ai biết ta cả, ta sửa tướng mạo mà.”

“Ừ ừ, thấy được. Nếu không thì khi còn ở trên Trái Đất, một khi người dùng tướng mạo như thế này lộ diện, không biết sẽ có bao nhiêu người phản bội thê tử ấy chứ. Mà cái tin sốt dẻo kiểu đó, ta không có khả năng không biết được.”

“Ha ha!” Táng Ái đứng dậy bắt tay lần nữa với Đường Hoa: “Nói chuyện với người xấu xa nhất như người đây khiến ta cảm thấy cao hứng lắm.”

“Có thể nói chuyện phiếm với mỹ nữ đệ nhất như người ta cũng cảm thấy vui vẻ.”

“Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Táng Ái bay được vài bước thì quay đầu lại nói: “Có lẽ mọi người đều cảm thấy người rất xấu, nhưng ta ngược lại lại cho rằng Sương Vũ may mắn vô cùng.”

Đường Hoa nghe vậy lập tức cảm động đến mức lệ nóng rưng rưng: “Ngài là người đầu tiên nói ta không phải là một kẻ cặn bã đấy. Cám ơn nhé!”

“Đừng khách khí, ta chỉ nói sự thật thôi.” Táng Ái vẫy tay: “Đi đây.”

“Đi thông thả!” Đường Hoa nhìn bóng lưng của nàng mà tán thưởng: nha đầu này, ánh mắt quá sắc, có thể phát hiện ra thứ mà người thường không thể phát hiện được. Bội phục, bội phục!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 287: Có duyên sẽ gặp lại (thượng)

Chương 287: Có duyên sẽ gặp lại (thượng)

Đường Hoa và bọn hảo hữu, mỹ quyến cùng đặt bao tửu lâu Thiếu Gia... Vì sao hào sảng vậy? Bởi vì Đường Hoa phát hiện mấy cái tấm phiếu ăn do tên Thiếu Gia keo kiệt kia phát cho rất nhanh đã sắp phải hết hạn hết rồi. Nhưng điều bất ngờ chính là hôm nay Thiếu Gia lại càng hào sảng hơn, bảo rằng mọi phí dụng bữa này hẳn sẽ gánh hết. Bởi thế, Đường Hoa thấy rối rắm lắm.

Kiểm kê lại đám Thực Sơn Ngũ Hiệp, Thiếu Gia không có bất cứ lời mời phỏng vấn nào, đã dự định là sau khi rời trò chơi sẽ thu mua quán rượu đang do người máy tạm thời quản lý. Nhu Mễ tạm ấn định là quan tòa cấp cao của Liên Bang. Nhất Tiểu hơi thảm, chỉ vớt được cái chức nhân viên quản lý khu vực cấp cơ sở, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là công chức. Thiên Sứ tệ nhất, không có tiền cũng không được phỏng vấn, có điều cũng còn may là đã được điều động nội bộ, đi làm một thành viên quản lý trong tập đoàn quán rượu quốc tế của Thiếu Gia.

Người không đặc chí nhất là Sương Vũ, không có bất cứ lời mời phỏng vấn nào. Chuyện này đã trở thành một tin tức nặng như bom trong Song Kiếm, đặc biệt là khi ai nấy có chút hiểu biết cũng biết được là năng lực của Sương Vũ không hề kém cạnh hơn các nhân viên quản lý khác trong bang hội. Bởi vậy mọi người suy đoán mười phần có tám, chín là đã bị Đường Hoa liên lụy mất rồi, Ốc Vít không dám an bài việc làm cho nàng.

Còn phần Huy Hoàng, phỏng vấn tuy không thông qua, có điều tốt xấu gì cũng có năm năm lý lịch làm pháp y, đồng thời biểu hiện trong hồ sơ rất là ưu tú, cho nên sau khi ra ngoài rồi chuyện tìm việc làm sẽ vô cùng đơn giản.

Tinh Tinh là học sinh học viện y tá, chuyện việc làm cũng không có vấn đề.

Phá Toái có phần phiền phức, tiền trong trò chơi không có bao nhiêu, cũng không nhận được thông báo phỏng vấn, điều duy nhất an ủi chính là hy vọng trang bị trên người có thể đổi được thêm mấy đồng tiền.

Mặc Tinh thì khỏi phải nói rồi, từ lúc ở Trái Đất đã được điều động nội bộ, sau khi tới hành tinh M rồi sẽ ít nhất là một cảnh sát trưởng, lỗ hồng nhân sự trong ngành cảnh sát này thật quá là lớn quá là lớn, cần không ít

lính mới đến bổ sung, cho nên phòng chừng làm đến chức giám đốc cũng không phải là không có khả năng.

Sát Phá Lang đã được ấn định là một nhân viên hải quan duy nhất trong bến cảng vũ trụ Liên Bang, chức trách của hắn giống giống như chó nghiệp vụ, tức là tìm ra những vật phẩm vi phạm lệnh cấm trong đám nhân viên và hàng hóa xuất nhập cảnh. Dựa vào khả năng quan sát những biểu tình nhỏ bé trên người BOSS của hắn, tin rằng nhất định sẽ rất có tương lai.

Quàng Khăn Đỏ không có gì để bàn, dù sao thì cũng có cái phiếu cơm trường kỳ là Huy Hoàng rồi, chỉ cần cân nhắc xem làm sao sinh con là được.

Bất kể là cao hứng hay là mất mát, mọi người đều nâng cốc cười vui. Vẫn có câu là ‘Rượu không say lòng người tự say’, cho nên thấy thời khắc ly biệt sắp tới, mọi người đều đặc biệt nhiều lời. Đặc biệt là kẻ vốn không nhiều lời như Sát Phá Lang, lúc này cứ sống chết kéo Đường Hoa dặn dò: “Nhãi con người nhất định phải buôn lậu đó nha, nhất định phải buôn lậu đó, ta muốn bắt người.”

Nhu Mễ nói chen vào: “Gia Tử nhớ kháng án đến tòa án Tối cao, ta phán người vô tội.”

“Ha ha ha, hay lắm hay lắm.” Đường Hoa cười nói: “Yên tâm, chuyện nguy hiểm cao hồi báo thấp như buôn lậu này, bốn Gia Tử sẽ không làm đâu.”

Nhất Tiểu nói: “Sói con đừng đắc ý, coi chừng ta nhúng tay vào khu vực của người, đến lúc đó ngắt điện thoại cúp đường nước tắt ống gas của người đó nha.”

Thiếu Gia tham gia náo nhiệt: “Ta thì bảo mười tám tên cận vệ đến bắt người vào trong xó mồn một trận.”

Thiên Sư: “Ta phụ trách chỉ huy, chỉ cho phép đánh lên mặt.”

Mặc Tinh nói: “Ta dời sạch cảnh sát trong toàn khu vực đó đi.”

“Các người thật ác!” Sát Phá Lang dựng thẳng ngón cái.

“Chào mọi người!” Thư Sinh, Nhất Kiếm Cầu Bại, Hạo Nhiên cùng nhau tới. Ba người trông phờ phợt vô cùng, ba người đã được ấn định là những người phụ trách cao nhất khóa đầu tiên của thành phố XX, nhiệm kỳ

bốn năm rồi. Bốn năm sau sẽ bắt đầu do nhân dân bầu cử, nhưng tốt xấu gì cũng làm được bốn năm.

“Tốt tốt! Thiếu Gia, gọi người thêm bát đĩa.”

Ba người này cùng khách khí một trận. Hạo Nhiên đến bên cạnh Sương Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào rồi? Còn chưa có tin gì à?”

“Chưa có.” Sương Vũ mỉm cười, nói: “Có điều cứ yên tâm, con đường nào rồi cũng dẫn tới La Mã mà.”

“Nhìn tâm tình của người ta thực sự yên tâm rồi. Mấy năm nay người đã giúp ta không ít, về sau có chuyện gì cần thì cứ tới tìm ta. Chuyện ta có thể làm thì tận lực làm, không thể làm nổi thì cũng sẽ làm trong tầm sức.”

“Vậy ta cảm ơn trước.”

Tôn Minh đưa tin: “Lần này những người chơi sinh hoạt là ngon ăn nhất. Có một người kia mới cấp ba mươi, kỹ năng gieo trồng cấp chín mươi chín, Ốc Vít vừa ra tay là cho hẵn một khoảng ruộng một trăm ngàn mẫu luôn. Còn có một người kia cấp cũng nhỏ, học kỹ năng nuôi dưỡng sinh vật nước ngọt, cũng có được một trăm mẫu mặt hồ, cá giống gì cứ tùy ý chọn.”

Thiếu Gia phản đối: “Ngon ăn nhất hẳn phải là anh đại của các bang, người nhìn xem cái tên Vô Cực kia đi, thế mà vớt được cái chức cấp cực đó. Thăng Giả Vi Vương cũng được tới cấp ban, tốt xấu gì cũng đều là giai cấp lãnh đạo cả.”

“Nếu ta nói, thì ta nói thoải mái nhất chính là có tiền.” Phá Toái chua xót nói: “Có tiền có thể xui ma khiến quỷ.”

“Phong Vân Nộ trở về rồi kìa.”

Phong Vân Nộ xuất hiện, ôm quyền: “Tới chậm rồi, xin lỗi mọi người.”

“Thế nào rồi?”

“Phỏng chừng là mấy công việc linh tinh cấp cơ sở như tuyên truyền, hay là người đọc tin tức gì đó thôi.”

“Không tệ không tệ.” Mọi người cùng nói, chỉ có điều có mấy người cho rằng thực sự không tệ thì rất là khó nói.

Hệ thống phát thanh: phi thuyền đã đến trạm dừng, trò chơi sắp đóng cửa, toàn bộ mọi người sẽ bước vào trong hệ thống hồi đoái.

“Có duyên sẽ gặp lại.” Đường Hoa nâng cốc.

“Có duyên sẽ gặp lại.” Mọi người cùng hô, rồi chạm cốc.

* * * * *

“Hãy, Ốc Vít, gần đây số lần gặp ngài còn nhiều hơn số lần gặp lão bà ta nữa đó, ngài sẽ không định chơi trò ‘tình người duyên máy’ đó chứ?” Đường Hoa bị truyền tống đến một gian phòng trông giống như phòng làm việc, Ốc Vít thì đang ngồi ở ghế chủ cười híp mắt nhìn hẳn.

“Người qua đây!” Ốc Vít đứng lên, kéo tấm màn sau lưng ra, nói: “Đây là hành tinh M.”

Đường Hoa bước qua nhìn, nói: “Không có gì khác với Trái Đất hồi trước khi bị ô nhiễm cả. Chỉ có điều là, chỗ đứng của chúng ta có phải hơi cao chút hay không?”

“Tầng thứ ba trăm, tầng cao nhất của tòa nhà hành chính Liên Bang, đương nhiên phải cao rồi.”

Đường Hoa lập tức nói: “Người đừng có cuồng đại vọng tưởng, cái chức chủ tịch đó đánh chết ta cũng không làm.”

Ốc Vít phớt lờ, nhìn hành tinh M rồi nói: “Rất nhiều năm trước kia, Trái Đất đã cắm lá cờ Liên Bang ở trên hành tinh này. Loài người may mắn lắm, đã chiếm được hành tinh này trước khi những hành tinh gần đây còn chưa trở nên mạnh mẽ. Nhưng đã nhiều năm qua đi, nền văn minh của những hành tinh ấy đã trở nên vô cùng tiến bộ, thậm chí còn vượt qua cả Trái Đất nữa.”

“Lẽ nào muốn ta mang một quả bom hạt nhân đi tự sát chỗ địa bàn của họ à?”

“Không không, bây giờ đã là thời đại hòa bình rồi, sử dụng vũ lực chỉ khiến mình trở thành kẻ thù chung của cả tinh hệ này thôi.” Ốc Vít nói: “Lại nói, các sinh vật có trí tuệ ở mấy chục tinh hệ quanh đây chẳng có ai hiếu chiến cả, nhưng cũng không khiếp chiến.”

Đường Hoa nghi hoặc hỏi: “Bắt ta làm quan ngoại giao?”

“Được à? Người mà làm quan ngoại giao, kẻ bị gây họa là cả tinh hệ này.” Ốc Vít xoay người hỏi: “Người có biết thứ gì là quan trọng nhất trong sự sinh tồn của loài người không?”

“Là tiền!” Đường Hoa lập tức trả lời.

“Ha ha! Tiền là do in ra mà thôi. Nếu người cần, ta thậm chí có thể cho người một cái máy in tiền luôn.” Ốc Vít nói: “Là nguồn năng lượng, là tài nguyên.”

“?” Đường Hoa không hiểu lắm.

“Điều ta muốn người làm chính là dùng phương thức hòa bình cướp đoạt tài nguyên của bọn họ, dùng những tài nguyên có khả năng tái sinh của chúng ta để đổi những tài nguyên không có khả năng tái sinh của họ. Sở trường của người là tay không bắt cọp, hoặc ăn nhà Đông ăn cả nhà Tây mà. Ta không bắt người phải đi tay không, chỉ cần là những tài nguyên có thể tái sinh, ta đều tùy ý cho người lấy dùng cả. Ta thậm chí còn cho phép người tham ô nữa, điều cần người làm là bất kể người dùng thủ đoạn thông qua con đường buôn hàng mà phía chính phủ cho phép, hay là dùng con đường buôn lậu, hay đánh cắp, vân vân... chỉ cần gắng hết khả năng cướp đoạt những tài nguyên mà họ còn chưa để ý nhiều là được.” Ốc Vít nói tiếp: “Ví dụ như cây cối, khoáng thạch, khí thiên nhiên, dầu mỏ, vân vân... Mặt khác, ở hành tinh M thì gắng hết khả năng dùng để xuất hiện các phương tiện vừa tiêu hao năng lượng nhiều lại vừa gây ô nhiễm nhiều, ở đây thiếu hụt bộ phận nào thì cũng cần nhờ người bổ cấp giúp. Còn nữa, nếu người có thể làm cho loài người chen được vào trong giới chính trị, giới tài chính của họ để khống chế mạch máu của họ thì lại càng tốt hơn.”

“Ta nên làm thế nào?”

“Thành lập công ty ngoại mậu, ngoại thương bình thường là chuyện được mọi tình hệ cho phép. Chức năng chủ yếu của công ty này là giám thị việc sử dụng tài nguyên trên hành tinh mình, cộng với cướp đoạt tài nguyên hành tinh khác. Người cứ tùy ý chọn, quy mô công ty do người tự khống chế.”

Đường Hoa vãi mồ hôi: “Anh đại Ốc Vít, ngài nhìn là biết ta không phải hàng có thể quản lý mà.”

“Ta tạm thời sẽ cùng Sương Vũ quản lý công ty cho, còn phần có muốn dùng Sương Vũ hay không thì do ở bản thân người. Người sẽ không bị bất cứ ai kiềm chế, chỉ chịu trách nhiệm trước ta mà thôi. Đồng thời ta cũng sẽ

không giám thị hành động của người, cùng lắm sẽ chỉ là thay người bằng người khác.”

Đường Hoa hỏi: “Cái công ty mà ngài nói này, có phải giống với mấy cái công ty ngầm ở nước Mỹ, tức là những công ty bề ngoài có vẻ bình thường, nhưng thực chất là lợi dụng con đường bất hợp pháp để giành ích lợi cho quốc gia mình hay không?”

“Cũng không khác gì mấy.” Ốc Vít nói: “Nhưng chúng ta sẽ không sử dụng bao nhiêu bạo lực, hết thầy đều triển khai ở trong phạm mà pháp luật địa phương cho phép. Đương nhiên dựa theo logic của người, chỉ cần không bị phát hiện thì đều là hợp pháp cả. Về phương diện chừng mực thế nào thì ta tin người có thể nắm bắt tốt được.”

Đường Hoa lắc đầu: “Ta cảm thấy ta vẫn thích hợp làm một người bình thường hơn.”

Ốc Vít lại phớt lờ, nói: “Chỉ cần người đồng ý, trong gian phòng người ngủ đông sẽ có thêm một chiếc điện thoại di động, trong điện thoại đó sẽ có dãy số của Sương Vũ.”

“Nói ngược lại, chỉ cần ta không đồng ý thì ngài sẽ dùng chút thủ đoạn khiến bọn ta không thể gặp mặt nhau có phải không?”

Ốc Vít cười nói: “Nếu người nhất định phải hiểu theo hướng đó.”

“Ngài thực nham hiểm.” Đường Hoa phất tay: “Đưa hợp đồng ra đây.”

“Không có hợp đồng.” Ốc Vít lắc đầu: “Chỉ cần người đồng ý là được rồi.”

“Không sợ ta đổi ý à?”

“Ta học được một câu nói này từ người, Ốc Vít báo thù, mười năm chưa muộn.”

“Ta còn biết một câu nữa: no ấm không thể dâm, uy vũ không thể khuất.”

* * * * *

Mọi người đã đổi tiền xong, mỗi người được nhận một tấm thẻ ngân hàng, một chiếc điện thoại di động, một tấm chứng minh nhân dân, một chiếc chìa khóa điện tử xác minh thân phận. Phạm là người độc thân, sẽ chỉ có được một căn phòng ba mươi thước vuông trong khu tập thể, còn đã kết

hôn thì được một chỗ ở một trăm mét vuông. Nếu ở trong trò chơi đổi được quá nhiều tiền, tới chừng rồi phi thuyền rồi sẽ có thể mua những vật phẩm xa xỉ như ô tô thân thiện với môi trường, biệt thự và người máy quản gia, thậm chí còn có thể đổi chỗ ở sang một thành phố khác nữa. Còn phần những thứ như trang phục thì thành phố nào cũng có bán, cửa hàng đều do người máy quản lý cả, ai có tiền mà lại muốn kinh doanh, có thể dựa theo bảng yết giá của cửa hàng để mua lại, tự mình làm chủ.

Từng bước từng bước người máy sẽ rời khỏi cuộc sống bình thường của con người, trừ phi con người không chịu làm việc nữa. Người máy nào cũng đều có thời hạn sử dụng cả, mà muốn sử dụng người máy cũng còn cần phải có nhu cầu thiết thực, nếu không dựa theo pháp luật thì không ai được phép sử hữu riêng trong thời gian dài. Cho dù là Ốc Vít, trong tương lai trừ khi có sự tình trọng đại có thể gây hại đến sự sinh tồn của loài người xuất hiện, nếu không hẳn cũng sẽ không nhúng tay vào sự vụ của loài người. Luật lệ và trình tự cơ bản này được đặt ra để tránh cho loài người bị người máy thống trị ‘mềm’.

“Sao không có vậy?” Sương Vũ kinh hãi cầm một chiếc điện thoại di động ấn như điên. Danh bạ điện thoại của mình thế mà trắng xóa! Nhớ lúc đổi tiền mình đã yêu cầu ghi số điện thoại của mọi người bạn vào trong đó mà?

“Sương Vũ?” Một nữ cảnh sát mặc đồng phục trông rất uy phong - Mặc Tinh - đang bước tới bãi vận chuyển thì chợt phát hiện ra người quen.

“Mặc Tinh?”

“Oa! Thật là đúng này.” Mặc Tinh hưng phấn nhào tới trước ôm chầm lấy Sương Vũ: “Vui quá, vừa đi ra là trông thấy người quen ngay.”

“Ta cũng vậy!” Sương Vũ vội nói: “Đưa điện thoại của người đây cho ta mượn nào, danh bạ ta trắng xóa rồi.”

“Được!” Mặc Tinh nói: “Ta đọc người ghi nhé. Huy Hoàng... Phá Toái... Ở? Sao không có của Gia Tử?”

“Kỳ vậy? Sao không có của Gia Tử ta?” Gần đó có một nam nhân kia cầm di động sừng sốt tra tìm.

“Phá Toái?” Sương Vũ và Mặc Tinh bằng vào hình dạng miễn cưỡng nhận ra nam nhân từng có chút đẹp trai, giờ lại không có chút đẹp trai này.

“A? Là các người à?” Phá Toái mừng rỡ: “Thật khéo quá, Sương Vũ, đưa số điện thoại lão công nhà người đây cho ta nào.”

“Ta không có!” Sương Vũ hít vào một luồng hơi lạnh: “Lẽ nào... Thực đã bị tiêu hủy nhân đạo rồi?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 288: Có duyên sẽ gặp lại (hết)

Chương 288: Có duyên sẽ gặp lại (hết)

Mặc Tinh nhìn trái nhìn phải, xong nói: “Hiện giờ đâu cũng kêu réo loạn tùng phèo, chi bằng thuê xe về nhà trước rồi tìm Gia Tử sau.” Cạnh đây người thì đang gọi điện thoại, người thì đang gọi taxi, cũng có mấy anh bạn kia vừa bước ra là đã PK người thật liền.

“Không được, ta phải lập tức tìm Nhu Mễ ngay, nàng là quan tòa cấp cao, muốn tử hình cũng nhất định phải được nàng đồng ý trước đã.”

Mặc Tinh nói: “Sương Vũ, không sao đâu, người bình tĩnh chút. Nếu Ốc Vít thực lạng lẽ tiêu hủy Gia Tử, vậy thì sẽ là phản loài người, sẽ đi ngược lại trình tự của hãn, sẽ bị tự tiêu hủy đấy.”

Phá Toái cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy! Nếu không ta với Mặc Tinh đi với người về trước đi.”

“Thực có trình tự như vậy sao?”

Mặc Tinh lập tức nói: “Ta dùng nhân cách của ta cam đoan, khi Ốc Vít giám sát chúng ta, hãn cũng bị bản thân của hãn giám sát nữa. Đừng nói là Gia Tử, ngay cả là một tên tội phạm giết người liên hoàn đã có bằng chứng thực tế, Ốc Vít cũng không có quyền lợi khiến kẻ đó biến mất nữa là.”

“Ừm!” Sương Vũ xem như đã tin được mấy phần. Mặc Tinh bắt đầu nhấn số điện thoại taxi...

“Vù” một tiếng, một chiếc ô tô từ trên trời hạ xuống trước mặt ba người, Mặc Tinh kinh ngạc tán thán một tiếng: “Đây là xe taxi sao?” Cái tốc độ này, cái độ ổn định này, cái vẻ ngoài này, rồi còn có cái giấy thông hành đặc biệt của Liên Bang dán ở kính thủy tinh đằng trước xe kia nữa...

“Vù vù!” Hai chiếc xe giống y hệt chiếc vừa rồi chợt xuất hiện. Cửa xe mở ra, bước ra trước từ hai chiếc xe trước sau là tám tên người máy mặc đồ đen, tiếp theo một tên người máy mở cửa chiếc xe chính giữa ra, một con người sáng rọi bước lên sân khấu.

“Lão bà!” Đường Hoa ha ha cười ngây ngô: “Muội đẹp thật đó.”

“...” Sương Vũ, Phá Toái, Mặc Tinh.

“Sao rồi?” Đường Hoa nắm lấy hai tay của Sương Vũ, trông thấy trên mặt nàng có nước mắt bèn lập tức lia mắt về phía Phá Toái ngay: “Người kia, hiện giờ ta nghi ngờ người là đặc vụ ngoài hành tinh trà trộn vào trong hàng ngũ loài người. Mang hẳn đi giao cho cảnh sát.”

Có hai tên đồ đen lập tức bước tới xách Phá Toái lên, lúc này Phá Toái mới choàng tỉnh, vội kêu: “Ta đột ngột Gia Tử, ta là Phá Toái.”

“Nói bậy, Phá Toái làm gì đẹp trai bằng người được.”

“Lão công!” Sương Vũ nước mắt đã lưng tròng: “Huynh không có việc gì rồi.”

“Không bị gì cả, huynh tắm một cái, đổi bộ đồ xong lập tức tới đón muội ngay rồi đây.” Đường Hoa quay qua chào: “Mặc Tinh cũng ở đây à?”

“Cứu mạng với!” Phá Toái vội kêu lớn, ở đây lộn xộn lung tung lắm, ai biết hiện giờ hành tinh M đang ở trong tình trạng gì chứ.

Sương Vũ vội nói: “Hắn thật là Phá Toái đấy.”

“A?” Đường Hoa quay đầu lại nhìn Phá Toái một hồi rồi nói: “Thực có chút giống hen.”

Phá Toái vùng khỏi hai người đồ đen kia, giận dữ nói: “Không phải giống, mà đích thực là phải.”

“Thực xin lỗi nhé! Hồi nữa ta mời ăn coi như bồi tội.”

“Người (huynh) trả thù à?” Phá Toái, Sương Vũ, Mặc Tinh đồng thanh hỏi.

“... Cái ánh mắt này của các người khiến ta cảm thấy đau lòng lắm đấy.”

Phá Toái nói: “Gia Tử chết toi, toàn bộ tiền trong trò chơi của người có phải dùng để đổi bộ trang phục và đạo cụ này hết rồi không?”

“Vẫn còn chưa tự giới thiệu mình đây, đây là danh thiếp của ta.”

“Ngay cả danh thiếp cũng có rồi?” Mặc Tinh có phần choáng váng, nhận lấy danh thiếp rồi đọc lên: “Tổng giám đốc tập đoàn Đông Phương Gia Tử hành tinh M - Đường Hoa.”

“Chính là tiểu đệ.” Đường Hoa lại móc ra một tấm danh thiếp nữa: “Còn một tấm nữa này.”

“Tham nghị viên chính phủ Liên Bang kiêm chủ tịch danh dự chính phủ Liên Bang.” Phá Toái vã mồ hôi: “Gia Tử, người vừa rời trò chơi là đã bắt đầu rêu rao lừa đảo rồi hay sao?”

“Chủ tịch danh dự của Liên Bang không có quyền hành thực tế, nhưng lại có được đặc quyền miễn trừ cao nhất.” Mặc Tinh cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ là thật sao?” Nếu đây là sự thật, vậy hành tinh M nguy hiểm lắm lắm, sớm kiếm đường quay về Trái Đất mới là phải đạo.

“Là thật, không có đặc quyền này sao ta vét những người ta cần từ nhà ngục được chứ.” Đường Hoa giải thích: “Thực ra là một công ty ngầm đấy, tạm thời là một công ty bình thường do ta và Ốc Vít hùn vốn để lừa hành tinh khác.”

“Ngon rồi!” Mặc Tinh mừng rơn nói: “Ta biết hành tinh XX có danh xưng là ngôi sao châu báu, Gia Tử, nếu tiện thì...”

“Không thành vấn đề! Để liên hệ sau nhé, ta phải cùng lão bà nhà ta thương lượng chuyện này cái đã.” Đường Hoa hô: “Lão bà, lên xe thôi.”

Phá Toái cả giận: “Có dị tính không nhân tính. Ta đây cũng có lão bà. Hừ!”

Mặc Tinh vẫy một chiếc xe cảnh sát tới: “VẬY ta cũng đi thôi. Phá Toái, có rảnh liên lạc nhé.”

* * * * *

Sương Vũ thấp thỏm nói: “Lão công, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí đâu, Ốc Vít đưa cho huynh nhiều cái lợi như vậy, nếu không được hồi báo gấp mười hần sẽ không chịu đâu.”

“Yên tâm!” Một người đồ đen ở ghế phụ lái quay đầu lại nói: “Ốc Vít ta còn chưa xấu xa đến vậy đâu, nếu Đường Hoa thực sự không thể đảm nhiệm được cương vị này, ta sẽ chỉ thu hồi mọi đặc quyền lại thôi.”

Đường Hoa nghiêng rằng: “Ốc Vít chết toi, người chẳng phải nói là không giám thị hành động của ta sao?”

“Ta chỉ là hiếu kỳ thôi, không biết người có đàm luận với phu nhân của người về chuyện tuyển giám đốc cho tập đoàn Đông Phương Gia Tử, tức là CEO không đó mà.”

“Cái này... Lão bà à!” Đường Hoa lắp ba lắp bắp: “Thực ra là... huynh đã sớm muốn nói với muội... Cái này... Công ty của chúng ta ấy, miễn cưỡng còn thiếu một chân giám đốc, vậy... Vậy, huynh muốn muộ... A, là vậy đó!”

Ốc Vít cười nói: “Thực ra là muốn hỏi người có bằng lòng làm CEO công ty này không đó mà.”

“Không - bằng - lòng.” Sương Vũ nói từng chữ một, xong nghịch ngợm cười một tiếng, nói: “Ta không có đến đến vậy đâu, lão công nhà ta có đặc quyền ngoại mậu, ta mở công ty thương mại xuất nhập khẩu mới ngon.”

Ốc Vít toát mồ hôi, vội hỏi: “Người không sợ lão công của người làm bậy à?”

Sương Vũ bất đắc dĩ nói: “Ta có nhìn huynh ấy cũng làm bậy, ta không nhìn huynh ấy cũng làm bậy. Chẳng thà thực tế chút, kiếm chút tiền vẫn hơn.”

“Lão bà ngoan, ôm một cái.”

Ốc Vít cả giận: “Bốn Ốc Vít chết máy cho các người xem.”

Sương Vũ dặn dò: “Lão công, bí thư của huynh nhất định phải là nam à.”

“Đương nhiên.”

“Muội sẽ đột ngột kiểm tra, sắp đặt gián điệp bên cạnh huynh đó?”

“Hoan nghênh lão bà kiểm soát.” Đường Hoa cười hề hề: “Lão bà, huynh nhin không nổi nữa rồi, không thì ngay trên xe làm ngay luôn đi.”

“Ừm...” Sương Vũ nhỏ giọng: “Muội tới cái kia rồi.”

“Không phải chứ?” Đường Hoa than thở: “Có khéo vậy không chứ?”

“Hi hi!” Sương Vũ chui vào trong lòng Đường Hoa, không trả lời.

Một năm sau, sau khi trải qua một giai đoạn huấn luyện, loài người đã thay thế cho người máy trên quy mô lớn, trở thành nhân tố chủ đạo ở hành tinh M. Hôm nay đã là ngày đi làm chính thức thứ bảy của Sát Phá Lang. Ở bến cảng đối ngoại duy nhất của hành tinh M này, trong bảy ngày vừa qua, hắn đã dùng hỏa nhãn kim tinh tóm được 20 tên nhập cảnh dùng giấy tờ giả mạo, đồng thời còn điều tra khám phá ra một đường dây buôn lậu ô tô lớn nữa. Dựa theo lời của cấp trên của hắn, thì hắn rất nhanh sẽ được thăng chức.

Hắn lặng lẽ đi qua đi lại ở mọi ô cửa sổ, nhìn kỹ biểu tình của mỗi người nhập cảnh, sau đó phân tích xem đáng người của họ có hợp với tiêu chuẩn hay không. Ở Trái Đất thường người ta dùng X quang, nhưng trong tinh hệ này, tòa án vì cam đoan tính riêng tư của các sinh vật có trí tuệ nên cấm bất cứ hành tinh nào sử dụng X quang để điều tra các cá nhân. Bởi vì nhân số lao động trong hành tinh M có lỗi hổng thật lớn, nói thẳng ra là có phần thiếu thốn, cho nên một số tinh hệ có nhân khẩu nhiều bèn lợi dụng mọi cách lén nhập cảnh vào hành tinh M. Không thể phủ nhận, những người của tinh hệ khác này phải cần lao hơn so với tưởng tượng của loài người nhiều lắm. Nhưng, hành tinh M cũng là nơi có pháp lệnh, họ cấm việc xâm lược bằng nhân khẩu, những hành vi di dân bất thường đều bị cự tuyệt hết, thà để các chỗ trống này cho người máy còn hơn.

Sát Phá Lang rất thích công việc này. Hắn thích không phải là vì cái chính nghĩa và sứ mệnh trong công việc, mà là vì thích cái cảm giác thành tựu trong đó. Đó là một dạng khoái cảm khi thợ săn và con mồi độ sức với nhau.

“Đừng có nói ‘Nâu’ với ông, phải nói là ‘Không’. Nói chuyện với ta, người phải quy quy củ củ dùng tiếng Trung cho ta, không thì cút đi!”

Thanh âm lớn thực, Sát Phá Lang chán ghét nhìn cái người đang vừa bước xuống phi thuyền vừa gọi điện thoại kia... Hình như có chút quen mắt đó.

“Hắn là thanh quan, còn tên con của hắn thì sao? Dùng tiền không làm ngã được hắn thì cứ dùng nữ nhân, cái này còn phải bắt ta dạy à? Sau đó cứ

dùng chút phim con heo buộc tên con hăn giúp chúng ta làm chút chuyện xấu, cuối cùng chúng ta sẽ tố giác rằng cha hăn bao che cho con mình... Người heo à? Ta có nói phải đuổi tận giết tuyệt sao? Bây giờ tên quan liêm chính này không ký tên vào văn kiện, vậy chúng ta khiến cho hăn không còn quyền ký tên vào văn kiện là được rồi... Bắt cóc? Đừng có ngày nào cũng đánh đánh giết giết được không? Chuyện bắt cóc đã làm suốt nửa năm rồi, người không chán ta cũng chán lắm rồi đấy. Còn nữa, người nói với công ty chi nhánh ở hành tinh S rằng, biểu hiện lần trước của họ khiến ta rất hài lòng, cho nên quyết định tăng tiền thưởng từ ban đầu 10% lên thành 15%... Cách ta làm đây gọi là ‘khen gà kích khi’. Ta cho phép mọi công nhân trong công ty chi nhánh có quyền bầu chọn quản lý có khả năng. Có bản lĩnh người cứ lên, không có bản lĩnh thì rút xuống.” Người đang gọi điện thoại kia chợt nhìn qua Sát Phá Lang: “Vị tiên sinh này có chút quen mắt nhỉ?”

Sát Phá Lang toát mồ hôi, vội nói: “Không quen, không quen.” Chết tiệt, thế mà là thằng nhãi này! Đường Hoa thì hăn biết, chỉ vền vẹn một năm trời mà quyền thế đã nghiêng cả tinh hệ rồi. Chủ tịch của ba phân khu trong hành tinh XX lên chức cũng đều có liên quan tới tên này cả. Ví dụ như người tên X kia, chỉ là một kẻ không có khả năng thăng tuyến nhất, nhưng trong thời gian tuyến cử, hai ứng cử viên mạnh mẽ khác chợt nhao nhao bị lộ ra đủ thứ chuyện xấu, thế là trong ba người chỉ còn được một người, chỉ có thể tuyến hăn thôi. Có điều sau khi X lên đài rồi, nền kinh tế địa phương lại phát triển với một tốc độ cấp tốc không phải bình thường. Một hơi xây luôn sáu công xưởng siêu lớn, mặc dù môi trường có ô nhiễm chút, nhưng dân chúng tỏ vẻ rất tán thành và hoan nghênh với năng lực phát triển kinh tế của X.

“Sát Phá Lang?” Một nam nhân đứng phía sau Đường Hoa chợt sừng sốt hô lên, thấy Sát Phá Lang mê mang thì giải thích: “Ta là Thiếu Gia, là người mở chuỗi tửu lâu trong Song Kiếm đây mà.”

“A? Tổng giám đốc tập đoàn Tửu điểm tinh hệ Thiếu Gia?” Sát Phá Lang cả kinh nói: “Ta nghe nói có đến một nửa hành tinh có quán rượu của người đấy.”

“Không phải là một nửa, hiện giờ là hai phần ba rồi.” Thiếu Gia cười ha ha một tiếng: “Không ngờ người mặc đồng phục nhìn rất phong độ đấy nha... Gia Tử, là sói con đó mà!”

“A?” Đường Hoa bỏ điện thoại xuống: “Ha ha, Phá Lang, đã lâu không gặp rồi, nhìn người đầy tinh thần nhỉ.”

“Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp.” Sát Phá Lang cũng cao hứng lắm, mặc dù là đại cừu nhân trong trò chơi, nhưng nhìn cũng thấy thân thiết vô cùng. Có điều người có thể dùng gọi ta là Phá Lang nữa có được hay không?

“Huy Hoàng tổ chức một buổi tụ hội mừng một năm, lát nữa đi cùng nhau đi?”

Sát Phá Lang tỏ vẻ khó xử: “Ta còn đang trong ca.”

“Không sao đâu, cấp trên của người là bạn ta mà, nói một tiếng là được thôi.”

Thiếu Gia cầm điện thoại lên: “Để ta gọi đi, đều là người quen mà!”

Sát Phá Lang nói: “Vậy ta đi thay đồ đây.”

* * * * *

“Đứng lại, cảnh sát đây!” Một thanh âm vang lên, mấy người cùng quay đầu lại nhìn, xong cười ha ha một tiếng, hóa ra là người quen cũ - Mặc Tinh đang dẫn theo một nhóm người đuổi bắt một tên mập đấy.

“Hỗ trợ!” Đường Hoa phát tay: “Đừng giết người.”

“Vâng!” Sau lưng hăn lập tức có hai người đáp lời, sau đó đồng thời lao ra chắn ở trước mặt tên mập kia. Tên mập đưa tay ra đẩy, không ngờ bản lĩnh hai người kia lại cao vô cùng, mỗi người chụp lấy một tay, quật cho tên mập kia ngã lộn nhào một vòng thật lớn, rồi mặt nện trúng mặt đất một nhát thật hung.

“Gia Tử, Thiếu Gia, khéo vậy?” Mặc Tinh sung sướng cười một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh Gia Tử nhỏ giọng nói: “Người ngon ha, nếu ta nhìn không lầm thì hai người này chính là bộ đội tinh anh hành tinh Y nổi tiếng trung thành nhất bản lĩnh nhất tinh hệ này đấy phải không? Làm sao moi ra được vậy?”

“Chủ tịch của phân khu bọn họ là bạn của ta, chơi mặt chược với ta ba tiếng đồng hồ rồi thua đó.” Đường Hoa nhìn đồng hồ: “Còn chưa tan ca nữa à? Bọn Huy Hoàng đều đang sốt ruột chờ đó.”

“Khoan khoan!” Thiếu Gia sừng sốt đi qua, túm lấy tên mập trên mặt đất kia, nhìn một cái rồi hỏi: “Người là Nhất Kiếm Cầu Bại à?”

“Đúng vậy!” Mặc Tinh nói: “Không những nhận hối lộ, mà còn nuôi cả bà hai, bà ba, bà bốn, bà năm nữa. Đừng bắt hẩn, cứ để hẩn chạy, lát nữa lại đánh thêm một trận.”

“Vâng, thủ trưởng!” Đám cảnh sát nơi này cùng vang dội trả lời.

“Không chạy, không chạy nữa đâu.” Nhất Kiếm Cầu Bại chảy lệ ròng ròng, còn tưởng người ta sợ hãi, hóa ra là do người ta tìm có để đánh mình đấy.

“Được rồi, mang đi đi!” Mặc Tinh phân phó xong quay đầu lại nói: “Hiện giờ ta đã biết vì sao Ốc Vít lại không an bài việc làm cho lão bà của người rồi. Các anh đại trong trò chơi của chúng ta sau khi vào cương vị một thời gian, bởi vì không có kinh nghiệm nhận hối lộ nên cơ hồ đều toàn bộ rớt ngựa cả. Thư Sinh, một ngàn vạn, hai mươi năm. Vô Cực càng hoang đường hơn, thế mà có số tài sản ba ngàn vạn không rõ nơi khởi nguồn luôn.”

“À! Cái kia là do ta vu oan đó, con số chính xác hẩn nhận hối lộ chỉ ba mươi vạn thôi.” Đường Hoa nói: “Ai bảo hẩn sống an nhàn không chịu, lại đi gọi điện cho lão bà ta làm gì.”

“Hạo Nhiên là do người bảo vệ à?” Mặc Tinh hỏi.

“Cái này là lão bà ta tìm người giúp đó, có điều tốt xấu gì cũng phán năm năm mà.” Đường Hoa lấy một đôi bông tai thủy tinh ra: “Theo truyền thuyết nó là của nữ hoàng đời thứ ba hành tinh XX... Ấy! Đừng cướp nha, ta bỏ không ít công sức mới tìm được người đào lên từ trong mộ đó.”

Trong mắt Mặc Tinh chớp chớp ánh sao: “Gia Tử, người là người tốt nhất!”

“Đừng, ta có lão bà rồi, người thích thì cứ giữ đi.”

“Cảm ơn Gia Tử.”

Thiếu Gia nói chen vào: “Đừng cảm ơn, Gia Tử cũng là thuận tay thôi. Mục đích chủ yếu khi đào mộ không phải vì người đầu.”

“Đây là di vật văn hóa, Gia Tử, người đã khai báo chưa?” Sát Phá Lang - đã thay đồ - xuất hiện, sừng sốt nhìn đôi bông tai thủy tinh trên tay Mặc Tinh.

“Hừ!” Mặc Tinh hếch mũi tức giận.

“A! Mặc Tinh!” Lúc này Sát Phá Lang mới chú ý đến nàng.

“Cảnh sát đây, đưa chứng minh nhân dân ra.”

“Đừng đùa mà.” Sát Phá Lang vội nói: “Là ta đây, Sát Phá Lang đây.”

“Chứng minh nhân dân, nếu không tố cáo người tội cản trở công vụ.”

Sát Phá Lang lập tức lấy chứng minh nhân dân ra.

Mặc Tinh nhìn thoáng qua, rồi nói: “Tiên sinh, ta hoài nghi chứng minh nhân dân của ngài là giả, xin mời theo ta một chuyến. Phải nhớ, ta có quyền lưu ngài lại 48 tiếng đồng hồ để phối hợp điều tra.”

“Ta sai rồi!” Sát Phá Lang cúi đầu nói: “Đôi bông kia rất đẹp, đặc biệt là khi muội mang chúng. Với lại... Ta rất nhớ muội.”

“... Ta có bạn trai rồi.” Mặc Tinh thở dài một hơi sâu xa, rồi trả chứng minh nhân dân lại cho Sát Phá Lang.

“Ừm, ta cũng có lão bà rồi.” Sát Phá Lang cúi đầu trả lời.

Sát khí từ Mặc Tinh vụt lóe lên, lập tức móc súng ra nhắm vào Sát Phá Lang liền: “Chứng minh nhân dân, đừng để ta phải nói tới lần thứ hai.”

Thật là tạo nghiệt mà! Sát Phá Lang rớt lệ ròng ròng, một lần nữa móc chứng minh nhân dân ra.

Đường Hoa nhỏ giọng hỏi Thiếu Gia: “Đây là nữ nhân à?”

Thiếu Gia gật đầu: “Đây chính là nữ nhân.”

“Người lưu lại bảo vệ Sát Phá Lang, ta về trước tắm rửa một cái.”

“Ta cũng sợ.” Thiếu Gia nói: “Người ta cầm súng đó, ta thì lại không hồi sinh được.”

“Ta tin tưởng người.”

* * * * *

“Lão bà, huynh trở về rồi.” Vừa bước vào cửa, Đường Hoa đã hô lên một tiếng, nhưng không ai trả lời cả. Trong phòng khách chẳng có bóng

Giáp, Ất gì, trong ba nhà vệ sinh cũng không có. Lên lầu, tìm toilet cũng không thấy gì luôn! Lại lên lầu nữa, cuối cùng cũng trông thấy Sương Vũ đang họp video trong một gian phòng làm việc đã được cải biến kia.

“Báo cáo ta đã xem qua rồi, không có vấn đề gì. Hiện giờ đã đi vào quỹ đạo rồi, có nhiều chuyện các người cứ tự mình giải quyết là được. Đừng lúc nào cũng nghĩ đến công trạng, cũng nên cân nhắc lại trách nhiệm xã hội nữa. Được rồi, ta thấy lần hội nghị này cứ đến đây là được.”

“Đoán xem ai đây này?”

Sương Vũ làm nũng: “Đáng ghét ghê, nam nhân nhà ta sắp trở về rồi đó.”

“Bướng bỉnh, đưa cái pp ra đây.”

Sương Vũ khẽ nhếch miệng lên, Đường Hoa vỗ nhẹ vài cái, trong nhất thời đầy phòng tràn sắc xuân. Sương Vũ ôm Đường Hoa: “Đi lâu vậy?”

“Mới bảy ngày.” Hai bàn tay Đường Hoa bắt đầu không yên phận.

“Người ta nhớ huynh mà.” Ánh mắt Sương Vũ chợt lóe: “Có mùi nữ nhân.”

“Cho xin đi, lão công muội đi phi thuyền mà, trên đó mọi nhân viên phục vụ đều là nữ cả.”

“Cởi áo quần ra, muội muốn tự thân kiểm tra xem có phải là đã từng sử dụng rồi hay không.”

Đường Hoa ôm Sương Vũ vào trong lòng: “Vừa tắm vừa kiểm tra đi.”

“Muội là phải kiểm tra đi kiểm tra lại rồi lại kiểm tra lại nữa đó.”

Vẫn là quán rượu của Thiếu Gia, có điều bây giờ đã không cần phải dùng phiếu ăn nữa rồi, Thiếu Gia bây giờ giàu lắm, là một trong mười người giàu nhất hành tinh M đấy. Cho dù Đường Hoa khắp nơi moi tiền thì cũng chẳng qua mới đạt được con số lẻ trong cơ nghiệp của Thiếu Gia thôi.

“Gia Tử!” Huy Hoàng đưa tay chỉ chỉ với vẻ cười bất hảo, nói: “Vợ chồng nhà các người hẳn phải tới từ một tiếng đồng hồ trước rồi ấy chứ.”

“Coi chừng ta đi bàn với Quàng Khăn Đỏ về vấn đề em bé à.” Mặt Sương Vũ ửng đỏ, trông ý nhị mười phần, Đường Hoa nhìn mà trong lòng lại ngứa ngáy, thế là cánh tay từ trên eo chợt trượt xuống dưới ngay. Sương Vũ lập tức bắt cái tay đó lại, người khác nhìn có vẻ như hai người đang nắm

tay nhau vậy, mình biết quá rõ nam nhân của mình mà: “Mọi người đều đã đến cả rồi chứ?”

“Cũng gần đủ rồi, có điều Nhu Mễ có khả năng không tới được. Hiện giờ tất cả mọi án tử đang được chờ xử toàn là án nhận hối lộ hết, mấy chục quan tòa cấp cao trong khu Trung Quốc có tăng ca cũng không xuể nổi.” Huy Hoàng vừa bước theo hai người vào bên trong lại vừa nói: “Ốc Vít thật là âm hiểm quá đi, đã dự tính đem một mớ người ra xem như giết gà kia đấy. Ta phỏng chừng hẳn vốn không dự định để mấy người này làm quản lý rồi.”

Sương Vũ lo lắng dặn dò: “Lão công, cuối cùng chỉ còn con sâu một lớn nhất là huynh thôi đó, huynh phải cẩn thận à.”

“Không sao đâu. Ốc Vít nếu trọng lợi ích thì sẽ không đụng đến huynh đâu.”

“Ốc Vít đương nhiên sẽ không rồi, muội lo là lo đám người Liên Bang trông huynh thì khó chịu thôi, một người Trung Quốc mà đặc quyền còn ở trên họ nữa.”

“Bọn họ đã sớm khó chịu với huynh rồi.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Bọn họ mà dám đụng tới huynh một cái, ít nhất sẽ có ba hành tinh giải trừ quan hệ ngoại giao với họ cho xem. Mặt khác, mọi vật tư lưu thông đến hành tinh M sẽ bị ngắt đứt hết, tiếp đó Ốc Vít sẽ khởi động dự án giải tán chính phủ Liên Bang, sau đó huynh sẽ bóp chết từng tên từng tên một.”

“Xuyên tạc, lần trước trong hội nghị Liên Bang, người ta mới chỉ mơ hồ chỉ trích người vượt quyền, người đã ngừng toàn bộ con đường xuất nhập khẩu của nước người ta đi rồi. Lượng hàng đầy hai mươi chiếc phi thuyền, có quan ngoại giao đứng ra làm chứng, thế mà không có một hành tinh nào chịu nhận cả.” Nhu Mễ xuất hiện: “Quan tòa người ta nhờ cả đến ta luôn đây, cuối cùng còn không phải là phải viết văn bản xin lỗi người đấy sao?”

“Ha ha, có người vừa nói người không đến kìa.” Đường Hoa tỏ vẻ khinh bỉ Huy Hoàng.

Nhu Mễ cười nói: “Vốn là không rảnh đấy, có điều dù không rảnh cũng phải đến thôi. Huy Hoàng, người hiện giờ khá lắm nha, đứng đầu mười đại pháp y trong giới pháp luật luôn ấy.”

“Hỗ thẹn, trong núi không có hổ, con khỉ xưng vương thôi.”

“Gia Tử, Sương Vũ, Nhu Mễ!” Phá Toái mở hai tay ra: “Nhớ các người muốn chết luôn rồi.”

Nhược Hân ôm cái bụng lớn đứng lên: “Chào mọi người.”

“Nhược Hân, chào người.” Đường Hoa nói với Phá Toái: “Ta đã giúp người liên hệ với mấy công ty giải trí hành tinh khác rồi, để rồi gọi điện cho người sau, bọn họ rất có hứng thú với việc đến thăm của mình tinh hành tinh M đấy.”

“Cám ơn Gia Tử.” Phá Toái cười ha ha một tiếng, hẳn hiện giờ đã thành lập một công ty giải trí, ở hành tinh M vẫn có chút danh tiếng, đang chuẩn bị vượt hành tinh bước ra ngoài tinh hệ. Đường Hoa sẵn tay bèn trợ giúp.

Phong Vân Nộ và Công Chúa cũng đang ngồi trong tiệc, trước mắt Phong Vân Nộ có rất nhiều nữ nhân, nhưng tạm thời chưa xác định là ai cả. Công Chúa thì đi làm cho một văn phòng luật sư, chuẩn bị qua mấy ngày nữa tự mình mở một cái.

“Sương Vũ tỷ.” Một thiếu nữ kia ôm lấy Sương Vũ: “Càng ngày càng xinh đẹp này.”

“Muội cũng vậy.” Sương Vũ chấm ngón tay vào chóp mũi của Tinh Tinh: “Có bạn trai rồi chưa?”

“Thèm vào có sớm như vậy ấy.” Tinh Tinh nói: “Ca ca muội nhờ muội cám ơn tỷ đấy, nói là không những không giúp được tỷ, mà còn bắt tỷ phải giúp nữa này.”

“Cám ơn cái gì, đều là bạn bè cả mà. Để ít lâu nữa tỷ nghĩ cách giúp hân kiếm cái cơ tại ngoại chữa bệnh cho.” Sương Vũ khen: “Thật không ngờ đó nha, muội giỏi lắm, tuổi còn trẻ trẻ mà đã là nhân vật nổi tiếng trong giới chữ thập đỏ rồi.”

“Thực ra muội vẫn còn có phần thích làm bà thầy bói hơn.” Tinh Tinh nói: “Sương Vũ tỷ ngồi nào. Hây, Gia Tử, đã lâu không gặp rồi, qua một bên hóng gió đi, bọn này muốn nói chuyện riêng.”

Sương Vũ dặn dò: “Không cho uống quá nhiều.”

“Vâng, lão bà.” Đường Hoa thuận tay nhận một lon bia do Huy Hoàng đưa qua, rồi cả hai đi cùng Phá Toái đến bên cạnh cửa sổ quan sát cảnh

đêm.

“Thời gian trôi qua nhanh thực.” Huy Hoàng cảm thán một tiếng: “Lúc mới đến đây, trên đường chỉ có người máy thôi.”

Đường Hoa gật đầu: “Chuyện gì cũng phải do loài người chúng ta làm chủ thì mới tốt được.”

Phá Toái: “Ta nghe nói mấy chục hành tinh đang muốn liên hợp lại đưa ra một trò chơi, tên là...”

“Tam Tiện!” Đường Hoa nói.

Sát Phá Lang mon men qua: “Gia Tử chết toi, có dám so bì với ta một lần nữa không? Xem xem ta làm sao khi dễ người.”

“Bao tuổi rồi mà còn chơi trò chơi giả thuyết thế? Bốn Gia Tử bây giờ lấy cả tinh hệ ra chơi rồi này.” Đường Hoa cười ha ha một tiếng: “Có hứng thú thì có thể cùng nhau chơi, mỗi ngày là một trải nghiệm khác nhau.”

“Đúng rồi, sao Phật Pháp Vô Biên không thấy tới thế?”

“À, hãn hiện đang ở hành tinh khác đàm phán tiếp sóng World Cup. Thăng nhải này ác tay thật, cái giá tiếp sóng vừa công bố ra, có hơn chục tên chủ tịch Liên Bang muốn PK ngay đương trường với hãn luôn.” Đường Hoa nói: “Hãn trước thì dùng bản thu hình lúc trước của World Cup Trái Đất đi miễn phí chiếu cho mọi hành tinh, sau đó lập tức tổ chức cử hành World Cup đầu tiên của hành tinh M liên. Nghe nói còn sửa quy định mời các hành tinh khác tham gia cúp tinh hệ nữa đấy.”

“Móa! Người hành tinh M có ba chân, chúng ta làm sao là đối thủ được!”

“Cái hành tinh tệ nhất là hành tinh M, sáu cánh tay, làm thủ môn thì chúng ta chỉ còn nước đi WC hết thôi.”

“Bởi vậy ta mới đề nghị hãn đưa ra quy tắc thi đấu mới, không phải tính theo người, mà là tính theo tay chân.”

“Ha ha, Gia Tử, người vẫn là đê tiện như vậy.”

Đường Hoa nói: “Cái càng đê tiện hơn là cá cược bóng đá đấy, các vị có hứng thú thì cứ chuẩn bị sẵn tiền đi, chờ ta thông báo cho.”

“Hô hô!” Bốn người cùng nâng bia.

Đường Hoa vừa uống bia vừa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, bọn Huy Hoàng đều biết rằng người này đã không còn chỉ là đê tiện, vô sỉ nữa. Người này đã từ cảnh giới ấy lột xác thành một người cơ trí chân chính rồi, cho dù là Ốc Vít cũng không thể kiềm chế hẳn được nữa.

HẾT TRUYỆN.

Đào Tiểu Vũ eBook